

Giới thiệu Trà Hương Mãn Tình Không

Bạn đang đọc truyện Trà Hương Mãn Tình Không của tác giả Ngọc Đề Hoan Nhan, truyện ngôn tình sủng xoay quanh một màn này giống như tận thế, làm tất cả mọi người khó có thể tin.

Sinh vật ngoài hành tinh xâm lấn như phim điện ảnh

Khoa học viễn tưởng, nhưng lại thật sự đồng kí ức và có một ngày xảy ra trên trái đất, mà nhân loại, tất cả mọi truyện đều không hề có sức phản kháng.

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1

“Oanh”, “Oanh”, “Oanh”, không trung truyền đến tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc cùng tiếng gào thét, hỏa tiễn từ các nơi hướng thẳng lên như sao băng liên tiếp nổ tung, không trung cũng thường có máy bay ném bom bùng lên những ngọn lửa, ánh lửa đầy trời, khói thuốc súng tràn ngập, gần như che đầy cả trời cao, mặt đất dưới chân đều rung động.

Một màn này giống như tận thế, làm tất cả mọi người khó có thể tin, sinh vật ngoài hành tinh xâm lấn như phim điện ảnh khoa học viễn tưởng, nhưng lại thật sự có một ngày xảy ra trên trái đất, mà nhân loại, tất cả đều không hề có sức phản kháng.

Trữ Khang Trí mang máy trợ thính đứng trong phòng, ngửa đầu lên nhìn thấy trên không trung có hai ba cự thú đang giương nanh múa vuốt, chúng nó không ngừng hướng bên dưới mà đánh tới, nhân loại dần dần chế tạo được vũ khí có tính sát thương lớn có thể ngăn cản chúng nó trong nhất thời, đến bây giờ cũng đã dùng tới tên lửa xuyên lục địa, nhưng ngay cả một con cự thú cũng không tiêu diệt được. Thậm chí cự thú chỉ cần thoáng tiếp cận mặt đất, một ngọn lửa màu cam từ trong miệng phun ra, đã có thể phá hủy tới nửa thành phố.

“Khang Trí, mau quay về phòng đi, rất nguy hiểm!” Đẳng Lương Tuấn dùng sức kéo Trữ Khang Trí, dừng lại ngay góc sân không có mái che, những mảnh đạn nhỏ hoặc lửa khói rơi xuống, đều có thể làm cho Trữ Khang Trí bị thương.

Trữ Khang Trí lắc lắc đầu, loại thời điểm này, trốn ở nơi nào cũng không an toàn. Từ lúc cự thú xuất hiện, quân quốc tế vũ trụ canh giữ ở tầng ngoài khí quyển đã dùng hết các phương pháp, đừng nói oanh tạc vũ trụ, ngay cả đạn hạt nhân cũng điều tới, sinh ra sóng xung kích cũng chỉ cản trở cự thú không đến mười hai giờ. Cự thú này chỉ sợ không kiêng kỵ vũ khí nhiệt. Vũ khí dưới mặt đất sử dụng còn nhiều hạn chế như vậy, càng không còn cách nào. Trữ phi nhân loại có ý định đồng qui vu tận trong đầu, vứt bỏ môi trường sinh tồn của trái đất.

“Khang Trí, nghe lời! Vừa rồi nhận được tin tức, chúng ta phải chuẩn bị rút lui khỏi nơi này!” Đẳng Lương Tuấn giận tái mặt, đã có ý nghĩ muốn ôm lấy hắn kéo đi.

Trữ Khang Trí nhăn lông mày, thối lui vài bước, đối với Đẳng Lương Tuấn lắc đầu cự tuyệt.

Cự thú trên bầu trời không chỉ có ba con, tổng cộng đến trái đất có hơn mười con, bọn họ nếu phải rút lui, cũng chỉ có thể bay vào vũ trụ. Mấy năm nay trái đất đã phát triển nghiên cứu tới các hành tinh khác, nhưng không tìm được hành tinh nào phù hợp cho người trái đất sinh sống. Hắn là người một năm thì có tới hơn nửa năm là nằm trên giường bệnh, đi theo mọi người rút lui khỏi nơi này cũng chỉ là gánh nặng, còn không bằng đem vị trí này tặng cho người khác. Trữ gia cùng Đẳng gia cho dù có quyền có thế, dưới nguy cơ toàn cầu này, muốn mang theo tất cả người thân cũng là không thể.

Trữ Khang Trí dùng sức né tránh đôi tay Đẳng Lương Tuấn vươn tới, ánh mắt chuyển tới đại ca Trữ Khang Hạo đang vội vã đi tới, hai tay nhanh chóng múa may, mong đợi đại ca có thể ủng hộ ý nghĩ của mình.

Hắn từ nhỏ đã có chỗ thiếu hụt, một thời gian ngắn lại phát bệnh không rõ lý do, bác sĩ cũng nói năm giác quan của hắn sẽ dần dần biến mất, có thể sống đến hai mươi lăm tuổi, đã là hao hết tâm sức của cha mẹ.

“A, mau nhìn!” Không đợi Trữ Khang Hạo nói chuyện, muội muội Trữ Khang Khiết đi theo sau Trữ Khang Hạo bỗng phát ra một tiếng thét chói tai, ngón tay chỉ vào không trung, thần tình hoảng sợ.

Trữ Khang Trí vội vàng quay đầu lại, trong không trung tựa hồ có một loại năng lượng không thể nhìn thấy bắt đầu khởi động, cự thú giữa không trung cũng dừng bay. Ngay sau đó, trên không, vô thanh vô tức xuất hiện ba cái phi hành khí (tàu vũ trụ) hình thù kỳ quái, chỉ trong chớp mắt, vài tia sáng thần bí hình tròn chậm rãi hạ xuống, lại đột nhiên dài ra, khi đến cỡ một phần ba cự thú, liền đánh về phía cự thú phát ra tiếng gầm thật lớn.

Tất cả mọi người bị một màn thần linh xảy ra làm sợ ngây người, công kích trên mặt đất tựa như bị đình chỉ, rồi phi hành khí lại nhanh chóng rời khỏi chiến trường. Mắt thường chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng chói mắt hình tròn cùng ngọn lửa thoát ra, không bao lâu, tiếng kêu rên liên tiếp của cự thú vang vọng đất trời, trên không rơi xuống vô số điểm đỏ sậm như mưa.

“Có người tới cứu nhóm chúng ta sao?” Trữ Khang Khiết lớn tiếng hô, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

Trữ Khang Trí rất muốn gật đầu, nhưng thân thể lại xuất hiện đau đớn quen thuộc, năng lượng không biết tên trong cơ thể lại xao động. Trữ Khang Trí sắc mặt bắt đầu trắng bệch, đại não từng trận vụng huyễn, hai tay nắm chặt thành quyền, móng tay đâm vào lòng bàn tay muốn duy trì thanh tỉnh, cho dù tầm mắt dần dần mờ hồ, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm giữa không trung. Chẳng sợ lúc này từng cơn đau vẫn chưa hết, hắn vẫn hy vọng có thể tận mắt nhìn thấy nguy cơ của trái đất được hóa giải, để người nhà thân thiết nhất của hắn, bằng hữu cùng người yêu mà hắn áy náy nhất bình an sống sót.

“Khang Trí, Khang Trí, đệ làm sao vậy, có phải lại phát tác không?” Một đôi cánh tay hữu lực đỡ lấy hắn, cùng với thanh âm vội vàng lo lắng của đại ca hắn Trữ Khang Hạo.

Trữ Khang Trí chậm chạp quay đầu lại, vừa lúc nhìn đến khuôn mặt hiện lên vẻ khổ sở của Đổng Lương Tuấn, muội muội Trữ Khang Khiết cũng nghe thấy động tĩnh mà xông tới. Miệng hắn giật giật, nghĩ đến chính mình đã sớm là thứ cảm điếu, nắm chặt môi, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Trữ Khang Hạo theo bản năng giữ lại cánh tay, người trong ngực bỗng nhiên không còn, ngẩng đầu, vốn những vết sáng hình tròn còn trên bầu trời bỗng dưng xuất hiện trước mắt, liên tiếp chớp lóe, ánh sáng hình tròn biến mất không thấy, chỉ thấy một nam tử thân hình cao lớn, tướng mạo lạnh lùng đứng ở nơi đó, trên đôi tay là đệ đệ đã bị ngắt đi.

“Hắn là của ta. . .”

“Người nói bậy bạ gì đó, Khang Trí làm sao có thể là của người! Mặc kệ người là người nào, đem hắn trả lại cho ta!” Thanh âm lạnh như băng còn chưa nói xong, đã bị Đổng Lương Tuấn phần nộ đánh gãy.

Đổng Lương Tuấn nói xong, còn chưa kịp có động tác gì, bên cạnh hắn xuất hiện hai ánh sáng hình tròn biến thành nam tử trường thành.

“Thịnh Trạch, hắn chính là người thức tỉnh tinh thần lực hoàn toàn phù hợp của người sao? Thân thể quá yếu!” Nam nhân tóc đen mắt nâu bên trái khinh thường nói.

Vị bên phải tóc vàng mắt lam nhìn Trữ Khang Trí, cười tủm tỉm trả lời: “Mạch Duy các hạ, tinh thần lực gần như thực thể hóa, lại không có thuốc dẫn, lấy thể chất người địa cầu của hắn, sống đến hai mươi lăm tuổi, đã là thập phần hiếm thấy.”

Mạch Duy bĩu môi, bắt mắt nhìn đối phương nói: “Áo Lợi Người, tinh thần lực thực thể hóa thì sao, hắn đã sớm qua tuổi mười tám nhiều năm, khả năng thuận lợi vượt qua kỳ thức tỉnh là rất nhỏ. Còn không bằng dựa theo ta nói, trước tiên ở quân bộ tìm một người xứng đôi trong nghiệp đoàn để kí khế ước.”

Đổng Lương Tuấn kinh hãi nhìn ba người trước mắt, hắn căn bản nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của bọn họ, bất quá có một điều có thể khẳng định chính là, bọn họ đối với tình trạng thân thể của Trữ Khang Trí thập phần hiểu biết. Hơn nữa, bọn họ vừa rồi cùng cự thủ chiến đấu, rốt cuộc là sinh vật ngoài hành tinh, hay là người trái đất có siêu năng lực? Vì sao bọn họ nói chính mình có thể nghe hiểu?

“Xin hỏi, có thể đem đệ đệ trả lại cho ta không? Hắn cần đưa đi cấp cứu!” Trữ Khang Hạo tuy rất nóng vội, nhưng cũng miễn cưỡng duy trì lễ phép. Đối phương có thể dốc sức giải quyết nguy cơ của trái đất, tự nhiên là sự tồn tại vô cùng cường đại, nghe như là vì đệ đệ Trữ Khang Trí mà tới, nếu thật sự là như vậy, một khi đối phương nổi lên ác ý, chỉ sợ cho dù Trữ gia dốc hết toàn lực, cũng không thể bảo trụ được Trữ Khang Trí.

Nam tử sau khi bị Đổng Lương Tuấn đánh gãy thì không nói nữa, nhưng ánh mắt lại thâm trầm nhìn Trữ Khang Hạo, vẫn như cũ không nói lời nào. Ngược lại Áo Lợi Người ở bên phải đối với ba người đang khấn trương cười nói: “Lấy khoa học kỹ thuật của người trái đất các người, chỉ sợ không thể trấn an tinh thần lực bạo động của hắn, không bằng giao cho chúng ta được không?”

“Các người không phải người trái đất, chúng ta sao có thể tin tưởng các người có biện pháp cứu Khang Trí?” Đổng Lương Tuấn phục hồi tinh thần lại hỏi, sắc mặt vẫn không tốt, bất quá khẩu khí coi như đã hòa hoãn.

Trữ Khang Hạo nhắm lại mi, hắn biết quan hệ của đệ đệ cùng Đổng Lương Tuấn, hắn cũng rất thương thức Đổng Lương Tuấn tính cách hào sảng, tâm tính dũng cảm, nhưng từ lúc chặn ngang lời nói của những sinh vật này, Đổng Lương Tuấn luôn rất xúc động, biểu hiện dục vọng chiếm giữ cũng không hợp thời, thấy thế nào cũng không thích hợp với Trữ Khang Trí tính tình trầm tĩnh.

Bất quá, Trữ Khang Hạo cuối cùng vẫn đau lòng đệ đệ, vừa rồi hai người đó nói chưa hẳn có thể vượt qua kỳ thức tỉnh hắn cũng đã nghe được, không khỏi có tâm nhắc tới, chờ đối phương trả lời.

Mạch Duy trào phúng nhìn Áo Lợi Người, ngạo mạn liếc nhìn Đổng Lương Tuấn một cái, cười khê trả lời: “Chúng ta đến từ Đế Ma Tư tinh cầu của Cấp Ngôi tinh hệ, chỉ bằng chúng ta vừa rồi giải quyết Ổ Yên Vàng Ròng thú. . . . .”

“Mạch Duy! Bên ngoài có người đến đây, người nếu nguyện ý giải thích, tốt nhất nên đi cùng bọn họ giải thích một chút.” Nam tử ôm Trữ Khang Trí đánh gãy lời nói của Mạch Duy, cũng không nhìn mặt bạn hữu biến sắc, chỉ trầm giọng phản phó Áo Lợi Người: “Gọi bác sĩ lại đây, chuẩn bị tốt vật dẫn thuốc cùng thuốc dẫn.”

“Vâng. . . .”

“Muội nói nửa ngày, chỉ là muốn nói cho ta biết, sau khi ta té xỉu, chính mấy sinh vật ngoài hành tinh kia đã cứu ta?” Thanh âm điện tử thanh thúy phát ra, thể nhưng còn nhân cách hóa mà mang theo tiếng cười.

Trữ Khang Trí nằm dựa vào đầu giường, sắc mặt vẫn tái nhợt không khỏe mạnh như cũ, tấm đệm lông trên người cũng là màu trắng thuần, trước ngực treo một miếng hồ phách màu đỏ nhạt, đôi mắt bình tĩnh vô ba vẫn như trong dĩ vãng mà mang theo thần thái sáng láng, trông tràn ngập sức sống.

Trữ Khang Khiết gạt đầu, cũng không tiếp tục nói thêm vài trường hợp người ngoài hành tinh cứu người, chỉ tò mò sờ sờ cái máy phát ra số liệu đầy khéo léo tinh xảo trên đầu Trữ Khang Trí, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vui mừng.

“Khui!” Trữ Khang Trí dựa vào đầu giường, không nói gì, chỉ nhìn bộ dáng muội muội, xuyên thấu qua gương to phía đối diện, động tác của muội muội Trữ Khang Khiết giống hệt như đang vuốt ve tiểu miêu tiểu cầu.

“Ha ha a. . . .” Trữ Khang Khiết phát ra một trận cười nhẹ nhàng, chỉ cảm thấy cao hứng cực kỳ. Nàng đã gần mười năm không nghe ca ca nói chuyện, hiện tại tuy chỉ là âm thanh điện tử, nhưng chờ hoàn toàn thức tỉnh rồi, ca ca có thể thật sự nói chuyện.

“Ca ca, sau này đã là thời đại của tinh tế, nghe nói ngay cả lịch vũ trụ cũng có. Người ngoài hành tinh cũng phải người tiến vào chiếm giữ trái đất, hiện tại không chỉ có Hoa Hạ (Trung Quốc), người của các quốc gia khác đều tới đây, muốn nịnh bợ bọn họ. Ca về sau hoàn toàn thức tỉnh, có thể trở thành người kế ước của vị tiên sinh kia, không biết có bao nhiêu người hâm mộ.”

“Khang Khiết, ta có việc tìm ca người!” Đổng Lương Tuấn bỗng nhiên xông vào, đánh gãy hai huynh muội trò chuyện thân mật.

Trữ Khang Trí liếc mắt một cái liền nhìn ra Đổng Lương Tuấn cảm xúc không ổn, nghĩ đến vài lần gần đây thấy hắn tâm sự nặng nề, sau khi Trữ Khang Khiết rời đi, nhìn không được quan tâm hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì, người gần đây không vui về?”

Khuôn mặt tuấn tú của Đổng Lương Tuấn tràn ngập vẻ tối tăm, hắn ngồi bên giường Trữ Khang Trí, cao thấp nhìn nhìn Trữ Khang Trí, không đáp mà hỏi lại: “Người cảm thấy thế nào?”

“Rất tốt. Ta chưa từng nghĩ tới, đời này còn có thể có một ngày nói được, thậm chí có thể theo đuổi hạnh phúc của chính mình.” Trữ Khang Trí nhếch môi, ánh mắt nhìn Đổng Lương Tuấn tràn đầy ôn nhu, tuy vẫn là thanh âm điện tử, lại cực kỳ hình tượng mà bất chước được sự mong muốn đầy thỏa mãn của hắn.

Ánh mắt Đổng Lương Tuấn lại vẫn như cũ thập phần đen tối, cầm chặt tay Trữ Khang Trí, ngữ khí bất an hỏi: “Chẳng lẽ người chỉ có thể chờ hoàn toàn thức tỉnh sao? Ta nghe người khác nói, bình thường mười tám tuổi nên dùng thuốc dẫn, người thể chất vốn yếu ớt, vạn nhất có vấn đề thì phải làm sao bây giờ? Hơn nữa, người nếu trở thành người kế ước với người ta, ta phải làm sao bây giờ?”

Mấy ngày nay Trữ Khang Trí tỉnh lại, cũng mơ hồ nghe nói chiến sĩ cùng người kế ước bởi vì quan hệ một một, đại đa số đều kết làm bầu bạn. Nhưng hắn đã cùng đối phương nói rõ tâm ý thật sự của mình, đối phương cũng tỏ vẻ, việc này không ảnh hưởng. Bởi vì rất nhiều thời điểm, chiến sĩ không thể không rời khỏi người kế ước, nên tỉ lệ tử vong trở nên cao, hiện tại người kế ước càng ngày càng thừa thớt, người kế ước có thể gặp được rất nhiều chiến sĩ có độ xứng đôi cao, không có khả năng từng lần đều kết thành bầu bạn.

Nghĩ vậy, Trữ Khang Trí cầm lại tay Đổng Lương Tuấn, môi bất động, khí âm lại làm hết phận sự mà đem lời trấn an nói ra: “Nếu không thức tỉnh, ta sẽ mất đi năm giác quan, mất đi sinh mệnh, hơn nữa, công việc của người kế ước cũng chỉ là khai thông tinh thần lực, chỉ có khi vị tiên sinh kia mất đi không chế mới cần đến ta, tựa như bác sĩ tâm lý và người bệnh. Đừng lo lắng, bọn họ đã đáp ứng ta, trở thành người kế ước cũng không ảnh hưởng đến quan hệ của chúng ta.”

Đổng Lương Tuấn vẫn như cũ sắc mặt rất khó xem, bình tĩnh nhìn khuôn mặt như tranh vẽ của Trữ Khang Trí, không ngừng khuyên bảo: “Không, việc này căn bản không giống bác sĩ tâm lý cùng người bệnh, ngược lại càng giống tuần thú sư (người huấn luyện thú) cùng mãnh thú, hơn nữa đó không phải là mãnh thú mà con người có thể khống chế. Người không biết là rất mạo hiểm sao? Vạn nhất bọn họ có mưu tính thì sao, người cùng người nọ có độ phù hợp cao như vậy, hẳn nhất định sẽ đem người giam giữ bên người.”

Trữ Khang Trí nhún vai lắc đầu, những người ngoài hành tinh này, có thể lợi dụng công nghệ cao trực tiếp nghe hiểu và nói tiếng trái đất, lời của Đổng Lương Tuấn một khi bị bọn họ nghe được, khẳng định sẽ chuốc lấy bất mãn. Hắn nhìn cửa phòng, thấy nơi đó không có ai, nhắc nhở nói: “Người về sau đừng nói như vậy. Hơn nữa, chỉ có trở thành người kế ước, ta mới có thể sống sót.”

Còn nữa, bọn họ rõ ràng là đặc biệt đi tới đây, còn hóa giải mối nguy trước nay chưa từng có, mà hắn có thiên phú thức tỉnh cũng không tính toán trở thành người kế ước, đế quốc Ma Tư tình cầu lớn như vậy sao có thể không có những người phù hợp khác. Trữ Khang Trí cảm thấy Đổng Lương Tuấn cũng nghĩ vậy.

Nhìn thấy ánh mắt phần nộ không cam lòng của Đổng Lương Tuấn, Trữ Khang Trí nghĩ nghĩ, đứng dậy nói: “A Lương, người không phải thích uống trà sao, ta đi pha cho người một chén trà Bạch Hào Ngân Châu, đừng nghĩ nhiều nữa.”

Hắn nghĩ tới hai người bọn họ bởi vì học trà đạo mới kết duyên, đối với Đổng Lương Tuấn cười cười, vừa mới chuẩn bị chống thân thể xuống giường, cánh tay bỗng nhiên đau xót, kinh ngạc nhìn lại, một cái kim nhọn đâm vào cánh tay, chất lỏng trong ống kim ngày càng ít, tựa hồ có cái gì chạy thẳng tới đại não.

Trữ Khang Trí cảm thấy đầu đau như nứt ra, theo bản năng giãy tay ra, lại bị một đôi tay chặt chẽ đè lại, bên tai nghe thấy thanh âm trấn an mềm nhẹ của Đổng Lương Tuấn: “Khang Trí, ta không muốn mất người. Đừng sợ, chỉ cần tiêu trừ tinh thần lực của người, vấn đề gì cũng đều không còn. . . .”

Không! Đau đớn mãnh liệt như dùi khoan đến tận xương đánh úp lại, cùng với sự tuyệt vọng khi linh hồn bị rút ra khỏi thân thể, làm cho Trữ Khang Trí liều mạng muốn giãy dụa, hắn sợ hãi tới cả người run rẩy, há mồm muốn la lên, trên đầu lại nhẹ bẫng, máy phát ra tiếng bị người lấy đi, Trữ Khang Trí

dùng sức cắn môi, giọt máu đỏ tươi theo khóe miệng chảy xuống, gất gao trừng lớn mắt nhìn Đàng Lương Tuấn, thẳng đến lúc tầm mắt hần dần mờ hồ vì đau nhức. . . .

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2

Trữ Khang Trí cảm thấy như có người dùng búa tạ, từng chút từng chút gõ vào đầu mình, đau đớn khó có thể chịu được làm hần nhin không được muốn kêu ra tiếng. Thanh âm chưa bao giờ nghe qua ảm ảm không ngừng truyền vào lỗ tai, tựa hồ có cả nam lẫn nữ, nhưng hần nghe không hiểu họ nói cái gì, đầu đều muốn nổ tung.

Trữ Khang Trí gian nan muốn mở mắt ra, muốn khiến cho những người đang nói chuyện cầm miệng, nhưng trước mắt vẫn là một mảnh hắc ám. Hần không khỏi sợ hãi, chẳng lẽ là bệnh tình của hần lại nghiêm trọng, ngay cả thị giác của hần cũng biến mất, hay là hần đã chết?

Đã chết? Trữ Khang Trí như bị sét đánh mà cứng đờ, trước khi chết tiếng nói âm nhu của Đàng Lương Tuấn, ánh mắt si tình khiến kẻ khác buồn nôn từng cái từng cái xuất hiện trước mắt, cái loại đau đớn này muốn dùng cũng không được, sự tuyệt vọng khi sinh mệnh bị chính tay người yêu thân cận nhất phá hủy, làm cho Trữ Khang Trí vẫn nghĩ mình có thể bình tĩnh đối mặt với tử vong, trong lòng lại dấy lên cô hận ý điên cuồng như muốn xé rách hết thảy mọi thứ.

Rõ ràng mới xuất hiện hy vọng, có thể khiến cha mẹ vì hần mà đã sớm bạc đầu yên tâm, có thể vì đại ca nói lời chúc phúc lúc tân hôn, có thể tự mình tiến mọi người ra ngoài quốc để đào tạo chuyên sâu. . . .

Trữ Khang Trí chưa bao giờ biết, hần có thể hận một người như vậy. Nghĩ cũng biết lấy đi tinh thần lực là có ý nghĩa gì, Đế Ma Tư tình cầu nghĩ rằng hần vì sợ hãi thức tỉnh mà từ bỏ trở thành người khế ước, cho dù hần đã chết, người nhà cũng sẽ vì hần đắc tội với Đế Ma Tư tình cầu cường đại mà bị liên lụy.

Trong hòng dâng lên một cổ tình ngọt, Trữ Khang Trí nhin không được muốn nôn, ánh mắt lại ngoài ý muốn mà mở ra.

Đập vào mắt là bạch quang chói mắt, không đợi hần phản ứng, liền xuất hiện gương mặt của một cô gái nhỏ tuổi dung mạo quyền rũ hoàn toàn xa lạ phía trên hần.

“Thất đệ, đệ cần gì phải như vậy, nếu tỷ biết đệ thích Mông Gia Nghị như vậy, thậm chí không tiếc trộm thuốc tiến hóa chỉ vì muốn trở thành chiến sĩ để được ở bên cạnh hần, tỷ đây cho dù có thích Mông đại ca, cũng nhất định sẽ không đồng ý cùng Mông gia đám hỏi. . . .” Nữ tử ôn nhu nhẹ nhàng nói, đôi mắt màu lam hơi hơi chuyển hướng một bên, tựa hồ không đành lòng nhìn vết máu nơi khóe miệng hần.

Trữ Khang Trí còn đang ngây người, một giọng nam trầm thấp đã đánh gãy nữ tử tự trách.

“Nhã Thanh, cái đó và con không quan hệ. Một người thường lại có tinh thần lực thấp, cho dù dùng thuốc tiến hóa, cũng vẫn kém hơn chiến sĩ hậu thiên, làm hộ vệ bên người Mông Gia Nghị cũng không đủ quy cách, càng đừng nói gả cho hần, chuyện này căn bản là vọng tưởng!”

Nhã Thanh vẽ mặt thấp thỏm vội vàng xoay người, nhìn thấy nam tử trung niên cao lớn đứng ở cửa, áp a áp ứng nói: “Ba ba, con cũng không thể thức tỉnh trở thành người khế ước, kỳ thật đám hỏi cùng Mông gia. . . .”

“Thì sao chứ!” Nam tử đánh gãy nữ nhân đang do dự, tựa như không nhìn thấy Trữ Khang Trí đang chật vật trên giường bệnh, chỉ lo trấn an Nhã Thanh: “Con là nữ nhi của Đoạn gia ta, giá trị tinh thần lực lại cao, cho dù không thể thức tỉnh, cũng là người ưu tú nhất, đừng nhìn ông nội của Mông Gia Nghị là đại nguyên soái của Y Duyệt chúng ta, thái gia gia của con chính là một thành viên của hội nguyên lão ở thủ đô, nếu không phải Đoạn Mông hai nhà là quan hệ nhiều đời, cha còn không đồng ý đám hỏi của con cùng Mông gia. Phải biết rằng, lấy thiên phú chế thuốc mà con kế thừa từ mẹ con, cho dù là chiến sĩ thiên tiên của thủ đô, cũng sẽ đem con thành chí bảo mà hầu hạ.”

Đoạn Nhã Thanh lộ ra một tia tươi cười đầy ngượng ngùng, nhỏ giọng tức giận trả lời: “Ba ba, Mông đại ca tốt lắm. Nhưng thất đệ. . . .”

Đoạn Chí Tu sắc mặt nhất thời trầm xuống, hung ác nham hiểm trừng mắt nhìn Trữ Khang Trí, không hờn giận nói: “Nó tự tìm đường chết, con về sau không cần đến nhìn nó, còn không bằng đem thời gian ấy hỗ trợ chăm sóc Á Ngạn, Á Ngạn mới thức tỉnh trở thành chiến sĩ, là hy vọng lớn nhất của nhà chúng ta, đợi tìm được người khế ước xứng đôi, nhất định không được để Á Ngạn ngưng dùng thuốc ngưng thần.”

Đoạn Nhã Thanh vừa nghe, mỉm cười ngọt ngào, mềm mại tiêu sái tới gần, ôm lấy cánh tay Đoạn Chí Tu lay động làm nũng: “Ba ba, đệ đệ có mẹ cùng con nhìn, nhất định không có vấn đề gì.”

Đoạn Chí Tu vẽ mặt vui mừng nhìn nữ nhi, vừa lòng gật gật đầu, trưởng nữ cùng ấu tử là chị em ruột thịt, lại đều kế thừa giá trị tinh thần lực cao của vợ chồng bọn họ, không nói tới khả năng chế thuốc của Đoạn Nhã Thanh, Đoạn Á Ngạn cũng chỉ mới mười lăm tuổi, đã thức tỉnh trở thành chiến sĩ, ở Đoạn gia đời thứ tư, cũng là người có tiềm lực nổi bật nhất.

Về phần đứa con cả, Đoạn Chí Tu chán ghét nhìn thanh niên trên giường. Tinh thần lực thấp thì thôi đi, tuy không thể giống mẹ đẻ của nó cũng trở thành người khế ước, tối đa cũng chỉ có chút thất vọng, dù sao người khế ước số lượng thật sự quá ít, Đoạn gia cũng không phải không nuôi nổi một người vô năng, nhưng không nghĩ tới, nó lại có gan dám ăn cắp thuốc tiến hóa.

Giá trị tinh thần lực của đứa con này chỉ cấp D, nếu trở thành chiến sĩ căn bản là chỉ là vật hi sinh, lại còn có ý đồ phá hư hạnh phúc của nữ nhi, quả thực làm cho người ta không thể nhìn được nữa. Điều này làm cho Đoạn Chí Tu vốn lúc biết được Đoạn Sở thiếu chút nữa mất mạng mà có chút áy náy cùng lo lắng, cũng tan thành mây khói.

Đoạn Nhã Thanh thấy về mặt Đoạn Chí Tu biến hóa, đồng tình nhìn Đoạn Sở, sắc sảo nói: “Ba ba, vài ngày nữa là chính thức tới lễ đính hôn, quan trọng nhất là khiến thất đệ nghỉ thông suốt, con vẫn có thể tiếp tục khuyên bảo đệ ấy. Cũng may đệ ấy không có năng lực lấy được thuốc tiến hóa, chỉ ăn nhầm thuốc ngưng thần, thất đệ cũng coi như may mắn.”

Một khi trở thành chiến sĩ, vô luận là người thức tỉnh có năng lực bẩm sinh, hay phải dùng thuốc tiến hóa để trở thành chiến sĩ, đều không thể không có người khế ước trấn an khai thông. Nhưng người khế ước rất thưa thớt, đại đa số chiến sĩ đều dựa vào thuốc ngưng thần để trấn an tinh thần lực không khống chế được. Một kẻ giá trị tinh thần lực thấp lại không có tiềm lực trở thành chiến sĩ, muốn có được một lọ thuốc ngưng thần là chuyện rất khó khăn, cho dù là Đoạn gia công lao to lớn, thuốc ngưng thần cũng không phải tùy thời đều có thể cung ứng. Đoạn Sở trở thành chiến sĩ, kết cục cũng chỉ có thể nổ tan xác mà chết.

Đoạn Chí Tu nghĩ tới điểm này, càng cảm thấy đứa con không chịu thua kém làm hấn mất hết mặt mũi, ngay cả nói cũng lười nói với nó, về mặt không kiên nhẫn xoay người rời đi.

Trữ Khang Trí bị đối thoại của hai người làm cả kinh mà hoàn hồn, mơ hồ nghe được nam tử đi tới cửa, lạnh giọng ra lệnh cho ai đó, phải thu tất cả công cụ liên lạc, trước bữa tiệc đính hôn tuyệt đối không được rời khỏi phòng.

Trữ Khang Trí trong lòng căng thẳng, những người này nói căn bản không phải ngôn ngữ thông dụng của Hoa Hạ, cũng không phải chủng loại ngôn ngữ mà hắn biết, cố tình hắn lại nghe hiểu, giống như là bản năng của thân thể. Còn có cái gì thức tỉnh, người khế ước, chiến sĩ, trước đó người Đế Ma Tư tình cầu cứu hắn đã từng nghe qua, nhưng thuốc tiến hóa, giá trị tinh thần lực là cái gì, hơn nữa cô gái này nói thất đệ, chẳng lẽ là chỉ hắn?

Trữ Khang Trí cố nén đại não từng trận vụng về, cùng khủng hoảng không hiểu được trong nội tâm, hết sức cố gắng duy trì bình tĩnh, nhìn chăm chú vào thân ảnh nam tử đã rời đi, tươi cười không thay đổi, ánh mắt cô gái lại trở nên quý dị.

“Xem đi, hiện tại ngay cả ba ba cũng thất vọng mà mặc kệ ngươi. Còn có Mông đại ca, ngươi cho là hắn thực sự thích ngươi?” Cô gái này thay đổi biểu tình mềm mại, khuôn mặt tràn đầy đắc ý, cúi đầu nhìn thanh niên đã không tự chủ được mà trở nên run rẩy, trào phúng nói: “Ngươi chắc chắn là không ngờ tới, vì cái gì ngươi vừa mới qua sinh nhật mười tám tuổi, hắn đã cùng ta đính hôn. Chẳng qua là hắn biết được ngươi có một người mẫu thân tuy giá trị tinh thần lực thấp nhưng lại là người khế ước, hắn nghĩ ngươi cũng có hy vọng trở thành người khế ước. Đáng tiếc, lúc mười tám tuổi ngươi không thể thức tỉnh trở thành người khế ước, ngươi đời này, cũng chỉ là phế vật tinh thần lực thấp, chắc chắn. . .”

“Oanh”, Trữ Khang Trí chỉ cảm thấy trước mắt có thứ gì đó nổ tung, năng lượng quen thuộc mà xa lạ lại va chạm trong thân thể, hắn thống khổ cuộn thân mình, tay nắm chặt đệm chăn dưới thân đến nỗi hiện lên gân xanh.

Đoạn Nhã Thanh cho rằng hắn nghe hiểu ý tứ của mình, tràn đầy đắc ý cong môi, thẳng đứng dậy, nàng lại khôi phục dáng vẻ ôn nhu nhã nhặn lịch sự lúc trước, tiêu sái chậm rãi rời đi.

Ngẩng đầu, mơ hồ trong tầm mắt, Trữ Khang Trí nhìn nữ tử biến mất sau cửa, chịu không được mà hé miệng, từ trong cổ họng kêu ừng ực một tiếng, một cỗ máu tươi tinh ngọt rớt cục phun ra, vốn thân thể suy yếu không dậy nổi bỗng dung biến hóa, “Đông”, Trữ Khang Trí mất đi không chế ngã về phía trước, thật mạnh té trên mặt đất mà ngất đi.

Hộ vệ canh giữ ở cửa nghe được thanh âm không đúng, vội vàng đẩy cửa mà vào, liền nhìn thấy thanh niên cuộn mình trên mặt đất. Sắc mặt trắng bệch, nhũn nhũn, khô miệng loang lổ vết máu, thân thể còn thường thường co giật, không có chỗ nào không chứng minh hắn đang thừa nhận đau đớn cực lớn. Hai người không khỏi hai mặt nhìn nhau, nhận mệnh đem người nâng lên giường.

Trong đó người hộ vệ lùn nhìn bộ dáng chật vật của thanh niên, cảm thấy tâm mềm nhũn, quay đầu hỏi đồng bạn: “Côn Ni Ngươi, có đi gọi bác sĩ không?”

Đồng bạn được xưng là Côn Ni Ngươi kiểm tra trên dưới, lắc đầu khinh thường một tiếng: “Phổ Lôi Tư, đại tiểu thư vừa mới đi, chúng ta lại đi gọi bác sĩ, ngươi không thấy mạo phạm à.”

Phổ Lôi Tư bĩu môi, việc của gia chủ bọn họ đích xác không thể nhúng tay, ai cũng biết gia đình quyền quý thì thị phi nhiều, bọn họ đã từng trải qua chiến trường giết người, đương nhiên sẽ không bởi vì đại tiểu thư có vẻ ôn nhu hiền lành, liền coi thường nàng. Vị kia chính là người tâm tư sâu kín, nhìn vô hại như thế, nhưng vừa đúng lúc lấy lòng được gia chủ, lại còn trong lúc thất thiếu gia trọng thương hôn mê, có thể hoàn toàn chặt đứt liên hệ với bên ngoài của thiếu gia.

“Thất thiếu gia thật sự không có việc gì sao?” Phổ Lôi Tư hỏi. Lại nói hắn cũng không phải có bao nhiêu đồng tình với vị thiếu gia này, người có tinh thần lực thấp ở trong nhà giàu có cao quý thì tình cảnh sẽ không được tốt. Nhưng vẫn hơn bình dân bên ngoài nhiều lắm, ít nhất ở trong nội thành, sinh mệnh sẽ không bị uy hiếp, cũng không đến mức áo rách quần manh, không có cơm ăn. Hắn chỉ không muốn trở mặt nhìn một thanh niên mới mười tám tuổi liền cứ như vậy chết đi, trong vũ trụ, sinh tồn luôn tràn ngập gian nan, sinh mệnh đồng loại luôn trân quý.

“Bác sĩ lúc trước đã xem qua, chẳng qua là dùng thuốc ngưng thần nên gân cốt cùng thần kinh bị hao tổn nghiêm trọng. Hắn dù sao cũng là thất thiếu gia,

nếu thật sự có tai nạn chết người, người cảm thấy tam gia thật sự có thể không nhìn hấn sao?” Còn Ni Ngươi hừ lạnh một tiếng, hấn mới mặc kệ đồng loạn thất bát tao này đó.

Theo Côn Ni Ngươi, thất thiếu gia tinh thần lực thấp như người thường, vốn không nên đem hy vọng ký thác vào việc trở thành người khế ước. Người khế ước thức tỉnh tuy không bị hạn chế giá trị tinh thần lực, nhưng người khế ước rất rất thừa thớt, nếu di truyền thật sự hữu hiệu, sẽ không sẽ xuất hiện tình trạng hàng ngàn chiến sĩ, mới có một người khế ước.

Phổ Lô Tư cũng biết tình tình đồng bạn, cười cười, động tác nhanh nhẹn dùng mấy tinh lọc, loại bỏ vết máu trên người cùng trên giường, uy hấn uống xong thuốc dinh dưỡng, sau đó thu hồi tất cả thiết bị liên lạc cùng vật nhọn có thể làm chính mình bị thương. Hai người cùng nhau rời khỏi phòng.

Ai cũng không thấy thanh niên bỗng nhiên kịch liệt run rẩy hai cái, khoe miệng lại tràn ra máu tươi nhiễm đỏ gối, một giọt nước mắt lăn dài trên gò má tái nhợt, tựa hồ có cái gì yên lặng tan biến.

Không biết qua bao lâu, sắc trời càng ngày càng tối, đèn tường trong phòng tự động sáng lên. “Khụ khụ khụ”, một trận ho qua đi, thanh niên trên giường mở hai mắt, trong đôi mắt đen không thấy nửa phần đau đớn, trở nên bình tĩnh nhưng tràn đầy mệt mỏi, tựa hồ kích động vừa rồi đã hao hết tâm lực của bản thân hấn.

Bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, thanh niên mạnh mẽ trở mình đứng dậy, lại bởi vì dùng sức quá nhiều, thân thể lại quá mức suy yếu, bùm một tiếng ngổ bệt trên mặt đất.

“Ngô!” Hấn theo bản năng kêu ra tiếng, ngay sau đó kinh ngạc tròn to mắt, hấn có thể phát ra thanh âm? Trên mặt Trữ Khang Trí lộ ra vui mừng, liền nghĩ tới người nào đó mơ hồ trong trí nhớ. Hấn cứ như vậy ngồi dưới đất, tay di chuyển, nguyên bản bức tường màu lam liền trở nên trong suốt, ngẩng đầu, có thể nhìn thấy treo giữa không trung là một viên cầu màu cam, trong viên cầu đó là hình ảnh của một người giống hệt như người trong mộng. Nhưng người trong trí nhớ, không phải người địa cầu, cũng không phải người Đế Ma Tư tinh cầu.

Giữa lúc hoảng hốt, hấn thậm chí không biết, chính mình rốt cuộc là Trữ Khang Trí chết oan uổng, hay là cái người tuyệt vọng đến mức linh hồn sụp đổ. Điều vì bị người ta tính kế mà không còn tính mạng, nhưng một cái bị động, một cái chủ động.

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3

Y Duyệt Tất tinh cầu cũng có ngày tháng năm tuân theo quy luật tự nhiên. Sáng sớm, hộ vệ Phổ Lô Tư phụ giúp người đẩy xe ăn gõ cửa phòng thất thiếu gia. Trong phòng không có tiếng đáp lại, hấn cũng không để ý, lập tức đẩy cửa mà vào.

Như hấn sở liệu, Đoạn Sở tái nhợt mà tiểu tụy lẳng lặng nằm mê man trên giường.

Phổ Lô Tư đi lên trước, vừa định đem người đánh thức, thanh niên trên giường bỗng mở choàng mắt, trực tiếp theo dõi hấn. Hấn không khỏi động một chút, theo bản năng lộ ra nụ cười tiêu chuẩn.

Cấp Ngồi tinh hệ có cấp bậc rất nghiêm ngặt, Y Duyệt Tất tinh cầu tuy không ở khu vực thủ đô, nhưng yêu cầu đối với chiến sĩ vẫn thập phần nghiêm khắc. Phổ Lô Tư là chiến sĩ cấp hai, đối mặt với thiếu gia phế vật của Đoạn gia, cũng phải tất cung tất kính, miễn cho không cẩn thận bị gia chủ phát hiện lại mang tới bất mãn.

“Thất thiếu gia, ngài hiện tại cảm thấy như thế nào?” Phổ Lô Tư nhẹ giọng hỏi. Tuy dưới tình huống bình thường, sẽ phải có người hầu hoặc người máy gia vụ đến hầu hạ, nhưng căn cứ vào việc vị thiếu gia này mới làm ra hành động kinh người, vẫn nên để các chiến sĩ võ lực mạnh mẽ đến ứng phó các tình huống phát sinh.

Trữ Khang Trí trừng mắt nhìn, mím chặt môi gât gât đầu, chậm chạp khởi động thân thể.

Phổ Lô Tư tuy rằng cảm thấy thất thiếu gia tựa hồ có điểm biến hóa, bất quá nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, nên cái gì cũng chưa nói, chỉ đi vào tủ quần áo phía trước, nhấn vào cái nút màu vàng nhạt, tủ quần áo tự động đưa ra một bộ đồ lót cùng quần dài.

Trữ Khang Trí, hiện tại hấn nên kêu là Đoạn Sở mới phải, hấn vẫn dùng dư quang đánh giá Phổ Lô Tư, thấy thân thể đã từng rèn luyện của hấn, nhẹ nhàng thờ ra.

Qua một đêm, hấn cũng không thể không tiếp thu sự thật chính mình sống lại ở một tinh cầu trong vũ trụ. Nhưng cho dù có trí nhớ của khối thân thể này, dù sao vẫn là linh hồn thay đổi, những thay đổi rất nhỏ khó tránh khỏi bị nghi ngờ, cũng may nguyên chủ cá tính quái gở, ở nhà cũng không được coi trọng, bình thường hấn là nhìn không ra biến hóa, làm cho hấn sắm vai Đoạn Sở áp lực nhẹ không ít.

Phổ Lô Tư đem đồ đưa cho Đoạn Sở, thấy hắn vẫn chậm chạp như cũ, nghĩ đến hắn uống nhầm thuốc ngưng thần, thứ kia là đặc biệt nhằm vào chiến sĩ thân thể cường hân mà cường chế trấn an tinh thần, không khỏi cảm thấy tâm mềm nhũn, chủ động đi lên giúp hắn mặc quần áo, đối với Đoạn Sở vẫn trầm mặc không nói, cũng không cảm thấy kì quái.

Ai nấy đều biết thất thiếu gia Đoạn gia thuở nhỏ tang mẫu, mười tuổi thí nghiệm tinh thần lực, là cấp D so với cấp E cao hơn một chút, đối với Đoạn gia chủ yếu là cấp A, cấp B mà nói, căn bản chính là một người vô dụng, trở thành người khế ước là hy vọng duy nhất của hắn. Có lẽ chính hắn cũng biết hy vọng này xa vời, cho tới bây giờ đều không thích nói chuyện, thoát nhìn cũng khá âm u, chỉ có nhìn thấy Mông gia đại thiếu gia Mông Gia Nghị, mới có thể lộ ra một chút tươi cười.

“Cám ơn!” Đoạn Sở mặc quần áo, đối với Phổ Lô Tư động tác đông cứng nói lời cảm tạ, trong lòng đã có chút chua xót.

Người nhà của hắn bởi vì người Đế Ma Tư tinh cầu đưa tặng một cái máy phát ra tiếng nói, liên mừng rỡ như điên. Hiện giờ hắn có thể mở miệng nói chuyện, người nhà, bằng hữu lại không nghe được. Cho dù Đoạn Sở còn chưa thể đi ra ngoài, nhưng chỉ nhìn mặt trăng cùng đối chiếu với trí nhớ của nguyên thân, cũng biết chính mình không ở trái đất quen thuộc.

Tiếng nói của thanh niên khàn khàn trầm thấp, ngữ khí cũng rất chân thành tha thiết, Phổ Lô Tư trừng mắt nhìn, mỉm cười, câu nệ xua tay: “Thất thiếu gia khách khí.”

Đoạn Sở nhìn đối phương biểu hiện xa cách, cũng chỉ gật đầu, theo trí nhớ mà xoay người đi tới phòng rửa mặt. Hắn đối với sự đề phòng của Phổ Lô Tư cũng không quan tâm. Trong hoàn cảnh lạ lẫm, lấy thân phận “Phế vật” mượn sức người, không chỉ vô dụng, còn khiến người ta chê cười. Hắn nói lời cảm tạ, cũng chỉ là cảm tạ đơn thuần.

Dòng nước trong suốt chảy xuôi qua kẽ tay, Đoạn Sở hất một chút lên mặt, liền tắt nước. Tựa hồ ở Y Duy Tất tinh cầu, tài nguyên nước thập phần ít ỏi, bình thường cần tẩy trừ và vận vận, đều trực tiếp dùng các loại máy lọc phụ trợ.

Ngẩng đầu, thanh niên tóc đen mắt đen trong kính, ngũ quan không tinh tế như quá khứ, nhưng cũng mi thanh mục tú, mũi thẳng môi mỏng, còn có điểm non nớt ngây ngô, hẳn là có liên quan tới độ tuổi. Tuy ngay cả nguyên chủ cũng ghét bỏ khối thân thể này giá trị tinh thần lực quá thấp, là phế vật không có tiền đồ, nhưng Đoạn Sở từng là Trữ Khang Trí lại rất vừa lòng. Có thể khỏe mạnh còn sống, chính là tài sản lớn nhất.

Về phần vấn đề giá trị tinh thần lực, tuy người trên tinh cầu này, trừ bỏ những người may mắn thức tỉnh trở thành chiến sĩ hoặc người khế ước, đều lấy tinh thần lực cao thấp mà cân nhắc tiềm lực phát triển của mỗi người. Nhưng người trái đất thì không có khái niệm tinh thần lực cao thấp này, cho dù thực sự có cái gọi là thiên phú thiên tài đi nữa, chỉ dựa vào chăm chỉ cũng có thể có, hắn khẳng định sẽ không giống nguyên chủ tuyệt vọng đến mức cuối cùng bỏ mất sinh mệnh quý giá.

Đoạn Sở giải quyết vệ sinh cá nhân xong, chậm rãi ra khỏi phòng rửa mặt, Phổ Lô Tư đã đem cơm dọn ra xong.

Đồ uống mang màu sắc rực rỡ, bát canh đầy thịt màu trắng có thêm chút rau xanh, còn có mấy khối được cắt nhỏ trông như bánh mì, thịt nướng màu vàng tỏa ra mùi thơm lạ lẫm, màu sắc hương vị đủ cả, ngược lại với thói quen ăn thanh đạm buổi sáng của Đoạn Sở, tất nhiên không thể vui vẻ.

Đoạn Sở bất động thanh sắc ngồi xuống, qua loa ăn một khối bánh, lại uống một ly đồ uống, canh thịt cùng thịt nướng nguyên thân thích ăn nhất cũng chưa động.

Hắn cũng thông suốt, nguyên thân mới vừa trải qua thay đổi tình cảm, thân thể lại bị thương nặng, làm ra cái gì khác người, cũng sẽ không quá mức ghé mắt, hiện tại chẳng qua là ăn không tốt, khẳng định sẽ không đưa tới hoại nghi. Hắn không có khả năng cả đời đều bắt chước cuộc sống của người khác, lần này bị thương tổn lại bị cắt đứt tất cả liên lạc, vừa lúc hợp tình hợp lý lấy cớ.

Lại nói Đoạn Sở muốn sống tiếp, cũng không muốn sống nghẹn khuất, chuẩn xác mà nói, hắn đời trước trừ bỏ bị âm mưu hại chết, cùng với thân thể bất đắc dĩ, vẫn là được sủng mà lớn lên, đâu chịu nổi cái gì ủy khuất. Mà hiện tại, hắn ngay cả mục tiêu cuộc sống đều không có, làm sao có thể chỉ vì còn sống, mà đi làm một Đoạn Sở không có chí tiến thủ.

“Mấy ngày nay bữa sáng, có thịt cũng đừng bung lên.” Đoạn Sở nhìn thấy Phổ Lô Tư lưu loát thu thập, bỗng nhiên phân phó một câu, thấy hắn nhận lời, lại nói ra một câu: “Đến phòng sách báo, lấy chút sách cho ta.”

Nguyên chủ mới qua sinh nhật mười tám tuổi, cả đầu óc toàn tư tưởng bị quan, trong trí nhớ cũng toàn là lúc ở chung cùng Mông Gia Nghị, Đoạn Sở chỉ cười ngửa xem hoa mà nhìn một lần, thế nên đối với nhiều việc cũng không rõ ràng, không thể lên mạng, lại không thể tìm người ngoài, đọc sách thành lựa chọn tốt nhất.

Phổ Lô Tư lần này dừng lại, vị này sau khi tỉnh lại vẫn không làm ầm ĩ gì, không phải đang muốn làm cái gì đấy chứ?

Đoạn Sở bình tĩnh nhìn Phổ Lô Tư, không nhìn hắn chần chờ, chỉ chậm chạp đề nghị: “Người có thể đi trước trung cầu ý kiến của cha ta, đợi ông ấy gật đầu thì lấy lại đây.”

Phổ Lô Tư cảm thấy ngoài ý muốn khi Đoạn Sở hiểu biết đối nhân xử thế, vội cung kính đáp lại: “Cám ơn thất thiếu gia thông cảm.”

Thời điểm hắn rời đi, thấy Đoạn Sở không chút sợ hãi, lại nhìn không được thừa nói: “Thất thiếu gia, không bằng ta tìm cho thiếu gia một ít sách về chế thuốc được không, ngại dù sao cũng mới uống qua thuốc ngưng thần, có thể hiểu biết thêm một chút về tình trạng thân thể hiện giờ.”

Đoạn Sở tựa tiếu phi tiếu nhìn Phổ Lô Tư, hộ vệ này thật đúng là biết lo lắng cho hắn. “Ta tuy đọc cũng không vấn đề gì, nhưng Đoạn gia, hẳn là không

thiếu những bác sĩ hiểu biết về chế thuốc, ta không cần thiết phải đặc biệt đi nghiên cứu những vấn đề này.”

Phổ Lôì Tư sừng sốt, vội vàng cúi đầu, giờ hẳn mới phát hiện, thất thiếu gia đã mất đi tất cả hy vọng trước mắt này, vậy mà lại là người tâm tư thông hiểu.

Đoạn Sở nhìn hộ vệ rời đi, ở trong phòng đi lại vài vòng, sau đó thở hắt hắt quay về giường nằm, nhìn hư không ngẩn người.

Hắn bỗng nhiên ý thức được một vấn đề. Nguyên thân nếu là người có giá trị tinh thần lực thấp, lại không có chuyên gia chỉ dạy, làm sao có thể dễ dàng tiến vào phòng chế thuốc nghiêm mật lại có thủ vệ canh giữ?

Phải biết rằng, Đoạn gia cũng không phải gia tộc bình thường, không nói đầu xa, bản bộ (trung tâm) của Đoạn gia ở thủ đô tỉnh cầu, Y Duy Tất tỉnh cầu cũng do Đoạn gia đóng giữ, tổ phụ của Đoạn Sở là tướng quân tay cầm trọng binh ở Y Duy Tất tỉnh cầu, làm chỉ huy của các chiến sĩ từ cấp 1 tới tận cấp 7, phụ thân Đoạn Sở là Đoạn Chí Tu cũng là thiếu tướng, phòng ngự của Đoạn gia, quả thực giống như tòa quân sự kiên cố.

Cho nên, khu chế thuốc liên quan tới nguy cơ nổ tan xác của chiến sĩ, kiểu gì cũng không phải nơi nguyên thân có năng lực lên vào. Còn lấy nhảm thành thuốc ngưng thần mà chiến sĩ dùng, đến lúc uống xong rồi mới có người phát hiện?

Đoạn Sở nghĩ tới sự biến đổi của Đoạn Nhã Thanh vào ngày hôm qua, còn có nguyên chủ cuối cùng tan biến, nhịn không được xoa nhẹ hai bên thái dương.

Thay đổi thuốc tiến hóa, có thể khiến nguyên thân không thể trở thành chiến sĩ? Nhưng nguyên thân có giá trị tinh thần lực thấp, căn bản chỉ có thể trở thành chiến sĩ râu ria, trừ phi giá trị tinh thần lực thấp không phải là sự thật?

Đoạn Sở lập tức phủ nhận suy đoán này, nơi này thí nghiệm tinh thần lực là quân bộ, hội nguyên lão cùng hoàng thất đồng thời giám thị, bởi vì sự tình liên quan tới người thức tỉnh, đừng nói Đoạn gia một gia tộc cao quý, cho dù là hoàng thất quyền thế ngập trời, cũng không có cách nào khác động thủ trên phương diện thí nghiệm tinh thần lực, trừ phi căn bản không tiến hành thí nghiệm. Nhưng trên thực tế, nguyên chủ năm mươi tuổi thật sự đã tiến hành thí nghiệm.

Vậy còn có một loại khả năng, chính là cố ý cho nguyên thân uống thuốc ngưng thần, mà thuốc ngưng thần kia, không những làm cho phụ thân của nguyên thân chán ghét vứt bỏ hẳn, còn có thể hoàn toàn cắt đứt tiếp xúc của nguyên thân cùng Mông Gia Nghị chăng?

Đoạn Sở neoh lại hai mắt, Đoạn Nhã Thanh kia rõ ràng là cố ý lại đây diễn trò, lại cố ý nhắc tới tiệc đính hôn, khẳng định chắc chắn rất kiêng kỵ nguyên chủ. Mà những người khác có lẽ cũng ý thức được việc uống nhầm thuốc ngưng thần có điểm đáng ngờ, chẳng qua bởi vì nguyên chủ có giá trị tinh thần lực không đáng nhắc tới, lại không xảy ra tai nạn chết người, cho nên không có ai lên tiếng vì hắn. Về phần phụ thân của nguyên chủ Đoạn Chí Tu, Đoạn Nhã Thanh lúc đầu nói những câu lo lắng kia, không thể nghi ngờ là nói cho ông ta nghe.

Hiện tại khối thân thể này có rất nhiều vấn đề, không giải quyết tốt sẽ có nhiều tai họa ngầm, nói không chừng ngày nào đó lại bị tính kế mà đánh mất tánh mạng. Trước khi chết, một màn trong trí nhớ thoáng hiện, trong mắt Đoạn Sở hiện lên một tia sáng lạnh, khuôn mặt ngày ngo non nớt nhất thời toàn bộ tiêu thất.

“Địch địch địch” Đèn báo hiệu đầu giường, bỗng nhiên sáng lên màu vàng đại biểu có người cầu kiến.

Đoạn Sở thu lại tâm tình khác thường, nghĩ nghĩ, có điểm tò mò chột chột đèn báo hiệu, người đứng ở cửa phòng Đoạn Sở nhất thời tầm mắt trở nên trong suốt, Phổ Lôì Tư một thân chế phục đứng ở cửa, cầm trong tay một cái hộp, bên cạnh, rõ ràng là Đoạn Nhã Thanh tâm tư khó lường.

“Tiến vào!”

Đoạn Sở thanh âm lãnh đạm, tay nhẹ nhàng lướt qua một loạt nút ấn.

Cửa phòng tự động mở ra, Đoạn Nhã Thanh quần áo hoa mỹ chậm chậm đi tới, mặt mày mỉm cười, thần thái nhã nhặn lịch sự, xem ra thật sự rất có phong tư động lòng người, cảnh đẹp ý vui. Phổ Lôì Tư đi đằng sau nàng hai bước, ánh mắt ngay thẳng, trong mắt không có nửa phần si mê.

Đoạn Sở thần sắc không thay đổi, đã định trước là địch nhân, Đoạn Sở thật sự không có tâm tình cùng Đoạn Nhã Thanh diễn trò. Hắn ngay cả ánh mắt cũng lười cấp cho nàng, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào cái hòm khéo léo trong tay Phổ Lôì Tư.

Trong trí nhớ của nguyên chủ, sách báo và vài vốc ở Y Duy Tất tỉnh cầu cực kỳ trân quý, từ lúc màn hình lập thể cùng mạng lưới tinh vực thông dụng, những thứ này liền được hoàng thất và các đại gia tộc bảo tồn, Đoạn Chí Tu luyện tiếu lấy ra cũng nằm trong dự kiến của Đoạn Sở.

Bất quá, nếu trí nhớ Đoạn Sở không nhầm, cái hòm kia thế nhưng lại viết: Lễ – nghi – quy – phạm – của – Cấp – Ngồi – tỉnh – hệ?

Đoạn Nhã Thanh khuôn mặt tươi cười đã trở nên cương cứng, Đoạn Sở trước kia thấy nàng, đầu cũng không dám ngẩng lên, ngay cả khi nghe nói nàng cùng Mông Gia Nghị chuẩn bị đính hôn, cũng chỉ dám khóc cầu Mông Gia Nghị, sau đó lén lút trộm thuốc tiến hóa. Hiện tại bị phụ thân nhốt trong phòng ngủ, vậy mà còn dám không nhìn nàng?

Đoạn Nhã Thanh cảnh cáo liếc nhìn Phổ Lôì Tư ở phía sau, lại thay đổi sắc mặt quay đầu lại ôn nhu cười, môi đỏ mọng khẽ mở, nhẹ nhàng nói: “Tỷ vừa lúc đang ở chỗ cha, nghe nói đệ muốn nhìn sách, nghĩ đệ hẳn là đã nghĩ thông suốt, trong lòng hưng phấn, liền theo Phổ Lôì Tư lại đây.”

Nàng lấy cái hòm trong tay Phổ Lôì Tư, đặt trước mặt Đoạn Sở, vẻ mặt lo lắng nói: “Đệ cũng đừng sinh khí, cha đưa cho đệ cái này, cũng là muốn tốt cho đệ.” Đoạn Nhã Thanh dùng một chút, vẻ mặt hảo tâm trấn an: “Không phải chỉ trích đệ không có giáo dưỡng.”

Đoạn Sở rút cuộc đem ánh mắt dừng trên người Đoạn Nhã Thanh, ngoài ý muốn nhếch môi, nói: “Điều này đệ đương nhiên biết, đệ và tỷ không giống nhau, đệ từ nhỏ được Đoạn gia nuôi lớn, cha sao có thể chỉ trích đệ không có giáo dưỡng?”

Khuôn mặt tươi cười của Đoạn Nhã Thanh rút cuộc nhịn không được, biểu tình như muốn khóc, xoay người tính toán rồi đi.

Thanh âm Đoạn Sở từ phía sau truyền đến: “Tỷ cũng đừng lo lắng, tuy rằng Bối gia chỉ biết dạy nữ nhân nhớ thương chiến sĩ đã có thể thất, nhưng tỷ quay về Đoạn gia cũng đã mười mấy năm, có tổ mẫu dạy, tiệc đính hôn hẳn là sẽ không xảy ra sai sót gì!”

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 4

Khuôn mặt kiều mị của Đoạn Nhã Thanh nhất thời vắn vẹo, mạnh quay đầu lại, ánh mắt màu lam hung ác nham hiểm trừng Đoạn Sở. Nàng thế nào cũng không nghĩ tới, Đoạn Sở quái gở âm trầm lại tự ti, vậy mà có thể phun ra lời nói độc ác như thế, không chỉ nói nàng là thân phận con riêng, ám chỉ nàng đoạt Mông Gia Nghi, còn đem mẫu thân nàng Bối Tĩnh Lan cùng Bối gia đều gộp chung vào.

Phổ Lôi Tư ở một bên trông mắt như muốn lòi ra, vị thất thiếu gia này quả nhiên chịu đả kích quá lớn, đơn giản liền xé bỏ mặt nạ không đếm xỉa đến cái gì sao? Rõ ràng lúc trước, vẫn là bộ dáng không chút yếu đuối như trước.

Đoạn Sở đem biến hóa của hai người thu vào mắt, đối với Đoạn Nhã Thanh trào phúng nhếch môi cười. Hắn cũng không phải người bị đánh mà không đánh trả, không như nguyên chủ, càng đừng nói người trước mắt này dám nhục mạ hắn, dám lời cả chuyện gia giáo nhà hắn vào. Đoạn Sở mới mặc kệ người Đoạn Nhã Thanh muốn làm nhục là nguyên chủ cùng mẹ đẻ của nguyên chủ, hiện tại người bị mắng chính là hắn.

“Người ngay cả mẫu thân cũng dám chỉ trích!” Đoạn Nhã Thanh rút cuộc nhịn không được mà bạo phát.

Bối Tĩnh Lan là người nàng tôn kính nhất, cả Y Duy Tát tinh cầu, ai mà không nịnh bợ nàng là nhà chế thuốc cao cấp, ngay cả những nhà bào chế thuốc sơ cấp cũng thập phần nịnh hót nàng. Cho dù có rất nhiều người đã từng có thần tình khinh thường cùng hèn mọn đối với nàng, nhưng ba năm trước đây Bối Tĩnh Lan thành công chế tạo ra thuốc ngưng thần cao cấp, ai cũng chỉ dám âm thầm chúm bới, không ai dám làm trò trước mặt bọn họ, thậm chí còn phải thật cẩn thận lấy lòng.

Đoạn Sở nhìn thấy rõ ràng lo lắng cùng ngao ý của Đoạn Nhã Thanh, không chút sợ hãi hướng nàng cười: “Đó không phải sự thật sao? Hay là tỷ hy vọng, đệ ở tiệc đính hôn của tỷ nhắc nhở tỷ?”

Đoạn Sở kỳ thật cũng không rõ ràng, Đoạn gia ở Cấp Ngồi tinh hệ hẳn là rất có địa vị, vì cái gì ngay cả con riêng cùng Bối Tĩnh Lan cũng không thể giấu diếm, còn truyền đến ồn ào huyền ảo, thế cho nên tổ phụ của Đoạn Sở là Đoạn Văn Vũ, không thể không mang theo một nhà gièm pha quần thân Đoạn Chí Tu, rời khỏi thủ đô, đi vào Y Duy Tát, một lần chính là ở hơn mười năm.

Đoạn Sở hoàn toàn không biết người Cấp Ngồi tinh hệ quá mức chính trực, nếu như hắn biết, phụ thân của Mông Gia Nghi còn có tình nhân đường ở bên ngoài, khẳng định là có nguyên nhân gì đó, khiến cho hai nhà không thể giấu diếm chen ép được mấy tin tức này, thậm chí qua mười mấy năm sau, hẳn ba tuổi liền tang mẫu cũng biết chuyện này.

Nếu không phải Đoạn Sở mười tám tuổi không thể thức tỉnh, cuối cùng mất đi hy vọng trở thành người kế ước, phế vật ở Đoạn gia địa vị xuống dốc không phanh, khiến cho Đoạn Nhã Thanh không còn chút kiêng kỵ nào, có lẽ nguyên chủ ở trước mặt nàng, còn có thể tiếp tục duy trì bộ dáng tỷ tỷ tri kỷ.

Có lẽ, việc này hoàn toàn có thể lợi dụng? Đoạn Sở dù bận suy nghĩ vẫn ung dung nhìn Đoạn Nhã Thanh, đợi phản ứng tiếp theo của nàng.

Đoạn Nhã Thanh cả người run rẩy, nàng am hiểu che dấu tâm cơ, làm việc cũng có thói quen quanh co lòng vòng, nhưng chưa từng nghĩ tới cái người đoạt phụ thân nàng nhiều năm, đưa con phế vật hại nàng thành con riêng, lại trực tiếp xé rách mặt nạ như vậy, tựa hồ không còn cố kỵ cái gì.

Không, nếu Đoạn Sở thật sự tính toán bất cứ giá nào, tiệc đính hôn của nàng sẽ tan tành, người khác cũng không để ý Đoạn Sở dọa người thế nào, chỉ nhớ rõ đó là tiệc đính hôn của nàng.

Đoạn Nhã Thanh mạnh mẽ quay đầu, chưa bao giờ chạy khỏi phòng nhanh như vậy. Nàng muốn tìm mẫu thân Bối Tĩnh Lan thương lượng, nhất định phải đem Đoạn Sở giam giữ đến chết!

“Hừ!” Đoạn Sở thật mạnh hừ lạnh một tiếng, khôi phục tối tăm lúc trước, hạ mắt, đem cái hộp kia vào tay thường thức, ngẩng đầu nhìn Phổ Lôi Tư, âm u hỏi: “Thật sự là cha ta, muốn ta một lần nữa học tập thứ gọi là lễ nghĩa liêm sỉ này?”

Phổ Lôì Tư giật mình hồi thần, khó trách thất thiếu gia đột nhiên trở nên có tính công kích, xem ra là bị câu nói kia của đại tiểu thư kích thích rồi. Hắn không khỏi dâng lên một chút đồng tình, tam gia thật sự có điểm quá phận, thấy thế nào những thứ này cũng đều mang tính chất vũ nhục. Tựa như lời thất thiếu gia nói, lại tiếp tục khinh thường hắn như thế nào, hắn dù sao cũng là thiếu gia được Đoạn gia nuôi lớn, yêu cầu hắn một lần nữa học tập lễ nghĩa liêm sỉ, còn không phải đang mắng chính mình? Hay là tam gia cảm thấy đại tiểu thư nói đúng, như vậy có thể cảnh cáo khiến cho thất thiếu gia hoàn toàn mất hết hy vọng đối với Mông thiếu gia?

Không đợi hắn nghĩ đến lí do thoái thác, Đoạn Sở lại mở miệng trước.

“Ta đã biết, ngươi ra ngoài trước đi!” Đoạn Sở thanh âm quý dị trở nên thập phần bình tĩnh, “Giữa trưa dùng cơm lại tiến vào, đừng quấy nhiễu ta!”

Phổ Lôì Tư cả kinh, thật cẩn thận nhìn về phía thanh niên trên giường, thấy ánh mắt hắn đột nhiên giật mình, chỉ sợ là thật sự thương tâm. Hơn nữa hắn mất đi hy vọng vào tương lai, lại bị đoạt đi người trong lòng, đã là người ngã xuống vùng bùn, hiện tại ngay cả phụ thân cũng coi hắn là hổ thẹn, không hồng mắt mới là chuyện lạ.

“Vâng” Phổ Lôì Tư thấp giọng đáp, không dám kích thích hắn, nhẹ giọng nhẹ chân ly khai, đóng lại cửa phòng.

Vừa ra khỏi cửa, trên cổ tay tích tích vang lên hai tiếng, trên hành lang trống rỗng bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh cao lớn anh vĩ, dọa唬 hấn vội vàng nghiêm túc đứng thẳng.

“Kiến quá Tắt Duy Tư đại nhân!” Phổ Lôì Tư cung kính hành lễ. Tắt Duy Tư là quản gia của Đoạn gia tại Y Duy Tát, là trợ lý tư nhân của nhị lão gia Đoạn Văn Vũ Đoạn tướng quân, cho dù là tam gia Đoạn Chí Tu nhìn thấy hắn, cũng phải tất cung tất kính, đơn giản là không dám đắc tội vị trợ thủ đắc lực trí tuệ siêu quần của phụ thân mình.

“Ngươi tới phòng hội nghị dưới lầu ba bên tay phải, Đại tướng quân muốn gặp ngươi!” Tắt Duy Tư tóc vàng mắt lam đối với hấn gật đầu, không có động tác dư thừa, thân ảnh liền tiêu thất.

Phổ Lôì Tư đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, lập tức lại căng thẳng trong lòng. Gia chủ triệu kiến một tiểu lâu la như hấn? Nghĩ đến vừa rồi đại tiểu thư Đoạn Nhã Thanh sắc mặt khó coi xông ra ngoài, không khỏi nom nớp lo sợ. Tiến vào nhà giàu sẽ có tranh đấu, hấn một tiểu tốt trả lời như thế nào đều không quan trọng, căn bản chỉ có một con đường là từ lộ.

Phổ Lôì Tư mặt xám tro đi xuống lầu ba, tới trước cửa thì chà xát khuôn mặt, sắc mặt khôi phục bình thường, mới gõ cửa.

Cánh cửa tự động mở ra, Phổ Lôì Tư cẩn thận tiến vào, liếc mắt một cái liền thấy được Đoạn Văn Vũ, gia chủ của Đoạn gia cùng thê tử của hấn, người khế ước Quỳnh, tam gia Đoạn Chí Tu cùng tam phu nhân Bối Tĩnh Lan, cùng với Đoạn Nhã Thanh hốc mắt sưng đỏ, còn có Tắt Duy Tát đại nhân đang đứng thẳng.

Phổ Lôì Tư nhất nhất hành lễ, khiêm tốn đứng thẳng một bên.

“Ông nội, ông có thể hỏi hấn, thất đệ có phải đã nói những lời kia hay không?” Đoạn Nhã Thanh vẻ mặt thương tâm khổ sở: “Nếu đệ ấy tham gia lễ đính hôn mà thật sự nói ra, không nói Đoạn gia chúng ta mất mặt, chính là Mông gia. . .” Nàng nghẹn ngào một tiếng nói: “Chỉ sợ quan hệ cũng thành không tốt.”

Đoạn Chí Tu mặt âm trầm, hiển nhiên không nghĩ tới đứa con cả nhất gan yếu đuối lại làm ra chuyện như vậy, cho dù Bối Tĩnh Lan trở thành nhà chế thuốc cao cấp, đã ngăn chặn được lời đồn đãi, nhưng chỉ cần chuyện xưa được nhắc lại, Đoạn gia sẽ thành trò cười của Y Duy Tát tinh cầu, khi nào thì mới có thể trở về thủ đô.

“Phụ thân, nếu không. . . .” Hấn mới vừa do dự muốn nói cái gì, đã bị Đoạn Văn Vũ trừng mắt nhìn một cái, lại bị Quỳnh kéo một phen.

“Câm miệng!” Đoạn Văn Vũ lạnh lùng ra lệnh, đối với Tắt Duy Tư gật gật đầu.

Tắt Duy Tư cung kính xoay người, ngẩng đầu nhìn về phía Phổ Lôì Tư, trầm thấp ra lệnh: “Phòng thất thiếu gia trước kia đã hủy bỏ tất cả thiết bị điện tử, đem bản ghi chép tùy thân của người lấy ra.”

Phổ Lôì Tư trong lòng vui vẻ, mắt không nhìn lung tung lấy bản ghi chép trước ngực, trình tất cả cho Tắt Duy Tư đại nhân. Cứ như vậy, hấn chỉ có thể tính là vật chứng, đại tiểu thư cho dù cáo trạng không thành có thể thẹn quá thành giận, cũng không đổ lên người mình được.

Tắt Duy Tư gật đầu, cho Phổ Lôì Tư lui, không nhìn Đoạn Nhã Thanh hoa dung thất sắc, bình tĩnh mở lệnh truyền phát tin tức ở bản ghi chép, bạch quang nhu hòa hiện lên, màn hình lập thể hiện ra trước mặt mọi người. Cuối cùng, hình ảnh như ngừng lại ở sắc mặt trắng bệch, ánh mắt ngơ ngác của Đoạn Sở.

Tay Đoạn Nhã Thanh đặt cạnh người nắm chặt, ánh mắt bối rối nhìn về phía mẫu thân của mình.

Đoạn gia vì cam đoan an toàn của tòa thành, trừ bỏ đặt cố định máy theo dõi, thì mỗi một người hộ vệ đều phải tùy thân mang theo một bản ghi chép, mỗi ngày đều lưu vào hệ thống. Vì bảo hộ sự riêng tư của chủ tử, phòng ngủ là nơi cực kì trọng yếu, đều bố trí thiết bị quấy nhiễu điện tử.

Đoạn Nhã Thanh kiểu gì cũng không nghĩ tới, tổ phụ cùng phụ thân đã đem thiết bị quấy nhiễu điện tử trong phòng Đoạn Sở hủy bỏ, làm cho trò hề của nàng trước mặt Đoạn Sở đều bị bại lộ trước mặt mọi người.

Bối Tinh Lan thật ra lại rất trấn định, Đoạn Nhã Thanh chẳng qua là ứng đối với Đoạn Sở bằng ác ngôn ác ngữ, cho dù ngay từ đầu “Giáo dưỡng” là một loại khiêu khích, cũng hoàn toàn có thể đổi góc độ để giải thích. Bất quá, Đoạn Sở cư nhiên ngay cả nhà mẹ đẻ của nàng cũng gộp vào mắng chung, nàng tuyệt đối không thể bỏ qua.

“Nhã Thanh cũng là vì ta. . .” Nàng quay người lại muốn cùng trượng phu thấp giọng giải thích, lại thấy được trên mặt Đoạn Chí Tu là áy náy, nhất thời sắc mặt đại biến.

Đoạn Chí Tu còn đang xuất thần, căn bản không chú ý tới biến hóa của thê tử. Cho dù hắn không thích đứa con Đoạn Sở này, cũng cảm thấy thất vọng với nó, nhưng sẽ không chỉ trích nó giáo dưỡng có vấn đề. Chẳng qua chỉ là Đoạn Nhã Thanh nói nhiều lần khiến hắn tạo thành phản xạ có điều kiện, lo lắng tiệc đính hôn xảy ra vấn đề, hắn mới phản phó Phổ Lôi Tư chuẩn bị sách này đó.

“Chí Tu, đây là có chuyện gì?” Đoạn Văn Vũ đã tức tới tròn mắt nhìn.

Đoạn Chí Tu vội vàng hoàn hồn, khó khăn trả lời: “Ba, con không nghĩ tới. . . .”

Hắn thật sự không ngờ, chỉ là đưa sách về lễ nghi, lại khiến đứa con tự ti bị bức thành như vậy, nhìn về mặt Đoạn Sở, dĩ nhiên là thương tâm tới cực điểm. Nghĩ tới đứa con cả không thể thành người khế ước, không có tiền đồ, vừa trở mặt nhìn người trong lòng đính hôn, còn bị phụ thân của hắn nhục nhã, trong lúc nhất thời áy náy cùng lo lắng nổi lên cuộn cuộn trong lòng.

Tất Duy Tư nhìn Đoạn Văn Vũ đã tức đến mức muốn đứng bật dậy, vội vàng lên tiếng trấn an: “Đại tướng quân, tam gia cũng chỉ là sợ thất thiếu gia biểu hiện không tốt ở tiệc đính hôn, sẽ dẫn tới tin đồn xấu, khẳng định không phải muốn răn dạy thất thiếu gia.”

Bối Tinh Lan vừa nghe, mâu thuẫn có thể sẽ chuyển lên người nữ nhi, vội nhỏ giọng tức giận giải thích: “Ba mẹ, hai người biết đấy, Nhã Thanh vẫn luôn quan tâm Tiểu Sở, hiện tại sắp cùng Mông Gia Nghị đính hôn, đối với Tiểu Sở chỉ là quá mức áy náy, mới có thể lăm miệng giải thích, kết quả hào tâm lại thành chuyện xấu.” Nàng dừng một chút, khẩn thiết nhìn Đoạn Văn Vũ: “Ba, hiện tại Tiểu Sở đang sinh khí, nếu không thể khiến cho Tiểu Sở bình tĩnh, lúc đính hôn, hay là không tham dự?”

“Xùy” Quỳnh vẫn không lên tiếng bỗng cười lạnh một tiếng. Nàng là người khế ước giá trị tinh thần lực cao, chỉ bằng nàng có thể làm cho trượng phu trở thành người chỉ huy của bảy cấp chiến sĩ, Bối Tinh Lan này là nhà chế thuốc cao cấp, ở trước mặt nàng, còn chưa đủ nhìn đâu.

“Cô cho là, chúng ta vì cái gì lại muốn Tiểu thất tham dự tiệc đính hôn? Chỉ là vì biểu hiện tỷ đệ tình thâm sao?” Nàng dừng một chút rồi nói: “Tôi nói cô biết, Tiểu thất không chỉ phải tham dự hôn yến, còn phải thanh thanh khí khí tiêu sái đi ra ngoài, cho dù trở lại thủ đô tỉnh, nó cũng nhất định phải com áo không lo, khiến cho mỗi người đều phải cực kỳ hâm mộ!”

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 5

Đoạn Chí Tu vốn cũng muốn phụ họa thê tử, sự tình đã như vậy, đương nhiên không thể tùy ý để cho Đoạn Sở nổi điên, không những hôn yến của hai nhà bị hủy, còn mang đến gièm pha cho gia tộc. Nhưng nghe được lời nói của mẫu thân, hắn không khỏi chần chờ nhìn về phía phụ thân. Đoạn Chí Tu vẫn không hiểu được những uẩn khúc trong đó, cũng không rõ tính toán của cha mẹ. Nếu trước kia đối xử tử tế với Đoạn Sở là vì nó có thể trở thành người khế ước, vậy thì hiện tại là vì cái gì?

“Ba?”

Đoạn Văn Vũ chán nản, nếu không phải hắn chỉ sinh được hai đứa con một nữ nhi, mà thứ tử đã sớm vì tinh thần lực không khống chế được dẫn đến nổ tan xác bỏ mình, thì đứa con cả đàn độn như vậy, hắn đã sớm không muốn liếc mắt nhìn một cái. Cho dù có vận khí, nhưng đầu óc không có thì có ích lợi gì!

“Tất Duy Tư, người giải thích cho mày đứa nó một chút đi.”

Tất Duy Tư thần sắc không thay đổi thu hồi bản ghi chép, giọng điệu vững vàng giải thích: “Thất thiếu gia là do người khế ước sinh ra, những người khế ước khác đều biết rõ điều này, Đoạn gia chúng ta, tuyệt đối không từ bỏ việc bảo hộ người khế ước, cho dù con nối dòng của họ không có tiền đồ, cũng vẫn đối xử tử tế với hắn, để hắn com áo không lo. Như vậy,” hắn nhìn về phía tam phu nhân Bối Tinh Lan, có điều ám chỉ nói: “Bất thiếu gia tìm người khế ước, mới có thể càng thêm thuận lợi.”

Bối Tinh Lan như có chút suy nghĩ mà nhúu mày, nàng tuy cực kì hận Sở Giai đã cướp đi Đoạn Chí Tu, lại chán ghét Đoạn Sở là minh chứng phản bội của trượng phu. Đoạn Á Ngạn là toàn bộ hy vọng của nàng, cho dù nàng là nhà chế thuốc cao cấp, nhưng đối với chiến sĩ có dã tâm mà nói, không có người khế ước, cũng đồng nghĩa với việc vĩnh viễn mất đi hy vọng lên cấp cao.

Đoạn Á Ngan là chiến sĩ thiên tiên, chỉ cần có người kẻ ước thích hợp, nói không chừng có thể giống như thúc thúc nó trở thành chiến sĩ cấp bảy, độc lập thao tác chiến hạm khổng lồ lập nên chiến công hiển hách. Thiên phú như vậy không thể phụ lòng, cho dù bất Bối Tĩnh Lan cúi mình với Đoạn Sở một đoạn thời gian, nằng cũng nguyện ý, hướng chỉ chỉ là cung cấp một cuộc sống đầy đủ.

Đoạn Nhã Thanh muốn nói cái gì đó, nhưng nằng dù sao cũng chỉ là tiểu bối, đối với tổ phụ mẫu vẫn là thập phần sợ hãi, chỉ dám chờ đợi nhìn về phía phụ thân Đoạn Chí Tu. Nằng hiện tại đối với Đoạn Sở căm hận tới tận xương tủy, không đem hân giẫm đạp thành bùn nhão, nằng tuyệt đối không từ bỏ ý đồ.

“Nhưng Tats thúc thúc, lấy địa vị của Đoạn gia chúng ta, Á Ngan lại là thiên phú tuyệt, chỉ cần tinh thần lực xứng đôi cũng đủ, còn lo lắng người kẻ ước không muốn sao?” Đoạn Chí Tu khó hiểu hỏi.

Hắn đối với việc nuôi Đoạn Sở không ý kiến gì, nhưng nghĩ đến Đoạn Sở đi ra ngoài hồ ngôn loạn ngữ, hắn không khỏi lo lắng. Nhất là khi trở về thủ đô tĩnh, thật vất vả lời đồn đãi mới tiêu tán theo thời gian, nếu bởi vì Đoạn Sở mà lại đưa tới gièm pha, vậy hắn rất có thể lại bị trục xuất.

Tất Duy Tư nhất thời bị nghẹn, lại còn hỏi như vậy, tam gia đã quên chính mình kết hôn bên ngoài... , sinh hạ con riêng, tức chết thê tử, khiến cho Đoạn gia không thể không tự mình đem Đoạn gia chi thứ hai đưa tới Y Duy Tats tĩnh cầu, để bình ổn những người trong nghiệp đoàn đang bất mãn với Đoạn gia sao? Làm gì có người kẻ ước nào muốn nhìn chính mình một khi chết đi, đứa nhỏ bởi vì tinh thần lực giá trị thấp mà sống trong khuất nhục? Nếu thật sự giam giữ thất thiếu gia cả đời, Đoạn gia chi thứ hai liên vĩnh viễn đừng nghĩ có được người kẻ ước, ngay cả Đoạn gia cũng sẽ bị người kẻ ước của nghiệp đoàn bài xích.

Đoạn Văn Vũ lại tức giận muốn ngã ngựa, nói nó ngu ngốc, quả thực một chút cũng không sai!

Quỳnh lại một phen giữ chặt trọng phụ, hai vợ chồng bọn họ dựa sát vào nhau trước mặt đứa con, tuy rằng có chút ngu ngốc, nhưng có thể thấy được nay đã tốt hơn một chút, hơn nữa mới xuất hiện một tôn tử có tiền đồ, ngàn vạn lần không thể làm sai. Bất quá vẫn e ngại đứa con không chịu thua kém, nằng tránh không được phải răn dạy:

“Con vẫn nghĩ rằng, người kẻ ước đều ngu ngốc chỉ tuyển chọn những người gia thế tốt hay sao?” Quỳnh vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Người kẻ ước thức tỉnh không hạn chế tinh thần lực cao thấp, tuy giá trị tinh thần lực dưới cấp C đa số là người bình thường, người kẻ ước có rất nhiều lựa chọn, bọn họ lại chỉ lo lựa chọn chiến sĩ gia cảnh tốt hay sao? Môn đăng hộ đối ai chẳng biết, bản thân bọn họ tinh thần lực giá trị thấp, sinh ra đứa nhỏ, giá trị tinh thần lực so với cha mẹ có giống hay không căn bản là tỷ lệ không thể không chế, giống Tiểu Thất chỉ đạt cấp D cũng không ít, con cảm thấy ai dám không đối xử tốt với bọn hắn sao? Nghiệp đoàn người kẻ ước chỉ để chung cho đẹp chắc?”

Nằng oán hận trừng mắt nhìn Bối Tĩnh Lan, khẩu khí trở nên hung hăng, nói chuyện không chút khách khí: “Tôi biết cô hận tôi lúc trước phản đối hai người, để Sở Giai làm thê tử của Chí Tu. Nhưng cô cho dù hiện tại là nhà bảo chế thuốc cao cấp, cũng chỉ có thể tránh cho Chí Tu gặp phải nguy cơ chiến đấu kiệt sức mà nổ tan xác, Chí Tu lại vĩnh viễn không thể thăng lên cấp bảy trở thành Đại tướng quân. Hiện tại đến phiên cô, cô nói đi, cô có nguyện ý để cho đứa con của cô, tuyển một người có giá trị tinh thần lực cao lại không phải người kẻ ước hay không? Đứa con của cô là chiến sĩ thiên tiên đấy!”

Lúc trước Đoạn Chí Tu có thể lấy được Sở Giai, hoàn toàn là bởi vì thứ tử đã sớm chết, phải biết rằng, người kẻ ước có giá trị tinh thần lực thấp, nếu không phải là thanh mai trúc mã, thì chỉ là lựa chọn cực nhỏ có thể trở thành người kẻ ước của chiến sĩ! Nếu không, con trưởng của Mông gia là Mông Gia Nghi, vì cái gì lại đồng ý đính hôn với Đoạn Nhã Thanh, bởi vì hắn là chiến sĩ dựa vào thuốc tiến hóa, tinh thần lực chỉ có cấp B, thiên phú đều không bằng Đoạn Chí Tu.

Trong mắt Bối Tĩnh Lan hiện lên một tia xấu hổ, sắc mặt trắng bệch lắc lắc đầu, lời phản đối cái gì cũng không nói được. Nằng vốn cũng cùng trọng phụ nghĩ giống nhau, nghĩ đến dựa vào thiên phú của Đoạn Á Ngan và quyền thế của Đoạn gia, cùng với nằng là nhà bảo chế thuốc có địa vị cao, chỉ cần tinh thần lực xứng đôi, Đoạn Á Ngan tuyệt đối không cần lo lắng không có người kẻ ước.

Dù sao Đoạn gia chi thứ hai người kẻ ước có lẽ quá ít, chỉ có một người mẹ chồng nằng là Quỳnh, nhưng mấy vị chiến sĩ khác đều có người kẻ ước, đến cả Đại lão gia đã chết sớm cũng đều có người kẻ ước thích hợp, Đoạn Á Ngan có thiên phú cao như vậy, làm sao lại không tìm được người thích hợp.

Đoạn Sở kia, quả nhiên không thể chết được, còn phải vui vẻ sống trước mặt người khác!

Bối Tĩnh Lan không khỏi nghĩ mà sợ, ánh mắt lóe lóe, cắn môi, thấp giọng hướng Quỳnh cùng Đoạn Văn Vũ cam đoan: “Ba, mẹ, lúc trước là chúng con nghĩ không đủ chu đáo, cũng vì lời đồn đãi làm cho người ta sợ hãi. Ba mẹ yên tâm, dù sao Tiểu Thất cũng là đứa nhỏ, hiện tại lại bị thương nặng như vậy, con nhất định sẽ điều chế tốt thuốc làm cho thân thể Tiểu Thất nhanh chóng phục hồi như cũ, nếu Tiểu Thất có hứng thú học tập chế thuốc, con cũng sẽ truyền thụ như với Nhã Thanh, tự tay dạy Tiểu Thất.”

Đoạn Chí Tu vừa nghe thê tử nói, nhất thời nghĩ đến lúc nằng hoài thai Á Ngan bị đồn đãi khiến cho không có chỗ trốn, bộ dáng ngày đêm không yên, tâm mềm nhũn, tay nhẹ nhàng cầm đôi tay run rẩy của nằng, đối với cha mẹ cam đoan nhất định sẽ chiều cô tốt cho Đoạn Sở. Lúc trước đích thật là hắn nghĩ không chu đáo, làm cho Đoạn Sở thương tâm, dù sao cũng là con của hắn, chỉ cần không giống lúc trước một lòng nhớ thương Mông Gia Nghi, hắn cũng sẽ như lúc trước mà chiều cô đó.

Đoạn Chí Tu tính toán có thời gian liền cùng Đoạn Sở giải thích một chút, đứa con cả không thích nói chuyện, nhưng đối với phụ thân này, vẫn đều kính cẩn nghe theo.

Đoạn Văn Vũ mặt lạnh, nhìn về phía Tất Duy Tư, nhẹ nhàng đối với hắn gật đầu.

Tất Duy Tư mỉm cười, đi theo một nhà Đoàn Chí Tu rời khỏi, xuống lầu hai, xoay người trực tiếp vào phòng thất thiếu gia.

Bên kia, Đoàn Sở sau khi Phở Lôi Tư rời đi, liền đem lực chú ý chuyển dời đến đồng sách lễ nghi quy phạm. Mặc kệ đồng sách này có vũ nhục hay không, đối với Đoàn Sở mà nói, cũng như lấy được chí bảo. Muốn hiểu biết hoàn cảnh sinh tồn cùng hình thái xã hội xa lạ, không có gì so với lễ nghi quy phạm, hệ thống nắm giữ hình thái xã hội này càng thích hợp hơn.

Tất cả biểu hiện thương tâm mất mát cùng ác ngôn lúc trước của Đoàn Sở, cũng chỉ đơn giản là muốn thử Đoàn Chí Tu, rốt cuộc đối với nguyên chủ ôm tâm tính như thế nào, tốt nhất có thể khơi mào một chút áy náy của đối phương. Mẹ con Bối Tinh Lan nhất định là địch nhân, nhưng Đoàn Chí Tu cho dù cười bên ngoài..., cũng vẫn là phụ thân của nguyên chủ, cho dù có ghét bỏ hấn vô dụng, khẳng định cũng không muốn hại chết hấn. Nếu không, Đoàn Nhã Thanh căn bản không cần diễn trò trước mặt Đoàn Chí Tu.

Chỉ cần Bối Tinh Lan cùng Đoàn Nhã Thanh tâm còn có bản khoản, khẳng định không dám dùng thủ đoạn thô bạo lấy tính mệnh của hấn. Ít nhất sắp tới, hấn vẫn an toàn. Về phần sau này, Đoàn Sở đương nhiên sẽ không ngồi chờ bọn họ ra tay.

Nghe được đèn báo hiệu lại sáng lên màu vàng, Đoàn Sở mỉm cười, đóng lại màn hình lập thể, không chần chờ trực tiếp mở cửa phòng. Bất quá, nhìn thấy người đang đứng ở cửa là trợ thủ đắc lực tin cậy nhất của tổ phụ, Đoàn Sở vẫn khó tránh khỏi kinh ngạc.

Tuy rằng Đoàn Sở chân chính tinh thần đã hỏng mất, đánh mất tính mạng, nhưng đối với người bên ngoài nhìn vào, uống nhầm thuốc ngưng thần cũng không tính là chuyện rất nghiêm trọng, căn bản sẽ không kinh động tới vị Đại tướng quân cao cao tại thượng kia mới đúng. Tất Duy Tư nếu đã xuất hiện, không có khả năng là tự mình đi thăm hỏi.

“Tất Duy Tư đại nhân!” Đoàn Sở rời giường, vẻ mặt mệt mỏi mà làm một cái lễ nghi đạt tiêu chuẩn của Y Duy Tất tinh cầu, vẫn còn phỏng đoán mục đích của đối phương. Nếu chỉ thông tri cho hấn biết vẫn tiếp tục bị giam, không được tham gia lễ đính hôn, chỉ cần Phở Lôi Tư truyền đạt là có thể, không cần thiết xuất động đến quân gia cao cấp nhất của Đoàn gia.

“Thất thiếu gia khách khí.” Tất Duy Tư ôn hòa cười, xem ra Đoàn Sở hiện tại, thật sự là đối với đồng sách Đoàn Chí Tu đưa tới mà canh cánh trong lòng. Hấn cùng thất thiếu gia Đoàn Sở tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng cũng biết cá tính của hấn tự ti yếu đuối. Đây là hối hận vì trộm thuốc tiền hóa, hay là vì lúc trước cùng đại tiểu thư Đoàn Nhã Thanh tranh chấp, lo lắng bị Đại tướng quân răn dạy?

“Thất thiếu gia, Đại tướng quân muốn cùng ngài trò chuyện, bất quá thân thể ngài không khoẻ, dùng màn hình lập thể trao đổi, ngài xem khi nào thì được?” Tất Duy Tư cố ý nói chậm lại, trừ bỏ không muốn làm Đoàn Sở kinh hách, cũng là muốn nhắc nhở hấn sửa sang lại dáng vẻ.

Đoàn Sở không che dấu kinh ngạc trên mặt, lập tức cúi đầu “Ân” một tiếng, nói: “Liền hiện tại đi!”

Tất Duy Tư âm thầm nhú mày, lại nghĩ tới lúc trước Đoàn Nhã Thanh cáo trạng, sẽ không phải thật sự muốn lãnh làm gáo vớ làm muối chứ?

Hấn nâng tay mình, trong tay xuất hiện một vòng cảm ứng màu xanh, Đoàn Sở phát hiện chính mình tựa như bị thay đổi vị trí, nháy mắt đứng trước mặt một nam một nữ. Nhìn kỹ, quả nhiên là Đoàn Văn Vũ cùng thể tử của hấn, Quỳnh.

“Tổ phụ, tổ mẫu!” Đoàn Sở cúi đầu hành lễ, sắc mặt nhìn rất không tự nhiên.

Đoàn Văn Vũ trước tiên chú ý tới Tất Duy Tư dùng ánh mắt ám chỉ của hấn, nghĩ đến đứa con không bớt lo kia, nhin không được há mồm mắng: “Sao, ngươi có dùng khí trộm thuốc tiền hóa, lại cùng tỷ tỷ của mình cãi nhau, ngay cả Bối gia cũng dám mắng chung, lại không dám ngẩng đầu lên?”

Hấn trừ bỏ bị đệ đệ ruột lúc thức tỉnh thành chiến sĩ đè ép một bậc, thì vẫn luôn xuôi gió xuôi nước, cũng chỉ có chuyện liên quan đến Đoàn Chí Tu, nhiều lần bị gây sức ép đẩy mình, đành nhận mệnh đi theo thu thập cục diện rối rắm, thậm chí bị đá ra khỏi thủ đô tinh cầu, hiện tại ngay cả đứa con của Đoàn Chí Tu cũng cần hấn tự thân xuất mã, Đoàn Văn Vũ tức giận.

“Tốt lắm, Tiểu thất cũng bị người làm cho sợ hãi.” Quỳnh thay đổi vẻ mặt cao ngạo trước Bối Tinh Lan, sợ dọa tới tôn tử, vẻ mặt hiền lành nhìn Đoàn Sở nói: “Đừng trách ông nội con, hấn chỉ cảm thấy con không tín nhiệm hấn. Ba con cũng vậy, con là con của Chí Tu, Chí Tu nếu thật sự muốn chửi, cần gì phải quanh co lòng vòng?”

Đây chính là một cái phần mặt đen một cái phần mặt đỏ (một làm người xấu, một làm người tốt), bọn họ hai vợ chồng ăn ý, bởi vì Đoàn Văn Vũ cho tới bây giờ đều là phần mặt đen.

Đoàn Sở không khỏi kinh hãi, tiến triển trước mắt có điểm vượt qua dự đoán của hấn. Vợ chồng Đoàn Văn Vũ biểu hiện rất không bình thường, một tôn tử phế tài, lại không có mẫu thân người kẻ ước, có cần phải thả một con đường như vậy không? Hấn hoàn toàn trầm mặc, không nói lời nào.

Khuôn mặt tươi cười của Quỳnh đều sắp cứng lại rồi, đây là cảm thấy vẫn ủy khuất, hay là căn bản cũng không tin tưởng nàng?

“Sao nào, thực sự tức giận với ba con sao?”

Đoàn Sở nhếch môi, một bộ dáng quật cường nghiêng đầu, chính là không rên một tiếng.

Quỳnh truy vấn vài câu, thấy Đoàn Sở vẫn như vậy, sắc mặt hơi trầm xuống. Đây là hoàn toàn cam chịu, hay là cảm thấy bọn họ ra mặt không đúng lúc, ngay cả bọn họ cũng giận lây?

“Con cảm thấy ông nội không nên nói con sao?” Quỳnh rốt cục giận tái mặt, vẻ mặt thương tâm hỏi.

Đoạn Sở do dự, trong mắt hiện lên áy náy, tựa hồ không cam lòng lại mang theo ủy khuất nói: “Con không hiểu!”

“Có cái gì không hiểu?” Đoạn Văn Vũ bắt mắt, không nghĩ tới tôn tử lại không có tâm nhãn như vậy, hay cảm thấy chính mình là phé vật, muốn liều mạng một phen? Nó có tâm cơ lớn như vậy sao?

“Con rõ ràng không làm gì sai, dựa vào cái gì mà mắng con?” Đoạn Sở bỗng nhiên nhìn thẳng Đoạn Văn Vũ, từng chút nói: “Dùng thuốc tiến hóa, mọi người tròn mười tám tuổi thì có thể tự ra quyết định, con vì sao lại không được? Cùng Đoạn Nhã Thanh cãi nhau, nói đến Bối gia, chẳng lẽ con nói không phải sự thật? Xa không nói, ai chẳng biết quan hệ của con cùng Mông Gia Nghị, cho dù con là phé vật Mông gia hiện tại không hiếm lạ, nhưng Nhã Thanh tỷ ấy liền mong chờ nhầm nhe, sợ con tự sát không đủ dọa người hay sao. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 6

Mắt thấy Đoạn Sở càng nói càng ủy khuất, ánh mắt cũng trở nên ướt sũng, Đoạn Văn Vũ rốt cục bạo phát tính tình nóng nảy.

“Tốt lắm, tốt lắm!” Hấn tức giận đến nói lầm bầm, lại đối với Đoạn Sở không có biện pháp, nói đến cuối cùng, vẫn là để ý Mông Gia Nghị đi: “Người thật sự thích hấn như vậy?”

Đoạn Sở hít một hơi, trên mặt hiện lên bi thương, lại kiên định lắc đầu: “Mặc kệ hấn cưới ai, chỉ duy nhất không thể là con của Bối Tĩnh Lan!”

Đoạn Văn Vũ cùng Tất Duy Tư hai mặt nhìn nhau, có điểm theo không kịp ý nghĩ của Đoạn Sở. Gắn bó với chiến sĩ là nguyện ý lớn nhất, Đoạn Sở đối với Mông Gia Nghị si tình là không thể nghi ngờ, nhưng nghe trong lời hấn nói, lại là nhắm vào Đoạn Nhã Thanh?

“Ai, kỳ thật Mông Gia Nghị cùng Đoạn gia đám hỏi, con mới có hy vọng cùng hấn ở chung một chỗ.” Quỳnh tựa hồ thực cảm khái nói một câu.

Bởi vì đã tưởng tượng lời kịch tốt lắm, Đoạn Sở nghe Quỳnh nói một câu thì cả kinh giật mình, thân thể đều cứng ngắc, nhìn khuôn mặt thướt tha của Quỳnh, mạnh lắc đầu, lắp bắp đứng lên: “Tổ mẫu, điều này sao có thể?”

Nếu không phải sợ đưa tới hoài nghi, hấn hận không thể hét lên với trời, tổ mẫu có phải đầu óc có vấn đề hay không, hay cảm thấy mẫu thân của nguyên chủ bị phản bội. . . , cho nên để nguyên chủ tự thể nghiệm cảm giác trả thù sao?

Quỳnh ý vị thâm trường nở nụ cười, không để ý trượng phu cùng Tất Duy Tư kinh ngạc, ngữ khí chậm lại về mặt ôn hòa nói: “Con đại khái không biết, bình thường quan hệ một vợ một chồng của mỗi gia đình đều không giống nhau, phạm là chiến sĩ không kết hôn với người kẻ ước, thì trừ bỏ chính thê, bên ngoài còn có thể có bốn trăm quân hoặc vợ bé, thậm chí dưỡng tình nhân ở bên ngoài cũng không ít. Đây cũng là nguyên nhân chúng ta không ngăn cản Mông Gia Nghị tới gần con. Bởi vì vô luận con có phải người kẻ ước hay không, hấn nếu thích con, cũng sẽ không bỏ mặc con. Cho nên, phụ thân con mới tức giận như vậy khi con dùng thuốc tiến hóa, trở thành chiến sĩ, con có thể thật sự không còn hy vọng.”

Này đương nhiên là nói dối, nếu Đoạn Sở thật sự trở thành người kẻ ước, bọn họ chắc chắn sẽ đưa Tiểu thất đến nghiệp đoàn người kẻ ước ở thủ đô tính cầu đề tiến hành xứng đôi, đến lúc đó còn càng nhiều chiến sĩ càng vĩ đại hơn để lựa chọn, về phần làm trăm quân hay tình nhân không có danh phận, lão tổ Đoạn gia Đoạn Kỳ Diệu chính là chiến sĩ cấp 9, con cháu Đoạn gia sao có thể tiện tiện như thế!

Bất quá Đoạn Sở không biết, chỉ cần nó ở tiệc đính hôn không gây náo loạn, về sau nàng tự nhiên sẽ an bài khuyên giải. Xử lý một đứ đả phé tài yếu đuối vô năng, đối với Quỳnh mà nói là chuyện quá đơn giản. Còn về sau này, nhân sinh của Đoạn Sở đương nhiên đã có nàng an bài, Bối Tĩnh Lan là thứ ngu xuẩn chỉ biết làm chuyện xấu, hoàn toàn không cần nhúng tay.

Đoạn Văn Vũ nhăn lại lông mày, điều này hấn đương nhiên cũng biết. Chiến sĩ tinh thần, thể năng dồi dào, nếu không có người kẻ ước trấn an, nhất định phải tìm con đường an toàn khác để phát tiết.

Nhưng mà, nghĩ cũng biết Bối Tĩnh Lan cùng Đoạn Nhã Thanh sẽ không đồng ý để Mông Gia Nghị tá ỳng hữu ỡm. Bối Tĩnh Lan chính là nhà chế thuốc cấp cao, cho dù trong mắt hấn còn không đáng nhìn, nhưng đối với chiến sĩ không có người kẻ ước mà nói, nhà bào chế thuốc là tồn tại tuyệt đối không thể đắc tội. Lại nói nếu sau này Đoạn Sở thật sự trở thành trăm quân, hấn còn mặt mũi nào gặp mặt huynh đệ cùng cha mẹ.

Đoạn Văn Vũ đem ánh mắt chuyển hướng Đoạn Sở, thấy hấn vẫn còn vẻ mặt giật mình, trong mắt lộ ra một tia chán ghét, trầm giọng hỏi: “Tổ mẫu người nói như vậy, người có nguyện ý hay không?”

Đoạn Sở lúc này đã hoàn toàn xác định, hai vị tổ phụ mẫu của nguyên chủ trước mắt, không chỉ cúi người để trấn an hấn, thậm chí còn không dám giam cầm hấn. Nếu hấn biết được bản khoả chân chính của họ, không chỉ không quan tâm tới tính mệnh hấn có an toàn hay không, thậm chí còn có thể tác động một phen, hấn nhất định sẽ nhân cơ hội này thoát khỏi gia tộc trần ngập tâm kếp.

“Không muốn!” Đoạn Sở thanh âm hữu lực trả lời, ánh mắt cũng không tiếp tục lảng tránh, giọng căm hận nói: “Không nói con là con cháu Đoạn gia, tuyệt không đắm chìm trong trụ lạc. Lại nói nếu Mông Gia Nghị thật sự thích con, sẽ không đợi lúc con vừa mới qua sinh nhật mười tám tuổi, liền cùng Đoạn Nhã Thanh đính ước. Hắn chẳng qua chỉ là hy vọng con trở thành người kẻ ước mà thôi.”

Đoạn Văn Vũ nhân tình sáng lên, chỉ cảm thấy tôn tử bỗng nhiên vô cùng thuận mắt. “Hảo, con cháu Đoạn gia, quyết không thể thiếu tự trọng!”

Quỳnh cũng thực ngoài ý muốn, hoài nghi nhìn nhìn Đoạn Sở. Chẳng lẽ lần này bị thương, lại làm cho tôn tử yếu đuối trưởng thành?

“Như vậy rất tốt.” Quỳnh khen một tiếng, thật sâu nhìn Đoạn Sở nói: “Kỳ thật Mông Đoạn hai nhà đám hỏi, là tổ phụ con cùng Mông gia đại nguyên soái quyết định, con đừng oan uổng tỷ tỷ của mình.”

Đoạn Sở biến sắc, tựa hồ nghĩ tới cái gì, ánh mắt lóe lóe, không nói tiếp.

Quỳnh trong mắt hiện lên vừa lòng, không có tâm kế, lại không có bản lĩnh, mới dễ khống chế, dù sao Đoạn gia dưỡng một người rảnh rỗi rất đơn giản. Về phần mâu thuẫn của Đoạn Sở cùng mẹ con Bối Tĩnh Lan, Bối Tĩnh Lan nếu ngay cả người tinh thần lực giá trị thấp cũng không đối phó được, sẽ không leo lên được vị trí nhà chế thuốc cấp cao như ngày hôm nay.

Đoạn Văn Vũ thấy phong ba lần này đã qua, cảm thấy vừa lòng, thấy Quỳnh cũng đã nói xong, trầm giọng phân phó Tất Duy Tư: “Thân thể của Tiểu thất cần được điều dưỡng cho tốt, người để nhóm bác sĩ cử một người chuyên môn đi theo.”

Nói xong hắn lưu loát đối với Đoạn Sở an bài: “Con là con cháu Đoạn gia, chúng ta sẽ không bạc đãi con. Sau này qua mười tám tuổi rồi, sẽ căn cứ vào thiên phú cùng chí hướng mà tiến hành học tập chuyên nghiệp. Bất quá con không phải chiến sĩ, không cần quá tập trung trên lớp, đến nơi nào con cảm thấy thích thú là được! Nếu muốn học sâu thêm ở phương diện nào đó, ông nội có thể mời danh sư cho con.”

Cấp Ngồi tinh hệ có mạng lưới tinh vực khổng lồ, trong phạm vi bao trùm của tinh vực, có thể cung cấp tất cả huấn luyện căn bản cùng học tập trung cấp dưới chuyên nghiệp. Người vị thành niên chưa đủ mười tám tuổi, đều học tập căn bản trên mạng lưới tinh vực, trừ bỏ lúc mười tuổi phải tiến hành thí nghiệm tinh thần lực, người chưa trưởng thành thậm chí có thể một tác cũng không rời khỏi nhà.

Đương nhiên từ mười hai tuổi đến mười tám tuổi sẽ dần dần có người thức tỉnh, bọn họ sau đó nhất định phải đăng ký ở nghiệp đoàn chiến sĩ hoặc nghiệp đoàn người kẻ ước, tập trung ở quân bộ tiến hành huấn luyện chuyên môn. Riêng chiến sĩ hậu thiên thì thời gian muộn hơn chiến sĩ thiên tiên một chút, còn cần thông qua khảo hạch.

Đoạn Sở trơ mắt nhìn Đoạn Văn Vũ an bài, không đợi hắn nói câu nào, liền trực tiếp chặt đứt đối thoại, không khỏi cảm thấy tiếc hận. Hắn vốn tính toán lấy cớ không muốn nhìn thấy Đoạn Nhã Thanh cùng Mông Gia Nghị, tạm thời rời khỏi Đoạn gia. Hiện tại Quỳnh nói một hồi, cùng Đoạn Văn Vũ mạnh mẽ vang dội an bài, lại làm cho hắn nói không nên lời. Bất quá Đoạn Văn Vũ an bài bác sĩ cho hắn, tựa hồ không cần lo lắng Bối Tĩnh Lan âm thầm xuống tay.

Tất Duy Tư mỉm cười nhìn Đoạn Sở. Có thể thoát ly khỏi gông cùm xiềng xích của tình yêu, lại may mắn chiếm được thiện cảm của Đại tướng quân, nghĩ đến thất thiếu gia sẽ không còn ngu ngốc như trong quá khứ. Kỳ thật chênh lệch giá trị tinh thần lực, tuy không thể có được thành tựu gì quá lớn, nhưng ít nhất sinh mệnh vẫn có thể an toàn. Đây chỉ sợ cũng là quyết định nguyên bản của Đại tướng quân cùng phụ nhân.

Nghĩ đến Đoạn Sở một lòng muốn trở thành chiến sĩ, Tất Duy Tư có tâm nói: “Ồ quân bộ, cho dù là duy tu (giữ gìn và tu sửa) cơ giáp, cũng đều cần đến tinh thần lực cấp cao. Hơn nữa chiến sĩ hậu thiên, bởi vì phải dựa vào thuốc tiến hóa mới có thể khiến cho tinh thần lực ngoại phóng, tinh thần lực càng thêm cuồng bạo không thể khống chế, độ ý lại đối với thuốc ngưng thần cực cao. Thất thiếu gia về sau, vẫn đừng nên dùng thuốc tiến hóa.”

Để khai thông mạng lưới tinh vực, các thiết bị điện tử nguyên bản bị hủy bỏ phải một lần nữa bố trí lại, như vậy Đoạn Sở nếu làm cái gì nguy hiểm, thì cũng có thể dễ dàng phát hiện. Mà lấy quan hệ vi diệu giữa Đoạn Sở cùng Bối Tĩnh Lan, Đoạn Sở một khi trở thành chiến sĩ, muốn có được thuốc ngưng thần nhất định sẽ gặp muôn vàn khó khăn.

Sự hiểu biết của Đoạn Sở về những điều Tất Duy Tư nói đều đến từ trí nhớ nguyên chủ, có quan hệ đến vấn đề giá trị tinh thần lực cùng thức tỉnh, nguyên chủ chỉ biết về cấp bậc phân chia tinh thần lực cùng việc thức tỉnh thì có thể trở thành người kẻ ước hoặc chiến sĩ thiên tiên, còn cụ thể thức tỉnh là cái gì thì nguyên chủ cũng không biết, mà ở trái đất, người Đế Ma Tư tinh cầu cũng không giải thích qua, vì cái gì hắn vẫn bị vây trong trạng thái thức tỉnh, làm cho Đoạn Sở hiện tại hoàn toàn mờ mịt.

“Tất Duy Tư đại nhân, như thế nào gọi là thiên phú tinh thần lực ngoại phóng?” Đoạn Sở cung kính hỏi.

Hắn nhớ rõ nguyên chủ coi việc trở thành người kẻ ước là rom rã cứu mạng, trước kia ở trên mạng lưới tinh vực, nguyên chủ đã cố ý điều tra vô số quá trình có liên quan tới sự thức tỉnh, nhưng đều không có kết quả. Thực hiện nhiên, vấn đề này hoặc là không được công khai, hoặc là quyền hạn của nguyên chủ không đủ.

Vị Tất Duy Tư đại nhân trước mắt này, là chiến sĩ thiên tiên thành công hoàn thành thức tỉnh, khẳng định biết tại sao lại như vậy. Mà Đoạn Sở nếu muốn sống ở tinh cầu này, thì phải chú ý nghiên cứu trọng điểm, cũng là thứ mà người Cấp Ngồi tinh hệ để ý nhất- tinh thần lực cùng thức tỉnh. Bởi vì Bối Tĩnh Lan cùng Đoạn Nhã Thanh, sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn.

Tất Duy Tư thấy Đoạn Sở đối với việc thức tỉnh chú ý như vậy, lo lắng cười cười. Đừng nói Đoạn Sở là người cá biệt, tất cả hy vọng của Đoạn Sở đều ký thác trên việc trở thành người kẻ ước, chỉ cần là những người chưa đến tuổi trưởng thành, cũng đều thập phần tò mò với chuyện này.

Hắn nghĩ nghĩ, có hết sức giải thích dễ hiểu một chút: “Cái gọi là thức tỉnh, chính là thiên phú tinh thần lực, có thể ở trong thời gian nhất định tách rời khỏi thân thể, tinh thần lực tính chất đặc biệt của chiến sĩ là công kích, mà của người khế ước thì là trấn an. Giá trị tinh thần lực càng cao, thời gian càng dài, tính công kích cũng càng lớn.”

Bởi vì vấn đề này vừa khó hiểu lại vừa sâu sắc, cho dù giải thích cặn kẽ cũng không thể lý giải hết được, hơn nữa đối với người không thức tỉnh hoặc không dùng thuốc tiến hóa để chuyển hóa, cho dù có biết cũng vô dụng, mạng lưới tinh vực liền che chắn nội dung này. Đương nhiên, nếu hỏi chiến sĩ hoặc người khế ước, vẫn có thể có được đáp án. Bằng không Tất Duy Tư cũng sẽ không nói ra.

Đoạn Sở chỉ cảm thấy thập phần quen tai, thoát ly thân thể, độc lập tồn tại? Nghe kiểu gì cũng giống như linh hồn tách rời khỏi thân thể giống như cách nói ở trái đất, chỉ cần có thể rời khỏi thân thể liền trở thành người thức tỉnh? Có thể công kích thì là chiến sĩ, còn không có tính công kích thì chính là người khế ước?

Đoạn Sở đột nhiên nhớ tới lúc chính mình bị rút bớt tinh thần lực cuối cùng bị chết, cái loại sợ hãi khi linh hồn rời khỏi thân thể lại nảy lên trong lòng, làm cho Đoạn Sở cả người phát lạnh.

“Cám ơn Tất Duy Tư đại nhân.” Đoạn Sở nhanh chóng nói lời cảm tạ.

Tất Duy Tư mất sáng như đuốc, tự nhiên nhìn ra được Đoạn Sở mất tự nhiên, nghĩ có lẽ hẳn lại nhớ tới chính mình không thể trở thành người khế ước, cũng không nói gì, chỉ gật gật đầu, lúc này lợi dụng chức quyền, liên hệ với trung tâm không chế tòa thành, mở ra những tư liệu Đoạn Sở đã tìm kiếm trong mạng lưới tinh vực.

“Thất thiếu gia, ta đã khai thông mạng lưới tinh vực, ngài có thể tìm thử trên đó xem có thấy linh vực nào cảm thấy hứng thú hay không.” Tất Duy Tư nói xong, thấy bộ dáng hần vẫn là không có tính thần, tự nhiên cười cười, xoay người liền ly khai.

Đoạn Sở lúc này, căn bản không có tâm tư đi nghiên cứu trên mạng lưới tinh vực. Lúc Tất Duy Tư khai thông mạng lưới tinh vực, hắn bỗng nhiên cảm thấy trong phòng có một cỗ năng lượng kỳ quái. Không đúng, không phải một cỗ năng lượng, mà là giống như hình thành một tử trường, nhưng lại không có tính công kích, mà chỉ đem mọi thứ bên ngoài ngăn cách lại.

Đoạn Sở không tự chủ được mà nhắm mắt lại, theo bản năng tìm kiếm sự tồn tại quý dị không hiểu xuất hiện từ đâu.

Bằng mắt thường không thể nhìn thấy, một cỗ năng lượng trong suốt giống như gió xoáy bỗng nhiên bạo khởi, vô số tinh thần lực lan tràn ra bên ngoài. Rõ ràng đã nhắm hai mắt lại, Đoạn Sở lại có thể dễ dàng “nhìn” thấy rồi tìm kiếm mục tiêu, mạng lưới tinh vực trong trí nhớ nguyên chủ rõ ràng chiếu ra những hình ảnh lập thể điện tử mạnh mẽ quá nhiều mạng lưới phòng ngự.

“Đích đích đích”, tiếng đèn báo hiệu quen thuộc vang lên, Đoạn Sở vừa định mở mắt ra, trong lòng vừa động, lực chú ý liền trực tiếp chuyển hướng ra cửa, nguyên bản cần điều khiển đèn báo hiệu thì cửa phòng mới trở nên trong suốt, thì hần chỉ cần tưởng tượng, “mắt” hắn liền biến đổi, lập tức nhìn thấy Phở Lô Tư đang phụ giúp đẩy toa ăn đứng ở cửa.

Đoạn Sở vừa định thử thăm dò mà nhìn bàn ăn, “Đi” Phở Lô Tư phát ra một tiếng kinh nghi, thân thể Đoạn Sở bỗng nhoáng lên một cái, tinh thần lực giống như thủy triều mà quay về trong đầu, “Ngô” Đoạn Sở phát ra một tiếng kêu rên, cỗ năng lượng không biết ở đâu đã từng làm cho thân thể hắn suy yếu lại xuất hiện, không ngừng xao động ở trong cơ thể, thân thể truyền đến từng trận đau đớn quen thuộc.

Đoạn Sở cắn chặt răng, miễn cưỡng ngồi trở lại bên giường, tay sờ cái nút mở cửa phía đèn báo hiệu.

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 7

Phở Lô Tư đẩy cửa vào, liền nhìn thấy Đoạn Sở đang ngồi ở mép giường, sắc mặt trắng bệch.

“Thất thiếu gia, ngài có ổn không?”

Đoạn Sở lắc lắc đầu, nhìn nhìn bàn ăn, lại như lơ đãng mà hỏi: “Vừa rồi, ta giống như nghe được thanh âm của người, có chuyện gì vậy?”

Phở Lô Tư có điểm ngưng ngưng gật gật đầu: “Là ta ngạc nhiên, vừa rồi bỗng nhiên cảm giác được một cỗ tinh thần lực dò xét. . .” Hắn bỗng nhiên dừng lại, nghĩ đến vị trước mắt mới mười tám tuổi, không thể thức tỉnh cũng không phải chiến sĩ, sao biết được cái gì gọi là tinh thần lực dò xét, không khỏi cười ngưng ngưng.

Mu bàn tay Đoạn Sở đặt ở bên giường ứa ra gân xanh, hiểu rõ “Nga” một tiếng, hỏi: “Giống như Tất Duy Tư đại nhân nói là tinh thần lực ngoại phóng sao? Bị dò xét có nguy hiểm không?”

Phổ Lôi Tư không nghĩ tới Đoạn Sở lại cùng Tất Duy Tư đại nhân nói qua chuyện này, còn biết bí mật về tình thân lực ngoại phóng. Nghĩ đến buổi sáng hân bị kêu tới phòng họp, còn bị cầm đi bản ghi chép tùy thân, vậy là đại quân gia tự mình đến trấn an thất thiếu gia đúng không?

“Bị tình thân lực công kích mới có nguy hiểm. Bất quá ở trong tòa thành thì rất an toàn, dù sao Đại tướng quân cũng chính là chiến sĩ cấp bảy, còn có người khế ước đại nhân cũng ở đây.” Phổ Lôi Tư càng thêm cung kính đứng thẳng.

Không nghĩ tới mới một buổi sáng ngắn ngủi, thất thiếu gia bị tỷ tỷ cùng cha khác mẹ khi nhục, rồi lại bị đại tiểu thư tâm cơ âm trầm cáo trạng. Mặc kệ đại quân gia xuất phát từ mục đích gì, ít nhất trước mắt vẫn rất coi trọng thất thiếu gia. Khó trách nhóm chiến hữu đều nói không nên để bị dính vào tranh đấu của nhà giàu, biến hóa bên trong cũng quá nhanh đi.

Về mặt biến hóa của Phổ Lôi Tư bị Đoạn Sở nhìn nhất thanh nhị sở, tuy đây là thời cơ tìm hiểu vô cùng tốt nhưng Đoạn Sở cuối cùng vẫn không hỏi lại. Đề cập đến chuyện thức tỉnh, một người vì không thể trở thành người khế ước mà trở nên cam chịu, không thể nào nhanh như vậy đã vô tâm vô phế cùng hộ vệ thảo luận vấn đề này, rất dễ dàng đưa tới hoài nghi. Không phải nói cho người khác biết hân đang thức tỉnh, thì chính là hướng bên ngoài tuyên cáo hân đã thay đổi thành người khác.

“Ta còn chưa đói bụng, ngươi ra ngoài trước đi. Ăn xong rồi ta sẽ gọi ngươi.” Đoạn Sở nhẹ giọng phân phó.

Năng lượng trong cơ thể hân hiện tại một mực xao động, lại có một đồng vấn đề cần hiểu biết. Hơn nữa nếu bác sĩ lại đây, vạn nhất bị phát hiện hân thức tỉnh, hân không chỉ không thể thoát khỏi Đoạn gia, chỉ sợ là vĩnh viễn sẽ phải mất đi tự do. Không biết, hiện tại uống thuốc dẫn, có quá trễ hay không?

Phổ Lôi Tư dừng lại một chút, do dự hỏi: “Thất thiếu gia, điều này, có chút bất tiện? Nếu không, ta sẽ chờ ở ngoài cửa được không?”

Đoạn Sở chớp mắt, nghĩ lại cũng hiểu được bản khoản của Phổ Lôi Tư, âm thầm ghi nhớ chiến sĩ hậu thiên không thể phát hiện mạng lưới điện tử phòng ngự cùng mạng lưới tinh vực, lắc đầu từ chối đề nghị của Phổ Lôi Tư: “Không cần, ta đến lúc đó sẽ tiến vào mạng lưới tinh vực để thông báo cho ngươi.”

Phổ Lôi Tư kinh ngạc tròn to mắt, theo bản năng muốn kiểm tra xem bản ghi chép của mình có vận hành thuận lợi hay không, lại phát hiện bả vai trống rỗng, lúc này mới nhớ tới bản ghi chép của hân đang nằm ở phòng họp lầu ba, che lấp khác thường trong lòng, gật gật đầu, thuận theo mà rời khỏi căn phòng.

Không ngờ cảm đoán đã được giải trừ, đại quân gia cho dù địa vị cao tới đâu, cũng sẽ không vi phạm quyết định của tam gia, đây chỉ có thể là ý của Đại tướng quân.

“Phổ Lôi Tư, ngươi suy nghĩ cái gì vậy?”

Vừa muốn đi xuống lầu một dùng cơm căn tin tập thể, Côn Ni Ngươi vốn là người cùng hân phục vụ Đoạn Sở bỗng hô lớn gọi hân.

“Côn Ni Ngươi, không có gì, ta mới từ chỗ thất thiếu gia đi ra.” Phổ Lôi Tư quay đầu lại cười cười, trong lòng thực cảm kích hân lúc trước đã nhắc nhở. Nếu tới hôm qua hân gọi bác sĩ trị liệu cho thất thiếu gia, đại tiểu thư sau lần cáo trạng này, nhất định sẽ đem tất cả lửa giận đều chuyển tới trên người hân.

Côn Ni Ngươi nghe được tên của Đoạn Sở, nhìn không được nhủ mảy. Hân thật sự không thể có hảo cảm với vị thất thiếu gia kia. Hơn nữa tam phu nhân Bối Tĩnh Lan là nhà chế thuốc cấp cao, Đoạn Nhã Thanh đại tiểu thư lại muốn cùng Mông gia đại thiếu gia đính hôn, các nàng đối với thất thiếu gia đều rất chán ghét, Phổ Lôi Tư lại nói như vậy, khó bảo đảm sẽ không làm cho bọn người hầu hoặc hộ vệ có ý đồ nịnh bợ xa lánh.

“Phổ Lôi Tư, nói không chừng nhiệm vụ lần này rất nhanh là có thể thay đổi, ngươi cũng đừng buồn bực.” Côn Ni Ngươi vừa nói vừa đối với Phổ Lôi Tư nháy mắt ra dấu.

Phổ Lôi Tư tuy không hiểu được ý tứ của hân, nhưng vẫn phối hợp gật gật đầu: “Mạng lưới tinh vực bên thất thiếu gia đã được khai thông, hân là rất nhanh sẽ không cần đến chúng ta nữa.”

Côn Ni Ngươi kinh ngạc nhìn Phổ Lôi Tư, cái kia chính là do tam gia yêu cầu tháo bỏ, mới một ngày không đến, ai đã đồng ý khai thông mạng lưới tinh vực rồi?

Phổ Lôi Tư lúc này ghé sát lại, nhỏ giọng nói bên tai Côn Ni Ngươi. “Là đại quân gia!”

Côn Ni Ngươi vội vàng chớp mắt, khôi phục trầm ổn trước giờ. Nếu là mệnh lệnh của Đại tướng quân, thất thiếu gia này địa vị có lẽ vẫn rất vững chắc. Cũng đúng, nói như thế nào thì cũng là thiếu gia Đoạn gia, cho dù là phế tài, có chút yếu đuối, không có tính uy hiếp, đại tiểu thư của bọn họ cũng không nhất thiết phải động tay chân làm gì, nói không chừng cũng là chuyện tốt.

Côn Ni Ngươi kéo Phổ Lôi Tư rời đi, hoàn toàn không biết đại tiểu thư cao cao tại thượng mà hân vừa nghĩ đến, đang hận không thể hiện tại liền ăn sống nuốt tươi vị thiếu gia phế vật kia.

“Mẹ, mẹ có nghe nói không, ông nội không chỉ khai thông mạng lưới tinh vực cho nó, lại còn phái một bác sĩ chuyên môn cho nó?” Đoạn Nhã Thanh lúc này hoàn toàn không còn biểu hiện ôn nhu nhã nhặn lịch sự trước mặt người khác nữa, trong mắt tràn đầy căm hận điên cuồng, đôi tay xinh đẹp gắt gao ôm lấy Từ Tinh thú lông dày óng ánh bạch mềm mại, móng tay sắc nhọn bấm chặt vào da thịt Từ Tinh thú.

Cho dù cảm nhận được ác ý khiến người sợ hãi trên người chủ nhân, Tử Tinh thú tinh xảo khéo léo cũng vẫn không nhúc nhích, tùy ý máu tím chảy ra, đem bộ lông màu trắng nhiễm thành sắc tím, trong không khí bắt đầu lan tràn một loại mùi thơm ngọt ngào nồng đậm.

Đây cũng là lý do, Tử Tinh thú trở thành sủng vật được hoan nghênh nhất ở Cấp Ngõa tinh hệ, không chỉ vì bộ lông trắng mượt không hề tạp màu, còn cả hô hấp cũng mang theo mùi hương đặc biệt, nhất là trong máu thì mùi càng thêm nồng đậm. Chẳng qua bởi vì Tử Tinh thú khan hiếm cùng trân quý, cực ít người có thể đối đãi tàn nhẫn với chúng nó.

Bối Tinh Lan bất động nhìn khuôn mặt vặn vẹo của nữ nhi, nhẹ giọng tức giận nhắc nhở: “Nhã Thanh, một người vô dụng như vậy, con cần gì phải tức giận vì nó. Cho dù có bác sĩ thì sao, nó chính là phế vật! Chỉ cần Á Ngan tìm được người kế ước thích hợp, cuộc sống ở tinh tế sẽ vô cùng dễ dàng.”

“Không! Mụ mụ, nãi nãi không phải nói sẽ để nó được sống được vui vẻ hay sao? Con còn phải nhẫn nhịn bao lâu! Hơn nữa phế vật này cư nhiên còn dám uy hiếp con! Có ông nội, nãi nãi cho nó chỗ dựa, nó không phải sống rất thuận lợi sao, có thể tìm mọi cách nhục nhã con!” Đoạn Nhã Thanh nghĩ đến một màn lúc trước, liền hận không thể nghiền Đoạn Sở thành mảnh vụn. Nàng hít một hơi thật sâu, âm ngoan nói: “Mụ mụ đừng lo lắng, con đã nói chuyện tốt với bác sĩ kia, con muốn làm cho giá trị tinh thần lực của nó hoàn toàn về số không, rồi cuộc không còn hy vọng quật khởi!”

Bối Tinh Lan biến sắc, mạnh phát tay, đem Tử Tinh thú trong tay Đoạn Nhã Thanh hất trên mặt đất, tức giận trách cứ: “Con nói cái gì, con cư nhiên ngay cả bác sĩ mà ông nội con phái tới, cũng dám động tay chân! Con muốn đệ đệ của mình bị hủy tiền đồ hay sao?”

Đoạn Nhã Thanh cả kinh, sợ tới mức vội vàng đứng dậy, nhìn mẫu thân mất đi phong độ, áp ứng giải thích: “Không có vấn đề gì đâu, nó vốn uống nhầm thuốc ngưng thần, ai cũng biết chuyện này mà.” Đoạn Nhã Thanh nói xong, hốc mắt đỏ lên, ủy khuất kể ra bất an trong lòng: “Mụ mụ, con sợ. Mụ mụ không phải cũng biết được tin tức từ thủ đô tinh cầu sao, cư nhiên có người hai mươi lăm tuổi còn có thể thức tỉnh, vạn nhất. . . .”

“Sẽ không!” Bối Tinh Lan lạnh giọng, nhìn nữ nhi bắt đầu rơi lệ, phiền lòng trấn an: “Thế chất của người trái đất cùng người Cấp Ngõa tinh hệ không giống nhau, hưởng chỉ người nọ sống đã lâu như vậy mới thức tỉnh, hoàn toàn là bởi vì tinh thần lực của hắn đã gần đạt tới thực thể hóa. Mà Đoạn Sở, thiên phú tinh thần lực của nó đã sớm bị mụ mụ hủy đi, đừng nói nó không thể thức tỉnh, cho dù nó may mắn có thể thức tỉnh, chỉ cần nó uống loại thuốc dẫn kia, cũng sẽ tự biến mình thành phế nhân tinh thần bị hỏng. . . .”

“Mụ mụ nói cái gì!” Đoạn Nhã Thanh bất chấp khóc lóc kể lể, gạt mình mở lớn miệng, trong mắt toát ra mừng như điên: “Giá trị tinh thần lực của phế vật kia, chẳng lẽ không đúng là trời sinh đã thấp sao? Còn có thuốc dẫn. . . .”

Nói cách khác, cho dù Đoạn Sở có thể thật sự thức tỉnh đi nữa, thì cuối cùng chẳng những không thể trở thành người kế ước, còn có nguy cơ ngay cả đứng dậy cũng không được? Đoạn Nhã Thanh vẫn nghĩ, đó là ông trời giúp các nàng, không nghĩ tới là mẫu thân động chân tay!

Bối Tinh Lan thấy nữ nhi chớp mắt, sùng bái nhìn mình, dịu dàng cười, đôi mắt nhất thời lưu quang tràn đầy, ngữ khí cũng khôi phục ôn nhu ân cần: “Đương nhiên, Nhã Thanh, làm sao có thể đem vận mệnh ký thác vào ông trời. Từ ngày mẹ tới Đoạn gia, Đoạn Sở, đã định sẵn chỉ có thể là phế vật!”

Mọi người trong Cấp Ngõa tinh hệ mười tuổi liền bắt đầu thí nghiệm tinh thần lực, là bởi vì muốn trước khi trưởng thành, tinh thần lực còn chưa phát dục hoàn toàn, năng là một nhà chế thuốc cấp cao, muốn động tay chân rất dễ dàng. Thậm chí ngay cả thuốc ngưng thần lần này, cũng là năng cố ý đánh tráo, để chặt đứt hy vọng có thể trở thành chiến sĩ của Đoạn Sở.

Mông Gia Nghị là năng nhìn từ bé tới lớn, nếu biết Đoạn Sở vì hắn mà hy sinh lớn như vậy, chỉ sợ thật sự sẽ đem Đoạn Sở đặt trong lòng. Bất quá may mắn Đoạn Sở mạng lớn, nếu không, chỉ vì hủy diệt Đoạn Sở mà hy sinh tiền đồ của đứa con, Bối Tinh Lan sẽ tức chết mất. Hiện tại, cũng chỉ là để cho Đoạn Sở sống lâu thêm một đoạn thời gian mà thôi.

Bối Tinh Lan cũng không giải thích kỹ càng, ngược lại bắt đầu ân cần nói cho nữ nhi: “Nhã Thanh, con hiện tại cần phải chú ý, sớm ngày trở thành nhà chế thuốc trung cấp. Nếu không, một chiến sĩ có thể có tới bốn trăm quân hoặc vợ bé, hiện tại có mẹ ở đây còn tốt, một khi các con đi tới thủ đô tinh cầu, nhà chế thuốc sơ cấp sẽ hoàn toàn không đủ nhìn. Con chậm chạp không có tiến bộ, bọn họ sẽ hoài nghi thiên phú chế thuốc của con. Mà Mông gia, cũng không phải không kiểm được nhà chế thuốc cấp cao.”

Đoạn Nhã Thanh hoàn toàn khôi phục bình tĩnh, ánh mắt cũng toát ra thận trọng cùng một tia tự đắc, học bộ dáng của Bối Tinh Lan lộ ra tươi cười dịu dàng. “Mụ mụ yên tâm, con nhất định sẽ không làm mụ mụ thất vọng. Bác sĩ bên kia, con cũng sẽ nhờ hắn, hảo hảo hỗ trợ chiếu cố thật kỹ.”

Chỉ cần Đoạn Sở không thể xoay người, tạm thời chịu ủy khuất thì có là gì, ngược lại có thể làm cho Mông Gia Nghị càng thêm sinh thương tiếc, đây mới là đã kích lớn nhất đối với Đoạn Sở. Giờ khắc này, Đoạn Nhã Thanh càng thêm mong chờ tiệc đính hôn sắp đến.

Lúc này, Lạp Tư tinh cầu cách Y Duy Tát hơn mười ngày hành trình, Mạch Duy từng vô cùng kiêu ngạo, đang thần tình uể oải ngồi chồm hổm bên chân nam tử khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc, trong quan tài thủy tinh bên cạnh, có một thanh niên tinh xảo như tranh vẽ phảng phất như đang ngủ, nhưng ngực không hề phập phồng.

“Thịnh Trạch, đã hai năm trôi qua, hiện tại người trái đất kia cũng tìm được rồi, nhưng hắn đã chết, chúng ta vẫn nên lập tức trở về thủ đô tinh cầu, tìm kiếm người kế ước có độ xứng đôi thích hợp đi? Chiến sĩ lên tới cấp bảy không có người kế ước trấn an, chỉ bằng thuốc ngưng thần cao cấp do vương hậu điều chế, cũng vẫn rất nguy hiểm.”

Chương 8: Chương 8

Thuốc ngưng thần? Thuốc dẫn? Trong lúc cơ thể chịu đựng năng lượng bạo động thì đồng thời Đoạn Sở cũng đang tự hỏi vấn đề này.

Hắn vừa rồi đã tiến vào mạng lưới tinh vực, xem xét những điều cần chú ý lúc thức tỉnh. Đáng tiếc, cùng nguyên thân giống nhau, trừ bỏ biết được hầu như mọi người ai cũng chuẩn bị thuốc dẫn, thì cái gì cũng không tìm được. Đoạn Sở thấy việc này cùng quyền hạn hắn là có quan hệ, cuối cùng không thể không buông tha.

Thuốc dẫn, bên người hắn thì có. Nguyên chủ tuy có điểm tự ti, nhưng cũng biết không thể coi Mông Gia Nghị thành người cứu chuộc được, cũng rất thông minh, biết nhìn thấu. Hắn biết trở thành người khế ước là đường tắt để hắn xoay người, cũng biết Bối Tình Lan ôn nhu cùng Đoạn Nhã Thanh hiền lành, dù cho biểu hiện tốt cỡ nào, cũng tuyệt đối sẽ không hy vọng hắn trở thành người khế ước. Cho nên để tránh việc mẹ con Bối Tình Lan động tay chân lúc hắn thức tỉnh, nguyên chủ rất sớm đã chuẩn bị tốt thuốc dẫn.

Đoạn Sở miễn cưỡng trở mình, từ địa phương nghiêm mật ở đầu giường tìm được nó. Thuốc dẫn này, cũng giống với thuốc dẫn hắn từng uống, trong suốt mang theo mùi thơm ngát thanh nhã. Chỉ là, Đoạn Sở vẫn không dám cứ như vậy liên uống.

Nguyên chủ lúc trước trải qua việc ăn cắp thuốc tiến hóa, nếu không phải Đoạn Sở đứng ở lập trường ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, nói không chừng cũng sẽ cảm thấy chỉ là trùng hợp. Có thể thấy được Bối Tình Lan là người thập phần có tâm cơ, mà Đoạn Nhã Thanh nếu thích Mông Gia Nghị như vậy, một khi nguyên chủ trở thành người khế ước, Đoạn Nhã Thanh liền hoàn toàn mất hy vọng, làm mẫu thân, Bối Tình Lan sẽ khoanh tay đứng nhìn sao?

Cho dù tỷ lệ trở thành người khế ước rất nhỏ bé, nhưng nguyên chủ dù sao cũng là con của người khế ước, thấy thế nào thì, tỷ lệ nguyên chủ thức tỉnh so với những người khác cũng lớn hơn nhiều. Bằng không Mông Gia Nghị là trưởng tôn của quan chỉ huy cao nhất Y Duy Tất tinh cầu, cũng sẽ không hao phí thời gian tinh lực lâu như vậy, chờ đợi một người thiếu niên tinh thần lực giá trị thấp, lại có tính cách yếu đuối.

Đoạn Sở xem ra, Bối Tình Lan khẳng định đã có nắm chắc, mới trầm tĩnh được như vậy, mà trong mạng lưới tinh vực cơ duyên xảo hợp nhận thức một bạn hữu bán ra thuốc dẫn, nói không chừng chính là cam đoan cuối cùng.

Nhưng nếu không dùng thuốc dẫn, Đoạn Sở thực lo lắng mình chịu không nổi ki thức tỉnh. Hắn cũng không muốn để khối thân thể này đắm vào quá khứ bị thảm đã từng trải qua, chậm rãi mất đi ngũ cảm, từng chút tới gần tử vong. Cho dù nơi này không có thân nhân, hắn cũng không muốn chết đi một cách thể lương như vậy.

“Đích đích đích” Không để cho Đoạn Sở nghĩ nhiều, đèn báo hiệu cửa phòng lại sáng lên, Đoạn Sở không hề nghĩ ngợi mà thu lại thuốc dẫn, đồng thời đứng dậy mở cửa phòng.

Tất Duy Tư cùng một vị trung niên nam tử mặc áo dài thuần trắng, thoát nhìn thập phần nghiêm túc đi đến.

Bác sĩ? Ánh mắt Đoạn Sở tối sầm lại, ở tinh cầu xa lạ này, ngay cả hình thái của sinh vật cũng tương tự người trái đất, mà thức tỉnh, người khế ước linh tinh, cũng cùng người Đế Ma Tư tinh cầu nói trước kia không sai biệt lắm. Điều này luôn khiến cho Đoạn Sở ôm một loại hy vọng, có lẽ hắn không phải xuyên qua thời không tới tương lai tinh tế, mà là sống lại ở một tinh cầu xa xôi nào đó. Đáng tiếc, hắn vừa rồi tìm tin tức về trái đất ở trên mạng lưới tinh vực nhưng cái gì cũng không tìm được.

“Tất Duy Tư đại nhân.” Đoạn Sở hành lễ, gật đầu với bác sĩ.

Tất Duy Tư mỉm cười, giới thiệu nói: “Vị này chính là bác sĩ cấp cao, Lâm Ân, trong khoảng thời gian này thân thể của ngươi, đều dựa vào hắn.”

Bác sĩ cấp cao? Đoạn Sở không lộ ra nửa điểm kinh sợ, chỉ bình tĩnh tiếp đón: “Nhĩ hảo, bác sĩ Lâm Ân!”

“Thất thiếu gia hảo!” Lâm Ân cứng ngắt gật đầu, thần sắc phi thường lãnh đạm.

Hắn là thành viên của tổ bác sĩ cấp cao ở Đoạn gia, sai hắn tới điều trị thân thể cho một vị thiếu gia phế vật, thật sự là đại tài tiểu dụng. Bất quá hắn hiện tại về mặt không hờn giận, cũng không phải bởi vì khinh thường Đoạn Sở, mà là lúc trước, liên tiếp được đại tiểu thư Đoạn Nhã Thanh khẩn cầu “Hảo hảo chiếu cố thất đệ”, làm cho hắn rất không vừa lòng. Hắn từ trước đến nay chỉ cảm thấy hứng thú với việc chữa bệnh, phiền chán nhất chính là đấu đá nội bộ của nhà giàu quyền quý. Ở trong mắt hắn, Đoạn Sở căn bản là đầu đuôi phiền toái.

“Hiện tại bắt đầu luôn được chưa?” Lâm Ân lấy hòm thuốc để trên bàn.

Đoạn Sở có chút lơ đãng, hắn cũng không quan tâm thái độ tốt xấu của bác sĩ, chỉ lo lắng bị bác sĩ phát hiện hắn đang thức tỉnh. Nhìn Lâm Ân lấy hòm thuốc đặt trên bàn, ý bảo hiện tại phải kiểm tra, liền phối hợp nằm ở trên giường, tận khả năng bình tĩnh. Đây là kinh nghiệm hắn nhiều năm tranh đấu với bệnh tật, hắn càng bình tĩnh, năng lượng bạo động trong cơ thể sẽ càng phục tùng.

Đoạn Sở vừa rồi đã suy nghĩ cẩn thận, nếu thật sự bị kiểm tra ra, cũng không phải chuyện xấu, ít nhất không cần lo lắng đến an toàn sinh mệnh, bình đến tương cận đi.

Thấy Lâm Ân bận rộn, Tất Duy Tư mỉm cười nhìn thanh niên không nhúc nhích trên giường, hẳn phát hiện, thất thiếu gia bỏ đi khiếp đảm cùng ương ngạnh, có loại khí độ trầm tĩnh thông dong, tuy không giống Sở Giai phu nhân lãnh diễm cao quý, nhưng ánh mắt màu đen lại ngoài ý muốn mà y hệt như nhau.

“Tất Duy Tư đại nhân, thất thiếu gia thân thể không có vấn đề gì lớn, trừ bỏ cần tăng cường sức khỏe, chủ yếu vẫn là uống nhằm thuốc ngưng thần khiến cho tinh thần bị thương. Ngài biết đấy, người thường nếu tinh thần bị thương, y dược không có hiệu quả, chỉ có thể chậm rãi điều chỉnh tinh dưỡng, ít nhất cần thời gian nửa năm.”

Lâm Ân mặt không đổi sắc nói dối, đương nhiên, hẳn cũng không tính là nói dối. Bởi vì biện pháp khác, chính là người kẻ ước đại nhân tự mình ra tay, vì Đoạn Sở tiến hành khai thông tinh thần, hoặc mua thuốc ngưng thần do người kẻ ước đại nhân tự tay điều phối. Việc này căn bản là không có khả năng, người kẻ ước cao cao tại thượng. Đoạn Sở tuy là tôn tử của Quỳnh đại nhân, nhưng cũng chỉ là tôn tử phế vật không có giá trị bồi dưỡng, Quỳnh đại nhân không có khả năng ra tay.

Tất Duy Tư tự nhiên cũng hiểu rõ, giá trị của Đoạn Sở đối với Đoạn gia, chỉ là khiến cho nghiệp đoàn người kẻ ước nhìn thấy được thái độ của Đoạn gia, chỉ cần có vẻ khỏe mạnh là đủ. Về mặt tinh thần bị thương, cho dù là thương thế không thể vãn hồi, Quỳnh đại nhân cũng không ra tay, huống chi chỉ cần tinh dưỡng.

“Vậy thì chỉ cần đặc biệt phối thuốc dinh dưỡng.” Tất Duy Tư nói hết, trung cầu nhìn Đoạn Sở: “Thất thiếu gia, người xem, người còn cần cái gì nữa không?”

Đoạn Sở chậm chạp đứng thẳng dậy, nhẹ nhàng thở ra, cười lắc lắc đầu: “Không có.”

Tất Duy Tư thập phần vừa lòng vì Đoạn Sở thức thời, cộng thêm Đại tướng quân cùng Quỳnh đại nhân rất quan tâm tới khí sắc của Đoạn Sở, liền dặn dò hẳn đừng hạn uống thuốc tinh dưỡng, rồi cùng Lâm Ân rời khỏi phòng.

Đoạn Sở nhìn theo hai người rời đi, nhắm mắt lại, hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra. Dụng cụ chữa bệnh kia, xem ra cũng giống máy quấy nhiễu mạng lưới điện tử, đều không thể phát hiện tinh thần lực tồn tại. Có lẽ hẳn chỉ cần cẩn thận không chế tinh thần lực dao động trong cơ thể, ở trước mặt vị Tất Duy Tư chiến sĩ cấp năm bẩm sinh, cũng không lo lắng bị nhìn thấu.

Đoạn Sở đứng lên, tính toán tiếp tục tiến vào bên trong mạng lưới tinh vực, hẳn còn nhiều điều cần hiểu biết. Về phần thuốc dẫn, lần phát tác này của hắn so với ở trái đất thì nhẹ hơn rất nhiều, nghĩ đến vẫn còn thời gian an bài. Thuốc trong tay không thể dùng, cần phải đi mua một lọ.

Đoạn Văn Vũ bọn họ một lòng muốn trấn an hắn, tuyệt đối không khó tranh thủ một lần quang minh chính đại xuất môn. Đến lúc đó hành sự tùy theo hoàn cảnh là được, hẳn trước kia bởi vì thân thể hư nhược, đi đến đâu cũng có một đám người đi theo, cho nên đã có kinh nghiệm cắt đuôi phong phú, mỗi lần đều khiến đại ca tức đến giậm chân.

Nghĩ vậy, tâm tình Đoạn Sở lại trở nên trầm trọng, trên người cũng không dễ chịu, trở tay sờ sờ, phía sau lưng đều đã ướt đầm.

Đoạn Sở trước kia cực kì chán ghét, mỗi lần phát tác sau lưng đều dính dính, lại thêm hương vị dung dịch ô-xy già gay mũi. Hắn nghĩ nghĩ, bỏ qua mạng lưới tinh vực, đi tới gian phòng cách vách rửa mặt. Hắn không nghĩ tới việc dùng máy tinh lọc, Y Duy Tất nguồn nước tuy ít ỏi, nhưng Đoạn Sở là thất thiếu gia cho dù không được sung ái, thì lượng nước cung ứng vẫn phải có, ít nhất cũng đủ cho hắn dùng tắm rửa lần này.

Đứng trước gương, hắn cời bỏ nút thắt trên thân quần áo trong, mới vừa tính toán cởi, bỗng một ánh hồng nhạt quen thuộc đập vào mắt. Đoạn Sở mạnh cúi đầu, tay phải xoa một khối bột hình trứng màu đỏ bên ngực trái.

Điều này sao có thể? Đoạn Sở cảm thấy đầu óc có chút theo không kịp. Hắn chắc chắn không nhìn sai, đây rõ ràng là hình dạng hồ phách từng đeo ở trên người gần hai mươi năm, hơn nữa xuyên qua màu đỏ nhạt, bên trong là một đường dài màu xanh biếc, đây mới là nguyên nhân hắn thích khối hồ phách này nhất. Lá cây màu đỏ khảm ở mép, hình dạng vừa vặn giống hệt lá trà hắn thích nhất.

Cái này căn bản không thể phục chế. Cho nên hẳn xuyên đến nơi đây, hồ phách cũng đi theo vào khối thân thể này? Đi vào như thế nào?

Đoạn Sở còn chưa phản ứng được, cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến đổi. Trời xanh mây trắng, màu xanh biếc nồng đậm lộ ra sinh cơ ánh vào mi mắt, đất đai hình dạng bậc thang liên tục không dứt lan rộng hướng ra phía ngoài, tầm mắt có thể thấy được ở chỗ xa nhất, rõ ràng là núi xanh cao ngất trong đám mây, đỉnh núi mây mù lượn lờ, có dòng nước âm âm chảy xuống, tựa như đang ở tiên cảnh vui tươi thanh thản.

Đoạn Sở đại não trống rỗng, mờ mịt đi về phía trước, bỗng nhiên ngực một trận đau đớn, sững sờ lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn một chút, lá cây màu xanh biếc hoa vàng ánh vào mắt hắn, hắn lui về phía sau từng bước nhìn kỹ, hóa ra là một gốc cây cao tới ngực hắn, vỏ cây màu xám, đây chính là cây trà mà hắn quen thuộc.

Cây Bạch Trà (một loại trà phổ biến, gồm có các loại: Bạch Hào Ngần Châm, Cống Mi, Thọ Mi)? Đoạn Sở nhìn chăm chăm vào búp cây căng tràn đầy những lông tơ màu trắng, trong lòng kinh hoàng không ngừng, cư nhiên là cực phẩm trà Phúc Đỉnh, cho dù hắn là người chế trà nghiệp dư, cũng tuyệt đối có thể chế thành thượng phẩm Bạch Hào Ngần Châm.

Đoạn Sở bỗng nhiên ý thức được cái gì, quay đầu nhìn xung quanh, quả nhiên, ở bên người hắn còn có vài gốc cây Phúc Kiến cùng Bạch Trà, mà đi một đoạn đường, lại thấy được Vân Nam cách Phúc Kiến gần 3000km, đặc biệt còn có hang Đại Bạch Trà.

Nhìn thấy màu xanh biếc đầy khắp núi đồi, chớp mũi quanh quần mùi hương tươi mát của cây trà, Đoạn Sở hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, tinh thần

lực đã sớm xao động không kiên nhẫn gì mà lan tràn ra bên ngoài. Tây hồ trà Long Tĩnh, Động Đình Bích Loa Xuân, Lư Sơn Vân Vụ, Lục An Qua Phiến, An Khê Thiết Quan Âm, Vũ Di Nham Trà, Đông Đình Ô Long, Quân Sơn Ngân Châm, Mộng Đình Hoàng Nha, Kim Tuấn Mi, Kì Môn Hồng Trà, Phổ Nhĩ . . . .

Hắn căn bản là đang ở một ngọn núi trà nhìn không tới cuối, bất quá chủng loại bên trong cũng không bao gồm tất cả lá trà của trái đất, không có Trà Lài, cây Đại Mạch Trà, thậm chí ngay cả Đại Cát Linh Hồng Trà cũng không thấy bóng dáng, giống như chỉ có tất cả những loại trà mà Đoạn Sở đã từng uống qua. Mà trà sơn càng thần kỳ ở chỗ, nó cư nhiên có thể nuôi dưỡng được các loại cây trà có hoàn cảnh sinh tồn không giống nhau.

Nghĩ vậy, Đoạn Sở nở nụ cười, kích động mừng rỡ như điên dần dần lắng đọng lại, tinh thần lực đang lan tràn tự động được thu hồi, thái độ ôn hòa khác hẳn lúc bình thường, không còn làm hắn cảm thấy không khoẻ.

Đoạn Sở trong lòng vừa động, hẳn lúc trước sở dĩ thích lá trà như vậy, là bởi vì thân thể thường xuyên gầy yếu ảnh hưởng tới cuộc sống học tập bình thường của hắn, trừ bỏ sách vở bên ngoài, trà là con đường hắn tu thân dưỡng tính, là phương pháp bình tâm tĩnh khí tốt nhất.

Đoạn Sở đem quần áo trong trên người cởi xuống rải trên mặt đất, vươn tay, ngắt lấy búp trà non mịn trước mắt, từng cái từng cái vứt xuống quần áo.

Bạch Hào Ngân Châm cực kỳ trân quý, có thể lui nhiệt hàng hỏa, có tác dụng làm giảm kích động, là loại trà thích hợp nhất để hắn uống.

Chế tác Bạch Hào Ngân Châm tuy chỉ cần búp non, nhưng lá cây giữ lại cũng có thể làm thành Thọ Mi hoặc cho vào Bạch Mẫu Đơn.

Đoạn Sở không biết chính mình vì sao lại tới được trà sơn, có thể sẽ không tiến vào thêm được lần nào nữa, thậm chí muốn đem những thứ có quan hệ với trái đất giữ chặt trong tay.

Một kiện quần áo trong thật sự không đựng được bao nhiêu lá trà, hơn nữa Đoạn Sở phát hiện, đại não hắn bắt đầu xuất hiện từng trận vệt huyễn, với vàng xoay người đem quần áo trong mặc lại, cảnh tượng trước mắt lại đổi, Đoạn Sở xuất hiện ở trước gương. Nếu không phải còn nắm búp trà non trong tay, hẳn cũng cho rằng chính mình vừa mơ một giấc mộng đẹp.

Đoạn Sở cẩn thận mở ra quần áo trong, hơn mười búp non xuất hiện nhất thời làm cho hắn lộ ra tươi cười vui sướng, nhưng rất nhanh, khuôn mặt thanh tú lại hoàn toàn suy sụp.

Chế thành một cân Bạch Hào Ngân Châm ít nhất cũng cần hơn mười vạn búp non, hắn hao hết khí lực, lại ngay cả một trăm búp cũng không hái nổi, không phải ngay cả nửa cân Bạch Hào Ngân Châm cũng không thể làm ra được sao. Vậy thì còn có thể uống được gì nữa?

Đoạn Sở hồi hận đến ruột đều xanh, mặc kệ thời gian tiến vào trà sơn có hạn chế, hay là bởi vì nguyên nhân khác, hắn nếu đi vào liền tiếp tục không ngừng, đem cây trà nhổ tận gốc, nói không chừng còn có hy vọng làm được tới 2 gram, thư thư phục phục uống nước trà một lần.

Đoạn Sở không cam lòng bắt đầu động não, tầm mắt dừng ở cái bốt màu đỏ nhạt trước ngực. Hắn trước khi tiến vào địa phương kia, tựa hồ đang nghiên cứu cái bốt hỏ phách.

“Đi vào?” Đoạn Sở vỗ về bốt đọc thầm, trước mắt không có một chút biến hóa, hắn nhú nhú mày, theo bản năng dùng tinh thần lực tham nhập, đại não lại là một trận vệt huyễn, Đoạn Sở lập tức chập vật ngồi ở trên mặt đất, búp trà trong quần áo cũng rơi rụng ở phòng rửa mặt. Nhưng hắn lại bất chấp đau đớn trong lòng, trong mắt lộ ra kinh hãi, hắn thấy được trà màu xanh đậm dào, tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng cũng biết bí quyết tiến vào cùng nguyên nhân bị đá ra.

Cây Bạch Trà:

Trà Bạch Hào Ngân Châm:

Trà Long Tĩnh:

Trà Bích Loa Xuân:

Trà Lục An Qua Phiến:

Trà Thiết Quan Âm

Trà Ô Long:

Trà Quân Sơn Ngân Châm:

Trà Phổ Nhĩ:

Thập đại danh trà của Trung Quốc:

1 Trà Long Tĩnh(龙井茶)

Trà Long Tĩnh thuộc loại trà xanh Trung Quốc nổi tiếng nhất,

Xuất xứ vùng Tây Hồ, tỉnh Chiết Giang

2 Trà thiết Quan Âm (铁观音)

Trà thiết Quan Âm thuộc loại trà O Long Trung Quốc nổi tiếng nhất,

Xuất xứ vùng An Khê, tỉnh Phúc Kiến.

3 Trà Phổ Nhĩ (云南普洱)

Trà Phổ Nhĩ Xuất xứ vùng Tư Mao, Vân Nam.

4 Trà Đại Hồng Bào (武夷大红袍)

Trà Đại Hồng Bào Xuất xứ vùng Vũ Di Sơn, tỉnh Phúc Kiến.

5 Trà Bích Loa Xuân (碧螺春)

Bích Loa Xuân trà thuộc loại trà xanh, xuất xứ vùng Thái Hồ, tỉnh Giang Tô.

6 Hoàng Sơn Mao Phong (黄山毛峰)

Mao phong trà Xuất xứ vùng Hoàng Sơn, tỉnh An Huy.

7 Quân Sơn Ngân Châm (君山银针)

Ngân châm trà Xuất xứ vùng Quân Sơn, tỉnh Hồ Nam.

8 Kỳ Môn Hồng Trà (祁門紅茶)

Kỳ Môn hồng trà Xuất xứ vùng Kỳ Môn, tỉnh An Huy.

9 Lục An Qua Phiến (六安瓜片)

Lục An Qua Phiến trà Xuất xứ vùng Lục An, tỉnh An Huy.

10 Bạch Hào Ngân Châm (白毫银针)

Bạch Hào Ngân Châm trà Xuất xứ tỉnh Phúc Kiến.

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 9

Ly thủy tinh trong suốt, nước trà màu vàng tản ra mùi thơm lạ lùng, búp trà dài cao thấp xen kẽ, chồi lá mảnh như kim châm xen kẽ với nhau, có (cái) thú vị dựng thẳng đứng, từng hạt từng hạt phần xanh biếc vỏ trắng, phô bày hoàn mỹ cảnh tượng “mãn tràn phù hoa nhũ”, hân hoan tươi tắn giống như măng xuân sau cơn mưa. Đoạn sở nhếch môi, thuần thực mà lại tạo nhả bùng lên ly thủy tinh, để sát vào môi, mùi vị quen thuộc thấm vào ruột gan.

Đoạn Sở thành thoi mà lại lười biếng tựa vào sofa, cảm thụ tinh thần lực dần dần dồi dào, trong lòng thích ý cực kỳ.

Mấy ngày nay, hắn vẫn như trước không ra khỏi nhà, mỗi lần chỉ cần tinh thần lực dư thừa, liền chui vô phòng rửa mặt, lợi dụng cái bột tiến vào trà son, sau đó ngắt lấy cả trăm chồi trà, tự tay phơi héo, lợi dụng thời tiết công nghệ cao của Y Duy Tát bắt chước ánh nắng phơi chồi, lại không nhìn về mặt Phổ Lô Tư kinh ngạc, đi tới lò nướng, thật cẩn thận sao trà, sau đó vội vàng đun nước nóng phao trà.

Y như hắn nghĩ, phao trà có thể trấn an tinh thần lực bị bạo động của hắn. Lúc trước còn đoán rằng, ở trà son, chẳng sợ hắn đầu vầng mắt hoa hao hết tinh thần lực, cũng chẳng qua chỉ là bị đá ra khỏi không gian trà son, thân thể cũng không chịu ảnh hưởng gì, thậm chí tinh thần lực càng ngày càng ... thuần phục hơn. Hiện tại uống Bạch Hào Ngân Châm, hiệu quả liền càng thêm rõ ràng.

Có lẽ, hắn căn bản không cần thuốc dẫn, chỉ cần uống vài lần Bạch Hào Ngân Châm, là có thể thuận lợi vượt qua kì thức tỉnh. Lại nói không biết tại sao lúc trước ở trái đất lại không có hiệu quả rõ ràng như vậy, là có liên quan tới lá trà, nước, hay là vì thân thể không giống nhau.

Bất quá vấn đề này cũng không cần giải thích, hần hiện tại cũng không biết, trà trồng ở trà sơn, cùng trà trồng ở trái đất có gì khác biệt, chỉ nhìn hần phơi nắng vung vè, kỹ xảo thì kém cỏi, mà thành phẩm làm ra cũng không tệ lắm, có lẽ vẫn là nhờ nguyên liệu mới được như vậy.

Mà nước hiện tại hần dùng để pha trà, là lấy từ nước suối ở trà sơn, Đoạn Sở uống một lần, mát lạnh ngọt lành, không biết so với nước tuyết cùng sương sớm được tôn sùng thì như thế nào, bất quá nếu so với bất kì loại nước suối nào hần đã từng uống qua thì cũng đều tốt hơn.

Bưng ly thủy tinh trong tay, Đoạn Sở trong lòng còn sợ hãi. Hần thật sự không nghĩ tới, tài nguyên nước trên quý ở Y Duyệt tinh cầu, vậy mà so với nước giếng ở trái đất cũng không bằng. Nghĩ đến hần lần đầu tiên pha trà, trực tiếp dùng nước ở Y Duyệt tinh cầu, lại thiếu chút nữa một ngum liền phun ra, sắc mặt Đoạn Sở có chút cứng ngắc.

Hần từ nhỏ đã không trải qua cuộc sống gì đó, cho dù nói là thập phần thích trà, nhưng đối với lá trà thành phẩm cùng trình tự thao tác cũng chỉ nghe nói. Đối với việc tự mình ngắt lá trà, thật ra cũng rất tò mò. Lần này vội vã làm hai buổi tối đến đêm mờ mờ, tổng cộng mới không đến 5gram lá trà tốt, chỉ đủ pha hai lần. Kết quả lần đầu tiên ném thử, Bạch Hào Ngân Châm liền hoàn toàn bị hần hủy mất.

Nếu không phải phát hiện nước trà đối với tinh thần lực của hần có tác dụng trấn an, lại tần tần khổ khổ làm ra Bạch Hào Ngân Châm, Đoạn Sở tuyệt đối nuốt không trôi. May mắn trà sơn còn có thác nước thiên nhiên hình thành, bằng không, với nước của Y Duyệt tinh cầu thì sở thích uống trà của hần cũng hoàn toàn bị phá hủy.

Đoạn Sở hiện tại trong tay đã không còn thành phẩm trà, ngay cả chồi dư cũng hết. Bất quá, hần cũng không tính toán tiếp tục làm tổ trong phòng. Mấy ngày này hần ở mạng lưới tinh vực cũng không nhàn rỗi, ngay cả sách Đoạn Chí Tu đưa tới cũng xem xong rồi, lại hoàn toàn hấp thụ được trí nhớ của nguyên chủ, không cần lo lắng bị người vạch trần, là thời điểm đề xuất môn.

Đoạn Sở đem nước trà trong ly thủy tinh uống cạn, cảm thấy tiếc hận thờ dài, đem cả lá trà cùng ly thủy tinh thả lại vào không gian trà sơn.

Hần sẽ không chế tác Âm Từ Sa, sách chế tạo đồ sứ xem qua một lần liền quên sạch sẽ. Không có Âm Từ Sa chuyên dùng để uống trà, cùng với chén sứ, có chút cưỡng ép hần, chỉ sợ phải dùng qua mấy lần, mới có thể quen với việc dùng ly thủy tinh trong suốt để uống Vũ Di Nham Trà, Đại Hồng Bào, Kì Môn Hồng Trà mà hần thêm nhỏ dãi đã lâu.

Âm thầm may mắn vì trà sơn còn có rất nhiều trà xanh, hoàng trà cùng bạch trà, hần có thể có thêm nhiều sự lựa chọn, Đoạn Sở lật cổ tay nhìn vòng thông tin màu lam, đây là ngày thứ ba sau khi hần tỉnh dậy, Đoạn Chí Tu lại đây “giải thích” hiểu lầm về sách lễ nghi, bởi thường cho hần, bởi vì vòng thông tin có trình độ chống đỡ công kích tinh thần nhất định, cũng ở phạm vi bên ngoài, có thể báo nguy cầu cứu nơi gần nhất.

Hư ảnh Phở Lôi Tư xuất hiện trước mặt Đoạn Sở, cung kính hỏi: “Thất thiếu gia?”

“Ta phải ra ngoài, người đi an bài một chút.” Đoạn Sở lạnh nhạt phản phó.

Phở Lôi Tư đứng hình một chút, thấy thất thiếu gia vẫn còn chờ hần, vội vàng gật đầu: “Vâng, không biết thất thiếu gia tính toán đi đâu, để ta an bài cho tốt.”

Hần cho dù có nhiều nghi hoặc, cũng quản không được thất thiếu gia, không thấy tam gia đối với việc thất thiếu gia bỗng dưng kỳ quái muốn có lò nung cũng chưa nói cái gì hay sao, mà Tất Duyệt Tư đại nhân còn đặc biệt đưa nguyên liệu nấu ăn cùng thực đơn cho thất thiếu gia nữa kia, Phở Lôi Tư thật sự không nghĩ ra được thất thiếu gia rốt cuộc bị cái gì kích thích.

“Chỉ là muốn đi tới trung tâm nhìn xem.” Đoạn Sở trả lời. Trong tư liệu của Cấp Ngồi tinh hệ không thấy có lá trà, bất quá nếu là nguyên vật liệu dùng để chế thuốc, thì trừ bỏ các bộ phận thân thể đặc biệt của dị thú, còn lại đều được lấy từ thực vật tự nhiên. Đoạn Sở không thể đem lá trà lấy ra nữa, nhưng hần chung quy cũng phải có một nghề nghiệp, chuyên gia chế thuốc, gieo trồng đều rất thích hợp với hần.

Phở Lôi Tư lên tiếng, cắt đứt tin tức xong, báo cáo với Tất Duyệt Tư đại nhân một tiếng, rồi đi an bài phi hành khí cùng hộ vệ đi theo. Y Duyệt tinh cầu cho tới bây giờ cũng không được yên bình, cho dù là trong trung tâm phần hoa nhất, nếu không có dị thú thì cũng sẽ có chiến sĩ giao đấu tàn nhẫn.

Đoạn Sở đem bình thuốc dẫn của nguyên chủ cất giấu, bỏ vào không gian trà sơn, ăn mặc chỉnh tề, mang theo tám thẻ chứng minh thân phận, liền mở cửa phòng rồi đi ra ngoài.

Xuyên qua hành lang thật dài, Đoạn Sở xuống lầu một tới chính sảnh rồi đi ra ngoài, ven đường thu hoạch liên tiếp những ánh mắt khinh bỉ, hèn mọn trào phúng không hữu hảo cùng chỉ trỏ soi mói.

Những điều này nguyên chủ đều đã trải qua, hơn nữa hần lúc mười tám tuổi hoàn toàn mất đi hy vọng làm người khế ước, ngay cả người hầu cũng có thể chế nhạo ngay trước mặt. Khó trách khi biết được Mông Gia Nghị cùng Đoạn Nhã Thanh đính hôn, nguyên chủ lựa chọn được ăn cả ngã về không. Nghĩ đến thanh niên mới mười tám tuổi cứ như vậy lặng yên không tiếng động mà tan biến, Đoạn Sở thần sắc lạnh lùng, hung hăng nhớ kỹ Đoạn gia, cũng càng thêm tưởng niệm người nhà chân chính đem “phế vật” hần coi là trân bảo.

Đi đến phi hành tràng (sân bay), Đoạn Sở liếc mắt một cái liền thấy được Phở Lôi Tư đang nghiêm túc đứng thẳng, gật gật đầu, lại nhìn về phía chiến sĩ cao lớn đứng trước hần nửa bước đeo quân hàm màu xanh, đối phương ánh mắt dò xét, sắc mặt thâm trầm, nhìn có vẻ thật sự lợi hại.

Cấp 4? Đoạn Sở mặt không đổi sắc thu hồi tầm mắt, chiến sĩ cấp 4, dưới tình huống bình thường đã là sĩ quan. Đoạn Văn Vũ cùng Tất Duyệt Tư thật sự coi trọng hần như vậy sao. Nếu đúng, thì những điều nguyên chủ đã từng trải qua cùng một màn hần vừa nhìn thấy quả thực là chê cười.

Đoạn Sở không khỏi đối với Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh nhiều thêm vài phần chán ghét, nếu bọn họ thiết tình quan tâm tôn tử này, cho dù chỉ một chút thôi, thì nguyên chủ cũng sẽ không đơn giản mà buông tha sinh mệnh như vậy. Nghĩ đến tất cả những thay đổi này đều do uống nhầm thuốc, như vậy, tính mạng của hắn đối với Đoạn gia thật sự rất trọng yếu, hay là chỉ tính toán làm cho người ngoài xem?

Phổ Lôi Tư nhìn Đoạn Sở lãnh đạm lướt qua trung tá Tuyên Thật, liền tính toán đi về phía phi hành khí, không khỏi sùng sốt. Mấy ngày nay hắn cùng Đoạn Sở giao tiếp, thấy Đoạn Sở đã không còn yếu đuối tự ti giống như dĩ vãng, cũng không bởi vì Tất Duy Tư đại nhân có vài phần kính trọng mà trở nên kiêu ngạo, vẫn luôn khách khách khí khí như vậy, nhưng sao đối với trung tá Tuyên Thật lại lạnh lùng như thế.

“Thất thiếu gia, vị này chính là trung tá Tuyên Thật, chiến sĩ thiên tiên cấp 4, hắn phụ trách an toàn của ngài.” Phổ Lôi Tư thấy Tuyên Thật giận tái mặt, trong lòng giật mình, vội vàng chủ động tiến lên giới thiệu, nghĩ rằng có lẽ Đoạn Sở không biết ý nghĩa của quân hàm màu xanh cùng thực lực của trung tá Tuyên Thật.

Tuyên Thật? Một trong những người từng theo đuổi Đoạn Nhã Thanh? Đoạn Sở “Ân” một tiếng, đối với Tuyên Thật gật gật đầu, hỏi Phổ Lôi Tư: “Người không đi sao?”

“Thất thiếu gia, ngài không hài lòng về ta sao?” Không đợi Phổ Lôi Tư trả lời, Tuyên Thật bị có lệ liền tức giận, giận tái mặt chất vấn, tinh thần lực ngoại phóng hóa thành khí thế mạnh mẽ, không chút khách khí hướng về phía Đoạn Sở.

Bất quá chỉ là thứ phế vật, vậy mà dám không thèm nhìn hắn. Nếu không phải Đoạn Nhã Thanh đại tiểu thư thực lo lắng cho vị đệ đệ này, hắn đường đường là một chiến sĩ thiên tiên cấp 4, làm sao phải tự mình bảo hộ một thiếu gia phế vật như vậy.

Đoạn Sở ánh mắt chợt lóe, thân thể không không chế được mà lay động, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, vòng thông tin trên tay không dấu vết hơi hơi động.

“Đích đích đích. . . .” Không đợi Phổ Lôi Tư phản ứng, thanh âm báo nguy dồn dập mà bén nhọn lập tức vang vọng cả phi hành tràng, chiến sĩ trực ban chen nhau chạy tới, hộ vệ của tòa thành cũng đều hướng bên này đi tới, rất nhanh liền đem ba người bao vây.

Mất thấy hóa ra là thất thiếu gia Đoạn gia, một vị chiến sĩ cấp hai cùng trung tá Tuyên Thật, nhóm hộ vệ hai mặt nhìn nhau, không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Hư ảnh của Tất Duy Tư rất nhanh hiện ra trước mặt mọi người. Hắn nhìn Đoạn Sở, ngữ khí ôn hòa lại lộ ra thân thiết hỏi: “Thất thiếu gia, ngài không sao chứ, là ai công kích ngài?”

Đoạn Sở ổn định thân hình, vẻ mặt khó hiểu lắc đầu: “Ta cũng không rõ ràng, vừa rồi cùng Phổ Lôi Tư nói chuyện, đầu bỗng nhiên đau một chút, sau đó thanh âm liền kêu lên.”

Tầm mắt mọi người từ trên người Phổ Lôi Tư đảo qua, cuối cùng chuyển hướng về phía Tuyên Thật, trong mắt đều là không đồng ý. Một chiến sĩ thiên tiên cấp 4, lại đối với một người bình thường vận dụng tinh thần lực công kích? Đây rõ ràng là vi phạm vào lệnh cấm!

Tất Duy Tư sắc mặt cũng trầm xuống, Phổ Lôi Tư là chiến sĩ hậu thiên cấp 2, vòng thông tin hoàn toàn có thể đem tất cả tinh thần công kích của hắn ngăn cản, chỉ có vị chiến sĩ thiên tiên cấp 4 này, mới có năng lực gây ra báo động.

Tuyên Thật sắc mặt trắng nhợt, thiếu gia phế vật này, vậy mà lại mang bên mình thiết bị chống đỡ tinh thần lực. Nhưng mà, hắn căn bản không hạ từ thù, chỉ thầm nghĩ cho đối phương ăn một chút đau đớn, nhiều nhất là tinh thần uể oải không phản chấn, làm sao có thể gây ra báo động?

“Đẫn đi!” Không đợi Tuyên Thật biện bạch, Tất Duy Tư không nói hai lời, liền trực tiếp ra lệnh.

“Vâng!” Rất nhanh liền có hộ vệ phi hành tràng tiến lên, một tả một hữu đè lại trung tá Tuyên Thật vốn có tiền đồ tươi đẹp.

Quân lệnh như núi, pháp lệnh không thể trái. Đừng nói chiến sĩ thiên tiên, cho dù là người khế ước, cũng không thể tùy ý vận dụng tinh thần lực công kích người thường, một khi bị phát hiện, nhất định sẽ bị trừng phạt thật mạnh. Hôm nay qua đi, vị chiến sĩ thiên tiên cấp 4 này, sợ rằng chỉ có thể phòng thủ ở nơi chiến trường gian khổ nhất nhằm tranh thủ lập công chuộc tội.

Đoạn Sở thần sắc lãnh đạm nhìn một màn này, chỉ có đôi môi hơi nhếch mới có thể nhìn ra trong lòng hắn không bình tĩnh.

Tất Duy Tư thấy thế, sắc mặt trầm xuống, vẫy lui hộ vệ ở đây, nhẹ giọng trấn an: “Thất thiếu gia, trung tá Tuyên Thật tính tình luôn nóng nảy, hắn là trong lúc vô tình tinh thần lực ngoại phóng mới thành như vậy. Ta sẽ điều tra rõ, cho ngài một cái công đạo.” Hắn nói xong, nghĩ đến Đoạn Sở đối với Đoạn Chí Tu cũng coi như thân thiết, cười cười nói: “Cũng may có tam gia cố ý chế tạo vòng thông tin, cuối cùng không tạo thành hậu quả gì nghiêm trọng. Nếu không, ta mời bác sĩ Lâm Ân lại đây nhìn xem có được không?”

Đoạn Sở sắc mặt dịu đi, đối với Tất Duy Tư lắc lắc đầu: “Không cần, ta không sao.” Nói xong, hắn vỗ về vòng thông tin, nét mặt biểu lộ một tia cười yếu ớt. Vốn chỉ muốn thử một chút điểm mấu chốt của Đoạn gia, cũng không muốn bên người mình có một người lòng dạ khó lường, lại không nghĩ rằng Tuyên Thật phối hợp như vậy. Hắn nếu không nhân cơ hội đem tinh thần lực dẫn vào vòng thông tin, thì thật sự là có lỗi với tấm lòng của Tuyên Thật.

Tất Duy Tư tựa hồ rất vừa lòng, tự cấp cho Đoạn Sở hai gã chiến sĩ cấp 4 khác an bài xuất hành. Phổ Lôi Tư trong lòng rung mình. Chiến sĩ rất dễ dàng bị xúc động, nhất là chiến sĩ thiên tiên vốn là con cưng, biểu hiện lúc trước của thất thiếu gia, tựa hồ cũng không tầm thường.

Phổ Lôi Tư bản năng đối với Đoạn Sở càng thêm cung kính, ngôn ngữ động tác không dám có nửa điểm chậm trễ. Tuy trung tá Tuyên Thật mạnh bất nạt

yếu, nhưng hấn vốn là chiến sĩ thiên tiên cấp 4, bây giờ tiền đồ đều bị hủy, nghĩ tới lúc trước đại tiểu thư cáo trạng, cuối cùng đều là thiếu gia có lợi. Thất thiếu gia quả thực chính là nơi thu hút điều tiếng, ai giẫm lên cũng không hay ho.

“Đi thôi!” Đoạn Sở từ xa nhìn thấy thân ảnh Bối Tình Lan ngày càng gần, cung kính lại quyết đoán chấm dứt trò chuyện cùng Tất Duy Tư, xoay người đi về phía phi hành khí.

Âm Tử Sa:

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 10

Thời điểm Đoạn Sở xuống phi hành khí, khuôn mặt tuần tú lại phá lệ mà tái nhợt, cái trán trơn bóng dày đặc mồ hôi, ánh mắt màu đen trở nên ướt át, đôi môi trắng bệch khê nhếch, khí sắc có vẻ không được tốt.

“Thất thiếu gia, ngài không sao chứ?” Phở Lôi Tư lo lắng hỏi. Hấn cũng phải tới lúc Đoạn Sở biểu hiện không thích hợp, mới nhớ ra Đoạn Sở vừa mới bị tinh thần lực công kích, chịu không được tốc độ phi hành quá nhanh. Nếu Tất Duy Tư đại nhân hiểu rõ, nói không chừng sẽ sắp xếp phi hành khí sa hoa ổn định.

Đoạn Sở nửa ngày không thể nói nổi một chữ, hấn chưa từng nghĩ tới, tình huống say máy bay như vậy, sẽ xuất hiện trên người hấn.

Không nói nguyên chủ có kinh nghiệm ngồi phi hành khí, cho dù là trước kia hấn thân thể hư nhược, ở trái đất cũng thường ngồi máy bay. Hơn nữa là đòi thứ ba được Trữ gia sủng ái nhất, Đoạn Sở trên danh nghĩa còn có một phi cơ riêng, nhưng do liên quan đến thân thể, hấn chỉ có thể đứng từ xa nhìn xem, bất quá đại ca cùng đường huynh đệ (anh em họ) từ trước đến nay luôn dung túng hấn thường xuyên lạng lế trôi bác sĩ lại, mang theo hấn cùng bay lên trời.

Đã từng có lúc, Đoạn Sở còn mặc sức tưởng tượng, chờ thân thể hấn tốt rồi, có thể tự mình học lái máy bay. Khi ngồi trên cái phi hành khí có chút giống tên lửa này, nghe được Phở Lôi Tư giới thiệu cho hấn, nói đây là phi hành khí sa hoa bậc trung trong các phi hành khí số một, có thể tiến hành nhảy qua tinh cầu gần nhất, Đoạn Sở cũng thật sự động tâm, hận không thể nhanh chóng rời khỏi Đoạn gia, không chế thật tốt phi hành khí tự do qua lại giữa các tinh cầu.

Không nghĩ tới, chỉ mới vài giờ đồng hồ, hấn liền cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cả người không ngừng xuất mồ hôi. Nếu không phải hấn thường xuyên rèn luyện lực nhẫn nại, cái boong tàu xa hoa không biết sẽ bị hấn làm dơ thành cái dạng gì. Xem ra ít nhất trong khoảng thời gian tới, hấn không chỉ không cần phải học cách điều khiển phi hành khí, ngay cả kế hoạch rời nhà cũng phải hoãn lại.

“Thất thiếu gia, ngài có muốn tới A Nhĩ Tập Hùng nghỉ ngơi một chút không? Tất Duy Tư đại nhân có ý làm thể hội viên cho ngài, tất cả chi tiêu đều có thể tính bằng thẻ.” Mã Văn cũng chính là một vị chiến sĩ cấp 4 được Tất Duy Tư phái tới, đứng phía sau Đoạn Sở hỏi.

Đoạn Sở vừa mới nhận nước từ Phở Lôi Tư uống một ngụm, nghe vậy nhún vai lắc đầu. Nguyên chủ ngày xưa đi theo Mông Gia Nghi, đều là tới A Nhĩ Tập Hùng hội họp, bên trong giải trí mua sắm nghỉ ngơi thập phần đầy đủ, vừa an toàn, tính bí mật cũng cao. Chỉ dựa vào thân phận của thất thiếu gia Đoạn gia, hấn thật sự là vào không được.

Bất quá, Đoạn Sở cũng không muốn vào. Nguyên chủ mỗi lần đáp ứng lời mời đi chơi, đều bởi vì chuyện đồn đãi nhảm nhí hoặc một ít xung đột mà không vui. Đoạn Sở hiện tại xem ra, cực kỳ có khả năng là do Mông Gia Nghi an bài, có tổ phụ là đại nguyên soái chiến sĩ cấp 7, Mông Gia Nghi tuyệt đối có thể hoành hành ở Y Duy Tát, làm sao đến nỗi mỗi lần đều khiến cho nguyên chủ chịu ủy khuất.

“Không cần, nghỉ ngơi một chút, mang ta đi tiệm thuốc gần nhất nhìn xem!” Đoạn Sở một mực từ chối. Trái đất có thuốc say xe, say máy bay, không biết Y Duy Tát tinh cầu có không. Về phần ý tứ của Mã Văn, đơn giản chỉ là muốn cường điệu Tất Duy Tư đối với hấn có bao nhiêu coi trọng cùng quan tâm. Nhưng Đoạn Sở không có nửa điểm cảm động cùng ngoài ý muốn.

Hôm nay thân phận của hấn chỉ là một thiếu gia phé tài, làm tổn hại một gã chiến sĩ thiên tiên cấp 4, vậy mà không bị Tất Duy Tư giận chó đánh mèo, còn được thêm nhiều hơn hai gã chiến sĩ cấp 4 đi cùng. Mới vừa lên phi hành khí liền thu được tin tức trấn an trên danh nghĩa của phụ thân Đoạn Chí Tu, cùng số lượng tinh tề đáng kể được chuyển vào tài khoản của mình. Tất cả đều giúp hấn biết được thái độ của Đoạn gia.

Nghĩ tới tất cả sủng ái mà hấn có được đều là biểu hiện giả dối, muốn làm đương sự tin tưởng, Đoạn Sở cũng không miệt mài nghiên cứu làm gì. Tuy không biết Đoạn Văn Vũ bọn họ tính kế cái gì, hơn nữa thoát nhìn, rời khỏi Đoạn gia là không có khả năng. Nhưng đối với Đoạn Sở mà nói cũng không phải là chuyện xấu, đã không còn nguy cơ của kì thức tỉnh, Đoạn Sở có thể thông dong an bài cuộc sống của chính mình.

“Vâng!” Phở Lôi Tư không dám hỏi nhiều, chỉ vâng theo chỉ thị đi ở phía trước dẫn đường.

Mã Văn cùng chiến hữu của hần Sứ Đế Phu hai mặt nhìn nhau, nhìn thấy Đoạn Sở về mặt tự nhiên, thập phần ngoài ý muốn. Một cái vốn không đáng được sùng, phé vật về sau không có việc gì làm được, nghe được Tất Duy Tư đại nhân an bài, vậy mà lại không có chút thụ sủng nhược kinh cùng cảm động nào. Không phải vì thất thiếu gia này lòng dạ thâm sâu, thì chính là Đại tướng quân đối với thất thiếu gia vẫn rất coi trọng, chỉ là bọn hần không biết mà thôi. Nghĩ đến kết quả thật sự, hai người không khỏi thu hồi ý niệm khinh thị trong đầu, chỉ bảo trì chú ý cảnh giác an toàn của Đoạn Sở.

Đoạn Sở đi theo Phở Lôi Tư bọn họ, rất nhanh liền xuyên qua phi hành tràng, đi vào ngã tư đường náo nhiệt mà phồn hoa trong trí nhớ của nguyên chủ.

Cửa hàng san sát nối tiếp nhau, đám người rộn ràng hoà thuận vui vẻ, nơi này là trung tâm thương nghiệp phồn hoa nhất của Y Duy Tát, thương phẩm bên trong cái gì cũng có đều có. Nghe nói, Y Duy Tát tinh cầu có thực vật đặc thù cùng kỳ tinh dị thú đồng đúc, cho nên ngay cả hội sở của thủ đô tinh cầu, thương gia đều phái người tới nơi này cư trú. Trung tâm phố Y Duy Tát, ở Cấp Ngồi tinh hệ rất nổi danh.

Tiệm thuốc ở trung tâm phố có rất nhiều, ngay tại nơi phụ cận trung tâm, Phở Lôi Tư mang theo Đoạn Sở, đi tới chi nhánh Nguyên Cẩm Đường nổi danh Cấp Ngồi tinh hệ.

Trong *** lúc này khách nhân cũng không ít, mọi người thấy bốn người này đã có hai người mặc chế phục chiến sĩ cấp 4, không khỏi tò mò nhìn lại đây, thấy họ vệ bọn họ khí chất xuất chúng, thanh niên thì dung mạo tuấn tú, ánh mắt liền trở nên cẩn thận lại thêm mấy phần tìm tòi, mấy người ở tại chỗ bắt đầu nghị luận, mà nữ tử đáng người nhỏ xinh trong quầy, vừa nhìn thấy diện mạo của Đoạn Sở, sắc mặt liền đổi đổi, lặng lẽ nâng lên cổ tay.

Đoạn Sở một chút cũng không chú ý tới ánh mắt khác thường dừng trên người hần, vừa vào cửa, ánh mắt hần liền dừng ở trên mặt tường phía đối diện cửa ra vào. Nơi đó, “Tiệm thuốc Nguyên Cẩm Đường” này thoát nhìn rất có khí thế, bất quá Đoạn Sở cũng không phải chú ý cái này, mà là ở trong tiệm thuốc Nguyên Cẩm Đường, có một ký hiệu kỳ quái, là một đoàn ánh sáng màu vàng có vân vụ bao phủ hình tia chớp. Hần nếu nhớ không lầm, lúc trước dọc theo đường đi, hình như cũng có mấy cửa hàng có ký hiệu này, nhưng không phải nhà thuốc.

Một gã nhân viên tạp vụ của Nguyên Cẩm Đường rất nhanh bước lại đây, nhìn nhìn bốn người, ánh mắt tập trung trên người Đoạn Sở đang nhìn mặt tường, ôn hòa có lễ hỏi: “Ngài khỏe, có việc gì cần hỗ trợ hay không?”

Đoạn Sở quay đầu lại, thói quen tính nhếch môi, hỏi: “Nơi này có thuốc giảm bớt bệnh trạng đầu vầng mắt hoa linh tinh không?” Hần thêm vào một câu: “Người thường dùng, bởi vì ngồi phi hành khí.”

Nam nhân viên tạp vụ sững sốt, lúc này mới chú ý tới thanh niên trước mắt khí sắc không được tốt lắm, hiểu rõ cười cười, nhìn nhìn bên người hần là hai gã chiến sĩ cấp 4, bỏ đi vẻ kiêu ngạo trả lời: “Là thuốc Thư Trữ đi, ngài xin chờ một chút.” Hần nói xong, tiếp đón bốn người ngồi xuống, xoay người liền đi vào phòng thuốc.

Phở Lôi Tư thế mới biết mục đích Đoạn Sở đến nhà thuốc, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Hần thật sự là lo lắng thất thiếu gia đối với việc trở thành chiến sĩ còn chưa chết tâm.

Chẳng qua, thời gian từng chút một trôi qua, Đoạn Sở đợi một hồi lâu, sách tuyên truyền trong nhà thuốc đều đã xem xong rồi, mà nam nhân viên tạp vụ còn chưa đem thuốc tới. Đoạn Sở nhìn quầy thuốc trước mắt, hơi hơi chọn mĩ.

“Đi thôi!” Đoạn Sở không nói hai lời, đứng lên rồi đi.

Phở Lôi Tư cùng đám người Mã Văn giật mình sững sốt, Phở Lôi Tư vội vàng truy vấn: “Thất thiếu gia, chúng ta không mua thuốc sao?”

Đoạn Sở chân cũng không ngừng bước, chỉ không quay đầu lại hỏi: “Chỉ có một nơi này bán hay sao?”

Không đợi Phở Lôi Tư phản ứng, Mã Văn cùng Sứ Đế Phu đã nhanh chóng đuổi kịp, bọn họ chỉ phụ trách an toàn, Đoạn Sở đi nơi nào bọn họ cũng không xen vào.

“Ài, từ từ, chờ một chút!” Phía sau vang lên tiếng quát tháo dồn dập của nam tử.

Đoạn Sở cảm thấy trào phúng, dưới chân vẫn như cũ không hề tạm dừng, phụ cận một gã nam tử tuổi trẻ bỗng nhiên xuất hiện ngăn cản đường đi, Đoạn Sở đầu mày cũng chưa động, nhìn không chớp mắt, ngay cả phương hướng cũng chưa biến đổi mà đi về phía trước. Mắt thấy sẽ va chạm, Mã Văn cùng Sứ Đế Phu vội vàng ra tay, cánh tay duỗi ra lôi kéo, nam tử thân bất do kỷ lui ra phía sau vài bước, tránh đường cho Đoạn Sở đi tới.

“Oa”, thoáng chốc trong nhà thuốc như bị oanh tạc mà sôi nổi nghị luận. Rất nhiều người còn chưa hiểu được đã xảy ra chuyện gì, chỉ có nam tử tuổi trẻ chặn đường, cùng thanh niên tuấn tú không chút thoái nhượng. Nhưng thật ra người phụ trách sổ sách của nhà thuốc, nhìn một màn trước mắt, không hề nghĩ ngợi mà dừng lại việc ghi chép thông tin.

Nam tử phía sau vừa quát to sắc mặt đại biến, trong mắt hiện lên một tia âm ngoan, mắt thấy chân Đoạn Sở đã bước ra khỏi đại môn, vẫn là không thể không vội vã tự mình tiến lên ngăn đón.

“Đoạn Sở thiếu gia, nguyên lai thật sự là người!” Nam tử cũng chính là chủ tiệm Vương Hàn Trì tươi cười đầy mặt nói: “Sao lại đi như vậy, là nhân viên tiếp đón không chu toàn hay sao, còn thỉnh thất thiếu gia cấp cho chút mặt mũi, tha thứ cho bọn họ?”

Đoạn Sở dừng lại cước bộ, nhìn Vương Hàn Trì trước mắt, dù bận vẫn ung dung hỏi lại: “Sao nào, nhà thuốc này, vào rồi thì không thể rời đi?”

Wương Hàn Trì khuôn mặt tươi cười cứng đờ, vội vàng khoát tay áo giải thích: “Không phải, người không phải muốn mua thuốc hay sao. . .” Hần còn chưa nói xong, khóe mắt dư quang vừa lúc nhìn đến Đoạn Sở Nhả Thanh cùng Mông Gia Nghị vội vàng đi tới, cảm thấy buồn lòng, bỗng nhiên cất cao

thanh âm nói: “A, nguyên lai đại tiểu thư cũng đến đây!”

Phổ Lô Tư lúc này cũng biết Đoạn Sở vì cái gì bỗng dưng muốn rời khỏi, nhìn đến Mông Gia Nghị cùng Đoạn Nhã Thanh cứ chỉ thân mật tiêu sái tới gần, không khỏi thật cẩn thận nhìn về phía Đoạn Sở, thấy mặt hắn không đổi sắc, lại nhìn không được tâm sinh bất bình. Nghị cũng biết đại tiểu thư vội vàng tới đây, còn lôi kéo Mông Gia Nghị, khẳng định là vì muốn cầu tình cho trung tá Tuyên Thật, Phổ Lô Tư chỉ cảm thấy vị thất thiếu gia này thật sự không hay ho gì.

“Thất đệ! Thất đệ tỷ có việc tìm đệ!” Đoạn Nhã Thanh nhìn thấy Đoạn Sở, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Tuyên Thật dùng tinh thần công kích Đoạn Sở lại bị bắt được, muốn không bị đuổi đi, chỉ có cách Đoạn Sở trước mặt tổ phụ Đoạn Văn Vũ tỏ vẻ tha thứ cùng cầu tình cho Tuyên Thật, mới có một đường hy vọng. Cho nên nàng vừa nghe nói Đoạn Sở đến trung tâm, liền vội vàng đi tìm Mông Gia Nghị cùng nhau lại đây. Đoạn Sở đối với Mông Gia Nghị tình ý sâu đậm, cho tới bây giờ đều là nói gì nghe nấy, chỉ cần Mông Gia Nghị nguyện ý mở miệng, Tuyên Thật liền có cơ hội. Người kia chính là một trong hai trợ lực cường đại mà nàng cùng mẫu thân hao tổn tâm cơ, mới mượn sức được.

Mông Gia Nghị kinh ngạc với biến hóa của Đoạn Sở, ngũ quan ngây ngô tuấn tú, khí chất trầm tĩnh thanh nhã, hơn nữa đôi mắt đen thâm thúy, chỉ ngần ngừ một thoáng không thấy, Đoạn Sở tựa hồ hoàn toàn thay đổi. Mông Gia Nghị không khỏi nhớ tới Đoạn Sở đối với hắn toàn tâm ý lại cùng ái mộ quá mức, không khỏi trong lòng vừa động, nghe được Đoạn Nhã Thanh khẩn cầu, ôn nhu hô một tiếng: “Tiểu Sở.”

Lúc này người vây xem càng lúc càng nhiều, Mông Gia Nghị là trưởng tôn của đại nguyên soái tinh cầu tất cả mọi người đều biết, thấy Mông Gia Nghị cùng thanh niên ở giữa sân nói chuyện, cô gái xinh đẹp bên người hắn tựa hồ cũng có quan hệ với thanh niên, đều nhìn về phía Đoạn Sở, cùng đợi phản ứng của hắn.

Một ít người biết tình huống của Đoạn Sở, lập tức lộ ra ánh mắt hèn mọn, cả Cấp Ngồi tinh hệ đều sùng bái cường giả cùng tinh thần lực cấp cao, Đoạn Sở sinh ra cao quý như vậy lại có tinh thần lực giá trị thấp, ở trong mắt mọi người, căn bản là phế vật được gia tộc che chở, cuộc sống không lo lại không hề có cống hiến, cùng Đoạn Nhã Thanh tuổi trẻ đã là nhà chế thuốc sơ cấp hoàn toàn không đáng so sánh.

Đoạn Sở giương mi, nhìn cũng không nhìn đôi nam tài nữ mạo, chỉ dùng vẻ mặt nghi hoặc hỏi Vương Hàn Trì: “Nguyên lai nhà thuốc này, là của Đoạn gia sao?”

Wang Hàn Trì biến sắc, vừa định phản bác hắn, một đạo thanh âm chậm rì rì truyền đến. “Đúng vậy, ta cũng muốn biết, vì cái gì chủ tiệm của chi nhánh Nguyên Cẩm Đường ở Y Duy Tát, cư nhiên lại nghe lời một nữ nhân kiêu ngạo của Đoạn gia ở Y Duy Tát như vậy.”

Lần này, Mông Gia Nghị cùng Đoạn Nhã Thanh đều thay đổi sắc mặt, Đoạn Sở theo tiếng nhìn lại, một nam tử tao nhã tuổi trẻ nhẹ nhàng đi tới hiệu thuốc, nam nhân viên tạp vụ lúc trước nghênh đón hắn, đang về mặt suy sụp đi theo phía sau người đó.

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 11

Trong trí nhớ của Đoạn Sở không có ấn tượng gì với người thanh niên này, hơn nữa hắn cũng không đeo quân hàm hay phù hiệu gì có liên quan đến thân phận, không biết hắn là người thức tỉnh hay người thường, bất quá nghe khẩu khí, người tới khẳng định có quan hệ với Nguyên Cẩm Đường, Vương Hàn Trì chắc sẽ không được tốt.

Quả nhiên, người trẻ tuổi căn bản không nghe Vương Hàn Trì biện giải, chỉ chỉ nhân viên tạp vụ phía sau, hỏi một câu: “Bắt người đợi ở phòng thuốc, không cho người đưa thuốc cho khách chính là hắn?”

Nhân viên tạp vụ về mặt cầu xin gập đầu, khuôn mặt Vương Hàn Trì liền trắng bệch.

“Đại thiếu gia, ta, này. . . .” Hắn dong dài nửa ngày, con mắt chuyển động, không ngừng nhìn về phía Đoạn Nhã Thanh cùng Mông Gia Nghị, chờ đợi hai vị cao quý kia có thể hỗ trợ cầu tình cho hắn.

Đoạn Nhã Thanh mặt mày nhảy dựng, nhẹ nhàng bước lên, ngượng ngùng hạ thấp người, ngữ khí áy náy giải thích: “Đầu tiên, thực xin lỗi, là ta không tốt, bởi vì ta tìm thất đệ có việc gấp, chủ tiệm Vương cũng chỉ muốn hỗ trợ giữ lại một hồi. . . .”

Nàng về mặt muốn nói lại thôi nhìn nhìn Đoạn Sở, thấy hắn về mặt xem kịch vui, tay gắt gao nắm chặt, trong lòng tức giận không thôi, nếu không phải nàng không thể đắc tội với nhà thuốc thế gia, lo lắng Vương Hàn Trì lỡ miệng rước lấy phản cảm, thì nàng đường đường là Đoạn gia đại tiểu thư, làm sao có thể mất thể diện mà ăn nói khép nép cầu tình một chiến sĩ ngay cả quân bộ cũng chưa vào được như vậy.

Đoạn Sở quét mắt nhìn bốn phía, cảm thấy buồn cười. Đoạn Nhã Thanh này hàm hồ biện giải, vậy mà có thể làm cho người vây xem chung quanh dâng lên thương tiếc, xem ra Y Duy Tát tinh cầu cho dù sùng bái vũ lực, cũng không tránh được tiếc thương cho người mảnh mai yếu đuối. Cũng may Đoạn

Nhã Thanh thủ đoạn còn kém xa Bối Tĩnh Lan, bằng không thật đúng là tạo cho hần phiền toái không nhỏ.

Nguyên Vĩnh Nghị đem hồ động của hai người thu vào đáy mắt, lại nhìn đến Vương Hàn Tri về mặt cảm động, gương mi, ôn hòa có lẽ đối với Đoạn Nhã Thanh cười.

“Đoạn tiểu thư khách khí, nghe nói Đoạn gia đại tiểu thư và đệ đệ cùng cha khác mẹ yêu mến có thừa, hần là nếu thực sự có việc gấp gáp muốn tìm thất thiếu gia, chỉ cần dùng vòng thông tin câu thông một chút thì tốt rồi, cần gì đến chủ tiệm Vương đề ý, quanh co lòng vòng kéo dài việc cấp thuốc, lại dùng thủ đoạn phai người chặn lại như vậy. Ngài sẽ không vì việc này mà thay hần nói tốt chứ.”

Nói xong, hần thanh âm lạnh lùng, lúc nhìn về phía Vương Hàn Tri thì khí thế cũng thay đổi: “Người đã vì Đoạn tiểu thư suy nghĩ như vậy, ngay cả quy củ của Nguyên gia cũng đều quên, vậy người hôm nay liền đi theo Đoạn Nhã Thanh đi thôi, vừa lúc nghe nói Bối Tĩnh Lan chuẩn bị mở tiệm thuốc? Chắc người đều đã tuyên tốt lắm! Người là chủ tiệm kinh nghiệm phong phú, tuyệt đối có thể đảm nhiệm.”

Đoạn Nhã Thanh giống như bị người hung hăng tát một cái, khuôn mặt một trận đỏ một trận trắng, bên tai nghe được người vậy xem khe khẽ nói nhỏ, trong lòng vừa thẹn vừa giận. Nhưng nàng không thể trêu vào vị đại thiếu gia Nguyên Vĩnh Nghị bối cảnh thâm hậu này được, bị châm chọc khiêu khích làm mất mặt như vậy, cũng chỉ có thể nén giận, đôi mắt sáng ngời bịt kín một tầng hơi nước, thoát nhìn thập phần ủy khuất.

Mông Gia Nghị chuẩn bị làm hôn phu của nàng, đương nhiên không thể làm như không nhìn thấy, không khỏi đứng ra, muốn lấy lại công đạo cho vị hôn thê đang ủy khuất vì bất công. Lại không nghĩ tới Nguyên Vĩnh Nghị phản ứng nhanh hơn, không đợi hần lên tiếng, đã trực tiếp đánh gậy hần.

“Di, Đoạn tiểu thư có chuyện gì không hài lòng sao?” Nguyên Vĩnh Nghị về mặt kinh ngạc, lập tức bừng tỉnh đại ngộ mà nói: “A, đúng rồi. Đây là lo lắng Mông gia đại thiếu gia ghen sao? Không quan hệ không quan hệ, chủ tiệm Vương bắt quá cũng chỉ là một người đi theo sau, cái này không phải thuyết minh mị lực của Đoạn tiểu thư ngài sao? Mông đại thiếu gia còn phải cùng ngài đính hôn, việc nhỏ ấy tự nhiên sẽ không để ý, đúng không?”

Mông Gia Nghị nhất thời cảm thấy Nguyên Vĩnh Nghị đáng giận đến cực điểm, vừa rồi còn chửi bới Đoạn Nhã Thanh liên hợp với ngoại nhân khi dễ đệ đệ cùng cha khác mẹ, hiện tại lại đây đi không còn một mảnh, cổ tình hần không thể nói không đúng, mà nói thực lực, đối phương so với hần đã là chiến sĩ cấp 5. Mông Gia Nghị không khỏi tức giận trừng mắt nhìn Đoạn Nhã Thanh. Nếu không phải nàng thu mua người của Nguyên Cẩm Đường lại bị phát hiện, Nguyên Vĩnh Nghị cũng sẽ không giống người điên mà gặp người liền cắn như vậy.

Đoạn Sở vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Đoạn Nhã Thanh ghen khuất như vậy, giận mà không dám nói gì, tâm sinh quái dị, nguyên nhân chuyện này là do hần dựng lên, cũng không nghiêm trọng. Cho dù câu giận Vương Hàn Tri hai mặt, Nguyên Vĩnh Nghị cũng không tất yếu phải đánh vào mặt Đoạn Nhã Thanh như vậy. Nhưng hần cùng nguyên chủ lúc trước không có quan hệ gì, tự nhiên không phải vì nguyên chủ mà trút giận. Như vậy, Nguyên gia đại thiếu gia này đối với Đoạn Nhã Thanh hoặc là Đoạn gia có địch ý?

Đoạn Sở nhăn lại mi, Đoạn gia cùng Đoạn Nhã Thanh hần đều không có hảo cảm, đã vậy cũng không muốn để cho người khác lấy hần ra làm lá chắn.

“Đi thôi!” Hần thấp giọng nói, nhắc chân liền tính toán rồi đi.

“Thất đệ, thất đệ. . . .” Đoạn Nhã Thanh vội vàng tiến lên, nhìn đến phía sau Đoạn Sở là hai chiến sĩ cấp 4, sắc mặt mất tự nhiên khẩn cầu: “Thất đệ, tỷ có việc tìm đệ, chúng ta đi A Nhĩ Tập Hùng được không?” Nói xong, lại lôi kéo Mông Gia Nghị.

Mông Gia Nghị đang muốn thoát khỏi xấu hổ, vừa nghe, về mặt ôn nhu nhìn Đoạn Sở, nhẹ giọng khuyên bảo: “Đúng vậy, Tiểu Sở, tỷ tỷ người cũng là quá sốt ruột, chúng ta đi A Nhĩ Tập Hùng nói chuyện, hơn nữa lúc người qua sinh nhật mười tám tuổi ta vừa lúc không ở đó, lễ vật đáp ứng người còn chưa có tặng đâu!”

Mông Gia Nghị đối với chính mình rất có tin tưởng, Đoạn Sở si tình lại yếu đuối, làm sao có thể từ chối hần.

Đoạn Nhã Thanh có chút không hòa hoãn, bất quá nghĩ đến Tuyên Thật, vẫn là nhịn xuống. Mông Gia Nghị là lựa chọn tốt nhất của nàng ở Y Duyệt Tất tỉnh cầu. Cùng hần đính hôn, bọn họ có thể trở về thủ đô tỉnh cầu học tập chuyên sâu, đến lúc đó, tiến vào học viện Đế Ma Tư, trở thành nhà chế thuốc cao cấp, ai cũng không dám bởi vì thân phận con riêng mà khinh thị nàng. Cho dù chiến sĩ có thể lấy bốn vị trác quân, Mông Gia Nghị cũng chỉ có thể giống như phụ thân cùng mẫu thân Bối Tĩnh Lan, chỉ có nàng một cái thể tử. Đoạn Sở phé vật này, liền càng không có hy vọng.

“Lễ vật gì?” Đoạn Sở mở miệng, nhìn hai người trong mắt lộ ra sắc mặt vui mừng, nhếch môi, đi thẳng tới trước mặt Mông Gia Nghị, thấp giọng trào phúng: “Chính là lễ vật đính hôn chứng minh người phản bội ta hay sao?”

Nói xong, hừ lạnh một tiếng, mặc kệ hai người ghen hòng nhìn trần trối, ngay cả người phía sau chợt bật cười cũng không để ý, bước nhanh rời khỏi Nguyên Cẩm Đường.

Phổ Lô Tư nhanh chóng liếc mắt nhìn Nguyên Vĩnh Nghị cười đến nước mắt đều chảy ra, lại nhìn sắc mặt càng thêm khó coi của Mông Gia Nghị cùng Đoạn Nhã Thanh, vội vàng cúi đầu, chạy chậm đuổi kịp Đoạn Sở.

“Thất thiếu gia, vẫn muốn đi đến tiệm thuốc hay sao?” Phổ Lô Tư càng thêm kiên định với ý nghĩ lúc trước, đối đãi với Đoạn Sở càng thêm cung kính.

Đoạn Sở gật gật đầu, vừa lúc bên cạnh người có một nhà thuốc, thấy Sử Đế Phu cùng Mã Văn cũng theo lại đây, xoay người đi vào.

“Ngài khỏe, xin hỏi ngài cần loại thuốc nào?” Một nhân viên tạp vụ diện mạo vui vẻ đi tới, đôi mắt linh hoạt chuyển động, nhìn đến quân hàm của Sử Đế Phu cùng Mã Văn, trong mắt hiện lên một tia cuồng nhiệt.

“Thuốc Thư Trữ.” Đoạn Sở nói. Hẳn chú ý tới, nhà thuốc này so với Nguyên Cẩm Đường bố cục rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa phía trước cũng không có ký hiệu kỳ quái kia, trong lòng ả ả có đáp án.

Khuôn mặt tươi cười của nữ hầu ngưng trệ, hạ thấp người trả lời: “Thật có lỗi, tất cả các loại thuốc có tác dụng với người thường chỉ có tiệm thuốc của nghiệp đoàn người khế ước mới bán.”

Đoạn Sở nheo lại hai mắt, những loại thuốc dùng cho tinh thần lực hẳn còn có thể lý giải, như là thuốc ngưng thần, thuốc tiến hóa, nhưng hẳn muốn chỉ là thuốc say máy bay, làm gì có quan hệ với tinh thần lực, nghiệp đoàn người khế ước tính toán làm cái gì vậy? Trong trí nhớ của nguyên chủ cùng mấy ngày nay hẳn ở trong mạng lưới tình vực tìm tòi, đều không có mấy thông tin này. Đoạn Sở không khỏi nhớ tới bác sĩ Lâm Ân đã từng nhắc qua, tinh thần lực người thường bị hao tổn chỉ có thể tĩnh dưỡng.

“Vậy thuốc cho người thường bị hao tổn tinh thần lực, nhà thuốc có bán không?” Đoạn Sở chần chờ hỏi.

Nữ hầu khuôn mặt tươi cười gât gât đầu, tin tức liên quan đến người khế ước đều là bí mật, cũng khó trách thanh niên này không biết. Nàng ôn nhu giải thích: “Tinh thần lực người thường bị hao tổn rất khó trị liệu, chỉ có thuốc ngưng thần loại A do người khế ước đại nhân chế tác mới có tác dụng, mà thuốc Thư Trữ là kết quả phụ thuộc của thuốc ngưng thần loại A, chỉ dùng để giảm bớt tinh thần lực bất ổn do người thường bị chấn động khiến cho có triệu chứng không khỏe. Nhưng thuốc do người khế ước đại nhân điều chế cực kỳ ít ỏi, cũng chỉ cung cấp cho tiệm thuốc của nghiệp đoàn người khế ước.

Đoạn Sở nghe vậy, lập tức hiểu được tình trạng say máy bay cùng hẳn nghĩ lúc trước không giống nhau, không khỏi cả kinh. Nếu không phải lúc trước Tuyên Thật vừa mới công kích, dị trạng xuất hiện trong lần đi phi hành khí này của hắn, nói không chừng sẽ đưa tới hoại nghị. Hơn nữa, thuốc do người khế ước bảo chế cư nhiên không giống với của nhà chế thuốc bình thường, cái này là sao? Hiểu biết của hắn đối với người khế ước quá ít, như vậy rất bị động.

“Cám ơn!” Đoạn Sở che lấp bất an trong lòng, đối với nữ hầu nói lời cảm tạ, bất động thanh sắc mang theo Phở Lôi Tư bọn họ rời đi.

“Thất thiếu gia!” Phở Lôi Tư bỗng nhiên tiến lại gần, bất an thấp thỏm thỉnh tội: “Thất thiếu gia, mấy tin tức này, là ta không dò xét tốt. . .”

“Ha ha ha. . .” Một trận tiếng cười sang sảng đánh gãy Phở Lôi Tư bất an, Đoạn Sở ngẩng đầu, đại thiếu gia Nguyên Vĩnh Nghị của Nguyên Cẩm Đường đang đứng ở phía trước, nhìn hắn đầy hưng trí.

Đoạn Sở lẳng lặng đứng lại, có điểm khó hiểu với mục đích của hắn.

Thanh niên nhất động nhất tĩnh có vẻ phá lệ tao nhã thanh thản, ánh mắt trầm tĩnh, thần sắc bình thản, cùng lời đồn lúc trước nhát gan khiếp nhược thật sự là khác nhau một trời một vực, Nguyên Vĩnh Nghị nhìn không được bữu môi, cảm thấy Mông Gia Nghị quả thực mất bị mù.

Cư nhiên vứt bỏ một người tâm trí trác tuyệt, là thanh niên vĩ đại đối với hắn tình ý sâu đậm, chọn một nữ nhân không có chút gì gọi là thiên phú chế thuốc, tâm cơ lại không đủ thâm sâu, Mông Gia Nghị sớm muộn gì cũng sẽ hối hận đến chết. Bối Tĩnh Lan là nhà chế thuốc cấp cao thì như thế nào, lấy quyền thế cùng tài lực của Mông gia, chẳng lẽ còn mua không nổi thuốc ngưng thần cho mình, huống chi Đoạn Nhã Thanh cả đời đều đeo cái danh con riêng, một khi chuyện chen chân vào giữa Đoạn Sở và Mông Gia Nghị bị công khai ở nghiệp đoàn người khế ước, nói không chừng chuyện tình hơn mười năm trước của Đoạn Gia chi thứ hai bị đuổi đi còn có thể lại tái diễn.

“Uy, ngươi nếu muốn mua thuốc Thư Trữ, đây là trung tâm phố của Y Duy Tát, trừ bỏ Nguyên Cẩm Đường của ta, chỉ có thể đi tới Phụng các. Bất quá, nơi đó chỉ hoan nghênh phụ nữ nha.” Nguyên Vĩnh Nghị cười tủm tỉm nói xong, về mặt phẫn chấn.

Đoạn Sở phát hiện, ấn tượng tao nhã lúc trước đối với Nguyên Vĩnh Nghị, hoàn toàn chỉ là ảo giác, đối phương rõ ràng là một người thập phần thích náo nhiệt, rất giống đường đệ Trữ Khang Viễn của hắn, không khỏi cong môi, khẳng định nói: “Ngươi đến đây đưa cho ta?”

2

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 12

Nguyên Vĩnh Nghị trừng mắt nhìn, cảm thấy bản thân mình càng thêm thương thức vị Đoạn gia thất thiếu gia thông minh này, hẳn cũng không làm bộ làm tịch, vuron tay phải mở ra. Chỉ thấy trong bàn tay hắn là một bình thủy tinh tinh xảo, chứa chất lỏng vô sắc, kinh dị nhất chính là, trong chất lỏng có thể nhìn thấy rõ ràng hai nhánh ngân quang (màu bạc) tạo thành sợi vân, ở trong bình thủy tinh vô sắc, có vẻ xinh đẹp thập phần.

Đoạn Sở lần đầu tiên nhìn thấy thuốc có chứa ngân quang như vậy, những chấm sáng dày đặc, tựa như những vì sao sáng ngời.

“Rất đẹp đúng không?” Nguyên Vĩnh Nghi nở nụ cười. Ở Cáp Ngồi tĩnh hệ, chỉ có thuốc do người kẻ ước chế tác mới được như vậy, hơn nữa còn thấp phần ít ỏi, có giá rất cao, cho dù tác dụng so với thuốc Thụ Trữ được người thường làm ra giống hệt nhau. Nguyên Cẩm Đường có thể công khai bán ra, chứng tỏ thực lực không tầm thường.

Đoạn Sở gật gù đầu, tiến lên vài bước tiếp nhận cái chai, ngón tay xẹt qua thân bình, nhẹ giọng hỏi: “Ngân quang này, có phải có cái gì đặc biệt?”

Nguyên Vĩnh Nghi lần này lại chỉ cười gật gù đầu, không nói ra, ngược lại chủ động mời: “Ta từ trước đến nay nói chuyện trực lai trực khứ (thẳng thắn), không biết quanh co vòng vèo, không biết người hôm nay có rảnh không, ta mời người ăn cơm thế nào?”

Đoạn Sở có điểm ngoài ý muốn, bất quá chỉ với thuốc Thụ Trữ trong tay hắn, hắn sẽ không có lý do cự tuyệt, không khỏi mỉm cười, bình thân ung dung đề nghị: “Thật khách khí, hẳn nên là ta mời khách mới đúng, coi như là chút quà tạ ơn vì bình thuốc Thụ Trữ này.”

Nguyên Vĩnh Nghi nhìn Đoạn Sở, ý cười trên mặt càng chân thành thêm vài phần, chú ý tới Mã Văn cùng Sử Đế Phu nháy mắt trở nên cảnh giác, cũng không thêm đề ý, chỉ tự giới thiệu nói: “Ta gọi là Nguyên Vĩnh Nghi, người gọi ta là Vĩnh Nghi hoặc là kêu ta một tiếng Nguyên ca đều được.”

“Vĩnh Nghi, người gọi ta Đoạn Sở là được.” Đoạn Sở thuận thế nói. Ấn tượng của hắn đối với Nguyên Vĩnh Nghi không tồi, tối thiểu người này làm việc thập phần sòng phẳng, hơn nữa thủy chung không có nửa điểm hèn mọn khinh thường hắn, hơn xa so với mấy người Đoạn Nhã Thanh, bất quá kêu một tiếng “Ca” vẫn là miễn đi, Đoạn Sở thật sự không thể tưởng tượng, đi gọi một người e sợ thiên hạ bất loạn như Nguyên Vĩnh Nghi làm ca ca.

Nguyên Vĩnh Nghi so với Đoạn Sở lớn hơn năm sáu tuổi, bất quá đối với việc Đoạn Sở không chịu gọi hắn là “Nguyên ca” cũng không có ý kiến gì. Ngay cả mười mười lăm tuổi của hắn, cũng luôn không lớn không nhỏ gọi thẳng tên hắn.

“Đoạn Sở người đi trung tâm phố, hiện tại cách thời gian ăn cơm còn hai giờ, người có an bài gì không? Ta vừa lúc không có việc gì, không bằng cùng nhau đi?” Nguyên Vĩnh Nghi hỏi.

“Đương nhiên, người nếu không chê, ta còn muốn đi tới tiệm làm vườn hoặc là nơi dưỡng hoa cỏ thực vật nhìn xem.” Đoạn Sở gật gù đầu.

Hắn đến trung tâm phố, vốn là muốn nhìn một chút về chế thuốc cùng gieo trồng thực vật. Nếu đã biết người kẻ ước cùng người bình thường chế thuốc không giống nhau, phương diện này, hắn cũng muốn tận mắt xem. Mà Nguyên Vĩnh Nghi làm ông chủ Nguyên Cẩm Đường, cùng nghiệp đoàn người kẻ ước hẳn là quen thuộc hơn nhiều so với người bình thường, cực kỳ thích hợp để tìm hiểu tin tức về người kẻ ước.

“Nga, đương nhiên có thể, ta nói không chừng còn có thể cho người chút ý kiến.” Nguyên Vĩnh Nghi hưng trí bừng bừng nói, sau đó vung tay lên, một chiếc phi hành khí thoáng mắt rộng rãi tinh xảo hoa mỹ xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Chúng ta trước lên xe đã.”

Đoạn Sở nhìn chằm chằm chiếc xe vừa xuất hiện, cảm thấy kinh ngạc không thôi. Ở trong nhận thức của nguyên chủ, chỉ có cơ giáp đặc biệt chế tác cho chiến sĩ, mới có thể đặt trong nút không gian tùy ý mang theo. Nhưng xe kia rõ ràng là dùng thay cho đi bộ, hay là nói, kỳ thật tinh cầu này, cũng có không gian trữ vật gì đó? Vậy hẳn có thể giả bộ trà son là nút không gian mang bên mình, có lẽ có thể che dấu.

Nguyên Vĩnh Nghi đã lên xe, thấy Đoạn Sở còn đang tò mò nhìn, hắc hắc hai tiếng nở nụ cười: “Đoạn Sở, có vấn đề gì, đi lên rồi nói sau.”

“Thất thiếu gia?” Phở Lôi Tư khó xử tiến lên. Cái xe này mặc dù tốt, nhưng không có chỗ cho bọn họ, tùy từng bọn họ phải làm sao bây giờ.

Đoạn Sở cũng chú ý tới xe này chỉ có hai chỗ ngồi, trực tiếp tới chỗ ngồi bên cạnh Nguyên Vĩnh Nghi, sau đó đối với Phở Lôi Tư phản phó: “Phở Lôi Tư, người đi A Nhĩ Tập Hùng, đặt cho ta một gian phòng đơn ăn cơm, Mã Văn cùng Sử Đế Phu không cần đi theo, chỉ cần hai giờ sau đến A Nhĩ Tập Hùng là được.”

“Điều này sao có thể? Bên người thiếu gia sao có thể không có hộ vệ!” Mã Văn một hơi phủ quyết. Bọn họ chính là vâng mệnh bảo hộ Đoạn Sở, hiện thời rời khỏi cương vị công tác, một khi bị Tất Duy Tư phát hiện, chỉ sợ sẽ có kết cục giống Tuyên Thất. Huống chi lúc trước Nguyên Vĩnh Nghi đối với Đoạn Nhã Thanh không khách khí như vậy, bọn họ làm sao dám để Đoạn Sở cứ như vậy đi theo Nguyên đại thiếu gia rồi đi.

“Có gì không được, không phải còn có ta ở đây sao?” Đoạn Sở vừa định cự tuyệt, Nguyên Vĩnh Nghi đã trước một bước mở miệng, hơn nữa giọng lên, cái xe cực nhanh xẹt qua bên người Phở Lôi Tư bọn họ.

Đoạn Sở nghiêng người về phía sau nhìn lại, Mã Văn cùng Sử Đế Phu vậy mà lại không đuổi theo, không khỏi cảm thấy kỳ quái. Xe này tốc độ dù nhanh, nhưng cũng chỉ bằng cơ giáp, chẳng lẽ Mã Văn cùng Sử Đế Phu không mang theo cơ giáp? Chuyện này căn bản là không có khả năng.

“Yên tâm đi, bọn họ sẽ không đuổi theo.” Nguyên Vĩnh Nghi mỉm cười nói, là hắn mở miệng cự tuyệt hộ vệ đi theo, hai cái hộ vệ tự nhiên phải xin chỉ thị của cấp trên, miễn cho mạo muội đắc tội Nguyên gia.

Đoạn Sở nghĩ lại, cũng hiểu rõ. Mà cách làm của Nguyên Vĩnh Nghi tuy có chút mãnh liệt, nhưng lại vừa vặn hợp với tâm ý của hắn. Có hộ vệ Đoạn gia đi theo, nhất cử nhất động đều bị báo cáo cho Tất Duy Tư bọn họ biết, cho dù Đoạn Sở có tin tưởng sẽ không đưa tới hoài nghi, cũng khó tránh khỏi làm hắn cho làm việc bị hạn chế.

“Vĩnh Nghi, người đối với gieo trồng rất hiểu biết?” Đoạn Sở tùy ý tìm đề tài.

Nguyên Vĩnh Nghi gật gù đầu, cảm thấy thập phần vừa lòng, quả nhiên Đoạn Sở căn bản không thích mấy hộ vệ đi theo. Hắn đặt ra lộ tuyến tốt cho xe,

sau đó hướng Đoạn Sờ tự thuật:

“Nguyên Cẩm Đường có rất nhiều nhà hợp tác điều chế thuốc, cùng nơi chuyên nghề làm vườn, gieo trồng cũng có hợp tác. Dù sao có sẵn tài liệu thuốc để pha chế thuốc, đại đa số thực vật đều bắt nguồn từ thiên nhiên, thậm chí rất nhiều nhà chế thuốc vì muốn biết sâu hơn đặc tính của thực vật, mà phải đi học tập gieo trồng.”

Đoạn Sờ gật gật đầu, điều này lúc trước hắn cũng có nghe qua, nhưng không nghĩ tới còn có nhà bào chế thuốc chuyên môn đi học tập gieo trồng, cái đó và “Thần Nông thường bách thảo” thật ra lại có chút giống.

Đoạn Sờ theo đề tài hỏi: “Ta vừa rồi nghe nói, Nguyên Cẩm Đường là nhà thuốc của nghiệp đoàn người khế ước, vậy nghề làm vườn cũng là của nghiệp đoàn người khế ước sao?”

Nguyên Vinh Nghị cười ha ha lên, ánh mắt thương thức nhìn Đoạn Sờ, thoải mái hỏi: “Là bởi vì thuốc Thụ Trữ sao? Không biết ngươi có chú ý không, ở giữa Nguyên Cẩm Đường, có một ký hiệu tia chớp màu vàng bị vân vụ bao phủ?” Thấy Đoạn Sờ gật gật đầu, Nguyên Vinh Nghị vẻ mặt hưng phấn nói: “Đó là tượng trưng của nghiệp đoàn người khế ước, nơi nào có dấu hiệu này, tức là ám chỉ nhà thuốc đó cùng nghiệp đoàn người khế ước có quan hệ hợp tác, cũng chính là được nghiệp đoàn người khế ước bảo hộ.”

Đoạn Sờ lúc trước đã cảm thấy, dấu hiệu kia hẳn là đại biểu cho cái gì, không nghĩ tới lại là của nghiệp đoàn người khế ước. Nhưng người khế ước được tôn sùng ở Cấp Ngồi tinh hệ như vậy, nguyên chủ lại một lòng muốn trở thành người khế ước, vậy mà không hề biết có nghiệp đoàn người khế ước tồn tại, thật sự là có chút không thể chấp nhận được.

“Vinh Nghị ngươi đừng cười ta, ta lúc trước, ngay cả nghiệp đoàn người khế ước cũng chưa từng nghe nói qua!” Đoạn Sờ thản nhiên nói ra chính mình kiến thức hẹp hòi.

Nguyên Vinh Nghị cũng không thấy kì quái, không thèm để ý xua tay: “Này có cái gì kỳ quái, nghiệp đoàn người khế ước cùng hội nguyên lão đều giống nhau, không công khai trong mạng lưới tinh vực. Đừng nói ngươi mới mười tám tuổi trưởng thành, cho dù là một vài chiến sĩ đã từng đánh trận kinh nghiệm phong phú, cũng không nhất định biết được dấu hiệu này đại biểu cho cái gì.”

Nguyên Vinh Nghị nói xong, trên mặt bỗng nhiên lộ ra một tia khác thường, quay đầu lại còn thật sự nhìn Đoạn Sờ, hỏi: “Ta nhớ rõ mẫu thân của ngươi, chính là. . . Người khế ước, đúng không?”

Đoạn Sờ cũng chú ý tới Nguyên Vinh Nghị tạm dừng, khó hiểu gật gật đầu.

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?” Đoạn Sờ hỏi, trong lòng ần ần có suy đoán. Nghiệp đoàn người khế ước cùng hội nguyên lão tuy không công khai, nhưng sự tồn tại của hội nguyên lão thì nguyên chủ vẫn biết được, vậy mà nghiệp đoàn người khế ước thì đến tên cũng chưa nghe qua, nói trong đó không có miêu tả cũng khó mà tin tưởng được.

Nguyên Vinh Nghị thái độ khác thường không lập tức trả lời. Hắn lúc này mới ý thức được, Đoạn gia có chiến sĩ cấp 9, cho dù ở thủ đô tinh cầu, cũng là gia tộc cao quý nhất. Đoạn Sờ cho dù không được sủng ái, cũng không đến nỗi giống đa số người tin tức bé tắc, chỉ có thể mượn mạng lưới tinh vực để biết các loại tin tức, hơn nữa hắn còn có mẫu thân là người khế ước. Chỉ có thể là Đoạn gia che giấu tin tức này với Đoạn Sờ.

“Đi, tới rồi.” Nguyên Vinh Nghị chú ý tới xe ngừng, chuẩn bị xuống xe, nhìn Đoạn Sờ, lại nói một câu: “Tất cả người khế ước của Cấp Ngồi tinh hệ, đều phải gia nhập nghiệp đoàn người khế ước, mà nghiệp đoàn người khế ước cũng chính là chỗ dựa lớn nhất của người khế ước.”

Nguyên Vinh Nghị không tiếp tục nói nữa, hẳn tin tưởng Đoạn Sờ đã có thể từ thuốc Thụ Trữ liên tưởng đến nghề làm vườn cũng có sự giúp đỡ của người khế ước, thì Đoạn Sờ nhất định có thể hiểu được ý tứ của hắn. Về phần nghiệp đoàn người khế ước có một mặt cường thế bá đạo, đối với Đoạn Sờ không thức tỉnh mà nói, sẽ chỉ là chuyện tốt.

“Cám ơn!” Đoạn Sờ cười nói lời cảm tạ. Chỗ dựa lớn nhất, chính là chỉ nỗi lo về sau sao? Một nơi tụ tập người khế ước, ngay cả người khế ước cũng không được tiết lộ tin tức của nghiệp đoàn ra ngoài, đối với hắn trăm phương nghìn kế giấu diếm thân phận người thức tỉnh mà nói, thật đúng là tin tức không được tốt lắm.

Nguyên Vinh Nghị ngoái đầu nhìn lại cười cười, thu hồi chiếc xe, hai người song song đi vào nhà nghề làm vườn.

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tinh Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 13

Có năng lực ở trung tâm phố mở một tiệm nghề làm vườn lớn như vậy, hiển nhiên chủ tiệm rất có tài lực, hai người vừa mới tiến tới, một người trung niên nam tử dáng người thấp bé đi tới tiếp đón, vừa nhìn thấy Nguyên Vinh Nghị, liền mở miệng trào phúng:

“Yêu, ta còn tưởng ai, hóa ra là nghịch tử của Nguyên gia! Sao không ở thủ đô tinh cầu, lại chạy tới Y Duy Tát chơi cây cỏ?”

Cùng lúc đó, một cỗ tinh thần lực dò xét thập phần rõ ràng xuất hiện, Đoạn Sở theo bản năng điều chỉnh tiết tấu hô hấp, làm cho tinh thần lực dao động trong cơ thể tận khả năng bình ổn. Không đợi hần nhìn kỹ trung niên nam tử, một đôi ánh mắt lợi hại đã nhìn lại đây.

“Di, tinh thần lực sao lại dao động quỷ dị như vậy? Người đã đủ mười tám tuổi chưa?” Nam tử nhìn từ trên xuống dưới hỏi.

Đoạn Sở sắc mặt đều thay đổi, không nghĩ tới ngay cả bác sĩ cấp cao cùng chiến sĩ cấp 5 cũng không thể nhìn thấu tinh thần lực thức tỉnh, vậy mà lại bị nam tử nhìn không chớp mắt này xem thấu.

Nguyên Vinh Nghi lại nở nụ cười, không chút khách khí trả trở về: “Người ta đã tròn mười tám, rõ ràng là tinh thần lực bị tổn thương, ngại đường đường là người khế ước đại nhân, điều này cũng nhìn không ra sao?”

Người khế ước! Đoạn Sở trước tiên hạ mắt, âm thầm kinh hãi không thôi. Một người vừa đối mặt liền phát hiện hần dị thường, rõ ràng là cảm ứng tinh thần lực của người khế ước so với chiến sĩ mạnh hơn rất nhiều. Không biết những người khế ước trong đó, có thể cũng phát hiện hay không? Đoạn Sở không khỏi xóc lại tinh thần, lực chú ý đều đặt trên người người khế ước này.

“Nga.” Người khế ước trung niên có điểm tiếu nữu, nhìn Nguyên Vinh Nghi, lắc lắc đầu nói: “Ta còn nghĩ người đã thông suốt chứ!”

Nguyên Vinh Nghi khoe miệng vừa co rút, khoát tay áo: “Kim thúc, thúc cũng đừng quan tâm vớ vẩn, Nguyên gia lại không thiếu thuốc ngưng thần, không cần nóng vội tìm người khế ước như vậy.” Nguyên Vinh Nghi nhìn thấy Kim Học Danh một bộ dáng còn muốn tiếp tục khuyên bảo, vội vàng chỉ vào Đoạn Sở nói sang chuyện khác: “Kim thúc, đây là bằng hữu của ta Đoạn Sở, hần muốn hiểu biết hơn về các loại hoa cỏ thực vật khác nhau.”

Người Đoạn gia? Kim Học Danh tùy ý liếc mắt nhìn Đoạn Sở, vẫn tiếp tục tận tình khuyên bảo Nguyên Vinh Nghi: “Người là chiến sĩ thiên tiên, không vội tìm người khế ước thích hợp, chẳng lẽ muốn cả đời đều ở cấp 5.”

“Làm sao có thể? Thúc xem cửu điện hạ không có người khế ước, người còn ở quân bộ, cũng sắp lên tới cấp 7 đấy thôi. Lại nói ta cũng chỉ là chưa tìm được người thích hợp mà thôi.” Nguyên Vinh Nghi hắc hắc nở nụ cười, cũng biết Kim Học Danh là hảo tâm, hần đối với Đoạn Sở nháy mắt mấy cái, hy vọng Đoạn Sở đừng để ý đôi phương kiêu ngạo.

Đoạn Sở mỉm cười, hần ngay cả sự hèn mọn bài xích của Đoạn gia cũng không để vào mắt, hưởng chi chi là bị một người không liên quan coi thường. Trên thực tế, hần ước gì vị người khế ước này đem hết lực chú ý đặt lên trên người Nguyên Vinh Nghi. Về phần Nguyên Vinh Nghi là thân phận chiến sĩ cấp 5, Đoạn Sở đương nhiên nhớ kỹ trị số này, lại không để ở trong lòng.

Đoạn Sở hoàn toàn là “Người ngoại lai”, đối với cấp bậc của chiến sĩ chỉ biết một chút bề ngoài. Mông Gia Nghi gần ba mươi năm mới trở thành chiến sĩ cấp 4, đã có vô số người khen hần thiên phú hơn người, tiền đồ rộng lớn, nhưng Đoạn Sở xem ra, đơn giản chỉ là những người đó nhìn hót tổ phụ đại nguyên soái của Mông Gia Nghi, chứ cái sự tồn tại vĩ đại đó của Mông Gia Nghi, còn không bằng Nguyên Vinh Nghi là bằng chứng đầy chân thực này.

Nguyên Vinh Nghi một mực âm thầm quan sát Đoạn Sở, thấy hần biết được mình là chiến sĩ thiên tiên cấp 5, lại không có một chút kích động nào, không khỏi vì sự trầm ổn của tân bằng hữu này mà cảm thấy kinh ngạc.

Kim Học Danh cũng chú ý tới điểm này, nhưng thật ra lại có chút ấn tượng với Đoạn Sở. “Hừ” một tiếng, đi đến quầy tính tiền, tùy ý ném ra một quyển sách nhỏ cho Đoạn Sở, “Đây là mục lục hoa cỏ thực vật trong tiệm, người muốn có cái gì, tự mình tìm đi!”

Hần nói xong, vẫn không buông tha Nguyên Vinh Nghi, về mặt mắt hừng răn dạy: “Người sao lại không biết xấu hổ mà so sánh với cửu điện hạ. Cửu điện hạ lúc trước đã tìm được người khế ước thích hợp, nhưng vận khí không tốt. Làm sao giống người, thiên phú của tiểu tử người tốt như vậy, lại ngay cả quân bộ cũng không tới, cả ngày chỉ lượn lờ ở các đại tinh cầu săn bắn, một chút cũng không giống nói. . .”

Nguyên Vinh Nghi lần này hoàn toàn buông tha, nghĩ đến mỗi lần bị người trong nhà bởi vì chuyện người khế ước mà mãnh liệt đuổi đánh, không nói gì trở mình xem thường. “Kim thúc, thúc không phải là vì không muốn tìm chiến sĩ xứng đôi khác, nên mới tránh ở Y Duy Tát không chịu quay về nghiệp đoàn người khế ước hay sao?”

Kim Học Danh bị kiềm hãm, vừa định nói hần là người khế ước nên sinh mệnh không bị nguy hiểm, nhưng chống lại Nguyên Vinh Nghi nói gì cũng không ăn, đành lắc lắc đầu, rốt cục không nói cái gì nữa.

Đoạn Sở đối với tranh luận của hai người cũng không quá hiểu, trước kia cùng Mông Gia Nghi ra ngoài, nhìn thấy chiến sĩ Y Duy Tát, đều đem việc tìm kiếm người khế ước thành chuyện đại sự lớn nhất. Thái độ của Nguyên Vinh Nghi đối với người khế ước, tựa hồ rất không tâm thường. Thấy hai người đều trầm mặc, hần nhanh chóng chọn vài loại hoa cỏ cùng thực vật giống ở trái đất, lại mua một ít hạt giống.

“Ba nghìn tinh tệ, có thể lựa chọn chuyển phát bằng phi hành khí.” Kim Học Danh xụ mặt.

“Không cần, dùng nút không gian của ta đi.” Nguyên Vinh Nghi vung tay lên, nháy mắt, những cây cỏ được Đoạn Sở chọn lựa tốt, đều biến mất vô tung.

Lần này, Đoạn Sở thật sự xác định trên người Nguyên Vinh Nghi có không gian trữ vật. Hai người rời khỏi tiệm nghề làm vườn, Nguyên Vinh Nghi liền vươn tay phải, chỉ vào chiếc nhẫn màu ngân bạch, chủ động giải thích: “Trừ bỏ cơ giáp chiến sĩ có nút không gian bên ngoài, một vài chiến sĩ cùng người khế ước cấp cao khác, ngẫu nhiên cũng sẽ chế tác một ít nút không gian bán ra, không gian lớn nhỏ không đồng nhất, hình dạng có nhẫn, vòng tay linh tinh. Mặt tiền cửa hàng bình thường không bán, trừ bỏ tiệm trang bị lớn nhất thủ đô tinh cầu, nếu may mắn thì có thể xuất hiện ở hội đấu giá.”

Đoạn Sở tự nhiên gật đầu, hần cũng không trông cậy vào Nguyên Vĩnh Nghị mới gặp mặt đã giải thích rõ ràng, bất quá, nếu hội đấu giá thật sự bán, mua một cái cũng không sai.

“Vậy về sau, ta cũng phải chú ý tới hội đấu giá của Y Duy Tắt.” Đoạn Sở cười nói. Hần không biết Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh có năng lực chế tác này không, bất quá khẳng định không có phần hần.

Nguyên Vĩnh Nghị thấy Đoạn Sở không dò xét thái độ của hần đối với người kẻ ước, ấn tượng với hần càng thêm tốt, cười tùm tùm trêu ghẹo: “Ai, người nếu muốn, ta kêu mấy huynh đệ chú ý một chút, nếu tình tệ không đủ, còn có thể mua chịu!”

Đoạn Sở thật đúng là không nghĩ đến vấn đề tình tệ không đủ, nghĩ đến hần hiện tại chính là một thiếu gia phế vật không được sủng, không khỏi bật cười. Hội giá cả của nút không gian nhỏ nhất, Đoạn Sở âm thầm lú lười. Thân gia của hần hiện tại, tựa hồ ngay cả một phần mười số tiền cũng không trả nổi. Đương nhiên, cái đó và nguyên chủ không được sủng có quan hệ tuyệt đối. Di sản của hần do Sở Giai lưu lại ít đến đáng thương, từ nhỏ đến lớn ngay cả tiền lì xì cũng không có, hiện tại số tình tệ lớn nhất mà Đoạn Sở có thể huy động, cũng chính là hôm nay Đoạn Chí Tu vừa mới cấp cho.

“Có phải phạm là người kẻ ước tự mình chế tác, mặc kệ là chế thuốc, nút không gian, hay cây cỏ thảo dược, đều cực kỳ đắt tiền?” Đoạn Sở tò mò hỏi.

Có thể trở thành người kẻ ước cấp cao, nếu làm việc ở quân bộ, cũng chỉ kém cấp bậc tướng quân một chút, trừ bỏ thời gian dành cho người thân của chính mình, khẳng định không có bao nhiêu thời gian chế tác nút không gian, nếu có thể làm rồi bán ra bên ngoài, được xác nhận là do người kẻ ước. Lại liên tưởng đến thuốc ngưng thần loại A có giá trị cực cao, khó trách nguyên chủ đem việc trở thành người kẻ ước coi là rom rã cứu mạng. Trở thành người kẻ ước, chính là tương đương với một bước lên trời.

Nguyên Vĩnh Nghị gật đầu: “Đương nhiên! Người kẻ ước có bao nhiêu người, có thể có thiên phú nào đó lại càng ít, bọn họ tung ra cái gì, cái đó sẽ trở thành thứ quý giá cũng không kỳ quái.”

Đoạn Sở nghe mới nghe một chút đã hiểu được ý ẩn trong lời của Nguyên Vĩnh Nghị, xem ra bên trong người kẻ ước, cũng có phân chia cấp bậc, bất quá điều này hiện tại không phải cái hần tìm kiếm. Nghĩ đến lúc trước Kim Học Danh dùng tinh thần lực dò xét hần, Đoạn Sở ảm ảm có cảm giác nguy cơ.

Đoạn Sở đi theo Nguyên Vĩnh Nghị lên xe, bắt động thanh sắc tìm hiểu: “Người kẻ ước đại nhân có phải đối với tinh thần lực dao động đặc biệt mẫn cảm không? Nhưng ta rõ ràng là tinh thần lực bị hao tổn, hần sao lại hiểu lầm được?”

Nguyên Vĩnh Nghị ngẩn ra, ha ha nở nụ cười: “Bởi vì thế giới tinh thần lực thần bí khó lường, dưới tình huống bình thường, cho dù là người kẻ ước cùng chiến sĩ cấp 7, cũng chỉ có thể phát giác đối phương tinh thần lực khác thường, nhưng không có cách nào xác định là thức tỉnh hay bị thương. Cho nên thức ấy mới hỏi người đã đủ mười tám tuổi chưa, hai loại chỉ có thể xác định như vậy.”

Nguyên Vĩnh Nghị khó có được mà giải thích cặn kẽ, đặc ý lay lay bàn tay mà nói: “Hoặc là do giá trị tinh thần lực của đối phương gần như thực thể hóa, tinh thần lực lúc thức tỉnh dao động quá mức khổng lồ, hoặc là chiến sĩ phát hiện là người hoàn toàn phù hợp, giống như cửu điện hạ. . .”

Đoạn Sở sắc mặt khẽ biến, tinh thần lực thực thể hóa cùng hoàn toàn phù hợp, đây không phải nguyên nhân khiến cho một đời của hần thâm trầm như vậy hay sao? Bất quá, hần nhìn thấy Nguyên Vĩnh Nghị dừng lại không nói thêm gì nữa, không thể không đã khởi tinh thần, cố ý vô tình xem nhẹ cửu điện hạ kia, về mặt gặt mình hỏi ra vấn đề hần càng quan tâm: “Khó trách vừa rồi người kẻ ước đại nhân không phát hiện. Người kẻ ước đại nhân kia đã thức tỉnh, khẳng định càng khó phát hiện đúng không?”

Nguyên Vĩnh Nghị thấy lực chú ý của Đoạn Sở vẫn còn nằm trên phương diện người kẻ ước, nghĩ tới đồn đãi lúc trước, thoáng nhẹ nhàng thờ ra.

“Đúng vậy, nghe nói nếu có người kẻ ước cố ý giấu diếm, trừ bỏ nguyên lão của nghiệp đoàn người kẻ ước, hoặc chiến sĩ có độ xứng đôi hoàn mỹ, cũng chỉ có chiến sĩ cấp 8, cấp 9 đứng đầu mới có thể phát hiện, cho nên nghiệp đoàn người kẻ ước mới có thể đem tin tức liên quan đến người kẻ ước đều giấu diếm, miễn cho người kẻ ước bị giấu kín.”

Đoạn Sở hầu như không thể điều tra nhử nhử này, cứ như vậy, hần chỉ cần qua kì thức tỉnh, khả năng bị phát hiện thân phận người kẻ ước có thể rất nhỏ, nhưng trái ngược, muốn nắm giữ việc vận dụng tinh thần lực, nghiệp đoàn người kẻ ước liền thành chướng ngại của hần.

Đoạn Sở bắt đầu cân nhắc lợi và hại về thân phận người kẻ ước về sau này, mà Nguyên Vĩnh Nghị bởi vì thiếu chút nữa bại lộ tin tức với bạn thân, cũng có vẻ không yên lòng. Hai người không có tâm tư đi dạo trung tâm phố, sau khi ném qua cơm trưa, lưu lại phương thức liên lạc, đều tự trở về nhà.

“Xem ra người ở Y Duy Tắt rất tốt?” Vừa mới tiến vào chỗ ở, một đạo thanh âm tràn ngập khí tức lạnh lẽo quen thuộc truyền đến. Nguyên Vĩnh Nghị kinh ngạc theo tiếng nhìn lại, thân hình cao lớn, nam tử anh vĩ bất phạm đứng dưới tầng cây nhìn hần. Bên chân, là một con Tử Tinh thú nhu thuận nằm úp sấp, hình ảnh này trông có vẻ đặc biệt quái dị.

Tháng Mười 23, 2015

14

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 14

Nguyên Vĩnh Nghi vội vàng đi lên phía trước, vẻ mặt lo lắng nhìn đối phương, hỏi:

“Thịnh Trạch, ngươi không phải đi tìm người trái đất kia sao? Sao giờ lại ở đây?”

Bản thân Nguyên Vĩnh Nghi không muốn tìm người khế ước, nhưng bạn thân Thịnh Trạch thì không giống vậy. Cho dù có người khế ước là nhà bảo chế thuốc toàn lực hiệp trợ, đối với công trạng mà Úc Thịnh Trạch tích lũy, tỷ lệ ra ngoài cùng dị thú chiến đấu càng lớn, tần suất tinh thần lực bạo động sẽ càng nhiều. Lúc này mới gần gần vài năm, Úc Thịnh Trạch đã lên tới cấp 6, không có người khế ước khai thông tinh thần, nguy cơ nổ tan xác càng lớn hơn nữa.

Úc Thịnh Trạch ánh mắt lạnh lẽo: “Hắn đã chết.”

Khuôn mặt ôn hòa của Nguyên Vĩnh Nghi nhất thời vặn vẹo, trong ánh mắt tràn ngập tối tăm: “Hắn thật sự là không muốn trải qua kì thức tỉnh đầy nguy hiểm, cho nên mới chạy trốn sao?”

“Hắn là không phải!” Úc Thịnh Trạch nói xong, trên mặt lộ ra một tia quái dị: “Ta đã kiểm tra qua, hắn là bị rút bớt tinh thần lực mà chết.”

Nguyên Vĩnh Nghi kinh ngạc như ong mảy, cái gì kêu hắn là không phải? Lại nói, rút bớt tinh thần lực?

“Ta nhớ rõ khi Áo Lợi Ngươi phát tin tức đến đã nói, người trái đất đối với việc thức tỉnh không hiểu rõ, nếu hắn vì muốn tránh né tinh thần lực bạo động, vậy chuyện rút bớt tinh thần lực cũng có thể hiểu!” Nguyên Vĩnh Nghi phân tích, người trái đất này hắn là không biết, rút bớt tinh thần lực so với kì thức tỉnh còn nguy hiểm hơn, kết cục gần như là phải chết.

Úc Thịnh Trạch nhắm lại mi, trong đầu hiện lên đôi mắt trầm tĩnh của thanh niên tuổi trẻ. Theo bản năng tin tưởng hắn, nam tử kia thủy chung luôn biểu hiện thập phần lý trí bình tĩnh, không phải cái loại sợ chết, ích kỷ như vậy.

“Hắn tốt lắm!” Úc Thịnh Trạch khẳng định nói.

Nguyên Vĩnh Nghi hoài nghi đánh giá Úc Thịnh Trạch, hắn chưa từng thấy bạn thân khen ngợi người khác như vậy, người trái đất kia thật sự không tồi sao? Hắn bỗng nhiên ý thức được cái gì, sắc mặt trở nên càng thêm khó coi: “Nếu không phải hắn tự nguyện, vậy hắn rất có thể đã bị hại? Là ai rút bớt tinh thần lực của hắn?”

Úc Thịnh Trạch là người tốt nghiệp ưu tú nhất của trường quân đội Đế Ma Tư tỉnh cầu bao năm qua, tuổi còn trẻ đã là chiến sĩ thiên tiên cấp 6, mà hắn lại cố chấp không chịu đi tìm người khế ước xứng đôi, đã sớm trở thành tâm bệnh của hoàng thất, quân bộ cùng nguyên lão. Không nghĩ tới thật vất vả tìm được rồi, cư nhiên không qua kì thức tỉnh liền chết!

“Áo Lợi Ngươi làm việc như thế nào vậy, lúc trước sao không phong tỏa tin tức?” Nguyên Vĩnh Nghi hờn hển hỏi. Hắn bỗng ý thức được, người trái đất kia là người thức tỉnh có tinh thần lực gần như thực thể hóa, nếu có người không muốn để Úc Thịnh Trạch tìm được người khế ước như vậy, âm thầm xuống tay là chuyện vô cùng có khả năng. Mà tin tức cứu viện hạ tìm được người khế ước ở tỉnh cầu khác, đã truyền khắp mọi góc ngách ở thủ đô tỉnh cầu.

“Tin tức là Mạch Duy phát cho quân bộ cùng nghiệp đoàn người khế ước.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng.

Hắn chưa nói chính mình kỳ thật đã hạ lệnh phong bế tin tức, nhưng Mạch Duy bởi vì cao hứng, trước tiên, liền đem tin tức truyền trở về. Về phần tinh thần lực của Trữ Khang Trí bị rút bớt, bọn họ cũng chỉ tra được người yêu của Trữ Khang Trí mang hắn đi, nhưng chờ tới khi bọn hắn tìm được quan tài thủy tinh, Đằng Lương Tuấn đã biến mất, manh mối cũng bị chặt đứt.

Nguyên Vĩnh Nghi bị kiềm hãm, Mạch Duy là đường đệ Úc Thịnh Trạch, Áo Lợi Ngươi hiển nhiên cũng không quản hắn được. Hơn nữa, Cáp Ngồi tỉnh hệ đối với người khế ước bảo hộ rất nghiêm mật, chiến sĩ lại đem người khế ước phụng dưỡng thành chỉ bảo, chỉ sợ Mạch Duy cũng sẽ không nghĩ đến, lại có người động thủ đối với người khế ước đến kì thức tỉnh.

“Vậy ngươi hiện tại phải làm sao bây giờ?” Nguyên Vĩnh Nghi nhụt chí hỏi. Đừng nói người khế ước tinh thần lực thực thể hóa trăm năm khó gặp, cho dù có người khế ước tiếp theo thích hợp, cũng không biết Úc Thịnh Trạch có nguyện ý tiếp nhận hay không. Mà cơ hội thăng cấp của hắn, lại tùy thời sẽ tới.

Úc Thịnh Trạch lúc này cũng không để ý đến, chỉ xoay người ôm lấy con Tử Tinh thú.

“Ta rất nhanh sẽ quay về tỉnh cầu, ngươi có cùng ta về không?” Úc Thịnh Trạch hỏi.

Nguyên Vĩnh Nghi vô lực khoát tay áo: “Trở về cũng không có việc gì, chỉ biết lại bị ăn cần dạy bảo tìm người khế ước. Vừa vặn hôm nay ta kết bạn với một người rất thú vị, hay là chờ một chút đi!”

Úc Thịnh Trạch đối với người thú vị trong miệng Nguyên Vĩnh Nghi, tuyệt không cảm thấy hứng thú, tùy tay ném ra một cái vòng trang sức nho nhỏ, nói: “Cái này là đặc sản trái đất, mặc dù có thuyết minh, nhưng mà rất khó hiểu, chính ngươi tự nghiên cứu đi.”

“Nga?” Nguyên Vĩnh Nghi tươi tỉnh hẳn lên, nghe nói tới trái đất phải xuyên qua ít nhất hai lần trùng động, Nguyên Vĩnh Nghi đối với ngoại tinh cầu này cảm thấy thấp phần hứng thú, hẳn khẩn cấp mở không gian ra nhìn, bên trong đều là hộp.

“Hạt giống thực vật? Hoạt tính có vẻ cũng bình thường, đưa cho Kim thúc là được. Sao không có động vật? Di, cái này hương vị thực đặc biệt?” Nguyên Vĩnh Nghi mở ra một cái hộp, tò mò vãn về một cái lá cây hình dáng dài nhỏ, mặt trên cư nhiên còn có lông mao màu trắng, hỏi: “Đây là cái gì?”

Úc Thịnh Trạch ngẩn ra, không khỏi nhớ tới ở Trữ gia, thanh niên trầm tĩnh thanh nhã ngồi ngay ngắn bên bàn trà, ngũ quan xinh xắn, dáng người thanh nhàn, phao trà, châm trà như nước chảy mây trôi tạo nên cảnh đẹp ý vui, chỉ đứng yên một bên nhìn xem, cả người cũng trở nên tĩnh lặng, tinh thần lực thỉnh thoảng xao động cũng trở nên dị thường ôn thuận, điều này làm cho hắn hoàn toàn hạ quyết tâm, coi thanh niên ấy là người khế ước bảo bối đặt vào vòng bảo hộ của chính mình. Đáng tiếc. . .

“Rốt cuộc là cái gì? Di, Thịnh Trạch, có vấn đề gì sao?” Thanh âm huyền ảo của Nguyên Vĩnh Nghi không ngừng vang lên bên tai, khiến Úc Thịnh Trạch tâm trạng khó có lúc mềm lòng cũng bị rửa sạch.

“Lá trà, một loại đồ uống dùng nước nóng pha.” Úc Thịnh Trạch giải thích: “Người trái đất có ngoại hình giống với người Cáp Ngồi tinh hệ, thuốc của bọn họ bởi vì không liên quan đến tinh thần lực, đối với chúng ta không có hiệu quả thậm chí còn bị tác dụng ngược, nhưng trái đất có một vài động thực vật sau khi chiết xuất, cũng có công dụng của thuốc, một vài loại thực vật thậm chí còn có công hiệu mông manh của thuốc ngưng thần, lá trà chính là một loại trong đó.”

Nguyên Vĩnh Nghi kinh dị nhìn lá trà trong tay, đối với chiến sĩ mà nói, có công hiệu của thuốc ngưng thần, liền đại biểu cho trân quý, cho dù công hiệu ít cũng giống nhau.

“Này có thể làm thuốc sao? Có thể nhỏ đến trồng ở Cáp Ngồi tinh hệ không?” Nguyên Vĩnh Nghi nhanh chóng vận dụng đại não linh hoạt. Một khi làm được, lợi nhuận mang đến sẽ là siêu lãi, so với việc hắn mang theo đội săn bắn đi khắp nơi mạo hiểm thì tốt hơn nhiều. Hơn nữa, nếu thật sự có thành quả, nói không chừng còn có thể giải quyết nhất kiện tâm sự của hắn.

“Có thể làm thuốc hay không còn cần nghiên cứu, hơn nữa đây là trà thành phẩm, nghe nói lá trà mới ngắt trên cây không thể uống, về phần nhỏ trồng ở Cáp Ngồi tinh hệ, rất khó.” Úc Thịnh Trạch lắc lắc đầu, “Hoàn cảnh sinh tồn của cây trà, yêu cầu đối với độ ẩm rất cao.”

Nguyên Vĩnh Nghi thất vọng gật gật đầu, tài nguyên nước vẫn luôn là vấn đề khiến kẻ khác đau đầu ở Cáp Ngồi tinh hệ. Y Duy Tát tinh cầu là nơi khan hiếm tài nguyên nước, nhưng ở Cáp Ngồi tinh hệ, nước ở Y Duy Tát đã là rất phong phú. Sáu đại tinh cầu khác bao bọc xung quanh Y Duy Tát tinh cầu, có một nửa đều là hoang mạc cực kỳ ác liệt, bên trong tồn tại số lượng lớn dị thú tương tự con kiến, người Cáp Ngồi tinh hệ chỉ có thể sinh sống trong thành lũy kiến trúc quân sự, số lượng lớn vật tư, đều dựa vào tinh cầu khác trung chuyển đến.

“Ta đây đi trước.” Úc Thịnh Trạch nói xong, thấy Nguyên Vĩnh Nghi còn đang đắm chiêu, liền tính toán rồi đi. Bất quá nghĩ đến một sự kiện, hắn lại trầm giọng nhắc nhở: “Thực vật giống như thực vật nâng cao tinh thần lực ở trái đất, có vài cái uống vào sẽ làm tinh thần lực bạo động, người tốt nhất không cần tự mình ném thử.”

Úc Thịnh Trạch nghĩ đến khi hắn ở trên trái đất, người trái đất thấy hắn đối với lá trà có hứng thú, lại giới thiệu một loại khác đồng dạng cũng có công hiệu nâng cao tinh thần chính là hạt cà phê cùng hạt cây ca-cao, nếu không phải hắn chỉ uống một ngụm nhỏ, đúng lúc uống thuốc ngưng thần, hơn nữa lúc ấy Trữ Khang Trí ngay tại bên người, tinh thần lực của hắn bị bạo động nói không chừng sẽ hủy diệt luôn Trữ gia yếu ớt.

Nguyên Vĩnh Nghi là chiến sĩ, thu thập thực vật, liệt sát dị thú, cuối cùng đều cung cấp cho Nguyên Cẩm Đường, cho dù là thực vật ngoại tinh cầu phải nghiên cứu, cũng tuyệt không tự mình ném thử. Hắn không khỏi đối với lời nói của Úc Thịnh Trạch nổi lên hoài nghi, cười tủm tỉm tìm hiểu: “Người cổ ý nhắc nhở, sẽ không phải cái người bị tinh thần lực bạo động chính là người đi?”

Úc Thịnh Trạch uy hiếp mà nheo lại hai mắt, hắn cũng không muốn Nguyên Vĩnh Nghi miệng rộng lan truyền ra ngoài, đến lúc đó mẫu thân sẽ không còn kiên nhẫn mà đồng ý chờ hắn tự tìm kiếm người khế ước như bây giờ nữa. Nói không chừng không đợi hắn trở về thủ đô tinh cầu, hắn đã có hơn một vị hôn thê người khế ước.

“Nghe nói Dung Thu muốn vào nghiệp đoàn nhà bào chế thuốc?” Úc Thịnh Trạch lãnh nghiêm mặt hỏi.

Khuôn mặt tươi cười của Nguyên Vĩnh Nghi trở nên cứng đờ, cảnh giác hỏi: “Người làm sao biết được?”

Úc Thịnh Trạch trong đầu trừ bỏ chiến đấu, căn bản là không để ý cái gì, làm sao biết được tâm tư của hắn đối với Dung Thu.

“Ta chính là biết!” Úc Thịnh Trạch khẳng định nói, cảm thấy thực vừa lòng với phản ứng của Nguyên Vĩnh Nghi. Nguyên Vĩnh Nghi khó chơi lại độc miệng, hắn mỗi lần chống lại đều chỉ bị thiệt, nếu không phải Mạch Duy nhắc nhở, hắn thật đúng là không biết, chỉ cần nhắc tới Dung Thu, Nguyên Vĩnh Nghi sẽ thỏa hiệp.

“Không có việc gì ta đi trước.” Úc Thịnh Trạch ôm Từ Tinh thú, xoay người rồi đi.

Nguyên Vĩnh Nghi lấy lại tinh thần, nhìn nam nhân cao lớn như vậy lại ôm một sủng vật khéo léo tinh xảo, nhìn không được bầu môi: “Đi cái gì, ở nơi này của ta vài ngày, người nếu về quân bộ, chờ bị Mông đại nguyên soái phát hiện, sau đó nhiệt tình chiêu đãi không nói, tiệc đính hôn của bảo bối trưởng tôn hẳn người trốn được sao?”

Úc Thịnh Trạch dừng lại cước bộ, quay đầu lại vừa định hỏi, cổ tay bỗng nhiên có tín hiệu tiếp nhập. Hắn vươn tay di chuyển hai cái, Áo Lợi Người cung kính xuất hiện trước mặt.

“Cửu điện hạ, Mông Kiến Đồng đại nguyên soái từ chỗ Mạch Duy biết được ngài đến Y Duy Tát, mời ngài tham gia tiệc đính hôn của Mông gia cùng Đoạn gia, Đại điện hạ đang trên đường đi tới Y Duy Tát.” Áo Lợi Ngươi dừng một chút, nhìn đến Úc Thịnh Trạch vẻ mặt không vui, nhanh chóng nói ra tin tức cuối cùng: “Chủ yếu nhất chính là, vương hậu ra lệnh cho ta truyền lại, nếu không thích xứng đôi với người khế ước thích hợp ở thủ đô tỉnh cầu, nghiệp đoàn người khế ước phân bộ Y Duy Tát, cũng có không ít người khế ước mới, ngài có thể chậm rãi tìm kiếm.”

“Ha ha ha ha. . . .” Nguyên Vinh Nghị vừa mới kinh ngạc, sau khi trò chuyện chấm dứt liền cười to ra tiếng, trêu tức nhìn Úc Thịnh Trạch: “Xem ra, ngươi cần dừng lại Y Duy Tát một đoạn thời gian.”

Úc Thịnh Trạch rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, nhìn Nguyên Vinh Nghị trả lời: “Không quan hệ, vừa lúc ngươi có thể đi cùng ta, có lẽ Nguyên thúc sẽ rất cao hứng.”

Nguyên Vinh Nghị đành chỉ tiếng cười, ho nhẹ một tiếng, sửa sang lại thần sắc, nghiêm trang đề nghị: “Hôm nay ta gặp được một bằng hữu mới, có vẻ như hắn đang lo lắng về phương hướng hành nghề, mấy ngày nay cần người dẫn dắt, không bằng, cửu điện hạ người có địa vị cao nhân nhượng người có địa vị thấp một chút?”

Úc Thịnh Trạch hoài nghi nhìn Nguyên Vinh Nghị, thấy bạn tốt cả ngày cột nhà, tựa hồ chưa từng chủ động giới thiệu bạn tốt với hắn. Người này xem ra, thật sự đi vào mắt của Nguyên Vinh Nghị.

“Hảo!”

1

Tháng Mười 23, 2015

15

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 15

Thời điểm Đoạn Sở nhận được thông tin của Nguyên Vinh Nghị, chính là lúc đầu óc choáng váng xuống phi hành khí, nguyên nhân, tự nhiên là hắn lại say máy bay.

Về phần bình thuốc Thư Trữ trong tay, hắn tính toán về sau tiến vào không gian trà son lại dùng, có điều cũng tốt, so sánh, xác định một chút xem thuốc do người khế ước và người bình thường bào chế khác nhau thế nào.

“Ngày mai?” Đoạn Sở có điểm kỳ quái nhìn chằm chằm bóng người nho nhỏ vòng xuất hiện trong vòng thông tin. Nhiệt tình của Nguyên Vinh Nghị, tựa hồ có chút thái quá.

“Đúng vậy!” Nguyên Vinh Nghị cười gượng một tiếng, lại đứng lý hợp tình nói: “Ai, vừa lúc bằng hữu của ta cũng lại đây, giới thiệu cho các ngươi nhận thức một chút.”

Đoạn Sở vừa nghe, chỉ biết trong đó có miêu nị. Bất quá, mặc kệ Nguyên Vinh Nghị muốn làm cái gì, người bị tính kế không phải là bản thân hắn. Đoạn Sở cũng vui vẻ phối hợp, vừa lúc có thể tìm hiểu nhiều tin tức hơn.

“Đi!” Đoạn Sở sáng khoái gật đầu: “Ngươi xem rồi an bài, nếu ta có việc đi không được, sẽ thông báo trước cho ngươi.”

Nhìn Nguyên Vinh Nghị giống như con mèo trộm được thịt mà cao hứng, bộ dáng đắc ý dào dạt ngoài ý muốn giống hệt Trữ Khang Viễn, Đoạn Sở cong môi, ánh mắt trở nên nhu hòa, tất thông tin rồi cất bước, lại bị một đạo thanh âm chặn đường đi.

“Vị này cũng là công tử Đoạn gia sao?” Là một tiếng nói tao nhã từ tính, nhưng trong giọng nói lại khó dấu được cảm giác cao cao tại thượng.

Đoạn Sở nghiêng người ngẩng đầu, chỉ thấy cách đó không xa là một nam nhân thập phần anh tuấn, khí độ cao quý, đang bị ít nhất mười mấy chiến sĩ đã ngoài cấp 4 vây quanh đi tới, ngay cả Đoạn Chí Tu cũng là quân trang thẳng thắn, thái độ khiêm tốn cùng đi một bên.

Nhìn thấy Đoạn Sở dừng lại cước bộ nhìn qua, nam tử lúc trước phát ra tiếng hướng về phía hắn mỉm cười, đứng là đầu lĩnh đám người kia.

“Đại điện hạ, đây là con cả của ta Đoạn Sở, ở Đoạn gia đứng hàng thứ bảy.” Đoạn Chí Tu vội vàng giới thiệu, nhìn Đoạn Sở trầm giọng mệnh lệnh: “Còn không mau hướng đại điện hạ hành lễ!”

Đoạn Sở vội hạ mắt, hơi hơi cúi đầu vãn an. Ở Cấp Ngồi tình hệ mặc dù có phân biệt cấp bậc quyền quý, nhưng hành lễ vãn an lại thập phần đơn giản,

trừ bỏ cúi đầu, hai tay phải tự nhiên rủ xuống đặt ở hai sườn, bày tỏ không có ý công kích, thái độ khiêm tốn một chút là có thể. Về phần tứ chi tiếp xúc, chỉ đối với người có quan hệ thân mật, cho nên bắt tay, ôm, hôn môi linh tinh đều chỉ dùng với người quen thuộc.

Đại diện hạ Úc Hồng Tri ngoài ý muốn đánh giá Đoạn Sở, lập tức cười mỉa mỉ xua tay: “Nga, thất công tử đáng về bắt phàm, không biết đã xác định phương hướng hành nghề chưa?”

Đoạn Chí Tu ngẩn người, nghe lời nói của Úc Hồng Tri, vậy mà ngay cả Đoạn Sở đã qua mười tám cũng đều biết? Đoạn Chí Tu trong lòng căng thẳng, rốt cục hiểu được dụng ý của cha mẹ lúc trước.

“Còn chưa đâu, dù sao sự tình cũng liên quan tới cả đời, còn phải nhìn thiên phú cùng hứng thú.” Đoạn Chí Tu theo bản năng nói ra lời cha mẹ an ủi lúc mười tám tuổi.

Úc Hồng Tri thật sâu nhìn vào mắt Đoạn chí Tu, về mặt tán dương mà khẳng định nói: “Nói không tồi. Vừa lúc ta cũng muốn chúc mừng Đoạn tướng quân, lập tức là có thể trở về thủ đô tinh cầu. Công tử tiểu thư trong nhà vừa lúc có thể chuyển tới học viện ở thủ đô tinh cầu.” Hắn nhìn thấy ánh mắt Đoạn Chí Tu sáng lên, nở nụ cười, hỏi: “Xem ra Đoạn tướng quân còn chưa nhận được tin tức?”

“Không có!” Đoạn Chí Tu dè dặt kích động trong lòng, lắc lắc đầu nhìn Úc Hồng Tri.

Đoạn Chí Tu cùng Đoạn Nhã Thanh đều giống nhau, nằm mơ cũng muốn trở về thủ đô tinh cầu. Y Duy Tát so với thủ đô tinh cầu thật sự là một trời một vực, hơn nữa đối với hắn là chiến sĩ mất đi người kẻ ước mà nói, cho dù không ngừng chém giết, có năng lực có chiến công bao nhiêu, cũng không bằng tiến vào quân bộ ở thủ đô tinh cầu, dựa vào ở hội nguyên lão, tổ phụ của hắn là chiến sĩ cấp 9, hắn còn có hy vọng tiến thêm một bước, trở thành trung tướng hoặc là đại tướng quân.

Úc Hồng Tri cười ha ha lên, khuôn mặt anh tuấn thoát nhìn có vẻ hưng phấn, hơn nữa tự nhiên triển lộ khí thế của bề trên, làm cho một đám chiến sĩ chung quanh lộ ra vẻ mặt kính ngưỡng, mà người đội trưởng hộ vệ bên người Úc Hồng Tri, lại hướng về Đoạn chí Tu cười cười, có vẻ thấp phần hữu hảo.

Đoạn Chí Tu quả thực là tâm hoa nộ phóng, đại diện hạ tự nhiên sẽ không nói dối, nói cách khác, hắn thật sự có thể trở về thủ đô tinh cầu.

Đoạn Sở đứng yên một bên nhìn không chớp mắt, mặc kệ vị đại diện hạ này biểu hiện thiện ý cỡ nào, biểu lộ ngạc nhiên của hắn trong nháy mắt khi biết được thân phận chính mình, cũng làm cho Đoạn Sở biết rõ ràng, vị đại diện hạ này đối với chính mình tuyệt đối không giống biểu hiện thường thức bên ngoài của hắn. Bất quá, Đoạn Chí Tu nếu có thể trở về thủ đô tinh cầu, vậy Đoạn Văn Vũ thì sao?

Úc Hồng Tri vẫn âm thầm chú ý phản ứng của mọi người, thấy thế lại cười tủm tỉm, chờ nhìn thấy Đoạn Văn Vũ đại tướng quân mới nói rõ chân tướng, cũng tốt mà giáp mặt chúc mừng.

Đoạn Chí Tu kích động đến mức thiếu chút nữa chân tay luống cuống, trong lòng cũng giật mình suy đoán, chỉ sợ cũng là bởi vì tin tức này, đại diện hạ mới có thể có ý tới Y Duy Tát, chứ không chỉ vì tới tham gia tiệc đính hôn của Mông Gia Nghị cùng Đoạn Nhã Thanh hai cái tiểu bối.

Đoạn Sở đi phía sau vài bước, theo bên cạnh Đoạn Chí Tu, hồ nghi nhìn sườn mặt Úc Hồng Tri. Chợt thấy vị đại diện hạ này có điểm nhìn quen mắt, nhất là nhìn từ bên cạnh. Nhưng tìm tòi trí nhớ của thân thể, lại không có gì đúng với người trên. Dù sao nguyên chủ ngay cả diện mạo của đề vương đương nhiệm cũng không biết.

“Thất thiếu gia?” Phở Lô Tư nhìn Đoạn Sở càng chạy càng chậm, rõ ràng là thất thần, vội cẩn thận tiến lên nhắc nhở.

Đại diện hạ lúc này đến Đoạn gia, mặc kệ có phải vì tiệc đính hôn của Đoạn tiểu thư hay không, đều đã vì lời mời của Đoạn Mông hai nhà mà lưu lại tham gia. Đại tiểu thư nở mày nở mặt vô cùng, những ngày tiếp theo của thất thiếu gia, chỉ sợ là không tốt, dù sao chỉ cần không nháo ra tranh chấp lớn như của trung tá Tuyên Thật, đại tướng quân bọn họ cũng sẽ không quản. Nếu không lúc trước, thất thiếu gia làm sao lại bị khi dễ thảm như vậy. Lúc này ngàn vạn lần không thể làm sai.

Đoạn Sở lấy lại tinh thần, mới phát hiện chính mình đã đi đến bên lề đường. Nhìn ánh mắt Phở Lô Tư lóe ra một tia lo lắng, nghĩ lại liền hiểu được hắn suy nghĩ cái gì, không khỏi tự nhiên cười cười. Hắn lúc trước thấy Phở Lô Tư là người mềm lòng, không nghĩ tới hắn ở phía sau, lại đồng tình với thiếu gia không có tiền đồ gì.

“Hai ngày nay ta đều có thể ra ngoài, giúp ta trước tiên an bài phi hành khí cho tốt.” Đoạn Sở đối với Phở Lô Tư cười, nhẹ giọng dặn dò: “Có vấn đề gì người có thể đi tìm Tất Duy Tư đại nhân.”

“Vâng!” Phở Lô Tư thấy Đoạn Sở tựa hồ không có giác ngộ, âm thầm thở dài, cũng không tiếp tục lăm miệng. Hắn chỉ là một chiến sĩ cấp 2 nhỏ nhỏ, việc có thể làm cũng chỉ có hạn. Hướng chỉ có đại tướng quân ở đó, nghe ý tứ đại diện hạ, rõ ràng là Đoạn gia một chi này sẽ trở về thủ đô tinh cầu, hắn có thể ở lại Đoạn gia hay không còn chưa biết.

Đoạn Sở là thật sự không lo lắng, mặc kệ sự tồn tại của nghiệp đoàn người kẻ ước đối với hắn trong tương lai có bất lợi hay không, thì ít nhất trước mắt vẫn là sự bảo hộ. Chỉ cần Đoạn Á Ngạn vẫn chưa tìm được người kẻ ước thích hợp, Bối Tinh Lan sẽ không dám ra tay. Hiện tại mấu chốt nhất, vẫn là thuận lợi vượt qua kì thức tỉnh, tránh cho Đoạn Nhã Thanh có thể được ăn cả ngã về không.

Tới đại sảnh tòa thành, Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh cũng chỉ rụt rè đứng dậy nghênh đón.

Ở Cáp Ngồi tinh hệ, hoàng tử địa vị tuy rằng cao, nhưng gặp được người quân bộ, hội nguyên lão cùng nghiệp đoàn người kẻ ước, cũng phải xem quân

hàm, cấp độ, phẩm chất của đôi phương. Đoạn Văn Vũ thân là đại tướng quân tay cầm trọng binh của Y Duyệt, so với đại hoàng tử không có quân hàm cũng không kém, cho dù hân đồng dạng là một chiến sĩ cấp 7.

Sau khi chào hỏi, mọi người dựa theo chủ khách mà ngồi xuống. Đoạn Chí Tu thiếu kiên nhẫn nhất, hỏi ra vấn đề suy nghĩ một đường.

“Đại diện hạ, ngài vừa rồi nhắc tới tin tức tốt, không biết, đến tốt cùng là chuyện gì?”

Đoạn Văn Vũ cũng đã nhận được tin tức từ hộ vệ truyền tới, biết Đoạn Chí Tu rất có thể được triệu hồi về thủ đô tình cầu, cũng thực kinh ngạc. Hân một chút cũng không nghe được tin tức gì từ quân bộ, nghe vậy cũng nhìn về phía Úc Hồng Trì.

Úc Hồng Trì mỉm cười gật đầu, đối với Đoạn Văn Vũ chúc mừng: “Thực sự là tin tốt, một tháng trước, em trai đại tướng quân Đoạn Văn Xương, trên đường truy kích dị thú mạnh mẽ thăng cấp, mười ngày trước đã trở thành chiến sĩ cấp 8, được quân bộ, hội nguyên lão cùng hoàng thất đồng ý bổ nhiệm làm đại nguyên soái, ít ngày nữa sẽ tới đóng ở Y Duyệt.”

Khuôn mặt tươi cười của Đoạn Văn Vũ bị kiềm hãm, rất nhanh lại khôi phục bình thường, hơn nữa vui sướng tiếp nhận chúc mừng của Úc Hồng Trì cùng các nhân viên khác của quân bộ.

“Ha ha, đây đúng là tin tức tốt. Chiến sĩ cấp 8, cả Cấp Ngồi tình hệ cũng chỉ có hơn hai mươi người, tương lai nếu có thể tiến thêm một bước. . . .”

Quỳnh ngậm võ tay trượng phu, chỉ mỉm cười không nói gì. Nàng rất hiểu tâm tư của hân, trượng phu Đoạn Văn Vũ thập phần hiếu thắng, không thể trở thành chiến sĩ thiên tiên, chỉ có thể dừng lại ở cấp 7 là tiếc nuối lớn nhất của hân, hiện tại đệ đệ là chiến sĩ thiên tiên thành công thăng cấp lên cấp 8, căn bản là đâm vào chỗ đau lớn nhất của hân.

Tất Duyệt cảnh giác đứng lên, cung kính hỏi: “Xin hỏi đại diện hạ, Y Duyệt tình cầu đã có Mông Kiến Đồng đại nguyên soái, không biết hai vị Nguyên soái, phải an bài như thế nào?”

Chỉ có bảo vệ tứ đại hành tinh gần thủ đô tình nhất, mới cần hai nguyên soái đóng giữ, một chiến sĩ cấp 9 của hội nguyên lão tuần tra. Nếu Đoạn gia tam lão gia Đoạn Văn Xương tới Y Duyệt, như vậy Mông Kiến Đồng đại nguyên soái chỉ có thể chuyển đi, mà căn cứ vào nguyên tắc thoái thác, đại tướng quân của Đoạn gia Đoạn Văn Vũ, cũng phải rời khỏi Y Duyệt. Điều này đối với Đoạn gia chỉ thứ hai mà nói, chưa chắc đã là tin tốt.

“Này. . .” Úc Hồng Trì dừng lại, tựa hồ cũng không để ý Tất Duyệt thất lễ, chỉ mỉm cười trả lời: “Kỳ thật vẫn nên chờ Đoạn đại nguyên soái đến đây đã, để ông ấy tự mình nói sẽ tốt hơn.”

“Em của ta, khi nào thì tới?” Đoạn Văn Vũ hai mắt sáng quắc, thoát nhìn giống như thật sự vì đệ đệ mà cao hứng.

Tất Duyệt yên tâm khom người đứng thẳng, một bộ dáng lắng nghe.

Úc Hồng Trì nhìn Đoạn Nhã Thanh ngồi đầy lễ độ, gật gật đầu: “Có lẽ là tới tiệc đính hôn của chất nữ, sẽ đi tới đây.”

Đoạn Sở an vị bên người Đoạn Nhã Thanh, nhìn Đoạn Nhã Thanh toát ra vẻ mừng như điên, nhanh chóng hạ mắt, cảm thấy trào phúng. Quân vương của đế quốc, rõ ràng là không muốn để Y Duyệt trở thành một loại đất phong. Xem ra, hân cần phải chuẩn bị sẵn sàng đi tới thủ đô tình cầu, chỉ cần trong hoàng cung có vị kia lòng dạ giống đại hoàng tử, phụ tử Đoạn Văn Vũ cùng nhau trở về thủ đô tình cầu, gần như là chắc chắn.

“Ông nội, nãi nãi, ba ba. . . .” Một tiếng nói trong trẻo đầy nghi hoặc đột nhiên vang lên, Đoạn Sở theo tiếng nhìn lại, là thiếu niên cùng Đoạn Chí Tu có ít nhất sáu phần tương tự, đang nghiêng đầu đứng ở đại môn.

Đoạn Á Ngạn? Thân thể theo bản năng nhớ lại người vừa tới, Đoạn Sở vẫn là lần đầu tiên cùng vị đệ đệ cùng cha khác mẹ này gặp mặt. Không chỉ bởi vì hân cả ngày ở trong phòng, mà còn vì Đoạn Á Ngạn đã bắt đầu huấn luyện của chiến sĩ.

“Vị này chính là ấu tử của Đoạn tướng quân sao?” Úc Hồng Trì dùng ánh mắt thương thức nhìn, “Cư nhiên nhỏ như vậy đã thức tỉnh rồi sao? Quả nhiên là thiên phú hơn người!”

Nói xong, Úc Hồng Trì không dấu vết liếc nhìn Đoạn Sở, thấy hân không chút nhúc nhích ngồi đó, tâm dâng lên một cỗ cảm giác khác thường.

“Ha ha, hân còn quá nhỏ, Đại diện hạ ngài quá khen!” Đoạn Văn Vũ nhìn thấy tôn tử thương yêu nhất, hậm hực vừa rồi trở thành hư không, thần tình từ ái vẫy tay, để cho hân ngồi bên người Quỳnh.

Đoạn gia đời thứ tư, chỉ có Đoạn Á Ngạn là thức tỉnh sớm nhất, so với các chiến sĩ cấp 9 khác chỉ kém một năm, là toàn bộ hy vọng của Đoạn gia chỉ thứ hai.

Thị vệ trưởng đội thân vệ Tăng Lăng của Úc Hồng Trì thấy thế, tựa hồ đối với Đoạn Á Ngạn cũng thực cảm thấy hứng thú hỏi: “Chiến sĩ thiên tiên nhỏ như vậy thật sự khó có được, không biết đã tìm được người kế ước thích hợp chưa? Dự định tìm nữ kế ước hay nam kế ước?”

Đoạn Văn Vũ lắc lắc đầu: “Điều này cần xem vận khí.”

Tăng Lăng “Ngạ” một tiếng, cười tủm tỉm đối với Úc Hồng Trì đề nghị: “Đại diện hạ ngài không biết, vương hậu vì người kế ước của cửu điện hạ mà rất sốt ruột, còn nói để cho cửu điện hạ ở Y Duyệt tìm thử một chút. Tinh thần lực xứng đôi đúng là cần có vận khí, điện hạ Thanh Hàn của chúng ta tuy mới mười ba tuổi, cũng đã thức tỉnh rồi, hiện tại lưu ý, về sau cũng dễ dàng?”

“Lắm miệng!” Úc Hồng Trì trách cứ đội trưởng hộ vệ, trong mắt lại không có nửa điểm không hòa giận, hiển nhiên là thập phần sùng ái nữ nhi, cảm thấy đề nghị của Tăng Lăng không tồi.

“Điện hạ Thanh Hàn?” Bối Tĩnh Lan kinh ngạc lên tiếng, Úc Thanh Hàn là trưởng nữ của Đại điện hạ Úc Hồng Trì, cư nhiên cũng thức tỉnh!

“Điện hạ Thanh Hàn mới thật sự là thiên phú hơn người, mới mười ba tuổi đã thức tỉnh, tương lai không biết chiến sĩ vĩ đại như thế nào mới có thể xứng đôi!” Bối Tĩnh Lan cười thập phần tao nhã, miệng lại không ngừng khen ngợi.

Đoạn gia bọn họ có một chiến sĩ cấp 9, một cấp 8, Đoạn Á Ngạn lại có thiên phú hơn người, ở đây khó ai có thể sánh được. Theo nàng thấy, cho dù là lấy công chúa hoàng thất cũng đủ tư cách. Hơn nữa nếu người kế ước là công chúa hoàng thất hoặc gia tộc cao quý, nghiệp đoàn người kế ước cũng không thể làm gì, vấn đề của Đoạn Sở tự nhiên sẽ không tồn tại. Nghĩ vậy, nàng không khỏi cười càng vui vẻ.

“Khụ!” Đoạn Văn Vũ tin tức linh thông hơn, nhìn Úc Hồng Trì đã muốn giận tái mặt, vội vàng đánh gãy lời nói của Bối Tĩnh Lan: “Nói bậy bạ gì đó, điện hạ Thanh Hàn là nữ chiến sĩ thiên tiên!”

Bối Tĩnh Lan tựa như bị người chặn cổ họng, sắc mặt tím ngắt, Đoạn Sở cũng kinh ngạc mở mắt ra, hần rớt cục ý thức được nghiệp đoàn người kế ước đến tột cùng có vấn đề gì.

Tháng Mười 23, 2015

16

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 16

Sau đó buổi nói chuyện vẫn thân thiện như cũ, Bối Tĩnh Lan lại rõ ràng thất thần, Đoạn Sở cũng có chút thất thần. Bất quá có đại hoàng tử ở đó, hần cũng không có cách nào rời đi, thẳng đến khi tiệc đón gió kết thúc, mới chậm chạp trở về phòng ngủ.

Bỏ qua lo lắng về việc trở thành người kế ước có thể đi mất tự do hôn nhân, Đoạn Sở trực tiếp lợi dụng quyền hạn khóa cửa phòng. Hần đi vào phòng rửa mặt, trong tay mang theo giỏ trà tự chế, tinh thần lực trực tiếp tham nhập bát hồ phách, người cũng xuất hiện tại không gian trà sơn. Mặc kệ hần đoán đúng hay không, nghiệp đoàn người kế ước có ép buộc chiến sĩ với người kế ước xứng đôi hay không, hần hiện tại lo lắng nhất, là phải ở trước mặt chiến sĩ cấp 8, ổn định được tinh thần lực của mình, tốt nhất là thành công hoàn thành thức tỉnh.

Đoạn Sở gần như không ngừng ngắt búp trà, khi sắp hao hết tinh thần lực, đầu vầng mắt hoa lại uống thuốc Thụ Trữ. Nhưng ngay sau đó, hần cùng cái giỏ đựng đầy búp trà bị đá văng ra khỏi trà sơn.

Đoạn Sở cả người vô lực ngồi dưới đất thờ dài, thuốc Thụ Trữ đích xác đối với hần hữu hiệu, nhưng lại chỉ giảm bớt không khỏe, đối với tinh thần lực bị hao hết của hần không có nửa điểm bổ sung. Không biết được xưng là thuốc ngưng thần loại A có thể chữa trị tinh thần lực bị hao tổn, có thể có hiệu quả đối với kì thức tỉnh của người kế ước không.

Đoạn Sở đứng lên, rời khỏi phòng rửa mặt, thuần thực đem búp trà cùng lá non tách ra, bỏ vào máy làm héo, mở nhiệt độ bất chúc thời tiết bắt đầu phơi nắng, sau đó mới kéo thân thể mỏi mệt đi trở về giường ngủ.

Cơ hồ bận rộn cả đêm, Đoạn Sở có cảm giác vừa ngủ liền ngay cả bữa sáng cũng đều bỏ qua. Mà các trưởng bối bởi vì Úc Hồng Trì ném cho quả bom, cũng không có tâm tư quản việc rời giường của tiểu bối, chỉ có Phổ Lô Tư thường thường chạy đến lầu hai xem xét.

May mà có Phổ Lô Tư để bụng, Đoạn Sở bị đói tỉnh mà rời giường, trước tiên lấp đầy bụng.

Cơm nước xong, Đoạn Sở tao nhã xoa xoa khoe miệng, giống như vô tình hỏi: “Phổ Lô Tư, ở đế quốc nữ chiến sĩ có nhiều không?”

Phổ Lô Tư sừng sốt, gật gật đầu: “Nam chiến sĩ chiếm đa số, nhưng nữ chiến sĩ cũng chiếm không ít.” Hần do dự, nói: “Nữ nhi của đại tướng quân, cũng chính là bác của thất thiếu gia, chính là nữ chiến sĩ thiên tiên.”

Đoạn Sở kinh ngạc, hần đích thật có một người bác là Đoạn An Vũ, nhưng từ lúc có trí nhớ tới nay, tựa hồ chưa từng gặp qua nàng.

“Thế người kế ước của bác ấy đâu?” Đoạn Sở có điểm kì quái: “Ta hình như chưa từng nghe nói ta có dượng?”

Phổ Lô Tư trên mặt lộ ra một tia xấu hổ, lấp bắp trả lời: “Đại tá Đoạn An Vũ không có người kế ước, cũng không có bầu bạn.”

Đoạn Sở gật gật đầu, cũng không tiếp tục truy vấn. Lúc trước có thể nói là tò mò, hỏi lại, nhưng không thể tìm hiểu riêng tư của trưởng bối. Hơn nữa

mặc kệ Đoạn An Vũ vì lý do gì không có người kẻ ước thích hợp, chỉ sợ cũng không phải đáp án hần muốn biết.

Nếu nghiệp đoàn người kẻ ước nơi này, có thói quen làm việc giống ở Đế Ma Tư tình cầu thì tốt rồi, Đoạn Sở âm thầm cảm khái. Úc Thịnh Trạch kia, dưới tình huống biết hần có người yêu, đã đồng ý chỉ làm người kẻ ước đơn thuần. Đương nhiên, cho dù nghiệp đoàn người kẻ ước nơi này không cưỡng chế người kẻ ước xứng đôi với chiến sĩ, cũng không can thiệp vào hôn nhân của người kẻ ước, Đoạn Sở cũng không dám dễ dàng bại lộ thân phận người kẻ ước.

Đoạn Sở bởi vì tình thần lực xứng đôi mà toi mạng, việc làm của Đẳng Lương Tuấn tuy làm cho hần oán hận tới cực điểm, nhưng hần cũng có chút cảm thấy không sai. Ở hiện tại người kẻ ước rất thừa thớt, chiến sĩ nếu muốn giữ một người kẻ ước, hôn nhân chính là một thứ cam đoan. Mà Đoạn Sở hiện tại cũng không biết, tình thần lực của mình cùng người nào xứng đôi, nếu là nữ nhi của đại diện hạ Úc Thanh Hân, Đoạn gia nói không chừng trước tiên sẽ đem hần đưa lên làm người lựa chọn.

Điều này không thể nghi ngờ là chạm đến điểm mấu chốt của Đoạn Sở. Với hần mà nói, nhận một người trở thành bầu bạn của chính mình, chỉ có thể là vì yêu thương lẫn nhau, chứ không phải bởi vì tình thần lực xứng đôi.

“Ông ông ông”, vòng thông tin bỗng nhiên có tin tức từ ngoại thành đưa tới, Đoạn Sở không để ý Phở Lôi Tư còn ở một bên, liền chạm vào, thanh âm Nguyên Vinh Nghị từ bên trong truyền ra: “Đoạn Sở, buổi chiều có rãnh không, có muốn ra ngoài không, ta cùng bằng hữu mới vừa chấm dứt săn bắn, tìm được không ít thực vật cùng dị thú đặc thù.”

“Đương nhiên là có rãnh!” Đoạn Sở vui vẻ đáp ứng lời mời, hơn nữa Nguyên Vinh Nghị đến từ thủ đô tình cầu, thái độ đối với người kẻ ước xa cách quý dị, nói không chừng còn có thể tìm hiểu một ít tin tức.

Nguyên Vinh Nghị cao hứng ước định thời gian, liền cắt đứt thông tin.

Đoạn Sở để Phở Lôi Tư đi an bài một chút, chuẩn bị xuất phát, chính hần lại chạy tới kiểm tra tình huống phơi nắng của mầm trà, thấy không sai biệt lắm đã khô được bảy phần, trực tiếp đem đi sao. Hần chính là bởi vì trình tự chế tác Bạch trà ít công đoạn nhất, mới lựa chọn tiếp tục hái trà Phúc Đinh.

Lần này trước khi đi, Đoạn Sở nắm chặt thời gian phao một ly Bạch Hào Ngân Chân uống xong, cảm giác tình thần lực được trấn an tốt lắm, mới vừa lòng xuất phát, chuẩn bị đi tới nơi Nguyên Vinh Nghị ở.

Vừa đi xuống cầu thang tới đại sảnh, hần liền thấy đoàn người Đoạn Chí Tu, Đoạn Nhã Thanh cùng Mông Gia Nghị đã ở đó, bất quá lần này khó có được chính là, Đoạn Nhã Thanh biểu hiện thập phần đoạn trang thanh tao lịch sự, Mông Gia Nghị một lòng một dạ trông chừng hôn thê, hai người nhìn về phía Đoạn Sở đều có vẻ kiêu ngạo rụt rè. Đôi vợ chồng trung niên bên người hần thấy thế, lộ ra vẻ mặt vừa lòng.

Đoạn Sở cảm thấy hiểu rõ, hần là bởi vì đại hoàng tử đến, tiệc đính hôn có một vài chi tiết cần điều chỉnh, hai nhà đang thương nghị.

“Phụ thân!” Đoạn Sở nhìn không chớp mắt hành lễ, nhìn cũng không nhìn đôi phu thê ngọt ngào kia.

“Tiểu Sở, con phải ra ngoài sao?” Đoạn Chí Tu trầm giọng hỏi, trong mắt tràn đầy không đồng ý.

Đại hoàng tử vừa tới Y Duy Tát, hơn hai ngày nữa là lễ đính hôn của Đoạn Nhã Thanh cùng Mông Gia Nghị, Đoạn Sở lại là người có vị trí xấu hổ, lúc này ra ngoài, vạn nhất bị người khiêu khích mà không nhịn được, chỉ sợ sẽ đánh mất thể diện của Đoạn gia. Đương nhiên, hần hiện tại đã ý thức được ý nghĩa của Đoạn Sở đối với Đoạn gia bọn họ, nói chuyện cũng coi như hiền lành.

Bối Tĩnh Lan chỉ ôn hòa cười: “Đúng vậy, Tiểu Sở, trong nhà mấy ngày nay có chút vội, hộ vệ cũng không huy động được, không bằng con ở nhà đợi, nhẫn nại hai ngày là được.”

Đoạn Sở căn bản không có tâm tư để ý Bối Tĩnh Lan, chỉ là đối với Đoạn Chí Tu trả lời: “Phụ thân, con đã mười tám tuổi. Nếu phụ thân cảm thấy con đi ra đi vào quá phiền lòng, không bằng con ở bên ngoài luôn?”

Đoạn Chí Tu hoảng sợ, lần đó nhìn thấy bộ dáng Đoạn Sở hao tổn tinh thần, lại thêm áy náy đối với người vợ đã chết, hần còn có chút lo lắng. Hiện tại nghe Đoạn Sở nói như vậy, lại nghĩ tới tình cảm của hần với Mông Gia Nghị, nghĩ rằng hần muốn cách xa Mông Gia Nghị cùng Đoạn Nhã Thanh, không khỏi đối với Bối Tĩnh Lan dâng lên một cỗ bất mãn, cảm thấy nằng lo lắng không đủ chu đáo.

“Khụ, ta chỉ là. . . .” Đoạn Chí Tu dừng một chút, xấu hổ nói: “Ta chỉ muốn hỏi một chút con có đủ tỉnh tề chưa? Ngày hôm qua hình như mưa không ít cây cỏ mang về?”

Nói xong, Đoạn Chí Tu bỗng nhiên ý thức được, trừ bỏ ngày hôm qua, hần tựa hồ cho tới bây giờ chưa từng cho đưa con cả này tiền tiêu vặt, hiện tại Đoạn Sở đã mười tám tuổi trưởng thành, không khỏi dâng lên một cỗ áy náy. Lại vội vàng thêm vào một câu: “Con cũng đã lớn, để ta chuyển cho con. . . mười vạn tinh tệ, coi như tiêu vặt.”

Đoạn Sở có điểm ngoài ý muốn, không nghĩ tới Đoạn Chí Tu lại chú ý tới hần mua cây trồng. Chú ý tới khuôn mặt tươi cười cứng nhắc của Đoạn Nhã Thanh, Đoạn Sở thập phần thân nhiên tiếp nhận, cũng đối với Đoạn Chí Tu tạ ơn.

“Cám ơn phụ thân, bất quá hôm nay là có người mời, đã báo cáo cho Tát Duy Tư đại nhân.” Đoạn Sở giải thích. Về phần hần đẩy cho hộ vệ Tát Duy Tư an bài, sẽ không tự mình nói ra.

Đoạn Chí Tu mới vừa tìm được cảm giác làm phụ thân, ngày hôm qua còn được đại hoàng tử khen, thấy Đoạn Sở cùng hần đáp lời cũng không sợ hãi rụt

rè, cũng thấy thuận mắt hơn, không khỏi quan tâm hỏi nhiều một câu: “Nga, là bằng hữu gì, đã chuẩn bị lễ vật chưa?”

Đoạn Sở thật đứng là không chuẩn bị, bởi vì hắn không nghĩ tới lần này xem như là đến nhà báỉ phòng, không khỏi giặt mình sừng sốt. Hắn tựa hồ, không có gì có thể xuất ra.

Bối Tĩnh Lan vẫn biết trọng phu tâm trí không kiên định, bằng không lúc trước sẽ không phản bội nàng cưới Sở Giai, sau ba năm lập gia đình lại cùng nàng tình cũ phục hồi. Nhưng hiện tại làm trò trước mặt cha mẹ Mông Gia Nghị, quan tâm tới đứa con trai chống đối nàng, làm cho nàng dị thường bất năn, lúc này thấy Đoạn Sở không nói lời nào, lập tức nghĩ đến bằng hữu kia khẳng định là trèo cao, vừa định lên tiếng tỏ vẻ rộng lượng, lại bị Phổ Lô Tư bên người Đoạn Sở đánh gãy.

“Tam gia, là thiếu gia Nguyên Vĩnh Nghị của Nguyên Cẩm Đường mời, Tất Duy Tư đại nhân đã chuẩn bị tốt lễ vật.” Phổ Lô Tư tiến lên một chút, khom người trả lời.

Đoạn Chí Tu sừng sốt, Nguyên Cẩm Đường có tiếng tăm lừng lẫy ở nghiệp đoàn chế thuốc, Nguyên Vĩnh Nghị tuy không vào quân bộ, nhưng hai mươi lăm tuổi đã là chiến sĩ thiên tiên cấp 5, là thanh niên tài tuấn đến chỗ nào cũng được người tặng bốc. Hắn cư nhiên lại có giao tình với đứa con cả vô năng của mình?

“Nguyên lai thất công tử còn cùng Nguyên Vĩnh Nghị quen thuộc như vậy?” Mẫu thân Mông Gia Nghị là Ai Ngươi Toa về mặt kinh hi nói.

Nàng đối với chút tính kế nhỏ của đứa con tự nhiên là ủng hộ, hiện tại nghe được Đoạn Sở cùng Nguyên Cẩm Đường có quan hệ, nàng lập tức động tâm tư. Đoạn Sở đối với Mông Gia Nghị thập phần cuồng dại, cho dù Đoạn Nhã Thanh có mẫu thân Bối Tĩnh Lan là nhà chế thuốc cấp cao, cũng không thể che dấu thân phận con riêng của nàng. Nếu không phải hôn sự này được Mông Kiến Đồng đại nguyên soái tán thành, nàng đã sớm phản đối.

Bối Tĩnh Lan sắc mặt đều thay đổi, nàng cùng Ai Ngươi Toa cũng không phải lần đầu tiên tương giao, vừa thấy liền biết tâm tư của nàng, không khỏi thâm hận trong lòng. Nguyên Vĩnh Nghị có gì đặc biệt hơn người, chiến sĩ mà ngay cả một người khế ước cũng không có, thành tựu cũng có hạn, còn không phải dựa vào gia tộc sao. Đoạn gia ở quân bộ uy danh hiển hách, hiện tại tam thúc cấp 8 cũng có người kế tục, còn hơn Nguyên gia không có ai!

“Đích thật là không tồi!” Bối Tĩnh Lan kéo kéo khoe miệng, nhìn Đoạn Sở nói: “Hai ngày sau tỷ ty con đính hôn, nếu chủ nhân Nguyên gia đã ở, con xem xem có thể mời hắn lại đây tham gia không, dù sao Nguyên gia cùng tam thúc con cũng có giao tình.”

Ai Ngươi Toa bị kiềm hãm, nàng mới nhớ tới Đoạn gia lại xuất hiện một chiến sĩ cấp tám, mạnh hơn cả Mông gia, Đoạn gia có thể đồng ý cho Đoạn Sở làm trác quân sao?

Mông Gia Nghị cũng thực kinh ngạc, hắn lúc trước cố ý vắng vẻ Đoạn Sở, trừ bỏ biết được Đoạn gia xuất hiện chiến sĩ cấp 8, không dám chậm trễ bên nhà Đoạn Nhã Thanh, cũng là muốn cho Đoạn Sở một cái giáo huấn. Không nghĩ tới Đoạn Sở cư nhiên được Nguyên Vĩnh Nghị ưu ái. Bất quá hắn so với Ai Ngươi Toa tính toán xa hơn, cũng biết việc này không vội, chính là ánh mắt nhìn về phía Đoạn Sở trở nên dịu đi, một bên còn vỗ vỗ tay Đoạn Nhã Thanh vô cùng thân thiết.

Đoạn Sở đem về mặt biến hóa của mọi người thu vào đáy mắt, chỉ gật gật đầu, cũng không để ý tới tâm tư khác nhau của mọi người, cáo từ rời khỏi phòng khách.

Nguyên Vĩnh Nghị đã chờ ở cửa lớn, nhìn thấy Đoạn Sở đầu óc choáng váng đi ra, sắc mặt trắng bệch, cười ha ha đi ra nghênh đón, sẵn sàng đưa cho một lọ thuốc Thư Trữ.

“Cám ơn.” Đoạn Sở nhận lấy, tuy không có gì lớn, nhưng là Nguyên Vĩnh Nghị cố ý lấy. Bất quá hắn lúc trước còn tưởng rằng, uống qua nước trà lại không bị Tuyên Thất công kích tinh thần lực, lần này ngồi phi hành khí hắn là không có việc gì, không nghĩ tới ngược lại so với lúc trước còn nghiêm trọng hơn.

“Như vậy không thể được, thân thể ngươi quá yếu, không mau điều dưỡng tốt tinh thần lực bị thương, chỉ sợ không chịu nổi Không Gian Khiêu Dục!” Nguyên Vĩnh Nghị lắc đầu.

Đoạn Sở ngẩn ra, không nghĩ tới Nguyên Vĩnh Nghị tin tức linh thông như vậy, sau khi Phổ Lô Tư cùng hộ vệ Nguyên gia rời đi, hỏi: “Tin tức chúng ta phải về bị truyền ra ngoài sao?”

Nguyên Vĩnh Nghị cười tùm tùm phủ định: “Đương nhiên không có, bất quá ta biết, đại diện hạ đã đến Đoạn gia.”

Đoạn Sở lập tức nhớ tới Bối Tĩnh Lan có nhắc tới lời mời, chỉ sợ hai ngày này sẽ có nhiều quà tặng được đưa tới, hướng Nguyên Vĩnh Nghị nói ra một câu.

Nguyên Vĩnh Nghị liền nói: “Nga, đương nhiên, vừa lúc bằng hữu của ta cũng bị mời, đến lúc đó ta đi cùng hắn.”

Đoạn Sở nhột nhạt cười, bất động thanh sắc đem đề tài chuyển dời đến điện hạ Thanh Hàn.

“Đại diện hạ tựa hồ rất thương yêu trưởng nữ, sớm như vậy mà bắt đầu giúp nàng tìm kiếm người khế ước.”

Nguyên Vĩnh Nghị vừa nghe, trào phúng cười cười: “Này có gì sốt ruột, người khế ước giá trị tinh thần lực thấp rất dễ dàng xứng đôi, đại hoàng tử chẳng qua là muốn tìm người khế ước thiên phú tinh thần lực cao thôi.”

Đoạn Sở nghe vậy, trong lòng căng thẳng, theo bản năng truy vấn: “Người khế ước giá trị tinh thần lực thấp rất dễ dàng xứng đôi?”

Nguyên Vinh Nghị đã sớm biết tới lời đồn đãi, nói Mông Gia Nghị bởi vì Đoạn Sở có thể trở thành người khế ước, cố ý dụ dỗ hấn động tâm, thấy thể còn tưởng hấn lại nổi lên tâm sự, đang muốn an ủi, vòng thông tin bỗng nhiên truyền ra thanh âm quen thuộc: “Người nói chuyện cùng ai . . . .”

Nguyên Vinh Nghị ngẩn người, thấy hai người đã sắp tới cửa đại sảnh, về mặt xin lỗi đẩy Đoạn Sở một phen: “Người đi vào ngồi trước đi!”

Đoạn Sở theo động tác của Nguyên Vinh Nghị đi vào, vừa nhấc đầu, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, thất thanh quát to: “Úc Thịnh Trạch!”

Trung tâm phòng khách, nam tử anh tuấn cao ngất nheo lại hai mắt, nhìn xuống thấy được thân hình nhỏ bé yếu ớt ở bên cửa, thanh niên sắc mặt trắng bệch, giấy lát, đứng dậy đi nhanh tới gần, thân thể nghiêng tới trước nghi hoặc nhìn hấn, khẳng định nói: “Người khế ước!”

Tháng Mười 23, 2015

17

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 17

Đoạn Sở ngẩng đầu lên, liếc mắt với con người đen nhánh thâm thúy của nam nhân, đại não lộn xộn hoàn toàn không biết nên làm ra phản ứng gì, ngay cả nam nhân kêu một tiếng đâm thủng thân phận mà hấn hao tổn tâm cơ che dấu, cũng không làm gì được.

Úc Thịnh Trạch = có thể về nhà? Đây là chuyện duy nhất Đoạn Sở có thể ý thức được. Nguyên lai hấn không phải xuyên tới thế giới khác? Hấn chỉ có chút xa nhà, còn có thể trở về?

“Người . . .” Úc Thịnh Trạch cảm thấy thanh niên tựa hồ quá mức kích động, vừa định nhắc nhở hấn cho dù là người khế ước, nhưng đang ở kì thức tỉnh, cảm xúc phập phồng không thể quá lớn. “Ồ” một tiếng. Từ Tinh thú vẫn nhu thuận quỳ rạp trên mặt đất bỗng nhiên nhảy lên không, đánh gãy lời nói của Úc Thịnh Trạch, lao thẳng tới Đoạn Sở đang về mặt đại ra.

Từ Tinh thú tuy nhỏ nhắn, nhưng lực lượng tuyệt đối không một ai có thể phòng bị, không phải thứ mà một thanh niên chưa từng trải qua huấn luyện gì có thể chống cự. Đoạn Sở chỉ cảm thấy một cỗ mạnh mẽ thật mạnh đánh vào ngực, khiến cho bất ngờ không kịp phòng bị, thân thể không tự chủ lùi ra phía sau.

Úc Thịnh Trạch thấy thế, cánh tay dài duỗi ra, Đoạn Sở đã bị kéo về phía trước, “Phanh” một chút, hấn thẳng tắp đánh vào bệ mặt cứng nhắc. Chóp mũi truyền đến đau nhức, sinh lý khó chịu làm cho nước mắt Đoạn Sở nhanh chóng chảy ra, còn chưa phản ứng được đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, Đoạn Sở liên tục nhắm mắt.

Úc Thịnh Trạch nghi hoặc cúi đầu, nhìn thanh niên thanh tú hoàn toàn xa lạ, nhủ mảy. Rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, hấn lại có một loại cảm giác quen thuộc khác thường. Tay Úc Thịnh Trạch ở trên lưng Đoạn Sở không tự giác co lại, thất lưng cũng rất nhỏ, ngay cả xúc cảm cũng đều rất quen thuộc.

Đoạn Sở cả người cứng đờ, không biết lý trí đã bay đến đâu rốt cục bị mạnh mẽ kéo trở về. Hấn lúc này mới phát hiện, chính mình cư nhiên bị một người nam nhân ôm ở trong lòng ngực. Không đợi hấn đẩy ra, bị hai người kẹp ở giữa, Từ Tinh thú đầu sỏ gây nên cơ hồ hít thở không thông, tứ chi lung tung giãy dụa, “ồ” “ồ” không ngừng phát ra tiếng kêu mông manh.

Úc Thịnh Trạch buông ra ôm ấp, nhìn thấy Đoạn Sở liên tục lùi ra phía sau vài bước, quần áo trước ngực bị móng vuốt của Từ Tinh thú kéo rách, bên trong oánh bạch hơi chút hiện ra, lại thấy thanh niên thần sắc quẫn bách, Úc Thịnh Trạch không khỏi dâng lên áy náy.

“Thực xin lỗi, là ta không trông tốt nó.” Úc Thịnh Trạch mở miệng trước, hơn nữa còn ôm Từ Tinh thú trong tay Đoạn Sở mang về, nghĩ nghĩ, mặt mày lạnh lùng khó được nhu hòa, ôn thanh nhắc nhở: “Người hiện tại tình tự tốt nhất không cần kích động quá mức, điều này rất nguy hiểm.”

Đoạn Sở bỗng nhiên tròn to mắt, lúc này mới nhớ tới, Úc Thịnh Trạch làm sao biết được hấn là người khế ước? Lại là trùng hợp hoàn mỹ xứng đôi sao?

“Người . . .” Đoạn Sở căng thẳng mở miệng, muốn hỏi tình huống người nhà lại không dám hỏi, trong lòng nôn nóng không thôi. Hấn cùng Úc Thịnh Trạch dù sao đều không quen biết, người yêu mến nhau nhiều năm còn có thể vì dục vọng độc chiếm mà hại chết hấn, huống chi là một người cần hấn khai thông tinh thần lực, dưới tình huống có thể độc chiếm, thật sự có thể tin tưởng sao? Hơn nữa, hấn mới vừa nhìn thấy người, liền hô gọi tên đối phương, Úc Thịnh Trạch thật sự không có hoài nghi?

“Đi, các người nhận thức nhau rồi sao?” Nhìn thấy Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở mắt to trừng đôi mắt nhỏ, Nguyên Vinh Nghị chấm dứt trò chuyện đi tới, cười tùm tùm nói xong. Bất quá đến gần nhìn kỹ. Đoạn Sở tựa hồ có điểm chật vật, quần áo trên người đều bị xé rách, sắc mặt trắng bệch, về mặt kinh hoàng, thấy thể nào cũng đều là bộ dáng bị khi dễ.

Khuôn mặt tươi cười của Nguyên Vĩnh Nghi cứng đờ, nhìn Úc Thịnh Trạch, không hồn gợn chỉ trích: “Thịnh Trạch, ngươi làm cái gì?”

Hắn thật ra cũng không phải nghi ngờ bạn tốt nổi lên tâm tư không đứng đắn, mà là lo lắng hắn hoài nghi Đoạn Sở, sau đó một thân cơ bắp tiến lên kiểm tra. Nghĩ vậy, Nguyên Vĩnh Nghi bỏ não khóc miệng không khỏi run rẩy.

Đoạn Sở lấy lại tinh thần, hít một hơi thật sâu, đại não kêu loạn như thế nào cũng không khôi phục được bình tĩnh, chỉ có thể miễn cưỡng chính mình phân tích tình thế trước mắt. Hắn nhớ tới, Úc Thịnh Trạch chỉ chú ý hắn là người khế ước, tựa hồ không phát hiện hắn vừa thấy mặt đã kêu tên hắn.

“Vĩnh Nghi, ta không sao, là con Tử Tinh thú,” Đoạn Sở chủ động giải thích, chỉ vào Úc Thịnh Trạch đang ôm, Tử Tinh thú đang dùng đôi mắt ướt sũng mà ủy khuất vô tội theo dõi hắn, nói: “Nó bỗng nhiên đánh tôi.”

Nhìn thấy Úc Thịnh Trạch cũng gật đầu, Nguyên Vĩnh Nghi sững sốt, hoài nghi nhìn Tử Tinh thú, đây chính là dị thú tính tình dịu ngoan nhất tinh hệ. Bất quá, hắn nhìn nhìn tiểu thân thể của Đoạn Sở, về mặt bùng tinh đại ngộ, quyết đoán khẳng định: “Chính xác, ta đã nói ngươi thân thể quá yếu, cần hảo hảo điều dưỡng.”

Hắn nói xong, rốt cục nhớ lại chức trách của chủ nhân, bình thường đứng đắn giới thiệu: “Đoạn Sở, ngươi hẳn là nhận thức đi, vị này chính là cửu điện hạ Úc Thịnh Trạch, hắn cùng đại hoàng tử có vài phần tương tự. Thịnh Trạch, đây là tân bằng hữu ta nói, Đoạn Sở, hắn đang chuẩn bị hành nghề. . . .”

Đoạn Sở không nói gì nhìn Nguyên Vĩnh Nghi thoát tuyến, bất quá, rốt cục cũng hiểu được, hắn lúc nhìn thấy Úc Hồng Trì vì sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy. Hai người, hóa ra là huynh đệ! Khó trách Úc Thịnh Trạch không hoài nghi hắn gọi ra tên của mình.

“Ta cảm thấy hắn cần thuốc dẫn!” Úc Thịnh Trạch trầm giọng đánh gãy lời nói của Nguyên Vĩnh Nghi, khuôn mặt lãnh đạm: “Hắn đang trong lúc thức tỉnh, ngươi đi tìm một lọ thuốc dẫn cùng thuốc ngưng thần cao cấp nhất!”

“À!” Nguyên Vĩnh Nghi sợ tới mức cảm đều rớt, nếu lời này là những người khác tỷ như lúc trước Kim Học Danh nói, hắn khẳng định trước tiên sẽ phản bác, nhưng mà, Úc Thịnh Trạch là người thà rằng im lặng không nói chứ không phải người nói dối, huống chi, Úc Thịnh Trạch là chiến sĩ. Nghĩ vậy, Nguyên Vĩnh Nghi về mặt bất khả tư nghị nhìn về phía Đoạn Sở: “Ngươi đang thức tỉnh, không phải ngươi đã qua sinh nhật mười tám tuổi sao?”

“Hắn ngay cả thuốc dẫn cũng chưa uống!” Úc Thịnh Trạch lại nhắc nhở, buông con Tử Tinh thú trong tay, tiến lên từng bước, một tay lấy ôm lấy Đoạn Sở ngồi xuống bàn, thấy thanh niên trong lòng ngực muốn gãy dựa, nghiêm túc cảnh cáo: “Ngươi vừa rồi cảm xúc quá kích động, tinh thần lực hỗn loạn, đã tới giới hạn, cần mau chóng hoàn thành thức tỉnh!”

Đoạn Sở tức giận đến mặt đều đỏ, lại nói lần này xem như là lần thứ hai Úc Thịnh Trạch ôm hắn, nhưng lần đó hắn hoàn toàn mất đi ý thức, hiện tại hắn tuy thức tỉnh, hai chân lại không bị phế!

Cuối cùng, Đoạn Sở gãy không ra, đành ngoan ngoãn tựa vào ngực Úc Thịnh Trạch. Hắn đối với việc thức tỉnh hiểu biết quá ít, mà hắn cùng Úc Thịnh Trạch chỉ tiếp xúc vài lần, cũng biết người này không phải nói ngoa. Chẳng lẽ hắn lúc trước đoán không đúng, chỉ uống trà thì không thể hoàn thành thức tỉnh sao?

Nguyên Vĩnh Nghi ngờ ngác nhìn bạn cũ sai bước ôm bạn mới đi, “Ồ” Tử Tinh thú bỗng nhiên lăn tới chân hắn, cắn ống quần hắn. Nguyên Vĩnh Nghi giật mình một cái, vội vàng liên hệ với hiệu thuốc Nguyên Cẩm Đường, mệnh lệnh bọn họ mau chóng đem thuốc tới.

Chờ hắn cầm thuốc tiến đến khách phòng cách vách, Úc Thịnh Trạch đã ngồi ngay ngắn bên ghế, mà Đoạn Sở lại nghiêng người dựa lưng về phía bọn họ.

“Cám ơn!” Đoạn Sở khởi động thân thể, tiếp nhận thuốc thấp giọng nói lời cảm tạ.

Nguyên Vĩnh Nghi chú ý tới, hốc mắt Đoạn Sở có điểm đỏ lên. Đây là rất kích động? Nguyên Vĩnh Nghi nghĩ thầm, ánh mắt cũng không tự chủ nhìn về phía Úc Thịnh Trạch. Đoạn Sở trước kia tựa hồ thích Mông Gia Nghi, tuy ngày hôm qua ở Nguyên Cẩm Đường thoạt nhìn đã muốn buông tha, nhưng chuyện tình cảm là dễ dàng lặp lại nhất, mà Đoạn Sở lại cùng Úc Thịnh Trạch, có độ xứng đôi rất cao. Tinh huống này, tựa hồ có điểm phức tạp a.

Đương nhiên, nếu là tình hình chung, Nguyên Vĩnh Nghi căn bản sẽ không hoài nghi Úc Thịnh Trạch. Người khế ước tuy so với chiến sĩ ít hơn rất nhiều, nhưng Úc Thịnh Trạch là cửu điện hạ, tốt nghiệp trường quân đội ưu tú nhất, có nhiều người vội vàng muốn kết hợp tinh thần lực xứng đôi, nhưng vô luận tinh thần lực giá trị cao bao nhiêu, nhiều người khế ước độ xứng đôi thích hợp, hắn cũng không chịu nhận, thế cho nên vương hậu sấu hận không thể làm cho hắn chưa từng thức tỉnh. Hiện tại, Úc Thịnh Trạch quan tâm Đoạn Sở như vậy, còn ôm vào phòng, chẳng lẽ muốn đổi ý?

“Uống trước này!” Úc Thịnh Trạch lấy một lọ trong đó, chỉ chỉ cái chai màu xanh biếc có chứa ngân quang.

Đoạn Sở hé miệng, không phản kháng uống xuống, lúc trước lộn xộn, đại não hỗn loạn tựa hồ bình tĩnh rất nhiều. Hắn bỗng nhiên ý thức được cái gì, kinh ngạc nhìn về phía Úc Thịnh Trạch.

“Đây là nhằm vào tinh thần lực bị thương đúng không?” Đoạn Sở còn tưởng sở dĩ tinh thần lực của hắn xao động, không thể áp chế, là bởi vì trong giây lát biết được còn có thể quay về trái đất, quá mức kích động, không nghĩ tới cư nhiên vẫn là tinh thần lực có vấn đề.

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, lại chỉ chỉ thuốc dẫn, nhìn thấy hắn uống xong rồi, mới giải thích: “Tinh thần lực của ngươi không bình thường, có dấu hiệu tán loạn.”

“Đi?” Không đợi Đoạn Sở nói chuyện, Nguyên Vĩnh Nghi kinh ngạc ra tiếng, lo lắng nhìn Đoạn Sở, quay đầu lại hỏi Úc Thịnh Trạch: “Tán loạn, không phải giống tinh thần lực bị rút bớt sao. Có thể nhìn ra được tại sao lại bị như vậy không, có thể ảnh hưởng tới thức tỉnh không? Chẳng lẽ chính là vì vậy,

Đoạn Sở mới có thể qua mười tám còn chưa thức tỉnh?”

Đoạn Sở sắc mặt trắng nhợt, ánh mắt thẳng đứng. Tinh thần lực bị rút bớt đối với hắn mà nói, căn bản là ác mộng luôn luôn tồn tại.

Úc Thịnh Trạch vẫn nhìn chăm chú vào Đoạn Sở, trước tiên liền phát hiện dị trạng của hắn, thò tay chạm vào khuôn mặt tái nhợt không thấy huyết sắc của Đoạn Sở.

“Đừng lo lắng, ngươi là do tinh thần lực từng bị thương, khiến cho tinh thần lực thức tỉnh cùng thân thể không đạt đủ độ dung hợp. Hiện tại dùng thuốc dẫn, hảo hảo nghỉ ngơi một chút, rất nhanh sẽ không sao.”

Nói xong, hắn bắt mắt nhìn Nguyên Vinh Nghị. Tán loạn là giống với chiến sĩ bị tinh thần lực bạo động, rút bớt chính là làm cho tinh thần lực không thể trở về thân thể, trình độ nguy hiểm hoàn toàn bất đồng. Nguyên Vinh Nghị căn bản là nói chuyện không suy nghĩ, mà Đoạn Sở hiện tại, cần nhất chính là bình tâm tĩnh khí.

Nguyên Vinh Nghị không khỏi chột dạ, hắn bắt quá là theo bản năng nhớ người trái đất kia, hơn nữa Đoạn Sở qua mười tám tuổi mới thức tỉnh, thật sự rất giống người trái đất kia.

Đoạn Sở lấy lại tinh thần, ánh mắt nheo lại. Tinh thần lực cùng thân thể độ dung hợp không đủ, chẳng lẽ là bởi vì liên quan đến linh hồn bên ngoài? Hắn nghĩ nghĩ, lại từ bên người lấy ra một cái chai, chính là thuốc dẫn đặt ở trà sơn.

“Vinh Nghị, ngươi xem bình thuốc dẫn này. Về phần thuốc ngưng thần loại A, ngươi nói cho ta biết bao nhiêu tinh tể, không đủ liền mua chịu.

Nguyên Vinh Nghị sắc mặt còn có chút hối hận, nghe được Đoạn Sở nói mua chịu, không khỏi ha ha nở nụ cười, tiếp nhận bình thuốc trên ghẹo nói: “Vây ta đây phải có lợi tức. Hơn nữa, ngươi còn phải cảm tạ ta nhiều, nếu không phải ta mời, ngươi đi đâu gặp được chiến sĩ có độ hoàn mỹ phù hợp đây, chỉ sợ vẫn nghĩ tinh thần lực của mình bị thương không khôi phục đây chứ.”

“Đây là tự nhiên.” Đoạn Sở nghe vậy, đương nhiên gật gật đầu.

Đích xác, nếu hôm nay không gặp được Úc Thịnh Trạch, chỉ dựa vào lá trà, thật đúng là không biết có thể hoàn thành thức tỉnh hay không. Hơn nữa, hắn hiện tại đã biết có thể trở về trái đất, tự nhiên sẽ không làm việc qua loa, liên lạc với Úc Thịnh Trạch, nhất định không thể chặt đứt.

Nguyên Vinh Nghị đang muốn thu hồi chai thuốc, lại bị bàn tay to thon dài hữu lực trực tiếp cướp đi. Úc Thịnh Trạch nắm cái chai đứng lên, dặn dò Đoạn Sở nói: “Ngươi cần tĩnh dưỡng, có việc ngày mai nói sau. Bọn ta đã cùng người nhà của ngươi liên hệ, nói Nguyên Vinh Nghị mời ngươi, đêm nay không quay về.”

Nói xong, không để ý Nguyên Vinh Nghị phản kháng, lôi kéo liền rời khỏi phòng. Hai người không ai để ý, một quả cầu lông màu trắng thuần túy ai ai cũng theo khe cửa lần tới đây, một đường nhảy bắn về phía trước, lông toàn thân run run hướng về phía Đoạn Sở đang nhắm mắt dưỡng thần trên giường.

Tháng Mười 23, 2015

18

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 18

Nguyên Vinh Nghị đi theo Úc Thịnh Trạch rời khỏi, nhìn thấy Úc Thịnh Trạch khí thế cả người càng ngày càng lạnh, vẻ mặt không hề hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì? Cho dù Đoạn Sở cùng ngươi tinh thần lực xứng đôi, chỉ cần ngươi không muốn, hoàn toàn có thể tìm người khác ước khác, Đoạn Sở tinh thần lực giá trị thấp, vương hậu hắn là không có ý kiến.” Nghĩ vậy, Nguyên Vinh Nghị lại nhìn không được đọc miệng: “Về phần Đoạn Sở, nói không chừng còn không hiếm lạ ngươi này cứu điện hạ đâu.”

Úc Thịnh Trạch không để ý đến lời nói của Nguyên Vinh Nghị, chỉ đưa lại thuốc dẫn cho hắn, mặt bình tĩnh nói: “Thuốc dẫn này có vấn đề!”

Nguyên Vinh Nghị cả kinh, lấy cái chai, dùng tinh thần lực dò xét, một cỗ lạnh lẽo hấp thu tinh thần lực truyền đến, Nguyên Vinh Nghị sắc mặt đại biến, không chút do dự cắt đứt tinh thần lực, tay run lên, thiếu chút nữa đánh nghiêng bình “Thuốc dẫn”.

“Cẩn nuốt!” Nguyên Vinh Nghị thất thanh quát to, lòng còn sợ hãi nhìn chăm chăm bình thuốc: “Thuốc này sao lại có cần nuốt, đây là vì Đoạn Sở thức tỉnh mà có ý chuẩn bị. Nếu lúc trước hắn uống bình thuốc này, vậy. . . .”

“Trở thành phế nhân!” Úc Thịnh Trạch khẳng định nói: “Ta vừa rồi đã kiểm tra liều lượng thuốc, sẽ không trí mạng, nhưng cũng đủ cần nuốt tinh thần lực của một người thức tỉnh cấp D.”

“Đoạn Sở, hần cùng Đoạn Kỳ Diệu nguyên lão là quan hệ gì?” Úc Thịnh Trạch hỏi. Dùng phương thức ác độc lại mờ ám như vậy, Đoạn Sở bị nhầm vào, khẳng định mọi chuyện không đơn giản.

“Chính là trưởng tôn của Đoạn Kỳ Diệu, thứ tử của Đoạn Văn Vũ.” Nguyên Vĩnh Nghị nhấn lại mi, biết có quan hệ đến thân thể của Đoạn Sở, đem lời đồn về thiên phú cùng chuyện với Mông Gia Nghị đều nhất nhất nói lại một lần, trong giọng nói khó nén khinh thường đối với Đoạn gia cùng chán ghét với Mông Gia Nghị.

“Có lẽ, Đoạn Sở không có năng lực thức tỉnh vào lúc mười tám tuổi, cũng cùng kẻ khác có chút quan hệ, bình thuốc dẫn này, là muốn để Đoạn Sở giữ ở bên người.” Nguyên Vĩnh Nghị nói xong, cẩn thận thu hồi thuốc dẫn. Hần có thể tưởng tượng, chờ thân phận người khế ước của Đoạn Sở công khai, sẽ đưa tới rất nhiều tranh luận, phải để lực chú ý của những người đó dời đi.

Úc Thịnh Trạch hoàn toàn lạnh mặt, nhà bào chế thuốc cấp cao Bối Tinh Lan kia, thật sự rất khả nghi. Nghĩ đến Trừ Khang Trí đồng dạng bởi vì tinh thần lực mà chết, Úc Thịnh Trạch tâm tình càng kém.

“Người nói, đại ca của ta đến Đoạn gia?” Úc Thịnh Trạch hỏi, “Hần có thể phát hiện Đoạn Sở đang thức tỉnh không? Là muốn cho Thanh Hàn xứng đôi với Đoạn Sở sao?”

Tuy người Cấp Ngồi tỉnh hệ qua mười tám tuổi, chưa từng nghe nói có thể thức tỉnh, nhưng tinh thần lực của Đoạn Sở dị thường rất rõ ràng, nếu người khế ước cẩn thận kiểm tra, vẫn có thể thấy được. Hần nhớ rõ, đại ca rụt rè lại kiêu ngạo, cùng Đoạn gia không có giao tình gì, nếu bởi vì công vụ mà đến, cố ý nhắc tới Thanh Hàn, có vẻ quá thân cận.

Nguyên Vĩnh Nghị nhìn không được hướng lên trời trở mình xem thường, Úc Thịnh Trạch cho rằng, đại hoàng tử điện hạ bọn họ, nguyện ý nhận một vị người khế ước có tinh thần lực giá trị thấp làm trợ thủ của trưởng nữ mình sao, trở thành dự bị cũng kém nhiều lắm.

“Tin tưởng ta, điện hạ Thanh Hàn nhất định sẽ tìm được một vị người khế ước vĩ đại, tinh thần lực giá trị cao.” Nguyên Vĩnh Nghị thập phần khẳng định trả lời.

“Đoạn Sở cũng thực vĩ đại!” Úc Thịnh Trạch nhấn lại mi, rất không thích Nguyên Vĩnh Nghị chê bai Đoạn Sở như vậy.

Chỉ bằng vừa rồi Nguyên Vĩnh Nghị nói chuyện, Úc Thịnh Trạch cũng có thể đoán được Đoạn Sở đã từng trải qua bao nhiêu gian nan. Nhưng mà từ lúc hai người tiếp xúc tới nay, Đoạn Sở lúc đầu tuy thực khiếp sợ, nhưng trong lời nói không có nửa điểm tự ti khiếp nhược, cử chỉ hào phóng, làm việc có giới hạn, mặc kệ tinh thần lực giá trị như thế nào, tính tình tuyệt đối không tồi.

Nguyên Vĩnh Nghị bị kiềm hãm, khóe miệng run rẩy, nhìn thấy Úc Thịnh Trạch còn đối với hần tỏ vẻ bất mãn, trong lòng ghen ghét khiến hần bật thốt lên khiêu khích: “Đoạn Sở vĩ đại như vậy, vậy người cùng đăng ký xứng đôi với hần đi, dù sao các người độ hoàn mỹ phù hợp, quả thực là ông trời tác hợp!”

Úc Thịnh Trạch sùng sốt, nhìn đến bộ dáng Nguyên Vĩnh Nghị trào phúng, khó hiểu hỏi: “Nhưng người không phải nói, Đoạn Sở thích Mông Gia Nghị sao?”

“Mông Gia Nghị làm sao có thể xứng đôi với Đoạn Sở?” Nguyên Vĩnh Nghị theo bản năng phản bác, dùng một chút, hoài nghi nhìn Úc Thịnh Trạch: “Nếu hần không chọn Mông Gia Nghị, người nguyện ý cùng hần xứng đôi?”

Úc Thịnh Trạch trầm ngâm, lắc lắc đầu, đối với vẻ mặt thất vọng của Nguyên Vĩnh Nghị trả lời: “Người nói chỉ là giả thiết, ta không lo lắng.”

Nguyên Vĩnh Nghị nhân tình sáng lên, Úc Thịnh Trạch rõ ràng đối với Đoạn Sở không bài xích.

“Người chờ, ta đi nói cho Đoạn Sở.”

Hần nói xong, bị kích động nên chỉ nghĩ tới việc đi tới khách phòng, mới bước ra vài bước, thân thể bỗng nhiên bị cái gì trói buộc, không khỏi kinh ngạc quay đầu lại.

“Hần cần tỉnh dưỡng!” Úc Thịnh Trạch trầm giọng nhắc nhở, sau đó gơ tay lên, Nguyên Vĩnh Nghị giống như cái điều bay về hướng đại sảnh.

Nguyên Vĩnh Nghị chật vật ở giữa không trung bay xuống, thật vất vả ổn định thân mình, nổi giận dùng dùng muốn ấn nút không gian mở ra cơ giáp, liền nhìn thấy Úc Thịnh Trạch đứng đó, sắc mặt nghiêm nghị thâm trầm theo dõi hần. Nhớ lại sau này trưởng thành hần toàn đánh không lại Úc Thịnh Trạch, Đoạn Sở lại đích xác cần tỉnh dưỡng, Nguyên Vĩnh Nghị không khỏi oán hận dùng tay. Sớm muộn gì cũng có một ngày, hần sẽ bắt được nhược điểm của người này mà hung hăng đâm chọc.

“Ta đi phân phó phòng bếp chuẩn bị bữa tối, tự người tùy ý!”

Nhìn Nguyên Vĩnh Nghị hùng hổ rời đi, trong mắt Úc Thịnh Trạch hiện lên mỉm cười, quay đầu lại, có chút đắm chiêu nhìn về phía khách phòng nơi Đoạn Sở đang nằm. Giây lát, sắc mặt hần bỗng nhiên biến đổi, nhanh chóng đi tới, lập tức đẩy cửa mà vào, liếc mắt một cái liền thấy trên giường một có một viên cầu màu thuần trắng đang cuộn mình nằm ở trong lòng ngực Đoạn Sở.

Úc Thịnh Trạch nhấn lại mi, Tử Tinh thú không có tính công kích, vẫn luôn nhẫn nhịn chịu đựng, chưa bao giờ thấy chúng nó chủ động thân cận bất luận kẻ nào. Mà con Tử Tinh thú này là hần trong lúc vô tình bắt được khi nó còn là ấu thú, khi bị thương thì máu chảy ra sẽ là màu tím bầm, là Tử Tinh thú

huyết mạch hoàng tộc, hẳn định mang về thủ đô tinh cầu, đưa cho mẫu thân, nhưng hiện tại nó vậy mà lại một mực muốn tới gần Đoạn Sở.

Hắn lặng yên không một tiếng động tiến lên, Từ Tinh thú mạnh mẽ mở ra đôi mắt màu vàng, chú ý tới cách đó không xa là Úc Thịnh Trạch, thân thể nhỏ nhỏ mềm mại lại hướng về phía Đoạn Sở co lại.

Úc Thịnh Trạch nhìn về phía Đoạn Sở, thấy hắn ngủ thật sự trầm, một chút cũng không phát hiện, vừa thấy liền biết là tác dụng của thuốc ngưng thần loại A. Nghĩ nghĩ, hắn lui ra phía sau vài bước, ngồi ở chiếc ghế bên cửa sổ, tia tinh thần lực rất nhanh liền vươn đến các góc phòng, thấy không có gì khác thường, lấy ra một thứ to bằng bàn tay, liền thông mạng lưới tinh vực.

Thời gian từng chút trôi qua, sắc trời càng ngày càng ám trầm, trong lúc ngủ mơ Đoạn Sở lật người, một bàn tay sờ soạng muốn bắt cái gì, lại đụng tới một đồng lông xù, vật thể mềm mại ấm áp, Đoạn Sở nhũn mảy, thần trí nhanh chóng hồi phục, mạnh mẽ trợn to mắt. “Ồ”, một đôi đồng tử màu vàng long lánh sáng rọi ánh vào mi mắt hắn.

“Ngươi!” Đoạn Sở có điểm chấn kinh, lập tức nhớ tới hôm nay nhìn thấy Úc Thịnh Trạch cùng với chuyện bị phát hiện thức tỉnh, nhẹ nhàng thở ra, vui sướng vì có thể về nhà làm cho hắn thích ý mà nhếch khóe môi, vươn tay muốn đem Từ Tinh thú đẩy ra. Hắn không phải tiểu muội Tử Khang Khiết, đối với động vật lông nhung cho tới bây giờ đều vô cảm.

“Ồ”, Từ Tinh thú lập tức phát hiện động tác của hắn, chân giò lên cao bổ nhào về phía trước, chân trước đặt trên tay Đoạn Sở, thập phần lấy lòng cọ cọ, đầu lưỡi phấn hồng lộ ra, thật cẩn thận tiếp cận, Đoạn Sở vội vàng rút tay lại.

“Ngươi tỉnh!” Ánh sáng trước mắt tối sầm lại, thanh âm nam tử tràn ngập cảm giác lạnh lẽo vang lên ngay trên đỉnh đầu, đồng thời thân thể nhỏ nhỏ của Từ Tinh thú, trình diễn một đường parabol, nhẹ nhàng dừng ở trên mặt đất. Từ Tinh thú tựa hồ nhận ra nó không thể tiếp cận Đoạn Sở giống như lúc trước, “ồ” một tiếng, nhu thuận nằm úp sấp tại chỗ, vẫn không nhúc nhích mà trông mong nhìn Đoạn Sở.

Đoạn Sở ngẩng đầu, thấy Úc Thịnh Trạch nhìn chăm chú vào mình, con ngươi đen nhánh thâm thúy nhìn không ra cảm xúc, không biết vì cái gì, Đoạn Sở có loại cảm giác thời gian hỗn loạn, tựa như hắn vẫn là Tử Khang Trí, đối phương là người ngoài hành tinh vừa mới cứu trái đất khỏi nguy cơ, tìm tới cửa chỉ vì đàm luận chuyện người khế ước.

“Ngươi luôn ở đây?” Đoạn Sở mở miệng, gọn gàng dứt khoát hỏi: “Là ta thức tỉnh có vấn đề gì sao?”

Ánh mắt Úc Thịnh Trạch nheo lại, bất quá vẫn lắc lắc đầu, thân nhiên nói: “Không phải vấn đề của ngươi, là ta có điểm lo lắng.”

Đoạn Sở sững sốt, theo bản năng nhớ tới chính mình trong quá khứ. Hắn không ngờ, đương nhiên hiểu được trái đất chỉ mới biết tin tức về sự tồn tại của tinh thần lực trong ngắn ngủn hơn nửa tháng, Đằng Lương Tuấn lại có thể có thuốc rút bớt tinh thần lực, sau lưng nhất định là có người Đế Ma Tư tinh cầu tính kế, không muốn để hắn trở thành người khế ước bên người Úc Thịnh Trạch. Như vậy, Úc Thịnh Trạch cũng là cảm giác được, cho nên mới canh giữ ở một bên?

“Lo lắng cái gì?” Đoạn Sở điều chỉnh lại cảm xúc, nhin không được truy vấn.

Úc Thịnh Trạch có chút do dự, ngay lúc Đoạn Sở nghĩ hắn muốn lảng tránh vấn đề này, chợt nghe hắn giải thích: “Ta lúc trước đã từng có người khế ước tinh thần lực hoàn toàn phù hợp, nhưng hắn lại xảy ra chuyện ở kì thức tỉnh.”

Tay Đoạn Sở đặt trên giường nhin không được nắm chặt, biết chính mình không thể tiếp tục truy vấn thêm.

“Tinh thần lực của chúng ta hoàn toàn phù hợp, vậy, phải làm sao bây giờ?” Đoạn Sở dời đi lực chú ý, khiến cho chính mình tận khả năng biểu hiện ra hoàn toàn không biết gì cả.

Úc Thịnh Trạch cẩn thận đánh giá Đoạn Sở, trầm giọng nói: “Nếu ngươi lựa chọn Mông Gia Nghị. . . .”

“Làm sao có thể?” Đoạn Sở một hơi đánh gãy giả thiết của Úc Thịnh Trạch.

Trên mặt Úc Thịnh Trạch lộ ra mỉm cười, đối với sự thất lễ của Đoạn Sở cũng không để ý, chỉ nhắc nhở: “Ngươi hiện tại đối với người khế ước không hiểu biết, không cần sốt ruột vấn đề xứng đôi. Đừng lo lắng, ý nguyện của người khế ước là quan trọng nhất.”

Đoạn Sở mỉm chặt môi, trong lòng có điểm thất vọng, lại có chút cấp bách. Hắn muốn về nhà, nhất định phải tiếp cận Úc Thịnh Trạch, bởi vì hắn ở trên mạng lưới tinh vực tìm không thấy nửa điểm tin tức của trái đất, trở thành người khế ước của Úc Thịnh Trạch, là cách nhanh nhất. Cho dù điều này có thể khiến cho sinh mệnh của hắn bị đe dọa lần thứ hai, Đoạn Sở cũng không để ý. Nhưng mà thực hiện nhiên, Úc Thịnh Trạch tựa hồ không có tâm tư này.

“Ngươi cảm thấy giá trị tinh thần lực của ta quá thấp?” Đoạn Sở ngẩng đầu lên, sự thất vọng biểu hiện trong lời nói, trong lòng lại phi nhỏ, hắn cư nhiên cũng lưu lạc đến mức độ phải tỏ ra yếu kém.

Ý cười của Úc Thịnh Trạch chợt tắt, hắn có thể rõ ràng cảm giác được, Đoạn Sở thật sự rất muốn trở thành người khế ước của hắn.

“Đương nhiên không phải.” Úc Thịnh Trạch dừng một chút, đơn giản ngồi xuống cái ghế bên giường, nói: “Nhưng mà, ngươi đại khái còn không hiểu biết, người khế ước bình thường, đều có thể trở thành bầu bạn của chiến sĩ.”

Đoạn Sở nhin tình sáng lên, nhanh chóng hỏi lại: “Cho nên làm người khế ước của ngươi thì không cần đúng không?”

Chương 19: Chương 19

Úc Thịnh Trạch kinh ngạc nhìn chăm chú vào Đoạn Sở, ánh mắt thanh niên nóng bỏng, vẻ mặt đã có điểm khảm trương, là thật sự muốn trở thành người khế ước của hắn, thậm chí chỉ là người khế ước mà không phải bầu bạn, vẫn có vẻ thập phần phần chấn.

“Đúng vậy, nếu ngươi không ngại. . . .”

“Ta không ngại.” Úc Thịnh Trạch còn chưa nói xong, đã bị Đoạn Sở đánh gãy, thậm chí còn không không chế được mà khuôn mặt tràn đầy tươi cười.

Đoạn Sở vốn tưởng rằng, hắn cùng Úc Thịnh Trạch còn phải dây dưa lằng nhằng. Dù sao người khế ước xứng đôi, đối với một chiến sĩ mà nói, cũng không phải chuyện nhỏ, huống chi Úc Thịnh Trạch là thành viên hoàng thất, lại là chiến sĩ thiên tiên xuất sắc, người khế ước tuy ít, cũng không lo tìm không được, chỉ nhìn hắn có nguyện ý hay không, lại không nghĩ rằng, Úc Thịnh Trạch dễ dàng như vậy liền tiếp nhận hắn.

Ngũ quan lạnh lùng của Úc Thịnh Trạch trở nên nhu hòa, đối với Đoạn Sở gật gật đầu, đề nghị nói: “Ngươi sau khi hoàn thành thức tỉnh, cần tới nghiệp đoàn người khế ước đăng ký. Vừa vặn Đoạn Văn Vũ đại tướng quân quay về thủ đô tình cầu, ngươi không bằng đến lúc đó lại đi. Nếu ngươi vẫn không thay đổi chủ ý, ta liền cùng người đăng ký xứng đôi ở nghiệp đoàn người khế ước.”

Quyền chủ động đều cho mình? Đoạn Sở có điểm ngoài ý muốn, không rõ hắn đã biểu hiện rõ ràng như vậy, vì sao đối phương vẫn cảm thấy chính mình sẽ thay đổi chủ ý. Đoạn Sở lúc này hoàn toàn khôi phục bình tĩnh, đem đối thoại giữa hai người hồi tưởng lại, lập tức hiểu được bản khoả của Úc Thịnh Trạch, cảm thấy có chút mất tự nhiên.

“Ta sẽ không sửa chủ ý.” Đoạn Sở khẳng định nói, sau đó nhìn thấy Úc Thịnh Trạch mỉm cười, có điểm ngưng ngưng thỉnh cầu: “Có thể trước tiên đừng tuyên bố tin tức ta thức tỉnh ra bên ngoài được không?”

“Ha ha ha, đương nhiên có thể.” Ở cửa một trận cười to, Nguyên Vinh Nghị đắc ý đảo đạt tiêu sái tiến vào, hướng về phía Đoạn Sở cười hi hi: “Không hổ là người khế ước hoàn mỹ phù hợp với chiến sĩ, cư nhiên ngay cả ý tưởng cũng giống nhau!”

Đoạn Sở không rõ ràng lắm, Nguyên Vinh Nghị ám chỉ cái gì, bất quá, điều này không cản trở hắn tìm hiểu tin tức: “Độ phù hợp hoàn mỹ không nhiều lắm sao? Vinh Nghị ngươi không phải nói, người khế ước tinh thần lực giá trị thấp, thực dễ dàng xứng đôi sao?”

Nguyên Vinh Nghị giương mi, trêu tức nhìn bạn tốt, thấy hắn không có nửa điểm phản ứng, bấu môi, xoay người đem Từ Tinh áu thú vẫn giương đôi mắt trông mong nhìn Đoạn Sở bé lên, ngồi vào bên cạnh Úc Thịnh Trạch, chậm rãi giải thích.

“Độ phù hợp phân ra va chạm, xứng đôi, phù hợp cùng giao hòa. Trên thực tế, cái gọi là độ phù hợp hoàn mỹ chính là giao hòa. Người khế ước giá trị tinh thần lực thấp đích xác càng dễ dàng xứng đôi, bất quá có thể đạt tới giao hòa, hơn mười năm cũng không nhất định có thể tìm ra một đôi.”

Đoạn Sở không chút nào che dấu chính mình kinh ngạc, nhìn Úc Thịnh Trạch tò mò hỏi: “Nhưng mà vừa rồi, cửu điện hạ nói hắn từng có một người khế ước tinh thần lực hoàn toàn phù hợp. . . .”

Đoạn Sở nói đến một nửa bỗng nhiên dừng lại, nếu không nhìn lầm, hắn thậm chí có thể từ trên khuôn mặt của Úc Thịnh Trạch nhìn ra một tia khổ sở. Đây vốn cũng là miệng vết thương của Đoạn Sở, nếu không phải còn có sự tưởng niệm người nhà chống đỡ, hắn cũng không thể bình tĩnh hỏi ra miệng. Nhưng nhìn đến Úc Thịnh Trạch cũng không thờ ơ, Đoạn Sở ngoài ý muốn cảm thấy có chút chua xót được trấn an.

Nguyên Vinh Nghị đại đa số thời điểm đều câu thả, hoàn toàn không phát hiện hai người khác thường, tiếp tục cười hi hi nói: “Cho nên nói ngươi có thể cùng Thịnh Trạch tinh thần lực giao hòa, cũng là ngoài dự kiến của chúng ta. Theo lý thuyết, hai người tinh thần lực giao hòa, giá trị tinh thần lực của hai bên hắn là rất giống nhau. . . .”

Nguyên Vinh Nghị bỗng nhiên dừng lại, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, lập tức từ trong mắt đối phương nhìn thấy được tia lạnh.

Đoạn Sở cả kinh, hắn lúc trước cũng hoài nghi, tinh thần lực hiện tại kỳ thật là đến từ linh hồn hắn, nghe được lời nói Nguyên Vinh Nghị, hắn đã nghĩ thân phận của mình bị vạch trần.

Đoạn Sở đang nghĩ làm thế nào đối ứng, Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên quay đầu, trầm giọng hỏi: “Ngươi lúc trước, làm sao mà tinh thần lực bị thương nghiêm trọng như vậy?”

Đoạn Sở cảm thấy buồn lòng, đem chuyện uống nhầm thuốc ngưng thần cùng bị Tuyên Thật công kích nói ra.

Nguyên Vinh Nghị vậy mới biết được, Đoạn Sở muốn trở thành chiến sĩ mới chịu thương tổn, không biết vì sao, bỗng nhiên đối bạn tốt dâng lên một cổ đồng tình quý dị. Nếu hẳn nhớ rõ, cái người trái đất kia cũng có người trong lòng. Nhưng dựa theo thông lệ của Cấp Ngồi tĩnh hệ, hai người tĩnh thần lực giao hòa, cho tới bây giờ đều là bầu bạn tối ân ái.

Trong phòng lâm vào ngưng trệ, Đoạn Sở biết, nguyên chủ đối với Mông Gia Nghị là cuồng dại, sợ là còn coi trọng hơn cả bản thân mình, bất quá, nghĩ đến ánh mắt của hắn cũng không tốt, Đoạn Sở cúi đầu.

“Ngươi,” Úc Thịnh Trạch chân chờ, nhìn thấy thanh niên trên giường cả người bị áp suất thấp quanh quẩn, ánh mắt lóe lóe, trầm giọng hỏi: “Ngươi thật sự không tính toán tuyên bố bây giờ?”

Đoạn Sở kinh ngạc ngẩng đầu, lộ ra thần sắc khó hiểu.

Nguyên Vinh Nghị vừa nghe, liền biết bạn tốt muốn nói cái gì, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái. Bất quá Úc Thịnh Trạch rõ ràng không tính toán để ý tới, đã nhanh chóng nói lời suy nghĩ trong đầu.

“Ta lúc trước đã nói qua, người khế ước bình thường, đều có thể trở thành bầu bạn của chiến sĩ. Mà nghiệp đoàn người khế ước, cũng sẽ ưu tiên tôn trọng ý nguyện của người khế ước. Đừng nói Mông Gia Nghị cùng Đoạn Nhã Thanh là chính miệng ước định đính hôn, trước khi bọn họ kết hôn, cho dù chúng ta tiến hành đăng ký xứng đôi rồi, chỉ cần ta không hạ ấn ký tĩnh thần đối với ngươi, ngươi tùy thời đều có thể đổi ý, chắc chắn Mông Gia Nghị sẽ không cự tuyệt một người khế ước.”

Đoạn Sở lập tức nghĩ đến có thể lại phải dây dưa với Mông Gia Nghị, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, trong lòng tính toán thốt ra: “Vậy ngươi hiện tại hạ ấn ký tĩnh thần đi!”

Úc Thịnh Trạch bị kiểm hãm, Nguyên Vinh Nghị vội vàng quay đầu, lần đầu tiên thấy được bạn tốt luôn bày ra mặt lạnh xuất hiện vết rạn, ha ha vài tiếng, ôm Từ Tĩnh thú cười ngửa tới ngửa lui.

“Không thể sao?” Đoạn Sở có điểm thất vọng, nghĩ đến chắc là phải đăng ký xong mới có thể hạ ấn ký tĩnh thần. Bất quá hắn rất nhanh liền bỏ qua, thăm nghĩ trước hết đi thủ đô tĩnh cầu đăng ký, miễn cho bên Úc Thịnh Trạch lại có tình huống gì. Về phần Mông Gia Nghị, mặc dù có điểm chướng mắt, cũng coi như vì nguyên chủ báo thù.

Nguyên Vinh Nghị ngừng cười, tán thưởng nhìn Đoạn Sở. Hắn phát hiện, Đoạn Sở so với bọn hắn tưởng tượng thoải mái hơn nhiều. Phải biết rằng, mặc kệ hắn đối với Mông Gia Nghị là thích hay hận, công bố thân phận người khế ước trước thời gian, sau đó chậm chạp không xác định chọn chiến sĩ, mới là trả thù lớn nhất với Mông Gia Nghị cùng Đoạn Nhã Thanh. Bất quá cứ như vậy, tĩnh lực có thể bị lãng phí vì tìm người phù hợp, đích xác không tất yếu.

“Đoạn Sở, cho ngươi, giữ cẩn thận.” Nguyên Vinh Nghị yên tâm đưa thuốc dẫn cho Đoạn Sở. Lúc trước hắn còn lo lắng, Đoạn Sở có lẽ bởi vì người khác ác độc tính kế mà tĩnh thần lực không khống chế được. Hiện tại xem ra, bọn họ lo lắng nhiều.

Đoạn Sở vừa muốn thò tay lấy, cái chai đã bị một bàn tay khớp xương rõ ràng lấy mất, Nguyên Vinh Nghị trừng mắt, chỉ thấy tay kia của Úc Thịnh Trạch từ trống rỗng xuất hiện một chiếc nhẫn, thuốc dẫn biến mất trên tay, sau đó chiếc nhẫn được đưa tới trước mặt Đoạn Sở.

“Bình thuốc dẫn này, đối với người thức tỉnh rất nguy hiểm, ngươi đặt ở chỗ không gian không nên đụng đến nó, nói không chừng có thể tránh cho ngươi một ít phiền toái.” Úc Thịnh Trạch dặn dò.

Nhẫn? Đoạn Sở bỗng nhiên tròn to mắt, chống lại đôi mắt đen nhánh thâm thúy của Úc Thịnh Trạch, một câu cũng nói không được, chờ dẫn tiếp nhận chiếc nhẫn, tính toán muốn đem nó bỏ vào túi, nhưng ngón tay lại cứng ngắc.

Úc Thịnh Trạch nhìn thấy, cầm lấy tay trái Đoạn Sở, cầm chiếc nhẫn cứ như vậy đeo vào ngón giữa của Đoạn Sở.

“Ngươi!” Đoạn Sở bên tai đều đỏ, quần bách, nhưng mà, cùng người Đế Ma Tư tĩnh cầu giải thích ý nghĩa của việc đeo nhẫn?

Úc Thịnh Trạch nghi hoặc nhìn Đoạn Sở, nghĩ nghĩ, khó có được mà chủ động trấn an: “Đừng lo lắng, nhẫn không gian có tác dụng cách trở tĩnh thần lực, chỉ cần ngươi không đụng vào nó, không dùng tia tĩnh thần lực thăm dò, sẽ không có gì nguy hiểm.”

Nguyên Vinh Nghị nhìn chằm chằm hai người đang nắm tay, lại nhìn nhìn Đoạn Sở đỏ mặt ngồi ở trên giường, cùng Úc Thịnh Trạch mặt mày nhu hòa, cuối cùng nhịn không được trở mình xem thường. Hắn một chút cũng không thấy, Đoạn Sở sợ hãi bình thuốc dẫn kia.

Đoạn Sở kéo kéo khóe miệng, cố giữ vững bình tĩnh nói lời cảm tạ: “Cảm ơn, ta không lo lắng.” Hắn dừng một chút, hỏi: “Ngươi nói bình thuốc dẫn kia có vấn đề? Là vấn đề gì?”

Úc Thịnh Trạch thu hồi tay, vô ý thức vãn vãn, nghe vậy nghiêm mặt: “Nó cắn nuốt tĩnh thần lực, tĩnh thần lực của ngươi bị tán loạn có lẽ cùng nó có quan hệ.”

Nguyên Vinh Nghị cũng hỏi: “Bình thuốc dẫn này, là ai đưa cho ngươi, hay là ngươi mua ở nơi nào?”

Hai người thập phần ăn ý, không đề cập tới chuyện tĩnh thần lực của Đoạn Sở có thể bị động tay chân.

“Là ở trên mạng lưới tĩnh vực nhận thức một người.” Đoạn Sở trả lời, thấy Úc Thịnh Trạch cùng Nguyên Vinh Nghị không nhắc lại chuyện giá trị tĩnh thần

lực, thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Những ngày này, Đoạn Sở đã có thể khẳng định, tinh thần lực cùng linh hồn là nhất thể. Nếu không hẳn cũng sẽ không bởi vì tinh thần lực bị rút bớt mà chết, cũng sẽ không chiếm cứ khối thân thể này sau đó thức tỉnh, lại càng không trùng hợp như vậy mà cùng Úc Thịnh Trạch tinh thần lực hoàn mỹ phù hợp. Hiện tại hẳn thuận lợi vượt qua nguy cơ thân phận bị bại lộ, trừ bỏ sự tình quá mức ly kỳ, thật đúng là ít nhiều có công của vị kẻ mẫu là nhà chế thuốc cấp cao.

Úc Thịnh Trạch gật gù đầu, ngăn cản Nguyên Vĩnh Nghị còn muốn truy vấn. “Thời gian không còn sớm, người còn đang trong kì thức tỉnh cần tĩnh dưỡng, có vấn đề gì về sau nói sau. Hôm nay ăn cơm xong sớm một chút, hảo hảo nghỉ ngơi.”

Nguyên Vĩnh Nghị nghĩ nghĩ, cũng hiểu được Đoạn Sở khẳng định không biết, không hề nói cái gì, chỉ là tiến vào trong mạng lưới của Nguyên Trạch, kêu người đem bữa tối chuẩn bị tốt để vào nhà ăn. Bất quá, hẳn tổng cảm thấy được hình như đã quên mất chuyện gì, nhưng ngẫm lại lại không nhớ ra được, nghĩ có lẽ không phải chuyện trọng yếu gì, Nguyên Vĩnh Nghị rất nhanh liền vứt ra sau đầu.

Ba người đi ra, đập vào mắt chính là một cái bàn tròn siêu lớn, trên mặt bàn tràn ngập đồ ăn hương thơm tỏa ra bốn phía. Tầm mắt của Đoạn Sở, lập tức liền dính vào cái thứ mang phong cách cổ xưa rất nặng, đồ đựng màu tím khắc đầy ngọc thạch, bên trong là nước canh màu trắng sữa toát ra nhiệt khí nhẹ nhẹ, trông mắt Đoạn Sở đều muốn lòi ra.

“Làm sao vậy?” Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở thần sắc cứng ngắc nhìn chằm chằm bàn ăn, lo lắng hỏi.

Ngay cả Nguyên Vĩnh Nghị sơ ý cũng nhìn ra không thích hợp, theo tầm mắt hắn nhìn thấy, đặc ý nở nụ cười: “Di, Đoạn Sở người nhìn canh thịt sao? Ha ha ha, đây chính là thứ Thịnh Trạch mang theo từ ngoại tinh cầu về, nghe nói chỉ dùng để uống trà, gọi là cái gì âm Tử Sa, bất quá ta cảm thấy dùng để nấu canh càng thích hợp, chỉ là quá nhỏ, còn bị ta làm bể mất một cái. . . .”

Tháng Mười 24, 2015

20

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 20

Bữa cơm ăn này là bữa cơm khiến Đoạn Sở bức bối nhất từ trước tới giờ, hắn chưa từng nghĩ tới, chỉ cần ngủ một đoạn thời gian, hai nam nhân liền tục đâm vào tâm phế hắn hai lần. Quả nhiên, ngay cả hai phía nam bắc, cuộc sống cũng có khác biệt, càng đừng nói tới những tình hệ không biết xa nhau bao nhiêu. Sở sở cái nhẫn trên tay trái, Đoạn Sở quyết định trong khoảng thời gian này sẽ không tiến vào trà son, miễn cho nhìn đến một mảng lớn Thiết Quan Âm, hẳn lại liên tưởng đến các loại canh thịt đầy mỡ. Nghĩ vậy, hắn lại trở mình, thật sâu thở dài.

“Làm sao vậy, khó chịu sao?”

Thanh âm tràn ngập cảm xúc lạnh lẽo của Úc Thịnh Trạch vang lên trong đêm tối, Đoạn Sở cả kinh, thiếu chút nữa từ trên giường rơi xuống.

“Người sao lại ở đây?” Hắn vừa hỏi vừa trở mình đứng dậy, nhìn nhìn chung quanh, lại không thấy được thân ảnh của Úc Thịnh Trạch.

“Người đang trong lúc thức tỉnh, rất nguy hiểm.” Úc Thịnh Trạch giải thích: “Hơn nữa ta không ở phòng người, chỉ dùng tinh thần lực chung đoàn cùng người liên hệ.”

Đoạn Sở đoán rằng tinh thần lực chung đoàn hẳn là giống máy theo dõi, hẳn thân thể lui tới, cũng vô tâm truy vấn, nhưng thật ra bởi vì Úc Thịnh Trạch lo lắng cho hắn, lại làm cho hắn cảm thấy ấm áp. Lại nói, Úc Thịnh Trạch chính là liên hệ của hắn cùng trái đất.

Nghĩ vậy, Đoạn Sở nhẹ giọng hỏi: “Đêm nay khi dùng cơm, cái âm Tử Sa kia là từ ngoại tinh cầu, nơi đó ở bên ngoài Cáp Ngồi tình hệ sao?”

Úc Thịnh Trạch trầm mặc, trả lời: “Đúng vậy, nơi đó thuộc lãnh thổ bên ngoài tình hệ, chúng ta xuyên qua hai lần trùng động, mới tới được nơi đó.”

Đoạn Sở miễn tuệ sâu sắc phát hiện, Úc Thịnh Trạch nói thực hàm hồ. Nghĩ đến hai người vẫn là không đủ quen thuộc, hắn cũng không truy vấn tin tức về trái đất nữa, chỉ dùng một loại tò mò hỏi chuyện xuyên qua trùng động.

“Người hiện tại không đi được.” Thanh âm của Úc Thịnh Trạch mang theo vài phần ý cười: “Nhưng thật ra chờ trở về thủ đô tình cầu, có thể trước tiên cảm thụ một chút Không Gian Khiêu Dạo.”

Tâm Đoạn Sở trầm xuống, bất quá nghĩ đến ở trái đất đối với phi công cũng có yêu cầu, lúc trước Nguyên Vĩnh Nghị cũng đề cập qua trạng huống thân thể hắn, xem ra vượt qua tình hệ, cũng không đơn giản như hắn tưởng tượng.

Úc Thịnh Trạch không nghe được thanh âm của hắn, trấn an nói: “Người nếu thích đi vào vũ trụ, về sau sẽ có cơ hội.”

Đoạn Sở “Ân” một tiếng, bỗng nhiên khốn ý dâng lên.

“Kì thức tỉnh phải thật lâu sao? Hai ngày nữa là hôn yến, vạn nhất không hoàn toàn thức tỉnh, có thể hay không sẽ bị phát hiện?” Hắn mơ mơ màng màng hỏi.

“Sẽ không, tinh thần lực trong cơ thể người mặc dù có điểm tán loạn, nhưng cũng rất phục tùng, trong vòng 3 ngày, tuyệt đối có thể hoàn thành thức tỉnh.”

Thanh âm của Úc Thịnh Trạch càng ngày càng thấp, lúc sau trong phòng rốt cuộc không còn động tĩnh.

Cách vách, Nguyên Vinh Nghị thấy Úc Thịnh Trạch gỡ xuống tinh thần lực chung đoạn, theo mạng lưới tinh vực lùi về sau, hỏi: “Đoạn Sở tiến vào ngủ say?”

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu.

Nguyên Vinh Nghị nhẹ nhàng thở ra, người trong kì thức tỉnh cảm xúc phập phồng rất lớn, mà cảm xúc biến hóa lại ảnh hưởng tới tinh thần lực, rất nhiều người thức tỉnh lúc này đều khó có thể đi vào giấc ngủ, Đoạn Sở lúc trước lại từng bị thương, hắn còn tưởng cần phải chăm sóc cả đêm.

“Khó trách hắn có thể cùng người tinh thần lực giao hòa, sự bình tĩnh này cũng là khó có được.” Nguyên Vinh Nghị cười nói, nhìn Úc Thịnh Trạch, trêu chọc nói: “Vương hậu bọn họ có lẽ sẽ thất vọng, cảm thấy thiên phú của Đoạn Sở không tốt. Đối với người lại cảm thấy được, hắn trở thành người khế ước của người, quả thực là ông trời tác hợp cho.”

Ít nhất không cần lo lắng, giống như vị người trái đất kia gặp chuyện ngoài ý muốn, Nguyên Vinh Nghị trầm nghĩ.

Úc Thịnh Trạch nhìn Nguyên Vinh Nghị, không nói nữa. Chỉ từ nhẫn không gian lấy ra một ít sách trái đất cùng vật tư.

“Cái gì vậy?” Nguyên Vinh Nghị không khỏi tò mò lại gần, phát hiện đóng gói thập phần quen thuộc, giống hệt như đặc sản trái đất cho hắn, không khỏi kinh ngạc đứng lên: “Cho Đoạn Sở sao?”

Úc Thịnh Trạch “Ân” một tiếng, giải thích nói: “Hắn tựa hồ rất hứng thú với trái đất.”

Nguyên Vinh Nghị cảm thấy quái dị, tuy nói chiến sĩ đối với người khế ước vẫn luôn là săn sóc tỉ mỉ, nhưng đều là sau khi hạ ấn ký tinh thần, song phương lại đều là quan hệ bầu bạn, nhưng Úc Thịnh Trạch đối với Đoạn Sở không giống vậy, hai người chỉ vừa mới nhận thức, cư nhiên nhanh như vậy liền phát hiện ra hứng thú của Đoạn Sở. Lại nói, ở trái đất lần này lấy được rất nhiều vật tư sao?

“Không nhiều lắm, tổng cộng là ba phần. Áo Lợi Người cùng Mạch Duy bọn họ cũng tìm một ít.” Úc Thịnh Trạch trả lời.

Nguyên Vinh Nghị mắt tự nhiên cười cười, hắn không nghĩ tới chính mình cư nhiên đem lại suy nghĩ nói ra. Bất quá, Đoạn Sở đối với trái đất gì đó thực sự cảm thấy hứng thú sao?

“Thịnh Trạch, chuyện lá trà ta đã cùng Dung Thu đề cập qua, hắn muốn thử nghiên cứu. Người có từng nghĩ qua hay không, để cho Đoạn Sở cùng nhau đi theo nghiên cứu, ta thấy hắn có vẻ hứng thú với gieo trồng, lá trà lại là thứ mới mẻ, với hắn mà nói cũng là lựa chọn không tồi?”

Úc Thịnh Trạch lại lắc lắc đầu: “Phương hướng hành nghề, do chính hắn quyết định.”

Nguyên Vinh Nghị vốn không nghĩ tới Úc Thịnh Trạch lại từ chối, hắn chính là bị ghen một chút.

Vì thế, ngày hôm sau, Đoạn Sở vừa tỉnh lại, liền thấy được Nguyên Vinh Nghị tươi cười ân cần quá mức, cùng với trên bàn để vài thứ gì đó thập phần quen mắt.

“Đây là cái gì?” Ánh mắt Đoạn Sở không thể khống chế nhìn về phía trên bàn. Những cái khác bên trong hòm là gì hắn không biết, nhưng các loại hộp thiếc dùng để đựng lá trà, còn có trọn bộ ấm Tử Sa để uống trà, đồ sứ trắng, có hoa xanh, hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra.

“Xem ra người thật sự rất thích!” Nguyên Vinh Nghị cảm thán. Hắn cũng là thời điểm lấy toàn bộ mới phát hiện, hạt giống thực vật Úc Thịnh Trạch cho hắn không ít, nhưng những dụng cụ nhìn có vẻ thập phần tinh xảo xinh đẹp này lại không có, quả nhiên là biết hắn không phải người hiểu thường thức.

“Thích!” Đoạn Sở nở nụ cười, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch đẩy cửa vào, nhẹ nhàng tiếp đón: “Cửu điện hạ sớm!”

“Sớm!” Úc Thịnh Trạch bình tĩnh gật đầu, nhìn Nguyên Vinh Nghị, thấy hắn nắm chắc chỉ vào cái bàn, cảm thấy hiểu rõ, đề nghị nói: “Gọi ta là Thịnh Trạch đi!”

“Thịnh Trạch!” Đoạn Sở hiểu rõ. Hắn lúc trước trên trái đất, cũng đã kêu qua tên Úc Thịnh Trạch, cho dù hiện tại biết hắn là hoàng tử, nhưng là người sinh trưởng ở trái đất, không có cấp bậc thâm nghiêm như vậy, Đoạn Sở cảm thấy, chỉ cần đủ lễ phép là có thể, huống chi bọn họ về sau cũng là quan hệ hợp tác.

Úc Thịnh Trạch chỉ cảm thấy lông mày này nảy lên, trầm mặc nhìn Đoạn Sở, lại đem tầm mắt chuyển hướng trên bàn, ôn thanh nói: “Mấy thứ này người trước

thu lại đi, về sau có cái gì cần, nói cho ta biết một tiếng là được.”

Đoạn Sở nghe vậy, không khỏi 囧. Ăn không phải trả tiền lại ở không?

“Khụ”, Nguyên Vinh Nghị trộm cười cười, ý vị thâm trường nhìn Úc Thịnh Trạch, đối với Đoạn Sở giải thích: “Chiến sĩ thu vật tư để cấp cho người khế ước xứng đôi, là chuyện thường tình. Nếu ngươi cảm thấy bất khoan, về sau nếu nghiên cứu chế tạo ra cái gì, cũng ưu tiên suy nghĩ tới Thịnh Trạch là được.”

Đoạn Sở tưởng tượng, hắn còn cần khai thông tinh thần lực cho Úc Thịnh Trạch, liền gât gât đầu. Hơn nữa hắn cũng muốn về nhà, tổng không thể ngay cả lộ phí đi đường cũng không có. Coi như là bắt đầu công việc, chờ về sau xác định phương hướng hành nghề, lại hỏi báo Úc Thịnh Trạch.

Nguyên Vinh Nghị thấy Đoạn Sở tiếp nhận ý kiến của mình rồi, hướng về phía Úc Thịnh Trạch nháy mắt một trận, nhìn Đoạn Sở đi tới cái bàn phía trước, tay trái mang nhẫn không gian nhẹ nhàng đặt ở mặt trên, hắn vừa định bảo Úc Thịnh Trạch tiến lên chỉ điểm, những thứ trên bàn đã biến mất không còn một mảnh.

“Ngươi dùng nhẫn không gian?” Nguyên Vinh Nghị kinh ngạc hỏi.

Đoạn Sở dùng một chút, hắn đã quen dùng tinh thần lực ra vào không gian trà son, đối với nhẫn không gian cũng rất tự nhiên mà đưa tinh thần lực vào, bỏ qua việc hắn ngay cả nhẫn không gian cũng là mới biết được, lại là người mới thức tỉnh, tựa hồ nắm giữ tinh thần lực có điểm nhanh.

“Người khế ước am hiểu nhất chính là vận dụng tinh thần lực, chuyện này có cái gì kỳ quái!” Úc Thịnh Trạch thần sắc lãnh đạm giải vây.

Nguyên Vinh Nghị hắc hắc cười cười, lập tức nhìn Đoạn Sở, hai mắt sáng lên hỏi: “Đoạn Sở, Thịnh Trạch mang về một ít hạt giống cùng lá trà, có chút công hiệu của thuốc, thiên phú của ngươi về việc khống chế tinh thần lực không tồi, không bằng cùng chúng ta nghiên cứu làm thế nào gieo trồng cùng phối chế thuốc? Ta nói với ngươi, nhất là lá trà, nó còn có công hiệu của thuốc ngưng thần, giá trị tuyệt đối đáng nghiên cứu. Huống chi Thịnh Trạch mang về một chuyến không hề dễ dàng, không thể lãng phí, đúng không?”

Đoạn Sở nhãn tinh sáng lên, vừa muốn nói gì, đã bị Úc Thịnh Trạch đánh gãy: “Ngươi có thể trở về cẩn thận suy nghĩ, hơn nữa cho dù thật sự muốn nghiên cứu gieo trồng cùng chế thuốc, nền móng căn bản cũng phải nắm giữ cho vững mới được.”

Nói xong, Úc Thịnh Trạch còn trừng mắt nhìn Nguyên Vinh Nghị.

Nguyên Vinh Nghị khóe miệng run rẩy, hắn chẳng qua chỉ là đang cần một người khế ước tín nhiệm, Đoạn Sở phù hợp tất cả điều kiện của hắn, cho nên mới có chút nóng vội, còn có thể không biết cần có nền móng căn bản sao?

Ánh mắt Đoạn Sở di chuyển qua lại giữa hai người, hắn tự nhiên là ước gì có thể lập tức gât đầu, hơn nữa lá trà trong không gian trà son, đã xác định đối tinh thần lực của người thức tỉnh có tác dụng trấn an, bất quá thoát nhìn, vẫn là Úc Thịnh Trạch nói có đạo lý.

Cuối cùng, Nguyên Vinh Nghị vẫn không thể thuận lợi lựa tới một người khế ước, ngược lại cống hiến ra một đống lớn các loại tư liệu về gieo trồng cùng chế thuốc.

Bởi vì liên quan đến kì thức tỉnh, Đoạn Sở chỉ có thể nằm trên giường tĩnh dưỡng, Úc Thịnh Trạch liền bồi ở một bên, Tử Tinh thú chung quy vẫn thích quấn quýt lấy Đoạn Sở, lúc hắn đi vào giấc ngủ lại trèo lên giường, nằm ở bên thất lưng hắn. Buổi chiều ngày thứ hai, Đoạn Sở sau khi thức tỉnh hoàn thành liền trở về Đoạn gia, Tử Tinh thú còn ở bên chân hắn xoay quanh, “ô” “ô” vội vàng nôn nóng kêu.

Đoạn Sở vẫn là lần đầu tiên được tiểu động vật hoan nghênh như vậy, không khỏi cười cười, xoay người vô cùng thân thiết sờ sờ đầu nhỏ của Tử Tinh thú.

“Ngươi thích không?” Úc Thịnh Trạch hỏi.

Đoạn Sở thẳng đứng dậy, lại nhìn nhìn Tử Tinh thú đang trông mong ngẩng đầu nhìn hắn, cuối cùng phì một tiếng ngồi xuống, mỉm cười: “Chỉ là cảm thấy rất thú vị.”

Trong lòng lại ngầm hạ quyết định, chờ về sau có thể về nhà, hắn nhất định phải tìm cho tiểu muội một con Tử Tinh thú nhu thuận đáng yêu nhất.

Úc Thịnh Trạch nhìn theo Đoạn Sở rồi đi, cúi đầu, Tử Tinh thú bỏ nhào về phía trước, tựa hồ còn muốn giữ hắn lại.

“Thật là kỳ quái, không biết Tử Tinh thú khác có như vậy không, hay chỉ có con này huyết mạch hoàng tộc nên đặc biệt?” Nguyên Vinh Nghị một phen xách Tử Tinh thú lên, thấy nó thuận theo nằm úp sấp không nhúc nhích, không khỏi cảm thán.

“Ài, ngươi nếu đáp lại hai cái, ta ngày mai liền mang ngươi đi gặp Đoạn Sở, được không?” Nguyên Vinh Nghị dụ hống.

“Ô”, thân thể nhỏ bé của Tử Tinh thú vẫn không nhúc nhích, mở to một đôi mắt màu vàng, nhìn chăm chăm vào Nguyên Vinh Nghị.

“Ta cảm thấy nó đang cười nhạo ta!” Nguyên Vinh Nghị khóe miệng run rẩy.

Úc Thịnh Trạch duỗi dài cánh tay, đem Tử Tinh thú bế trở về, nói: “Tử Tinh thú tuy rằng dụ dỗ ngoan, lại thập phần thông minh, tự nhiên biết ngươi không có khả năng mang nó tham gia hôn yến của Đoạn gia.”

Nguyên Vinh Nghi lấy tay trạc trạc lồng Tử Tinh thú, nở nụ cười: “Nói cũng thật là, nó nhát gan như vậy, ngày mai chính lại có chiến sĩ cấp 8 trình diện, còn không chỉ một người.”

Úc Thịnh Trạch ngẩn ra, bỗng nhiên nâng lên cánh tay rảnh rỗi, nhìn về phía vòng thông tin.

“Làm sao vậy?” Nguyên Vinh Nghi tò mò hỏi.

Úc Thịnh Trạch trầm mặc nửa ngày, nhìn về phía Nguyên Vinh Nghi hỏi: “Người có nói cho Đoạn Sở, chiến sĩ đã ngoài cấp 8, chỉ cần có tâm, thực dễ dàng nhìn ra thân phận người khế ước?”

Tháng Mười 24, 2015

21

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 21

Đoạn Sở lúc này trên phi hành khí, rốt cục cảm nhận được kích thích cực hạn khi đi, thời điểm từ phi hành khí xuống dưới, cả người đều thần thanh khí爽, tâm tình thư sướng, cùng lúc trước hôn thiên ám địa hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

Vòng thông tin truyền đến nhắc nhở của Úc Thịnh Trạch, tuy làm cho hắn có điểm lo lắng, bất quá Đoạn Sở cũng sẽ không bởi vậy mà phiền não bất an. Không phải chỉ là lại đánh vỡ kế hoạch thôi sao, sau khi hắn thức tỉnh, sớm đã quen với việc rất nhiều chuyện không theo kế hoạch, còn hơn mới đối mặt đã bị Úc Thịnh Trạch chọc thủng bí mật mình vấp và che giấu, bị chiến sĩ cấp 8 phát hiện thân phận người khế ước trước kế hoạch, chỉ là việc nhỏ không đáng kể.

Hơn nữa mục đích lúc ban đầu của hắn, trừ bỏ lười cùng Mông Gia Nghi dây dưa, cũng là muốn chờ sau này đến nghiệp đoàn người khế ước đăng ký, làm cho hết thảy thành kết cục đã định mới công khai. Nếu Úc Thịnh Trạch không lật lọng, cho dù thật sự bại lộ, người buồn bực nhất, ảo não nhất cũng không phải hắn, coi như trước tiên xem diễn.

Đoạn Sở chậm chạp đi về tòa thành, phía sau, Phổ Lô Tử tuy vẫn tận trung với cương vị công tác mà theo sát, nhưng hai mắt lại thẳng lăng lăng nhìn chăm chú về phía trước bại lộ nội tâm không bình tĩnh của hắn. Việc này cũng không thể trách hắn, mặc cho ai bỗng nhiên được biết, vừa rồi cùng Nguyên Vinh Nghi đứng ở cửa tiền đưa chính là cửu điện hạ của đế quốc, mà hắn căn bản lại không hạ phi hành khí hành lễ, không biết có khiến cửu điện hạ khó chịu hay không.

Đoạn Sở trong lúc vô ý quay đầu lại, nhìn thấy Phổ Lô Tử bộ dáng cứng ngắc, không khỏi bật cười.

“Phổ Lô Tử, người trước kia, chưa từng thấy qua ảnh chụp của cửu hoàng tử sao?” Đoạn Sở cũng thực ngoài ý muốn. Hắn nghĩ rằng ở Cáp Ngói tinh hệ, thành viên hoàng thất cũng giống như ở trái đất, đều công khai thông tin hình ảnh cho người người đều biết, nguyên chủ không biết đại hoàng tử, chỉ là vì tin tức bẽ tắc, không nghĩ tới hắn đã đoán sai.

“Thất thiếu gia, cửu điện hạ chính là chiến sĩ thiên tiên của quân bộ, cho dù xuất hiện trước mặt công chúng, hình tượng trong mạng lưới tinh vực cũng sẽ bị làm cho mờ ảo.” Phổ Lô Tử trả lời. Không hề hoài nghi Đoạn Sở khuyết thiếu thương thức, ai cũng đều biết thất thiếu gia đối với việc bên ngoài thờ ơ, chưa xác định hành nghề, lại vừa mới trưởng thành không lâu.

Đoạn Sở gật gật đầu, lúc này mới nhớ tới, lúc trước Úc Thịnh Trạch cũng nói qua cho hắn, phạm là người thức tỉnh, đều có thể dùng tinh thần lực ngoại phóng bao vây chính mình, có thể ngăn cản tất cả điện tử dò xét. Xem ra hắn lúc trước kêu tên Úc Thịnh Trạch mà không bị hoài nghi, ít nhiều cũng có liên quan đến thân phận thiếu gia Đoạn gia cùng đại hoàng tử bỗng nhiên báỉ phòng.

“Thất đệ, đệ rốt cục đã trở lại, tỷ thật lo lắng, sợ đệ không kịp trở về, bỏ qua tiệc đính hôn ngày mai.”

Một đạo thanh âm tràn ngập lo lắng vội vàng truyền đến, Đoạn Sở ngẩng đầu, chỉ thấy Đoạn Nhã Thanh tư thái đoan trang đứng ở bậc thang phía trước, bên người còn có vài nam tử tuổi trẻ xuất sắc, xem khuôn mặt đều có vài phần tương tự, tựa hồ đều là người một nhà.

“Ta đã nói cho phụ thân cùng Tất Duy Tử đại nhân.” Đoạn Sở lãnh đạm giải thích, trong lòng cũng đoán được thân phận vài người này.

Đoạn Nhã Thanh chỉ mỉm cười, tựa như không chú ý tới Đoạn Sở lạnh lùng, kiều ngạo lại không mất dịu dàng nói: “Thất đệ, đệ trở về đúng là chậm, buổi sáng tam gia gia đã tới rồi. Đệ nếu trở về sớm một chút, còn có thể cùng mọi người nghênh đón đại nguyên soái của Đoạn gia chúng ta. Đệ xem, bên người tỷ đều là đường huynh đệ của chúng ta (anh em họ), cố ý lại đây tham gia tiệc đính hôn, còn có hai đường muội đang ở nghỉ ngơi. Chờ về sau chúng ta trở về thủ đô tinh cầu, nói không chừng còn phải nhờ đến bọn họ chiếu cố nhiều.”

“Nhã Thanh tỷ quá khách khí, sao lại nói cái gì chiếu cố, đều là người một nhà cả.” Một nam tử cùng Đoạn Nhã Thanh tuổi không sai biệt lắm cười tủm tỉm nói, nhìn kỹ Đoạn Sở, tiến tới trước, tự giới thiệu nói: “Thất đệ, ta là Đoạn Xa, người nên gọi ta một tiếng Lục ca.”

“Lục ca!” Đoạn Sở nghe lời gọi, lại nhìn về phía vài vị đường huynh đệ, bình tĩnh vẫn an: “Vài vị đường ca hảo, đường tỷ hảo. Thật có lỗi, hôm nay đích xác về trễ, đường ca đường tỷ nếu tới rồi, khi nào thì rảnh, ta mời khách bồi tội.”

Đoạn Xa ngoài ý muốn, nhìn chằm chằm đường đệ trước người mắt so với hắn nhỏ hơn hai tuổi, khuôn mặt hơi lộ vẻ ngây ngô, nhưng cử chỉ khéo léo, không kiêu ngạo không siểm nịnh, đều có một phần khí độ thanh nhã thông dong, cùng phế vật thiếu gia lúc trước nghe đồn hoàn toàn không phù hợp.

“Nói cái gì bồi tội, mọi người chúng ta, làm sao so được với Nguyên gia đại thiếu gia. Thất đệ người cùng Nguyên Vĩnh Nghị giao hảo, có thể hữu dụng hơn chúng ta nhiều.”

Đột ngột khiêu khích, mang theo trào phúng rõ ràng. Đoạn Sở nhìn qua, nam tử tuổi trẻ thoát nhìn so với Úc Thịnh Trạch thì lớn hơn một chút, sắc mặt tối tăm, hai mắt chứa ganh ghét, lòng dạ chỉ sợ không lớn.

Đoạn Sở đang đoán hắn là thứ mấy, đã có người lên tiếng trách cứ: “Nhị đệ, đệ nói gì vậy, cảm thấy Đoạn gia ta không hơn được Nguyên gia sao?”

Nam tử khác hừ lạnh một tiếng: “Nhị ca, không phải người nào cũng giống huynh, chỉ biết thăm nghĩ tới giá trị lợi dụng của bằng hữu.” Hắn nói xong, đối với Đoạn Sở gật gù đầu, lạnh giọng tự giới thiệu: “Ta là hàng tứ, Đoạn Hoa.”

Đồng dạng ngắn gọn hai ba câu chỉ trích, liên bại lộ lập trường cùng tâm tính. Đoạn Sở đã sớm đem quan hệ trong Đoạn gia để ý rõ ràng, biết đứng hàng thứ tư, thứ sáu chính là tôn tử của tam tổ phụ Đoạn Văn Xương. Trừ bỏ đứng hàng thứ tư năm chính là độc tôn của vợ lẽ, mặt khác hẳn đều là đích tôn, bên trong Đoạn gia quả nhiên phân tranh không ngừng.

Đoạn Sở đối chiếu nhất nhất hành lễ, âm thầm tính toán làm sao rời khỏi Đoạn gia. Trở thành người khế ước của cửu hoàng tử, so với người khế ước bình thường càng dễ bị người nhớ thương.

“Ô” một trận tiếng kêu nhỏ bé yếu ớt, Đoạn Sở sững sốt, một đạo bóng trắng cùng với tiếng kêu của Đoạn Nhã Thanh “Ai nha, Bạch Bạch mau tới đây!”, thẳng tắp phóng tới ngực hắn.

Đoạn Sở vội vàng lui về phía sau vài bước, tia tinh thần lực bất động thanh sắc ngăn cản đoàn lông mao màu trắng, làm giảm xuống hơn phân nửa lực va chạm, sau đó vững vàng ôm lấy Từ Tinh thú.

Tướng Úc Thịnh Trạch cùng Nguyên Vĩnh Nghị lại đây, Đoạn Sở nhìn cũng chưa nhìn vật nhỏ trong lòng ngực, đã muốn quay đầu lại coi thử.

“Đoạn Sở, đệ mau đưa Bạch Bạch trả lại cho ta!” Đoạn Nhã Thanh thét chói tai đánh gãy động tác của hắn.

Đoạn Sở nhìn thấy Đoạn Nhã Thanh thập phần kích động, mặc danh kỳ diệu hỏi: “Cái gì Bạch Bạch?”

“Ta nghĩ tỷ Nhã Thanh nói, chính là Từ Tinh thú người đang ôm!” Lục ca Đoạn Xa cười tủm tỉm nói, đối với Đoạn Nhã Thanh thất thố tựa như không phát hiện.

Thân ca ca của hắn là Đoạn Hoa hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn về phía xa xa.

Đoạn Sở cúi đầu, lúc này mới phát hiện, con Từ Tinh thú trong lòng ngực, rõ ràng lớn hơn một vòng.

Con người Đoạn Nhã Thanh chợt lóe, dư quang thấy Đoạn Hoa mặt lạnh, không khỏi thu liễm đáng về gây sự trên mặt, thấp giọng cầu xin: “Con Từ Tinh thú này, là lễ vật đính hôn phụ thân tặng tỷ, đệ bắt nó trả lại cho ta, được không?”

Đoạn Sở có điểm không nói gì, một câu tiện thể nhắc tới hai người nguyên chủ để ý nhất, thật đúng là tận hết sức lực muốn đá kích hắn. Nhìn đến mấy người đại đường ca Đoạn Thành về mặt chỉ trích, Đoạn Sở lười lãng phí vô mồm, xoay người đem Từ Tinh thú thả xuống dưới. Dù sao trước mắt đường huynh đệ này đó, đứng ở bên Đoạn Nhã Thanh tự nhiên sẽ giúp năng, những người khác, tự bọn họ có sức phán đoán.

Nhưng con Từ Tinh thú gọi là Bạch Bạch này, cứ nằm sấp tại chỗ, như thế nào cũng không chịu hoạt động bước chân.

Đoạn Nhã Thanh tiến lên từng bước nghĩ muốn ôm nó, kết quả viên cầu nhỏ, bỏ nhào về phía trước, chân trước trực tiếp bám lấy cổ chân Đoạn Sở, như thế nào cũng không chịu rời lỏng.

“Đệ, đệ đã làm gì nó?” Đoạn Nhã Thanh nóng nảy. Đoạn gia cho dù quyền thế hiển hách, kể cả Đoạn gia ở thủ đô tỉnh cầu, cũng chỉ có một con Từ Tinh thú này. Lúc trước hai đường muội lại đây, tầm mắt không chịu dời đi. Nàng còn tính toán dùng cái này mượn sức Đoạn Hàm Lôi.

“Xì” một tiếng, mọi người quay đầu lại, chỉ thấy hai nữ hài tử đứng ở cách đó không xa cười so với cùng Đoạn Nhã Thanh không sai biệt lắm, thoát nhìn thập phần thanh thuần, cô gái tầm mười hai mười ba tuổi, hai mắt tinh lượng nhìn Từ Tinh thú dưới chân Đoạn Sở.

“Nhã Thanh, Từ Tinh thú là từ trong tay chúng ta chạy ra, có lẽ thất đệ còn chưa kịp làm cái gì đâu.” Đoạn Tông Văn trào phúng nói. Cô bé khác thì lộc cộc chạy tới.

“Bạch Bạch, người nguyên lai ở trong này a, hại ta tìm thật mệt.” Cô bé nũng nịu khề oán giận, ngồi xổm xuống, lấy tay thật cẩn thận chạm vào Từ Tinh

thứ, thấy nó chỉ nằm úp sấp bất động, muốn bắt nó ôm lấy liền nghe tê lạp một tiếng, quần Đoạn Sở bị kéo thành một cái lỗ hổng.

“Nga?” Cô bé ngẩng đầu lên, không biết làm sao nhìn Đoạn Sở.

Đoạn Sở ánh mắt nheo lại, đối với cô bé gật gật đầu, xoay người đem Từ Tinh thú kéo lên, đưa vào trong tay cô bé.

“Cám ơn, cám ơn thật ca ca.” Cô bé vội vàng hai tay nhận lấy, giòn tan nói lời cảm tạ, ánh mắt màu lam trong suốt trong sáng, khuôn mặt thoát nhìn thập phần đáng yêu.

“Không cần khách khí.” Đoạn Sở mỉm cười. Hắn đã chú ý tới, cô bé sau khi lại đây, Đoạn Hoa cùng Đoạn Xa đều là ý cười đầy mặt, Đoạn Hoa vẫn lãnh nghiêm mặt ánh mắt nhìn về phía nàng cũng trở nên nhu hòa, hẳn là cô gái nhỏ nhất Đoạn gia Đoạn Hàm Lôi.

Đoạn Nhã Thanh gian nan duy trì lễ nghi, ánh mắt nhìn về phía Đoạn Sở, hận không thể tiến lên nghiền nát hắn. Khi nào thì phế vật đầu cũng không dám ngẩng lên, lại có thể cùng nhóm tuần kiệt ưu tú nhất Đoạn gia thông dong ứng đối?

“Hàm Lôi, Bạch Bạch vẫn là để ta ôm đi, nó vừa rồi bỗng nhiên đụng vào thắt ca ca của ngươi, lại còn kéo thùng quần hắn, không biết có phải đã xảy ra vấn đề gì không, ta trước kiểm tra một chút.” Đoạn Nhã Thanh ôn nhu khuyên bảo.

Đoạn Hàm Lôi ngăn ra, không muốn mà lui về phía sau từng bước, vừa vặn đứng ở bên người Đoạn Sở, Từ Tinh thú đập mạnh chân sau, lại một lần nữa nhảy về phía Đoạn Sở, Đoạn Sở theo bản năng túm lấy, vừa lúc bế trọn.

Tất cả mọi người tròn tròn mắt, cho dù không dưỡng qua Từ Tinh thú, đối với tập tính của loại sủng vật rất thừa thớt trên quý này, bọn họ cũng vẫn biết một chút. Tuy thập phần dịu ngoan, nhưng sẽ không làm nũng với chủ nhân, hiện tại lại liên tiếp thân cận với một người chưa từng tiếp xúc như vậy, quả nhiên là thập phần quái dị.

“Đệ, đệ rốt cuộc đã làm gì nó?” Đoạn Nhã Thanh rốt cục nhìn không được lại lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Từ Tinh thú tràn ngập không tốt.

“Đừng vậy, thất đệ, mau đưa Từ Tinh thú trả lại cho Nhã Thanh đi?” Đại đường ca Đoạn Thành khuyên bảo, trên mặt còn toát ra một tia không đồng ý.

“Hai người nói cái gì vậy, thất ca lại không làm gì, là Bạch Bạch tự mình bỏ nhào qua.” Đoạn Hàm Lôi bất mãn đỏ đỏ miệng.

Vài người khác đang muốn mở miệng, “Vì một con Từ Tinh thú mà cãi nhau, còn ra thể thống gì nữa?” Tiếng trách cứ của Đoạn Chí Tu truyền tới: “Tiểu Sở, Từ Tinh thú trước đưa cho Nhã Thanh, nhanh lại đây gấp tam tổ phụ cùng đường thúc bá.”

Mọi người quay đầu lại, hóa ra là Đoạn Văn Vũ cùng Đoạn Văn Xương mang theo cha mẹ bọn họ cùng nhau lại đây.

Đoạn Nhã Thanh vui vẻ trong lòng, ngày mai nàng đám hỏi cùng với Mông gia, ngay cả đại hoàng tử cũng tới, lúc này Đoạn Văn Vũ tự nhiên sẽ thiên vị nàng.

Đoạn Nhã Thanh trên mặt lộ ra thần sắc ủy khuất, nhìn Đoạn Văn Vũ nói: “Tổ phụ, Bạch Bạch bị thất đệ ôm đi, lại không nghe ta nói, còn, còn. . . . .”

“Ha ha ha, này có gì kỳ quái! Người khế ước thiên phú không thể tưởng tượng, có lẽ tinh thần lực của Tiểu Thất đối với Từ Tinh thú có công hiệu!” Thân cao thể tráng Đoạn Văn Xương bỗng nhiên phá lên cười, nghiêng đầu nhìn về phía huynh trưởng của mình, oán giận nói: “Nhị ca, ca cũng thật không phúc hậu. Tiểu thất đã thức tỉnh thành người khế ước, ca thời điểm vừa rồi giới thiệu cho ta, sao một chút cũng không nhắc tới?”

Đoạn Nhã Thanh chỉ cảm thấy ngực như bị người ta đánh một quyền thật mạnh, sắc mặt trở nên trắng bệch, bất chấp lo lắng Đoạn Sở trở thành người khế ước như thế nào, thâm nghĩ lúc này mà không tranh thủ, nàng trước mặt đám người đường huynh đệ sẽ không nâng nổi đầu.

“Nhưng là tổ phụ, Bạch Bạch, Bạch Bạch phải. . . .” Đoạn Nhã Thanh không cam lòng muốn tỏ thái độ.

“Bạch Bạch chính là muốn cho Đoạn Sở, con quên rồi sao?” Đoạn Chí Tu giành trước nói, “Sau này Tiểu Sở thân thể không tốt, mới giao cho con chiếu cố.”

Đoạn Nhã Thanh bỗng nhiên tròn to mắt, thẳng lăng lăng nhìn Đoạn Chí Tu, rốt cuộc không còn giữ được hình tượng nhu thuận nhã nhặn lịch sự. Nàng chỉ cảm thấy khuôn mặt phụ thân trở nên thật xa lạ, bên tai Đoạn gia đường huynh đệ khe khẽ nói nhỏ, lại làm cho nàng hận không thể chui xuống dưới đất, để cho nàng càng tuyệt vọng chính là, nàng thể nhưng ở trong mắt của Bối Tĩnh Lan, cũng thấy được bối rối cùng hoảng sợ. . . . .

Tháng Mười 24, 2015

22

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 22

Nữ tử kiều mỵ sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt muốn khóc, bộ dáng chịu đủ đã kích khiếp sợ, thoát nhìn thập phần điềm đạm đáng yêu. Nếu là bình thường, chỉ sợ Đoạn Chí Tu sẽ đem nàng coi như hòn ngọc quý trên tay, nhất định lập tức ưng thuận hứa hẹn, chỉ cầu ái nữ mặt giãn ra cười vui. Đáng tiếc, cha mẹ Đoạn Nhã Thanh cùng đám người Đoạn Văn Vũ giống nhau, đem tất cả lực chú ý, đều đặt ở trên người Đoạn Sở vừa mới được hấp thụ ánh sáng người khế ước.

Đoạn Văn Vũ lúc này mới phát hiện, tôn tử phế tài trong ấn tượng tối tăm trăm mặc, khiếp nhược tự ti, đã sớm biến thành một thanh niên tuấn tú trăm ôn nội liêm, thanh nhã thông dong. Nhưng hắn vẫn lên gạt đi thân phận người khế ước, chẳng lẽ suy tính cái gì? Một người khế ước có thể mang đến cho Đoạn gia ích lợi thật lớn, nhưng nếu người khế ước này là một kẻ si tình, có thể sẽ phiền toái. Nghĩ đến tiệc đính hôn sắp tới, Đoạn Văn Vũ đã khôi phục bình tĩnh nhàn lại mi.

Khác với bản khoản của Đoạn Văn Vũ, Quỳnh cùng Đoạn Chí Tu, Bối Tinh Lan lo lắng càng sâu. Mà trong đại sảnh, những người khác cũng không bình tĩnh, nhất là hai người vừa rồi ác ngôn ác ngữ, đặc biệt một người khế ước chưa tuyên định chiến sĩ, là hành vi cực kì không sáng suốt. Đoạn Thành cùng Đoạn Hưng đều lộ ra vẻ mặt ảo não, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

Chi thứ ba là tinh táo nhất, gần nhất bọn họ chưa từng cùng Đoạn Sở có gì quá đáng, thứ hai, có chiến sĩ cấp 8 tọa trấn Đoạn gia chi thứ ba, thật đúng là không lo lắng một người khế ước, hơn nữa chi thứ ba có bốn vị chiến sĩ thiên tiên, đều đã tuyên định người khế ước, tuy rằng Đoạn Xa cùng Đoạn Hoa còn chưa kết hôn, cũng đều là chuyện tốt.

Đoạn Văn Xương thực vừa lòng, Đoạn gia lại có một người khế ước, cho dù là một người khế ước tinh thần lực giá trị thấp, nhưng phụ thân Đoạn Kỳ Diệu đều sẽ cao hứng. Thấy không khí trước mắt có điểm ngưng trệ, hắn nhìn ca ca chính mình, tính toán mở miệng.

Thanh âm mềm mại của Đoạn Hàm Lôi đánh gãy hắn: “Thất ca ca, kia, Bạch Bạch cho ta ôm một cái, được không?”

Lực chú ý của Đoạn Sở vẫn còn nằm trên vị chiến sĩ cấp 8 khôi ngô kia, mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng vừa đối mặt đã bị vạch trần thân phận, thật sự khiến người ta kinh hãi. Đoạn Sở đối với Cấp Ngồi tinh hệ thật sự không thể giải thích, chiến sĩ cấp 8 đã cường hãn như vậy, vậy chiến sĩ cấp 9 đứng đầu đế quốc, sẽ có bao nhiêu khủng bố, có thể phát hiện hắn là linh hồn ngoại lai hay không? Đoạn Sở bỗng nhiên cảm thấy đầy nguy cơ.

Nghe được lời Đoạn Hàm Lôi, Đoạn Sở lấy lại tinh thần, bình phục tinh tự bất an, đem Tử Tinh thú đặt vào tay Đoạn Hàm Lôi.

“Nếu muội thích, liền cho muội nuôi được không?” Đoạn Sở có một đồng chuyện, làm sao có thời gian dưỡng sủng vật, còn không bằng cho Đoạn Hàm Lôi, về sau trở về trái đất, cho... , tiểu muội Trữ Khang Khiết mua một con là có thể.

Đoạn Hàm Lôi gạt mình mở lớn miệng, quay đầu lại nhìn nhìn tổ phụ chính mình, lại nhìn nhìn hai ca ca, cuối cùng không muốn lác lác đầu.

“Không được, Tử Tinh thú ánh mắt màu vàng rờn, cả thủ đô tinh cầu cũng chỉ có mười mấy con, con của Thanh Hân điện hạ, cũng là do đại hoàng tử cầu cử hoàng tử đến nơi đó tìm thật lâu mới tìm được.” Đoạn Hàm Lôi nói xong, trông mong nhìn Đoạn Sở nói: “Cho ta ôm một cái là được rồi.”

Đoạn Sở thật đúng là không biết Tử Tinh thú trân quý khan hiếm như vậy, hắn cúi đầu, nhìn về phía con Tử Tinh thú trong lòng ngực, “ồ”, Tử Tinh thú tựa hồ biết tính toán của Đoạn Sở, ánh mắt ướt sũng nhìn hắn, giống như là thực ủy khuất, rồi lại nhẫn nhục chịu đựng.

Đoạn Sở không khỏi nhớ tới con Tử tinh thú mà Thịnh Trạch dưỡng, thân thể nho nhỏ mềm mại luôn kéo hắn vào giấc ngủ, dị thường thuận theo. Hắn trấn an sở sờ bộ lông Tử Tinh thú, nhìn nết Đoạn Nhã Thanh, thấy nàng vẫn là một bộ dáng chịu đủ đã kích, bất động thanh sắc thu hồi tâm mắt, đối với Đoạn Hàm Lôi gật đầu: “Đương nhiên có thể, vậy mấy ngày nay, muội liền giúp ta ôm nó, được không?”

Đoạn Hàm Lôi hoan hô một tiếng, tiếp nhận Tử Tinh thú thập phần mềm mại, đối với Đoạn Sở ngọt ngào cười, chạy chậm tới bên người Đoạn Xa.

“Nhị ca, nếu Tiểu thất mới về, để nó đi nghỉ ngơi đi, có chuyện gì buổi tối nói sau.” Đoạn Văn Xương nói, ánh mắt nhìn về phía Đoạn Sở tràn đầy ý cười.

Đoạn Văn Vũ thoáng chốc liền bùng tỉnh, vô luận như thế nào, đây đều là chuyện của Đoạn gia chi thứ hai, việc cấp bách trước mắt là giải quyết tai họa ngầm.

“Tam đệ nói không tồi, vậy nhóm các người tùy ý đi, dù sao Y Duyệt Tát người cũng quen thuộc!”

Đoạn Văn Xương cười gật gật đầu, để con dâu trông coi Đoạn Hàm Lôi, chính mình mang theo đứa con cùng hai tôn tử rời đi.”

“Ông nội, Đoạn Sở vậy mà lại là người khế ước, nhị tổ phụ vì cái gì lại không bảo đảm cho lão tổ tông?” Đoạn Xa khó hiểu hỏi.

Gia tộc xuất hiện người khế ước, chính là đại sự hạng nhất, bọn họ trước đó vậy mà lại hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí Đoạn Nhã Thanh biểu hiện cũng rất kỳ quái, chẳng lẽ nhị tổ phụ ngay cả người nhà cũng đều che giấu?

Phụ thân Đoạn Xa, Đoạn Chí Viêm là chiến sĩ thiên tiên cấp 6, nghe vậy cũng đi theo truy vấn: “Phụ thân, chẳng lẽ nhị thúc đã có tính toán? Dù sao Đoạn Sở giá trị tinh thần lực cũng rất thấp, xứng đôi hẳn là dễ dàng.”

Đoạn Văn Xương thay đổi vẻ mặt sáng sủa lúc trước, lộ ra tươi cười trào phúng: “Chỉ sợ nhị ca tốt của ta, bản thân cũng không biết có một vị tôn tử người khế ước.”

Đoạn Xa giật mình, không khỏi nở nụ cười, đối với phụ thân cùng tổ phụ nói: “Đúng vậy, Đoạn Sở phé vật thanh danh truyền xa, tự nhiên là không có quan hệ với nhị tổ phụ, xem ra hẳn cùng người trong nhà quan hệ không tốt. Kia, ông nội có nghĩ đến chuyện mượn sức Đoạn Sở không? Phải biết rằng, người khế ước nam ít hơn người khế ước nữ, càng đừng nói Đoạn Sở xuất thân từ gia đình cao quý, chính là kiểu thích nhận được ưu ái của nữ chiến sĩ.”

Đoạn Chí Viêm có chút đăm chiêu gật đầu, hiển nhiên cũng đồng ý với ý kiến của thứ tử.

Đoạn Hoa không hề giận nhìn Đoạn Xa, lạnh giọng trách cứ: “Một chiến sĩ thiên tiên, cả ngày lại chỉ biết tính kế, đệ vẫn nên học cách tăng cường lực chiến đấu đi. Chẳng lẽ đệ định lấy thành tích chiến sĩ thiên tiên cấp 2 tốt nghiệp sao?”

Đoạn Xa biến sắc, nét tươi cười toàn bộ tiêu thất, ánh mắt nhìn về phía Đoạn Hoa lộ ra một tia đau thương, môi run run, cũng không nói gì được.

“Tiểu tử, ngươi nói bậy bạ gì đó?” Đoạn Chí Viêm lòng tràn đầy không hề giận nhìn về phía đứa con cả, cả ngày lạnh lùng nghiêm mặt, đối với người nhà của mình lại không thân cận, cũng không biết giống ai: “Đệ ngươi còn không phải vì muốn tốt cho chúng ta. . . .”

“Tốt lắm, đừng nói nữa!” Không đợi Đoạn Hoa phản bác, Đoạn Văn Xương lạnh giọng mệnh lệnh: “Tiểu Tử lưu lại, Chí Viêm, ngươi mang theo Tiểu Thất đi về trước đi!”

Nhìn thấy phụ thân cùng đệ đệ rời đi, sắc mặt Đoạn Hoa cũng không tiếp tục lạnh lùng, ngược lại khó nén ưu sầu nhìn về phía Đoạn Văn Xương: “Tổ phụ, từ khi ngài thăng lên cấp 8, nhà bác Đỗ Tuấn Hạo luôn tìm tới Tiểu Xa, Tiểu Xa tâm tư liên tục lệch hướng, ở trường quân đội liều mạng mượn sức các nhà chiến sĩ thiên tiên, ngay cả người khế ước của đệ ấy ở học viện người khế ước cũng vậy. Tâm tư đệ ấy như vậy thì không thể thăng cấp được, tương lai làm sao xuất chinh bây giờ?”

Đoạn Văn Xương lắc lắc đầu, chỉ vỗ vỗ bờ vai hắn: “Không quan hệ, nó ăn đủ mệt tự nhiên sẽ hiểu ra. Chỉ cần con đủ cường đại, thì chính là hậu thuẫn hữu lực nhất của nó.”

Đoạn Hoa ngẩn ra, ngao ngễ gật đầu, “Tổ phụ yên tâm, con nhất định có thể trở thành chiến sĩ ưu tú nhất quân bộ.” Hắn dừng một chút, lại do dự hỏi: “Vậy một nhà bác thì sao?”

Đoạn Văn Xương thờ dài, không chỉ có tôn tử, ngay cả tâm tư nữ nhân cũng lệch hướng. “Không cần lo lắng, đại hoàng tử từ trước đến nay làm việc thỏa đáng, thê tộc của hắn, hẳn tự nhiên sẽ đi quân thúc.”

Đoạn Hoa đối với hoàng thất cũng không hiểu biết, chỉ phải chấp nhận.

Đoạn Sở hoàn toàn không biết, bởi vì thân phận người khế ước mà hắn đột nhiên hấp thụ ánh sáng, đưa tới tranh chấp bên trong Đoạn gia. Mới vừa quay về phòng ngủ không lâu, hắn đã bị Đoạn Văn Vũ kêu tới phòng họp ở lầu ba.

Nơi đó, vợ chồng Đoạn Văn Vũ cùng vợ chồng Đoạn Chí Tu, Tất Duy Tư đã an vị, ngay cả Đoạn Nhã Thanh ngu ngốc cũng ở đó. Nhìn tới Đoạn Sở, thân hình co rụt lại, hắn không thể chui xuống dưới đất.

Bối Tĩnh Lan đã cùng nàng phân tích qua, nếu Đoạn Sở đã là người khế ước, như vậy Mông Gia Nghị là lựa chọn tốt nhất của nàng. Nếu không, không nói ngày đính hôn bị từ hôn có bao nhiêu xấu hổ, cho dù trở về thủ đô tỉnh cầu, nàng là thân phận con riêng, cũng đủ khiến cho nhóm người quyền quý đối với nàng do dự.

Đoạn Sở chào hỏi xong, trầm tĩnh ngồi ở đối diện bọn họ.

“Con, thật sự thức tỉnh thành người khế ước?” Đoạn Chí Tu trước hết không kiềm chế được hỏi. Khuôn mặt Bối Tĩnh Lan ngay cả tươi cười cũng không giữ được, bất an không yên ngồi ở một bên, không biết suy nghĩ cái gì.

Đoạn Sở gật gật đầu.

“Vi sao không nói cho chúng ta biết?” Đoạn Văn Vũ nhần nại hỏi. Hắn hôm nay quả thực mất hết mặt mũi, chỉ sợ đệ đệ của hắn cũng hiểu rõ việc này. Chờ phụ thân Đoạn Kỳ Diệu tới hỏi han, hẳn lần này trở về thủ đô tỉnh cũng sẽ không có đồ tốt.

Đoạn Sở nhần lại mi.

Quỳnh thấy thế, vội vàng lôi kéo trọng phụ, Đoạn Sở đã có phần tâm kế này, ngay cả thức tỉnh cũng che giấu, có thể thấy được đối với bọn họ nhất định là lòng mang khúc mắc, nghĩ cũng biết là vì Mông Gia Nghị. Nhưng tiệc đính hôn của Mông Gia Nghị cùng Đoạn Nhã Thanh đều đã truyền ra, nếu không nghĩ biện pháp trấn an, Đoạn Sở khư khư cố chấp vận dụng quyền hạn người khế ước, ngày mai lễ đính hôn đổi thành người khác, như vậy sẽ cực kì mất mặt với đại hoàng tử, nghe nói ngay cả cửu hoàng tử cũng tới, vậy thì quân bộ sẽ chê cười Đoạn gia cỡ nào.

“Tổ phụ con chỉ là quá bất ngờ, dù sao người khế ước thức tỉnh, cũng có nguy hiểm.” Quỳnh nhẹ giọng giải thích.

Tất Duy Tư cũng tiến lên từng bước, nhẹ giọng trấn an: “Đúng vậy, thất thiếu gia. Trong lúc thức tỉnh tốt nhất phải dùng thuốc dẫn, hơn nữa lúc trước ngài còn uống nhầm thuốc ngưng thần.”

Đoạn Văn Vũ trong lòng rung mình, Đoạn Sở tự mình mua thuốc dẫn dùng, chẳng lẽ không chỉ chán ghét Bối Tĩnh Lan, còn đối với Đoạn gia lòng mang oán hận?

Bối Tinh Lan ngồi một cách khó khăn, nàng không biết tại sao lại xảy ra vấn đề, nếu Đoạn Sở thật sự thức tỉnh rồi, chẳng lẽ không phải nên dùng binh thuốc dẫn kia, vì cái gì hắn còn có thể an toàn đứng ở nơi này, thậm chí thành công hoàn thành thức tỉnh? Nàng về mặt buộc chặt nhìn chăm chăm Đoạn Sở, một khắc cũng không dám thả lỏng.

Đoạn Sở giãn mi, giải thích nói: “Con cũng không phải không muốn giải thích cho mọi người, chỉ là tính toán lễ đính hôn ngày mai chấm dứt, mới nói ra.”

Mọi người ở đây đều ngậm ngùi cả người, có điều suy nghĩ nhìn trường tồn.

Đoạn Nhã Thanh thất thanh hỏi: “Đệ, tính toán sau khi lễ đính hôn chấm dứt mới nói!”

Đoạn Sở không chút nào che dấu chán ghét trên mặt, lạnh lùng gạt đầu, khinh thường hỏi lại: “Chẳng lẽ trước tiên tuyên bố, khiến cho Mông Gia Nghị tự cho là còn có cơ hội mà quán lấy?”

Đoạn Nhã Thanh chỉ cảm thấy bị Đoạn Sở hung hăng tát một cái, đầu đón nóng rát, nàng coi là nhân duyên cứu mạng, ở trong mắt Đoạn Sở, dĩ nhiên chỉ là phiền toái?!

“Hào! Nói đúng!” Đoạn Văn Vũ không khỏi cười ha ha lên, chỉ cảm thấy cả người vui sướng không thôi, hắn không biết Đoạn Sở cụ thể khi nào thì thức tỉnh, nhưng nếu lúc trước Đoạn Văn Xương không đề cập đến, hiển nhiên Đoạn Sở nói chính là suy nghĩ của nó. Nghĩ đến lúc trước Đoạn Sở đối với hắn nói “Con cháu Đoạn gia, tuyệt không dám mình”, trong lòng lại hạ quyết tâm, nhất định phải giúp Đoạn Sở tìm một nữ chiến sĩ xuất sắc nhất.

Quỳnh cũng nhẹ nhàng thở ra, tuy đối với việc Đoạn Sở thức tỉnh vẫn có nghi hoặc, nhưng ngày mai là lễ đính hôn, không bằng chờ ngày mai trôi qua lại hỏi, miễn cho tự nhiên kiểm chuyện.

Bối Tinh Lan tâm thần không yên, thấy Đoạn Sở không đề cập tới chuyện thuốc dẫn, còn tưởng rằng hắn không dùng tới thuốc dẫn, một bên ảo não Đoạn Sở vận khí thật tốt, một bên lại âm thầm may mắn. Ngẩng đầu nhìn về phía Đoạn Sở, vừa lúc nhìn đến hắn không rõ ý tứ hàm xúc cười yếu ớt, không khỏi trong lòng cả kinh, chẳng lẽ hắn đã biết?

Bối Tinh Lan bị chính mình dọa sợ tới mức thiếu chút nữa kêu ra tiếng, cánh tay lại bị Đoạn Nhã Thanh ôm trụ: “Mụ mụ, nếu tam tổ phụ có thể nhìn thấu thân phận người khế ước của Đoạn Sở, vậy Mông Kiến Đồng đại nguyên soái thì sao?”

Tháng Mười 28, 2015

23

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chương 23

Thanh âm của Đoạn Nhã Thanh tuy không lớn, nhưng vẫn bị Đoạn Văn Vũ bọn họ nghe được.

Lại im lặng, Đoạn Văn Vũ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Đoạn Nhã Thanh cũng trở nên không tốt, hỏi: “Mông Kiến Đồng đại nguyên soái nhìn ra được, thì có năng lực làm thế nào?”

Đoạn Nhã Thanh sắc mặt trắng bệch, hoang mang lo sợ nhìn Bối Tinh Lan, thấy nàng chỉ lắc đầu, trong lòng lạnh đến tận xương.

“Tổ phụ!” Đoạn Nhã Thanh rốt cục nhịn không được kêu ra tiếng. Mông Kiến Đồng phát hiện, tự nhiên cũng có nghĩa Mông Gia Nghị cũng biết. Mông Gia Nghị biết có người khế ước, lại là người từng đối với hắn một mảnh cuồng dại, lễ đính hôn thật sự có thể tiếp tục? Tổ phụ rốt cuộc là thật sự không nghĩ đến, hay là nghĩ rằng dựa vào Đoạn gia, Mông Gia Nghị nhất định không dám làm ra chuyện gì?

“Tổ phụ, vạn nhất, vạn nhất. . . . .”

Đoạn Văn Vũ quả thực thất vọng tới cực độ, hắn đã biểu hiện rõ ràng như vậy, từ trước đến nay Đoạn Nhã Thanh trí tuệ hơn người, lại một chút cũng không nhìn ra sao?

“Ta nói, chính là Mông Kiến Đồng dù có nhìn ra Đoạn gia ta có người khế ước, thì như thế nào?” Đoạn Văn Vũ gần từng tiếng nói, hận không thể chỉ vào cái mũi Đoạn Nhã Thanh mà mắng: “Hắn nếu biết đức hạnh của tôn tử chính mình, tự nhiên sẽ đem việc này giấu diếm, đó mới là vẹn toàn đôi bên, nếu không, Mông Gia Nghị dám dõng dạc ở tiệc đính hôn, ông cố phụ ngươi liền có khả năng khiến cho Mông Kiến Đồng mất mạng!”

Đoạn gia là một trong những gia tộc có chiến sĩ cấp cao nhất đế quốc, không có người nào dám vô duyên vô cớ nhục nhã Đoạn gia. Cho dù là lúc trước nghiệp đoàn người khế ước khiến cho Đoạn gia chỉ thứ hai không thể không bị lưu đây, cũng hoàn toàn là bởi vì hành vi của Đoạn Chí Tu, khiêu chiến điểm mấu chốt cùng nguyên tắc của nghiệp đoàn người khế ước, Sở Giai chết lại khơi dậy lửa giận của nghiệp đoàn chiến sĩ. Điều này đã không còn là

chuyện một chiến sĩ cấp 9 có thể cứu vãn.

Đoạn Nhã Thanh bị khí thế của Đoạn Văn Vũ làm kinh sợ, cả người đều lung lay sắp đổ. Ánh mắt vô ý thức đảo qua Đoạn Sở, nàng bỗng nhiên giật mình một cái. Đoạn Nhã Thanh lúc này mới nghĩ tới, một khi bị từ hôn, hai nhà trở mặt thành thù, nàng là người bị tổn thất, trường bối cho dù xem mặt mũi của Bối Tĩnh Lan cùng Đoạn Á Ngạn, cũng sẽ đối xử tử tế với nàng, mà nếu không từ hôn, Mông Gia Nghị biết nàng che giấu thân phận người khế ước của Đoạn Sở, sẽ đối với nàng thế nào?

“Không, tổ phụ, con phải từ hôn!” Gần như không cần nghĩ ngợi, Đoạn Nhã Thanh bật thốt lên.

“Ba”, không đợi động tác của Đoạn Văn Vũ, Đoạn Chí Tu một cái tát giáng vào mặt nữ nhi. Đoạn Nhã Thanh trực tiếp bị bay đi, thật mạnh đánh vào vách tường, còn kéo theo ghế dựa ngã liên tiếp.

“Nhã Thanh!” Bối Tĩnh Lan kinh hô một tiếng, bất chấp chỉ trích trượng phu ngoan tâm, kích động bỏ nhào lên, nhìn đến dấu tay trên mặt Đoạn Nhã Thanh, cùng khoe miệng tràn ra vết máu đỏ tươi, trong lòng không khỏi đau đớn thấm thía.

Nhìn đến trượng phu còn không hết giận chuẩn bị tiến lên, Bối Tĩnh Lan vội đứng dậy ngăn trở, ánh mắt nhìn về phía Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh, giọng nói cầu tình tràn ngập đau lòng: “Ba, mẹ, Chí Tu, Nhã Thanh còn nhỏ không hiểu chuyện, mọi người tha thứ cho nó vì năng lực thừa nhận còn thấp đi.” Nàng dừng một chút, than thở khóc lóc: “Như bây giờ, một khi bị Mông Kiến Đồng đại nguyên soái phát hiện ra thân phận người khế ước của Đoạn Sở, về sau Mông Gia Nghị, nhất định sẽ đem lửa giận vì bị mất người khế ước phát tiết lên trên người Nhã Thanh, bị trượng phu chán ghét mà vứt bỏ, tương lai của Nhã Thanh sẽ như thế nào?”

Đoạn Nhã Thanh bị một cái tát làm đầu óc choáng váng, lúc này thấy Bối Tĩnh Lan gần trong gang tấc, bất an trong lòng cùng ủy khuất tìm được nơi phát tiết, ôm lấy Bối Tĩnh Lan khóc lớn lên, càng có vẻ thảm đáng thương.

Đoạn Văn Vũ không còn giận nhử mảy, Quỳnh thì lại có chút dâm chiêu, ngược lại là người vừa đánh, Đoạn Chí Tu thấy thế, trong lòng dâng lên một chút áy náy.

Đoạn Chí Tu cũng là vì tức giận mới động thủ, lúc trước lo lắng Đoạn Sở làm lễ đính hôn bị hủy khiến Đoạn gia bị mất mặt, bây giờ Đoạn Sở đã biết được đạo lý cảm được buồn được, vừa khiến hấn nhẹ nhàng thở ra, kết quả nữ nhi vẫn luôn nhu thuận thế nhưng lại nói phải từ hôn, thật sự là làm cho hấn bức bối. Mà nếu quả thực giống như cô nói, Đoạn Nhã Thanh gả cho Mông Gia Nghị, chẳng phải là bị hủy cả đời.

Hấn tiến lên, đỡ lấy Đoạn Nhã Thanh nom nớp lo sợ cùng Bối Tĩnh Lan vẻ mặt thương tiếc, thở dài, nhìn về phía phụ mẫu của chính mình: “Nếu không, ngày mai Tiểu Sở trước tiên không ra mặt?”

Lần này, đến phiên Đoạn Văn Vũ muốn cho đứa con một bạt tai.

Quỳnh giành trước trách cứ: “Nói vậy bạ gì đó, con làm vậy thì sao có thể hưởng đại hoàng tử cùng Nguyên gia đại thiếu gia giải thích?” Ánh mắt cũng không tự chủ được mà chuyển hướng Đoạn Sở.

Chiến sĩ hậu thiên vẫn luôn mong được lấy người khế ước, không ai so với nàng càng hiểu rõ ý nghĩ của việc này, căn bản là coi người khế ước xứng đôi như sự tồn tại của thân cứu thế. Mông Gia Nghị chỉ cần biết Đoạn Sở thức tỉnh, cho dù ngày mai hôn lễ thuận lợi cử hành, về sau hấn nhất định sẽ tìm mọi cách hồi hôn, thậm chí Mông Kiến Đồng cũng sẽ khen ngợi mà ủng hộ.

Đoạn Sở vẫn bình tĩnh ngồi ở một bên, nhìn thấy Bối Tĩnh Lan cùng Đoạn Nhã Thanh bất an hoảng sợ, đuôi lông mày cũng chưa nâng một chút. Nhìn thấy Quỳnh nhìn về phía này, nghĩ lại cũng biết bản khốn của nàng, hạ mắt nghĩ nghĩ, đứng lên, đối với Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh hành lễ, chủ động đề nghị: “Tổ phụ, tổ mẫu, nếu không, trước khi Mông Kiến Đồng đại nguyên soái đến, con liền giải thích với đại hoàng tử rằng thân thể không khỏe, sau đó tiếp đón Nguyên Vĩnh Nghị một chút, rồi trở về phòng đợi?”

Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh ngoài ý muốn nhìn nhau liếc mắt một cái, Đoạn Chí Tu cùng Bối Tĩnh Lan quả thực mừng rỡ, Đoạn Nhã Thanh thì hoàn toàn không tin Đoạn Sở sẽ tốt như vậy. Nàng hiện tại cảm thấy, Đoạn Sở nói không chừng là cố ý bại lộ trước mặt Đoạn Văn Xương, làm cho nàng ngày mai tiến thoái không được. Nếu hấn nói trước, rồi hủy bỏ lễ đính hôn, nàng còn có cơ hội tìm kiếm lương duyên khác.

“Này, chỉ sợ không ổn đi?” Tất Duy Tư trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên lên tiếng.

Đoạn Sở không đợi hấn nói xong, bưng tỉnh đại ngộ “A” một tiếng, vẻ mặt xin lỗi nhìn Đoạn Văn Vũ bọn họ: “Tất Duy Tư đại nhân lo lắng chuyện về sau đi? Nếu không, hay là thân phận người khế ước của ta cứ lên gạt đi, đợi cho Đoạn Nhã Thanh sau khi đám cưới sinh con, không không không, tốt nhất vẫn là gạt đi không cần công khai thì tốt rồi, cũng vĩnh viễn trốn tránh tất cả chiến sĩ cấp 8, tựa như phế vật lúc trước cũng được!”

Đoạn Sở nói xong, cũng không nhìn tới bộ dáng trợn mắt há hốc mồm của Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh, xoay người liền rời khỏi phòng họp.

Đoạn Chí Tu quả thực không thể tin được, đứa con vẫn yếu đuối vô năng của chính mình, vậy mà lại làm trò này trước mặt trưởng bối, rồi cứ như vậy phát tay áo chạy lấy người. Hấn tức giận đến cả người phát run, bước chân vừa nghĩ đuổi theo, đã bị Quỳnh ngăn lại.

Đoạn Nhã Thanh té dưới chân Đoạn Văn Vũ, khóc lóc kể lể: “Ông nội, ông nội, Đoạn Sở đệ ấy hận con. Đệ ấy nhất định là cố ý, cố ý muốn con ngày mai trước mặt mọi người bị từ hôn, cho dù thôi lui không được, Mông Gia Nghị cũng nhất định sẽ hận chết con, đệ ấy muốn con sống không bằng chết!”

Sắc mặt Đoạn Văn Vũ trầm xuống, một cước liền đá nàng ngã lăn, lạnh lùng quét mắt nhìn Bối Tĩnh Lan cùng Đoạn Chí Tu, dùng một loại thanh âm âm trầm nói: “Xem ra lời nói lúc trước của ta, các người cũng chưa nghe vào. Cái gì hồi hôn? Cái gì phát tiết lửa giận? Mông Gia Nghị nếu dám làm như thế,

không tới phiên Đoạn gia ta ra tay, Mông Kiến Đồng cũng sẽ tước đi thân phận người thừa kế của hấn, cho rằng Đoạn gia ta là đề trang trí sao?”

Trong mắt Quỳnh hiện lên một tia lo lắng, hít một hơi thật sâu, lôi kéo Đoạn Văn Vũ, khuyên bảo: “Việc cấp bách nhất bây giờ là trấn an Tiểu thất, ngàn vạn lần không thể thay đổi quyết định. Để ta nghĩ cách khác, Tiểu thất hiện giờ là người khế ước, lại bắt nó phải nhượng bộ, cũng khó trách. . .”

Nói đến ngọn nguồn, vừa thấy Đoạn Sở thoái nhượng, bọn họ liền không kiên nhẫn, bây giờ Đoạn Sở đã trở thành người được chiến sĩ tôn sùng truy phùng, không còn giống như ngày xưa là một phế vật nữa. Quỳnh không khỏi thở dài, trong lòng lại vẫn như cũ ghen ghét.

Nàng cũng đồng dạng là người khế ước cao cao tại thượng, trượng phu còn là chiến sĩ cấp 7. Mà Đoạn Sở chưa tuyển định chiến sĩ, thế mà chiến sĩ cấp 8 siêu việt của cả Cấp Ngồi tỉnh hệ cũng đều lôi ra được, Đoạn Sở tuy sau này dựa vào chiến sĩ, nhưng chưa chắc đã tuyển được chiến sĩ bằng Đoạn Văn Vũ, vậy mà lại vô lễ như thế, quả thực là đắc chí cán rờ.

Tất Duy Tư ngược lại cười cười, cung kính đối với Quỳnh hành lễ, nói: “Thất thiếu gia sinh khí như vậy, mới là chuyện tốt. Nếu không, thân là người khế ước mà không có nửa phần ngạo khí, tương lai có thể sẽ không quản được chiến sĩ. Thiếu gia lại càng không thể đối với Mông gia đại thiếu gia nắm được buông được.”

Đoạn Văn Vũ lấy lại tinh thần, nghe được tâm phúc giải thích, cũng sâu sắc chấp nhận.

“Không tồi, Tiểu thất vốn không thích Tĩnh Lan cùng Nhã Thanh, hiện tại nghe được Chí Tu không muốn để nó tham dự lễ đính hôn, còn tưởng rằng chúng ta chỉ lo trợ giúp Nhã Thanh, nếu nó thật sự phải hoàn toàn che giấu, cho dù là thánh quân cũng không chịu được.” Hấn nghĩ nghĩ, tuy bị tiểu bối làm mất sĩ diện, nhưng cũng không thật sự sinh khí, lãnh nghiêm mặt mệnh lệnh cho Đoạn Chí Tu: “Người đi hướng Tiểu thất giải thích, vô luận như thế nào, cũng phải cời bỏ khúc mắc của nó.”

Đoạn Chí Tu chính là người lỗi tai mềm, nghe xong lời nói của cha mẹ cùng Tất Duy Tư, lại cảm thấy quả nhiên lúc trước đề nghị của hấn đã làm đứa con thương tâm. Nghĩ đến đứa con thế nhưng lại nói bản thân là “Phế vật”, liền xấu hổ đứng lên, bất chấp thế tử cùng ái nữ tha thiết chờ đợi hấn, đối với Đoạn Văn Vũ bọn họ cáo từ, nhanh chóng rời khỏi phòng hội nghị, đi tới phòng Đoạn Sở.

Đã từng tràn đầy chờ mong tiệc đính hôn có thể kích thích, hưng hăng chế nhạo Đoạn Sở, bây giờ nó lại biến thành vực sâu địa ngục của nàng, Đoạn Nhã Thanh yếu đuối nằm trên mặt đất, trước mắt từng trận vụng huyễn, hận không thể ngắt đi. Nhưng là, nàng không dám có động tác gì, lời nói của Đoạn Văn Vũ làm nàng hiểu được, lễ đính hôn ngày mai nàng tuyệt đối trốn không thoát.

Trừ phi, Đoạn Sở biến mất! Trong mắt Đoạn Nhã Thanh hiện lên âm ngoan.

“Con cái gì cũng đừng nghĩ!” Bối Tĩnh Lan lạnh giọng cảnh báo bên tai. Đoạn Nhã Thanh ngẩng đầu, mới phát hiện trong phòng hội nghị, chỉ còn lại nàng cùng Bối Tĩnh Lan hai người.

“Mụ mụ, con đây làm sao bây giờ, chẳng lẽ biết rõ là đường chết, cũng phải nhận mệnh sao?” Đoạn Nhã Thanh không cam lòng nói.

“Nói bậy bạ gì đó?” Bối Tĩnh Lan chỉ tiếc rèn sắt không thành thép từng mắt nhìn nàng một cái, nhìn thấy nữ nhi ánh mắt đều đỏ, lại hưng hăng lắc đầu: “Nếu Mông Kiến Đồng có thể nhìn ra được, chẳng lẽ con không thể xuống tay trước sao?”

Nhìn thấy bộ dáng khó hiểu của Đoạn Nhã Thanh, Bối Tĩnh Lan đứng lên, cao cao tại thượng giải thích: “So với việc con ở trong tòa thành ám sát một gã người khế ước, trực tiếp gây xích mích làm cho Mông Gia Nghị hối hôn còn đơn giản hơn. Cho dù hối hận thì có thể làm gì, hấn cũng không có lý do chất vấn con. Yên tâm, mụ mụ tuyệt đối sẽ không nhìn con đi vào con đường hôn nhân bất hạnh. Tổ phụ con nói vậy, nhưng chẳng lẽ Đoạn gia có thể can thiệp đến chuyện trên giường của các con sao?”

Hồn nhiên không biết Đoạn Nhã Thanh cũng dám đối với hấn động sát tâm, Đoạn Sở mới vừa tiễn Đoạn Chí Tu, trong vòng thông tin, tín hiệu của Úc Thịnh Trạch liền tiến nhập, thông qua thỉnh cầu, hư ảnh nam tử cao lớn lạnh lùng xuất hiện ở trước mặt hấn.

“Thịnh Trạch!” Đoạn Sở thay đổi vẻ mặt lạnh lùng lúc trước, mỉm cười tiếp đón. Nếu không phải lúc trước có hấn nhắc nhở, chỉ sợ lúc gặp Đoạn Văn Xương ở đó, hấn sẽ mất mặt.

“Nghe nói, đại nguyên soái Đoạn Văn Xương đã tới Y Duy Tát, người nhìn thấy chưa?” Úc Thịnh Trạch gọn gàng dứt khoát hỏi.

Nghe được câu hỏi thẳng thắn của Úc Thịnh Trạch, Đoạn Sở vừa mới thoát khỏi một hồi tính kế chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái, lười biếng tựa vào sofa, gật gật đầu, đại khái nói tới quá trình gặp mặt, thờ dài nói: “Chỉ sợ ngày mai vị Mông gia đại nguyên soái kia cũng sẽ nhận ra.”

“Nếu tinh thần lực của người không có dị động, chỉ cần người Đoạn gia không nói, hấn là sẽ không khiến Mông Kiến Đồng chú ý.” Úc Thịnh Trạch lắc đầu, khẳng định nói: “Người vừa đối mặt đã bị Đoạn Văn Xương phát hiện, hoàn toàn là bởi vì con Tử Tinh thú kia hồ động.”

Nói xong, hấn dừng một chút, lại trầm giọng nhắc nhở: “Về sau, đừng cho Tử Tinh thú tiếp cận người quá gần!”

Đoạn Sở sùng sốt, lập tức nhớ tới lần đầu tiên Tử Tinh thú bỏ nhào vào lòng ngực hấn, hấn đã dùng tinh thần lực để hóa giải lực đánh vào, đích xác có thể là hấn chủ động bại lộ. Bất quá nếu đã như vậy, lễ đính hôn ngày mai nào nhiệt một chút cũng không hề gì, nhưng thật ra hấn đối với nhắc nhở của Úc Thịnh Trạch, chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, hấn đến bây giờ cũng không biết, vì sao Tử Tinh thú lại thích bỏ nhào lên người hấn như vậy.

“Ta sẽ chú ý.” Đoạn Sở gật gật đầu, nhìn thấy khuôn mặt nghiêm trang của Úc Thịnh Trạch, lại nghĩ đến Nguyên Vĩnh Nghị lấy việc khiêu chiến sắc mặt của hấn làm vui, trong lòng dâng lên một cỗ ý cười, cong môi hỏi: “Ngày mai người cùng Nguyên Vĩnh Nghị cùng nhau tới đây sao?”

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, trước khi đóng thông tin, bỗng nhiên mở miệng: “Ngày mai tới, người đón ta!”

Nói xong, “Ba” một chút, thân ảnh cao lớn liền biến mất.

Tháng Mười 28, 2015

24

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 24

Sáng sớm, Đoàn gia ở tòa thành khu vực trung tâm Y Duy Tát, lúc này ở đây đã trở nên sắc sỡ loá mắt. Nguyên bản mặt tường màu than chì trang nghiêm túc mục, dưới ánh sáng ban ngày, lại bày ra ánh sáng màu vàng xem lẫn màu bạc lóng lánh.

Ngoài cửa chính tòa thành, phân biệt hai bên đeo trên người quân hàm màu thiên tử của chiến sĩ cấp 6, cùng bốn vị chiến sĩ quân hàm màu lam cấp 5, thẳng tắp đứng bảo vệ an toàn của tòa thành.

Trong toà thành, mọi người mặc trang phục kiểu cách thống nhất bận rộn đến đến đi đi, cho dù là chiến sĩ hộ vệ ở bên trong, trên mặt cũng đều là kiêu ngạo cùng quang vinh. Hôm nay chính là ngày mừng của cháu gái của Đoàn gia có một chiến sĩ cấp 9, cùng trưởng tôn của chiến sĩ cấp 8, ngày hôm qua Đoàn Văn Xương đại nguyên soái cũng đã tới, hôm nay quan chỉ huy cao nhất Y Duy Tát là Mông Kiến Đồng Nguyên soái cũng sẽ tới, nghe nói có thể hoàng tử cũng đến. Cả Y Duy Tát, không có lễ đính hôn của tiểu bối trong gia tộc nào, lại có thể có phô trương lớn như vậy còn có khách mời quý như thế.

Rất nhiều người hầu hoặc hộ vệ đều vừa nói chuyện vừa bố trí đại sảnh xa hoa, về đại tiểu thư cùng Mông gia đại thiếu gia ngọt ngào hạnh phúc như thế nào.

“Các người có nghe nói không, hôm nay đại hoàng tử cũng sẽ đến?” Một gã người hầu tranh thủ lúc rảnh rồi thần bí hề hề nói ra tin tức.

“Ta còn tưởng cái gì? mấy ngày hôm trước đại hoàng tử đi ra, ai cũng biết, chỉ có người bỏ lỡ, ha ha ha. . . .” Người bên cạnh vừa nghe, cười ha ha lên.

Một hộ vệ thấy thế, cũng cười, đi lên nói: “Ta thật ra có một tin tức mới, cam đoan các người không biết?”

“Cái gì?” Người hầu bị cười mặt đỏ tai hồng, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Cửu điện hạ đã ở Y Duy Tát, hôm nay hẳn là cũng sẽ đến.” Hộ vệ thập phần khẳng định nói.

Hiện trường lặng im, người hầu lúc trước phát ra cười nhạo kinh hô một tiếng, lắc đầu: “Không có khả năng! Cửu điện hạ hai năm nay vẫn không lộ diện ở thủ đô tinh cầu, tất cả mọi người đều nói cửu điện hạ hẳn là đang bí mật ở ngoài chinh chiến, đây chính là quân sự cơ mật!”

Chiến sĩ bên cạnh đồng dạng nghiêng tai lắng nghe, cả người giật mình một cái, vội vàng ngắt lời: “Ài, quên đi quên đi, đừng nói nữa, vạn nhất lộ ra tình báo quân sự, coi chừng bị tùm được.”

Chiến sĩ đối với tin tức quân sự đều đặc biệt đề ý, người mặt khác nghe được cũng đều xua tay.

Người hầu liên tiếp bị cười cợt, trong lòng dâng lên một cỗ không phục, nhìn nhìn cửa không có người, kiêu ngạo nói: “Ta trái lại biết chính xác một sự kiện, chỉ sợ các người không tin.”

“Thiệt, ta mới không tin người biết được bí mật gì đâu?” Người hầu lúc trước cười nhạo trực tiếp lắc đầu, không hề tín nhiệm.

Người hầu bị chọc giận, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lời nói trong lòng lúc trước còn mịt mờ đã thốt ra: “Đương nhiên là đại bí mật. Đại tiểu thư ngày hôm qua lúc chạng vạng khóc lóc quay về phòng ngủ, trên mặt là dấu bàn tay rõ ràng, ta còn nghe nói, nàng ồn ào phải từ hôn. . . .”

“Ha ha ha”, không đợi người ta nói xong, người cười nhạo hẳn đã cười lớn đánh gãy lời hắn: “Người nằm mơ đi, đại tiểu thư cùng Mông gia đại thiếu gia tình đầu ý hợp, không biết ngọt ngào bao nhiêu, làm sao có thể muốn từ hôn?”

“Chính là như vậy đó, chuyện người nói chắc chắn là giả! Đại tiểu thư được sủng ái như vậy, tổ phụ là đại tướng quân, tổ mẫu là người khế ước, mẫu thân là nhà chế thuốc cấp cao, đệ đệ mười lăm tuổi là chiến sĩ thiên tiên, chính mình lại có thiên phú chế thuốc, nhiều năm như vậy, ai dám động vào một đầu ngón tay của nàng, trên mặt lại còn mang theo dấu tay?”

Người hộ vệ tỏ thái độ làm người kinh ngạc: “Người nói đại tiểu thư bị đánh, còn muốn từ hôn, còn không bằng nói phế vật thiếu gia của chúng ta, biến thành người khế ước?”

“Ha ha ha!” Mọi người phá lên cười, có Đoạn Nhã Thanh tuyên truyền, ai cũng biết thất thiếu gia tự cho là có thể trở thành người khế ước, một lòng muốn trèo lên Mông Gia Nghị.

“Câm miệng, các người nói bậy bạ gì đó!” Phở Lôi Tư vẻ mặt vẻ giận dữ đẩy cửa mà vào, nhìn những người trước mắt này, trong mắt thiếu chút nữa phun ra lửa giận. Hắn cùng Côn Ni Ngươi đứng ở cửa hành lang có một hồi, vốn tưởng rằng bọn họ nói xong sẽ lập tức tán đi, không nghĩ tới lại liên lụy đến thất thiếu gia vô tội, quả thực hơi quá đáng!

“Chúng ta nào có nói bậy!” Nhóm hộ vệ vốn cả kinh, dù sao bởi vì thất thiếu gia mà bị giáo huấn thật lớn, bọn họ cũng không dám làm trò nói lời châm chọc trước mặt Đoạn Sở, nhưng bị Phở Lôi Tư đồng cấp răn dạy như vậy, mặt mũi hoàn toàn không chịu được.

Phở Lôi Tư hừ lạnh một tiếng, ngày hôm qua thời điểm Đoạn Văn Xương đại nguyên soái nói chuyện, hắn ở ngay tại phía sau thất thiếu gia, tuy rằng sau đó cái gì cũng chưa nghe được, nhưng không có nghĩa là hắn không biết ý nghĩa trong lời nói của Đoạn Văn Xương.

Thất thiếu gia vậy mà đã thức tỉnh thành người khế ước!

Nghĩ đến lúc trước thất thiếu gia luôn bị đại tiểu thư chèn ép, còn bị tiểu nhân hèn mọn, khinh mạn, trong lòng cảm thấy không đáng giá cho Đoạn Sở.

“Nếu không, chúng ta tìm Tất Duy Tư đại nhân phân xử.” Phở Lôi Tư cự tuyệt Côn Ni Ngươi ám chỉ. Tất Duy Tư đại nhân hiện tại nhất định đã biết thất thiếu gia là thân phận người khế ước, hôm nay sẽ có rất nhiều khách nhân trọng yếu đến tòa thành, nói như vậy lỡ như bị khách nhân nghe được, chờ thân phận thất thiếu gia bị vạch trần, ai cũng đừng nghĩ có ngày lành. Nói không chừng ngay cả hắn không ngăn lại, cũng sẽ bị Tất Duy Tư đại nhân trừng phạt.

Hộ vệ cùng người hầu không khỏi hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới Phở Lôi Tư lại cường ngạnh như vậy.

Hộ vệ nói ra phế vật thiếu gia kiên trì đáp trả: “Chúng ta lại không nói sai, thất thiếu gia vốn chính là phế vật tinh thần lực giá trị thấp, chẳng lẽ còn muốn chúng ta đem hắn trở thành người khế ước được người truy phủng sao?”

“Vì cái gì không thể?” Phở Lôi Tư giận tái mặt hỏi lại, chờ tình ngộ lại thêm vào một câu: “Hắn là thiếu gia Đoạn gia, vô luận thiên phú như thế nào, chúng ta nên tôn kính mới đúng!”

Côn Ni Ngươi không kịp giữ chặt hắn, thoáng chốc liền tròn tròn mắt. Hắn hiểu rất rõ Phở Lôi Tư, tuy chính trực mềm lòng, nhưng cũng sẽ không lỗ mãng như vậy. Muốn đem thất thiếu gia trở thành người khế ước? Trừ phi hắn vốn chính là người khế ước.

Những người khác cũng đều ngây dại, Phở Lôi Tư thấy ngu chưa? Phế vật thiếu gia có thể giống người khế ước sao?

Trong lúc giằng co không tiếng động trở nên khẩn trương, một đạo hư ảnh bỗng nhiên xuất hiện, đối với Phở Lôi Tư hỏi: “Phở Lôi Tư, bên người thất thiếu gia, vẫn là người đang bảo hộ hắn đúng không?”

Phở Lôi Tư vội vàng thu liễm vẻ mặt, cung thanh trả lời: “Vâng!”

Tất Duy Tư có chút dăm chiêu gạt đầu, hỏi: “Thất thiếu gia hôm nay vẫn không xuất hiện, là còn trong phòng ngủ sao?”

“Vâng, thất thiếu gia vừa rồi đã dậy, ta đang muốn chuẩn bị bữa sáng cho hắn.” Phở Lôi Tư khẩu khí thập phần vững vàng, gần đến khi mặt trời lên cao, lễ đính hôn sắp bắt đầu mới rời giường, là chuyện thập phần bình thường.

Tất Duy Tư thập phần vừa lòng nói: “Tốt lắm, vậy ngươi đi chuẩn bị đi, tối hôm qua tam gia hướng thất thiếu gia đề nghị chuyện hộ vệ, hắn chỉ chọn ngươi, về sau ngươi liền đi theo thất thiếu gia, giúp hắn xử lý việc vặt. Ngươi về sau, mọi chuyện đều phải lấy thất thiếu gia làm chủ, biết không?”

Phở Lôi Tư kinh ngạc tròn to mắt, nhìn đến Tất Duy Tư giận tái mặt, vội vàng lớn tiếng trả lời: “Vâng!”

Trở thành hộ vệ bên người người khế ước, chính là vinh quang cao nhất. Cho dù chỉ là xử lý việc vặt, cũng là điều mà tất cả chiến sĩ cấp thấp đều chen chúc vỡ đầu muốn có được. Việc như vậy, thế nhưng lại đứng trên người chiến sĩ hậu thiên cấp 2 như hắn? Nghĩ đến việc thất thiếu gia cự tuyệt các chiến sĩ khác càng vĩ đại hơn, chỉ chọn hắn, Phở Lôi Tư liền kích động như đi trên mây.

Côn Ni Ngươi lúc này đã muốn xác định suy đoán lúc trước, không khỏi đối với vận khí của bạn tốt mà hâm mộ không thôi, lại đối với chuyện Đoạn Sở trở thành người khế ước này sinh nghi ngờ. Trong đó, nhất định còn che giấu bí ẩn, bất quá cũng không phải việc hắn có thể tìm hiểu.

Nhìn theo Phở Lôi Tư bọn họ rời đi, các hộ vệ khác chân đều mềm nhũn, nhìn thấy Tất Duy Tư lạnh lùng nhìn bọn hắn chằm chằm, trong lòng hoảng sợ tới cực điểm.

“Bất luận kẻ nào, đối với thất thiếu gia bất kính!” Cho dù truyền đến là hư ảnh, thanh âm truyền vào trong tai lại tràn ngập lực uy hiếp. “Lưu đây tới vệ tinh Ma Nạp Thạch sung quân, đóng giữ bảo vệ, thời hạn ba năm!”

Cửa phòng tự động đóng lại, chặn lại thần sắc tuyệt vọng của chiến sĩ cùng người hầu ở đây. Rất nhanh, một gã chiến sĩ cấp 4 đeo quân hàm màu xanh dẫn theo hộ vệ chấp phạt đuổi tới, mang đi những hộ vệ đã nhục mạ Đoạn Sở, cùng những người vô tội khác bị hắn liên lụy.

Lại một lát sau, hai thiếu nam thiếu nữ rõ ràng là vị thành niên, trốn trong phòng đi ra, ló đầu ra nhìn hành lang, thấy bốn bề vắng lặng, nhất thời thờ phào, sau đó bỏ chạy, thân ảnh biến mất ở tại hành lang.

Ở trong tòa thành, nguyên soái, tướng quân cùng với các vị thiếu gia bận về việc... Chiêu đãi khách quý, tin tức về “Phế vật thiếu gia kỳ thật là người khé ước tôn quý”, lan truyền nhanh chóng, hơn nữa theo hộ vệ cùng người hầu Đoạn gia lưu truyền, lặng yên không một tiếng động mà hướng về chủ gia cùng trợ lý hộ vệ bên này.

Đoạn Sở cùng Đoạn Văn Vũ bọn họ giống nhau, đối với sóng ngầm này đó bắt đầu khởi động đều hồn nhiên không biết. Cho nên chờ tới khi hắn nhận được tin tức, một mình đi tới trước cửa nghênh đón Úc Thịnh Trạch cùng Nguyên Vĩnh Nghị, liền thu được những ánh mắt một chút cũng không tỏ ra khác thường. Nhưng chờ hắn đi qua, những người đó tựa như bị kinh hách mà thối ra.

Đoạn Sở thú vị nhường mày, vừa vận nhìn đến ánh mắt ngầm có ý ghen ghét của Đoạn Nhã Thanh, cùng quý công tử phong độ Mông Gia Nghị, liền nhếch môi cười.

Đoạn Nhã Thanh cả người run run, yếu đuối dựa vào Mông Gia Nghị.

“Nhã Thanh, ngươi làm sao vậy? Lạnh không?” Mông Gia Nghị thân thiết hỏi.

Đoạn Nhã Thanh lắc lắc đầu, chỉ là nhìn Mông Gia Nghị, một bộ muốn nói lại thôi.

“Ta biết ngươi mệt mỏi, bất quá đại hoàng tử rất nhanh sẽ đến, ngươi kiên trì một chút, sau đó ta cùng ngươi hảo hảo nghỉ ngơi.” Mông Gia Nghị mềm giọng trấn an, trong mắt lại tràn đầy tự mãn.

Đoạn Nhã Thanh thanh thuần mỹ mạo như vậy, thiên phú tốt, bối cảnh thâm hậu, lại luyện hấn thành si, cũng đủ làm cho nam nhân kiêu ngạo tự hào. Về phần mẫu thân Ai Ngươi Toa đề cập tới việc thu Đoạn Sở làm trắc quân, chờ hắn trở thành con rể tương lai của Đoạn gia, khẳng định có thể tìm được cơ hội cùng Đoạn Sở bày tỏ, chỉ hy vọng Đoạn Sở không thương tâm mới tốt.

Nghĩ đến thiếu niên lúc trước bắt lực cầu xin, Mông Gia Nghị vẫn không nhìn được nhìn về phía Đoạn Sở, thậm chí theo bản năng bày ra biểu tình dục dăng thảm thiết mà thiếu niên thích nhất, lại phát hiện Đoạn Sở thế nhưng nhìn cũng không nhìn hắn một cái, sắc mặt không khỏi cứng ngắc.

Trong lòng ngực, Đoạn Nhã Thanh nhìn thấy một màn này, hận đến cắn chặt răng.

Đoạn Xa đã tìm hiểu tin tức, từ lúc Đoạn Sở xuất hiện liền một mực yên lặng thờ ơ quan sát, thấy thế liền vừa lòng nở nụ cười, lại không thấy được thân ca ca Đoạn Hoa của hắn, lại một lần nữa lộ ra ánh mắt không hồn giận.

Đoạn Sở lúc này, đã đem lực chú ý chuyển hướng tới đại hán râu quai nón sóng vai đứng thẳng bên cạnh Đoạn Văn Vũ. Đối phương nhìn thấy hắn đã đến, cũng chỉ cao ngạo liếc mắt nhìn hắn một cái, rồi thu hồi tầm mắt.

Đoạn Sở không khỏi thầm khen Úc Thịnh Trạch đối với tinh thần lực hiểu biết, thần sắc bất động tiêu sái tiến lên, đối với Đoạn Văn Vũ bọn họ hành lễ, sau đó tự động đứng ở phía Đoạn gia đường huynh đệ. Đệ đệ cùng cha khác mẹ của hắn Đoạn Á Ngạn đã ở, vừa nhìn thấy hắn về mặt liền trở nên thấp phần quái dị. Nguyên chủ trong quá khứ cùng Đoạn Á Ngạn chưa bao giờ cùng xuất hiện, Đoạn Sở lại càng không chủ động tiếp đón, giả bộ không phát hiện.

Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh nguyên bản còn có điểm lo lắng, mặc kệ nói bao nhiêu lời thể son sắt, một khi Mông Kiến Đồng thật sự nói cho Mông Gia Nghị hơn nữa còn nhào ra chuyện, về sau trả thù cùng không vẫn hồi được thể diện của Đoạn gia. Hiện tại thấy Mông Kiến Đồng không phát hiện, Đoạn Sở không kiêu cũng không nhạo, lại không có ý tứ làm rõ, hai người đều nhẹ nhàng thờ ra.

Giây lát, ở cửa dừng một phi hành khí có dấu hiệu hoàng thất. Cửa cabin mở ra, hộ vệ của đại hoàng tử đi đầu nhảy xuống đất. Người thứ hai đi ra, chính là đại hoàng tử Úc Hồng Trì khí chất đẹp đẽ quý giá.

“Đại điện hạ!” Huynh đệ Đoạn Văn Vũ cùng Mông Kiến Đồng đều đi lên nghênh đón, vợ chồng Đoạn Chí Tu cùng với cô dâu chú rể cũng không ngoại lệ.

Đoạn Sở là tới đón Úc Thịnh Trạch, đương nhiên không nghĩ đi lên, dù sao cũng không chỉ riêng hắn là như vậy, Đoạn gia đòi thứ tư đều như thế.

“Thất đệ, lúc trước đệ từng gặp qua đại hoàng tử sao?” Đoạn Xa đột nhiên hỏi. Nhìn thấy Đoạn Sở gật đầu, nhãn tình sáng lên, cười tủm tỉm nói: “Thế nào, đại hoàng tử có phải khí độ phi phàm, tuổi trẻ xuất chúng không, ngài ấy đã là chiến sĩ cấp 8 rồi đó.”

Đoạn Sở nghiêng đầu, qua khóe mắt thấy được Đoạn Hoa mặt lạnh hiện lên tức giận, bất động thanh sắc gật đầu, cái gì cũng không nói.

Đoạn Xa nheo mắt lại, vừa định tiếp tục nói cái gì, đã bị một thanh âm tràn ngập cảm giác lạnh lẽo không chút khách khí đánh gãy.

“Đoạn Sở.”

“Đoạn Sở, hắc, ngươi tới đón chúng ta sao?”

Đoạn Sở sững sờ, vội vàng theo tiếng nhìn lại. Úc Thịnh Trạch cùng Nguyên Vĩnh Nghị quần áo chỉnh tề, đứng ở bên người đại hoàng tử nhìn hắn. Úc

Thịnh Trạch khuôn mặt lạnh lùng, dáng người cao ngất, hơn nữa khí thế nghiêm nghị, nhìn phá lệ cao quý lãnh ngạo, hơn nữa bên cạnh hắn còn có Nguyên Vinh Nghị cười đến vô cùng vui vẻ, một thân khí chất ôn nhã của hắn không còn sót lại chút gì.

Đoạn Sở trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người đi lên.

Nguyên Vinh Nghị đang định kéo tay hắn, một cánh tay thon dài đã ngăn trở, chỉ nghe Úc Thịnh Trạch trầm giọng nói: “Đây là đại ca của ta Úc Hồng Trì. Đại ca, đây là Đoạn Sở.”

Tháng Mười 28, 2015

25

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 25

Nguyên Vinh Nghị khuôn mặt tươi cười bị kiềm hãm, cứng ngắc quay đầu đi, liền nhìn đến Đoạn Sở luôn trầm tĩnh đôi mắt thoáng hiện kinh ngạc, hận không thể che hai mắt. Hắn thế nhưng cũng cửu điện hạ đầu bị chuột rút làm bằng hữu nhiều năm như vậy, thật sự rất không dễ dàng.

Úc Hồng Trì nháy mắt giật mình, giới thiệu như vậy, như thế nào làm hắn có loại lỗi giác mình mới là ngoại nhân. Bất quá hắn dù sao tâm trí hơn người, vị đệ đệ này so với hắn nhỏ gần hai mươi tuổi, phương diện tính cách vẫn là hiểu biết, rõ ràng là muốn biểu hiện sự coi trọng của mình đối với Đoạn Sở.

“Đoạn Sở, nhĩ hảo!” Úc Hồng Trì cười đến như mộc xuân phong, không chỉ không còn là hoàng tử cao cao tại thượng nhìn xuống lúc trước, vẻ mặt đều trở nên thập phần hòa ái, giống như là đối đãi với bằng hữu của đệ đệ tràn ngập vẻ vui sướng.

“Thịnh Trạch, lúc trước ngươi cũng chưa nói cho ta biết, ngươi có một bằng hữu như vậy. Bằng không lần trước gặp mặt, ta đã có thể chuẩn bị lễ vật.” Úc Hồng Trì nhìn đệ đệ mỉm cười nói, ra vẻ ca ca bộ dáng tri kỷ.

Úc Thịnh Trạch bình tĩnh nhìn Úc Hồng Trì, nhanh chóng trả lời: “Ngươi biết rõ ta mới đến Y Duy Tát, cho dù ngươi cấp Đoạn Sở chuẩn bị lễ vật, Từ Tinh thủ hoàng tộc cũng không thể cho ngươi!”

Úc Hồng Trì khuôn mặt tươi cười hoàn toàn giữ không được.

Nguyên Vinh Nghị đã muốn cười ha ha ra tiếng, cho dù đội trưởng hộ vệ của đại hoàng tử là Tăng Lăng Đằng ánh mắt đằng đằng sát khí, cũng ngăn cản không được hắn ôm bụng cười.

Đoạn Sở đồng dạng dâng lên một cỗ ý cười khó có thể áp chế, bất quá hắn cùng Nguyên Vinh Nghị bất đồng, không thể không hạ mắt, gian nan nhịn cười.

“Cửu điện hạ dĩ nhiên là cùng Đoạn Sở nhận thức sao?” Đoạn Văn Vũ mặt mày hớn hờ, ánh mắt nhìn về phía Đoạn Sở càng thêm từ ái.

Đoạn Sở bất động thanh sắc, Úc Thịnh Trạch đối với Đoạn Văn Vũ khẳng định gật đầu, nhưng không có đáp lời.

Đoạn Văn Vũ hoàn toàn không ngại Úc Thịnh Trạch trầm mặc, trên thực tế, cửu hoàng tử trầm mặc ít lời cùng hắn thiên phú kinh người nổi danh giống nhau. Vừa rồi cùng đại hoàng tử đối thoại, đã muốn làm cho kẻ khác khiếp sợ, cửu hoàng tử vẫn là không nói lời nào mới tốt.

Mông Kiến Đồng bên người Đoạn Văn Vũ đi lên, ánh mắt thẳng tắp gắt gao dừng trên người Đoạn Sở, khuôn mặt bình tĩnh vô ba lúc trước, tràn ngập cảm xúc kinh đào hải lãng.

Đoạn Sở dĩ nhiên là người khế ước, lại là bằng hữu được cửu hoàng tử tán thành?

Mông Kiến Đồng tâm trí luôn kiên định, với phát hiện bất thành linh khiếp sợ không thôi. Hơn nữa hắn rõ ràng biết, chuyện này phải giấu diếm, một khi bị Mông Gia Nghị biết, lễ đính hôn hôm nay nhất định gà bay chó sủa, Mông gia đặc tội Đoạn gia không nói, còn có thể trước mặt hoàng thất cùng quân bộ mất mặt.

Nhưng là cho dù tránh được hôm nay, cũng không tránh được về sau. Đoạn gia như thế nào có thể đem người khế ước giấu như vậy. Quý tộc chỉ cần xuất hiện người khế ước, có bao nhiêu chiến sĩ vĩ đại xúng đòi theo đuổi. Tương tự như vậy, Mông Kiến Đồng sắc mặt nhăn nhó, người khế ước tinh thần lực cấp D, có độ xúng đòi cao nhất. Thực rõ ràng, Đoạn gia nhất định là có ý giấu diếm chuyện này, không muốn cho Đoạn Sở xúng đòi với Mông Gia Nghị. Ý vào có chiến sĩ cấp 9 hậu thuẫn, không có sợ hãi, căn bản là có ý để Đoạn Nhã Thanh thân phận con riêng ti tiện đàm hỏi với Mông gia.

Nghĩ vậy, Mông Kiến Đồng chỉ cảm thấy cổ họng phát ngọt, một ngụm huyết tinh thiếu chút nữa phun ra. Từ lúc thăng lên cấp 8 làm Đại tướng quân, hắn còn chưa từng ném qua một lớn như vậy. Đoạn gia, chỉ cần nhìn qua hôm nay, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Đoạn Văn Xương trên mặt vẫn như cũ là nụ cười hàm hậu, mắt thấy Mông Kiến Đông nhìn Đoạn Sở chăm chăm, tiến lên từng bước, nhẹ giọng nhắc nhở Đoạn Văn Vũ: “Nhị ca, chúng ta vẫn là thỉnh hai vị điện hạ vào đi thôi, yến hội cũng sắp bắt đầu rồi.”

Đoạn Văn Vũ ngẫm hiểu, Úc Hồng Tri bị đệ đệ lời nói không lưu tình làm cho mặt có điểm sượng, vừa muốn lấy lại tư thế đại hoàng tử, nhưng là cảm thấy thực khó khăn, vừa nghe, gãi đứng chỗ ngứa, nhắc chân bước đi, cũng không quản đệ đệ đi theo bạn cũ, hay là lời kéo bạn mới của hắn.

“Đoạn Sở, đi thôi!” Nguyên Vĩnh Nghị kêu.

Đoạn Sở cong môi, liếc nhìn về mặt vụn vụn của Đoạn Nhã Thanh, cùng với Mông Gia Nghị vẫn thẳng tắp theo dõi hắn, lạnh lùng thu hồi tầm mắt, đang muốn theo sau, bả vai bỗng nhiên có cái gì nhẹ nhàng đè lại.

“Không cần lo lắng.”

Úc Thịnh Trạch thanh âm trầm thấp xuyên qua lỗ tai, sau đó Đoạn Sở chỉ cảm thấy bả vai buống lỏng, nam nhân đã muốn thu hồi cánh tay, đang chờ hắn cùng đi.

Đoạn Sở trong lòng vừa động, bỗng nhiên biết nguyên nhân sau một loạt lời nói và việc làm của Úc Thịnh Trạch, đối với hắn cười cười, dứt bỏ bản khoảnh khắc trước, vững bước đi ở bên cạnh hắn.

Nhìn thấy cửu hoàng tử gần như... song song đi cùng Đoạn Sở, Đoạn Nhã Thanh đứng cũng đứng không nổi. Một người khế ước cùng cửu hoàng tử giao hảo? Nếu Đoạn Sở muốn trả thù nàng, có thể dễ dàng làm cho nàng sống không bằng chết. Thậm chí cũng không cần hắn tự mình động thủ hoặc ra lệnh, có rất nhiều người muốn lấy lòng người khế ước, tựa như lúc trước nàng dẫn dắt tôi tớ âm mưu xa lánh Đoạn Sở. Vốn tưởng rằng từ đó làm cho Đoạn Sở hoàn toàn ngã vào vũng bùn, không nghĩ tới, rốt cuộc ngã không dậy nổi, lại chính là bản thân mình?

“Nhã Thanh, ngươi không phải mệt mỏi sao, trước đề cho Mông Gia Nghị cùng ngươi đi nghỉ ngơi một chút đi?” Bối Tĩnh Lan thanh âm ôn nhu đề nghị truyền vào tai.

“Mụ mụ!” Đoạn Nhã Thanh mạnh bừng tỉnh, lúc này mới nhớ tới việc khẩn cấp trước mắt của nàng, là phải giải quyết hôn ước hoàn toàn không có tương lai này. Nàng đem ánh mắt chuyển hướng Mông Gia Nghị, vừa lúc đảo qua Mông Kiến Đông cách đó không xa, theo bản năng nhìn kỹ, chỉ thấy Mông Kiến Đông đối với hộ vệ công đạo cái gì, mơ hồ còn có thể nghe được người khế ước vãn vãn.

Đoạn Nhã Thanh không khỏi tâm treo ngang, lập tức lại gần sát bên tai Mông Gia Nghị, nhẹ giọng nói: “Gia Nghị, ta thật sự mệt mỏi quá, ngươi theo giúp ta ngốc một hồi đi, vừa lúc, ta có việc muốn nói với ngươi.”

Mông Gia Nghị rốt cục lấy lại tinh thần, nhìn đến Đoạn Nhã Thanh cả người đều ngã trong ngực hắn, nhất thời lại nghĩ tới ánh mắt lạnh lùng của Đoạn Sở, thân thủ đã muốn đẩy ra. Nhưng vì Bối Tĩnh Lan ở phía trước, hai vị hoàng tử cùng đại lão trong quân đều đến chúc mừng bọn họ đính hôn, Mông Gia Nghị ta thuận thế ôm lấy Đoạn Nhã Thanh.

“Ân, đi thôi. Vừa lúc ta cũng muốn cùng ngươi nói.”

Mông Gia Nghị cung kính đối với Bối Tĩnh Lan cáo từ, nửa giúp đỡ Đoạn Nhã Thanh rời đi.

Tuy rằng hôm nay bọn họ mới là diễn viên chính, bất quá, lúc này, gia chủ cùng các tân khách đều vây quanh hai vị hoàng tử, một lòng một dạ giới thiệu đệ tử chính mình kiêu ngạo nhất gia tộc. Trong lúc nhất thời, trừ bỏ Đoạn Chí Tu, Đoạn Á Ngạn cùng với cha mẹ Mông Gia Nghị bên ngoài, thế nhưng không có ai chú ý tới cô dâu chú rể không ở đại sảnh.

Đoạn Nhã Thanh cùng Mông Gia Nghị mang theo tâm tư, cũng không muốn hai người nói chuyện bị người phát hiện, trực tiếp đi trở về phòng Đoạn Nhã Thanh.

“Nhã Thanh.” Mông Gia Nghị trước tiên nói ra: “Ngươi tin tưởng ta, ta chỉ yêu một mình ngươi!”

Đoạn Nhã Thanh sững sốt, cùng loại thổ lộ nàng cũng đã nghe qua vài lần, Mông Gia Nghị cũng quả thật đối với nàng ôn nhu săn sóc. Chính là rất nhanh, nàng liền ý thức được Mông Gia Nghị muốn nói cái gì, trong lòng lạnh lùng, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mặt cảm động cùng xấu hổ, ấp a ấp úng, khó xử nói: “Ta biết, chính là, chính là ta không thể gả cho ngươi, ta. . . .”

Đoạn Nhã Thanh một bộ dáng tuyệt vọng không muốn, chính là không đợi nàng nói xong, Mông Gia Nghị ôm lấy cánh tay của nàng, kích động hô to: “Ngươi nói bây giờ gì đó, hôm nay chính là ngày đính hôn của chúng ta!”

Hắn nghĩ đến Đoạn Nhã Thanh biết tâm tư của hắn nên sinh khí, vẻ mặt biểu tình bị oan uổng, thái độ chính nghĩa nói: “Nếu ngươi để ý Đoạn Sở, ta đều đã nói ta chỉ yêu một mình ngươi. Nhưng là nhìn hắn có thể đi bên cạnh cửu điện hạ, ta nghĩ muốn lợi dụng quan hệ của hắn cùng cửu điện hạ. Ta là sợ ngươi đa tâm, mới nói ngươi tin tưởng ta, ngươi làm sao có thể nói không lấy ta!”

Đoạn Nhã Thanh trong lúc nhất thời không rõ tâm tư Mông Gia Nghị. Nàng cũng thích Mông Gia Nghị, nhưng nàng càng hưởng thụ vui sướng cướp được Mông Gia Nghị trước mặt Đoạn Sở, còn có tương lai sau khi đám hỏi được trở về thủ đô tinh cầu. Nghĩ vậy, Đoạn Nhã Thanh quyết tâm, ủy khuất liên tục lắc đầu.

“Ta cũng yêu ngươi, nhưng bởi vì yêu ngươi, cho nên ta mới không thể gả cho ngươi.” Nhìn Mông Gia Nghị mặt mờ mịt đầy khó hiểu há mồm muốn nói,

sợ chậm trễ thêm nữa, Đoạn Nhã Thanh một hơi đem toàn bộ lời nói ra: “Đoạn Sở hiện tại chính là người khế ước! Chỉ cần người cùng hắn xứng đôi, người sẽ không giống phụ thân ta chỉ có thể dừng lại tại cấp 6, ta không thể ích kỷ chỉ lo cho mình như vậy a!”

Mông Gia Nghị nghe được “Người khế ước” liền tròn tròn mắt, không thể tin nhìn Đoạn Nhã Thanh, khuôn mặt anh tuấn vẫn vẻ, trong mắt đều là điên cuồng, bắt lấy cánh tay Đoạn Nhã Thanh nắm chặt, lớn tiếng rít gào: “Không có khả năng! Đoạn Sở đã qua mười tám tuổi, làm sao có thể là người khế ước!”

Mông Gia Nghị một bên nói không có khả năng, một bên không thể không tin tưởng. Dù sao Đoạn Nhã Thanh không có khả năng nói dối để đâm chọc hắn. Nghĩ đến chính mình thế nhưng có một người khế ước ái mộ, Mông Gia Nghị hận không thể hiện tại lôi kéo Đoạn Sở xem xét độ xứng đôi, chính là rất nhanh, hắn liền ý thức được không đúng. Hắn đã phải đính hôn, Đoạn Sở như thế nào có thể lấy thân phận người khế ước làm trắc quân của hắn, Đoạn Sở đồng ý, nghiệp đoàn người khế ước cũng có thể cướp đoạt thân phận người khế ước của hắn.

“Người vì cái gì hiện tại mới nói, người có ý có phải không?” Mông Gia Nghị cầm tay Đoạn Nhã Thanh lắc mạnh, hận không thể trực tiếp giết chết nàng: “Người có biết hay không, hai vị hoàng tử đều ở đây, còn có nhiều đại lão của quân bộ như vậy, lúc này hủy bỏ hôn ước. . . .”

Đoạn Nhã Thanh bị lắc tới từng trận buồn nôn, Mông Gia Nghị khuôn mặt dữ tợn phóng đại, một chút cảm động lúc trước còn sót lại tan thành mây khói, không dám trực tiếp xé rách mặt, nàng không chút do dự phun ra, nước miếng văng lên mặt Mông Gia Nghị, cũng làm cho hắn hoàn toàn dừng lại động tác.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không phải cố ý.” Đoạn Nhã Thanh nhanh chóng giải thích, từ bên cạnh lấy ra khăn mặt đưa tới.

Mông Gia Nghị thần tình chán ghét ném xuống khăn mặt trong tay, lạnh giọng hỏi: “Người vì cái gì hiện tại mới nói?”

Đoạn Nhã Thanh nước mắt rơi xuống, khóc thập phần bi thương: “Ta cũng đem qua mới biết được, Đoạn Sở vẫn luôn lừa gạt, không tin người hỏi hắn đi.” Nàng không đợi Mông Gia Nghị truy vấn, lại là một phen thổ lộ: “Ta yêu người a, mất thấy ngày hôm sau đã là tiệc đính hôn của chúng ta, Đoạn Sở lại đột nhiên làm bại lộ thân phận người khế ước của chính mình, ta, ta luyến tiếc người, khóc suốt cả đêm. Sau lại nghĩ, dù sao khách nhân đều thỉnh, còn không bằng giáp mặt nói cho người, cũng là giống nhau.”

Mông Gia Nghị nôn nóng ở tại chỗ xoay người, Đoạn Sở vì cái gì hôm qua mới bại lộ, cho dù lòng có oán hận, cũng không tất yếu hoàn toàn không để lại đường lui, nếu hắn cùng Đoạn Nhã Thanh đính hôn, hai người có thể hoàn toàn không có khả năng.

“Kia hiện tại làm sao bây giờ?” Mông Gia Nghị hai tay nắm chặt, hắn bản năng cảm thấy được, này nói không chừng là khảo nghiệm Đoạn Sở dành cho hắn?

Đoạn Nhã Thanh trong mắt hiện lên hận cùng trào phúng, duy trì vẻ mặt thương tâm, mềm giọng nói: “Nếu hiện tại hủy bỏ hôn ước. . . .” Nàng nhìn Mông Gia Nghị mạnh lắc đầu, thân hình lay động, cúi đầu: “Người nếu lập tức tìm Đoạn Sở, giải thích người cùng ta chỉ là giả đính hôn, ta nghĩ Đoạn Sở khẳng định đoán không được ta nói cho người chân tướng, hắn nhất định sẽ cảm động. Làm người khế ước, chỉ cần hắn nguyện ý lựa chọn người, đoạn hôn ước của chúng ta hai nhà cùng hủy bỏ, tuy nói vẫn là sẽ có ảnh hưởng. . . .”

“Hảo!” Mông Gia Nghị ánh mắt sáng lên, bất chấp Đoạn Nhã Thanh bộ dáng bất lực nhu nhược, lòng tràn đầy ý nghĩ phấn khởi xoay người rời đi, tới cửa rồi, lại dừng lại, quay đầu lại do dự hỏi: “Vạn nhất hắn cùng cửu điện hạ bọn họ cùng một chỗ?”

“Không quan hệ, buổi tối ta đi giải thích!” Đoạn Nhã Thanh vẻ mặt tuyệt vọng ngồi chồm hổm trên mặt đất, che ánh mắt không bao giờ. . . muốn nhìn Mông Gia Nghị nữa.

Mông Gia Nghị rốt cục dâng lên một chút áy náy: “Thực xin lỗi, ta chỉ yêu mình người, chính là người cũng biết, đây là cơ hội duy nhất ta có được người khế ước. Về sau, không, ta là nói nếu người nguyện ý chờ, tựa như mẹ người. . . .”

“Người đi ra ngoài cho ta! Đi ra ngoài!” Đoạn Nhã Thanh trực tiếp nhảy dựng lên, vọt tới trước mặt Mông Gia Nghị, điên cuồng đẩy hắn ra ngoài cửa, cả người đều phát run. Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, nam nhân mà nàng tuyển quá vô si. Nàng đời này, nếu không phải bởi vì thân phận con riêng, làm sao có thể từ nhỏ nhận hết xem thường, lại làm sao cần ủy khuất như vậy.

Mông Gia Nghị thấy nàng kích động như vậy, không khỏi càng thêm áy náy, hơn nữa hắn cũng nghĩ tới tình cảnh Đoạn Chí Tư bởi vì Bối Tĩnh Lan mà bị trục xuất cùng việc hắn chỉ dừng lại ở cấp 6, cũng hoàn toàn chấm dứt ý niệm muốn làm tình nhân ngầm, một câu cũng chưa nói, quay đầu bước đi.

Đoạn Nhã Thanh nhìn thấy thân ảnh hắn biến mất ở hành lang, không khỏi gào khóc, không hề là diễn trò, mà là vì chính mình than khóc.

Không biết khóc bao lâu, Bối Tĩnh Lan bỗng nhiên đẩy cửa mà vào, giọng cảm hận nói: “Khóc cái gì, ta hỏi người, người có quay lại không?”

Đoạn Nhã Thanh xoa xoa nước mắt, nhìn máy ghi âm còn mở, gật gật đầu. Quả nhiên, vẫn là mẫu thân nói đúng. Nam nhân này, vốn không nên trông cậy vào.

Bối Tĩnh Lan đi lên, nhẹ giọng nói ra tính toán trong lòng, Đoạn Nhã Thanh ngẩn ngơ, lập tức nở nụ cười.

“Mụ mụ, ta xem đến lúc đó, Đoạn Sở người khế ước này làm sao còn mặt mũi cùng cửu điện hạ giao hảo, cho dù có được Mông Gia Nghị thì như thế nào, đã bị mất mặt trước mặt cửu điện hạ, làm sao còn có mặt mũi ở lại quân bộ. . . .”

“Phanh” một tiếng, cửa phòng bị phá ra thật mạnh, Mông Gia Nghị hai mắt phun hỏa vọt tiến vào, ngón tay chỉ vào mẫu tử Bối Tĩnh Lan đang còn tươi

cười trên mặt, giọng nói dùng sức thờ hồn hèn.

“Nguyên lai, đều là diễn trò sao?” Mông Gia Nghị kêu to, “Hảo, Đoạn gia các người dám tính kế ta, từ hôn!”

Nói xong, lại như gió xoáy biến mất ở cửa.

Tháng Mười Một 2, 2015

26

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chương 26

Bữa tiệc đính hôn ở lầu một đại sảnh, các tân khách náo nhiệt chuyện trò vui vẻ, ngay cả Mông Kiến Đồng đang mang tâm tình tối tăm thì mặt cũng mỉm cười, cùng đám người Đoạn Văn Xương ngồi bên cạnh đại hoàng tử Úc Hồng Tri. Đoạn gia ở thủ đô tỉnh cầu đến đời thứ tư, cũng bị con cháu Mông gia ở Y Dục Tất vây quanh nói chuyện phiếm, thoát nhìn hoà thuận vui vẻ.

“Vẫn là trường tôn Mông gia đại nguyên soái ánh mắt hảo, có thể lấy được Đoàn gia Đại tiểu thư, không biết làm bao nhiêu người hâm mộ chết tâm” Nhân viên quan trọng trong quân đội và chính phủ của Y Dục Tất về mặt hâm mộ khen tặng.

Cha mẹ Mông Gia Nghị cùng phụ tử Đoạn Chí Tu ngồi cùng nhau, nghe vậy cũng là vui sướng đầy mặt, vô cùng kiêu ngạo. Đoạn Chí Tu ngẩng đầu nhìn lâu hai, thê tử cùng nữ nhi vẫn chưa xuống dưới, làm cho hắn có điểm không kiên nhẫn.

Đoạn Sở ngồi bên cạnh Úc Thịnh Trạch, cũng chú ý tới Mông Kiến Đồng, thấy thế cũng không thể không khen ngợi hân lòng dạ thâm sâu. Quả nhiên giống như Đoạn Văn Vũ đã nói, sẽ không nói cho Mông Gia Nghị.

“Đoạn Sở, người nói nghi thức đính hôn như thế nào còn không bắt đầu?” Nguyên Vinh Nghị đang cùng Đoạn Sở sóng vai ngồi bỗng nhiên xoay qua... hỏi.

Đoạn Sở lắc lắc đầu, hẳn ngay cả tập tục kết hôn của Cáp Ngồi tỉnh hệ cũng đều không hiểu, như thế nào có thể biết nghi thức đính hôn bao giờ thì bắt đầu.

“Cô dâu chú rể không thấy tới.” Úc Thịnh Trạch nghe được động tĩnh hai người liền nói.

Vừa dứt lời, “Tháp tháp” từ thang lầu truyền tới một trận bước chân dồn dập, mọi người còn không có phản ứng lại, một nam tử thân lễ phục màu trắng chạy như điên tới, bởi vì tốc độ quá nhanh, thân hình lay động, kéo theo bàn ăn ngã vô số, chỉ nghe một trận “Loảng xoảng” qua đi, Mông Gia Nghị bỏ nhào tới trước mặt Mông Kiến Đồng, đại sảnh lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

“Gia Nghị!” Nhận ra đứa con, Ai Ngươi Toa sợ hãi kêu ra tiếng, thân thủ che miệng lại, vẻ mặt choáng váng, như thế nào cũng không nghĩ tới Mông Gia Nghị lộ mặt thất thố như vậy xuất hiện trước mặt khách quý.

“Ông nội!” Mông Gia Nghị lao đảo đứng dậy, nhìn thấy Mông Kiến Đồng như được đại xá, chỉ vào Đoạn Văn Vũ hô to: “Đoạn gia vô sỉ tính kế, ta phải từ hôn!”

Mông Kiến Đồng tại một khắc Mông Gia Nghị xuất hiện, liền lộ bộ một chút, mắt thấy Đoạn Văn Vũ kinh sợ vô án dựng lên, quyết định thật nhanh giành trước từng bước, lớn tiếng trách cứ: “Nói bậy bạ gì đó, có chuyện gì, thỉnh đại hoàng tử làm chủ!”

Đồng dạng Đoạn Văn Vũ đã muốn đứng dậy bị kiềm hãm, cùng Quỳnh nhìn nhau liếc mắt một cái, tâm vất ngang, thẳng tắp đứng ở trước mặt đại hoàng tử Úc Hồng Tri, trầm giọng một lời: “Đại diện hạ, Đoạn gia ta chân chính ngay thẳng, Mông Gia Nghị kia nói ra lời nhục nhã, hôm nay nói lời hủy bỏ lễ đính hôn, lại nói xấu bọn ta, thỉnh Đại diện hạ làm chủ cho chúng ta!”

Đoạn Á Ngạn khuôn mặt non nớt trướng đỏ bừng, đứng dậy đã nghĩ tiến lên, bị Đoạn Chí Tu một phen giữ chặt, cũng bưng kín miệng.

Chính là nháy mắt, chú rể mới nói một câu, lập tức làm cho song phương kết hạ thù hận. Đoạn Sở tĩnh tọa một bên, nghĩ đến lúc trước Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh nghĩ trăm phương nghìn kế, chỉ vì để cho hôn yển không xảy ra lỗi gì, kết quả vẫn là Mông Gia Nghị làm ra chuyện tình làm mất mặt trước mặt mọi người, không khỏi khóe miệng run rẩy.

Úc Thịnh Trạch nheo lại hai mắt, chỉ cảm thấy Mông Gia Nghị thét lớn đòi từ hôn, rồi tựa hồ hướng theo phương hướng bọn họ nhìn qua. Hắn lãnh nghiêm mặt vô vô lung Đoạn Sở, ánh mắt dừng ở Úc Hồng Tri khuôn mặt tươi cười không thay đổi, trầm giọng nói: “Đại ca, không bằng nghe một chút đã xảy ra chuyện gì, đến nỗi Mông gia Đại công tử thất thố như thế?”

Chuyện xưa cầu huyết quan hệ thông gia vô có dây dưa trở mặt thành thù, còn bị bức ngồi lên vị trí chủ trì vì chính nghĩa, Úc Hồng Trì nghe vậy, hận không thể đánh một quyền vào miệng đệ đệ. Loại sự tình này, vừa thấy là biết liên quan đến mấy việc ngấm ngầm xấu xa, thế nhưng để hấn trước mắt bao người thăm vấn?

Đoạn Văn Vũ cùng Đoạn Văn Xương rất muốn phản đối, chính là Mông Gia Nghị trong lời nói nếu chậm chễ làm sáng tỏ, nhất định ảnh hưởng tới thanh danh Đoạn gia ở trong quân bộ, lại cảm thấy được công khai cũng tốt.

Mông Kiến Đồng sắc mặt cũng không tốt, cừu điện hạ nói lời này, rõ ràng nhận định Mông Gia Nghị làm việc khinh suất, không thể trọng dụng.

Úc Hồng Trì thấy hai nhà đều không có phản đối, Mông Gia Nghị vẫn là về mặt phản chấn, thật vất vả mới duy trì phong độ ung dung cao quý, về mặt uy nghi gặt đầu.

Mông Gia Nghị lúc này đã muốn khôi phục bình tĩnh, sửa sang lại thần sắc, há mồm vừa định giải thích.

“Gia Nghị!” Đoạn Nhã Thanh tiếng kêu nhu uyển thống khổ vang lên ở đại sảnh, trực tiếp đánh gãy lời nói của hắn.

Đoạn Sở cả người run lên, Nguyên Vĩnh Nghị càng khoa trương, thiếu chút nữa ngã sấp xuống phía dưới, may mà Úc Hồng Trì tay mắt lanh lẹ, thực chất hóa tinh thần lực trực tiếp cuốn lấy, giữ lại Nguyên Vĩnh Nghị.

“Hô!” Nguyên Vĩnh Nghị lòng còn sợ hãi, Úc Thịnh Trạch cách hắn có điểm xa, hắn trực tiếp bám lấy bả vai Đoạn Sở, hoàn toàn không có phát hiện Đoạn Sở cứng ngắc, đề sát vào lỗ tai hắn tố khổ: “Này rất giả, Đoạn Đại tiểu thư bây giờ còn có thể luyện tiếu Mông Gia Nghị? Nàng không phải hắn là ngấm lại, như thế nào hướng Đoạn gia công đạo sao?”

Đoạn Sở liếc mắt Nguyên Vĩnh Nghị, ánh mắt nhìn cũng chưa dám nhìn Úc Thịnh Trạch. Vừa rồi tinh thần lực của Úc Thịnh Trạch lướt qua, làm cho hắn dâng lên một trận tim đập nhanh, thân thể đều cứng ngắc. Cũng may vừa rồi Đoạn Nhã Thanh phát ra thanh âm tương đương quảng tám, vừa lúc che dấu, bằng không rất xấu hổ.

“Nàng hiện tại đã suy nghĩ được biện pháp.” Đoạn Sở cố giữ vững bình tĩnh. Rõ ràng là bởi vì chuyện hắn trở thành người khế ước mà nháo trở mình, mặc kệ nguyên nhân gì, cuối cùng nhất định liên lụy đến trên người hắn, Đoạn Sở âm thầm cảnh giác.

Úc Thịnh Trạch ánh mắt nghi hoặc nhìn Đoạn Sở, thấy sắc mặt bình tĩnh, liền đem lực chú ý đặt ở phía trước. Đoạn Nhã Thanh đã muốn cùng Bối Tĩnh Lan đi xuống lầu, đứng cách Mông Gia Nghị không xa.

“Gia Nghị, ta thật sự không thể đáp ứng điều kiện này của ngươi, ngươi làm tất cả mọi người gặp khó khăn!” Đoạn Nhã Thanh về mặt kiên định nói.

Mọi người ở đây lộ ra biểu tình mặc danh kỳ diệu, Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh lãnh nghiêm mặt, Mông Kiến Đồng lại chỉ cảm thấy không ổn.

“Điều kiện gì, ngươi cho là ngươi còn có thể đã lừa gạt ta sao?” Mông Gia Nghị hiển nhiên ngấm hiểu, lớn tiếng phản bác: “Rõ ràng là Đoạn gia các ngươi lừa gạt ta trước, che giấu chuyện Đoạn Sở thức tỉnh, rồi muốn cùng Mông gia đàm hỏi, muốn làm cho Đoạn Sở đối với ta hoàn toàn hết hy vọng, lựa chọn chiến sĩ bẩm sinh để đàm hỏi! Ta đã nhìn thấu các ngươi, tuyệt đối sẽ không mắc mưu!”

“Oanh” một chút, đại sảnh nhất thời loạn cả lên, trừ bỏ mấy người hộ vệ đã sớm nhận được tin tức, những người khác bắt chập xem kịch vui, lực chú ý đều chuyển hướng về phía Đoạn Sở vững vàng ngồi ở chín điện, trong mắt là bất khả tư nghị.

“Cư nhiên là người khế ước? Là phế vật thiếu gia ngay cả người nhà chính mình đều ghét bỏ a!”

“Ngươi điên rồi, dám nói người khế ước đại nhân cao quý như vậy!”

“Đúng vậy, chẳng sợ hắn là người khế ước tinh thần lực thấp, cũng đáng được tất cả chiến sĩ tôn sùng, ai có thể làm cho hắn cam tâm tình nguyện xứng đôi, đừng nói thăng cấp sinh mệnh không có nguy hiểm, chính là làm Nguyên soái tướng quân cũng có thể.”

“Ngươi như thế nào không nói, một khi Đoạn Sở còn có thiên phú phương diện khác, lập tức sẽ bị nghiệp đoàn người khế ước coi là trân bảo, địa vị thay đổi nghiêng trời lệch đất!”

“Cho nên Mông Gia Nghị nghĩ muốn hỏi hôn không phải rất bình thường sao, làm gì chiến sĩ gì bỏ qua một người khế ước mà đính hôn. . .”

“Đáng tiếc Đoạn gia Đại tiểu thư. Nàng nếu ở thủ đô tinh cầu, tuy rằng xuất thân không quá tốt, bằng vào mẫu thân Bối Tĩnh Lan là nhà chế thuốc cấp cao, đệ đệ lại là chiến sĩ bẩm sinh thiên phú tuyệt hảo, hơn nữa có chiến sĩ cấp 9 thực lực khủng bố, Mông Gia Nghị cũng không hẳn là không xứng đôi với nàng, chiến sĩ hậu thiên bồi dưỡng thâm hậu như vậy lại không hề bảo thủ, căn bản là quá hợp để cưới.”

Đáng tiếc, cho dù tốt cũng không thể so với người khế ước a! Mọi người âm thầm tiếc hận. Chiến sĩ bẩm sinh đều đổ xô vào người khế ước, Mông Gia Nghị là một chiến sĩ hậu thiên đương nhiên không cam lòng buông tha. Đoạn gia nếu có ý che giấu việc này, Mông Gia Nghị mắng to vô sỉ tính kế, tựa hồ cũng có thể hiểu.

Đoạn Văn Vũ cùng Đoạn Văn Xương làm chiến sĩ cấp cao, khe khẽ nói nhỏ trong đại sảnh thu hết lọt vào tai, nếu không phải hai vị hoàng tử ở phía trước, Đoạn Văn Vũ đã sớm kiềm chế không được vung nắm tay.

Nguyên Vĩnh Nghị theo bản năng trông chừng Đoạn Sở, chỉ sợ bạn hữu vừa mới trưởng thành bất an.

Đoạn Sở (Trữ Khang Trí) từ nhỏ đến lớn lớn lên dưới sự chăm sóc của mọi người, không chỉ đơn giản là được quan tâm bình thường, một người ốm yếu lại nhận được sự quan tâm toàn tâm toàn ý của người thân, có rất nhiều người đối với hắn là tiếc hận đồng tình hoặc là khinh thị chán ghét, còn có người chỉ vào mũi hắn kêu hắn chết đi đừng liên lụy cha mẹ cùng ca ca. Một màn trước mắt này, cho dù tràn ngập tính kế, cũng không đến nỗi làm cho hắn biến sắc.

Úc Thịnh Trạch nghiêng thân, nhìn Đoạn Sở: “Nếu không thích, lần sau không cần tham gia yến hội như vậy.”

Đoạn Sở kinh ngạc ngẩng đầu: “Ta nghĩ rằng ngươi còn nhớ rõ, ta họ Đoạn.”

“Cũng không phải ngươi đính hôn!” Úc Thịnh Trạch nhàu mày, đương nhiên mà nói: “Ca ta bọn họ đính hôn, ta cũng chưa tham gia. Lần sau gặp, ta mang người rồi đi.”

Úc Hồng Tri ở một bên thực vinh hạnh trịnh trọng, trong mắt tỏa ra lửa. Lễ đính hôn của hắn đệ đệ đích xác không tham gia, nhưng là, đó là bởi vì chết tiết hắn, còn chưa có sinh ra!”

Nguyên Vinh Nghị lần này rốt cục nhìn được cười, chính là nhìn đến mức mặt mày đều nhăn thành một đoàn.

Đoạn Sở nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy ý nghĩ như vậy của Úc Thịnh Trạch không tồi. Hắn chán ghét Đoạn gia, chính là tự thân thực lực lại không đủ để đối kháng. Nếu về sau đi đăng ký ở kiếp hội người khế ước, nói không chừng còn có thể quang minh chính đại dọn đi. Có vị cửu điện hạ này khẳng định khả thi.

“Hảo!” Đoạn Sở biểu tình một bộ giao cho người. Chính hắn hoàn toàn không biết, ánh mắt như vậy, thoát nhìn cùng lúc đối mặt với Trữ Khang Hạo bọn họ giống nhau như đúc.

Úc Thịnh Trạch hít vào một chút, trên mặt hiếm thấy lộ ra mỉm cười, thấp giọng nhận lời: “Yên tâm đi!”

“Tỷ tỷ! Ngươi đừng sợ!” Tiếng nói trong trẻo của thiếu niên đánh vỡ cục diện bế tắc, Đoạn Sở theo tiếng ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện Đoạn Á Ngạn không biết khi nào thì đứng ở trước người Đoạn Nhã Thanh, đối với Mông Gia Nghị trọn mắt nhìn.

“Mông Gia Nghị, Đoạn gia ta cũng không phải là để ngươi nói trắng trơn nói xấu! Thất ca trở thành người khế ước, chúng ta cũng là tối hôm qua mới biết được. Ngươi nếu không tin, có thể đối chất nhau!”

Đoạn Sở ngoài ý muốn như vậy, Đoạn Á Ngạn này trái lại biết che chở tỷ tỷ.

Đoạn Nhã Thanh nhìn thấy đệ đệ, nước mắt một chút liền rơi xuống. Lúc trước được phụng cao bao nhiêu, hiện tại rơi xuống liền thấm bấy nhiêu. Nghe mọi người đối với nàng tiếc hận cùng tán thưởng Đoạn Sở, còn lý giải đối với việc Mông Gia Nghị lựa chọn ruộng bỏ nàng, làm cho nàng lạnh tới tim. Nếu không phải còn nhớ rõ phải hoàn thành trả thù Mông Gia Nghị, nàng chỉ sợ thật sự kiên trì không được. Hiện tại nhìn đến đệ đệ bảo vệ, bỗng nhiên cảm thấy có thêm khí lực.

Đoạn Nhã Thanh giữ chặt Đoạn Á Ngạn, không để ý hắn ngăn trở đi lên trước. Nhìn Mông Gia Nghị còn ngây người, sửa lại yếu đuối lúc trước, về mặt trở nên thập phần kích động: “Gia Nghị, ta đều đáp ứng ngươi, nếu hôm nay thất đệ không chịu tha thứ cho ngươi, ta sẽ đi theo hắn giải thích, thuyết minh chúng ta chỉ là kết hôn theo hình thức, chỉ cần hắn nguyện ý, ta căn bản sẽ không làm chứng ngại giữa các ngươi.” Đoạn Nhã Thanh càng nói càng ủy khuất, nước mắt không nhìn được rơi xuống: “Nhưng là, ngươi muốn để ta làm tình nhân bên người ngươi, còn không bằng để ta chết đi!”

“Ta đã nói qua là ta yêu ngươi, ta cũng nguyện ý tin tưởng ngươi yêu ta, chỉ là ngươi không có cách nào cự tuyệt một người khế ước. Nhưng là, ta thật sự làm không được. . . .”

Trong đại sảnh trừ bỏ Đoạn Nhã Thanh khóc lóc kể lể cùng Mông Gia Nghị hô hấp ồ ồ, không nghe được nửa điểm tiếng vang. Đối thoại này thực sự là, rất kinh người! Liền ngay cả đại hoàng tử cao cao tại thượng, đều lộ ra thần sắc giật mình.

“Khinh người quá đáng! Mông Gia Nghị, ta Đoạn Á Ngạn cùng ngươi không đội trời chung!” Thiếu niên hoàn toàn bị chọc giận, tia tình thần lực vẫn chưa ổn định lộn xộn công kích Mông Gia Nghị, nửa đường lại bị trực tiếp chặn lại.

Đoạn Văn Vũ cùng Đoạn Văn Xương đứng ở hai bên hắn, nhìn về phía Mông Gia Nghị ánh mắt giống như ngâm kích độc.

“Những lời này, có phải sự thật không?”

Mông Gia Nghị há mồm muốn phủ định, bỗng nhiên nhớ tới thời điểm hắn theo sau Bối Tĩnh Lan nghe được đối thoại, không khỏi bị kiềm hãm.

“Nếu Gia Nghị dám nhục nhã ngươi như vậy, không phải là ngươi nên đến đại sảnh yêu cầu từ hôn sao?” Mông Kiến Đông bỗng nhiên chen vào nói.

Trong tưởng tượng của mọi người ở đây, nếu là Mông Gia Nghị chiếm được tiện nghi lớn nhất, thấy thế nào Mông Gia Nghị cũng không nên tức giận như thế mới đúng.

Đoạn Nhã Thanh vừa định đề cập tới máy ghi âm, lại lo lắng Bối Tĩnh Lan còn chưa kịp xóa đi đoạn cuối cùng.

Dưới sự chần chừ, Mông Kiến Đông đã muốn đứng ở bên người Mông Gia Nghị, đối với Úc Hồng Tri hành lễ, nói: “Đại điện hạ, ta hiểu biết tôn tử của

ta, hần mặc dù có khuyết điểm xúc động của đại đa số chiến sĩ, nhưng tuyệt đối sẽ không lỗ măng như thế. Nếu hần nói Đoạn gia cố ý giấu diếm, tự nhiên là có nắm chắc. Bất công từ nói cái gì đối chất nhau, dưới loại tình huống này, thất thiếu gia tự nhiên chỉ biết đứng ở lập trường gia tộc!”

Úc Hồng Tri đơn giản hỏi người trong cuộc, nhìn Mông Gia Nghị hỏi: “Người làm sao mà biết được?”

“Ta, ta là nghe hộ vệ nói, hần nói cả tòa thành mọi người đều biết Đoạn Sở trở thành người khế ước.” Mông Gia Nghị ngay từ đầu còn có điểm lấp bắp, cuối cùng ngữ khí lại nhanh hơn, một hơi nói xong: “Ngay cả chiến sĩ cấp thấp cùng tôi tớ đều biết, chúng ta lại không biết, chỉ có thể là cố ý giấu diếm.”

Mông Kiến Đồng thấy Đoạn văn Vũ lộ ra ánh mắt kinh ngạc, tiến lên trước một bước, đối với Úc Hồng Tri bổ sung: “Đại diện hạ, Đoạn Sở đã qua sinh nhật mười tám tuổi. Mà đính hôn của Gia Nghị cùng Đoạn Nhã Thanh, cũng là sau khi bọn họ tuyên bố không thể thức tỉnh!”

Quỳnh sắc mặt một chút liền thay đổi, nàng chỉ lo Đoạn Sở ngoài ý muốn thức tỉnh sẽ làm lễ đính hôn có thể có biến cố, thế nhưng không đề ý tới điểm này. Đoạn Sở thức tỉnh là sau mười tám tuổi sao?

“Kia lại như thế nào?” Đoạn Á Ngạn nhìn thấy tổ phụ mẫu đều toát ra thần sắc cứng ngắc, bất mãn hỏi lại: “Thất ca che giấu thức tỉnh, vẫn là tam tổ phụ ta phát hiện. Tin tức lúc sau trong hộ vệ truyền lưu, căn bản không xung đột.”

“Điều đó làm sao có thể? Trước lúc mười tám tuổi tinh thần dị động, có chiến sĩ cấp 6 cùng người khế ước của Đoạn gia, sao có thể không phát hiện được người khế ước?” Mông Kiến Đồng giận dữ, chỉ cảm thấy Đoạn Á Ngạn căn bản là càn quấy.

“Có ta làm chứng thế nào?” Thanh âm lạnh lẽo mang theo lạnh lùng vang lên, Mông Kiến Đồng kinh sợ, vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch đã muốn đứng lên.

“Đoạn Sở là ta trông coi hoàn thành thức tỉnh, trước ngày hôm qua, Đoạn gia đích xác không biết việc này.”

Úc Thịnh Trạch nói xong, khẽ nâng cằm, ý vị thâm trường nhìn về phía Bối Tĩnh Lan không biết khi nào đã đi tới. “Bối Tĩnh Lan cầm trong tay, là máy ghi âm đi, vừa lúc, chúng ta có thể kiến thức một chút, Mông gia đại thiếu gia, rốt cuộc nói những gì?”

Đoạn Văn Vũ bọn họ đều nhìn về phía Bối Tĩnh Lan, Mông Gia Nghị đã muốn xui lơ trên mặt đất. Hần thật là ngu xuẩn, cũng biết hần hoàn toàn xong rồi, tổ phụ cũng không bảo vệ hần được. Hiện tại đừng nói có được Đoạn Sở người khế ước, chỉ câu nói để Đoạn Nhã Thanh làm người thứ hai giống Bối Tĩnh Lan, Đoạn gia tuyệt không bỏ qua cho hần.

Bối Tĩnh Lan đi lên cả người cứng ngắc, sắc mặt thoát nhìn cực kỳ kém. Trên thực tế, nàng đã muốn điên luôn rồi. Nếu Đoạn Sở được cửu hoàng tử trông coi hoàn thành thức tỉnh, vậy bình định thuốc dẫn cắn nuốt đâu?

Tháng Mười Một 2, 2015

27

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 27

Trong đại sảnh yên lặng tới một chút thanh âm cũng không có, Mông Gia Nghị thất thố ai cũng đều thấy được. Về phần Bối Tĩnh Lan sắc mặt khó coi, dù sao Đoạn gia trừ bỏ Đoạn Sở, đều là bộ dáng lông đầy cằm phần, liền ngay cả Đoạn Văn Xương đại nguyên soái đều là hai mắt phun hỏa, người khác cũng không xem nhẹ.

“Cửu điện hạ chờ một chút!” Mông Kiến Đồng bỗng nhiên ngăn trở động tác của Bối Tĩnh Lan, nhìn Úc Thịnh Trạch, thần sắc lãnh tức nói: “Cửu điện hạ, trong tòa thành quân sự đều có cường điện tử quấy nhiễu, máy ghi âm này, bốn soái cho rằng quá mức trùng hợp, cực kỳ có khả năng là Gia Nghị bị dụ dỗ nói ra, không thể liệt vào chứng cứ.”

Người Đoạn gia không khỏi sùng sốt, nhất là Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh, đối diện từ theo dõi ở tòa thành hiểu biết nhất, nhìn nhau liếc mắt một cái, sắc mặt trở nên càng thêm ngưng trọng.

Đoạn Nhã Thanh tay lau nước mắt cứng đờ, gắt gao nhìn chằm chằm mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên một chút.

Mông Gia Nghị đối diện phần chấn nâng lên tinh thần, biết nếu cửu điện hạ đồng ý không truyền phát tin, ít nhất còn có thể miễn cưỡng lưu lại một tí tí thể diện.

Có thể được Đoạn gia mời tới tham gia đính hôn, không có chỗ nào mà không phải là quan cao hiển hách của Y Duy Tắt, kiến thức rộng rãi, lúc này nghe được Mông Kiến Đồng nói, cảm thấy có lý, đều nghị luận:

“Tựa hồ Mông soái cũng chưa nói sai. Toàn thành này của Đoạn gia, không có khả năng nơi nơi đều có máy ghi âm, hai người nói lại là riêng tư, chỉ có thể ở trong phòng chính mình là an toàn nhất, tổng không thể trùng hợp như vậy, lúc trước tự mình vừa mới ngăn lại điện tử quấy nhiễu đi?”

“Ha ha ha, người nói đây là cái gì nha?”

“Không phải a, ta nói thật sự, Đoạn Nhã Thanh này đích xác có cổ quái. Tựa như Mông soái nói, Mông Gia Nghị nghĩ muốn người khế ước, người yêu đều thu hết, người ồn ào phải ly hôn nên là Đoạn Nhã Thanh mới đúng, như thế nào ngược lại là Mông Gia Nghị?”

“Ài, người vừa nói ta cũng nghĩ tới, Đoạn Nhã Thanh luôn miệng nói yêu Mông Gia Nghị, nhưng nàng vừa rồi một hồi nói ra, nói rõ Mông Gia Nghị yêu chính là nàng, tìm thất thiếu gia chính là lợi dụng hắn. Thất thiếu gia nghe được, như vậy còn có thể nhận Mông Gia Nghị?”

“Vô nghĩa, người như thế nào không nhìn xem mẫu thân thất thiếu gia chết như thế nào, Bối Tinh Lan, không, Đoạn Chí Tu tướng quân trước kia không phải được xưng là yêu người tình, là vì tiền đồ bất đắc dĩ cùng người khế ước cùng một chỗ. Căn bản là lịch sử tái diễn, thất thiếu gia có thể nhận mới là lạ!”

Nhìn mọi người sôi nổi nghị luận, Nguyên Vinh Nghị một bên đối với Đoạn Sở kể tai nói nhỏ: “Mông Kiến Đồng quả nhiên lợi hại, hai lần đều xoay chuyển hoàn cảnh xấu tuyệt đối, khó trách có thể trấn thủ Y Dục Tất hơn mười năm. Chỉ sợ máy ghi âm kia phát ra, lúc trước Đoạn Nhã Thanh chế tạo ra ấn tượng Mông Gia Nghị vô si ti tiện, cũng muốn đại suy giảm.”

Đoạn Sở gật gù đầu, thần sắc phức tạp nhìn Úc Thịnh Trạch đứng phía trước. Tựa hồ từ lúc hai người nhận thức, mỗi một lần, Úc Thịnh Trạch đều sắm vai người cứu thế. Lần này Úc Thịnh Trạch ít nhiều ra mặt, còn cố ý mơ hồ kì thúc tình chân chính của hắn, nếu không tin tức sau mười tám tuổi mới thức tỉnh truyền lưu, hắn sẽ đổi mặt vô số phiền toái. Người ngoài sẽ không quản là nguyên nhân gì dẫn tới chuyện đó, thậm chí ngay cả nghiệp đoàn người khế ước cũng có khả năng tham dự một bước.

“Cửu điện hạ, thỉnh thu hồi mệnh lệnh!” Mông Kiến Đồng mục đích đạt thành, tâm thả xuống, đối với Úc Thịnh Trạch hành lễ, ánh mắt lại chuyển hướng đại hoàng tử Úc Hồng Tri.

Xem Úc Thịnh Trạch vì Đoạn gia làm chứng, Mông Kiến Đồng cũng biết hắn là đứng ở bên Đoạn gia. Đã muốn đắc tội, hắn còn không bằng làm cho đại hoàng tử nhìn một cái, cửu hoàng tử là như thế nào kiêu ngạo ương ngạnh, lớn tiếng lấy binh đoạt chủ.

Úc Hồng Tri theo đệ đệ tham dự đi vào, cũng đã sâu sắc cảm giác không ổn. Hiện tại thấy Mông Kiến Đồng thế nhưng làm trò trước mặt mọi người ly gián, tức giận đến thiếu chút nữa mất trợn trắng. Mông Kiến Đồng cũng điên rồi sao. Cũng đúng, chuyện hôm nay một khi công bố đi ra ngoài, Mông Kiến Đồng đại nguyên soái vị này sẽ bị nghiệp đoàn người khế ước bài xích. Năm đó chiến sĩ cấp 9 Đoạn Kỳ Diệu, cũng không thể không dưới sự kiên trì của nghiệp đoàn người khế ước, đuổi đi một nhà thứ tử.

Đứng ở phía sau Úc Hồng Tri là Tăng Lăng, liền như vậy lơ đãng nhìn Đại điện hạ của hắn, cái lỗ tai đều đỏ bừng, đang muốn muốn nói gì, một đạo tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Mở ra chẳng phải sẽ biết, có phải dẫu dễ hay không, ta cũng nghĩ nghe một chút, Đoạn Nhã Thanh cùng Mông Gia Nghị, rốt cuộc tính thế nào?”

Mông Kiến Đồng biến sắc, trợn mắt nhìn về phía người nói chuyện, lại chống lại một đôi con ngươi đen vô cùng lạnh lùng.

Đoạn Sở?

Mọi người thấy thanh niên tuấn tú đứng ở bên người cửu hoàng tử, lúc này mới nhớ tới, hôm nay vô tội nhất, hắn là vị mới bại lộ thân phận người khế ước này mới đúng.

“Đúng vậy, thất thiếu gia đương nhiên là có tư cách yêu cầu nghe một chút. Cho dù là dẫu dễ, lúc đó chẳng phải lúc đó chẳng phải là lời nói trong lòng Mông Gia Nghị sao?”

“Nhưng là, trong lời nói của Đoạn gia Đại tiểu thư lúc trước, chính là tính toán ủng hộ Mông Gia Nghị, dẫu dễ thất thiếu gia.”

“Cũng không hẳn là vậy, ý tứ trong lời này ai cũng đều nghe ra, không phải là Mông Gia Nghị quá mức lòng tham vô sỉ, vừa muốn người khế ước, còn muốn giữ lại người hắn yêu, Đoạn Nhã Thanh không đồng ý, hai người mới nháo trở mình.”

“Nói như vậy, thất thiếu gia chẳng phải là thiếu chút nữa bước theo vết xe đổ của mẫu thân hắn?”

“Đoạn Nhã Thanh này, cũng quá âm độc, sẽ không phải là cố ý đi?”

“Không kỳ quái a, hai người cùng cha khác mẹ, Đoạn phu nhân một mình, không phải là bởi vì thân phận của Đoạn Nhã Thanh bại lộ mà tức chết sao.”

“Đem đoạn ghi âm mở ra! Nếu thật sự là tính kế người khế ước, tuyệt đối không thể nhân nhượng!”

“Đúng, ai biết về sau người khế ước đại nhân còn có thể bị tính kế hay không, nhất định phải nghiêm trị không tha!”

Chỉ trong nháy mắt, trong đại sảnh nghiêng về một bên muốn mở máy ghi âm, cũng không phải là lại muốn xem Mông Gia Nghị sắc mặt vô sỉ thế nào, mà là càng muốn biết nữ nhân này đối với vị hôn phu trở mặt thành thù, rốt cuộc là như thế nào tính kế người khế ước đại nhân.

Này trong đó, đủ người nghĩ muốn lấy lòng Đoạn Sở người khế ước chưa xác định chiến sĩ, còn lại là muốn bỏ đá xuống giếng hoặc là người ủng hộ Mông gia. Ngẫm lại, Mông gia đã đánh mất mặt mũi, một vị trưởng tôn bỏ đi, tổng không thể để cho Đoạn gia nhiều thêm một người khế ước, còn có thể lên như điều gặp gió. Đoạn Văn Xương vị này là đại nguyên soái Y Duy Tất, nếu chưa chính thức nhậm chức đã bị náo loạn tới không còn mặt mũi, như thế nào cũng sẽ không còn mặt mũi mạnh mẽ cái cách ở đây.

Mông Kiến Đồng cho dù cơ trí chồng chất, cũng vô pháp phản bác yêu cầu hợp lý của Đoạn Sở.

Đoạn Nhã Thanh nghe mọi người nghị luận, cả người đều lơ mơ.

Úc Thịnh Trạch không nói hai lời, tinh thần lực trực tiếp đánh úp về phía Bối Tĩnh Lan, “Lách cách” một chút, máy ghi âm rút ra, bạch quang nhu hòa hiện lên, hết thấy phát sinh trong phòng Đoạn Nhã Thanh, liền như vậy triển lãm trước mặt mọi người.

Hình ảnh dừng ở Đoạn Nhã Thanh thất thanh khóc rống, nếu là ngay từ đầu truyền phát tin, mọi người khẳng định hiểu ý sinh thương tiếc. Chính là, suy nghĩ một chút những điều này hết thấy đều là vẩn cớ, thiết kế cam bẫy không chỉ đối với Đoạn Sở người khế ước vô tội, còn có Mông Gia Nghị cùng hợp mưu, quả thực khiến kẻ khác không rét mà run.

Ngay cả đại hoàng tử Úc Hồng Trì, cũng bị một loạt biến hóa làm cho ngây người, nhìn thấy Đoạn Nhã Thanh cùng Mông Gia Nghị xui lơ trên mặt đất, nói cũng nói không được.

Mông Kiến Đồng nhìn đứa con lung lay sắp đổ, cùng Ai Ngươi Toa chịu kích thích quá lớn ngất đi, suy sụp thờ dài, trường tôn là hoàn toàn không thể giữ.

Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh mặt đều trở nên tái mét. Đoạn Chí Tu nếu không có Đoạn Á Ngạn sống chết ôm lấy, bàn tay đã muốn mạnh mẽ đập lên mặt Đoạn Nhã Thanh. Tính cả Đoạn Hoa cùng con cháu bên trong Đoạn gia, đều lộ ra thần sắc hèn mọn, hận không thể rời xa cả Đoạn gia chỉ thứ hai.

Nhưng thật ra có một vài người trẻ tuổi, cho rằng Đoạn Nhã Thanh chính là quá yêu Mông Gia Nghị, đối với Mông Gia Nghị trọn mắt nhìn chăm chăm, nhao nhao lấy làm hổ thẹn.

“Nguyên lai là như vậy.” Đoạn Sở cười khê, trước nhìn về phía Úc Thịnh Trạch cả người khí thế đông lạnh, mặt mày cong lên nói: “Tuy rằng bại lộ sớm mới khiến cho xảy ra phong ba, nhưng điều này không thể trách ta, là tam tổ phụ rất mất tuệ-sâu sắc, ngươi sẽ không giận ta đi?”

Úc Thịnh Trạch bị kiềm hãm, khuôn mặt lạnh lùng trở nên nhu hòa, thân thủ vồ vồ bả vai Đoạn Sở.

“Đương nhiên sẽ không, việc này cùng ngươi không quan hệ.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng. Hắn không biết dụng ý Đoạn Sở nói như vậy, lại vẫn ủng hộ quyết định của hắn.

Đoạn Sở ý cười trên mặt càng sâu, cũng không nhìn Nguyên Vinh Nghị nháy mắt ra hiệu, chính là đi về phía trước vài bước, đứng ở trước mặt Đoạn Nhã Thanh cùng Mông Gia Nghị, ý cười không thay đổi cúi đầu nhìn bọn họ, không có một tia miễn cưỡng nói: “Nếu đã yêu nhau như vậy, cần gì phải từ hôn!”

Không đợi hai người phản ứng, hắn trực tiếp chuyển hướng đại hoàng tử Úc Hồng Trì, cung kính đề nghị: “Đại diện hạ, hôm nay là lễ đính hôn của Mông Gia Nghị cùng Đoạn Nhã Thanh. Lúc trước đủ loại đều là hiểu lầm, hai vị cô dâu chú rể này yêu lẫn nhau, làm cho kẻ khác xúc động, nếu ta không lựa chọn Mông Gia Nghị, bọn họ cũng sẽ không tồn tại bất đắc dĩ mà muốn chia tay, sao không thành toàn bọn họ, cũng miễn cho hai nhà trở mặt thành thù.”

Tất cả mọi người bất khả tư nghị nhìn Đoạn Sở, hai nhà đều đã muốn xé rách mặt, chẳng lẽ hắn cho rằng hôn ước tiếp tục tiến hành, hai nhà còn có thể biến chiến tranh thành tơ lụa?

Mông Kiến Đồng nhưng thật ra có tâm đồng ý, Mông Gia Nghị đều phê đi, cưới Đoạn Nhã Thanh, ít nhất Đoạn gia sợ ném chuột vỡ đồ, hơn nữa Đoạn Nhã Thanh còn có mẫu thân là nhà chế thuốc cấp cao cùng một đệ đệ thiên tư xuất chúng.

“Không được!” Đoạn Văn Vũ không đợi Úc Hồng Trì nói chuyện, giọng căm hận cự tuyệt. Nhìn Đoạn Sở ánh mắt đều lộ ra một tia bất mãn. Hôm nay Đoạn gia thể diện mất hết, thanh danh mang đi quét rác, hắn là tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Mông Gia Nghị cùng Mông gia. Về phần Đoạn Nhã Thanh, đó là sự vụ bên trong gia tộc.

Quỳnh càng thêm bất mãn, Đoạn Nhã Thanh thanh thuần mỹ mạo, lại giỏi về nịnh hót, chờ trở về thủ đô tinh cầu, quá hai năm ảnh hưởng biến mất, vẫn là quân cờ đám hời tốt lắm, còn đề nghị của Đoạn Sở, tư tâm quá nặng.

Đoạn Văn Xương cũng đứng dậy nói: “Đại hoàng tử, ta không đồng ý, Mông Gia Nghị hôm nay mang đến nhục nhã cho Đoạn gia ta, tuyệt đối sẽ không quên đi như vậy.”

Bối Tĩnh Lan từ lúc Đoạn Sở đứng ra chỉ biết không ổn, lúc này nghe được hắn đề nghị, đều nhanh điên rồi. Đoạn Nhã Thanh cho dù thực sự gả cho Mông Gia Nghị, cũng sẽ bị Đoạn gia vứt bỏ.

Bối Tĩnh Lan nhanh chóng đi lên, ôm cổ Đoạn Nhã Thanh đã muốn hòng mát, khóc kêu lên: “Tiểu Sở, ta biết ngươi hận Mông Gia Nghị bọn họ tính kế ngươi, nhưng Đoạn gia như thế nào có thể tiếp nhận người như vậy?”

“Có cái gì không đúng sao, ta cũng chỉ là muốn tránh cho người khế ước kế tiếp bị tính kế đồng dạng mà thôi.” Đoạn Sở bỗng nhiên lãnh mặt, đối với

Bối Tinh Lan nói: “Ngươi xem, nếu năm đó phụ thân cùng ngươi danh chính ngôn thuận kết hôn, mẫu thân ta đường đường là người khế ước, làm sao cần nhận hết nhục nhã như thế, mới dẫn tới tức đến bỏ mình. Nữ nhi ngươi kế thừa tư tưởng của ngươi, thế nhưng ở trong lễ đính hôn, còn muốn vĩ đại kính dâng, muốn đem ta kéo vào hoàn cảnh đồng dạng. Tương lai, ngươi người. . . .”

“Ta đồng ý!” Bối Tinh Lan điên cuồng kêu lớn lên, trực tiếp đánh gãy câu nói kia của Đoạn Sở.

Đoạn Á Ngan là tử huyệt của nàng, Đoạn Sở nếu nói ra Đoạn Á Ngan cũng sẽ như thế, tin tức rơi vào tay nghiệp đoàn người khế ước, hấn cho dù điều kiện bẩm sinh, cũng không thể tìm được người khế ước. Hiện tại, nàng cũng chỉ hy vọng Đoạn Sở hoàn toàn tiêu tan mối hận trong lòng, không cần lại trả thù đến trên người đứa con nàng.

“Mẹ!” Đoạn Nhã Thanh sắc mặt trắng bệch một chút tơ máu cũng không có, Đoạn Sở đề nghị điên cuồng như vậy, mẫu thân mình thế nhưng lại đồng ý, vì Đoạn Á Ngan sao?

Đoạn Chí Tu tựa như bị người hung hăng đánh một quyền, sắc mặt đỏ đến dọa người. Chính là hấn hiện tại chỉ có thể sống chết ngăn lại Đoạn Á Ngan, nửa điểm cũng không dám buông tay.

Vài vị cha mẹ Đoạn gia rốt cục hiểu rõ ý tứ Đoạn Sở, trong lòng phát lạnh. Hấn thế nhưng vẫn nhớ rõ cừu hận của Sở Giai, căn bản là không nghĩ buông tha cho Đoạn Nhã Thanh. Nếu bọn họ không đồng ý, Đoạn Á Ngan chỉ có thể tiền đồ bị hủy.

Các tân khách nhìn thấy một màn hí kịch, á khẩu không nói được gì. Tiệc đính hôn lúc sau qua loa chấm dứt, mặc kệ nói như thế nào, cuối cùng Mông Đoạn hai nhà vẫn thành quan hệ thông gia.

Cốc chén hỗn độn trên bàn, Đoạn Văn Vũ giận tái mặt, nhìn về phía Đoạn Sở bình thản ung dung, cùng cừu hoàng tử Úc Thịnh Trạch bên người hấn thủy chung không rời.

Tháng Mười Một 2, 2015

28

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 28

Lúc này trong đại sảnh, trừ bỏ cừu hoàng tử Úc Thịnh Trạch, cũng chỉ có Đoạn gia chi thứ hai cùng Đoạn gia đời thứ ba, đời thứ tư cố ý từ thủ đô tình cầu tới tham gia hôn yến, cho dù là Đoạn Hàm Lô tuổi nhỏ khờ dại cùng Đoạn Xa luôn cười tủm tỉm, đều là thần tình âm trầm. Thậm chí đích tôn không có tâm cơ nhất của Đoạn gia, ánh mắt nhìn về phía Đoạn Nhã Thanh bọn họ, cũng giống như nhìn vào thứ gì đó bẩn thỉu mà thấy chán ghét.

Đoạn Chí Tu cùng Bối Tinh Lan ngồi cứng ngắc như cây gỗ, đối với sắc mặt của bọn tiểu bối cũng không chú ý tới, Quỳnh cũng tức đến mức trước mắt từng trận vệt huyễn.

Nàng trừ bỏ hận Đoạn Sở làm việc không lưu đường sống, cũng tức Bối Tinh Lan cùng Đoạn Nhã Thanh ích kỷ ngu xuẩn đến bất trị, mới có thể làm cho Đoạn gia đánh mất hết mặt mũi như vậy. Chỉ cần nghĩ đến bọn họ phải tiếp nhận Mông Gia Nghị làm con rể, Quỳnh liền hận không thể trực tiếp bóp chết Đoạn Nhã Thanh ngay tại chỗ.

Đoạn Văn Vũ cũng vậy, lửa giận trong lòng quay cuồng muốn phun ra. Hấn nhìn về phía Úc Thịnh Trạch không chút nhúc nhích, mặt cứng ngắc giật giật, lễ tiết chu đáo hỏi: “Cửu điện hạ, xin hỏi, là có gì cần chỉ thị sao?”

“Tổ phụ, Thịnh Trạch là đang chờ ta.” Đoạn Sở giành trước nói, cảm thấy đối với địa vị của hoàng tộc ở Cấp Ngồi tình hệ bước đầu có nhận thức. Úc Thịnh Trạch vào thời điểm Đoạn gia muốn xử lý việc tư còn không rời đi, đã tính là thất lễ, Đoạn Văn Vũ tính tình nóng nảy như vậy, dưới tình huống này, còn có thể duy trì lễ tiết. Xem ra ngoại tình cầu này rất vi tôn thực lực, ít nhất hoàng thất sức chiến đấu không thể khinh thường.

“Chờ ngươi làm cái gì?” Đoạn Văn Xương không khách khí hỏi. Hấn cũng thực cảm tức, cảm thấy Đoạn Sở thật sự không làm được việc lớn. Có ân oán lớn đến đâu, cũng không thể lôi kéo cả gia tộc vào cùng. Hiện tại Đoạn gia có quan hệ thông gia với một cừu địch lớn như vậy, còn ngại không đủ loạn sao?

“Nga, để mang ta cùng nhau rời đi, trước hết không trở về tòa thành.” Đoạn Sở khinh miêu đạm tả – nhẹ nhàng băng quơ trả lời, hoàn toàn không nhìn lửa giận của vài vị trưởng bối.

Đoạn Sở đương nhiên biết, hôm nay uy hiếp đem Đoạn Nhã Thanh cùng Mông Gia Nghị ghép thành đôi như vậy, Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh không biết cảm tức bao nhiêu, nói không chừng ngay cả Đoạn Kì Diệu ở thủ đô tình cầu cũng có thể tới răn dạy, hấn không đi chẳng lẽ chờ bị vây công sao? Đương nhiên, hấn cũng biết hiện tại chính mình căn bản vô lực chống cự Đoạn gia, Úc Thịnh Trạch lại hào phóng cung cấp viện trợ, cho nên cáo mượn oai hùm cũng không cũng sai.

Đoạn Văn Xương sắc mặt khê biến, Đoạn Văn Vũ cũng duy trì không được bình tĩnh.

“Đoạn Sở, đừng tưởng rằng người là người khê ước, liền có thể tùy ý làm bậy, hôm nay nếu không vì ngươi, Đoạn gia ta sao có thể có một thông gia như vậy! Hiện tại đã gây ra sự, còn muốn trốn đi sao?” Đoạn Văn Vũ tức giận đến nổi trợn mắt, ngay cả Úc Thịnh Trạch còn chưa rời đi cũng đành chấp nhận. Dù sao Đoạn gia hôm nay, mặt mũi bên trong hay bên ngoài, cũng đều mất sạch.

“Đoạn đại tướng quân!” Úc Thịnh Trạch trầm giọng đánh gãy lời nói của hắn: “Ta nghĩ hôm nay các tân khách lại đây, chính là vì để tham gia hôn yến của hai nhà Mông Đoạn.”

Đoạn Văn Vũ ghen hờn nhìn trần trời, nhìn thấy Úc Thịnh Trạch vẻ mặt đương nhiên bảo vệ, rốt cuộc dạy bảo không được.

Đoạn Văn Xương nhẩn lại mi, có chút đắm chiều nhìn về phía Đoạn Sở.

“Việc này rõ ràng là việc tư của Đoạn gia, ngươi cho dù là hoàng tử, cũng không có tư cách hỏi đến!” Đoạn Á Ngạn mới mười lăm tuổi mạnh mẽ vọt ra, nhìn Đoạn Sở ánh mắt không chút nào che dấu hận ý.

Bối Tĩnh Lan nghe được thanh âm con trai độc nhất, rốt cuộc có phản ứng, run rẩy tiến lên, ôm trụ Đoạn Á Ngạn, liều mạng che miệng.

Đoạn Nhã Thanh khuôn mặt tro tàn ngừng đầu, nhìn đến Đoạn Á Ngạn được Bối Tĩnh Lan ôm một chỗ, môi giật giật, lại cúi đầu xuống.

“Làm càn!” Quỳnh lớn tiếng trách cứ Đoạn Á Ngạn, nhưng cũng không nói thêm gì, ngược lại ánh mắt chuyển hướng Úc Thịnh Trạch, xa cách mà không mất cung kính thỉnh cầu: “Cửu điện hạ, Đoạn gia ta còn có việc, về phần ngài mời Đoạn Sở ra ngoài, để cho chúng ta phải hộ vệ hộ tống hẳn đi, người xem?”

“Ta và Đoạn Sở cùng nhau rời đi!” Úc Thịnh Trạch không chút chần chờ cự tuyệt, lập tức nhìn về phía Đoạn Á Ngạn không dám mạnh mẽ gây dựa, lạnh giọng: “Chuyện của Đoạn Sở, chính là chuyện của ta, về phần việc tư của Đoạn gia, cùng Đoạn Sở không quan hệ, ta tự nhiên sẽ không hỏi đến.”

“Cái gì?” Không đợi Đoạn Á Ngạn nói chuyện, Quỳnh thay đổi lạnh lùng lúc nãy, thất thanh kinh hô.

Đoạn Á Ngạn ngừng gây dựa, cả người đều dâng lên một cỗ rét lạnh. Chuyện của Đoạn Sở chính là chuyện của cửu hoàng tử? Vậy hắn là người tương lai thành tựu siêu việt có thể trở thành chiến sĩ tuyên định của Đoạn Sở, còn tỷ tỷ đáng thương thì sao?

Đoạn gia đang ngồi hồ nghi nhìn Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, ngay cả Đoạn Chí Tu đang đắm chìm trong hồi hận cũng không ngoại lệ.

Vì cái gì cửu hoàng tử nói như vậy, nói bọn họ giống như một người?

Đoạn Sở ngoài ý muốn quay đầu, hắn vốn tưởng rằng Úc Thịnh Trạch muốn vì hắn làm chỗ dựa, như bây giờ, là tính toán công khai sao?

“Nếu ngươi không muốn?” Úc Thịnh Trạch ghé sát vào hắn trung cầu ý kiến. Hắn còn nhớ rõ Đoạn Sở lúc đầu, chính là tính toán sau khi đăng ký, trực tiếp hạ án ký tinh thần.

Đoạn Sở nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu. Tuy rằng trước tiên công khai, sẽ làm Đoạn gia càng không nguyện ý buông tha cho quân cờ này là hắn, nhưng dựa vào biểu hiện trong hôn yến lần này, cùng thân phận người khê ước của hắn, phiền toái càng nhiều.

“Ngươi không ngại phiền toái là được.” Đoạn Sở nghiêm mặt.

Úc Thịnh Trạch trong mắt toát ra ý cười, đối với Đoạn Sở lắc đầu, nói: “Chỉ sợ là cũng vậy.”

Đoạn Sở vừa nghe, liền biết hắn ám chỉ cái gì, cho dù người khê ước rất thừa thớt, cạnh tranh bên trong vẫn có tồn tại, hơn nữa đối tượng là Úc Thịnh Trạch thiên tư kiêu nhân, thân phận cao quý lại là chiến sĩ. Bất quá hắn tiếp cận Úc Thịnh Trạch, mục đích lớn nhất là trở về trái đất, phiền toái hơn nữa hắn cũng sẽ không lùi bước.

“Nên là vinh hạnh của ta mới đúng.” Đoạn Sở vẫn đều rất rõ ràng, hôm nay nếu không có Úc Thịnh Trạch duy trì, hắn khẳng định còn muốn bán khoản một phen, làm việc cũng sẽ càng quanh co. Dù sao lửa giận của chiến sĩ cấp 9, cũng không dễ dàng thừa nhận như vậy. Cho dù hắn có bao nhiêu lý do, ở trong mắt của người Đoạn gia, hắn họ Đoạn, không nên có lập trường trả thù.

“Cửu điện hạ!” Đoạn Văn Xương đánh gãy bọn họ đối thoại không coi ai ra gì, kinh nghi bất định nhìn Úc Thịnh Trạch, hỏi: “Là ngài, phát hiện Tiểu thất thất thức tỉnh?”

Câu hỏi không đầu không đuôi làm cho Đoạn Văn Vũ sững sờ, Quỳnh lại lập tức tỉnh ngộ, nhìn thấy mặt Đoạn Sở vận vẹo thành một đoàn, kinh ngạc lên tiếng: “Ngươi, Tiểu thất ngươi thế nhưng cùng cửu điện hạ là hoàn toàn phù hợp?”

Quỳnh vừa thốt lên xong, tất cả chiến sĩ bẩm sinh ở đây đều trở mất, nếu thật là hoàn toàn phù hợp, căn cứ vào tinh thần lực hai người giao hòa, khi Úc Thịnh Trạch tác chiến, chỉ cần còn một chút tinh thần lực, sẽ không lo lắng bị nổ tan xác, đối với cửu điện hạ một lòng chinh chiến mà nói, đích thật là có thể chấp nhận Đoạn Sở trở thành người khê ước của hắn.

Nhưng là, một người từ phế vật trở thành người khế ước, đã muốn là biến hóa long trời lở đất, nếu Đoạn Sở thật sự trở thành người khế ước của cửu hoàng tử, liền ngay cả Đoạn Kỳ Diệu chiến sĩ cấp 9, cũng phải dùng tư thế ngang hàng đối đãi với Đoạn Sở.

Lấy lại tinh thần Đoạn Văn Vũ vội vàng hỏi: “Tiểu thất, tổ mẫu ngươi nói chính là thật sự? Ngươi cùng cửu điện hạ, các người chuẩn bị ký khế ước?”

“Đúng vậy!” Đoạn Sở gật gật đầu, lạnh lùng nhìn về phía hai mẹ con Bối Tĩnh Lan còn ôm nhau, nhưng về mặt đều đại ra. Vừa rồi, hắn cũng không bỏ qua ánh mắt cửu thị của Đoạn Á Ngạn.

“Lại nói, nói không chừng còn cần cảm tạ bình thuốc ngưng thần kia đâu. Bằng không, ta làm gì có tài cán qua được kì thức tỉnh, còn phải xem vận khí!” Đoạn Sở trào phúng nhếch môi.

Bối Tĩnh Lan cả người giật mình, “Không, điều đó không có khả năng là thật!” Nàng thất thanh quát to, vẻ mặt chịu kích thích cực lớn, ngay cả cánh tay đang ngăn lại Đoạn Á Ngạn cũng buông ra, kinh hãi không hiểu nhìn Đoạn Sở.

Không, nhất định phải ngăn cản hắn! Nhất định không thể nói ra bình dẫn thuốc kia! Bối Tĩnh Lan cả người cứng ngắc ra lệnh cho bản thân, đại não từ trước đến nay nhảy bén chông chát nay lại trống rỗng, đôi tay có thể lệnh cho cấp dưới chế tác thuốc ngưng thần cấp cao được coi là thuốc cứu mạng của chiến sĩ, đều bắt đầu không ngừng run run. Đoạn Sở không có chứng cứ, nhưng là, người của Đoạn gia cần chứng cứ sao?

“Mẹ!” Đoạn Á Ngạn vội vàng đỡ lấy nàng. Hắn không biết mẫu thân vì cái gì lại có vẻ kinh hách như vậy. Bất quá nghĩ đến Đoạn Sở một khi trở thành người khế ước của cửu hoàng tử, ý tưởng của hắn lúc trước muốn vì tỷ muội giận, tạm thời cũng không thể thực hiện, có lẽ mẫu thân cũng là bởi vì chuyện này, mới không thể chấp nhận được.

Quỳnh đang đoán rằng Đoạn Sở rốt cuộc là thời điểm nào thức tỉnh, thấy thế trong lòng căng thẳng. Từ lúc Đoạn Sở trở thành người khế ước biểu hiện đều rất không bình thường, hận ý đối với Đoạn Nhã Thanh cùng Bối Tĩnh Lan, đều đã hiện lên mặt.

“Ý của ngươi là, có người muốn lúc ngươi thức tỉnh hại ngươi?”

Đoạn Sở “Ân” một tiếng, vừa định nói chuyện, tay Úc Thịnh Trạch đã ngăn hắn lại.

“Thuốc dẫn để cho ta.”

Đoạn Sở sững sốt, nghe lời đem thuốc dẫn trong không gian đưa ra.

Đoạn Văn Xương ánh mắt ngưng lại, hắn mới phát hiện trong tay Đoạn Sở thế nhưng có đeo nhẫn không gian, xem trình độ tinh tế, tựa hồ là do người khế ước làm ra. Đoạn Văn Vũ cũng phát hiện điểm này, không khỏi ảo não. Úc Thịnh Trạch đích xác rất coi trọng Đoạn Sở, nếu bọn họ phát hiện sớm một chút, vừa rồi hắn cũng không đối với Đoạn Sở nói lời giận dữ như vậy. Hiện tại, rõ ràng là đem Đoạn Sở, người đẩy lên khúc mắc ở Đoạn gia, đẩy đi xa hơn.

“Cần nuốt!” Quỳnh sắc mặt đều tái. Cần nuốt là thứ tất cả người khế ước chán ghét nhất. Chiến sĩ bẩm sinh am hiểu sử dụng chiến đấu, cho nên chặt đứt tinh thần lực bị cần nuốt bám vào là rất dễ dàng. Nhưng đối với người khế ước am hiểu thuốc dẫn mà nói, quả thực chính là ác mộng.

Đoạn Văn Vũ là chiến sĩ bầu bạn kiêm người ký khế ước với người khế ước cả kinh, tia tinh thần lực vô hình không chút do dự cuốn lấy Quỳnh, vừa cắt đứt tia tinh thần lực dây dưa nàng, sắc mặt bỗng nhiên đỏ lên, thân thể lại không thể khống chế lay động. Hắn dù sao cũng là chiến sĩ hậu thiên, cần nuốt với hắn mà nói cũng không dễ dàng chặt đứt.

“Nhị ca, ngươi không sao chứ?” Đoạn Văn Xương đứng một bên đứng lúc đỡ lấy.

Đoạn Văn Vũ khoát tay áo, sắc mặt khó coi nhìn Úc Thịnh Trạch: “Cửu điện hạ, bình thuốc dẫn này, vốn là của tiểu thất?”

“Phải.” Đoạn Sở trả lời: “Là ta trong lúc vô ý mua.”

“Ta thấy tinh thần lực của Đoạn Sở bị hao tổn, nên mới để Nguyên Vĩnh Nghị đi Nguyên Cẩm Lâu mang tới thuốc ngưng thần loại A cùng thuốc dẫn. Bình thuốc trong tay Đoạn Sở vô dụng, liền đưa cho Nguyên Cẩm Lâu.” Úc Thịnh Trạch lạnh giọng bổ sung.

Quỳnh đem ánh mắt dời về phía Bối Tĩnh Lan lung lay sắp đổ, trong ánh mắt tràn đầy chán ghét, thân thể cũng run rẩy theo. Cần nuốt từng hại chết vô số người khế ước, loại thuốc này từ sau khi nghiệp đoàn người khế ước thành lập, đã bị liệt vào thuốc cấm, chỉ có khi nào nghiệp đoàn chế thuốc cần làm nghiên cứu, mới có thể tiếp xúc. Đoạn Sở khẳng định đoán được, cho nên ở tiệc đính hôn mới hành động bất thường như vậy, nếu có người dám làm như vậy đối với nàng, đừng nói là loại trình độ trả thù này, nàng sẽ trực tiếp đem người ném vào đàn thú động dục!

“Nãi nãi, ngươi làm sao vậy? Nhìn mụ mụ như vậy?” Đoạn Á Ngạn vốn lo lắng cho Bối Tĩnh Lan, thấy bộ dáng của Quỳnh thoát nhìn khủng bố, không khỏi lớn tiếng kêu lên, lại thất thố nhìn nhìn bình thuốc, bỗng nhiên chỉ vào Đoạn Sở mắng to: “Là ngươi, là ngươi liên hợp cửu điện hạ vu hãm mẫu thân ta, đúng hay không?”

“Câm miệng!” Đoạn Văn Vũ nổi giận, nhìn Đoạn Á Ngạn ánh mắt ánh mắt đều tràn ngập không tốt. Đoạn Sở không thức tỉnh lại tự ti yếu đuối, xuất môn đều rất ít, không oán không cừ, làm gì có nhà chế thuốc nào đối với hắn hạ độc thủ như vậy, hơn nữa hoàn toàn là nhằm vào hắn có thể thức tỉnh.

“Bối Tĩnh Lan, ngươi quá ác độc!” Rốt cuộc biết rõ trạng huống Đoạn Chí Tu lớn tiếng, cả khuôn mặt đều trở nên dữ tợn. Hắn thậm chí vọt tới bên người Bối Tĩnh Lan, một tay xóc nàng lên: “Ngươi nói, Tiểu Sở thức tỉnh chúng ta cũng không phát hiện, có phải do trò quỷ của ngươi? Ngươi ước gì

chính hắn tự phát hiện, sau đó uống lấy bình thuốc tự mình mua để trở thành phế nhân, đúng không?”

Đoạn Chí Tu cảm thấy được chính mình đều nhanh điên rồi, hắn chưa kịp vì nữ nhi phản bội mà ưu thương, lại thêm Đoạn Sở trả thù làm tâm sinh bất an, không nghĩ tới đầu sỏ chân chính gây nên, dĩ nhiên là thể tử của hắn. Đoạn Sở từ nhỏ yếu đuối, nếu không phải biết được âm mưu của Bối Tĩnh Lan, làm sao có thể làm ra chuyện không để ý tới gia tộc như vậy.

Bối Tĩnh Lan cả người tựa như ngâm trong sông băng, khuôn mặt ôn nhã che kín thống khổ cùng tuyệt vọng. Nàng không nghĩ tới Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh còn chưa định tội nàng, người gồi đầu cùng mình lại khẩn cấp nhảy ra chỉ trích.

“Chí Tu, ngươi hãy nghe ta nói. . . .” Bối Tĩnh Lan giãy dụa suy nghĩ phải thoát khỏi đôi tay nắm lấy cổ áo nàng, Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh có thể định tội nàng, nhưng nàng cũng không lo lắng, nắm đó bởi vì chuyện của Sở Giai, Quỳnh hận không thể giết nàng, cuối cùng còn không phải chỉ có thể nhận nàng. Chỉ cần trọng phụ tin tưởng nàng là có thể, nàng nhất định không thể mất đi tín nhiệm của trọng phụ.

Đoạn Á Ngạn bị tỏ phụ lời lẽ nghiêm khắc tàn khốc dọa đến bỗng lấy lại tinh thần, nhảy dựng lên muốn bảo hộ Bối Tĩnh Lan.

“Ba ba, ba ba ngươi buông tay, ngươi mau buông tay!”

Nhưng là một chiến sĩ bẩm sinh vị thành niên, thiên phú cường thịnh, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của chiến sĩ cấp 6 trưởng thành, Đoạn Chí Tu trong cơn thịnh nộ trực tiếp đem hắn quăng ra, Đoạn Á Ngạn lại lập tức nhảy vào đánh tiếp, ba người loạn thành một đoàn.

Đoạn Văn Xương nhìn thấy một đoàn hỗn loạn, tức giận đến thái dương gân xanh ứa ra. Đứa con “Hảo” của nhị ca, cưới được người vợ “Hảo”!

“Tất cả dừng lại!” Đoạn Văn Xương hét lớn một tiếng, chiến sĩ cấp 8 tinh thần lực thẳng tắp đập vào Đoạn Chí Tu.

“Phanh” một tiếng nổ qua đi, ba người té ngã trên mặt đất.

“Đoạn Sở, bình thuốc này của ngươi từ ai lấy được?” Đoạn Văn Xương hiện tại xác định, Đoạn Sở hôm nay cố ý làm cho cửu điện hạ lưu lại, tuyệt đối là cố ý, hắn chính là muốn trả thù Bối Tĩnh Lan. Nhưng là, chuyện này lực sát thương quá lớn, một khi chứng thật Bối Tĩnh Lan dùng cần vuốt hại người khác ước, cả Đoạn gia sẽ bị nghiệp đoàn người khác ước trả thù. Hắn phải xác định, Đoạn Sở rốt cuộc có hay không có chứng cứ.

“Chỉ là vô tình từ mạng lưới tình vực nhận thức một người sau đó mua, người nọ thực nhiệt tâm” Đoạn Sở nói xong, đứng lên đi đến trước mặt Quỳnh, đem thuốc dẫn thu vào không gian giới. “Ta không có căn cứ chính xác chứng minh, bình thuốc dẫn này có quan hệ với Bối Tĩnh Lan.”

Đoạn Sở nói giống như giúp Bối Tĩnh Lan giải vây, Đoạn Á Ngạn ngốc sững sốt, trên mặt còn có điểm xấu hổ. Nhưng là những người khác lộ ra thần sắc không tín nhiệm, Đoạn Hàm Lôi đồng dạng khờ dại còn trẻ cũng không ngoại lệ.

Thủ đoạn của Đoạn Sở lúc trước đối với Đoạn Nhã Thanh, bọn họ đều thấy được. Đoạn Nhã Thanh này còn chưa coi là tính kế gì, Bối Tĩnh Lan nắm đó chính là một trong những người hại chết Sở Giai. Hơn nữa thuốc dẫn này, cho dù không có chứng cứ, bọn họ cũng có thể khẳng định, chỉ có Bối Tĩnh Lan mới có thể đối với Đoạn Sở hạ độc thủ như vậy.

Đoạn Sở một chút cũng không lảng tránh Đoạn Văn Xương soi xét, thậm chí còn cười khê ra tiếng, hỏi: “Tam thúc tổ, ngươi đối với xứng đôi nhất định càng hiểu biết đi?”

“Đương nhiên, ngươi muốn hỏi cái gì?” Đoạn Văn Xương cảnh giác hỏi.

“Nghe nói hai người hoàn toàn phù hợp, tinh thần lực giả trị thực gần gũi. Nhưng là, ta mười tuổi năm ấy thí nghiệm, lại chỉ có cấp D.” Đoạn Sở tươi cười không thay đổi, nhưng ở trong mắt Bối Tĩnh Lan, như là thấy được ác quỷ đang cười.

Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh đã muốn hoàn toàn sợ ngây người. Người trong đại sảnh, trừ bỏ Úc Thịnh Trạch, toàn bộ đều đứng lên.

Đoạn Chí Tu bóp cổ Bối Tĩnh Lan, điên cuồng nguyên rủa: “Ngươi quả thực phát rồ, Đoạn Sở rốt cuộc làm sao chọc tới ngươi, ngươi thể nhưng vào lúc hắn chưa đầy mười tuổi đã hạ độc thủ. . . .”

Chỉ cần tương tượng đến, Đoạn Sở hiện tại chính là người khác ước của cửu hoàng tử, mà hắn lại có quan hệ với mẹ con Bối Tĩnh Lan, chỉ biết sẽ bị Đoạn Sở chán ghét khinh thường, thậm chí có thể dâng lên ý nghĩ trả thù, Đoạn Chí Tu cả người đều điên cuồng.

“Ba ba, ngươi muốn giết chết mẹ mẹ!” Đoạn Á Ngạn không hiểu ra sao cả la hoảng lên, sống chết muốn bảo vệ Bối Tĩnh Lan, Bối Tĩnh Lan sắc mặt phát tím, Quỳnh sợ tới mức vội vàng ngăn cản.

Đoạn Văn Vũ không nói hai lời, trực tiếp tát một tát, đại sảnh hoàn toàn an tĩnh lại.

Đoạn Văn Xương vẻ mặt buộc chặt hỏi, “Ngươi, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Lúc này đây, căn bản không cần chứng cứ, Bối Tĩnh Lan đối với tinh thần lực của Đoạn Sở động thủ, gần như là khẳng định. Nếu Đoạn Sở muốn trả thù, không, hắn nhất định nghĩ muốn trả thù, nhưng cho dù là Đoạn Kỳ Diệu hay nghiệp đoàn chế thuốc cũng đều bất lực.

“Rất đơn giản, ta chỉ là muốn giải thích, vì cái gì trong khoảng thời gian này, ta không tính toán ở lại tòa thành Đoạn gia.” Đoạn Sở tươi cười không thay đổi, trầm tĩnh tiêu sái quay về bên người Úc Thịnh Trạch, nói: “Thịnh Trạch, chúng ta đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 29

Nguyên trạch của Y Duy Tất, một trận phi hành khí từ trống rỗng xuất hiện, mở ra, Úc Thịnh Trạch khuôn mặt lạnh lùng dần dần nhảy xuống, yên lặng chờ thanh niên tuấn tú thăm dò cabin.

“Tốc độ thực mau.” Đoạn Sở đối với Úc Thịnh Trạch cảm khái một câu.

Úc Thịnh Trạch đánh giá Đoạn Sở, thấy hấn sắc mặt hồng nhuận, cảm thấy hơi nhẹ nhàng thở ra. Dọc theo đường đi Đoạn Sở cũng chưa nói chuyện, hấn còn có điểm lo lắng, có phải cái này kiểu cách hơn cả phi hành khí bình thường. Hấn giờ tay lên, đem phi hành khí thu vào nút không gian, nói:

“Loại phi hành khí này, có thể tiến hành nhảy qua các tinh cầu gần nhau. Người có thể thích ứng tốt, trở về thủ đô tinh cầu ngòi chiến hạm vũ trụ đi xa, hấn là cũng không thành vấn đề.”

Đoạn Sở nghe vậy, trong lòng vừa động, hỏi: “Trước kia đi thủ đô tinh cầu, cần bao lâu? Người thường xuyên qua lại giữa các tinh cầu sao?”

Úc Thịnh Trạch thấy hấn cảm thấy hứng thú, nhẹ giọng trả lời: “Chiến hạm vũ trụ đi xa bình thường phi hành, tới thủ đô tinh cầu không sai biệt lắm mất một tháng, bất quá nếu mở ra hình thức nhảy, năm sáu ngày là có thể. Ta xác thực là thường xuyên qua lại giữa các tinh cầu, chủ yếu là nhìn chiến lệnh quân bộ.”

Đoạn Sở rất muốn hỏi hấn làm sao chạy tới tinh cầu bên ngoài, bất quá nếu đều đề cập đến chiến lệnh quân bộ, lại tìm hiểu, thực có thể liên lụy đến cơ mật, chỉ đành buông tha.

“Vậy về sau, ta chỉ cần đi theo người là có thể đến nơi, đúng không?” Đoạn Sở có điểm động tâm.

Loại đi theo tác chiến này, tốt nhất là bồi dưỡng ấn ý cùng cơ hội tăng tiến hiểu biết, hơn nữa cũng dễ dàng rèn luyện vận dụng tinh thần lực của hấn. Tuy rằng Tất Duy Tư nói qua, người khế ước tinh thần lực đặc tính là mềm mại, bất quá Đoạn Sở vẫn là hy vọng, người khế ước cũng có lực công kích của chính mình, mà không phải chỉ có thể phụ trợ chiến sĩ.

“Không cần.” Úc Thịnh Trạch lắc lắc đầu, giải thích: “Chúng ta tinh thần lực hoàn toàn phù hợp, chỉ cần khi tác chiến song phương đều mang theo tinh thần lực chung đoàn, sẽ không lo lắng tinh thần lực bạo động, người,”

Úc Thịnh Trạch vừa định nói hấn có thể đợi ở thủ đô tinh cầu, lại nhìn đến ánh mắt thất vọng rõ ràng của Đoạn Sở, dừng một chút, thấp phần tự nhiên đem quyền chủ động giao ra ngoài: “Tùy người quyết định, đều được.”

“Đương nhiên phải đi theo.” Đoạn Sở không chút do dự nói, trên mặt cũng lộ ra tươi cười thoải mái. Hấn phát hiện, Úc Thịnh Trạch so với hấn tưởng tượng càng dễ mềm lòng, hơn nữa, tựa hồ cũng không bài xích hấn sau khi hấn lộ ra tâm kế ở yến hội.

Úc Thịnh Trạch về mặt trở nên càng thêm nhu hòa, vỗ vỗ bờ vai của hấn, nói: “Chiến sĩ đối với người khế ước hạ ấn ký tinh thần, về sau, trừ khi một bên tử vong, chiến sĩ là tuyệt không dám phản bội người khế ước. Cho nên, nếu người có hy vọng gì, có thể trực tiếp nói cho ta biết.”

Đoạn Sở kinh ngạc nhìn thẳng Úc Thịnh Trạch, đầu cũng không nghĩ, theo bản năng phản bác: “Vậy Đoạn Chí Tu làm sao dám . . .”

Đoạn Sở mạnh dừng lại, lòng sợ hãi chính mình đối với Úc Thịnh Trạch không bố trí phòng vệ, một đạo thanh âm tao nhã mang theo rõ ràng trào phúng truyền đến.

“Ta cũng không biết, đệ đệ lãnh tâm mặt lạnh của ta, còn có thời điểm cẩn thận tri kỷ như vậy.” Đại hoàng tử Úc Hồng Trì ôm cánh tay đứng ở cách đó không xa, Nguyên Vinh Nghị ôm Nguyệt Tử Tinh thú đi sau vài bước.

“Đại ca, người chờ ta?” Úc Thịnh Trạch bình thản ung dung hỏi.

“Kiến quá Đại điện hạ.” Đoạn Sở thần sắc như thường hành lễ.

Úc Hồng Trì hừ một tiếng, cũng không để ý chính mình có biểu hiện mất phong độ, bỏ lại một câu “Đi theo ta”, nhắc chân hướng về ngoài cửa đi tới.

“Người cùng Nguyên Vinh Nghị vào đi thôi, sớm một chút nghỉ ngơi.” Úc Thịnh Trạch dặn dò xong, xoay người đi theo.

Đoạn Sở lúc này mới phát hiện, trên bầu trời nguyên trạch còn một phi hành khí có dấu hiệu hoàng gia.

“Ô”, “ô”, thanh âm thật nhỏ từ dưới truyền đến, ống quần còn có cảm giác bị kéo xuống. Đoạn Sở cúi đầu. Quả nhiên, so với con Nguyệt Tử Tinh thú ở Đoạn gia, con này nhỏ hơn một vòng, nằm ở bên chân hắn, tiểu móng vuốt màu trắng cổ găng lay lay quần hắn.

Đoạn Sở bắt đầu cười, xoay người đem bế đứng lên.

“Đoạn Sở, huynh đệ bọn họ còn không biết muốn nói bao lâu, ta xem chúng ta vẫn là đi vào trước đi?” Nguyên Vinh Nghị đến gần, lấy tay gầy bộ lông mềm mại của Tử Tinh thú, thấy nó không ngừng “ô” chui vào trong ngực Đoạn Sở, không khỏi khòe miệng run rẩy. Hắn tựa hồ cũng không thương tổn nó a.

Đoạn Sở nhìn thấy bộ dáng Tử Tinh thú, bỗng nhiên nhớ tới con Tử Tinh thú kia đã muốn do... hắn quản lý.

“Vinh Nghị, chờ một chút.” Đoạn Sở ngăn trở hắn, “Ta có việc quên mất.”

Hắn nói xong, vội vàng khai thông vòng thông tin của Phở Lôi Tư.

Nguyên Vinh Nghị thấy thế, từ không gian giới lấy ra hơn mười mai thú quả màu phấn hồng nhỏ bằng ngón tay cái, đặt ở ở lòng bàn tay đưa tới trước mặt Nguyệt Tử Tinh thú. Kết quả vật nhỏ trông mong nhìn thoáng qua, lại ngẩng đầu nhìn Đoạn Sở, thấy hắn không để ý đến, móng vuốt màu trắng vừa nhấc, trực tiếp che đi ánh mắt màu vàng của nó, khiến cho Nguyên Vinh Nghị cười ha ha lên.

Phân phó Phở Lôi Tư một mình đem con Nguyệt Tử Tinh thú còn có thương tích mang đến nguyên trạch, Đoạn Sở liền che chắn vòng thông tin, nghe thấy tiếng cười của Nguyên Vinh Nghị, cúi đầu, vừa lúc nhìn đến Nguyệt Tử Tinh thú động tác nhân cách hoá, không khỏi kinh ngạc.

“Nguyệt Tử Tinh thú thực thông minh, đáng tiếc sống không lâu, bình thường năm tinh trời qua, liền bước vào thời kì già cả.” Nguyên Vinh Nghị cảm thán, đem thú quả đưa cho Đoạn Sở, ý bảo dứt cho Tử Tinh thú ăn.

Đoạn Sở sững sờ, trong lòng bàn tay một trận ướt át, chỉ thấy Tử Tinh thú trong ngực dùng cái mũi nhỏ đẩy đẩy thú quả, thật cẩn thận cắn một ít ăn.

Nguyên Vinh Nghị vừa đi vừa chú ý Đoạn Sở, thấy hắn ôm Tử Tinh thú tư thế tràn ngập ý tứ hàm xúc bảo hộ, ngay cả ánh mắt đều trở nên nhu hòa, không khỏi trêu ghẹo: “Xem ra Thịnh Trạch phải một lần nữa đi tìm một con Tử Tinh thú.”

Đoạn Sở nghi hoặc ngẩng đầu: “Stịnh Trạch thực thích đường Tử Tinh thú?”

Nguyên Vinh Nghị cười ha ha: “Đương nhiên không phải, hắn đây là chuẩn bị lễ vật đưa cho vương hậu.” Hắn dừng một chút, lại lắc lắc đầu nói: “Di, ta mới nghĩ đến, hắn đều đã định ra được người kế ước, chắc sẽ không làm vương hậu lo lắng lại sinh tức giận nha.”

Đoạn Sở trong lòng vừa động, hắn cũng không cảm thấy được vương hậu sẽ cao hứng, tựa như đại hoàng tử Úc Hồng Trì vừa rồi giống nhau.

Nguyên Vinh Nghị hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này, không khỏi ngượng ngáp cười, tuy rằng rất muốn trấn an Đoạn Sở, bắt quả nhìn đến Đoạn Sở hai mắt bình tĩnh, nghĩ đến trong lời nói của Úc Thịnh Trạch, lại cảm thấy được căn bản không tới phiên hắn quan tâm.

Nguyên Vinh Nghị đem Đoạn Sở an bài ở gian phòng trước kia hắn trụ, để Tử Tinh thú lưu lại, tự mình vội vàng đi. Chuyện tình hôm nay của Đoạn gia, hắn cũng cần cùng người nhà ở thủ đô tỉnh cầu trao đổi tin tức.

Đoạn Sở đợi một hồi, Úc Thịnh Trạch không có trở về, ngược lại là Phở Lôi Tư ôm Tử Tinh thú lớn một vòng đi tới.

“Thất thiếu gia!” Phở Lôi Tư buông Bạch Bạch làm lễ.

“Àn, ta phải ở trong này vài ngày, ngươi đi theo ta, hay trở về Đoạn gia?” Đoạn Sở khinh miếu đạm tả – nhẹ nhàng băng quơ hỏi.

Phở Lôi Tư thân hình thẳng tắp đứng lại, không chút do dự trả lời: “Phở Lôi Tư là tùy tùng hộ vệ của ngài, đương nhiên là theo ngài.”

“Ô” Tử Tinh thú trong lòng Đoạn Sở bỗng nhiên đứng thẳng hai chân, lông cả người đều giống như nổ tung mà dựng thẳng hết lên.

Đoạn Sở theo tầm mắt nó nhìn lại, Bạch Bạch ở bên chân Phở Lôi Tư lui thành một đoàn, ánh mắt màu vàng cũng không cam yếu thế nhìn lại, quả thực giống hai tiểu thú tranh địa bàn.

Đoạn Sở bật cười khoát tay áo: “Ngươi không cần nghiêm túc như vậy, ta chỉ hỏi một chút tính toán của ngươi mà thôi.”

Phở Lôi Tư mặt đỏ lên, cũng hiểu được chính mình thật khản trương. Bất quá cũng không thể trách hắn, hôm nay hết thảy mọi chuyện phát sinh ở hôn yến, đều truyền khắp toàn thành Đoạn gia.

Mỗi người đều cảm thấy được Đại tiểu thư thật sự quá mức ác độc, thế nhưng một lòng tính kế người kế ước là thất thiếu dẫm vào vết xe đổ của phu nhân quá cố. Hiện tại âm kém dương hạ bị vạch trần, quả thực hạ hê lòng người. Mà đề nghị của thất thiếu gia lại gài đúng chỗ ngựa. Mong Gia Nghị có thể từ như vậy, cuối cùng không thể lừa người kế ước được đi?

Bất quá, đính hôn sau khi kết thúc, bọn họ nhìn đến Đoạn Sở đi theo cửu hoàng tử rời khỏi, lại bắt đầu hoài nghi, thất thiếu gia đây là quá mức thương tâm, muốn thoát ly Đoạn gia. Phổ Lôi Tử còn lo lắng hắn sẽ bị thất thiếu gia từ bỏ, nhận được thông tin quả thực mừng rỡ. Ngay cả Đoạn Hàm Lôi tiểu thư bộ dáng đáng thương lưu luyến không rời, cũng không thể làm cho Phổ Lôi Tử một lòng cướp đoạt mềm lòng.

Đoạn Sở nghe hắn lắp bắp nói lên lo lắng này đó, mỉm cười. Hắn vốn không thuộc về Đoạn gia, thua thiệt duy nhất chính là nguyên chủ, Đoạn gia thật đúng là không có gì có thể trói buộc hắn.

“Thời điểm ngươi đi ra, bọn họ có hay không công đạo ngươi truyền lời?” Đoạn Sở vừa hỏi, vừa trấn an vỗ vỗ vật nhỏ trong ngực, miễn cho nó vẫn bất an ở trên đùi xoay quanh, tinh thần lực nhu hòa cũng quét về phía Bạch Bạch trên mặt đất, thấy nó thật sự an tĩnh lại, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Hắn tuyệt không am hiểu chiều cổ sủng vật, nếu hai Tử Tinh thú lại đấu nhau như vậy, hắn cũng chỉ có thể để cho Nguyên Vĩnh Nghị mang đi.

Phổ Lôi Tử chỉ cảm thấy trong không khí tựa hồ nhiều hơn một loại vật chất im lặng, cảm xúc mạnh mẽ lúc trước đều đè ép đi xuống, đại não cũng trở nên rõ ràng.

“A, ta nhớ ra rồi, Đại tướng quân nói nhìn thấy ngài, xin mời ngài mở ra vòng thông tin.” Phổ Lôi Tử thất thanh, vẻ mặt xấu hổ nói.

Đoạn Sở có điểm kinh ngạc, Đoạn Văn Vũ sẽ tìm hắn, tự nhiên là tính toán cho hắn công đạo, bất quá, tốc độ nhanh như vậy, sẽ không tới lúc này rồi, còn muốn làm cho có lệ ư?

“Ta đã biết, ngươi trước đi xuống đi.” Đoạn Sở trấn an, nhớ tới trong tay còn có thú quả Nguyên Vĩnh Nghị đưa, cũng đưa cho hắn mấy miếng: “Cho Bạch Bạch ăn, ngươi trước chiều cổ nó.”

Hai con rõ ràng không hợp, tạm thời đừng thả cùng nhau thì được rồi.

Phổ Lôi Tử sau khi lấy thú quả, thuận thế xoay người, đem Bạch Bạch ôm lấy, thấy nó nhảy bắn ra hướng tới bên người Đoạn Sở, mà con Tử Tinh thú trong lòng thất thiếu gia lại bắt đầu tặc mao, vội vàng nhanh tay bắt lấy, không để ý nó tránh động đứng dậy rồi đi.

Đoạn Sở cúi đầu, mở tay ra, đem mấy miếng thú quả còn lại đều đặt trước mặt Tử Tinh thú, thấy nó cuối cùng an tĩnh lại, đem che chắn lúc trước mở ra, cơ hồ là đồng thời, tin tức liên tiếp tiến vào, còn có một đoạn thỉnh cầu hỏi thăm tin tức. Chính là không đợi hắn lựa chọn đồng ý cùng phủ định, cảnh tượng trước mắt biến đổi, trước mặt hắn đã xuất hiện một lão nhân gầy gò.

“Ta là Đoạn Kỳ Diệu!” Lão nhân bình tĩnh tự giới thiệu, ánh mắt nhìn về phía Đoạn Sở đậm đặc vô tình, tựa như tăng tôn người khế ước trước mắt này, chính là bụi đất nhỏ nhỏ bình thường.

Đoạn Sở thân thể cứng đờ, lập tức phản ứng lại, cố giữ vững bình tĩnh cúi đầu vấn an: “Ông cô phụ, người khỏe.”

“Hừ!” Đoạn Kỳ Diệu hừ lạnh một tiếng, trầm giọng hỏi: “Ngươi có hay không nghĩ tới, mẫu thân ngươi chết như thế nào?”

Đoạn Sở cả kinh, mạnh ngẩng đầu, nhìn thẳng Đoạn Kỳ Diệu, lạnh giọng: “Mặc kệ chết như thế nào, Đoạn Chí Tu cưới bên ngoài... Bối Tĩnh Lan bụng mang theo Đoạn Nhã Thanh xuất hiện, mới là nguyên nhân gây ra!”

Tháng Mười Một 4, 2015

30

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 30

Đoạn Sở từ lúc sống lại đến nay đã hơn nửa tháng, quá khứ của nguyên chủ hắn cũng hiểu biết, đương nhiên biết năm đó bên ngoài... Gièm pha, nhất định không hề ít thế lực đối địch với Đoạn gia trợ giúp, thậm chí ngay cả Bối Tĩnh Lan có thể xuất hiện trước mặt Sở Giai, làm Sở Giai tức đến bỏ mình, đều có thể là có người dụng tâm kín đáo. Nếu không tin tức không thể nhanh như vậy đi tới nghiệp đoàn người khế ước, Đoạn gia thậm chí không kịp làm gì ứng đối.

Đoạn Kỳ Diệu nói ra lời này tràn ngập dạy dỗ khuyên bảo, đơn giản là hy vọng hắn đứng lúc thu tay lại, miễn cho người thân đau đớn, cửu nhân vui vẻ. Chính là, điều này đối với Đoạn Sở mà nói không có gì khác nhau, cho dù nguyên chủ còn sống cũng giống nhau, bởi vì Đoạn gia chưa từng đem nguyên chủ làm thân nhân, mà hắn càng không thể tiếp nhận Đoạn gia.

Đoạn Kỳ Diệu nhìn thấy Đoạn Sở thần sắc kiên định, sắc mặt đối đối, lại xuất hồ ý liệu (bất ngờ) cười ha ha lên.

“Không tồi, khó được ngươi có thể thẳng thắn như vậy. Trách không được có thể làm cho Đoạn Nhã Thanh cùng Mông Gia Nghị kết hôn.” Đoạn Kỳ Diệu cả người đều thay đổi, tựa như lúc trước lạnh lùng khinh thị, chỉ là ảo giác, càng thêm không hề cập tới Sở Giai đã chết, chỉ là tán dương gât đầu:

“Cừu nhân nghĩ muốn cái gì, sẽ chặt đứt hy vọng của bọn họ. Ngươi cùng ta quả nhiên rất giống.”

Đoạn Sở một chút cũng cảm thấy vinh hạnh, hẳn thậm chí thực may mắn chính mình ở trên trái đất hai mươi lăm năm, cũng đã thấy đủ loại tác phong của mọi người.

“Ông cố phụ là đồng ý cách nghĩ của ta?” Đoạn Sở không mất cung kính hỏi.

Đoạn Kỳ Diệu không có trực tiếp trả lời, ngược lại hỏi: “Như vậy, ngươi như thế nào mới bằng lòng dừng tay?”

“Ta đã muốn dừng tay.” Đoạn Sở nói.

Đoạn Kỳ Diệu bỗng nhiên trầm mặc, dùng một loại ánh mắt quý dị nhìn Đoạn Sở, nói một tiếng: “Ngươi quả nhiên thông minh, tổ phụ cùng tổ mẫu của ngươi, quả thực mắt bị mù.”

Nói xong, Đoạn Kỳ Diệu trực tiếp chặt đứt tin tức, lại một khắc sau, câu thông hệ thống thông tin trung ương Y Duy Tất Đoạn gia, thân ảnh xuất hiện ở màn hình lớn trong phòng họp tư nhân của Đoạn Văn Vũ.

“Phụ thân.”

“Tổ phụ!”

Đoạn Văn Vũ huynh đệ cùng Quỳnh chờ ở phòng họp, còn có vợ chồng Đoạn Chí Tu, đều đứng dậy hành lễ, Đoạn gia đòi thứ tư một người cũng không ở.

“Phụ thân, Đoạn Sở nói như thế nào?” Đoạn Văn Vũ là người thứ nhất mất kiên nhẫn hỏi.

“Hừ!” Đoạn Kỳ Diệu rất cuộc che dấu không được tức giận trong lòng, một chút cũng không phản ứng lại tâm tình của thứ tư, chỉ hung ác nham hiểm nhìn Bối Tĩnh Lan, hỏi: “Ta hỏi ngươi, bình căn nuốt kia, rốt cuộc là như thế nào tới được?”

“Không phải, tổ phụ, cái này thực sự không phải ta làm. Hơn nữa Đoạn Sở chính mình cũng thừa nhận, là trong lúc vô ý có được a.” Bối Tĩnh Lan thần sắc sợ hãi liên tục lắc đầu, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt rung rung, một bộ biểu tình oan uổng.

Quỳnh trào phúng nhìn con dâu, tính nết thông minh, biết lúc này tuyệt đối không thể thừa nhận. Nếu không, cho dù là thân phận nhà bào chế thuốc cấp cao, cùng Đoạn Á Ngạn là toàn bộ hy vọng của Đoạn gia chỉ thứ hai, đều không thể bảo trụ nằng. Lá gan thật sự là càng lúc càng lớn, thế nhưng lại nghĩ đến việc sử dụng loại thuốc cấm căn nuốt này, thật đúng là một chút đường sống cũng không chừa cho Tiểu thất, cũng khó trách Đoạn Sở khiếp nhược, lại trả thù không nương tay.

“Phải không?” Đoạn Kỳ Diệu thanh âm lạnh lùng, làm cho Bối Tĩnh Lan khủng hoảng lên tới đỉnh.

“Đúng vậy, tổ phụ, ta thật sự không biết bình căn nuốt kia. . . .” Bối Tĩnh Lan cắn chặt khớp hàm.

Nàng trong lòng rõ ràng, chỉ cần không thừa nhận, Đoạn gia lại tìm không thấy chứng cứ, cho dù không nhìn mặt Đoạn Á Ngạn, cũng sẽ không gây khó dễ cho nàng, cho dù trong nhất thời ảnh hưởng đến địa vị của nàng ở Đoạn gia, chính là chỉ cần chờ Đoạn Á Ngạn tìm được người kẻ ước, lại đem tâm trạng phụ kéo lại, nàng vẫn là có thể làm Đoạn phu nhân nở mày nở mặt, là nhà chế thuốc cấp cao mỗi người tôn kính. Cho nên, cho dù đối mặt là chiến sĩ cấp 9, nàng vẫn là một mực chắc chắn không biết.

Đoạn Kỳ Diệu không có hỏi lại, chỉ là dặn dò nói: “Vậy ngươi liền nhớ kỹ điểm này. Nếu không, Đoạn Á Ngạn có kết cục như thế nào, không cần ta nhắc nhở ngươi cũng biết.”

Bối Tĩnh Lan nghe vậy, quả thực cực hi mà khóc, nghĩ đến Đoạn Kỳ Diệu nhất định là đã thu phục được Đoạn Sở.

Ngay cả Đoạn Văn Vũ đều nhẹ nhàng thở ra.

Đoạn Chí Tu vẫn lo lắng đề phòng, nghe vậy bất chấp uy nghi của tổ phụ, hỏi: “Tổ phụ, nói như vậy, Tiểu Sở hẳn nguyện ý thu tay lại?”

Đoạn Kỳ Diệu nhìn cũng không nhìn hẳn một cái, chỉ nhìn chằm chằm thứ tư, sắc mặt âm lãnh mệnh lệnh: “Sáng mai, an bài Chí Tu cùng Bối Tĩnh Lan ly hôn, phế bỏ hai tay nàng, thông cáo cho nghiệp đoàn nhà chế thuốc, trước khi các ngươi trở về Ma Tư tinh cầu, Đoạn Nhã Thanh nhất định phải tiến vào Mông gia. Nghe hiểu chưa?”

“Không!” Bối Tĩnh Lan hoảng sợ thét chói tai, nhìn Đoạn Kỳ Diệu như nhìn ma quỷ. Ly hôn? Vậy nàng mười mấy năm liền đập nồi chìm thuyền (muru kếp tràn ngập) tính cái gì, huống chi làm hỏng tay nàng, nàng làm sao còn có tương lai.

“Tổ phụ, tổ phụ ta không cần ly hôn, ta không cần phế bỏ hai tay. Căn nuốt không phải ta làm, cho dù là tinh thần lực của hẳn, cũng cùng ta có không quan hệ, là hẳn cố ý làm cho các ngươi hoài nghi. Tổ phụ, tổ phụ ngươi buông tha ta đi. . . .” Bối Tĩnh Lan điên cuồng bỏ nhào về phía trước, thật mạnh đánh lên tường, thái dương máu tươi chảy ra, nhìn thấy chặt vật tới cực điểm, miệng còn không ngừng cầu xin.

“Tổ phụ!” Đoạn Chí Tu rốt cục lấy lại tinh thần, nhìn đến thảm trạng của thê tử, trong lòng co rút lại. Hẳn sớm phân không rõ thiệt giả, chính là Bối Tĩnh Lan cùng hẳn yêu nhau nhiều năm như vậy, phế bỏ đôi tay chế thuốc của Bối Tĩnh Lan? Nếu đây là trả thù của Đoạn Sở, này cũng quá đáng sợ. Đối đãi

với Bối Tĩnh lan như thế, vậy hẳn sẽ làm gì phụ thân này.

“Tổ phụ, ta không đồng ý!” Đoạn Chí Tu cố lấy dũng khí phản bác, tiến lên nâng Bối Tĩnh Lan dậy, đối với Đoạn Kì Diệu nói: “Tổ phụ, đây là yêu cầu của Đoạn Sở sao? Ta là phụ thân, hẳn không có tư cách can thiệp hôn nhân của ta! Tĩnh Lan cho dù có động tay đi nữa, hẳn không phải đã thành người khế ước rồi sao. Hay là hẳn cho rằng, trở thành người khế ước là có thể không kiêng nể gì. Đã vậy còn ác độc muốn hủy diệt tương lai của ta cùng Tĩnh Lan.”

“Nga, người tới cùng hẳn nói?” Đoạn Kì Diệu ngoài ý muốn nhìn tôn tử, khinh thường cười một tiếng: “Đoạn Sở chính là nói, hẳn đã muốn dừng tay.”

Đoạn Chí Tu sừng sốt, Đoạn Văn Vũ hai vợ chồng tính tiến lên hai mặt nhìn nhau, không hiểu ý tứ của Đoạn Kì Diệu. Nếu Đoạn Sở cũng không tính toán trả thù, vì cái gì Đoạn Kì Diệu còn muốn đưa ra điều kiện khắc nghiệt như vậy.

Đoạn Văn Xương trong lòng rung mình, nhìn Đoạn Kì Diệu hỏi: “Phụ thân, vấn đề độ phù hợp căn bản che dấu không được, nghiệp đoàn người khế ước nếu biết được giá trị tinh thần lực của Tiểu thất nhất định sẽ hoài nghi. Mà binh thuốc dẫn kia, cửu điện hạ cũng nhất định toàn bộ kể ra. Tiểu thất thu tay, là bởi vì hẳn căn bản không cần lại ra tay đi?”

Đoạn Chí Tu tu thân thể cứng đờ, hẳn đúng là đã thấy được lực uy hiếp của nghiệp đoàn người khế ước.

Đoạn Kì Diệu sắc mặt dịu đi, tam tử này mới là hy vọng của Đoạn gia. “Không tồi, chúng ta phải đem chuyện tình thuốc dẫn giấu đi.” Hẳn nhìn về phía Bối Tĩnh lan đành chỉ khóc cầu: “Người không thừa nhận, liên vĩnh viễn không cần thừa nhận. Nếu không, cả đời này của Đoạn Á Ngạn, đều sẽ hủy trong tay người.”

Quỳnh rốt cục hiểu được bản khoãn của Đoạn Kì Diệu, lại do dự nói: “Phụ thân, phé bỏ một bản tay của Bối Tĩnh Lan là có thể đi, hơn nữa cho dù không nhìn mặt Đoạn Á Ngạn, ly hôn cũng không thích hợp.”

Nói đến cuối cùng, Đoạn Kì Diệu quyết định như vậy, Đoạn Chí Tu sẽ bị chúng bạn xa lánh. Về phần hôn sự của Đoạn Nhã Thanh, nếu không có khả năng từ hôn, lập gia đình sớm hay muộn đều giống nhau.

“Mợ hai, chính vì Đoạn Á Ngạn, mới phải ly hôn.” Đoạn Văn Xương giải thích: “Cho dù Đoạn Sở nguyên ý che lấp chuyện căn cước tồn tại, Bối Tĩnh Lan đối với Đoạn Sở chưa đầy mười tuổi hạ độc thủ, cũng là phạm vào kiêng kị, khó bảo toàn những người đó sẽ không gây sóng gió.”

Quỳnh cùng Đoạn Văn Vũ cả kinh, lập tức nhớ tới mười mấy năm trước thúc thủ vô sách – bó tay không biện pháp chặt vật.

“Được rồi, chuyện này, liền quyết định như vậy! Xử lý xong, thông tri Đoạn Sở một tiếng.” Đoạn Kì Diệu chán ghét nhìn nhìn Đoạn Chí Tu cùng Bối Tĩnh Lan ngu dại, không nói hai lời cắt đứt thông tin, lòng tràn đầy lửa giận không có được nơi phát tiết, hận tới mức một quyền đập nát cái bàn trước mắt.

“Nhìn người tức giận kia, Văn Vũ tâm tư hẹp hòi, Quỳnh lại nói như rồng leo, làm như mèo mửa (nói thì cao sang mà làm thì không được bao nhiêu), đứa nhỏ hai người dạy dỗ có thể có tiền đồ gì. Huống chi bọn họ vẫn cho rằng, có người ở, có thể không sợ.” Ở cửa một thanh âm đồng dạng già nua chậm rì rì truyền đến.

Đoạn Kì Diệu quay đầu lại, nhìn về phía thê tử người khế ước làm bạn nhiều năm, thật mạnh thở dài, đi qua đỡ lấy nàng.

“Người có biết, ta đã là chiến sĩ đỉnh cấp 9, sắp không che chở được bọn họ.” Đoạn Kì Diệu suy sụp nói.

Chiến sĩ cấp 9 tới đỉnh cấp, không thể bước lên cấp 10, chỉ có một đường chết, thậm chí ngay cả người khế ước cũng không ngoại lệ. Chính là trừ bỏ đế quân khai quốc của Ma Tư, còn chưa có ai có thể đột phá cấp 10. Đỉnh cấp 9, là cái đích tất cả chiến sĩ nhìn lên, cùng là niềm bảo ngã xuống.

“Văn Xương không phải đã tới cấp 8 sao, đừng lo lắng. Hơn nữa nói không chừng quá hai năm, chúng ta có thể tìm được cơ hội thăng lên cấp 10.” Khuông Nghệ An trấn an nói, chính mình cũng không có nhiều tin tưởng. Nếu dễ dàng như vậy, đế quốc sẽ không chỉ có chiến sĩ cấp 9.

Đoạn Kì Diệu cũng không muốn cho thê tử quá lo lắng, chủ động nói sang chuyện khác: “Lại nói, Tiểu thất vận khí quả thực làm cho người khác trở mất. Nếu không phải người trái đất kia không muốn thức tỉnh cuối cùng tiêu vong, người khế ước của cửu hoàng tử, khẳng định không tới phiên hẳn.”

Khuông Nghệ An thấy trọng phụ nhắc tới Đoạn Sở, cũng không có bao nhiêu lệ khí, nhẹ nhàng thở ra. Nói như thế nào trọng phụ đều vì thể diện nhà mình mà tìm Đoạn Sở, cuối cùng buộc tôn tử ly hôn, nghĩ cũng biết mục đích không đạt thành, không bị lừa giận công tâm chính là chuyện tốt.

Bất quá điều này cũng làm cho nàng nhớ tới đồn đãi lúc trước, nhin không được thở dài nói: “Một người khế ước tinh thần lực thực thể hóa lại hoàn toàn phù hợp, cửu điện hạ thật sự là đáng tiếc. Lúc trước tin tức truyền đến, nhóm nguyên lão đều nói, cửu điện hạ rất có hy vọng trở thành chiến sĩ cấp 10 thứ hai.”

Đoạn Kì Diệu sắp đối mặt với nguy cơ phải ngã xuống, một nhà con thứ hai lại rước lấy thiên đại phiền toái, làm sao còn có tâm vì người khác tiếc hận, nghe xong lời này, trong lòng vừa động.

“Vay lần này tuyên Tiểu thất, sự chênh lệch quá lớn như lòng sông so với mặt biển, bệ hạ cùng vương hậu, chỉ sợ sẽ không hài lòng.”

Khuông Nghệ vừa nghe, lập tức biết tâm tư của hẳn, không khỏi nở nụ cười.

“Hỗ trợ lẫn nhau, cho dù bất tài cũng là người một nhà đúng không?”

Hai người đoán Đoạn Sở sau khi trở lại thủ đô tinh cầu, bị hoảng thất hoặc người khế ước khác làm khó dễ, lại không biết ăn nói, đối với người Úc Thịnh Trạch lựa chọn rất bất mãn, đã khuyên nhủ ước chừng một thời gian.

“... Tóm lại, người hoàn toàn có thể có lựa chọn những người khác tốt hơn nhiều, vì cái gì muốn chọn Đoạn Sở? Chỉ bởi vì hoàn toàn phù hợp? Chính là người khế ước khác, người thậm chí đều không có đi thử xứng đôi! Nếu gặp được người thứ hai hoàn toàn phù hợp, nói không chừng cũng có thể sẽ có người thứ ba, cho dù không có thiên phú cao như người trái đất kia, cũng tuyệt đối sẽ không giống Đoạn Sở thấp kém như vậy!”

Úc Hồng Tri không thấy phiền mà liên tục khuyên bảo, nhưng thấy Úc Thịnh Trạch căn bản thờ ơ, không khỏi truy vấn: “Người rốt cuộc có nghe hay không, ta tuyệt đối sẽ không nhận một Đoạn Sở tâm tư thâm trầm như vậy, thiên phú thấp kém làm người khế ước của người, người xem hẳn đối đãi với thân nhân chính mình thủ đoạn thế nào!”

Úc Thịnh Trạch đã sớm không kiên nhẫn, hắt lạnh lùng nhìn huynh trưởng nhắc nhở: “Chiến sĩ cùng người khế ước trong lúc lựa chọn, bất luận kẻ nào cũng không được can thiệp. Về phần thủ đoạn của Đoạn Sở, ta cảm thấy hẳn đối với Đoạn Nhã Thanh cùng Mông Gia Nghị đã là rất quanh co rồi, căn bản không cần phiền toái như vậy!”

“Người!” Úc Hồng Tri tức giận giữa mặt lên, nếu không phải hẳn vừa lúc ở Y Duy Tát, Úc Thịnh Trạch lại biểu hiện rất rõ ràng, thế cho nên hẳn căn bản không thể giả cam vờ diễn, hẳn căn bản là không muốn làm loại chuyện khuyên bảo tốn công lại mất lòng như vậy.

“Người rốt cuộc có hiểu hay không, người khế ước tinh thần lực giá trị thấp, trừ bỏ có thể thao tác chiến hạm, phương diện khác căn bản là phế vật. Đã gặp qua người khế ước nào tinh thần lực giá trị thấp, có thể ở phương diện chế tác cơ giáp, cùng nghiên cứu chế tạo thuốc thành công chưa, chẳng lẽ người phải dưỡng hãn cả đời!”

“Chiến sĩ dưỡng người khế ước, là thiên kinh địa nghĩa! Nếu hẳn vẫn nguyên ý, đương nhiên rất tốt. Điều này thuyết minh quan hệ ký khế ước của chúng ta cũng đủ vững vàng.” Úc Thịnh Trạch đứng lý hợp tình trả lời:

“Ta biết ý tứ của người, một người khế ước thiên phú cao, có lẽ có thể mang đến đẳng cấp cao, càng thích hợp với cơ giáp, chiến hạm, năng lượng thạch hoặc là chế thuốc, trang bị của chiến sĩ bẩm sinh. Chính là đại ca, dựa vào ta chính mình, chẳng lẽ không có được những thứ đó sao? Hay là nói, người cảm thấy ta là một chiến sĩ bẩm sinh, hẳn là phải để cho người khế ước dưỡng, mới có thể không hổ thẹn với thiên phú của ta.”

Úc Hồng Tri không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối. Nếu hẳn dám nói muốn để người khế ước dưỡng đệ đệ, phụ thân bọn họ chỉ sợ trước tiên sẽ đem hẳn ném vào hắc động, nhắm mắt làm ngơ.

Úc Thịnh Trạch thấy hẳn rốt cục chấm dứt khuyên bảo, đứng lên, quanh thân bỗng nhiên bạo khởi một đoàn hào quang, cả người biến mất trong phi hành khí, thẳng đến đại sảnh Nguyên Trạch mới hiện ra thân hình, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Quyết định sau khi trở về trực tiếp dọn sạch tư trạch ra ngoài hoàng cung, Úc Thịnh Trạch tiêu sái vào đại sảnh, một màn lọt vào trong tầm mắt giống như đã từng thấy qua. Trên chiếc bàn nhỏ bé ở trung tâm đại sảnh, thanh niên lộ vẻ gầy yếu đang cúi đầu, hết sức chuyên chú đùa nghịch cái gì, sương trắng dâng lên làm khuôn mặt rỗ xuống trở nên mờ hồ, trong không khí một cỗ mùi thơm ngát xa lạ mà quen thuộc phiêu tán.

Trừ Khang Tri?

Úc Thịnh Trạch không khỏi chậm lại cước bộ, thẳng đến khi thanh niên ngẩng đầu, đối với hẳn mỉm cười, bên cạnh là Nguyên Vĩnh Nghị gào lên.

“Thịnh Trạch, người đã về rồi, mau tới nếm thử một chút, Đoạn Sở phao trà.”

Tháng Mười Một 12, 2015

31

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tinh Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 31

Đoạn Sở có điểm kinh ngạc, hẳn thế nhưng thấy được đáy mắt Úc Thịnh Trạch có một tia hoảng hốt.

Nguyên Vĩnh Nghị cũng phát hiện, không khỏi tò mò hỏi: “Thịnh Trạch, người làm sao vậy?”

Úc Thịnh Trạch lắc lắc đầu, đi tới thấp người ngồi xuống, nhìn ấm trà khắc chi tiết hoa mai màu trắng trên bàn, bên cạnh còn có hai cái chén trà màu trắng trống rỗng, không nói gì.

Trà trong tay Đoạn Sở đã là lần phao thứ hai, tính toán thời gian, hẳn nhắc ấm trà, đem nước trà phao theo thứ tự rót vào trong chén, cố ý bỏ qua điểm

trà, liền nhận thấy bộ dáng Úc Thịnh Trạch giật mình, bất động thanh sắc cong môi, nhắc nhở: “Thịnh Trạch, nếm thử, có phải cùng thứ ngươi trước kia uống qua giống nhau?”

Úc Thịnh Trạch nhìn Đoạn Sở, cũng gật gật đầu, thân thủ nâng chung trà lên, cũng không nhìn kỹ nước trà trong tay mình, chỉ là nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó một ngụm uống cạn, cảm thấy được có điểm thiếu.

Nguyên Vinh Nghị vội vàng nhìn về phía Đoạn Sở, thấy hần cư nhiên cười mà không nói, vẻ mặt không phục chỉ trích: “Ngươi bắt công! Ngươi xem Thịnh Trạch cũng giống ta, cũng chưa giống như ngươi nói phải trước khứu sau thường, thiên châm tế ẩm (Trước ngửi sau uống, từ từ thưởng thức). Ngươi như thế nào không nói hần là ngưu ẩm (trầu uống), còn có cái gì mà, ngưu tước mẫu đơn (trầu nhai mẫu đơn)?”

Đoạn Sở nở nụ cười, trêu tức nhìn Nguyên Vinh Nghị, trêu ghẹo nói: “Này ngươi cũng tin? Ta bắt quá là chiếu theo tư liệu nói nói mà thôi.”

“Đoạn Sở cũng chưa nói sai, uống trà đích xác có chú ý như vậy.” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên mở miệng nói giúp Đoạn Sở, sau đó trả lời: “So với ta thì phao trà tốt hơn nhiều, nhưng so với ở trái đất có sự khác nhau rất lớn, có thể là nước có vấn đề.”

Nguyên Vinh Nghị không nói gì trở mình xem thường, hần cũng xem qua tư liệu Úc Thịnh Trạch mang về, nhưng nhìn một nửa cũng không hiểu, trừ bỏ tiết tấu có điểm quá chậm, còn có cái gì ngạc nhiên. Bắt quá trong lời nói của Úc Thịnh Trạch, nhưng thật ra lại đưa tới hứng thú cho hần.

“Nước có gì bất đồng sao? Nước ở Y Duy Tát tuy rằng không bằng ở thủ đô tinh cầu, nhưng như vậy đã không tồi.” Nguyên Vinh Nghị tò mò hỏi: “Ta vừa rồi uống qua, thật sự có một chút công hiệu của thuốc ngưng thần, sao với ngươi phao hiệu quả rõ ràng hơn. Nhưng rõ ràng là trà giống nhau, chẳng lẽ là lúc trước chúng ta dùng cái ẩm màu tím kia, lại không bằng Đoạn Sở lần này dùng ẩm màu trắng?”

Đoạn Sở khoe miệng vừa kéo, lập tức nhớ tới bóng ma ẩm tử sa mà Vinh Nghị mang lại cho hần, còn lại ba chén trà, lấy đi một chén, hai chén khác để trên khay, đưa tới chỗ Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch không nói hai lời uống hết, Nguyên Vinh Nghị ngây ngốc nhìn chén trà trống rỗng, hần hần xách ẩm trà màu trắng trong nước ẩm lên, sau đó lớn tiếng tuyên bố, tất cả chỗ trà này đều là của hần.

“Ta có thể cam đoan, ngươi hiện tại uống trà này, tuyệt đối không uống tốt như vừa rồi.” Úc Thịnh Trạch nói xong, từ nút không gian của mình lấy ra mấy bình thủy tinh dán nhãn, đặt ở trên bàn, ý bảo Đoạn Sở nhận lấy.

“Đây là nước suối thu thập ở ngoại tinh cầu, nghe nói là nước thượng đẳng dùng để phao trà. Ngươi nếu đối với lá trà cảm thấy hứng thú, có thể dùng thử một lần, xem thử nước ẩm chứa tinh thần lực khai thông hiệu quả có tốt hay không.”

“Ngạ.” Đoạn Sở cẩn thận thu hồi, trong lòng lại kinh ngạc vô cùng. Úc Thịnh Trạch thế nhưng đối với lá trà cảm thấy hứng thú như vậy, ngay cả phao trà cũng biết, rồi khỏi trái đất không chỉ mang theo nhiều lá trà cùng trọn bộ trà cụ như vậy, cư nhiên còn cố ý thu thập nước suối trong núi. Hần thậm chí còn nhìn đến trên nhãn hiệu này, đều là tên núi ở Tử Xuyên rất có danh tiếng.

Nguyên Vinh Nghị hồ nghi nhìn bạn tốt, thu thập động thực vật ngoại tinh cầu, lấy nước cùng thổ nhưỡng cũng không kỳ quái, thậm chí Cáp Ngói tinh hệ phát hiện tân sinh tinh cầu, bọn họ cũng đến đó thu thập, nhưng là thấy cái chai Úc Thịnh Trạch đưa cho Đoạn Sở, rõ ràng số lượng thu thập đã vượt qua số lượng kiểm tra đo lường.

Bắt quá, lúc này cũng không tiện hỏi, Nguyên Vinh Nghị giữ lại hoài nghi, hỏi Úc Thịnh Trạch: “Lúc trước ngươi nói phải về thủ đô tinh cầu, khi nào thì khởi hành?”

Đoạn Sở vừa nghe, cũng vội vàng ngừng đầu, vừa lúc chống lại ánh mắt có chút đăm chiêu của Úc Thịnh Trạch.

“Ngươi có muốn cùng ta rời đi?” Úc Thịnh Trạch nhìn Đoạn Sở hỏi: “Hai vị đại nguyên soái cần tuần tra Y Duy Tát tứ đại vệ tinh xong, mới có thể hoàn thành liên lạc, bắt quá Đoạn Văn Vũ đại tướng quân hần là rất nhanh được điều nhiệm (chuyển công tác).”

“Nếu có thể, đương nhiên.” Đoạn Sở đương nhiên gật đầu, nghĩ đến vừa rồi nhận được tin tức làm cho hần tâm thần không yên, khó xử hỏi Úc Thịnh Trạch: “Ta nghĩ đôi muốn một cái vòng thông tin có tính bí mật cao, tốt nhất là ngay cả chiến sĩ cấp 9 cũng không thể trực tiếp cùng ta kết nối được, có thể không?”

Nguyên Vinh Nghị đang chuẩn bị châm trà, tay run lên, nước trà đổ ra bàn.

Úc Thịnh Trạch sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, nghiêm túc nhìn Đoạn Sở hỏi: “Là Đoạn Kỳ Diệu trưởng lão tìm ngươi? Đưa vòng thông tin cho ta xem”

Đoạn Sở gật gật đầu, tại cổ tay đựng một chút, vòng thông tin màu lam “Lạch cạch” một tiếng bị văng ra, bị Đoạn Sở đưa cho Úc Thịnh Trạch. Hần nhớ rất rõ ràng, sao khi coi bỏ che chắn, rất nhiều tin tức tiến nhập, nhưng hần căn bản không có lựa chọn đồng ý, Đoạn Kỳ Diệu liền tiến hành rồi cường chế trò chuyện, điều này làm cho hần phi thường bất an.

Úc Thịnh Trạch tiếp nhận vòng thông tin, đặt ở trong tay cẩn thận kiểm tra.

Nguyên Vinh Nghị lãnh hạ mặt, trào phúng nói: “Ta xem ngươi cũng không kiểm tra rồi, nhà giàu cao quý đều là theo dõi đệ tử gia tộc như vậy. Nhất định là vòng thông tin bị đặt ra quyền hạn tối cao, không mở ra được máy giám thị, nói không chừng ít nhiều do cường điện tử quấy nhiễu bên ta đâu.”

Úc Thịnh Trạch bình tĩnh không có trả lời, mắt thường có thể thấy được tia tinh thần lực lập tức tham nhập vòng thông tin, Đoạn Sở gần như thấy rõ quỹ tích hành tẩu của Úc Thịnh Trạch, không khỏi nhìn không chuyển mắt, “Tur” một tiếng, một điểm đen hình tròn nhỏ nhỏ, đột nhiên xoay tít theo vòng thông tin rút ra, “Ba”, vòng thông tin màu lam bị đóng lại.

Úc Thịnh Trạch đưa cho hắn, nhẹ giọng công đạo: “Vòng này ngươi trước cầm đi, sáng mai ta đổi cho ngươi một cái mới. Đương nhiên, nếu ngươi có hứng thú, cũng có thể mở ra phân giải nghiên cứu, người khế ước tuy rằng tinh thần lực không có tính công kích, cũng có thể phân giải các loại vật chất.”

Đoạn Sở không khỏi bật cười gật đầu, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra. Hắn cũng là lo lắng trong đó có loại máy giám thị gì đó. Lúc trước hắn không thay đổi, Đoạn gia chỉ cần biết hành tung của hắn là được, hiện tại hắn cùng Đoạn gia xé rách mặt, nghĩ cũng biết bọn họ nhất định quan sát thật cẩn thận. Hắn không có khả năng liên tục phòng bị, rất dễ dàng bại lộ bí ẩn.

Úc Thịnh Trạch thấy hắn khẩn trương như vậy, lên tiếng trấn an: “Kỳ thật ngươi không cần để ý này đó, chờ ngươi quen thuộc tinh thần lực ngoại phóng, không ai có thể giám thị một người khế ước.”

Nguyên Vinh Nghị đối với hành động của Đoạn Kì Diệu càng thêm để ý, nghĩ đến Đoạn Sở ở bữa tiệc đính hôn, thúc đẩy hai nhà Đoạn Mông thành công phản bội, lo lắng hỏi: “Đoạn Kì Diệu nguyên lão, tìm ngươi có chuyện gì?”

Mắt thấy lập tức phải đi về thủ đô tinh cầu, Đoạn Sở đang muốn hiểu biết một chút, liền đem đôi thoại của hai người nói ra.

Nguyên Vinh Nghị cùng Úc Thịnh Trạch đều lắc lắc đầu, mười mấy năm trước, bọn họ mới bắt quá mười tuổi, chuyện này cụ thể như thế nào thật đúng là không biết.

“Sự tình trước kia ta không biết, bắt quá gia tộc bất hòa cùng Đoạn gia không ít, nhất là Lục gia cùng Tề gia, quả thực là thủy hỏa bất dung.” Nguyên Vinh Nghị nói xong, thật sâu nhìn vào mắt Úc Thịnh Trạch.

Đoạn Sở không nói gì nhìn Nguyên Vinh Nghị, hắn biểu hiện thật sự rất rõ ràng, trên mặt chói lọi là bát quái, còn kém ở trên mặt khắc bốn chữ “Ngươi mau tới hỏi”.

Úc Thịnh Trạch cũng chú ý tới, cũng không để ý tới, chỉ là đem những gì biết được nói cho Đoạn Sở: “Nữ nhi của Đoạn Văn Xương chính là Đoạn An Đồng cũng là người khế ước, gả cho tiểu thúc thúc của ta là Đỗ Hòa Phong làm đại hoàng tẩu. Mà Đỗ Hòa Phong, từng cùng Lục gia có hôn ước.”

Đoạn Sở trước tiên nghĩ tới cái gọi là vấn đề xứng đôi của người khế ước, mấp máy môi, lại may mắn hắn đã tuyên định chiến sĩ.

“Vậy Tề gia thì sao?” Đoạn Sở nhớ tới còn có một bên không đề cập tới.

Nguyên Vinh Nghị xích xích nở nụ cười nói: “Tề gia cùng Đoạn gia thù hận tồn tại đã lâu, nguyên nhân đã sớm không biết. Bất quá thân bác của ngươi là đại tá Đoạn An Vũ, chính là bởi vì thù hận của hai nhà, không thể tiến vào Tề gia.”

Đoạn Sở đây là lần thứ hai nghe đồn đãi của vị thân bác, nghĩ đến năng thế nhưng ngay cả thân chất nữ đính hôn cũng không tới, ngay cả phần lễ vật cũng đều không có, mà đường bác Đoạn An Đồng lại cho người mang theo lễ lớn, Đoạn gia thật đúng là bên trong mâu thuẫn không ít.

“Thịnh Trạch, ngươi tính toán khi nào thì khởi hành?” Đoạn Sở hỏi Úc Thịnh Trạch.

“Nếu ngươi không có ý kiến, buổi chiều ngày mai là có thể.” Úc Thịnh Trạch trả lời, nếu ngay cả đại ca Úc Hồng Tri đều biểu hiện ra đối với lựa chọn của hắn bất mãn, như vậy tăng nhanh tốc độ hai người đến nghiệp đoàn người khế ước đăng ký xứng đôi, cũng rất quan trọng.

Nguyên Vinh Nghị không khỏi lưu luyến, này cũng không tránh khỏi quá vội vã. Bất quá, hắn nhìn thấy Đoạn Sở vui vẻ đồng ý, nghĩ đến tình thế trước mắt ở Y Duy Tát, cũng hiểu được càng sớm rời đi càng tốt.

Nhìn nhìn thời gian, ba người liên tục chiến đấu ở nhà ăn, hai Tử Tinh thú vẫn ngoan ngoãn nằm úp sấp cũng đi theo. Lúc sau ăn xong, Đoạn Sở đi về khách phòng, dưới chân, hai Tử Tinh thú nhảy dựng lên đi theo. Chẳng qua Bạch Bạch lớn một chút, luôn bị con Tử Tinh thú nhỏ hơn tấn công, lại bò lên phía trước, lại bị hạ gục, liền như vậy tuần hoàn đi tới khách phòng, nhìn Đoạn Sở cười cong mắt.

Ở trong phòng dạo qua một vòng, Đoạn Sở nhớ tới bình nước Úc Thịnh Trạch đưa, không khỏi trong lòng vừa động.

Hắn vẫn nghĩ muốn so sánh một chút nước suối trong trà sơn không gian cùng nước ở trái đất giống nhau hay không. Hôm nay hắn dùng nước Y Duy Tát pha một ấm nước lá trà Thiết Quan Âm mà Úc Thịnh Trạch mang về từ trái đất, phát hiện hiệu quả khai thông cực kỳ bé nhỏ, cái đó và cảm giác của hắn lúc trong trà sơn hoàn toàn bất đồng.

Nghĩ nghĩ, Đoạn Sở từ trong không gian giới lấy ra một lọ nước, bên trong cũng chỉ có không đến một lít, hắn trước thử dùng một chai, pha một chén Thiết Quan Âm, nhấp một ngụm lại phát hiện, vị so với trên trái đất cũng không kém, nhưng là hiệu quả không đặc biệt rõ ràng.

Đoạn Sở nghĩ nghĩ, lại lấy ra Bạch Hào Ngân Châm do mình chế tác, nước nóng vừa mới rót vào chén đựng lá trà, “ồ”, “ồ”, Đoạn Sở không kịp phản ứng, hai đạo bóng trắng nghênh diện đánh tới.

Nước nóng tràn ra mu bàn tay Đoạn Sở, “Lạch cạch” một tiếng giòn vang qua đi, chén trà cùng nước sôi đều đổ đầy trên mặt đất.

“Tề” Đoạn Sở hít khí, bất chấp mu bàn tay bị phỏng, xoay người đã nghĩ đem hai đứa không muốn sống còn trên đồng nước trà đầy ra.

“Đoạn Sở!” Tiếng nói vội vàng cùng một đạo hào quang hiện lên, thân hình Úc Thịnh Trạch xuất hiện ở tại trong phòng.

Bắt lấy tay hắn vừa thấy, mặt trên quả nhiên bị bóng đỏ, bọt nước đều nổi lên.

“Ngươi!” Úc Thịnh Trạch con ngươi đen sâu không thấy đáy, thần sắc trở nên càng thêm lạnh lùng. Hắn không nói nữa, từ trống rỗng biến ra một cái bình thủy tinh trong suốt chứa đựng chất lỏng chứa ngân quang, cẩn thận đổ xuống mu bàn tay Đoạn Sở.

Đau đớn do bị bóng rất nhanh liền biến mất, mu bàn tay tựa như có một tầng ngân quang bao trùm, được hiệu quả kinh người. Bất quá Đoạn Sở không dò xét, Úc Thịnh Trạch rõ ràng sinh khí.

“Ngươi? Cảm ơn.” Đoạn Sở mờ mịt nói lời cảm tạ.

Úc Thịnh Trạch thân thể cứng đờ, rời khỏi bàn tay Đoạn Sở.

“Ngươi sớm một chút nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đi Đoạn gia lấy hành lý.” Hắn nói xong, tia tinh thần lực cuốn về phía Nguyệt Tử Tinh thú thấy hắn xuất hiện liền trở nên thập phần nhu thuận, quang đoàn chợt lóe, một người hai thú biến mất trong phòng.

Đoạn Sở cúi đầu, nhìn đến mặt đất sạch sẽ không còn chút trà, không khỏi ngậm ngẫn cả người.

Tháng Mười Một 12, 2015

32

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 32

Sáng sớm hôm sau, Đoạn Sở đứng lên, vẫn không nhìn thấy Úc Thịnh Trạch. Ngược lại Nguyên Vinh Nghị, đến đưa cho hắn một vòng thông tin màu thiên tử.

Đoạn Sở tiếp nhận vòng tay, cảm tạ một tiếng, hỏi: “Sao không thấy Úc Thịnh Trạch?”

“Nga, hắn đi Y Duy Tát quân bộ.” Nguyên Vinh Nghị nói xong, ôm tay Đoạn Sở, lật xem mu bàn tay, thấy không có việc gì, nhẹ nhàng thở ra, hỏi: “Ngày hôm qua, ngươi không giận hắn chứ?”

Đoạn Sở đang thử vòng tay, nghe vậy, kinh ngạc nhìn Nguyên Vinh Nghị hỏi lại: “Ta vì cái gì phải giận hắn?”

Nguyên Vinh Nghị hắc hắc cười cười, nhìn nhìn Đoạn Sở, thấy hắn thật sự không ý thức được, mở miệng giải thích: “Ngày hôm qua chúng ta ở phòng làm việc nói chuyện, trong phòng ngươi bỗng nhiên truyền ra động tĩnh, hắn quỳnh lên, trực tiếp xông vào, tuy nói là hảo tâm, cũng là thất lễ, ngươi không ngại thì tốt rồi.”

Đoạn Sở vừa nghe, không khỏi đóng lại vòng tay, đối với Nguyên Vinh Nghị hỏi: “Ta cuối cùng cảm thấy được ngày hôm qua, Thịnh Trạch tâm tình có điểm vội vàng xao động. Đúng rồi, hai Tử Tinh thú kia đâu?”

Đoạn Sở ngày hôm qua chỉ lo là trà có vấn đề, lúc này mới nhớ tới, hai con Tử Tinh thú nhỏ nhỏ, tối hôm qua thể nhưng không có trộm tiến vào phòng hắn.

Nguyên Vinh Nghị khoát tay áo: “Ngươi cũng đừng tìm hai con Tử Tinh thú rắc rối kia, chúng bị Thịnh Trạch nhốt vào ***g thú rồi. Chúng nó cứ bỏ nhào lên người ngươi là không được. Về phần Thịnh Trạch,” Nguyên Vinh Nghị thở dài, “Ngươi biết hắn từng có một người kẻ ước hoàn toàn phù hợp đi?”

Đoạn Sở mờ mịt gật gật đầu, trong lòng ần ần có loại phán đoán.

“Đó là người Thịnh Trạch ở trái đất nhận thức được, là người có tinh thần lực gần như thực thể hóa, hiện tại đã chết. Bên ngoài đồn đãi, hắn là do không muốn trải qua kì thức tinh đầy nguy hiểm, kết quả không tránh khỏi vận mệnh tiêu vong. Nhưng Thịnh Trạch không chịu tin tưởng, hắn nói người nọ tốt lắm, không phải là người sợ chết. Cho nên người kẻ ước kia, rất có thể bởi vì thiên phú quá cao mà bị hại chết.”

Nguyên Vinh Nghị nghĩ đến Thịnh Trạch thu thập thứ nước này, trong lòng càng thêm cảm khái, Úc Thịnh Trạch hiển nhiên đối với người trái đất lúc trước rất coi trọng. Hắn nhìn thấy Đoạn Sở sắc mặt xấu hổ, nghĩ rằng dọa tới hắn rồi, lại vội vàng trấn an: “Khụ khụ khụ, kỳ thật ta chính là muốn nói, Thịnh Trạch rất lo lắng cho ngươi, nên ngươi đừng để ý. Hơn nữa ngươi tinh thần lực giá trị thấp, ngược lại rất an toàn.”

Đoạn Sở vẫn là lần đầu tiên nghe được tin tức tí mĩ như vậy, cả người cứng ngắc truy vấn: “Nhưng người trái đất kia nếu chết, sao lại biết hần đã chết là do bị ép buộc hay do tự nguyện?”

Nguyên Vinh Nghị lắc lắc đầu, bắt đầu giải thích: “Nghe nói là manh mối bị chặt đứt, người kia là bị người yêu hần mang đi, chờ thời điểm phát hiện, mọi người đã biến mất vô tung. Thịnh Trạch gần hai năm mới tìm được, chỉ có một khối thân thể bị rút bớt tinh thần lực, người yêu hần cũng mất tích.”

Đoạn Sở sắc mặt đại biến, vì cái gì hần lúc ấy đều đã chết, Đằng Lương Tuấn còn muốn đem thân thể hần giấu kín? Không đúng, Đằng Lương Tuấn vốn không tính toán lấy mạng hần, tự nhiên trước đó liền làm tốt chuẩn bị cho hần. Mà sau khi hần chết, Đằng Lương Tuấn đem hần lưu lại, không hay ho sẽ là Đằng gia, mà không phải Trữ gia.

“Người không phải nói, Thịnh Trạch tin tưởng hần là bị hãm hại sao?” Đoạn Sở vội vàng hỏi, nếu Úc Thịnh Trạch không truy cứu, có phải hay không nghĩa là Trữ gia tránh được một kiếp.

“Tin tưởng thì có lợi ích gì? Lại không có chứng cứ.” Nguyên Vinh Nghị buông tay: “Cho nên Thịnh Trạch mới có thể khản trương người như vậy. Kỳ thật là hần quá nhạy cảm thôi, người cùng. . . .”

“Câm miệng!” Úc Thịnh Trạch lạnh giọng truyền đến, đánh gãy hai người đối thoại. Nguyên Vinh Nghị thấy bạn tốt sắc mặt không vui đứng ở cửa, tưởng hai người sau lưng nghị luận làm cho hần bất mãn, không khỏi mất tự nhiên cười.

“Thịnh Trạch người trở về sớm a.”

Đoạn Sở đang muốn tìm hiểu tin tức lúc sau, liền bị Úc Thịnh Trạch đánh gãy, trong lòng không khỏi sốt ruột. Không đợi hần nói chuyện, Úc Thịnh Trạch đã tới trước mặt hần, bắt lấy tay hần nhìn nhìn, thấy trên đó bọt nước đều đã biến mất, trầm giọng dặn dò: “Về sau cẩn thận một chút, trước lúc Từ Tinh thú còn chưa điều tra rõ, đừng cho chúng nó đi theo người.”

Đoạn Sở tuy rằng tinh thần chưa buông lỏng, nhưng không muốn Úc Thịnh Trạch đem Từ Tinh thú giam cầm như vậy, vội vàng nói: “Không có việc gì, buổi chiều ngày hôm qua thời điểm phao trà đều thực ngoan, hần là ngoài ý muốn thôi.”

Ngày hôm qua hần đã phát hiện, nước trà ở trà sơn, cùng với ở trái đất, hiệu quả đích xác không giống giống. Mà Từ Tinh thú không cần ném thử đã có thể phát hiện bất đồng trong đó, Đoạn Sở tự nhiên muốn đem chúng nó giữ lại.

Úc Thịnh Trạch nhàn lại mi, sắc mặt không còn giận, bắt đầu vẫn là lựa chọn thoái nhượng: “Vậy người đem ***g thú giữ lấy, nếu lần sau phao hoặc là làm cái gì không thể quá nhiều, liền bắt bọn nó nhốt lại.”

Đoạn Sở lo lắng, thấy Úc Thịnh Trạch rõ ràng mất hứng, vẫn là đồng ý thậm chí đưa ra đề nghị, nghĩ đến lời của Nguyên Vinh Nghị, thần kinh buộc chặt hơi chút trầm tĩnh lại. Có lẽ sự tình không như hần nghĩ hòng bết đến như vậy, có lẽ Úc Thịnh Trạch căn bản không giận chó đánh mèo. Hơn nữa Úc Thịnh Trạch nói không sai, nếu lần sau hần đang làm gì, lại bị hai tiểu tử kia va chạm như vậy, đích xác dễ dàng xảy ra vấn đề.

“Àn, ta sẽ chú ý.” Đoạn Sở nghĩ nghĩ, nhìn Úc Thịnh Trạch, nhìn không được hỏi: “Người trái đất kia?”

Úc Thịnh Trạch mất lạnh nhìn về phía bạn tốt một bên nghiêng tai lắng nghe, Nguyên Vinh Nghị không nói gì trở mình xem thường, vỗ vỗ bả vai Đoạn Sở rồi rời đi.

Nhìn Nguyên Vinh Nghị đóng cửa rồi khỏi, Úc Thịnh Trạch đi lên phía trước, trấn an nói: “Nếu người lo lắng, chúng ta tới thủ đô tinh cầu, sẽ lập tức đi nghiệp đoàn người khế ước. Chờ người nắm giữ năng lực của người khế ước, rất nhiều chuyện cũng sẽ giải quyết được.”

Đoạn Sở ngừng một chút, hần căn bản không phải quan tâm cái này.

“Không phải, ta chính là muốn hỏi, Vinh Nghị nói, người trái đất kia không biết là sợ hãi thức tỉnh mà chạy, hay vì thiên phú cao mà bị người hại chết, nhưng hần đã chết cũng không ai biết vì sao. Sau đó thì sao, hần không có thân nhân à, chuyện này liền như vậy quên đi?”

Úc Thịnh Trạch thật sâu nhìn Đoạn Sở, trả lời: “Cha mẹ huynh muội hần đều đối với hần tốt lắm, cho nên cách chạy trốn này cũng là được thông suốt. Lúc ta rời khỏi trái đất, huynh trưởng của hần vẫn năn nỉ ta, hy vọng ta tìm được Trữ Khang Trí, nhất định phải dẫn hần về nhà, vô luận sống hay chết.”

Đoạn Sở chấn động, cúi đầu, hốc mắt đều đỏ. Hần biết chính mình không thích hợp, nhất định Úc Thịnh Trạch đều thấy được, nhưng hần hoàn toàn không chế không được tình tự của chính mình.

Mất đất nho nhỏ trong tầm mắt, bỗng nhiên xuất hiện một đôi chân, Đoạn Sở không dám ngừng đầu, thân thể lại bị một đôi tay hữu lực ôm vào trong lòng. Đoạn Sở cả người cứng đờ, đang muốn kháng cự, lại tại một khắc trong lời nói của Úc Thịnh Trạch, cắn chặt khớp hàm.

“Việc này khẳng định sẽ không cứ thế mà quên đi. Cho dù là Trữ Khang Trí, đợi khi tìm được người yêu hần, hoặc là giúp đỡ bọn họ rời khỏi trái đất, tổng sẽ có một ngày chân tướng rõ ràng. Mà người hiện tại tốt lắm, người hại người, cũng đều bị người vạch trần bộ mặt thật, bọn họ sẽ phải trả giá đại giới. Nếu người vì Sở Giai mà bất bình, chúng ta trở về thủ đô tinh cầu, cũng có thể một lần nữa điều tra. Đừng khổ sở.”

Đoạn Sở chưa từng nghĩ tới, có thể nghe được từ trong miệng Úc Thịnh Trạch loại khuyên giải an ủi như thế, tâm tình phức tạp cực kỳ, hần hít một hơi thật sâu, đẩy Úc Thịnh Trạch, ngừng đầu đối với hần nói lời cảm tạ.

“Người tìm được người trái đất kia, đã mang hần đưa về nhà rồi sao?” Đoạn Sở hỏi, cũng không có che dấu ánh mắt đỏ lên.

Úc Thịnh Trạch buông cánh tay, tùy ý hấn thoát ly ôm ấp chính mình, lắc lắc đầu: “Còn không có. Ta cần hướng quân bộ giải thích làm sáng tỏ, nếu không, sẽ có phiền toái.” Hấn dừng một chút, nhìn thấy Đoạn Sở sắc mặt tái nhợt, thử nói sang chuyện khác: “Nếu đến lúc đó người cảm thấy hứng thú, cũng có thể cố gắng thích ứng xuyên qua trùng động, ta có thể mang người cùng đi.”

Đoạn Sở ngoài ý muốn ngẩng đầu, nhìn thấy hấn nhếch môi cùng ánh mắt đen thui thâm thúy: “Ta đi.”

Đoạn Sở nói xong, lại tận khả năng thoải mái một chút hỏi: “Chúng ta buổi chiều xác định phải xuất phát sao, ta còn chưa đi Đoạn gia thu thập hành lý.”

Úc Thịnh Trạch “Ân” một tiếng, “Không vội, chúng ta có thể theo Đoạn gia trực tiếp xuất phát.”

Nguyên Vĩnh Nghị vẫn chờ ở phòng khách, nhìn đến hai người đi ra, cười nghênh đón, kết quả thế nhưng nhìn đến Úc Thịnh Trạch hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái, không khỏi sùng sột.

Chờ Đoạn Sở đi thả hai con Tử Tinh thú tội nghiệp, Nguyên Vĩnh Nghị nhin không được hỏi: “Thịnh Trạch, làm sao vậy?”

“Về sau, không cần ở trước mặt Đoạn Sở, đề cập đến chuyện của Trữ Khang Trí.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng.

Nguyên Vĩnh Nghị khó hiểu: “Bởi vì đều cùng người phù hợp, mà hấn tinh thần lực giá trị thấp hình thành sự chênh lệch, lo lắng về sau ký khế ước xảy ra vấn đề sao?”

“Đương nhiên không phải. Nay đó ta sẽ xử lý.” Úc Thịnh Trạch lần đầu tiên phát hiện, Nguyên Vĩnh Nghị cũng khinh suất như thế: “Người không phát hiện, lúc trước Đoạn Sở, đối với việc rút bớt tinh thần lực sợ hãi sao?”

Nguyên Vĩnh Nghị nhớ lại vừa rồi đề cập tới rút bớt tinh thần lực của Trữ Khang Trí, Đoạn Sở sắc mặt đích xác rất khó xem, nghĩ đến còn có bình thuốc cần nuốt kia, không khỏi âm thầm hối hận. Chính là, Nguyên Vĩnh Nghị quái dị nhìn Úc Thịnh Trạch. Bọn họ từ nhỏ liền nhận thức, hai mươi mấy năm, nhưng cho tới bây giờ cũng không biết, bạn tốt còn có thời điểm sắc sảo như vậy.

Nghĩ đến ngày hôm qua đại hoàng tử cũng “Không nghĩ tới đệ đệ sắc sảo cẩn thận như vậy”, Nguyên Vĩnh Nghị trong lòng có điểm vi diệu, thử đề nghị: “Ta thấy Đoạn Sở cùng Đoạn gia thực căng thẳng, ngay cả Đoạn Kỳ Diệu nguyên lão cũng tìm hấn, trở về thủ đô tinh cầu, khó tránh khỏi bị những người khác bài xích. Các người nếu tính toán ký khế ước, không bằng để cho hấn ở tại nơi ở của người ngoài cung đi? Dù sao đại đa số chiến sĩ cùng người khế ước đều như vậy.”

Hấn dừng một chút, nhìn thấy bộ dáng Úc Thịnh Trạch đắm chiêu, vừa cười mị mị nói: “Đương nhiên, trụ ở chỗ ta cũng được, ta rất nhanh sẽ trở về.”

“Không cần, hấn trước trụ ở chỗ ta.” Úc Thịnh Trạch không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, hấn nhìn Nguyên Vĩnh Nghị, tâm trạng khá tốt nhắc nhở: “Ta nghĩ Đoạn Sở nếu trụ bên người, Nguyên thúc thúc sẽ nghĩ tới cùng người chuẩn bị cùng tranh người khế ước, nhất định sẽ vì người chuẩn bị số lượng lớn tư liệu người khế ước.”

Nguyên Vĩnh Nghị khuôn mặt tươi cười cứng đờ, Đoạn Sở mang theo hai Tử Tinh thú lại đây, vừa lúc nhìn đến bộ dáng hai người hai mặt nhìn nhau, chỉ cảm thấy đôi bạn tốt này ở chung thật thú vị.

Buổi sáng thời gian rất nhanh liền trôi qua, ba người nếm qua cơm trưa không lâu, Úc Thịnh Trạch liền mang Đoạn Sở cùng Phở Lôi Tư cười phi hành khí, chưa đến một hồi công phu, tòa thành Đoạn gia lại hiện ra.

5

Tháng Mười Một 18, 2015

33

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 33

Đèn màu trang trí trên tòa thành vẫn còn lóe ra ánh sáng, thoạt nhìn không có gì khác bình thường.

Phi hành khí hạ xuống, Phở Lôi Tư trước hết rời đi, đi trước thu thập hành lý. Đoạn Sở lúc trước cũng cẩn thận hỏi qua hấn, Phở Lôi Tư không có người nhà, một chút cũng không do dự lựa chọn theo bọn họ rời đi.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở hỏi rõ ràng như vậy, khuyên bảo: “Kỳ thật hấn không muốn cũng không quan hệ, tới thủ đô tinh cầu rồi, ta sẽ một lần nữa an bài hộ vệ cho người. Phở Lôi Tư sức chiến đấu quá thấp.”

Đoạn Sở đến nay vẫn còn có điểm mơ hồ khó hiểu đối với quan hệ của chiến sĩ và người khế ước. Tất cả những chiến sĩ cùng người khế ước hẳn thấy cho tới nay, đều là quan hệ vợ chồng tới thân mật, cho nên tuy hai mà một, các kiểu dục lòng chiều cổ cũng là bình thường. Nhưng hần và Úc Thịnh Trạch tình huống bất đồng, đối với Đoạn Sở, hai người chẳng qua là quan hệ đồng bọn hoặc chiến hữu. Úc Thịnh Trạch cẩn thận chu đáo như vậy, khó tránh khỏi làm cho Đoạn Sở có cảm giác xấu hổ.

“Cho dù không có Phổ Lô Tư, Đoạn gia cũng sẽ phái hộ vệ tới đây.” Đoạn Sở giải thích, lại có chút do dự nói: “Người không phải nói ta còn phải đi học viện người khế ước học tập sao, lại an bài hộ vệ lẫn nữa cũng không tất yếu.”

Úc Thịnh Trạch lại không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: “Không được. Học viện người khế ước tuy rằng an toàn, nhưng tình vực phụ cận Ma Tư tình cầu, thường xuyên có dị thú hình thù to lớn lui tới, một khi người ra ngoài mà ta không ở bên, an toàn của người không thể đảm bảo.”

Đoạn Sở suy nghĩ một chút, nếu là như vậy, hẳn đích xác phải nhận ý tốt của Úc Thịnh Trạch.

“Cám ơn.” Đoạn Sở đối với Úc Thịnh Trạch cảm kích cười cười. Tại tình hệ xa lạ này, đành nhờ vào Úc Thịnh Trạch cùng Nguyên Vĩnh Nghị. Nhưng hần trước mắt cũng không có năng lực gì, chỉ có thể chờ thời điểm Úc Thịnh Trạch can khai thông tình thần lực, tận hết sức giúp đỡ.

Quyết định chủ ý xong, Đoạn Sở cũng không tiếp tục rối rắm, lực chú ý cũng chuyển tới bên trong tòa thành. Lúc này mới phát hiện, bên ngoài tòa thành im lặng dọa người, nhóm hộ vệ không thấy bóng dáng. Ngẫu nhiên gặp được mấy người hầu, đều là một bộ dáng chạy trốn, một bên thì khe khẽ nói nhỏ.

Đoạn Sở không khỏi nhăn lại mi, hần cũng không muốn cho người xem xiếc khi.

“Ta đi thu thập, không bằng trước tiên người ở bên ngoài phi hành khí chờ ta.” Đoạn Sở đối với Úc Thịnh Trạch đề nghị.

Úc Thịnh Trạch cự tuyệt: “Không cần, ta cùng người.”

Đoạn Sở kỳ thật cũng không có yêu cầu gì, chủ yếu là mấy cái cây đã héo của hần, còn có mấy cái cây cùng hạt giống hồi trước lấy được ở nơi người khế ước gieo trồng, ngày hôm qua trong lòng vội vàng nên quên lấy đi rồi.

Vào phòng ngủ, Đoạn Sở đem một vài thứ lấy đi, nghỉ ngơi, lại cảm mấy bộ quần áo, cùng các loại sách ghi chép do mẫu thân nguyên chủ lưu lại. Những vật phẩm tư nhân khác của nguyên chủ rất ít, mà vài món lễ vật Mông Gia Nghị tặng, đều bị hần giữ lại.

Úc Thịnh Trạch thấy thế, ánh mắt trầm xuống, không nói gì, chỉ theo Đoạn Sở xoay người rồi đi.

Cửa vừa mở ra, Đoạn Nhã Thanh một thân áo trắng đứng ở nơi đó, sắc mặt trắng bệch, hai mắt sưng đỏ, cùng hình tượng ôn nhu quyến rũ trước kia đúng là khác xa.

Đoạn Sở buổi sáng biết được tin tức người nhà, đối với Đoạn gia càng chướng mắt, nhìn cũng không nhìn nàng một cái, nhắc chân liền tính toán rồi đi.

“Thất đệ!” Đoạn Nhã Thanh thấp giọng quát to, thấy hần không hề dừng lại, trong lòng quýnh lên, vội vàng tiến lên ngăn trở.

“Thất đệ người từ từ, người không cần lại giận dữ được không, nếu người không ngăn cản, ba ngày nữa ta cùng Mông Gia Nghị kết hôn, đến lúc đó người hối hận cũng đã muộn!”

Đoạn Sở kinh ngạc nhìn Đoạn Nhã Thanh, rốt cuộc là cái gì làm cho nàng nghĩ rằng, hần tác hợp cho hôn nhân của hai người, là vì giận dữ.

Đoạn Nhã Thanh thấy Đoạn Sở thật sự dừng lại, trong lòng vui vẻ, vội vàng khuyên bảo: “Ta biết người hận ba ba mẹ mẹ, nhưng là, bọn họ hiện tại đã ly hôn, mẹ mẹ đến tay cũng bị phế đi, ngay cả chế thuốc cũng không thể làm được, con giận này của người nên hạ xuống được rồi. Mông Gia Nghị hiện tại biết người là người khế ước, có chuyện của Sở Giai phụ nhân lúc trước, bọn họ tuyệt đối không dám . . .”

“Bọn họ ly hôn?” Đoạn Sở đánh gãy lời nói của Đoạn Nhã Thanh. Bối Tình Lan chính là nhà chế thuốc cấp cao, còn có đứa con cực kỳ xuất sắc, Đoạn Chí Tu thà rằng tiền đồ bị hủy cũng phải cưới nàng, hiện tại cư nhiên bị Đoạn gia đuổi đi, thậm chí cả tay cũng bị phế? Nghe quá mức thần kỳ.

Ngay cả Úc Thịnh Trạch ở một bên nghe xong, cũng hơi hơi khiêu mi.

Đoạn Nhã Thanh gật gật đầu, trên mặt cơ hồ không che dấu được oán hận, khẩu khí cũng mang theo trào phúng: “Đúng vậy, đều là vì đứa con bảo bối của nàng, ta một nhà chế thuốc sơ cấp thanh danh bị hủy, làm sao so được với đứa con có thiên phú như ông cố phụ vĩ đại. Cho nên hy sinh hạnh phúc của nữ nhân ta, là điều đương nhiên, không thấy nàng ngay cả hôn nhân cùng sự nghiệp của chính mình cũng bỏ qua sao, đúng là mẫu thân vĩ đại . . .”

Đoạn Nhã Thanh càng nói càng phần nộ, hận ý tràn ngập đôi mắt, nhưng là, còn chưa nói xong, nàng liền nhìn thấy Đoạn Sở dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn nàng. Nghĩ đến hần đang nhìn trộm của nàng, nhìn Úc Thịnh Trạch ở một bên, tâm treo ngang, vừa muốn giơ tay lên, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, khuôn mặt quen thuộc tràn ngập phần nộ phóng đại tiếp cận, bên tai là thanh âm thiếu niên trong trẻo, lúc này trở nên vô cùng chói tai.

“Tỷ, không có khả năng, mẹ mẹ như thế nào bởi vì ta mới ly hôn? Hơn nữa mẹ mẹ đối với người tốt như vậy, người làm sao có thể oan uổng . . .”

Nhìn đệ đệ miệng đầy chỉ trích, thần kinh buộc chặt hai ngày nay bỗng nhiên đứt ra, “Ba”, Đoạn Nhã Thanh tát Đoạn Á Ngạn một cái, một bên má thiếu niên lập tức hiện lên dấu năm ngón tay.

Đoạn Á Ngan ngây ngốc bùm mặt, ánh mắt tròn trĩnh. Hắn chưa từng nghĩ tới, tỷ tỷ ôn nhu sẵn sốc lại đối với chính mình như vậy.

“Đoạn Nhã Thanh, ngươi thật sự là điên rồi sao?” Đoạn Chí Tu cũng chạy theo tới, ánh mắt nhìn nữ nhi căm tức, tựa như đang nhìn kẻ thù không đội trời chung.

“Nếu không phải ngươi ích kỷ muốn hỏi hôn, tiệc đính hôn ngày hôm qua căn bản sẽ không xảy ra chuyện gì, là ngươi làm hại Đoạn gia ta bị lãng nhục, không nâng nổi đầu! Ngươi cho là ngươi thuyết phục được Tiểu thất thì tốt rồi sao, người khế ước của cửu điện hạ, ngươi còn dám tính kế. Ba ngày sau, ngươi phải gả qua đó cho ta!”

Bên cạnh đó, Bối Tĩnh Lan tay phải bị bao lại lung lay sắp đổ.

Đoạn Sở nhìn hỗn loạn trước mắt, ngoài ý muốn thập phần bình tĩnh. Từ khi hắn thức tỉnh, mỗi khi nhớ lại chuyện nguyên chủ đã trải qua, cùng cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào của một nhà bốn người, đối lập với cuộc đời nguyên chủ hèn mọn, khiến cho Đoạn Sở đối với Đoạn Chí Tu bọn họ, có loại chán ghét nói không nên lời.

Cho nên hắn mới có thể thúc đẩy cuộc hôn nhân không có khả năng hạnh phúc của Đoạn Nhã Thanh cùng Mông Gia Nghị, làm cho mọi người phát hiện bộ mặt âm hiểm độc ác của Bối Tĩnh Lan, ở Y Duyệt Chưa tới một tháng, nhưng so với hắn đòi trước tính kế còn nhiều hơn.

Mà hiện tại, một nhà bốn người trước mắt tan vỡ, không bao giờ ... nữa có thể lại hạnh phúc, Đoạn Sở giống như là hoàn thành một loại tâm nguyện, cả người đều trở nên thoải mái.

Tay bỗng nhiên bị nắm giữ, thân thể không tự chủ được đi theo về phía trước. Đoạn Sở kinh ngạc theo hướng nắm tay nhìn lại, Úc Thịnh Trạch nhìn chăm chú vào hắn.

“Về sau, không cần cùng bọn họ tiếp xúc.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng, bắt lấy tay Đoạn Sở đi về phía trước.

Đoạn Sở không khỏi bật cười, hắn vốn cũng không muốn cùng những người này giao tiếp. Bất quá, không biết có phải ảo giác hay không, hắn cứ nhiên cảm thấy Úc Thịnh Trạch có chút khẩn trương.

“Ân.” Đoạn Sở gật gật đầu, đi qua bên người những người đó, phía sau còn có thể nghe được một nhà bốn người chanh chua ác độc chỉ trích, cùng với Đoạn Á Ngan khó có thể tin chất vấn. Bất quá, đều cùng hắn không quan hệ.

“Đoạn Sở!”

Mới vừa xuống đại sảnh, tay bỗng nhiên căng thẳng, chợt nghe Mông Gia Nghị kích động kêu ra tiếng.

Đoạn Sở tập trung nhìn vào, một nhà Mông Gia Nghị thế nhưng cũng tới rồi, Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh cũng đi cùng, sắc mặt rất khó coi, hai vị đại nguyên soái không ở đó.

Đoạn Sở thấy Mông Gia Nghị vẻ mặt kích động nhìn hắn, đều nhanh hết chỗ nói. Quả nhiên là vợ chồng, suy nghĩ cũng giống hệt nhau.

“Đoạn Sở, Đoạn Sở, ngươi nghe ta giải thích. . . .” Mông Gia Nghị mạnh đứng lên, khẩn cấp đi nhanh tới, nhìn Đoạn Sở vội vàng muốn nói cái gì.

“Ngươi cần cùng người khế ước của ta nói cái gì?” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên lên tiếng.

Mông Gia Nghị mạnh dừng lại cước bộ, ghen hòng nhìn trần trối Úc Thịnh Trạch.

Ai Ngươi Toa tầm mắt dừng trên đôi tay còn nắm lấy nhau của Đoạn Sở và Úc Thịnh Trạch, sắc mặt đại biến, vội vàng đứng dậy, ngay cả đánh nghiêng cái chén trước người cũng bất chấp, vô cùng lo lắng tiến lên kéo lại đứa con của mình.

Đoạn Sở cong môi, cũng không nhìn người Mông gia đại ra, đối với Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh nói: “Tổ phụ, tổ mẫu, ta cùng Thịnh Trạch đi về thủ đô tỉnh trước.”

Đoạn Văn Vũ sùng sốt, Quỳnh phản ứng cực nhanh hỏi: “Nhưng ngươi đi về trước, phòng ở của chúng ta ở Y Duyệt Chưa còn chưa thu thập tốt.”

“Đoạn Sở đi theo ta, tới thủ đô tỉnh rồi, sẽ trụ ở tòa nhà ngoài cung của ta.” Úc Thịnh Trạch trả lời hộ Đoạn Sở.

Trên mặt Đoạn Sở ý cười không thay đổi, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía Úc Thịnh Trạch. Hắn lúc trước đã nghĩ tới, thủ đô tỉnh to như vậy, khách sạn linh tinh khẳng định có, hoãn một hai ngày đi kiểm phòng cho thuê. Không nghĩ tới, Úc Thịnh Trạch thế nhưng ngay cả điểm này cũng đã lo lắng tốt lắm.

Mông Gia Nghị sắc mặt trắng bệch, nhìn hai người sóng vai đứng thẳng. Hắn vẫn luôn đem biểu hiện của Đoạn Sở trong tiệc đính hôn ngày hôm qua, trở thành Đoạn Sở đang thăm dò hắn, nhưng là hiện tại thoát nhìn, thanh niên tuấn tú cao ngất đứng bên cạnh nam tử cao lớn lạnh lùng, trên mặt tươi cười thoải mái tùy ý, một chút cũng không có miễn cưỡng.

Mông Gia Nghị rốt cục ý thức được, hắn hoàn toàn mất đi Đoạn Sở đã từng trong mắt chỉ có hắn, trong lúc nhất thời ảo não hối hận mãnh liệt quay cuồng, tay nắm chặt tràn ngập tuyệt vọng. Hắn cũng tự mình hiểu lấy, biết chiến sĩ hậu thiên, tất nhiên không bằng cửu hoàng tử xuất thân cao quý, thiên phú trắc tuyệt.

Ai Người Toa đau lòng đến suýt nôn ra máu, đứa con thanh danh đều bị hỏng, lại không chiếm được sự tha thứ của Đoạn Sở, ở quân bộ căn bản không có khả năng phát triển, mà con dâu tương lai có chỗ dựa lớn nhất là Bối Tinh Lan, cũng bị đuổi ra khỏi nghiệp đoàn nhà chế thuốc. Nghĩ đến đứa con riêng của trượng phu vừa mới sinh ra, Ai Người Toa dùng sức nắm chặt Mông Gia Nghi, móng tay hung hăng đâm vào lưng hắn.

“A, mẹ, người làm cái gì!” Mông Gia Nghi hoàn hồn, thất thố lớn tiếng hô đau. Mông phụ về mặt chán ghét nhìn hai mẹ con này, quay đầu sang hướng khác.

Đoạn Văn Vũ khinh thường nhìn cháu rể tương lai, đối với Đoạn Sở hỏi: “Vậy hộ vệ của người?”

“Phổ Lô Tư đi theo ta.” Đoạn Sở trả lời, lưu lại Phổ Lô Tư, vốn chính là muốn giảm bớt phiền toái không cần thiết.

Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh rõ ràng nhẹ nhàng thờ ra.

Úc Thịnh Trạch không kiên nhẫn lôi kéo Đoạn Sở bước đi. Tới bên ngoài tòa thành, Phổ Lô Tư cùng Côn Ni Người đưa tiễn hân đã chờ ở đó.

Nửa giờ sau, Đoạn Sở đi lên một chiến hạm tinh tế so với ở Đoạn gia còn lớn hơn.

4

Tháng Mười Một 18, 2015

34

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 34

Vũ trụ bao la, tràn ngập sao trời, tựa như nhân loại phi hành lên trời chỉ có thể thấy trời xanh mây trắng, lần đầu tiên nhìn thấy vũ trụ, Đoạn Sở cho dù trừng lớn mắt nhìn, hắn vẫn như cũ không thể nhìn ra các loại tinh cầu, thiên thạch ở bên ngoài. Sau một hồi lâu, Đoạn Sở rốt cuộc cảm thấy được mắt có điểm đau.

Úc Thịnh Trạch từ bên ngoài phòng khách đi vào, thấy Đoạn Sở thế nhưng còn nhìn không chuyển mắt ra bên ngoài khoang thuyền, không khỏi nhu hòa mặt mày. Từ khi nhận thức Đoạn Sở tới nay, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, Đoạn Sở biểu hiện ra lòng hiếu kỳ đúng với độ tuổi.

“Đi vũ trụ là nhằm chán nhất, bất quá bên trong cabin chiến hạm này, còn có giải trí cùng nhà ăn, người có muốn đi xem hay không?” Úc Thịnh Trạch đề nghị nói.

Đoạn Sở quay đầu lại, nghĩ nghĩ, hỏi: “Nơi này có thể liên thông mạng lưới tinh vực không?”

“Đương nhiên không thể.” Úc Thịnh Trạch bật cười: “Nếu nói như vậy, đi vũ trụ cũng sẽ không chán.”

Hắn nói xong, đi lên trước lấy cái khay, đưa tới.

Đoạn Sở nhận lấy, vừa thấy, dĩ nhiên là các loại thuốc khác nhau.

“Đây là cái gì?” Đoạn Sở cảm thấy được có điểm không ổn.

“Thuốc dinh dưỡng.” Úc Thịnh Trạch trả lời: “Nhãn hiệu phía trên cho biết mùi vị.”

Đoạn Sở khóe miệng nhin không được run rẩy, hắn hai mươi lăm năm trước, chỉ cần trong lúc phát bệnh hoặc là tĩnh dưỡng, bởi vì hấp thu không tốt, cũng chỉ có thể uống dịch dinh dưỡng này. Cái đó và nước tiểu độc ở bệnh viện, giống hệt nhau, là thứ tồn tại thời thời khắc khắc nhắc nhở hắn ốm yếu vô dụng. Thật vất vả có thân thể khỏe mạnh, hắn thật sự nhìn cũng không muốn nhìn, đặt ở một bên trên bàn, Đoạn Sở ý đồ đấu tranh một lúc.

“Người không phải mới vừa nói, có nhà ăn sao? Sẽ không phải trong nhà ăn toàn đồ vật này nọ đi?”

Úc Thịnh Trạch nghi hoặc, “Đương nhiên không phải, bất quá đi vũ trụ cần né tránh đàn sao băng hoặc thiên thạch đột nhiên xuất hiện, cho nên đồ ăn không được mang ra khỏi nhà ăn. Nếu người không muốn uống những thứ này, có thể đi tới nhà ăn.”

“Đi, đương nhiên đi nhà ăn.” Đoạn Sở vội vàng gật đầu, cho dù chiến hạm tốc độ nhanh hơn một chút, cũng phải mất năm ngày, mỗi ngày ăn thuốc dinh dưỡng, hắn không chấp nhận được.

Úc Thịnh Trạch lúc trước biết Đoạn Sở không thường xuất môn, lại không nghĩ rằng hắn phản cảm với thuốc dinh dưỡng như vậy. Hắn đem thuốc dinh dưỡng thu vào nút không gian, nói: “Có thể. Nếu người đối bụng, hiện tại là có thể đi.”

Đoạn Sở nghĩ nghĩ, ở trong khoang thuyền cũng không có chuyện gì, còn không bằng đi ra ngoài kiến thức. Dem cabin trong suốt khôi phục lại trạng thái bình thường, hắn đứng lên, hỏi: “Nhà ăn nơi này, cũng là dùng tính tệ trả phí sao?”

Úc Thịnh Trạch ngừng một chút, nhìn Đoạn Sở, “Àn”, nhắc nhở: “Người nhớ mang theo thẻ thân phận là có thể.”

Đoạn Sở gật gù đầu, nhẹ nhàng thở ra, Úc Thịnh Trạch không kiên trì phụ trách tất cả, thật tốt quá.

Chỗ của bọn họ là hai phòng xếp, phòng ngủ lớn đặt hai cái buồng ngủ, để Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch dùng, buồng ngủ của Phổ Lôi Tư ở phòng ngủ nhỏ bên sườn, còn hai tiểu Tử Tinh thú sủng vật ở khoang thuyền chuyên dụng.

Đi vào phòng khách, Phổ Lôi Tư đang cho hai Tử Tinh thú ăn thú quả, Tử Tinh thú bình thường nhu thuận không biết vì sao có vẻ thập phần nôn nóng, nhìn thấy Đoạn Sở đã muốn bỏ nhào tới, lại chú ý tới Úc Thịnh Trạch liền sợ hãi nằm úp sấp xuống, hai Tử Tinh thú ánh mắt ướt sũng mong chờ nhìn Đoạn Sở, cái đuôi phía sau không ngừng lay động.

“Thịnh Trạch, Tử Tinh thú không quen sao?” Đoạn Sở xoay người xem xét, tia tinh thần lực thập phần tự nhiên phủ lên hai Tử Tinh thú.

“Sẽ không, bất quá, trên người chúng nó có năng lượng dị động.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng, hồ nghi nhìn hai Tử Tinh thú an tĩnh lại.

Đoạn Sở theo bản năng nhớ tới Tử Tinh thú thích bỏ nhào lên người hắn, vội hỏi: “Năng lượng gì dao động?”

“Không rõ ràng lắm, bất quá năng lượng thực ôn hòa, như bây giờ, hẳn là do năng lượng không đủ.” Úc Thịnh Trạch phân tích, này cũng là nguyên nhân hắn đem hai Tử Tinh thú đặt ở phòng ngủ. Hắn nghĩ nghĩ, hỏi Đoạn Sở: “Tôi hôm qua cho tới hôm nay, người có cho chúng nó ăn gì đặc biệt không?”

Đoạn Sở cả kinh, có thể đặc biệt, cũng chỉ có lá trà ngày hôm qua bị đổ, bị hai Tử Tinh thú ăn mất. Hôm nay buổi sáng hắn lại ở trong phòng thí nghiệm một chút, dùng một ít nước ở trà son cùng Bạch Hào Ngân Châm, bắt đầu thử phao, hai Tử Tinh thú ngay cả địa bàn cũng không tranh giành, nhìn chăm chăm vào động tác của hắn không ngừng “ồ”, chờ phao tốt trà thả chúng nó ra khỏi ***g thú, nước trà rất nhanh đã bị bọn nó liếm không còn một mảnh. Bất quá lúc này đây, mẫu trà thật ra vẫn còn.

Đoạn Sở ngẩng đầu nhìn Úc Thịnh Trạch, hỏi: “Thuốc ngưng thần đối với dị thú có tác dụng không?”

Úc Thịnh Trạch ánh mắt đông lại, xách Tử Tinh thú hoàng tộc cẩn thận kiểm tra, vẫn không phát hiện cái gì.

“Nhìn không ra, bất quá ngày hôm qua sau khi ta mang chúng nó đi, chúng nó ban đêm phun ra một ít mảnh vỡ, tựa hồ có hương trà.”

Cái đó nhỏ ra nhất định là mẫu trà. Đoạn Sở đau khổ, hai Tử Tinh thú này, khẳng định là bởi vì hắn mang bên mình trà son mới nhào lên người hắn. Mà nước trà có thể mang đi năng lượng chúng nó cần, cũng không biết là làm như thế nào.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở trầm mặc không nói, để cho Phổ Lôi Tư mang hai Tử Tinh thú tới khoang thuyền sủng vật, lôi kéo cánh tay Đoạn Sở, ý bảo hắn vừa đi vừa nói chuyện: “Đội tôi tới độ tinh cầu, mang đi kiểm tra thử. Hơn nữa, này có thể cùng tính chất tinh thần lực của người có quan hệ, dù sao lúc trước Tử Tinh thú phá lệ thân cận đối với người.

Đoạn Sở nghĩ đến Đoạn Văn Xương cũng từng nói qua như vậy, nhẹ nhàng thở ra. Nghĩ đến chính mình còn chưa hiểu rõ năng lực người khế ước, hắn cũng không nghĩ nữa, đối với Úc Thịnh Trạch tỏ vẻ hiểu rõ, lại đem sự chú ý đặt trên chiến hạm.

Chiến hạm phân ba tầng, khoang nghỉ ngơi của Đoạn Sở bọn họ là ở tầng cao nhất, mà chiến hạm chỉ có một nhà ăn, ngay tại sườn lầu hai.

Đoạn Sở đi theo Úc Thịnh Trạch xuyên qua một cái hành lang, mới vừa bước xuống thang lầu ngoằn ngoèo, liền đi vào không gian to lớn nửa hình tròn. Bố cục ngắn gọn hào phóng, mặt đất màu vàng nhạt không nhiễm một hạt bụi, bàn bằng kim loại được phủ một tấm vải màu lam, tường cũng là màu lam, trần nhà không có đèn treo thủy tinh như ở trái đất, chỉ có bức điêu khắc to lớn nối liền với bức tường. Kỳ quái chính là, Đoạn Sở tìm không thấy vật sáng, nhưng cả không gian lại thập phần sáng ngời, tựa như bọn họ ở ban ngày, mà không phải bầu trời ban đêm.

“Người nhìn kỹ đi, kỳ thật mặt tường đều sáng lên.” Úc Thịnh Trạch tiến sát vào bên tai hắn thấp giọng giải thích.

Đoạn Sở ngưng ngưng cười cười, tựa hồ sau khi rời khỏi Đoạn gia, hắn có chút thả lỏng quá mức.

Úc Thịnh Trạch nhưng thật ra không cảm thấy được cái gì, chỉ là hỏi: “Nhà ăn không có phòng đơn, nếu người muốn một mình dùng cơm, có thể đi phòng giải trí cách vách, nơi đó cũng cung cấp ẩm thực, bất quá thức ăn nhanh chiếm đa số, người coi thế nào?”

“Không cần, ở nơi này đi.” Đoạn Sở trả lời. Nhiều người náo nhiệt, còn có thể làm cho hắn biết hơn về cuộc sống bình thường của người Cáp Ngồi tinh hệ. Huống chi Úc Thịnh Trạch là một hoàng tử còn không cảm thấy gì, hắn cũng không có gì để ý.

Úc Thịnh Trạch ở phía trước quan sát nhà ăn, giữ chặt Đoạn Sở đi vào góc ít người, ở một bàn bốn góc ngồi xuống.

Úc Thịnh Trạch dưới cái nhìn chăm chú của Đoạn Sở, ở một góc mặt bàn gỗ nhẹ hai cái, bỗng nhiên xuất hiện hai màn hình.

“Người thích cái gì có thể trực tiếp chọn lựa, sau đó kiểm tra một chút thể thân phận của người.” Úc Thịnh Trạch nói xong, ngón tay thon dài đã ở trên màn hình ấn vài cái, sau đó từ trong không gian lấy ra thẻ thân phận, Úc Thịnh Trạch cầm thẻ đi lên, rất nhanh cả màn hình lại khôi phục trạng thái mới bắt đầu.

Đoạn Sở thập phần ngoài ý muốn, hẳn lúc trước ở trung tâm phố Y Duy Tát dùng cơm, tính tiền giống hết ở địa cầu, đều có nhân viên tạp vụ chuyên môn tiến lên.

Nhìn màn hình đầy thức ăn tinh mỹ, Đoạn Sở vẫn là chọn lựa hai cái đồ ăn chay màu xanh biếc nhìn rất ngon, lại lấy một chén canh, học bộ dáng Úc Thịnh Trạch đem thẻ thân phận lấy ra, vòng thông tin cơ hồ đồng thời truyền đến tin tức tinh tẻ đã trả.

Màn hình trên mặt bàn biến mất không thấy, Đoạn Sở nhìn thấy sắc mặt như thường của Úc Thịnh Trạch, lại nhìn nhìn phụ cận bởi vì tội tởm đi theo làm tùy tùng, làm cho bản ăn chèn chúc, không khỏi kỳ quái.

“Người xuất môn ra ngoài, không mang theo hộ vệ sao?” Đoạn Sở tò mò hỏi. Trước kia hẳn còn nhìn thấy Áo Lợi Người cùng Mạch Duy, lần này ở Y Duy Tát một người cũng không thấy.

Úc Thịnh Trạch theo tầm mắt hẳn nhìn phụ cận, lắc lắc đầu: “Cũng không phải. Lần này dừng lại Y Duy Tát là việc tư, ta để cho trợ lý Áo Lợi Người về quân bộ trước đưa tin, đợi tới thủ đô tinh cầu, ta giới thiệu các người nhận thức.”

Đoạn Sở cảm thấy quái dị, hẳn nhớ rõ Mạch Duy cũng đảm nhiệm sĩ quan phụ tá, Úc Thịnh Trạch lại không đề cập tới.

Vừa lúc một nhân viên tạp vụ mặc chế phục màu lam đã đi tới, đẩy toa ăn có chứa một mâm quả màu trắng ngà, kích thước vừa bằng một nắm tay trẻ con.

“Hai vị hảo, đây là Bàn Tuyết Ngưng quả, là bản bên kia mời các hạ.” Nhân viên tạp vụ đối với Đoạn Sở cười thập phần khéo léo.

Đoạn Sở sững sờ, theo hướng nhân viên tạp vụ nhìn qua, hai cái bản bên trái bọn họ, một thiếu niên mặt như quan ngọc, thần thái phấn chấn hướng hẳn gật đầu. Bên người hẳn, có bốn năm nam tử cũng nhìn lại đây, nhưng là nhìn Úc Thịnh Trạch thần sắc có điểm không tốt.

Đoạn Sở thoáng chốc liền phát hiện trên người thiếu niên có dao động kỳ dị, hẳn thu hồi tầm mắt, đang định cự tuyệt, trên bàn cơm bỗng nhiên xuất hiện một bó hoa, bên trong màu đỏ quả thực khéo léo là lướt, trong suốt mượt mà, Úc Thịnh Trạch đem nó để vào toa ăn của nhân viên tạp vụ.

Đoạn Sở cơ hồ lập tức thấy được mấy nam tử đối diện thay đổi sắc mặt, cũng không nói nữa.

“Đây là đáp lễ.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng.

Nhân viên tạp vụ thần sắc cung kính cáo từ, sau đó phụ giúp toa ăn bên kia, vội hỏi Úc Thịnh Trạch: “Thiếu niên kia, là người khế ước? Những người bên cạnh đó xảy ra chuyện gì?”

“Người có thể quan sát một chút, trong nhà ăn này tuổi cùng người không sai biệt lắm có hai người, trên người đều có tinh thần lực dao động, bọn họ đều là người khế ước.” Úc Thịnh Trạch lại xuất ra một trái cây màu đỏ, tùy tay che phủ mặt trên của Bàn Tuyết Ngưng quả, đẩy tới phía Đoạn Sở: “Xích Tinh quả cùng Tuyết Ngưng quả, đều có thể bổ sung tinh thần lực hao tổn của người khế ước, làm đồ ăn vặt, hương vị cũng được. Người có thể nhìn xem có thích hay không, trong nút không gian của ta còn có cái khác.”

Đoạn Sở nghe vậy, lập tức nhìn về phía giữa nhà ăn, trừ bỏ hẳn cùng thiếu niên kia, còn có hai cô gái mười tám tuổi, trên người đích xác có dao động kỳ dị. Mà chung quanh các nàng, cũng vây quanh bốn năm thậm chí càng nhiều nam tử vĩ đại.

Đoạn Sở quay đầu lại, bất chấp hoa quả mê người trước bàn, dùng một loại ngữ khí khác thường hỏi: “Những người bên cạnh bọn họ, tựa hồ không phải hộ vệ?”

“Đi theo người.” Úc Thịnh Trạch khẳng định trả lời: “Người khế ước sau khi hoàn thành thức tỉnh, đi nghiệp đoàn người khế ước đăng ký, đồng thời ghi lại tinh thần lực tính chất đặc biệt, chiến sĩ là có thể biết xứng đôi hay không.”

Đoạn Sở cả người phát lạnh, nhìn Úc Thịnh Trạch bật thốt lên: “Nói cách khác, người vừa rồi bị khiêu khích?”

Hắn âm thanh vừa mới xuất ra, một giọng nữ thanh thúy dễ nghe lại mang theo kiêu ngạo, ở bên tai vang lên.

“Vị này các hạ, ngài hiện tại đã là người khế ước cao cao tại thượng, hoàn toàn có thể chọn lựa nữ chiến sĩ ưu tú nhất, cần gì phải giống nữ nhân nằm dưới thân một nam chiến sĩ. . .”

Tháng Mười Một 20, 2015

35

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Chương 35

Đoạn Sở khuôn mặt đầy ý cười hoàn toàn biến mất, nghiêng đầu nhìn về phía người vừa tới, ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng. Cho dù trước mắt là nữ tử tư thể oai hùng hiên ngang, nhìn xinh đẹp động lòng người, là nữ chiến sĩ có thể làm kích khởi mười phần dục vọng chinh phục của nam tử, trong đôi mắt đen thuần túy của Đoạn Sở lại không thấy nửa điểm động dung.

“Một nữ chiến sĩ ngay cả giáo đường cũng không có, ta thật sự nhìn không ra người vĩ đại như thế nào.” Đoạn Sở khiêu mi, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng lộ ra hàn ý.

Nữ chiến sĩ cả kinh, không nghĩ tới chỉ là lời nói khiêu khích, nhưng lại đắc tội người khế ước trẻ tuổi trước mắt. Nàng vừa định chứng tỏ thân phận của mình, thân thể lại không tự chủ lui về phía sau, mà hấn thế nhưng không để ý.

Những người khác tựa hồ cũng nhận thức nữ tử xinh đẹp này, đều kinh ngạc nhìn về phía Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch thu hồi tinh thần lực, lo lắng nhìn về phía Đoạn Sở.

“Đoạn Sở, bọn họ là hiểu lầm . . . .”

“Không, cùng việc này không quan hệ.” Đoạn Sở lắc đầu. Hắn chỉ là đơn thuần đối với từ “nữ nhân khuất phục” cảm thấy chán ghét trong lòng mà thôi. Một nữ thanh niên tinh xảo tuấn mỹ, thực dễ dàng đưa tới sự chiều chuộng của người cùng giới, mà người nhà đối với hắn cẩn thận quan tâm chiếu cố, cũng đồng dạng bị người khác dùng sự ác ý để phỏng đoán, cho nên mối tình đầu của đại ca mới hận hắn không thể chết sớm một chút.

Úc Thịnh Trạch thấy thế, không có hỏi nhiều, chỉ bảo Đoạn Sở ném thử Xích Tinh quả cùng Tuyết Ngưng quả.

Đoạn Sở quét mắt bốn phía, nữ chiến sĩ vừa rồi khiêu khích bị đồng bọn của nàng vây quanh, thấy hắn nhìn qua, tựa hồ còn muốn lại đây, lại bị đồng bọn của nàng ngăn lại, tựa hồ đối với Úc Thịnh Trạch thập phần băn khoăn, mà những người khác là nam chiến sĩ bên người thiếu niên, cũng đều thu hồi ánh mắt khiêu khích.

“Thịnh Trạch, tinh thần lực dao động trên người ta, thực rõ ràng sao?” Đoạn Sở hỏi. Hắn nhớ rõ lúc thức tỉnh đều không bị người phát hiện, như thế nào sau khi trở thành người khế ước, ngược lại dễ dàng bại lộ như vậy. Về sau Úc Thịnh Trạch không ở bên người hắn, hắn không thể cứ gặp ai cũng nói mình có chiến sĩ rồi đi.

“Không, hầu như không phát hiện dao động.” Úc Thịnh Trạch phủ định. Hắn vẫn cảm thấy, Đoạn Sở đối với tinh thần lực nắm trong tay giống như là rất quen thuộc.

“Đi?” Đoạn Sở kinh ngạc đứng lên, hỏi: “Vậy những người đó làm sao phát hiện? Bởi vì tuổi?”

“Du hành vũ trụ dễ gặp địch nhân tập kích nhất, vô luận là cướp vũ trụ hay dị thú, nhiều đêm không xuể. Mà chiến hạm này, là cái thông hành từ Y Duy Tắt tới thủ đô tinh cầu nhanh nhất, cũng an toàn nhất, chỉ có chiến sĩ trên cấp năm đã có người khế ước mới có thể lên đây. Đương nhiên, người hầu không tính.”

Một thanh âm nhẹ nhàng bỗng nhiên xen vào giữa hai người, thiếu niên vẻ mặt phấn khởi quen thuộc ngồi xuống, ánh mắt màu râm nắng đánh giá Đoạn Sở, lại quay đầu lại nhìn Úc Thịnh Trạch nói: “Uy, người thực lực tuy rằng không tồi, chính là nếu hai người đều không xác định ký khế ước, không cho hắn có thêm nhiều lựa chọn, cũng không tránh khỏi quá bá đạo đi. Phải biết rằng, ý nguyện của người khế ước mới là tối trọng yếu.”

Thiếu niên nói chuyện tuy rằng thực vô lễ, nhưng lại không có ác ý. Hắn thậm chí trực tiếp quát mấy chiến sĩ theo tới ngừng lại.

Đoạn Sở đối với thiếu niên gật đầu, đối phương cũng là người khế ước, tương lai còn có thể tiếp xúc, không tất yếu phải làm căng.

Thiếu niên thấy mình đã nói vậy mà hai người đều không có phản ứng gì, ánh mắt linh hoạt chuyển động, đối với Đoạn Sở tự giới thiệu: “Ta gọi là Nhung Thành Âm, người tên là gì? Vào học viện người khế ước, chúng ta nói không chừng còn có thể học chung lớp!”

“Ta gọi là Đoạn Sở.” Đoạn Sở gật gù đầu, không giới thiệu Úc Thịnh Trạch, ngược lại hỏi: “Người đối với học viện người khế ước thực hiểu biết sao? Người khế ước không phải có rất ít sao, còn cần phân lớp à?”

Nhung Thành Âm nhận tình sáng lên, kiêu ngạo nâng cằm trả lời: “Đương nhiên, tổ mẫu cùng phụ thân ta đều là người khế ước. Người khế ước tuy rằng ít, chính là đều tập trung ở Ma Tư học viện, một năm luôn luôn ít nhất là trăm người, khẳng định sẽ phân lớp khác nhau. Bất quá, cũng chỉ là mấy mốc phân chia, một ban hai mươi mấy người đi.”

“Cám ơn.” Đoạn Sở mỉm cười, cảm thấy đáng giá, cả Cấp Ngồi tinh hệ mấy trăm triệu dân cư, một năm mới có hơn trăm người khế ước, tỉ lệ này đích xác quá ít. Chỉ đệ tử của gia tộc huân quý ở thủ đô tinh cầu, cũng có thể vượt quá số này. Vậy nên phản ứng của Úc Thịnh Trạch, có thể suy ra tình huống hôm nay nhất định đã nhìn mãi mà quen mắt.

Nhung Thành Âm gật gao nhìn chăm chăm Đoạn Sở, bỗng nhiên một phen giữ chặt hắn nói: “Ài, ta rất thích người nha. Không bằng ta giới thiệu cho

ngươi một chiến sĩ ưu tú nhất đi, cam đoan nhất định là chiến sĩ trẻ tuổi nhất, cường đại nhất Y Duy Tắt.”

Đoạn Sở vội vàng rút tay, cau mày nhìn Nhung Thành Âm: “Không cần, ta đã tuyển định chiến sĩ.”

Nhung Thành Âm không thèm để ý phát tay, thậm chí còn cố ý nhìn Úc Thịnh Trạch, thấy hắn lãnh nghiêm mặt không nói lời nào, chỉ có nhân viên tạp vụ phía sau, đem đồ ăn để trước mặt Đoạn Sở, khinh thường bĩu môi, tiếp tục khuyên bảo: “Ta nhìn các ngươi trả tiền tách biệt, rõ ràng là còn chưa xác định! Ta giới thiệu cho ngươi cũng không phải người đi theo ta, là ca ca của ta, ngươi tinh thần lực giá trị không cao, khẳng định thực dễ dàng xứng đôi a!”

Đoạn Sở thần sắc lạnh lùng, nhếch môi nhìn Nhung Thành Âm, hỏi: “Ngươi làm sao biết tinh thần lực của ta giá trị không cao?”

Nhung Thành Âm bỗng nhiên ý thức được chính mình nói lộ ra, nhưng cũng không có nửa điểm ngưng ngừng, thậm chí còn đứng lý hợp tình nói: “Này có gì đâu, ta ở trung tâm phố A Nhĩ Tập Hùng đã thấy qua ngươi, người khác khinh thường ngươi, khẳng định là ngươi tinh thần lực giá trị thấp, lúc ấy lại không thức tỉnh.” Hắn dừng một chút, lại thất lễ chỉ vào Úc Thịnh Trạch, nói: “Hơn nữa, hắn cũng không phải trưởng tôn của Mông gia đại nguyên soái, có thể lựa chọn hắn, đương nhiên cũng có thể lựa chọn ca ta thôi!”

Đoạn Sở cảm thấy khế bụng lòng, Nhung Thành Âm ít nhất không phải người ở cao tầng quân bộ, nếu không khẳng định có thể đoán ra thân phận Úc Thịnh Trạch. Hắn có Úc Thịnh Trạch che chở sẽ không có chuyện gì, nếu lúc này Úc Thịnh Trạch bị mơ ước, dọc theo đường đi bị phiền toái nhất chính là hắn.

“Không.” Đoạn Sở gọn gàng dứt khoát cự tuyệt, cúi đầu bắt đầu hưởng dụng bữa tối.

Nhung Thành Âm biến sắc, từ lúc hắn trở thành người khế ước, không có người dám cự tuyệt hắn như vậy. Nếu không phải đại ca hắn thích đồng tính, mà nam người khế ước lại ít, có thể nhận bầu bạn đồng tính càng ít, hắn cũng không vừa thấy mặt, liền đem Tuyết Ngưng quả thích nhất lấy đến lòng. Nghĩ đến đại ca dừng ở cấp 4 không dám thăng cấp, Nhung Thành Âm lại không muốn buông tha. Hắn cắn cắn môi, giống như rút cục hạ quyết tâm nói:

“Uy, Đoạn Sở, trong nhà ngươi có chiến sĩ không, hoặc là ngươi nếu lo lắng nam nhân này, ta có thể cùng ngươi đổi, cùng lắm thì ta tuyển hắn. Ta chính là người khế ước tinh thần lực cấp B!”

Nói xong, Nhung Thành Âm còn một bộ biểu tình tiện nghi ngươi, nhìn kỹ Úc Thịnh Trạch, cảm thấy nam nhân này thật sự rất lãnh ngạnh, một chút cũng không sẵn sàng.

Mấy người đi theo vẫn ngại phân phó không dám tiếp cận nghe vậy, lập tức hung hăng trừng mắt nhìn Úc Thịnh Trạch, trong mắt ghen tỵ cùng lửa giận đều nhanh tràn ngập.

Đoạn Sở nhin không được khóe miệng run rẩy, loại này cũng đề nghị “Tráo người”, là chuyện gì xảy ra. Bất quá cứ như vậy, hắn đối với Nhung Thành Âm cũng không có ác cảm, chỉ là khiêu mi hỏi: “Ngươi là muốn cùng ta cạnh tranh sao?”

Nhung Thành Âm ngăn người, bỗng nhiên nhớ tới người khế ước cùng chiến sĩ đều là quan hệ bầu bạn, vội vàng lắc lắc đầu, hắn là nghĩ muốn tìm ca phụ người khế ước cho ca ca, cũng không phải là muốn làm người khế ước có tội.

“Đại ca của ta mới hai mươi hai tuổi, cũng đã là đỉnh cấp 4, cùng cửu hoàng tử năm đó, cũng không sai biệt nhiều.” Nhung Thành Âm chưa từ bỏ ý định nói: “Ta cũng không phải người khế ước nào cũng làm như vậy, chẳng qua là nhìn ngươi cùng ca ta rất xứng đôi. . .”

“Đại ca ngươi là Nhung Kiến Minh?” Úc Thịnh Trạch vẫn trầm mặc bỗng nhiên đánh gãy hắn.

Nhung Thành Âm ngăn ngại, theo bản năng hỏi lại: “Ngươi làm sao biết? Ngươi nhận thức đại ca của ta sao?”

Úc Thịnh Trạch lắc lắc đầu, không tiếp tục trả lời.

Đoạn Sở cũng không tiếp tục đề ý, rất nhanh liền com nước xong, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, thấy hắn đã buông đồ ăn chờ hắn, mỉm cười, nhìn về phía Nhung Thành Âm khuyên bảo:

“Chiến sĩ bẩm sinh cùng người khế ước tỉ lệ ngàn người so với một người, còn nhiều chiến sĩ bẩm sinh không tìm được người khế ước, thậm chí chiến sĩ cấp 7 không có người khế ước cũng không ít. Nếu ngươi thật sự lo lắng như vậy, còn không bằng tự mình cố gắng trở thành người khế ước bảo chế thuốc.”

Nói xong, không đề ý tới Nhung Thành Âm có chút đăm chiêu, cùng Úc Thịnh Trạch ly khai nhà ăn.

“Người khế ước ít như vậy, thế nhưng không xuất hiện cường thủ hào đoạt sao?” Đoạn Sở hỏi.

Điều này vẫn luôn là chuyện Đoạn Sở lo lắng, lấy số lượng người khế ước quá ít như vậy, đối kháng với thực lực cường đại, chiến sĩ bẩm sinh số lượng hơn gấp ngàn lần ở nghiệp đoàn chiến sĩ, Đoạn Sở thấy, nghiệp đoàn người khế ước thật sự là kỳ diệu. Hơn nữa hắn vẫn nghe nói, người khế ước tinh thần lực không có tính công kích.

Úc Thịnh Trạch khó được lộ ra khuôn mặt tươi cười, biết Đoạn Sở lần đầu tiên gặp được nhiều chiến sĩ mơ ước hắn như vậy, có điểm sợ hãi.

“Bởi vì người khế ước chỉ dẫn, không nhất định là an toàn.” Úc Thịnh Trạch thấp giọng giải thích: “Bọn họ còn có thể làm cho chiến sĩ bị tinh thần lực bạo

động, thậm chí có người khế ước có thể làm cho thiên phú tinh thần lực của chiến sĩ sinh ra biến dị, cả đời quanh quẩn ở cấp thấp.”

Đoạn Sở hít vào một hơi: “Ngươi, ngươi ngay cả điều này cũng nói!”

Úc Thịnh Trạch ý cười trên mặt không thay đổi, thậm chí chủ động nắm tay Đoạn Sở, không thêm để ý vừa đi vừa nói chuyện: “Ta nói rồi, chiến sĩ sau khi hạ ấn ký tinh thần với người khế ước, tuyệt đối không dám phản bội người khế ước, bởi vì hấn căn bản không thừa nhận nổi cái giá của sự phản bội. Cho nên, ngươi hoàn toàn không cần phòng bị ta. Về phần này, ngươi về sau cũng sẽ biết đến, ta chỉ là trước tiên nói cho ngươi.”

Đoạn Sở khiếp sợ theo Úc Thịnh Trạch lời kéo đi tới, cho dù biết không phải người khế ước nào cũng có năng lực như vậy, bằng không Sở Giai cũng sẽ không tức đến bỏ mình, Đoạn Chí Tu tôn thất cũng chỉ là hy vọng thăng cấp. Nhưng Úc Thịnh Trạch nói ra như vậy, cũng hiểu được là hấn giao ra toàn bộ tín nhiệm.

Đi trở về khoang, Đoạn Sở lập tức trở về phòng ngủ, từ trong không gian lấy ra một bình lá trà, tâm thần không yên phao uống.

Úc Thịnh Trạch sau khi ném bom lại không hề phát giác, kỳ quái nhìn Đoạn Sở không rên một tiếng uống trà, đi lên trước hỏi: “Làm sao vậy?”

Đoạn Sở lắc lắc đầu, đưa Úc Thịnh Trạch một ly trà: “Ném thử.”

Úc Thịnh Trạch vừa mới gật đầu, bên tai chợt nghe thanh âm dồn dập “ô”, đồng thời, tiếng cảnh báo chói tai vang vọng cả cabin.

Úc Thịnh Trạch một ngụm uống cạn, mạnh đứng lên, giữ chặt Đoạn Sở đem hấn đưa vào khoang thuyền nghỉ ngơi: “Địch tập kích, ngươi nhất định không cần đi ra ngoài.”

Đoạn Sở cả kinh, vừa rồi Nhung Thành Âm mới nói an toàn, nhanh như vậy đã có địch tập kích sao?

“Thịnh Trạch, chờ chút!” Hấn trở mình đứng dậy giữ chặt Úc Thịnh Trạch: “Ngươi cũng phải đi nghênh, giao cho ta tinh thần lực chung đoàn.”

Úc Thịnh Trạch một hơi cự tuyệt: “Không được, ngươi bây giờ còn không phải người khế ước của ta, một khi tiến vào khai thông, ngươi sẽ bị tinh thần lực của ta tự động đánh dấu.”

Đoạn Sở nhũn mỳ, chẳng lẽ Úc Thịnh Trạch bây giờ còn cho rằng, hấn sẽ thay đổi chủ ý sao? “Thịnh Trạch, ta nghe Vĩnh Nghi nói, ngươi đã là đỉnh cấp 6, một khi trong chiến đấu đột phá, là nguy hiểm nhất. Không ngờ ngươi trở về thủ đô tinh cầu, muốn thay đổi chủ ý lựa chọn người khế ước khác sao?”

Úc Thịnh Trạch thật sâu nhìn vào mắt Đoạn Sở, từ nút không gian xuất ra tinh thần lực chung đoàn của hấn, cài trên đầu Đoạn Sở. “Cẩn thận.”

Nói xong, Úc Thịnh Trạch nhanh chóng rời đi, Phở Lôi Tư bị hấn đẩy vào.

Tháng Mười Một 20, 2015

36

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chương 36

Chiến hạm thay đổi phương hướng, Đoạn Sở ở trong khoang, cũng có thể cảm giác được chiến hạm thay đổi phương hướng không hề có quy luật. Hấn bỗng nhiên đứng lên, bước tới phòng khách, hai Từ Tinh thú điên cuồng va chạm vào Phở Lôi Tư.

“Từ Tinh thú có thể phát hiện nguy hiểm sao?” Đoạn Sở hỏi, tinh thần lực thật cẩn thận trấn an hai tiểu thú, nhưng không có nhiều hiệu quả, Từ Tinh thú hoảng tặc thậm chí chui vào ***g ngực hấn, không ngừng kêu.

Phở Lôi Tư ôm lấy Bạch Bạch, nhẹ nhàng thở ra. “Hấn là không phải, hơn nữa chúng nó là muốn đi tìm ngài.”

Đoạn Sở sửng sốt, bỗng nhiên nhớ tới vừa rồi Từ Tinh thú kêu chính là thời điểm mình đang phao trà, vội vàng ôm tiểu Từ Tinh thú vào phòng ngủ. Chén trà ấm trà đã muốn đổ đầy trên mặt đất, Từ Tinh thú đạp hai chân muốn xuống dưới, Đoạn Sở buông Từ Tinh thú đi lên trước. Quả nhiên, trong chén trà còn lại Bạch Hào Ngân Châm, căn bản là hái từ trà sơn không gian.

Đoạn Sở lập tức nhớ tới Úc Thịnh Trạch lúc trước uống hai chén trà, không khỏi thờ dài.

Phở Lôi Tư cũng ôm Bạch Bạch lại đây, hai Từ Tinh thú ghé vào cùng nhau uống nước trà còn sót lại.

Đoạn Sở vươn tay muốn ấn cái nút ở vách tường, kỳ quái chính là, lần này vách tường không như hấn mong muốn mà chuyển thành trong suốt.

“Phổ Lôì Tư, chiến hạm đang tác chiến, không cho phép người trong khoang quan sát sao?”

Phổ Lôì Tư gật gù đầu, cung kính trả lời: “Đúng vậy, thất thiếu gia. Muốn nhìn trận chiến, có thể đến nhà ăn, nơi đó mặt tường điều khiển, không chỉ dùng làm nguồn sáng, còn có thể dùng sao chép cảnh tượng bên ngoài chiến hạm. Bất quá, cửu điện hạ trước khi rời đi đã dặn dò, ngài tốt nhất không cần rời khoang thuyền nghỉ ngơi.”

Đoạn Sở nhíu nhíu mày, vẫn đề trước mắt, có thể thấy rõ Cáp Ngồi tình hệ gặp tình huống dị thú hoặc địch nhân công kích là thập phần thường xuyên, mà hấn trốn ở trong vòng bảo hộ, chỉ có thể thông qua tinh thần lực chung đoan để biết tình huống của Úc Thịnh Trạch, cũng không phải là chuyện tốt gì. Nghĩ đến hấn đối với tinh thần lực khai thông hoàn toàn không biết gì cả, Đoạn Sở càng muốn tiến đến nhà ăn tìm hiểu.

“Đem Từ Tinh thú đưa về khoang thuyền sủng vật, người theo ta đi nhà ăn.” Đoạn Sở phân phó.

Phổ Lôì Tư cũng coi như hiểu biết tính nết của Đoạn Sở nhất Đoạn gia, lúc này cũng không tranh luận, chỉ ôm hai Từ Tinh thú đã yên tĩnh lại trở về khoang thuyền sủng vật. Chờ hấn lại xuất hiện, Đoạn Sở đã muốn thu thập tốt trà cụ, hai người cùng nhau ly khai khoang thuyền.

Trong hành lang cũng có không ít người nhanh chân hướng tới nhà ăn, Đoạn Sở có điểm lo lắng. Theo lý thuyết, chiến hạm tự có lực lượng bảo vệ. Úc Thịnh Trạch có đi tới, Đoạn Sở cũng chỉ nghĩ rằng, đó là ý thức trách nhiệm của hấn. Nhưng là, nếu chiến sĩ khác cũng tới, chỉ sợ lần này địch tập kích không đơn giản.

Đoạn Sở cùng Phổ Lôì Tư vừa tiến vào nhà ăn, bên trong đã muốn chật ních người, bất quá nơi có thể nhìn thấy tốt nhất, khoảng không còn lại không nhiều.

Đoạn Sở không rõ cho nên, đang chuẩn bị hỏi Phổ Lôì Tư, bên người lại truyền đến nhắc nhở cung kính: “Người kẻ ước đại nhân thỉnh.”

Tiếng nói vừa dứt, phía trước đám người chen chúc, giống như Moses tách biển mà tránh ra một con đường.

Đoạn Sở sắc mặt trầm tĩnh đi lên, Phổ Lôì Tư lại kinh hồn táng đảm đi theo.

Thất thiếu gia có lẽ không thể phát hiện, nhưng hấn là một chiến sĩ hậu thiên cấp 2, lại có thể dễ dàng phát hiện chiến sĩ chung quanh, nhiều người đã ngoài cấp 4, thậm chí tới cấp 7. Điều này làm cho Phổ Lôì Tư cấp thấp không thể ức chế dâng lên khủng hoảng. Cửu điện hạ không ở, một khi gặp chuyện không may, hấn căn bản bảo hộ không được thất thiếu gia thân là người kẻ ước.

Đoạn Sở lúc này lực chú ý, tất cả đều bị giao chiến kịch liệt trên màn hình lớn hấp dẫn, căn bản không có chú ý tới xung quanh. Trên hình ảnh lửa nóng cuộn cuộn, hơn một ngàn cự thú cùng mấy chục cái quang đoàn tác chiến, bản thân chiến hạm, lại nhìn không ra có công kích gì, chính là khi cự thú tập kích, phát ra một cái ***g năng lượng trong suốt, bao phủ cả chiến hạm.

“Người của chúng ta quá ít, bản thân chiến hạm không có tính công kích sao?” Đoạn Sở quay đầu hỏi Phổ Lôì Tư, nghe nói trong tòa thành Đoạn gia chiến sĩ cấp 1, đều trải qua chiến tranh vũ trụ, Phổ Lôì Tư hấn là cũng biết điểm này mới đúng.

“Không, thất thiếu gia. Vũ khí nhiệt đối với Ô Yên Vàng Ròng thú căn bản không có hiệu quả, chỉ có thể dựa vào năng lực của một mình chiến sĩ tác chiến.”

Phổ Lôì Tư cung kính trả lời. Lại rước lấy một tiếng cười nhạo.

Nhưng Thành Âm khinh thường nhìn Phổ Lôì Tư, quay đầu đối với Đoạn Sở mỉm cười, kiều ngạo nói: “Không phải chiến hạm không có lực công kích, mà chỉ có chiến hạm do người kẻ ước cùng chiến sĩ cao cấp thao tác, mới có thể có lực sát thương đối với Ô Yên Vàng Ròng thú.”

Đoạn Sở lông mày khẽ nhướn, hỏi: “Người kẻ ước cũng có thể nhập quân bộ thao tác chiến hạm?”

Nhưng Thành Âm gật gù đầu: “Đương nhiên, người kẻ ước trước hai mươi lăm tuổi chưa tuyển định chiến sĩ, nhất định phải đi lính. Đây là văn bản do nghiệp đoàn người kẻ ước qui định.”

Đoạn Sở cảm thấy hiểu rõ, nếu chiến sĩ không thể bắt buộc người kẻ ước, người kẻ ước hoàn toàn có thể không xác định chọn chiến sĩ, điều này đối với nghiệp đoàn chiến sĩ mà nói, khẳng định hoàn toàn không chấp nhận được. Nghiệp đoàn người kẻ ước làm vậy, ít nhất bên ngoài có thể tận khả năng phát huy năng lực của tất cả người kẻ ước.

Nhưng Thành Âm nhìn nhìn Đoạn Sở, kinh ngạc hỏi: “Chiến sĩ bên cạnh người đâu, sẽ không phải cũng tham gia chiến đấu đi? Hấn thế nhưng đến cấp 6 rồi sao?”

Đoạn Sở cảm thấy nghi hoặc, không đáp hồi lại: “Phải cấp 6 mới có thể tham gia chiến đấu sao?”

Ở quân bộ, đại bộ phận chiến sĩ cấp 6 tích lũy công trạng, có thể đạt tới cấp bậc thiếu tướng hoặc là trung tướng, này tuyệt đối là quân bộ cao tầng. Đối phó với Ô Yên Vàng Ròng thú, thế nhưng cần chiến sĩ cấp cao như vậy?

Nhưng Thành Âm hâm mộ nhìn Đoạn Sở. Úc Thịnh Trạch nhìn cỡ hai mươi sáu hai mươi bảy, thế nhưng đã muốn là chiến sĩ cấp 6, thiên phú cao, cho dù so ra kém cửu hoàng tử, cùng đại ca chính mình cũng không kém, mà Úc Thịnh Trạch tướng mạo anh tuấn, khí thế sắc bén, khó trách Đoạn Sở không chịu trao đổi.

“Bởi vì đàn Ô Yên Vàng Ròng thú có thú tiến hóa, người xem ngọn lửa chúng nó phun ra sẽ biết, màu cam chính là cấp thấp, ngọn lửa màu trắng, màu lam đại biểu cho trình độ tiến hóa của chúng nó.” Nhưng Thành Âm thay đổi về cao ngạo, tình tế giải thích, sau đó lại bỏ thêm một câu: “Người ký thác đi theo ta cũng đã ở trong đó, bất quá, hần đã muốn hơn – ba mươi.”

Tuy nói trong vòng năm mươi tuổi đạt tới chiến sĩ cấp 6, cũng đã là vĩ đại, nhưng Nhung Thành Âm chỉ cần nghĩ đến lúc trước người ký thác đã có người khế ước, nhưng đã từ vong, hần liền tuyệt không muốn nhận chiến sĩ này.”

Đoạn Sở cẩn thận quan sát, quả nhiên, trên màn hình lớn có một phần tư cự thú có thể phun ra lam quang, bạch quang cũng có hơn mười con, quang đoàn đại biểu cho chiến sĩ vụt sáng nhấp nháy, chỉ chớp lát, liền tiếp tiêu thất vài cái. Đoạn Sở không khỏi khản trương trong lòng, hần không biết quang đoàn này đó rốt cuộc là cái gì, chính là biến mất như vậy không phải chuyện tốt.

Đoạn Sở nhin không được lấy tay chạm đến tinh thần lực chung đoàn, bên trong thủy chung lạnh như băng, cảm giác gì cũng không có.

“Di, người điên rồi!” Nhung Thành Âm bỗng nhiên quát to một tiếng, làm người chung quanh đều nhìn lại đây. Phở Lô Tư đứng ở phía trước Đoạn Sở, về mặt đề phòng trông mắt nhìn hần. Bất quá Nhung Thành Âm từ nhỏ tùy hứng, chút đe dọa ấy tính là cái gì. Hần chỉ lo chỉ vào Đoạn Sở, về mặt khiển trách: “Người thể nhưng đội tinh thần lực chung đoàn, chẳng lẽ người tính toán chờ hần tinh thần lực không xong, khai thông cho hần sao?”

Hần thấy Đoạn Sở không phản bác, một cụ già kêu lên: “Hần không phải là muốn nhân cơ hội đánh ký hiệu người đi? Người thật sự điên rồi, việc này cũng đồng ý, hay căn bản không biết điều này đối với người khế ước có ý nghĩa gì?”

“Ta nói rồi, ta đã lựa chọn chiến sĩ.” Đoạn Sở không hề giận, ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm màn hình lớn. Vừa rồi màn hình bỗng nhiên chớp lên một hồi, từ trong rỗng hạ xuống ba quang đoàn thật lớn. Đoạn Sở tổng cảm thấy được tựa hồ vào khoảnh khắc quang đoàn xuất hiện tinh thần lực chung đoàn nhấp nháy mắt có phản ứng. Điều này làm cho hần căn bản không kiên nhẫn cùng Nhung Thành Âm tranh luận, chỉ nhìn chăm chăm màn hình lớn.

Nhung Thành Âm hần hần đứng trước mặt Đoạn Sở, nhìn hần chăm chú, gấp đến độ mặt đỏ tai hồng nói: “Người đừng cho là ta vì ca ta. Cho dù người lựa chọn người nọ làm chiến sĩ của người, nhưng nếu các người không có hoàn thành ký khế ước, người liền tuyệt đối không thể tùy tiện tiến hành khai thông tinh thần lực, người thậm chí có thể bị tinh thần lực của chiến sĩ cắn nuốt!”

Đoạn Sở nghe vậy, dời lực chú ý về phía Nhung Thành Âm. “Tinh thần lực của chiến sĩ, thể nhưng có thể cắn nuốt người khế ước?”

Nhung Thành Âm thấy hần thủy chung không gỡ xuống tinh thần lực chung đoàn, vừa tức vừa vội, nhưng cũng chỉ cẩn thận nói: “Đương nhiên, người sẽ không nghĩ rằng, người khế ước khai thông tinh thần lực cho chiến sĩ, nhất định là an toàn không lo đi? Vậy nghiệp đoàn người khế ước làm gì coi trọng việc ký khế ước như vậy. Thậm chí loại ký khế ước này, cho tới khi chiến sĩ sau cấp 7, cũng sẽ dần dần mất đi hiệu quả. Đương kim bệ hạ từng có ba vị vương hậu người khế ước. . . .”

Nhung Thành Âm bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt trắng bệch. Cấp Ngồi tinh hệ cấp bậc thâm nghiêm, chính là hần từ trước đến nay nói chuyện không suy nghĩ, nghĩ gì nói nấy, lúc này đây, không chỉ có chê trách hoàng thất, còn lộ ra bí ẩn của hoàng thất.

Phở Lô Tư sắc mặt đại biến, khản trương nhìn về phía Đoạn Sở. Lại không biết chính mình đến tột cùng là lo lắng cho cửu hoàng tử đã đỉnh cấp 6, hay là vì thất thiếu gia khai thông tinh thần lực mà có thể gặp nạn.

Đoạn Sở đối với Nhung Thành Âm mỉm cười, đối với thiếu niên này ấn tượng tốt lên.

“Ta tin tưởng hần.” Đoạn Sở khẳng định nói. Úc Thịnh Trạch nếu không đề cập tới, vậy thuyết minh, ký khế ước đối với bọn họ mà nói, khẳng định không nhất thiết. Dù sao, ký khế ước chính vì muốn làm cho quan hệ của chiến sĩ cùng người khế ước càng thêm chặt chẽ, mà hần cùng Úc Thịnh Trạch, tinh thần lực là hoàn mỹ xứng đôi.

Hần lại nhìn về phía màn hình lớn, ba quang đoàn mới gia nhập, chặn lại đại bộ phận Ô Yên Vàng Ròng thú phun ra ngọn lửa màu lam, quanh thân giống như là có lớp xoáy bình thường nhìn không thấy, Ô Yên Vàng Ròng thú cấp thấp vây quanh bọn họ đều mất đi không chế mà vùng vẫy rời khỏi chiến trường. Phía trước mấy chục cái quang đoàn toàn lực đối phó với ngọn lửa màu trắng của Ô Yên Vàng Ròng thú, vẫn như cũ thỉnh thoảng có quang đoàn tiêu tán, nhưng là Ô Yên Vàng Ròng thú biến mất càng nhiều, tuy rằng trả giá thảm thiết, nhưng chiến đấu rốt cuộc đã chuyển biến tốt đẹp.

Nhung Thành Âm thấy Đoạn Sở không chút lung lay, đang định tóm hần đi, lại bị Phở Lô Tư ôm trụ. Không kịp trách cứ, chỉ thấy Đoạn Sở sắc mặt đại biến, trừng lớn mắt nhìn màn hình.

Nhung Thành Âm không khỏi sửng sốt. Nhìn lại, chỉ thấy một trong ba đại quang đoàn, bỗng nhiên bạo khởi hào quang, gia nhập vây công bảy tám con Ô Yên Vàng Ròng thú cao cấp, bỗng nhiên muốn thoát khỏi, lại bị quấn vào bên trong lớp xoáy, thân thể đều bị nghiền thành mảnh vỡ rơi rụng các nơi, ngay cả quang đoàn khác cũng vội vàng thoát khỏi khu vực kia. Nhưng tự thân quang đoàn, năng lượng tựa hồ cũng trở nên cực kỳ không xong, cho dù kiệt lực không chế, lại vẫn như cũ bắt đầu lóe ra.

“Nguy rồi, vậy mà ở trên chiến trường thắng cấp.”

“Thăng cấp lên chiến sĩ cấp 7, làm sao lại có tinh thần lực bạo động lớn như vậy?”

“Không kỳ quái, nếu thiên phú tinh thần lực của hần đủ cao.”

“Vậy cũng không bình thường đi?”

“Đáng tiếc, không có người khế ước đúng lúc khai thông, một khi tinh thần lực bạo động làm tổn thương thân thể, chỉ sợ hán cả đời đều phải dừng lại ở cấp 7.”

“Nếu hán lực kiểm chế đủ lớn, lại đúng lúc dùng thuốc ngưng thần do người khế ước chế tác, có lẽ có hy vọng?”

“Người nói giỡn hay sao, trong thời gian dùng thuốc ngưng thần, cũng đủ để Ô Yên Vàng Ròng thú xé nát hán!”

Đoạn Sở nghe được tiếng kinh hô thỉnh thoảng phát ra trong đại sảnh, chính mình lại hoàn toàn không dám nhìn kỹ, tinh thần lực chung đoạn cảm nhận được một cỗ áp lực cực kỳ khủng bố, một loại năng lượng khác biệt hỗn loạn thô bạo lại tràn ngập đau đớn, lao nhanh vọt tới. Cơ hồ là bản năng, tia tinh thần lực trong cơ thể Đoạn Sở, không chút do dự theo tinh thần lực chung đoạn đáp lại.

Tinh thần lực của đối phương phiêu đảng trôi về phía Đoạn Sở, theo bản năng chài chuốt năng lượng của đối phương, làm cho hán theo tâm ý của chính mình lưu động, bỗng nhiên, giữa năng lượng không thể nhận ra, nổi lên một cỗ run rẩy, xúc cảm kỳ dị tràn ngập rung động, tựa như hán có thể dung nhập với đối phương. . . .

Oanh một tiếng, Đoạn Sở chỉ cảm thấy trước mắt một trận thiên toàn địa chuyển, mất đi ý thức.

Phổ Lô Tư thất kinh muốn tiến lên, bỗng nhiên một trận hào quang hiện lên, Đoạn Sở ngã vào ôm ấp của một người nam tử cao lớn bỗng dưng hiện ra từ trống rỗng.

Tháng Mười Một 23, 2015

37

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tinh Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 37

Úc Thịnh Trạch về mặt lãnh tức nhìn thanh niên mất ý thức trong ngực, môi nhếch lên, gọi một đường cong sắc bén, hai tay lại cẩn thận ôm lấy, xoay người liền tính toán rồi đi.

“Người, người làm sao có thể nhanh như vậy liền xuất hiện? Người thế nhưng chạy trốn khỏi chiến trường!” Nhưng Thành Âm tức giận chỉ vào Úc Thịnh Trạch nói. Hán hiện tại ấn tượng đối với Úc Thịnh Trạch kém cực kỳ, cho dù có thiên phú, nhưng lợi dụng chiến sự để người khế ước tự động chấp nhận ký khế ước, thật sự rất xấu xa. Làm như vậy, căn bản là lách luật của nghiệp đoàn người khế ước.

Phổ Lô Tư hoảng sợ, bất chấp thân phận người khế ước của hán mà muốn tiến lên.

“Thành Âm, đừng nói lung tung. Hán thắng cấp, tinh thần lực không xong, phải thoát ly chiến trường, để không ảnh hưởng đến chiến sĩ khác.” Một chiến sĩ cấp 5 đi theo Nhưng Thành Âm vội vàng giữ chặt, lại nghi ngờ hoảng sợ nhìn Úc Thịnh Trạch.

Nhân số Cấp Ngồi tinh hệ lớn, chiến sĩ thiên phú xuất sắc, chăm chỉ khắc khổ lại không ít, cho nên trong vòng ba mươi tuổi trở thành chiến sĩ cấp 6, tuyệt đối so với số lượng người khế ước thức tỉnh trong một năm hơn nhiều lắm, nhưng đạt tới đỉnh cấp 6 thậm chí thành công thăng cấp 7 trên chiến trường, hơn nữa tướng mạo xuất chúng khí thế cả người lạnh lẽo, thân phận của đối phương hiển nhiên đã rõ ràng.

Úc Thịnh Trạch vô tâm giải thích với ngoại nhân, xoay người nhanh chóng rời đi.

Nhưng Thành Âm tuy rằng nhìn thấy thần sắc của người đi theo mình không đúng, nhưng nhìn Úc Thịnh Trạch muốn dẫn Đoạn Sở rời đi, nổi giận dùng đòn chạy tới chặn lại, kêu to nói: “Uy, người muốn ôm hán đi đâu? Hán nhất định là bị người cắn nuốt nhiều tinh thần lực, người còn không nhanh chóng liên hệ bác sĩ trên chiến hạm hỗ trợ?”

Úc Thịnh Trạch nhăn mi, trầm giọng mệnh lệnh: “Tránh ra!”

Nhưng Thành Âm cả kinh, thân thể không thể khống chế lui về phía sau hai bước, khuôn mặt lúc trắng lúc hồng, lại kiên trì không chịu tránh ra.

Hán cũng biết chính mình xen vào việc của người khác, dù sao ký khế ước cũng đã hoàn thành, Đoạn Sở cho dù tinh thần lực thương tổn lớn, cũng đều là chuyện tình của hai người bọn họ. Nhưng là, trở mặt nhìn thanh niên trầm tĩnh thanh nhã có thể gặp bất hạnh, hán cũng không làm được. Úc Thịnh Trạch hiện tại ở trong mắt Nhưng Thành Âm, đã là chiến sĩ ti tiện chuyên môn lợi dụng dụ dỗ người khế ước thiên phú cao.

“Cửu điện hạ!”

Tiếng gọi ầm ĩ tràn đầy lo lắng cùng tiếng bước chân sốt ruột truyền đến, người vây xem đều tản ra, ánh mắt nhìn Úc Thịnh Trạch hoàn toàn thay đổi.

Nhưng Thành Âm lẳng lẳng quay đầu lại, chỉ thấy mười mấy chiến sĩ mặc chế phục tác chiến thống nhất bước nhanh đi tới, đầu lĩnh là một người đeo phù hiệu thâm tử sắc đại biểu thân phận người khế ước, vừa nhìn liền biết là một trong các quan chỉ huy cao nhất của chiến hạm lần này.

Bọn họ rất nhanh đi tới trước mặt, đối với Úc Thịnh Trạch hành lễ, sau khi cao thấp đánh giá Úc Thịnh Trạch xong, ánh mắt lại chuyển hướng Đoạn Sở hôn mê bất tỉnh trong lòng hân, lo lắng hỏi: “Cửu điện hạ, người không có việc gì thật tốt quá. Nhưng ta nhớ rõ, ngài vẫn không xác định người khế ước, như vậy, vị người khế ước này chính là lần đầu tiên tiến hành khai thông tinh thần cho ngài đúng không?”

“Đúng vậy, đây là người khế ước đặc biệt.” Úc Thịnh Trạch khẳng định trả lời, cúi đầu nhìn nhìn Đoạn Sở, thấy hân vẫn cau mày, hồ hạp không xong, trên mặt lại không có thần sắc thống khổ, hơi chút an lòng, gật gật đầu: “Ta muốn dẫn hân trở về, chiến đấu còn đang tiếp tục, liền làm phiền các người.”

“Từ từ!” Khổng Đặc vội vàng ngăn lại: “Cửu điện hạ, chưa ký khế ước mà liền tiến hành khai thông tinh thần lực, là rất nguy hiểm, hơn nữa thiên phú tinh thần lực của ngài. . . .” Khổng Đặc chặn chờ, thu hồi lời vừa muốn nói, đề nghị: “Vẫn là để cho bác sĩ kiểm tra một chút, xem tinh thần lực của hân bị hao tổn đến trình độ nào rồi?”

Úc Thịnh Trạch gọn gàng dứt khoát cự tuyệt: “Không cần. Tinh thần lực của hân cùng ta hoàn toàn phù hợp, không tồn tại nguy hiểm bị cắn nuốt.”

Khổng Đặc giật mình tròn to mắt, đang muốn truy vấn, Úc Thịnh Trạch đã muốn ôm Đoạn Sở nhanh chóng rời đi, để lại đại sảnh đã muốn bị oanh tạc.

“Vậy mà lại là cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch, khó trách vừa rồi năng lượng bạo động khủng bố như vậy!”

“Hai mươi bảy tuổi đã là chiến sĩ cấp 7, đây đã là chiến sĩ cấp cao tuổi trẻ nhất.”

“Người hân là hân mộ hân có được một vị người khế ước hoàn toàn phù hợp đi, điều này chính là vận tốt trăm năm khó gặp.”

“Chính xác, ta đã nói vị người khế ước kia làm sao có thể can đảm như vậy!”

“Đáng tiếc, nghe nói vị người khế ước này giá trị tinh thần lực không cao. . . . .”

“Thì làm sao, điều này hoàn toàn không ảnh hưởng cửu hoàng tử thăng cấp.”

“Ai nói, người căn bản không hiểu. . . .”

Đại sảnh âm ỉ thành một đoàn, Phổ Lô Tư thật vất vả bỏ lại đám người, vội vàng chạy chậm đi theo. Hân nhìn thấy Úc Thịnh Trạch một đường đem Đoạn Sở trực tiếp đưa vào khoang thuyền nghỉ ngơi, liền đứng ở một bên, nhìn chăm chăm Đoạn Sở, không biết vì sao, tổng cảm thấy được cửu hoàng tử lúc này tuyệt đối không bình tĩnh như mặt ngoài thể hiện. Phổ Lô Tư nghĩ nghĩ, trước tiên lui ra ngoài, canh giữ ở bên ngoài phòng khách.

Úc Thịnh Trạch nhìn cửa khoang thuyền đóng lại, ánh mắt âm trầm, quay đầu lại tiếp tục nhìn thanh niên còn trong mê man, một bàn tay chậm rãi gạt đi vài sợi tóc ở thái dương Đoạn Sở, nhìn cái trán trơn bóng đầy mồ hôi của hân, giật mình tiếp tục xuất thần.

“Tháp tháp tháp!” Không biết qua bao lâu, cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng đập nhẹ nhàng, Phổ Lô Tư xin chỉ thị lập tức đến: “Cửu điện hạ! Hạm trưởng cùng người khế ước đại nhân thỉnh gặp!”

Úc Thịnh Trạch thu hồi tầm mắt, đứng dậy tay vừa nhấc, cửa bỗng nhiên mở ra, hạm trưởng Nhiễm Khê cùng người khế ước của nàng Khổng Đặc, cung kính đứng ở cửa.

Hai người tiến vào, Phổ Lô Tư nhẹ nhàng đóng cửa, tiếp tục canh giữ ở ngoài phòng khách.

“Cửu điện hạ, hy vọng ngài không cần để ý chúng ta quấy rầy.” Nhiễm Khê phóng thấp tư thái thỉnh tội. Nàng cùng Úc Thịnh Trạch tuy rằng hiện tại đều là chiến sĩ cấp 7, nhưng thân phận Úc Thịnh Trạch dù sao cũng khác, hơn nữa hân lại là trung tướng quân bộ.

“Sẽ không. Trên thực tế, ta phi thường cảm tạ hạm trưởng trợ giúp. Nếu không phải người giao cho quyền hạn, ta cũng vô pháp thoát ly chiến trường trực tiếp trở lại bên người người khế ước của ta.” Úc Thịnh Trạch cảm tạ một tiếng, ý bảo hai vị ngồi xuống.

“Chiến sự đã xong rồi sao? Đàn địch thú rõ ràng như vậy, xuất hiện ở nơi nào cũng là tai nạn, lúc trước một chút tin tức cũng không có sao?”

Nhiễm Khê sắc mặt khẽ biến, thẳng đứng dậy cung kính hồi bẩm: “Vâng, chiến sự đã chấm dứt, nhưng là có chiến sĩ cấp 7 tinh thần lực không xong, đến nay vẫn chưa hồi phục. Mà đàn địch thú này, chúng ta liên hệ tinh cầu phụ cận, bọn họ nói lúc trước không có nửa điểm tin tức, phụ cận cũng không có tinh cầu nào gặp được địch thú tập kích.”

Úc Thịnh Trạch trầm ngâm, hỏi: “Những lần vận chuyển trước, có xuất hiện nguy cơ giống vậy không?”

Nhiễm Khê trên mặt lộ ra một tia xấu hổ, lắc lắc đầu.

Úc Thịnh Trạch hiểu rõ: “Nếu không phải do thiên thạch mang đến, nói không chừng là có người cố ý làm.” Hân nói xong, hỏi Nhiễm Khê cùng Khổng Đặc: “Các người lại đây, là có chuyện gì?”

Ánh mắt Nhiễm Khê chuyển hướng Đoạn Sở, thấy hân vẫn như cũ hôn mê bất tỉnh, trên mặt lộ ra thần sắc hiểu rõ, cung kính hỏi: “Ta nghe Khổng Đặc

nói, ngài cùng vị người khế ước này tinh thần lực hoàn toàn phù hợp?”

Úc Thịnh Trạch gật đầu, vị nữ chiến sĩ này đỉnh cấp 7, thực lực cường đại, kiến thức rộng rãi, lần này lại đây, tự nhiên là có việc. Đáng tiếc hần tinh thần lực vừa trải qua một lần bạo động, năng lượng thập phần không xong. Đoạn Sở hiện tại không có ý thức, hần căn bản không dám đi kiểm tra.

“Là cùng Đoạn Sở, cũng chính là người khế ước của ta có quan hệ sao?”

“Đúng vậy.” Nhiệm Khê gật gật đầu, cũng không phóng thích tinh thần lực kiểm tra, chỉ là đem những gì mình biết nói một lần: “Hai người hoàn toàn phù hợp, chiến sĩ đích thật là sẽ không sinh ra uy hiếp đối với người khế ước. Nhưng là, bởi vì trong quá trình ký khế ước khuyết thiếu sự dẫn đường ôn hòa của kẻ thứ ba, quá trình hoàn thành ký khế ước mặc dù ngắn, chính là người khế ước phải hoàn toàn tiếp nhận dấu hiệu tinh thần lực có tính chất đặc biệt tương phản, cần thời gian dài. Bình thường vừa đến bảy ngày là có thể thức tỉnh. Mà những điều này, hoàn toàn được quyết định bởi giá trị tinh thần lực của hai người, cùng sự tín nhiệm của hần đối với ngài.”

Úc Thịnh Trạch nhìn nhìn Đoạn Sở, hỏi: “Là sao?”

Khảng Đặc đối với điều này càng hiểu biết, nhìn Nhiệm Khê, chủ động mở miệng giải thích: “Độ tín nhiệm cao, thời gian liền ngắn, mà giá trị tinh thần lực càng gần nhau, thời gian cũng càng dài. Bởi vì, một khi độ tín nhiệm không đủ, người khế ước hoàn toàn có thể dựa vào năng lực bản thân, hủy diệt dấu hiệu tinh thần của chiến sĩ.”

Úc Thịnh Trạch thần sắc không thay đổi nói lời cảm tạ: “Cám ơn, ta đã biết.”

Nhiệm Khê mỉm cười đứng dậy, đang chuẩn bị cáo từ, nghĩ nghĩ, lại quay đầu lại dặn dò một câu: “Người khế ước trong quá trình nhận dấu hiệu tinh thần, tinh thần lực thường xuyên sẽ xuất hiện bạo động, cửu điện hạ nếu đã muốn tuyển định người khế ước, tốt nhất trong khoảng thời gian này tự thân chiếu cố, sẽ giúp dung hợp nhanh hơn.”

Úc Thịnh Trạch tự mình tiễn hai người rời đi, khi trở về, vừa lúc nghe được khoang cách vách có tiếng “ồ” “ồ”.

Phổ Lô Tư vội vàng giải thích: Cửu điện hạ, hai Tử Tinh thú này từ lúc thất thiếu gia trở về, liền muốn rời khỏi khoang thuyền sủng vật.”

Úc Thịnh Trạch nghĩ nghĩ, đẩy cửa mà vào, trong khoang thuyền sủng vật, hai nắm lông cuộn thành một đoàn, nghe được động tĩnh chân sau ngồi xổm xuống ngẩng đầu lên, mắt to màu vàng trông mong nhìn về phía hần, thoạt nhìn thập phần đáng yêu.

Úc Thịnh Trạch cúi thất lưng, đem chúng nó nhấc lên, quay đầu lại hỏi Phổ Lô Tư: “Vừa rồi, chúng nó ném qua cái gì?”

“Nước trà ngài uống.” Phổ Lô Tư thập phần khẳng định trả lời, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía hai Tử Tinh thú. Bộ lông chỗ cổ của chúng nó bị nhéo giữ, “ồ” “ồ” không ngừng kêu, bốn đôi chân thuần trắng nhẹ nhàng giãy dụa lung tung. Phổ Lô Tư vẻ mặt không đành lòng, lại không có can đảm nhắc nhở Úc Thịnh Trạch.

Cũng may Úc Thịnh Trạch rất nhanh liền thả ra, đem chúng nó đặt ở bên chân, hai Tử Tinh thú nhanh chóng chạy ra, phóng về phía phòng ngủ cách vách. Phổ Lô Tư cả kinh, xoay người muốn đi bắt về.

“Không cần, hôm nay ngài không cần phải trông chừng chúng nó.” Úc Thịnh Trạch khoát tay áo, ngăn trở Phổ Lô Tư. Chờ hần trở về phòng ngủ, hai Tử Tinh thú đã muốn nhu thuận ghé vào ***g ngực Đoạn Sở, nghe được Úc Thịnh Trạch trở về, chỉ là giật giật đầu, không rên một tiếng nhích sát vào ***g ngực Đoạn Sở. Mà Đoạn Sở hình như cũng phát hiện ra, nghiêng người, đem giường ngủ không lớn tránh ra một nửa hình tròn, để hai tiểu thú dễ dàng nằm úp sấp, chính mình đang hôn mê lại kề sát một bên khoang ngủ.

Úc Thịnh Trạch đi lên phía trước nhìn Đoạn Sở, thấy hần mặt mày giãn ra, sắc mặt bình tĩnh, nhưng không có nửa điểm dấu hiệu thức tỉnh, lấy khăn mềm một bên, lau mồ hôi cho hần, sau đó đứng dậy, đi trở về khoang ngủ đối diện nhắm mắt dưỡng thần.

Đêm nay, Đoạn Sở ngẫu nhiên sẽ có tinh thần lực bạo động, nhưng là hai Tử Tinh thú tựa hồ đối năng lượng bạo động này không hề phản ứng, vẫn tựa vào bên người hần.

Ngày hôm sau, Đoạn Sở không thức tỉnh, Úc Thịnh Trạch đã hỏi rõ ràng Khảng Đặc, trong lúc này người khế ước vẫn cần ăn cơm, làm cho Phổ Lô Tư mang theo không gian giới tiến đến tìm Nhiệm Khê, dùng hộp đựng thức ăn đựng nước canh, được Úc Thịnh Trạch cẩn thận dứt ăn.

Ba ngày sau, Đoạn Sở thủy chung chưa từng khôi phục thanh tĩnh, mắt thấy chiến hạm sắp đến thủ đô tinh cầu, Úc Thịnh Trạch vẻ mặt tự nhiên chiếu cố Đoạn Sở, cơ hồ nửa bước không rời, Phổ Lô Tư lại lo lắng muốn giậm chân. Hiện tại bên ngoài lời đồn đãi nổi lên bốn phía, thất thiếu gia tinh thần lực giá trị không bằng cửu hoàng tử, tình lại chậm, chẳng phải là độ tín nhiệm không cao. Cho dù cửu hoàng tử không có ý kiến, bị người của hoàng thất hoặc là quân bộ biết, thất thiếu gia khẳng định có phiền toái.

Úc Thịnh Trạch từ bên ngoài trở về, liền nhìn đến Phổ Lô Tư thất kinh, nhấn lại mi, phân phó nói: “Đi chuẩn bị một chút, chúng ta rất nhanh sẽ xuống chiến hạm, qua đây, đem Tử Tinh thú ôm đi.”

Nói xong, hần tới khoang thuyền nghỉ ngơi của Đoạn Sở, thanh niên không biết khi nào lại nghiêng người, chắn trên người đã muốn rớt xuống, quần áo trong đơn bạc trên người bị hai tiểu quỷ phá, có vẻ có chút mất trật tự.

Úc Thịnh Trạch không hờn giận xách một con dây, lại đi bắt con tiểu Tử Tinh thú hoàng tộc.

“Ô “ô” “ô”, tiểu Tử Tinh thú mấy ngày nay vẫn ở bên người Đoạn Sở bất mãn. Rõ ràng không phải thời gian dùng cơm, nó đương nhiên không muốn rời đi ôm ấp ấm áp, cái chân liễu mạng hướng vào trong lòng Đoạn Sở, móng vuốt cắt qua quần áo trong của Đoạn Sở, ngay cả thân thể Đoạn Sở cũng bị nó làm dịch chuyển.

Úc Thịnh Trạch mặt hoàn toàn âm trầm xuống, tia tinh thần lực đã muốn ổn định không chút khách khí cuốn lấy hai tiểu thú, quăng về phía cửa, hần nhìn cũng không nhìn Tử Tinh thú la hoảng “ô”, cúi thắt lưng, chỉ thấy bên trong quần áo mở rộng của Đoạn Sở, một đạo vết máu cực nhỏ kéo dài xuống phía dưới.

Úc Thịnh Trạch vội vươn tay, chuẩn bị kéo áo hần xuống xem xét, bỗng nhiên một đạo ấn ký màu đỏ ánh vào mi mắt. Ánh mắt hần ngưng lại, tay đang muốn sờ xuống bả vai để trần của Đoạn Sở.

“Cứu điện hạ. . . .” Thanh âm Phổ Lôi Tư bỗng nhiên vang lên.

“Đi ra ngoài!” Úc Thịnh Trạch lớn tiếng, mạnh mẽ lấy chân che lại trên người Đoạn Sở đang còn quần áo hỗn độn.

Tháng Mười Một 25, 2015

38

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chương 38

Đoạn Sở trong lúc vô tri vô giác, bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng quát lớn đầy nghiêm khắc, nghe thanh âm cực kì quen tai, hần theo bản năng biến bạch, rồi lại không có động tĩnh. Đoạn Sở không khỏi giãy dụa một chút, mí mắt lại không cách nào nâng lên được. Đoạn Sở tâm sinh bất an, loại thân bất do kỷ này cảm giác thực khó chịu, làm cho hần hoàn toàn nhớ lại cuộc sống chật vật lúc mới sống lại ở Y Duyệt Tật.

“Tiểu Sở, Tiểu Sở nguoi tỉnh?” Thanh âm ôn hòa trầm thấp vang lên bên tai, thân thể tựa hồ bị vật thể ấm áp ôm lấy. Đoạn Sở bỗng nhiên ý thức được cái gì, dùng sức mở mắt ra, Úc Thịnh Trạch ngũ quan anh tuấn gần trong gang tấc, vẻ mặt vẫn như cũ lạnh lùng, ánh mắt lại lộ ra vài phần khẩn trương, hần thậm chí có thể phát hiện hồ hấp áp của đối phương phun trên mặt hần.

“Thịnh Trạch.” Đoạn Sở mặt không không chế đỏ lên, bất chấp việc suy nghĩ coi đã xảy ra chuyện gì, thập phần không được tự nhiên rời ra phía sau, cảm thấy có chút quái dị. Hần lúc trước luôn đối với Úc Thịnh Trạch có vài phần dè phòng, nhất là đối phương luôn mang đến áp bách cho chính mình, hiện tại lại cảm thấy hơi thờ dỗi phương thập phần thân cận, trong lòng không dậy nổi nửa điểm phòng bị.

Úc Thịnh Trạch ôm hần giam cầm trong ngực. “Đừng nhúc nhích, nguoi đã mê man năm ngày!” Nói xong, hần còn điều chỉnh tư thế, làm cho Đoạn Sở dựa vào càng thoải mái hơn.

Đoạn Sở vẻ mặt quần bách, bất quá đích xác không có khí lực gì, lại giãy không ra, cũng chỉ có thể không được tự nhiên tựa vào trong lòng Úc Thịnh Trạch, hỏi: “Ta sao lại thế này?”

Bất quá vừa mới hỏi xong, ánh mắt đã thấy được khoang thuyền nghỉ ngơi đối diện, chuyện phát sinh ở nhà ăn hết thảy lập tức được hồi tưởng lại, mạnh đứng dậy, nghĩ muốn hỏi tình hình chiến đấu, lại nhìn đến Úc Thịnh Trạch ánh mắt có điểm mất tự nhiên, không khỏi sững sốt, cúi đầu vừa thấy, nguyên bản cái chân đã rớt xuống, quần áo lộn xộn ở trên người, trước ngực một mảnh mát lạnh.

Im lặng một hồi, Đoạn Sở cố gắng bỏ qua xấu hổ trước mắt, cố giữ vững bình tĩnh hỏi: “Thịnh Trạch, ta muốn đi rửa mặt một chút.”

Úc Thịnh Trạch không tự chủ được nhìn về phía da thịt lộ lồ của Đoạn Sở, hàm dưới căng thẳng, vừa muốn nói gì, lại nhìn đến Đoạn Sở thần sắc không được tự nhiên cùng bên tai hồng hồng, gật gật đầu, tay nắm ở thắt lưng nhẹ nhàng buông ra, đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi khoang thuyền.

Đoạn Sở không khỏi nhu nhu cái trán, chậm chậm tới phòng rửa mặt bên sườn phòng ngủ, liên tiếp hắt nước lên mặt, cuối cùng làm cho nhiệt độ trên mặt hạ xuống. Nhìn về mặt ướt sũng của chính mình, Đoạn Sở có điểm buồn rầu. Lại nói, Úc Thịnh Trạch đã từng hơn một lần ôm đến ôm đi như vậy, tựa hồ hoàn toàn không cảm thấy được có gì không ổn, quả nhiên là chủng tộc bất đồng sao? Ánh mắt đảo qua chiếc nhẫn trên tay, Đoạn Sở khóe miệng run rẩy.

Hần cầm khăn mặt chà sát khuôn mặt, sắc mặt bỗng nhiên cứng đờ, cúi đầu nhìn ***g ngực, lại ngẩng đầu nhìn thẳng mặt kính, cái áo mở rộng đã sớm không che được bả vai, cái bớt hình trứng màu đỏ hoàn toàn lộ ra, bên cạnh còn có một vết máu cực mãnh. Hần hôn mê năm ngày, nếu vẫn là Úc Thịnh Trạch chiếu cố cho hần. Cái bớt này cùng dây chuyền hồ phách giống nhau như đúc, chẳng phải là bị phát hiện?

Đoạn Sở trong lòng căng thẳng, tuy rằng hần hiện tại cũng nắm chắc, Úc Thịnh Trạch cho dù biết thân phận thật sự của hần, cũng sẽ không đối với hần chém giết, nhưng trước khi trở về trái đất, hần tuyệt đối không dám mạo hiểm.

Đoạn Sở vội vàng rửa mặt xong, trong đầu loại bỏ tất cả vấn đề có thể phát sinh, xoay người rời khỏi phòng rửa mặt.

Úc Thịnh Trạch không ở phòng ngủ, Đoạn Sở đẩy cửa phòng đi ra ngoài, nam nhân tĩnh tọa trên ghế mềm ở phòng khách nhìn thấy hắn, thần sắc vẫn như trước trầm ổn, nhìn không ra nửa điểm khác thường, thân thể Đoạn Sở cũng thả lỏng một chút.

“Ta hôn mê, là cùng tinh thần lực khai thông có quan hệ sao? Nhưng Thành Âm nói, chưa ký khế ước mà tiến hành khai thông tinh thần lực, sẽ có vấn đề.” Đoạn Sở ngồi xuống đối diện hắn, nghĩ muốn hiểu biết về tình hình trước mắt.

Úc Thịnh Trạch vẫn nhìn chăm chú vào Đoạn Sở, thấy hai tay hắn nắm chặt khuy áo, bỗng nhiên khiêu mi.

“Lúc trước ngươi khai thông tinh thần lực cho ta, bởi vì bị ta tự chủ đặt dấu hiệu, trong lúc nhất thời không thể tiếp nhận ấn ký tinh thần lực ngoại lai, cho nên té xỉu.” Úc Thịnh Trạch giải thích xong, tạm dừng, ánh mắt nhu hòa nhìn Đoạn Sở, dùng giọng điệu thoải mái nói: “Ta không biết là, Nhưng Thành Âm sẽ nói uyển chuyển như vậy.”

Đoạn Sở nhớ tới Nhưng Thành Âm tức giận, bật cười gật gật đầu, quan tâm hỏi: “Ngươi trên chiến trường tinh thần lực bị bạo động, là bởi vì thăng cấp sao?”

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, đem sự việc nói qua một lần.

Đoạn Sở không nghĩ tới Úc Thịnh Trạch vậy mà tiếp được mình lúc hôn mê, không khỏi nhớ tới hai người ở trái đất lần đầu tiên gặp mặt, tựa hồ cũng là loại tình huống này. Tương chính mình quá yếu, mới có thể không thừa nhận được tinh thần lực của Úc Thịnh Trạch đánh vào, Đoạn Sở vừa có điểm đồng tình lại cảm thấy may mắn. Nếu thật sự Nhưng Thành Âm cùng Khổng Đặc kiên trì tìm bác sĩ đến kiểm tra, giá trị tinh thần lực của hắn sẽ bị truyền ra ngoài. Đến lúc đó mặc kệ Úc Thịnh Trạch có ý tưởng gì, người từng ra tay với hắn, khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Ta hiện tại hoàn toàn không cảm thụ được uy áp tinh thần lực của ngươi, chính là bởi vì trước tiên ký khế ước sao?”

“Đúng vậy.” Úc Thịnh Trạch mỉm môi, đem lời Nhiễm Khê cùng Khổng Đặc nói ra.

Đoạn Sở sững sốt, độ tin nhiệm cùng giá trị tinh thần lực kém?

Hắn bản năng cảm thấy được không tốt, bên tai chợt nghe Úc Thịnh Trạch trầm giọng hỏi: “Ngươi trừ bỏ mười tuổi năm ấy đã làm thí nghiệm tinh thần lực, có phải chưa từng làm kiểm tra đo lường?”

“Phải?” Đoạn Sở nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, trên mặt nam nhân không có gì ngoài ý muốn, ánh mắt nhìn về phía hắn vẫn lộ ra vài phần lo lắng. Nghĩ đến khi hai người ký khế ước cảm nhận được tinh thần lực khổng lồ, Đoạn Sở chặn lại bất an, chủ động hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Tinh thần lực của ngươi và ta giống nhau, đã muốn hoàn toàn thực thể hóa.” Úc Thịnh Trạch ánh mắt dừng trên người Đoạn Sở, thậm chí không có chú ý tới thân thể của chính mình có bao nhiêu buột chặt.

“Hoàn toàn thực thể hóa?” Đoạn Sở kinh ngạc tròn to mắt, tâm lại kinh hoàng không thôi. Tuy rằng không biết vì cái gì tinh thần lực của hắn so với ở trên trái đất lại tăng lên, nhưng trùng hợp như vậy, nếu lại bị Úc Thịnh Trạch nhìn thấy cái bớt của hắn, bí mật sống lại căn bản che dấu không được.

“Đúng, đích thật là hoàn toàn thực thể hóa.” Úc Thịnh Trạch thần sắc tối sầm lại, nhìn thấy Đoạn Sở bất an, sắc mặt trở nên càng thêm nhu hòa, nhẹ giọng giải thích: “Điều này cũng không kỳ quái, tinh thần lực của ngươi và ta hoàn toàn phù hợp, thiên phú tinh thần lực giá trị cao là bình thường. Thực ra có thể là Bối Tinh Lan ở lần cuối cùng đối thuốc ngưng thần, ngược lại đánh bật đánh hạ kích phát toàn bộ tinh thần lực trong cơ thể ngươi, nếu không ngươi cũng sẽ không chân chính thức tỉnh.”

Trong lúc nhất thời, Đoạn Sở cái gì cũng không nói được, chỉ có thể cúi đầu, che dấu bất an cùng áy náy trong lòng. Hắn biết rõ vừa rồi kinh ngạc quá lớn, hơn nữa chỉ có kinh ngạc mà không hề có vui vẻ, Úc Thịnh Trạch không hoài nghi, thậm chí tìm được lý do hợp lý, làm cho hắn khó tránh khỏi cảm thấy thẹn với tín nhiệm của Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch gật gao nhìn chăm chú vào thanh niên, tay phải xoa chiếc nhẫn bên tay trái, thân thiết hỏi: “Mấy ngày nay hai Tử Tinh thú vẫn ở cùng ngươi, nhưng vừa rồi đuổi bọn nó về ***g thú, Tử Tinh thú hoàng tộc cào vào quần áo ngươi, sau đó ngươi liền tỉnh, ngươi có bị nó cào bị thương không?”

Đoạn Sở vội vàng ngẩng đầu, nhìn Úc Thịnh Trạch, đang muốn nói chuyện. “Đích đích đích” tiếng còi dồn dập vang lên. Úc Thịnh Trạch không tiếng động thờ dài, đứng lên, thấy Đoạn Sở còn không biết đã xảy ra cái gì, đi lên giữ chặt hắn: “Chúng ta đã đến thủ đô tinh cầu, đi thôi! Phò Lôi Tử đã sớm chờ ở bên ngoài.”

Đoạn Sở thân bất do kỷ bị lôi kéo, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, phản thủ bắt lấy tay Úc Thịnh Trạch, lộ vẻ lo lắng hỏi: “Vậy, hiện tại làm sao bây giờ? Chuyện này có bị công bố không? Ta là nói tinh thần lực của ta a.”

“Tự ngươi quyết định.” Úc Thịnh Trạch nói xong, thấy Đoạn Sở vẫn nhẩn nhai, bỗng nhiên về mặt thả lỏng, cười khẽ nói: “Kỳ thật ta đang muốn cùng ngươi thương lượng. Tinh thần lực thực thể hóa quá mức đáng chú ý, hơn nữa tinh thần lực lại thần bí không lường được, khúc chiết trong đó căn bản không thể ẩn theo lẽ thường để lý giải. Thừa dịp lần này ngoài ý muốn ký khế ước, không cần đi đến nghiệp đoàn người khế ước đăng ký tinh thần lực tính chất đặc biệt, ta cảm thấy được, ngươi tạm thời giấu diếm chuyện này thì tốt hơn.”

Úc Thịnh Trạch dừng một chút, thấy Đoạn Sở không hề dị nghị liên tục gật đầu, nhìn không được sờ sờ đầu của hắn, thấy thanh niên bỗng nhiên tròn to

ánh mắt đen như mực, tựa như sự khiếp sợ lúc bọn họ gặp lại, không khỏi nhếch môi, tay phải chủ động nắm bờ vai hắn, vừa đi vừa nói chuyện:

“Kỳ thật hiện tại không tuyên bố với bên ngoài cũng tốt, mặc dù có một ít phiền toái, cũng sẽ không sinh ra ảnh hưởng thật sự tới ngươi. Chờ ngươi hoàn toàn quen thuộc tình thần lực của mình, thậm chí có thể thao tác chiến hạm mini, ta nghĩ ngươi muốn làm cái gì cũng sẽ không cần băn khoăn.”

Đoạn Sở bởi vì biểu hiện của Úc Thịnh Trạch, hoàn toàn trầm tĩnh lại. Tuy rằng động tác của Úc Thịnh Trạch tràn ngập bảo hộ, cảm thấy có điểm không được tự nhiên, nhưng nghe lời hắn nói, Đoạn Sở lập tức nhớ tới lời Nhung Thành Âm nói, vội vàng hỏi: “Thao tác chiến hạm mini, cũng có thể đối phó với Ô Yên Vàng Ròng thú sao? Tiến hóa cũng có thể?”

Đoạn Sở đối với loại dị thú này quả thực cảm thù đến tận xương tủy, ở trái đất từng xuất hiện một lần, về sau cũng có thể xuất hiện lần thứ hai, hắn đương nhiên hy vọng chính mình càng ngày càng mạnh, nếu không chờ trở về trái đất, nói không chừng lại phải dựa vào Úc Thịnh Trạch, mới có thể cứu được người nhà của hắn cùng gia hương.

Úc Thịnh Trạch có điểm ngoài ý muốn, nhìn thấy vẻ mặt còn thật sự nghiêm túc của Đoạn Sở, cảm thấy hiểu rõ, khẳng định nói: “Đương nhiên có thể. Học viện người khế ước đều có dạy, chỉ cần ngươi nguyện ý học.”

Đoạn Sở cười tit mắt, “ồ”, “ồ”, hai tiếng kêu thật nhỏ hấp dẫn lực chú ý của hắn, hai Từ Tinh thú ghé vào ***g thú ủy khuất kêu, nhất là con tiểu Từ Tinh thú kia, nhìn nhìn Úc Thịnh Trạch, cái đầu cúi thấp, giống như là phạm vào sai lầm mà cúi đầu ủ rũ.

“Di, chúng nó thật sự cái gì cũng biết a!” Đoạn Sở kinh ngạc nói, lại không thấy được Phở Lôi Từ ở một bên, lộ ra biểu tình giống Từ Tinh thú hoảng tộc như đúc.

Phở Lôi Từ từ khi nhìn thấy Đoạn Sở xuất hiện, đầu tiên là mắt sáng ngời mừng như điên, lúc sau nhìn thấy cửu hoàng tử đem thất thiếu gia ôm vào trong ngực, không khỏi nhớ tới một màn ở phòng ngủ, vội vàng áy náy cúi đầu. Người khế ước cùng chiến sĩ là quan hệ bầu bạn, thất thiếu gia nếu tỉnh, hắn vừa rồi, nhất định là đánh gãy chuyện tốt của cửu hoàng tử, chỉ bị bắt đi ra ngoài đã là cửu điện hạ khoan hồng độ lượng.

Úc Thịnh Trạch liếc mắt nhìn Phở Lôi Từ, thấy hắn vẫn cúi đầu, phân phó một câu: “Đem Từ Tinh thú giữ tốt.”

Đoạn Sở nhìn hai tiểu bạch vẫn mở to ánh mắt màu vàng nhìn hắn, cuối cùng vẫn bị Phở Lôi Từ thu hồi ***g thú, bỗng nhiên nhớ tới, Nguyên Vinh Nghị đã từng nói, Từ Tinh thú hoảng tộc là Úc Thịnh Trạch muốn tặng cho người khác, khó được có chút không muốn.

Hai người sống vai đi xuống chiến hạm, Đoạn Sở cảm thấy được tầm mắt chung quanh có điểm quái dị, Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên ghé sát vào tai hắn, hỏi một câu: “Năng lượng dao động trên người hai Từ Tinh thú đều tăng lên rồi, chỉ uống chén trà ngươi phao cho ta lúc trước, cái đó cùng trước kia, có gì bất đồng sao?”

“Cái gì bất đồng?” Đoạn Sở mạnh nghiêng đầu, bối rối hỏi.

Úc Thịnh Trạch đang muốn trả lời, một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

“Cửu điện hạ!” Áo Lợi Ngươi mang theo đội hộ vệ hoàng tử chạy lại đây. “Quân bộ có lệnh, thỉnh cửu điện hạ mau chóng tiến đến hồi phục, người khế ước ngoại tình cầu có biến cố.”

Tháng Mười Một 25, 2015

39

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chương 39

Úc Thịnh Trạch thu liễm ý cười trên mặt, chú ý tới bà vai thanh niên dưới tay có điểm căng thẳng, lạnh lùng nhìn về phía Mạch Duy về mặt quái dị cùng Áo Lợi Ngươi thần sắc ngưng trọng, không hồn giận hỏi: “Các ngươi làm sao biết hành trình của ta?”

Mạch Duy rõ ràng ngẩn ngơ, tựa hồ hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề này.

Áo Lợi Ngươi tiến lên hành lễ, thấp giọng trả lời: “Cửu điện hạ, là hạm trưởng Nhiễm Khê thông tri hoàng thất cùng quân bộ, nói ngài trên chiến hạm, gặp dị thú tập kích.”

Hắn bởi vì có điều băn khoăn, cũng không có nói toàn bộ. Bất quá Úc Thịnh Trạch nhìn Áo Lợi Ngươi có ý nhìn Đoạn Sở, cũng biết chuyện kỳ khế ước cùng thăng cấp, đã bị bọn họ biết.

“Hiện tại phải đi quân bộ.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng, mang theo Đoạn Sở bước đi.

Mạch Duy vội vàng đuổi kịp, cau mày nhìn nhìn Đoạn Sở, đối với Úc Thịnh Trạch khuyên: “Thịnh Trạch, bí mật quân bộ, người dẫn hân đi không thích hợp.”

Úc Thịnh Trạch buông mắt, thấy Đoạn Sở cũng không hé răng, tay chuyển xuống bên hông, tràn ngập tính bảo hộ ôm hân.

“Tiểu Sở là người khế ước của ta, đương nhiên phải đi theo ta. Quân bộ có phòng nghỉ của ta, Tiểu Sở trước đi nơi đó nghỉ ngơi.” Úc Thịnh Trạch nói xong, nghĩ nghĩ lại cúi đầu, trung cầu ý kiến Đoạn Sở: “Người xem? Ta để Phổ Lôi Tư, đem Từ Tinh thú đặt ở nơi của người.”

Đoạn Sở tâm thần không yên, nghe vậy vội vàng gật đầu. Yêu cầu Úc Thịnh Trạch đi hồi phục, không phải là việc liên quan đến kì thức tỉnh của hân có điểm đáng ngờ đi, hay là tìm được Đăng Lương Tuấn hoặc người tiếp ứng cho Đăng Lương Tuấn. Úc Thịnh Trạch dẫn hân đi quân bộ, cũng là trùng với tâm ý của hân.

Úc Thịnh Trạch trong mắt hiện lên ý cười, tựa hồ cảm thấy Đoạn Sở bộ dáng ngốc lăng có điểm buồn cười.

“Đi thôi.”

Mạch Duy nhìn hai thân ảnh sóng vai, ngốc lăng một hồi, nhỏ giọng hỏi Áo Lợi Người: “Hân chính là Đoạn Sở? Ta như thế nào cảm thấy được Úc Thịnh Trạch là hoài nghi chúng ta rắp tâm bất lương, cho nên mới muốn dẫn Đoạn Sở cùng đi quân bộ?”

Áo Lợi Người không nói gì nhìn Mạch Duy, không trả lời. Trữ Khang Trí chết đã thành sự thật, vô luận quân bộ đối với trái đất có tính toán gì, cũng không tất yếu tình cứu hoàng tử đi hồi phục trước. Mạch Duy đến bây giờ cũng chưa phát hiện không thích hợp, cũng khó trách thần kinh thô đem tin tức về Trữ Khang Trí lan truyền đi ra ngoài. Cứu hoàng tử là phải hành động điển hình, chỉ cần hân cảm thấy được đề Đoạn Sở một người khế ước ở một mình không an toàn, khẳng định sẽ tùy thân mang theo.

Mạch Duy thấy Áo Lợi Người không trả lời, không thú vị bĩu môi, ánh mắt vừa lúc nhìn thấy Úc Thịnh Trạch lơ đãng quay đầu lại, nghĩ đến đường huynh của chính mình tinh thần lực khủng bố, chỉ sợ phỏng đoán vừa rồi đều bị nghe được, khó được xấu hổ cười cười.

Một hàng mấy chục người rất nhanh liền lên phi hành khí do quân bộ đặc phái, Úc Thịnh Trạch vẫn không buông ra ôm ấp, mà Đoạn Sở đầy đầu là ngờ vực vô căn cứ căn bản không chú ý. Hai người liền như vậy ngồi dựa vào nhau, Đoạn Sở thường thường còn có thể bị Úc Thịnh Trạch phổ cập khoa học một ít thường thức về thủ đô tinh cầu cũng chính là Ma Tư tinh cầu, một chút cũng chưa phát hiện tầm mắt càng ngày càng quý dị trong cabin.

Mạch Duy vẫn tò mò quan sát hai người, thấy Úc Thịnh Trạch đối với Đoạn Sở coi trọng, còn hơn lúc trước đối với Trữ Khang Trí, trong lòng kinh ngạc không thôi.

“Thế nào, nhìn thấy người khế ước bên cạnh cứu hoàng tử không?”

Vòng thông tin bỗng nhiên truyền đến tin tức nhắc nhở, Mạch Duy cúi đầu, trên mặt lộ ra một tia ôn nhu. “Thấy được, Thịnh Trạch rất xem trọng hân, còn muốn đem hân mang đi quân bộ, tựa hồ một bước cũng không muốn buông ra. Xem ra bề hạ cùng vương hậu đều có thể yên tâm.”

Vòng thông tin rất nhanh đáp lại tin tức: “Phải không? Nhưng ta cảm thấy, vẫn là cái người trái đất kia thích hợp nhất, một người tinh thần lực thực thể hóa, một người khế ước hoàn toàn phù hợp, quả thực là hoàn mỹ.”

Mạch Duy nhất thời giãn tái mặt, không đợi hân hồi phục, đối phương lại đáp lại: “Thực xin lỗi, ta biết người thực chán ghét Trữ Khang Trí lâm trận bỏ chạy kia, ta chỉ là cảm thấy đáng tiếc. Hiện tại người khế ước này, tuy rằng cũng là hoàn toàn phù hợp, nhưng giá trị tinh thần lực kém nhiều như vậy, căn bản không xứng với cửu điện hạ, chỉ sợ bề hạ cùng vương hậu cũng sẽ không cao hứng. Nếu là ngay từ đầu tìm được, cũng sẽ không thấy chênh lệch lớn như vậy. Phải biết rằng, nguyện vọng lớn nhất trước kia của chúng ta, chính là cứu hoàng tử chấp nhận một người khế ước xứng đôi.”

Mạch Duy mới vừa hé ra miệng cười, sắc mặt bỗng nhiên cứng đờ, gắt gao nhìn chăm chăm vòng thông tin, ngón tay cứng ngắc giật giật, chuyển nhập tin tức: “Người làm sao biết được người khế ước kia, giá trị tinh thần lực rất thấp?”

“Đoạn Sở lúc trước không thức tỉnh, ở Y Duy Tát được công nhận là phế vật a, giá trị tinh thần lực thấp kém là khẳng định thôi, có vấn đề gì sao?”

“Áo Lợi Người!” Mạch Duy bỗng nhiên lên tiếng, bình tĩnh hỏi: “Thủ đô tinh cầu đã biết Đoạn Sở ở Y Duy Tát có thanh danh là phế vật sao?”

“Làm sao có thể?” Áo Lợi Người cả kinh, theo bản năng nhìn Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở, thấy hân đã tới trước cabin, thấp giọng trả lời: “Tin tức Đoạn Sở là người khế ước, Đoạn gia vẫn luôn giấu diếm. Hạm trưởng Nhiễm Khê chính là lo lắng lại bị tập kích, không có nói thân phận người khế ước của cửu điện hạ. Nếu không phải ngày hôm qua đại diện hạ trở về, chúng ta cũng sẽ không biết người khế ước của cửu điện hạ xuất thân từ Đoạn gia. Mà quân bộ cùng hội nguyên lão đến nay, cũng chỉ biết cửu điện hạ thăng cấp có một người khế ước hôn mê năm ngày.”

Mạch Duy sắc mặt hoàn toàn trở nên không tốt, vừa rồi thông tin với hân chính là người khế ước của hân Vệ Thư Lan, Úc Thịnh Trạch có người khế ước là tin tức hân nói cho, nhưng thân phận của Đoạn Sở năng làm sao biết được?

Vòng tay chấn động hai cái, Mạch Duy cúi đầu, nhìn thấy Vệ Thư Lan lại phát một cái tin tức: “Ta không phải có ý tìm hiểu, chỉ là quan tâm cứu hoàng tử, mới có thể tìm thị vệ trưởng Tăng Lăng. Người sẽ không sinh khí đi? Người cũng biết, ta có mấy bằng hữu người khế ước, đều đối với cứu hoàng tử rất có hảo cảm, biết hân có người khế ước, khẳng định là muốn nghĩ hết biện pháp tìm hiểu.”

Áo Lợi Người thấy Mạch Duy sắc mặt không tốt, lại liên tưởng đến vấn đề lúc trước của hân, không khỏi nhăn lại mi hỏi: “Mạch Duy, tin tức Đoạn Sở là

người khế ước bị truyền ra ngoài?”

Mạch Duy lấy lại tinh thần, vội vàng lắc đầu, bắt quá vẫn là đem tin tức Vệ Thụ Lan phát tới nói cho Áo Lợi Ngươi.

“Thị vệ trưởng Tăng Lăng?” Áo Lợi Ngươi kinh ngạc đứng lên, Tăng Lăng vừa mới cùng đại hoàng tử trở về, chính là đi tham gia tiệc đính hôn của Đoạn gia đời thứ tư, đích xác sẽ biết tin tức của Đoạn Sở.

Hắn nghĩ nghĩ, nói Mạch Duy nhắc nhở Vệ Thụ Lan, không cần tùy tiện đem tin tức truyền ra, chính mình vội vàng chạy đi tìm Úc Thịnh Trạch.

“Ngươi là nói, thị vệ trưởng của đại ca ta, đem tin tức thân phận Tiểu Sở truyền ra ngoài?” Úc Thịnh Trạch một chút cũng không có kiêng dè Đoạn Sở, gọn gàng dứt khoát hỏi.

Áo Lợi Ngươi làm trợ lý của Úc Thịnh Trạch, từ trước đến nay luôn ưu tiên ý định của Úc Thịnh Trạch. Úc Thịnh Trạch đã coi trọng Đoạn Sở như vậy, hắn đương nhiên sẽ không kiêng dè, chỉ gật gật đầu: “Đúng vậy. Chính là lúc trước bệ hạ phân phó, tin tức có quan hệ đến Đoạn Sở người khế ước, vô luận là giá trị tinh thần lực hay là thời gian hôn mê, cũng không được công bố cho công chúng. Đây cũng phù hợp với tôn chỉ nhất quán của nghiệp đoàn người khế ước.”

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết, sau khi Áo Lợi Ngươi rời đi, đối với Đoạn Sở giải thích: “Tin tức về người khế ước ở nghiệp đoàn người khế ước đều là bí mật, phụ vương ta quyết định như vậy cũng không kỳ quái. Hơn nữa ngươi không cần lo lắng thái độ của bọn họ, ngươi là người khế ước của ta, bọn họ chỉ có thể chấp nhận lựa chọn của ta.”

“Ta biết, sẽ không lo lắng.” Đoạn Sở trên mặt lộ ra một tia cười yếu ớt, từ lúc ở dưới chiến hạm đến bây giờ, nếu hắn còn không biết Úc Thịnh Trạch vì cái gì một tác cũng không rời, thậm chí muốn dẫn hắn đi quân bộ, vậy hắn cũng quá trì độn.

Hắn nghĩ nghĩ, nói: “Kỳ thật chờ thêm vài ngày Bối Tinh Lan bọn họ trở về, ta lúc mười tuổi thí nghiệm giá trị tinh thần lực cũng không giấu diếm được. Cho nên Tăng Lăng nếu là muốn lợi dụng tin tức này để kích ta, thuận tiện là làm điều thừa.”

Đoạn Sở chưa thấy qua hoàng tử khác, nhưng đại hoàng tử lời nói phong độ, cùng hồ động trong lúc đó với Úc Thịnh Trạch, hắn đều thấy được. Đoạn Sở tuyệt không cảm thấy được, Tăng Lăng được đại hoàng tử cơ trí khôn khéo coi là tâm phúc, lại làm chuyện dư thừa lại đáng chú ý như vậy.

Úc Thịnh Trạch từ chối cho ý kiến, tay xoa xoa cái trán Đoạn Sở, cười khẽ nói: “Ngươi luôn thích nghĩ nhiều lắm.”

“Thịnh Trạch!” Đoạn Sở một phen chụp được tay Úc Thịnh Trạch, nhớ tới lần đó cùng đại hoàng tử giao phong, hoài nghi nhìn hắn hỏi: “Vậy ngươi cảm thấy được phải làm sao bây giờ?”

“Đương nhiên là trực tiếp hỏi.” Quả nhiên, Úc Thịnh Trạch thập phần đơn giản sáng tỏ.

Đoạn Sở có điểm bất đắc dĩ, bất quá, hắn cũng không cảm thấy được tính tình Úc Thịnh Trạch như vậy có cái gì không tốt. Chính là, nhìn nam tử trước mắt, Đoạn Sở tổng cảm thấy được nam tử khí thế lạnh lùng này, biểu tình hôm nay trở nên thập phần sinh động, cũng trở nên hay cười.

Nghĩ đến lúc trước hắn thử Úc Thịnh Trạch, là khoảng thời gian từ khi sinh ra tới nay cảm thấy mệt nhất, còn làm cho chính mình vẫn áy náy không thôi. Về sau còn có thể có một đồng vấn đề, Đoạn Sở quyết định hỏi: “Ngươi giống như tâm tình tốt lắm?”

Úc Thịnh Trạch đương nhiên gật đầu, mặt mày đều là thoải mái, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Đoạn Sở, trực tiếp trả lời: “Ngươi đã tỉnh lại, ta thật cao hứng.”

Áo Lợi Ngươi lại đây nhắc nhở đã tới tòa nhà quân bộ nghe vậy, dưới chân lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Người trực tiếp nghe được, lại hoàn toàn đổ mặt.

“Thịnh Trạch, ngươi. . .” Đoạn Sở dừng lại, thấy Úc Thịnh Trạch biểu tình còn thật sự thỏa mãn, bỗng nhiên không nói nổi nữa. Biết rõ trong lời nói của hắn không có khả năng có hàm nghĩa khác, nhắc nhở hắn, ngược lại có vẻ tự mình đa tình. Còn không bằng làm cho chính mình mau chóng quen thuộc Úc Thịnh Trạch thân cận.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở hai má trắng nõn che kín màu hồng, trong lòng vừa động, thiếu chút nữa lấy tay chạm vào, dư quang nhìn đến Áo Lợi Ngươi đã muốn đại ra, buông tay đang rục rịch.

“Tiểu Sở, chúng ta tới rồi.” Úc Thịnh Trạch nói xong, hảo tâm lôi kéo tay Đoạn Sở đi ra cửa cabin.

Đoạn Sở còn đang điều chỉnh tâm tình, căn bản không chú ý tay hai người đang nắm, phi hành khí hạ xuống, trực tiếp bị đưa vào phòng nghỉ của Úc Thịnh Trạch ở quân bộ, Úc Thịnh Trạch để lại Phổ Lôi Tư cùng hai Tử Tinh thú, còn có bốn hộ vệ của hoàng tử, xoay người đi vào phòng họp quân bộ.

“Các ngươi, muốn ta giao ra thân thể Trữ Khang Tri?”

Tháng Mười Một 25, 2015

Chương 40: Chương 40

Hắn là người khế ước của ta, trừ người nhà của hắn, ta sẽ không đem hắn giao cho bất luận kẻ nào.”

Úc Thịnh Trạch trầm tĩnh thiết một hơi từ chối, nhìn Lục Văn Bách đại tướng quân bộ tình báo quân sự vừa nảy đề nghị, thần sắc cũng trở nên không tốt: “Về nguyên nhân hắn từ vong, ta lúc trước đã cung cấp đáp án. Như thế nào, suốt hai năm qua, vẫn không tìm được người làm chủ phía sau Đảng Lương Tuấn, ngược lại muốn ta giao ra Trữ Khang Trí, là ai đề nghị?”

Áo Lợi Ngươi khoe miệng run rẩy, hắn biết cửu điện hạ sẽ không khách sáo, không nghĩ tới hắn gọn gàng dứt khoát chỉ trích bộ tình báo thất trách, thậm chí nghi ngờ động cơ của quân bộ.

Lục Văn Bách sắc mặt trở nên khó coi, tình hình quân bộ đều nằm trong tay hắn, nhưng Cáp Ngồi tình hệ là đế quốc hạn chế, cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch lại là tướng quân mặt trận thống nhất của Đế Ma Tư, hắn thật sự không tính toán nề tình, nhận định Trữ Khang Trí là bị làm hại, ai cũng đừng mong lấy được thi thể của Trữ Khang Trí trong tay hắn. Mà bị cửu hoàng tử ngay trước mặt nghi ngờ, hội nghị chấm dứt hẳn liền bị hoàng thất cùng hội nguyên lão trách cứ, vị trí của hắn có thể không yên ổn.

Tề Hạo Ngôn yên lặng nhìn Lục Văn Bách, đối với Phò Húc Nghiêu ngồi ở vị trí cao nhất trong hội nghị quân bộ tỏ thái độ: “Cửu điện hạ nói không sai. Chuyện của Trữ Khang Trí đích xác kéo dài đã lâu, tuy rằng bên ngoài đồn đãi, đều là hắn sợ hãi thức tỉnh nên mới thành như vậy, nhưng một tình cầu mới tiến nhập văn minh vũ trụ, thật sự không thể tưởng tượng được Đảng Lương Tuấn kia, làm sao có thể giấu diếm được mọi người, thoát khỏi trái đất.”

Hắn tạm dừng, dù bận vẫn ung dung nhìn phản ứng của Lục Văn Bách, thấy hắn lãnh nghiêm mặt không nói lời nào, cười cười nói: “Lục bộ trưởng, lúc trước còn có thể nói bọn họ tránh ở trái đất nên không thể kiểm tra tới tận đó, nhưng từ hai tháng trước, cửu điện hạ ở Đặc Lạc Tư tình cầu tìm được Trữ Khang Trí bị hại chết, không biết bộ tình báo tiến triển như thế nào rồi, tối thiểu, địa phương nào từng có chiến hạm thường lui tới cũng phải biết được chứ?”

Lục Văn Bách trầm mặc một lát, đứng lên, đối với Phò Húc Nghiêu nói: “Chuyện này, là bộ tình báo của ta làm việc bất lợi, ta nguyện ý nhận khiển trách của quân bộ.”

Phò Húc Nghiêu nhắm mi, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch trung cầu ý kiến: “Cửu điện hạ, ngời xem?”

Úc Thịnh Trạch thần sắc bất động, lạnh lùng nhìn Lục Văn Bách: “Theo quy định của quân bộ xử lý, chẳng lẽ không hợp tình hợp lý sao?”

Lục Văn Bách thái dương gân xanh ứa ra, bất quá tất cả mọi người đều biết, cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch thiên phú kinh người, làm việc không lưu tình cũng nổi danh giống nhau, khẩu khí này, hắn cũng chỉ có thể chịu đựng.

Tề Hạo Ngôn đồng tình nhìn hắn một cái, nhếch môi, đối với Úc Thịnh Trạch nói: “Cửu hoàng tử đừng tức giận, hội nghị lần này, trừ bỏ muốn xác định vấn đề của Trữ Khang Trí, càng nhiều chính là muốn biết, trái đất có thể tạm thời xếp vào tình cầu được bảo hộ hay không.”

Phò Húc Nghiêu cũng nhẹ nhàng thở ra, hỏi: “Vấn đề của Trữ Khang Trí, ta chờ sau đó có việc hỏi ngời. Bất quá ta nghe nói, ngời đã muốn tìm được người khế ước thích hợp? Là người Y Duy Tất?”

Úc Thịnh Trạch nghe vậy, sắc mặt dịu đi, gật gù đầu trả lời: “Là tìm được rồi, ngày mai ta dẫn hắn đi nghiệp đoàn người khế ước.”

Phò Húc Nghiêu vừa lòng gật đầu, cũng không có truy vấn thân phận người khế ước, trên thực tế, thân phận người khế ước đối với chiến sĩ chỉ là dẹt hoa trên gấm. Mà có người nói ở hội nghị quân sự, cửu hoàng tử tìm được người khế ước xứng đôi, giải quyết nguy cơ nổ tan xác mà bọn họ vẫn luôn lo lắng đề phòng, đã là việc đại hỷ. Như vậy chuyện tình của hắn đối với Trữ Khang Trí, cuối cùng vẫn là có hi vọng nương bộ.

“Như vậy, định vị trái đất thì sao?” Phò Húc Nghiêu hỏi.

Một tình cầu nguyên sinh, người đầu tiên phát hiện ra văn minh vũ trụ có thể phán đoán được giá trị nguyên thủy sau này, làm ra xử lý khác nhau. Nếu không có chủng tộc trí tuệ hoặc là chủng tộc trí tuệ mới bắt đầu xuất hiện, tự nhiên là có người ở lại để phát triển tình cầu. Nhưng người trái đất thế nhưng cũng có tinh thần lực thực thể hóa tồn tại, tình huống liền hoàn toàn bất đồng.

Tuy nhiên trái đất cách Cáp Ngồi tình hệ quá xa, không có khả năng thêm vào khu vực nội Cáp Ngồi tình hệ, chung quanh không có tình cầu có giá trị khác, sẽ xem nó rốt cuộc có giá trị này hay không, quân bộ cùng hội nguyên lão mới có thể phái hạm đội bảo hộ.

“Sau một trăm năm bảo hộ, có thể hướng lên liên minh vũ trụ đề án tự chủ.” Úc Thịnh Trạch trả lời: “Thực vật của trái đất, không chỉ có công hiệu như thuốc ngưng thần, còn có thể xúc tiến dị thú tiến hóa.”

Phổ Húc Nghiêu cả kinh, ngay cả Lục Văn Bách cũng đứng lên.

“Dị thú tiến hóa? Chẳng lẽ Ô Yên Vàng Ròng Thú lúc trước tấn công trái đất, chính là bởi vậy mới có thể một đường lao thẳng tới trái đất?” Lục Văn Bách mới vừa hỏi xong, sắc mặt cứng đờ. Đây là chức trách của hắn, thế nhưng hai năm sau khi phát hiện trái đất, lại từ một hoàng tử nói ra. Nếu đổi thành đại hoàng tử, chỉ sợ sẽ đến phiên nguyên lão đến răn dạy hắn thất trách.

Quả nhiên, Úc Thịnh Trạch gọn gàng dứt khoát hỏi lại: “Thu thập tiêu bản ở trái đất, từ hơn một năm trước đã truyền trở về, phòng tin tức chả lẽ không có phát hiện gì sao?”

Lục Văn Bách sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, Phổ Húc Nghiêu cũng lộ ra thần sắc bất mãn, bắt quá hắn không nói cái gì nữa, chỉ phát tay làm cho mọi người rời đi trước, chỉ để lại Úc Thịnh Trạch cùng Tề Hạo Ngôn.

Úc Thịnh Trạch nhìn Phổ Húc Nghiêu về mặt muốn nói lại thôi, lại ngồi vững vàng trên ghế.

Tề Hạo Ngôn bắt đầu đi đứng đây, đối với Úc Thịnh Trạch hành lễ: “Cửu điện hạ, kỳ thật vẫn là có quan hệ đến Trữ Khang Trí thi. . . .”

“Thân thể!” Úc Thịnh Trạch không khách khí đánh gãy, cũng không để ý tới thân phận người khế ước của Tề Hạo Ngôn, chỉ lạnh lùng nhìn Phổ Húc Nghiêu, không giải thích mà cự tuyệt: “Ta biết, cái mà các ngươi gọi là kiểm tra thi thể, căn bản là muốn nghiên cứu tinh thần lực thực thể hóa của hắn, không có khả năng!”

Úc Thịnh Trạch đứng lên, khí thế cả người trở nên dị thường sắc bén, tinh thần lực tạo thành lớp xoáy làm cho Tề Hạo Ngôn vội vàng né tránh.

“Cửu điện hạ!” Phổ Húc Nghiêu biết đụng vào kiêng kỵ của hắn, vội vàng giải thích: “Người khế ước tinh thần lực thực thể hóa, trong quá trình thức tỉnh, thân thể sẽ bị tinh thần lực không lồ cải tạo, trừ bỏ sinh ra các loại thiên phú kỳ dị, một vài người khế ước có thể tự mình chế tạo một cái không gian dị độ, thân thể Trữ Khang Trí. . . .”

Úc Thịnh Trạch sắc mặt hoàn toàn âm trầm, lại khó có được nhẫn nại giải thích: “Trữ Khang Trí từ mười mấy năm trước liên dần dần mất đi ngũ cảm, cho dù có không gian dị độ, cũng là phụ thuộc vào tinh thần lực, người đã tiêu vong, ngươi cảm thấy còn có thể tìm được sao?”

Hắn nói xong, không tiếp tục để ý đến Phổ Húc Nghiêu cùng Tề Hạo Ngôn, lập tức tiêu sái ra khỏi phòng họp.

“Cửu điện hạ!” Áo Lợi Ngươi vẫn chờ ở cửa, thấy hắn xuất hiện, vội vàng nghênh đón.

“Cửu điện hạ, vương hậu đến đây.”

Úc Thịnh Trạch dừng lại cước bộ, nhìn về phía Áo Lợi Ngươi hỏi: “Vương hậu đi vào phòng nghỉ của ta?”

“Không, vương hậu ở bên phòng y tế.” Áo Lợi Ngươi trả lời, lại bổ thêm một câu: “Vừa rồi thu được tin tức, Đoạn Sở người khế ước tựa hồ mệt mỏi, đã ngủ ở trong phòng nghỉ.”

Úc Thịnh Trạch gật gù đầu, xoay người đi về hướng khác. Trong tất cả các tòa nhà quân sự, đều không thể sử dụng tinh thần lực để dịch chuyển.

Đẩy cửa đi vào, một nữ nhân ôn nhu thanh tao lịch sự mỉm cười ngẩng đầu, nhìn thấy Úc Thịnh Trạch, sắc mặt trầm xuống, mạnh mẽ đứng dậy, vội tới trước mặt Úc Thịnh Trạch, trầm giọng nói: “Hừ, xác định người khế ước cũng không nói cho ta biết, trong mắt người còn có mụ mụ này hay không!”

Úc Thịnh Trạch dư quang nhìn đến Áo Lợi Ngươi vừa lúc đóng cửa, bắt đầu dĩ dờ lầy nằng: “Mẫu thân, ngươi chính là vương hậu!”

“Cái gì vương hậu, ta chính là người khế ước!” Lộ Dịch Toa cường điệu, thần sắc dõng dạc, lại khôi phục đoàn trang lúc trước, đánh giá đứa con, hỏi: “Đoạn Sở kia, giá trị tinh thần lực thật sự rất thấp sao?”

Úc Thịnh Trạch trầm giọng: “Hắn lúc mười tuổi thí nghiệm là cấp D.”

Lộ Dịch Toa ánh mắt hơi hơi nheo lại, hoài nghi nhìn nhìn đứa con: “Hắn cùng ngươi hoàn toàn phù hợp, nếu giá trị tinh thần lực mới cấp D, cho dù độ tín nhiệm thấp, cũng không ngăn được dấu hiệu tinh thần lực cực cao của ngươi, cho dù thật sự hôn mê, cũng có thể rất nhanh liền tỉnh lại mới đúng. Ta chẳng lẽ thật sự đã đoán sai?”

“Vậy ngươi coi như hắn cùng ta giống nhau đi!” Úc Thịnh Trạch về mặt không thêm để ý trả lời.

“Vậy làm sao có thể!” Lộ Dịch Toa trừng mắt nhìn Úc Thịnh Trạch, khuôn mặt đoàn trang tràn đầy tức giận, nhứt chíp nói: “Tinh thần lực hoàn toàn thực thể hóa, còn có thể cùng ngươi hoàn toàn phù hợp, chỉ có thể là người trái đất kia chết rồi mà có thể sống lại thôi!”

Nói đến cùng, vẫn là tức giận Trữ Khang Trí lúc trước, Lộ Dịch Toa thở dài, thấy Úc Thịnh Trạch không có phản ứng gì, hung hăng đánh vào bả vai Úc Thịnh Trạch.

“Quên đi, nếu thật sự đã tìm được người khế ước hoàn toàn phù hợp, ta là mẹ ngươi cũng yên tâm.” Nàng đưa cho Úc Thịnh Trạch một cái hòm thuốc: “Nơi này có một ít thuốc, trừ bỏ củng cố tinh thần lực cho ngươi, cũng có đưa cho Đoạn Sở, hắn không có thông qua nghiệp đoàn người khế ước để ký khế ước, trực tiếp cho ngươi khai thông tinh thần lực. Cho dù tinh thần lực không bị hao tổn, trong khoảng thời gian này cũng tránh không được mệt nhọc.”

Lộ Dịch Toa phát tay, tháp tháp tháp (tiếng bước chân) bước ra cửa, tựa hồ nhớ tới cái gì, thả chậm tốc độ, khí chất cả người đại biến, tao nhã ẩn cái nút, cửa vừa mở ra, dáng vẻ lại như lúc trước rời khỏi.

Úc Thịnh Trạch nhìn mẫu thân mình rời đi, trầm mặc, cấp Áo Lợi Ngươi khai thông quyền hạn, để hắn có thể tiến vào tư trạch của mình sửa sang lại, chính mình lại xuống lầu, đi trở về phòng nghỉ.

“Cửu điện hạ!” Phở Lôi Tư thật cẩn thận tiến lên hành lễ.

Úc Thịnh Trạch liếc mắt một cái liền thấy được ***g thú rỗng tuếch, sắc mặt lại trầm xuống. Hắn lặng yên không một tiếng động đẩy cửa phòng nghỉ, bên trong tối đen cũng không ngăn trở được tầm mắt của hắn. Đoạn Sở đang nằm ngửa trên giường, hai tay thập phần an phận khoát lên bụng, hai Từ Tinh thú lần này không có ở trên giường, đang ở trên mặt đất quay cuồng xoay đến xoay đi, kỳ dị không có phát ra nửa điểm tiếng vang.

Úc Thịnh Trạch tinh thần lực vô thanh vô tức quán lấy hai tiểu thú, ngăn cách thanh âm vút về phía cửa, rồi hoàn toàn đóng lại. Hắn đem tầm mắt chuyển hướng tới Đoạn Sở, thanh niên tựa hồ thật sự mệt mỏi, cho dù buổi chiều mới tỉnh, lúc này lại ngủ rất trầm, một chút cũng không bị quấy nhiễu. Hai mắt nhắm chặt che lại đôi con ngươi trầm tĩnh thấu triệt, khóe miệng theo thói quen cong lên lại vì đang ngủ mà tan biến, hơn nữa lông mày nhăn lại, môi nhếch lên, Đoạn Sở tựa hồ tâm sự rất nhiều.

Úc Thịnh Trạch lẳng lặng quan sát nửa ngày, vẻ mặt hoảng hốt, bỗng nhiên tiến lên hai bước, cúi thắt lưng, bàn tay hướng về phía cổ áo Đoạn Sở, rồi lại dừng lại, không tiếng động thờ dài, vòng thông tin rung lên, ngọn đèn trên bốn góc trần nhà bỗng nhiên sáng lên mờ nhạt, Úc Thịnh Trạch không nhìn lại thanh niên trên giường, ngược lại xoay người rời khỏi phòng.

2

Tháng Mười Một 25, 2015

41

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 41

Đoạn Sở bị đói tỉnh, chờ mở mắt ra thấy được trần nhà xa lạ, hắn mới nhớ tới, chính mình đang ở quân bộ lại ngủ dễ dàng như vậy. Bất quá, Đoạn Sở hồ nghi nhìn ánh đèn, hắn xác định mình ngủ lúc chạng vạng, căn bản không bật đèn. Nghĩ tới có thể là Úc Thịnh Trạch tiến vào, Đoạn Sở vội vàng trở mình đứng dậy.

Phòng nghỉ của Úc Thịnh Trạch ở quân bộ rất lớn, bên trong cái gì cũng có đầy đủ, Đoạn Sở vội vàng sửa sang lại bản thân rồi đi ra khỏi phòng ngủ, vừa lúc nhìn thấy Úc Thịnh Trạch ở bàn công tác.

“Tỉnh?” Úc Thịnh Trạch vừa quay đầu lại, thấy được sắc mặt hồng nhuận, lại không có tinh thần của Đoạn Sở, trong mắt toát ra một tia khác thường, buông thư trong tay, từ trên bàn mở ra hộp đựng thuốc, lấy một lọ thuốc, đứng dậy đi tới bên người Đoạn Sở, đưa cho hắn.

“Đây là thuốc Thư Trữ.”

Đoạn Sở “Nga” một tiếng, không nói hai lời tiến lên nhận lấy uống, đại não bỗng nhiên cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Thuốc này hiệu quả tốt thật.” Đoạn Sở có điểm kinh ngạc, hiệu quả tựa hồ so với lúc trước Nguyên Vinh Nghị đưa cho hắn nhanh hơn. Hắn nhớ rõ thuốc Thư Trữ dành cho người thương, hiệu quả không có khả năng nhanh như vậy.

“Là mẫu thân của ta đích thân làm ra, nàng là nhà chế thuốc cấp bậc đại sư.” Úc Thịnh Trạch nói xong, thấy Đoạn Sở tựa hồ còn chưa phản ứng kịp, cẩn thận giải thích: “Nhà chế thuốc cấp cao cũng phân ra cấp bậc, là nhà chế thuốc cấp bậc đại sư và nhà chế thuốc cấp bậc tông sư. Nhưng nhà chế thuốc cấp bậc tông sư, trong lịch sử mới xuất hiện ba người. Một trong số đó chính là người phát minh ra thuốc tiến hóa.”

Đoạn Sở có điểm kinh ngạc, không nghĩ tới mẫu thân Úc Thịnh Trạch trình độ cao như vậy, hơn nữa nàng còn là người khế ước.

Úc Thịnh Trạch nói xong, nhìn Đoạn Sở kinh ngạc, nở nụ cười, kéo hắn tới bàn công tác, đem thư từ chất đống trên bàn đẩy ra, bàn công tác trống rỗng xuất hiện một cái hòm bằng kim loại. Vừa mở ra, một cỗ hương khí mê ly từ trong hòm truyền ra.

Đoạn Sở có điểm quần bách cười cười, lại bị Úc Thịnh Trạch đè lại bả vai ngồi xuống.

“Ngươi ăn trước đi, ăn xong rồi ta có việc cần bàn với ngươi.” Úc Thịnh Trạch phân phó, cầm lấy sách vở ngồi ở một bên khác của chiếc ghế dài.

Đoạn Sở cầm lấy dao nĩa, bỗng nhiên dừng một chút, nhìn Úc Thịnh Trạch hỏi: “Trong tay ngươi là cái gì?”

Úc Thịnh Trạch ánh mắt tối sầm, quay đầu lại, nhẹ giọng trả lời: “Là thư, là thư bằng giấy của người trái đất. Ta đi nơi đó góp nhặt không ít, đến lúc đó đều đặt ở trong phòng sách báo, cùng sách lựa hỏi trước cất chung một chỗ, ngươi thích thì đi nơi đó xem.”

Đoạn Sở mắt sáng rực lên, cong cong mặt mày, gật gật đầu, sau đó hết sức chuyên chú ăn cơm.

Chờ trấn an tốt dạ dày kêu gào, hắn uống một ngụm canh nóng, mới chậm rãi thở ra, đứng lên, đi đến bên cạnh Úc Thịnh Trạch, con mắt liếc một cái, Đoạn Sở liền thấy rõ ràng, Úc Thịnh Trạch vậy mà lại đang xem bản đồ trái đất.

“Ngươi xem bản đồ?” Đoạn Sở cảm thấy vui vẻ. Xem ra lúc trước ở trái đất, Úc Thịnh Trạch thật đúng là thu thập không ít tư liệu về trái đất. Vậy thời gian hắn về nhà, nói không chừng có thể rút ngắn rất nhiều.

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, ý bảo Đoạn Sở ngồi xuống, bàn tay vừa lật, lòng bàn tay trống rỗng xuất hiện một cái mô hình trái đất tinh xảo, đưa cho Đoạn Sở đang bị giật mình.

“Đây chính là mô hình trái đất.” Úc Thịnh Trạch cũng không nhìn biểu tình Đoạn Sở, chỉ khinh miêu đạm tả – nhẹ nhàng bâng quơ đem tin tức trái đất có thể được xếp vào những tình cầu được bảo hộ nói ra, còn nói: “Chờ ngươi có thể thích ứng xuyên qua trùng động, chúng ta là có thể cùng đi trái đất, vừa lúc đem Trữ Khang Trí về.”

Đoạn Sở cảnh giác nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, thấy hắn còn chuyên tâm xem bản đồ, nhin không được hỏi: “Ngày hôm qua Mạch Duy không phải đã nói, những gì được đề cập trong hội nghị quân bộ đều là cơ mật nên ta không thể tham dự, ngươi như vậy có tính là tiết lộ cơ mật hay không?”

Úc Thịnh Trạch ngẩng đầu, cánh tay thân cận khoát lên bờ vai hắn, trầm giọng trả lời: “Ta đã nói ngươi không cần nghĩ nhiều. Quân sự cơ mật đương nhiên không thể nói, cho nên ta nói ra, nhất định không phải bí mật. Ngươi về sau là người kẻ ước của ta, không cần cần thận như vậy.”

Đoạn Sở tay cầm mô hình trái đất căng thẳng, chỉ cảm thấy bàn tay Úc Thịnh Trạch đặt ở bả vai dị thường nóng. Bất quá, Úc Thịnh Trạch nói không sai, hắn đích thực cần phải cho Úc Thịnh Trạch tin nhiệm cùng bằng phẳng thành khẩn.

“Ta đã biết.” Đoạn Sở hướng về phía Úc Thịnh Trạch cười cười, lấy tay quay mô hình trái đất, hỏi: “Ngươi nói tình cầu được bảo hộ, đến tột cùng là cái gì? Về sau trái đất, cũng sẽ xếp vào phạm vi của Cấp Ngồi tinh hệ sao?”

Úc Thịnh Trạch lắc lắc đầu: “Cái gọi là tình cầu được bảo hộ, chính là giúp tình cầu không bị dị thú cùng hải tặc vũ trụ xâm lấn, đương nhiên, mặt khác văn minh vũ trụ một khi phát động thực dân xâm lược, quân bảo hộ do Cấp Ngồi tinh hệ phái đi cũng có thể làm trọng tài thay thế liên minh vũ trụ. Bất quá trái đất ở quá xa Cấp Ngồi tinh hệ, hạm đội của chúng ta một khi gặp văn minh khác tập kích, rất khó đến được đúng lúc để trợ giúp. Cho nên, trước mắt trái đất không có khả năng được đưa vào phạm vi của Cấp Ngồi tinh hệ.”

Đoạn Sở vừa nghe, ánh mắt nóng lên, vội vàng che dấu đem ánh mắt chuyển hướng tới mô hình trái đất còn xoay tròn. Lại nói tiếp, bởi vì từ nhỏ đến lớn do thân thể không tốt, hắn vẫn rất am hiểu che dấu cảm xúc. Nhưng mỗi một lần gặp được Úc Thịnh Trạch, lại dễ dàng bị hắn làm kích động.

Hắn bỗng nhiên thu hồi mô hình trái đất, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch hỏi:

“Thịnh Trạch, đề nghị trái đất trở thành tình cầu được bảo hộ, khẳng định cũng muốn có giá trị gì đó, quân bộ mới có thể thông qua đúng không?”

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, lấy tập bản đồ đẩy tới, ngón tay ở trên mặt bản vẽ tìm một vòng: “Hoàn cảnh sinh thái của trái đất phức tạp đa dạng, động thực vật chủng loại nhiều, mà công hiệu các loại lại không giống nhau, trà có công hiệu của thuốc ngưng thần ngươi cũng biết đó, mà các cây khác như ca cao cùng cà phê, có thể kích thích tinh thần lực bạo động của chiến sĩ.”

Hắn dùng một chút, tay nhẹ nhàng nhấc lên, vách tường bỗng nhiên xuất hiện một cái màn hình lớn, ở hư không điểm vài cái, thân thể Ô Yên Vàng Ròng thú thật lớn, tư thái rít gào phụt lên ngọn lửa xuất hiện. “Ba loại vật phẩm này đều có thể sinh ra ảnh hưởng đối với tinh thần lực, thậm chí tới một mức độ nào đó, còn có thể thúc đẩy dị thú tiến hóa. Cho nên quân bộ khẳng định xin hội nguyên lão thông qua.”

Đoạn Sở nhăn lại mi, theo bản năng nhớ tới lúc trước Úc Thịnh Trạch có hỏi, nước trà có cái gì bất đồng.

“Ý của ngươi, năng lượng của Từ Tinh thú không đúng, kỳ thật cũng là tiến hóa?” Đoạn Sở hỏi, trong lòng lại thập phần khiếp sợ, nếu là như thế này, lấy việc Từ Tinh thú luôn bỏ nhào lên người hắn, suy luận ra Ô Yên Vàng Ròng thú, tổng không thể nói nguy cơ lần đó của trái đất là do hắn mang đến đi? Việc này cũng quá kinh khủng. Tuy rằng ba loại thực vật này tồn tại ở trái đất đã hơn trăm ngàn năm, dị thú tập kích lại chỉ có một lần.

“Đúng vậy.” Úc Thịnh Trạch khẳng định, ánh mắt nhìn thẳng Đoạn Sở nói: “Ta muốn ở phòng nghiên cứu của quân bộ kiểm tra hai Từ Tinh thú, năng lượng dao động hiện tại của chúng nó, đã cải tạo thân thể chúng nó, phương hướng tiến hóa cụ thể không biết, bất quá quả thật là tiến hóa.”

Đoạn Sở sắc mặt có điểm mất tự nhiên, cau mày cũng không lên tiếng. Lúc trước mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng chuyện tới trước mắt, hắn vẫn là không biết, nên giải thích sự tồn tại của không gian trà son như thế nào, hơn nữa cái bót kia giống dây chuyền lúc trước như thế.

Hai người trong lúc này bỗng nhiên có chút cứng ngắc, Úc Thịnh Trạch nhìn Đoạn Sở gần trong gang tấc, tay ở bên người nắm rồi lại thả ra, đối với Đoạn Sở vẫn lạnh tránh, trong lòng nhiều ít có điểm thất vọng, chỉ là đơn giản buông tha, nhưng không hoàn toàn thoải mái. Mà tìm lại được đã là kỳ tích lớn nhất, Cấp Ngồi tinh hệ lại thập phần chú trọng riêng tư của người kẻ ước. Tất cả quyết định của Đoạn Sở, chỉ cần không có nguy hiểm cho đế quốc cùng bọn họ, hắn đều không có quyền lợi yêu cầu Đoạn Sở bằng phẳng.

Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên chìa tay ra, cầm lấy đôi tay của Đoạn Sở còn đang bối rối, nhìn sự khó hiểu trong ánh mắt màu đen của thanh niên, đứng dậy kéo hắn, đi tới bên cạnh cửa sổ nói:

“Tìm không được nguyên nhân cũng không cần sốt ruột. Lá trà mang tới tiến hóa, mà lúc trước không có, có thể là lần này phao trà, trong lúc vô ý dung nhập tinh thần lực của ngươi. Ta dù sao cũng là chiến sĩ, đối với người khế ước không biết. Bất quá hội nghị hôm nay, những người tham gia có nhắc tới người khế ước tinh thần lực thực thể hóa, sẽ có rất nhiều thiên phú kỳ dị. Chờ ngươi đi học viện người khế ước, nhớ rõ chú ý nghiên cứu tư liệu phương diện này. Đương nhiên, ngươi có thể tra cứu ở phòng sách báo của ta trước.”

Đoạn Sở vẫn ần ần có suy đoán, nghe được lời nói của Úc Thịnh Trạch, liền càng thêm xác định. Trà son không gian cần có tinh thần lực của hắn mới có thể tiến vào, mà trà trong không gian chỉ có hắn uống qua, hơn nữa phân loại bố cục mang đậm sắc thái cá nhân làm hắn thực nghi hoặc, nếu trà son đều là dựa vào tinh thần lực của hắn, có lẽ một chút cũng không kỳ quái.

“Àn, ta sẽ chú ý.” Đoạn Sở trả lời, lại có điểm lo lắng hỏi: “Thịnh Trạch, ngươi lúc trước tác chiến cũng uống trà kia, lúc sau đột phá thăng cấp, có thể hay không cũng liên quan tới nó?”

Hắn còn nhớ rõ khi Úc Thịnh Trạch thăng cấp, trong nhà ăn rất nhiều người đều nói năng lượng bạo động quá mức khổng lồ. Nếu thật là cùng chén trà kia có quan hệ, vậy hắn có thể thiếu chút nữa đã gặp rắc rối. Tiếp theo, nhất định không thể dễ dàng xuất ra lá trà cùng nước trong không gian.

Úc Thịnh Trạch trên mặt hiện lên một tia ngoài ý muốn, trong lòng thỉnh thoảng xuất hiện một cỗ vui sướng. Từ khi phát hiện thân phận thật của Đoạn Sở, hắn cũng chỉ biết, Đoạn Sở cùng bọn họ có ngăn cách quá sâu, nhưng cho dù Đoạn Sở vẫn đối với hắn không dám thẳng thắn thành khẩn, nhưng vẫn để ý đến hắn, như những người khế ước khác.

“Đích xác có quan hệ.” Úc Thịnh Trạch nhẹ giọng nói, nhìn thấy Đoạn Sở hiện lên thần sắc áy náy, nắm chặt tay hắn, khóe miệng không tự giác giờ lên. “Bất quá là chuyện tốt. Ta vốn đang bị dừng ở điểm giới hạn, chính là lúc này chiến đấu, nếu không phải đột nhiên nhiều ra vài con Ô Yên Vàng thú, ta thậm chí có thể tự do lựa chọn thời gian đột phá, căn bản không có nguy hiểm như ở chiến trường đột phá.”

Đoạn Sở đối với động tác của Úc Thịnh Trạch cũng không để ý, chỉ cảm thấy tinh thần rung lên: “Thật sự? Vậy Nguyên Vĩnh Nghị lúc trước muốn ta nghiên cứu lá trà, có lẽ thật sự khả thi!”

Úc Thịnh Trạch đồng ý gật gật đầu, hiện tại hắn có điểm hiểu được ý tưởng của Nguyên Vĩnh Nghị. Đoạn Sở trước mắt giá trị tinh thần lực không thể truyền ra ngoài, nếu hắn có năng lực nghiên cứu chế tạo thực vật trái đất thành công, có lẽ, rất nhiều phiền toái có thể giải quyết dễ dàng, sẽ không bao giờ có người nghi ngờ độ xứng đôi của bọn họ nữa.

Đoạn Sở hoàn toàn buông xuống lo lắng, từ lúc Úc Thịnh Trạch lôi kéo ly khai tòa nhà quân bộ. Phở Lôi Tư cùng hai Tử Tinh thú đều bị Áo Lợi Ngươi mang đi, đội hộ vệ hoàng tử cũng bị Úc Thịnh Trạch giải tán. Nhìn thấy chỉ có hắn cùng Úc Thịnh Trạch trong phi hành khí tư nhân, Đoạn Sở càng thêm thả lỏng.

Tư trạch của Úc Thịnh Trạch ngay tại phụ cận học viện Đế Ma Tư, nghe nói vương hậu mua thêm vào thời điểm hắn mười hai tuổi.

“Khi đó ta vừa mới thức tỉnh, đã bị đưa vào học viện chiến sĩ Đế Ma Tư, mẫu thân ta cảm thấy quay về hoàng cung rất phiền toái, liền ngay tại nơi này mua phòng ở.” Úc Thịnh Trạch giải thích.

Tư trạch của hắn tuy rằng là tòa nhà hai tầng lầu duy nhất, bất quá bên trong phòng ngự thập phần khủng bố, cho dù hắn trong lúc không ở, cũng không lo lắng an toàn của Đoạn Sở. Mà học viện Đế Ma Tư đối với người thức tỉnh từ trước đến nay khoan dung, Đoạn Sở về sau cũng có thể không ở ký túc xá.

“Hoàn cảnh nơi này đẹp và tĩnh mịch, ngươi về sau mỗi ngày về nhà, cũng có thể miễn được nhiều lần đi xã giao. Hơn nữa phòng sách báo cùng phòng chế thuốc của mẫu thân ta lúc trước làm nghiên cứu đều có, ngươi nghiên cứu lá trà cũng thuận tiện. Bất quá ta đã vài năm không ở, có chút đồ vật có thể không được đầy đủ.”

Đoạn Sở nghe được động dung, ánh mắt màu đen tràn đầy lo lắng. Úc Thịnh Trạch là nam tử nghiêm nghị lạnh lùng, trầm mặc ít lời, làm việc mạnh mẽ vang dội. Nhưng hiện tại không ngại phiền hà giới thiệu, nói trong nói ngoài, đều là hy vọng hắn đem nơi này nhà mình, mà thủ đô tình cầu mặc dù có Đoạn gia, nhưng ngay cả nguyên chủ cũng chưa được nhìn thấy nơi ấy.

“Tốt, ngày mai từ nghiệp đoàn người khế ước trở về, chúng ta nhìn xem phải thêm cái gì, vừa lúc đưa Phở Lôi Tư an bài sự tình.” Đoạn Sở thoải mái cười nói.

Hai người hạ phi hành khí, đại môn mở ra, Áo Lợi Ngươi về mặt bắt đầu đi nghênh đón.

“Cửu điện hạ, đại điện hạ đội ngài đã đợi ngài hơn hai giờ, Thanh Hàn điện hạ cũng ở đây.”

Tháng Mười Một 29, 2015

Chương 42: Chương 42

Úc Thịnh Trạch nghe được huynh trưởng cùng cháu gái đến, tựa hồ không hề ngoài ý muốn, chỉ đối với Đoạn Sở nói một câu: “Thanh Hàn tính tình thẳng thắn, không thích sẽ không đề ý tới” sau đó lười kéo Đoạn Sở đi vào.

Áo Lợi Ngươi vội vàng cúi đầu, sắc mặt có điểm vận vẹo. Hắn cơ hồ có thể tưởng tượng, bên trong sẽ có cảnh tượng náo nhiệt như thế nào. Bất quá hắn không cần đi vào, vừa lúc không bị lấy làm nơi trút giận.

Đoạn Sở lại cảm thấy không sao cả, vô luận là tin tức hắn có giá trị tinh thần lực thấp, hay là lúc trước hắn hôn mê quá lâu bị người hiểu nhầm thành độ tín nhiệm thấp, ấn tượng của hoàng thất đối với hắn cũng đã không tốt. Mà hắn cũng không cần bận tâm, dù sao hắn chính là người khế ước, khai thông tinh thần lực cho chiến sĩ là chức trách của hắn, làm vui lòng hoàng thất không nằm trong phạm vi của hắn. Úc Thịnh Trạch nói như vậy, đúng là gãi đúng chỗ ngứa.

Hắn thân nhiên đi theo Úc Thịnh Trạch đến đại sảnh, dọc theo đường đi ngay cả tới tở cũng không nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc.

“Cửu hoàng thúc!” Mới vừa tiến vào đại sảnh, một thanh âm thanh thúy dễ nghe như chuông bạc vang lên, một đạo thân ảnh lửa đỏ đánh tới.

Không đợi Úc Thịnh Trạch phản ứng, “A” một tiếng kêu đau, thân ảnh màu đỏ bay về phía sau, “Phù phù” một chút rồi hạ xuống ghế mềm. Đoạn Sở tập trung nhìn lại, thân ảnh hồng sắc là một bé gái thập phần xinh đẹp, da thịt trắng nõn, mái tóc màu vàng ngắn xoăn nhẹ, ánh mắt đen sáng, thoạt nhìn sức sống bắn ra bốn phía. Nàng vẻ mặt bùi mui mắt hứng, tuổi tương tự Đoạn Hàm Lô, tính tình lại hoàn toàn bất đồng.

“Cửu hoàng thúc, người ta rất nhớ người a! Làm sao có thể vừa gặp mặt liền đánh ta!” Úc Thanh Hàn bất mãn oán giận, ánh mắt nhanh như chớp chuyển động, nhìn đến Đoạn Sở, còn trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Ta không đánh người, chỉ đẩy người ra. Nữ hài tử không thể thô lỗ như vậy!” Úc Thịnh Trạch răn dạy, sau đó nhìn về phía đại hoàng tử Úc Hồng Trì đang đồng dạng lấy ánh mắt trừng hắn, nói: “Đại ca, Thanh Hàn đã mười ba tuổi, người hắn nên hảo hảo dạy bảo cho đúng.”

Úc Hồng Trì tức giận đến mặt trợn trắng, chính mình cùng nữ hài tử nhỏ như vậy so đo, thế nhưng còn mặt mũi nói cách dạy của hắn có vấn đề.

“Thanh Hàn, không được nháo!” Úc Hồng Trì nhẹ kêu một tiếng, sau đó tựa tiểu phi tiểu nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Cửu đệ, người ngay cả hoàng cung cũng không quay về, trực tiếp tới nơi này, ngay cả phụ hoàng mẫu hậu cũng chưa gặp qua?”

Úc Thịnh Trạch giống như không nghe thấy kéo Đoạn Sở đi qua, ở ghế chủ vị song song ngồi xuống.

“Đại ca suy nghĩ nhiều, mẫu thân đã tới quân bộ, phụ hoàng cũng đã liên lạc rồi.” Hắn nói xong, nhìn Úc Hồng Trì, hỏi lại: “Vừa lúc ta cũng muốn hỏi đại ca một chút, Tăng Lăng chính là người đem tin tức của Đoạn Sở truyền ra ngoài?”

Úc Hồng Trì bị kiềm hãm, không chút do dự phản bác: “Làm sao có thể, chuyện này Tăng Lăng làm sao lại nói ra ngoài?”

“Tăng thúc thúc nói cho ta biết a!” Thanh âm giòn tan không chút lưu tình như đánh vào mặt đại hoàng tử, Úc Hồng Trì trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía nữ nhi, hình tượng ung dung cao quý cái gì cũng không để ý. “Người, người hỏi Tăng Lăng, còn truyền đạt cho người khác?”

Cho dù thấy phụ thân sắc mặt xấu hổ, Úc Thanh Hàn từ nhỏ đến lớn được nuông chiều, không thêm quan tâm gặt đầu thừa nhận: “Đúng vậy, nói cho mọi người cùng Thư Lan tỷ, các nàng đều thực lo lắng!”

Nữ hài tử lẩm bẩm nói xong, lại thập phần thất lễ chỉ vào Đoạn Sở hỏi Úc Thịnh Trạch: “Cửu hoàng thúc, hắn chính là Đoạn Sở kia sao? Người khế ước mà người sắp ký khế ước?”

Úc Thịnh Trạch “Ân” một tiếng, còn chưa nói xong, Úc Thanh Hàn khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, không chút khách khí đối với Đoạn Sở nói: “Không được! Ta không thích hắn!”

Úc Thịnh Trạch một chút cũng không để ý đến bộ dáng bốc đồng của cháu gái, chỉ lãnh đạm nói lại: “Ta thích!”

Úc Thanh Hàn trợn to mắt, thoạt nhìn thập phần giật mình, sau đó nổi giận đùng đùng đối với Đoạn Sở chỉ trích: “Nhất định là người lừa gạt cửu hoàng thúc của ta đúng không, người giấu đồ bìm leo! Lợi dụng cơ hội lúc cửu hoàng thúc vắng mặt, bằng không người làm sao có thể tính lại muện như vậy!”

Đoạn Sở sắc mặt lúc này không tốt, bất quá đều là nhin cười đến lợi hại, chưa từng gặp qua tiểu nha đầu nào không nhìn mặt cha mẹ như vậy. Lúc này thấy tiểu nha đầu tức giận trừng hắn, Đoạn Sở cũng không sinh khí, chỉ là thân nhiên hỏi lại: “Người cảm thấy được cửu hoàng thúc của người rất ngốc sao?”

“A?” Úc Thanh Hàn khó hiểu nháy mắt mấy cái, rất nhanh tức giận từ trên ghế nhảy xuống, kiêu ngạo lớn tiếng phản bác: “Người mới ngốc, cửu hoàng thúc của ta lợi hại nhất, ai cũng không bì kịp!”

Đoạn Sở nhìn Úc Hồng Trì bị nữ nhi bêu xấu, buồn cười hỏi: “Nếu như vậy, ngươi vì cái gì cảm thấy ta có thể lừa gạt được cửu hoàng thúc của ngươi?”

“A?” Úc Thanh Hàn sững sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh mờ mịt: “Nhưng, giá trị tinh thần lực của ngươi rất thấp?”

Đoạn Sở bỗng nhiên cảm thấy được bàn tay đột nhiên ấm áp, Úc Thịnh Trạch vỗ vỗ mu bàn tay hắn, mặt mang theo xin lỗi nhìn hắn, cười cười, bảo hắn không cần để ý.

“Ngươi coi thường người khế ước giá trị tinh thần lực thấp?” Đoạn Sở thoải mái hỏi.

Úc Hồng Trì lạnh mặt, sắc bén nhìn về phía Đoạn Sở, tinh thần lực vô hình không khống chế xuất ra, lại bị Úc Thịnh Trạch dễ dàng hóa giải.

Úc Thanh Hàn không có chú ý tới những điều này, chỉ là không có nửa điểm do dự lắc đầu: “Đương nhiên không phải, cửu hoàng thúc nói, người khế ước đều cần được tôn kính!”

Đoạn Sở biểu tình dịu đi, nhìn về phía tiểu cô nương trước mắt, hỏi: “Ký khế ước chỉ có quan hệ với xứng đôi tinh thần lực, ta và cửu hoàng thúc của ngươi hoàn toàn xứng đôi, ngươi cũng không khinh thường người khế ước giá trị tinh thần lực thấp, vậy ngươi vì cái gì không thích ta?”

Úc Thanh Hàn vô thức đứng lên, đầu đầu đều là nghi vấn, trông mong nhìn Úc Thịnh Trạch, thấy hắn đối với Đoạn Sở tựa hồ thật sự vừa lòng, lại đáng thương hề hề nhìn Úc Hồng Trì: “Ba ba, mẹ mẹ cùng Thư Lan tỷ rõ ràng đều nói không tốt, rốt cuộc vì cái gì không tốt a?”

Úc Hồng Trì không nghĩ tới, đứa con cùng ngay cả cha mẹ cũng bán đứng, tức giận đến ngứa mắt, rồi lại luyến tiếc mà không thể nổi giận với nữ nhi. Nhìn đầu sỏ Úc Thịnh Trạch nhếch môi, lại thêm Đoạn Sở ngồi bên người hắn đem nữ nhi của mình dụ hồng đến không thấy phương hướng, hận đến hàm răng đều ngứa. Nghĩ đến thái độ của Úc Thịnh Trạch hẳn cũng hiểu, Đoạn Sở lại cùng Đoạn gia nháo trở mình, hẳn đường đường là đại hoàng tử, chẳng lẽ còn sợ một người khế ước sao?

“Bởi vì người giá trị tinh thần lực thấp, thiên phú cũng sẽ rất thấp, ngươi không hy vọng bên người của cửu hoàng thúc ngươi có người có thiên phú cao có thể làm nhà chế thuốc cấp cao, người khế ước chuyên gia chế tạo cơ giáp, cho dù là chuyên gia gieo trồng. . . .”

“Oa, cửu hoàng thúc muốn tìm nhiều người khế ước như vậy, có thể sao?” Lời Úc Hồng Trì còn chưa hết, Úc Thanh Hàn đã kinh ngạc đáng gờm, sau đó nhảy bắn lên, đối với Úc Hồng Trì nói: “Ba ba, mẹ mẹ lúc trước không phải nói, người khế ước cùng chiến sĩ chỉ có thể một một trung thành với nhau sao?”

“Nói đúng!” Úc Thịnh Trạch tán dương đối với Úc Thanh Hàn gật đầu, sau đó thấy Úc Hồng Trì còn tính toán nói cái gì, trực tiếp ngăn chặn hắn: “Đại ca, ta lúc trước đã nói qua, đồ vật ta cần, vô luận thuốc, cơ giáp hay chiến hạm, năng lượng nguyên, tự ta có thể có được. Huống chi, ta nghĩ không có người khế ước nào, có thể hoàn toàn phù hợp với ta, lại có nhiều năng lực cùng thiên phú như vậy.”

Úc Hồng Trì chỉ cảm thấy cả người vô lực, hoàn toàn từ bỏ việc khuyên bảo, khoát tay áo: “Đi, dù sao các ngươi đều đã ký khế ước, cứ như vậy đi, ngươi không hối hận là được!”

Úc Thịnh Trạch giương mi, hẳn đương nhiên sẽ không hối hận.

Úc Hồng Trì mặc kệ, giữ chặt nữ nhi vì được thúc thúc khen mà cao hứng hắc hắc ngây ngô cười, đứng dậy liền tính toán rồi đi, ngay cả mục đích đợi hai giờ cũng quên.

“Ba ba, Hoàng gia gia nơi đó đều là người, mẹ mẹ còn bắt ta chơi với Lục Hồng Hi đáng ghét kia, ta mới không cần trở về!” Úc Thanh Hàn kêu lớn, nâng câu cứu nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Cửu hoàng thúc, ta đã ba năm không gặp ngươi, ta phải ở lại chỗ này, ta cam đoan sẽ không không thích Đoạn Sở!”

Lục Hồng Hi là con của Lục Văn Hạo, nghĩ đến Lục gia si mê người khế ước chế thuốc, Úc Thịnh Trạch ánh mắt nguy hiểm nheo lại, dứt khoát hỏi Úc Hồng Trì: “Lục Văn Hạo đi hoàng cung, là vì chuyện gì?”

Úc Hồng Trì hừ lạnh một tiếng: “Ngươi còn hỏi ta? Ngươi ở phòng họp chỉ trích hắn thất trách, hội nguyên lão quát mắng, yêu cầu hắn nội trong ba tháng phải tra ra tất cả dấu vết ở Đặc Lạp Tư tinh cầu, trong nửa năm phải tìm ra hiện trường tử vong đầu tiên của Trữ Khang Trí. Ngươi cảm thấy sao?”

Không đợi Úc Thịnh Trạch nói chuyện, Úc Hồng Trì như là rốt cục tìm được nơi phát tiết, đem tất cả phần hận phun ra: “Còn có, ngươi cho là chỉ có Lục Văn Hạo ở đó sao, Phò Húc Nghiêu cùng Tề Hạo Ngôn người khế ước đều ở, ngươi nếu đã có người khế ước, Trữ Khang Trí vì sao không thể giao ra?”

Úc Thịnh Trạch mất thấy Đoạn Sở sắc mặt cứng ngắc, không khỏi tức giận hỏi lại: “Hắn đã chết, có thể nghiên cứu cái gì? Lục gia cùng Tề gia nếu đối với thiên phú tinh thần lực của người khế ước cảm thấy hứng thú như vậy, không bằng xin chỉ thị của nghiệp đoàn người khế ước, khai quật mộ của người khế ước bao năm qua, tông sư Nguyên Cẩm Đường người phát minh ra thuốc tiến hóa, chính là có giá trị nghiên cứu nhất, không phải sao?”

Úc Hồng Trì cả kinh sắc mặt đều trắng, lớn tiếng: “Ngươi, ngươi thể nhưng đem Trữ Khang Trí cùng tông sư Nguyên Cẩm Đường đánh đồng?”

“Ta không có!” Úc Thịnh Trạch khiêu mi: “Ý tứ của ta, chẳng nhẽ không phải giá trị của Trữ Khang Trí không bằng Nguyên Cẩm Đường sao?” (ý là Trữ Khang Trí không tài giỏi như Nguyên Cẩm Đường, lấy Nguyên Cẩm Đường đem nghiên cứu sẽ có giá trị hơn)

Úc Hồng Tri phát hiện mình ngày càng không thể cùng đệ đệ câu thông, hấn tức giận đến thở hổn hển, nhưng cũng hoàn toàn từ bỏ biện hộ thay cho Phổ Húc Nghiêu cùng Tề Hạo Ngôn, thậm chí hấn còn phải làm cho Lục gia cùng Tề gia hoàn toàn đánh mất chủ ý. Hấn cũng không muốn sau khi Úc Thịnh Trạch giao ra xác của Trữ Khang Trí, ngày hôm sau liền bắt phải đào lên xác của Nguyên Cẩm Đường đã an táng mấy trăm năm. Chỉ là hoàng thất, cũng thừa nhận không chịu nổi nghiệp đoàn người kẻ ước điên cuồng trả thù.

Úc Thanh Hàn bị không khí đối thoại của phụ thân cùng thúc thúc làm cho sợ tới mức không dám nhúc nhích, thời điểm bị Úc Hồng Tri mang đi, cũng không dám lên tiếng phản kháng.

Đoạn Sở chưa từng nghĩ tới, lúc trước ở hội nghị quân sự, thế nhưng lại nói tới việc nghiên cứu thân thể ban đầu của hấn, nếu Úc Thịnh Trạch đồng ý, quả thực là chuyện không thể tưởng tượng được. Nhưng lời nói kế tiếp của Úc Thịnh Trạch liên càng không thể tưởng tượng, hấn thế nhưng từ chính mình liên tưởng đến Nguyên Cẩm Đường, còn nói ông ấy cũng có giá trị nghiên cứu.

Nhìn thấy sắc mặt Úc Hồng Tri trắng bệch, Đoạn Sở rốt cuộc không còn chút sợ hãi nào của lúc trước, cúi đầu, khoe miệng cũng không ức chế được vênh lên.

Cho dù không biết Nguyên Cẩm Đường, chính là tông sư chế tạo ra thuốc tiến hóa, còn lấy tên ông làm tên hiệu thuốc của Nguyên gia, cho dù việc này đối với Nguyên Vĩnh Nghị là không phúc hậu, nhưng lại cứu được hấn khỏi nguy cơ.

Thân thể bỗng nhiên bị ôm vào ***g ngực ấm áp, Đoạn Sở không biết Úc Thịnh Trạch làm sao vậy, lại thả lỏng để chính mình lại gần một chút, ngẩng đầu, Úc Thịnh Trạch vô cùng thân thiết xoa đầu hấn, ánh mắt màu đen thâm thúy chuyển chủ nhìn hấn.

“Đừng lo lắng, tinh thần lực của ngươi thực thể hóa cho dù bại lộ, cũng không ai dám động vào ngươi.”

Tháng Mười Một 29, 2015

43

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 43

Đế Ma Tư tinh cầu, cũng chính là thủ đô tinh cầu của Cấp Ngồi tinh hệ, ở khu vực trung tâm của Cấp Ngồi tinh hệ, có một hăng tinh cùng sáu vệ tinh gần nhất liên kết với nhau. Đương nhiên, vốn đã thấy qua hai hành tinh màu cam ở sau Y Duy Tát, Đoạn Sở đối với việc ban đêm có hai ánh trăng lớn nhỏ không đồng nhất không hề kinh ngạc, thậm chí sau vài giờ nghỉ ngơi ở quân bộ, vẫn có thể dính vào giường liền ngủ, nguyên một đêm không trằn trọc.

Từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, Đoạn Sở cảm thấy cả người đều thoải mái. Nghĩ đến ngày hôm qua Úc Thịnh Trạch về mặt nghiêm túc tỏ vẻ không ai dám động đến hấn, Đoạn Sở tâm tình tốt nhìn chiếc nhẫn trên tay trái, học thói quen của nam nhân mà xoay hai cái.

“Ồ”, “ồ”, thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu mềm yếu nhưng rõ ràng, Đoạn Sở mặt mày cong cong, cũng không rời giường, chỉ khởi động thân thể, tựa trên giường ngẩng đầu lên, tay đụng vào vòng thông tin, cửa phòng trong nháy mắt lập tức trở nên trong suốt, chỉ thấy hai Từ Tinh thú ngồi xổm ở cửa, liều mạng dùng tiểu móng vuốt cào khe cửa.

Cửa phòng không chút sứt mẻ, Từ Tinh thú dần dần sốt ruột, Bạch Bạch trực tiếp động thân, móng vuốt thật nhỏ đập lên, cánh cửa thế nhưng bị cào thành ba đường. Từ Tinh thú hoảng tặc thấy thế, không phục đồng dạng vượn tiểu móng vuốt, cửa phòng lại bị tăng thêm ba đường cào cực sâu.

Đoạn Sở nhất thời đứng thẳng dậy, có chút đăm chiêu nhắm mắt lại, từ trong phòng vẫn có thể thấy rõ ràng, trừ bỏ các loại từ trường đan vào nhau thành hệ thống phòng ngự siêu cường, ở cửa, hai viên cầu trắng vẫn còn quơ tiểu móng vuốt, năng lượng dị chủng theo động tác của chúng nó thoáng hiện, dễ dàng để lại dấu vết trên cánh cửa bằng kim loại.

Đoạn Sở hít vào một hơi, Từ Tinh thú nghe nói là sủng vật dụ ngoạn nhất Cấp Ngồi tinh hệ, nếu móng vuốt chúng nó vạch trên cơ thể người, người làm chủ nhân ở Cấp Ngồi tinh hệ, thật sự còn có thể giữ được mạng sao?

Một cỗ năng lượng quen thuộc mang theo lạnh lùng bỗng nhiên truyền đến, Đoạn Sở cả kinh, năng lượng cũng đã quán lấy đến tận đây, ngoài ý muốn không có nửa điểm uy hiếp, ngược lại lộ ra hàm xúc trấn an. Úc Thịnh Trạch? Đoạn Sở mở mắt ra đồng thời thuận thế thu hồi tia tinh thần lực, hai Từ Tinh thú đã ngoan ngoãn nằm úp sấp ở cửa, cái đầu nhất trí chuyển hướng bên kia. Theo hướng chúng nó nhìn lại, quả nhiên, Úc Thịnh Trạch thân hình cao lớn xuất hiện ở ngoài cửa hành lang.

“Ta mang chúng nó trước rồi đi, ngươi không cần sốt ruột.” Úc Thịnh Trạch thanh âm không cần tốn nhiều sức truyền vào trong phòng.

Đoạn Sở có điểm quần bách “Àn” một tiếng, nhìn theo hướng hai Từ Tinh thú bỗng nhiên bay lên trời, liền rời khỏi giường.

Chờ Đoạn Sở đổi tốt quần áo, rửa mặt ra khỏi phòng, theo trí nhớ tối hôm qua đi xuống lầu, Úc Thịnh Trạch đã ngồi ở nơi đó.

“Thịnh Trạch, sớm!” Đoạn Sở cười yếu ớt chào hỏi.

“Sớm, Tiểu Sở!” Úc Thịnh Trạch mặc đơn giản, thần thanh khí爽 nhìn hắn, cả người có vẻ thập phần thoải mái.

Đoạn Sở bỗng nhiên nghĩ đến, từ lần đầu tiên khai thông tinh thần lực tinh lại, Úc Thịnh Trạch liền sửa lại xưng hô đối với hắn, ngôn hành cử chỉ, cũng càng nhiều thân cận, không biết có phải cùng việc ký khế ước có quan hệ hay không. Nghĩ vậy, hắn không khỏi hỏi: “Thịnh Trạch, người ở nghiệp đoàn người khế ước rất nhiều sao? Nhưng Thành Âm bọn họ ngày hôm qua cũng tới rồi, bọn họ đều có người đi theo, hẳn là đã ở nghiệp đoàn người khế ước Y Duy Tát đăng ký rồi đi?”

Úc Thịnh Trạch đối với nghiệp đoàn người khế ước thật đúng là không quen, trên thực tế, hắn cũng chưa đi qua nơi đó, không khỏi lắc lắc đầu: “Ta không đi qua. Bất quá còn hơn nửa tháng, học viện Đế Ma Tư sẽ khai giảng, trừ bỏ chiến sĩ trong thủ đô tinh cầu, tất cả những người khế ước trong một năm này thức tỉnh đều sẽ tới, bọn họ cho dù đều ở tinh cầu của mình đăng ký với nghiệp đoàn người khế ước, cũng phải đến nghiệp đoàn người khế ước ở Đế Ma Tư đăng ký lại. Nếu không, học viện người khế ước Đế Ma Tư không thể thu nhận được tin tức của bọn họ để sử dụng.”

Đoạn Sở vừa nghe, chỉ biết hôm nay nghiệp đoàn người khế ước sẽ có không ít người, một người khế ước đằng sau sẽ có vài người đi theo, hưởng chi tháng 1 học viện Đế Ma Tư khai giảng, chiến sĩ ở nghiệp đoàn người khế ước chuẩn bị tìm kiếm người khế ước xứng đôi nhất định cũng sẽ không ít. Hắn không khỏi may mắn chính mình đã xác định chiến sĩ, nếu không phía sau xếp thành cái đuôi, cảnh tượng có thể khiến da đầu run lên.

Bất quá, nghĩ đến tiêu cái đuôi, Đoạn Sở lập tức nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, vội vàng hỏi Úc Thịnh Trạch: “Thịnh Trạch, lúc trước hai Từ Tinh thú kia, vậy mà lại có thể phát ra năng lượng công kích, là bởi vì liên quan tới tiến hóa, hay là nguyên bản đã có loại năng lực này?”

Úc Thịnh Trạch thần sắc ngưng trọng, không đáp mà hỏi lại: “Người có thể nhìn ra năng lượng khác thường dao động sao?”

Đoạn Sở đương nhiên gật đầu, lập tức ý thức được cái gì, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên ấn vào vòng thông tin, chỉ chớp lát, một người hầu gương mặt xa lạ đem hai Từ Tinh thú đưa tới. Hắn xách Từ Tinh thú qua, phát tay làm cho người hầu rời đi, mới vừa nhấc đầu lên, liền thấy Đoạn Sở sởn hết da gà, nhìn người hầu kia, không khỏi cười cười, giới thiệu: “Ngày hôm qua người mệt mỏi cũng chưa kịp giới thiệu, nơi này trừ bỏ chúng ta, Phổ Lôi Tư cùng Áo Lợi Người bên ngoài, còn có sáu người máy gia vụ, chờ trở về ta đem mệnh lệnh nói cho người, đội hộ vệ hoàng thất ở xung quanh, từ trước đến nay luôn ẩn mình trong chỗ tối.”

Đoạn Sở nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng lại khó nén kinh ngạc. Hắn ở tòa thành Đoạn gia nhìn thấy người máy gia vụ, vẻ ngoài là máy móc thuần túy, căn bản không giống người máy vừa rồi, nếu không phải trong ánh mắt không có sinh khí, hắn căn bản không phát hiện kia không phải người thật.

Đoạn Sở đem lực chú ý đặt ở trên người hai Từ Tinh thú có vẻ đáng thương vô tội. Bộ lông chúng nó lúc này không còn sáng bóng như trước, cả người mềm mại nằm úp sấp, không biết vừa rồi gặp phải chuyện gì.

“Thịnh Trạch, người đây là mới vừa cho chúng nó làm kiểm tra sao?” Đoạn Sở kinh ngạc hỏi.

Úc Thịnh Trạch trên mặt khó được lộ ra một tia bất đắc dĩ: “Người hẳn là phát hiện, thanh âm chúng nó nghe rất nhỏ, lại có thể dễ dàng xuyên thấu qua cửa phòng. Mà trên thực tế, cách âm trong phòng đã làm xử lý đặc thù, hai Từ Tinh thú không có khả năng có năng lực như vậy, nhưng là vừa rồi, ta làm thế nào cũng không thể phát hiện trong cơ thể hai Từ Tinh thú có năng lượng khác thường.”

Đoạn Sở đối với dị thú cũng không hiểu biết, bất quá Úc Thịnh Trạch nói như vậy, ít nhất Từ Tinh thú vốn không nên có năng lực như vậy, khẳng định là có quan hệ với tiến hóa, nhưng cái loại năng lực này ngay cả Úc Thịnh Trạch cũng kiểm tra không được, thật sự là kỳ quái.”

“Dị thú khác công kích đều chứa năng lượng dao động sao, tựa như Ô Yên Vàng Ròng thú phun ra ngọn lửa?” Đoạn Sở hỏi.

Úc Thịnh Trạch gật gù: “Đúng, dị thú phần lớn mang theo năng lượng dị chủng, mà Nguyệt Từ Tinh thú là bởi vì máu chúng nó mang theo hương khí, cũng từng có người nghiên cứu qua, bất quá không có tác dụng gì, hơn nữa Từ Tinh thú rất thừa thớt, sẽ không có ai tiến hành nghiên cứu.”

Đoạn Sở nhắm lại mi, tổng cảm thấy được chính mình tựa hồ xem nhẹ cái gì, nghĩ lại, nhưng kiểu gì cũng không rõ được, cuối cùng chỉ đành buông tha.

“Người về sau phải quen dùng tinh thần lực bảo hộ chính mình, hơn nữa hai Từ Tinh thú này, không cần tùy ý để chúng nó bỏ nhà lại.” Úc Thịnh Trạch dặn dò, lại nhìn nhìn Từ Tinh thú, vẫn là chưa nói để chúng nó ngừng tiến hóa.

Nghiên cứu là trà đối với tương lai của Đoạn Sở rất trọng yếu, nước trà đối với đối chiến sĩ thăng cấp cũng có hiệu quả, hắn không thể bởi vì Từ Tinh thú có năng lực đã thương người, liền chặt đứt nghiên cứu của Đoạn Sở. Nghĩ đến Đế Ma Tư tinh cầu thậm chí còn nuôi dưỡng rất nhiều dị thú thân hình to lớn làm súng vật, Úc Thịnh Trạch tính toán hỏi Nguyên Vĩnh Nghị một chút. Đoàn săn bắn của hắn hay tiếp nhiệm vụ như vậy, đối với việc mua và nuôi dưỡng súng vật có tính công kích nhất định có kinh nghiệm.

Đoạn Sở nhìn nhìn Từ Tinh thú, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý, mấy ngày nay, hắn đã quen có hai tiểu cầu màu trắng đảo quanh ở bên chân. Bất quá ngẫm lại cửa phòng bị vạch thành nhiều đường như vậy, Đoạn Sở đúng là không có lòng tin. Cho dù hắn không có kinh nghiệm dưỡng súng vật cũng biết, có đôi khi không phải cứ súng vật nhu thuận thì sẽ không làm bị thương người, hắn lại càng không muốn mang miệng vết thương sâu tận xương về nhà.

Hai người tạm thời bỏ qua vấn đề của Nguyệt Từ Tinh thú, sau khi ném qua bữa sáng, liền đi nghiệp đoàn người khế ước, cho nên Đoạn Sở cảm giác phi hành khí mới cất cánh một chút, bọn họ đã tới nơi.

Hạ phi hành khí, phía trước xuất hiện một tòa thành thật lớn có tường màu trắng đỉnh màu lam, ở trong sương mù như ẩn như hiện. Đỉnh tòa thành, dấu hiệu tia chớp màu vàng lóng lánh hoa lệ sáng rọi, rồi lại giống như đập tan vân vụ, làm người hồn xiêu phách lạc.

“Đây là nghiệp đoàn người khế ước?” Đoạn Sở kinh ngạc cực kỳ, nếu không phải hắn một đường nhìn thấy rất nhiều cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt, có lẽ đã nghĩ rằng mình đi tới vùng hoang vu dã ngoại nào đó. Bất quá hắn thật ra lại hiểu được, dấu hiệu ở tiệm thuốc Nguyên Cẩm Đường rất cuộc là từ đầu tới.

Úc Thịnh Trạch tay nắm lấy bờ vai hắn, cất bước đi về phía trước. “Đứng, về sau nếu ngươi đi nghiệp đoàn chiến sĩ, sẽ phát hiện nơi đó cũng đồng dạng có một dấu hiệu tia chớp, bất quá bối cảnh không phải vân vụ mà là một cái đồ hình, cái đồ hình kia thoát nhìn giống dị thú, chính là chưa từng có người thấy qua.”

Đoạn Sở vội vàng gạt đầu, toàn bộ tinh thần đều tập trung trên nghiệp đoàn người khế ước, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mây mù chung quanh tòa thành, nếu không phải Úc Thịnh Trạch còn nắm vai, hắn chỉ sợ cũng sẽ trực tiếp cúi người nghiêng cứu.

“Thịnh Trạch, vân vụ chung quanh, được hình thành như thế nào?” Đoạn Sở có thể cảm giác được áp bách truyền đến từ nơi đó, kỳ dị là lại không có nửa điểm nguy hiểm.

“Nghe nói là người sáng tạo nên nghiệp đoàn người khế ước một tay bố trí, bản thân tòa thành phụ thuộc vào năng lượng nguyên. Cụ thể sao lại thế này thì không rõ ràng.” Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở hoàn toàn bị tòa thành hấp dẫn, chỉ cần thận bảo vệ hắn, đối với người xung quanh đều dừng lại cước bộ hoàn toàn không chú ý.

Áo Lợi Ngươi thấy hai người không coi ai ra gì, khoe miệng run rẩy. Hắn đã nhìn thấy Úc Thanh Hàn một thân hồng y từ cửa tòa thành chạy tới, phía sau còn có hai ba người khế ước cùng chiến sĩ nhìn quen mắt, cái này khẳng định náo nhiệt.

“Cửu hoàng thúc!” Úc Thanh Hàn kêu lớn, tựa như tinh linh vũ động nhào tới. “Cửu hoàng thúc, Đoạn Sở thúc thúc, các ngươi như thế nào giờ mới đến a! Ta chờ đã lâu!”

Úc Thanh Hàn oán giận, hoàn toàn không phát hiện hai người khế ước đi phía sau nàng, sắc mặt trở nên khó coi.

Úc Thịnh Trạch dừng lại cước bộ, nhìn cháu gái mình chạy thở hồng hộc, không lưu tình trách cứ: “Trên đường cái, làm sao có thể chạy như vậy?”

Đoạn Sở nghe Úc Thanh Hàn gọi hắn thúc thúc, chỉ cảm thấy quái dị, lại nghe Úc Thịnh Trạch răn dạy, khoe miệng không khỏi nhếch lên, nhìn thấy vẻ mặt kích động của Úc Thanh Hàn, cười khê nói sang chuyện khác: “Ngươi tựa hồ rất nhiều, chúng ta vẫn là nhanh chóng đi vào thôi.”

Úc Thanh Hàn khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời, như gà con gật đầu: “Đúng đúng vậy, vẫn là nhanh đi vào thôi!” Nói xong, nàng lại kiêu ngạo ưỡn ngực, cả người đặc ý vô cùng: “Ta hôm nay cố ý tới đây sớm một chút, nhất định phải làm nhân chứng cho thúc thúc ký khế ước!”

Úc Thịnh Trạch nghe vậy, vừa muốn nói gì, lại nhìn đến Đoạn Sở khuôn mặt cười yếu ớt, “Ân” một tiếng, lôi kéo Đoạn Sở đi về phía trước.

Úc Thanh Hàn vội vàng bước theo, sôi nổi có vẻ phi thường cao hứng, thẳng đến một thanh âm ngọt ngào kêu nàng.

“Thanh Hàn điện hạ!”

Tháng Mười Một 29, 2015

44

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chương 44

Úc Thanh Hàn vội vàng dừng lại cước bộ, chút xíu nữa là đụng vào người Đoạn Sở.

“Thư Lan tỷ!” Nàng đỏ mặt, có điểm ngượng ngùng nhìn người tới, nàng thế nhưng quên mất lễ nghi mà đường tẩu đã dạy.

Vệ Thư Lan sẵn sàng đưa tới một cái khăn tay.

Úc Thanh Hàn thô lỗ vội vàng lau mặt, vừa lúc nhìn thấy Úc Thịnh Trạch nhìn nàng, không biết vì sao giật mình một cái, tươi cười trên mặt thu liễm đi nhiều, thật cẩn thận lau mồ hôi, nhìn đến Vệ Thư Lan đang nhìn nàng, không khỏi lắp bắp đối với Úc Thịnh Trạch nói: “Cửu hoàng thúc, Thư Lan tỷ có việc tìm ngươi.”

Vệ Thư Lan vội vàng hành lễ, nghiêng người mắt nhìn hai nữ tử xinh đẹp động lòng người, lại có khí chất khác nhau ở phía sau, cung kính nói: “Cửu điện

hạ, kỳ thật Lục. . . .”

“Áo Lợi Ngươi, ngươi xử lý một chút.” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên đánh gãy nài, không kiên nhẫn ra lệnh cho Áo Lợi Ngươi, dưới chân không ngừng sai bước lên bậc thang.

Vệ Thư Lan sừng sốt, đang muốn nói chuyện, lại bị nữ tử uyển ước động lòng người, tươi cười thần nhiên ở bên trái giữ chặt lắc lắc đầu.

Giây lát, hai người bước lên bậc thang, sắp tiến vào đại sảnh nghiệp đoàn người khế ước.

“Chờ một chút, cửu điện hạ!”

Lục Tân Quân thanh lệ thoát tục, khí chất băng khiết bỗng nhiên mở miệng, thanh âm lạnh lạnh nói: “Cửu điện hạ, ta chỉ muốn hỏi, Từ Tinh thú hoàng tộc có thể chuyển giao cho ta được không, ta nguyện ý xuất ra một quả năng lượng nguyên cấp 8 để trao đổi.”

Năng lượng nguyên có thể bù lại tinh thần lực hao tổn của chiến sĩ khi tác chiến, Úc Thịnh Trạch là chiến sĩ mới lên cấp 7, lần đó chiến hạm Y Duy Tắt bị tập kích, làm hắn tiêu hao một quả năng lượng nguyên cấp 7, mà một quả năng lượng nguyên cấp 8, cũng đủ cho hắn hoàn thành mười lần mà vẫn dư dả.

Úc Thịnh Trạch mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn cũng không nhìn Lục Tân Quân, đối với Áo Lợi Ngươi lạnh giọng công đạo: “Áo Lợi Ngươi, kêu Mạch Duy lại đây, người khế ước của hắn, cho hắn phụ trách. Còn có, nếu thích truyền tin tức như vậy, lấy danh nghĩa của ta, hướng bộ tổng chỉ huy Vĩ Nhĩ Bá đại nguyên soái cùng Phổ Húc Nghiêu quan tham nghị đề nghị, điều Mạch Duy trung tá vào cục trinh sát, toàn lực hiệp trợ Lục Văn Bách đại tướng quân điều tra công vụ ở Tư Đặc Lập.”

Áo Lợi Ngươi cả kinh, lập tức cảm thấy không ổn, đang muốn khuyên nhủ một chút, nhìn thấy Úc Thịnh Trạch sắc mặt âm trầm, chỉ đành cung kính lên tiếng trả lời, vội vã liên thông vòng thông tin.

Lục Tân Quân khuôn mặt đỏ lên, tức giận đến mức nước mắt cũng rơi xuống. Nàng cũng là thiên chi kiều tử, thiên phú lại tốt, tuy rằng không bằng cửu hoàng tử sinh ra cao quý, nhưng nàng đường đường là người khế ước bảo chế thuốc, trên thân phận cũng không kém gì. Chủ động đề nghị trao đổi một con sủng vật cũng không được, lại còn làm ảnh hưởng tới chiến sĩ của bạn tốt. Nàng làm sao còn mặt mũi gặp người, bất chấp thất lễ, phần hận trừng mắt nhìn Úc Thịnh Trạch, quay đầu bỏ chạy, mấy người phía sau vội vàng đuổi theo.

Vệ Thư Lan sắc mặt trắng bệch, không nghĩ tới cửu hoàng tử không chút lưu tình nể mặt như vậy. Hơn nữa bởi vì nàng mà làm cho Mạch Duy bị cửu hoàng tử điều tới tam quân, cha mẹ Mạch Duy khẳng định sẽ giận chó đánh mèo lên người nàng. Cho dù nàng là người khế ước, ở trước mặt chiến sĩ cấp 9, cũng không có chút tự tin nào.

Vệ Thư Lan khẩn cầu nhìn về phía Úc Thanh Hàn, lại phát hiện nữ điện hạ cá tính kiêu căng này, chỉ có vẻ mặt không kiên nhẫn, không khỏi cảm thấy phát lạnh.

Úc Thanh Hàn quái dị nhìn Vệ Thư Lan, làm nũng đối với Úc Thịnh Trạch nói: “Cửu hoàng thúc, chúng ta đi nhanh đi!”

Đoạn Sở trong lúc Úc Thịnh Trạch nói chuyện, liền miễn tuệ-sâu sắc phát hiện, chung quanh bắt đầu khởi động năng lượng lạnh như băng mà lại quen thuộc. Nghĩ đến chiến sĩ có thể thực chất hóa tinh thần lực công kích, cũng có năng lực ngăn cản tất cả điện tử dò xét, hắn tự nhiên biết lúc Úc Thịnh Trạch nói ra, căn bản chỉ có năm người nghe được.

Tuy rằng kỳ quái vì cái gì người khế ước cùng chiến sĩ khác đều không có phát hiện, Đoạn Sở cũng chỉ là cùng Úc Thịnh Trạch đi vào nghiệp đoàn người khế ước. Về phần Vệ Thư Lan hiểu lầm, hắn đương nhiên sẽ không làm điều thừa mà giải thích.

Đại sảnh nghiệp đoàn người khế ước thập phần đơn giản, trừ bỏ chỗ đăng ký rất lớn, chỉ có một loạt bàn tròn cùng ghế mềm, hai bên có phù điêu màu sắc rực rỡ, hai bên đăng ký có các cánh cửa, ngẫu nhiên cũng có người tiến vào, chính là mặt trên lại không có dấu hiệu, cũng không biết là làm cái gì. Lúc này trong đại sảnh người khế ước cũng còn mười mấy người, bất quá người đi theo chiếm phần lớn, hơn nữa còn có trợ lý, hộ vệ cùng người hầu, làm đại sảnh có vẻ có rất nhiều người.

“Chúng ta ngồi một lát, Áo Lợi Ngươi bọn họ sẽ đi giải quyết.” Úc Thịnh Trạch lời kéo Đoạn Sở tìm một cái bàn tròn không người.

Áo Lợi Ngươi cùng Phổ Lôi Tư đi đăng ký chỗ. Ở nghiệp đoàn người khế ước, cho dù là đế vương Đế Ma Tư đương nhiệm Úc Khải Phong tới, cũng phải dựa theo quy củ của nghiệp đoàn người khế ước mà làm việc.

Đoạn Sở tự nhiên không có ý kiến, Úc Thanh Hàn hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn đến Vệ Thư Lan vẫn ở cửa không tiến vào, miệng còn dẩu ra lẩm bẩm oán giận: “Thật là kỳ quái, Thư Lan tỷ không phải nói đi cùng ta sao, tại sao không tiến vào? Lục tỷ tỷ càng quá đáng, cửu hoàng thúc cho dù không đồng ý trao đổi, làm gì đến mức tức tới bỏ chạy!”

Đoạn Sở cảm thấy kỳ quái, cô bé mười ba tuổi, lại sinh ra ở hoàng thất, đã vậy còn có tính tình quá trẻ con, nghĩ đến nàng ngày hôm qua liên tục hai lần làm đại hoàng tử Úc Hồng Trì mất hết mặt mũi, chỉ sợ là được người nhà bảo hộ quá mức.

“Năm nay vào học viện chiến sĩ Đế Ma Tư, phải chăm chỉ học tập, chuyện của người khế ước, ít tham gia vào.” Úc Thịnh Trạch bình tĩnh răn dạy: “Về sau lại càng không cho phép mang người xa lạ đến nơi của ta, tìm Đoạn Sở cũng không được.”

Úc Thanh Hàn không khỏi suy sụp mặt, ngày hôm qua bị phụ thân mang về, mẫu thân đã hung hăng răn dạy nàng, hôm nay cư nhiên lại bị cửu hoàng thúc giáo huấn.

“Nhưng các nàng có việc tìm người mà! Người không trở về hoàng cung, ta không thể dẫn bọn hắn đi Mạc Ngươi Lai, tư trạch của người tìm người.” Úc Thanh Hàn nhỏ giọng biện giải, một đôi mắt đen đen lúng liếng thoát nhìn thập phần ủy khuất, bất quá rất nhanh nghĩ đến cái gì, đúng lý hợp tình ưỡn ngực, đối với Úc Thịnh Trạch bất mãn nói: “Hơn nữa cừu hoàng thúc, người mang Từ Tinh thú hoàng tộc về, ta cũng không biết! Ta cũng muốn!”

Úc Thịnh Trạch tức giận Mạch Duy tin tức gì cũng nói cho người kẻ ước của hắn, sắc mặt không khỏi càng trầm xuống.

“Hồ nháo, người đã nuôi một con Từ Tinh thú, nó đều đã năm tuổi, người không phải nên toàn tâm toàn ý chăm sóc cho nó sao?”

Úc Thanh Hàn không khỏi co rúm lại, trong mắt còn toát ra một tia khổ sở, cúi đầu không thêm nhắc lại!

Đoạn Sở nheo lại mắt, nghĩ đến Nguyên Vinh Nghị đã đề cập qua, Từ Tinh thú sống tới năm tuổi sẽ tiến vào thời kỳ già cả, không khỏi trong lòng vừa động. Có lẽ hắn hẳn là cũng nên tìm hiểu thêm về tình huống sinh trưởng của một ít dị thú, mới bắt đầu quan sát vấn đề tiến hóa của chúng nó.

“Thất thiếu gia, tới số của ngài rồi.” Phở Lôi Tư bỗng nhiên đi tới, cung kính nói.

Đoạn Sở đứng dậy, từ phía xa, Áo Lợi Ngươi cùng Mạch Duy mang theo Vệ Thư Lan vội vàng tiến đến.

“Thịnh Trạch, ta đi trước.” Đoạn Sở đề nghị.

Úc Thịnh Trạch cũng thấy được, do dự một lát, đồng ý vỗ bả vai Đoạn Sở, sau đó đối với Áo Lợi Ngươi ba người đuổi tới, nhìn cũng không nhìn Mạch Duy cùng Vệ Thư Lan, đối với Áo Lợi Ngươi phân phó: “Người cùng Phở Lôi Tư đi theo Tiêu Sở, mặt khác, thúc giục Túc Thiên một chút, để cho hắn mau chóng đến tư trạch Mạc Ngươi Lai đưa tin.”

Đoạn Sở nhẹ nhàng thở ra, hắn chỉ sợ Úc Thịnh Trạch một tác cũng không rời đi theo hắn. Hắn tuy rằng là người kẻ ước của Úc Thịnh Trạch, nhưng Mạch Duy là cấp dưới của Úc Thịnh Trạch, cũng là đường đệ của hắn, cuộc nói chuyện của bọn họ, rõ ràng hắn không thích hợp đứng nghe.

Đối với Mạch Duy lễ phép gật đầu tiếp đón, Đoạn Sở bước về phía chỗ đăng ký. Tổng cộng có ba điểm đăng ký, nơi khác hai bên đều có người, Đoạn Sở ngay tại địa phương chính giữa ngồi xuống.

“Người khỏe, người kẻ ước đại nhân.” Một trung niên nam tử hướng về phía hắn trầm ổn cười cười, chỉ vào ánh sáng đen trên đài: “Người kẻ ước đại nhân chỉ cần cảm tình tạp khí vào bàn tay một chút, là có thể.”

Đoạn Sở làm theo, tinh thần lực trong thân thể bỗng nhiên mãnh mẽ chảy về phía cánh tay, hắn vội vàng thu liễm tâm thần, nam tử tiếp đãi đã thấy rõ tin tức của Đoạn Sở, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, nhìn chăm chăm Đoạn Sở xuất thần.

“Có vấn đề gì sao?” Đoạn Sở hỏi, Áo Lợi Người cùng Phở Lôi Tư cũng đứng lên.

Nam tử tiếp đãi lấy lại tinh thần, xấu hổ cười cười, tán dương nói: “Những người kẻ ước nhập học lúc trước, không có ai có thể khống chế tinh thần lực của mình, Đoạn Sở người kẻ ước ngài thiên phú nhất định tốt lắm. Hơn nữa giá trị tinh thần lực cấp D, là có độ xứng đôi cao nhất.”

Hắn nói xong, đưa qua một phù hiệu thâm tử sắc, lại hỏi Đoạn Sở, có cần đổi vòng thông tin mới không.

Đoạn Sở lắc lắc đầu, tiếp nhận phù hiệu, đang chuẩn bị để vào không gian giới cùng tinh tạp, lại phát hiện tinh tạp thuần trắng thế nhưng biến thành thâm tử sắc, cảm thấy hiểu rõ.

Nam tử tiếp đãi nhìn vòng thông tin màu tím trong tay Đoạn Sở, sắc mặt càng thêm quái dị. Người kẻ ước mới trưởng thành, thế nhưng đã tiếp nhận vòng tay đại biểu cho thân phận chiến sĩ cấp 6, chẳng lẽ Đoạn Sở đã có chiến sĩ xứng đôi?

“Đoạn Sở người kẻ ước, vòng thông tin của ngài thỉnh đặt ở nơi này. Nghiệp đoàn người kẻ ước trước mắt sẽ đóng dấu, đồng thời đưa vào mệnh lệnh bảo vệ. Về sau cho dù tinh thần lực của ngài không thể phòng ngự, chỉ cần mang theo vòng thông tin, tinh tạp hoặc là phù hiệu, tất cả điện tử dò xét cùng tinh thần lực công kích của chiến sĩ dưới cấp 8 đều có thể tự động ngăn cản. Sau đó, thỉnh ngài đem toàn bộ tinh thần lực dẫn vào nơi này.”

Nam tử tiếp đãi cẩn thận công đạo, ngón tay chỉ vào quang cầu trong suốt bên cạnh, ôn nhu giải thích: “Nó sẽ ghi chép tinh thần lực tính chất đặc biệt của ngài, từ nay về sau, tất cả người ở Cấp Ngồi tinh hệ cùng ngài tinh thần lực xứng đôi, tư liệu chiến sĩ vĩ đại chưa tuyển định người kẻ ước, đều sẽ truyền đến, ngài có thể từ đó chọn ra chiến sĩ ngài vừa lòng. Chờ về sau xác định lẫn nhau, ngài còn cần lại đến một lần nữa, tiến hành đăng ký người được lựa chọn.”

Hắn dừng một chút, nhìn Đoạn Sở cười nói: “Đương nhiên, có vài tên chiến sĩ nếu chỉ có danh hiệu, thuyết minh chiến sĩ đó đã có yêu cầu với người kẻ ước khác, ngài có thể tạm thời bỏ qua, chúng ta về sau sẽ liên lạc với chiến sĩ, lại điều chỉnh tư liệu về bọn họ.”

Đoạn Sở vừa nghe, vội lắc đầu cự tuyệt: “Không cần, ta đã tuyển định chiến sĩ.”

Trung niên nam tử nhún lại mi, vẻ mặt không đồng ý khuyên bảo: “Cho dù ngài có ý đồ, nhưng nhất định phải có bản ghi chép tinh thần lực tính chất đặc biệt, xác định hai người xứng đôi, mới có thể ký kẻ ước, hơn nữa tuyển định chiến sĩ cần thận trọng, ngài vừa mới trưởng thành, trước hai mươi lăm tuổi, cũng đủ thời gian cẩn thận chọn lựa chiến sĩ ưu tú nhất.”

“Không cần!”

Không đợi Đoạn Sở cự tuyệt, Úc Thịnh Trạch lạnh giọng từ xa vang tới.

Đoạn Sở quay đầu lại, liền phát hiện chỉ có Úc Thịnh Trạch một người, Mạch Duy cùng Vệ Thu Lan không ở đó, ngay cả Úc Thanh Hàn luôn mồm muốn làm chứng bọn họ ký khế ước cũng đi mất.

Trung niên nam tử sắc mặt đại biến, vội vàng đứng lên, tính toán hành lễ.

Úc Thịnh Trạch khoát tay áo, đi đến bên người Đoạn Sở, giữ lấy vai hắn hỏi: “Đã đăng ký xong rồi sao?”

Đoạn Sở nhìn về phía trung niên nam tử, đối phương lại một bộ dáng kinh nghi bất định (ngạc nhiên nghi ngờ), thấp phàn thất lễ hỏi: “Cửu điện hạ, Đoạn Sở chính là người khế ước hoàn toàn phù hợp với ngài?”

“Đúng vậy!” Úc Thịnh Trạch nhú nhú mày, không hờn giận hỏi lại: “Đã đăng ký xong chưa?”

Trung niên nam tử lẳng lẳng gật đầu, Đoạn Sở cảm thấy khó hiểu với phản ứng của hắn, Úc Thịnh Trạch đã quay sang hỏi Áo Lợi Ngươi: “Đăng ký ký khế ước cũng là ở trong này sao?”

Áo Lợi Ngươi gật đầu, trong mắt lộ ra vài phần ý cười. Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở ký khế ước đã xong, chỉ cần đăng ký là có thể. Bất quá, cửu hoàng tử tuy rằng tính tình không tốt, nhưng cũng rất ít lộ ra bên ngoài như vậy, xem ra nhân viên tiếp tân đề nghị Đoạn Sở cẩn thận chọn lựa, coi như đã đụng vào nghịch lân.

“Vội nhanh lên!” Úc Thịnh Trạch trầm giọng mệnh lệnh.

Trung niên nam tử làm động tác nhập khẩu lệnh, sau một lát, tinh tạp cùng phù hiệu của Đoạn Sở biến thành màu sắc hoàn toàn giống như của Úc Thịnh Trạch, nghe nói lúc Úc Thịnh Trạch thăng cấp tiếp theo, tinh tạp, phù hiệu cùng vòng thông tin của hắn đều phải thay đổi. Mà Áo Lợi Ngươi thế nhưng còn cố ý đặt song song với nhau, tuyên bố muốn chụp lại cho hoàng thất lưu trữ.

Đoạn Sở khoe miệng nhin không được run rẩy, lần đầu tiên phát hiện, bầu bạn một một bền vững kiên cố, trừ bỏ tử vong mới có thể thoát khỏi quan hệ ký khế ước, tựa hồ so với hôn ước ở trái đất còn có hiệu lực mạnh hơn rất nhiều.

Tháng Mười Hai 2, 2015

45

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 45

Khu vực học viện Đế Ma Tử, chỉ có Mạc Ngươi Lai là tòa nhà hai tầng duy nhất giữa một đồng nhà đơn, một phi hành khí đột nhiên xuất hiện, thanh niên cao gầy nhả nhận từ phía trên chậm rãi đi xuống.

Nhìn thấy cửa nhà đóng chặt, nam tử tao nhã mỉm cười, nhẹ nhàng đập cổ tay, đại môn vẫn như cũ không chút sứt mẻ. Hắn không khỏi nhú nhú mày, lập tức bừng tỉnh đại ngộ khiêu mi, quy củ truyền tin vào bên trong cánh cửa.

Giây lát, đại môn mở ra, Áo Lợi Ngươi cung kính nghênh đón.

“Nguyên thiếu gia, ngài đã tới.”

Nguyên Vinh Nghị mới từ Y Duy Tát trở về, mỉm cười trêu ghẹo Áo Lợi Ngươi: “Ta nói, chúng ta đều đã nhận thức nhiều năm như vậy, một bộ dáng này của ngươi, vẫn luôn không chịu buông lỏng.”

Áo Lợi Ngươi thờ ơ, cũng bởi vì nhận thức đã nhiều năm, hắn chỉ cần hơi chút thả lỏng, sẽ đối mặt với đủ loại trêu đùa khiến người ta phát hỏa của Nguyên Vinh Nghị.

“Nguyên thiếu gia, cửu điện hạ cùng Đoạn Sở người khế ước đều ở trong, ngài thỉnh!” Áo Lợi Ngươi hành lễ, xoay người chờ hắn.

Nguyên Vinh Nghị tùy ý buông tay, về mặt bắt đắ dĩ ném cái hộp nhỏ cho hắn.

“Này, lễ vật của ngươi. Cũng đừng nói ta keo kiệt a.”

Hắn nói xong, lác lác đi về phía trước, cũng không nhìn bộ dáng Áo Lợi Ngươi luống cuống tay chân.

“Mấy ngày nay, Thịnh Trạch đều ở nơi này sao?” Nguyên Vinh Nghị vừa hỏi, vừa tò mò đánh giá.

Hắn vào học viện chiến sĩ Đế Ma Tư kia vài năm, liền thường xuyên chạy tới nơi này. Về sau tốt nghiệp, ngẫu nhiên Úc Thịnh Trạch nghỉ ngơi, hắn cũng sẽ lại đây. Bất quá nơi này vẫn đơn giản như vậy, cây đại thụ trong sân vẫn là của vương hậu trồng, nhưng bây giờ lại cành lá xum xuê, thậm chí có rất nhiều hoa cỏ tiên diễm kiều mỹ nở rộ, khẳng định là bút tích của Đoạn Sở, xem ra tân bằng hữu của hắn thích ứng không tồi. Nghĩ đến mấy ngày hôm trước Úc Thịnh Trạch hỏi, Nguyên Vinh Nghị cười mỉa.

“Đúng vậy.” Áo Lợi Ngươi đơn giản trả lời, đem cái hộp thật cẩn thận thu vào. Nguyên Vinh Nghị không chỉ có gia thế kiêu nhân, trừ bỏ hắn làm việc khác người, thì được cái ra tay hào phóng, lại cẩn thận, cái hộp kia nhất định là hữu dụng.

Nguyên Vinh Nghị gật gật đầu, không tiếp tục hỏi. Đối với việc chính mình bị hủy bỏ quyền hạn trực tiếp tiến vào, lại không hề thông báo trước cũng không ý kiến gì. Tình cảnh của Đoạn Sở bây giờ, Úc Thịnh Trạch cẩn thận hơn nữa cũng không quá đáng.

“Ồ”, “ồ”, từng đợt thanh âm nhỏ bé yếu ớt khi ngắt khi liền, Nguyên Vinh Nghị dừng lại cước bộ, buồn cười nhìn về phía hai cầu lông màu trắng ở trong bụi hoa khi ẩn khi hiện.

“Bạch Bạch, Đoàn Tử, mau tới đây!” Nguyên Vinh Nghị kêu nhẹ một tiếng, thấy hai tiểu Tử Tinh thú còn ngồi tại chỗ, nhếch mi, tia tinh thần lực vô hình không chút khách khí vung qua.

“Ồ”, “ồ”, hai Tử Tinh thú liêu mạng giây dụa, lại như thế nào cũng không thoát khỏi được trời buộc, ngoan ngoãn nằm trong lòng Nguyên Vinh Nghị.

Nguyên Vinh Nghị bàn tay vừa lật, lòng bàn tay bỗng nhiên thêm mười mấy thú quả màu tím nhỏ, đưa đến trước mặt hai Tử Tinh thú.

“Này, ăn đi, chủ nhân nhà ngươi khẳng định không ngại đâu.” Nguyên Vinh Nghị nhẹ giọng dụ dỗ, không nghĩ tới hai Tử Tinh thú trong ánh mắt màu vàng thật to tràn đầy khinh thường, uốn éo thân, đầu cọ lẫn nhau, chỉ chừa lại hai cái đuôi nhỏ xù lông cho hắn coi.

Áo Lợi Ngươi thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhỏ giọng nhắc nhở: “Mấy ngày nay, Tử Tinh thú ăn không ít từ quả.”

Nguyên Vinh Nghị bắt đắc dĩ bĩu môi, ánh mắt lại bị miếng thề trên cổ của Tử Tinh thú hấp dẫn.

“Đây là cái gì?” Nguyên Vinh Nghị giật mình hỏi, nhẹ tay kéo Tử Tinh thú, về mặt có chút dăm chiêu.

“Cầm thú bài.” Thanh âm Úc Thịnh Trạch từ phía trước truyền đến, Nguyên Vinh Nghị ngẩng đầu nhìn nhìn bạn tốt, kinh ngạc phát hiện, Úc Thịnh Trạch thể nhưng không bày ra khuôn mặt lạnh lùng người tức chết như bình thường cho hắn xem, ngược lại mặt mày thoải mái, khỏe miệng giờ lên, có thể thấy tâm tình rất tốt.

Nguyên Vinh Nghị hắc hắc nở nụ cười: “Xem ra ngươi trong khoảng thời gian này trải qua không tồi. Ta còn nghĩ đến, Mạch Duy bị ngươi ném vào cục trình sát, ngươi sẽ bị phiền chết cơ.”

Úc Thịnh Trạch lơ đãng gật đầu: “Tin tức của ngươi, vẫn linh thông như trước.”

Nguyên Vinh Nghị liếc mắt nhìn Áo Lợi Ngươi, thấy hắn không hề bất ngờ hành lễ xoay người rời đi, cười cười, nói: “Ngươi sau khi thăng lên cấp 7, liên tục đắc tội Lục Văn Bách đại tướng quân, làm Phở Húc Nghiêu quan tham nghị cùng Tề gia mất hết mặt mũi, lần này lại ném chính đường đệ của mình ra tam quân, cứu hoàng tử cuồng vọng tự đại, tùy ý xằng bậy, ta ở Y Duy Tát, nghe không sai nửa điểm.”

Úc Thịnh Trạch lại không thêm đề ý: “Nói cho cùng có vẻ như mấy tin tức này mới truyền ra đi.”

Nói xong, hắn gật gật đầu, thần sắc không thay đổi xoay người đi tới đại sảnh.

Nguyên Vinh Nghị bắt đắc dĩ đuổi kịp, vừa đi vừa nói chuyện: “Ta còn không phải đang nhắc nhở ngươi. Nói đến cùng, tin tức Mạch Duy truyền ra cũng không tính là cơ mật, hơn nữa hắn cũng chỉ nói cho người kẻ ước của hắn. Căn cứ vào nguyên tắc chiến sĩ và người kẻ ước cùng hưởng, cũng chỉ có thể nói do Vệ Thư Lan tư tâm quá nặng. Nói như thế nào ngươi lần này, một chút mặt mũi cũng không chừa cho Úc Phi Dương công tước, không lo lắng bọn họ sẽ giúp đỡ hoàng tử khác sao? Các huynh đệ tốt của ngươi, mỗi người đều như hổ rình mồi. Hơn nữa lần này ngươi lựa chọn người kẻ ước, hoàng thất đến bây giờ vẫn không công khai, có thể hiểu được đây là tuyên bố không muốn thừa nhận.”

“Người kẻ ước chưa bao giờ cần hoàng thất thừa nhận.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng nhắc nhở, “Đoạn Sở là người kẻ ước của ta, đăng ký ở nghiệp đoàn người kẻ ước là có thể. Mà huynh trưởng khác của ta, chân chính như hổ rình mồi cũng là nhằm vào chỗ ngồi của phụ thân.”

Nguyên Vinh Nghị bị kiềm hãm, nháy mắt bắt lấy một chút linh quang vừa hiện, phá lên cười: “Ha ha ha, ta rốt cục biết hoàng thất vì cái gì vẫn trầm mặc.” Hắn thấy Úc Thịnh Trạch vì khó hiểu mà dừng bước, buồn cười nói: “Người kẻ ước cùng chiến sĩ đều là quan hệ bầu bạn, bọn họ chỉ sợ còn chờ, là chờ ngươi cùng Đoạn Sở ký kết hôn ước, khi đó mới đúng là thời cơ xuống tay! Người kẻ ước một khi trở thành bầu bạn mà chiến sĩ tuyên định, người kẻ ước cùng chiến sĩ sẽ phải chịu quy tắc ngầm, văn bản của nghiệp đoàn người kẻ ước cũng không quy định rõ ràng.”

Úc Thịnh Trạch không chỉ có không cười, ngược lại nhăn lại mi. Mặc kệ là người kẻ ước hay là bầu bạn, đều là việc tư của hắn. Hắn không cảm thấy bất luận kẻ nào có quyền can thiệp vào, cho dù đó là phụ hoàng mẫu hậu của hắn.

Nguyên Vinh Nghị cũng biết tính tình bạn tốt, không nói gì thêm. Dù sao từ việc Úc Thịnh Trạch chọn lựa người kẻ ước có thể nhìn ra, hắn căn bản

không phải người có thể bị tùy ý thao túng. Hơn nữa hần nói cũng không sai, hoàng thất có dã tâm, nhìn chăm chăm vào cũng là vương vị của Úc Khai Phong bệ hạ.

“Kỳ thật các ca ca này của ngươi, chỉ sợ sẽ thả tâm không ít. Ngươi tuyển định Đoạn Sở là người khế ước giá trị tinh thần lực thấp, lại liên tục đắc tội Lục gia, Tề gia, Đoạn Sở lại cùng Đoạn gia bất hòa. Cũng chỉ có đại hoàng tử, mới là thật tâm sốt ruột.” Nguyên Vĩnh Nghi nghĩ đến Úc Hồng Trì nhiều lần bị giới nước lạnh, khó được nổi lên tâm đồng tình.

“Ồ”, Từ Tinh thú trong lòng ngực bỗng nhiên giãy dụa đứng lên, Nguyên Vĩnh Nghi theo bản năng buông tay, chỉ thấy hai từ Tinh thú “Bùm” quỳ rạp trên mặt đất, sau đó quơ quơ cái đầu có chút vụng, tiểu Từ Tinh thú hoàng tộc khôi phục nhanh nhất, chân nhỏ chạy nhanh vào đại sảnh, Bạch Bạch cũng rất nhanh liền theo vào.

Nguyên Vĩnh Nghi lập tức nhớ tới vấn đề vừa rồi, vội vàng hỏi: “Đúng rồi, ngươi còn chưa nói hai tiểu Từ Tinh thú kia sao lại thế? Lúc trước ngươi không phải nói, chúng nó có thể sử dụng móng vuốt cào người sao? Nhưng cảm thụ bài đó, cũng có thể cấm dị thú vận dụng năng lượng dị chủng sao?”

Úc Thịnh Trạch cho hần một ánh mắt, “Ngươi cho rằng như thế nào?” Hần hỏi lại một câu, sau đó lại nói “Mau vào”, liền nhanh chóng nện bước tiến vào đại sảnh.

Nguyên Vĩnh Nghi sững sốt, đuổi kịp, lọt vào trong tầm mắt là Đoạn Sở mặc một thân nhân nhả trong đại sảnh, tập trung tinh thần đem nước rót vào chén trà, trong không khí tràn ngập mùi thơm ngát, vừa ngửi liền biết chính là hương vị nước trà. Hai từ Tinh thú nâng chân trước lên, ý đồ leo lên cái bàn nhỏ, chỉ là chân sau cũng ngắn, làm thế nào cũng không với tới, thân thể lỏng lẻo một hồi nâng lên một hồi hạ xuống, tựa như đang thờ dài.

“Vĩnh Nghi, mau tới!” Đoạn Sở cười đứng dậy tiếp đón, thấy tầm mắt hần còn nhìn chăm chăm trên mặt đất, theo hướng nhìn qua, không khỏi bật cười đứng lên, một lần nữa rót nước trà ra hai cái chén nhỏ, đặt trên mặt đất.

Hần mấy ngày nay đã đem lá trà trong không gian trà son chế ra một ít, thay thế cái Úc Thịnh Trạch cho hần. Hai Từ Tinh thú mỗi lần vô luận ở nơi nào chơi đùa, vừa đến thời điểm uống trà, sẽ thần kỳ xuất hiện, khừu giác ngoài dự đoán của mọi người mà cực kỳ linh mãnh.

Nguyên Vĩnh Nghi khó hiểu ngồi xuống, tiếp nhận nước trà Đoạn Sở đưa cho hần, nhẹ nhấp một ngụm, rất nhanh liền ừng ực hai cái toàn bộ đều uống hết.

“Di, nước trà này?” Nguyên Vĩnh Nghi kinh ngạc ra tiếng, sau đó lại có chút dăm chiêu nhìn hai Từ Tinh thú đang liếm nước trà trên mặt đất, đi lên phía trước còi bỏ cảm thụ bài trên người Bạch Bạch, một cỗ năng lượng dao động ần ần truyền đến.

“Từ Tinh thú này, kích phát dị năng sao?” Nguyên Vĩnh Nghi về mặt kích động hỏi.

“Kích phát?” Đoạn Sở nhăn mày nhảy dưng, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch hỏi.

Úc Thịnh Trạch ngưng mi: “Theo nghiên cứu của quân bộ, biểu hiện của chúng nó là tiến hóa.”

Nguyên Vĩnh Nghi ánh mắt đều dính trên người hai Từ Tinh thú, thân thủ ý đồ xách Bạch Bạch.

“Cẩn thận!”

Đoạn Sở vội vàng lên tiếng nhắc nhở, chỉ là Nguyên Vĩnh Nghi tay đã bị cào rách. Máu tươi chảy xuống, Nguyên Vĩnh Nghi lại ngây ngốc nở nụ cười, buông Từ Tinh thú ra, tiến lên tính toán ôm Đoạn Sở.

“Phanh” một tiếng, Nguyên Vĩnh Nghi lấy một tư thế cực kỳ chặt vật rơi xuống đất, đau đến nhe răng trợn mắt, một thân khí chất ôn nhả toàn bộ biến mất. Hai Từ Tinh thú sợ tới mức lập tức chạy không thấy thân ảnh.

Đoạn Sở mặc danh kỳ diệu trong nháy mắt, hỏi: “Ngươi làm sao vậy?”

“Tề”, Nguyên Vĩnh Nghi ăn đau ngẩng đầu, hỏn hển chỉ vào Úc Thịnh Trạch hô to: “Có người khế ước rất giỏi a! Ta chỉ là tính toán biểu đạt kích động một chút, cũng sẽ không làm thương tổn đến Đoạn Sở, ngươi làm gì mà khẩn trương như vậy?”

Đoạn Sở không nói gì nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, nam tử đã nâng chung trà lên, chậm rãi uống tiếp.

Nguyên Vĩnh Nghi hàm hừ ngồi tại chỗ, nếu không biết bạn tốt của mình không có điểm máu chốt, hần chắc chắn sẽ nghĩ rằng Úc Thịnh Trạch đang ghen tị. Hần từ nút không gian lấy ra chút thuốc trị thương, bôi loạn lên vết thương, nhìn lượng thuốc cần dùng, không khỏi nhăn lại mi.

“Từ Tinh thú tiến hóa, thật sự là cùng nước trà có quan hệ?” Hần hỏi.

Úc Thịnh Trạch “Ân” một tiếng, giải thích: “Ngươi vừa rồi uống loại nước trà này, chính là loại có thể thúc đẩy năng lượng tiến hóa của Từ Tinh thú. Bất quá bên Tiểu Sở, còn cần cẩn thận nghiên cứu mới được, đây là tinh thần lực tính chất đặc biệt của hần, chỉ cần dùng tinh thần lực dung nhập vào nước trà là có thể.”

Nguyên Vĩnh Nghi thần sắc chợt ngưng trọng, nếu là như thế này, nghiên cứu trà phải tìm một người khế ước có đủ tín nhiệm mới được.

“Ta thấy vẫn là để cho Tiểu, di,” hần vừa định hỏi Úc Thịnh Trạch, sao lại đối với Đoạn Sở thay đổi xưng hô, bất quá nghĩ đến vừa rồi mới bị Úc Thịnh

Trạch không chút lưu tình quăng ngã, từ bỏ việc trêu chọc, gọng gàng dứt khoát đề nghị: “Tiểu Sở vẫn là tự mình nghiên cứu đi, tinh thần lực đối với người khế ước thấp phần mẫn cảm, tin tức một khi bị lưu truyền ra ngoài, chỉ mang đến phiền toái cho Tiểu Sở. Hơn nữa nước trà này, thích hợp với tinh thần lực của chiến sĩ.”

Nguyên Vinh Nghị dừng lại, nhìn Úc Thịnh Trạch, hỏi: “Người có thể cảm giác được, nó không chỉ có tác dụng trấn an của thuốc ngưng thần, còn có tác dụng khai thông sao?”

Chỉ có người khế ước đại nhân tự mình chế tác thuốc ngưng thần cao cấp, mới có thể có thêm công hiệu khai thông tinh thần lực. Nhưng người khế ước bào chế thuốc rất thưa thớt, nếu không, cũng không cần mỗi chiến sĩ bẩm sinh đều hy vọng xứng đôi với một người khế ước. Nếu Đoạn Sở chỉ đơn giản pha nước trà đã có hiệu quả như vậy, nếu có thể tinh luyện, lực ảnh hưởng mang đến cho chiến sĩ, quả thực là khó có thể tưởng tượng.

Úc Thịnh Trạch về mặt nghiêm túc đứng lên, lắc lắc đầu: “Không được, ta chỉ có thể phát hiện nó có công hiệu của thuốc ngưng thần, hơn nữa sau khi ta thăng cấp, công hiệu giống thuốc ngưng thần ở lá trà bình thường đã hoàn toàn không phát hiện được nữa.”

Đoạn Sở kinh ngạc nhìn Úc Thịnh Trạch, chuyện này hẳn căn bản không biết. Hai người từ sau khi ký khế ước, hẳn phần lớn chỉ cần phát hiện tinh thần lực của Úc Thịnh Trạch có hỗn loạn, sẽ tiến hành khai thông. Đương nhiên, điều này cũng bởi vì tinh thần lực chung đoạn cùng vòng thông tin, phù hiệu có quan hệ nhất thể.

Nguyên Vinh Nghị cũng hiểu rõ, thuốc ngưng thần bình thường đối với chiến sĩ đã ngoài cấp 7 không có hiệu quả.

“Hẳn là vấn đề ở chỗ liều lượng thuốc,” Nguyên Vinh Nghị chỉ ra, sau đó khó nén hưng phấn nói: “Tiểu Sở, người rất nhanh sẽ vào học viện người khế ước Đế Ma Tư, chọn môn học phạm vi chức nghiệp, nhất định phải chọn nhà bào chế thuốc, nếu có thể đem công hiệu của nước trà dung nhập vào chế thuốc, khẳng định so với người khế ước chế tác thuốc ngưng thần càng tiện lợi, quả thực là tin vui cho chiến sĩ bẩm sinh.”

Nói xong, hắn nhìn Đoạn Sở cười gật đầu, về mặt nghiêm túc khẩn cầu: “Tiểu Sở, ta tặng người một trợ lý nha!”

Đoạn Sở sững sờ, Úc Thịnh Trạch đã nói tiếp: “Là Dung Thu?”

Nguyên Vinh Nghị gật đầu: “Hắn là nhà bào chế thuốc, người yên tâm, hắn chỉ phối hợp với người nghiên cứu, không biết lá trà sau khi dung nhập tinh thần lực có công hiệu.”

Đoạn Sở đương nhiên sẽ không bác bỏ mặt mũi của hắn, hơn nữa hắn cũng hy vọng có người hiệp trợ. Nhưng là, hắn bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề. Úc Thịnh Trạch cùng Nguyên Vinh Nghị đều cho rằng, do hắn dung nhập tinh thần lực làm cho hiệu quả của lá trà thay đổi, nhưng trên thực tế, hắn căn bản không có, như vậy lá trà cùng nước trong không gian trà sơn, mới là điều mấu chốt nhất?

Tháng Mười Hai 2, 2015

46

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tinh Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 46

Nguyên Vinh Nghị cũng không ở lâu, ăn cơm trưa xong liền từ biệt, cũng để lại hai bộ trùm móng vuốt sừng vật.

“Này, Thịnh Trạch đặc biệt nhấn nhủ, nói thật, ta vẫn nghĩ là hắn chuyện bé xé ra to.” Nguyên Vinh Nghị nháy mắt ra hiệu nói xong, hướng về phía Úc Thịnh Trạch trêu tức khiêu mị, sau đó xoay người rời đi.

Đoạn Sở khó hiểu tiếp nhận cái hộp nhỏ, sau đó mở ra, nhìn một bộ trùm móng vuốt sừng vật tinh xảo, hình thức đáng yêu hồi lâu, dờ dạc dở cười hỏi: “Đây là chuẩn bị cho hai Tử Tinh thú?”

Úc Thịnh Trạch “Ân” một tiếng, kêu Phổ Lôi Tư đem hai Tử Tinh thú mang lại đây.

“Về sau nếu muốn dẫn chúng nó ra ngoài, người phải mang theo cấm thú bài, bình thường mang theo bộ trùm móng vuốt là được. Nếu không người không thể quan sát chúng nó tiến hóa, cũng vô pháp phát hiện chúng nó vận dụng năng lượng dị chủng như thế nào, có thể sẽ làm mất đi một ít tin tức hữu dụng.” Úc Thịnh Trạch cẩn thận dặn dò.

Đoạn Sở suy nghĩ lại, đồng ý cười cong mặt.

Hai Tử Tinh thú bị Phổ Lôi Tư ôm đến, hai nắm cầu trắng nhu thuận nằm yên, Đoạn Sở cẩn thận đeo bộ trùm móng vuốt cho hai Tử Tinh thú, vậy mà vừa khít, quả thực chính là làm theo yêu cầu.

Đoạn Sở cảm thấy khê động, nghĩ đến lời nói của Nguyên Vinh Nghị, không nghĩ tới Úc Thịnh Trạch lại cẩn thận như thế.

“Cám ơn.”

“Ngươi là người khê ước của ta.” Úc Thịnh Trạch nghiêm mặt, nhìn Đoạn Sở còn thật sự hỏi: “Ngươi luôn khách khí như vậy, có phải hay không mấy ngày nay, ngươi vẫn còn chưa quen chúng ta đã có quan hệ ký khê ước?”

Đoạn Sở quần bách má nóng lên, hắn cũng coi như đã quen được người nhà sủng ái, nhưng bị một người mới nhận thức hơn một tháng quan tâm như vậy, là ai cũng sẽ không quen, bởi vì hắn có thể trả giá lại quá ít.

Úc Thịnh Trạch năng lực khống chế rất mạnh, mấy ngày này sau khi ký khê ước, tinh thần lực hỗn loạn cũng chỉ có một hai lần, so với tin tức hắn tra được ở mạng lưới tinh vực hoàn toàn bất đồng, chiến sĩ cấp 7 tinh thần lực thường xuyên bạo động. Đoạn Sở cảm thấy cho dù hắn không tiến hành khai thông, tự bản thân Úc Thịnh Trạch cũng có thể thoải mái vượt qua, điều này khó tránh khỏi sẽ làm hắn có cảm giác hổ thẹn. Nếu không hắn cũng sẽ không đến mức trong ngắn ngủi vài ngày này, lại chế tạo ra nhiều lá trà trong không gian trà sơn như vậy.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở ngay cả bên tai cũng đều đỏ, vừa muốn nói gì, nhìn đến Phổ Lôi Tur còn đứng ở một bên, lại bất động thanh sắc thay đổi lời nói.

“Vinh Nghị nói Đoạn Văn Vũ đại tướng quân ngày hôm qua đã trở về Đoạn gia, hắn có liên hệ với ngươi không?”

Đoạn Sở lập tức khôi phục bình tĩnh, lắc lắc đầu: “Hắn nói thế nào cũng là tổ phụ của ta, chỉ sợ sẽ không tự mình liên hệ với ta.”

Theo lý thuyết, hắn tới thủ đô tinh cầu, hắn là trước tiên nên trở về báo phỏng Đoạn Kỳ Diệu bọn họ, bất quá Đoạn gia vẫn không có động tĩnh gì, nghĩ tới nguyên chủ chưa tới bốn tuổi đã tới Y Duy Tắt, lúc trước cùng Đoạn gia xé rách mặt, Đoạn Sở liền trực tiếp coi như mình không tìm được nhà, yên tâm thoải mái ở tại Mạc Ngươi Lai tư trạch.

Phổ Lôi Tur nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia do dự.

Úc Thịnh Trạch nhìn lại mi, đối với Phổ Lôi Tur che giấu cái gì cảm thấy không hờn giận, hỏi: “Ngươi có biết chuyện gì không?”

Đoạn Sở nghe vậy, cũng nhìn qua, hỏi: “Có chuyện gì, ngươi cứ nói đi.”

Phổ Lôi Tur có điểm câu nệ trả lời: “Còn Ni Ngươi, là hộ vệ ở Y Duy Tắt với ta, ngày hôm qua đi tới Đế Ma Tur. Hắn nói nhị lão gia Đoạn Văn Vũ, vừa đến liền cùng đích tôn nhất gia Đoạn Chí Huy tranh cãi âm ỉ, mà thân bác Đoạn An Vũ đại tá của thất thiếu gia ngài, còn bị hắn cho một cái tát, nhưng Đoạn Kỳ Diệu nguyên lão cùng người khê ước của ông, vẫn không xuất hiện.”

Đoạn Sở nhìn lại mi, bốn đứa con của Đoạn Kỳ Diệu, chỉ có thứ tử Đoạn Văn Vũ cùng tam tử Đoạn Văn Xương còn sống, đích tôn Đoạn Chí Huy tuy rằng không có cha mẹ, cũng là trưởng tôn danh chính ngôn thuận. Đoạn Văn Vũ thế nhưng vừa đến liền làm âm ỉ thành như vậy, còn đối với thân sinh nữ nhi của mình ác liệt như vậy, Đoạn Kỳ Diệu thế những cũng không quản, thật sự rất quái lạ.

“Ngươi trước đi xuống đi.” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên vẫy lui Phổ Lôi Tur, chờ đến khi trong đại sảnh chỉ còn hai người bọn họ, đối với Đoạn Sở nói: “Đoạn Kỳ Diệu từ nửa năm trước, đã muốn tới đỉnh cấp 9, tinh thần lực cực độ bị vây trong trạng thái không xong, tránh không gặp mặt là chuyện bình thường.”

Nói cách khác chịu không nổi kích thích? Đoạn Sở trào phúng nhếch môi. Cho dù không biết chiến sĩ đỉnh cấp 9, vì cái gì tinh thần lực không xong, bất quá hắn lại đoán ra Đoạn Kỳ Diệu đối với hắn thỏa hiệp, thậm chí thuận thế bức bách Đoạn Nhã Thanh nhập vào Mông gia. Nói đến cùng, Đoạn gia quyền thế đã lung lay sắp đổ. Nghĩ đến Đoạn gia thực sự có thể lợi dụng thân phận hắn là người khê ước của Úc Thịnh Trạch, Đoạn Sở trong mắt hiện lên một tia chán ghét.

“Không thích, thì không cần nghĩ tới.” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên ngồi bên người hắn, vỗ bờ vai của hắn nói: “Ngươi cũng biết, tin tức về giá trị tinh thần lực của ngươi, nghiệp đoàn người khê ước cùng hoàng thất không công khai, vấn đề cần nuốt lại nửa điểm tiếng gió cũng chưa lộ ra. Ngươi nếu tính toán không trở lại Đoạn gia nữa, hiện tại là thời cơ thoát ly tốt nhất.”

Đoạn Sở sững sờ, với hắn mà nói, cảm tình ràng buộc chân chính có chỉ có Trữ gia ở trái đất. Nhưng Cáp Ngồi tinh hệ là chế độ đế quốc, cấp bậc sâm nghiêm, quan niệm gia tộc cũng rất mạnh, hắn cũng không muốn sinh ra thêm nhiều chuyện. Chỉ cần Đoạn gia mặc kệ hắn là được, thật đúng là chưa từng nghĩ qua việc nhân cơ hội thoát ly Đoạn gia.

“Có thể chứ?” Đoạn Sở nhìn về phía Úc Thịnh Trạch hỏi.

Úc Thịnh Trạch gật đầu, trầm giọng cổ vũ: “Có thể. Cáp Ngồi tinh hệ đối với việc thương tổn tinh thần lực của người chưa trưởng thành trừng phạt rất nghiêm khắc, hơn nữa ngươi hiện tại lại là người khê ước, nghiệp đoàn người khê ước nhất định sẽ không bỏ qua trách nhiệm của Đoạn gia. Nếu không phải chúng ta đã trực tiếp ký khê ước, nghiệp đoàn người khê ước còn chưa phát hiện độ xứng đôi của chúng ta, nói không chừng mệnh lệnh trừng phạt đối với Đoạn gia hiện tại đã truyền xuống.”

Đoạn Sở nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ chúng ta phải một lần nữa đi tới nghiệp đoàn người khê ước sao? Nghiệp đoàn người khê ước thế nhưng còn giải quyết việc thoát ly gia tộc của người khê ước?”

Úc Thịnh Trạch khó được nở nụ cười, nhìn thấy thần tình khó hiểu của Đoạn Sở, nhin không được xoa đầu hắn, phát hiện chính mình tựa hồ càng ngày

càng có thói quen này. Trước phản ứng của Đoạn Sở, Úc Thịnh Trạch buông tay giải thích:

“Đương nhiên không phải. Vài ngày trước khi chúng ta ký khế ước, nghiệp đoàn người khế ước cho dù ngay từ đầu không biết, nhưng hiện tại chuyện phát sinh trên chiến hạm hết thấy đều đã lan truyền đi, nghiệp đoàn người khế ước khẳng định cũng biết độ xứng đôi của chúng ta, các trưởng lão đương nhiên sẽ hoài nghi thiên phú tinh thần lực của người xảy ra vấn đề. Hiện tại Đoạn Văn Vũ đại tướng quân trở về, nhất định sẽ mang theo Đoạn Chí Tu cùng Bối Tinh Lan đã ly hôn, còn truyền đi tin tức ở tiệc đính hôn của Đoạn Nhã Thanh, nghiệp đoàn người khế ước thật sự làm như không thấy, mới là có vấn đề.”

Đoạn Sở nghe được mắt sáng rực lên, Úc Thịnh Trạch nói quả nhiên không tồi. Đoạn Kỳ Diệu lần đó lui bước, căn bản là thừa nhận Đoạn gia đối với hắn bảo hộ không chu toàn. Bất quá, hắn che giấu cắn nuốt, Đoạn gia cũng không thiết thời.

“Ta đây phải làm như thế nào?” Đoạn Sở mới vừa đứng lên, lại không rõ ràng. Hắn ở trái đất, gặp qua không ít người cùng người nhà đoạn tuyệt quan hệ, nhiều nhất cũng chỉ là làm tuyên bố, sau đó buông tha cho quyền kế thừa rồi nhà đi. Nhưng ở Cấp Ngồi tinh hệ thì sao?

Úc Thịnh Trạch khiêu mi, thân thủ giữ chặt hắn ngồi xuống, trầm giọng nói: “Người cái gì cũng không cần làm. Buổi tối ngày mai, nghiệp đoàn người khế ước sẽ phái người đến.”

Hắn dừng một chút, bỗng nhiên lại có điểm do dự nói: “Bất quá về sau người ra khỏi Đoạn gia, sẽ không có Đoạn gia bảo hộ. . . .”

Đoạn Sở bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn Úc Thịnh Trạch, chân thành tha thiết nói: “Ta nghĩ, người vẫn bảo hộ ta.”

Ta vốn sẽ bảo hộ người. Úc Thịnh Trạch theo bản năng đã nghĩ trả lời, nhưng nhìn thấy khóe miệng Đoạn Sở mỉm cười, ánh mắt tin cậy, không biết vì cái gì, thân thể bỗng nhiên mạnh xuất hiện một cổ khô nóng xa lạ, cùng tinh thần lực bạo động dĩ vãng hoàn toàn bất đồng, không có thống khổ, ngược lại mang theo một chút hưng phấn khó nói.

“Ta. . . .” Úc Thịnh Trạch mở miệng, lại bỗng nhiên cảm thấy tiếng nói của mình trở nên khàn khàn liền dừng lại. Hắn bản năng cảm thấy được nên rời khỏi Đoạn Sở, mới lấy lại được bình tĩnh, nhưng nhìn Đoạn Sở gần trong gang tấc, Úc Thịnh Trạch ngược lại cầm tay Đoạn Sở nắm thật chặt.

Đoạn Sở nháy mắt mấy cái, ngạc nhiên thấy khuôn mặt lạnh lùng của Úc Thịnh Trạch, hiện lên một mặt đồ ỉm cực nhạt. Úc Thịnh Trạch cũng sẽ thẹn thùng? Nghĩ đến hắn lúc trước nhiều lần bị hành động của Úc Thịnh Trạch làm cho biến thành xấu hổ không thôi, còn đeo trên tay nhẫn không gian, không để ý tới phản kháng của hắn ôm đến ôm đi, Đoạn Sở đang muốn giễu cợt.

“Đích đích đích”, đèn báo hiệu trong đại sảnh bỗng nhiên sáng lên, Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch đều quay đầu nhìn lại.

“Cửu điện hạ, Ba Đồn trưởng lão nghiệp đoàn người khế ước tự thân tới.” Áo Lợi Ngươi thân ảnh xuất hiện trên màn hình ở bức tường gắn đèn báo hiệu, cung kính nói.

“Mở cửa nghênh đón, ta lập tức đến.” Úc Thịnh Trạch buông tay Đoạn Sở, trong lòng ngoài ý muốn có điểm mát mẻ, thân thể nhưng cũng khôi phục bình tĩnh.

Đoạn Sở cũng thực thất vọng, bất quá trưởng lão nghiệp đoàn người khế ước đích thân tới, rất nhanh đã đem lực chú ý của hắn rời đi.

“Chẳng lẽ bởi vì chuyện của Đoạn gia?” Đoạn Sở hỏi, trong lòng lại cảm thấy được rất trùng hợp. Nếu lúc trước Úc Thịnh Trạch không nhắc tới, chỉ sợ chuyện này làm hắn không kịp trở tay.

“Đi thôi, chúng ta đi nhìn xem.” Úc Thịnh Trạch đứng dậy, đợi Đoạn Sở đi cùng nhau.

Hai người sóng vai đi ra cửa, Áo Lợi Ngươi đã muốn cùng Ba Đồn trưởng lão và một người nam tử tuổi còn trẻ đi lại đây, ở cửa là một phi hành khí có dấu hiệu tia chớp dĩ thường bắt mắt.

“Kiến quá cửu điện hạ!” Ba Đồn hành lễ. Nghiệp đoàn người khế ước đích xác lực ảnh hưởng rất lớn, nhưng Ba Đồn trưởng lão không có quân hàm, cho dù là người khế ước bậc thầy gieo trồng được người tôn kính, đối mặt với Úc Thịnh Trạch chiến sĩ cấp 7 cũng phải hành lễ.

“Ba Đồn trưởng lão.” Úc Thịnh Trạch gật đầu, lại giới thiệu Đoạn Sở. “Đây là người khế ước của ta-Đoạn Sở. Tiểu Sở, kiến quá Ba Đồn trưởng lão.”

“Kiến quá Ba Đồn trưởng lão.” Đoạn Sở cung kính hành lễ.

Ba Đồn khuôn mặt già nua tràn đầy mỉm cười, thập phần cẩn thận đánh giá Đoạn Sở, sau đó gật gật đầu, trong mắt hiện lên tiếc hận.

“Cửu điện hạ, chúng ta là muốn tìm Đoạn Sở người khế ước hỏi một ít việc tư, người xem có tiện hay không?” Ba Đồn hỏi.

Đoạn Sở nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, quả nhiên, Úc Thịnh Trạch phi thường ngắn gọn hỏi: “Cùng giá trị tinh thần lực của Tiểu Sở có quan hệ?”

Ba Đồn bị kiềm hãm, nhớ tới bên ngoài chỉ có lời đồn đãi về độ xứng đôi của Đoạn Sở, nghĩ đến trước lúc Úc Thịnh Trạch đăng ký ký khế ước cũng không biết việc này, không khỏi cười khổ gật gật đầu. Người trẻ tuổi phía sau gật mình mở lớn miệng, ngẩng đầu nhìn Úc Thịnh Trạch, lại nhìn về phía Đoạn Sở, đồng dạng hiện lên vẻ tiếc hận.

“Hiện tại đi?” Úc Thịnh Trạch nhường mảy, thân thủ ôm Đoạn Sở, sắc mặt hơi trầm xuống.

Ba Đồn không nghĩ tới Úc Thịnh Trạch lại làm việc sấm rền gió cuốn như vậy, bất quá chiến sĩ đối với người khế ước của mình rất quý trọng, cửu điện hạ đã nhiều năm một mình, cuối cùng lựa chọn một vị người khế ước như vậy, tức giận cũng không kỳ quái. Ba Đồn thậm chí may mắn, bọn họ không có tri hoãn lâu lắm, nếu không chờ cửu hoàng tử hướng bọn họ đề nghị, vậy mặt mũi của nghiệp đoàn người khế ước đều mất hết, tựa như Lục Văn Bách đại tướng quân kia vậy.

Đoạn Sở thấy Ba Đồn cùng người trẻ tuổi thay đổi trong chớp mắt, ý cười trong mắt cơ hồ tràn đầy. Vị Ba Đồn trưởng lão này tựa hồ lòng dạ không sâu, biểu tình đều viết trên mặt. Hắn nhìn Úc Thịnh Trạch, bỗng nhiên cảm thấy được, hẳn quả nhiên vẫn là không đủ hiểu biết.

Úc Thịnh Trạch nghi hoặc nhìn Đoạn Sở, “Đi thôi”, hắn dẫn dò Áo Lợi Ngươi vài câu, rất nhanh, Áo Lợi Ngươi liền đem phi hành khí có khắc dấu hiệu hoàng thất mở ra, chỉ trong chốc lát, cùng với phi hành khí của nghiệp đoàn người khế ước phía trước, đi tới Đoạn gia.

Nơi đó, Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh, còn có tất cả đời thứ ba, đời thứ tư của Đoạn gia ở Đế Ma Tư tinh cầu, đều chờ ở cửa.

Tháng Mười Hai 7, 2015

47

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chương 47

Úc Thịnh Trạch hạ phi hành khí trước, giống như tất cả những chiến sĩ đã xác định người khế ước bầu bạn khác, kiên nhẫn đứng yên một bên, chờ Đoạn Sở ra sau, hai người sống vai đi tới nơi những người Đoạn gia đang đứng.

Đoạn Văn Vũ tươi cười trên mặt đều cứng ngắc, Úc Thịnh Trạch đối với Đoạn Sở biểu hiện càng coi trọng, cũng có nghĩa ấn tượng với Đoạn gia càng kém. Nghĩ vậy, hắn lại nhìn nữ nhi Đoạn An Vũ mười mấy năm không gặp, hận không thể lại tất cho nàng hai cái.

Mấy ngày trước Đoạn Sở trở về, Đoạn An Vũ thế nhưng đối với mệnh lệnh của bọn họ làm hết sức qua loa, một lần cũng chưa từng liên hệ với Đoạn Sở, mặc cho ai cũng đều nhìn ra Đoạn Sở cùng Đoạn gia không thích hợp. Về phần đứa cháu Đoạn Chí Huy thờ ơ không quan tâm, hắn ngược lại không tức giận như vậy.

“Cửu điện hạ, đa tạ ngài hộ tống Tiểu Thất trở về.” Quỳnh giành trước nói lời cảm tạ, thuận tay kéo Đoạn Văn Vũ. Bọn họ đối với việc nghiệp đoàn người khế ước đến thăm lần này, vốn đã có chuẩn bị tâm lý. Nếu không phải Đoạn Sở thiên phú tinh thần lực có khác thường không thể gạt được nghiệp đoàn người khế ước, lại có bình cần nuốt kia, lúc trước bọn họ cũng sẽ không bức bách Đoạn Chí Tu cùng Bối Tĩnh Lan ly hôn.

Úc Thịnh Trạch thần sắc lạnh lùng nhìn Quỳnh, trầm giọng: “Tiểu Sở, vẫn luôn đi theo ta.”

Quỳnh bị kiềm hãm, cảm thấy không ổn. Chiến sĩ cùng người khế ước đích xác thân như người một nhà, nhưng trước khi hai người ký kết hôn ước, cũng chỉ là quan hệ bạn bè, Úc Thịnh Trạch cường điệu như vậy, rõ ràng là muốn Đoạn Sở tách khỏi Đoạn gia.

Đoạn Sở nhếch môi, chỉ kêu lên: “Tổ phụ, tổ mẫu, phụ thân.” Liền ngậm miệng không nói nữa.

Hắn biết nơi này còn có mấy đường thúc bá, cùng với nhóm đường huynh đệ đã gặp qua tại Y Duy Tát, nhưng hắn không có hứng thú chào hỏi. Về phần Đoạn Chí Tu há mồm muốn nói, Đoạn Á Ngạn thần tình xấu hổ và giận dữ cùng với một nữ tử xa lạ sắc mặt không tốt, trên người đeo quần hàm màu lam, Đoạn Sở lại coi toàn bộ như không nhìn thấy.

Đoạn Văn Vũ cho dù hiện tại, đối với Đoạn Sở ấn tượng vẫn như cũ tốt lắm, nghe vậy đang định nói chuyện, lại bị một thanh âm kinh ngạc đánh gãy.

“Tĩnh Lan?” Đoạn Chí Tu bỗng nhiên lên tiếng, mọi người quay đầu lại, quả nhiên, Ba Đồn trưởng lão mang theo một đám người lại đây, trong đó còn có Bối Tĩnh Lan ngày hôm qua trên phi hành khí, bị đuổi về Bối gia. Lúc này nàng vẻ mặt trắng bệch sợ hãi, nhìn đến người từng chung chăn gối thân mật, môi rung rung, cũng không có nói chuyện, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, làm cho Đoạn Chí Tu lòng chưa xót không thôi.

Ba Đồn trưởng lão cố ý giới thiệu một vị người nam khế ước thần sắc nghiêm nghị bên cạnh, đúng là hội trưởng của nghiệp đoàn nhà bào chế thuốc.

Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh hai mặt nhìn nhau, theo lý thuyết, lúc này đây sự việc không nghiêm trọng như Sở Giai năm đó, nhưng biểu hiện của nghiệp đoàn người khế ước, lại làm cho bọn họ cảm thấy được không ổn. Chẳng lẽ cần nuốt kia bị lộ?

Đoạn Sở nhưng thật ra không có một chút ngoài ý muốn nào, lúc trước Úc Thịnh Trạch đã nhắc nhở hắn, hơn nữa Ba Đồn lúc trước tiết lộ rõ ràng như vậy. Thực hiện nhiên là bởi vì quan hệ ký khế ước của hắn cùng Úc Thịnh Trạch. Chỉ sợ Ba Đồn trưởng lão nghĩ rằng, Bối Tĩnh Lan hủy diệt, không phải người khế ước thiên phú của Đoạn gia, mà là tương lai của cửu hoàng tử.

Đoạn Sở đi theo mọi người tiến vào đại sảnh, im lặng ngồi bên người Úc Thịnh Trạch, về phần vòng thông tin điên cuồng nhảy lên tin tức, hần nhìn cũng không nhìn, đem chấn lại hết.

“Lần này đến thăm hỏi Đoạn gia, không biết Đoạn Kỳ Diệu nguyên lão có ở nhà hay không?” Ba Đốn dẫn đầu hỏi.

Đoạn Văn Vũ trên mặt lộ ra một tia khó xử, hần sau khi trở về còn chưa có gặp qua cha mẹ, nếu không ngày hôm qua cũng sẽ không tức giận như vậy. Có Đoạn Kỳ Diệu ở, hần căn bản không cần lo lắng nghiệp đoàn người khế ước, dù sao Bối Tĩnh Lan kia trừ bỏ bình cần nuốt, cũng không lưu lại chứng cứ gì. Nghiệp đoàn người khế ước quyền thế có lớn hơn nữa, cũng không dám chỉ dựa vào lời suy đoán liền dám chỉ trích Đoạn gia.

Đích tôn trưởng tôn Đoạn Chí Huy, cũng là đường bá của Đoạn Sở, về mặt xin lỗi đứng dậy: “Ba Đốn trưởng lão, Biên Ý hội trưởng, tổ phụ cùng tổ mẫu, mấy ngày hôm trước đã rời khỏi Đế Ma Tư tỉnh cầu, ra ngoài vũ trụ.”

Biên Ý gật gật đầu, tiến đến bên người Ba Đốn nói gì đó. Ba Đốn thần sắc ngưng lại, bỏ qua việc này.

Đoạn Chí Huy nhẹ nhàng thở ra, ngồi xuống bộ dạng thuận theo, vẫn không nhúc nhích. Cha mẹ hần chết sớm, qua tuổi năm mươi cũng mới lên cấp 5, rồi lại là người thừa kế của Đoạn gia. Nhưng nhị thúc Đoạn Văn Vũ là chiến sĩ cấp 7, tam thúc Đoạn Văn Xương là chiến sĩ cấp 8, trừ bỏ bốn chỉ chỉ còn một người mồ côi từ trong bụng mẹ, tất cả hần đều không thể dựa vào. Quản lý gia tộc, đã sớm làm cho hần tâm lực lao lực quá độ, mỗi một không chịu nổi.

“Đoạn Văn Vũ đại tướng quân, chúng ta lúc trước đã thông báo ý đồ đến đây. Không biết ngài đối với Đoạn Sở người khế ước thiên phú tinh thần lực có khác thường, có cái gì cần giải thích không?” Ba Đốn ngữ khí coi như ôn hòa, chính là sắc mặt rất lạnh, nhìn Đoạn Văn Vũ cũng không có cảm tình gì, hoàn toàn không giống khí đối mặt với Đoạn Sở hòa ái dễ gần.

Đoạn Văn Vũ từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, lúc này bị chỉ trích như vậy, hé ra khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng.

“Thiên phú tinh thần lực của Tiểu Thất, chúng ta đích xác không có chú ý tới.” Quỳnh khéo đưa đẩy trả lời. Dù sao cho dù là nghiệp đoàn người khế ước, bọn họ cũng không có căn cứ chính xác cho rằng Bối Tĩnh Lan xuống tay.

Ba Đốn nhìn nàng một cái, hỏi lại: “Nga, là trưởng tôn của ngươi, mẫu thân hần lại là người khế ước, chẳng lẽ còn không đủ khiến cho các ngươi coi trọng sao?”

Quỳnh về mặt nhất thời đỏ bừng, một câu đều nói không được.

Ba Đốn nhìn về phía Đoạn Chí Tu đang cúi đầu gầy vòng thông tin, lạnh giọng hỏi: “Đoạn Chí Tu thiếu tướng, chuyện năm đó chúng ta không đề cập tới, nhưng là, lúc sau Bối Tĩnh Lan sờ tác sờ vớ, ngươi giải thích như thế nào?”

Đoạn Chí Tu bởi vì Đoạn Sở không chịu trả lời mà bức dọc nóng nảy, nghe được ngữ khí gây sự của Ba Đốn, theo bản năng bất mãn hỏi lại: “Tĩnh Lan làm cái gì, các ngươi căn bản không có chứng cứ, bắt chúng ta ly hôn, còn thể bỏ tay nàng, chẳng lẽ còn không đủ sao?”

“Chí Tu!” Quỳnh hét lên một tiếng ngăn cản.

Đoạn Chí Tu lúc này mới ý thức được mình đang nói chuyện với ai, sợ tới mức mặt mày xám tro. Nhưng hần có thể trở thành chiến sĩ cấp 6, cũng không phải thật sự ngu xuẩn, tự nhiên biết lúc này nhận sai, ngược lại sẽ bị Ba Đốn trưởng lão khinh thường, hơn nữa Bối Tĩnh Lan vẫn vu cáo là bị oan uổng, hần cũng nguyên ý tin tưởng. Về phần Ba Đốn chỉ trích, liền lại càng không chịu phục.

Nghĩ vậy, Đoạn Chí Tu vươn cổ, chính nghĩa nhìn Ba Đốn nói: “Ta cũng không nói gì sai. Trong lịch sử, chiến sĩ cùng người khế ước hoàn toàn xứng đôi, cũng có sự lệch lạc về giá trị tinh thần lực. Điều này căn bản không thể làm chứng cứ!”

Đoạn Sở nhăn mày, lần đầu tiên nhìn thẳng vào Đoạn Chí Tu. Ngay cả hội trưởng nghiệp đoàn bào chế thuốc cũng nhìn lại đây, tất cả sự tình đều do đầu sỏ Đoạn Chí Tu này gây nên, như thế nào lại nghĩ tới, Ba Đốn trưởng lão không có chứng cứ.

“Tam ca ta nói đúng, chẳng lẽ bởi vì Đoạn Sở có chiến sĩ xứng đôi là cứu hoàng tử, Đoạn gia phải gánh vác việc cứu hoàng tử chọn một người khế ước có giá trị tinh thần lực thấp sao? Cho dù là nghiệp đoàn người khế ước, cũng không có tư cách bịa đặt tội danh!” Giọng nữ bén nhọn chỉ trích.

Đoạn Sở nhìn qua, chính là nữ tử nhìn hần bất thiện, xem tuổi nàng cùng quân hàm chiến sĩ cấp 5, hần là thân bác chưa thấy qua mặt Đoạn An Vũ. Bất quá bộ dáng của nàng, lại như là thuần túy nhằm vào hần.

Úc Thịnh Trạch lạnh lùng nhìn nàng một cái, thân thủ trấn an vỗ vỗ tay Đoạn Sở. “Đoạn An Vũ ở trong quân bộ, tính tình có tiếng là quái dị, không cần để ý.”

Đoạn Sở gật gật đầu, hướng Úc Thịnh Trạch cười cười, trong lòng lại nhớ kỹ Đoạn An Vũ dị thường.

Ba Đốn tức tới mức nở nụ cười, nam tử trẻ tuổi một bên không nói hai lời, cho hần một tấm thẻ.

Ba Đốn sau khi tiếp nhận, hí mắt nhìn về phía Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh, âm thanh hữu lực nói: “Nghiệp đoàn người khế ước tuyệt đối không bịa đặt, trong lịch sử, hai người hoàn toàn xứng đôi, đích xác có chênh lệch tinh thần lực, nhưng chênh lệch tới hai cấp, hoặc là khoảng cách xa nhau như thế, đều là trong đó có một người bị ám hại gây nên. Đương nhiên, việc hôm nay, liên lụy tới người khế ước, chúng ta vẫn là như mười lăm năm trước, đem trình bày chi tiết nộp cho đế quân, để đế quân cùng hội nguyên lão cùng nhau đưa ra phán quyết.”

Hắn dừng một chút, cười lạnh chất vấn Đoạn Chí Tu: “Nếu đã có thể phát sinh chuyện Đoạn Sở người khế ước uống nhầm thuốc ngưng thần, như vậy trước mười tuổi bị người hủy đi thiên phú tinh thần lực, cũng không có gì kỳ quái? Đây là chính miệng ái nữ Đoạn thiếu tướng tự mình thừa nhận. Nhưng Đoạn thiếu tướng, đại khái có thể giải thích một chút, Bối Tĩnh Lan đến tột cùng, làm sao có thể giấu diếm được người vị phụ thân thân sinh?”

Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh khiếp sợ đứng lên, Đoạn Chí Tu đều đã choáng váng, vội vàng muốn nói cái gì, lại bị Đoạn An Vũ một phen giữ chặt.

Bối Tĩnh Lan vẫn nghiêm mặt mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn Ba Đồn trong mắt tràn đầy không thể tin.

Đoạn Sở cũng kinh ngạc, không rõ sự tình như thế nào lại kéo tới trên người Đoạn Nhã Thanh mới xuất giá.

Một đạo bạch quang nhu hòa hiện lên, đại sảnh bỗng nhiên xuất hiện một đoạn ghi hình, Đoạn Nhã Thanh một thân tân phục hoa lệ, trên mặt còn mang theo dấu bàn tay chói mắt, đối diện với Mông Gia Nghị đồng dạng tân phục lạnh giọng: “Người phế vật như vậy, trừ bỏ đối với ta đùa giỡn, người còn làm được cái gì? Ta cảnh cáo người, nếu còn dám đối với ta động thủ, cùng lắm thì cả chết lưới rách! Mẹ ta có thể hủy được thiên phú tinh thần lực của Đoạn Sở, ta cũng có thể! Ta xem người biến thành một phế vật, Mông gia còn có thể cho người một chỗ dựa hay không!”

Đại sảnh một mảnh tĩnh mịch, lời của Đoạn Nhã Thanh quả thực chính là sấm bên tai, Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh hoàn toàn không có phản ứng, Bối Tĩnh Lan đã sớm kinh hãi muốn chết, không thể động đậy. Ngay cả đám người Đoạn Chí Huy vẫn đều cho rằng việc không liên quan đến mình, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

“Không, ta thật sự không biết chuyện này, ta, ta. . . . .” Đoạn Chí Tu mạnh lắc đầu, tất cả dũng khí lúc trước tích góp được cũng không còn, hắn mất nhìn bốn phía, chống lại đôi mắt lạnh như băng của Đoạn Sở, chợt dạ quay đầu đi, miệng thì thảo nói: “Ta chỉ là sơ sót, ta thật sự chưa từng nghĩ tới, Bối Tĩnh Lan thế nhưng, thế nhưng thật sự ác độc như vậy. . . .”

Cuối cùng hắn lần này nhớ rõ Ba Đồn trưởng lão cùng Biên Ý hội trưởng đều ở đây, không có nhảy dựng lên giải thích.

Đoạn Sở thu hồi tầm mắt, tay bỗng nhiên ảm áp, buông xuống, một bàn tay to lớn khác bao phủ tay hắn.

Đoạn Sở nhu hòa mặt mày, tùy ý hắn bắt lấy, chỉ nghiêng đầu tiến sát vào bên tai Úc Thịnh Trạch nói: “Ta không sao.”

Úc Thịnh Trạch thật sâu nhìn Đoạn Sở, làm sao có thể không có việc gì, hắn đều có thể tưởng tượng ra tình cảnh của Đoạn Sở lúc ấy, nguy cơ tứ phía, tứ cố vô thân, nhất cử nhất động, tùy thời đều có thể mang tới tai ương ngập đầu.

“Ta thực cảm tạ Vĩnh Nghị.” Úc Thịnh Trạch nhẹ giọng, nắm tay hắn càng chặt.

Đoạn Sở kinh ngạc trong nháy mắt, lập tức đồng ý cong môi.

“Không biết? Tĩnh kế để Mông Gia Nghị hỏi hôn với Đoạn Nhã Thanh, người cũng không biết? Người là làm phụ thân như thế nào vậy?”

Thanh âm của Ba Đồn đánh gãy động tác hai người, Đoạn Sở theo tiếng nhìn lại, khuôn mặt Ba Đồn già nua tràn đầy phẫn nộ. Hắn khoát tay áo, trực tiếp ngăn chặn Đoạn Chí Tu há mồm muốn nói: “Người nếu cũng không biết, vậy không cần giải thích.”

Ba Đồn đứng lên, nhìn về phía Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh, không khỏi tỏ vẻ giải thích: “Chuyện này, quá mức ác liệt. Đương sự Bối Tĩnh Lan phải nghiêm trị, chỉ là phế bỏ hai tay, dựa vào khả năng chế thuốc cùng thuật chữa bệnh phát triển, hoàn toàn có thể chữa khỏi. Hơn nữa năng mạng đến cho Đoạn Sở người khế ước là thương tổn không thể bù lại, phải bồi thường. Đoạn gia giám hộ bất lực, tự nhiên cũng muốn có một cái công đạo.”

Đoạn Văn Vũ vừa nghe, nhìn về phía Đoạn Sở vẫn không tỏ thái độ gì. Thật sự tùy ý Ba Đồn tuyên bố, Đoạn gia nhất là chỉ thứ hai bọn họ, khẳng định sẽ thương gân động cốt. Cũng may chuyện cần nuốt không điều tra ra, nghĩ vậy, Đoạn Văn Vũ rốt cục hoàn toàn từ bỏ kêu ngoạ của hắn, đối với Đoạn Sở giải thích khẩn cầu: “Tiểu Thất, phụ thân người tất nhiên có sai. Bất quá, Bối Tĩnh Lan cùng hắn đã ly hôn, chỉ dù là Đoạn Nhã Thanh tính kế người, cũng đã dựa theo ý nguyện của người đó. . . .”

“Đoạn đại tướng quân!” Úc Thịnh Trạch không hờn giận đánh gãy hắn, lạnh giọng nhắc nhở: “Lặp lại lần nữa, lúc trước vốn chính là tiệc đính hôn của Mông Gia Nghị cùng Đoạn Nhã Thanh. Hay vẫn là nên nói, người cho rằng Mông Gia Nghị hẳn là nên hỏi hôn, sau đó theo đuổi người khế ước của ta triệt để càng thích hợp hơn?”

Đoạn Văn Vũ hé ra khuôn mặt đỏ lên, Quỳnh thấy tất cả đều hướng về tình huống xấu nhất mà phát triển, tâm vắt ngang, đứng dậy đối với Ba Đồn xin ý kiến: “Chuyện này, Đoạn gia ta đích xác là giám thị bất lực. Đối với trừng phạt dành cho Bối Tĩnh Lan, nàng đã không còn là người Đoạn gia ta, chúng ta cũng không có quyền lợi. Bất quá Tiểu Thất nói như thế nào cũng là người Đoạn gia ta, hy vọng trưởng lão cùng hội trưởng, để chúng ta cùng Tiểu Thất hảo hảo nói chuyện, xem cuối cùng làm thế nào để bù lại sai lầm của chúng ta.”

Ba Đồn nhún vai, này cũng là việc khó khăn nhất của bọn họ. Sở Giai cùng Đoạn Sở, theo thân phận mà nói, là hoàn toàn không giống nhau. Hơn nữa Đoạn Sở hoàn toàn cùng Đoạn gia xé rách mặt, cũng có nghĩa hắn chỉ còn là người khế ước bình thường, tương đương chặt đứt lợi ích lớn nhất của cửu hoàng tử khi chọn người khế ước có xuất thân cao quý. Cứ như vậy, tính chất hoàn toàn thay đổi, nghiệp đoàn người khế ước tương đương gián tiếp tham dự vào hoàng quyền tranh đấu, đây là tuyệt đối cấm kỵ.

“Cửu điện hạ, Đoạn Sở, các người xem?”

Đoạn Sở há mồm muốn nói, lại bị Úc Thịnh Trạch giành trước lạnh giọng: “Đoạn Sở ở Đoạn gia, cho tới bây giờ chỉ toàn bị thương tổn. Ta không tin

nhệm Đoạn gia bảo hộ, hôm nay liền bắt đầu, Đoạn Sở cùng Đoạn gia, không còn liên quan!”

Đoạn Văn Vũ nhìn Úc Thịnh Trạch giống như điên rồi, Quỳnh cũng là vẻ mặt khó có thể tin. Đoạn gia có chiến sĩ cấp 9, cứu hoàng tử thế nhưng nói bỏ qua liền bỏ qua!

“Đoạn Sở, người nói đi! Người hiện tại chính là người khế ước của cứu hoàng tử, bất quá giá trị tinh thần lực của người, trừ bỏ khai thông tinh thần lực, sợ là không có tác dụng gì khác. Không có Đoạn gia, người có gì để ngồi an ổn!” Đoạn An Vũ bỗng nhiên nhảy dựng lên kêu to.

Đoạn Sở tựa tiểu phi tiểu nhìn người bác mới nhận thức, trừ bỏ phép khích tướng này, thật đúng là hận không thể để hắn nhanh chóng rời khỏi Đoạn gia. Hắn đứng lên, đối với Ba Đồn trưởng lão cùng Biên Ý hội trưởng hành lễ: “Thịnh Trạch nói không sai. Lấy thiên phú tinh thần lực của ta trả đại giới, ta cùng Đoạn gia, không còn quan hệ!”

Đoạn Sở sắc mặt đông lạnh, nguyên chủ dễ dàng từ bỏ tinh thần lực của mình, khẳng định là tinh thần lực bị thương cùng tâm thần chịu đủ loại kích thích, chỉ sợ lúc trước, tinh thần lực cũng đã vỡ nát, thương tổn không còn gì.

Ba Đồn trong mắt hiện lên vẻ xúc động, hắn có thể nhìn ra, Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở đều là nghiêm túc. Hắn nhìn cũng không nhìn Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh biến sắc, không còn đáng vẻ đáng vẻ bề bề lúc trước, đối với Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở nói: “Hảo! Chờ ta nộp lên bề hạ cùng hội nguyên lão, chuyện này, nhất định sẽ cho các người một cái công đạo!”

Úc Thịnh Trạch không nói hai lời, đơn giản gật đầu, lôi kéo Đoạn Sở ly khai Đoạn gia. So với việc cùng Đoạn gia dây dưa, còn không bằng mang Đoạn Sở đi chung quanh Đế Ma Tur, thừa dịp trước khi khai giảng, tìm hiểu phong cảnh hoàn toàn bất đồng của Đế Ma Tur.

Tháng Mười Hai 7, 2015

48

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 48

Hai người còn chưa lên phi hành khí, một tiếng nói trầm lắng gọi bọn họ lại.

“Biên Ý hội trưởng?”

Nhìn lại, người gọi bọn họ, đúng là Biên Ý hội trưởng nghiệp đoàn nhà bảo chế thoát nhìn thập phần nghiêm túc.

Phía sau Ba Đồn hùng hổ đuổi tới, thấy thế cũng ngừng lại, hỏi: “Biên Ý, làm sao vậy?”

Biên Ý cũng là người khế ước, cùng Ba Đồn tương giao nhiều năm, bình tĩnh trả lời: “Ta hỏi một chút tình huống thân thể của Đoạn Sở người khế ước?”

Úc Thịnh Trạch nheo lại mắt, nghiêng đầu nhìn về phía Đoạn Sở, thân thiết hỏi: “Không khỏe chỗ nào sao?”

Đoạn Sở vội vàng phủ định: “Không có, bất quá ta nghĩ, ý của Biên Ý hội trưởng là chỉ tinh thần lực của ta.”

Biên Ý vừa nghe, đồng ý nói: “Đúng vậy, người dưới mười tuổi chưa trưởng thành tinh thần lực thập phần không xong, có thể bị thương bởi rất nhiều các loại thuốc, mà Bối Tinh Lan căn bản sẽ không nói đã dùng loại thuốc nào. Bất quá lại bị giảm xuống cấp D, tinh thần lực của Đoạn Sở khẳng định bị tiêm thuốc hoặc dùng cần nuốt, ta nghe nói, thời điểm người mới vừa trưởng thành, còn uống nhầm thuốc ngưng thần của chiến sĩ?”

“Phải.” Đoạn Sở trả lời, lại nhớ tới lúc trước Úc Thịnh Trạch nói quá lên, thuốc ngưng thần có thể đánh bại đánh bại kích phát tinh thần lực trong cơ thể hắn, thậm chí thúc đẩy hắn thức tỉnh tinh thần lực. Tuy rằng là hiểu lầm, nhưng thấy Biên Ý nói ra, chẳng lẽ cũng là hoài nghi giá trị tinh thần lực thực của hắn.

Úc Thịnh Trạch hoài nghi nhìn về phía Biên Ý. Hắn tự nhiên sẽ không cho phép nghiệp đoàn nhà bảo chế thuốc kiểm tra tinh thần lực của Đoạn Sở, nếu không ở trên chiến hạm, hắn cũng sẽ không gợn gợn dứt khoát cự tuyệt đề nghị tìm bác sĩ của Nhung Thành Âm cùng Khổng Đặc.

Về mặt Biên Ý có chút dăm chiêu, nhìn chằm chằm Đoạn Sở, hỏi Ba Đồn: “Ba Đồn trưởng lão, lúc còn nhỏ bị thương tổn, trong lúc thức tỉnh lại bị thương nặng, theo lý thuyết thân thể cùng tinh thần đều sẽ bị tan vỡ, Đoạn Sở có thể sống sót được, đã là may mắn đến cực điểm. Không thông qua ký khế ước trực tiếp tiến hành khai thông tinh thần lực, không có vấn đề gì sao?”

Ba Đồn phi thường rõ ràng lắc đầu: “Hai người ký khế ước hoàn toàn, là tinh thần lực giao hòa lẫn nhau, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề.”

Biên Ý cau mày, hỏi Đoạn Sở: “Người bình thường, tinh thần lực có phải đã từng xuất hiện tình trạng bất ổn, hoặc là dễ dàng môi một linh tinh?”

Đoạn Sở sững sốt, hấn đích thực là dễ dàng một nhọc, bất quá hấn ở trên trái đất cũng như vậy, ngẫu nhiên còn có thể phao nước trà để nâng cao tinh thần. Nhưng Biên Ý hỏi chính là trụ cột tinh thần lực của hấn từng bị thương tổn, tình huống không giống nhau.

“Có, hấn thực dễ dàng một nhọc, nhất là sau khi khai thông tinh thần lực.” Úc Thịnh Trạch trả lời, nhẹ tay ấn bả vai Đoạn Sở.

Ba Đốn hiểu rõ gật đầu: “Đây cũng không có cách nào, giá trị tinh thần lực của các người kém nhau rất lớn, trong quá trình giao hòa, Đoạn Sở cần hao phí lượng lớn tinh thần. Người bình thường, chuẩn bị nhiều Tuyết Ngưng quả, Xích Tinh quả một chút, không cần dùng thuốc Thư Trữ, chờ thích ứng thì tốt rồi.”

Úc Thịnh Trạch mày căng chặt, bắt đầu hoài nghi việc giấu diếm tinh thần lực của Đoạn Sở có lợi hay hại.

Biên Ý ở một bên lại thả lỏng, mỉm cười: “Ba Đốn trưởng lão đề nghị không tồi, bất quá Đoạn Sở một nhọc, không chỉ là không thích ứng. Người xem năng lượng dao động trên người hấn cơ hồ không phát hiện ra, cái đó và người khế ước mới thức tỉnh hoàn toàn bất đồng.” Hấn dừng lại, hỏi Đoạn Sở: “Đoạn Sở, lúc trước người uống nhầm thuốc ngưng thần, không chỉ có bị thương tinh thần lực, gân cốt cả người cũng bị thương nặng, đúng không?”

Đoạn Sở nhớ tới lúc mới vừa thức tỉnh, ngay cả đi đường cũng thờ hồn hển, gật gật đầu.

Úc Thịnh Trạch sắc mặt trầm xuống, buông tay đang khoát trên vai Đoạn Sở, tay vòng qua eo hấn.

Khoảng cách thân cận, tình tự của Úc Thịnh Trạch biến hóa, Đoạn Sở thấy nhất thanh nhị sở, hưởng hấn trấn an cười cười.

Biên Ý bỗng nhiên nói với Ba Đốn câu gì, Ba Đốn lập tức tránh nghi ngờ lui về phía sau, thậm chí thân thủ vẫy lui mọi người.

“Cửu điện hạ, thỉnh tách mọi người để tránh gián điệp.” Biên Ý nói xong, thấy Úc Thịnh Trạch đã ra hiệu ý bảo hoàn thành, nhẹ nhàng thở ra, giải thích nói: “Đoạn Sở, tinh thần lực dựa vào thân thể, mà tinh thần lực tính chất đặc biệt của người khế ước tuy rằng bất đồng, nhưng chữa khỏi thân thể cũng là một loại bản năng, tựa như chiến sĩ khi đối mặt với công kích sẽ theo bản năng dùng tinh thần lực phản kích.”

Úc Thịnh Trạch ngưng mi, hỏi: “Người là nói, tinh thần lực của Đoạn Sở dùng phần lớn để chữa khỏi thân thể bị thương, cho nên tinh thần lực dao động mới có vẻ mỏng manh, mà hấn cũng là bởi vì việc này, mới dễ dàng một nhọc? Nhưng thân thể hấn hiện tại không có vấn đề a.”

Biên Ý do dự nói: “Chỉ có thể nói loại này là có khả năng nhất, bởi vì từng có người khế ước trong lúc thức tỉnh bị thương nặng, xuất hiện tình huống cùng loại. Nhưng là, thế giới tinh thần lực quá mức thần bí, ai cũng không biết bình thuốc ngưng thần kia có thể mang đến cái gì. Về phần Đoạn Sở thân thể hiện tại tốt lắm, ngược lại là bằng chứng hấn dùng tinh thần lực trị liệu thân thể. Dù sao, từ khi dùng thuốc ngưng thần đến nay, còn không đến hai tháng, thân thể Đoạn Sở không thể hoàn toàn khôi phục nhanh như vậy.”

Đoạn Sở ánh mắt lóe ra, hấn khi tỉnh lại ở Y Duy Tát cơ hồ không thể động đậy, đến ngày hôm sau Đoạn gia phái Lâm Ân kiểm tra cho hấn, chỉ nói tinh thần lực bị thương, thân thể đích xác khôi phục quá nhanh. Mà Đoạn Sở lúc ấy đắm chìm trong việc thức tỉnh, một lòng thăm nghĩ làm cách nào giấu diếm thân phận người khế ước, chỉ tưởng rằng nguyên chủ tinh thần lực tan vỡ dẫn đến tử vong, không nghĩ tới có thể là hấn đã đoán sai.

“Vậy đối với hấn có ảnh hưởng gì không? Nếu quan hệ đến thân thể, tinh thần lực của hấn sớm muộn gì cũng sẽ chữa khỏi cho thân thể sau đó tự động thu về.” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“Cửu điện hạ, cái đó cũng chỉ là suy đoán của ta, còn chưa được chứng thực.” Biên Ý khó được sắc mặt đỏ lên, tựa hồ lại hạ quyết tâm nói: “Cái gọi là tinh thần lực thức tỉnh, là chỉ tinh thần lực có thể ra ngoài thân thể. Nếu tinh thần lực của Đoạn Sở đại bộ phận bị dùng để trị liệu thân thể, như vậy sau khi hoàn thành thức tỉnh, Đoạn Sở sợ là chỉ có một bộ phận tinh thần lực thức tỉnh.”

Đoạn Sở cả kinh, bản năng cảm thấy được Biên ý phỏng đoán không đúng. Nếu thật sự là như vậy, tinh thần lực của hấn không có khả năng hoàn toàn thực thể hóa mới đúng.

Úc Thịnh Trạch đương nhiên cũng biết điểm này, chỉ là nghi hoặc hỏi Biên Ý: “Người hoài nghi Đoạn Sở sau khi thức tỉnh tinh thần lực không phải cấp D? Nhưng điều này không ảnh hưởng khai thông tinh thần lực, hội trưởng thận trọng như thế, là muốn nói cái gì?”

Biên Ý vội vàng phủ định: “Không, trên thực tế, người có thể dùng tinh thần lực trị liệu thân thể, đồng thời, còn có thể hoàn thành thức tỉnh, sẽ là người khế ước thiên phú cực cao. Ta là hoài nghi, Đoạn Sở người khế ước thiên phú tinh thần lực không hoàn toàn bị hủy, thậm chí bởi vì nguyên nhân thuốc dẫn mà thức tỉnh toàn diện. Đương nhiên, người có thể một lần nữa đi kiểm tra giá trị tinh thần lực của mình.”

Biên Ý dừng một chút, nhìn về phía Đoạn Sở sắc mặt đại ra cùng Úc Thịnh Trạch sắc mặt lạnh lùng, thờ dài nói: “Đáng tiếc người khế ước có thể trị cho chiến sĩ cùng người thường, lại đối với tinh thần lực thương tổn của mình bất lực, nghiệp đoàn nhà bảo chế thuốc cũng không ngoại lệ. Vài ngày nữa, Đoạn Sở nên vào học viện người khế ước, ta là hy vọng, vô luận người chọn chức nghiệp là gì, đều có thể chọn môn y học cùng chế thuốc để học. Nói không chừng tương lai, còn có hy vọng chữa khỏi cho chính mình.”

“Cám ơn hội trưởng.” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên đối với Biên Ý hành lễ nói lời cảm tạ.

Đoạn Sở lấy lại tinh thần, nhìn nhìn Úc Thịnh Trạch, khó tránh khỏi có loại áy náy, rồi lại có điểm may mắn.

Nhìn theo Biên Ý cùng Ba Đốn rời đi, Úc Thịnh Trạch cũng mang theo Đoạn Sở trở về Mạc Ngươi Lai. Hấn thấy Đoạn Sở vẫn còn bộ dáng đăm chiêu, cũng không muốn hấn quá mức lo lắng, trầm giọng khuyên:

“Tiểu Sở, tinh thần lực vẫn luôn là điều thần bí, có lẽ lúc trước thân thể ngươi đã hoàn toàn chữa khỏi, tự nhiên không còn tồn tại tình huống một bộ phận tinh thần lực chưa hoàn thành thức tỉnh, đừng lo lắng”

Đoạn Sở cười cười, hần lo lắng không phải cái này, hơn nữa cho dù về sau tinh thần lực thực thể hóa công khai, hần cũng có thể tìm được cái cớ. Nhưng là, thân thể hần đích xác dễ dàng mỏi mệt, dựa theo cách nói của Biên Ý, rõ ràng liên quan đến tinh thần lực tiêu hao. Đoạn Sở suy

nghĩ nửa ngày, cảm thấy được tiêu hao tinh thần lực, chỉ có thể là không gian trà son của hần. Nói cách khác, cây trà nơi đó vốn là dựa vào tinh thần lực của mình nuôi dưỡng.

“Thịnh Trạch, tinh thần lực của người khế ước cũng có thể nuôi dưỡng cây sao?” Đoạn Sở hỏi. Sách báo trong phòng Úc Thịnh Trạch, cơ hồ đều là chiến sĩ cùng chiến hạm, liên quan đến cơ giáp, lúc sau có thêm nữa, nhưng hần chưa kịp xem. Bất quá đều là cùng đi mua, nhưng toàn là hần tự chủ, mua toàn là tư liệu về các đại tinh cầu ở Cấp Ngồi tinh hệ cùng đặc sản linh tinh hoặc nhân văn địa lý. Đương nhiên, cái đó và nghiệp đoàn người khế ước phong tỏa tin tức liên quan đến người khế ước có quan hệ.

Úc Thịnh Trạch lại lập tức nghĩ tới bên ngoài dưỡng một đồng cây: “Đương nhiên có thể, người khế ước chuyên gia gieo trồng chính là dùng tinh thần lực để nuôi dưỡng cây. Nếu không ngươi cho là, nhà bào chế thuốc làm sao có thể chế tác được thuốc tiến hóa cùng thuốc ngưng thần cho chiến sĩ dùng”

Đoạn Sở kinh ngạc nhìn Úc Thịnh Trạch, hần đích xác không lo lắng qua, hơn nữa nhà bào chế thuốc cao cấp ít, nhà bào chế thuốc sơ trung cấp lại rất nhiều, nhưng chiến sĩ cấp thấp muốn có được thuốc ngưng thần đều rất khó khăn, xét đến cùng, vẫn là bởi vì người khế ước quá ít.

Bất quá cứ như vậy, chờ hần trở về trái đất mang về cây trà, vậy lá trà trong trà son, hần cũng có thể quang minh chính đại lấy ra, không cần chột dạ thay đổi cái Úc Thịnh Trạch cho hần. Hơn nữa lúc trước lo lắng về vấn đề hiệu quả bất đồng của lá trà, cũng có thể giải quyết.

“Ngươi muốn làm chuyên gia gieo trồng?” Úc Thịnh Trạch kinh ngạc hỏi. Chuyên gia gieo trồng so với nhà bào chế thuốc nhập môn dễ dàng, chỉ cần có đủ kiên nhẫn cẩn thận, hần là có thể.

“Cũng không phải, không phải có thể chọn môn học sao?” Đoạn Sở nhăn tình sáng lên, hỏi: “Tuyệt Ngưng quả cùng Xích Tinh quả kia, ta cũng có thể gieo trồng sao?”

Hai thứ kia thực rõ ràng được người khế ước hoan nghênh, khẳng định lượng nhu cầu rất lớn, thừa dịp trước khai giảng tìm hiểu, không được thì dựa vào không gian trà son, nói không chừng có thể giảm bớt khó xử khi không có tiền của hần. Hần hiện tại không có nguồn kinh tế, cũng không muốn ngồi ăn không. Đoạn Sở lần đầu tiên còn thật sự tự hỏi, làm thế nào ở Cấp Ngồi tinh hệ nuôi sống chính mình. Hơn nữa hần còn muốn mua lễ vật về nhà, nghĩ đến con Tử Tinh thú hoàng tộc kia, thế nhưng năng lượng nguyên cấp 8 cũng đổi không được, Đoạn Sở quyết định vì Tử Tinh thú, cũng nên cố gắng.

Úc Thịnh Trạch nhếch mi, Tuyệt Ngưng quả cùng Xích Tinh quả sinh trưởng trong hoàn cảnh hoàn toàn tương phản, hơn nữa nhỏ trồng cần không gian, đồng phòng ở hiện tại thoát nhìn, tựa hồ có điểm nhỏ.

Đoạn sở thấy Úc Thịnh Trạch không trả lời, nghĩ đến không được, phi thường rõ ràng bỏ qua: “Cho dù không được, ta tìm loại khác thử một chút.”

“Ngươi không phải muốn ăn sao?” Úc Thịnh Trạch kỳ quái nhìn Đoạn Sở. Nút không gian của hần Tuyệt Ngưng quả cùng Xích Tinh quả đều cho Đoạn Sở rồi, nghĩ đến hần ăn xong rồi còn muốn tự gieo trồng, đang nghĩ lại ra ngoài thu thập tiếp, không nghĩ rằng nghe được Đoạn Sở thay đổi chủ ý nhanh như vậy.

“Đương nhiên không phải, ta cho rằng có thể bán ra. . . .” Đoạn Sở chưa nói xong, liền nhìn thấy Úc Thịnh Trạch vẻ mặt không hồn giận, trong mắt hiện lên khó hiểu. Hần ở trong sân trồng không ít cây, Úc Thịnh Trạch tựa hồ rất vui mừng khi thấy thành công, cho dù Tuyệt Ngưng quả cùng Xích Tinh quả không thể gieo trồng cũng đâu có sao?

Úc Thịnh Trạch trầm mặc, nhìn khuôn mặt Đoạn Sở mắt đi tươi cười, bỗng nhiên tay đẩy vòng thông tin: “Áo Lợi Ngươi, chuẩn bị phi hành khí, ta cùng Tiểu Sở ra ngoài Đế Ma Tư tinh cầu, chuẩn bị một không gian trồng cây, trong vòng 3 ngày hoàn thành.”

Nói xong, hần cắt đứt thông tin, đối với Đoạn Sở vờn tay: “Đi thôi, nếu ngươi nghĩ muốn gieo trồng này đó, cần thu thập cây mẹ của chúng nó. Chúng ta tốt nhất mau một chút, miễn cho lỡ mất nghi thức nhập học của học viện Đế Ma Tư bảy ngày sau.”

Tháng Mười Hai 7, 2015

49

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 49

Đa Luân Nột là trung tâm thương nghiệp phồn hoa nhất của Đế Ma Tư tỉnh cầu, tựa như trung tâm phố ở Y Duy Tát. Đương nhiên, Đa Luân Nột so với trung tâm phố lớn hơn nhiều, rõ ràng nhất, chính là cửa hàng có dấu hiệu tia chớp thập phần thông thường, không giống trung tâm phố, chỉ có hai ba nhà lẻ tẻ.

Tùng Phương Trai là một trong những tiệm nghề làm vườn thập phần nổi danh, cây hoa cỏ bên trong bán ra, ít nhất có một nửa là tự tay người khế ước vun trồng, tỉ lệ như vậy, ở tiệm nghề làm vườn bình thường, đều là rất khó tưởng tượng. Đây cũng là lí do Tùng Phương Trai là tiệm nghề làm vườn đứng ở vị trí hàng đầu, mỗi ngày lưu lượng khách chật ních không nói, còn thường xuyên có rất nhiều khách quý đến.

Vì tránh cho lưu lượng khách ảnh hưởng đến cây hoa cỏ, Tùng Phương Trai hạn định nhân số tiếp khách, trong *** chỉ đồng thời chiêu đãi hai mươi khách nhân, vượt qua nhân số chỉ có thể ở bên ngoài chờ.

Lúc này, Đoạn Sở về mặt đau khổ nhìn quy định trên màn hình lớn bên ngoài tiệm, cùng đội ngũ xếp hàng dài bên cạnh, cảm thấy do dự.

“Thịnh Trạch, chúng ta không thể đổi tiệm khác sao?” Đoạn Sở do dự nhìn Úc Thịnh Trạch. Hắn cũng không biết, Úc Thịnh Trạch đã tìm được cây mẹ của Xích Tinh quả cùng Tuyết Ngưng quả, vì cái gì còn muốn dẫn hắn tới nơi này. Bất quá, hắn thực sự không muốn cảm nhận tư vị phải xếp hàng.

Úc Thịnh Trạch nhìn Đoạn Sở khuôn mặt phát sầu, trong mắt lộ ra ý cười. Hành trình đi tỉnh cầu mấy ngày nay, đã kéo gần khoảng cách hai người. Đoạn Sở tựa hồ đối với hắn càng phát ra tùy tính, cái loại vô hình xa cách, cũng đã biến mất hơn phân nửa. Nếu sớm biết rằng ra ngoài vũ trụ tốt như vậy, Úc Thịnh Trạch cảm thấy được, hẳn hẳn là sau khi ký khế ước, liền lôi kéo Đoạn Sở ra ngoài vũ trụ sẵn bán.

“Xích Tinh quả cùng Tuyết Ngưng quả chỉ hữu hiệu đối với người khế ước, mà chúng nó một khi rời đi nơi sinh ra, không có tinh thần lực của người khế ước nuôi dưỡng, cây mẹ chỉ biết sinh ra Xích quả cùng Tuyết quả bình thường. Người không có kinh nghiệm nuôi dưỡng, Xích Tinh quả cùng Tuyết Ngưng quả nuôi dưỡng không dễ dàng, tốt nhất vẫn là mua hai cây mẹ đã được nuôi dưỡng thành công đang kết quả, thuận tiện cho người so sánh nghiên cứu. Mà tiệm này lớn nhất Đế Ma Tư, cũng có khả năng mua được nhất.” Úc Thịnh Trạch nhẹ giọng giải thích.

Hắn cho là như vậy, tiệm nghề làm vườn bán ra cây đã được người khế ước nuôi dưỡng, có thể nói rõ chăm sóc cây mẹ thế nào. Như vậy, Đoạn Sở cũng có thể đi đường vòng. Mà điều này cũng là sau khi hắn hỏi Nguyên Vĩnh Nghi, mới biết được.

Đoạn Sở tai đỏ lên, có điểm ngượng ngùng. Ngày đó hắn thề son sắt muốn gieo trồng Xích Tinh quả cùng Tuyết Ngưng quả, lại ngay cả đặc tính của hai cây này cũng không biết, thậm chí lợi dụng không gian trà sơn. Cuối cùng cây mẹ là Úc Thịnh Trạch dẫn hắn đi đào bới, ngay cả cây mẹ gây trồng thành công, cũng là Úc Thịnh Trạch giúp hắn mua.

Đoạn Sở bỗng nhiên cảm thấy được, tựa hồ nợ càng ngày càng nhiều, đừng nói khi trở về trái đất, không chỉ không thể tích góp được tinh tể mua Từ Tinh thú, ngược lại mắc nợ mà rầu rĩ, vậy thực sự không còn mặt mũi về nhà.

“Đi thôi.” Úc Thịnh Trạch thấy thế, buồn cười kéo tay hắn, lập tức đi về phía cửa.

Đoạn Sở sững sốt, theo bản năng nhìn về đội ngũ dài kia. Cấp Ngồi tinh hệ tuy rằng là chế độ đế quốc, nhưng Úc Thịnh Trạch càng tuân theo quy tắc chiến sĩ, không thấy hắn bày ra thân phận hoàng tử.

“Các hạ, thất thiếu gia, có thể đi vào.” Phổ Lôi Tư đã sớm chờ ở cửa, nhìn thấy Đoạn Sở vẫn nhìn màn hình lớn, còn tưởng rằng hắn là đang lo lắng chọn mua cây gì.

Đoạn Sở không nghĩ tới Úc Thịnh Trạch lo lắng chu đáo như vậy, không khỏi cười lên, cùng Úc Thịnh Trạch vào trong tiệm.

Tùng Phương Trai tuy rằng một lần chỉ tiếp đón hai mươi người khách, nhưng bên trong lại phi thường lớn, còn hơn cả tiệm nghề làm vườn ở Y Duy Tát mà Đoạn Sở đã từng thấy qua, hơn kém không chỉ mười lần.

Một vị nữ hầu tuổi trẻ đoan chính thanh nhã đi lên phía trước, nhìn thấy hai vị nam tử khí chất khác lạ, phía sau còn có một vị chiến sĩ cấp thấp là trợ lý, treo lên khuôn mặt tươi cười, cung kính hỏi: “Hai vị cần gì? Bình thường hay là do người khế ước gây trồng?”

“Có cây mẹ Tuyết Ngưng quả cùng Xích Tinh quả đã trưởng thành không?” Đoạn Sở hỏi.

Nữ hầu cẩn thận đánh giá Đoạn Sở, không đợi mở miệng, cả người bỗng nhiên phát lạnh. Nàng không khỏi giật mình một cái, liền chú ý tới nam tử bên cạnh khí thế càng thêm lạnh lùng, vội vàng mỉm cười nói: “Hai loại này chỉ cung cấp cho người khế ước đại nhân, hai vị, phải đưa ra tinh tể chứng minh thân phận người khế ước mới được.”

Đoạn Sở gật gật đầu, nữ hầu nhãn tình sáng lên, vẻ mặt cũng trở nên càng thêm cung kính, mang theo hai người đi tới gian nuôi trồng cây quý hiếm.

“Di, cừ. . . .” Một nam tử tiếng nói trong sáng vừa cất cao lại dừng lại.

Đoạn Sở theo tiếng nhìn lại, cách đó không xa một nam tử nhã nhặn hoàn toàn xa lạ đi tới, ánh mắt nhìn về phía Úc Thịnh Trạch tràn ngập kính hi.

“Hà Dược Bản, là người.” Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, trên mặt lại nhìn không ra vui buồn.

Bất quá Hà Dược Bản thoát nhìn thập phần cao hứng, hắn nhìn nữ hầu bên cạnh, phát phát tay: “Ta đến tiếp đãi là được, người trước đi xuống đi.”

“Vâng, đại thiếu gia.” Nữ hầu khó nén kinh ngạc trên mặt, lại vẫn là vội vàng lui xuống.

Hà Dược Bản tươi cười đầy mặt, rồi lại mang theo rụt rè hỏi: “Điện hạ, chúng ta đã lâu không thấy. Ngài lần này đến Tùng Phương Trai, không biết muốn mua loại cây gì? Kỳ thật ngài hoàn toàn có thể liên lạc với ta, chúng ta có thể đưa cho ngài. Hoặc là giống những lần trước, Áo Lợi Ngươi phải người tới lấy.”

Đoạn Sở chỉ cảm thấy Hà Dược Bản này tựa hồ nhiệt tình quá mức, cũng không giống như vì thân phận của Úc Thịnh Trạch mà nịnh bợ, là thật tình phi thường cao hứng khi thấy Úc Thịnh Trạch, hơn nữa hai người tựa hồ rất quen thuộc. Hắn không khỏi hồ nghi nhìn về phía Hà Dược Bản, thấy đáy mắt hắn cơ hồ không che dấu được ái mộ, cảm thấy hiểu rõ.

Úc Thịnh Trạch nhú nhú mày, trầm giọng: “Ta cần mua cây mẹ Xích Tinh quả cùng Tuyết Ngưng quả đã nuôi dưỡng trưởng thành, nếu có nguyên liệu của thuốc ngưng thần, do người khế ước gây trồng, cũng muốn ba phần.”

Hà Dược Bản rớt cục nhìn về phía Đoạn Sở ở bên người Úc Thịnh Trạch, ánh mắt lóe ra, cười hỏi: “Vị này chính là người khế ước vừa mới ký khế ước với ngài sao?”

Hắn hỏi xong, thấy Úc Thịnh Trạch khẽ gật đầu, khuôn mặt tươi cười không thay đổi đối với Đoạn Sở cảm tạ nói: “Ta nghe nói có nguy hiểm trên chiến hạm, thật sự là may mắn có ngài, cảm ơn!”

Đoạn Sở thấy thế nhú mày, chỉ cảm thấy phương thức nói chuyện của đôi phương làm hắn không vui. Bất quá, hắn không biết thái độ của Úc Thịnh Trạch với Hà Dược Bản là như thế nào, cũng chỉ là gật gật đầu, không nói gì.

Hà Dược Bản thấy Đoạn Sở trầm mặc, ý cười trên mặt càng thêm vài phần, người cũng càng thả lỏng nói: “Cây hiện tại đều có, bất quá cây mẹ của Xích Tinh quả cùng Tuyết Ngưng quả, dùng nút không gian dễ dàng bị tổn thương. Điện hạ, không bằng ta an bài người trực tiếp đưa đi,” hắn dừng một chút, tìm tòi hỏi: “Là Mạc Ngươi Lai đúng không?”

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu: “Đúng, trực tiếp ghi trên danh nghĩa của ta, đến lúc đó kêu Áo Lợi Ngươi tính tiền.”

Hà Dược Bản cười đến vẻ mặt phấn chấn, cúi đầu gây vòng thông tin, thông tri nhân viên tạp vụ trong *** chuẩn bị cây, sau khi chấm dứt trò chuyện, nhìn nhìn Đoạn Sở, lại đối với Úc Thịnh Trạch thành khẩn mời: “Điện hạ, chúng ta lâu như vậy không gặp, lại là lần đầu tiên nhìn thấy người khế ước của ngài, không biết là có được vinh hạnh, mời các ngài cùng nhau dùng cơm.”

Đoạn Sở chú ý tới, Úc Thịnh Trạch do dự, nhìn về phía hắn, tựa hồ nghĩ muốn trung cầu ý kiến hắn.

“Thịnh Trạch, các ngài nếu xa cách gặp lại, vậy ngài nên đi đi.” Đoạn Sở cười cười, nhìn đến Hà Dược Bản khó nén sắc mặt vui mừng, về mặt xin lỗi vòng vo cự tuyệt: “Hà tiên sinh, ta sẽ không đi, đa tạ ý tốt của ngài.”

Phổ Lô Tư đi theo phía sau hai ngài gấp đến độ mồ hôi đầu đầy, thất thiếu gia là muốn làm cái gì. Người trước mắt này rõ ràng đối với cửu hoàng tử lòng mang ái mộ, hắn thế nhưng đem chiến sĩ của mình đẩy đi!

Hà Dược Bản ngăn ra, vội vàng nói: “Người khế ước đại nhân, ta là thiết tình muốn mời ngài. . . .”

Đoạn Sở lắc lắc đầu: “Chỉ là ta còn có việc cần xử lý, thật có lỗi, ta cùng Phổ Lô Tư. . . .”

Hắn còn chưa nói xong, tay Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên khoát lên bờ vai của hắn, không cho từ chối nói: “Cùng nhau trở về.”

Đoạn Sở nghĩ hắn mắt hứng, thấp giọng giải thích: “Ta ngày mai muốn đi học viện người khế ước đưa tin, nghĩ trước đem mấy cây này trồng tốt. Ngài. . . .”

Đoạn Sở thấy trong mắt Úc Thịnh Trạch rõ ràng không hề giận, không khỏi dừng lại không nói, cũng cảm thấy rất kỳ quái. Hắn là thật sự lo lắng ngày mai sau khi đưa tin, không kịp chăm sóc cây cối. Nhưng hắn cũng không muốn làm vướng bận Úc Thịnh Trạch cùng Hà Dược Bản ở chung.

Nói như thế nào nhiều ngày như vậy, Úc Thịnh Trạch vẫn luôn ở cùng hắn, quân bộ được nghỉ ngơi cũng không quá dài. Đoạn Sở thậm chí có điểm ảo não, lúc trước không nghĩ đến, Úc Thịnh Trạch nếu muốn tìm một người khế ước bầu bạn, cực kì có thể là đối tượng động tâm. Hắn hẳn là nên để Úc Thịnh Trạch có không gian riêng.

“Hà Dược Bản, đem đưa đến Mạc Ngươi Lai, giao cho Áo Lợi Ngươi là có thể.” Úc Thịnh Trạch lạnh mặt công đạo, không đợi Hà Dược Bản phản ứng, giữ chặt Đoạn Sở xoay người liền rời đi.

Phổ Lô Tư nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đi theo sau hai người.

Đoạn Sở dư quang nhìn thấy thần tình mất mát của Hà Dược Bản, lại nhìn sùn sắc bén của Úc Thịnh Trạch, bỗng nhiên cảm thấy, hắn chỉ sợ là đã đoán sai tâm tư của Úc Thịnh Trạch.

Một đường trầm mặc đi tới Mạc Ngươi Lai tư trạch, Đoạn Sở thấy Úc Thịnh Trạch vẫn không mở miệng nói chuyện, không khỏi ngượng ngập giải thích: “Thịnh Trạch, thực xin lỗi.”

Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên dừng lại cước bộ, ánh mắt lạnh lùng nhìn về Phổ Lô Tư phía sau, Phổ Lô Tư sợ hãi vội vàng rời khỏi đại sảnh, thậm chí còn đem Áo Lợi Ngươi vội vàng đi tới kéo ra ngoài.

Đoạn Sở nhìn thấy Úc Thịnh Trạch biểu hiện như vậy, càng hoài nghi mình làm sai cái gì, trong lòng càng thêm có lỗi.

Úc Thịnh Trạch thấy thế, khiêu mi, giữ chặt tay Đoạn Sở, ngồi xuống ghế dài.

“Ngươi vì sao xin lỗi ta?” Úc Thịnh Trạch trầm giọng.

Đoạn Sở mờ mịt nhìn Úc Thịnh Trạch, bỗng nhiên nhớ tới hẳn trước kia đã nói không cần khách khí như vậy, càng thêm không được tự nhiên. Tựa hồ ý thức được Úc Thịnh Trạch có thể sẽ bắt đầu sẽ có người trong lòng, hẳn có loại không được tự nhiên nói không nên lời.

“Chỉ là, ta có điểm tự cho là đúng.” Đoạn Sở phi thường thân nhiên phân tích, xin lỗi giải thích: “Ta nghĩ ngươi là muốn đồng ý lời mời của Hà Dược Bản.”

Úc Thịnh Trạch đồng ý gật đầu: “Ta quả thật tính toán nhận lời mời của Hà Dược Bản, nếu ngươi đồng ý.”

Đoạn Sở kinh ngạc trong nháy mắt, chẳng lẽ chiến sĩ chọn người bầu bạn, còn muốn người khế ước đồng ý?

Tay bỗng nhiên căng thẳng, Đoạn Sở cúi đầu, nhìn hai tay quấn nhau một chỗ, bỗng nhiên ý thức được hẳn thế nhưng ngốc hồ hồ nói ra lời vừa nghĩ, không khỏi 囧. Bất quá không đợi hẳn giải thích, giọng Úc Thịnh Trạch nghi hoặc truyền vào bên tai.

“Cái gì chiến sĩ chọn người bầu bạn?”

Đoạn Sở giật giật ngón tay, ngược ngừng giải thích: “Ta nói chính là Hà Dược Bản, kỳ thật chuyện như vậy, đương nhiên ngươi thích là được, không cần cố kỵ ta.”

Úc Thịnh Trạch khuôn mặt tuần tú lần đầu tiên lộ ra vẻ mê mang: “Hà Dược Bản vì cái gì lại là bầu bạn ta chọn?”

“Hắn không phải thực thích ngươi sao? Ngươi vừa muốn nhận lời mời của hắn. . . .” Đoạn Sở dừng lại, vô tội hạ mắt. Cho nên hẳn là thật sự hiểu lầm?

“Hắn thích ta? Chính là hẳn khuôn mặt tươi cười của hắn kỳ quái lắm sao?” Úc Thịnh Trạch khó hiểu, nhìn Đoạn Sở bỗng nhiên tròn to mắt, tựa hồ bộ dáng thực kinh ngạc, nhấn lại mi giải thích: “Hắn là người thừa kế duy nhất của Tùng Phuong Trai, cũng là trưởng tôn của nhà chế thuốc cấp bậc tông sư Hà Thái San. Ta chỉ cảm thấy, ngươi nếu muốn tìm hiểu việc gieo trồng cùng chế thuốc, có thể cùng hắn tiếp xúc. Đương nhiên, không tiếp xúc cũng không quan hệ, nhưng ngươi không thể một mình một người rời đi.”

Úc Thịnh Trạch nói xong lời cuối cùng, sắc mặt cũng trầm xuống, cường điệu bất mãn lúc trước: “Đế Ma Tư tình cầu cũng không phải tuyệt đối an toàn, Phô Lô Tư căn bản không thể bảo vệ ngươi chu toàn, nếu ta không ở bên cạnh ngươi, sẽ cho Túc Thiên đi theo.”

Đoạn Sở mặt lập tức đỏ bừng, hẳn thế nhưng từ đầu đến cuối đều hiểu nhầm.

“Chủ yếu là, ta nghĩ đến, ta cũng không muốn quấy nhiễu các ngươi. . . .” Đoạn Sở ấp a ắp úng giải thích, lại nói không nổi nữa.

Quấy rầy? Úc Thịnh Trạch bản năng cảm thấy được không đúng. Bất quá, nhìn bộ dáng của Đoạn Sở, hẳn không có tiếp tục truy vấn, miễn cho hẳn thật sự kiểm lỗi chui vào.

Chờ sau đó, Úc Thịnh Trạch trở về phòng ngủ, nghĩ nghĩ, lại khai thông thông tin với Nguyên Vĩnh Nghị.

“Ha ha ha, Tiểu Sở thế nhưng hiểu lầm ngươi cùng Hà Dược Bản?” Nguyên Vĩnh Nghị cười đến vui vẻ.

Úc Thịnh Trạch không hờn giận trầm giọng: “Ta là hỏi ngươi, Tiểu Sở vì cái gì lại cảm thấy được, ta nếu có bầu bạn, hẳn cùng chúng ta ăn cơm là quấy rầy?”

Nguyên Vĩnh Nghị khinh thường liếc mắt nhìn bạn tốt, kiêu ngạo nâng đầu nói: “Bằng không ngươi cho là, ta vì cái gì không tìm người khế ước?”

“Không phải bởi vì ngươi tìm không thấy người khế ước không tuân theo quy tắc cam chịu sao?” Úc Thịnh Trạch trào phúng.

Nguyên Vĩnh Nghị không khỏi bị kiểm hãm, lớn tiếng phản bác: “Vậy ngươi tìm được rồi, nhanh chóng đi tìm bầu bạn đi?”

Úc Thịnh Trạch giận tái mặt: “Chính là có bầu bạn, Tiểu Sở sẽ cùng ta bất hòa!”

Hắn còn không lo lắng tìm bầu bạn, bởi vì hắn hoàn toàn không rõ ký kết hôn nhân là vì cái gì. Nhưng là hiện tại, hắn bản năng đối với bầu bạn phi thường mâu thuẫn.

Nguyên Vĩnh nghị hận không thể cầm đồ vật này nọ đập vào đầu bạn tốt, không kiên nhẫn đề nghị: “Vậy làm cho bầu bạn của ngươi cùng Tiểu Sở hai hợp làm một!”

“Không được!” Úc Thịnh Trạch quyết đoán cự tuyệt: “Tiểu Sở lúc trước, chính là bởi vì không cần trở thành bầu bạn của ta, mới đáp ứng cùng ta ký khế ước.”

Nguyên Vinh Nghi rốt cục nhện không được trở mình xem thường: “Cáp, vậy chờ Tiểu Sở của ngươi tìm bầu bạn, sau đó đồng dạng xa lánh ngươi!”

Ba, hấn cắt đứt thông tin, lưu lại Úc Thịnh Trạch về mặt trầm mặc.

Tháng Mười Hai 7, 2015

50

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chương 50

Đoạn Sở cảm giác vừa tỉnh lại, liền cảm thấy Úc Thịnh Trạch có chỗ nào không đúng. Nhưng quan sát thật cẩn thận, lại không nhìn ra cái gì khác thường. Nghĩ đến ngày hôm qua bởi vì hấn đa nghi mà nháo ra chuyện, hơn nữa Úc Thịnh Trạch từ trước đến nay gọn gàng dứt khoát, có gì nói đó, Đoạn Sở quyết định không để mình tự cho là thông minh nữa. Trên thực tế, cùng Úc Thịnh Trạch ở chung là vui vẻ nhất, không cần phải làm gì khó khăn, chỉ cần duy trì bí mật nhỏ của mình là được.

Đoạn Sở nghĩ thông suốt, thừa dịp Úc Thịnh Trạch cùng Áo Lợi Ngươi nói chuyện, thần thanh khí爽 chạy tới gian gieo trồng. Nói là gian gieo trồng, kỳ thật giống như nhà kính ở trái đất, bất quá không phải chỉ có một gian phòng, mà bên trong còn có rất nhiều gian nhỏ. Từng gian nhỏ có thể thiết lập hoàn cảnh sinh thái bất đồng, còn có thể tự động kiểm tra đo lường trạng thái sinh tồn của cây trồng. Đương nhiên, phương diện tinh thần lực cũng chỉ có thể dựa vào người khế ước kiểm tra.

Ngày hôm qua hấn đã đem cây cỏ mua được mang về, đều dựa theo chỉ dẫn của Tùng Phương Trai để đặt, không chỉ có cây Xích Tinh cùng cây Tuyết Ngưng điều kiện sinh tồn bất đồng, vài loại cây để chế ra thuốc ngưng thần cũng có yêu cầu bất đồng. Đoạn Sở phi thường may mắn, các loại cây lúc trước mua ở Y Duy Tất không có yêu cầu đặc biệt gì, bằng không với việc hấn nhỏ trồng lung tung lúc trước, chỉ sợ đã sớm có vấn đề.

“Ồ”, “ô”, tiếng kêu của Từ Tinh thú truyền đến, Đoạn Sở quay đầu lại, liền nhìn thấy hai viên cầu trắng từ bên chân Úc Thịnh Trạch nhào tới, nếu không phải hấn từ chỗ Úc Thịnh Trạch học được một chút cách vận dụng tinh thần lực, chỉ sợ sẽ bị chúng nó bỏ nhào vào.

Đoạn Sở ôm Từ Tinh thú, kinh ngạc phát hiện, chúng nó thể nhưng lại đeo cảm thú bài.

“Tiểu Sở, cây ngày hôm qua mua, còn có vài loại khác Hà Dược Bản đã đưa tới.” Úc Thịnh Trạch nói.

Đoạn Sở ngẩn ra, nhìn về phía sau Úc Thịnh Trạch, quả nhiên, Áo Lợi Ngươi cùng Hà Dược Bản và hai chiến sĩ khác, cũng đã đi tới.

“Cám ơn.” Đoạn Sở mỉm cười.

“Ngài quá khách khí.” Hà Dược Bản sắc mặt có điểm đỏ lên, gật gật đầu, nhìn về phía gian gieo trồng của Đoạn Sở, mang theo chút kinh ngạc tán thưởng nói: “Gian gieo trồng này là đặc biệt chế tạo đi? Ta vốn còn lo lắng cây Xích Tinh cùng cây Tuyết Ngưng điều kiện sinh tồn quá mức hà khắc, còn muốn lại đây điều chỉnh một chút. Bất quá hiện tại xem ra, chúng nó thậm chí sẽ căn cứ vào quá trình sinh trưởng, tự động biến hóa để thích hợp với hoàn cảnh. Cho dù là cỏ Tam Diệp Long Văn dùng cho thuốc tiến hóa, cũng có thể gieo trồng. Đoạn Sở người khế ước cần phải cố gắng tìm hiểu thêm, tương lai nhất định có thể trở thành một người khế ước chuyên gia gieo trồng xuất sắc.”

Đoạn Sở chỉ cười cười, hấn đương nhiên biết Úc Thịnh Trạch mua gian gieo này trồng công năng thực toàn diện, bằng không cũng sẽ không lo lắng cho mình mắc nợ quá nhiều. Nhưng mà, phương hướng chức nghiệp là chuyện của riêng hấn, không cần thiết phải nói cho người ngoài. Nếu Úc Thịnh Trạch đối với Hà Dược Bản không có tâm tư gì, hấn lại càng không cần tỏ thái độ.

Hà Dược Bản nói xong, thấy hấn có lòng tốt nhắc nhở Đoạn Sở, lại không thấy Đoạn Sở có thái độ gì, hai Từ Tinh thú tinh xảo khéo léo trong lòng ngực hấn thỉnh thoảng vung vẩy hai tiểu móng vuốt, thoạt nhìn đáng yêu cực kỳ, không khỏi nhìn về phía Úc Thịnh Trạch. Thấy ánh mắt hấn nhìn Đoạn Sở tràn ngập ôn nhu, cùng bình thường lạnh lùng hoàn toàn bất đồng, trong mắt hiện lên hâm mộ.

“Cửu điện hạ, điều kiện nuôi dưỡng cùng nhu cầu sinh sản của tất cả các loại cây ta đều để lại sách hướng dẫn, trước hết như vậy đã. Hôm nay học viện Đế Ma Tư khai giảng, ta cũng phải đi nghênh đón tân sinh.” Hà Dược Bản đối với Úc Thịnh Trạch thấp giọng cáo biệt, ánh mắt nhu hòa nhìn chăm chú vào đối phương, ái mộ nơi đáy mắt đã sớm không thêm che giấu.

“Àn, làm phiền ngươi.” Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, như là hoàn toàn không nghe tới ám chỉ của hấn, đi lên trước, thân thủ đem hai Từ Tinh thú trong lòng ngực Đoạn Sở xách ra để trên mặt đất, đối với Đoạn Sở nói: “Tiểu Sở, ngươi cũng nên đi thu thập một chút, Phổ Lôi Tư vừa rồi đưa đến tin tức, thời gian đã không sai biệt lắm.”

Hà Dược Bản lộ ra dáng vẻ thất vọng rõ ràng, không biết lại nghĩ đến cái gì, cười cười, cùng Đoạn Sở từ biệt, xoay người cùng hai vị chiến sĩ đặt tốt các loại cây rồi cùng nhau rời đi.

Đoạn Sở tò mò nhìn Úc Thịnh Trạch, lúc trước không biết tâm tư Hà Dược Bản thì thôi, như thế nào hiện tại đã biết, cũng không có thái độ gì khác biệt như vậy.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở còn không đi, quay đầu lại kéo hẳn hỏi: “Ngươi đang nhìn cái gì?”

Đoạn Sở cũng không nói ra suy nghĩ lúc này của mình, nhưng bỗng nhớ ra một việc, hỏi: “Hà Dược Bản là thầy giáo ở học viện Đế Ma Tư đúng không? Hẳn không phải là ông chủ của Tùng Phương Trai sao?”

Úc Thịnh Trạch cũng không biết, đem ánh mắt chuyển hướng tới Áo Lợi Ngươi.

“Lúc trước không có nghe nói qua.” Áo Lợi Ngươi thực bất đắc dĩ.

Thầy giáo ở học viện Đế Ma Tư không thay đổi, có thể là làm giảng viên. Hà Dược Bản là trưởng tôn của nhà chế thuốc cấp bậc tông sư, là người thừa kế duy nhất của Tùng Phương Trai, căn bản không cần làm giảng viên đi tiếp xúc với đồng đẳng người khác ư, rõ ràng là hướng về phía Đoạn Sở, chỉ sợ đoán được cửu hoàng tử cùng Đoạn Sở không tính ký kết hôn ước.

Phải biết rằng, từ trước tới giờ chưa thấy hắn có biểu hiện rõ ràng tích cực như vậy. Kỳ thật, Hà Dược Bản tuy rằng gia thế kiêu nhân, bối cảnh thâm hậu, thiên phú gieo trồng cũng cao. Đáng tiếc, không phải người khác ư, ngay cả độ xứng đôi cũng không dám vọng tưởng, chỉ có thể giấu diếm tình cảm. Nếu cửu hoàng tử có người khác ư nhưng không xác định quan hệ bầu bạn, đối với Hà Dược Bản chính là cơ hội.

Úc Thịnh Trạch không nghe ra ý trong lời của Áo Lợi Ngươi, Đoạn Sở lại vừa nghe đã hiểu. Là ai cũng chắc chắn sẽ không thích trở thành bàn đạp để người khác lợi dụng, hơn nữa loại chuyện tình cảm này không chỉ đương sự cố gắng là được, làm Đoạn Sở bản năng đối với Hà Dược Bản sinh ra phản cảm.

“Hà Dược Bản cũng là người khác ư sao?” Đoạn Sở hỏi. Hắn vẫn không phát hiện tinh thần lực dao động của Hà Dược Bản, là hắn cảm giác sai, hay là Hà Dược Bản thu liễm tốt?

Úc Thịnh Trạch nhăn lại mi, không hiểu Đoạn Sở vì cái gì lại chú ý tới Hà Dược Bản như vậy.

“Hắn không phải, bất quá trong học viện Đế Ma Tư, thầy giáo là người khác ư rất ít, đa số là giảng viên giảng giải trụ cột tri thức, vận dụng tinh thần lực chỉ có thể bằng kinh nghiệm, dựa vào chính mình nghiên cứu.” Úc Thịnh Trạch giải thích, đối với Đoạn Sở nói: “Ngươi là người khác ư của ta, chúng ta là quan hệ chặt chẽ nhất, cho nên, vĩnh viễn không tồn tại tình huống ngươi quấy rầy tới ta.”

Đoạn Sở khóe miệng không khỏi run rẩy, vì cái gì Úc Thịnh Trạch có thể mặt không chút thay đổi nói ra loại hứa hẹn trọn đời như vậy. Hắn bỗng nhiên cảm thấy chính mình nên giải thích một chút, tránh cho Úc Thịnh Trạch lại cho rằng mình khách khí: “Ta lúc trước, nghĩ rằng Hà Dược Bản chính là. . . .”

“Không có bầu bạn.” Úc Thịnh Trạch bật thốt lên, nhìn ánh mắt khiếp sợ của Đoạn Sở, dùng một loại ngữ khí phi thường khẳng định nói: “Không có bầu bạn chen vào giữa chúng ta, nếu ngươi lo lắng chính là chuyện này.”

Úc Thịnh Trạch tối hôm qua thức trắng đêm ở mạng lưới tinh vực nghiên cứu, phát hiện đại bộ phận mọi người cảm thấy được, bầu bạn mới là thân mật nhất. Nhưng hắn cảm thấy, hắn có Đoạn Sở là đủ rồi, bầu bạn hoàn toàn có thể không tồn tại. Về phần lo lắng của Nguyên Vĩnh Nghị, Đằng Lương Tuấn kia khẳng định dư thừa lắm rồi, nếu không sẽ không lưu lại thân thể Trữ Khang Trí, Đoạn Sở cũng chỉ chú ý tới người nhà, không thăm dò gì chuyện của Đằng Lương Tuấn. Cho nên, hắn nói rõ ràng vẫn hơn, miễn cho Đoạn Sở hiểu lầm.

Áo Lợi Ngươi về mặt vô cùng thâm trầm quay đầu, bỗng nhiên hiểu được ngày hôm qua Nguyên Vĩnh Nghị vì cái gì hơn nửa đêm còn điên cuồng oanh tạc hắn.

Đoạn Sở kinh ngạc tròn to mắt, hắn chưa từng nghĩ tới, hoàng tử Úc Thịnh Trạch, thế nhưng lại là người theo chủ nghĩa không hôn nhân. Chẳng lẽ lúc trước hắn tìm người khác ư không bầu bạn, chính là vì vậy? Nhưng là, vì cái gì nghe giọng điệu của Úc Thịnh Trạch, như là vừa mới quyết định. Đoạn Sở cảm thấy đầu óc có vẻ không đủ dùng, nhưng nhìn kỹ Úc Thịnh Trạch, phát hiện dáng vẻ của hắn như là đang nói một quyết định hết sức tầm thường, còn không nghiêm túc bằng việc dặn dò hắn không được mang theo hai Tử Tinh thú tới học viện người khác ư.

Đoạn Sở thất thần bị Úc Thịnh Trạch lôi kéo một đường đi tới học viện Đế Ma Tư, thẳng đến khi thấy Nguyên Vĩnh Nghị chờ ở cửa, mới thoảng trí hoãn lại.

“Yêu, tới đây.” Nguyên Vĩnh Nghị nhìn bạn tốt ngày hôm qua thiếu chút nữa làm âm ỉ lên, nhìn không được trở mình xem thường, lại nhìn về phía Đoạn Sở, thấy hắn tựa hồ có điểm thất thần, cảm thấy hồ nghi.

Đoạn Sở thấy Nguyên Vĩnh Nghị một người, không khỏi kỳ quái hỏi: “Ngươi ngày hôm qua không phải nói, muốn dẫn Dung Thu lại đây sao?”

Tuy rằng lần đó Nguyên Vĩnh Nghị nói muốn Dung Thu làm trợ lý cho hắn, nhưng lúc sau hắn liền cùng Úc Thịnh Trạch rời khỏi Đế Ma Tư tình cầu, đến bây giờ còn chưa gặp qua Dung Thu.

Nguyên Vĩnh Nghị ho nhẹ một tiếng, có điểm không được tự nhiên giải thích: “Dung Thu còn có một năm nữa là tốt nghiệp, hôm nay cũng đăng ký, để chờ nữa giới thiệu với các người đi.”

Đoạn Sở cảm thấy Nguyên Vĩnh Nghị có điểm kỳ quái, bất quá vẫn là gật gù đầu.

Học viện người khế ước thủ tục đăng ký rất đơn giản, có lẽ là do rất ít người, chỉ cần kiểm tra tính tạp một chút, sau đó đăng ký một chút là có thể. Nhưng người khế ước bình thường sẽ có người đi theo hoặc là chiến sĩ tuyển định, học viện người khế ước nửa phong bế việc dạy học, cũng không thể ngăn cản người đi theo cùng chiến sĩ tuyển định, cho nên cũng ghi chú rõ.

Mắt thấy Úc Thịnh Trạch đi đăng ký quyền hạn được ra vào của chiến sĩ tuyển định, Đoạn Sở quay đầu hỏi Nguyên Vĩnh Nghi: “Thịnh Trạch không muốn nhận người khế ước cam chịu quy tắc ngầm, nên mới không chấp nhận người khế ước có độ xứng đôi cao sao?”

Nguyên Vĩnh Nghi vừa nghe liền biết, bạn tốt nhất định là nói lời kinh người nào đó rồi. Hắn phi thường quyết đoán lắc đầu: “Không có nghe nói qua, hắn thậm chí cũng chưa từng hỏi qua ý nguyện này của người khế ước, chỉ biết là hắn ở nghiệp đoàn chiến sĩ định ra tiêu chuẩn khắc nghiệt, không có người khế ước nào có độ xứng đôi đạt tới được.”

Đoạn Sở nheo lại mắt, nói cách khác, Úc Thịnh Trạch thậm chí không có bàn bạc về vấn đề bầu bạn với người khế ước. Nhớ tới trước kia muội muội Trữ Khanh Khiết đã từng nói, Úc Thịnh Trạch vào lần đầu tiên ôm hắn khi hắn hôn mê, còn chưa biết đích tình huống của hắn và Đăng Lương Tuấn liền lựa chọn hắn là người khế ước. Trữ Khang Trí cùng Đoạn Sở, điểm giống nhau duy nhất chính là tính thần lực hoàn toàn phù hợp.

Đoạn Sở phi thường nhanh chóng vứt bỏ việc truy tìm nguyên nhân, gọn gàng dứt khoát hỏi ra hoang mang hôm nay: “Thịnh Trạch là người theo chủ nghĩa không kết hôn sao?”

Nguyên Vĩnh Nghi thái dương gân xanh ứa ra, tối hôm qua hắn nhắc nhở, đáp án của Úc Thịnh Trạch chính là hoàn toàn buông tha cho việc tìm kiếm bầu bạn sao, chỉ đơn giản là vì không muốn Đoạn Sở bất hòa với hắn?

“Không phải, hắn hôm qua mới hỏi ta. . . .” Nguyên Vĩnh Nghi thập phần thống khoái bán đứng Úc Thịnh Trạch, nhìn thấy vẻ mặt như bị sét đánh của Đoạn Sở, ác liệt đề nghị: “Kỳ thật ta cảm thấy, nếu người tìm một bầu bạn, vậy Úc Thịnh Trạch hẳn là có thể thay đổi chủ ý.”

Tháng Mười Hai 7, 2015

51

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Chương 51

Đoạn Sở đáng thương hoàn toàn ngây dại, khó trách hắn sáng sớm liền cảm thấy Úc Thịnh Trạch không thích hợp. Nghe được lời nói của Nguyên Vĩnh Nghi, Đoạn Sở thay vì trả lời, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Úc Thịnh Trạch đã đăng ký xong đang sải bước lại đây, rung động khác thường trong lòng rất nhanh bị áy náy che lấp.

Bởi vì lo lắng bất hoà với hắn, cho nên tính toán không tìm kiếm bầu bạn? Nhưng hắn phải về nhà, bí ẩn trong lòng cũng có một đồng lớn, cho dù đã không còn người yêu, cũng không thể cùng Úc Thịnh Trạch thân mật khăng khít.

Úc Thịnh Trạch sau khi đến gần, liền chú ý tới ánh mắt né tránh của Đoạn Sở, nhìn Nguyên Vĩnh Nghi, thấp giọng hỏi: “Tiểu Sở, làm sao vậy?”

Đoạn Sở theo bản năng mím chặt môi lắc lắc đầu. Hắn sẽ không đồng ý với đề nghị của Nguyên Vĩnh Nghi, cho dù làm bộ cũng không được. Nhưng là, nếu sau này hắn về nhà. . . .

Đoạn Sở cường chế áy náy trong lòng, hướng về phía Úc Thịnh Trạch cười cười: “Học viện người khế ước cũng sắp xếp nơi cư trú, không bằng người theo giúp ta đi xem đi?”

“Ân.” Úc Thịnh Trạch không truy hỏi. Đoạn Sở thập phần miễn cảm, đối với bí mật của chính mình luôn thật cẩn thận bảo hộ. Hắn không hy vọng mình truy hỏi, sẽ làm Đoạn Sở cảm thấy khản trương.

Nguyên Vĩnh Nghi nhìn thấy Úc Thịnh Trạch lôi kéo Đoạn Sở rời đi, nửa ngày cũng không có ý tứ tìm hiểu, không thú vị bĩu môi.

“Ta đi tìm Dung Thu, gặp ở cửa học viện.” Nguyên Vĩnh Nghi phát phát tay, xoay người đi hướng bên kia.

Đoạn Sở còn có điểm lo lắng Nguyên Vĩnh Nghi lỡ miệng nói ra, bởi vì hắn còn không biết đáp lại Úc Thịnh Trạch thế nào, thấy Nguyên Vĩnh Nghi rời đi, ngược lại nhẹ nhàng thở ra, sau đó rất nhanh lực chú ý liền dời đi, tính toán dựa theo phương hướng người ta nói lúc đăng ký, tìm khu cư trú của học viện người khế ước.

Học viện Đế Ma Tư là tòa thành chiếm vị trí rộng lớn, bên trong trừ bỏ học viện chiến sĩ lớn nhất cùng học viện người khế ước nhân số ít nhất, còn có nơi khác như học viện chế tạo cơ giáp, học viện chuyên gia gieo trồng chế thuốc, học viện năng lượng nguyên cấp bậc chuyên nghiệp. Tuy rằng từng học viện đều chiếm cứ một phương của tòa thành, nhưng phổ biến trụ cột cùng chọn môn học có quan hệ, nên vẫn có thể tự do lui tới.

Chỉ có học viện người khế ước tọa lạc ở phía Đông Nam, là tòa thành hoàn toàn độc lập, không chỉ có lên lớp, ngay cả khu cư ngụ của người khế ước cũng ở trong đó, chỉ có thể đăng ký đi vào, so sánh quản lý so với học viện khác nghiêm mật hơn rất nhiều. Đương nhiên, người khế ước ra ngoài không thể hạn chế.

“Có phải học chế thuốc, nuôi dưỡng gieo trồng, đều học ở trong học viện, còn thao tác chiến hạm linh tinh, phải đi học viện chiến sĩ mới được?” Đoạn Sở nhìn tòa thành xa xa cao thấp không đồng nhất, cảm thấy có điểm đầu đầu. Khoảng cách như vậy, dùng phi hành khí có vẻ là chuyện bé xé ra to, phương tiện giao thông khác, hầu như hẳn không thấy qua. Nhưng đi bộ, nếu thường xuyên đổi phòng học, nửa canh giờ cũng không nhất định có thể tìm được nơi chính xác.

Úc Thịnh Trạch trong mắt hiện lên ý cười, trước người bỗng nhiên thoáng hiện một cái gì đó giống với ánh sáng.

Đoạn Sở nhãn tinh sáng lên, hẳn nhớ rõ nháy mắt Úc Thịnh Trạch xuất hiện ở trái đất, chính là bị cái ánh sáng hình tròn này bao phủ, lúc sau ở chiến hạm vũ trụ tác chiến, cũng là có ánh sáng tròn, chẳng lẽ là giống nhau? Nhưng hẳn vẫn nghĩ đó là cơ giáp.

“Này, là cái gì?” Ánh mắt Đoạn Sở nhìn chằm chằm vào ánh sáng đó hỏi. Lại nói, hẳn hình như chưa được thấy cơ giáp của Thịnh Trạch.

“Cực tốc khí cá nhân, nhiều nhất có thể mang theo hai người, chỉ có thể phi hành cự ly ngắn trong tinh cầu.” Úc Thịnh Trạch trả lời, nhìn thấy Đoạn Sở có vẻ hứng thú, giữ chặt tay hắn đi vào trong ánh sáng.

Trong ánh sáng chỉ có một màn hình lớn, Úc Thịnh Trạch không biết ở trên mặt ấn động cái gì, màn hình rất nhanh liền hiện ra bản đồ hình lập thể của học viện Đế Ma Tư, tỉ mỉ hơn còn có phòng học bên trong học viện, còn có đường lớn nhỏ cùng vị trí hẳn cư ngụ.

“Đây là thao tác bằng tinh thần lực, tự ngươi quyết định tốc độ cùng phương hướng, đương nhiên, độ cao cũng có thể điều tiết.” Úc Thịnh Trạch thấp giọng giải thích, sau đó làm mẫu.

Đoạn Sở hoàn toàn bị kéo ra lòng hiếu kỳ, sau khi Úc Thịnh Trạch đem quyền hạn thao tác giao cho hắn, thử phóng thích tinh thần lực, lộ tuyến bốn phía lập tức hiện ra ở trong đầu, cùng màn hình lớn giống nhau như đúc. Đoạn Sở dùng phương thức thao tác mà Úc Thịnh Trạch dạy, cảnh tượng chung quanh lập tức nhanh chóng lui về phía sau, chỉ trong thời gian hai phút, học viện người khế ước còn rất xa ở phía trước liền hiện ra. Mà thân thể hắn lại không có gì khó chịu, chỉ là bởi vì ngừng lại không kịp, thẳng tắp đâm vào bức tường tòa thành trước mặt.

Đoạn Sở sợ tới mức thân thể vội vàng lui về phía sau, hoàn toàn quên mất chính mình còn ở trong ánh sáng.

“Đừng nhúc nhích.” Úc Thịnh Trạch một tay ôm hắn, thấp giọng trấn an: “Không cần lo lắng, cực tốc khí thu thập tin tức chung quanh, thời điểm có vật trở ngại, nó sẽ tự động né tránh hoặc dừng lại.”

Đoạn Sở nhẹ nhàng thở ra, ngượng ngùng nở nụ cười. Hắn đang chuẩn bị bước ra khỏi ánh sáng, Úc Thịnh Trạch lại giữ chặt tay hắn ở màn hình lớn quẹt một chút, cơ hồ là nháy mắt, Đoạn Sở liền cảm giác được cực tốc khí mang hắn vào trong không gian. Hai người cũng xuất hiện trước mặt người ngoài.

“Cái đó và cái ngươi dùng khi chiến đấu là cùng một loại đúng không?” Đoạn Sở phản chấn hỏi.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở cảm thấy hứng thú như vậy, không khỏi nhếch môi cười gật đầu: “Cực tốc khí cá nhân, chính là cơ giáp đơn giản hoá, không còn tính công kích, chỉ còn tốc độ. Bất quá nó cũng tiêu hao năng lượng nguyên. . . .”

“Di, Đoạn Sở, là người!” Úc Thịnh Trạch còn chưa nói xong, tiếng kêu to của một thiếu niên đã đánh gãy hắn.

Đoạn Sở vừa mới nhắc đầu, Nhung Thành Âm nhận thức trên chiến hạm Y Duy Tát đã chạy bắn tới, về mặt kích động nói: “Oa, ta còn nghĩ ở nghiệp đoàn người khế ước có thể nhìn thấy người, đáng tiếc cũng không thấy được. Không nghĩ tới có người thao tác cực tốc khí lại chính là người, hảo hâm mộ nga! Nhưng là cứu hoàng tử kia như thế nào không. . . .”

Nhung Thành Âm vừa định nói có cứu hoàng tử được sống cuộc sống dễ chịu, dư quang đã thấy Úc Thịnh Trạch sắc mặt lạnh lùng đứng một bên, không khỏi ngượng ngáp cười, thậm chí mắt tự nhiên lui về phía sau vài bước.

Ngày đó hắn to gan lớn mật chỉ vào mũi Úc Thịnh Trạch mắng, sau đó chiến sĩ cấp 6 của hắn lần đầu tiên giận tái mặt đến răn dạy hắn, rồi tới khi đến Đế Ma Tư tinh cầu, lại bị ca ca bắt lấy hung hăng giáo huấn, cuối cùng làm cho đại não hắn khắc sâu sự kính sợ đối với hoàng thất.

“Nhung Thành Âm, nhĩ hảo.” Đoạn Sở đối với Nhung Thành Âm ấn tượng cũng tốt, hai người chung một lớp không thể thiếu sẽ có giao thiệp, không khỏi cười gật gật đầu.

Nhung Thành Âm đỏ mặt, ngũ quan tuân thủ lộ về trẻ con, thoạt nhìn có vẻ diêm lệ.

“Đoạn Sở, nhĩ hảo.” Nhung Thành Âm ngại ngùng. Không biết vì cái gì, hẳn đối với Úc Thịnh Trạch, phần nhiều là bởi vì thân phận hoàng tử của đối phương mà kính sợ, nhưng nhìn thấy Đoạn Sở so với chính mình hơn thua cùng lắm vài tuổi, lại cảm thấy được nhất cử nhất động của đối phương đều toát ra vẻ thanh nhã thông dong, làm cho hắn có loại cảm giác muốn thân cận nói không nên lời, nhưng lại có chút nhụt chí không thể diễn tả.

“Kiến quá cứu điện hạ!” Mấy nam tử phía sau Nhung Thành Âm đi lên trước hành lễ.

Trong đó có một nam tử cao lớn có vài phần tương tự Nhung Thành Âm, đối với Úc Thịnh Trạch chào theo nghi thức quân đội: “Thượng tướng quân!”

“Nhưng Kiến Trà!” Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, không nhìn đôi phương thần tình sùng kính, nhìn về phía Đoạn Sở: “Chúng ta đi vào trước đi?”

Đoạn Sở cười lên tiếng trả lời. Lại nói tiếp, hần vẫn là lần đầu tiên biết quân hàm của Úc Thịnh Trạch, chiến sĩ cấp 7 bình thường đều là thượng tướng quân hoặc là đại tướng quân, Úc Thịnh Trạch mới thăng cấp, chỉ sợ là lúc trước công trạng đã tràn đầy.

“Các người đi khu ký túc xá sao, ta cũng vậy, cùng nhau đi không?” Nhưng Thành Âm bỗng nhiên lên tiếng, trong lòng nhìn Đoạn Sở nói.

“Vây đi khu ký túc xá.” Đoạn Sở cảm thấy Nhưng Thành Âm có điểm kỳ quái, chẳng lẽ hần có thể ngăn cản không đi sao?

Nhưng Kiến Trà sợ đệ đệ hồ ngôn loạn ngữ lại đắc tội cửu hoàng tử, thấy toàn bộ lực chú ý của hần đều đặt trên người Đoạn Sở, lại nghĩ tới lúc trước đệ đệ ở chiến hạm đề nghị đổi chiến sĩ, vội vàng tiến lên trước, tính toán tùy thời ngăn lại đệ đệ, ánh mắt cũng nhất tể chuyển hướng tới Đoạn Sở. Thanh niên có ngũ quan có thể nói là thanh thú, nhưng ánh mắt trầm tĩnh, tay chân thon dài, có loại tao nhã đặc biệt.

Tầm mắt bỗng nhiên bị ngăn trở, Nhưng Kiến Trà sững sốt, thấy cửu hoàng tử lôi kéo thanh niên kia đi xa, khuôn mặt anh tuấn bỗng nhiên trắng bệch. Hần cư nhiên ở trước mặt cửu hoàng tử thưởng thức người khế ước của hần, còn thất lễ hơn cả đề nghị trao đổi chiến sĩ của đệ đệ, chỉ sợ càng thêm chọc giận cửu hoàng tử thô bạo.

Nhưng Thành Âm quay đầu lại nhìn đến đại ca chính mình bộ dáng sững sờ, ra vẻ thành thạo thờ dài. Hần đã nói Đoạn Sở chính là loại hình ca ca thích mà, bất quá cái này không thể đùa được. Xem ra hần cố gắng trở thành người khế ước người nhà bào chế thuốc cũng có hy vọng. Như vậy đại ca cũng có thể có nhiều thời gian chờ đợi. Cửu hoàng tử cũng là cấp 7 mới tìm được Đoạn Sở.

Nhưng Thành Âm nghĩ vậy, nhất thời ý chí chiến đấu sục sôi.

Đoạn Sở bỗng nhiên nghe được một trận tiếng bước chân dồn dập, quay về phía sau nhìn, quả nhiên là Nhưng Thành Âm thấp thấp thấp chạy tới, không khỏi cười cười.

“Chúng ta tới nơi rồi.” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên trầm giọng nói.

Đoạn Sở vội quay đầu lại, hành lang im ắng, một loạt phòng ở. Đoạn Sở đi tìm dãy số, tới một gian phòng sát bên ngoài. Đây cửa mà vào, bên trong phòng khách bố trí thập phần đơn giản, lại nhìn vào bên trong, thế nhưng còn có hai cánh cửa, hần đẩy ra cánh cửa bên trái, là một phòng ngủ, đồng dạng phi thường đơn giản, cùng với phòng ở Y Duyệt của hần cũng tương tự.

“Di, các người cũng ở ký túc xá này?” Một thanh âm mang theo chút khêu gọi vang lên, Đoạn Sở quay đầu lại, ở cửa bên phải là một thanh niên bộ dạng thập phần tinh xảo.

Úc Thịnh Trạch trong mắt hiện lên sắc bén: “Hà Hường Minh?”

Đoạn Sở sững sốt, Hà?

Hà Hường Minh tựa hồ mới nhìn rõ Úc Thịnh Trạch, lộ ra thần sắc kinh hãi, cúi đầu hành lễ: “Cửu điện hạ!”

Úc Thịnh Trạch nheo lại mắt, giữ chặt Đoạn Sở nói: “Người chờ chút.”

Nói xong, hướng về phía Đoạn Sở, khai thông vòng thông tin.

“Cửu điện hạ, người khỏe!” Từ trống rỗng xuất hiện một hình tượng nữ tử trung niên hư cấu.

“Ta muốn người khế ước của ta đổi ký túc xá, có phòng khác không, hoặc là phòng đối không có ai ở?” Úc Thịnh Trạch trầm giọng.

Trung niên nữ tử sững sốt, theo bản năng nhìn về phía Hường Minh, đồng tử co rút lại, lắc lắc đầu, lại chần chờ hỏi: “Thật có lỗi, cửu điện hạ, không có. Ký túc xá của Đoạn Sở người khế ước có vấn đề gì sao?”

“Hần là người khế ước ký khế ước của ta, ta có quyền lợi chỉ định phòng ký túc xá cùng bạn chung phòng!” Úc Thịnh Trạch lạnh giọng cường điệu.

Đoạn Sở nhìn về phía Hường Minh vẻ mặt khiếp sợ, Úc Thịnh Trạch tuy rằng thân phận tôn quý, nhưng làm việc có mức độ, có thể làm cho hần lộ ra thân phận hoàng tử cùng chiến sĩ, người này khẳng định không thể tiếp cận. Đoạn Sở lập tức ở trong lòng hạ kết luận.

Trung niên nữ tử hiển nhiên cũng không có biện pháp, đừng nói cửu hoàng tử ra mặt, cho dù người khế ước mãnh liệt phản đối, nàng cũng chỉ có thể đổi ký túc xá.

“Nhưng lúc này người khế ước nhiều, năm mươi hai phòng đều đầy, người coi?”

“Đem danh sách cho ta xem!” Úc Thịnh Trạch không kiên nhẫn nói, tính toán tự mình chọn lựa một bạn chung phòng thích hợp.

“Di, bằng không, chúng ta ở cùng nhau đi?” Nhưng Thành Âm vẫn theo ở phía sau vừa nghe, lập tức đối với Úc Thịnh Trạch nói.

Úc Thịnh Trạch cảm thấy không vui, khiêu mi nhìn về phía Đoạn Sở: “Người xem?”

Hắn không thích Nhung Thành Âm, nhưng thiếu niên này sinh ra ở gia tộc nhiều người khế ước lại được sủng ái, hiển nhiên đối với việc giúp Đoạn Sở mau chóng quen thuộc với cuộc sống trong học viện người khế ước có lợi nhất.

Đoạn Sở cũng chỉ tính toán ban ngày ở ký túc xá nghỉ ngơi, buổi tối muốn trở về Mạc Ngươi Lai, kỳ thật bạn chung phòng đối với hắn cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn. Bất quá, Úc Thịnh Trạch coi trọng như vậy, hắn đương nhiên phối hợp, nghiêng đầu hỏi Nhung Thành Âm: “Ta buổi tối không ở ký túc xá, ngươi nguyện ý không?”

Nhung Thành Âm hoạt bát hiếu động, hắn nếu ở không lâu, Nhung Thành Âm sợ sẽ nhàm chán. Hơn nữa hắn lần này làm như vậy, rõ ràng đã đắc tội Hà Hướng Minh.

Nhung Thành Âm chớp chớp, kinh hi gật đầu: “Đương nhiên nguyện ý!”

Hắn cho tới bây giờ không phải bé ngoan, buổi tối đương nhiên là muốn đi ra ngoài cùng người theo đuổi mình liên lạc cảm tình, Đoạn Sở không ở cũng không có việc gì. Hơn nữa hắn cho dù không lỗi đời, cũng biết cùng người khế ước của cửu hoàng tử ở chung rất tốt, tuyệt đối so với việc giao hảo cùng người khế ước khác hữu dụng hơn nhiều.

“Chờ một chút, cửu hoàng tử!” Hà Hướng Minh lấy lại bình tĩnh ra tiếng ngăn cản, vẻ mặt ủy khuất chất vấn: “Cửu điện hạ, ta là thân truyền dòng chính của nhà chế thuốc cấp bậc tông sư, lại là người khế ước thừa kế của Hà Phượng Các, rốt cuộc là làm sao đắc tội với ngài cùng người khế ước của ngài, ngay cả ở cùng một chỗ với ta cũng ghét bỏ!”

Đoạn Sở cả kinh, hắn nhớ rõ Úc Thịnh Trạch từng nói, trong lịch sử nhà chế thuốc cấp bậc tông sư chỉ có ba người, trong đó còn có Nguyên Cẩm Đường. Như vậy nhà chế thuốc cấp bậc tông sư thời đại này, sẽ không vượt qua hai người, Hà Dược Bản là trưởng tôn của nhà chế thuốc cấp bậc tông sư Hà Thái San, Hà Hướng Minh lại là thân truyền dòng chính, hai người quả nhiên là quan hệ không đơn giản.

Úc Thịnh Trạch chú ý tới Đoạn Sở thân thể cứng còng, thân thủ vồ vồ bờ vai của hắn, căn bản không có để ý tới Hà Hướng Minh, chỉ đối với trung niên nữ tử còn đang chờ tin tức thúc giục: “Đôi được không?”

Trung niên nữ tử cả kinh, thấy Úc Thịnh Trạch bộ mặt đông lạnh nhìn nàng, bỗng nhiên cả người phát lạnh. Lúc này mới ý thức được, vị hoàng tử trước mắt này, ngay cả đại lão quân bộ cũng dám chà đạp, chiến sĩ cấp 9 của Đoạn gia, cũng có thể dễ dàng buông tha cho, người chuyên quyền độc đoán như vậy, lại rõ ràng phi thường coi trọng người khế ước của hắn. Làm sao có thể tùy ý cho Hà Hướng Minh tiếp cận.

“Vâng, đã làm tốt lắm.” Nữ tử mới vừa nói xong, ba một tiếng, thông tin đã bị cắt đứt, hư ảnh biến mất.

Nhung Thành Âm hoan hô một tiếng, quay đầu cao hứng ở phía trước dẫn đường.

Đoạn Sở bị Úc Thịnh Trạch lôi kéo rời đi, phía sau, Hà Hướng Minh tựa như bị người tát vài cái. Hắn nhanh chân bước lên, ngăn lại bọn họ ở hành lang lớn tiếng chỉ trích: “Cửu hoàng tử, cho dù ngươi là hoàng tử cao quý, ta cũng không phải người để ngươi tùy ý khi dễ, chẳng lẽ mặt mũi của một nhà chế thuốc cấp bậc tông sư, còn không đủ để ngươi cho ta một cái công đạo. . . .”

Nhóm người khế ước đều mở cửa, nhìn đến Hà Hướng Minh, nhất thời đều nghị luận, nghe được xưng hô “Cửu hoàng tử”, lại kinh ngạc không thôi.

Đoạn Sở không khỏi lúng túng, cảm thấy kiếp sống ở học viện người khế ước của hắn, sợ là sẽ không yên bình. Bất quá nghĩ đến đã có Hà Dược Bản như hổ rình mồi, còn có Lục Tân Quân xuất hiện ở nghiệp đoàn người khế ước, đám người Vệ Thư Lan, lại cảm thấy chẳng có gì đáng lo ngại.

Úc Thịnh Trạch mạnh quay đầu lại, ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm Hà Hướng Minh, trầm đình tiết thiết nói: “Người khế ước của ta, ta có quyền lợi quyết định bạn bè chung phòng với hắn. Đây là quy định của học viện người khế ước, nếu ngươi cho rằng, quy định này hạ thấp mặt mũi của nhà chế thuốc cấp bậc tông sư Hà Thái San, có thể hướng học viện người khế ước hoặc nghiệp đoàn người khế ước khiếu nại, đến lúc đó, ta tự mình hướng nàng giải thích!”

Hà Hướng Minh sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, đang muốn nói cái gì vẫn hỏi một chút, một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

“Hướng Minh!” Hà Dược Bản đuổi tới, tươi cười bên miệng cũng biến mất không thấy, nhìn Hà Hướng Minh trách cứ: “Hướng Minh, ngươi như thế nào lại kéo cùng Đoạn Sở người khế ước ở chung một ký túc xá, làm cửu hoàng tử hiểu lầm như vậy.”

Hắn nói xong, nhìn Úc Thịnh Trạch lộ ra khuôn mặt tuần tú bình tĩnh, nhất thời đỏ mặt, giải thích nói: “Cửu điện hạ, Hướng Minh bình thường đều tùy hứng, còn thỉnh ngài tha thứ nhiều hơn.”

Hà Hướng Minh khuôn mặt tỉnh táo lộ vẻ tức giận, phối hợp lộ ra ủy khuất, xoay người đi trở về ký túc xá, khi đi qua bên người Hà Dược Bản, nhếch môi lộ ra nụ cười trào phúng.

Hà Dược Bản không có phản ứng, đối với Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở giải thích, cũng đi lên theo.

Đoạn Sở trong lúc nhất thời cũng xem không hiểu, rốt cuộc là Dược Bản diễn trò, hay thật sự là trùng hợp. Bất quá Hà Dược Bản đã đến, đích xác chuyển biến được tình trạng tồi tệ lúc trước.

Tiến vào ký túc xá của Nhung Thành Âm, bên trong cũng hết sức đơn giản, cùng tượng tượng ban đầu của Đoạn Sở hoàn toàn bất đồng.

“Học viện Đế Ma Tư là học viện nửa quân sự, cho dù là người khế ước, nơi cư ngụ cũng chỉ có gia cụ cơ bản nhất cùng mạng lưới tình vực, mặt khác

cái gì cũng đều không có.” Úc Thịnh Trạch giải thích nói, sau đó giữ chặt Đoạn Sở đi vào một gian phòng, chung quanh nhìn nhìn, rất nhanh liền đem này đồ của Đoạn Sở trong không gian giới lấy ra.

Đoạn Sở thấy Úc Thịnh Trạch không chỉ có mang theo số lượng lớn đồ dùng hàng ngày, đầy đủ quần áo, đệm chăn, thế nhưng ngay cả trọn bộ trà cụ cũng mang theo, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Không cần nhiều đồ vật này nọ như vậy đi?”

Úc Thịnh Trạch trầm thấp trả lời: “Ta hai ngày nữa sẽ trở về quân bộ, nếu làm nhiệm vụ sẽ không thể thường xuyên trở về. Đoạn thời gian ta không ở, người tận lực ở lại học viện người khế ước, ra ngoài đều phải thông báo cho Túc Thiên đi cùng.” Nói xong, hắn bỗng nhiên sửa lại ngữ khí, nghiêm túc dặn dò: “Nhớ kỹ, không được để ý tới Hà Hường Minh!”

2

Tháng Mười Hai 15, 2015

52

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 52

Đoạn Sở nhủ mi, không phải bởi vì giọng điệu gần như ra lệnh của Úc Thịnh Trạch, mà là có loại tâm tình nói không nên lời. Hắn lúc này mới nhớ tới, từ lúc cùng Úc Thịnh Trạch quen biết tới nay, bọn họ chưa từng chân chính xa cách nhau quá lâu.

Úc Thịnh Trạch miễn cảm phát hiện không thích hợp, hỏi: “Mất hứng?”

Đoạn Sở vội vàng lắc đầu, hắn chỉ là không quen thôi.

Úc Thịnh Trạch tưởng lời nói vừa rồi của hắn quá nghiêm khắc, thấp giọng giải thích: “Hà Hường Minh là nhà chế thuốc thiên tài, nhưng người đi theo hắn đều phi thường phức tạp, lại là người ai đến cũng không cự tuyệt, không thích hợp cùng người lui tới.”

Đoạn Sở khoe miệng nhin không được run rẩy, có thể làm cho Úc Thịnh Trạch nói ra là người không từ chối ai, Hà Hường Minh rốt cuộc đã tiếp nhận bao nhiêu người đi theo, chẳng lẽ độ xứng đôi của hắn rất cao sao? Hắn vội vàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, thậm chí đối với quyết đoán kiên định lúc trước của Úc Thịnh Trạch vạn phần cảm kích. Ngắm lại một căn phòng nhỏ hai gian, mỗi ngày đều có chiến sĩ xa lạ bất đồng ra vào, thậm chí vài ngày đều không giống nhau, cho dù chỉ đem ký túc xá làm nơi thỉnh thoảng nghỉ ngơi buổi trưa, Đoạn Sở cũng cảm thấy cả người sợ hãi.

Hắn rất nhanh thông suốt vấn đề của Hà Hường Minh, ngược lại hỏi vấn đề mình quan tâm nhất: “Sau khi đi quân bộ, nếu không có nhiệm vụ người có quay về Mạc Ngươi Lai không?”

Úc Thịnh Trạch có điểm ngoài ý muốn, mi gian toát ra vui mừng, nhìn phòng ngủ đã muốn thu thập tốt, giữ chặt Đoạn Sở đi tới cửa, vừa đi vừa nói chuyện: “Ừ, nếu không có nhiệm vụ đi ra ngoài tình cầu, trừ bỏ ngẫu nhiên quay về hoàng cung, ta sẽ trở về Mạc Ngươi Lai.”

Đoạn Sở vô ý thức nở nụ cười, đi theo ra cửa phòng, phòng khách vẫn còn trống rỗng, trừ bỏ cái bàn thì cái gì cũng không có. Bất quá dù sao cũng là nơi công cộng, những thứ này tạm thời cũng đủ rồi. Đoạn Sở nhìn cửa phòng khép hờ bên kia, Nhung Thành Âm tựa hồ ở bên trong.

“Nhung Thành Âm, ngày mai mới nhập học, ta đi trước, đêm nay lại đến.” Đoạn Sở chào hỏi. Học viện Đế Ma Tư sẽ có hoạt động tiếp đón người mới đến, bất quá học viện người khế ước không tham gia.

Lạch cạch lạch cạch tiếng bước chân qua đi, Nhung Thành Âm mở cửa chạy ra, đi về phía Đoạn Sở cười hỏi: “Có thể thêm thông tin ba đoạn không? Cho tiện liên hệ.”

Thông tin ba đoạn là dấu hiệu thông tin đặc biệt thuộc về cá nhân, cùng tính tập thân phận buộc định, cần chủ nhân sau khi đồng ý mới có thể tiếp thu thông tin hoặc tin tức. Đoạn Sở cùng Nhung Thành Âm xác định thông tin liên lạc lẫn nhau, sau đó liên tính toán cùng hắn cáo từ.

“A, đúng rồi!” Nhung Thành Âm bỗng nhiên kêu một tiếng, vỗ đầu về mặt ảo não nói: “Đoạn Sở, người có biết, mạng lưới của học viện người khế ước bao trùm cả học viện Đế Ma Tư, tất cả chương trình học trụ cột lý luận, chỉ cần người đang ở trong học viện người khế ước, là có thể trực tiếp nói tiếp với phòng học, muốn đi nghe giảng trực tiếp trên lớp hay không đều do người quyết định. Bất quá giờ lên lớp không nhiều lắm, chủ yếu vẫn là cần thao tác thực tiễn.”

Đoạn Sở mỉm cười, hắn đã có cực tốc khí cá nhân, tin tức này của Nhung Thành Âm cũng đã không còn quan trọng. Bất quá có thể ở ký túc xá học cũng không sai, hắn lại không thích cùng ngoại nhân tiếp xúc, hơn nữa hiện tại hắn còn bị vây nơi đầu sóng ngọn gió, có thể làm giảm phiền toái không cần thiết cũng tốt.

Nghĩ vậy, Đoạn Sở càng thêm cảm kích Úc Thịnh Trạch kiên trì đối bạn chung phòng. Hắn đối với Nhung Thành Âm nói lời cảm tạ rồi rời đi, cùng Úc Thịnh Trạch đi tới cửa ký túc xá. Xuyên qua cửa là một gian nghỉ ngơi cực lớn, phát hiện Nhung Kiến Trà đang lẳng lặng chờ cùng người đi theo khác, Đoạn Sở không khỏi đối với thiếu niên kia có ấn tượng tốt.

Úc Thịnh Trạch cũng chú ý tới điểm này, sắc mặt hòa hoãn, đối với đám người Nhung Kiến Trà nghiêm nghị đứng dậy gạt đầu ra hiệu. Dọc theo đường đi hai người gặp không ít người khề ước, không biết có phải khí tràng của Úc Thịnh Trạch luôn rất lạnh lẽo cường hãn hay không, cho dù là đối với người khề ước cũng vẫn luôn như vậy.

Ra khỏi học viện người khề ước, Đoạn Sở trước tiên xuất ra cực tốc khí cá nhân, hắn cảm thấy lúc trước thao tác quá mất mặt, thừa dịp có Úc Thịnh Trạch chỉ điểm, đúng là cơ hội tập cho thuần thục.

Ánh sáng vọt lên cao, cực nhanh lao về phía trước, tốc độ so với trên mặt đất lúc trước còn nhanh hơn, hơn nữa không còn sợ hãi chướng ngại vật, Đoạn Sở có loại vui sướng khi chính mình ở trên không bay lượn. Đáng tiếc không có gió, độ chân thật không đủ.

Đoạn Sở không ngừng cao thấp điều chỉnh độ cao cùng tốc độ, khiến cho ánh sáng tròn càng không ngừng lượn lên lượn xuống, tốc độ nhanh kinh người.

“A.” Úc Thịnh Trạch bật cười, nhớ tới thanh niên tái nhợt ốm yếu nằm trên giường khi mới gặp mặt, nhin không được thò tay nắm thắt lưng hắn.

Đoạn Sở không rõ cho nên quay đầu lại, liền thấy một đôi mắt tràn đầy ý cười. Còn chưa ý thức được Úc Thịnh Trạch cười cái gì, đã bật thốt lên: “Nếu có thể cảm nhận được gió thì tốt rồi.”

Úc Thịnh Trạch gạt gạt đầu, không có buông tay ra, chỉ nhẹ giọng nói: “Phân tán một bộ phận tinh thần lực, đi theo ta,”

Đoạn Sở dâng lên một cổ vui sướng, tinh thần lực mới vừa thăm dò, đã bị một cổ tinh thần lực lạnh lẽo quen thuộc quán lấy, tiếp theo trong nháy mắt, sức gió mạnh mẽ nghênh diện, Đoạn Sở đã nghĩ đến chính mình sẽ bị gió lớn thổi bay, cũng may xúc cảm hữu lực bên hông làm cho hắn ổn định tâm thần. Nhưng đồng thời, cửa học viện Đế Ma Tư cũng đã hiện lên trước mắt.

Tuy rằng chỉ trong vài giây ngắn ngủn, đã làm cho Đoạn Sở cảm thấy mỹ mãn. Hắn hạ cực tốc khí ở trước cửa, sau khi thu hồi tươi cười đầy mặt, đang định tìm xem Nguyên Vĩnh Nghị đã tới chưa, nhưng vừa mới quay đầu, đã thấy mấy thân ảnh quen thuộc ngay tại cách đó không xa, thần sắc phức tạp nhìn hắn, một nam một nữ đang cùng bọn họ giằng co cũng quay đầu lại, về mặt kinh ngạc.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở thu lại tươi cười, theo ánh mắt hắn nhìn qua, trong mắt hiện lên sắc bén. Là người Đoạn gia, Đoạn gia đời thứ tư còn chưa tốt nghiệp, Đoạn Á Ngạn đệ đệ cùng cha khác mẹ với Đoạn Sở cũng ở trong đó, mà cùng bọn họ giằng co, chính là Đoạn Nhã Thanh cùng Mông Gia Nghị vừa mới tân hôn.

Đoạn Sở lập tức thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn về phía bên kia. Đoạn Nhã Thanh cùng Mông Gia Nghị sau khi đàm hỏi, từng đắc ý dào dạt nói Mông gia có thể dẫn bọn hắn trở về thủ đô tình cầu, năng có thể tiến vào học viện chế thuốc Đế Ma Tư đào tạo sâu, hiện tại nghĩ đến, sắp tới ngày khai giảng, bọn họ tới đây cũng không có gì kỳ quái.

“Yêu, đây là đang tìm cái gì, cao như thế này lại nhìn không thấy người sao!”

Thanh âm trong sáng reo chọc ngay tại phía sau, Đoạn Sở vội vàng quay đầu lại, Nguyên Vĩnh Nghị đứng ở địa phương cách đây một thước, bên người hắn còn có một thanh niên nam tử tóc vàng mắt xanh, cười rộ lên có khí chất đặc biệt nhu hòa, chính là ánh mắt kiên định, dáng người thẳng tắp, cá tính hẳn là thực cương nghị. Hắn có thể là người Nguyên Vĩnh Nghị luôn nhắc tới, nhưng theo Đoạn Sở thấy, giữa hai người có loại quan hệ mập mờ.

Nhìn thấy ánh mắt tò mò của Đoạn Sở, thanh niên hơi đỏ mặt.

Nguyên Vĩnh Nghị vừa lúc nhìn đến, đắc ý khiêu mi, đang muốn nói cái gì, liền nhìn đến thần sắc lạnh lùng của Úc Thịnh Trạch, vừa thấy là biết bị người Đoạn gia làm ảnh hưởng đến tâm tình. Nguyên Vĩnh Nghị cười hắc hắc, nói:

“Thịnh Trạch, từ xa đã nhìn thấy ánh sáng tròn bay tới, còn tưởng rằng mình hoa mắt. Ta cho tới bây giờ cũng không biết, người lớn vậy mà vẫn còn tính trẻ con như thế?”

Đoạn Sở vừa nghe, nhất thời nhớ tới chuyện tốt hắn làm, không khỏi đại 囧. Hắn thế nhưng một chút cũng chưa chú ý tới, khó trách Úc Thịnh Trạch cũng cười.

“Không thể so sánh với bức tranh tự chụp cơ giáp tiến vào vũ trụ của người.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng, sau đó đối với Dung Thu chào hỏi: “Dung Thu, đã lâu không thấy, đây là Đoạn Sở người khề ước của ta.”

Dung Thu nhìn Nguyên Vĩnh Nghị trừng lớn mắt không cam lòng, về mặt ghen cười gạt đầu: “Kiến quá cửu điện hạ. Đoạn Sở người khề ước, nhĩ hảo.”

Đoạn Sở mới vừa gạt đầu một cái, đang muốn nói gì, Nguyên Vĩnh Nghị bỗng nhiên thò tay ôm lấy cổ Dung Thu, uy hiếp nói: “Hảo a, người không phải đang trộm cười ta đi!”

“A, người mau buông tay!” Dung Thu về mặt khẩn trương đập tay hắn, một bên nhìn bốn phía, ánh mắt đều nhanh đảo lên.

Đoạn Sở cảm thấy kinh ngạc, Nguyên Vĩnh Nghị đối với Dung Thu hoàn toàn bất đồng, chỉ từ cách tiếp đón của Úc Thịnh Trạch sẽ biết, nhưng chính

Dung Thu thái độ cũng rất kỳ quái, tựa hồ thực kháng cự bị người nhìn ra hai người thân mật.

“Vĩnh Nghi, ngươi là muốn cùng ta đi nơi đó, hay là hiện tại liền tách ra!” Úc Thịnh Trạch có điểm không kiên nhẫn. Hắn vẫn chú ý chung quanh, vừa rồi trong học viện người khế ước có người đi theo bọn họ ra đây, tuy rằng bọn họ đi cực tốc khí rất nhanh, nhưng bởi vì Đoạn Sở tính trẻ con, cũng đã chậm trễ một hồi, mắt thấy những người đó càng ngày càng gần, Úc Thịnh Trạch thậm chí đều đã thấy rõ, trong đó còn có hai huynh đệ Hà gia.

Nguyên Vĩnh Nghi còn không biết chuyện đổi ký túc xá, bất quá tính tình Úc Thịnh Trạch vẫn hiểu rõ, không để cho Dung Thu cự tuyệt chặt chẽ nắm lấy một bàn tay, nói: “Đừng, vẫn là để ta mời các người tới quán ăn mới khai trương đi. Tiểu Sở đến Đế Ma Tư lâu như vậy, trừ bỏ thu thập cây cối, người chỉ sợ một lần cũng chưa dẫn hắn đi ra ngoài.”

Úc Thịnh Trạch bị Nguyên Vĩnh Nghi trào phúng, nhưng thật ra cũng không sinh khí, ngược lại nhìn về phía Đoạn Sở, trên mặt lộ ra áy náy rõ ràng: “Đích thật là ta sơ sót, sau khi trở về chúng ta trước tìm hiểu khu vực trung tâm Đế Ma Tư, trong khoảng thời gian này có thể kiến thức một chút.”

Đoạn Sở thấy Úc Thịnh Trạch vẻ mặt nghiêm túc, tựa hồ còn thật sự phi thường lo lắng chuyện này không suy xét chu toàn, không khỏi nhớ tới lời nói lúc trước của Nguyên Vĩnh Nghi, áy náy lúc trước bị đè ép lại cuộn cuộn dâng trào. Có lẽ, kế hoạch trở về trái đất sau này, hẳn là nên điều chỉnh một chút, nếu thân phận bị Úc Thịnh Trạch nhìn thấu, mà Úc Thịnh Trạch không ngại, hẳn cũng không hy vọng hai người trở nên xa cách.

“Tốt.” Đoạn Sở hướng về phía Úc Thịnh Trạch cười cười. Lúc trước hai người lựa chọn quyền ký khế ước, Úc Thịnh Trạch vẫn luôn giao cho mình, như vậy lúc này, liền đem quyền lựa chọn đưa trở về cho hắn đi.

Úc Thịnh Trạch cũng nhếch miệng cười, tựa hồ thực vừa lòng Đoạn Sở hoàn toàn thả lỏng, lôi kéo Đoạn Sở đi về phía phi hành khí bên ngoài học viện.

Nguyên Vĩnh Nghi cùng Dung Thu vẻ mặt bất an đi ở phía sau, chỉ thấy bạn tốt tươi cười nhìn thập phần chướng mắt. Rõ ràng hai người không phải bầu bạn, lại có thể lôi kéo nhau tự nhiên như vậy, ngược lại hẳn là người đã thành công trèo lên giường người ta, chỉ có thể đáng thương hệ hệ vận dụng tinh thần lực, mới có thể chặt chẽ bắt lấy người trong lòng, miễn cho chỉ một chút thất thần, Dung Thu lại giống như Truy Phong thú chạy mất dạng.

Đại khái là Nguyên Vĩnh Nghi ai oán rất rõ ràng, thời điểm ăn cơm, Đoạn Sở nhìn hắn vài lần, thẳng đến khi đóng gói tốt điểm tâm, rượu và đồ nhắm, vẫn còn đang hoài nghi Nguyên Vĩnh Nghi bị cái gì kích thích.

Đoạn Sở vẫn chú ý Nguyên Vĩnh Nghi, tự nhiên cũng đưa tới Úc Thịnh Trạch chú ý, sau khi trở về Mạc Ngươi Lai, liền hỏi: “Ngươi sao vẫn luôn nhìn Nguyên Vĩnh Nghi, là có chuyện gì không tiện nói sao?”

Đoạn Sở vội vàng lắc đầu, nghĩ nghĩ, vẫn là tò mò hỏi: “Dung Thu cùng Nguyên Vĩnh Nghi, là một đôi đúng không?”

Úc Thịnh Trạch khó hiểu hỏi: “Cái gì một đôi? Dung Thu không phải người khế ước, càng chưa nói tới độ xứng đôi.”

Đoạn Sở ngẩn ra, nghĩ đến trước kia ở Y Duy Tất người khế ước kia khuyên Nguyên Vĩnh Nghi chấp nhận người khế ước, lập tức hiểu được mấu chốt của Nguyên Vĩnh Nghi cùng Dung Thu là ở chỗ nào.

“Dung Thu cũng không dễ dàng.” Đoạn Sở cảm khái một câu. Tuy rằng thực kính nể kiên trì của Nguyên Vĩnh Nghi, nhưng trong thế giới tình yêu, hy sinh càng nhiều, cũng sẽ mang đến cho đối phương áp lực khó có thể thừa nhận. Khó trách Nguyên Vĩnh Nghi hướng hắn đề cử Dung Thu. Dung thu, nhất định là so với hắn còn khẩn trương muốn biết được công hiệu của thuốc ngưng thần hơn.

Úc Thịnh Trạch có điểm mặc danh kỳ diệu, hắn đối với Dung Thu không để ý, cũng không hiểu được Đoạn Sở liên tục quan sát Nguyên Vĩnh Nghi, vì cái gì lại cho ra kết luận Dung Thu không dễ dàng. Bất quá, Đoạn Sở đối với Dung Thu ấn tượng tốt, là chuyện tốt. Dung Thu về sau, chính là người trợ giúp Đoạn Sở làm thực nghiệm với lá trà.

“Àn, vậy ngươi giúp đỡ nhiều hơn một chút cũng tốt.”

Đoạn Sở nghe vậy, bật cười gật đầu. Úc Thịnh Trạch không có nhìn ra quan hệ của Nguyên Vĩnh Nghi cùng Dung Thu, lại cho ra kết luận này, cũng là vì chính mình.

Hai người trở lại đại sảnh, Đoạn Sở xuất ra rượu trái cây cùng điểm tâm đặc sắc trong quán ăn, nhất nhất để trên bàn. Cũng không ăn, chỉ là có chút thăm chiêu nhìn.

“Ngươi đói bụng sao?” Úc Thịnh Trạch vừa mới cùng Áo Lợi Ngươi trao đổi tin tức xong, kinh ngạc hỏi. Hắn nhớ rõ trên bàn cơm, Đoạn Sở một giọt rượu cũng không uống, cho nên trước khi đi lại lấy thêm rượu, hắn còn cảm thấy thực kỳ quái.

“Đương nhiên không phải, ta có thứ tốt cho ngươi, bất quá phải vài ngày nữa.” Đoạn Sở ngẩng đầu, khuôn mặt tuần tú lộ ra tươi cười sung sướng rõ ràng. Trà son không gian đối với tinh thần lực ổn định của Úc Thịnh Trạch rất có công hiệu. Nhưng nước trà còn nóng mới uống được, còn phải phao ngay lập tức. Nếu ra ngoài làm nhiệm vụ, hẳn sẽ không có biện pháp. Bất quá hiện tại, hắn tựa hồ tìm được thứ có thể thay thế.

Tháng Mười Hai 15, 2015

Chương 53: Chương 53

Úc Thịnh Trạch tuy không biết Đoạn Sở chỉ cái gì, bắt quá nghe ý cười thoải mái trong giọng nói của hắn cũng có thể biết, có thể là thứ gì đó đối với hắn hữu dụng.

“Hào, ta chờ.” Úc Thịnh Trạch nở nụ cười, thấy Đoạn Sở lại cúi đầu hết sức chuyên chú nghiền cứu điểm tâm cùng rượu trái cây trên bàn, nghĩ đến chuyện tình Áo Lợi Ngươi vừa bẩm báo, ánh mắt trầm xuống.

Đoạn Sở một chút cũng không chú ý tới Úc Thịnh Trạch khác thường, hắn đang tính toán trà cùng thực vật liên quan. Khẩu vị của Đoạn Sở bình thường rất nhạt, hơn nữa đối với trà có hứng thú nồng đậm, cho nên các loại bánh kẹo ăn không ít, nhất là các chủng loại điểm tâm cùng trà kẹo. Bất quá thực đáng tiếc, hắn chỉ biết ăn chứ không làm, mà thứ duy nhất biết làm có liên quan với trà lại là rượu, hay gọi là trà rượu.

Trà rượu lấy lá trà lên men làm nguyên liệu chính, nhưng Đoạn Sở không muốn để Úc Thịnh Trạch mang theo rượu bên người. Trừ bỏ lo lắng chất cồn có thể ảnh hưởng đến công hiệu ngưng thần, cũng cảm thấy quân bộ có thể cảm uống rượu. Trà rượu nồng độ không cao, cũng vẫn là rượu.

Mà Đoạn Sở nhớ tới trà rượu, trừ bỏ chính mình tham rượu bên ngoài, cũng là bởi vì muốn trở thành người đầu tiên làm ra trà rượu, chính là chất lỏng chiết xuất ra từ trà, với hắn mà nói rất hữu dụng.

“Thịnh Trạch, ngươi có đặc biệt thích điểm tâm không?” Đoạn Sở có hưng trí ngắt đầu hỏi. Hắn tuy sẽ không làm điểm tâm, kẹo giống ở trái đất, nhưng điểm tâm của Cấp Ngồi tinh hệ, hắn hoàn toàn có thể cho người máy gia vụ làm ra, hắn chỉ cần thêm vào chất lỏng chiết xuất từ trà, hoặc là nghiền trà thành bột, điều chỉnh tỉ lệ pha chế rượu, vẫn rất có hy vọng. Nói không chừng so với trà rượu còn làm được nhanh hơn. Phải biết rằng, trà rượu còn cần một đoạn thời gian lên men, kẹo, điểm tâm thì rất nhanh là ra thành phẩm.

Úc Thịnh Trạch không khỏi cũng nhìn về phía cái bàn, tuy rằng không hiểu Đoạn Sở muốn làm cái gì, bắt quá vẫn trả lời: “Có thể no bụng đều được, tốt nhất không cần quá ngọt hoặc là quá mặn.”

Đoạn Sở nhớ tới mấy ngày nay, tựa hồ đồ ăn đều là dựa theo khẩu vị của hắn, Úc Thịnh Trạch không có đặc biệt yêu thích cái gì, không khỏi cười gật đầu.

“Thịnh Trạch, nếu không có việc gì, ta trước hết quay về phòng.” Đoạn Sở đem đồ trên bàn thu hồi, liền tính toán trở về phòng xem xét số lượng trà trong không gian trà son.

“Ừừừ.” Úc Thịnh Trạch bỗng chốc kéo hắn lại.

Đoạn Sở thuận thế dừng lại cước bộ, khó hiểu nhìn Úc Thịnh Trạch.

“Đến, chúng ta ngồi xuống rồi nói.” Úc Thịnh Trạch lôi kéo hắn ngồi xuống ghế dài, sau đó nhìn thấy sắc mặt Đoạn Sở trở nên thận trọng, trầm thấp cười: “Không có chuyện gì khác, chỉ là nói cho ngươi, phán quyết trừng phạt dành cho Đoạn gia cùng Bối Tinh Lan đã truyền xuống.”

Đoạn Sở sững sốt, nếu Úc Thịnh Trạch không đề cập tới, hắn cũng sẽ quên mất chuyện này. Nhớ tới hôm nay nhìn thấy người Đoạn gia, trừ bỏ đối với việc hắn xuất hiện có điểm khiếp sợ, cũng không có toát ra địch ý rõ ràng, ngay cả Đoạn Á Ngạn cũng không ngoại lệ, không khỏi đối với phán quyết nổi lên hoài nghi. “Là cái gì?”

“Đoạn gia trả một triệu tinh tệ cùng một nửa sản nghiệp của Đoạn Chí Tu, bồi thường việc giám hộ không chu toàn.” Úc Thịnh Trạch trả lời, thấy Đoạn Sở bỗng nhiên tròn to ánh mắt, nghĩ đến có lẽ hắn cảm thấy được rất nhiều, lắc lắc đầu: “Tài sản của Đoạn gia đâu chỉ ngàn triệu, một triệu không đáng kể chút nào, huống chi Đoạn Chí Tu vẫn không độc lập, có thể có bao nhiêu sản nghiệp.”

Đoạn Sở đương nhiên biết những thứ này không đáng kể chút nào, hơn nữa hắn cũng không để ý tinh tệ này. Hắn chỉ là vì nguyên chủ đã chết thấy không đáng giá. “Vậy Bối Tinh Lan?”

“Bởi vì ngươi vẫn trở thành người khế ước, Bối Tinh Lan cũng không tạo thành hậu quả xấu gì quá lớn, cho nên hoàng thất cùng hội nguyên lão tiếp nhận Bối gia cầu tình cùng một triệu bồi thường, đem nàng đưa tới Tập Áo Tinh, sống hai mươi năm.” Úc Thịnh Trạch có điểm bất đắc dĩ, nhìn thấy phản nộ trong mắt Đoạn Sở, nhìn không được vươn tay ôm hắn, trấn an nói: “Chúng ta không tính toán để thuốc cắn nuốt bại lộ ra, xử phạt của Đoạn gia cùng Bối Tinh Lan khẳng định nhẹ hơn rất nhiều.”

Đoạn Sở cũng biết điểm này, hắn không muốn bại lộ thời gian thức tỉnh chân chính của mình, cũng không có năng lực chống cự khi Đoạn gia tuyệt vọng điên cuồng phản công, chỉ có thể thỏa hiệp lẫn nhau. Nhưng nghĩ đến người kia âm thầm mất đi sinh mệnh, còn có tuyệt vọng trước khi chết của chính mình, khó tránh khỏi có loại không cam lòng đồng cảm.

Úc Thịnh Trạch không nghe thấy âm thanh của Đoạn Sở, cúi đầu, đồng tử co rút lại. Thanh niên trầm mặc tựa vào lồng ngực hắn, sừng mặt dưới ngọn đèn có điểm tái nhợt, lông mi dài dày che mất thần thái ánh mắt, kỳ dị cùng Trữ Khang Trí hôn mê giống hệt như chất chồng lên nhau.

“Tiểu Sở.” Úc Thịnh Trạch buộc chặt ô mấp, trong lòng dâng lên một cỗ bất an khác thường.

Đoạn Sở thân thể cứng đờ, lúc này mới phát hiện cả người mình rúc vào trong ngực Úc Thịnh Trạch. Hắn xấu hổ đứng thẳng dậy, cảm thấy hắn có lẽ nên nhắc nhở Úc Thịnh Trạch một chút, hắn đã là nam nhân trưởng thành, không phải là đứa nhỏ yếu ớt cần trấn an.

“Ta không sao, cho nên chuyện này cứ như vậy liền xong sao?”

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở thật sự khôi phục bình thường, cũng nhẹ nhàng thở ra, sau đó trực tiếp phủ định: “Đương nhiên không phải.”

Đoạn Sở kinh ngạc khiêu mi, hội nguyên lão cùng hoàng thất đều hạ phán quyết, chẳng lẽ còn cơ hội trở mình sao?

Úc Thịnh Trạch cong môi giải thích: “Ồ Cáp Ngồi tỉnh hệ, quyết định của hội nguyên lão cùng hoàng thất, chính là quyết định cuối cùng, nhưng có vài thời điểm, có thể bị cái khác như nghiệp đoàn người khế ước bổ sung. Ba Đốn trưởng lão đối với trừng phạt của Đoạn gia cùng Bối Tinh Lan phi thường bất mãn, đi tìm hội trưởng nghiệp đoàn người khế ước, nghe nói triệu tập cuộc họp hội nghị đặc biệt của nghiệp đoàn người khế ước, cuối cùng bổ sung quyết định của nghiệp đoàn người khế ước.”

Đoạn Sở bỗng nhiên phấn chấn tinh thần, ánh mắt sáng long lanh nhìn Úc Thịnh Trạch: “Nghiệp đoàn người khế ước chính là chia ra quản lý người khế ước, chẳng lẽ bọn họ còn có thể quản thúc đến Đoạn gia ở quân bộ?”

“Đương nhiên không phải, quyết định của nghiệp đoàn người khế ước, cũng chỉ là nhằm vào người khế ước.” Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở đề ý như vậy, ánh mắt tối sầm, một hơi đem những điều biết được nói ra: “Nghiệp đoàn người khế ước hôm nay hạ mệnh lệnh, trong hai mươi năm, che chắn hệ thống xứng đôi của chiến sĩ trực hệ Đoạn gia trên bản ghi chép, đã cùng chiến sĩ Đoạn gia ký khế ước hoặc là xác định quan hệ, nhưng còn chưa hạ ấn ký tinh thần lực, ngay hôm đó người khế ước có thể quyết định hủy bỏ hay không.”

Đoạn Sở nhìn Úc Thịnh Trạch, trong lòng cuộn cuộn sóng to gió lớn. Không phải người nào, cũng có thể giống Úc Thịnh Trạch thuận lợi thăng cấp như vậy. Trong quá trình chiến sĩ cấp 6 thăng cấp, không có người khế ước dẫn đường, độ nguy hiểm khi thăng cấp cực cao, nếu không Nguyên Vĩnh Nghi cũng sẽ không khổng chế tới cấp 5.

Đoạn gia đời thứ tư chỉ có Đoạn Á Ngạn là chiến sĩ bẩm sinh không có người khế ước, nhưng nghiệp đoàn người khế ước làm như vậy, thời gian hạn chế hai mươi năm, tương đương với Đoạn gia đã sinh ra chiến sĩ đời thứ năm, sau khi thành niên sẽ mất đi thời gian thăng cấp tốt nhất. Ảnh hưởng ít nhất đại khái chỉ có Đoạn gia chi thứ ba Đoạn Văn Xương, cho dù Đoạn Xa cùng Đoạn Hoa đều không có người khế ước cùng hoàn thành ký khế ước, lấy thủ đoạn của Đoạn Văn Xương, cùng Đoạn Kì Diệu che chở, khẳng định sẽ đem huynh đệ này bảo trụ tốt.

“Nghiệp đoàn người khế ước làm như vậy, hội nguyên lão cùng hoàng thất, đều có thể chịu được sao?” Đoạn Sở kinh nghi. Nghiệp đoàn người khế ước cường thế hẳn vẫn luôn biết, cũng là bởi vì điều này mới bản khoản thật nhiều, lo lắng bị trời buộc phải dừng tay. Hiện tại nghiệp đoàn người khế ước làm như vậy, tương đương cắt đứt một phần tương lai của Đoạn gia, hoàng thất cùng hội nguyên lão chẳng lẽ không lo lắng sao?

Úc Thịnh Trạch nghe vậy, nhớ tới phụ thân Úc Khai Phong cũng tới hỗn hển răn dạy, trong mắt xẹt qua trào phúng, trầm giọng trả lời: “Hoàng thất cùng hội nguyên lão lần này đuối lý, nghiệp đoàn chiến sĩ trước tiên phối hợp che chắn tư liệu Đoạn gia, bọn họ cũng không có biện pháp.”

Hắn nói xong, nhìn thấy Đoạn Sở đáng vẻ lo lắng, lên tiếng khuyên bảo: “Đừng lo lắng, chuyện này, không chỉ là bởi vì người. Tề gia lần này, ra tay mạnh mẽ, ngay cả Lục gia cũng phối hợp thuyết phục hội trưởng nghiệp đoàn chiến sĩ.”

Đoạn Sở lập tức nhớ tới Nguyên Vĩnh Nghi đã từng đề cập qua qua, Lục gia, Tề gia đều cùng Đoạn gia có cừ oán, chỉ biết chính mình đã đem sự tình nghĩ quá đơn giản. Bất quá, cái đó và hắn không quan hệ, chỉ cần kết quả có thể cho mẫu tử đã chết không nhắm mắt kia một cái công đạo, cũng đủ rồi.

Đoạn Sở nghĩ thông suốt, hoàn toàn buông xuống chuyện Đoạn gia.

“Ân, ta đây trở về phòng nghỉ ngơi.” Đoạn Sở xoay người vừa định rời đi, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, quay đầu lại hỏi: “Ngày mai ta đi học viện Đế Ma Tư, có thể dùng cực tốc khí cá nhân không?”

Úc Thịnh Trạch thần sắc bất động hỏi lại: “Người cảm thấy sao?”

Đoạn Sở bị kiềm hãm, nhìn kỹ vẻ mặt Úc Thịnh Trạch, nhất thời hút khí. Hắn trưởng thành nhiều năm như vậy, thế nhưng đến trường còn phải có người đưa đón, tựa hồ có điểm mất mặt. Bất quá hắn cũng đã quen, thật sự cũng không quá mâu thuẫn, coi như dùng xe riêng đưa đón là được. Nghĩ vậy, hắn khoát tay với Úc Thịnh Trạch, một mình đi trở về phòng ngủ.

Tuy rằng cảm thấy đã quên cái gì, Đoạn Sở vẫn tiến vào phòng, để tinh thần lực bao phủ chính mình, đồng thời tiến nhập không gian trà son. Bên trong vẫn như cũ là vô số mầm trà mới ra, hắn tìm được hũ đựng lá trà, chỉ còn lại có một chút Đinh Ô Long cùng Đại Hồng Bảo đông lạnh, mặt khác đều là Bạch hào Ngân Châm, quả nhiên không nhiều lắm.

Hắn lúc trước ghét bỏ phiền toái, chế tác toàn là Bạch trà, nhưng vô luận là trà rượu hay bánh kẹo, vẫn là dùng Hồng trà, trà Xanh hoặc trà Ô Long càng thích hợp. Tuy rằng Đinh Ô Long cùng Đại Hồng Bảo đều là trà Ô Long, nhưng hắn cho tới bây giờ chưa từng làm qua, không biết tiêu hao bao nhiêu, nghĩ đến số lượng bánh kẹo có thể đưa cho Úc Thịnh Trạch, khẳng định là không đủ.

Đoạn Sở ngẩng đầu, nhìn nhìn trà son mệnh mệnh vô bờ, nhận mệnh xuất ra cái giỏ trà, bắt đầu ngắt lấy mầm trà. Bất quá lúc này, hắn là hướng về phía Bích Loa Xuân, Thiết Quan Âm, còn Kì Môn Hồng trà thì đành chờ sau, những thứ này làm bánh kẹo càng được hoan nghênh, Đoạn Sở cũng hy vọng có thể giảm bớt chút khó khăn.

Không đến hai giờ, Đoạn Sở bỗng nhiên có điểm huyệt hơi, lập tức biết tinh thần lực của hắn sắp hết, bỗng nhiên nhớ tới trong không gian có không hề ít Xích Tinh quả. Hắn lấy ra, nhìn thác nước xa xa, cảm thấy nếu có nước rửa, hẳn là có thể trực tiếp cho vào miệng, mà không cần chạy ra xa rửa.

“Rầm” một tiếng, mưa to từ trên trời giáng xuống, Đoạn Sở nhất thời ướt sũng. Sau một trận đầu văng mắt hoa, cả người Đoạn Sở ướt nhẹp xuất hiện ở trong phòng, giò trà vẫn còn tại trà son.

“Tiểu Sở, ngươi không sao chứ, tinh thần lực sao lại tiêu hao tới mức trống rỗng như vậy?” Thanh âm lo lắng của Úc Thịnh Trạch từ vòng thông tin truyền ra, Đoạn Sở nhất thời sắc mặt đỏ bừng, vội vàng lớn tiếng: “Ta không sao, chỉ là mệt một chút thôi.”

Đoạn Sở nói xong, vội vàng cắt đứt vòng thông tin, vọt vào phòng rửa mặt. Hắn còn nhớ rõ, lần đó hai Từ Tinh thú đánh nghiêng ấm nước sôi, Úc Thịnh Trạch bởi vì lo lắng mà trực tiếp xông vào. Hiện tại hẳn cả người ướt đầm, bộ dáng ngu ngốc này nếu bị phát hiện, có thể sẽ không có cách nào giải thích.

Đoạn Sở vừa thay quần áo vừa ăn Xích Tinh quả, quả nho nhỏ chỉ cần hai ba cái là ăn hết, tinh thần lực mỏng manh dừng mãnh tiến vào trong đầu, Đoạn Sở cảm thấy, cái này thậm chí còn hơn cả hiệu quả nâng cao tinh thần nước trà mang đến cho hắn.

Tay bỗng nhiên cứng lại, Đoạn Sở về mặt kinh hi nhìn Xích Tinh quả, thân hình nhoáng lên một cái, lại một lần nữa tiến vào không gian trà son. Hắn liên tục ăn vài cái Xích Tinh quả, cảm thấy tinh thần lực khôi phục được một chút, tia tinh thần lực không kiên nhẫn gì kéo ra phía ngoài, mắt thường có thể thấy được từng nắm búp non Bích Loa Xuân, Thiết Quan Âm, cùng Kỳ Môn Hồng trà rơi xuống đất, tựa như có vô số bàn tay đồng thời ngắt chúng.

Đoạn Sở dừng tay ngay thời điểm tinh thần lực lại suy yếu, giờ tay lên, búp trà rất nhanh chất đống đầy vài giò trà, ngăn ngần nửa giờ, so với thời gian lúc trước hắn vát và hái từng búp non bằng tay ngắn hơn bốn lần, lại nhiều hơn mấy chục lần, mà đây là dưới tình huống tinh thần lực của hắn không còn nhiều.

Đoạn Sở nhất thời hé ra khuôn mặt phấn khích vạn phần, hẳn rất nhiều lần từng thấy Úc Thịnh Trạch dùng tinh thần lực đem hai Từ Tinh thú quăng đi, thậm chí Nguyên Vĩnh Nghị lớn như vậy cũng có thể trói buộc, hẳn cũng chỉ cho là chơi thật tốt, căn bản không nghĩ tới, tinh thần lực thực thể hóa của chính mình, đương nhiên cũng có thể dùng để ngắt búp trà.

Nghĩ đến hẳn lúc trước phơi nắng, khi Bạch Hào Ngân Châm khô ráo, vì mong đạt được hiệu quả tốt nhất, thập phần quy củ lấy tay đem búp trà từng chiếc từng chiếc trải ra, một cân Bạch hào Ngân Châm, hơn mười vạn búp trà, đều là hắn từng chút một xếp ra, Đoạn Sở lấy tay lau mặt một phen, ảo não đến mức hận không thể lấy đầu đập xuống đất.

Đoạn Sở chỉnh đốn tốt giò trà, cũng không có tâm tư tiếp tục chế tác lá trà. Từ không gian trà son đi ra, ừ ừ đi ra khỏi phòng rửa mặt, trước mắt tối sầm lại, không đợi hắn phản ứng, một đôi tay thon dài đã xuất hiện trước mắt, cùng với Úc Thịnh Trạch khuôn mặt đen lại.

Tháng Mười Hai 15, 2015

54

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tinh Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Chương 54

Đoạn Sở một đầu tóc đen ướt sũng, về mặt kinh ngạc nhìn Úc Thịnh Trạch, nói cũng nói không được.

“Uống đi.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng, nắm tay Đoạn Sở, đặt bình thuốc vào bàn tay hắn.

Đoạn Sở theo bản năng uống hết, một cổ mùi thơm ngát tràn ngập đầu lưỡi, tinh thần lực bởi vì hao hết mà trở nên mệt nhọc đều biến mất.

“Thuốc có thể bổ sung tinh thần lực?” Đoạn Sở theo bản năng hỏi, hắn nhớ rõ thuốc Thư Trữ chỉ có thể giảm bớt không khỏe, bắt quá rất nhanh, hắn nhớ tới cuộc trò chuyện lúc trước với Úc Thịnh Trạch.

“Ta, ta chỉ là không cẩn thận. . . . .”

Đoạn Sở lắp bắp muốn giải thích, ánh mắt lại thấy một bãi nước liên tục kéo dài từ phòng rửa mặt, thân thể liền cứng lại.

“Ngươi thử dùng tinh thần lực để điều khiển nước, đúng không?” Úc Thịnh Trạch sắc mặt ngưng trọng, cứng nhắc nói: “Tinh thần lực hao hết, cực độ nguy hiểm. Lần tới, tuyệt đối không thể lỗ mãng như vậy!”

Đoạn Sở lảng lảng nhìn Úc Thịnh Trạch, đây là lần đầu tiên hắn thấy Úc Thịnh Trạch phát hỏa với hắn, môi mỏng khẽ nhếch, ánh mắt đen thâm thúy khiến kẻ khác tim đập nhanh. Úc Thịnh Trạch nói xong, lại thâm sâu nhìn hắn một cái, quay đầu đi tới cửa.

“Thịnh Trạch!” Đoạn Sở vội vàng quát to một tiếng, trong lòng ần ần có cỗ bất an cùng áy náy.

Hắn dùng tinh thần lực thu thập búp trà cũng chỉ có cỡ nửa giờ, Úc Thịnh Trạch nói không chừng cũng chờ lâu như vậy. Khi hắn ở không gian trà son, Úc Thịnh Trạch có thể không cảm thụ được tinh thần lực của hắn, tựa như lúc Úc Thịnh Trạch ra ngoài tác chiến ở chiến hạm Y Duyệt, hắn có thể cảm nhận được, cũng chỉ là sự lạnh lẽo của tinh thần lực chung đoàn.

“Thực xin lỗi, là ta lỗ mãng.” Đoạn Sở khó khăn giải thích, nam nhân đi tới cửa cuốc bộ dừng một chút, lại thủy chung không quay đầu lại.

Đoạn Sở thất thần nhìn thân ảnh Úc Thịnh Trạch biến mất ở cửa, tâm tình thấp tới cực điểm, phiền muộn gạt mái tóc ướt đầm, ngồi chồm hóm không biết nên làm cái gì. Úc Thịnh Trạch thật sự sinh khí, nhưng hắn có thể khuyên giải thế nào?

Một tấm khăn mềm mại bỗng nhiên hạ xuống đỉnh đầu, Đoạn Sở mờ mịt muốn đưa tay bắt lấy, trên mặt đất, lại nhiều ra một đôi chân dài, Đoạn Sở còn chưa kịp phản ứng, thân thể không tự chủ được bị ôm trụ đến ghế mềm, chung quanh quanh quẩn mùi hương quen thuộc mà nồng đậm của nam tử, Đoạn Sở nhất thời đỏ mặt. Úc Thịnh Trạch tùy ý ngồi đó giúp đỡ Đoạn Sở lau tóc.

Tay Úc Thịnh Trạch chà lau tóc Đoạn Sở cũng không nhẹ nhàng, trên mặt lại kỳ dị mang theo rối rắm. Đối mặt với bất luận kẻ nào, hắn luôn có cái gì không hài lòng liền nói, làm không tốt sẽ động thủ giáo huấn. Nhưng đối với mặt với Đoạn Sở về mặt bất an, hắn lại chỉ có thể một mình rời đi tự hờn dỗi. Kết quả ra tới cửa vừa quay đầu lại, thấy Đoạn Sở ngồi xồm xuống như vậy, thoát nhìn so với hắn còn đáng thương hơn.

“Thịnh Trạch, ta. . . .” Đoạn Sở cũng không biết nên nói cái gì, chỉ là không khí như vậy, thật sự rất xấu hổ.

“Là ta không nói với ngươi.” Tiếng nói trầm thấp của Úc Thịnh Trạch vang lên, đánh gãy lời nói của Đoạn Sở, cảm xúc còn có chút bất ổn. “Đối với người kẻ ước mà nói, tinh thần lực hao hết, rất có thể bị sốc tới chết. Tinh thần lực của ngươi tuy rằng đạt tới thực thể hóa, nhưng ngươi dù sao cũng còn chưa thích ứng, đối với việc vận dụng tinh thần lực cũng không hiểu biết, một khi xuất hiện hiện tượng choáng váng đầu, nhất định phải ngừng ngoại phóng tinh thần lực.”

Đoạn Sở hốc mắt nóng lên, vì Úc Thịnh Trạch trong lời nói đều là tự trách. Trên thực tế, những câu này hoàn toàn là kiếm cho hắn lý do.

“Ta về sau, nhất định sẽ cẩn thận.” Đoạn Sở hứa hẹn. Hắn mơ hồ biết, lúc trước đầu váng mắt hoa bị đá ra khỏi không gian là do quá mức mỏi mệt, chỉ sợ là do không gian đang bảo hộ chính mình. Dù sao hiện tại đại bộ phận tinh thần lực của hắn, đều là để duy trì không gian trà son.

Úc Thịnh Trạch thu hồi khăn, bình tĩnh nhìn Đoạn Sở đến tai cũng đỏ lên, trong lòng ần ần có loại vô lực. Hắn tựa hồ chỉ cần không chú ý, Đoạn Sở sẽ xảy ra vấn đề. Nhưng hắn cũng phát hiện, Đoạn Sở tính tình cũng không tốt, còn có điểm tùy hứng. Nếu hắn không ngừng dằn dò, nói không chừng còn có thể phản hiệu quả.

Nguyên Vinh Nghị cũng từng đề cập qua, Đoạn Sở ở Nguyên Cẩm Đường, bên người chỉ có hai chiến sĩ cấp 4 của Đoàn gia, lại dám trực tiếp đánh hộ vệ của Nguyên Cẩm Đường. Nghĩ đến ở học viện Đế Ma Tư còn gặp được mấy người Đoàn Nhã Thanh, Úc Thịnh Trạch nổi lên bản khoán, cảm thấy chỉ để bên người Đoạn Sở một mình Túc Thiên cùng ám vệ hoàng thất, căn bản không đủ.

“Tiểu Sở, trước ngươi từng nói, muốn học tập thao tác chiến hạm mini, hiện tại có muốn sửa chủ ý không?” Úc Thịnh Trạch xoay người, ngồi bên cạnh Đoạn Sở hỏi.

Đoạn Sở kinh ngạc, không hiểu Úc Thịnh Trạch sao có thể chuyển đổi đề tài nhanh như vậy.

Úc Thịnh Trạch thần sắc tối tăm, hỏi: “Làm sao vậy, cảm thấy học tập chế thuốc cùng gieo trồng, là không học được cái khác nữa sao?”

Đoạn Sở lập tức lấy lại tinh thần, vội vàng lắc đầu: “Đương nhiên không phải. Ta muốn học! Bất quá năm nay trong chương trình học, tựa hồ không có khóa học này.” Đoạn Sở nói xong, nhãn tình sáng lên, hỏi: “Ngươi muốn dạy ta sao?”

Hắn nhớ rõ từng xem ở mạng lưới tinh vực, chỉ có chiến sĩ bẩm sinh đã ngoài cấp 5, mới có thể thao tác chiến hạm mini, chẳng lẽ người kẻ ước cũng có thể?

Úc Thịnh Trạch nhíu mày, lại lắc đầu, thấy Đoạn Sở không hiểu cho nên đồng thời trả lời: “Trừ phi ngươi đi theo ta ra ngoài vũ trụ chiến đấu, nếu không, chỉ có thể ở bên trong học viện người kẻ ước học tập cái này. Bất quá, ngươi có thể trước đi theo ta thao tác cơ giáp.”

Đoạn Sở kinh ngạc tròn to mắt: “Cơ giáp không phải chỉ có chiến sĩ mới có thể dùng sao?”

“Đương nhiên không phải.” Úc Thịnh Trạch phủ định: “Cơ giáp thích hợp cho tất cả chiến sĩ cùng người kẻ ước dùng, chẳng qua chiến sĩ tinh thần lực tràn ngập tính công kích, có thể khai triển cơ giáp tới trình độ phá hư lớn nhất. Mà người kẻ ước bình thường căn bản không cần chiến đấu, cho dù tiến vào quân bộ, thì hoặc là ở hậu cần, hoặc là khi ở bên ngoài vũ trụ tác chiến thì rất yếu. Cơ giáp đối với bọn họ mà nói, cơ hồ là không cần thiết.”

Điều này đối với chiến sĩ cấp cao cũng giống nhau, hắn hiện tại đã là chiến sĩ cấp 7, có thể độc lập thao tác chiến hạm loại nhỏ, cơ giáp đối với hắn mà nói, chỉ sau khi rời khỏi chiến hạm mới cần dùng.

Đoạn Sở nghe được tinh thần đại chấn, nói cách khác, khi cơ giáp ở bên ngoài vũ trụ tác chiến đối với người kẻ ước mà nói thì rất yếu?

“Vậy ngươi dạy ta cơ giáp, ta có thể đánh thắng được Vinh Nghị không?” Đoạn Sở rất nhanh tìm được mục tiêu thứ nhất.

Úc Thịnh Trạch trên mặt lộ ra mỉm cười: “Nếu ngươi có cơ giáp thích hợp, nhất định có thể. Chỉ cần hơn hai năm thao tác chiến hạm, Vĩnh Nghị không phải đối thủ của ngươi.”

Úc Thịnh Trạch nói xong, dừng một chút, lại bổ sung một câu: “Hơn nữa học xong thao tác cơ giáp, ngươi cũng có thể thích ứng xuyên qua trùng động.”

Đoạn Sở cả kinh, Úc Thịnh Trạch cũng không chờ hắn phản ứng, đứng lên, vỗ bờ vai của hắn, dặn dò nói: “Đêm nay nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai, ta mang ngươi đi phòng chiến đấu kiến thức một chút.”

Đoạn Sở đứng dậy theo, nhìn Úc Thịnh Trạch rời đi, trong lòng phức tạp tới cực điểm. Hắn bỗng nhiên có điểm hiểu được, Úc Thịnh Trạch vì sao phải dạy hắn dùng cơ giáp. Là cảm thấy hắn sẽ không bảo hộ được chính mình sao? Cơ giáp công kích dù sao so với tính chất tinh thần lực đặc biệt của người khế ước là tương phản, phòng ngự của nó, chỉ sợ mới là mục đích của Úc Thịnh Trạch, thậm chí không tiếc dùng hứng thú với trái đất để khích lệ hắn.

Đoạn Sở trầm mặc trở về ngồi trên ghế mềm, thật lâu sau, thân thể hắn biến mất, người xuất hiện ở không gian trà son.

Búp trà còn trong giỏ trà, Đoạn Sở chớp mắt, nhìn về phía công cụ chế trà vì sợ bị phát hiện mà mang đến để một góc trong không gian trà son.

Chính là nháy mắt, sao khô Bích Loa Xuân, làm héo Kì Môn Hồng Trà, sấy khô Thiết Quan Âm thành xanh đen, búp trà màu xanh biếc tươi mới rất nhanh đều tiến vào trình tự chế tác thứ nhất, Đoạn Sở không tiếp tục để ý tới, chỉ xuất ra một chút Đại Hồng Bào cùng Đinh Ô Long đông lạnh còn lại, nghĩ nghĩ, hắn lưu lại một ít để ngày khác đi phòng bếp nghiền, còn lại đều nấu lên, đợi nước trà đều ngấm, chờ nước trà trở nên nồng đậm, bỏ đi bã trà, dùng một cái bình lớn đổ vào, lại nhìn nhìn lá trà, mới ra khỏi không gian.

Bởi vì việc trong lòng đã xong, ngày hôm sau trời vừa tờ mờ sáng, Đoạn Sở đã tỉnh. Nhanh chóng rửa mặt, hắn ôm bình nước trà đi tới phòng bếp, thông tri hai người máy gia vụ tới phòng bếp thông qua vòng thông tin.

Không biết có phải do là tư trạch của hoàng tử nên trong phòng bếp cái gì cũng có, ngay cả men rượu trái cây lúc trước hắn muốn cũng có, càng đừng nói đến các loại sách dạy nấu ăn và điểm tâm.

Nghĩ đến trà rượu hương vị ngọt ngào, Đoạn Sở cảm thấy lá trà của hắn có thể chế tác nhiều chút. Cây trà sinh trưởng tốc độ mau kinh người. Hắn từ lần đầu tiên ngắt Bạch Hào Ngăn Châm, tới bây giờ mấy chồi non mới của cây Đại Bạch trà đã dài ra rồi. Cho nên khẳng định có thể thỏa mãn nguyện vọng làm các loại bánh kẹo trà rượu của hắn.

Phổ Lô Tư cùng Áo Lợi Ngươi nghe được động tĩnh chạy tới, kinh ngạc tới mức cảm cũng rớt xuống.

“Thất thiếu gia, ngươi làm điểm tâm?” Phổ Lô Tư lắp bắp hỏi, ngón tay chỉ vào bánh ngọt thập phần mỹ vị trên bàn.

Áo Lợi Ngươi khoe miệng run rẩy, hắn không thấy Đoạn Sở người khế ước tiến vào phòng bếp, hơn nữa trên bàn, rõ ràng là đồ Đoạn Sở mang từ quán ăn về tới hôm qua.

Đoạn Sở quay đầu lại, nhìn đến hai người trong lòng vừa động. Máy nghiền ở Đế Ma Tư phi thường hữu dụng, nghiền trà Ô Long thành bột thập phần nhuyễn, hắn đã để người máy gia vụ có ý làm ba phần điểm tâm, phân biệt bỏ thêm nước không gian cùng phân lượng bột trà bất đồng, chính là cần có người thí nghiệm.

Hắn dùng bộ đồ ăn cẩn thận cắt ra một phần nhỏ bánh ngọt cỡ bàn tay trẻ con, sau đó hướng về phía Phổ Lô Tư nói: “Phổ Lô Tư, ngươi lại đây, đem ba phần này đều ăn luôn. Từng bước từng bước nói cho ta biết cảm giác của ngươi.”

Phổ Lô Tư làm hộ vệ, tự nhiên không dám đề xuất ý kiến, hướng chỉ chỉ là ăn thử. Nhưng không đợi hắn tiến đến, đã bị ngăn trở.

“Ta đến đi!” Áo Lợi Ngươi nói. Hắn đã ngồi được trong không khí tràn ngập hương trà, Đoạn Sở người khế ước nghiên cứu chế tạo công hiệu của lá trà, hắn cũng biết.

“Phổ Lô Tư, ngươi đi trước chiếu cố hai Tử Tinh thú, sau đó giúp Đoạn Sở người khế ước chuẩn bị tốt những thứ mang theo tới học viện người khế ước đi.”

Đoạn Sở thấy Áo Lợi Ngươi phân phó cho Phổ Lô Tư, mặc dù có điểm kỳ quái, nhưng cũng không lộ ra biểu cảm gì. Áo Lợi Ngươi là trợ lý Úc Thịnh Trạch phi thường tín nhiệm, hắn thậm chí kiểm luôn chức thị vệ trưởng bên người.

Áo Lợi Ngươi thấy Đoạn Sở không nói được một lời nhìn hắn, tinh thần lực bỗng nhiên lộ ra, cách ly không gian phòng bếp.

“Đoạn Sở người khế ước, ngài thí nghiệm điểm tâm, bên trong có thêm trà đặc biệt của trái đất, đúng không?” Áo Lợi Ngươi hành lễ, hỏi.

Thấy Đoạn Sở gật gật đầu, Áo Lợi Ngươi vẻ mặt không đồng ý lắc đầu: “Các hạ, chuyện này sự tình quan trọng đại, cho dù là Phổ Lô Tư, cũng không thể dễ dàng để lộ ra. Không phải không tin được hắn, mà là hắn không chắc có năng lực bảo vệ cho bí mật này.”

Đoạn Sở ngẩn ra, liên tiếp vài lần phạm sai lầm, hắn bỗng nhiên hoài nghi, có phải lúc trước hắn bị hại chết, phần lớn trách nhiệm là do hắn quá cả tin.

Áo Lợi Ngươi thấy Đoạn Sở sắc mặt không tốt lắm, tưởng chính mình đã nói rồi, đang muốn giải thích, lại nghe Đoạn Sở chân thành nói lời cảm tạ.

“Áo Lợi Ngươi, cảm ơn ngươi, ta sẽ chú ý.”

Áo Lợi Ngươi rất nhanh phản ứng lại, nở nụ cười, đi tới bên cạnh bàn, tính toán nhẩm nháp một chút.

“Các ngươi ở trong này làm cái gì?” Tiếng nói tràn ngập cảm xúc lạnh lẽo truyền đến, Đoạn Sở ngẩng đầu, Úc Thịnh Trạch đứng ở cửa phòng bếp, vẻ mặt không hề giận nhìn chằm chằm Áo Lợi Ngươi.

Áo Lợi Ngươi cả kinh, vội vàng triệt bỏ kết giới tinh thần lực, tiến lên từng bước, đem sự việc nói lại một lần.

“Ngươi trước đi xuống đi, chuẩn bị phòng chiến đấu.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng công đạo.

Áo Lợi Ngươi vội vàng gật đầu, vội vã chạy tới phòng chiến đấu. Sáng sớm liền chuẩn bị dùng cơ giáp? Áo Lợi Ngươi thập phần khó hiểu, không tới nửa giờ, Úc Thịnh Trạch liền mang theo Đoạn Sở đi tới. Hai người thoát nhìn thập phần thoải mái, Đoạn Sở trên mặt lại tràn đầy tươi cười, cùng bộ dáng nhả nhặn yên lặng nhưng lạnh lùng hoàn toàn một trời một vực.

“Ngươi ở bên trong ***g cách ly xem, chính là phóng thích tinh thần lực bao quanh mình, bắt quá nếu choáng váng đầu, nhớ rõ phải thu hồi lại.” Úc Thịnh Trạch dặn dò Đoạn Sở, nhìn về phía Áo Lợi Ngươi có điểm ngốc lăng nói: “Thả cơ giáp của ngươi ra, toàn lực công kích ta!”

Tháng Mười Hai 15, 2015

55

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Chương 55

Năng lượng dao động đẹp mắt tràn ngập cả gian phòng chiến đấu, sóng công kích tràn ngập như mạng lưới, không ngừng mà từ các phương hướng tập kích cơ giáp của Úc Thịnh Trạch, lại căn bản không thể làm cơ giáp màu ngân bạch kia dao động. Úc Thịnh Trạch thậm chí còn không mở ra phòng ngự cao nhất.

Đoạn Sở vẫn là lần đầu tiên quan sát cơ giáp đối chiến gần như vậy, một màn trước mắt làm hắn nhiệt huyết sôi trào. Úc Thịnh Trạch từng nói, giá trị tinh thần lực không chỉ ảnh hưởng tới thiên phú, còn có thể ảnh hưởng tới công kích của chiến sĩ cùng cấp bậc của người kẻ ước chế thuốc, cơ giáp, nhưng đối với khai thông tinh thần lực không có ảnh hưởng. Với việc cấp bậc giá trị tinh thần lực của hắn và Úc Thịnh Trạch ngang nhau, trước tiên làm tốt phòng ngự tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhìn Úc Thịnh Trạch khí định thần nhàn bước tới, mà Áo Lợi Ngươi ở phía sau mồ hôi ướt đẫm, Đoạn Sở lần đầu tiên thật sâu cảm nhận được sự chênh lệch thực lực là như thế nào.

“Cảm thấy thế nào, có mệt không?” Úc Thịnh Trạch nhìn thấy Đoạn Sở thần thái sáng láng, có điểm tò mò. Tuy rằng chỉ có nửa tiếng, nhưng toàn bộ thời gian dùng tinh thần lực quan sát cũng đã phi thường khó lường. Đoạn Sở không chế tinh thần lực tốt hơn so với hắn tưởng tượng, ngày hôm qua tinh thần lực hao hết, thật sự là rất kỳ quái.

“Không vấn đề.” Đoạn Sở cảm thấy, nhìn từ xa này không mệt bằng hắn thao tác tinh thần lực ngắt búp trà.

Áo Lợi Ngươi theo kịp khoe miệng run rẩy, khó trách người kẻ ước có thể thao tác chiến hạm mini, cho dù người kẻ ước giá trị tinh thần lực thấp cũng không ngoại lệ. Xem bộ dáng Đoạn Sở, chỉ sợ là một chút cũng không ảnh hưởng.

Úc Thịnh Trạch lại nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai Đoạn Sở, cổ vũ nói: “Vậy ngươi nắm vững thao tác cơ giáp hắn là thực dễ dàng, chỉ là thể chất chiến sĩ đều là trải qua tinh thần lực công kích cải tạo, ngươi muốn vận dụng càng thêm linh hoạt, cần đặc biệt chế tạo ra một cái cơ giáp mới được.”

Đoạn Sở nháy mắt mấy cái, nghĩ đến lúc trước chính mình bỗng nhiên có được một bút bồi thường. Tuy rằng hắn không phải nguyên chủ, nhưng hắn chỉ cần tuyệt đối không quay về Đoạn gia là được.

“Chế tạo cơ giáp cần bao nhiêu tinh tệ?” Đoạn Sở đối với cơ giáp dốt đặc cán mai, bắt quá hắn đối với Úc Thịnh Trạch xem như hiểu biết một chút, nghĩ đến đặc biệt chế tạo cơ giáp sẽ không rẻ.

Úc Thịnh Trạch không nghĩ tới Đoạn Sở bật thốt lên liền hỏi giá cả, không khỏi nhìn về phía Áo Lợi Ngươi. “Tông Ngao Xá chế tạo cơ giáp, giá cả thế nào?”

Áo Lợi Ngươi sắc mặt cứng lại, nhìn nhìn Úc Thịnh Trạch, cung kính trả lời: “Này, chỉ sợ cần tự mình ra mặt nói chuyện.”

Úc Thịnh Trạch gật gù đầu: “Người đi trước liên hệ một chút, chế tạo cơ giáp cho người khế ước hẳn là rất ít, người hỏi rõ ràng, nếu cần kì trấn dị bảo để đổi, tận lực không chế ở phạm vi dị thú cùng khoáng thạch.”

Áo Lợi Người lên tiếng trả lời, do dự hỏi: “Tông Ngao Xá tuy là nơi chế tạo cơ giáp lớn nhất, nhưng một vài đại sư cơ giáp cũng sẽ một mình tiếp nhận chế tạo, còn có đại sư chuyên về cơ giáp của hoàng thất. . . .”

Úc Thịnh Trạch nhìn lại mi, khó hiểu nhìn về phía Áo Lợi Người: “Người là lo lắng Tông Ngao Xá chế tạo nhiều quá? Cơ giáp chậm nhất trong một tháng giao hàng, đại sư cơ giáp hoàng thất không được, nếu Tông Ngao Xá làm không được, liên đới nơi khác, cũng có thể tìm Vinh Nghị hỗ trợ, đoàn săn bắn của hắn thường xuyên cùng các cửa hàng lớn liên hệ.”

Áo Lợi Người nhẹ nhàng thở ra, đồng ý xoay người rời đi.

Đoạn Sở cảm thấy hồ nghi, tổng cảm thấy được Áo Lợi Người có chuyện lén gạt đi, bất quá thấy Úc Thịnh Trạch không để ý, hắn cũng không hỏi. Chỉ là chế tạo cơ giáp cho người khế ước còn cần kì trấn dị bảo, Đoạn Sở nhất thời nhớ tới không gian trang bị, người khế ước chế thuốc, lấy việc người khế ước chế tạo cái gì cũng đều bị tranh đoạt, không khỏi cảm thấy ảo não.

Hắn lúc trước cảm thấy, cho dù còn chưa thể nghiên cứu chế tạo thuốc ngưng thần khai thông, nhưng chỉ dựa vào hiệu quả của không gian trà sơn, bánh kẹo trà, bột trà này đó có chút ít công hiệu ngưng thần khai thông, thậm chí đối với chiến sĩ cấp 7 cũng có hiệu quả, còn hơn việc chỉ có thể dùng thuốc ngưng thần khi tinh thần lực bạo động, hoàn toàn có thể có tác dụng cải thiện tinh thần lực bình thường, tựa như ở trái đất có thứ ăn vào rất bổ sẽ được người người truy cầu mới đúng. Kết quả, hùng tâm tráng chí trực tiếp bị Áo Lợi Người đã kích.

“Người suy nghĩ cái gì?” Úc Thịnh Trạch cúi đầu hỏi, cảm thấy Đoạn Sở tựa hồ có điểm rối rắm.

Đoạn Sở thờ dài, có điểm buồn rầu nói: “Ta suy nghĩ, khi nào thì mới có thể nghiên cứu chế tạo ra thuốc ngưng thần khai thông.”

“Thuốc ngưng thần khai thông?” Úc Thịnh Trạch nhướn mày, lập tức tán thưởng nói: “Tên này thực chuẩn xác, nước trà chiết xuất ra nếu có thể dung nhập hoàn hảo vào thuốc ngưng thần, đích xác có thể tạo được công hiệu ngưng thần khai thông.”

Hắn có điểm kì quái nhìn Đoạn Sở buồn rầu, lại vẫn trấn an nói: “Đừng lo lắng, chế thuốc không phải một lần là xong, dù sao hôm nay làm bánh trà này, đại bộ phận đều có công hiệu ngưng thần, thậm chí có cả một chút công hiệu khai thông, một phần mục tiêu của người, kỳ thật đã muốn đạt tới. Tựa như Xích Tinh quả cùng Tuyệt Ngưng quả, dùng trong chế thuốc có thể thành thuốc bổ sung tinh thần lực, để bình thường bổ sung tinh thần lực cho người khế ước, cũng không sai.”

Đoạn Sở lắc đầu, vui sướng khi buổi sáng hôm nay thành công làm ra bánh kẹo có hiệu quả đặc biệt cũng tiêu tán rất nhiều, có chút uể oải nói: “Nhưng Xích Tinh quả cùng Tuyệt Ngưng quả là thực vật, có thể tùy tiện bán ra, bánh kẹo của ta cũng không thể công khai. Bằng không dùng đồ ăn làm từ trà trao đổi để chế tạo cơ giáp, cũng không cần dùng kì trấn dị bảo của người.”

Úc Thịnh Trạch khó hiểu hỏi: “Vì cái gì không thể công khai? Người hôm nay làm ra bánh kẹo từ trà, xác xuất thành công rất cao, những thứ này có công hiệu ngưng thần khai thông, hoàn toàn có thể công khai. Cho dù là bậc thầy gieo trồng cùng nhà bào chế thuốc, bọn họ chế tạo cái gì cũng không thể có xác xuất thành công trăm phần trăm.”

Đoạn Sở một chút liền giật mình, Áo Lợi Người vừa lúc về mặt đau khổ lại đây, nghe vậy vội vàng tiến lên giải thích: “Cửu điện hạ, tác dụng của bánh kẹo đối với chiến sĩ rất có lực hấp dẫn, chính là tác dụng ngưng thần còn không sao, một khi tác dụng khai thông trong đó truyền lưu ra ngoài. . . .”

“Thì làm sao?” Úc Thịnh Trạch giận tái mặt hỏi lại, “Thuốc ngưng thần khai thông tương lai, chẳng lẽ không thể công khai? Người lo lắng là chiến sĩ tham lam, hay là người khế ước bất mãn?”

Áo Lợi Người sừng sốt, Đoạn Sở cũng kinh ngạc nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, hắn vẫn nghĩ Úc Thịnh Trạch không hiểu những thứ phức tạp nghèo nghèo trong đó. Nguyên lai hắn tâm như gương sáng, đã sớm nhìn thấu.

Úc Thịnh Trạch chú ý tới bộ dáng của Đoạn Sở cùng Áo Lợi Người, lập tức nhớ tới kết giới tinh thần lực tại trù phòng, gợn găng dứt khoát tỏ thái độ: “Người đi hiệp hội chế tạo cơ giáp tuyên bố nhiệm vụ, đại sư nào nguyện ý trong một tháng, vì Tiểu Sở tự mình chế tạo cơ giáp, liền lấy bánh kẹo từ trà của Tiểu Sở cùng ngàn vạn lần tinh tể làm thù lao!”

Áo Lợi Người thất thố mở lớn miệng, lần đầu tiên không có trực tiếp lên tiếng trả lời, ngược lại cố lấy dũng khí nhắc nhở: “Cửu điện hạ, ngài quên, lần đó tin tức tinh thần lực thực thể hóa của Trữ Khang Trí bị tiết lộ, mới có khả năng cao nhất là nguyên nhân làm cho Trữ Khang Trí từ vong.”

Hắn dừng một chút, nhìn khuôn mặt Úc Thịnh Trạch trở nên lạnh lùng, vẫn là một hơi đem bản khoản nói ra: “Ngài thân là hoàng tử, cho dù không tính toán tranh ngôi vị hoàng đế, cũng vẫn sẽ bị hoàng tử khác coi là uy hiếp. Vốn hiểu rõ giá trị tinh thần lực của Đoạn Sở người khế ước mới vừa lúc có thể tiêu trừ hết thảy, nhưng một khi tin tức Đoạn Sở người khế ước chế tạo ra thứ có công hiệu ngưng thần khai thông, mặc kệ nghiệp đoàn người khế ước có thái độ gì, các chiến sĩ nhất định sẽ đem Đoạn Sở người khế ước, coi là Nguyên Cầm Đường tổng sư thứ hai.”

Đoạn Sở ngay từ đầu còn cảm thấy có đạo lý, cuối cùng lại hoàn toàn thay đổi. Dựa theo cách nói của Áo Lợi Người, hắn không chỉ không thể công khai tinh thần lực thực thể hóa, nghiên cứu chế tạo thuốc ngưng thần khai thông càng đừng nghĩ, thậm chí hắn cả đời phải phụ thuộc vào Úc Thịnh Trạch, mới có thể bảo trụ được tính mạng của chính mình?

Úc Thịnh Trạch từ lúc Áo Lợi Người đề cập tới Trữ Khang Trí liền chú ý tới Đoạn Sở, thấy hắn thần sắc buộc chặt, thân thủ đưa hắn ôm vào lòng, đối với Áo Lợi Người lạnh giọng nói: “Cầm miệng! Đoạn Sở là người khế ước của ta, cũng là người lệ thuộc của ta. Nếu là bởi vì ta mà mang đến nguy hiểm,

ta sẽ giải quyết. Về phần chế thuốc ngưng thần khai thông, nếu ngay cả nghiên cứu của người khế ước cũng do dự, thuốc tiên hóa cùng thuốc ngưng thần căn bản là sẽ không xuất hiện. Ngươi cho là hội nguyên lão cùng nghiệp đoàn người khế ước là để trưng cho đẹp sao? Huống chi, muốn sinh tồn, thực lực của bản thân mới là trọng yếu nhất, vì còn sống liền lựa chọn trở nên tầm thường, ngươi cho rằng có thể sống sót sao?”

Áo Lợi Ngươi nhất thời nhớ tới bản thân cửu hoàng tử, mẫu thân cửu hoàng tử là Lộ Dịch Toa, là vương hậu thứ năm của Úc Khải Phong bộ hạ, huynh đệ xếp phía trước có cả tám người, càng đừng nói Úc Khải Phong bộ hạ còn có con riêng không được hoàng thất thừa nhận.

Cửu hoàng tử nếu thật sự sợ đầu sợ đuôi, có mẫu thân người khế ước chế thuốc ở đó, Úc Thịnh Trạch hoàn toàn có thể lựa chọn con đường an toàn nhất, thậm chí nếu có dã tâm, đi con đường chính trị so với nhập ngũ còn lên ngôi vị hoàng đế nhanh hơn. Có tình hấn lại lựa chọn con đường nhập ngũ nguy hiểm nhất, thậm chí gạt bỏ khả năng hoàn mỹ phù hợp nhất đó.

Nghĩ tới Nguyên Vinh Nghị từng chỉ điểm, nhắc tới hấn luôn quá mức cẩn thận dè dặt, Áo Lợi Ngươi bỗng nhiên biết được, hấn vì cái gì vẫn là thị vệ trưởng tạm thời bên người.

“Vâng, cửu điện hạ, ta nhất định sẽ an bài tốt.” Áo Lợi Ngươi nghiêm mặt, tất cung tất kính hành lễ, hăng hái xoay người rời đi.

Đoạn Sở ngẩng đầu, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch sắc mặt lạnh lùng, cao hứng cong môi.

“Thịnh Trạch, chúng ta nên đi ăn điểm tâm, để ta còn đi học viện.” Đoạn Sở nhẹ giọng nhắc nhở.

Úc Thịnh Trạch thần sắc dịu đi, nhẹ nhàng ôm hấn, trước khi Đoạn Sở đỏ mặt đẩy ra liền buông tay, nói: “Áo Lợi Ngươi làm việc cẩn thận, chuyện của Trữ Khang Trí sau đó hấn vẫn luôn tự trách. Bất quá hấn vẫn nói rất đúng, ngươi một khi biểu hiện quá xuất sắc, nhất định sẽ đưa tới nhiều ghen ghét. Cho nên, học tập cơ giáp, phải cố gắng, àn?”

“Àn, ta nhất định trước tiên học được phòng ngự!” Đoạn Sở đối với việc Úc Thịnh Trạch vô cùng thân thiết đã quen dần thành chết lặng, hơn nữa Úc Thịnh Trạch thập phần nghiêm túc, làm cho hấn căn bản không thể chỉ trích.

Úc Thịnh Trạch nở nụ cười, lôi kéo tay hấn đi tới phòng bếp: “Ta nói cho ngươi, công hiệu ngưng thần của lá trà, quân bộ cũng biết, cho nên không ngừng nghiên cứu. Nhưng bọn hấn chỉ biết phao nước trà, hơn nữa cho dù dung nhập tinh thần lực của người khế ước, hiệu quả cũng thực mỏng manh, hơn nữa Vinh Nghị nói, không có công hiệu khai thông. Không biết có phải do tính chất đặc biệt tinh thần lực thực thể hóa của ngươi, hay là do nhóm bọn hấn không nghiên cứu ra.”

Đã không có công hiệu khai thông, lá trà đối với nhà chế thuốc mà nói, bất quá chỉ là thêm một loại thực vật chế tác thuốc ngưng thần, đây là tin vui của chiến sĩ cấp thấp, bởi vì lá trà không cần người khế ước nuôi dưỡng mới có thể làm thuốc, chính là dành cho chiến sĩ bẩm sinh không có người khế ước dùng.

Đoạn Sở đích xác quên, nhà bào chế thuốc ngay cả thân thể hấn cũng muốn nghiên cứu, lá trà tự nhiên sẽ không bỏ qua. Đoạn Sở cảm kích đối với Úc Thịnh Trạch cười, nhẹ giọng đề nghị nói: “Ta nơi đó còn có không ít bột trà, để người máy gia vụ giúp đỡ làm thành bánh kẹo gửi đi, ngươi cũng có thể đưa cho vương hậu một phần, nàng là nhà chế thuốc, nhất định đối với cái này có hứng thú.”

“Cám ơn. Bất quá, số lượng lá trà trong tay ngươi còn đủ sao?” Úc Thịnh Trạch không khỏi nhớ tới số bánh kẹo bị hấn ăn sạch, trên mặt khó được lộ ra một tia xấu hổ.

Đoạn Sở vừa định trả lời, lời nói lại vòng vo biến đổi, cải biến chủ ý, sau khi vào phòng bếp, xuất ra bột trà cùng nước trà hỏi: “Còn có một ít, bất quá các ngươi có mang về cây trà không? Lúc trước quân bộ nói phải người bảo hộ trái đất, đã xuất phát chưa?”

“Xuất phát rồi.” Úc Thịnh Trạch chớp mắt một chút, mới nhớ tới Đoạn Sở sau khi trở về trái đất có thể sẽ không chịu trở về đây nữa, bỗng nhiên yết hầu có điểm khô khốc, lại vẫn là trầm giọng trả lời: “Cây trà mang về hơn mười gốc, bất quá không nuôi sống được.”

Đoạn Sở sắc mặt cứng đờ, rất muốn hỏi là đã để ai nuôi dưỡng cây trà, rồi lại nhớ tới Ám Tử Sa từng bị đem đi đựng canh thịt, tay run lên, toàn bộ bột trà Đinh Ô Long đỏ thẫm rơi xuống nước trà chiết xuất được trộn lẫn vào nhau.

Tháng Mười Hai 15, 2015

56

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 56

Đối với Đoạn Sở có chứng ám ảnh cưỡng chế nhẹ mà nói, hỗn hợp bột trà cùng nước trà đã làm cho hấn chịu không nổi, càng đừng nói bây giờ còn là hỗn hợp hai loại trà khác nhau. Hấn trộn mất há hốc mồm nhìn bột trà bắn ra tung tóe, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm cái gì.

Úc Thịnh Trạch vốn đang lo lắng, thấy thế nhìn không được nhếch môi cười, đề nghị nói: “Tiểu Sở, ngươi nếu lo lắng khẩu vị không giống nhau, để người máy gia vụ một phần điểm tâm có mùi hương đồng dạng ban nãy đi, cho mẫu thân của ta, nàng hẳn là cũng chỉ nghiên cứu công hiệu trong đó thôi.”

Đoạn Sở khước miệng run rẩy, lại làm điểm tâm hương vị ngọt ngào, hẳn cũng ăn không vô. Hơn nữa Úc Thịnh Trạch căn bản không biết, đó là hai loại trà bất đồng. Bất quá dưới tình huống ở Cấp Ngồi tinh hệ số lượng lá trà không nhiều, hẳn cũng không thể cứ như vậy vứt đi. Ngẫm lại chủ ý của Úc Thịnh Trạch không tồi, hẳn hay dùng vòng thông tin tiến vào thực đơn của người máy gia vụ tìm kiếm, lại ngoài ý muốn phát hiện không ít cách làm đường trái cây.

Cuối cùng, một phần kẹo trà sữa mới lạ ra đời.

“Rất không sai!” Úc Thịnh Trạch cắn một miếng nhỏ, vẫn khen ngợi như trước, hơn nữa đề nghị nói: “Ta lấy một nửa, một nửa khác ngươi mang đi học viện Đế Ma Tư đi. Nếu Áo Lợi Ngươi đã dùng bánh kẹo để đổi lấy chế tạo cơ giáp, ngươi cũng có thể thử trao đổi vật phẩm với bạn học. Thậm chí người khế ước còn có thể đứng lúc tặng lại một ít tin tức cho ngươi.”

Đoạn Sở gật đầu, tuy rằng đối với kẹo trà sữa từ hỗn hợp trà bất đồng nhau không được tự nhiên, nhưng nếu bàn tới công hiệu của nó, cần phải cố gắng lợi dụng thêm, hơn nữa cấp cho Dung Thu một phần làm thí nghiệm, nhìn xem chiết xuất như vậy sẽ có hiệu quả gì. Nước trà cùng bột trà cũng tính toán tặng cho, nhưng hiện tại không được, chỉ có thể để lần sau.

Hai người ăn cơm xong liền chuẩn bị đi học viện Đế Ma Tư, “ồ”, “ồ”, thanh âm hai Tử Tinh thú càng ngày càng gần, rất nhanh, chỉ thấy trước sau hai đạo bóng trắng lao thẳng tới, Đoạn Sở nhanh chóng thả ra tinh thần lực, lập tức đã đem chúng nó giam cầm trong không trung.

Nhìn tứ chi nhẹ nhàng nhúc nhích của Tử Tinh thú, trên mặt Đoạn Sở cũng hiện ra mỉm cười, quay đầu đối với Úc Thịnh Trạch nói: “Thịnh Trạch, Bạch Bạch cùng Đoàn Tử năng lượng càng ngày càng rõ ràng, chính là tựa hồ còn có thể hấp thu càng nhiều hơn, thật không biết hoàn thành tiến hóa sẽ thành cái dạng gì.”

Úc Thịnh Trạch có chút đăm chiêu gật đầu, hẳn có thể phát hiện trên người hai Tử Tinh thú có năng lượng tiến hóa, lại nhìn không thấy năng lượng dị chủng công kích, thật sự rất kỳ quái. “Chỉ sợ là do năng lượng còn chưa đủ, dù sao cho dù là nước trà pha được, hiệu quả cũng không bằng thuốc ngưng thần.”

Đoạn Sở bỗng nhiên cảm thấy không đúng, vội vàng hỏi: “Thịnh Trạch, vậy trà thực (đồ ăn từ trà) ngươi dùng, so với hiệu quả khi uống nước trà thì sao?”

“Uống trà hiệu quả rất tốt, lần đó trước khi thăng cấp là rõ ràng nhất.” Úc Thịnh Trạch trả lời.

Đoạn Sở đầu tiên là khó hiểu nhíu mày, có điều, so sánh số lượng lá trà đã dùng, tựa hồ bánh kẹo tuy rằng trải qua tinh luyện, nhưng thay đổi thành bột phân trong đồ ăn, số lượng liên ỉt đi rất nhiều, hơn nữa cũng không đủ mới mẻ. Hẳn lại nghĩ tới Bạch Hào Ngân Châm chỉ có bộ phận ngọn trà, lá non thì thành trà Bạch Mầu Đơn hoặc Chúc Thọ Mi. Nói cách khác bộ phận tinh hoa nhất chính là nơi non nớt nhất?

Bất quá ở trái đất có cách nói búp trà Minh Tiền phải hái sau cơn mưa, không gian trà son của hắn lại đều giống nhau, nhưng thật ra có thể đem lá trà chia làm các cấp bậc, như vậy tương lai bán ra, cũng có thể phân ra cấp bậc bất đồng.

“Ách, cửu điện hạ, Bạch Bạch cùng Đoàn Tử tựa hồ rất khó chịu, vẫn là thả bọn nó ra trước đi?” Thanh âm Phổ Lô Tư nghe thực do dự, Đoạn Sở sùng sốt, lúc này mới chú ý tới, hẳn thế nhưng vẫn giữ hai Tử Tinh thú trên không trung, vội vàng thả tinh thần lực ra, đang muốn cùng Phổ Lô Tư giải thích, lại bị Úc Thịnh Trạch kéo lại.

“Đi thôi.”

Đoạn Sở “Ngà” một tiếng, nhìn hai Tử Tinh thú đáng thương hề hề nhìn hắn, nghĩ nghĩ, từ nút không gian lấy ra hai viên kẹo trà sữa, phân phó Phổ Lô Tư nghiền nát cho chúng nó ăn thử, liền vội vàng đi theo ra cửa.

Trên phi hành khí, Úc Thịnh Trạch thần sắc nghiêm túc hỏi: “Ngươi ngày hôm qua là lần đầu tiên dùng tinh thần lực điều khiển đồ vật thật, còn sử dụng nước?”

Đoạn Sở có điểm khó hiểu, bất quá do không làm lộ ra không gian trà son, nên vẫn là thẳng thắn thành khẩn nói: “Không phải, ta thử điều khiển lá trà.”

Úc Thịnh Trạch giãn mi, nhắc nhở nói: “Vật thể quá lớn hoặc là quá nhỏ, đều tiêu hao tinh thần lực nhiều nhất, lần sau phải chú ý. Bất quá ngươi đối với việc điều khiển tinh thần lực đích xác có thiên phú, Vĩnh Nghị thời điểm tốt nghiệp học viện Đế Ma Tư là cấp 4, cũng không làm được giống ngươi, giam giữ Tử Tinh thú còn có thể phân tâm.”

Đoạn Sở không khỏi 囧, thật không biết là Úc Thịnh Trạch khen hắn, hay vẫn là nói hắn không nên nhất tâm nhị dụng (toàn tâm toàn ý). Bất quá Úc Thịnh Trạch nói như vậy, hẳn cũng không cảm thấy hắn có thiên phú, hẳn ở không gian trà son không phải lần đầu tiên phóng thích vô số tia tinh thần lực. Có lẽ, đây cũng là một loại phương pháp rèn luyện.

“Nếu thường xuyên thử điều khiển chút gì đó, có phải có thể rèn luyện tinh thần lực?” Đoạn Sở hỏi.

Úc Thịnh Trạch tán dương trả lời: “Đương nhiên, điều khiển cơ giáp chính là một loại phương thức rèn luyện tinh thần lực mà chiến sĩ hay dùng nhất, nhóm người khế ước bình thường đều ở bên trong lĩnh vực mình am hiểu không ngừng rèn luyện, bất quá tựa hồ cũng có quan hệ tới tinh thần lực. Ngươi

có thể ở học viện người khế ước tra tìm tư liệu, nơi đó đã từng có rất nhiều người khế ước có lòng nghiên cứu đi tới.”

Đoạn Sở nhớ tới, hẳn đối với tinh thần lực của người khế ước hiểu biết quá ít, hẳn là nên đi phòng tư liệu tìm hiểu. Hơn nữa lúc trước Úc Thịnh Trạch nhắc tới người khế ước tinh thần lực thực thể hóa, tựa hồ có đặc thù gì đó, hẳn cũng có thể tra tìm một chút.

Mạc Ngươi Lai cách học viện Đế Ma Tư phi thường gần, hai người mới nói mấy câu, phi hành khí liền đứng ở trước cửa học viện Đế Ma Tư.

Đoạn Sở tạm biệt Úc Thịnh Trạch, mới vừa xuống phi hành khí, liền thấy được Dung Thu, vội vàng đi tới.

“Dung Thu, ta vừa lúc muốn tìm ngươi.”

Dung Thu vội vàng dừng lại cước bộ quay đầu lại, nhìn thấy Đoạn Sở, trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng.

“Tiểu Sở, là ngươi à.”

Đoạn Sở “Ân” một tiếng, từ nhẫn không gian lấy ra kẹo trà sữa đã đóng gói tốt. “Này, là kẹo có cho thêm trà, ngươi trước cầm lấy kiểm nghiệm. Ngươi nếu thích ăn, cũng ném thử đi, không đủ thì tìm ta.”

Đoạn Sở nhớ tới tối hôm qua trên bàn cơm, Dung Thu tựa hồ đối với đồ ngọt cảm thấy rất hứng thú, lại nói ra một câu. Kiểm tra đo lường hẳn là không cần quá nhiều, hơn nữa hẳn còn không biết, trà đối với người thường có hữu hiệu hay không. Phải biết rằng người trái đất không thức tỉnh cùng người thường ở đây giống nhau, trà đối với người trái đất cũng là có ích.

Dung Thu đỏ mặt gật đầu, cảm thấy chính mình lộ ra ham thích đối với đồ ngọt, có điểm dọa người.

Đoạn Sở lúc trước liền phát hiện Dung Thu tính tình rất hướng nội, cùng Nguyên Vinh Nghị thực tương phản. Đại khái cũng coi như bổ sung cho nhau đi, Đoạn Sở nghĩ đến Nguyên Vinh Nghị thích nhất là đùa cho Dung Thu đỏ mặt, không khỏi nở nụ cười.

“Dung Thu, đây là bằng hữu của ngươi sao?” Một tiếng nói trong sáng xa lạ đánh gãy bọn họ đối thoại.

Đoạn Sở theo tiếng nhìn lại, hai chiến sĩ anh tuấn tuổi trẻ, mặt mang mỉm cười đánh giá hẳn.

Dung Thu lập tức trở nên xa cách, đối với người tới gật gật đầu, không giới thiệu hẳn, ngược lại lãnh nghiêm mặt hỏi: “Đỗ Tuấn Hạo, ngươi còn có chuyện gì?”

Đỗ Tuấn Hạo? Đoạn Sở khiêu mi, hẳn nếu nhớ không nhầm, Đoạn Văn Xương có nữ nhi Đoạn An Đồng, cũng là đường bác của nguyên chủ gả cho Đỗ gia, con trai độc nhất của nàng kêu là Đỗ Tuấn Hạo, cũng bởi vì điều này, Đoạn gia mới cùng nhà ông bà ngoại Lục gia của đại hoàng tử kết thù. Ngày đó Lục Tân Quân ở nghiệp đoàn người khế ước bị Úc Thịnh Trạch một ngụm cự tuyệt, tựa hồ chính là người nhà Lục gia, thật đúng là đòi người ở đâu cũng là trùng hợp.

Đoạn Sở không đợi biết được người nào là Đỗ Tuấn Hạo mở miệng, lập tức đối với Dung Thu phát tay cáo biệt.

“Dung Thu, ta sắp đi học, đi trước.” Hắn nói xong, đối với Dung Thu gật đầu, vung tay lên, cực tốc khí cá nhân đem chính mình bao phủ, đoàn ánh sáng suu một tiếng liền biến mất ở cửa.

Dung Thu ngoài ý muốn nháy mắt mấy cái, cười đến cong lên mặt mày.

Đỗ Tuấn Hạo về mặt đỏ bừng, quay đầu bước đi, ngay cả đồng bạn chính mình cũng không quan tâm.

Nam tử trẻ tuổi bị lưu lại, tựa hồ tuyệt không để ý, chính là phi thường không khách khí đưa tay về phía Dung Thu, đúng lý hợp tình nói: “Thứ tốt, phải biết chia sẻ!”

Dung Thu bị kiềm hãm, theo bản năng đem cái hộp ôm vào trong ngực, lắc đầu: “Không được! Tề Thành Hữu, ngươi hôm nay mang theo Đỗ Tuấn Hạo làm phiền ta, ta còn không cùng ngươi tính sổ đâu!”

“Hừ, cái đó và ta không quan hệ, còn không phải khi ngươi cùng Nguyên Vinh Nghị ở cửa đùa giỡn, bị người có tâm phát hiện.” Tề Thành Hữu thấp phần không quan tâm nhún vai, thấy Dung Thu ôm hộp thay đổi sắc mặt, không khỏi trở mình xem thường: “Tốt lắm, ta nói ngươi nghĩ nhiều như vậy để làm chi, Nguyên Vinh Nghị vui, ngươi sẽ đi theo hắn cung phụng! Vấn đề của hắn hẳn giải quyết, vấn đề của ngươi cũng xử lý tốt cho ngươi, đơn giản bao nhiêu!”

Tề Thành Hữu nói xong, thấy Dung Thu sắc mặt trắng dọa người, không kích thích hẳn, chính là kiên trì nói: “Được rồi, nói nhiều như vậy, kẹo cũng là đưa cho ta. Bằng không, đừng trách ta trở mặt!”

Dung Thu bất đắc dĩ mở hộp ra, hẳn cùng Tề Thành Hữu cũng bởi vì đoạt kẹo mới nhận thức, tuy rằng lúc đó còn rất nhỏ. Dung Thu từ bên trong lấy ra mấy chục viên kẹo, thật cẩn thận đưa một viên qua, sau đó sợ bị cướp bỏ vào nhẫn không gian.

Tề Thành Hữu vừa định nói keo kiệt, nhìn thấy hành động của Dung Thu, sững sờ nói: “Ngươi cư nhiên có thể dùng nhẫn không gian!”

Nhẫn không gian, nút không gian đều cần tinh thần lực mới có thể mở ra, người thường tinh thần lực không thể ngoại phóng, có nút không gian cũng

không thể dùng, chỉ có thêm vào năng lượng nguyên cấp cao, đặc biệt chế tác mới có thể. Bất quá năng lượng nguyên bình thường chiến sĩ đều luyện tiệp dùng, càng dùng nói năng lượng nguyên cấp cao. Dung Thu gia cảnh tuy rằng không tồi, nhưng tài nguyên đều đưa cho đệ đệ chưa trưởng thành, không cần phải nói cũng biết, nhân không gian của Dung Thu là từ đâu tới.

Tề Thành Hữu nhìn bạn tốt, không khỏi còn thật sự khuyên bảo: “Nguyên Vĩnh Nghị đối với ngươi như vậy, ngươi liền tiếp nhận đi, huống chi Nguyên gia là tiệm thuốc, ngươi còn lo lắng thuốc ngưng thần không đủ hay sao, cửu hoàng từ lúc trước không có người khế ước, cũng dựa vào chính mình trở thành chiến sĩ đỉnh cấp 6 thôi.”

Dung Thu đương nhiên biết điểm này, hần sờ sờ nhân không gian, nghĩ đến kẹo Đoạn Sở cho bên trong, càng thêm sốt ruột nghiên cứu.

“Ta muốn đi học!” Hần nói xong, nhanh chóng đi về học viện chế thuốc.

Tề Thành Hữu oán hận mở giấy gói kẹo, đưa kẹo sữa vào miệng, mùi sữa nồng đậm mang theo hương khí thanh kỳ (trong trẻo) quanh quẩn ở đầu lưỡi rồi lan tràn.

Tề Thành Hữu cảm nhận hương khí thanh kỳ một chút rồi lại có cảm giác như từng quen thuộc, đại não một trận nhẹ nhàng khoan khoái, đồng thời một dòng nước ấm từ trong khoang miệng lan tràn. Tựa như chảy vào huyết mạch bình thường, bởi vì sắp thăng cấp 3 mà tinh thần lực vẫn luôn kiệt ngạo bất tuân, chỉ có thể áp chế, bỗng nhiên thuận theo xuống dưới, theo cổ nhiệt lưu kia nhu thuận tuần hoàn qua lại.

Tề Thành Hữu còn chưa có người khế ước thích hợp, chỉ là bản năng chiến sĩ cho hần biết, cổ nhiệt lưu vừa rồi, tuyệt đối cùng khai thông tinh thần có quan hệ, mà hần lúc trước cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, tự nhiên là công hiệu của thuốc ngưng thần. Tề Thành Hữu há mồm muốn quát gọi Dung Thu lại, ực một tiếng, viên kẹo nguyên vẹn bị nuốt xuống, ảo não làm hần thiếu chút nữa đấm ngực dậm chân.

Nhanh chóng triệu tập cơ giáp, Tề Thành Hữu lấy một loại tư thế liều mạng nhắm về phía Dung Thu, trực tiếp đem hần túm vào trong cơ giáp.

“Hoặc là đem tất cả kẹo giao ra đây, hoặc là ngươi đem thông tin ba đoạn của Đoạn Sở người khế ước cho ta!”

Tháng Mười Hai 25, 2015

57

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 57: Chương 57

Đoạn Sở còn không biết Dung Thu “mang đến” cho hần một vị khách hàng, hần mới vừa hạ cực tốc khí, đã bị Úc Thịnh Trạch chặn dò phải cách xa Hà Hướng Minh.

“Đoạn Sở, nhĩ hảo!” Hà Hướng Minh cười đến mi phi sắc vũ (mặt mày hớn hở), khuôn mặt tinh xảo thoát nhìn phi thường đẹp mắt, có loại yêu mị không kiêng nê gì, nói trắng ra là không phân biệt được nam nữ. Đoạn Sở thậm chí có thể nhìn đến phía sau hần là ánh mắt si mê của chiến sĩ.

“Nhĩ hảo, Hà Hướng Minh.” Đoạn Sở đậm mặc gật đầu, sau đó nhấc chân liền tính toán lướt qua bên người mà đi.

“Ai, từ từ!” Hà Hướng Minh lên tiếng ngăn trở, không đợi hần nói chuyện, chiến sĩ phía sau liền tiến lên, ý đồ ngăn lại đường đi của Đoạn Sở.

“Các ngươi muốn ngăn cản ta?” Đoạn Sở khiêu mi, vòng thông tin giật giật, trầm giọng chất vấn: “Hay là nói, chiến sĩ cho dù ở học viện người khế ước, cũng có thể dựa vào vũ lực làm theo ý mình?”

Hà Hướng Minh biến sắc, hung tợn trừng mắt nhìn hai chiến sĩ kia, mở miệng liền mắng to: “Còn không mau cút đi, buổi chiều ta phải đi nghiệp đoàn người khế ước, gạch tên các ngươi khỏi danh sách những người đi theo!”

Hần tựa hồ còn nuốt vào lời nói thô tục, bất quá hai chiến sĩ kia hiển nhiên tuyệt không lo lắng, thậm chí nháy mắt với nhau, một bộ dáng cực kì vô tội. Những người khác cũng không ngăn chặn sự việc, nhìn Hà Hướng Minh khuôn mặt sau khi đỏ mặt càng thêm điểm lệ, ánh mắt đều nhìn chăm chăm.

Đoạn Sở vốn cũng không trông cậy Hà Hướng Minh sẽ thật sự làm cái gì, động tác của chiến sĩ này còn không phải theo ý của Hà Hướng Minh. Hần cũng không tái đề ý tới, mà là thử đi hướng bên kia.

Ngay tại thời điểm chiến sĩ lại muốn ngăn trở, dấu hiệu tia chớp phía trên tòa thành học viện người khế ước, bỗng nhiên hiện lên một đạo ánh sáng, một đạo lực lượng sắc bén chứa đầy nguy hiểm trực tiếp đánh trúng hai cái chiến sĩ.

“A” . . . . , hai chiến sĩ thống khổ kêu rên đứng lên, thân thể bỗng nhiên tuôn ra một vòng năng lượng lốc xoáy khủng bố, chiến sĩ khác trốn tránh như rắn rết liên tục lui về phía sau.

Hà Hường Minh sắc mặt trở nên trắng bệch, như thế nào cũng không nghĩ tới, chính mình thế nhưng làm dấu hiệu học viện người khế ước tức giận. Nghĩ đến tổ mẫu Hà Thái San dạy bảo, Hà Hường Minh cũng không tự chủ lui về phía sau từng bước, ngay cả tính kế lúc trước cũng dao động.

Đoạn Sở neoh lại mắt, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng tinh thần lực của hai gã chiến sĩ nháy mắt bị gọi lên. Ngẩng đầu, Đoạn Sở nhìn về phía dấu hiệu tia chớp kia. Nguyên lai bảo hộ của học viện người khế ước không chỉ có mình thủ vệ? Cố gắng lượng đặc thù này, hắn là cái mà Úc Thịnh Trạch lúc trước nhắc đến, năng lượng đặc thù của người khế ước có thể làm cho chiến sĩ nổ tan xác.

Đoạn Sở nhẹ nhàng thở ra, hắn là lo lắng về sau thường xuyên bị chặn đường, mới tính toán cáo mượn oai hùm một lần, nếu học viện không có phản ứng, hắn liền tính toán để Túc Thiên đi ra giải quyết. Như bây giờ, chính là hợp với tâm ý của hắn.

Hắn lại tiến lên, lúc này, không ai dám ngăn trở, hai chiến sĩ kia còn đang kêu rên, tinh thần lực tự bạo đã làm quần áo nát vụn, da thịt loã lồ bên ngoài nhẹ nhàng chảy ra vết máu, thoạt nhìn thập phần nguy hiểm.

“Đi, đã xảy ra chuyện gì?” Tề Thành Hữu cùng Dung Thu lại đây chợt nghe tiếng kêu thảm thiết, liền chú ý tới hai chiến sĩ bộ dáng thống khổ chật vật.

“Cách Cát Nhĩ, A Sắt!” Tề Thành Hữu thật vất vả nhận ra là bạn học của mình, hoảng sợ, vội vàng đối với Hà Hường Minh nói rõ: “Bọn họ tinh thần lực bạo động, người không có thuốc ngưng thần sao?”

Hà Hường Minh lấy lại tinh thần, hung tợn trừng mắt nhìn Tề Thành Hữu, lớn tiếng quát to: “Người nói giỡn hay sao, vừa rồi bọn họ không để ý mệnh lệnh của ta, một... mà... Ý đồ muốn chặn lại người khế ước, hiện tại bị dấu hiệu của học viện trừng phạt, người cảm thấy được ta thân là người khế ước, sẽ cho chiến sĩ như vậy thuốc ngưng thần sao?”

Hắn nói xong, hừ một tiếng, thần sắc hoảng sợ vọt vào học viện người khế ước.

Cách Cát Nhĩ cùng A Sắt tiếng kêu rên càng lúc càng lớn, vết máu trên người cũng càng ngày càng nhiều, Tề Thành Hữu biết quan hệ của hai người cùng Hà Hường Minh, không khỏi kỳ quái, vội vàng hỏi người chung quanh đã xảy ra chuyện gì.

“Ngăn trở Đoạn Sở người khế ước nên bị trừng phạt?” Tề Thành Hữu kêu một tiếng, cảm thấy hồ nghi. Hà Hường Minh chính là người thừa kế của Hà Phượng Các, lại chủ động khiêu khích người khế ước của cửu hoàng tử?

Tề Thành Hữu không khỏi lui về phía sau từng bước, nhìn nhìn bạn học trên mặt đất thống khổ không chịu nổi, nhăn lại mi. Tuy rằng đề cập tới người khế ước, nhưng sự tình cũng không lớn, học viện dễ dàng gạt bỏ tính mạng của hai chiến sĩ như vậy, chẳng lẽ là ý tứ của Đoạn Sở người khế ước, vẫn là vì lấy lòng cửu hoàng tử.

Dung Thu đứng ở một bên, nghe vậy không khỏi chán ghét nhìn hai chiến sĩ, đi đến một bên gây vòng thông tin.

“Tiểu Sở, người không sao chứ?” Dung Thu thân thiết hỏi: “Ta chỉ chính là lúc này Hà Hường Minh ngăn trở người.”

Đoạn Sở thanh âm mềm nhẹ từ vòng thông tin truyền ra: “Không có việc gì, dấu hiệu học viện người khế ước đánh trúng hai chiến sĩ chặn đường, sau đó ta liền đi qua. Người nhanh như vậy đã biết?”

Dung Thu nhẹ nhàng thở ra, đem việc vừa rồi chứng kiến nói ra một lần.

“Yên tâm đi, khẳng định chỉ là giáo huấn, làm cho bọn họ không dám dựa vào vũ lực tùy ý làm bậy.”

Dung Thu sững sốt, tuy rằng hai chiến sĩ kêu càng ngày càng thảm, bất quá Đoạn Sở trong lời nói khẳng định là có nắm chắc. Chẳng lẽ học viện người khế ước đồng ý cho bọn họ dùng thuốc ngưng thần? Nghĩ tới nhiều chiến sĩ mang theo thuốc ngưng thần, Dung Thu cắt đứt thông tin, sau đó nói cho Tề Thành Hữu.

Chuẩn bị ôm “Đừ” không có hứng thú đối với hai người điều tra ngọn ngành, Tề Thành Hữu lập tức nhớ tới bộ dáng trầm tĩnh của Đoạn Sở khi gặp nhau ở cửa, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Hắn quay đầu hỏi chiến sĩ khác chung quanh: “Các người ai mang theo thuốc ngưng thần?”

“Không có, không có, chúng ta cũng không phải chiến sĩ thăng cấp, ai vô duyên vô cớ để thuốc ngưng thần bên người, cũng không sợ làm vỡ sao?” Những người đó vội vàng xua tay.

Bọn họ cùng Cách Cát Nhĩ và A Sắt giống nhau, đều là đi theo người Hà Hường Minh, vốn chính là người cạnh tranh, làm sao có thể nguyện ý mạo hiểm cứu viện để bị liên lụy nguy hiểm, trốn nhanh còn không kịp. Nói xong, vài người lại lui ra phía sau vài bước cho an toàn.

Tề Thành Hữu khóe miệng run rẩy, bên người hắn cũng chỉ còn lại hai bình thuốc ngưng thần, bởi vì không biết khi nào thăng cấp, căn bản không dám động, lại nói hắn cũng không thể để chính mình bị lộ, đi cứu hai người ngu xuẩn đắc tội “Đùi vàng”. Tề Thành Hữu có điểm bất đắc dĩ đồng xem tây xem, bỗng nhiên nhãn tinh sáng lên, đối với Dung Thu liên tục vẫy tay.

“Mau mau, cho ta hai viên kẹo!”

Dung Thu về mặt cảnh giác, hướng về phía Tề Thành Hữu lập tức trở mặt: “Người đừng nằm mơ!”

Hắn còn nhớ rõ vừa rồi thiếu chút nữa bị ăn cướp, chiến sĩ thì giỏi lắm sao, hắn liền đem kẹo đặt ở chỗ không gian không lấy ra nữa, chờ Nguyên Vinh

Nghị tới đón hán, nhất định để cho hán hảo hảo giáo huấn Tề Thành Hữu.

Tề Thành Hữu nở nụ cười, lôi kéo Dung Thu nhỏ giọng nói: “Uy, người muốn kẹo không phải là muốn kiểm tra hiệu quả hay sao! Thấy chiến sĩ nổ tan xác đều là trực tiếp dùng thuốc ngưng thần, cơ hội khó có được a, người thật sự không nghĩ thử xem?”

Dung Thu sùng sốt, cảm thấy có đạo lý, vội vàng xuất ra hộp kẹo, lấy vài viên, còn thật sự dặn dò nói: “Từng khối từng khối uy a, bắt quá người vẫn là cho bọn hán tìm thuốc ngưng thần đi!”

“Biết!” Tề Thành Hữu một phen đoạt lấy, phi thường thô bạo đem kẹo nhét vào trong miệng hai người, sau đó dùng vòng thông tin liên lạc với người hầu của mình, đề bọn họ đi Nguyên Cẩm Đường mua hai bình thuốc ngưng thần cấp thấp lại đây.

“Thật sự hữu hiệu!” Dung Thu phát ra một tiếng hô nhỏ, trong mắt tràn đầy kích động.

Tề Thành Hữu vội vàng cúi đầu, Cách Cát Ngươi cùng A Sát thân thể co giật đều nhẹ hơn rất nhiều, tuy rằng tinh thần lực bạo động còn không có hoàn toàn ngừng, nhưng ít nhất không giống gãy dựa gần chết. Tề Thành Hữu không khỏi ngòai chồm hồm, do dự nhìn về phía Dung Thu.

“Dung Thu, còn cho bọn họ ăn không?”

Kẹo này thần kỳ như vậy chắc chắn là kì trân dị bảo, nếu không nguy hiểm tới sinh mệnh, cũng đừng lãng phí a! Tề Thành Hữu dùng sức nhìn về phía Dung Thu, ý đồ làm cho bạn tốt nhận ra được ý tứ của hán.

“Thêm đi!” Dung Thu quyết đoán gật đầu. Với hán mà nói, hết thảy cố gắng đều là vì Nguyên Vinh Nghị, về phần kẹo nhiều trân quý, hán vĩnh viễn nhớ kỹ ân tình của Đoạn Sở.

Chờ người hầu của Tề Thành Hữu đi mua thuốc ngưng thần lại đây, Cách Cát Nhĩ và A Sát đã ăn vào ba viên kẹo, đã có thể miễn cưỡng mở mắt ra.

Chiến sĩ lúc trước tính toán rồi đi, vẫn không có ai rồi đi, ngay cả bỏ lỡ tập huấn cũng không chú ý tới.

Ăn vào thuốc ngưng thần Cách Cát Ngươi trước tiên đối với Tề Thành Hữu cùng Dung Thu nói lời cảm tạ: “Hôm nay nếu không có người, chúng ta cho dù còn mệnh, tinh thần lực bị thương ít nhất cũng phải tu dưỡng ba năm, trừ phi chúng ta có thể mua được thuốc ngưng thần loại A do người kẻ ước chế tác.”

Tề Thành Hữu khoát tay áo, giả tạo nói: “Không cần. Đây là bạn cùng học, làm sao có thể thấy chết mà không cứu được?” Hán câu chuyện vừa chuyển, một bộ dáng đau lòng, ngữ điệu do dự nói: “Bất quá lần này tiêu hao kì trân dị bảo cùng thuốc ngưng thần?”

Chiến sĩ có thể đi vào học viện Đế Ma Tư, Cách Cát Nhĩ cùng A Sát cũng không ngốc, nếu không phải bởi vì Hà Hướng Minh có thân phận người kẻ ước cùng với hán nhìn đẹp mắt và bối cảnh người thừa kế Hà Phượng Các, Cách Cát Nhĩ cùng A Sát cũng không làm ra chuyện mạo phạm người kẻ ước của hoàng tử. Nghe được lời nói của Tề Thành Hữu, lập tức tỏ thái độ: “Thành Hữu người yên tâm, vô luận tiêu phí nhiều ít, chúng ta đều bồi thường gấp đôi biểu đạt tâm ý!”

Dung Thu khinh thường xich một tiếng, “Kẹo kia chính là người kẻ ước đại nhân tự mình chế tác, có năng lực ở thời điểm mấu chốt cứu tính mạng các người, hai lần? Ta sợ người nữa giá cũng không trả nổi!”

Cách Cát Nhĩ cùng A Sát không khỏi hai mặt nhìn nhau, bọn họ làm như vậy là vì thể diện của nhà mình, vì Hà Hướng Minh mà làm việc, chính là bởi vì không trả nổi tiền thuốc ngưng thần loại A, nhưng thuốc cứu mạng bọn họ lại là do người kẻ ước đại nhân tự mình chế tạo. Thứ kia cũng chỉ là đồ ăn mà thôi, có thể có công hiệu lớn như vậy, chỉ sợ thuốc ngưng thần loại bình thường cũng không có hiệu quả này.

“Thành Hữu, người yên tâm, chúng ta nhất định sẽ tìm các loại kì trân dị bảo, như thế nào cũng sẽ không để các người chịu thiệt.” Cách Cát Nhĩ cùng A Sát cắn răng cam đoan, trước đem phí dụng thuốc ngưng thần trả hết, liền xam xít ly khai.

Tề Thành Hữu ở phía sau ha ha nở nụ cười.

Dung Thu kích động trên mặt nổi lên đỏ ửng, tay không ngừng vuốt nhẵn không gian, quyết định lập tức đem kẹo đi phòng thí nghiệm của học viện kiểm tra đo lường, cũng sớm một chút cho Đoạn Sở kết quả.

Hai người vừa mới quay người lại, chiến sĩ vẫn vây xem đem hai người vây quanh chặt như nêm cối. “Đích đích đích”, vòng thông tin không được che chắn liên tục phát ra tin tức nhắc nhở. Có thể đem chiến sĩ nổ tan xác gần chết xoay chuyển, cho dù Cách Cát Ngươi cùng A Sát chỉ là chiến sĩ cấp 2, hiệu quả này cũng đủ khiến cho cả học viện chiến sĩ chú ý. Phải biết rằng học viện nhiều nhất chính là chiến sĩ cấp 1, cấp 2, chiến sĩ tốt nghiệp mà cấp 3 đã là xuất sắc.

Trò khôi hài kinh tâm động phách bên ngoài học viện, Nhung Thành Âm rất nhanh sẽ biết, bởi vì đại ca hán Nhung Kiến Trà sau khi hộ tống hán đến học viện người kẻ ước, đi ra vừa lúc thấy được phần cuối sự kiện.

Nhung Thành Âm nhận được tin tức rất cuộc ngồi không yên, cả người giống như bọ chó nhích tới nhích lui, trong lòng đối với việc kiên trì đến phòng học đi học hỏi hán không thôi, thật vất vả kiên trì đến cuối giờ, hán nhanh chóng chạy về khu ký túc xá, nhưng ở ngoài cửa phòng ngủ của Đoạn Sở bấm chuông hơn nửa ngày, cũng không có người trả lời.

Chờ Nhung Thành Âm thật vất vả nhớ tới có thể dùng vòng thông tin liên hệ, mới biết được Đoạn Sở thể nhưng chạy tới phòng cơ sở dữ liệu. Hán lại

chạy nhanh tới, một đường thờ hồn hèn vào phòng tư liệu, bên trong đã có không hề ít người khế ước im lặng lật tư liệu.

“Đoạn Sở, kẹo của ngươi, còn không?” Nhưng Thành Âm thật cẩn thận hỏi. Đại ca không biết kẹo từ đâu ra, sáng sớm Nhưng Thành Âm nhận được quà tặng, cũng lập tức đoán được.

Đoạn Sở kinh ngạc quay đầu lại, nhìn đến ánh mắt không hờn giận bốn phía, nghĩ nghĩ, học Úc Thịnh Trạch lặng lẽ tản ra tinh thần lực. Thành công bày ra kết giới làm cho Đoạn Sở nhếch môi, nhìn Nhưng Thành Âm: “Ngươi muốn kẹo trà sữa?”

“Ngươi, ngươi cư nhiên bày kết giới tinh thần lực?” Nhưng Thành Âm kinh nghi bất định kêu to, trừng to mắt: “Hôm nay chỉ học về tinh thần lực tính chất đặc biệt của người khế ước!”

Hắn cường điệu, bày tỏ kinh ngạc trong lòng. Nếu không thấy qua khi tổ mẫu cùng phụ thân bố trí kết giới tinh thần lực không gian có dị động, hắn thậm chí không thể phát hiện.

Đoạn Sở cảm thấy thiếu niên trước mắt thật sự rất sinh động, cho dù là Trữ Khang Trí trước kia cũng kinh ngạc như vậy. “Ngươi vẫn là nói một chút, ngươi muốn kẹo làm cái gì? Ngươi vừa mới ném qua?”

Nhưng Thành Âm đỏ mặt, hắn còn nhớ rõ Đoạn Sở khi cho hắn kẹo trà sữa, hắn còn ra vẻ rụt rè tỏ vẻ, chính mình trưởng thành không thích ăn kẹo. Bất quá hắn rất nhanh hưng phấn, đôi mắt lấp lánh nhìn Đoạn Sở nói: “Ta may mắn chưa ăn! Kẹo kia thế nhưng có tác dụng của thuốc ngưng thần, có thể xoay chuyển vận mệnh của chiến sĩ nổ tan xác gần chết!”

Đoạn Sở sùng sốt, không nghĩ tới Dung Thu thế nhưng có thể tìm được cơ hội thí nghiệm tốt như vậy, Nhưng Thành Âm nói tới mức ngay cả tay chân cũng khoa múa theo.

“... Chính là như vậy, Tề Thành Hữu một người một viên kẹo, hai chiến sĩ lập tức thoát khỏi hiểm cảnh, mở mắt ra, còn hứa hẹn xin trả gấp đôi kì trân dị bảo...”

Đoạn Sở không khỏi buồn cười, vừa nghe chỉ biết Nhưng Thành Âm khuyếch đại sự việc. Trừng phạt của học viện người khế ước, vốn cũng chỉ là nhìn thấy dọa người, căn bản không phải trí mạng. Huống chi kẹo trà sữa cho dù có công hiệu ngưng thần khai thông, cũng không phải thuốc ngưng thần thật sự, hiệu quả nếu thật sự tốt như vậy, Nguyên Vĩnh Nghị cùng Úc Thịnh Trạch khẳng định nói cho hắn. Hơn nữa Dung Thu đến bây giờ còn chưa có nói cho hắn, không cần nghĩ cũng biết là cầm kẹo trà sữa đi kiểm tra đo lường.

“Ông ông ông”, không đợi hắn nói chuyện, một đạo tin tức đột ngột truyền vào vòng thông tin của hắn, Đoạn Sở cúi đầu vừa thấy, trên mặt rõ ràng là một tin tức xa lạ.

“Đoạn Sở người khế ước, Hà Thái San nhà chế thuốc cấp bậc tông sư thỉnh ngài đến phòng viện trưởng của học viện chế thuốc một chuyến, có thể chứ?”

Tháng Mười Hai 25, 2015

58

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Chương 58

Đoạn Sở neho lại mắt, thần sắc bất động trả lời một câu “Đương nhiên, đây là vinh hạnh của ta”, lại gửi tin tức hỏi tình hình cụ thể của sự việc, sau đó ngừng đầu đối với Nhưng Thành Âm khẽ gật đầu: “Ta có việc đi ra ngoài một chuyến, kẹo trà sữa còn một chút, ngươi muốn thì đợi chút.”

Đoạn Sở nói xong, liền từ nhẫn không gian lấy ra năm sáu viên kẹo trà sữa đưa qua. Trong tay hắn cũng chỉ còn năm viên, nếu tin tức hôm nay truyền ra, như vậy đối với việc chế tạo cơ giáp hắn là sẽ có trợ giúp. Xem ra hắn nên kiểm tra không gian một chút, lá trà ngày hôm qua đã nhanh chóng hoàn thành bước đầu tiên, Bích Loa Xuân trực tiếp vỡ nát, đợi khô lại là có thể, Kì Môn Hồng trà phải lên men, Thiết Quan Âm trình tự cũng nhiều, vẫn nên nắm chặt thời gian chế tác cho tốt.

Nhưng Thành Âm mặt lập tức đỏ lên, tiếp nhận rồi lấp bắp hỏi: “Ta lấy mười xuyến Tuyết Ngưng quả cùng máu dị thú cấp 5 đổi với ngươi, được không? Nếu không đủ, trước hết cho ta nợ.”

“Vậy cho ta máu dị thú đi, ta còn chưa được thấy qua đâu.” Đoạn Sở nở nụ cười. Mười xuyến Tuyết Ngưng quả có thể mua năm bình thuốc ngưng thần cao cấp do người khế ước chế tác, kẹo trà sữa cũng chỉ thắng ở chỗ mới mẻ, làm sao có giá trị lớn như vậy.

Nhưng Thành Âm lại lắc đầu, có điểm ngưng ngưng đem Tuyết Ngưng quả cùng một chai đựng đầy máu dị thú, đưa cho Đoạn Sở.

“Tuyệt Ngưng quả có trân quý, nhưng một năm cây mẹ có thể kết trái rất nhiều. Trà người nói, nếu đến từ ngoại tỉnh cầu, khẳng định càng trân quý. Lại là thành phẩm người cố ý làm ra.” Nhưng Thành Âm dừng một chút, có điểm ngưng ngưng thêm vào một câu: “Hơn nữa đối với người khế ước mà nói, trao đổi thành phẩm với nhau, ngầm thừa nhận thử nghiệm nghiên cứu của đối phương, cho nên giá cả liền càng đắt.”

Đoạn Sở kinh ngạc khiêu mi, hẳn đương nhiên không phải khờ dại mà không nghĩ tới, Nhưng Thành Âm có được kẹo trà sữa đều sẽ đưa cho ca ca hẳn hoặc là người đi theo hẳn, bất quá bởi vì cam chịu quy tắc cho nên đề cao giá cả, thật là có ý tứ.

Nhưng Thành Âm thấy Đoạn Sở vẫn không lên tiếng, nghĩ đến hẳn hối hận, không khỏi sắc mặt đỏ bừng, mang cả kẹo buổi sáng tất cả đưa lại cho Đoạn Sở, nói: “Cái kia, nếu người tạm thời không muốn trao đổi, cũng không quan hệ.”

Đoạn Sở cười lắc đầu: “Sẽ không, ta chỉ là có điểm tò mò. Kẹo trà sữa rất đơn giản, người cũng có thể ném thử một chút, nếu người cần lá trà, ta cũng sẽ cung cấp cho người một ít.”

Dù sao mọi người ở quân bộ cũng nghiên cứu, nhiều thêm một Nhưng Thành Âm cũng không tính là gì. Huống chi cho dù hẳn không nói, Nhưng Thành Âm cũng có biện pháp có được lá trà. Lúc trước người Cấp Ngồi tỉnh hệ đến trái đất không ít, khẳng định đều còn thừa. Mà Úc Thịnh Trạch đã từng nói, cho tới bây giờ, người khế ước cho dù dung nạp tinh thần lực, hiệu quả ngưng thần đều rất mỏng manh, thậm chí không có công hiệu khai thông. Thực hiển nhiên, ưu thế của không gian trà sơn rất rõ ràng.

Đoạn Sở có chút tính toán nhỏ nhặt, cảm thấy Nhưng Thành Âm có thể làm khách hàng người khế ước thứ nhất của hẳn. Về phần Nhưng Thành Âm nếu thật sự đánh bại đánh bại làm ra kẹo trà sữa có công hiệu khai thông, đối với hẳn cũng có ưu đãi. Phải biết rằng, người Cấp Ngồi tỉnh hệ đối với lá trà càng coi trọng, Úc Thịnh Trạch mới có cơ hội lại đi tới trái đất. Vậy kế hoạch về nhà của hẳn, có thể nhanh hơn một chút.

Nhưng Thành Âm nhận tình sáng lên, vẻ mặt cảm kích gật đầu, sau đó vội vàng gửi tin tức cho ca ca nhà mình, để hẳn giúp đỡ thu thập máu dị thú cao cấp, hẳn cũng không thể lấy không.

Đoạn Sở mỉm cười thu hồi Tuyệt Ngưng quả cùng máu thú, ánh mắt lại nhìn bản《 giá trị tinh thần lực của người khế ước cùng thiên phú — thực thể hóa thần kỳ 》trên bàn. Hẳn đóng lại tấm vải, cẩn thận cất trữ lại, sau đó rời khỏi phòng tư liệu. Tin tức của Dung Thu cũng tới, Đoạn Sở xem kỹ, thu hồi vòng thông tin, thả ra cái cục tốc khí cá nhân.

Vài giờ sau, Đoạn Sở ở trước cửa học viện chế thuốc ngừng lại. Thu hồi cục tốc khí, Đoạn Sở mới từng bước tiến về phía trước, một nam tử liền chạy ra khỏi cửa, Đoạn Sở đang chuẩn bị né tránh, đối phương lại ngừng lại, đối với hẳn lộ ra thần sắc quái dị, không nói được một lời chạy nhanh đi xa.

Hà Hường Minh? Đoạn Sở chỉ cảm thấy thật trùng hợp, một tiếng nói ôn nhuận mang theo thân thiết vang lên, đánh gãy hẳn nhìn lại.

“Đoạn Sở người khế ước, người không sao chứ?”

Đoạn Sở ngẩng đầu, Hà Dược Bản một thân quần áo màu ngân bạch, cổ khí chất ôn nhã trên người đặc biệt rõ ràng, khiến kẻ khác không nhận được tâm sinh hảo cảm.

“Ta không sao, Hà tiên sinh nữ hảo.” Đoạn Sở lên tiếng chào.

Hà Dược Bản nhẹ nhàng nở nụ cười, trong ánh mắt lộ ra vài phần ý cười chân thành, nói: “Gọi ta Dược Bản đi, về sau, nếu người học gieo trồng, nói không chừng chúng ta còn có thể thường xuyên tiếp xúc.”

Đoạn Sở mỉm cười, nhưng không có trả lời.

Hà Dược Bản cũng không có nhiều lần cường điệu, ngược lại hỏi: “Đoạn Sở người khế ước là muốn đi tới phòng viện trường học viện chế thuốc?”

Đoạn Sở “Ân” một tiếng, lẳng lặng chờ Hà Dược Bản nói tiếp.

Hà Dược Bản vốn tưởng Đoạn Sở mới trưởng thành, khẳng định thiếu kiên nhẫn hỏi, thấy hẳn như vậy, chính mình ngược lại thiếu kiên nhẫn, hai má trắng nõn nổi lên đỏ ửng, quần bách giải thích: “Hôm nay chỉ là việc tư, tổ mẫu của ta chỉ là muốn thương lượng với người một chút, yên tâm, không ai dám bức bách người khế ước, càng đừng nói ngài chính là người khế ước phù hợp nhất của cửu điện hạ.”

“Việc tư gì?” Đoạn Sở trầm tĩnh hỏi. Hẳn nghĩ tới Hà Thái San tìm hẳn là vì chuyện kẹo trà sữa, hiện tại nghe được tựa hồ không phải. Hơn nữa vốn tưởng rằng Hà Dược Bản vào học viện Đế Ma Tư dạy học, quyết định chú ý hẳn cũng là từ từ tiếp cận, lại không nghĩ tới nhanh như vậy.

Hà Dược Bản lần này nhận xuống không có trả lời, chỉ là nghiêng người, mời nói: “Người đi theo ta, tổ mẫu ta đã chờ người.”

Đoạn Sở cũng không truy vấn, một nhà chế thuốc cấp bậc tông sư, một người khế ước tinh thần lực thấp ở bên ngoài bị coi như có vận may trở thành người khế ước của cửu hoàng tử, thân phận cách nhau trời vực, việc gì có thể làm cho Hà Thái San chờ đợi như vậy, hẳn cũng không thể hiểu được.

Học viện chế thuốc bố cục lại càng đơn giản, hành lang là một loạt phòng học, phòng thí nghiệm, mọi người vội vàng, thoạt nhìn thật giống như đại học ở trái đất trong ấn tượng của Đoạn Sở.

“Người về sau nếu chọn môn học chế thuốc, khóa học thực tiễn sẽ tới nơi này học, đương nhiên, khóa lý luận có thể học ở ký túc xá thông qua mạng lưới khu vực.” Hà Dược Bản cẩn thận giải thích.

Đoạn Sở đối với Hà Dược Bản lễ phép cười, Hà Dược Bản đối với chính mình không dấu vết lấy lòng, ắn ắn có thể đoán được.

Phòng viện trưởng ở tầng cao nhất, dọc theo đường đi Đoạn Sở thấy có rất nhiều người đối với Hà Dược Bản chào hỏi, trong ánh mắt đều toát ra một tia tiếc hận cùng kính nể, thoát nhìn cho dù ở học viện chế thuốc, Hà Dược Bản cũng rất được lòng người, vậy hẳn là thiên phú chế thuốc cũng không sai. Không ít người cũng sẽ tò mò đánh giá Đoạn Sở, đoán thân phận của hắn, thanh âm mặc dù có ý đề thấp, bất quá Đoạn Sở vẫn là dựa vào tinh thần lực thực thể hóa, nghe được nhất thanh nhị sở.

Hà Dược Bản tựa hồ sớm đã thành thói quen, chỉ nhỏ giọng giới thiệu với Đoạn Sở các chủ đề thực nghiệm lớn, không chút ngại ngần ánh mắt người chung quanh.

Đoạn Sở cũng không quan tâm, hai người rất nhanh đi tới cửa phòng viện trưởng, đẩy cửa mà vào, nhìn thấy một nữ nhân nghiêm túc năm sáu mươi tuổi ngẩng đầu, thấy Hà Dược Bản, thân sắc rõ ràng dịu đi rất nhiều, đối với Đoạn Sở gật gật đầu: “Người chính là Đoạn Sở đi, ngồi!”

“Các hạ hảo!” Đoạn Sở hành lễ, ngồi xuống.

Hà Thái San nhìn Đoạn Sở, phi thường gọn gàng dứt khoát nói: “Ta hôm nay bỗng nhiên mời ngươi lại đây, hy vọng ngươi không cần để ý chúng ta thất lễ.”

“Ngài khách khí.” Đoạn Sở mặt không đổi sắc, nhưng cũng không có nửa điểm thụ sủng nhục kinh (được sủng mà kinh sợ).

Hà Thái San nhìn nhìn Hà Dược Bản, trường tôn ánh mắt dao động co quắp bất an, chỉ tiếc rên sát không thành thép trừng mắt nhìn hắn một cái, hỏi Đoạn Sở: “Đoạn Sở người khế ước, xin thứ cho ta nói thẳng, ngươi cùng cửu điện hạ, không có ước định kết làm bầu bạn, phải không?”

Đoạn Sở thân sắc lạnh lùng, cho dù đoán được hắn cùng Úc Thịnh trạch chỉ có quan hệ ký khế ước thì như thế nào, muốn cố gắng cũng có thể đi hỏi Úc Thịnh Trạch. Đoạn Sở trong lòng bỗng nhiên buồn bực, đang còn nên nghĩ nên trả lời thế nào, càng hận thực lực của chính mình không đủ, mới có thể bị coi là cửa đột phá tốt nhất.

Hà Thái San thấy Đoạn Sở lộ vẻ mặt không vui, nhướn mày, lại nhìn thấy trường tôn trước mắt cầu xin, không khỏi thở dài: “Đoạn Sở người khế ước xin đừng trách móc, mẫu thân cửu điện hạ chính là đương kim vương hậu, cũng là đệ tử của ta, ta cũng coi như nhìn cửu điện hạ lớn lên, tính tình của hắn ta cũng biết. Nếu các ngươi thật sự ước định hôn ước, cũng sẽ không trở về hơn nửa tháng, còn chưa đi hoàng cung bái kiến bệ hạ cùng vương hậu.”

Đoạn Sở đầu mày nhăn lại khẽ buồn lòng, lại vẫn như cũ không nói gì.

Hà Dược Bản đỏ mặt, vẻ mặt chân thành nhìn Đoạn Sở giải thích: “Thực xin lỗi, ta trước kia tự biết chính mình là người thường, không xứng với cửu điện hạ, chưa bao giờ hy vọng xa vời, chỉ dám yên lặng chú ý. Bất quá nếu hắn có người khế ước thích hợp nhất, lại không tính toán cùng ngươi kết hôn. Ta nghĩ, ta cũng có thể theo đuổi hạnh phúc của chính mình.”

Hắn dừng một chút, còn thật sự khuyên bảo: “Cửu hoàng tử sẽ phải kết hôn, còn hơn để cho người khế ước khác, Đoạn Sở ngươi không biết, ta mới là người thích hợp nhất sao? Ta không biết ngươi có biết tình cảnh của chính mình không, nhưng ngươi chặt đứt liên hệ với Đoạn gia, Lục gia, Tề gia vẫn như cũ coi ngươi là người Đoạn gia, hưởng chỉ Lục Tân Quân tinh thần lực cùng cửu hoàng tử vừa vặn xứng đôi, sau khi Trữ Khang Trí kia gặp chuyện không may, năng lực có hy vọng nhất, kết quả ngươi lại xuất hiện, tương đương lại phá hủy đám hỏi của Lục gia. . . .”

Đoạn Sở mạnh trợn to mắt, nhin lại nhin, hỏi: “Ngươi nói Lục Tân Quân cùng Úc Thịnh trạch tinh thần lực xứng đôi? Độ xứng đôi cao không?”

Hà Dược Bản khó hiểu nhìn về phía Hà Thái San.

Hà Thái San trong lòng lại dâng lên tiếc hận đối với việc trường tôn không phải người khế ước, bất quá nếu có thể trở thành chính quân của cửu hoàng tử, nói không chừng còn là nhân họa đắc phúc.

“Không cao. Nhưng đối với gia tộc huân quý mà nói, có thể xứng đôi như vậy đủ rồi. Huống chi Lục Tân Quân là nhà bào chế thuốc thiên tài, gia tộc lại có chiến sĩ cấp 9 tọa trấn, lúc trước cơ hồ tất cả mọi người đều nghĩ, cửu điện hạ sẽ nhận nàng làm người khế ước của mình. Đương nhiên, nếu ngươi cảm thấy hứng thú với chế thuốc, ta cũng có thể chi điểm một phần.” Hà Thái San nói xong lời cuối cùng, lại tung ra hấp dẫn mà cơ hồ không có người khế ước nào chống lại được.

Đoạn Sở trầm mặc, khó hiểu hỏi: “Ta nhớ rõ danh sách tất cả chiến sĩ xứng đôi cùng người khế ước, nếu chiến sĩ có yêu cầu đặc thù, mặt trên cũng không biểu hiện tên chiến sĩ. Nếu cuối cùng không thể ký khế ước, thuyết minh lúc ấy không tính toán đi theo người Lục Tân Quân. Như vậy tin tức này, công khai không?”

Hà Thái San không nghĩ tới Đoạn Sở lại nhạy bén như vậy, tán thưởng nhìn hắn trả lời: “Cửu hoàng tử là chiến sĩ thiên tư cao nhất mấy trăm năm qua, người khế ước của hắn vẫn luôn bị người chú ý, cho nên cho dù hắn định ra tiêu chuẩn, thì người khế ước xứng đôi xuất hiện đều bị bản ghi chép làm bỏ qua. Tuy rằng không có công khai, lấy quyền thế Lục gia muốn biết, cũng không khó.”

Nàng thấy Đoạn Sở sắc mặt lại không tốt, bổ sung thêm một câu: “Kỳ thật trừ bỏ Lục gia, còn có một vị họ hàng xa của Tề gia, còn có vài vị đạt đến độ xứng đôi thích hợp, bất quá cũng không cao.”

Đoạn Sở tựa hồ có điểm mê mang, nhìn Hà Dược Bản hỏi: “Nhưng nếu Thịnh Trạch đều cự tuyệt bọn họ, hơn nữa hiện tại có ta, bọn họ không có khả năng lại xứng đôi không phải sao? Ký khế ước là cả đời.”

Hà Dược Bản theo bản năng phản bác: “Ai nói ký khế ước là cả đời, một bên từ vong sẽ hết!”

Nói xong, hần ý thức được chính mình nói cái gì, sắc mặt lập tức trắng bệch, bất quá vẫn là cường ngạnh giải thích: “Đương nhiên, đây là thập phần cực đoan, cũng là nguyên nhân thuốc cần nuốt bị liệt vào thuốc cấm.”

Tháng Mười Hai 25, 2015

59

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Chương 59

Hà Thái San vẫn âm thầm quan sát Đoạn Sở, nghe được Hà Dược Bản thất thổ nói ra lời thô lỗ cùng uy hiếp, Đoạn Sở tuy sắc mặt không tốt, nhưng nhìn vẫn bình tĩnh trầm ổn như cũ, không khỏi cảm khái ánh mắt cùng vận khí của cửu hoàng tử.

Lúc trước tin tức truyền đi, từ nguyên lão tới nghiệp đoàn chiến sĩ, cơ hồ tất cả mọi người đều rất thất vọng. Hoàng thất tuy rằng không tỏ thái độ, nhưng trầm mặc cũng là một loại thái độ.

Nghĩ đến buổi sáng hôm nay đột nhiên xuất hiện một loại kẹo kì lạ, còn có Áo Lợi Ngươi đi ra ngoài lấy bánh kẹo cùng ngàn vạn lần tình tệ trả giá cho nhiệm vụ chế tạo cơ giáp, chỉ sợ tất cả mọi người đều đã hạ thấp vị người khế ước này của cửu hoàng tử. Chẳng sợ kẹo chỉ hữu hiệu đối với chiến sĩ cấp thấp, Cấp Ngồi tinh hệ nhiều nhất chính là chiến sĩ cấp thấp, mà chiến sĩ cấp thấp lại rất ít người có người khế ước, bọn họ đối với thuốc ngưng thần cũng là rất quý trọng.

Theo Hà Thái San là một nhà chế thuốc cấp bậc tông sư thấy, lực ảnh hưởng của kẹo mang đến là rất rõ ràng. Tất cả chiến sĩ cấp cao, đều là từ chiến sĩ cấp thấp mà lên, chỉ cần Đoạn Sở không ngừng cung cấp bánh kẹo, mười mấy năm sau, Đoạn Sở đối với chiến sĩ cấp cao cũng sẽ có lực ảnh hưởng khó có thể tưởng tượng. Nếu Đoạn Sở có thể chế tạo ra bánh kẹo có hiệu quả với chiến sĩ cấp cao, thậm chí có thể có lợi cho cửu hoàng tử. Lúc trước nhà chế thuốc cấp bậc tông sư phát minh thuốc ngưng thần, mới có thể ngồi trên ngai vàng thánh quân (ở đây là ám chỉ cấp bậc tông sư, tiếng tăm trên vạn người, đứng ở đỉnh cao danh vọng).

“Đoạn Sở, hy vọng ngươi không cần để ý Dược Bản thất thổ, cũng chỉ vì hần rất để ý cửu hoàng tử, mới có thể nói ra lời không thoả đáng.” Hà Thái San nhẹ giọng giải thích, lại hoàn toàn buông bỏ đáng về tông sư, giống một trưởng giả bình thường yêu thương tôn tử, cẩn thận giải thích: “Dược Bản tiến vào học viện Đế Ma Tư, chính là nghĩ muốn tôn trọng lựa chọn của ngươi, miễn cho tương lai vì hần mà ảnh hưởng tới quan hệ ký khế ước của ngươi cùng cửu điện hạ. Vốn là tính toán tiến hành theo tuần tự, ai biết Hương Minh tự chủ trương lại chọc giận cửu hoàng tử, ta cũng chỉ là lo lắng, ngươi cho là Dược Bản muốn lợi dụng ngươi, mới có thể trực tiếp làm rõ.”

Đoạn Sở trước khi gặp đã sớm có dự đoán, âm thầm nghĩ phòng trừ chuyện chế thuốc, đối với Hà Thái San khẽ gật đầu, còn thật sự trả lời: “Đương nhiên, ta tuyệt đối sẽ không hiểu lầm.” Hần nói xong, nhìn về phía Hà Dược Bản, kỳ quái hỏi: “Ta chỉ là không rõ, ngươi thích Thịnh Trạch, vì sao lại tới tìm ta?”

Hà Dược Bản sững sờ, nhẹ giọng trả lời: “Ngươi là người khế ước của cửu điện hạ, chúng ta chủ yếu là muốn xác định quan hệ của các ngươi, có tính toán kết làm bầu bạn hay không? Bởi vì ngươi là người khế ước, là bầu bạn hợp lý nhất của cửu hoàng tử.”

“Vi vậy? Không phải càng nên hỏi Thịnh Trạch hay sao?” Đoạn Sở nhướn mày. “Ta nếu có quyết định này, ngươi chính là tình địch của ta, nếu không có, vô luận là ngươi hay Lục gia, đối với ta không có gì khác nhau.”

Hà Dược Bản quỳnh lên, vừa muốn nói gì, thân thể bỗng nhiên cứng đờ, lập tức về mặt ngưng lại, có điểm ngưng ngừng giải thích: “Các ngươi mới nhận thức hai tháng, cửu hoàng tử không phải không mang ngươi trở về hoàng cung hay sao? Hơn nữa ta vừa rồi nói đều là sự thật, với ta mà nói, tồn tại của ngươi là may mắn trời cho, nhưng đối với Lục gia vốn có người khế ước xứng đôi, ngươi cũng là trở ngại.”

Đoạn Sở cơ hồ đồng thời phát hiện, một cỗ tinh thần lực thập phần mật mờ dao động, cảm thấy hiểu rõ. Hần đứng lên, nhìn Hà Dược Bản trầm giọng: “Thật có lỗi, cảm tình của ta đi theo chiều hướng nào, không cần khai báo cho bất kỳ ai. Thịnh Trạch là chiến sĩ ký khế ước cả đời của ta, ngươi đề nghị như vậy, làm cho một người người khế ước dựa vào an nguy của bản thân mình, chọn lựa bầu bạn cho chiến sĩ ký khế ước, căn bản là vũ nhục đối với người khế ước, đâm vào tôn nghiêm của chiến sĩ! Về sau, thỉnh ngàn vạn lần không cần nhắc lại chuyện này!”

Hà Dược Bản sắc mặt nhất thời trắng bệch, mồ hôi lạnh tinh mịn chảy đầy trán, bảo hộ người khế ước là trách nhiệm của chiến sĩ, hần lấy chuyện tình ở Lục gia nói ra, quả thật chính là vũ nhục Úc Thịnh Trạch.

“Ta, ta chỉ là. . . .”

“Tốt lắm! Dược Bản, đề nghị của ngươi, đích xác thực dễ dàng đưa tới hiểu lầm.” Hà Thái San giận tái mặt ngăn chặn lời nói của Hà Dược Bản, ánh mắt chuyển hướng tới Đoạn Sở, gương mặt nghiêm túc ngược lại lộ ra nhiều điểm ý cười, trấn an nói: “Đoạn Sở, Dược Bản chỉ là có ý tốt nhắc nhở, mà hần

cũng là bởi vì tôn trọng người, mới muốn xác định người cùng cứu hoàng tử có tính toán kết hôn hay không thôi.”

Đoạn Sở mục đích đã đạt tới, cũng không quan tâm Hà Thái San nói gì, chỉ là đối với Hà Thái San hành lễ cáo từ: “Thật có lỗi, là ta kích động! Các hạ, ta còn có khóa học, hiện tại trước hết cáo từ.”

Hà Thái San thần sắc bất động gật đầu: “Vậy người phải nhanh đi đi. Nghe nói kẻo người chế tác đối với chiến sĩ tinh thần lực nổ tan xác có công hiệu trấn an, lần sau có cơ hội, chúng ta nói không chừng có thể tham thảo một phen về thuốc ngưng thần loại A.”

Đoạn Sở mỉm cười, rút rìe cùng Hà Dược Bản cáo từ, xoay người rời khỏi phòng viện trưởng.

Hà Dược Bản thấy hần đi rồi, cả người vô lực ngồi ở ghế mềm, qua nửa ngày, ngẩng đầu nhìn Hà Thái San, thần tình thất vọng xin giúp đỡ: “Tổ mẫu, hần không đồng ý, làm sao bây giờ?”

Hà Thái San lắc lắc đầu, nếu theo lời Hà Hướng Minh nói, sợ là đã sớm tức giận nói lời uy hiếp. Bất quá, trưởng tôn tính tình ôn hòa như vậy, nàng mới có thể cảm thấy được, trưởng tôn của mình cùng cứu hoàng tử cường thế lãnh ngạnh là thích hợp tương xứng nhất.

“Đoạn Sở nói cũng có đạo lý.” Hà Thái San nói, nhìn Hà Dược Bản sắc mặt càng trắng, thương tiếc khuyên bảo: “Dược Bản, cứu hoàng tử mới là chính chủ, người nếu thật sự hạ quyết tâm, nên chủ động theo đuổi hần mới đúng, nếu không Đoạn Sở đồng ý thì có lợi gì. Người có Tùng Phương Trai cùng ta làm hậu thuẫn, chẳng lẽ còn không lấy lòng được một chiến sĩ mới có người khế ước hay sao?”

Hà Dược Bản sừng sốt, hần chính là sợ Đoạn Sở từ giữa làm khó dễ, hơn nữa cũng là bởi vì Úc Thịnh Trạch trừ bỏ quân bộ cùng Mạc Người Lai, ngay cả hoàng cung cũng rất khó tìm được hần, không có Đoạn Sở làm người trung gian, hần phải làm sao để tiếp cận được Úc Thịnh Trạch đây.

“Đoạn Sở nếu ngay từ đầu liền cự tuyệt, chỉ sợ không phải người dễ dàng sửa chủ ý, người vẫn là đừng nghĩ đi đường tắt.” Hà Thái San trong mắt hiện lên khác thường: “Kỳ thật ta cũng nghĩ, có thể quyết tuyệt cắt đứt quan hệ huyết thống cùng Đoạn gia, tâm chí Đoạn Sở quyết đoán như vậy có thể thấy được hần rất mạnh mẽ, hần làm sao có thể để ý tới uy hiếp mà gia tộc luân quý mang đến.”

Hà Dược Bản suy ngẫm suy nghĩ, do dự nói: “Tổ mẫu, chẳng lẽ Tùng Phương Trai mang cho hần chỗ tốt, hay ngài một nhà chế thuốc tông sư chỉ điểm, hần cũng có thể khước từ sao?”

Đoạn Sở có thể không quan tâm tới uy hiếp, có lẽ là căn cứ vào tín nhiệm mù quáng đối với Úc Thịnh Trạch, nhưng hần có thể dễ dàng chế tạo ra kẹo trà sữa, đối với chế thuốc khẳng định có dã tâm không nhỏ, như vậy Hà gia mang đến cho hần chỗ tốt, chẳng lẽ Đoạn Sở thật sự không động tâm. Hà Dược Bản bỗng nhiên có điểm ảo não, hần hần là nên đổi lí do thoái thác mới đúng.

“Không, vô dụng. Đoạn Sở sẽ chỉ nói, lợi dụ như vậy là nhục nhã lớn nhất đối với hần!” Hà Thái San nghiêm mặt, từ khi nàng trở thành nhà chế thuốc tông sư, nhiều năm như vậy, chưa bao giờ có người khế ước nào, dám ở trước mặt nàng kiêu căng như vậy, đầu tiên là trực tiếp xem nhẹ nàng chủ động đưa ra chỉ bảo đối với việc chế thuốc, lại đưa ra uy hiếp, quả thực là không biết điều!

Hà Dược Bản lập tức nhớ tới lời nói của Đoạn Sở, nhất thời vừa thẹn lại tức, hốc mắt đỏ lên. Chính là không đợi hần nói chuyện, một thanh ngà ngón mang theo điểm trào phúng truyền đến.

“Xích, ta nói mà, tổ mẫu người cho hần mặt mũi hần còn không biết xấu hổ. Để Tùng Phương Trai cùng Hà Phụng các toàn lực truy giết, hơn nữa lực ảnh hưởng của tổ mẫu ngài, cho dù là người khế ước của cứu hoàng tử, cũng có thể làm cho hần ở học viện người khế ước nửa bước khó đi!” Thanh âm Hà Hướng Minh kiêu ngạo ương ngạnh truyền đến, nhìn đại ca của mình, khinh thường hừ hừ: “Đại ca, tính tình của người, cũng quá yếu đuối! Còn làm hại tổ mẫu.”

Hà Thái San sắc mặt ngưng trọng, nhìn về phía Hà Hướng Minh, thất vọng hỏi lại: “Người quên chủ nhân của Nguyên gia, là bạn thân nhất của cứu hoàng tử sao. Về phần Tùng Phương Trai, hừ, hôm nay hiệu quả của kẹo trà sữa truyền ra, có bao nhiêu chiến sĩ nguyện ý dùng tánh mạng đổi lấy kẹo này. Đoạn Sở còn lo lắng thiếu tài liệu thực nghiệm sao?”

Hà Hướng Minh bị kiềm hãm, không cam lòng ồn ào: “Tổ mẫu người là một nhà chế thuốc tông sư, chẳng lẽ còn không có quyết đoán như nhà chế tạo cơ giáp cao cấp sao? Mẫu thân của Mạch Duy, là chủ tịch của Tông Ngao Xá, đứa con nàng bị cứu hoàng tử ném ra đệ tam quân, liền dám hung ác nói, từ nay về sau tuyệt không nhận đơn đặt hàng của cứu hoàng tử! Người xem ngày hôm qua Áo Lợi người vừa đưa đơn đặt hàng, không phải bị nàng cự tuyệt.”

Hà Dược Bản cũng nhấn lại mị, nhẹ bác bỏ một câu: “Nói vậy bực gì đó, người cũng không nhìn xem kết quả. Cơ giáp của cứu hoàng tử vốn chính là đại sư cơ giáp hoàng thất tự mình lắp ráp, Toa Luân người khế ước chính là bởi vì việc này mới dám nói vậy. Kết quả thì sao, vương hậu lúc ấy liền tuyên bố, cắt đứt nguồn cung ứng thuốc bổ sung tinh thần lực cho trượng phu nàng Úc Phi Dương công tước. Mà Tông Ngao Xá mới vừa cự tuyệt đơn đặt hàng của Áo Lợi Người, cứu hoàng tử lại để lại tin tức về bánh kẹo, có một màn hôm nay ở học viện người khế ước, Tông Ngao Xá tương đương bị hung hăng tát một cái, thể diện đều mất hết.”

Nếu không, tổ mẫu cũng sẽ không vội vàng như vậy, muốn để Đoạn Sở đồng ý nên trước tìm hần trao đổi.

Hà Thái San đồng ý nhìn Hà Dược Bản, trưởng tôn cũng chỉ có đối mặt với chuyện của cứu hoàng tử, mới có thể tiến lùi đều không nắm chắc. Nàng trầm giọng cảnh cáo Hà Hướng Minh: “Chuyện hôm nay, người tốt nhất ngay trước mặt cho Đoạn Sở một lời giải thích, đừng có ý đồ khiêu khích hần, nếu không đừng trách ta làm tổ mẫu mà nhẫn tâm!”

Hà Hướng Minh không khỏi giật mình, hần chính là nhìn thấy Đoạn Sở, nên mới có ý theo đuổi mà tới, không nghĩ tới lại bị tổ mẫu răn dạy. Hần gật gật

đầu, nhỏ giọng nói: “Đã biết, chỉ biết là lại bất công.”

Nói xong, hắn quay đầu bước đi.

Hà Dược Bản cũng đứng lên, thần tình xấu hổ đối với Hà Thái San hành lễ: “Tổ mẫu, việc hôm nay, đều là do tôn tử không chịu thua kém. Ngài yên tâm, ta biết nên làm như thế nào.”

Hà Thái San thấy vẻ mặt kiên định của Hà Dược bản, nhớ tới hắn lúc trước một lòng say mê vẫn đau khổ kiềm nén, trong lòng lại dâng lên bất an.

Đoạn Sở tuy biết một chút về học viện chế thuốc, nửa điểm mặt mũi cũng không cho vị chế thuốc tông sư kia, khẳng định là đắc tội nặng. Bất quá chuyện có thể bị Hà Phụng Các cùng Tùng Phương Trai truy sát, hắn thật đúng là không lo lắng. Chuyện như vậy nếu thật sự phát sinh, cũng không tránh khỏi quá mực cười. Hắn vừa đi vừa nghĩ lần gặp mặt này, tổng cảm thấy Hà Thái San hạ thấp thái độ như vậy, khẳng định không chỉ vì nguyên do yêu thương tôn tử.

Mới vừa đi ra học viện chế thuốc, còn chưa kịp lấy ra cực tốc khí cá nhân, thanh âm kêu to đầy lo lắng của Dung Thu càng ngày càng gần.

“Tiểu Sở!”

Đoạn Sở ngẩng đầu, vừa lúc nhìn đến hai đạo thân ảnh một trước một sau nhanh chóng chạy tới.

“Dung Thu!” Đoạn Sở ngăn người, bỗng nhiên ý thức được cái gì, theo bản năng thả ra kết giới tinh thần lực, hỏi: “Là kiểm tra đo lường kẹo trà sữa đã ra kết quả?”

Hắn hoàn toàn không chú ý tới, nam tử tuổi trẻ bên người Dung Thu, khoe miệng run rẩy nhìn bọn họ, vẻ mặt ám ức.

Dung Thu là người thường, hoàn toàn không phát hiện dị động bên người, chỉ là cười gật đầu: “Đúng, giống như trước kia Nguyên Vĩnh Nghị nói, hai hiệu quả đều có trong kẹo, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng một viên kẹo, chống đỡ được ngăn ngừa mấy giây. . . . Khai thông. Đáng tiếc hiệu quả chống lên tựa hồ không được.”

Dung Thu nói phi thường mơ hồ, Đoạn Sở lại càng vừa lòng.

“Không có việc gì, ta đã bố trí kết giới, không có người nghe được.” Đoạn Sở giải thích nói.

Dung Thu tai lại đỏ lên, cẩn thận nói: “Àn, hiệu quả ngưng thần có thể dùng dụng cụ đo lường kiểm tra, nhưng hiệu quả khai thông thì không được. Ta là phân biệt tìm một, hai chiến sĩ cùng cấp 3, lại chọn sơ giai, bình ôn cùng đỉnh cấp, phát hiện kẹo trà sữa đối với bọn họ hiệu quả không giống nhau, số lượng phân biệt. . . .”

Đoạn Sở đối với công hiệu khai thông không thể kiểm tra đo lường cũng không kỳ quái, cùng tinh thần lực của người khế ước có quan hệ, rất nhiều thứ đều là như thế. Hắn khoát tay áo: “Người vẫn là sửa sang lại thành báo cáo thực nghiệm cho ta đi.” Số liệu kể lại như vậy, trình tự đối với hắn mà nói, kỳ thật cũng không cần thiết. Hắn cần trước hết học được cách dung nhập tinh thần lực vào lá trà bình thường mới được.

Dung Thu nháy mắt mấy cái, nghĩ đến hắn là sót ruột rồi đi, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lại vội vàng hỏi: “Tiểu Sở, vừa rồi, là tông sư tìm người sao?”

Đoạn Sở sững sờ, không nghĩ tới hắn tin tức linh thông như vậy, mới vừa gật đầu một cái, lại nhìn đến một nam tử tuổi còn trẻ đẹp trai tức giận hướng về phía hắn ngậy ngó cười, không khỏi nhăn lại mi.

Dung Thu đang muốn nói chuyện, thấy Đoạn Sở vừa lúc nhìn đến bạn tốt bộ dáng ngốc hồ hồ, cảm thấy có điểm mất mặt. Bất quá vẫn là làm hết phận sự thuật lại: “Cửu điện hạ tựa hồ đã biết, vẫn tìm người!”

Đoạn Sở bỗng nhiên tròn to mắt, vội vàng cúi đầu nhìn vòng thông tin của chính mình, quả nhiên, Úc Thịnh Trạch cùng Áo Lợi Người đều phát tin tức tới, lại không biết vì sao, vòng thông tin hoàn toàn không có thông tri cho hắn.

2

Tháng Mười Hai 25, 2015

60

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chương 60

Đoạn Sở mím môi, đối với Dung Thu gật gật đầu, xem kỹ tin tức của hai người.

Tin tức của Áo Lợi Ngươi, trừ bỏ cho biết, đại sư cơ giáp tỏ vẻ hứng thú với bánh kẹo, chính là đưa ra hy vọng đại sư cơ giáp có thể mặt đối mặt nói chuyện, dù sao bánh kẹo ở Cáp Ngồi tinh hệ chưa từng nghe nói qua, hẳn cần xác định hiệu quả cùng với lượng cung cấp.

Tin tức của Úc Thịnh Trạch phiền toái hơn, không chỉ hỏi cụ thể về sự việc phát sinh ở học viện người khế ước, còn nhắc tới kẹo trà sữa bị vương hậu cầm đi xét nghiệm, bởi vì ảnh hưởng do hiệu quả khai thông mang đến, vương hậu đêm nay tới Mạc Ngươi Lai.

Hai tin tức như vậy, hẳn đều không đáp lại, khó trách Úc Thịnh Trạch sốt ruột, chỉ sợ là đi tìm Túc Thiên hỏi, biết hẳn tới học viện chế thuốc, mới đề cho Dung Thu tìm hân.

Đoạn Sở đem những gì trải qua với Hà Thái San ở học viện chế thuốc, đơn giản trả lời cho Úc Thịnh Trạch, cũng giải thích dị thường của vòng thông tin, đồng thời nói cho Áo Lợi Ngươi đồng ý yêu cầu của vị đại sư cơ giáp kia. Hắn thật vất vả làm xong, nhìn về phía Dung Thu cáo từ: “Dung Thu, ta có việc trước rồi đi, nếu thuận tiện, hôm nay liền đem số liệu thí nghiệm đưa cho ta đi.”

“Hào, ta trước giao cho ngươi số liệu liên quan đến chiến sĩ cấp 3. Trong tay ta còn ít kẹo, chờ sau khi tan học tìm chiến sĩ đã ngoài cấp 3 thử hiệu quả, sau đó sẽ bổ sung cho ngươi.” Dung Thu gật gật đầu.

Tề Thành Hữu làm nền nửa ngày vội vàng tiến lên, chắn trước mặt Đoạn Sở.

“Đoạn Sở người khế ước, nhĩ hảo, ta. . . .” Tề Thành Hữu đang muốn tự giới thiệu, đầu vừa nhắc, chống lại ánh mắt màu đen của Đoạn Sở, vẻ mặt hoảng hốt, xuất thần nhìn vị người khế ước vừa mới trưởng thành này.

Đoạn Sở thấy nam tử ngọc hồ hồ vừa rồi lại làm trò trước mặt hắn thất thần, không khỏi nhăn lại mi: “Chuyện gì?”

Tề Thành Hữu gạt mình một cái, lấy lại tinh thần, lấp bắp giới thiệu nói: “Ta, ta là bằng hữu của Dung Thu, ta gọi là Tề Thành Hữu, chúng ta buổi sáng hôm nay đã gặp mặt tại cửa học viện Đế Ma Tư, ngươi có nhớ không, chính là người đứng bên cạnh Đỗ Tuấn Hạo. . . .”

Tề Thành Hữu còn muốn nói tỉ mỉ một chút, châm bỗng nhiên bị hung hăng đập một phát, hai chân gấp xuống, thiếu chút nữa mất mặt quỵ xuống, nhất thời hé ra khuôn mặt trưởng thành đồ bùng, nhưng thấy Dung Thu cảnh cáo nhìn hắn một cái, Đoạn Sở lại là vẻ mặt trầm ngưng, bỗng nhiên ý thức được chính mình lựa chọn một người kém cỏi để giới thiệu, ảo não tới mức thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi chính mình.

“Tiểu Sở, ngươi đừng để ý đến hắn. Hân hôm nay buổi sáng ăn kẹo trà sữa, đã nghĩ muốn tìm ngươi mua.” Dung Thu vội vàng giải thích, nhìn Tề Thành Hữu vẫn còn bộ dáng đồ mặt quần bách, nghĩ đến buổi sáng hôm nay vội vàng, ngữ khí vẫn là dịu đi, vì hắn nói tốt: “Thành Hữu đã là đỉnh cấp 2, tinh thần lực trong cơ thể vẫn luôn bị vây trong trạng thái bạo loạn, kẹo trà sữa đối với hắn hiệu quả tốt lắm, cho nên mới có điểm nóng này.”

Đoạn Sở ánh mắt nheo lại, Úc Thịnh Trạch là chiến sĩ bẩm sinh cấp 7, Nguyên Vinh Nghị cũng là cấp 5, bọn họ nói không gian trà son hiệu quả không hơn thuốc ngưng thần loại A, Đoạn Sở cũng liền sơ sót, hoàn toàn xem nhẹ hiệu quả ngưng thần khai thông ẩn chứa trong kẹo đối với chiến sĩ cấp thấp. Có hiệu quả nhanh chóng như thế, cũng khó trách Úc Thịnh Trạch có tự tin dùng trà thực thay thế được ki trân dị bảo khác. Về phần Tề Thành Hữu cùng Đỗ Tuấn hạo có quan hệ gì, hẳn căn bản không quan tâm, cho dù là người Đoạn gia muốn mua, hẳn cũng có thể bán.

“Trong tay ta chỉ còn mấy viên kẹo trà sữa làm thí nghiệm, nếu ngươi còn cần, chỉ sợ phải đợi tới lần chế tác tiếp theo.”

“Từ từ chờ, ta nhất định chờ!” Tề Thành Hữu liên tục lên tiếng trả lời, cả khuôn mặt đều tỏa sáng, nhìn chăm chú vào Đoạn Sở ánh mắt lóng lánh khác thường.

Đoạn Sở nhếch môi, đi về phía sau Dung Thu, vào cực tốc khí cá nhân, hóa thành đoàn ánh sáng bay về phía học viện người khế ước.

Mới vừa trở lại khu ký túc xá học viện người khế ước, vòng thông tin liền truyền đến thông tin của Úc Thịnh Trạch.

Nhìn thấy hư ảnh của Úc Thịnh Trạch xuất hiện trước mặt hắn, Đoạn Sở ngưng ngưng giải thích: “Thịnh Trạch, là ta không tốt, không có đúng lúc thông tri cho ngươi.”

“Đừng lo, phòng hiệu trưởng của học viện Đế Ma Tư, phòng họp thường vụ, các đại viện lớn cùng đấu trường sinh tử, đều che chắn tin tức nhắc nhở.” Úc Thịnh Trạch cẩn thận đánh giá Đoạn Sở, sau đó trầm giọng tuyên bố quyết định mới vừa hạ: “Ta về sau, sẽ làm cho Túc Thiên càng làm hết phận sự hơn nữa.”

Úc Thịnh Trạch rõ ràng lưu loát, nhất thời làm cho Đoạn Sở không nói được gì. Hân ở trên trái đất, đau đầu nhất chính là chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay, liền làm cho mọi người khẩn trương bất an. Lúc trước Úc Thịnh Trạch chính là yêu cầu Túc Thiên, ở thời điểm hắn rời khỏi học viện người khế ước thì đi theo phía sau. Không nghĩ tới đến học viện chế thuốc, liền biến thành Úc Thịnh Trạch tính toán tùy thời nắm giữ hành tung của hắn.

Nhưng Úc Thịnh Trạch cho dù bá đạo trực tiếp, Đoạn Sở cũng không có phản cảm bị xâm phạm riêng tư, ngược lại có loại cảm động chưa xốt đã lâu bởi vì người nhà chuyện bé xé ra to.

Nghĩ vậy, Đoạn Sở cong lên mặt mày. “Hào. Về sau ta đi nơi nào, nhất định trước tiên sẽ nói cho ngươi. Bằng không, ngươi liền phạt Túc Thiên được rồi.”

Úc Thịnh Trạch không nghĩ tới Đoạn Sở dễ dàng như vậy liền tiếp nhận, tức giận dâng cao lúc trước liền biến mất, gạt mình lảng lảng nhìn Đoạn Sở.

Thanh niên ánh mắt trầm tĩnh, thần sắc nhu hòa, tựa hồ thật sự không ngại hành tung bị bại lộ trước mắt người khác.

“Tiểu Sở, người đáp ứng ta!” Úc Thịnh Trạch dặn dò, gật gật đầu, gọn gàng dứt khoát cắt đứt thông tin.

Đoạn Sở ngẩn người, bỗng nhiên cười ha ha. Nếu hắn không có nhìn lầm, Úc Thịnh Trạch thế nhưng tai đều đỏ. Tuy rằng không hiểu Úc Thịnh Trạch vì cái gì quần bách như vậy, cũng không gây trở ngại việc Đoạn Sở cười mỉa mắt.

Thông tin của Nguyên Vĩnh Nghị, chính là lúc này truyền vào. Nhìn Đoạn Sở khí sắc phi thường tốt, Nguyên Vĩnh Nghị nhin không được trở mình xem thường.

“Người cao hứng như vậy? Khẳng định không phải bởi vì công hiệu ngưng thần khai thông của kẹo trà sữa, càng không thể là vì được nhà chế thuốc tông sư mời, chẳng lẽ là thành công dập tắt lửa giận của Úc Thịnh Trạch?”

Đoạn Sở mỉm môi, che dấu khác thường nơi đáy mắt, không đáp hồi lại: “Người tìm ta, bởi vì kẹo trà sữa?”

Nguyên Vĩnh Nghị “Thiết” một tiếng, bữu môi, gật đầu hỏi: “Tiểu Sở, người có nghĩ tới, kẹo sữa là người muốn cùng người khế ước trao đổi, hay là bán ra cho chiến sĩ trong phạm vi rộng? Phải biết rằng, Cấp Ngồi tinh hệ không sản xuất lá trà, trái đất lại rất xa xôi. Nếu không đủ lợi nhuận, chỉ sợ rất khó chống đỡ được việc đi tinh cầu cự ly xa như vậy.”

“Đương nhiên là muốn bán ra cho chiến sĩ, người khế ước có bánh kẹo, cũng bắt quá là muốn nghiên cứu công hiệu khai thông trong đó mà thôi.” Đoạn Sở trả lời, hắn phải về nhà, đương nhiên là muốn mở rộng lực ảnh hưởng, mới có lợi ích đối với hắn và trái đất.

Huống chi, hôm nay hắn bị ngoại nhân không duyên cớ kêu đi, cường bức lợi dụ suy nghĩ muốn can thiệp vào việc tư của hắn cùng Úc Thịnh Trạch, nói đến cùng chính là bởi vì lực ảnh hưởng của hắn không đủ. Chỉ trao đổi với người khế ước, hắn cũng có năng lực, nhưng không thể bằng nhà chế thuốc tông sư cao cao tại thượng. Hắn không có khả năng mỗi lần đều lôi Úc Thịnh Trạch ra làm bia đỡ.

Nguyên Vĩnh Nghị chợt thấy rõ ràng trong mắt Đoạn Sở chợt lóe một tia sáng lạnh rồi biến mất, mỉa mỉ mắt, cảm thấy hiểu rõ.

“Đoạn Sở, vậy người có lo lắng, kẹo ra sữa bán ra kiểu gì?” Nguyên Vĩnh Nghị phần chần chừ, không đợi Đoạn Sở nói, liền nói ra tính toán trong lòng: “Người không có khả năng mỗi lần đều có nhiệm vụ chế tạo cơ giáp như vậy, cũng không thể nhận tất cả đơn hàng của chiến sĩ với người, đúng không? Nhưng mở cửa hàng, trước mắt Cấp Ngồi tinh hệ, không có nhiều lá trà như vậy cung cấp cho người chế tác. Mà bánh kẹo được hiệu rõ ràng như thế, người có muốn cùng Nguyên Cẩm Đường hợp tác?”

Đoạn Sở rốt cục biết được Nguyên Vĩnh Nghị lôi kéo cái gì, mục đích dĩ nhiên là hy vọng hắn có thể đem kẹo bán ra ở Nguyên Cẩm Đường, hắn không am hiểu việc buôn bán, lại không hiểu giá thị trường, có thể có người tín nhiệm hỗ trợ, với hắn mà nói không thể tốt hơn. Chính là, bánh kẹo chung quy chỉ là đồ ăn từ thực vật, tựa như Tuyết Ngưng quả cùng Xích Tinh quả, nhà cây chỉ sợ không cho phép mình mình bán ra.

Đoạn Sở đem nghi ngờ hỏi ra, Nguyên Vĩnh Nghị vừa nghe là biết hắn nguyên ý. Tuy rằng cũng có nắm chắc Đoạn Sở cũng chung ý tưởng với mình, bất quá vẫn là bởi vì Đoạn Sở không chút do dự đồng ý mà vui vẻ không thôi. Nghĩ vậy gần nhất, hắn có lẽ không cần vì cung ứng cho Nguyên Cẩm Đường các loại tài nguyên cao cấp, mà phải mang theo đoàn săn bắn đi chung quanh bên ba, có nhiều thời gian cùng Dung Thu tình chàng ý thiếp, Nguyên Vĩnh Nghị càng cao hứng, cười tùm tùm trả lời:

“Yên tâm đi, ta nghĩ tất cả chiến sĩ, đều chỉ biết đem kẹo trà sữa thành thuốc ngưng thần loại A mà đổi đãi, cho dù người chế tác không phải kẹo mà là . . .”

“Như vậy sao được!” Đoạn Sở lập tức biến sắc mặt, nghĩ tới hành vi phung phí của trời của Nguyên Vĩnh Nghị, đánh gãy lời nói của hắn, còn oán hận trừng mắt nhìn hắn: “Bánh kẹo chính là đồ ăn, nếu không thể ăn, làm sao có thể gọi là bánh kẹo!”

Nguyên Vĩnh Nghị cùng Đoạn Sở thời gian ở chung cũng không ngắn, biết hắn đối với những thứ liên quan đến lá trà sẽ trở nên thập phần so đo, phi thường thông minh lựa chọn không đi tranh luận. Bất quá ngẫm lại cũng thấy không cam lòng, hắn cùng Úc Thịnh Trạch đều đồng dạng là ngum lớn uống trà, vì cái gì hắn sẽ bị châm chọc khiêu khích, Úc Thịnh Trạch lại muốn uống như thế nào liền uống như thế ấy?

“Tiểu Sở, người tựa hồ cùng Thịnh Trạch càng ngày càng thân mật?” Nguyên Vĩnh Nghị tự nhận mình vô cùng cố gắng hoàn thành chức trách mai mối, cố ý bày ra vẻ mặt ai oán nói: “Người xem, rõ ràng là chúng ta nhận thức trước!”

Đoạn Sở không khỏi bật cười, không chút lưu tình tuyên bố: “Nhưng Thịnh Trạch là chiến sĩ ký khế ước của ta, chúng ta vốn nên thân mật khăng khít.”

“Úc.” Nguyên Vĩnh Nghị cố ý kéo dài ngữ điệu, vẻ mặt mờ ám đối với Đoạn Sở nói: “Thân mật khăng khít a! Ta còn nghĩ chỉ có bầu bạn mới có thể như vậy đi? Xem ra người đây là, cùng Thịnh Trạch giống nhau cũng không tính toán tìm bầu bạn?”

Đoạn Sở há mồm đã nghĩ trả lời, hắn vốn cũng không tính toán tìm kiếm bầu bạn, rồi lại dừng lại. Nhìn bộ dáng của Nguyên Vĩnh Nghị chỉ biết, nếu hắn thật sự nói như vậy, chỉ sợ câu tiếp theo của Nguyên Vĩnh Nghị sẽ là, “Hai người cùng không tính toán nhận, rõ ràng các người đã thông đồng.”

Nghĩ vậy, Đoạn Sở không biết vì sao có điểm chột dạ. Hắn nhớ tới Hà Dược Bản từng nói “Cửu hoàng tử sẽ phải kết hôn” thì trong lòng đặc ý. Hôm nay ở trước mặt Hà Thái San, hắn đứng lý hợp tình phân bác Hà Dược Bản, không phải bởi vì lúc trước Úc Thịnh Trạch trầm tĩnh tiết thiết nói. Mà là thời gian này, tựa hồ ở chỗ sâu nhất trong lòng hắn, liền thật sự đồng ý Úc Thịnh Trạch vì không làm bất hòa lẫn nhau mà quyết định không tìm kiếm bầu bạn.

Buổi chiều, Đoạn Sở đã xong chương trình học đi lên phi hành khí của Úc Thịnh Trạch, một đường trăm dặm trở về Mạc Ngươi Lai.

Úc Thịnh Trạch mặc dù có điểm khó hiểu, nhưng càng nhiều là lo lắng Đoạn Sở đổi ý. Nhưng là, ngay khi hắn phải hạ phi hành khí, Đoạn Sở bỗng nhiên giữ chặt hắn, lấp bắp đem chuyện trải qua ở phòng viện trưởng nói một lần.

Úc Thịnh Trạch hai mắt trở nên u lãnh, ngay khi Đoạn Sở nghĩ hắn là bất mãn mình tự chủ trương, “Đường đường là nhà chế thuốc tông sư, dám uy hiếp một người khế ước mới trưởng thành!” Úc Thịnh Trạch nổi giận, tinh thần lực nhất thời hỗn loạn. Đoạn Sở theo bản năng giữ chặt hắn, tia tinh thần lực thậm chí không kịp thông qua chung đoạn, liền trực tiếp xâm nhập vào cơ thể Úc Thịnh Trạch.

Một cổ run rẩy ở chỗ sâu trong linh hồn truyền đến, Đoạn Sở mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Úc Thịnh Trạch ở trong gang tấc, bỗng nhiên cảm thấy được, nếu cái giá phải trả là hắn phải độc thân cả đời, có thể có được một người thân mật khẳng khí, làm bạn cả đời, có lẽ, là may mắn lớn nhất từ khi hắn sống lại đến nay mới đứng.

“Địch địch địch”, phi hành khí bỗng nhiên phát ra tiếng cảnh báo, tay Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên di chuyển, cabin trở nên trong suốt, một nữ tử nhã nhặn lịch sự hào phóng kinh ngạc đứng ở bên ngoài.

“Di, Thịnh Trạch các ngươi đang làm cái gì, lâu như vậy còn không xuống dưới?”

Tháng Mười Hai 25, 2015

61

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Chương 61

Đoạn Sở đầu tiên là ngăn ra, bất quá rất nhanh liền ý thức được, người ngoài cabin khẳng định cùng Úc Thịnh Trạch có quan hệ. Hắn đang định buông tay, lại bị Úc Thịnh Trạch phản thủ bắt lấy.

“Là mẫu thân của ta, Lộ Dịch Toa, đi thôi.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng nói, mở cửa, kéo theo Đoạn Sở đi xuống mặt đất, đi đến trước mặt Lộ Dịch Toa, giải thích nói: “Mẫu thân, đây là Tiểu Sở, vừa rồi là hắn giúp ta khai thông tinh thần lực.”

Đoạn Sở không khỏi chột dạ đứng thẳng lên. Tay hơi hơi động muốn tránh, muốn giãy khỏi tay Úc Thịnh Trạch lại bị kim hãm, rồi lại lo lắng động tác quá lớn ngược lại gây thêm chú ý, chỉ đành tận khả năng lễ phép hành lễ: “Đoạn Sở kiến quá vương hậu điện hạ.”

Lộ Dịch Toa thật sâu nhìn hắn một cái, ngay khi Đoạn Sở nghĩ tới lần này gặp mặt sẽ bị đâm chọc, khiêu khích, Lộ Dịch Toa khuôn mặt xinh đẹp cười rộ lên, hướng về phía Đoạn Sở ôn nhu nói: “Không cần giữ lễ tiết như vậy, nếu không ngại, liền như Úc Thịnh Trạch, gọi ta là mẹ mẹ đi?”

Đoạn Sở sắc mặt cứng đờ, còn chưa kịp đáp lại, Úc Thịnh Trạch đã bất mãn nói: “Mẫu thân, ta cũng không gọi ngươi như vậy.”

Lộ Dịch Toa khóe miệng run rẩy, trừng mắt nhìn đứa con: “Cũng bởi vì ngươi không chịu kêu ta như vậy, ta mới làm cho Tiểu Sở kêu ta là mẹ mẹ, ta chỉ có nguyện vọng nhỏ như vậy, ngươi làm đứa con không phải nên thỏa mãn ta sao?”

Nàng nói xong, vừa vui cười vừa đối với Đoạn Sở nói: “Ngươi là người khế ước của Thịnh Trạch, liền cùng con ta giống nhau, ngươi nếu cảm thấy không tốt, ta liền nhận ngươi làm nghĩa tử của ta, như vậy xưng hô tuyệt đối không thành vấn đề.”

“Không được!”

“Thật có lỗi. . . .” Đoạn Sở nói một nửa, chợt nghe Úc Thịnh Trạch nói, vội vàng dừng lại, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch.

“Mẫu thân, đừng hồ nháo!” Úc Thịnh Trạch sắc mặt đã trầm xuống.

Lộ Dịch Toa cũng thu lại tươi cười, một đôi mắt phượng giống Úc Thịnh Trạch như có hàn băng sắc bén, lạnh giọng hỏi lại: “Ta như thế nào hồ nháo, chẳng lẽ ta lấy thân phận vương hậu nhận nghĩa tử, lại có thể gây hại cho Đoạn Sở sao? Huống chi, chiến sĩ cùng người khế ước thân như người nhà, cho các ngươi thêm thân phận huynh đệ, chẳng lẽ không phải càng thêm danh chính ngôn thuận!”

Úc Thịnh Trạch vừa nghe, trên người hàn khí tỏa ra bốn phía: “Mẫu thân, ngươi hy vọng ta cùng Tiểu Sở, giống như ta cùng nhóm hoàng huynh của ta sao?”

Lộ Dịch Toa nghe vậy, sắc mặt ngần ngừ, nhìn lại mi nhìn về phía Đoạn Sở trầm mặc không nói, nhẹ giọng hỏi: “Nếu quan hệ ký khế ước thật sự ổn định như vậy, các chiến sĩ sẽ không trăm phương nghìn kế muốn có được thực tâm của nhóm người khế ước, mà nhóm người khế ước cũng sẽ không cam chịu quy tắc ngầm tuyển định bầu bạn của chiến sĩ mấy ngàn năm qua. Đoạn Sở, ngươi không hy vọng hai bên, càng thêm vững chắc sao?”

Đoạn Sở ngay từ đầu đã bị đề nghị của Lộ Dịch Toa làm giật mình, dư quang nhìn thấy Úc Thịnh Trạch vẻ mặt không hồn giận, ngược lại cảm thấy kiên định, nhếch môi nhìn về phía Lộ Dịch Toa: “Vương hậu điện hạ, cùng cố quan hệ cũng là cảm tình hai bên tự nguyện. Huynh đệ sẽ có ngày phản bội, bầu bạn đồng dạng sẽ có lúc thành thù, đối lập mà nói, ký khế ước là giao phó tính mạng bản thân mình cho người khác mới có thể tạo thành quan hệ ổn định nhất.”

Lộ Dịch Toa bỗng nhiên khiêu mi, cực kì không phù hợp với hình tượng tao nhã, ánh mắt nhìn chằm chằm Đoạn Sở nói: “Không tồi, nhưng nếu so sánh với tình thân huynh đệ cùng tình yêu với bầu bạn, ký khế ước cũng chỉ là tình thân lực phù hợp nên dựa vào nhau. Người ký khế ước phù hợp với Úc Thịnh Trạch tuyệt không phải chỉ có một mình ngươi. Ngươi sẽ không nghĩ tới, dưới tình huống các người thân phận địa vị kém xa nhau, sinh mệnh có thể bị đe dọa, ta làm sao biết ngươi có thể thỏa hiệp hay không? Hoặc là, nếu ngươi về sau có người mình yêu, ta làm sao có thể tin tưởng, ngươi còn có thể toàn tâm toàn ý trợ giúp con ta?”

Tay bị Úc Thịnh Trạch dùng sức nắm chặt, Đoạn Sở không hề động, chính là còn thật sự nhìn Lộ Dịch Toa, bình tĩnh trả lời: “Nếu thật sự có người muốn uy hiếp sinh mệnh của ta, ta nghĩ cho dù là nghĩa tử của vương hậu hay là thân phận bầu bạn của Úc Thịnh Trạch, cũng sẽ không có cái gì khác nhau, thỏa hiệp liền càng không có ý nghĩa. Về phần bầu bạn của ta,” Đoạn Sở ngẩng đầu thấy mặt Úc Thịnh Trạch đã biến sắc, hướng hấn cười cười nói: “Thịnh Trạch, nếu ngươi không tính toán thay đổi chủ ý, ta nghĩ, ta cũng vậy.”

Úc Thịnh Trạch nhìn thấy ánh ngược của hấn trong đôi mắt màu đen của Đoạn Sở, cảm giác khô nóng xa lạ từng có lại xuất hiện. Hấn không thể không chế mà ánh mắt nóng lên, nếu không phải có Lộ Dịch Toa ở ngay bên cạnh, có lẽ hấn đã mạnh mẽ ôm lấy Đoạn Sở, để biểu đạt sự xúc động quay cuồng đang nảy lên trong lòng.

Lộ Dịch Toa không biết Úc Thịnh Trạch từng quyết định gì, chỉ là nhìn hai người đối diện nhau, có một loại không khí ăn khớp khó có thể nói lên lời giữa hai người, nâng phát hiện, kỳ thật hai người ký khế ước, so với nâng tưởng tượng còn vững chắc hơn nhiều. Cũng không phải Úc Thịnh Trạch vì nhất thời muốn ứng phó với áp lực từ nâng cùng hội nguyên lão, quân bộ mà tùy tiện ký khế ước.

“Cho dù như vậy, gọi ta là vương hậu cũng không tránh khỏi quá mức xa cách.” Lộ Dịch Toa mỉm cười, lập tức không còn vẻ gầy gầy lúc này, vẻ mặt thoải mái nói: “Vậy kêu ta A Toa đi?”

Úc Thịnh Trạch quay đầu lại, đang định há mồm phản đối, Đoạn Sở đã hô lên: “A Toa.”

Đoạn Sở cảm thấy gọi như vậy cũng tốt, hơn nữa tuy rằng lúc trước Lộ Dịch Toa biểu hiện một mực bức ép hấn, nhưng bắt quá chỉ là lo lắng của mẫu thân. Nếu là những người khác, Đoạn Sở căn bản sẽ không để ý tới, tựa như hấn biết rõ Hà Thái San lấy thân phận nhà chế thuốc tông sư để giúp đỡ chỉ bảo cho hấn, hấn cũng không có tí cảm kích nào. Lộ Dịch Toa là mẫu thân Úc Thịnh Trạch, điều này cũng đủ làm cho hấn mang theo tôn trọng cùng mức độ nhượng bộ nhất định.

Lộ Dịch Toa cong lên mặt mày, nhìn ra được, cả khuôn mặt đều đang cười. “Nếu như vậy, Tiểu Sở, Thịnh Trạch ta đã có thể giao cho ngươi.” Lộ Dịch Toa vô cùng thân thiết kéo tay Đoạn Sở.

Đoạn Sở dừng một chút, tuy rằng những lời này của Lộ Dịch Toa thật sự không có ý nghĩa khác, bắt quá nghĩ đến người Cáp Ngồi tình hệ đối với tình thân lực cùng người ký khế ước rất coi trọng, vẫn là lựa chọn gật đầu: “Thịnh Trạch là chiến sĩ của ta.”

Úc Thịnh Trạch nghi hoặc nhìn mẫu thân nhà mình thay đổi sắc mặt, thấy Lộ Dịch Toa bỗng nhiên hướng hấn quai dị cười cười, vòng thông tin chấn động một chút, hấn cúi đầu, “Tiểu Sở thật sự là đứa nhỏ tốt, ngươi cần phải quý trọng người ký khế ước như vậy.”

Úc Thịnh Trạch càng thêm kỳ quái, bắt quá Lộ Dịch Toa nếu chỉ dùng vòng thông tin, cũng có nghĩa là nàng không phải đang diễn trò trước mặt Đoạn Sở, Úc Thịnh Trạch cũng chỉ đành tạm thời buông tha.

Ba người rất nhanh trở về đại sảnh, Áo Lợi Ngươi vẫn luôn chờ trong này, Úc Thịnh Trạch không đợi hấn tìm Đoạn Sở, liền phái hấn cùng Phở Lôi Tư đi sắp xếp bữa tối. Đoạn Sở ngồi xuống, nghĩ đến lúc đầu Úc Thịnh Trạch đã nói, Lộ Dịch Toa lại đây là vì bánh kẹo, liền từ nhẫn không gian xuất ra Bạch Hào Ngân Châm.

Trong ly thủy tinh trong suốt là lá trà hình kim châm dài có lông trắng, theo nước sôi rót vào, lá trà tựa như thạch nhũ đan xen vào nhau dựng đứng lên, nước trà màu vàng mang theo mùi thơm ngát khác thường, hơn nữa có sức hấp dẫn trầm lắng đặc biệt.

Lộ Dịch Toa thật vất vả từ trong động tác tao nhã như mây bay nước chảy lưu loát sinh động của Đoạn Sở mà hoàn hồn, ánh mắt dời về phía ly thủy tinh tản ra mùi thơm lạ lùng, trong ánh mắt rất cuộc nhìn không thấy cái khác.

Úc Thịnh Trạch lại hết sức chăm chú nhìn hai tay thon dài của Đoạn Sở, cùng nửa khuôn mặt quen thuộc lộ ra, không như lúc trước ở trước mặt hấn bày ra vẻ trúc trắc, Đoạn Sở tựa hồ hoàn toàn dứt bỏ bản khoan, ở trước mặt bọn họ bày ra thân tình an tĩnh, nếu lúc trước ở Nguyên Trạch Y Duyệt Tắt, hấn nhìn đến cũng là tư thái tao nhã như vậy của Đoạn Sở, chỉ sợ cũng sẽ không hoài nghi cảm giác của chính mình.

“Thịnh Trạch?” Đoạn Sở buồn cười nhìn ánh mắt ngốc lãng của Úc Thịnh Trạch, nhẹ nhàng đem ly trà đẩy về phía hấn, nhẹ giọng nhắc nhở: “Trà vẫn là nhân lúc nóng uống mới tốt.”

Úc Thịnh Trạch tiếp nhận trà, đang chuẩn bị nâng tay.

“Chờ một chút!” Lộ Dịch Toa bỗng nhiên đánh gãy hấn, vẻ mặt kích động nói: “Trước kia ngươi đã uống qua, vậy lần này, chờ lạnh đi hãy uống!”

Úc Thịnh Trạch nghe vậy, liếc mắt nhìn nàng một cái, không chút do dự uống xuống.

Lộ Dịch Toa bất mãn kêu lớn lên: “Hào a, ngươi cmn (tiếng chửi nhá) ta nói cũng không nghe theo, thế nhưng. . . .”

“A Toa, ngài thỉnh!” Đoạn Sở mỉm cười, đẩy một ly về phía Lộ Dịch Toa, nhẹ giọng đánh gãy nàng.

Lộ Dịch Toa sừng sốt, ngờ ngác nhận lấy, không đợi phản ứng, nàng liền đem nước trà uống xuống. Một cỗ hương khí thấm vào ruột gan tựa hồ lan tràn ra cả thể xác và tinh thần, tựa hồ cả người đều được trấn an tốt lắm. Nàng thậm chí chưa kịp chú ý tới công hiệu đặc biệt mà nước trà mang đến.

“Tiểu Sở, này. . . .” Lộ Dịch Toa bỗng nhiên thở dài, cũng không tiếp tục trách cứ Úc Thịnh Trạch. Từ lúc Úc Thịnh Trạch cùng Mạch Duy đem trà cùng tư liệu liên quan ở trái đất cho nàng, nàng cũng một mực nghiên cứu công hiệu ngưng thần của lá trà, nhưng trừ bỏ gia tăng số lần đo lường tính toán, nàng vẫn không có biện pháp tìm được cách gia tăng công hiệu ngưng thần của lá trà. Chính là lúc này đây, Đoạn Sở chỉ đơn giản phao trà, nàng lại phát hiện được nguyên nhân người trái đất coi trọng trà như vậy. Cho dù xem nhẹ công hiệu đối với tinh thần lực, trà có thể trấn an lòng người, thần kỳ cỡ nào.

Lộ Dịch Toa bình tĩnh uống hết nước trà Đoạn Sở đưa tới, nhẹ nhàng buông chén trà, ôn nhu hỏi: “Tiểu Sở, ngươi có phát hiện, thời điểm ngươi phao trà, tựa hồ ngươi cùng trà, còn có nước trà, có loại nhịp nhàng kỳ quái, giống như là có năng lượng bình thường nhìn không thấy.”

Đoạn Sở lúc này đã thấy hai Tử Tinh thú lao lại đây, vừa mới vì chúng nó tặng thêm một ly trà, nghe được lời nói của Lộ Dịch Toa liền sừng sốt, nghĩ lại toàn bộ quá trình phao trà, ánh mắt liền chuyển hướng tới Úc Thịnh Trạch.

Chính là không đợi hần hỏi, Úc Thịnh Trạch liền gật gật đầu trả lời: “Lúc này, so với dĩ vãng đều tốt hơn, hơn nữa ta còn có thể cảm nhận được hiệu quả khai thông.”

Đoạn Sở trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra ý cười. “Xem ra tập trung dung nhập tinh thần lực, đích xác rất trọng yếu.”

Lộ Dịch Toa nghĩ tới hần nói chính là toàn bộ tư tưởng đều chú ý vào việc dung nhập tinh thần lực, đương nhiên gật đầu: “Đương nhiên, người khế ước chế tạo thuốc, chính là muốn có thể dung nhập tinh thần lực cao nhất.”

Nàng nói xong, phi thường cảm thấy hứng thú hỏi Đoạn Sở: “Kẹo trà sữa của ngươi hiệu quả kém rất lớn, ta một chút cũng chưa phát hiện nó có an tâm. . . .”

Nàng vừa dứt lời, mạnh đứng lên, thậm chí ngay cả đánh nghiêng chén trà cũng không chú ý, liền vội vàng hỏi: “Tiểu Sở, ngươi thường xuyên uống trà sao?”

Đoạn Sở kinh ngạc gật đầu.

“Chẳng lẽ ngươi chưa phát hiện, nước trà đối với tinh thần lực của ngươi cũng có hiệu quả?” Lộ Dịch Toa kêu lên.

Úc Thịnh Trạch lo lắng đứng dậy: “Mẫu thân, ngươi trước ngồi xuống rồi nói.”

Lộ Dịch Toa cũng phát hiện chính mình thất thố, vội vàng điều chỉnh sắc mặt, ngồi xuống, nhìn bộ dáng khó hiểu của Đoạn Sở, kiềm chế hưng phấn nói: “Ngươi mới đến trường, còn không biết. Kỳ thật phẩm là thuốc đối với tinh thần lực hữu hiệu, chiến sĩ cùng người khế ước đều mong ước. Ví dụ đơn giản nhất là, thuốc ngưng thần. Người khế ước cũng thích hợp dùng, chỉ là người khế ước tinh thần lực tính chất đặc biệt mềm mại, cho nên trên cơ bản, trừ bỏ bên ngoài là bổ sung cùng làm dịu tinh thần lực, hiệu quả khác của thuốc đều nhìn không ra.”

Nàng bỗng nhiên cất cao tiếng nói: “Chính là vừa rồi, ta thế nhưng có thể cảm nhận được nước trà đối với ta có hiệu quả trấn an.”

Đoạn Sở có điểm mờ mịt: “Lá trà còn có loại hiệu quả này.”

“Điều này nói lên, lá trà đối với tinh thần lực có tác dụng phi thường ôn hòa, khó trách nó có thể tạo được tác dụng khai thông tinh thần lực.” Lộ Dịch Toa khẳng định nói, nhìn thấy Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch còn chưa lĩnh hội được, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhắc nhở: “Tiểu Sở, tinh thần lực của ngươi từng bị thương, nếu nước trà có thể đối với ngươi có công hiệu trấn an, liên ý nghĩa nó cùng thuốc ngưng thần loại A đều có công hiệu chữa trị tinh thần lực bị hao tổn của chiến sĩ như nhau, cực kì có khả năng chữa khỏi thiên phú tinh thần lực của ngươi!”

Tháng Một 3, 2016

62

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 62

Lời nói của Lộ Dịch Toa làm cho Đoạn Sở xúc động phi thường lớn, hẳn lúc trước cùng Úc Thịnh Trạch nhắc tới công khai tinh thần lực, nhưng cũng chỉ tính toán nói rõ kết quả chứ không đề cập tới nguyên nhân. Tinh thần lực thần bí khó lường đã được công nhận, chỉ có thể là sau những gì xảy ra ở Y Duy Tắt, tinh thần lực của hắn xuất hiện dị thường, người của nghiệp đoàn người khế ước cùng nghiệp đoàn người chế thuốc, cuối cùng cũng sẽ vì điều này tìm được phỏng đoán hợp lý.

Chỉ là nếu thật sự giống như Lộ Dịch Toa nói, hẳn có thể nghiên cứu ra loại thuốc chữa trị tinh thần lực cho người khế ước, sự chú ý của mọi người trong tương lai, cũng chỉ tập trung vào lá trà cùng các loại thuốc, cũng hoàn toàn có thể giải quyết nỗi lo lắng bị bọn họ coi là đối tượng nghiên cứu lớn nhất.

Hắn đứng dậy đối với Lộ Dịch Toa chân thành nói lời cảm tạ, sau khi đem hai Tử Tinh thú đang ở trên bàn đi qua đi lại mang xuống, lau lau mặt bàn, lại một lần nữa pha tốt nước trà, theo thứ tự rót vào chén trà khéo léo tinh xảo, đưa cho Lộ Dịch Toa cùng Úc Thịnh Trạch.

Lộ Dịch Toa lúc này mới chú ý tới, nàng lúc trước thế nhưng làm đổ nước trà, vội vàng tiếp nhận chén trà nhẹ nhấp một ngụm, kinh ngạc nói: “Di, lần thứ ba pha nước trà, vẫn còn công hiệu tinh thần sao?”

Phải biết rằng, vừa rồi nhìn Đoạn Sở lần đầu tiên pha nước trà thật đẹp mắt, Lộ Dịch Toa thật sự đau lòng khi làm đổ mất.

Đoạn Sở gật gật đầu, “Đúng vậy, lá trà pha lần thứ hai cùng lần thứ ba vị tốt nhất, bất quá cho dù là lần bốn, lần năm, vẫn như cũ sẽ có công hiệu ngưng thần khai thông.”

Lộ Dịch Toa vừa nghe, ánh mắt nhìn về phía ấm trà càng thêm phát sáng: “Lá trà này nhỏ như vậy, dùng để pha ra nước trà, hẳn là cũng có công hiệu đúng không?”

Đoạn Sở không nghĩ tới Lộ Dịch Toa lại mẫn tuệ, sâu sắc như vậy, nghĩ đến đề nghị lúc trước của nàng, từ nhãn không gian lấy ra một cái bao to bằng bàn tay, đưa cho Lộ Dịch Toa.

“Đây là bao trà, bên trong là búp trà đã hong khô.” Đoạn Sở không nói tác dụng của bao trà. Lộ Dịch Toa chính là nhà bào chế thuốc, tự nhiên sẽ cẩn thận phân tích công hiệu của bao trà. Về phản tác dụng khứu mùi, đối với người Cấp Ngồi tinh hệ không có ý nghĩa.

Lộ Dịch Toa tò mò nhận lấy, hoàn toàn không ghét bỏ đó chính là búp trà uống còn dư, để sát vào rồi hít một hơi thật sâu, một cổ mùi hương mát rượi mới lạ tràn vào mũi, nàng không khỏi nhăn tình sáng lên, thậm chí không thấy được Úc Thịnh Trạch trong nháy mắt ánh mắt trở nên nghiêm nghị.

“Ta sau khi kiểm tra đo lường hiệu quả, sẽ đem số liệu truyền cho ngươi.” Lộ Dịch Toa cười tủm tỉm đứng lên, cảm thấy hành trình tới Mạc Ngươi Lai lúc này, thật sự là thu hoạch rất tốt.

Đoạn Sở cong môi, tính toán đem số liệu về kẹo trà sữa do Dung Thu làm thí nghiệm từ vòng thông tin cho Lộ Dịch Toa xem.

“Ngươi ghi lại thông tin ba đoạn của ta, về sau có việc trực tiếp tìm ta, nhất là phương diện chế thuốc. Dạy ngươi một người khế ước mới nhập học, tuyệt đối không thành vấn đề.” Lộ Dịch Toa thập phần hào khí phát tay.

Đoạn Sở thấy Lộ Dịch Toa cùng Hà Thái San cách nói hoàn toàn bất đồng, trong mắt đều là ý cười. Hắn nhìn nhìn Úc Thịnh Trạch, bỗng nhiên có điểm hiểu rõ, Úc Thịnh Trạch sinh ra trong hoàng thất phức tạp, vì cái gì có thể dưỡng cá tính đơn giản trực tiếp như bây giờ. Không biết có phải Úc Thịnh Trạch khi còn bé chưa cường hãn vũ lực, có thường xuyên bị đại hoàng tử Úc Hồng Trì gây khó dễ, nói cũng nói không được.

Úc Thịnh Trạch cau mày đang nghĩ cái gì, chú ý tới ánh mắt Đoạn Sở, nghi hoặc nhìn qua.

“Không có việc gì.” Đoạn Sở vội vàng chột dạ lắc đầu, tai không không chế được nóng lên, cảm thấy giống như làm chuyện xấu bị bắt gặp.

Lộ Dịch Toa cố ý nâng lên bao trà, song ánh mắt trong sáng thỉnh thoảng dao động trên người hai người, khóe miệng không chế không được nhếch lên.

Mất thấy cách bữa tối còn một đoạn thời gian, Lộ Dịch Toa cố ý chỉ điểm cho Đoạn Sở, những việc cần bản cần chú ý ở phương diện chế thuốc, nghe nói Đoạn Sở thế nhưng còn có gian geo trống, lập tức tỏ vẻ hưng trí bừng bừng, muốn đi thăm một chút. Nàng vừa rồi ở sân trước, đã chú ý tới, hương thơm làm vui sướng lòng người từ hoa cỏ cây, có vẻ chăm sóc phi thường chu đáo.

Đoạn Sở vui vẻ đáp ứng, Úc Thịnh Trạch thấy thế, cũng chỉ đành phải theo ở phía sau. Hai Tử Tinh thú chạy qua chạy lại dưới chân ba người, thế nhưng so với bọn hắn còn tới gian geo trông nhanh hơn.

“Hai Tử Tinh thú này, tựa hồ linh tính mười phần.” Lộ Dịch Toa có chút dăm chiêu nói. Tử Tinh thú đeo cảm thú bài, nàng cũng không thấy được năng lượng dao động trong cơ thể hai Tử Tinh thú.

Đoạn Sở nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, hắn nhớ rõ lúc trước Nguyên Vinh Nghị đề cập qua, Đoàn Từ là Úc Thịnh Trạch tính toán đưa cho Lộ Dịch Toa.

Úc Thịnh Trạch lắc lắc đầu, hẳn không có khả năng cắt đứt tiến hóa của hai Tử Tinh thú, huống chi Lộ Dịch Toa cũng không phải người có tính nhẫn nại dưỡng súc vật, nếu cho nàng, hơn phân nửa là sẽ cho Úc Thanh Hàn thay thế con Tử Tinh thú sắp già đi kia.

Lộ Dịch Toa dạo qua một vòng, bỗng nhiên đối với Đoạn Sở hỏi: “Tiểu Sở, cây nơi đây toàn bộ đều là nguyên liệu làm thuốc ngưng thần, ngươi tính toán chế tác thuốc ngưng thần sao?”

Đoạn Sở có điểm mờ mịt, ngược lại là Úc Thịnh Trạch giúp đỡ trả lời: “Mẫu thân, những thứ này mua về, chính là để Tiểu Sở có thể so sánh cây do

người kẻ ước nuôi dưỡng và cây bình thường có gì bất đồng?”

Lộ Dịch Toa lúc này mới vừa lòng gật đầu, Úc Thịnh Trạch đối với hiểu biết về gieo trồng, đều là một tay nòng tay.

“Tiểu Sở, người kẻ ước chế thuốc sử dụng nguyên liệu, hoặc là từ tự nhiên sinh trưởng, hoặc là chính mình dùng tinh thần lực nuôi dưỡng thành cây. Nếu dùng nguyên liệu do người kẻ ước khác nuôi dưỡng, bởi vì tinh thần lực tính chất đặc biệt bất đồng, ngược lại sẽ ảnh hưởng tới hiệu quả chế thuốc, biết không?” Lộ Dịch Toa ân cần dạy.

Đoạn Sở nhớ kỹ, lại khó hiểu hỏi: “Vậy nhà chế thuốc bình thường mua nguyên liệu, không hẳn đều là từ một người kẻ ước bậc thầy gieo trồng nuôi dưỡng, cho dù trung gian không cần nhà bào chế thuốc dung nạp tinh thần lực, chế tạo ra thuốc, hiệu quả có phải cũng sẽ chịu ảnh hưởng?”

Lộ Dịch Toa đương nhiên gật đầu: “Đương nhiên, cái này phải xem thủ đoạn xử lý làm trung hòa của nhà bào chế thuốc. Đây cũng là tiêu chuẩn hàng nhất của việc khảo hạch nhà bào chế thuốc cấp trung, cấp cao.”

Đoạn Sở lập tức nhớ tới không gian trà sơn của hắn, lúc trước Lộ Dịch Toa cũng nhắc tới, lúc hắn phao trà, trà, nước cùng hắn có loại dao động kỳ dị. Vậy hắn là tinh thần lực dung nạp khi hắn hết sức chăm chú. Úc Thịnh Trạch cũng nói qua, lúc này hiệu quả đặc biệt tốt.

“A Toa, nếu người kẻ ước chế thuốc, dùng tinh thần lực của chính mình nuôi dưỡng cây, có phải hiệu quả so với cây bình thường tốt hơn?”

Lộ Dịch Toa nở nụ cười: “Nếu không ngại cho là Tùng Phương Trai vì cái gì tồn tại được? Hà Thái San tông sư đồng thời cũng là đại sư gieo trồng.” Nàng dừng một chút, nghĩ đến cái gì giải thích: “A, Hà Thái San chính là chế thuốc. . . .”

“Mẫu thân, Tiểu Sở biết Hà Thái San là ai.” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên nghiêm mặt: “Nàng hôm nay còn đưa Đoạn Sở tới phòng hiệu trưởng.”

Lộ Dịch Toa khuôn mặt tươi cười ngưng một chút, trong mắt lộ ra trào phúng rõ ràng, sau đó nhìn về phía Đoạn Sở, phi thường gọn gàng dứt khoát tỏ vẻ: “Nàng nói gì đó, ngại cũng không cần để ở trong lòng. Lần sau có tìm người, người liền trực tiếp nói lại cho Thịnh Trạch, để hắn đi đối mặt, chiến sĩ chính là dùng như vậy!”

Đoạn Sở bật cười gật đầu: “Hào!”

Lộ Dịch Toa ánh mắt chợt lóe, theo bản năng đã muốn sờ đầu Đoạn Sở, tổng cảm thấy được Đoạn Sở như vậy thoát nhìn đặc biệt thuận theo.

“Mẫu thân!” Úc Thịnh Trạch không hề giận nhắc nhở.

Lộ Dịch Toa tay ngừng lại, khinh thường liếc mắt nhìn đứa con, trong lòng đã có điểm ảo não. Kỳ thật đề nghị làm nghĩa tử kia, vẫn là rất không sai, đáng tiếc Đoạn Sở không đồng ý. Nếu không cho dù là đứa con của nàng, cũng không có tư cách ngăn cản nàng thân cận với nghĩa tử. Nghĩ vậy, Lộ Dịch Toa bỗng nhiên ra tay lung tung xoa rối tóc Úc Thịnh Trạch, nhìn đến hắn hoàn toàn đen mặt, cuối cùng cũng đỡ tức giận hơn một chút.

Đoạn Sở không chú ý, xoay người liền nhìn đến Úc Thịnh Trạch đầu tóc hỗn loạn, không khỏi cười lên tiếng. Ngay cả Áo Lợi Ngươi vội vàng lại đây thông báo bữa tối đã chuẩn bị tốt, về mặt cũng không đành lòng nhìn thẳng.

Ném qua cơm chiều không bao lâu, Lộ Dịch Toa liền rời khỏi Mạc Ngươi Lai. Đoạn Sở nhìn theo phi hành khí của Lộ Dịch Toa rời đi, mới cùng Úc Thịnh Trạch quay trở về phòng khách. Lại nói tiếp, hắn chưa từng nghĩ tới, cùng người nhà Úc Thịnh Trạch ở chung, lại thoải mái như vậy.

“Tiểu Sở, bao trà kia, ngại là tính toán làm cái gì?” Úc Thịnh Trạch đột nhiên hỏi.

Đoạn Sở mới vừa do dự, Úc Thịnh Trạch thân thể đã nghiêng lại đây, dựa sát vào người Đoạn Sở, cô ý đồ thấp tiếng nói hỏi: “Ngươi ngày hôm qua còn nói, qua hai ngày sẽ cho ta lễ vật?”

Đoạn Sở ngẩn ngơ, kinh ngạc nhìn Úc Thịnh Trạch. Lúc này mới nhớ tới, hắn không có của cải dư thừa, Úc Thịnh Trạch có thể đoán được lễ vật, tự nhiên cũng là có liên quan tới trà. Nhưng hắn sáng sớm hôm nay, liền đem điểm tâm từ trà cùng kẹo trà sữa đánh bậy đánh bạ làm ra, cũng không nhắc tới chuyện lễ vật. Cho nên, Úc Thịnh Trạch cảm thấy được lễ vật thuộc về hắn bị đưa cho Lộ Dịch Toa?

Đoạn Sở bị tưởng tượng của chính mình làm ẽ một chút, Úc Thịnh Trạch ngũ quan lạnh lùng vì bị đoạt kẹo nên biến thành biểu tình vẻ mặt ủy khuất, nghĩ như thế nào cũng khiến người bật cười.

“Bao trà kia, có hiệu quả an thần, chẳng lẽ không phải cho ta sao? Nếu tùy thân mang theo, hắn là có thể có hiệu quả ổn định tâm thần.” Úc Thịnh Trạch phi thường trực tiếp xác nhận ảo tưởng của Đoạn Sở, cổ tình vẻ mặt đúng lý hợp tình, nhìn không ra nửa điểm quỷ quái.

Phải biết rằng, thuốc ngưng thần cũng chỉ có thời điểm uống xong mới có công hiệu. Cho nên, trà bao này đối với Úc Thịnh Trạch xem ra, là tuyệt đối thích hợp cho chiến sĩ tùy thân mang theo. Cũng chỉ có lễ vật như vậy, mới có thể làm cho Đoạn Sở có ý nói ra. Úc Thịnh Trạch hai ngày nay tính toán bồi dưỡng độ quen thuộc lẫn nhau, phi thường để ý chuyện này.

Đoạn Sở nhìn không được nở nụ cười, hắn thu thập búp trà, đích thật là giống như Úc Thịnh Trạch nghĩ, là chuẩn bị cho hắn. Bất quá không phải bao trà, mà là gói trà. Vừa rồi do dự, là lo lắng búp trà kia, tuy rằng gói trà phải là lá trà sau khi phao nước thì hong khô, nhưng Úc Thịnh Trạch nói như thế nào cũng là hoàng tử, Đoạn Sở đã cảm nhận được thật sâu sự bất đồng văn minh của hai tinh cầu, tuyệt không muốn bởi vì vậy mà rước lấy Úc Thịnh Trạch không vui.

“Kỳ thật, bánh kẹo buổi sáng chính là lễ vật. Ta vốn nghĩ đến, phải qua hai ngày mới có thể thành công.” Đoạn Sở thẳng thắn nói, nhìn thấy Úc Thịnh Trạch tựa hồ có điểm thất vọng, cười từ nhẵn không gian xuất ra đồng lớn bao trà.

“Này đó, ta là tính toán làm cho ngươi cái ruột gói.” Đoạn Sở ước lượng lớn nhỏ, cười khẽ giải thích: “Gói trà có thể an thần tĩnh tâm, thời điểm đi vào giấc ngủ hiệu quả hẳn là tốt nhất.”

Lúc này biến thành Úc Thịnh Trạch tròn tròn mắt, nhiều bao trà như vậy, chỉ sợ là lá trà hẳn đưa Đoạn Sở phao, đều tập hợp hết lại đây.

Úc Thịnh Trạch nhất thời nhếch môi, không nhìn xuống nữa, cánh tay duỗi ra, trực tiếp đem Đoạn Sở ôm vào lòng. Đoạn Sở thân thể ẩm áp hoàn toàn vừa vặn nằm trong lòng hắn, làm cho Úc Thịnh Trạch thỏa mãn nheo lại mắt, đầu đặt ở bả vai Đoạn Sở, ánh mắt lại nhìn về phía trà bao.

“Tiểu Sở, lá trà trong tay ngươi còn đủ không?”

Đoạn Sở tuy rằng lần nữa nhắc nhở chính mình, phải nhanh một chút quen với hành động thân cận của Úc Thịnh Trạch, nhưng như bây giờ, nam nhân khi nói hơi thở phun vào cổ, thân thể cũng hoàn toàn nằm trong lòng ngực, hẳn thậm chí có thể cảm giác được ngực Úc Thịnh Trạch phập phồng, Đoạn Sở cả người đều cứng lại. Nghe được câu hỏi của Úc Thịnh Trạch, theo lời ghi chép về tinh thần lực thực thể hóa ở học viện người khế ước, liền do dự không biết có nên thẳng thắn nói ra, hoàn toàn không hề lo lắng bật thốt lên: “Ngươi không phải biết tinh thần lực của ta thực thể hóa sao?”

Tháng Một 3, 2016

63

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 63

Úc Thịnh Trạch cảm thấy khó hiểu, hơn nữa thân thể trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, lại hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hắn.

“Đừng lo lắng, nếu lá trà không đủ, ta trước có thể mượn của những người khác, nếu không đủ liền phái người đi tới trái đất, nhất định sẽ không làm chậm trễ việc nghiên cứu chữa khỏi tinh thần lực bị thương cho người khế ước của ngươi.” Úc Thịnh Trạch tay trái ôm chặt thêm, tay phải nhẹ nhàng vỗ về sau lưng Đoạn Sở, ý đồ làm cho hắn trầm tĩnh lại.

Đoạn Sở mạnh ngẩng đầu, lọt vào trong tầm mắt là một đôi mắt màu đen tràn ngập ý tứ trấn an, trái tim nhảy lên như đánh trống bỗng nhiên trở nên vững vàng.

“Không, ta không phải sốt ruột muốn công khai giá trị tinh thần lực.” Đoạn Sở lắc lắc đầu, hai tay chống trước ngực Úc Thịnh Trạch, ánh mắt nhìn thẳng vào Úc Thịnh Trạch, giải thích: “Ý tứ của ta là, ta có một cái không gian do tinh thần lực của ta tạo thành, bên trong là đủ loại lá trà ta từng uống, căn bản không cần lo lắng việc thiếu lá trà.”

Úc Thịnh Trạch sắc mặt biến đổi rõ ràng, thật sâu nhìn về phía Đoạn Sở, ngay lúc Đoạn Sở tâm tư phập phồng hết cỡ, Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên trầm giọng hỏi: “Ngày hôm qua ngươi tinh thần lực hao hết, chính là vì ở nơi đó xử lý lá trà?”

Câu hỏi ngoài ý muốn làm Đoạn Sở bị kiềm hãm. Nhìn thấy khuôn mặt Úc Thịnh Trạch vô cùng nghiêm túc, Đoạn Sở bỗng nhiên dâng lên ý cười nồng đậm. Lợi ích thật lớn đặt trước mặt, lại chỉ nhớ tới an nguy của hắn, hẳn đích xác không cần giấu diếm Úc Thịnh Trạch.

“Đúng.” Đoạn Sở cong môi, không chút sợ hãi khuôn mặt lạnh xuống của Úc Thịnh Trạch, nhẹ giọng giải thích: “Ta không phải muốn gạt ngươi, nhưng cái không gian kia, ta cũng không biết nó xuất hiện như thế nào.”

Úc Thịnh Trạch trong lòng chấn động, lúc này mới ý thức được, Đoạn Sở thế nhưng đem bí mật lớn nhất của người khế ước, ngay cả quân bộ cũng động tâm nói ra. Bởi vì có được toàn tâm tín nhiệm của Đoạn Sở mà mãnh liệt vui sướng, làm cho hắn cơ hồ muốn chìm luôn vào trong đó. Hắn thu lại ôm ấp, cái đầu theo bản năng chôn ở hõm vai Đoạn Sở.

“Tiểu Sở, ta thật sự không có để ý, ngươi vốn có quyền giữ kín bí mật của ngươi.” Úc Thịnh Trạch nhanh chóng nói xong, dừng một chút, lại nhìn không được bỏ thêm một câu: “Chính là, ta thật cao hứng.”

Đoạn Sở để thân thể thả lỏng tựa vào lòng ngực Úc Thịnh Trạch, nghe hắn dùng tiếng nói trầm thấp mang theo tính xuyên thấu bày tỏ tâm tình của chính mình, trên mặt lộ ra thần sắc phức tạp. Nếu Úc Thịnh Trạch biết, cái thân thể người Cấp Ngồi tinh hệ này, bên trong lại là người trái đất chính gốc, hẳn là cũng sẽ không để ý đi? Dù sao nếu lúc trước không xuất hiện việc ngoài ý muốn như vậy, hẳn vốn cũng đã là người khế ước của Úc Thịnh Trạch.

“Thịnh Trạch, ngươi vì cái gì, lại muốn tìm một người khế ước hoàn toàn phù hợp?” Đoạn Sở nhẹ giọng hỏi.

Nếu không phải Úc Thịnh Trạch cố chấp cùng kiên trì, hai người sinh sống ở hai khu vực bất đồng, chỉ sợ cũng không có khả năng quen biết. Nhưng thời

điểm hấn còn là Trừ Khang Trí, lựa chọn của Úc Thịnh Trạch, còn có thể nói là bởi vì hấn muốn tìm một người kẻ ước có độ xứng đôi cao lại có thiên phú tinh thần lực cao, nhưng khi hấn là Đoạn Sở, Úc Thịnh Trạch lại không biết rõ tinh thần lực thực tế của hấn, vì cái gì lại nguyện ý cùng hấn ký kẻ ước?

Úc Thịnh Trạch sững sốt, không nghĩ tới Đoạn Sở thế nhưng lại biết chuyện này. Hấn hơi chút buông lỏng ra vòng tay, cúi đầu, nhìn đôi mắt Đoạn Sở không hề có vẻ lo lắng, lần đầu tiên nói ra nguyên do: “Nhóm người kẻ ước vào lần đầu xứng đôi, đều cam chịu phải là bầu bạn với chiến sĩ. Đương nhiên, người kẻ ước mất đi chiến sĩ, vào lần lựa chọn thứ hai, cũng vẫn như cũ cam chịu quy tắc này, trừ phi là người kẻ ước đã có nơi lòng mình thuộc về.”

Đoạn Sở gật gật đầu, lúc trước hấn lo lắng bị nghiệp đoàn người kẻ ước mạnh mẽ tìm kiếm xứng đôi, chính là lo lắng cái này.

“Người cảm thấy một người kẻ ước được chọn làm bầu bạn, thật sự là lựa chọn rất qua loa đại khái, nên quyết định không chọn người bầu bạn? Nhưng đối tượng ký kẻ ước cũng cần thận trọng giống như vậy, huống chi người cùng Vinh Nghi không giống nhau.” Đoạn Sở nghĩ nghĩ, lại có điểm kỳ quái.

“Không phải, ta chỉ là không hy vọng giống phụ vương, bởi vì việc khai thông tinh thần lực là tất yếu, liên tiếp không ngừng chọn lựa người kẻ ước thích xứng để ký kết hôn ước.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng trả lời.

Đoạn Sở kinh ngạc tròn to mắt, không biết vì sao nhớ tới lời chưa nói hết của Nhung Thành Âm ở chiến hạm Y Duy Tát, khai thông tinh thần lực của chiến sĩ sau cấp 7, đều không an toàn, tựa hồ đương kim đệ hạ cũng là phụ thân của Úc Thịnh Trạch đã có ba vị vương hậu người kẻ ước, đều là bởi vậy mà chết. Mà Ba Đốn cũng đề cập qua, hai người hoàn toàn phù hợp, tinh thần lực giao hòa tuyệt đối không gây ra nguy hiểm.

“Đệ hạ, cũng chính là phụ thân của ngươi, từng mất đi vài vương hậu người kẻ ước đúng không?” Đoạn Sở bỗng nhiên lo lắng, hỏi: “Vậy A Toa thì sao, cũng sẽ có nguy hiểm sao?”

Úc Thịnh Trạch sắc mặt hơi hơi trầm xuống, thấp giọng trả lời: “Đúng vậy, mẫu thân là mặc dù là đệ tử chính danh thứ năm, mà ở phía trước, trừ bỏ ba vị vương hậu người kẻ ước khác, còn có một vị mới vừa ký kẻ ước đã bị tinh thần lực như bão tố của phụ thân làm cho không chịu được mà chết. Mẫu thân của đại ca ta Úc Hồng Trì, là vương hậu người kẻ ước đầu tiên từ vong khi phụ thân thăng cấp 8. Mẫu thân ta là người có độ xứng đôi cao nhất với phụ thân từ đó đến giờ.”

Đoạn Sở trong lòng dâng lên một cỗ nặng nề, trên mặt lại khó có thể che dấu bất an: “Thiên phú của ngươi cũng rất cao, cấp 9 hấn là mục tiêu của ngươi, vậy ngoài cấp 9 thì sao?”

Úc Thịnh Trạch nhìn thấy sắc mặt Đoạn Sở có điểm tái nhợt, không khỏi nhẹ nhàng chạm vào mặt hấn, trấn an nói: “Trong lịch sử đế quốc Đế Ma Tư, chỉ xuất hiện một vị chiến sĩ cấp 10, bất quá cho dù là chiến sĩ cấp 9 tinh thần lực bạo động, người kẻ ước hoàn toàn phù hợp cũng sẽ không có nguy hiểm, đừng lo lắng.”

Hấn có cái gì mà lo lắng! Đoạn Sở chán nản, thiếu chút nữa thất thố nhảy dựng lên. Nhưng nhìn thấy lo lắng trong mắt Úc Thịnh Trạch, trong lòng mạnh mẽ xuất hiện một cỗ chua xót không cách nào hình dung.

Úc Thịnh Trạch hoàn toàn không hiểu tâm tư Đoạn Sở, bất quá vẫn là thuận theo bản năng giải thích: “Hoàn toàn phù hợp, cũng chỉ là một trong các điều kiện, kỳ thật chiến sĩ cùng người kẻ ước trong lúc đó, đa số là sau khi cùng nhau ở chung, cuối cùng mới có thể quyết định ký kẻ ước hay không.”

Đoạn Sở cho dù tâm sự ngôn ngang như cũ, lại vẫn nhân lúc Úc Thịnh Trạch không được tự nhiên tỏ thái độ mà lộ ra nụ cười yếu ớt. Hấn giẫy khỏi vòng tay Úc Thịnh Trạch, thu hồi bao trà, dời chủ đề, chủ động nói:

“Thịnh Trạch, ta mang ngươi đi nhìn không gian trà son của ta một chút?”

Úc Thịnh Trạch trong lòng vừa động, sau đó chống lại ánh mắt của Đoạn Sở, lên tiếng cự tuyệt: “Không được, cho dù là ta bố trí kết giới tinh thần lực, người khác một khi tiến vào đều sẽ làm cho tinh thần lực rung chuyển, tiến vào không gian của ngươi, khẳng định tiêu hao lớn hơn nữa.” Hấn dừng một chút dặn dò: “Về sau, cũng không thể cho bất luận kẻ nào tiến vào không gian trà son của ngươi.”

Đoạn Sở nhớ tới chính mình tiến vào không gian trà son cũng cần tinh thần lực chống đỡ, trong lòng rung mình.

“Àn, ta sẽ.” Đoạn Sở thuận theo gật đầu, tính toán rèn luyện tinh thần lực của chính mình nhiều một chút. Nếu hấn có thể giống như Úc Thịnh Trạch, cho dù mang theo ngoại nhân tiến vào không gian trà son, khẳng định cũng không có vấn đề. Như vậy một nơi tồn tại không gian dị độ, tuyệt đối là không gian phòng ngự tốt nhất.

Úc Thịnh Trạch thấy thế, nghĩ tới Lộ Dịch Toa lúc trước rục rịch, tay phi thường tự nhiên vuốt ve đầu tóc mềm mại của Đoạn Sở, chống lại ánh mắt kinh ngạc của Đoạn Sở, tay khoát lên bờ vai hấn, nhẹ giọng hỏi: “Trà trong không gian trà son đều là do tinh thần lực của ngươi nuôi dưỡng mà thành, vậy những lúc trước hiệu quả không tốt, đều là lá trà mang tới từ trái đất sao, ngươi có thử dung nạp tinh thần lực chưa?”

Đoạn Sở cảm thấy cái tay của Úc Thịnh Trạch đang đặt ở bờ vai hấn, làm cho cả bờ vai hấn đều nhanh nóng cháy, lại nghe câu hỏi của Úc Thịnh Trạch, nhất thời nhớ tới trước kia giấu giếm, càng thêm ngượng ngùng trả lời: “Chỉ có hôm nay phao trà, là dung nạp tinh thần lực.”

Úc Thịnh Trạch lúc này, thế nhưng liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tư Đoạn Sở, nhẹ tay đề bả vai Đoạn Sở, trấn an nói: “Ngươi hôm nay mới nhập học, đã làm được tốt lắm.” Hấn thu hồi tay đồng thời chuyển chủ đề, hỏi: “Bất quá cứ như vậy, trà do không gian của ngươi nuôi dưỡng, truyền lưu ra ngoài cũng chỉ có thể là thành phẩm bánh kẹo. Ngươi đã nghĩ tới xử lý bánh kẹo này như thế nào chưa?”

Đoạn Sở ước gì được thoát ra khỏi mập mờ giữa hai người, cẩn thận giật giật thân thể, lại rời ra một khoảng, sau đó nói ra yêu cầu của Nguyên Vĩnh Nghi.

“Nguyên Cẩm Đường bởi vì tồn tại của Hà Phụng Các, áp lực đích xác rất lớn. Hẳn lúc trước thành lập đoàn săn bắn, cũng là bởi vì cái này.” Úc Thịnh Trạch đối với tình cảnh của bạn tốt phi thường hiểu biết.

Đoạn Sở thật đúng là không thấy được điểm này, nghĩ tới Nguyên Vĩnh Nghi bình thường tính tình khinh suất, không khỏi cảm thấy xúc động.

Úc Thịnh Trạch nhìn nhìn thời gian, đứng lên đồng thời kéo Đoạn Sở nói: “Đi thôi, vận dụng tinh thần lực của ngươi, hẳn là có thể đi nhanh hơn.”

Hai người đi tới phòng tác chiến. Bởi vì Đoạn Sở vẫn chưa có cơ giáp, Úc Thịnh Trạch kêu Phổ Lô Tư cùng Áo Lợi Ngươi đến, hẳn lôi kéo Đoạn Sở vào cơ giáp của hắn, bắt tay dạy Đoạn Sở thao tác cơ giáp.

Chờ Phổ Lô Tư cùng Áo Lợi Ngươi công kích càng ngày càng chậm, cuối cùng đều chỉ thiếu nằm bò ra, Úc Thịnh Trạch mới mang theo Đoạn Sở về mặt phẫn chấn ra khỏi cơ giáp.

Phổ Lô Tư chỉ nghĩ tới Đoạn Sở là bị Úc Thịnh Trạch trông chừng, Áo Lợi Ngươi thì hoàn toàn bị thiên phú tinh thần lực cường hãn của vị người khác ước này làm sợ ngây người.

“Cửu điện hạ, Mã Luân đại sư muốn cùng Đoạn Sở người khác ước gặp mặt nói chuyện cung ứng bánh kẹo, thời gian cụ thể do chúng ta ước định.” Áo Lợi Ngươi bị kích động bầm bầm.

Hôm nay Đoạn Sở bị Hà Thái San gọi tới phòng viện trưởng ở học viện chế thuốc, hẳn lúc sau cũng biết, thật sâu cảm thấy được Đoạn Sở người khác ước đích xác hẳn là cần gia tăng giá trị vũ lực của bản thân. Ở học viện Đế Ma Tư, thật sự có rất nhiều địa phương bọn họ không thể trực tiếp nhúng tay bảo hộ.

Úc Thịnh Trạch nhìn về phía Đoạn Sở.

“Ba ngày sau đi.” Đoạn Sở do dự mà nói ra thời gian. Không gian trà sơn còn cần thời gian, dung nhập tinh thần lực vào lá trà cũng chưa thuần thực, đồng ý quá sớm là không thể được.

“Vậy ba ngày sau, Thiên Hoa Viên mở tiệc chiêu đãi Mã Luân đại sư.” Úc Thịnh Trạch đối với Áo Lợi Ngươi phân phó. Sau đó nhìn nhìn Đoạn Sở, lại hỏi một ít công cụ cần để chế tác lá trà.

Giỏ trà lúc trước của Đoạn Sở, mâm phơi trà, đều là hắn tự chế tác, còn có mấy bất chúc thời tiết cũng chỉ có thể lén lút làm, hiện tại có được Úc Thịnh Trạch mạnh mẽ giúp đỡ, Đoạn Sở vội vàng liên tiếp đưa ra yêu cầu, để mở rộng việc chế tác lá trà, sau đó bị Úc Thịnh Trạch giao hết cho Áo Lợi Ngươi đi xử lý.

Phổ Lô Tư vẫn lẳng lặng đứng ở một bên, thấy thể trong mắt toát ra một tia hâm mộ.

Ngày hôm sau, cầm danh sách sản nghiệp do Đoạn gia bồi thường, Đoạn Sở tìm Phổ Lô Tư.

“Tuần tra sản nghiệp, ta?!” Phổ Lô Tư cả kinh thiếu chút nữa bị dọa rớt cằm.

Tháng Một 3, 2016

64

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chương 64

Đoạn Sở mỉm cười, sản nghiệp do Đoạn gia đưa, hẳn luôn phải xử lý. Phổ Lô Tư vẫn luôn đi theo hắn từ thời điểm hắn không có bất cứ thứ gì ở Y Duy Tát, chính là người thích hợp nhất để lựa chọn.

“Ngươi đi trước tuần tra, sau đó đem tình hình về sản nghiệp ghi chép lại, thống nhất rồi báo lại cho ta.” Đoạn Sở phân phó, không nói hắn về sau phải phụ trách cái gì.

Sản nghiệp do Đoạn gia cho hắn hẳn đã xem qua, trừ bỏ hai ngàn vạn tinh tệ cùng một căn hộ hai phòng ở bên ngoài khu vực trung tâm Đế Ma Tư, còn có hai vườn gieo trồng ở Y Duy Tát, một khu nuôi dưỡng cùng một cửa hàng đang cho thuê ở trung tâm phố. Nghe nói đây là một nửa sản nghiệp trên danh nghĩa của Đoạn Chí Tu.

Đoạn Sở trong lòng hiểu rõ, trong này tất nhiên có mưu nọ. Bất quá nếu không phải Đoạn gia làm quá đáng, nghiệp đoàn người khế ước cũng sẽ không hạ mệnh lệnh như vậy đối với Đoạn gia, lại giúp hắn danh chính ngôn thuận thoát ly Đoạn gia. Nghĩ vậy, Đoạn Sở liền càng không để ý tới thủ đoạn nhỏ này của Đoạn gia.

“Tiểu Sở.”

Úc Thịnh Trạch vừa lúc đi tới, nhìn đồng văn kiện nhẹ bay bay theo gió, nhú nhú mây, sau khi Phở Lô Tư rời đi, hỏi Đoạn Sở: “Trừ bỏ căn hộ kia, các sản nghiệp khác đều ở Y Duy Tát, người tính toán phái Phở Lô Tư chuyên môn phụ trách những thứ đó?”

Đoạn Sở lắc lắc đầu: “Không phải, chỉ là để hắn tuần tra một chút, ta đã xem qua bản đồ tỉnh vực, hai vườn gieo trồng kia gần nguồn nước, nói không chừng có thể thích hợp làm vườn trà. Về phần khu nuôi dưỡng cùng cửa hàng, có thể trực tiếp bán đi.”

Hắn sinh ra trong nhà giàu có, chỉ là điều kiện thân thể không tốt nên hắn không có cơ hội tiếp xúc với giới thương nhân, cũng không am hiểu cách xử lý sản nghiệp. Tuy rằng hắn cũng có thể nhờ Úc Thịnh Trạch giúp đỡ, kêu hắn tìm chuyên gia quản lý. Theo hắn mà nói, hắn hiện tại vẫn là đem tinh lực đặt trên lá trà thì tốt hơn.

Úc Thịnh Trạch nghĩ đến không gian trà sơn của Đoạn Sở, trực tiếp gọi Áo Lợi Ngươi tới.

“Phụ cận Đế Ma Tư tỉnh cầu, có khu vực nào có độ ẩm lớn mà vô chủ hoặc đang đợi bán, người đều lưu ý một chút, chúng ta sẽ đem điều kiện sinh sống của lá trà nói cho người.”

Cáp Ngồi tỉnh hệ tuy rằng tài nguyên nước khan hiếm, nhưng thắng ở chỗ khu vực đủ lớn, chỉ cần tìm một chút, luôn có thể tìm được môi trường có độ ẩm không khí lớn.

Áo Lợi Ngươi lập tức ngẫm hiểu lên tiếng trả lời, do dự lại hỏi: “Cửu điện hạ, người ở lãnh địa vệ tinh thứ ba, chính là độ ẩm lớn, bởi vì không thích hợp gieo trồng các loại cây của Đế Ma Tư tỉnh cầu, chỉ có thể làm khu nuôi dưỡng dị thú, có xếp vào khu vực xem xét không?”

Úc Thịnh Trạch chỉ có thời điểm nhận lãnh địa mới đi qua khu vệ tinh thứ ba, mấy năm nay ở quân bộ chấp hành nhiệm vụ, đã sớm quên hoàn cảnh sinh tồn nơi đó, liền vui vẻ gật đầu.

Đoạn Sở nghe được sừng sốt, hắn bất quá là muốn cho Phở Lô Tư có việc để làm, vì cái gì lại biến thành Úc Thịnh Trạch tính toán tìm nơi trồng trà, hắn bỗng nhiên cảm thấy áp lực rất lớn. Úc Thịnh Trạch ngay cả hồng trà, trà xanh đều không phân biệt được, lựa chọn trồng trà, chỉ sợ là vì muốn giúp hắn che giấu không gian trà sơn.

“Đi thôi.” Úc Thịnh Trạch cũng không để cho hắn nghĩ nhiều, liền lôi kéo hắn lên phi hành khí.

Phi hành khí rất nhanh đi tới cửa học viện Đế Ma Tư, Úc Thịnh Trạch hạ phi hành khí, không để cho Đoạn Sở cự tuyệt mà đưa hắn vào học viện người khế ước, hơn nữa lạnh giọng phân phó Túc Thiên, chỉ cần Đoạn Sở ra khỏi cửa học viện người khế ước, nhất định phải gắt gao đi theo, tới nơi nào phải thông báo cho hắn.

Đoạn Sở không khỏi dở khóc dở cười, cũng may ngày này không xảy ra cái gì ngoài ý muốn, hơn nữa chỉ có khóa lý luận, hắn phi thường nghe lời ở học viện người khế ước đợi một ngày, trừ bỏ Nhung Thành Âm, một người khế ước cùng lớp cũng chưa gặp, liền đã xong chương trình học ngày hôm sau.

Bất quá hai ngày sau, Úc Thịnh Trạch vẫn là một đường hộ tống tới cửa, Đoạn Sở lúc này mới ý thức được, Úc Thịnh Trạch là thật sự hận không thể đem hắn cột tại bên người. Đoạn Sở càng thêm cố gắng, mỗi ngày sớm tối ở phòng tác chiến Mạc Ngươi Lai, hoặc là quan sát Úc Thịnh Trạch cùng Áo Lợi Ngươi đối chiến, hoặc là chính mình thử dùng tinh thần lực thao tác cơ giáp phòng ngự.

Khai giảng bốn ngày, hắn trừ bỏ Nhung Thành Âm cùng Hà Hường Minh, một người khế ước cũng chưa nhận thức, cả người đều tách khỏi với học viện người khế ước.

“Tiểu Sở!” Đoạn Sở mới vừa bước ra cửa học viện người khế ước, tiếng gọi của Dung Thu liền truyền vào tai.

“Dung Thu.” Đoạn Sở dừng lại động tác lùi ra cực tốc khí, vài bước liền đi tới trước mặt Dung Thu.

Tề Thành Hữu đi theo bên người Dung Thu hai mắt sáng lên hướng về phía Đoạn Sở chào hỏi, thoạt nhìn càng thêm ngu ngốc.

“Đoạn Sở người khế ước, người khỏe.”

“Nhĩ hảo.” Đoạn Sở khẽ gật đầu, nhìn về phía Dung Thu hỏi: “Có chuyện tìm ta sao? Sao không phát tin tức cho ta?”

Dung Thu bắt đầu chỉ chỉ Tề Thành Hữu: “Hắn hỏi ta về kẹo trà sữa, ngay cả kẹo để làm thí nghiệm đều cho hắn.”

“Này cũng không thể trách ta, người tổng cộng mới cho ta tám viên!” Tề Thành Hữu bắt đầu kháng nghị, sau đó đối với Đoạn Sở giống như cáo trạng nói: “Ta lúc trước rõ ràng nhìn thấy, trong tay Dung Thu có ba, bốn mươi viên kẹo trà sữa, khẳng định đều cho Nguyên Vĩnh Nghị. Trọng sắc khinh hữu (Thấy sắc quên bạn)! Rõ ràng biết kẹo trà sữa đối với chiến sĩ cấp 5 hiệu quả rất nhỏ.”

Dung Thu tức giận đến mặt đều đỏ, lớn tiếng phản bác: “Người nói bấy bọ gì đó, ngày đó hai người cùng học với người, dùng mất sáu viên, làm thí

nghiệm lại dùng hai mươi viên, ta làm sao còn?”

Tề Thành Hữu ngẩn ngơ, lập tức ảo não kêu lên: “A, thực không có? Sớm biết vậy sẽ không cho hai đường ca của ta.” Hắn về mặt khăn cầu nhìn Đoạn Sở nói: “Đoạn Sở người khế ước, ngài nhất định phải giúp ta, ba ngày này, là những ngày ta thoải mái nhất từ sau khi tiến vào đỉnh cấp 2. Không có kẹo trà sữa, ta ngay cả cười cũng không thể lớn tiếng.”

Dung Thu vừa nghe, không khỏi tức giận trừng mắt nhìn Tề Thành Hữu: “Ngươi thế nhưng còn hào phóng như vậy, hừ, ngươi cười không được thật sự là quá tốt!”

Đoạn Sở cảm thấy buồn cười, nghĩ đến tối hôm qua ba loại lá trà đều chế thành, gật gật đầu nói: “Kẹo trà sữa hiện nay làm ra một số, bắt quá,” hắn dùng một chút, nhìn thấy Tề Thành Hữu hai mắt sáng lên, ra hiệu với Dung Thu đã hoàn toàn đen mặt: “ta sẽ đặt ở Nguyên Cẩm Đường bán ra, ngươi nếu cần, thì tối đó mua.”

Tề Thành Hữu vừa nghe, quyết định nhanh chóng nịnh bợ Dung Thu: “Tiểu Thu, Nguyên Vinh Nghị nhà ngươi không phải là ông chủ Nguyên Cẩm Đường sao, ngươi nhất định phải kêu hắn giữ một chút cho ta, hạnh phúc của ta toàn bộ đều dựa vào ngươi!”

Dung Thu về mặt kinh hãi nghe vậy, tuy rằng vẫn là mặt mày hờn hờ, phi thường cao hứng, lại không chút do dự đá kích Tề Thành Hữu: “Thiết, ngươi đã nói ta khinh hữu, ta đương nhiên không rảnh giúp ngươi!”

Đoạn Sở thấy Tề Thành Hữu biến sắc mặt kêu rên, làm mấy hành động quái dị, không khỏi bật cười ra tiếng. Áo Lợi Ngươi lúc trước cố ý cho hắn coi danh sách về một phần con cháu gia đình huân quý ở Đế Ma Tư tinh cầu, Tề Thành Hữu thế nhưng lại chính là dòng chính của Tề gia, nghe nói là được sủng ái nhất. Hiện tại thoát nhìn, một chút khí chất kiêu ngạo của nhà giàu đều không có, ngược lại rất thẳng thắn.

Tề Thành Hữu lồi kéo Dung Thu nhận sai, uốn éo đầu vừa lúc nhìn thấy tươi cười chưa hết của Đoạn Sở, sắc mặt ngẩn ra, ánh mắt nhìn chằm chằm Đoạn Sở, cả người ngoài ý muốn trầm mặc.

Dung Thu cảm thấy không thích hợp, vội vàng chìa tay qua kéo hắn: “Uy, ngươi xem cái gì?”

Tề Thành Hữu cả kinh, lắc lắc đầu, đối với Đoạn Sở vội vàng xin lỗi: “Thực xin lỗi, thật sự là, Đoạn Sở người khế ước rất ít cười cho nên. . . .”

Hắn thấy bộ dáng kinh ngạc của Đoạn Sở, trong lòng biết chính mình quá mức lỗ mãng, khuôn mặt lộ ra một tia đỏ ửng, hoàn toàn không có bộ dáng lo choi lúc trước, ngược lại lộ ra vài phần ngại ngùng.

“Không quan hệ. . . .”

“Tiểu Sở.”

Đoạn Sở còn chưa nói xong, tiếng nói lạnh lùng quen thuộc ở cách đó không xa vang lên, Đoạn Sở vội vàng theo tiếng nhìn lại, Úc Thịnh Trạch quần trang thẳng tắp đứng ở bên kia, Nguyên Vinh Nghị hướng về phía Dung Thu nhíu mày.

Dung Thu tựa hồ ngăn người, theo tầm mắt của Nguyên Vinh Nghị nhìn thấy chính mình đang cầm tay Tề Thành Hữu, sắc mặt đỏ lên, có điểm muốn cười lại có điểm ngượng ngùng. Hắn lui vài bước, tuy rằng cách ra một khoảng với Tề Thành Hữu, nhưng cũng không tới gần Nguyên Vinh Nghị.

Nguyên Vinh Nghị về mặt bất mãn bước ra vài bước, một tay giữ lấy Dung Thu, thấp giọng cảnh cáo: “Lần sau còn dám bảo trì khoảng cách với ta, ta ở trước mặt mọi người hôn ngươi!”

Dung Thu hoàn toàn cứng đờ mặt, sợ tới mức tròng mắt cũng không dám chuyển động.

Đoạn Sở đứng ngay bên cạnh, nghe vậy cong lên mặt mày, bước tới bên cạnh Úc Thịnh Trạch, hỏi: “Thịnh Trạch, ngươi làm sao vào được?”

“Ta thấy Nhung Thành Âm đã đi ra.” Úc Thịnh Trạch thấp giọng giải thích, ánh mắt dừng trên người Tề Thành Hữu, cũng chỉ là lãnh đạm nhìn lướt qua, đối với Nguyên Vinh Nghị gật đầu một cái, liền lôi kéo Đoạn Sở xoay người rời đi: “Đi thôi, thời gian không sai biệt lắm, chúng ta trực tiếp đi Thiên Hoa Viên.”

Đoạn Sở vừa nghe, về mặt chấn động. Hai ngày nay học thao tác cơ giáp, hắn đã sớm chờ đợi cơ giáp mới của chính mình.

“Ừ ừ.” Hắn xuất ra cá nhân cực tốc khí, sau đó hướng về phía Nguyên Vinh Nghị cùng Dung Thu bọn họ phát tay, phi thường tự nhiên lôi kéo Úc Thịnh Trạch vào bên trong. Cá nhân cực tốc khí bỗng nhiên sáng lên, giống một viên cầu sáng nhanh chóng bay đi.

Nguyên Vinh Nghị thấy thế, trở mình xem thường, đồng dạng tung một cái cực tốc khí, muốn đem Dung Thu kéo vào.

“Đoạn Sở người khế ước, là người khế ước của cửu hoàng tử sao?” Tề Thành Hữu bỗng nhiên chậm rãi hỏi.

Dung Thu nhắm lại mi, kinh ngạc nhìn về phía Tề Thành Hữu: “Ngươi hỏi cái gì vậy, Đoạn Sở đương nhiên là người khế ước của cửu hoàng tử.”

Tề Thành Hữu vội vàng xua tay, dùng một chút, lại còn thật sự hỏi: “Ta nói chính là, bọn họ là giống như chiến sĩ cùng người khế ước khác, tính toán kết làm bầu bạn sao?”

Dung Thu không khỏi nhìn về phía Nguyên Vĩnh Nghi, Nguyên Vĩnh Nghi nắm tay Dung Thu, hồ nghi nhìn về phía Tề Thành Hữu: “Đây là việc tư của bọn họ, người hỏi cái này làm cái gì?”

Tề Thành Hữu úp úp mở mở, sắc mặt có điểm lúng túng, lại không nói nữa.

Nguyên Vĩnh Nghi khiêu mi, cũng không truy vấn, chỉ là lôi kéo Dung Thu cáo từ với Tề Thành Hữu, hai người ngồi cực tốc khí, lao nhanh về phía trước.

“Tề Thành Hữu cùng Đoạn Sở, gặp nhau rất nhiều lần sao?” Nguyên Vĩnh Nghi hỏi.

Dung Thu tính tình nấn cảm, lúc này vừa nghe chỉ biết hẩn lại hoài nghi cái gì, ngẫm nghĩ rồi đáp: “Ta cũng chỉ ở đó có ba lần, bất quá Tiểu Sở tính tình có điểm lạnh lùng, hai người cũng chỉ có lần này nói chuyện nhiều một chút.”

“Tề Thành Hữu sau đó, không hướng người tìm hiểu chuyện của Đoạn Sở sao?” Nguyên Vĩnh Nghi bản năng cảm thấy không đúng. “Muội muội của Tề Thành Hữu là Tề Nhạn Đông, tựa hồ cùng Lục Tân Quân của Lục gia quan hệ tốt lắm?”

Dung Thu hoảng sợ, phủ định hoàn toàn: “Thành Hữu không có khả năng bởi vì liên quan tới bạn tốt của muội muội, liên đới với Tiểu Sở có tâm tư không đúng, hẩn không phải là người như thế.”

Nguyên Vĩnh Nghi giận tái mặt, vừa định lạnh giọng, nghĩ đến người trước mắt chính là trân bảo hẩn phùng trong lòng bàn tay, thờ dài, kéo hẩn vào trong ngực, cẩn thận dặn dò: “Dung Thu, chuyện của Tiểu Sở liên lụy nhiều lắm, cho dù là Tề Thành Hữu, người cũng không thể tùy tiện nói.”

Dung Thu lúc này mới ý thức được Nguyên Vĩnh Nghi lo lắng cái gì, khuôn mặt ửng đỏ giải thích: “Ta đương nhiên không có. Cho dù ta tin Thành Hữu, ta cũng không có tư cách tiết lộ việc tư của Đoạn Sở. Ta chỉ là nói, Thành Hữu không phải người như vậy, người có lẽ có thể tìm nguyên nhân khác.”

Nguyên Vĩnh Nghi tán dương hôn xuống hai má Dung Thu, nhìn thấy cửa học viện Đế Ma Tư, hai người xuống cực tốc khí, đi tới chỗ Úc Thịnh Trạch đang đứng bên cạnh phi hành khí.

Trong cabin, Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch sóng vai ngồi, trên bàn bày điểm tâm, bánh bích quy, hương khí tản ra bốn phía, thấy bọn họ tới, Đoạn Sở cười nâng tay tiếp đón: “Các người đến đây. Vĩnh Nghi, mau tới đây, vừa lúc hỗ trợ nhìn xem, những thứ này hiệu quả cụ thể như thế nào. Thịnh Trạch là chiến sĩ cấp 7, thật sự rất không có giá trị tham khảo.”

Tháng Một 3, 2016

65

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 65

Nguyên Vĩnh Nghi theo bản năng nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, thấy mặt hẩn không chút thay đổi, về mặt trêu tức khiêu mi. Nếu không phải nhìn thấy Úc Thịnh Trạch đen mặt khi thấy Đoạn Sở đùa giỡn cùng Tề Thành Hữu, hẩn còn không biết, bạn tốt của mình cư nhiên còn có dục vọng chiếm giữ như vậy.

Dung Thu sắc mặt vui mừng nhìn trà bánh trên bàn, miệng thúc giục: “Vĩnh Nghi, người mau nếm thử, kẹo trà sữa lúc trước, hiệu quả khai thông hầu như không cảm giác được, lúc này thì sao?”

Nguyên Vĩnh Nghi gật gật đầu, lôi kéo Dung Thu ngồi xuống, tiếp nhận nước trà cùng bánh bích quy trà của Đoạn Sở. Dung Thu lúc này mới chú ý tới, quả thực không có kẹo trà sữa.

Đoạn Sở nhìn ra nghi hoặc của Dung Thu, giải thích nói: “Kẹo trà sữa lúc trước hiệu quả ngưng thần khai thông quá ít, đây là cố ý làm, đưa vị Mã Luân đại sư kia kiểm tra.”

Dung Thu nhần tình sáng lên, lập tức hiểu lời nói của Đoạn Sở, rõ ràng ám chỉ bánh kẹo này hiệu quả khai thông nhiều hơn.

“Không tồi!” Nguyên Vĩnh Nghi đã ăn xong khối bánh ngọt bằng nắm tay trẻ con, vui sướng tuyên bố: “Tuy rằng so với thuốc ngưng thần thì hiệu quả chỉ bằng một phần năm, bất quá công hiệu khai thông phi thường rõ ràng.” Hẩn dừng lại, lại cảm thụ một chút tinh thần lực của mình: “Đáng tiếc ta không phải trạng thái tinh thần lực hỗn loạn, hơn nữa không có người khế ước khai thông tinh thần lực, bằng không có thể hảo hảo so sánh.”

Đoạn Sở ngưng mi, đây cũng là điều hẩn muốn biết.

Úc Thịnh Trạch nghiêng đầu, khuyên nhủ: “Đừng lo lắng, Mã Luân người khế ước khẳng định đã biết hiệu quả của kẹo trà sữa, nếu hẩn muốn biết công hiệu của các loại bánh kẹo khác, khẳng định sẽ dẫn người tới tự mình kiểm nghiệm.”

Đoạn Sở ngoài ý muốn nhảy mất, bật cười gật đầu. Quả nhiên là quan tâm sẽ bị loạn, hẳn thật đúng là đã quên, vô luận người khác nói ba hoa chích choè cái gì, lấy thận trọng của người bình thường, cũng nên tự mình kiểm tra mới có thể tin phục nhất.

Nguyên Vinh Nghị nhin không được trở mình xem thường. Khó trách Úc Thịnh Trạch vừa rồi không có phản ứng, rõ ràng là tính toán để cho những người khác đến nghiệm chứng hiệu quả chính xác.

Phi hành khí rất nhanh liền tới Thiên Hoa Viên, Áo Lợi Ngươi đã sớm chờ ở nơi đó.

“Cửu điện hạ, Mã Luân đại sư mang theo thê nữ (con gái và vợ), đã chờ sẵn.” Áo Lợi Ngươi tiến lên từng bước vội vàng bấm báo.

Đoạn Sở không khỏi hỏi Úc Thịnh Trạch: “Mã Luân đại sư dẫn theo thê nữ, các nàng đều là chiến sĩ sao?”

Có thể nhận chế tạo cơ giáp cho người khế ước, Mã Luân đại sư khẳng định là người khế ước, vậy thê nữ của hắn cấp bậc chiến sĩ nếu quá cao, tác dụng của bánh kẹo có thể suy giảm rất lớn.

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu: “Àn, thê tử của Mã Luân đại sư là Tắc Nhĩ Mã là chiến sĩ bẩm sinh cấp 5, mà nữ nhi của hắn Mã Lâm là chiến sĩ bẩm sinh cấp 4.”

“Mã Lâm kế thừa thiên phú chế tạo cơ giáp của phụ thân nàng, thiên phú chiến đấu cũng cao, sáu năm trước tốt nghiệp học viện Đế Ma Tư, trực tiếp vào Gia Hoa thương hội, vẫn chưa có người khế ước thích hợp, Mã Luân đại sư phi thường lo lắng, hàng năm đều dùng kì trấn dị bảo, để trao đổi thuốc ngưng thần loại A với nhà bảo chế thuốc người khế ước.” Áo Lợi Ngươi bổ sung.

Đoạn Sở cảm thấy hiểu rõ, khó trách kẹo trà sữa mới xuất hiện, Mã Luân liền là người đầu tiên liên hệ với Áo Lợi Ngươi, biểu hiện cũng rất tích cực. Xem ra cơ giáp của hắn, hẳn là rất có hy vọng.

Một hàng năm người đang muốn đi vào đại sảnh, “A” Dung Thu bỗng nhiên hô nhỏ một tiếng, về mặt ngưng ngừng nói: “Các người đi thôi, ta mới nhớ tới ta còn có việc, phải đi trước xử lý một chút.”

Nguyên Vinh Nghị sắc mặt lập tức trầm xuống, ngay cả Úc Thịnh Trạch cũng chú ý tới, Dung Thu chỉ là tìm có.

Đoạn Sở biết Dung Thu băn khoăn cái gì, không đợi Nguyên Vinh Nghị nói chuyện, liền cười khẽ nói: “Dung Thu, ngươi không muốn chính tai nghe một chút về hiệu quả sao? Nói không chừng, đối với việc nghiên cứu chế tạo thuốc ngưng thần khai thông của chúng ta có gợi ý thì sao.”

Dung Thu mạnh tròn to mắt, nhìn thấy Nguyên Vinh Nghị sắc mặt nặng nề theo dõi hắn, quần bách gật gật đầu, lại lo lắng hỏi: “Đại sư người khế ước thân phận cao quý, ta đi, sẽ không ảnh hưởng tới việc chế tạo cơ giáp của ngươi chứ?”

Nguyên Vinh Nghị nghĩ tới cái gì, về mặt phức tạp nắm tay Dung Thu: “Đừng lo lắng, hiện tại chính là bọn họ cầu Tiểu Sở.”

Dung Thu tựa hồ còn có điểm do dự, nhưng bị Nguyên Vinh Nghị cường ngạnh lôi kéo, cũng không tiếp tục cự tuyệt.

Đoạn Sở cũng nghe ra, Dung Thu là sợ người khế ước đối đãi không công bình. Nghĩ tới khi làm người thường ở Y Duy Tát, ngay cả tôi tớ đều dám đối với hắn châm chọc khiêu khích, không khỏi thở dài.

Mu bàn tay bỗng nhiên bị vật thể ám áp bao trùm, Đoạn Sở buông mắt, nhìn thấy bàn tay to lớn với khớp xương rõ ràng. Hắn mím môi, cũng không cự tuyệt Úc Thịnh Trạch không tiếng động quan tâm, chỉ cười nói: “Chúng ta đi nhanh thôi, ta vẫn luôn chờ đợi cơ giáp của mình.”

Nguyên Vinh Nghị quay đầu lại, về mặt tò mò tìm hiểu: “Ta còn muốn hỏi ngươi đây, người khế ước thao tác cơ giáp, coi như là không làm việc đảng hoàng đúng không? Nếu muốn gia nhập quân đội, hoàn toàn có thể chờ thêm hai năm học tập chiến đấu với chiến hạm mini. Trong khoảng thời gian này, ngươi hoàn toàn có thể đem tinh lực đặt vào việc nghiên cứu chế thuốc.”

Đoạn Sở không tiếng động cười cười, không có giải thích. Với hắn mà nói, về nhà mới là việc quan trọng, về phần chế thuốc hoặc cơ giáp, đều là phụ trợ, thế nào cũng không tính là không làm việc đảng hoàng.

Nguyên Vinh Nghị kỳ thật trong lòng cũng có đáp án, chính là đối với thiên phú tinh thần lực của Đoạn Sở có điểm tò mò. Úc Thịnh Trạch cũng cho hắn một ít là trả, hắn đại đa số đều để cho Dung Thu, mặt khác cũng để lại cho nhóm nhà bảo chế thuốc của Nguyên Cẩm Đường. Nhưng ngay cả tổ phụ của hắn, cũng không nghiên cứu ra công hiệu nào khác ngoài ngưng thần.

Đoạn Sở có khả năng ở trong ngắn ngủn một tháng tìm được hiệu quả như vậy, quả thực khiến kẻ khác trở mặt. Nếu không phải kẹo trà sữa xuất hiện quá ít, chính là trùng hợp với lo lắng của nhóm nhà bảo chế thuốc, hiệp hội chế thuốc cùng nghiệp đoàn chiến sĩ đã sớm nhắc lên sóng to gió lớn.

Kỳ thật định ngày hẹn hôm nay Mã Luân đại sư cũng có hoài nghi như vậy, mà Đoạn Sở cũng biết điểm này, mới có thể chế tác một phần bánh ngọt cùng bánh bích quy mới mẻ.

Tới phòng đặt trước, đẩy cửa ra, trong phòng quả nhiên là một nam hai nữ, bởi vì Áo Lợi Ngươi lúc trước đã giới thiệu qua, thực dễ dàng phân biệt, người nam từ khuôn mặt đoan chính, về mặt nghiêm túc tự nhiên là Mã Luân đại sư, thê tử của hắn Tắc Nhĩ Mã là vị nữ chiến sĩ tràn đầy khí chất thành thực, Mã Lâm thoát nhìn cùng Úc Thịnh Trạch xấp xỉ tuổi nhau, thần thái phần chân, thập phần tự tin, thời điểm nhìn thấy Đoạn Sở, rõ ràng gật mình sùng sốt, nhưng rất nhanh liền che đầu.

Đoạn Sở cảm thấy hồ nghi, chờ Mã Luân cùng Úc Thịnh Trạch bọn họ chào hỏi, dùng dư quang quan sát, chính là Mã Luân biểu hiện thực bình thường, tựa hồ ban nãy là hấn hoa mắt.

“Đoạn Sở người khế ước, xin hỏi bánh kẹo người có mang đến không?” Sau khi kết thúc chào hỏi, Mã Luân cơ hồ không nhận được hỏi Đoạn Sở.

Đoạn Sở lấy lại tinh thần, bất động thanh sắc từ nhãn không gian lấy ra một phần bánh ngọt cùng hai khối bánh trà.

Mã Luân tựa hồ không nghĩ tới Đoạn Sở sáng khoái như vậy, giật mình sững sốt, lại nhìn về phía thê tử.

Tắc Nhĩ Mã cũng không do dự, trước dùng tia tinh thần lực thăm dò, sau đó nâng lên bánh ngọt, cẩn thận cắn một ngum. Một mùi hương thanh nhã như có như không tràn ngập khoang mũi, một cỗ năng lượng thấp phần bình thần tiền nhập vào trong cơ thể, rất nhanh liền làm cho tinh thần lực trong ba ngày này cố ý đánh nhau trở nên có điểm hỗn loạn, thậm chí ngay cả một nhọc sau chiến đấu cũng được trấn an tốt lắm.

“Nga, thật sự là bất khả tư nghị!” Tắc Nhĩ Mã kinh hô một tiếng, sau đó hai mắt sáng ngời nhìn về phía Đoạn Sở: “Bánh kẹo này, hiệu quả so với kẹo trà sữa tốt hơn nhiều lắm.”

Đoạn Sở cũng không ngoài ý muốn khi Tắc Nhĩ Mã biết hiệu quả cụ thể của kẹo trà sữa, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Như vậy phu nhân, so với người khế ước khai thông tinh thần lực thì sao?”

“Đương nhiên, tuy rằng so với bình thường Mã Luân khai thông tinh thần lực cho ta, vô luận tốc độ chài vượt trội, hay là hiệu quả đều chậm hơn, nhưng nếu ở trạng thái thấp, ít nhất có thể kiên trì nửa giờ. Về phần nguy cơ nổ tan xác, ta cũng không rõ ràng.” Tắc Nhĩ Mã nói xong, than nhẹ. Nàng dù sao cũng có người khế ước, vợ chồng vài thập niên, ngày thường tinh thần lực khai thông không ngừng, vốn sẽ không dễ dàng phát sinh tinh thần lực hỗn loạn, nguy cơ nổ tan xác thật đúng là không được thấy.

Mã Luân ánh mắt sáng ngời nhìn Đoạn Sở: “Đoạn Sở người khế ước, xin hỏi người cần điều kiện gì để nguyện ý trao đổi bánh kẹo này.”

“Ba ba!” Mã Lâm đánh gãy câu hỏi của hấn, thật sâu nhìn Đoạn Sở, cười nói: “Ba ba, người quên, yêu cầu của Đoạn Sở người khế ước là chế tạo cơ giáp sao?”

Mã Luân cổ chấp lắc lắc đầu, vẻ mặt thành khẩn nhìn Đoạn Sở: “Ta không lấy tinh tể chế tạo cơ giáp, toàn bộ đổi lấy bánh kẹo có hiệu quả này, có thể chứ?”

Dung Thu vừa nghe, lập tức vẻ mặt trương nhìn Đoạn Sở, sợ hấn đồng ý điều kiện này.

Đoạn Sở thì nhăn lại mi, cứ như vậy, chẳng phải là bánh kẹo trong tay hấn đều phải xin phép mới được bán ra ngoài sao.

Úc Thịnh Trạch cầm tay hấn, ý bảo hấn không cần lo lắng, ánh mắt chuyển hướng Nguyên Vinh Nghị.

Nguyên Vinh Nghị thiếu mi, vỗ nhẹ tay Dung Thu, tựa tiểu phi tiểu nhìn Mã Luân, nói:

“Mã Luân đại sư, nếu nói như vậy, ngài định giá bánh kẹo này như thế nào? Phải biết rằng, số lượng lá trà cũng không nhiều, lại từ tinh cầu xa xôi mang đến. Năng lượng nguyên tiêu hao do hai lần xuyên qua trùng động, liền đủ trả phí dụng một cơ giáp. Đương nhiên, ngài có thể nói chế tác cơ giáp cho người khế ước không giống, nhưng bánh kẹo cũng là do Đoạn Sở người khế ước chế tác, thậm chí đại sư cơ giáp không phải chỉ có một mình người, mà có thể chế tác bánh kẹo có công hiệu ngưng thần khai thông, chỉ có Đoạn Sở người khế ước.”

Nguyên Vinh Nghị lời nói hữu lực, tuyệt không để ý chính mình có thể đắc tội một vị đại sư cơ giáp.

Mã Luân nét mặt già nua đỏ lên, biết chính mình quá mức nóng vội, rước lấy phản cảm của đối phương. Hấn đương nhiên là biết điểm này, hơn nữa cũng biết, Úc Thịnh Trạch thân là hoàng tử, đương nhiên có thể tìm được đại sư cơ giáp khác, kể cả người chuyên môn chế tác cho thành viên hoàng thất trong cung, cũng sẽ ở bên ngoài tuyên bố nhiệm vụ, không phải muốn đánh vào mặt Toa Luân người khế ước, mà là muốn nhân cơ hội quảng bá sự tồn tại của bánh kẹo.

Đoạn Sở kính nể nhìn Nguyên Vinh Nghị, khó trách Úc Thịnh Trạch phải lôi kéo Nguyên Vinh Nghị, quả nhiên là có kỹ thuật tấn công, không hổ danh là ông chủ Nguyên Cẩm Đường. Bánh kẹo của hấn bán ở Nguyên Cẩm Đường, xem ra không có vấn đề.

Dung Thu cũng là hai mắt sáng rực nhìn Nguyên Vinh Nghị, thấy Nguyên Vinh Nghị vẻ mặt càng thêm phần chán.

“Mã Luân đại sư, người có thể nghĩ lại.” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên mở miệng: “Đương nhiên, nếu người kiên trì ý kiến của mình, vậy lần giao dịch này, chúng ta hủy bỏ.”

“Điều này sao được!”

“Đương nhiên không thể!”

Tắc Nhĩ Mã cùng Mã Lâm đồng thời phản đối, Mã Lâm hờn dỗi đối với Mã Luân nói: “Ba ba, làm gì có người xuất ra toàn bộ kì trân dị bảo để trao đổi một cơ giáp trên mười vạn, điều kiện của ngài rất hà khắc!”

Nàng nói xong, cười tủm tỉm nhìn Đoạn Sở nhận lỗi: “Thật có lỗi, ba ba ta là vì quá lo lắng cho ta. Kỳ thật ta cảm thấy, bánh kẹo lần này ngài mang đến có thể làm phí dụng chế tạo cơ giáp, chẳng qua nếu có thêm một điều kiện nữa, không biết có thể hay không?”

Đoạn Sở nhìn lại mình, hẳn đối với giá cả cơ giáp cùng giao dịch của Cáp Ngồi tinh hệ đắt đặc cán mai, trên mười vạn? Nói vậy, có mấy người chiến sĩ dùng được cơ giáp? Đoạn Sở phát hiện, điều hắn cần hiểu biết càng ngày càng nhiều.

“Người có thể nói, là điều kiện gì?” Đoạn Sở có điểm không kiên nhẫn hỏi. Hắn cảm thấy Nguyên Vĩnh Nghị lúc trước phản bác đúng lý hợp tình phi thường không tồi, cho dù là Mã Luân đại sư, hẳn cũng không phải duy nhất. Bọn họ căn bản không cần hạ thấp tư thái như vậy.

Mã Lâm khuôn mặt tươi cười bị kiềm hãm, thật cẩn thận quan sát Đoạn Sở, lại thấy Úc Thịnh Trạch cũng giận tái mặt, tâm niệm vừa chuyển, về mặt thành khẩn nói: “Kỳ thật không có gì, chỉ là về sau mỗi lần Đoạn Sở người khế ước chế tạo bánh kẹo, có thể cho chúng ta biết một tiếng, ta nguyện ý lấy giá cao hơn bình thường một phần để mua, đương nhiên ta không phải nghĩ muốn độc quyền về..., chính là ta tự dùng, số lượng các người có thể tùy ý.”

Đoạn Sở kinh ngạc, nếu là như vậy, hẳn vẫn là chiếm tiện nghi.

“Nếu là chính người dùng, có thể thấp một phần, đến Nguyên Cẩm Đường mua là có thể.” Đoạn Sở hứa hẹn, dùng một chút lại hỏi Úc Thịnh Trạch: “Cơ giáp của người khế ước giá cả bình thường bao nhiêu?”

“Hai ngàn vạn cũng đủ.” Úc Thịnh Trạch thấp giọng.

Mã Lâm quần áo sắc thần tình đỏ bừng, bên tai nghe được lời Đoạn Sở: “Nếu như vậy, lần này, ta liền lấy hơn hai ngàn vạn bánh kẹo giống vậy đổi lấy cơ giáp chế tạo cho người khế ước, thế nào?”

Nàng vội vàng gạt đầu, Mã Luân thấy nữ nhi đã đàm phán thỏa đáng, cũng nhẹ nhàng thở ra.

Bởi vì đàm phán giao dịch, căn phòng đặt trước tuy rằng không khí không ngưng trọng, nhưng một nhà Mã Luân cũng không còn khí thế lúc trước, định ra một tháng sau giao phó cơ giáp cùng tiền hàng, nhanh chóng cáo từ rời đi. Bất quá câu hỏi của Mã Lâm trước khi đi, làm cho Đoạn Sở khó hiểu ngưng mi.

“Thịnh Trạch, người có từng nghe qua Hoa tiên sinh của Gia Hoa thương hội chưa?”

Tháng Một 3, 2016

66

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 66

Đoạn Sở mới vừa hỏi ra miệng, liền biết chính mình hỏi sai người, không khỏi giải thích: “Mã Lâm tiểu thư vừa rồi hỏi ta, có từng gặp Hoa tiên sinh của Gia Hoa thương hội, nói hẳn cùng ta bộ dạng có điểm giống.”

Úc Thịnh Trạch thân là hoàng tử, cho dù nhập ngũ cũng vẫn có Áo Lợi Người đứng sau lưng hiệp trợ xử lý sản nghiệp cùng sự vụ khác, đối với thương hội đương nhiên không biết. Hắn không khỏi nhìn về phía Nguyên Vĩnh Nghị cùng Áo Lợi Người, hỏi: “Các người có nghe qua không?”

Áo Lợi Người cũng lắc đầu, Nguyên Vĩnh Nghị cẩn thận nhìn nhìn Đoạn Sở, có chút dăm chiêu gạt đầu.

“Ta đã thấy, diện mạo của Đoạn Sở, đích xác cùng vị Hoa tiên sinh kia có năm phần tương tự, hơn nữa thời điểm cười lộ lên, ánh mắt nhìn đặc biệt giống.”

Đoạn Sở ánh mắt chợt lóe, lập tức ý thức được, Nguyên Vĩnh Nghị nói chính là khối thân thể này của hắn. Nguyên chủ ngũ quan thanh tú tinh tế, so với nam nhân Đoạn gia, càng có vẻ yếu hơn, mà đồng tử màu đen ở Đoạn gia lại là độc nhất, hẳn là di truyền từ mẫu thân Sở Giai nhiều hơn.

“Vĩnh Nghị, ta không nghe nói tới Gia Hoa thương hội, thương hội đó có đặc điểm gì? Vị Hoa tiên sinh kia, là như thế nào với thương hội?” Đoạn Sở hỏi, trong lòng âm thầm nhớ lại người nhà Sở Giai, nhưng không có chút thu hoạch nào. Cũng không biết là bởi vì Đoạn gia chỉ thứ hai chuyển tới Y Duyệt sau đó chặt đứt liên hệ, hay là Sở Giai căn bản không có người nhà.

“Gia Hoa thương hội là thương hội liên minh vũ trụ, mà vị Hoa tiên sinh kia, là một trong những người phụ trách của Gia Hoa thương hội ở Cáp Ngồi tinh hệ.” Nguyên Vĩnh Nghị nói xong, có điểm nghi hoặc nhìn về phía Đoạn Sở: “Nghe nói Hoa tiên sinh kia thân phận bối cảnh không đơn giản, nhưng người tương tự người, Mã Lâm vì sao lại đặc biệt nhắc tới hắn?”

“Có thể là xây dựng quan hệ không?” Dung Thu đoán: “Mã Lâm không phải là người Gia Hoa thương hội hay sao? Nàng vì thương hội tìm kiếm tài

nguyên kỉ trần dị bảo cung ứng, hẳn là không kỳ quái.”

Áo Lợi Ngươi bỗng nhiên xen mồm: “Nếu là Hoa tiên sinh của Hoa Gia thương hội, hẳn tựa hồ cùng Tề gia có chút liên hệ.”

Úc Thịnh Trạch nhướng mày, lập tức nhớ tới một màn ở cửa học viện người khế ước lúc trước. Khi đó Tề Thành Hữu, đích thật là nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười của Đoạn Sở mà xuất thần. Nếu hẳn là bởi vì Đoạn Sở cùng người hẳn nhận thức lớn lên giống nhau, tựa hồ có thể giải thích điểm này.

Nguyên Vinh Nghị hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này, nhìn Dung Thu hỏi: “Ngươi có từng nghe thấy Tề Thành Hữu nhắc tới vị Hoa tiên sinh này?”

Dung Thu giật mình sững sốt, nhìn kỹ Đoạn Sở, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời: “Đúng rồi, lúc trước khai giảng, ta ở Tề gia có nhìn thấy một người tương tự Tiểu Sở, nam tử cũng ánh mắt màu đen, lúc ấy Thành Hữu giới thiệu cho ta, nói là vị hôn phu của tiểu thúc hẳn Tề Hạo Ngôn, nhưng hẳn không phải họ Hoa, hẳn họ Sở, kêu Sở Hoa.”

“Đi, mẫu thân của Tiểu Sở không phải họ Sở sao?” Nguyên Vinh Nghị kinh ngạc nhìn về phía Đoạn Sở. Hẳn nhớ rõ Đoạn Sở lúc trước ở Y Dục Tất tình trạng thật sự không tốt, nếu Sở Hoa thật sự cùng Sở Giai có quan hệ, làm sao có thể ngồi yên không quan tâm.

“Có lẽ chỉ là trùng hợp.” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên khoát tay lên bả vai Đoạn Sở, nhìn thấy ánh mắt lộ vẻ bối rối của Đoạn Sở, mỉm cười: “Đừng lo lắng, để Áo Lợi Ngươi tìm hiểu một chút về thành viên gia tộc của Sở Giai là có thể. Mỗi một tư liệu của người khế ước, nghiệp đoàn người khế ước luôn bảo tồn thực đầy đủ.”

Đoạn Sở có điểm ngưng ngừng gật đầu, trên thực tế, hẳn ước gì chỉ là trùng hợp. Hơn nữa Sở Hoa kia thật sự cùng Tề Hạo Ngôn cùng một chỗ, mà Đoạn An Vũ lại bởi vì quan hệ kẻ thù truyền kiếp của Đoạn Tề hai nhà mà không thể không buông tha cho người yêu, hẳn đã có thể tưởng tượng ra được cục diện hỗn loạn năm đó. Thật vất vả mới thoát ly Đoạn gia, hẳn không muốn lại nhiều thêm một cái quan hệ bên dòng họ mẹ.

Năm người cùng nhau trở về Mạc Ngươi Lai, đơn giản phao một ấm trà, Đoạn Sở mang theo Dung Thu đi phòng bếp.

“Ngươi muốn ta học tập chế tác bánh kẹo?” Dung Thu cả kinh thiếu chút nữa rút cằm.

Đoạn Sở cười cười, để người máy gia vụ đem phương pháp chế tác điểm tâm mang ra, lại từ nhẫn không gian xuất ra mấy bình trà.

“Ta mới bắt đầu học tập chế thuốc, nghiên cứu thuốc ngưng thần khai thông còn cần thời gian, bắt quá bánh kẹo lại đơn giản hơn. Ta cung cấp bột trà cho ngươi, ngươi có thể làm thử một ít, nhìn xem làm cách nào mới có thể đề cao hiệu quả. Bình thường nhà bào chế thuốc chế tác thuốc ngưng thần, lúc đó chẳng phải đều dựa vào các loại cây do người khế ước nuôi dưỡng sao?” Đoạn Sở nói xong, đem một bình bột trà xanh cùng một bình bột hồng trà đưa qua.

Từ khi Lộ Dịch Toa nhắc nhở hẳn, người khế ước dùng cây do chính mình nuôi dưỡng để chế tác thuốc hiệu quả rất tốt, hẳn có ý ngay từ đầu tự mình chế tác bánh kẹo một lần, phát hiện được hiệu ẩn chứa trong đó, đích xác so với kẹo trà sữa cùng điểm tâm trà do người máy gia vụ làm có hiệu quả lớn hơn. Một khi đã như vậy, Dung Thu cũng có thể học tập. Vừa lúc có thể đem bánh kẹo phân ra cấp bậc bất đồng để bán, cũng có thể giảm bớt gánh nặng cung cấp bánh kẹo cho Nguyên Cẩm Đường của hẳn.

Dung Thu vừa nghe, kích động đến mặt đều đỏ. Hẳn lựa chọn làm nhà chế thuốc, cũng là hy vọng có một ngày, chính mình có thể làm ra thuốc ngưng thần cung cấp cho Nguyên Vinh Nghị, cho dù Nguyên Vinh Nghị không thiếu thuốc ngưng thần. Nghĩ đến hôm nay Tắc Nhĩ Mã chiến sĩ cấp 5 cũng đã thừa nhận, bánh kẹo so với người khế ước khai thông tinh thần lực hiệu quả chậm hơn, Dung Thu liền cảm thấy nhiệt tình mười phần.

“Cám ơn.” Hẳn run rẩy bắt tay vào làm.

Đoạn Sở thấy Dung Thu hận không thể dán mặt vào bình trà, không khỏi lo lo ngại ngại. Không có gì so với nhìn thấy một đôi tình lữ cố gắng vì nhau, làm cho người ta cao hứng hơn. Hẳn đem phương pháp pha chế kẹo trà sữa truyền đạt, kẹo trà sữa chỉ cần chiết xuất nước trà, lại dùng khuôn đúc đông lạnh, thời gian chế tác ngắn hơn bảo tồn, đặt ở Nguyên Cẩm Đường bán càng thích hợp.

Hai người một chỉ dạy cẩn thận, một học thật sự chăm chú, rất nhanh kẹo trà sữa dạng lỏng liền làm tốt lắm, đặt ở một bên chuẩn bị đông lạnh, Đoạn Sở lại dạy Dung Thu cách dùng bột trà xanh làm điểm tâm.

Mùi thơm của lá trà từ phòng bếp truyền ra, ngay cả Nguyên Vinh Nghị ở phòng khách cũng ngửi thấy được, không khỏi hưng hăng hít vào một hơi, nhìn về phía chén trà đã trống không trên bàn, về mặt hâm mộ nhìn về phía Úc Thịnh Trạch.

Lá trà trong tay hẳn còn một chút, nhưng làm thế nào cũng không thể giống như Đoạn Sở phao ra mùi trà thơm ngát bốn phía, Úc Thịnh Trạch mỗi ngày ở cùng Đoạn Sở dưới một mái hiên, chẳng phải là lúc nào muốn uống trà cũng được sao.

“Tiểu Sở thật đúng là càng ngày càng tài giỏi, công hiệu của bánh kẹo nếu chiết lọc, nói không chừng có thể đạt tới một lần khai thông tinh thần lực của người khế ước.” Nguyên Vinh Nghị cảm thấy, nếu thật sự là vậy, cha mẹ hẳn là sẽ không thúc giục hẳn tìm kiếm người khế ước xứng đôi. Dung Thu một khi tốt nghiệp, nói không chừng còn có hy vọng ký kết hôn nhân. Nghĩ vậy, Nguyên Vinh Nghị cười mị mắt.

“Điều đó là không có khả năng, công hiệu như hôm nay, cơ bản đã là cực hạn, không thể hơn được thuốc ngưng thần loại A.” Úc Thịnh Trạch không chút do dự đã kích hẳn.

Đây cũng là điều mà buổi sáng Đoạn Sở cùng hẳn nhắc tới, bất quá Úc Thịnh Trạch cũng không cảm thấy Đoạn Sở có điểm tiếc nuối, còn nói cái gì nước

chảy thành sông, đồ ăn để chữa bệnh là như vậy. Úc Thịnh Trạch tuy rằng không hiểu, bất quá như vậy rất tốt, hắn cũng không hy vọng Đoạn Sở đem đại lượng tinh lực đặt vào việc chế tác bánh kẹo. Năm giữ vận dụng tinh thần lực, học được thao tác cơ giáp, mới là việc đầu tiên Đoạn Sở cần theo đuổi.

“Vậy cũng đủ rồi.” Nguyên Vĩnh Nghi nhưng thật ra không bị ảnh hưởng tâm tình, Đoạn Sở mới khai giảng vài ngày, chờ Nguyên Cẩm Đường chính thức bán kẹo trà sữa ra bên ngoài, là có thể thoát khỏi áp lực của Hà Phượng Các, trừ phi Hà Thái San tông sư bán ra số lượng lớn thuốc ngưng thần loại A, nếu không, hắn hoàn toàn không cần lo lắng.

“Bất quá Thịnh Trạch, độ an toàn của Đoạn Sở, ngươi nên đề cao một chút.” Nguyên Vĩnh Nghi nhắc nhở: “Tin tức hôm nay truyền ra, Đoạn Sở ở trong mắt vài người, sẽ là khối đá chặn đường rất lớn, sợ là sẽ thành mục tiêu bị công kích.”

Úc Thịnh Trạch gật gù đầu, phòng hộ bên người Đoạn Sở vốn chính là cấp bậc cao nhất, hắn lo lắng chính là Đoạn Sở ở học viện xảy ra vấn đề.

“Cửu điện hạ!” Áo Lợi Ngươi vội vã lại đây, cung kính bẩm báo: “Cửu điện hạ, đã tra được. Sở Giai mẫu thân của Đoạn Sở người khế ước, có một đệ đệ cùng cha cùng mẹ là Sở Hoa, là người thường. Mười mấy năm trước Sở Giai người khế ước gặp chuyện không may, hắn từng tuyên bố trả thù Đoạn gia, nhưng lúc sau liền mai danh ẩn tích.”

Úc Thịnh Trạch giận tái mặt, Nguyên Vĩnh Nghi cũng đứng lên. Thực hiển nhiên, Hoa tiên sinh của Gia Hoa thương hội kia, có khả năng rất lớn là đệ đệ của Sở Giai, cậu của Đoạn Sở.

“Gia Hoa thương hội thời điểm nào thành lập?” Úc Thịnh Trạch trầm giọng.

“Mười bốn năm trước.” Áo Lợi Ngươi trả lời: “Ta cầm ảnh chụp của Sở Hoa, bất quá là mười tám năm trước.”

Nói xong, hắn đưa qua một bức ảnh.

“Cho ta xem đi!” Đoạn Sở vừa lúc đến gần.

Úc Thịnh Trạch tay vừa nhắc, đem Đoạn Sở kéo đến bên người, bức ảnh ở trong vòng thông tin nhẹ nhàng hiện ra, giữa không trung xuất hiện hư ảnh một thiếu niên, ánh mắt màu đen, anh tuấn suất khí, hai tay dương ra, khoe môi giờ lên nhìn về phương xa, ánh mắt giống như mã não trong suốt êm dịu, khí chất phi thường thuần khiết.

“Cùng Tiểu Sở không giống!” Úc Thịnh Trạch nói, đồng thời gắt gao cầm tay Đoạn Sở.

Đoạn Sở nháy mắt mấy cái, cũng hiểu được không giống. Trong trí nhớ, nguyên chủ chưa bao giờ cười nhẹ đến vậy, mà vô luận là Trữ Khang Trí ốm yếu, hay là Đoạn Sở chết mà sống lại, cũng không thể có được khí chất tươi mát thuần khiết như vậy.

Nguyên Vĩnh Nghi nhìn chằm chằm hồi lâu, quyết đoán nói: “Hắn chính là Hoa tiên sinh kia, bất quá cả người hoàn toàn thay đổi.”

Áo Lợi Ngươi phụ họa gật đầu: “Khi ta tham dự hội đấu giá của Gia Hoa thương hội, từng gặp qua Hoa tiên sinh, hắn tuyệt không khôn khéo, làm việc cứng nhắc, thủ đoạn tàn nhẫn, ánh mắt lộ ra sự u ám, ta chưa thấy qua bộ dáng hắn cười lộ lên.”

Đoạn Sở cảm thấy bị ai, Sở Hoa thay đổi, rất có thể là bởi vì Sở Giai tử vong. Mà hắn chưa từng nhìn qua nguyên chủ, có lẽ là giận chó đánh mèo, có lẽ cũng có nỗi khổ tâm. Bất quá, nguyên chủ đã mất, tìm hiểu cũng không có ý nghĩa.

Thấy ba người thần sắc buộc chặt, Đoạn Sở cười cười, nói: “Lâu như vậy tới bây giờ ta đã rời khỏi Đoạn gia, hắn cũng chưa xuất hiện. Cho nên, hắn là Sở Hoa, hay là Hoa tiên sinh, hắn là cùng ta không có quan hệ gì.”

Nguyên Vĩnh Nghi bọn họ cũng đều biết, Đoạn Sở là quyết tâm cùng Đoạn gia chặt đứt quan hệ, lại không nghĩ rằng hắn ngay cả thân nhân bên Sở Giai cũng không muốn lui tới. Bất quá suy nghĩ một chút, thời điểm khó khăn nhất của Đoạn Sở lúc mười tám tuổi, Sở Hoa cũng không hề xuất hiện. Đến bây giờ, Đoạn Sở làm người khế ước của cửu hoàng tử, lại là người khế ước có thể làm ra bánh kẹo có ẩn chứa công hiệu khai thông, cũng không cần thiết nhiều ra một người thân nhân không rõ lập trường.

Bọn họ lập tức lựa chọn câm miệng, Úc Thịnh Trạch đem bức ảnh thu lại, cũng không nhắc tới chuyện của Sở Hoa.

Vừa vận Dung Thu từ phòng bếp đi ra, trong tay còn cầm một cái khay trong suốt, bên trong là chất lỏng màu xanh biếc được đông lạnh trong suốt sáng long lanh, nhìn thấy phi thường mê người. Mọi người thuận thế dời đi lực chú ý, ngồi ở bàn ăn, chuẩn bị ném thử loại bánh kẹo mới.

Đoạn Sở thấy thế, nhẹ nhàng thở ra, cũng liền đem chuyện tình Sở Hoa đặt qua một bên. Nhưng sáng sớm hôm sau, khi hắn xuống phi hành khí, nhìn thấy một nam tử mặt đen đang cùng Đoạn An Vũ giảng co ở bên cạnh cửa học viện, dưới chân nhất thời lão đảo một cái.

Tháng Một 9, 2016

Chương 67: Chương 67

Đoạn Sở vừa thấy Sở Hoa, liền biết vì sao Nguyên Vinh Nghị cùng Áo Lợi Ngươi nói hấn cả người đều thay đổi. Đích xác biến hóa rất lớn, ngoại trừ ngũ quan trở nên thành thực, khí chất cả người đều trở nên nghiêm nghị, hơn nữa ánh mắt nhìn về phía Đoạn An Vũ tràn ngập hận ý, giống như là thấy kẻ thù sinh tử.

Đương nhiên, Đoạn An Vũ ở đối diện cũng không ngoại lệ, trong mắt tràn đầy ác ý, khuôn mặt xinh đẹp vằn vẹo.

“Sở Hoa, ngươi tại sao lại xuất hiện ở học viện Đế Ma Tư, khiến cho người ta hoài nghi, ngươi không phải là muốn gặp Đoạn Sở đi! Ha ha ha, ngươi không phải nghĩ rằng, Đoạn Sở hiện tại thoát ly Đoạn gia, là ngươi có thể cùng hấn gặp mặt? Ta phi, ngươi nằm mơ! Ngươi nếu dám đi gặp hấn, ta liền đem chuyện năm đó đều nói ra, ta xem hấn còn có thể nhận thức người cậu đã hại hấn không có mẹ hay không!”

“Đoạn An Vũ, ta không cùng kẻ điên so đo!” Sở Hoa lạnh lùng nheo lại mắt: “Hiện tại Tiểu Sở đã thoát ly Đoạn gia, ngươi cho là, người còn có thể uy hiếp ta?”

Đoạn An Vũ vừa nghe, hồn hèn phóng thích uy áp tinh thần, tinh thần lực khổng lồ còn chưa tới được trước mặt Sở Hoa, đã bị một cỗ tinh thần lực nhu hòa dễ dàng hóa thành hư vô. Đoạn An Vũ sắc mặt trắng nhợt, ánh mắt nhìn về phía nam tử bên cạnh Sở Hoa, vẻ mặt bi thương tuyệt vọng.

“Hạo Ngôn, rõ ràng là ta nhận thức ngươi trước, chẳng lẽ bởi vì ta là người Đoạn gia sao? Ta lúc trước đã nói, ta có thể cùng Đoạn gia. . .”

“Câm miệng!” Tề Hạo Ngôn chán ghét nhìn nàng, quay đầu lôi kéo Sở Hoa trấn an: “Sở Hoa, Đoạn Sở đến đây, ngươi định cùng hấn gặp mặt một lần sao?”

Sở Hoa theo hướng của Tề Hạo Ngôn nhìn qua, chỉ thấy Đoạn Sở đã muốn trưởng thành đứng ở cách đó không xa. Sở Hoa nhất thời sắc mặt trắng bệch, khí thế lãnh khốc lúc trước không còn sót lại chút gì.

Đoạn An Vũ cũng thấy được, thần sắc biến hóa, cười nhạo Sở Hoa rõ ràng co quắp lại, thu hồi tinh thần lực, đi tới chỗ Đoạn Sở.

“Đoạn Sở, ta là bác ngươi. . .” Đoạn An Vũ dùng giọng điệu mệnh lệnh trước sau như một nói.

“Đoạn đại tá có việc?” Đoạn Sở lạnh lùng đánh gãy lời của nàng. Vừa rồi hai người đối thoại hấn nghe được nhất thanh nhị sở, nếu đối với Sở Hoa, còn có điểm nghi ngờ, thì đối với Đoạn An Vũ, chính là chán ghét từ đầu tới cuối.

Đoạn An Vũ biến sắc, nhìn Đoạn Sở vừa định răn dạy, bỗng nhiên cả người phát lạnh, một sự khủng hoảng ập đến. Nàng đang chuẩn bị nhìn xung quanh, ánh mắt vừa lúc chống lại một đôi con ngươi vô cùng lạnh lùng.

Cửu điện hạ! Đoạn An Vũ theo bản năng lui về phía sau từng bước, lúc này mới phát hiện, Úc Thịnh Trạch thể nhưng cùng Đoạn Sở đứng sóng vai.

“Kiến, kiến quá cửu điện hạ!” Đoạn An Vũ cho dù ngang ngược kiêu ngạo cỡ nào, cũng biết tình thế Đoạn gia không ổn, nếu không Đoạn Sở thoát ly Đoạn gia, nghiệp đoàn người khế ước truyền đạt mệnh lệnh, tổ phụ nhà mình cũng sẽ không xuất hiện.

Úc Thịnh Trạch lãnh nghiêm mặt, không kiên nhẫn nói: “Tiểu Sở hỏi ngươi đây, không có việc gì thì rời đi đi!”

Đoạn An Vũ bị kiềm hãm, nhìn về phía Đoạn Sở, nén giận nói: “Đoạn Sở, ta là muốn hỏi ngươi, còn bánh kẹo ngày hôm qua cung cấp cho Mã Luân người khế ước không?”

Đoạn Sở kinh ngạc thiếu mi, hấn còn nhớ rõ ở Đoạn gia, Đoạn An Vũ đối với hấn tràn ngập địch ý.

“Có thì sao? Ngươi muốn mua, thì tới Nguyên Cẩm Đường. Yên tâm, tuy rằng ta cùng Đoạn gia đoạn tuyệt quan hệ. Nhưng sẽ không giống nghiệp đoàn người khế ước hạ mệnh lệnh như vậy, cấm Đoạn gia mua bánh kẹo. Dù sao, ta cũng không có năng lực này.”

Đoạn Sở không chút khách khí nói.

Chò dù đối với Đoạn An Vũ, nàng là bị uy khuất thật lớn mới tới đây, Đoạn Sở cũng hoàn toàn không quan tâm. Hấn nói xong, nhắc chân liền tính toán rời khỏi cửa trường học. Nơi này người vây quanh càng ngày càng nhiều, Đoạn Sở cũng không muốn thành người cho người khác xem kịch vui.

“Đoạn Sở!” Đoạn An Vũ hoàn toàn bùng nổ, hướng về phía Đoạn Sở hô to: “Ngươi nếu biết Đoạn gia bị nghiệp đoàn người khế ước hạ hai mươi năm, chẳng lẽ không quan tâm Á Ngạn làm sao bây giờ? Hấn thậm chí còn chưa trưởng thành, đã bị tước đoạt hy vọng có người khế ước?”

Đi cùng Đoạn An Vũ, còn có đám người Đoạn Xa cùng Đỗ Tuấn Hạo, nghe vậy vội vàng giữ chặt nàng trấn an. Bọn họ là muốn nhân cơ hội chữa trị quan hệ với Đoạn Sở, không phải muốn Đoạn An Vũ khơi mào cửu hận trong lòng Đoạn Sở. Sớm biết Đoạn An Vũ không làm theo những gì được chuẩn bị sẵn, còn không bằng tìm Đoạn Chí Tu lại đây.

Ngược lại Đoạn Nhã Thanh nghe được tên của thân đệ đệ, chỉ là vẻ mặt xem kịch vui, bên cạnh nàng, Mông Gia Nghi si ngốc nhìn Đoạn Sở.

Đoạn Sở dưới chân cũng chưa tạm dừng, trực tiếp đi đến trước mặt Sở Hoa vẻ mặt hoảng hốt.

“Ngươi là Sở Hoa?” Đoạn Sở thần sắc bất động hỏi.

“Đúng vậy!” Sở Hoa lúc này, nửa điểm cũng nhìn không ra khi thế của người phụ trách Gia Hoa thương hội, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Đoạn Sở, rồi lại rất nhanh dao động ra chỗ khác, cả người thoát nhìn bất an tới cực điểm.

Tề Hạo Ngôn sắc mặt ngưng trọng ôm lấy hắn, ánh mắt nhìn về phía Úc Thịnh Trạch lộ ra vài phần khẩn cầu.

“Kiến quá cửu hoàng tử, Đoạn Sở người khế ước.” Lúc này Tề Hạo Ngôn, rốt cuộc không còn bộ dáng thông dong bình tĩnh như khi ở hội nghị quân bộ.

Úc Thịnh Trạch gật gù đầu, mắt lộ ra thân thiết nhìn về phía Đoạn Sở bỗng nhiên trầm mặc.

Đoạn Sở nhìn thấy Sở Hoa vẻ mặt không yên, trong lòng do dự. Hắn thực chán ghét phiền toái, cho nên căn bản không tính toán nhận thức người cậu Sở Hoa này. Nhưng phản ứng của Sở Hoa so với hắn tưởng tượng kém nhiều lắm, ít nhất thoát nhìn, hắn vẫn thực để ý nguyên chủ.

Mà Đoạn Sở dù sao cũng không phải nguyên bản, nguyên chủ tự ti lại yếu đuối, khát vọng thân tình tới cực điểm. Nếu hắn còn sống, hắn là thực dễ dàng tiếp nhận người cậu này. Đoạn Sở chiếm cứ thân thể người khác, cho dù nguyên chủ buông tha cho sinh mệnh bản thân, nhưng hắn cũng không có tư cách dùng thân phận này, đi thương tổn những thứ nguyên chủ để ý.

“Ngươi . . .” Đoạn Sở há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn là cái gì cũng không nói.

“Tiểu Sở, lên khóa học trước đi, ta trước tiên tiễn ngươi đi!” Úc Thịnh Trạch ghé vào bên tai Đoạn Sở nhắc nhở.

Đoạn Sở vội vàng gật đầu, không đợi những người khác phản ứng, tung cước tốc khí, lôi kéo Úc Thịnh Trạch đi vào, cước tốc khí liền hóa thành ánh sáng biến mất trước mặt mọi người.

Sở Hoa thân thể mềm nhũn, trực tiếp ngã vào lòng ngực Tề Hạo Ngôn.

Đoạn Sở tinh thần lực vẫn ngoại phóng, thực dễ dàng liền thấy được một màn này, không biết vì sao trong lòng đau xót. Chỉ nhìn Sở Hoa lạnh lùng cùng Đoạn An Vũ găng co, cùng hiện tại hắn biểu lộ yếu ớt, cũng có thể biết hắn là thật sự để ý nguyên chủ. Nhưng Sở Hoa vĩnh viễn cũng không biết, cháu ngoại trai chân chính của hắn đã tiêu vong.

Đoạn Sở không khỏi nghĩ tới người nhà chính mình, lúc ban đầu ở Y Duy Tát, thời điểm nghĩ đến vĩnh viễn không còn cơ hội về nhà, hắn thà rằng có người dùng thân thể hắn mà sống, chỉ cần người nọ có thể làm cho cha mẹ người nhà vui vẻ, tránh đi cái chết để không mang đến thống khổ.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở sau khi cước tốc khí dừng lại, vẫn còn thần thò, nhẹ nhàng ôm lấy hắn trấn an: “Tiểu Sở, nếu ngươi để ý, ta có thể tìm hiểu một chút sự thực về năm đó, hoặc là tìm Sở Hoa gặp mặt nói chuyện?”

“Vẫn là từ từ đi.” Đoạn Sở lấy lại tinh thần, lắc đầu cự tuyệt. Hắn đã ẩn ẩn đoán được chân tướng, chính là còn không hiểu, Sở Hoa nếu chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt để thấy hắn, vì cái gì lại xuất hiện ở học viện Đế Ma Tư. Nghĩ tới bầu bạn của Sở Hoa là người Tề gia, Đoạn Sở không thể không cẩn thận. Hắn không nghĩ xử trí theo cảm tính, cuối cùng sẽ đem chính mình vướng vào rắc rối.

Úc Thịnh Trạch không biết tâm tư Đoạn Sở, bất quá đối với việc Đoạn Sở không muốn cùng Sở Hoa tiếp xúc vẫn là hiểu biết.

“Cũng tốt, buổi tối hôm nay ta sẽ tới đón ngươi, không cần chạy lung tung, biết không?” Úc Thịnh Trạch còn thật sự dặn dò.

Đoạn Sở vừa nghe, không khỏi bật cười. Lời nói của Úc Thịnh Trạch, tựa như hắn vẫn là đứa nhỏ chuyên quấy rối. Bất quá bởi vì lời nói của Úc Thịnh Trạch, tâm tình Đoạn Sở cũng tốt lên. Sau khi tiến vào ký túc xá nhìn thấy Nhung Thành Âm trông mong nhìn hắn, tâm tình tốt cho hắn một khối bánh ngọt tối hôm qua tự mình chế tác.

“Oa, hảo hảo ăn! Điểm tâm lần này hiệu quả an thần càng rõ ràng! Ngô, còn hơn lần đầu tiên cho ta, ít nhất hơn năm lần!” Nhung Thành Âm vừa ăn vừa khen ngợi, vẻ mặt hạnh phúc.

Nhung Thành Âm bộ dáng ăn cái gì, cùng hai Tử Tinh thú trong nhà không khác nhau lắm. Đoạn Sở cong môi, sau khi Nhung Thành Âm cung cấp số liệu vào bản ghi chép, liền tính toán đi vào trong phòng chuẩn bị mạng lưới tinh vực.

“A, từ từ!” Nhung Thành Âm bỗng nhiên kêu một tiếng, vội vàng xoa xoa khóe miệng, đối với Đoạn Sở nói: “Đoạn Sở, ngươi có biết còn nửa tháng, học viện sẽ tổ chức ra ngoài thực tiễn lần đầu tiên không?”

Đoạn Sở ngẩn ra, lắc lắc đầu: “Ra ngoài thực tiễn là cái gì?”

Nhung Thành Âm lập tức thao thao bất tuyệt: “Kỳ thật cũng là muốn cho nhóm người khế ước mới vào học xác định phạm vi học riêng. Dù sao chế thuốc, cơ giáp, gieo trồng và vân vân, đại đa số người khế ước cũng là không biết, chỉ có hiểu biết từ mạng lưới tinh vực, chưa thấy qua thao tác chân chính, không thể hoàn toàn hiểu biết thiên phú cùng hứng thú của mỗi người. . .”

Đoạn Sở cảm thấy hiểu rõ, nếu hắn không có không gian trà sơn, lúc này đối với vấn đề phạm vi học tập tương lai, đích xác còn rất mờ mịt. Lại hỏi vài câu liên quan đến chuyện thực tiễn bên ngoài, biết được chủ yếu là đi tới các đại hiệp hội, Đoạn Sở cũng không tiếp tục rối rắm, toàn tâm toàn ý chuẩn bị đi học.

Hôm nay hắn là lần đầu tiên nhìn đến người khế ước cùng chiến sĩ dùng tinh thần lực tác chiến, tinh thần lực của Tề Hạo Ngôn nhìn như mềm mại, thế nhưng dễ dàng chặt đứt tinh thần lực công kích của Đoạn An Vũ, làm cho Đoạn Sở rất là rung động. Phải biết rằng bọn họ mới khai giảng, trong học viện toàn truyền đạt như thế nào để khai thông tinh thần lực cho chiến sĩ một cách tốt nhất, không có một chút có quan hệ với tinh thần lực công kích.

Giữa trưa tham dự xong khóa học, Đoạn Sở liền vội vã đi tới phòng tư liệu, ở « công kích cùng phòng ngự của người khế ước », cuối cùng tìm được nội dung muốn biết. Cả buổi chiều, Đoạn Sở đều đắm chìm trong việc vận dụng sự tinh xảo trong tinh thần lực của người khế ước, hoàn toàn xem nhẹ thời gian, thẳng đến khi vòng thông tin liễu mạng phát ra nhắc nhở, Đoạn Sở mới lấy lại tinh thần. Hắn nghĩ nghĩ, cảm thấy trở về Mạc Ngươi Lai, tìm Úc Thịnh Trạch diễn luyện thực chiến một phen cũng không sai, vì thế lưu luyến không rời ly khai phòng tư liệu.

Nhưng hắn ra ngoài cửa học viện người khế ước, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Tề Thành Hữu không ngừng đi tới đi lui, Nghĩ tới quan hệ của Sở Hoa cùng Tề Thành Hữu, Đoạn Sở suy đoán ý đồ đối phương đến đây.

Tề Thành Hữu cũng đã nhìn thấy Đoạn Sở xuất hiện, hắn vội vàng nghênh đón, có chút khẩn trương, lại có điểm kiên trì nói: “Thực xin lỗi, Đoạn Sở người khế ước, ta có thể quấy rầy ngươi một chút được không? Không quá lâu đâu!”

Đoạn Sở gật gật đầu, thời gian còn sớm, hắn vốn là tính toán vừa đi vừa hỏi tường nội dung hôm nay nhìn đến.

“Có thể, ngươi hiện tại nói đi.” Đoạn Sở nói xong, tinh thần lực trong suốt tạo nên kết giới, lại không thấy được thân ảnh cao lớn ở xa xa đi tới.

Tháng Một 9, 2016

68

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Chương 68

Đoạn Sở mới vừa nói xong, chỉ thấy Tề Thành Hữu vẻ mặt lo lắng nhìn chung quanh, có vẻ phi thường chột dạ, không khỏi nhẩn lại mi.

“Ngươi rốt cuộc có nói không?”

“Nơi này, tựa hồ không tiện.” Tề Thành Hữu trông mong nhìn Đoạn Sở. Hắn muốn nói chính là việc tư của tiểu thúc, nói trước mặt nhiều người như vậy, vạn nhất bị ngoại nhân nghe được liền phiền toái.

Đoạn Sở không nghĩ tới Tề Thành Hữu không phát hiện ra kết giới tinh thần lực, đang chuẩn bị giải thích, trong lòng bỗng dâng lên khác thường khó hiểu, vừa nhắc đầu, liền thấy Úc Thịnh Trạch khuôn mặt lạnh lùng đến gần.

“Thịnh Trạch! Hôm nay đến sớm vậy!” Đoạn Sở cười, triệt tiêu kết giới tinh thần lực rồi trực tiếp đi qua đó.

“Kiến quá cừu điện hạ!” Tề Thành Hữu nghiêm nghị đứng, câu nệ hành lễ.

“Ân, vừa vận quân bộ không có chuyện gì.” Úc Thịnh Trạch nói xong, đối với Tề Thành Hữu vẻ mặt khẩn trương gật gật đầu, lại hỏi Đoạn Sở: “Tề Thành Hữu tìm ngươi?”

“Không, không gấp!” Tề Thành Hữu giống như bị giật mình, vội vàng chen vào nói.

Hắn không vội, Đoạn Sở liền càng không sao cả, thuận thế liền cáo từ: “Vậy sau này rồi nói. Thịnh Trạch, chúng ta đi thôi, vừa lúc ta có việc muốn cùng ngươi nói.”

Hai người sau khi vào cực tốc khí, rất nhanh liền đi ra cửa.

“Tề Thành Hữu tìm ngươi, chỉ sợ là ý của Tề gia.” Úc Thịnh Trạch sau khi hai người lên phi hành khí mới nói.

Đoạn Sở cũng hiểu được, Sở Hoa không dám đối mặt với hắn, không biết Tề gia lấy lập trường gì đi tìm hắn. Bất quá cho dù quan hệ mấy nhà rắc rối phức tạp, nhưng đối với Đoạn Sở, hắn chỉ cần xác định được thái độ của Sở Hoa là được. Mặt khác, hắn vừa không tính toán tiếp cận Tề gia lại càng không thể trở lại Đoạn gia, phức tạp hơn nữa cũng không quan hệ với hắn.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở trầm mặc gật đầu, tay đè bờ vai của hắn, giống như tùy ý chuyển hướng đề tài:

“Tiểu Sở, hôm nay ở quân bộ, nhận được tin tức từ hạm đội đi trước tới trái đất.”

Đoạn Sở lập tức phản chấn tinh thần, nhìn thấy đôi mắt mỉm cười của Úc Thịnh Trạch, ngượng ngùng cười cười, lại vẫn là chống không được hấp dẫn mà hỏi: “Hạm đội tại thời điểm nào xuất phát, xuyên qua hai lần trùng động cần thật nhiều thời gian sao?”

“Ngày thứ mười chúng ta trở về Đế Ma Tư tinh cầu, bởi vì là trực tiếp xuyên qua, hẳn là khoảng hơn hai mươi ngày thì tới.” Úc Thịnh Trạch phân tích, thấy bộ dáng chăm chú nghe của Đoạn Sở, tay khoát trên bả vai hắn, trượt xuống ôm lấy thắt lưng, nhìn chăm chú vào Đoạn Sở trầm giọng: “Lần này dẫn đầu hạm đội, là Bồ Lô Tư đại tướng quân đã từng tới trái đất một lần. Người không phải thực thích ngoại tinh cầu sao, ta cố ý thỉnh hắn ghi hình lại cảnh tượng ở trái đất, khi chúng ta về tới nơi, người có thể nhìn xem.”

“À!” Đoạn Sở kinh ngạc tròn to mắt, lập tức ý thức được thất thố mà mỉm môi lại, che dấu hỏi: “Thịnh Trạch, lúc trước các người ở trên trái đất, không có tư liệu ghi chép về trái đất sao? Tin tức từ trái đất truyền tới Đế Ma Tư tinh cầu, có thể rất lâu sao?”

Phản ứng của Đoạn Sở có điểm ngoài ý muốn so với phán đoán của Úc Thịnh Trạch, tựa hồ chỉ có kinh không có hi. Hắn nghĩ nghĩ, nhìn vào đôi mắt cố giữ vững bình tĩnh của Đoạn Sở, chậm rãi trả lời:

“Lúc trước cũng có, bất quá bản ghi chép chỉ là hoàn cảnh sinh tồn của động thực vật trên tinh cầu. Lúc này, Bồ Lô Tư đại tướng quân ghi hình lại rất nhiều vườn trồng trà, còn yêu cầu dân bản xứ giải thích mầu chột việc chế tác lá trà. Lá trà do không gian của người sinh ra, hẳn là dựa theo tư liệu ta đưa cho người mà làm ra, hiện tại nghe một chút lời giải thích của dân bản xứ, nói không chừng còn có thể tiến thêm một bước.”

Đoạn Sở “Ân” một tiếng, tuy rằng cảm động Úc Thịnh Trạch dụng tâm, nhưng hắn bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện, làm cho tâm hắn sinh ra sợ hãi, căn bản không đề ý được tới lá trà.

“Thịnh Trạch, hạm đội kia đáp xuống trái đất, khẳng định sẽ cùng chính phủ địa phương liên hệ đúng không?” Đoạn Sở hỏi xong, trên mặt lộ ra một tia ảo não. Lần ngoại giao chính thức của hai tinh cầu này, tất nhiên sẽ có chính phủ địa phương liên lạc, thậm chí sẽ công khai tin tức toàn cầu. Cho dù Trữ gia là gia đình bình thường, cha mẹ huynh muội hắn cũng đều sẽ biết, càng đừng nói tới Trữ gia ở Hoa Hạ có uy quyền nhất định.

Úc Thịnh Trạch cúi đầu, vừa lúc nhìn thấy Đoạn Sở dòm tầm mắt, từ góc nhìn của hắn, chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt gầy yếu tái nhợt của Đoạn Sở, cùng lông mi dày rậm run rẩy. Tay Úc Thịnh Trạch đặt ở bên hông Đoạn Sở dừng một chút, lại bất động thanh sắc nhẹ nhàng thu lại vòng tay.

“Khẳng định vậy, hơn nữa cảnh gặp mặt chính thức cũng sẽ bị quay chụp đầy đủ truyền lại đây. Ta còn chưa kịp xem, để cho người đi nhìn xem, nói không chừng còn có người trái đất ta nhận thức.”

Đoạn Sở liếc mành cắn chặt răng, nhưng tim đập dị thường lợi hại, căn bản không thể không chế. Người Úc Thịnh Trạch nhận thức, trừ bỏ mấy lãnh đạo cao nhất của mấy liên minh các quốc gia lớn, còn có người Trữ gia.

“Làm sao vậy?” Úc Thịnh Trạch tiến sát tới bên tai hắn nhẹ hỏi.

Đoạn Sở cũng phát hiện, cả người chính mình đều cứng ngắc tựa vào lồng ngực hắn, Úc Thịnh Trạch không có khả năng không phát hiện ra dị thường của hắn. Đoạn Sở hạ quyết tâm, dù sao chờ hắn trở về trái đất, cũng cần phải thẳng thắn. Tuy rằng hiện tại không thể nói ra thân phận của bản thân, nhưng hắn cũng không cần che dấu tâm tư chính mình.

“Thịnh Trạch, người nhà Trữ Khang Trí kia, cũng sẽ xuất hiện sao?” Đoạn Sở ngẩng đầu lên, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch hỏi: “Lúc trước người từng nói, huynh trưởng Trữ Khang Trí muốn biết hắn còn sống hay đã chết. Tin tức hắn đã chết, người cũng đưa Bồ Lô Tư đại tướng quân truyền lại sao?”

“Không, ta không phải đã nói, muốn dẫn Trữ Khang Trí trở về sao, hắn bây giờ còn ở chỗ ta. Ta đối với hạm đội hạ lệnh kín miệng không được phép đề lộ.” Úc Thịnh Trạch lắc lắc đầu, tay xoa nhẹ hai má Đoạn Sở, xúc cảm lạnh lẽo làm hắn bắt đầu ảo não không nên nói việc này trước tiên.

Đoạn Sở cảm thấy buồn lòng, lập tức phát hiện chính mình thế nhưng khản trương tới mức sau lưng đều toát mồ hôi lạnh. Hắn thậm chí xem nhẹ việc Úc Thịnh Trạch quá mức coi trọng nguyên nhân dẫn đến tử vong của Trữ Khang Trí, chỉ còn lại lòng tràn đầy cảm kích.

“Ân, ta đây đợi lúc trở về, người nhất định phải đem hình ảnh cho ta xem.” Đoạn Sở lộ ra tươi cười, lại chú ý tới khoảng cách gần quá mức của hai người, cùng với nhiệt độ không thể bỏ qua của bàn tay trên mặt.

“Thịnh Trạch, người, người đừng làm động tác này, quá thân mật!” Đoạn Sở rút cục nhìn không được kéo tay Úc Thịnh Trạch xuống, lần đầu tiên thật sự kháng nghị, hơn nữa ý đồ đẩy ôm áp của hắn ra, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng.

Úc Thịnh Trạch khó có được mà kinh ngạc, tuy rằng Đoạn Sở khôi phục tinh thần làm hắn thật cao hứng, bất quá Đoạn Sở không cho hắn ôm, thật sự chẳng vui chút nào.

“Vì cái gì?” Hắn cũng thật sự hỏi, tay đặt bên hông Đoạn Sở càng thêm dùng sức, miễn cho Đoạn Sở lại gãy ra.

Đoạn Sở cả người đều nhanh bốc khói, hắn rút cục cảm thấy được hình thức ở chung của hai người thật sự rất có vấn đề. Chờ về sau trở lại trái đất, đại ca Trữ Khang Hạo thấy, khẳng định trước tiên sẽ hoài nghi quan hệ của bọn họ, cho dù hắn dùng mọi cách giải thích, cũng chỉ tưởng hắn ra vẻ già mồm cãi láo hoặc là ngượng ngùng. Vậy chờ khi hắn đưa ra vấn đề cuộc sống ở Đế Ma Tư tinh cầu, người trong nhà chắc chắn sẽ trực tiếp vì bọn họ trước tiên tổ chức hôn lễ, đến lúc đó liền hoàn toàn phát điên.

“Cứ chi như vậy, chỉ có quan hệ bầu bạn thân mật hoặc là đối đãi với trẻ con mới có thể dùng!” Đoạn Sở cường điệu, sau đó hỏi: “Người cùng Nguyên Vinh Nghị cũng gần sát như vậy sao?”

Úc Thịnh Trạch nhú mày, tưởng tượng cùng Nguyên Vinh Nghị nắm tay, ôm thắt lưng hoặc là kề sát mặt, cảm thấy quý dị không thể chịu đựng được, quyết đoán lắc đầu: “Đương nhiên sẽ không, nhưng người là người khế ước của ta.”

Đoạn Sở không khỏi run rẩy khoe miệng, hân hỉ nhưng cảm thấy được lời nói cuối cùng của Úc Thịnh Trạch, còn lộ ra một chút ỳ khười.

“Người khế ước là đồng bọn, là chiến hữu, nhưng bầu bạn không giống như vậy.” Đoạn Sở có điểm không biết nên giải thích như thế nào.

Vậy làm bạn lữ là được! Úc Thịnh Trạch thiếu chút nữa trực tiếp bật thốt lên, lại theo bản năng thu hồi, bản năng cảm thấy nói như vậy là không thể được.

“Người thực sự phân tâm ta tới gần như vậy sao?” Úc Thịnh Trạch nghĩ nghĩ, hỏi.

Đoạn Sở sững sờ, từng dấu vết từng ở chung với Úc Thịnh Trạch tích tích nảy lên trong lòng. Nói thật, hẳn đúng là rất hưởng thụ các loại thân thiết trấn an của Úc Thịnh Trạch.

“Không. . . .” Đoạn Sở nhẹ thở ra, cảm thấy nếu thật sự ngăn cách rõ ràng với Úc Thịnh Trạch, tựa hồ cũng thực sự không được tự nhiên.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở tựa hồ cũng không kiên trì, nhẹ nhàng thở ra, đồng thời, lại ần ần có loại bất an, cảm thấy yêu cầu hôm nay Đoạn Sở đưa ra, tiếp theo rất có thể lại bùng nổ. Không phải bầu bạn thì không thể rất thân cận? Có thể giống như cha mẹ hẳn, hai người ở chung thậm chí còn không thân cận như Nguyên Vinh Nghị cùng Dung Thu.

Phi hành khí dừng lại trước tư trạch Mạc Ngươi Lai, Úc Thịnh Trạch đứng dậy đồng thời đem Đoạn Sở kéo lên, nhìn hai tay giao nhau, Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên nói: “Ta sẽ không cùng Vinh Nghị thân cận như vậy, cho dù là trẻ con cũng sẽ không, nhưng là, người thì không giống vậy.”

Đoạn Sở thấy Úc Thịnh Trạch nói xong, tiếp tục lôi kéo hắn đi ra cabin, chỉ đành phải thỏa hiệp bất kíp. Ngẫm lại khối thân thể này mới trưởng thành, Úc Thịnh Trạch có ý muốn bảo hộ cũng là có thể hiểu được, Đoạn Sở chỉ đành tự an ủi mình. Chỉ cần Úc Thịnh Trạch không có cử chỉ như vậy, tựa hồ cũng không có gì, dù sao Úc Thịnh Trạch đối với tình yêu cũng là dốt đặc cán mai.

Về đến nhà, Úc Thịnh Trạch để Áo Lợi Ngươi đem hình ảnh do Bồ Lỗ Tư đại tướng quân thu thập được mang tới. Đoạn Sở liền hỏi vấn đề tinh thần lực công kích.

Úc Thịnh Trạch tường tận trả lời: “Mỗi người khế ước đều có tinh thần lực tính chất đặc biệt, nhưng đều không giống nhau, Tề Hạo Ngôn là người khế ước trời sinh có được tính chất đặc biệt hư vô, hẳn cũng là người khế ước tiến vào quân bộ có cấp bậc cao nhất hiện nay. Mà đại đa số tinh thần lực công kích của người khế ước, đều là thông qua thao tác cơ giáp, chiến hạm, rất ít người trực tiếp chống lại chiến sĩ. . . .”

“Chiến sĩ tuyển định của Tề Hạo Ngôn là ai?” Đoạn Sở bỗng nhiên nhớ tới, Sở Hoa chính là người thường. Tề Hạo Ngôn nếu có chiến sĩ, chẳng lẽ chiến sĩ của hắn đồng ý người khế ước của mình có bầu bạn khác?

Úc Thịnh Trạch lên tiếng phủ định: “Không, Tề Hạo Ngôn không tuyển định chiến sĩ. Tất cả người khế ước trước hai mươi lăm tuổi không tuyển định chiến sĩ, đều phải nhập ngũ, Tề Hạo Ngôn chính là vì vậy mới tiến vào quân bộ.”

Đoạn Sở gật gù đầu, vừa lúc Áo Lợi Ngươi cầm tài liệu lại đây, Đoạn Sở cũng ngưng hỏi.

“Tiểu Sở, tài liệu rất dài, đại đa số là liên quan đến việc chế tác lá trà, bên trong có phiên dịch, người com nước xong trước cảm về phòng chậm rãi xem đi?”

Đoạn Sở đang nghĩ tới phải nói như thế nào với Úc Thịnh Trạch, hẳn thực lo lắng mình vạn nhất nhìn thấy cái gì lại thất thố, sẽ bị Úc Thịnh Trạch làm thành búp bê áp áp ôm ôm. Nghe thấy Úc Thịnh Trạch nói vậy, hẳn vui vẻ nhận, vội vã com nước xong, mượn tư liệu trở về phòng, thậm chí đến cả Bạch Bạch cùng Đoàn Tử ở dưới chân đi quán qua quán lại cũng không làm hắn để ý.

Úc Thịnh Trạch khuôn mặt bình tĩnh trở về phòng, mở ra vòng thông tin, Nguyên Vinh Nghị quần áo không chỉnh, vẻ mặt vui cười xuất hiện trước mặt, trên cái giường bên cạnh hắn là một cái bao bụi được che kín.

“Vinh Nghị, chỉ ký khế ước, thì không thể thân cận sao?”

Tháng Một 9, 2016

69

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Chương 69

Nguyên Vinh Nghị tâm tình vừa lúc đang tốt, nhìn thấy hư ảnh của Úc Thịnh Trạch, tươi cười đầy hưng phấn: “Ký khế ước là đôi bên giao phó tín nhiệm, đem sinh mệnh của mình cho người khác nắm giữ, đã là rất thân cận. Đương nhiên, người nếu hỏi như vậy, chẳng lẽ là người hung hăng giáo huấn người theo đuổi Tiểu Sở, nên bị Tiểu Sở chỉ trích?”

Hắn còn nhớ rõ lần trước đề nghị Đoạn Sở tìm bầu bạn, ngày hôm qua lại chính mắt nhìn thấy Úc Thịnh Trạch không tự giác phát ra địch ý. Nam nhân chính là không thể chịu kích thích, bình tĩnh như Úc Thịnh Trạch cũng không ngoại lệ! Nguyên Vinh Nghị nháy mắt mấy cái, tỏ vẻ phi thường thích hóng chuyện.

“Tiểu Sở không tính toán tìm người bầu bạn.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng phản bác.

Nguyên Vinh Nghị hoàn toàn không đem việc hắn làm mặt lạnh để trong lòng, cười hi hi nói: “Quyết định cũng có thể thay đổi, người hôm nay tới đón Tiểu Sở, có phải gặp được Tề Thành Hữu?”

Úc Thịnh Trạch ngưng mi, vẻ mặt cũng trở nên sắc bén: “Tề Thành Hữu tìm Tiểu Sở, là vì muốn theo đuổi hắn làm bạn lữ?”

Nguyên Vinh Nghị tròn to mắt, hắn thuần túy là dựa vào phản ứng của Úc Thịnh Trạch mà phán đoán, không nghĩ tới thế nhưng lại đoán trúng. Nguyên Vinh Nghị đang chuẩn bị nói ra vấn đề ngày hôm qua của Tề Thành Hữu, bên hông bỗng nhiên nhói lên, hắn chớp mắt, vẻ mặt giáo hoạt trả lời:

“Người hắn là nên tự mình đi quan sát đi, Tề Thành Hữu nếu thật sự đối với Tiểu Sở động tâm, khẳng định sẽ rất rõ ràng. Còn có, người vừa rồi hỏi quan hệ ký khế ước có phải không đủ thân cận, đáp án của ta chính là, đủ thân cận, nhưng có chút việc, nếu không phải là bầu bạn thì người không thể vượt quá, hoặc là tự quyết định ngăn cản gì đó.”

Nguyên Vinh Nghị “ba” một tiếng cắt đứt vòng thông tin, một phen mở chắn ra, cúi đầu vào hõm vai Dung Thu, cười ha ha lên.

“Người còn cười, Thành Hữu bị người hại thảm!” Dung Thu kháng nghị muốn đẩy người nam nhân đang đè trên người mình ra.

Nguyên Vinh Nghị thuận thế nằm sấp lên người Dung Thu, một tay đem Dung Thu ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng Dung Thu, trong ánh mắt chứa đựng ý cười: “Vậy thì sao, Tề Thành Hữu nếu dám động tâm với Tiểu Sở, bị Thịnh Trạch giáo huấn là bình thường, chẳng lẽ còn muốn giấu diếm cho hắn sao?”

Dung Thu tức giận đập Nguyên Vinh Nghị một cái: “Người nói bậy bạ gì đó, hôm nay Thành Hữu tìm Tiểu Sở, là vì chuyện của tiểu thúc hắn cùng Sở Hoa!”

Nguyên Vinh Nghị sững sốt, vội vàng nâng thân thể tựa vào đầu giường, lấy chăn bao quanh Dung Thu, hỏi: “Tề Thành Hữu vì sao lại tham dự vào chuyện của Tiểu Sở cùng Sở Hoa?”

Dung Thu lắc lắc đầu, tựa vào lòng ngực Nguyên Vinh Nghị, nhẹ giọng: “Cụ thể ta cũng không biết, tựa hồ Sở Hoa vẫn không đồng ý kết hôn, Tề thúc thúc hắn là sốt ruột đi.” Hắn bỗng nhiên lại ngừng đầu, bất mãn nói: “Cái tên tử Thành Hữu này thảm rồi, cửu hoàng tử làm sao chịu bỏ qua người đánh chủ ý lên người khế ước của hắn.”

Người trong lòng ngay tại trong ngực, Nguyên Vinh Nghị mới lười đoán chuyện tình của Sở Hoa cùng Tề Hạo Ngôn, về phần Tề Thành Hữu, hắn cũng không tính là oan uổng lắm. Nếu thật sự không hề động tâm, Tề Thành Hữu làm sao lại quan tâm, Đoạn Sở có thể trở thành bầu bạn của Úc Thịnh Trạch hay không. Cũng chỉ có Dung Thu là còn tưởng rằng, Tề Thành Hữu chỉ cần có người khế ước tinh thần lực phù hợp sẽ quyết định chọn bầu bạn. Tề gia có Tề Hạo Ngôn làm tấm gương, Tề Thành Hữu tính toán làm cái gì khác người tuyệt đối không kỳ quái.

“Tốt lắm, đừng lo lắng, Tề Thành Hữu nếu thật sự là trong sáng vô tư, Thịnh Trạch cũng sẽ không thể làm gì hắn.” Nguyên Vinh Nghị bỗng nhiên nở nụ cười, lật mình đặt Dung Thu ở trên người: “Nếu hắn có thể thành công kích thích khiến Thịnh Trạch thông suốt, bánh kẹo tương lai, Nguyên Cẩm Đường ta sẽ bán cho hắn với giá thấp nhất, thế nào? Bất quá hiện tại, người vẫn là quan tâm ta thì tốt hơn!”

Nói xong, Nguyên Vinh Nghị thật mạnh hôn hắn, làm cho Dung Thu rốt cuộc không còn tâm tư quan tâm bạn tốt.

Mạc Ngươi Lai bên kia, Đoạn Sở đối với những điều này hoàn toàn không phát giác, chỉ nhìn chăm chăm vào màn hình lớn trên vách tường. Cảnh tượng quen thuộc ở trái đất xẹt qua, trời xanh mây trắng, cây cỏ xanh ngắt, nhiều loại hoa rực rỡ sắc màu, tựa như mạng hắn quay ngược thời gian về quá khứ.

Sắc trời hoàn toàn đen xuống, sáu ánh trăng hình lưỡi liềm lần lượt dâng lên lại hạ xuống, Đoạn Sở hai mắt đỏ bừng, cố sức phân biệt người vật trên hình. Đáng tiếc, trong bản ghi chép cuộc ngoại giao tình tế này, không hề có thân ảnh người Trữ gia, chỉ là khi Bồ Lỗ Tư đại tướng quân đến trái đất, song phương đàm phán, chúc mừng cùng với các loại yến tiệc tiếp đãi khách.

“Tiểu Sở, người vẫn chưa ngủ sao?” Tiếng nói trầm thấp của Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên vang lên ở bên tai, Đoạn Sở thân thể cứng đờ, nhìn xung quanh, không thấy người, lúc này mới nhớ tới Úc Thịnh Trạch thông qua tinh thần lực chung đoạn liên hệ với hắn.

“Không. . . .” Đoạn Sở mở miệng, nhất thời bị tiếng nói khàn khàn của chính mình làm hoảng sợ.

“Ta không sao, chỉ là xem đến nhập thần.” Đoạn Sở giải thích. Trong khoảng thời gian này ở Mạc Ngươi Lai, có thể là do thân thể của hắn lúc trước liên tiếp xuất hiện vấn đề, Úc Thịnh Trạch vẫn thực đề ý tình trạng sức khỏe của hắn, hắn không muốn làm Úc Thịnh Trạch lo lắng.

Trong phòng trầm mặc, Đoạn Sở rút hình ảnh ra, nhìn về phía cửa. Quả nhiên, chỉ trong nháy mắt, Úc Thịnh Trạch đã xuất hiện ở cửa phòng. Đoạn Sở không đợi đèn báo hiệu sáng lên, trực tiếp mở cửa.

Úc Thịnh Trạch sai bước tiến nhanh vào, ánh mắt thâm trầm nhìn hăm.

Đoạn Sở lòng tràn đầy thất vọng có điểm ảo não, cảm thấy cả đêm không ngủ, tựa hồ là có điểm quá mức.

“Cầm lấy nó uống vào.” Một bàn tay thon dài xuất hiện trước mắt hắn, cùng với thanh âm nặng nề của Úc Thịnh Trạch. Tâm tình uể oải Đoạn Sở theo bản năng nhận lấy, một ngụm uống hết, một cỗ tình cảm ấm áp này lên trong lòng.

“Đi ngủ đi, khóa học hôm nay, ta kêu người ghi chép lại.” Úc Thịnh Trạch ngữ khí chậm rãi đề nghị, tay lại không chút do dự nâng cánh tay Đoạn Sở, kéo hắn đi tới chiếc giường trong phòng.

Thấy Đoạn Sở không phản kháng mà nằm xuống, Úc Thịnh Trạch cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, đứng lên tính toán trước tiên đi liên hệ với Áo Lợi Ngươi.

Đoạn Sở bỗng nhiên giữ chặt tay hắn, đầu nằm trên gối nhìn lên nam nhân hơi thờ lạnh lùng nghiêm nghị, nhẹ giọng nói lời cảm tạ: “Thịnh Trạch, cảm ơn.”

Tuy rằng thật sự đáng tiếc vì không thể nhìn thấy cha mẹ cùng người nhà, nhưng quê hương quen thuộc, cũng làm giảm bớt rất nhiều sự lo lắng sốt ruột muốn về nhà của hắn, hơn nữa người đại biểu cho liên minh Hoa Hạ, thế nhưng lại có người quen hắn từng gặp qua, càng làm hắn tăng thêm tin tưởng có thể được gặp lại người nhà.

“Không cần.” Úc Thịnh Trạch lắc đầu, nghĩ cũng biết Đoạn Sở cảm tạ hắn không phải vì hắn giúp ghi chép lại khóa học này. “Về sau chú ý nghỉ ngơi, nếu ngươi thật sự thích những ghi chép về trái đất, ráng đợi đến lúc ngươi có thể cùng bọn họ mặt đối mặt nói chuyện.”

Đoạn Sở ngượng ngùng cười cười, loại cảm giác bị coi thành tiểu hài tử mà dạn dò, đã rất nhiều năm không gặp. Nhìn thấy Úc Thịnh Trạch đóng cửa rồi đi, hắn cong môi, đang định nhắm mắt, lại mạnh trở mình đứng dậy. Từ tư liệu tổng hợp mà Áo Lợi Ngươi cho hắn, mở ra một nội dung khác lạ trong giới thiệu lá trà, tay hắn cũng run rẩy.

Úc Thịnh Trạch đoạn thời gian ở trái đất, trừ bỏ cao tăng liên minh trái đất, cũng chỉ tiếp xúc với người Trữ gia, ngay cả hiểu biết ban đầu về lá trà, cũng đều là đại ca hắn Trữ Khang Hạo chỉ điểm. Vậy hắn nhờ Bồ Lô Tư đại tướng quân tìm hiểu về lá trà, cũng rất có thể là nhờ người Trữ gia hỗ trợ.

Ở trong vòng thông tin nhẹ nhàng tìm hiểu một chút, hiện ra hình ảnh vườn trà màu xanh biếc bao la, thanh âm ồn ào qua đi, một người nam tử cao lớn anh tuấn đột ngột xuất hiện, nhíu mày, mặt mũi sắc nét, đôi mắt màu đen sắc bén, rõ ràng chính là người cầm quyền Trữ gia Trữ Khang Hạo.

“Đại ca.” Đoạn Sở thì thào kêu một tiếng, gần như tham lam nhìn người nam nhân trước mắt, bỗng nhiên hắn rút hình ảnh ra, cả người biến mất trong phòng ngủ.

Úc Thịnh Trạch ở phòng khách biến sắc, sau lại khôi phục bình tĩnh, đối với Áo Lợi Ngươi gật gật đầu: “Ngươi đi nói cho Đoạn Chí Tu cùng Đoạn An Vũ, Tiểu Sở cùng Đoạn gia đã không còn quan hệ gì, nếu bọn họ vẫn dây dưa không dứt, ta sẽ tự mình tìm tới Đoạn Kỳ Diệu trường lão.”

Áo Lợi Ngươi vâng lời rồi đi, Úc Thịnh Trạch ngẩng đầu nhìn lâu hai, trực tiếp vào phòng tác chiến, bởi vì vẫn chú ý tinh thần lực chung đoàn, thẳng đến lúc lại cảm nhận được tinh thần lực của Đoạn Sở tồn tại, hắn mới gỡ cơ giáp, chậm rãi tiêu sái đi ra khỏi phòng tác chiến. Bất quá khi đó, đã gần tới giữa trưa.

Thấy Đoạn Sở khí sắc không tồi, hai mắt thần thái sáng láng, Úc Thịnh Trạch cũng không truy vấn chuyện hắn chạy vào không gian, chỉ là hỏi: “Có đối bụng không?”

Đoạn Sở nhất thời đỏ mặt, hắn vốn tính toán trốn ở không gian trà son hảo hảo nhìn hình ảnh, kết quả bởi vì bình thuốc ngủ không biết tên kia, ngủ thẳng đến giữa trưa, đến tận lúc bị đói tỉnh, mới từ trong không gian trà son đi ra. Đương nhiên, sầu não lúc trước đều không cánh mà bay.

Bởi vì Úc Thịnh Trạch tìm người ghi chép lại khóa học, Đoạn Sở hôm nay liền tránh ở Mạc Ngươi Lai, vẫn không ra khỏi cửa. Mà Úc Thịnh Trạch không biết có phải đúng lúc nghỉ ngơi hay không, cũng không đi tới quân bộ, hai người dùng tinh thần lực trao đổi, lại ở phòng tác chiến một thời gian, buổi tối, Đoạn Sở tinh lực dư thừa chế tác một ít bánh kẹo, cả gối trà ban đầu đáp ứng làm cho Úc Thịnh Trạch cũng đều làm ra.

Hai người ở Mạc Ngươi Lai thấp phần nhàn nhã, hoàn toàn không đi chú ý tới sự tiêu thụ cực nóng của kẹo trà sữa ở Nguyên Cẩm Đường, về phần Tề Thành Hữu ở cửa học viện người khế ước quanh quẩn rất lâu, thiếu chút nữa bị thủ vệ của học viện người khế ước coi là uy hiếp mà đuổi đi, liền càng không thể nào biết được.

Vài ngày sau, Úc Thịnh Trạch vẫn như cũ mỗi ngày đưa đón Đoạn Sở đi học, canh thời gian thực sự rất chuẩn, mỗi lần Đoạn Sở mới vừa ra khỏi học viện người khế ước đã bị đón đi.

Cái này lại khổ Tề Thành Hữu, uy áp của chiến sĩ cấp cao, không phải là thứ một chiến sĩ đỉnh cấp hai nho nhỏ có thể thừa nhận, huống chi cửu hoàng tử thân phận tôn quý, hơn nữa có cảm giác nguy cơ không hiểu từ đâu, mỗi lần vừa cùng Đoạn Sở nói chuyện, Tề Thành Hữu đã bị con ngươi đen sắc bén của Úc Thịnh Trạch dọa chạy. Cuối cùng, hắn không thể không nhờ Dung Thu hỗ trợ truyền lại, muốn mời Đoạn Sở một mình ra ngoài dùng cơm.

“Có thể à!” Đoạn Sở một hơi liền đồng ý. Lại nói, biểu hiện của Tề Thành Hữu một tháng này, hẳn đều phải nhịn không được một phen đồng tình, hơn nữa hẳn đang vui sướng vì có được tin tức người nhà, làm cho mâu thuẫn của hắn đối với Sở Hoa giảm đi rất nhiều.

“Kỳ thật ta cũng không hiểu được, vì cái gì Sở Hoa không tự mình ra mặt, ngược lại phải quanh co lòng vòng kêu Tề Thành Hữu hỗ trợ?” Đoạn Sở đem chuyện tình nói cho Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch hoàn toàn đen mặt: “Người đi một mình?”

Đoạn Sở nở nụ cười, hướng về phía Úc Thịnh Trạch lắc lắc đầu: “Cũng không phải, dù sao đến lúc đó dùng com, dùng kết giới tinh thần lực ngăn cách là có thể, hay là, người ở bên ngoài chờ ta?”

Úc Thịnh Trạch đang chuẩn bị đồng ý, Áo Lợi Ngươi về mặt kinh hoàng chạy tới: “Cửu điện hạ, thám thính ở Tư Đặc Lạp tỉnh cầu đã xảy ra chuyện, Mạch Duy bị một thể lực thần bí bắt cóc, đối phương chỉ định muốn ngươi ra mặt đàm phán!”

Tháng Một 9, 2016

70

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Chương 70

Úc Thịnh Trạch trên mặt đầy lãnh ý, Mạch Duy là bị hắn điều tới cục trình sát, hiệp trợ Lục Văn Bách đại tướng quân điều tra Tư Đặc Lạp tỉnh cầu, trừ bỏ muốn hắn nhanh chóng trưởng thành hơn, cũng còn bởi vì thủ hạ của hắn chính là tam quân, trừ bỏ Áo Lợi Ngươi, cũng chỉ có Mạch Duy cùng Đăng Lương Tuấn là trực diện tiếp xúc.

“Lục Văn Bách đâu? Người nọ chỉ định đàm phán, nói ra điều kiện gì?” Úc Thịnh Trạch lạnh giọng hỏi.

Áo Lợi Ngươi sắc mặt đổi đổi, cúi đầu bẩm báo: “Cục trình sát phái đi một vị chiến sĩ cấp 6, bốn vị chiến sĩ cấp 5 cùng ba mươi chiến sĩ cấp 4 toàn bộ đều chết trận, chỉ để lại Mạch Duy, người nọ yêu cầu giao ra quan tài thủy tinh chứa Trữ Khang Trí.”

“Ba” một tiếng giòn vang, chén trà trên mặt bàn đều nổ tung, Đoạn Sở từ trong khiếp sợ bừng tỉnh, trước tiên trấn an tinh thần lực bạo động của Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch cầm tay Đoạn Sở, đối với hắn lắc lắc đầu, lại nhìn về phía Áo Lợi Ngươi: “Biết người đó là ai không?”

Áo Lợi Ngươi lắc lắc đầu: “Chiến hạm của ta không có dấu hiệu bị trúng độc. Làm việc tàn nhẫn tuy rằng giống hải tặc vũ trụ, nhưng người ra mặt lại không có trong danh sách truy nã toàn vũ trụ.”

Úc Thịnh Trạch trầm ngâm một lát, giương mắt đối với Áo Lợi Ngươi phân phó: “Đi chuẩn bị, trước tới quân bộ.”

“Vâng!” Áo Lợi Ngươi bình tĩnh trả lời, không chút do dự xoay người nhanh chóng rời đi.

Úc Thịnh Trạch đứng lên, nhìn Đoạn Sở sắc mặt đông lạnh, tay kéo hắn lại, một tay khoát lên bả vai hắn dặn dò: “Trong khoảng thời gian này ta rời đi, nếu ở trong học viện người khế ước, tận lực không được một mình ra ngoài; nếu quay về nơi này, nhớ rõ phải để Túc Thiên tùy thời đi theo. Còn có, ta sẽ lưu lại một bộ cơ giáp đã dùng, chính ngươi tự chú ý an toàn.”

Đoạn Sở thấy Úc Thịnh Trạch một bộ dáng như lâm đại địch, cong lên khóe môi, trả lời nói: “Không có việc gì, thời điểm nguy hiểm nhất, ta sẽ trốn vào trong không gian, ai cũng tìm không thấy ta.”

Úc Thịnh Trạch ánh mắt chợt lóe, về mặt dịu đi: “Àn, đừng lo lắng, bại lộ cũng không quan hệ. Ta trước đi quân bộ đưa tin, hẳn là sẽ trực tiếp đi Tư Đặc Lạp tỉnh cầu trước, ngươi không cần chờ ta.”

Hắn nói xong, xoay người liền tính toán rời đi.

“Thịnh Trạch!” Đoạn Sở bỗng nhiên hô một tiếng, nhìn thấy Úc Thịnh Trạch quay đầu lại, có điểm do dự hỏi: “Ngươi trong lúc ra ngoài làm nhiệm vụ, có thể trò chuyện qua vòng thông tin được không?”

Úc Thịnh Trạch trong mắt hiện lên kinh ngạc, hắn còn tưởng rằng, Đoạn Sở sẽ hỏi hắn xử lý quan tài thủy tinh của Trữ Khang Trí như thế nào. Chống lại ánh mắt chờ mong của Đoạn Sở, Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên tiến lên từng bước, dùng sức ôm Đoạn Sở, sau đó nhanh chóng lui ra sau, nhẹ giọng trả lời: “Đương nhiên có thể, nếu là trạng thái không thể tiếp nhận, hơn phân nửa là đang ở chiến hạm ngoài không gian. Ta tới Tư Đặc Lạp tỉnh cầu, sẽ cùng

ngươi liên hệ trước tiên.”

Đoạn Sở gật gù đầu, nhìn theo Úc Thịnh Trạch rời đi, nhìn lại phòng khách trống rỗng, thật mạnh thở dài.

Nói không lo lắng cho thân thể chính mình, đương nhiên là giả, bất quá Đoạn Sở cũng biết, Úc Thịnh Trạch là người coi trọng lời hứa, nếu đã nói muốn đem “Trữ Khang Trữ” mang về trái đất, tự nhiên sẽ không lấy hần thay thế cho Mạch Duy. Nhưng là như vậy, vô hình trung lại mang tới khó khăn cho nhiệm vụ, khó tránh khỏi có loại ghen ghét nói không nên lời.

Đoạn Sở phiên toái ở phòng khách đi tới đi lui, cuối cùng lại ngồi trở lại ghế mềm, thần sắc mang theo mờ mịt nhìn đại sảnh, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm cái gì.

“Ồ”, “ồ”, hai Từ Tinh thú một trước một sau từ ngoài cửa nhào vào đây, Đoạn Sở quay người lại, Bạch Bạch cùng Đoàn Tử đã sắp nhào vào chân hần. Từ lúc Phổ Lôi Tử đi Y Duy Tắt, buổi tối đều là Đoạn Sở tự mình chiếu cố hai Từ Tinh thú. Hần cúi đầu, nhìn hai nắm cầu lông dưới chân chơi đùa, tâm tình dần dần trở nên bình tĩnh trở lại.

Ngẩng đầu nhìn lên lầu, Đoạn Sở xoay người đem hai Từ Tinh thú nhỏ nhỏ bế lên, lên lầu đi trở về phòng ngủ.

“Ông ông ông”, một trận thông báo nhắc nhở dồn dập, Đoạn Sở buông Từ Tinh thú ra, hư ảnh Nguyên Vinh nghị rất nhanh hiện ra trước mặt.

“Tiểu Sở, ngươi hiện tại một người ở Mạc Ngươi Lai, ta để Dung Thu tới chơi với ngươi, được không?”

Đoạn Sở ngăn người, lập tức biết là Úc Thịnh Trạch nói cho hần, cảm giác trống rỗng không hiểu nhất thời biến mất, trên mặt lộ ra một tia cười yếu ớt, lắc lắc đầu cự tuyệt: “Không cần, hiện tại đã muộn. Nếu tiện, ngày mai các ngươi cùng nhau lại đây cũng được, vừa lúc ta có thể nhìn tiến độ chế tác bánh kẹo của Dung Thu.”

Nguyên Vinh Nghị nghe vậy, không khỏi yên tâm, xem ra hần cùng Úc Thịnh Trạch lo lắng quá mức.

“Đi, vậy buổi hẹn của ngươi cùng Tề Thành Hữu, phải sửa lại thời gian hay sao?” Nguyên Vinh Nghị hỏi.

“Không cần, sớm muộn gì cũng phải giải quyết.” Đoạn Sở một chút cũng không có hưng trí tiếp tục trò chơi ngươi truy ta đuổi, chuyện tình của Sở Hoa nói rõ ràng, coi như là cho nguyên chủ một cái công đạo. Nhiệm vụ lần này của Úc Thịnh Trạch, còn không biết phải mất bao lâu, cũng không thể kéo dài mãi.

Nguyên Vinh Nghị nghĩ cũng đúng, huống chi nếu Sở Hoa thật sự biểu hiện coi trọng Đoạn Sở như vậy, với tình cảnh của Đoạn Sở ở hiện tại, nói không chừng vẫn là chuyện tốt.

Hai người bàn luận tốt, Đoạn Sở chấm dứt thông tin, đem hai Từ Tinh thú bố trí tốt, lắc mình tiến vào không gian trà son.

Từ lúc công khai sự tồn tại của không gian trà son với Úc Thịnh Trạch, hơn nữa có kỹ xảo chế tác lá trà truyền lại từ trái đất, công cụ chế trà trong tay hần càng ngày càng tiên tiến, lâu một còn có gian phòng chuyên dụng chuyên môn dùng để chế trà. Cho nên búp trà trong không gian trà son, cơ hồ lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mà giảm bớt, mầm trà mới nhú đương nhiên không có khả năng rất nhanh liền trưởng thành. Điều này cũng làm cho Đoạn Sở có ý niệm muốn đem cây trà trong không gian trà son mang ra ngoài.

Đoạn Sở kiểm tra lá trà, đem lá trà đã khô ráo thu hồi từng cái, phân loại để vào hộp để bảo tồn, sau đó lại ra khỏi không gian trà son. Hai Từ Tinh thú đợi trong ***g thú ừ ầy khuất trông mắt nhìn cái giường.

Đoạn Sở vội vàng thả bọn nó ra, sau khi vào phòng rửa mặt xong, cuối cùng về lại trên giường nằm xuống. Hai Từ Tinh thú đông đưa thân thể bé nhỏ, phi một cái bay vào bên cạnh Đoạn Sở ở trên giường. Vốn tưởng rằng đêm nay không thể ngủ, không ngờ chưa tới một hồi, Đoạn Sở liền ngủ say.

Nửa đêm, một cỗ tinh thần lực băng lãnh thông qua tinh thần lực chung đoàn truyền đến, Đoạn Sở bỗng nhiên mở mắt ra, cẩn thận cảm thụ tinh thần lực chung đoàn, rốt cuộc cũng không có phản ứng. Hần không khỏi sờ vòng thông tin, bên trong không hề có nhắc nhở thông tin.

Đoạn Sở âm thầm tính toán quên đi, Tư Đặc Lạp tinh cầu là tinh cầu xa nhất trong Cấp Ngồi tinh hệ, khoảng cách tới Y Duy Tắt cần hơn mười ngày, càng đừng nói là Đế Ma Tư tinh cầu ở trung tâm tinh vực. Úc Thịnh Trạch cho dù hiện tại đã xuất phát, cũng không thể nhanh như vậy liền gặp được những người đó. Hần không thể không thử, nhắm mắt lại chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Không biết qua bao lâu, từng đợt năng lượng dao động mỏng manh thử tới gần, Đoạn Sở cảnh giác mở mắt ra, lúc này mới kinh ngạc phát hiện, hai Từ Tinh thú cuộn thành một đoàn bên người, bộ lông cả người phát ra quang mang màu tím nhạt, cái lỗ tai màu trắng dựng thẳng lên thỉnh thoảng lắc lắc hai cái, dưới ánh trăng được làm nổi bật lên, có vẻ phá lệ mỹ hoặc.

Đoạn Sở thử vươn tia tinh thần lực, giống như là đụng phải bọt biển thập phần dịu ngoan mềm mại bình thường, không đợi hần tiếp tục cảm thụ, hào quang màu tím nhạt bỗng nhiên tiêu tán, hai Từ Tinh thú mở to đôi mắt màu vàng, mang một vẻ mặt vô tội khó hiểu. Đoạn Sở không khỏi bật cười, tay an ủi hai Từ Tinh thú, cảm thấy sáng tỏ. Năng lượng dao động này, hai Từ Tinh thú hẳn là vô ý thức phát ra. Có thể gần như thực chất hóa, tiến hóa của chúng nó nói không chừng muốn hoàn thành.

Sáng sớm hôm sau, Đoạn Sở đứng lên, cố ý mang theo hai Từ Tinh thú đi kiểm tra, cho ra kết quả lại giống như Úc Thịnh Trạch hỏi trước, vẫn là không thể kiểm tra đo lường năng lượng dao động của chúng nó. Đoạn Sở chỉ đành phía ghi nhớ khác thường này, tính toán mấy ngày nay cho hai Từ Tinh thú uống nhiều nước trà, chờ sau khi Úc Thịnh Trạch trở về, để hai Từ Tinh thú kiểm tra toàn thân, nhìn xem phương hướng tiến hóa cụ thể.

Bởi vì nghĩ tới Úc Thịnh Trạch ở bên ngoài, Đoạn Sở cảm thấy thời gian ở học viện đặc biệt dài. Hắn thỉnh thoảng xem xét tin tức ở vòng thông tin, đáng tiếc không có bất kỳ tin tức nào do Úc Thịnh Trạch phát tới, ngày cả của Áo Lợi Ngươi cũng không có. Mà các chiến sĩ đã chết đều là trung giai, còn có một con trai độc nhất của chiến sĩ cấp 9, một thành viên hoàng thất bị bắt, mà trong học viện lại thập phần bình tĩnh, ngay cả nhóm người khế ước tin tức linh thông nhất cũng không hề có phản ứng. Đoạn Sở nghĩ nghĩ, buông tha cho việc tính toán tìm hiểu tin tức ở chỗ Nguyên Vĩnh Nghi.

Bất quá thực hiển nhiên, thân ảnh Úc Thịnh Trạch không xuất hiện, vẫn có người thật cao hứng. Tề Thành Hữu thật cẩn thận nhìn xung quanh Đoạn Sở, cuối cùng nhin không được hỏi:

“Cửu hoàng tử, hôm nay không tới sao?”

Đoạn Sở khiêu mi, nhìn thấy Tề Thành Hữu sắc mặt khó nén mong chờ, hỏi lại: “Ngươi tựa hồ không mời hắn?”

Tề Thành Hữu má phải đỏ lên, nhưng cũng thẳng thắn thừa nhận: “Cửu hoàng tử ở đây, thật sự là rất áp lực.”

Dung Thu ở một bên nở nụ cười, Đoạn Sở nghĩ đến đoạn thời gian trước Tề Thành Hữu nhìn thấy Úc Thịnh Trạch, quả thực giống con chuột nhìn thấy mèo, trên mặt cũng hiện lên vài phần ý cười.

Ngăn cách giống như xuất hiện giữa ba người, nhất thời tiêu tán vài phần, Tề Thành Hữu âm thầm nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cũng biết nên đề cập việc tiêu thúc dặn dò như thế nào.

Tới căn phòng đặt trước, Dung Thu phi thường biết điều đi tìm Nguyên Vĩnh Nghi ở gian phòng cách vách, cho dù có quan hệ, việc tư như vậy hắn cũng không thể tham dự.

Tề Thành Hữu vẻ mặt cảm động đối với Dung Thu gật đầu, sau đó ngồi xuống, khoa trương cười cười, nói: “Đoạn Sở người khế ước, ách, ta có thể giống Dung Thu gọi ngươi là Tiểu Sở không?”

Đoạn Sở không sao cả gật đầu.

“Nếu bị người khác biết, nhất định hâm mộ chết ta.” Tề Thành Hữu nhếch miệng, tràn đầy chân thành đề nghị: “Tiểu Sở, vậy ngươi cũng gọi ta Thành Hữu đi?”

“Thành Hữu.” Đoạn Sở gọn gàng dứt khoát hỏi: “Tốt lắm, ngươi không bằng trực tiếp tiến vào chủ đề.”

Tề Thành Hữu khuôn mặt tươi cười nhất thời trở nên đau khổ, gãi gãi đầu, bộ dáng có điểm vô thố giải thích: “Ta cũng biết hiện tại không thích hợp nói giỡn, chính là, ta vẫn đều là như vậy, có chút lạc đề, thực xin lỗi.”

Đoạn Sở mắt thấy một chiến sĩ cười mở nháy mắt biến thành thanh niên ngại ngùng, không khỏi khòe miệng vừa kéo: “Như vậy đi, ta hỏi ngươi đáp, được không?”

Tề Thành Hữu liên tục gật đầu, trông mong nhìn Đoạn Sở.

“Ngươi đến tìm ta, nói đơn giản là vì khúc mắc của Sở Hoa, Tề Hạo Ngôn cùng Đoạn An Vũ, đúng không?” Đoạn Sở gọn gàng dứt khoát hỏi.

Tề Thành Hữu kinh ngạc tròn to mắt: “Đúng!”

“Nhưng trên thực tế, cái đó và ta không chút quan hệ,” Đoạn Sở ngăn lại Tề Thành Hữu định há mồm muốn nói, thân nhiên nói tiếp: “Cho dù liên lụy tới mẫu thân của ta, hoặc là bởi vì mẫu thuẫn của ba người bọn họ trở nên trầm trọng hơn đi nữa, thì nguyên nhân chân chính gây ra bi kịch, vẫn là bên ngoài... Đoạn Chí Tu, mặt khác, ta không cần thiết phải truy cứu.”

Tề Thành Hữu nghẹn họng nhìn trân trối, phát hiện chính mình có một đồng lõa nhưng không thể nào nói ra.

“Ngươi rõ ràng đã biết sự tồn tại của Sở Hoa, nhưng vẫn không có phản ứng gì, lại biểu hiện ra hoàn toàn mới lạ. Chẳng lẽ không phải oán hận hắn mười mấy năm qua không thêm chú ý mà khoanh tay đứng nhìn?” Một đạo âm thanh bất mãn truyền tới.

Đoạn Sở ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện phòng này thế nhưng lại có phòng trong.

“Ngươi là Tề Hạo Ngôn?” Đoạn Sở nhìn thấy nam tử nói chuyện, vẻ mặt Sở Hoa sắc mặt cứng ngắc bên người hắn, Đoạn Sở dừng một chút, cũng không chào hỏi.

“Đúng! Thời điểm ta cùng Sở Hoa nhận thức, còn không biết hắn là đệ đệ Sở Giai. “Tề Hạo Ngôn gật đầu, “Ta không biết ngươi rút cuộc đoán được nhiều ít, nhưng ta muốn nói chính là, mười mấy năm qua, cậu ngươi vẫn thực quan tâm ngươi, hắn chỉ là sợ Đoạn An Vũ vì trả thù mà thương tổn ngươi, chỉ có thể lựa chọn rời xa, thậm chí không dám lên tìm người giúp ngươi. Nhưng hắn không phải cái gì cũng không làm, năm đó nghiệp đoàn người khế ước sau khi Sở Giai gặp chuyện không may phản ứng nhanh như vậy, hoàn toàn là bởi vì Sở Hoa, thậm chí lúc này đây, cũng là hắn thỉnh cầu các trưởng lão của nghiệp đoàn người khế ước, mới hạ mệnh lệnh cuối cùng. . . .”

Đoạn Sở vẫn lắng lắng nghe, Tề Hạo Ngôn có lẽ là thói quen làm người khế ước cao cao tại thượng, nói chuyện luôn mang theo vài phần lãnh ngạnh cùng ngạo mạn, bất quá nên giải thích đều giải thích rõ ràng. Hắn nhìn về phía Sở Hoa, nam nhân ban mười tuổi, đáng về tiêu tụy, sắc mặt ngốc lãng, hiển

nhien bởi vì một đoạn tình cảm lưu luyến mà “hại chết” thân tử, làm cho hấn phải chịu tra tấn cùng thống khổ, mười mấy năm cũng không thể buông được.

“Người muốn nói chỉ là như vậy?” Đoạn Sở bình tĩnh hỏi.

Tề Hạo Ngôn bị kiềm hãm, lập tức giận dữ, lại bị Sở Hoa mạnh đứng lên mà đánh gãy.

“Không, ta đến, là vì hướng người giải thích!” Sở Hoa tiếng nói khàn khàn, giấy khỏi kiềm chế của Tề Hạo Ngôn tiến lên từng bước, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Đoạn Sở nói: “Thực xin lỗi, mặc kệ có lý do gì, đều là người cậu này sai với người, Đoạn An Vũ thì tính là gì, nhiều năm như vậy, nếu không phải ta then với lòng mình, không mặt mũi gặp người, một lòng chìm đắm trong hối hận, không hảo hảo bảo hộ người, người làm sao lại bị Bối Tĩnh Lan làm hại đến mức bị thương thiên phú tinh thần lực, lại nhiều lần bị tính kế, nhiều lần lâm vào tử địa, hết thảy những điều này, đều là ta thực xin lỗi người.”

Sở Hoa không chế không được run rẩy, trong mắt cơ hồ tràn đầy thống khổ, Tề Hạo Ngôn từ phía sau ôm chặt lấy hấn, trong lòng đau nhức khó nhin. Nguyên lai mười mấy năm qua, hấn vậy mà luôn hận chính mình sao?

“Ta tha thứ cho người.”

Tiếng nói trầm tĩnh của thanh niên lộ ra nhiều điểm lo lắng, Sở Hoa kinh ngạc nhìn qua, Tề Thành Hữu cùng Tề Hạo Ngôn ở một bên cũng đều sửng sốt.

Đoạn Sở nhếch môi, trịnh trọng nói: “Ta tha thứ cho sơ sẩy của người.” Hấn dừng một chút, hướng về phía Sở Hoa gật đầu: “Nếu người cảm thấy được hết thảy những việc ngày này đều do người tạo thành, ta nghĩ, Bối Tĩnh Lan cùng Đoạn Chí Tu, Đoạn An Vũ hẳn là rất cao hứng.”

Đoạn Sở đứng lên, xoay người đi ra cửa.

“Tiểu Sở!” Sở Hoa bỗng nhiên hô một tiếng.

Đoạn Sở quay đầu lại, sắc mặt bình tĩnh nói: “Cậu, ta nghĩ chúng ta về sau, hẳn là nên ít gặp mặt. Bất quá, hy vọng người hạnh phúc.”

Đoạn Sở nói xong, cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng, đem nam nhân thất thanh khóc rống để lại phía sau.

Tháng Một 9, 2016

71

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Chương 71

“Đoạn Sở, hôm nay ra ngoài thực tiễn, người lại đến chậm như vậy, đã sắp muộn rồi!” Đoạn Sở vừa mới tiến vào cửa ký túc xá của học viện, đã nghe thấy Nhung Thành Âm mang theo hưng phấn oán giận nói.

“Không phải còn sớm sao?” Đoạn Sở có điểm bất đắc dĩ, Nhung Thành Âm tuổi cũng nhỏ, đối với lần ra ngoài hoạt động tập thể này, nhắc tới đã lâu.

Nhung Thành Âm rung đùi đắc ý nói: “Ai nha, khai giảng lâu như vậy, người hình như ngay cả bạn cùng học trong ban cũng không nhận thức hết toàn bộ đi, càng đừng nói nguyên một khóa. Chẳng lẽ không tính toán thừa dịp cơ hội lần này nhận thức sao? Ở học viện người khế ước bốn năm, trao đổi cùng người khế ước nhiều một chút cũng rất trọng yếu.”

Đoạn Sở cười cười, hấn đích xác ngay cả người cùng học trong ban cũng đều không nhận thức hết. Bất quá người khế ước cùng khóa đối với hấn hình như có xa lánh cùng địch ý, ngay từ đầu hấn đã cảm giác được. Đoạn Sở tuyệt không cảm thấy, hấn chủ động cùng những người đó kết giao, bọn họ thật sự sẽ buông bỏ kiêu ngạo cùng khinh thường mà tiếp nhận hấn.

Hấn đi theo Nhung Thành Âm tới đại sảnh lầu một của học viện người khế ước tập hợp, bên trong hoặc ngồi hoặc đứng gần trăm người khế ước. Nhung Thành Âm vui vẻ cùng bọn họ giao tiếp, có thể nhìn ra được người tới nhân duyên không tồi. Đoạn Sở chỉ là đi theo bên người Nhung Thành Âm, thần sắc bình tĩnh đối với những ánh mắt tràn ngập tò mò xẹt qua dừng lại trên người hấn.

Nhung Thành Âm cố ý giới thiệu cho Đoạn Sở hai bằng hữu tốt nhất của hấn trong học viện là Nghê Tuấn cùng Mạc Lôi, Đoạn Sở biểu hiện cũng rất hiền hoà, ngay cả khi bọn họ hỏi về việc bán ra một ít bánh kẹo, Đoạn Sở cũng đều đồng ý.

Đoạn Sở thái độ khiêm nhường, làm cho hai người khế ước trẻ tuổi luôn được cung chiều cao hứng lên, đều là người trẻ tuổi mới mười bảy mười tám, tâm tư gì cũng đều viết trên mặt, nhất thời nói chuyện càng thêm thân thiện.

“Thành Âm, vị này chính là Đoạn Sở sao, cũng giống chúng ta đến từ Y Duy Tát?” Một cô gái xinh đẹp chạy tới, chớp đôi mắt to hỏi Nhung Thành Âm.

Nhung Thành Âm thành công giới thiệu Đoạn Sở cho bạn tốt, cười tới vui vẻ, nghe vậy vội vàng gật đầu, mới vừa tính toán giới thiệu, một thanh âm nam tử tràn đầy trào phúng nói: “Đúng vậy, Đoạn Sở ở Y Duy Tắt nổi danh, ai chẳng biết?”

Đoạn Sở nghe tiếng nhìn lại, một người hoàn toàn xa lạ, thanh niên diện mạo không hề đặc biệt xuất hiện trước mắt hắn.

Nhung Thành Âm biến sắc, chỉ vào nam tử lớn tiếng giận dữ khiển trách: “Uông Vũ, ngươi đây là ý tứ gì?”

Uông Vũ đối với Nhung Thành Âm nhưng thật ra rất lễ độ, chỉ là thần tình khinh thường nhìn vào Đoạn Sở, cao giọng trả lời: “Ta còn có thể có ý tứ gì, ở Y Duy Tắt ai chẳng biết thất thiếu gia Đoạn gia là phế vật nổi danh!”

Đoạn Sở nhếch môi, nhìn Nhung Thành Âm nói: “Không nghĩ tới nghiệp đoàn người khế ước truyền mệnh lệnh xuống lâu như vậy, thế nhưng vẫn có người ủng hộ Bối Tinh Lan thương tổn thiên phú tinh thần lực của người chưa trưởng thành?”

Thanh niên sắc mặt trắng nhợt, kích động lớn tiếng: “Ngươi nói bậy bạ gì đó, ta khi nào thì ủng hộ. . . .”

Hắn bỗng nhiên bị kiềm hãm, không nói nổi nữa. Hiện tại ai chẳng biết Đoạn Sở là bị mẹ kế ám hại, mới dẫn đến thiên phú tinh thần lực trở nên kém cỏi. Hắn vui sướng khi người gặp họa mà cười nhạo Đoạn Sở tinh thần lực thấp, cùng với việc ủng hộ Bối Tinh Lan ti tiện ác độc có gì khác nhau.

Bên người hắn vốn vây quanh mấy người khế ước, đều lộ ra thần sắc khác thường, bất động thanh sắc lui về phía sau vài bước, giãn ra khoảng cách với hắn.

Nhung Thành Âm hừ một tiếng, lôi kéo Đoạn Sở giải thích: “Ngươi đừng để ý đến hắn. Có người nói cho hắn, tinh thần lực của hắn phù hợp với cửu hoàng tử, cho nên hắn vẫn luôn đồ kỵ ngươi vận khí tốt, cũng sắp tức chết rồi!”

Nghe Tuần cùng Mạc Lôi có ấn tượng tốt với Đoạn Sở đều lên tiếng ủng hộ, làm cho Uông Vũ một câu cũng không nói được.

Đoạn Sở không nói gì nhìn về phía Uông Vũ, chằm ngoi ly gián rõ ràng như vậy, đối phương cũng có thể mắc mưu, thật đúng là thấy lợi tối mắt.

“Lần này ra ngoài, có chiến sĩ đi theo không?” Đoạn Sở hỏi Nhung Thành Âm, dư quang nhìn Uông Vũ hỗn hển tiêu sái đi ra cửa lớn, nhưng không cùng bất luận kẻ nào tiếp xúc, hẳn là bị người lợi dụng thăm dò. Bất quá Úc Thịnh Trạch rời khỏi Đế Ma Tư vài ngày, bên ngoài đối với việc hắn ra ngoài làm nhiệm vụ đã có suy đoán, nếu thực sự có người muốn đối phó với hắn, lần ra ngoài thực tiễn này, chỉ sợ là cơ hội tốt.

Nhung Thành Âm lắc đầu: “Sẽ không, là lão sư học viện dẫn dắt, không cho phép người đi theo đi cùng.”

Cô gái lúc trước hỏi Đoạn Sở nợ nần cười, xen vào nói: “Hi hi, đó là người không biết, người đi theo không cho phép, nhưng sẽ có học viện chiến sĩ Đế Ma Tư thành tích xuất sắc tốt nghiệp vào khóa này đi theo. Đây cũng là tạo cơ hội cho chiến sĩ trong học viện triển khai tài năng, tạo ấn tượng với người khế ước.” Nàng nói xong, hăm mộ nhìn về phía Đoạn Sở: “Đoạn Sở, hiện tại kẹo trà sữa bán ra ở Nguyên Cẩm Đường đều là hạn chế số lượng, các chiến sĩ sắp tốt nghiệp, khẳng định sẽ liều mạng lấy lòng người.”

Đoạn Sở nghe được da đầu run lên, các chiến sĩ khác bất quá là muốn đặt mua kẹo trà sữa hoặc là tận lực tạo quan hệ tốt, tuyệt đối không dám quấy rầy hắn. Nhưng Tề Thành Hữu hoàn toàn không giống. Từ ngày hắn cùng Sở Hoa nói rõ ràng, Tề Thành Hữu mỗi ngày đều phải ở trước mặt hắn lúc ăn lúc hiện, Đoạn Sở có loại dự cảm, lần ra ngoài thực tiễn này, tuyệt đối không thể thiếu Tề Thành Hữu.

Quả nhiên, chờ điểm danh chấm dứt, người khế ước năm nhất chậm rãi tiêu sái ra cửa học viện người khế ước, Đoạn Sở liếc mắt một cái liền thấy được Tề Thành Hữu cười đến thập phần vui vẻ.

“Tiểu Sở, Tiểu Sở, ta mấy ngày nay đều sẽ đi theo ngươi.” Tề Thành Hữu vừa thấy Đoạn Sở, liền vội vàng lại đây, ngay cả đạo sư đang dặn dò cũng không nghe hết.

“Uy, chẳng lẽ các ngươi nghĩ muốn đi theo thì sẽ được đi theo?” Nhung Thành Âm không hề giận trừng mắt nhìn Tề Thành Hữu.

Tề Thành Hữu liếc mắt nhìn Nhung Thành Âm, một chút cũng không bởi vì thân phận người khế ước của đối phương mà trở nên cung kính, chỉ nhìn chằm chằm Đoạn Sở trả lời: “Tiểu Sở ngươi yên tâm đi, học viện đều có an bài, từng người khế ước đều sẽ có hai người chiến sĩ đi theo bên người, người khẳng định không muốn. . . .”

“Tiểu Sở!”

Thanh âm quen thuộc quát to đánh gãy lời nói của Tề Thành Hữu, cũng làm cho Đoạn Sở nhún vai, quay đầu lại, Mông Gia Nghị đứng ở ngay phía trước.

“Tiểu Sở, Tề gia cùng Đoạn gia là kẻ thù truyền kiếp, ngươi ngàn vạn lần không cần tin tưởng hắn.” Mông Gia Nghị vẻ mặt lo lắng nhắc nhở, ánh mắt nhìn về phía Đoạn Sở tràn ngập ôn nhu.

Tề Thành Hữu đỏ mặt, cất cao tiếng nói mắng: “Cho dù là kẻ thù truyền kiếp, Đoạn Sở hiện tại cũng thoát ly Đoạn gia. Huống chi Tề gia ta chưa từng tính kế với Đoạn Sở, không giống người cùng thể từ tâm địa rắn rết của ngươi, tính kế làm kẻ khác buồn nôn, thế nhưng còn có mặt mũi chạy tới đây, ta nếu là ngươi, đã sớm đào hố chui vào, không còn mặt mũi gặp người!”

Mông Gia Nghị lại hoàn toàn thờ ơ, chỉ là thần tình áy náy nhìn Đoạn Sở: “Tiểu Sở. . . .”

“Ta cự tuyệt.” Đoạn Sở đánh gãy lời nói của Mông Gia Nghị, ngón tay đụng vào vòng thông tin, giấy lát, hai vị đạo sư của học viện người khế ước là Khải Ly cùng Khoa Nhĩ đều lại đây.

“Ta không cần vị chiến sĩ này đi cùng.” Đoạn Sở thập phần khẳng định nói.

Hai vị đạo sư hai mặt nhìn nhau, khó xử nói: “Nhưng đây là học viện an bài, chúng ta sẽ đi tới bãi nuôi dưỡng, không có chiến sĩ cùng đi sẽ rất nguy hiểm.”

Đoạn Sở nheo lại mắt, đi tới bãi nuôi dưỡng?

“Vậy nếu là nguy hiểm từ chiến sĩ bên người thì sao?” Đoạn Sở lạnh giọng chất vấn: “Không cho phép chúng ta mang theo chiến sĩ chính mình tín nhiệm, ngược lại để một cừu nhân cùng kết thù kết oán đi theo, học viện người khế ước là có thể làm ra quyết định uy hiếp an toàn của người khế ước sao?”

“Đoạn Sở người khế ước, người đừng kích động!” Khải Ly đạo sư hoảng sợ, vội vàng xua tay: “Tuyển định Mông Gia Nghị cùng Tề Thành Hữu cho người, đều là chiến sĩ có sức chiến đấu cấp trung ưu tú nhất, cũng là cam đoan an nguy của người. Người có phải hiểu lầm gì đó không?”

“Hiểu lầm?” Đoạn Sở không chút nào thoái nhượng hỏi lại: “Ta cho là ân oán của ta cùng Đoạn gia mọi người đều sớm biết, mà Mông Gia Nghị, lại là con rể Đoạn gia!”

“Tiểu Sở!” Mông Gia Nghị hét to một tiếng, không nghĩ tới Đoạn Sở thế nhưng một chút cơ hội tiếp cận cũng không cho hắn. “Tiểu Sở, ta biết người hận ta, nhưng người không thể lấy an toàn của chính mình để đặt cược. Tề gia. . . .”

“Đạo sư, hay là để ta làm hộ vệ của Đoạn Sở đi?” Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lại có chút âm ngoan không thay đổi vang lên, Đoạn Sở bọn họ quay đầu lại, Đoạn gia tử thiếu gia Đoạn Hoa một thân áo trắng tiêu sái đi đến, ánh mắt nhìn về phía Mông Gia Nghị giống như nhìn người chết.

Mông Gia Nghị theo bản năng lui về phía sau từng bước, trước mắt bỗng nhiên chột lóe, ngực một kích thật mạnh, một cái bình sứ trong suốt màu trắng rơi vào trong tay Đoạn Hoa.

“Ân, đây là cái gì?” Đạo sư Khoa Nhĩ vẫn trầm mặc nhìn qua, sắc mặt đều thay đổi.

Mông Gia Nghị sắc mặt trắng bệch, kích động lắc đầu: “Cái kia, kia chính là. . . .”

“Thuốc trừ khử!” Khải Ly hét lên một tiếng, kinh hãi liên tục lui về phía sau.

Đoạn Sở cả kinh, nhìn thấy bình dược sắc mặt đều thay đổi. Từ khi Hà Dược Bản nhắc tới thuốc cần nuốt nổi danh ngang hàng với thuốc trừ khử, hắn liền có ý kiểm tra qua. Loại này chỉ cần bị nhiễm phải thì tinh thần lực sẽ bị rút bớt, giống hệt với ông tiêm trong suốt vô sắc lúc trước của Đằng Lương Tuấn.

Tề Thành Hữu vẫn chú ý nhìn Đoạn Sở, một bước tiến nhanh tới, bảo hộ bên người Đoạn Sở, nhìn chăm chú thấp giọng trấn an. “Đừng sợ! Ai cũng không thể thương tổn người.”

Đoạn Sở nhẹ giọng nói lời cảm tạ, nhìn thấy Đoạn Hoa lộ ra biểu tình kinh ngạc, tay tại bên người nhanh chóng nắm thành quyền.

“Hộ vệ, bắt lấy hắn!” Khoa Nhĩ lớn tiếng mệnh lệnh, bên người Mông Gia Nghị bỗng nhiên hạ xuống hai vị chiến sĩ, một tả một hữu giữ chặt hắn.

Mông Gia Nghị bị một loạt tiến hóa này làm cho chấn kinh kêu to giãy dụa: “Thuốc trừ khử cái gì, các người nói bậy bạ gì đó?”

Hắn cũng không biết tác dụng của thuốc trừ khử, chỉ là nhìn phản ứng của Khải Ly người khế ước cũng biết, kia nhất định là loại thuốc bị người khế ước kiêng kỵ.

Bất quá hiển nhiên không ai nguyện ý nghe hắn biện giải, Mông Gia Nghị trực tiếp bị dẫn đi xuống.

Chuyện thành như vậy, Khải Ly cùng Khoa Nhĩ cũng không dám quyết định chiến sĩ đi theo Đoạn Sở nữa, vội vàng chạy tới thỉnh giáo viện trưởng học viện.

Nhưng Thành Âm nghĩ mà sợ bắt lấy cánh tay Đoạn Sở: “Đoạn Sở, người mau ngăn lại người rút cuộc đắc tội với ai? Thuốc trừ khử chính là thuốc cấm, người nọ muốn mạng của người sao?”

Đoạn Sở lắc lắc đầu, nhìn Đoạn Hoa: “Tứ ca, cảm ơn!”

“Không cần, ta căn bản không biết đó là thuốc trừ khử!” Đoạn Hoa cau mày: “Chính là ngẫu nhiên nghe được Mông Gia Nghị chuẩn bị thuốc kích dục, tựa hồ là vẫn chưa từ bỏ ý định với người.”

Đoạn Sở nhất thời khó chịu giống như nuốt phải ruồi bọ, Tề Thành Hữu trong mắt hiện lên chán ghét, ánh mắt chuyển hướng Đoạn Sở, nhìn tới xuất thần.

Ong ong ông, vòng thông tin nhắc nhở tin tức tiếp nhập, Đoạn Sở cúi đầu, đối diện vậy mà lại là tin tức Đoạn Hoa truyền đến: “Người phải cẩn thận, tin tức cừu hoàng tử ra ngoài đã muốn truyền ra ngoài, vô luận là thế lực có ý đồ cùng hắn ký khế ước hay làm thông gia, hoặc là vài vị hoàng tử điện hạ bởi vì người nghiên cứu chế tạo ra bánh kẹo mà cảm giác được nguy cơ, người cũng đều bị vây nơi đầu sóng ngọn gió.”

Đoạn Sở môi giật giật, không nói gì, chỉ là tinh thần lực dừng mãnh tràn vào vòng thông tin, hồi âm lại cho Đoạn Hoa: “Cảm ơn người.”

“Không cần, người nếu thực sự gặp chuyện không may, Đoạn gia sẽ là nơi đầu tiên bị cửu hoàng tử điên cuồng trả thù. Cần thận Đoạn An Vũ thân bác của người, Mông Gia Nghị là nàng khuyên tới. . . . .”

Tháng Một 16, 2016

72

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 72

Đoạn Sở nhìn nhắc nhở trong vòng thông tin, trong lòng dâng lên một cỗ lệ khí. Hẳn quả nhiên là rất dễ khi dễ, mỗi người đều cảm thấy hán là quả hồng mềm, không đối phó được người khác nên tìm hán, nghĩ muốn giẫm đạp liền giẫm đạp, muốn giết liền giết.

“Đoạn Sở, nếu không, ta để ca ca cùng Kí Trần bọn họ lại đây?” Nhưng Thành Ấm thật cẩn thận đề nghị. Ca ca hán là đỉnh cấp 4, mà người bên cạnh đều là cấp 6, đều đã tốt nghiệp. Bất quá tình huống như bây giờ, nói rõ lần ra ngoài thực tiễn này không an toàn, cho dù người đi theo của bọn họ không thể tiếp cận, bảo hộ ở bên ngoài cũng là có thể.

Đoạn Sở nhìn hán một cái, còn chưa nói, Tề Thành Hữu đã lên tiếng cự tuyệt: “Đương nhiên không được! Người đem tin tức truyền ra, không sợ bị người trà trộn vào càng nhiều sao?”

Nhưng Thành Ấm lần đầu tiên gặp Tề Thành Hữu đã không thấy thuận mắt, nghe vậy thiêu mi, chỉ vào Tề Thành Hữu mắng: “Cười chết mắt, làm như ai cũng thông minh như người. Người cho là nhiều người ra ngoài thực tiễn như vậy, còn cần ta truyền tin tức bọn họ mới biết được sao? Nói không chừng lộ tuyến người ta còn biết rõ hơn chúng ta!”

Tề Thành Hữu chán nản, không cam lòng yếu thế phản bác: “Nhưng so với người mang theo người, học viện khẳng định sẽ phái người bảo hộ bên ngoài, người nếu cho người tiến vào, người đục nước béo cò có thể càng nhiều!”

Đoạn Sở quan sát phản ứng của người chung quanh, nghe thấy hai người tranh luận không ngớt, không kiên nhẫn nhắc nhở: “Đừng âm ỉ nữa, viện trưởng bọn họ lại đây.”

Tề Thành Hữu cùng Nhưng Thành Ấm cùng nhau ngừng lại, quay đầu vừa thấy, quả nhiên viện trưởng học viện người khế ước Tề Vinh Vọng cùng Khai Ly, Khoa Nhĩ chạy nhanh tới. Phía sau còn có viện trưởng học viện chiến sĩ Dương Nghị Hòa cùng hai chiến sĩ trung niên.

Tề Thành Hữu sắc mặt khê biến, mắt tự nhiên cúi đầu.

Đoạn Sở nheo lại mắt, ánh mắt chuyển hướng tới vị viện trưởng sáu bảy mươi tuổi. Có thể cùng Đoạn gia thành kẻ thù truyền kiếp, Tề gia ở Đê Ma Tư tình cầu tự nhiên có được lực ảnh hưởng không kém. Vị Tề Vinh Vọng trước mắt này, không biết cùng Tề Thành Hữu, Tề Hạo Ngôn có quan hệ gì.

“Viện trưởng, đạo sư!”

“Viện trưởng. . . .”

Vài người đều hành lễ, Tề Vinh Vọng gật gật đầu, ánh mắt đảo qua Tề Thành Hữu, nhìn đến Đoạn Hoa thì dừng một chút, cuối cùng dừng ở trên người Đoạn Sở.

“Đoạn sở người khế ước, hôm nay là chúng ta an bài không ổn, hiện tại để Đoạn Hoa thay thế Mông Gia Nghị, lại thỉnh hai vị đạo sư của học viện chiến sĩ đi theo người, người xem thế nào?” Tề Vinh Vọng vừa đến, liền trực tiếp hỏi.

Đoạn Sở theo tầm mắt Tề Vinh Vọng nhìn về phía vài vị chiến sĩ bên người hán, lắc lắc đầu, uyển chuyển cự tuyệt: “Không cần phiền toái hai vị đạo sư như vậy.”

“Như vậy sao được?” Dương Nghị khuôn mặt bất mãn trầm giọng nói: “Thuốc trừ khử kia là thuốc cấm, có người muốn mạng người. Nếu phòng hộ không đủ an toàn, người còn không bằng ở lại trong học viện.”

“Nhiều người khế ước như vậy ở cùng một chỗ cũng không an toàn, còn cần làm phiền hai vị đạo sư, vậy ta trên đường trở về xuống tay chẳng phải là càng dễ dàng hay sao, còn có thể đắc tội cả học viện Đê Ma Tư?” Đoạn Sở tuyệt không muốn cho hai vị đạo sư đi theo. Nếu thật sự có người dám lớn mật hạ sát thủ, sẽ không thông qua Mông Gia Nghị, mà một khi hai vị chiến sĩ cấp 7 đi theo hán bị người mua chuộc, hán sợ ngay cả cơ hội tiến vào không gian cũng đều không có.

Dương Nghị còn muốn nói cái gì, Tề Vĩnh Vọng lại gạt đầu đồng ý: “Cũng tốt, vậy ngươi chú ý an toàn nhiều chút!”

Nói xong, lại dặn dò Tề Thành Hữu cùng Đoạn Hoa, liên sắc mặt âm trầm ly khai.

Hôm nay có người an bài đem Mông Gia Nghị đến bên người Đoạn Sở, nếu thật sự thực hiện được, học viện người khế ước cùng học viện chiến sĩ, một cái cũng không thể thoát khỏi liên quan. Nghĩ tới vừa rồi vương hậu phát tin tức tới chất vấn, Tề Vĩnh Vọng chỉ cảm thấy sứt đầu mẻ trán. Khi nào thì học viện người khế ước giống cát lún, mới ngăn ngừa một chút thời gian, ngay cả vương hậu thân ở hoàng cung cũng biết.

Nhưng Thành Âm sau khi hai vị viện trưởng xuất hiện không dám nói, thấy người đều đi rồi, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Hắn về mặt kính nề nhìn Đoạn Sở, hỏi: “Đoạn Sở, ngươi sao lại cự tuyệt bọn họ.”

Đoạn Sở trầm mặc lắc đầu, hắn nếu nói thật, chỉ sợ sẽ làm liên lụy tới mọi người ở học viện chiến sĩ.

“Các vị người khế ước chú ý, hôm nay an bài ra ngoài thực tiễn. . . .” Cửa học viện bỗng nhiên dựng thẳng lên một màn hình thật lớn, Đoạn Sở nhân cơ hội dời ánh mắt, chuyên tâm nghe hành trình học viện an bài mấy ngày nay.

Tề Thành Hữu cùng Đoạn Hoa đang ở hai gia tộc đối địch, ở học viện Đế Ma Tư lại đều là học sinh đứng đầu học viện, đây là lần đầu tiên cùng chung sống hoà bình, coi như là hiếm thấy.

“Đoạn Hoa, ngươi có biết thuốc trong tay Mông Gia Nghị, rốt cuộc là như thế nào có được không?” Tề Thành Hữu thử tìm hiểu.

Thật không biết rốt cuộc là ai, đem Mông Gia Nghị an bài làm người đi theo Đoạn Sở. Thời điểm sáng sớm hôm nay nhìn thấy, thật sự là làm hắn hoảng sợ. Từ lúc Nguyên Cẩm Đường công khai bán ra bánh kẹo, thanh danh của Đoạn Sở ở học viện chiến sĩ Đế Ma Tư lan truyền thật lớn, hắn thật vất vả mới cướp được danh ngạch.

Mông Gia Nghị mặc dù có tổ phụ là đại nguyên soái, nhưng thanh danh đã mất, thế tử Đoạn Nhã Thanh thì bị Đoạn gia chán ghét mà vứt bỏ, thế nhưng còn có thể thuận lợi tiếp cận Đoạn Sở, quả thực bất khả tư nghị. Hắn vừa rồi đã muốn gửi thư thông báo cho tiểu thúc Tề Hạo Ngôn, đáng tiếc hiện tại chưa có hồi âm.

Đoạn Hoa chỉ là lạnh lùng nhìn hắn một cái, tiến lên từng bước trực tiếp đứng ở giữa Tề Thành Hữu cùng Đoạn Sở, lấy tiêu chuẩn sừng sừng bất động ngăn cách hai người.

Tề Thành Hữu trong mắt hiện lên bất đắc dĩ, tuy rằng rất muốn đẩy Đoạn Hoa ra, bất quá giá trị vũ lực của hắn có điểm kém người ta, hơn nữa hiện tại cũng không phải thời điểm hành động theo cảm tính, cũng chỉ đành trước tiên lui về sau một bước, tạm thời nhường nhịn lấy hòa bình làm đại cục.

Đoạn Sở dư quang chú ý thấy động tác của hai người, thấy bọn họ cuối cùng an tĩnh lại, cảm thấy buông lỏng. Hắn cũng không hy vọng thời điểm chú ý an toàn, còn phải đi ngăn cản hai người tranh đấu gay gắt.

Học viện người khế ước an bài xuất hành, là một tàu phi hành xa hoa đủ sức chứa ba bốn trăm người, Nhưng Thành Âm bị bạn tốt của hắn kéo qua, Đoạn Sở bởi vì Đoạn Hoa cùng Tề Thành Hữu kiên trì ở chung, chỉ có thể im lặng ngồi ở một góc.

“Tiểu Sở, ngươi vì cái gì không tính toán gấp lại cậu ngươi, Hoa thúc đề ý ngươi như vậy?” Tề Thành Hữu nhìn không được hỏi. Trong khoảng thời gian này hắn dây dưa với Đoạn Sở, chính là hy vọng thuyết phục Đoạn Sở, khôi phục lui tới cùng Sở Hoa. Trong mắt hắn xem ra, đây căn bản là chuyện thuận lý thành chương.

Đoạn Sở ánh mắt lóe lóe, hỏi: “Là Sở Hoa kêu ngươi tới?”

Hắn cảm thấy lấy sự khôn khéo của Sở Hoa, hắn là nên biết được dụng ý của hắn mới đúng. Mặc kệ hắn có đoạn tuyệt quan hệ với Đoạn gia hay không, một khi hắn dính dáng đến Tề gia, nguyên bản là Đoạn gia thua thiệt hắn, sẽ biến thành hắn đi theo bên đối địch với Đoạn gia, đối với hắn cũng không phải chuyện tốt.

Tề Thành Hữu vội vàng lắc đầu: “Đương nhiên không phải, là ta cảm thấy ngươi cùng Đoạn gia nếu đã đoạn tuyệt quan hệ, không thể bên người ngay cả một người thân cũng đều không có.”

“Thúc thúc ngươi thực ủng hộ ngươi?” Đoạn Sở nhếch môi, lãnh đạm khẳng định: “Một người khế ước có thể chế tác bánh kẹo, cho dù giá trị tinh thần lực có thấp, giao hảo cũng có thể mang đến ích lợi thật lớn, mà trừ bỏ ta là người khế ước của cửu hoàng tử, còn có thể đá kích thật mạnh tới Đoạn gia, cho Tề gia ngươi thả được một ngụm ác khí, thấy thế nào, cũng là một mũi tên bắn ba con chim phải không? Không đúng, còn có thể lấy lòng người trong lòng của thúc thúc ngươi, quả thực là một vốn bốn lời.”

Tề Thành Hữu hai má đều đỏ lên, kích động đứng lên: “Tiểu Sở, ta tuyệt đối không có nghĩ như vậy! Ta, ta chỉ là cảm thấy được Hoa thúc rất đề ý ngươi, ta chưa từng thấy hắn khóc như vậy, càng đừng nói có chúng ta Tề gia làm chỗ dựa vững chắc, ngươi cũng không thể cả ngày chỉ đợi ở tư trạch của cửu hoàng tử. Ngươi không thể chỉ trông vào cửu hoàng tử, hơn nữa nếu không có hắn, ngươi cũng sẽ không lâm vào nguy cơ như vậy.”

Đoạn Sở trong mắt hiện lên không hề giận, lời nói ra nhất thời mang con tức: “Tề Thành Hữu, ngươi lấy thân phận gì nghi ngờ chiến sĩ ta tuyển định?”

Tề Thành Hữu bị kiềm hãm, vô thức ngồi xuống, mở miệng muốn giải thích, Đoạn Sở đã nghiêng đầu đi, hoàn toàn không có hưng trí nói chuyện.

Tề Thành Hữu không khỏi vẻ mặt đau khổ, hối hận tới ruột đau xanh. Tuy rằng Đoạn Sở lúc trước cũng không dễ tiếp cận, nhưng chưa bao giờ biểu hiện lãnh đạm như thế. Sớm biết vậy hẳn không nên xúc động như thế, liền nói những lời chất chứa đã lâu.

Đoạn Hoa vẫn thờ ơ lạnh nhạt, thấy thế giọng mỉa mai nói: “Tề Thành Hữu, nếu ngay cả cửu hoàng tử cũng không bảo hộ được Tiểu Thất, Tề gia ngươi có thể? Càng đừng nói hẳn cùng Tề gia ngươi nếu quá thân thiết, sẽ trở thành địch nhân của cả gia tộc Đoạn gia. Ngươi quả thực ngu xuẩn tới mức không đành lòng nhìn thẳng!”

Tề Thành Hữu khuôn mặt thanh tú nhất thời biến thành băng pha màu, do dự nhìn về phía Đoạn Sở, thấy hẳn hoàn toàn không phản bác, lòng nhất thời trầm đến đáy cốc.

Đoạn Sở chỉ một lòng một dạ nghĩ tới Úc Thịnh Trạch, căn bản không có chú ý tới biểu tình của Tề Thành Hữu. Hắn cúi đầu, dùng vòng thông tin phát tin tức cho Đoạn Hoa, hỏi: “Tin đồn bên ngoài, có nhắc tới cửu hoàng tử phải đi tới đâu không?”

Đoạn Hoa lãnh nghiêm mặt đáp lại: “Không có. Đây là cơ mật quân bộ, nhất định sẽ không dễ dàng lộ ra.”

Đoạn Sở nhẹ nhàng thở ra, nếu tin tức công khai, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ buộc Úc Thịnh Trạch đem “hắn” giao ra. Một người đã chết đòi lấy một hoàng thất huân quý, thấy thế nào cũng là đương nhiên. Không biết khi nào thì Úc Thịnh Trạch mới tới Đặc Lạp Tư tình cầu.

“A, Đoạn Sở, mau, chúng ta tới rồi!” Nhưng Thành Âm cao hứng phần chần lại đây nhắc nhở, việc vừa rồi phát sinh ở học viện người khế ước, đã sớm bị hấn quăng ra sau đầu.

Đoạn Sở đứng lên, đi theo xuống dưới tàu, ánh vào mi mắt, dĩ nhiên là hai tòa thành thật lớn liền nhau, mặt sau tòa thành, mặt thường có thể thấy được vách núi dốc đứng sừng sững.

“Nơi này là nơi dừng chân của hiệp hội chế thuốc cùng hiệp hội gieo trồng, núi cao ở đằng sau, gieo trồng rất nhiều cây cỏ thần kỳ cùng dị thú kỳ dị. Để đi tham quan hết hai tòa thành này, chúng ta sẽ tiến vào phía sau núi, tự mình thu thập cây cỏ, còn đi thăm bãi nuôi dưỡng lớn nhất. Đây cũng là trước tiên cho mọi người biết những hạng mục cần thiết của từng việc phải làm.” Khải Ly đạo sư nhẹ nhàng giới thiệu, thanh âm không tốn chút sức truyền vào tai mọi người.

Nghiệp đoàn nhà bào chế thuốc cùng bậc thầy gieo trồng đại đa số vẫn là người thường, người khế ước vẫn là tồn tại ở đỉnh kim tự tháp, cho nên đều có phòng công tác cùng phòng thí nghiệm của mình, bọn họ cũng không dừng lại, mà là đem đa số thời gian hao phí ở sau núi.

Bởi vì là vườn gieo trồng thiên nhiên, lại có chuyên gia để ý, đường cũng không khó đi, Đoạn Sở đi theo mọi người một đường quan sát, ngay từ đầu còn giữ lại tâm tư cảnh giác, nhưng theo thời gian trôi qua, chung quanh đều không có cái gì khác thường, cuối cùng yên lòng.

Tề Thành Hữu cùng Đoạn Hoa nhắm mắt theo đuôi đi hai bên, cùng phán đoán ban đầu của hắn tương phản, từ lúc tàu dừng lại, Tề Thành Hữu không còn nhắc tới chuyện Sở Hoa cùng Tề gia, chỉ thời khắc cảnh giác động tĩnh chung quanh, nhưng thật ra làm cho Đoạn Sở không còn phản cảm như lúc này.

Nhưng tiến đến phía đông bãi nuôi dưỡng, một cỗ mùi máu tươi nồng đậm bay vào mũi, cơ hồ tất cả người khế ước đều che lại miệng mũi. Đoạn Sở theo bản năng dùng tinh thần lực bao lấy toàn thân. Đoạn Hoa cùng Tề Thành Hữu trước tiên đứng ở trước Đoạn Sở nửa bước.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Khải Ly biến sắc, giữ chặt nhân viên công tác của bãi nuôi dưỡng. Người khế ước rất ít tham chiến, đi thăm bãi nuôi dưỡng chỉ là vì để hiểu rõ cách lấy thú huyết, nhưng mùi máu nồng đậm như vậy, quả thực như lò sát sinh, người khế ước nào dám đi vào như vậy.

“Không có gì, chỉ là lấy thú huyết cho hoàng thất.” Nhân viên công tác vội vàng xua tay, ngược lại một bộ kỳ quái hỏi: “Các ngươi không phải là đi nhăm bãi nuôi dưỡng đi, hôm nay bãi nuôi dưỡng B thất không cho người ngoài đi vào a?”

Khải Ly sững sốt, ánh mắt nhìn về phía Khoa Nhĩ đạo sư, đợi nàng hỏi.

“Khải Ly đạo sư? Nguyên lai hôm nay là ngày học viện người khế ước thực tiễn sao? Sớm biết vậy tới nay chúng ta liền lấy thú huyết.” Một đạo tiếng nói trong sáng đánh gãy các nàng.

Đoạn Sở đứng ở trong đám người theo tiếng nhìn lại, một nam tử tuổi trẻ ít nhất có năm phần tương tự Úc Thịnh Trạch bị người vây quanh đi tới.

“Thất hoàng tử!”

Tề Thành Hữu cùng Đoạn Hoa không ước hẹn mà đồng thời lên tiếng.

Nam tử được xưng là thất hoàng tử lập tức nhìn lại đây, ánh mắt bình tĩnh dừng ở trên người Đoạn Sở, trên mặt bỗng nhiên lộ ra tươi cười cực kỳ ngả ngớn.

“Nga, vận khí của ta thật không sai, thế nhưng thấy được người khế ước của cửu đệ, ngươi là Đoạn Sở đúng không?”

Tháng Một 16, 2016

Chương 73: Chương 73

Đoạn Sở bình tĩnh hành lễ, Úc Thịnh Trạch từng đề cập tới mấy vị hoàng tử với hắn. Thất hoàng tử Úc Hạo Bằng lớn hơn hắn năm tuổi, là chiến sĩ hậu thiên cấp 5, còn chưa tuyển định người kế ước.

“Kiến quá thất điện hạ.”

Úc Hạo Bằng thật sâu đánh giá Đoạn Sở, thiếu mi cười khế nói: “Cửu đệ của ta đem người giấu thật kín, nói như thế nào cũng không chịu đưa tới hoàng cung để chúng ta gặp mặt. Hôm nay nếu đã gặp gỡ, cũng muốn cấp nhau chút mặt mũi, mọi người cùng tụ hội đi?”

Đoạn Sở bất động thanh sắc cự tuyệt: “Thất điện hạ, hôm nay là buổi thực tiễn của học viện, chỉ sợ không tiện.”

Úc Hạo Bằng há mồm vừa muốn nói gì, bỗng nhiên cúi đầu, nhìn chăm chăm vào vòng thông tin thần sắc đối đối, ngừng đầu lại khôi phục bộ dáng tươi cười lúc trước.

“Nga, thực tiễn đương nhiên không thể bỏ qua. Bất quá nếu đã tới bãi nuôi dưỡng, coi như là sở trường của ta. Cửu đệ không ở đây, liền để ta tự mình mang người đi mở mang kiến thức, thế nào?” Úc Hạo Bằng đề nghị.

Đoạn Sở cũng không nhìn sai biểu hiện lúc trước của Úc Hạo Bằng, không biết hắn rốt cuộc tiếp nhận thông tin của ai, bất quá khẳng định là như thế nào cũng muốn đi theo, đành đem ánh mắt chuyển hướng tới Khải Ly cùng Khoa Nhĩ hai vị đạo sư.

“Ta cũng không rõ quy tắc của học viện, hai vị đạo sư, các người coi thế nào?”

Khải Ly cùng Khoa Nhĩ chính là người kế ước đến từ tinh cầu lớn nhất, tự nhiên không có gì lo lắng khi đối mặt với hoàng tử, cuối cùng, bên người Đoạn Sở, lại nhiều thêm một vị hoàng tử thần sắc ngà ngón. Đoạn Hoa cùng Tề Thành Hữu cũng không có ý kiến phản đối, bất quá vẫn như cũ nhắm mắt theo đuôi theo sát phía sau.

Úc Hạo Bằng thoát nhìn không có dáng vẻ của một hoàng tử, vẫn hưng trí bừng bừng giảng giải cho Đoạn Sở, phân loại dị thú trong bãi nuôi dưỡng cùng tác dụng của da máu thịt của dị thú, hoàn toàn không thêm đề ý những thủ đoạn hành hạ đến chết đầy tàn nhẫn huyết tinh từ trong miệng hắn, làm cho nhóm người kế ước bị chấn động thật sâu.

“... Máu thú trên nhiều khía cạnh đều có lợi với chiến sĩ, thậm chí tinh luyện thú huyết của dị thú cao giai cường đại, có thể sinh ra nguồn năng lượng nguyên. Đáng tiếc, tinh luyện thú huyết là chuyện rất phiền toái, biện pháp tốt nhất, là hoàn toàn đem dị thú đẩy vào tử địa. Nhất là dị thú cao giai thời điểm lâm vào tuyệt vọng điên cuồng, năng lượng ẩn chứa trong máu thậm chí sẽ sục sôi. Cho nên chỉ có thể vào thời điểm thú huyết sục sôi...”

Úc Hạo Bằng càng nói càng hưng phấn, ánh mắt quét về phía đám người Nhung Thành Ám sắc mặt trắng bệch phía sau Đoạn Sở, lại nhìn về phía Đoạn Sở vẫn luôn giữ bình tĩnh, nhếch môi, nháy mắt đề nghị: “Đoạn Sở, người nếu thử nghiệm nghiên cứu hiệu quả của loại cây ngoại tinh cầu, như vậy phương diện dị thú khẳng định cũng cảm thấy hứng thú đi, đến, ta mang người đi đấu thú trắng, để hiểu biết chân chính về đấu thú luyện huyết!”

“Thất điện hạ! Không thể!” Tề Thành Hữu mạnh mẽ chen lên phía trước Đoạn Sở, chống lại khuôn mặt không còn tươi cười của Úc Hạo Bằng, không chịu thoái nhượng nói: “Thất điện hạ, người kế ước mới nhập học vận dụng tinh thần lực không thuần thực, đấu thú luyện huyết lại tràn ngập năng lượng công kích dị chủng, những cái này cùng tinh thần lực tinh chất đặc biệt mềm mại của người kế ước hoàn toàn tương phản, không thích hợp để Tiểu Sở tham quan!”

Úc Hạo Bằng giận tái mặt, mặt mang khinh thường nhìn Tề Thành Hữu: “Tề Thành Hữu, cho dù thúc tổ phụ người là viện trưởng học viện người kế ước, cũng không có nghĩa là người có tư cách can thiệp vào hứng thú với chức nghiệp tương lai của người kế ước.”

Tề Thành Hữu biến sắc, vừa muốn nói gì, cánh tay bỗng nhiên bị giữ chặt. Hắn nghiêng đầu, nhìn thấy Đoạn Sở đi đến bên người, hướng về phía Úc Hạo Bằng hành lễ: “Thất điện hạ, ta bất quá cũng chỉ là tân sinh mới nhập học, đấu thú luyện huyết nghe cũng biết rất huyết tinh bạo lực, lấy việc ta hiện tại ngay cả rìa chiến hạm cũng chưa đụng đến, hẳn là không trông cậy vào việc có thể cùng dị thú chiến đấu, nhìn cũng chỉ là lãng phí thời gian. Trước hết không nhìn tới, chờ về sau có cơ hội đi [hồng hoang] ta nhất định sẽ tham dự.”

Tề Thành Hữu nhàn tình sáng lên, hơi hơi nghiêng thân, vẫn như cũ làm hết phận sự lấy tư thế người thủ hộ giống Đoạn Hoa cùng nhau đứng thẳng.

Úc Hạo Bằng nghe vậy, một bộ dáng do dự không tha nói: “Nhưng chờ về sau, ta cũng không nhất định sẽ hứng thú như ở trong này.”

Đoạn Sở không thêm đề ý cười cười, nói: “Vậy có quan hệ gì, lần sau để Thịnh Trạch cùng thất điện hạ ước định tốt thời gian, chỉ hy vọng đến lúc đó thất điện hạ sẽ không từ chối.”

Úc Hạo Bằng dừng một chút, nhìn chăm chú vào ánh mắt Đoạn Sở, đồng ý nói: “Đương nhiên, bất quá cửu đệ ta lòng dạ hẹp hòi, người nhất định phải

thuyết phục hẳn mới được.”

Đoạn Sở mỉm môi cười nhạt, Úc Hạo Bằng cũng không tiếp tục kiên trì, lập tức dòi đề tài, tiếp tục mang mọi người đi tham quan bãi nuôi dưỡng. Bất quá lúc sau thất hoàng tử tựa hồ mất đi hưng trí, tuy rằng làm hết phận sự mang theo bọn họ vòng vo nhiều lần, nhưng không còn hưng trí giảng giải.

Khải Ly đạo sư thấy thất hoàng tử rốt cục yên tĩnh, vội vàng tiếp nhận nhiệm vụ giảng giải, trong thanh âm tự nhiên ẩn chứa một loại lực lượng trấn an, cuối cùng làm dịu đi sự khấn trương của người khế ước năm nhất.

Khoa Nhĩ lúc trước đã phát tin tức cho Tề Vĩnh Vọng viện trưởng, nhắc tới nơi này tạm thời bị thay đổi, cùng với việc ngẫu nhiên gặp thất hoàng tử Úc Hạo Bằng, bất quá không có hồi âm. Tâm hắn đang treo ngang, thấy thất hoàng tử cuối cùng an phận, cũng nhẹ nhàng thở ra, vội vàng an bài tốt cho chiến sĩ bên người, thực tiễn vội vàng liền xong.

Một hàng mấy trăm người chậm rãi rời khỏi phía sau núi, phi thuyền hướng về phía hiệp hội chế thuốc bay đi. Úc Hạo Bằng ngoài ý muốn tiến tới phía vườn gieo trồng phía sau núi, mới dừng lại cước bộ.

“Tiểu Sở, ngươi không phải là, vẫn giận ta?” Tề Thành Hữu đi bên cạnh Đoạn Sở, bỗng nhiên do dự lại mang theo bất an giải thích: “Ta thực ra không phải nghi ngờ cửu hoàng tử, có lẽ cảm thấy ta không có tư cách nói như vậy, chỉ là ta lo lắng cho ngươi.”

Đoạn Sở còn đang suy nghĩ chỗ quái dị của thất hoàng tử, không nghĩ tới Tề Thành Hữu vẫn còn rối rắm vấn đề này, nghĩ đến hẳn dọc theo đường đi tận tâm hết sức, mỉm cười gật gật đầu.

“Tiểu Sở, mau tới đây! Tới hiệp hội chế thuốc, cũng không nói tìm ta!”

Tề Thành Hữu tươi cười nhẹ nhàng thở ra, tiếng nói ôn nhu nhẹ nhàng của nữ tử truyền đến, Đoạn Sở vội vàng theo tiếng nhìn lại, vương hậu Lộ Dịch Toa nhã nhặn lịch sự đoan trang chờ ở cửa tòa thành, chung quanh vây quanh mấy chục thị vệ hoàng gia.

Đoạn Hoa cùng Tề Thành Hữu đều lộ ra biểu tình kinh ngạc, Khải Ly cùng các chiến sĩ và người khế ước đều hành lễ.

Đoạn Sở hồ nghi, đang định hành lễ, liền nhìn đến Lộ Dịch Toa tròn tròn ánh mắt giống hệt Úc Thịnh Trạch, trên mặt không tự giác lộ ra ý cười, không nhìn về hâm mộ của nhóm người khế ước đằng sau, tiêu sái nhanh chóng đi tới, cung kính rồi lại không mất thân cận hành lễ.

“A Toa!”

Đoạn Hoa bỗng nhiên tròn to mắt, vẻ mặt lạnh như băng thiếu chút nữa nứt toác, Tề Thành Hữu lại không chịu nổi, thất thố mở lớn miệng, người khế ước khác vẻ mặt đại ra, nhìn Đoạn Sở liền như vậy đến gần bên người vương hậu đế quốc, thật lâu không thể hoàn hồn. Vẫn nghe nói hoàng thất không triệu kiến Đoạn Sở, ai biết Đoạn Sở thế nhưng cùng vương hậu thân cận như vậy.

“Tiểu Sở!” Lộ Dịch Toa nhất thời cười rạng rỡ, giữ chặt Đoạn Sở thân thiết đánh giá, thấy hắn sắc mặt hồng nhuận, thần thái sáng láng, lại nhìn chung quanh.

“Di, Úc Hạo Bằng đâu? Hắn nếu vừa vặn ở bãi nuôi dưỡng, thế nào lại không đi cùng ngươi!” Lộ Dịch Toa bất mãn nói.

Bởi vì không che dấu thanh âm, hai đạo sư không khỏi hai mặt nhìn nhau. Lần này bãi nuôi dưỡng tạm thời bị thay đổi, chẳng lẽ có bút tích của vị vương hậu này?

Đoạn Sở nháy mắt mấy cái, mỉm cười nói: “Thất điện hạ đưa đến cửa sau núi, có lẽ là vội trở về xem đấu thú luyện huyết.”

“Cái quý gì thôn!” (có lẽ là câu chửi tục) Lộ Dịch Toa một đôi mắt đẹp tròn lên, cuối cùng nàng còn nhớ rõ thân phận chính mình, không tiếng động hừ hừ, cúi đầu nhẹ nhàng động vòng thông tin, sau đó đối với đám người Khải Ly cung kính đứng cách đó không xa, cao ngạo không mất tao nhã phân phó: “Thực tiễn hôm nay hẳn là đã xong đi? Ta tìm Đoạn Sở có việc, các ngươi trước hết đi đi. Đúng rồi, đem chương trình học ngày mai an bài, phân biệt đưa cho ta cùng thất hoàng tử.”

“Mẫu hậu! Đưa chương trình học an bài cho ta làm gì?” Úc Hạo Bằng vừa lúc nghe được một câu cuối cùng, cao giọng kháng nghị.

Lộ Dịch Toa liếc mắt nhìn hắn, Úc Hạo Bằng biến sắc, nhất thời ngậm miệng không nói.

Đám người Khải Ly thấy thế, biết điều mang theo nhóm đệ tử cáo lui, Đoạn Sở đối với Đoạn Hoa cùng Tề Thành Hữu phát phát tay, lại đứng ở bên người Lộ Dịch Toa hạ mắt.

Lộ Dịch Toa thấy thế, ý cười trên mặt càng thêm vài phần, mềm giọng hỏi: “Tiểu Sở, hôm nay có mệt hay không? Buổi tối hai người chúng ta cùng nhau ăn cơm, sau đó sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi?”

“Vâng” Đoạn Sở không hề dị nghị đồng ý.

Lộ Dịch Toa vừa lòng gật gật đầu, nhìn về phía Úc Hạo Bằng, ý cười trên mặt không thay đổi, khinh miêu đạm tả nhẹ nhàng bằng quơ hỏi: “Hạo Bằng, ta thấy các ca ca của ngươi, đối với Tiểu Sở đều rất không tốt. Nếu hôm nay ngươi đã gặp, lại vừa vặn Tiểu Sở thực tiễn mà cửu đệ lại không ở đây, ta cũng không yên tâm. Như vậy, chương trình học an bài ngày mai, ngươi đi theo bảo hộ, vừa lúc thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ngươi, có năng lực vì đệ đệ tận tâm, thế nào?”

Úc Hạo Bằng về mặt đau khô, trông mong nhìn Lộ Dịch Toa, ý đồ vớt vát lại một chút: “Mẫu hậu, ta từ nay trở đi đều có việc bận, nếu không, Hoa đại ca tuyệt đối có thể yên tâm!”

“Có việc?” Lộ Dịch Toa tao nhã nhìn hần, thấy Úc Hạo Bằng nhu thuận gập đầu, kết giới tinh thần lực bao phủ ba người đồng thời thay đổi sắc mặt, thanh âm thấp xuống vài độ lạnh giọng hỏi: “Xem đầu thú luyện huyết?”

Úc Hạo Bằng đại ra, Lộ Dịch Toa thần sắc nghiêm nghị giận dữ răn dạy: “Hừ, ta để ngươi đi cùng Tiểu Sở, chỉ sợ có người đối với hần động ý xấu, ngươi lại là ó, còn dám lấy đầu thú luyện huyết hù dọa hần!”

“Mẫu hậu, ta thật sự chỉ là. . . .” Úc Hạo Bằng nói một nửa, hút khí, rốt cục đáng thương xin khoan dung: “Mẫu hậu, không phải cuối cùng ngay cả hù dọa cũng không thành thôi! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ngươi sao phải khần trương vì Đoạn Sở như vậy? Nếu cửu đệ trở về, biết ta đi theo người kẻ ước của hần suốt ba ngày, ta còn có thể sống tốt được không?”

Lộ Dịch Toa vận tay. . . , miệng đầy cam đoan: “Ngươi yên tâm, Thịnh Trạch biết phân rõ phải trái, biết ngươi bảo hộ Tiểu Sở, làm sao có thể tức giận?”

Úc Hạo Bằng khoe miệng vừa kéo, trong lòng càng thêm hối hận, hôm nay hần không nên đến nơi này, tới rồi cũng không nên chủ động gây hấn với người kẻ ước của Úc Thịnh Trạch, hần không khỏi nhìn Đoạn Sở. Lộ Dịch Toa tính cách tuy rằng thẳng thắn, nhưng cũng không dễ dàng tiếp cận như vậy. Mà Đoạn Sở cư nhiên còn có thể cáo trạng, quả thực so với cửu đệ từ nhỏ đến lớn đều đánh nhau với hần còn đáng giận hơn!

Đoạn Sở vẫn lẳng lặng quan sát, tuyệt không lo lắng Úc Hạo Bằng trả đũa. Nhìn biểu hiện của Lộ Dịch Toa sẽ biết, vị thất hoàng tử trước mắt này quan hệ với Úc Thịnh Trạch, không giống như lúc trước hần suy đoán.

Cuối cùng Úc Hạo Bằng cũng không thể vượt qua được lực uy hiếp của vương hậu, Đoạn Sở được một hoàng tử làm hộ vệ miễn phí, hai ngày sau đó, không hề có gọn sóng mà vượt qua khóa thực tiễn bên ngoài.

“Mẫu hậu an bài thất ca đi theo ngươi?” Úc Thịnh Trạch rốt cuộc tới Tư Đặc Lạp tỉnh cầu, sau khi nghe được tin tức này từ Đoạn Sở, lập tức trầm mặt.

Đoạn Sở bởi vì Úc Thịnh Trạch kết nối thông tin, sắc mặt vui mừng, nghe vậy gật gật đầu, một chút cũng giấu diếm đem sự tình trải qua nói ra.

“ . . . . Kỳ thật Túc Thiên an bài cũng rất tốt, ta căn bản sẽ không gặp nguy hiểm gì, bất quá A Toa cũng là lo lắng cho ta.” Đoạn Sở cười khẽ giải thích. Dù sao hần không nói, chờ Úc Thịnh Trạch biết được từ trong miệng Túc Thiên sẽ tức giận hơn, không bằng chính mình chủ động thẳng thắn. Hần bỗng nhiên nghĩ đến chính mình thúc đẩy thành công một sự kiện, vội vàng thông báo cho Úc Thịnh Trạch: “Đúng rồi, Sở Hoa cùng Tề Hạo Ngôn phải kết hôn, nửa tháng sau, ta chỉ sợ cũng phải tham gia.”

Tháng Một 16, 2016

74

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chương 74

Đoạn Sở nhắc tới việc này với Úc Thịnh Trạch, kỳ thật cũng là muốn hỏi ngày về của Úc Thịnh Trạch. Bất quá nghĩ đến việc hần đi tới Đặc Lạp Tư tỉnh cầu cũng mất bảy tám ngày, còn phải xuyên qua trùng động. Đoạn Sở cũng liền trực tiếp buông tha việc tính toán cùng hần tham gia tiệc cưới.

Hai người hàn huyên một hồi về những việc đã trải qua, liền trò chuyện xong. Đoạn Sở cũng không hỏi tình huống hiện tại của Mạch Duy, nếu việc Úc Thịnh Trạch xuất hành là cơ mật, hần vẫn nên ít tìm hiểu mới tốt.

Xuống lầu một, Dung Thu cùng Nguyên Vĩnh Nghị sóng vai ngồi trên ghế mềm, hưng trí bừng bừng giờ lên Từ quả, muốn uy hai Từ Tinh thú.

Đáng tiếc, hai nắm cầu lông màu trắng hoàn toàn không phối hợp, Từ quả bị chúng nó lăn dính đầy đất bẩn, Bạch Bạch dùng tiểu móng vuốt cào một cái, thú quả đã bị cắt thành một lỗ hồng, nước trái cây đều chảy ra, vrom cái đầu lưỡi nhọn liếm liếm, sau đó liền lùi đầu về, trông mong nhìn Dung Thu, tựa hồ phi thường không hài lòng. Đoàn Từ căn bản động cũng không động, chỉ nằm úp sấp ở góc bàn, nghe được động tĩnh cái tai đóng đưa, xoay người nháy mắt tới bên chân Đoạn Sở.

Dung Thu cũng chú ý tới Đoạn Sở đi xuống lầu, một bộ dáng buồn rầu nói: “Tiểu Sở, Bạch Bạch cùng Đoàn Từ tựa hồ không thích Từ quả.”

“Có lẽ là chúng nó gần đây kiêng ăn.” Nguyên Vĩnh Nghị cười khẽ trấn an. Đại đa số mọi người ở Cáp Ngồi tỉnh hệ đều cực kỳ chú ý tới mị lực của Từ Tinh thú, cho dù là Dung Thu một lòng đắm chìm trong việc nghiên cứu chế tạo thuốc cũng không ngoại lệ, mỗi lần tới chỗ Đoạn Sở, đều chú ý chuẩn bị tốt thú quả.

Đoạn Sở gật gật đầu, từ không gian lấy ra một chuỗi Tuyết Ngưng quả đầy đặn ngon mắt, tay vừa mới vươn ra, Đoàn Từ tứ chi dựng lên, mở to đôi mắt màu vàng, chuyển động thân hình theo Tuyết Ngưng quả, Bạch Bạch tuy so với Bàn Từ, không nhanh bằng nó, nhưng cũng nhanh chóng nhảy tới bên chân Đoạn Sở, lấy lòng dùng cái đầu nhỏ cọ cọ Đoạn Sở.

Thấy Đoạn Sở đem Tuyết Ngưng quả đưa cho Dung Thu, lạch bạch một chút, hai Từ Tinh thú đều nằm úp sấp xuống, một bộ dáng ủy khuất trông mong ngược cái đầu nhỏ lên nhìn Đoạn Sở.

Dung Thu không khỏi nở nụ cười, lên tiếng gọi: “Bạch Bạch, Đoàn Từ, mau tới đây!”

Hai Từ Tinh thú cũng chưa động, Đoạn Sở cười giải thích: “Chúng nó rất thông minh, Tuyết Ngưng quả cùng Xích Tinh quả là loại quả quý hiếm, cho dù được trồng trong phòng gieo trồng, cũng chưa bao giờ rụng vào, nhất định phải có sự đồng ý của ta mới có thể đi ăn.”

Đoạn Sở xoay người nâng hai Từ Tinh thú lên, đưa đến bên người Dung Thu, dùng tinh thần lực nhẹ nhàng trấn an chúng nó: “Đi thôi.”

Dung Thu cúi đầu xuống, đem Tuyết Ngưng quả đặt trong lòng bàn tay đưa qua, hai Từ Tinh thú lập tức lần lượt cọ cọ đi qua, rất nhanh liền ăn xong hai cái.

Nguyên Vinh Nghị có chút dăm chiêu nhìn một màn này, hỏi Đoạn Sở: “Đây là loại quả có tác dụng bổ sung tinh thần lực hiệu quả nhất đối với người khế ước, trước kia chúng nó cũng thích sao?”

Đoạn Sở lắc lắc đầu: “Không, cho nên ta đang muốn thỉnh giáo, bình thường chúng nó ăn Từ quả, nếu người khế ước dùng tinh thần lực nuôi dưỡng, có được không?”

Nguyên Vinh Nghị tròn to mắt, kinh ngạc nhìn về phía hai cục bông trên mặt đất: “Ý của ngươi là, trong cơ thể chúng nó, có tinh thần lực dao động?”

Đoạn Sở do dự lắc lắc đầu: “Ta cũng không xác định, bất quá chúng nó khi tiến hóa phát ra dao động năng lượng dị chủng, có điểm giống tinh thần lực tính chất đặc biệt của ta. Không biết là bởi vì ảnh hưởng do lá trà mang đến, hay là tự thân mình chúng nó kích phát năng lượng.”

Nguyên Vinh Nghị sắc mặt ngưng trọng, hỏi: “Ngươi cùng Thịnh Trạch đã bàn bạc qua chưa?”

“Không có.” Đoạn Sở trả lời, hẳn cũng không biết, Úc Thịnh Trạch cứu viện Mạch Duy cần tiêu phí bao nhiêu tinh lực, lấy thủ đoạn huyết tinh để cưỡng ép, hẳn là rất khó giải quyết. Hẳn không tắt yếu lấy chuyện của sủng vật, quấy rầy Úc Thịnh Trạch.

Nguyên Vinh Nghị trầm ngâm một lát, bỗng nhiên vung tay lên, kết giới tinh thần lực bao phủ ba người hai thú, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Đoạn Sở nói: “Ta không biết ngươi đối với dị thú có bao nhiêu hiểu biết. Dị thú cường đại phát ra tính năng công kích, từng có người cho rằng, đó cũng là một loại tinh thần lực. Mà một ít dị thú cao giai đặc thù, ở thời điểm thú huyết sục sôi mà tinh luyện thú huyết, sau khi dung nhập vào thuốc ngưng thần, có thể có hiệu quả trấn an đối với chiến sĩ cấp 9 bạo động.” Hắn dừng một chút, trầm giọng nói: “Ngàn năm trước, đế quốc có một vị chiến sĩ cấp 10 duy nhất, chính là bởi vì người khế ước của hắn trong quá trình khai thông, thành công dung nhập máu tươi của dị thú, mới có thể thành công thăng cấp 10.”

Đoạn Sở lấp bắp kinh hãi, chiến sĩ cấp 9 giống như là thùng hỏa dược, nhất là đỉnh cấp 9, một khi tinh thần lực bạo động, nếu không phải song phương ký khế ước hoàn toàn phù hợp, người khế ước cùng chiến sĩ tính mạng đều bị nguy hiểm. Cho nên trong tộc xuất hiện biến cố trọng đại, Đoạn Kỳ Diệu đều tránh không gặp mặt. Mà hẳn sau khi Úc Thịnh Trạch nói ra, luôn lo lắng cho an nguy của Lộ Dịch Toa.

Nếu có dị thú cao giai đặc thù có thể dung nhập thuốc ngưng thần, lấy tri thức nông cạn của Đoạn Sở về chế thuốc, kia cũng có thể là năng lượng tương đối bình thân, năng lượng hiện tại của Từ Tinh thú có khuynh hướng giống tinh thần lực khai thông tính chất đặc biệt của hắn, chẳng lẽ Bạch Bạch cùng Đoàn Từ, sẽ tiến hóa thành dị thú cao giai đặc thù sao?

“Dị thú đặc thù là dạng gì, còn có chiến sĩ cấp 10 kia, dung nhập là loại dị thú nào, nhất định phải đầu thú luyện huyết, mới có thể thực hiện sao?” Đoạn Sở vội vàng hỏi.

Nguyên Vinh Nghị buông lỏng: “Dị thú cao giai có tính mê hoặc, chỉ chiếm giữ địa bàn của chính mình, rất ít khi đi công kích nhân loại. Ngươi nếu muốn biết, ta có thể đem thú phổ (sách ghi chép về thú vật) tìm cho ngươi. Bất quá căn bản là không có cơ hội được nhìn thấy, đoàn săn bắn không phải là đối thủ của chúng nó. Mà quân bộ ứng phó với dị thú xâm lấn, hải tặc vũ trụ cùng chiến hạm tinh hệ khác đã muốn sút đầu mẽ trán, không có khả năng đánh vào nơi ẩn náu của chúng nó. Về phần dị thú phụ trợ chiến sĩ cấp 9 thăng cấp, không ai biết đó là cái gì, tài liệu lịch sử cũng không ghi chép lại.”

Dung Thu nghe được đã muốn sợ ngây người, lẳng lẳng nhìn hai Từ Tinh thú mới to bằng bàn tay đi qua đi lại, trong lúc nhất thời toàn bộ tâm tư rối loạn. Hẳn phi thường hiểu biết Nguyên Vinh Nghị, hẳn bỗng nhiên nhắc tới vấn đề này, chỉ có thể là liên quan tới tiến hóa của hai Từ Tinh thú. Chẳng lẽ hai tiểu thú nhỏ như vậy, lại có thể trấn an được tinh thần lực bạo động của chiến sĩ cấp 9?

Dung Thu nhìn chằm chằm hai cầu lông mềm mại, xuất thần hỏi: “Đầu thú luyện huyết, là cái gì?”

“Một loại phương thức lấy thú huyết ra.” Nguyên Vinh Nghị hàm hồ nói, hẳn vốn chính là cố ý tránh đi việc này. Nguyên Vinh Nghị nhìn về phía Đoạn Sở: “Ngươi nhập học còn không đến hai tháng, hẳn là sẽ không tiếp xúc với cái này mới đúng.”

Đoạn Sở đem chuyện gặp Úc Hạo Bằng trên đường nói ra, Nguyên Vinh Nghị cười nhạo, đối với Đoạn Sở giải thích: “Mẹ đẻ của thất hoàng tử đã sớm qua đời, là vương hậu Lộ Dịch Toa một tay chăm sóc. Từ sau khi Thịnh Trạch sinh ra, hai người đánh nhau không ít, trưởng thành quan hệ cũng không tốt. Bất quá, hẳn sẽ không làm ra chuyện khiến Lộ Dịch Toa thương tâm.”

Đoạn Sở nghĩ tới bộ dáng không biết làm thế nào của Úc Hạo Bằng hai ngày này, nở nụ cười.

Dung Thu nhìn lại mình, hẳn càng chú ý tới chuyện của Mông Gia Nghị. Chuyện lần này, Tề Thành Hữu thế nhưng một chút cũng không lộ ra.

“Tiểu Sở, Mông Gia Nghị rốt cuộc, là làm thế nào có được danh ngạch theo bảo vệ người?”

Đoạn Sở lắc đầu, mấy ngày nay đều đi thực tiễn, học viện đến nay cũng không có nói ra xử phạt dành cho Mông Gia Nghị, mà hẳn tuy rằng cũng rất muốn biết là người nào giúp Mông Gia Nghị, nhưng bất hạnh là không có ai ra tay truy cứu, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Nguyên Vinh Nghị tuy rằng tin tức linh thông, bất quá đề cập đến chuyện thuộc trừ khử, nghiệp đoàn người khế ước che dấu còn không kịp, tự nhiên sẽ không đề lộ ra. Hắn cùng Dung Thu biết được, cùng chỉ là Mông Gia Nghị tính toán cùng Đoạn Sở nổi lại tình duyên.

“Chuyện của Mông Gia Nghị, không thể thiếu Đoạn gia tham dự.” Nguyên Vinh Nghị khẳng định nói, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nhìn về phía Đoạn Sở hỏi: “Thiếp mời đám cưới của Tề gia cũng đã phát ra, Đoạn An Vũ chỉ sợ sẽ nổi điên, người cần phải chú ý cách xa nằng một chút.”

Đoạn An Vũ tính tình đích thực kiêu căng, nếu lúc trước lấy Đoạn Sở uy hiếp Sở Hoa, hiện tại mắt thấy Tề Hạo Ngôn kết hôn, ai biết sẽ làm ra sự tình gì.

“Ta sẽ.” Đoạn Sở mỉm cười. Đoạn An Vũ cũng không phải là mới nổi điên, mà là đã sớm điên rồi. Hắn chính là không muốn có người bác răn rết chỉ chờ thời cơ là động, mới cố ý hướng Sở Hoa đề nghị hôn sự.

Dung Thu nháy mắt mấy cái, lo lắng hỏi Đoạn Sở: “Cứu điện hạ khi nào thì mới có thể trở về? Còn có nửa tháng, đến lúc đó nếu hắn không về kịp, người tính một mình đi tham dự tiệc cưới sao?”

“Thịnh Trạch hẳn là không về kịp, bất quá, Tề Thành Hữu đến lúc đó sẽ đi cùng ta, không cần lo lắng.” Đoạn Sở trả lời. Hắn ở trên danh nghĩa là cháu ngoại trai của Sở Hoa, Úc Thịnh Trạch là chiến sĩ ký khế ước của hắn cùng đi tham dự tiệc cưới là thích hợp nhất. Cũng không lo lắng Đoạn An Vũ lấy hắn trút giận. Bất quá, có Tề Thành Hữu cũng coi như một nửa chủ nhân ở đó, hơn nữa có Túc Thiên cùng không gian của hắn, Đoạn An Vũ cũng vô pháp uy hiếp đến hắn.

Nguyên Vinh Nghị gào thét trong lòng, nhìn Đoạn Sở hồn nhiên không phát hiện vấn đề, nhện không được hỏi:

“Người tựa hồ cùng Tề Thành Hữu, trong khoảng thời gian này trở nên thân thiết hơn?” Hắn là đề nghị Đoạn Sở có thể tìm kiếm một người bầu bạn, nhưng chính là hy vọng Đoạn Sở có thể nhìn thấy người thích hợp nhất ngay tại trước mắt, đồng thời còn có thể kích thích đầu gối không hiểu chuyện Úc Thịnh Trạch, cũng không phải là thật sự muốn Đoạn Sở nhiều ra một người bầu bạn.

Đoạn Sở thái dương nổi gân xanh, đầu phải hẳn muốn thân cận, căn bản là không thoát được. Chỉ hy vọng sau khi Sở Hoa cùng Tề Hạo Ngôn kết hôn, hắn có thể hoàn toàn thoát khỏi thuốc cao da chó kia (ý nói là giống keo dán dính vào gỗ không ra). Tề Thành Hữu tuy rằng tính cách sáng sủa, thái độ làm người cũng không sai, chính là thân phận của hắn nhất định sẽ mang đến một loạt phiền toái, Đoạn Sở hiện tại cả ngày vội đến chân không chạm đất, căn bản không có tinh lực ứng phó nhiều như vậy.

Nguyên Vinh Nghị thấy Đoạn Sở không có phủ nhận, trong lòng dâng lên một cỗ ản ản bất an. Sau khi cùng Dung Thu trở về, nghĩ nghĩ, chủ động liên lạc với Úc Thịnh Trạch, đáng tiếc, vòng thông tin hiện ra trạng thái không thể kết nối. Trong lòng biết loại tình huống này chỉ có thể là đang chấp hành nhiệm vụ, Nguyên Vinh Nghị chặt đứt tâm tư bất quái.

Lại qua ba ngày, Nguyên Vinh Nghị đi tới học viện Đế Ma Tư đón Dung Thu, thấy được Đoạn Sở đi cùng Tề Thành Hữu. Hơn nữa từ trong miệng Dung Thu biết được, Đoạn Sở cho Tề Thành Hữu mang đi một phần bánh kẹo ba màu cùng kẹo mềm Thiết Quan Âm tự mình chế tác. Thế cho nên mấy ngày nay Tề Thành Hữu mỗi ngày đặc ý đào dật, tuyên bố hắn có thể thoát khỏi tinh thần lực bạo động đỉnh cấp hai.

Nguyên Vinh Nghị do dự nửa ngày, lại một lần nữa chủ động liên lạc với Úc Thịnh Trạch, may mắn chính là, lúc này vòng thông tin rốt cuộc kết nối được.

Đêm đó, tại Tư Đặc Lập tinh cầu, Úc Thịnh Trạch cắt đứt thông tin, lãnh nghiêm mặt ra khỏi phòng, phản phó cho Áo Lợi Người: “Người liên hệ lại với bên bắt Mạch Duy, nếu không thừa nhận bọn họ nơi đó có Đằng Lương Tuấn, sẽ không tiếp tục bàn bạc nữa. Ta tuyệt đối không có khả năng đem quan tài thủy tinh của Trữ Khang Trí, giao cho người không liên quan.”

Áo Lợi Người lên tiếng trả lời, lại do dự hỏi: “Nếu bọn họ thừa nhận, chúng ta thật sự phải giao ra quan tài thủy tinh sao? Còn cần đàm phán lúc trước không?”

Úc Thịnh Trạch mặt càng thêm lạnh lùng: “Không, người nói cho hắn, lúc trước nếu bỏ được quan tài thủy tinh của Trữ Khang Trí, hiện tại lại muốn, lấy đây chuyện hồ phách ra đối!”

Tháng Một 16, 2016

75

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 75: Chương 75

Trong học viện người khế ước Đế Ma Tư, Đoạn Sở mới từ trong phòng đi tới, liền nhìn thấy Nhung Thành Âm vui thích cười cười, trong tay cầm cái gì đó, ánh mắt cười đến mị thành một đường.

“Thành Âm, ta trở về, mai kia sẽ không lại đây.” Đoạn Sở mỉm cười gật đầu. Ngày mai chính là tiệc cưới của Sở Hoa cùng Tề Hạo Ngôn, vừa vặn lại là ngày nghỉ mười ngày một lần ở Đế Ma Tư, hẳn sẽ không quay lại học viện.

Nhung Thành Âm gật gật đầu, nghĩ tới cái gì thần thần bí bí sắp đến gần nói: “Đoạn Sở, người ngày mai, có phải muốn tham gia tiệc cưới của Tề gia?”

Đoạn Sở gật đầu, đối với việc Nhung Thành Âm biết chuyện này cũng không kỳ quái. Sở Hoa tuy là người thường, nhưng Gia Hoa thương hội ở Cấp Ngồi tinh hệ rất có danh tiếng, bởi vì thương nghiệp liên minh ra bên ngoài vũ trụ (giống như tập đoàn đa quốc gia), người khế ước cùng hắn giao tiếp rất nhiều. Hơn nữa Tề Hạo Ngôn là tôn tử viện trưởng học viện Tề Vĩnh Vọng, tin tức đã sớm lan truyền trong học viện.

Nhung Thành Âm chớp mắt, một bộ dáng do dự.

Đoạn Sở thực nể tình hỏi: “Người là có gì muốn hỏi sao?”

Nhung Thành Âm ngượng ngùng nở nụ cười: “Kỳ thật mọi người chính là muốn biết, ngày mai người cùng ai tham gia tiệc cưới?”

Từ khi khóa thực tiễn chấm dứt, Đoạn Sở ở trong học viện nhân duyên tốt hơn không ít, nhất là hai cái bằng hữu của Nhung Thành Âm là Nghê Tuấn cùng Mạc Lôi, thường xuyên vào giữa trưa thì lại đây, bốn người thường xuyên trao đổi tin tức trong học viện. Mà người khế ước lúc trước ngầm có địch ý với Đoạn Sở, tựa hồ đều biến thành hâm mộ. Lộ Dịch Toa ngày đó biểu hiện ở trước mặt mọi người, phi thường hữu hiệu.

“Ta đi một mình.” Đoạn Sở có điểm khó hiểu Nhung Thành Âm vì cái gì lại quan tâm vấn đề này. Lúc trước Nguyên Vĩnh Nghi cũng hỏi qua, hắn lo lắng ở tiệc cưới thất lễ, cố ý tìm hiểu lễ nghi của Đế Ma Tư. Làm thân thuộc hẳn một mình tham gia tiệc cưới, là tuyệt đối không thành vấn đề.

“A?” Nhung Thành Âm tựa hồ thực thất vọng: “Cửu hoàng tử ngay cả thời gian cùng người tham dự tiệc cưới cũng không có a? Vậy người sẽ đi cùng Tề Thành Hữu sao?”

“Cửu hoàng tử có việc, ta đi một mình, Tề Thành Hữu tính là chủ nhân, đi cùng có vấn đề gì sao?” Đoạn Sở nhũn mảy, tổng cảm thấy được có gì đó đã bị mình xem nhẹ.

“Nhưng người lấy thân phận người khế ước của cửu hoàng tử tham gia tiệc cưới, rồi lại đi cùng chủ nhà, không phải nói người cùng cửu hoàng tử, không tính toán kết làm bầu bạn, đang tìm kiếm bầu bạn sao? Mà Tề Thành Hữu nếu cùng đi, cũng đã nói lên rằng người đối với hắn có cảm nhận tốt nhất.”

Nhung Thành Âm cẩn thận đánh giá về mặt Đoạn Sở, nhẹ giọng khuyên bảo: “Kỳ thật nhìn thấy cửu hoàng tử uy nghiêm, làm bầu bạn ít nhất cũng đủ an toàn. Hơn nữa vương hậu đối với người thân thiết như vậy, hẳn là sẽ tiếp nhận người. Cho dù sinh đứa nhỏ có điểm phiền toái, nhưng Tề Thành Hữu cũng là nam, cũng không kém. . . .”

“Người đang nói cái gì?” Đoạn Sở đánh gãy Nhung Thành Âm, giải thích: “Sở Hoa là cậu ta, ta làm sao lại lấy thân phận người khế ước của cửu hoàng tử tham gia tiệc cưới?”

“A, Sở Hoa là cậu người? Vậy Tề Hạo Ngôn về sau chính là cậu người sao?” Nhung Thành Âm mở to ánh mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Đoạn Sở lúc này mới nhớ tới, quan hệ của hắn cùng Sở Hoa không công khai. Cho dù Tề gia cùng hoàng thất trong lòng hiểu rõ, nhưng trong mắt người ngoài, tiệc cưới của Tề gia mời một người khế ước họ Đoạn, tự nhiên là liên quan tới cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch. Nghĩ đến bởi vì vậy mà người ngoài gây ra chia rẽ hẳn cùng Úc Thịnh Trạch, mà hai người không phải quan hệ bầu bạn, lại đưa tới phiền toái như Hà Dược Bân, Đoạn Sở trong lòng một trận buồn bực.

“Thành Âm, vậy nếu ta tham gia tiệc cưới, mà cửu hoàng tử lại không thể kịp thời đi về, có thể tìm người nào, mới không đưa tới hiểu lầm?” Đoạn Sở còn thật sự hỏi.

Nhung Thành Âm đầu tiên là sững sốt, bất quá nghĩ đến quan hệ của Đoạn gia cùng Tề gia, cảm thấy hiểu rõ. Hôn lễ của cậu tự nhiên là phải tham gia, nhưng công khai quan hệ có thể tăng thêm mâu thuẫn của Đoạn gia cùng Tề gia, khó trách Đoạn Sở chưa từng lo lắng tới.

“Tìm người có bầu bạn!” Nhung Thành Âm khẳng định đề nghị: “Nếu người không tính toán công khai quan hệ với Sở Hoa, mà cửu hoàng tử lại không ở cùng, người chỉ cần tìm người đã có bầu bạn công khai là được.”

“Cám ơn.” Đoạn Sở mắt sáng rực lên. Nguyên Vĩnh Nghi là ông chủ Nguyên Cẩm Đường, tự nhiên cũng phải tham gia hôn lễ, mà tình cảm của hắn cùng Dung Thu, từ lúc kẹo trà sữa công khai bán ra cũng dần dần rõ ràng. Nguyên Vĩnh Nghi là bạn tốt của Úc Thịnh Trạch mọi người đều biết, thỉnh hẳn cùng đi là cực kỳ thích hợp. Đương nhiên, còn phải hỏi rõ Nguyên Vĩnh Nghi, có tính toán khác hay không.

Đoạn Sở vội vàng mở ra vòng thông tin, trực tiếp liên hệ với Nguyên Vĩnh Nghi.

“Tiểu Sở, ngươi còn chưa đi ra sao?” Thanh âm ôn nhã quen thuộc của Nguyên Vinh Nghị vang lên.

Đoạn Sở “Ân” một tiếng, không để ý Nguyên Vinh Nghị nói gì, trực tiếp hỏi: “Ta có việc muốn nhờ ngươi, Dung Thu có ở đó không?”

“Di, vậy ngươi tìm Dung Thu, hay là tìm ta?” Nguyên Vinh Nghị kinh ngạc hỏi.

“Khụ, ta là muốn hỏi, hôn lễ ngày mai của Sở Hoa, ta có thể mời ngươi làm bạn không? Dung Thu nếu cũng tham gia, vậy đi vào trong ta liền đem ngươi trả lại cho hắn.” Đoạn Sở có điểm ngượng ngùng, hôm nay mới đề cập tới chuyện này, thấy thế nào thì Nguyên Vinh Nghị cũng sẽ có an bài rồi. Hắn dừng một chút, thêm vào câu: “Nếu không tiện, ngươi có thể giới thiệu cho ta một vị chiến sĩ có bầu bạn cũng được.”

Vòng thông tin trầm mặc một hồi, “Tiểu Sở, ta xác thực không tiện, bất quá, ngươi hiện tại đi ra đi, ta giới thiệu cho ngươi một người càng thích hợp.” Nguyên Vinh Nghị cười khê nói, trong tiếng nói lộ ra ý cười nòng đậm.

Không đợi Đoạn Sở truy vấn, hắn liền cắt đứt thông tin.

Đoạn Sở về mặt mặc danh kỳ diệu, bất quá căn cứ vào tín nhiệm của hắn đối với Nguyên Vinh Nghị, vội vàng cùng về mặt tò mò cáo từ Nhung Thành Âm, bước nhanh ra khỏi ký túc xá.

Xuyên qua hành lang, từ lầu một đi ra cửa đại sảnh, còn chưa xuống sân, Đoạn Sở liếc mắt một cái liền thấy được một người nam tử anh tuấn cao lớn đứng thẳng trong đám người, đôi mắt màu đen chính trực tự nhiên nhìn hắn.

Úc Thịnh Trạch? Đoạn Sở hoảng thần, có loại kinh sợ bản thân đang ở trong ảo cảnh.

“Tiểu Sở.” Tiếng nói quen thuộc của Úc Thịnh Trạch truyền vào màng nhĩ, làm thần trí Đoạn Sở bừng tỉnh.

“Thịnh Trạch!” Đoạn Sở nở nụ cười, nhanh chóng đi xuống bậc thang. Hắn đang định đi lên phía trước, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, thân thể đã bị nam nhân rắn chắc ôm lấy.

Nhiệt độ cơ thể ấm áp, hơi thở phun ở bên tai làm cho Đoạn Sở nhất thời ㄟ, hắn đứng thẳng dậy tính toán giãn ra khoảng cách, đầu vừa nhấc, đôi mắt đen thâm thúy của Úc Thịnh Trạch tràn đầy ánh ngược bộ dáng quần bách của hắn, lỗ tai có điểm nóng lên, tim đập như đánh trống.

Úc Thịnh Trạch hai tay không thể không chế buộc chặt ôm ấp, để sát vào cái bên tai Đoạn Sở nhẹ giọng nói: “Tiểu Sở, ta đã trở về.”

“Ân, ngươi trở về, thật sự là quá tốt.” Đoạn Sở liên tục gật đầu, mặt mày cong lên không chút nào che dấu vui sướng trong lòng.

Hơn phân nửa tháng một mình ở Mạc Ngươi Lai, cho dù Nguyên Vinh Nghị cùng Dung Thu thường xuyên đến, mà Bạch Bạch cùng Đoàn Tử cũng một mực bên người hắn chơi đùa, nhưng trong lòng giống như luôn có một khoảng không, nhìn thấy Úc Thịnh Trạch trở về, cả người tựa hồ đều nhẹ nhàng trở lại.

Úc Thịnh Trạch nhìn đắm đắm vào Đoạn Sở, thấy hắn khí sắc không tồi, tay nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng hắn.

“Trong khoảng thời gian này, có khỏe không?”

Đoạn Sở gật đầu, đang muốn hỏi Mạch Duy thế nào, bỗng nhiên nghĩ đến vừa rồi còn đang lo lắng tham dự hôn lễ không có ai đi cùng, Úc Thịnh Trạch vừa vặn đã trở lại. Khó trách Nguyên Vinh Nghị nói hắn có người càng thích hợp để chọn, hắn theo trong lòng Úc Thịnh Trạch thăm dò, tính toán tìm Nguyên Vinh Nghị, vừa lúc chống lại khuôn mặt hé ra biểu tình quái dị.

“Tiểu Sở, ngươi cuối cùng cũng nhìn đến ta, bất quá cũng chú ý hình tượng a!” Nguyên Vinh Nghị run rẩy khóe miệng nhắc nhở. Thật không biết đã tới mức trong mắt chỉ có lẫn nhau, hai người rốt cuộc là như thế nào mà cố chấp cho rằng chỉ là quan hệ bạn bè.

Đoạn Sở lúc này mới chú ý tới, bọn họ hiện tại chính là đứng ở cửa học viện người khế ước, chung quanh chiến sĩ cùng người khế ước tròng mắt đều nhanh chóng hướng lại đây. Cho dù đúng lý hợp tình cho rằng đây là xa cách gặp lại, Đoạn Sở vẫn là đỏ mặt.

Úc Thịnh Trạch bất động thanh sắc trừng mắt nhìn Nguyên Vinh Nghị, thấy bạn tốt giật mình về mặt kinh sợ không xen vào nữa, mới cúi đầu, đối với Đoạn Sở nhẹ giọng đề nghị: “Chúng ta về nhà đi?”

Đoạn Sở ước gì nhanh chóng thoát khỏi tình trạng quần bách, vội vàng gật đầu.

“Vinh Nghị, ngươi đi đón Dung Thu đi, ngày mai gặp!” Úc Thịnh Trạch nói xong, bên người hiện lên một quang đoàn to lớn, Đoạn Sở còn chưa thấy rõ ràng, thân thể đã bị ôm lấy mang vào bên trong.

Chờ Đoạn Sở lên phi hành khí, hắn mới hoàn toàn lấy lại tinh thần, hai người liền như vậy bỏ lại Nguyên Vinh Nghị tại chỗ.

“Vinh Nghị nhất định tức chết!” Đoạn Sở cười nói, lại hướng về phía Áo Lợi Ngươi phát tay: “Áo Lợi Ngươi, đã lâu không thấy.”

“Đúng vậy, Đoạn Sở người khế ước.” Áo Lợi Ngươi cung kính hành lễ. Nếu là trước kia, hắn còn không biết cửu hoàng tử đối với vị thất thiếu gia thoát ly Đoạn gia này có tâm tư gì, như vậy hiện tại, hắn cũng có thể đoán được. Cho dù cửu hoàng tử hiện tại, chính mình cũng không nhất định biết.

Đoạn Sở vội vàng xua tay: “Áo Lợi Ngươi, ngươi mỗi lần đều giữ lễ tiết như vậy.” Hần nhớ tới cái gì, từ nhãn không gian xuất ra một bao kẹo mềm đưa qua.

“Đúng rồi, đây là cho ngươi.” Đoạn Sở cười tủm tỉm nói, nhìn đến Áo Lợi Ngươi tiếp nhận, đối với hắn cùng Úc Thịnh Trạch giải thích: “Dùng Thu thí nghiệm phát hiện, chỉ có trong kẹo mềm thì nồng độ trà có thể tăng lên, mà Tề Thành Hữu vẫn định cấp 2, vừa mới sử dụng kẹo trà sữa, dựa theo tình huống sử dụng hiện tại phòng chừng, hẳn tựa hồ có thể biết được đại khái thời gian chính mình thăng cấp, hơn nữa tính nguy hiểm hẳn là cũng không lớn. Bao kẹo mềm này là ta làm, đối với Nguyên Vinh Nghị bình thường cũng có hiệu quả khai thông tinh thần lực.”

Áo Lợi Ngươi nói lời cảm tạ, đi đến khoang điều khiển lái phi hành khí.

Úc Thịnh Trạch nghe đến tên của Tề Thành Hữu, đuôi lông mày nhếch lên, cũng không hỏi nhiều, chỉ là lời kéo Đoạn Sở ngồi ở ghế mềm ở cabin, cẩn thận hỏi chuyện Mông Gia Nghị.

“Tuy rằng hắn bị đưa vào Tập Áo tình hệ cả đời, bất quá,” Đoạn Sở có điểm nghi hoặc nhìn Úc Thịnh Trạch: “Ta đến bây giờ cũng không biết, Mông Gia Nghị rốt cuộc là làm thế nào có được danh ngạch kia? Còn có, tin tức Sở Hoa cùng Tề Hạo Ngôn kết hôn truyền ra, Đoạn An Vũ thế nhưng đến nay cũng không có phản ứng, thật là kỳ quái.”

Úc Thịnh Trạch lắng nghe, bỗng nhiên ý thức được, Đoạn Sở vậy mà đang chờ Đoạn An Vũ công kích.

“Người tham dự bên trong học viện, rất nhanh sẽ có tin tức. Mà Đoạn An Vũ, không có cơ hội động thủ.” Úc Thịnh Trạch nắm tay Đoạn Sở trầm giọng, ánh mắt nhìn về phía Đoạn Sở tràn ngập trấn an.

Đoạn Sở trong mắt hiện lên kinh ngạc: “Ngươi không phải mới trở về. . . .”

Đoạn Sở mân mê, có loại cảm động không biết làm sao.

Biến hóa của hắn, hoàn toàn dừng ở đáy mắt Úc Thịnh Trạch, trong lòng càng thêm khẳng định suy nghĩ không đem tin tức về Đăng Lương Tuấn để lộ ra.

“Đi thôi, chúng ta về đến nhà.” Hần kéo Đoạn Sở, đi xuống phi hành khí.

Tháng Một 16, 2016

76

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Chương 76

Khu vực trung tâm của Đế Ma Tư tinh cầu, hoàng cung, hội nguyên lão cùng tòa nhà quân bộ vây xung quanh, ở giữa là vô số tòa nhà cùng biệt thự cao cấp. Phía đông nam là một tòa nhà tao nhã lại không mất trang trọng, ngày hôm nay trở nên đặc biệt sáng rực tiền diễn.

Trong tòa thành đã chật ních tân khách, người hầu mặc đồng phục thống nhất, khuôn mặt mang vẻ tươi cười rụt rè, thỉnh thoảng lại bận rộn xuyên qua dòng người.

Thân là chủ nhân Tề gia đời thứ tư, Tề Thành Hữu tự nhiên cũng không tránh được việc phải chiêu đãi khách mời. Hắn cùng muội muội Tề Nhạn Dong cùng các đường huynh đệ tỷ muội khác, vẫn tận tâm tiếp đón những vị khách cùng tuổi thuộc gia đình huân quý hoặc những thiên tài vĩ đại.

“Ca, ngươi đừng luôn thất thần nhìn ra ngoài cửa như vậy chứ, ngươi rốt cuộc đang đợi ai?” Tề Nhạn Dong vào lúc Tề Thành Hữu lại một lần nữa nhìn ra cổng chính của tòa thành, rốt cục nhìn không được đẩy hắn một cái.

Lục Tân Quân đồng dạng là khách nhân, mặt không chút thay đổi liếc nhìn Tề Thành Hữu một cái, lời kéo Tề Nhạn Dong hạ giọng nói: “Ca ngươi, chỉ sợ là đang đợi Đoạn Sở người khế ước!”

Tề Nhạn Dong tròn to mắt, vẻ mặt nghiêm túc giữ chặt Tề Thành Hữu: “Ca, tin tức ở học viện người khế ước là thật sao?”

Nhóm người trẻ tuổi ở gần đó nghe được, đều nhìn lại đây, Hà Dược Bản cùng Hà Hương Minh, liếc mắt lẫn nhau, đều lộ ra thần sắc chú ý.

Tề Thành Hữu giãy hai cái, không giãy ra, tức giận hỏi lại: “Tin tức gì mới được chứ?”

Tề Nhạn Dong trừng mắt nhìn ca ca mình một cái: “Đương nhiên là tin tức Đoạn Sở người khế ước một mình tới đây tham gia tiệc cưới, đến lúc đó có

phải là người đi theo cùng hần không?”

Tề Thành Hữu gật gù: “Đúng vậy, ta nhìn thời gian đã không sai biệt lắm, ngay cả đại hoàng tử cũng đều tới rồi, không biết Tiểu Sở sao còn chưa tới.”

Tề Nhạn Dong ngạc nhiên nghi ngờ, tin tức của nàng linh thông, cửu hoàng tử tới hôm qua đã tới học viện đón Đoạn Sở, chẳng lẽ thật sự như những lời đồn đãi bên ngoài, hai người không phải bầu bạn mà chỉ là quan hệ ký khế ước?

“Nghe, vậy thật đúng là phải chúc mừng, Thành Hữu, không nghĩ tới người có thể chiếm được sự xem trọng của Đoạn Sở người ký khế ước.” Đỗ Tuấn Hạo vừa vận đi tới cười tùm tùm nói, trong mắt là hâm mộ cùng đố kỵ không thêm che giấu.

Nói về quan hệ với Đoạn Sở, mẫu thân hần là Đoạn An Đồng chính là đường bác của Đoạn Sở, hần cùng Đoạn Sở là anh em bà con danh chính ngôn thuận. Kết quả bởi vì Đoạn gia chỉ thứ hai thiên cận, làm cho Đoạn Sở thoát ly Đoạn gia. Ngược lại Tề Thành Hữu xuất thân từ Tề gia là kẻ thù truyền kiếp, cư nhiên dựa vào Dung Thu nhà bảo chế thuốc bình thường kia, lại thành công chấp nối quan hệ với Đoạn Sở, còn giành được hảo cảm của hần, điều này làm cho Đỗ Tuấn Hạo ngay cả lời nói cũng toàn vị chua (tức là lộ ra sự ghen ghét).

Tề Thành Hữu bất mãn nhìn Đỗ Tuấn Hạo, nghĩ tới Đoạn Sở từng bị Đoạn gia khi dễ, nhin không được lấy lời nói kích thích.

“Kia đương nhiên, hiện tại có thể chiết xuất được hiệu quả thần kì của lá trà, chỉ có một mình Tiểu Sở, ai mà không hy vọng có thể có quan hệ tốt với hần. Lại nói, người khác đại khái là hâm mộ Dung Thu nhất, Nguyên Cẩm Đường hàng ngày bán ra kẹo trà sữa, đều là do Dung Thu được Tiểu Sở bày cho cách làm. Muốn được Tiểu Sở tự mình làm bánh kẹo, cho dù phải bằng kì trân dị bảo cũng tìm cách để đổi được.”

Tề Thành Hữu không có hảo ý nhìn Đỗ Tuấn Hạo, một bộ dáng tiếc nuối nói: “Đúng rồi, ta nhớ rõ Đoạn gia cũng có nhà bảo chế thuốc, thật sự là đáng tiếc!”

Ai cũng biết nói đáng tiếc cái gì, những người khác vốn đang đem sự chú ý đặt trên người Tề Thành Hữu, đều lộ ra thần sắc cười nhạo. Làm thế tộc (dòng họ bên vợ) của đại hoàng tử, Đỗ gia được không ít lời nịnh nọt, tuy nói nhân duyên cũng khá tốt, nhưng với đại đa số người trong gia đình huân quý cùng thiên tài đầy kiêu ngạo mà nói, Đỗ gia không khỏi rất chướng mắt. Hiện tại mẫu tộc (dòng họ bên mẹ) của Đỗ Tuấn Hạo tự chặt một tay, quả thực là làm lòng người hả hê.

Khuôn mặt Đỗ Tuấn Hạo nhất thời trở nên vô cùng đặc sắc. Lấy quan hệ ác liệt của Đoạn gia cùng Tề gia, ngay cả mặt mũi cũng không cần, tự nhiên không có ai đến tham gia hôn lễ của Tề gia. Cuối cùng chống đỡ người khác cười nhạo, cũng chỉ có một mình Đỗ Tuấn Hạo có quan hệ huyết thống với Đoạn gia, tức giận đến mức hần thiếu chút nữa nôn ra máu.

Tề Nhạn Dong lại bất chấp những thứ này, kéo Tề Thành Hữu ra về mặt chờ mong hỏi: “Ca, người đối với Đoạn Sở, thật sự động tâm sao?”

Tề Thành Hữu đập muỗi muỗi một cái, theo bản năng liền phản bác: “Người nói bậy bạ gì đó, Đoạn Sở là cháu ngoại trai của Đoạn Hoa thúc thúc, một mình lại đây đương nhiên không thành vấn đề.”

Tề Thành Hữu nói như vậy, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cổ mất mát. Lúc trước hần chỉ nói ra một câu cửu hoàng tử không tốt, liền lập tức bị Đoạn Sở lạnh mặt không nói chuyện, nghĩ cũng biết địa vị của cửu hoàng tử trong lòng Đoạn Sở là khác biệt.

Tề Nhạn Dong lấp bắp kinh hãi, nàng vẫn rất không thích Sở Hoa là người thường, cho dù Sở Hoa là người phụ trách Gia Hoa thương hội, cũng bất quá là dựa vào Tề gia mới có được. Thậm chí bởi vì Sở Hoa, tiểu thúc thúc Tề Hạo Ngôn chỉ có thể nhập quân bộ đi lính, nếu không hần ở trong đám người ký khế ước sẽ có địa vị cùng thành tựu rất cao. Nhưng nếu Sở Hoa thật là cậu Đoạn Sở, Tề gia chẳng khác nào bỗng dưng có được trợ lực cực lớn của người ký khế ước.

Ngẫm lại còn có cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch đứng sau lưng Đoạn Sở, Tề Nhạn Dong cảm thấy đầu vang lên một tiếng, cả khuôn mặt đều trở nên hưng phấn, liền kéo Tề Thành Hữu lớn tiếng hỏi: “Thật vậy chăng? Hoa thúc thúc là cậu của Đoạn Sở, ta sao lại không biết?”

Người xung quanh nhất thời ồ lên, tầm mắt mọi người đều dời qua bên này. Chuyện Đoạn Sở cùng Đoạn gia, đã sớm được lưu truyền. Như vậy hiện tại, làm thân nhân duy nhất mà Đoạn Sở không phản bội, phân lượng của Sở Hoa tuyệt đối là khác biệt. Đỗ Tuấn Hạo về mặt kinh ngạc nhìn về phía huynh muội Tề Thành Hữu, nếu nói như vậy, Tề gia chẳng phải là càng có quan hệ gần gũi với Đoạn Sở sao. Duy chỉ có Hà Dược Bản sắc mặt tối sầm lại, ở trong một đám người đặc biệt rõ ràng.

“Di, Đoạn Sở thúc thúc còn có cậu sao?” Úc Thanh Hàn chạy trước cha mẹ đi vào tòa nhà, một đường chạy lại đây.

Cô gái một thân lễ phục đồ tươi, da thịt trắng nõn cùng với hai má hồng nhuận, con ngươi đen lanh lợi, thoạt nhìn thập phần xinh xắn.

Đáng tiếc Tề Thành Hữu sắc mặt nhìn không tốt, thái độ của Đoạn Sở với Đoạn Hoa hần đều nhìn rõ, cho dù thừa nhận có người cậu này, cũng căn bản không tính toán tiếp cận, nhưng đối với quan hệ cậu cháu được giữ bí mật, Sở Hoa cho dù trộm thu mua lá trà cho Đoạn Sở, cũng sẽ dùng phương thức trao đổi qua hần. Nhưng hiện tại, đều bị hần làm hỏng.

Nghĩ tới Đoạn Sở trước kia đối với hần lạnh lùng, Tề Thành Hữu càng thêm bối rối nhìn chung quanh. Quả nhiên, tin tức đã hoàn toàn được lưu truyền. Mà ở cửa lớn, vợ chồng đại hoàng tử Úc Hồng Tri đang cùng cô dâu chú rể đi đến gần.

Úc Thanh Hàn thấy Tề Thành Hữu không để ý tới nàng, bất mãn quyết miệng chạy tới chỗ phụ thân của mình.

“Ba ba, Đoạn Sở thúc thúc, thật sự có cậu sao?” Úc Thanh Hàn nhảy mắt mấy cái, lời kéo Úc Hồng Trì hỏi.

Úc Hồng Trì nhếch môi nhìn về phía Sở Hoa bên cạnh Tề Thành Hữu. Hắn đương nhiên biết điều này, từ sau khi Tề Thành Hữu quán lấy Đoạn Sở, hắn đã hung hăng điều tra.

Sở Hoa khuôn mặt trắng bệch, tầm mắt chung quanh cùng với Tề Thành Hữu thần tình ảo não áy náy, lập tức cho hắn biết quan hệ này đã bị đưa ra ánh sáng. Nghĩ tới Đoạn Sở lạnh lùng, vui sướng khi kết hôn của Sở Hoa đều giảm đi hơn phân nửa.

Tề Hạo Ngôn bất chấp người khác, ôm bả vai Sở Hoa nhẹ giọng trấn an.

“Phi hành khí của cửu điện hạ tới!” Tăng Lăng bỗng nhiên lên tiếng, thủ vệ bên ngoài đã nhắc nhở.

Tề Thành Hữu cả kinh, bất chấp hướng tới đại hoàng tử Úc Hồng Trì hành lễ, là người đầu tiên lao ra ngoài.

Tề Nhạn Dong tuy rằng cũng chú ý tới Tề Hạo Ngôn cùng Sở Hoa thất thường, bất quá ánh mắt hâm mộ của người chung quanh, cùng với bộ dáng âm đạm của Đỗ Tuấn Hạo, đã làm cho nàng tràn ngập cao hứng thỏa mãn. Nàng cúi lòng khát khao đi theo những người khác ra ngoài, lại đều dừng lại cước bộ phía sau Tề Thành Hữu đang ngốc lăng.

Đập vào mắt, phi hành khí hoàng gia thuộc về hoàng tử Úc Thịnh Trạch đứng ở giữa không trung, cửa cabin đã mở ra, Úc Thịnh Trạch một thân quân trang nhẹ nhàng đứng thẳng, tuấn mĩ phi phàm, thân thể nghiêng về phía trước, bàn tay hướng về phía bên trong cabin kéo theo một bàn tay khác thon dài, thanh niên khuôn mặt tuấn tú, rõ ràng chính là Đoạn Sở mà bọn họ vừa nhắc tới.

Các tân khách đi ra theo đều nghị luận:

“Cửu điện hạ thế nhưng cũng đến đây!”

“Thật là kỳ quái, ta nhớ rõ cửu điện hạ rất ít tham dự hôn lễ, vẫn luôn là trợ lý Áo Lợi Ngươi của hắn thay mặt.”

“Đúng vậy, cửu điện hạ không thích tiệc xã giao mọi người đều biết, ngay cả yến tiệc ở hoàng cung, đại đa số cũng chỉ là lộ diện rồi đi.”

“Hơn nữa cửu điện hạ không phải ra ngoài chấp hành nhiệm vụ quân bộ sao?”

“Sẽ không phải là cố ý tới chứ? Tề gia có mặt mũi lớn như vậy!”

“Sao có thể, Tề gia làm sao có được mặt mũi lớn như vậy, đương nhiên là bởi vì Đoạn Sở người khế ước.”

“Không tồi, hắn chính là chiến sĩ kỳ khế ước của Đoạn Sở, Đoạn Sở lại tới đây tham gia hôn lễ của cậu, làm chiến sĩ hắn đương nhiên cũng sẽ tham gia.”

“Không phải nói Đoạn Sở người khế ước đến nay cũng chưa đi hoàng cung, hai người không có ý định ký kết hôn ước sao?”

“Vậy là ngươi không biết, Đoạn Sở không biết được vương hậu coi trọng bao nhiêu, ba ngày ra ngoài thực tiễn, đều là vương hậu phái thất điện hạ đi cùng toàn bộ hành trình!”

“Di, thật sự là như vậy, chờ Đoạn Sở người khế ước tốt nghiệp, hai người cũng nên cử hành hôn lễ đi?”

“... Ha ha ha, vậy không phải có rất nhiều người thất vọng sao!”

Các tân khách tuổi trẻ không hèn mà cùng nhìn về phía Tề Thành Hữu cùng huynh đệ Hà gia, vừa rồi lời nói của Tề Nhạn Dong, bọn họ đều nghe được, bất quá Sở Hoa là cậu Đoạn Sở, cũng là nguyên nhân bọn họ hâm mộ ghen tị Tề gia.

Hà Dược Bản cả người đều lung lay, hắn vốn đang nghĩ tới, cho dù Đoạn Sở vì Đoạn Hoa mới tới đây, nhưng quan hệ nếu là bí mật, chỉ cần cửu hoàng tử không đi cùng, đã nói lên hai người đích xác không có tính toán kết hôn. Nhưng hiện tại thì sao, cửu hoàng tử trở về trùng hợp như vậy, căn bản là cố ý đi?

Hà Dược Bản nhìn không được nhìn về phía Tề Thành Hữu, khuôn mặt tuấn tú tuổi trẻ tràn đầy kinh ngạc, quả nhiên cũng là hoàn toàn không biết tình hình.

“Cửu thúc, Đoạn Sở thúc thúc, mau xuống dưới a!” Úc Thanh Hàn hướng về phía Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở kêu lên, nhìn thấy tầm mắt hai người hướng về đây, nhất thời lộ ra tươi cười vui vẻ.

Như là không nhìn thấy bậc thang, Úc Thịnh Trạch ôm Đoạn Sở xuống mặt đất, kéo hắn tới gần, tới trước mặt Úc Hồng Trì cùng Sở Hoa mới dừng bước.

“Đại ca, hoàng tẩu, các người tới trước.” Úc Thịnh Trạch tiếp đón xong, nhìn về phía Tề Hạo Ngôn cùng Sở Hoa: “Chúc mừng các người.”

Đoạn Sở liếc mắt một cái liền nhìn ra Sở Hoa không thích hợp, ánh mắt nhìn đến Tề Nhạn Dong về mặt kích động cùng Tề Thành Hữu về mặt quái dị, hướng về phía Sở Hoa mỉm cười, từ nhận không gian trực tiếp lấy ra một cái lọ đưa qua: “Cậu, Tề tiên sinh, chúc mừng các người. Đây là lễ vật của ta cùng Thịnh Trạch.”

Sở Hoa kinh ngạc tròn to mắt: “Tiểu Sở, người?”

Đoạn Sở ý cười trên mặt không thay đổi, lời nói ra mang theo vài phần áy náy: “Cậu, Thịnh Trạch mới trở về, chúng ta hôm nay còn có việc, lễ cưới kết thúc, sẽ không tham gia yến hội. Ngài sẽ không để ý đi?”

Tề Hạo Ngôn sắc mặt đổi đổi, đoạt lời Sở Hoa gật đầu: “Đương nhiên không ngại, các người có thể tới tham gia hôn lễ, ta cùng Sở Hoa đã thật sự cao hứng.”

Sở Hoa cảm kích nhìn Tề Hạo Ngôn, ánh mắt tối tăm nhất thời hoàn toàn tiêu tán.

“Cửu điện hạ, Tiểu Sở, mời!”

Tháng Một 23, 2016

77

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Chương 77

Tề gia là gia tộc huân quý nổi danh ở Cáp Ngồi tinh hệ, những người nhận được thiệp mời tham gia hôn lễ của Tề Hạo Ngôn cùng Sở Hoa, đều là người có địa vị ở Đế Ma Tư tinh cầu. Cũng may bên người Đoạn Sở là Úc Thịnh Trạch, thân phận hoàng tử đã đủ cao quý, hơn nữa Úc Thịnh Trạch là người không thích tiệc xã giao, cuối cùng Đoạn Sở thấp phần thoải mái bị Úc Thịnh Trạch đưa tới chỗ nghỉ ngơi, hoàn toàn không cần đi xã giao với những người huân quý đầy bụng tính kể lại ngạo mạn. Ngược lại đại hoàng tử Úc Hồng Tri cùng là thân phận cao quý, bên người lại bị vây quanh bởi một đám tân khách.

“Tiểu Sở, ta lúc trước còn tưởng rằng, người căn bản không tính toán công khai quan hệ cậu cháu với Sở Hoa chứ?” Nguyên Vinh Nghị kinh ngạc hỏi. Hắn vừa tiến đến liền đều đều nghe thấy mọi người nói về quan hệ cậu cháu của Đoạn Sở cùng Sở Hoa, kinh ngạc hết sức.

Đoạn Sở lắc lắc đầu, buông cái cốc trong tay ra: “Ta nghĩ, Tề gia sẽ không buông tha cơ hội công khai tốt như vậy, thời điểm chúng ta đến đây, ánh mắt khách nhân ở đây rõ ràng là đã biết, phủ nhận ngược lại không tốt.”

Cho dù cách làm của Tề Hạo Ngôn, làm cho hắn có điểm ngoài ý muốn. Ít nhất hiện tại xem ra, Tề Hạo Ngôn đối với Sở Hoa là thật lòng.

Úc Thịnh Trạch nhẹ nhàng mà vỗ vỗ tay hắn, trấn an: “Không cần lo lắng, Đoạn gia cùng Tề gia, người cũng không cần để ý tới.”

Đoạn Sở ngoái đầu nhìn lại cười, hiện tại ngẫm lại, may mắn mà có Úc Thịnh Trạch.

“Nếu người ngày hôm qua không vừa vặn trở về, ta mới là có phiền toái.” Đoạn Sở nhẹ giọng nở nụ cười. Sắc mặt của Hà Dược Bản thời điểm hạ phi hành khí, hắn nhìn thấy nhất thanh nhị sở. Mà hắn đúng lý hợp tình yêu cầu rồi đi trước, cũng là dựa vào thân phận của Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch nhếch môi, ánh mắt chưa từng rời khỏi Đoạn Sở.

Nguyên Vinh Nghị một mực yên lặng chú ý hai người, thấy sau khi hắn hỏi xong, Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch đối mặt nhau cười, hoàn toàn đem chính mình quên sạch, không khỏi trở mình xem thường. Dung Thu bên người hắn cười mình bạch, lôi kéo hắn nói thầm.

“Tiểu Sở, ta có thể cùng người nói chuyện không?” Tề Thành Hữu bỗng nhiên tới chỗ bọn họ, nhìn Đoạn Sở vẻ mặt thấp thỏm.

Đoạn Sở nghiêng đầu thăm dò ý kiến Úc Thịnh Trạch, lúc trước hắn cùng Úc Thịnh Trạch cam đoan, tuyệt không hành động một mình. Đương nhiên, điều này cũng là bọn họ lâm thời biết được, Đoạn An Vũ bị giam lỏng đã thương thị vệ chạy ra. Hắn cũng không muốn bị mất mặt mà trở thành con tin. Ai biết hôn lễ hôm nay sẽ đem Đoạn An Vũ kích thích thành cái dạng gì.

Úc Thịnh Trạch thu lại nụ cười, lạnh lùng nhìn Tề Thành Hữu, tựa hồ đánh giá cái gì.

Tề Thành Hữu bị Úc Thịnh Trạch nhìn thì toàn thân giật mình, tổng cảm thấy được cửu hoàng tử tựa hồ có địch ý với hắn. Đang định giải thích hai câu, Úc Thịnh Trạch đã thu hồi cái nhìn, đối với Đoạn Sở nói: “Nói ở nơi này luôn đi, ta dùng tinh thần lực ngăn cách các người.”

Đoạn Sở cong lên mặt mày, cảm nhận được một cỗ tinh thần lực quen thuộc lại lãnh đạm dao động, nhìn về phía Tề Thành Hữu: “Tốt lắm, người không cần lo lắng bị người nghe được, nói đi, có chuyện gì?”

Tề Thành Hữu gương mặt hiện lên một tia đỏ ửng quần bách, có điểm xấu hổ giải thích: “Thực xin lỗi, Tiểu Sở, chuyện của người cùng Hoa thúc, là ta

không cần thận nói ra, bị muội muội ta lớn tiếng kêu lên.”

Tề Thành Hữu trong lòng biết lấy biểu hiện lúc trước của Đoạn Sở, không có khả năng đột nhiên chủ động làm như vậy, hẳn không hy vọng vì vậy mà làm cho Đoạn Sở nghi ngờ Tề gia tính kế.

Đoạn Sở nghe xong lời nói của Tề Thành Hữu, cảm thấy giật mình. Bất quá, cho dù không phải ý tứ của người cầm quyền Tề gia, một đại tiểu thư xuất thân thế gia lại thất thố như vậy, rõ ràng là Tề Nhận Dong cố ý.

“Cũng không có gì, dù sao cũng là sự thật.” Đoạn Sở thần sắc thản nhiên gạt đầu. Hắn cũng không vì chuyện thành như vậy mà hối hận, còn không bằng nghĩ biện pháp bù lại. Huống chi thân phận Sở Hoa cũng không phải tuyệt mật, chỉ cần có tâm tư, luôn có thể điều tra ra.

Tề Thành Hữu trong lòng bất ổn, còn tưởng rằng sẽ bị Đoạn Sở lạnh giọng răn dạy hoặc là xa cách, kết quả Đoạn Sở thoát nhìn hoàn toàn không để ý, Tề Thành Hữu ngờ ngác nhìn Đoạn Sở, không biết vì sao trong lòng đặc biệt khó chịu. Nghĩ đến Đoạn Sở khi hôn lễ kết thúc sẽ rời đi, căn bản là hạ quyết tâm xa lánh Tề gia, Tề Thành Hữu tâm tình càng thêm mất mát.

Bỗng nhiên, một ánh mắt lãnh đạm nhìn tới, Tề Thành Hữu theo bản năng quay đầu lại, vừa lúc chống lại đôi mắt màu đen tựa như bão táp của Úc Thịnh Trạch.

“Đã nói xong chưa?” Úc Thịnh Trạch lạnh giọng, mặt mày đều là không kiên nhẫn.

Đoạn Sở lập tức chú ý tới Úc Thịnh Trạch tâm tình không tốt, nghĩ đến hắn từ trước đến nay đều không thích tính kế, thân thể hơi hơi nghiêng qua, giải thích: “Đã không còn việc gì, Tề Thành Hữu chỉ là giải thích một việc.”

Úc Thịnh Trạch thu liễm khí thế sắc bén, bưng một ly sữa trái cây trên bàn đưa cho Đoạn Sở.

“Uống một chút rồi nghỉ ngơi, hôn lễ rất rườm rà, chúng ta trở về còn có việc.” Úc Thịnh Trạch nhẹ giọng nhắc nhở.

Đoạn Sở quần bách cười cười, tối hôm qua xa cách đã lâu gặp lại, bởi vì nhắc tới tiền hóa của Từ Tinh thú, hai người nói tới hơn nửa đêm, nhìn xong năng lượng dao động của hai Từ Tinh thú mới ngủ, buổi sáng lại vội vàng đi tới, hẳn thật đúng là có điểm mệt mỏi.

Tề Thành Hữu giật mình nhìn hành động của hai người, bỗng nhiên như là linh quang chợt lóe, vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, vừa muốn nói gì, bả vai bỗng nhiên bị vỗ thật mạnh.

“Thành Hữu, người sao lại ở trong này, không đi giúp đỡ tiếp đón khách nhân.” Tề Hạo Ngôn trầm giọng.

Tề Thành Hữu bưng tỉnh nhìn về phía thúc thúc của mình, Sở Hoa ở một bên cau mày nhìn hắn.

“Đúng vậy, ta vừa rồi tìm Đoạn Sở người kẻ ước giải thích một chút, hiện tại không có việc gì.” Tề Thành Hữu giải thích xong, đối với Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở gạt đầu, ngờ ngác đi về phía nhóm người cùng tuổi.

Dung Thu vốn đang không cảm thấy được cái gì, nhìn thấy Tề Thành Hữu nhìn chằm chằm Đoạn Sở, trong lòng bỗng nhiên sinh ra cảm giác không ổn. Tề Thành Hữu thế nhưng thật sự giống như Nguyên Vĩnh Nghị nói, đối với Đoạn Sở nổi lên tâm tư? Nhìn thấy bạn tốt bị Tề Hạo Ngôn khuyên đi, Dung Thu đang nghĩ ngơi có nên đi an ủi hay không, Đoạn Sở vốn sẽ không dễ theo đuổi, bên tai lại nghe thấy Nguyên Vĩnh Nghị nhẹ giọng trêu đùa: “Xem ra bánh kẹo về sau, đều phải cho Tề Thành Hữu làm phí tổn.”

Dung Thu vội vàng quay đầu lại, nhất thời cảm thấy được ánh mắt đều bị làm cho choáng váng.

“Người vậy mà nói cửu điện hạ không có cảm giác?” Dung Thu ghé vào bên tai Nguyên Vĩnh Nghị nghiêng răng nói.

Một hần tin là thật, xem Úc Thịnh Trạch đã muốn đem Đoạn Sở giam vào trong ngực, Đoạn Sở còn hồn nhiên không phát hiện mà tựa vào ngực hắn cùng Sở Hoa nói chuyện, làm sao lại là bộ dáng không có cảm giác. Nhìn người chung quanh đều là một bộ dáng hiểu rõ, rõ ràng nhận định đây là một đôi người yêu ký kẻ ước cực kỳ bình thường.

Đoạn Sở cho dù thật sự không có tâm tư này, cũng không có ai dám cùng cửu hoàng tử tranh đoạt bầu bạn, cuối cùng bên người Đoạn Sở, căn bản chỉ có thể là cửu hoàng tử. Nếu cửu hoàng tử thật sự không có cảm giác, chẳng lẽ là thân thể theo bản năng làm ra quyết định?

Nguyên Vĩnh Nghị cười hắc hắc, ngày hôm qua hắn còn chỉ là đoán, hôm nay xem biểu hiện của Úc Thịnh Trạch, chính là hoàn toàn xác định. Hắn ôm Dung Thu cười khê giải thích: “Cho nên ta mới nói, Tề Thành Hữu có công kích thích a. Bằng không người cho là, Thịnh Trạch vì cái gì gấp gáp trở về trùng hợp như vậy. Ngày hôm qua Tiểu Sở có nhắc tới muốn mời ta cùng hắn tham gia tiệc cưới, Thịnh Trạch thế nhưng mặt mày đều toát lên sự vui vẻ đầu.”

Úc Thịnh Trạch như là biết Nguyên Vĩnh Nghị đang nói hắn, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn qua.

Nguyên Vĩnh Nghị về mặt tự nhiên coi bỏ kết giới, cười tùm tùm hỏi: “Mạch Duy bị thương rất nặng sao, sao bây giờ không cùng người trở về?”

Trên thực tế, nếu không phải ngày hôm qua Úc Thịnh Trạch nhắc tới, hắn cũng không biết Mạch Duy xảy ra chuyện, quân bộ lúc này, thật đúng là đem bí mật giấu tới mức nước cũng không chảy lọt.

Úc Thịnh Trạch thần sắc không thay đổi trả lời: “Mạch Duy tinh thần lực bất ổn cần tĩnh dưỡng, không thích hợp xuyên qua trùng động.” Hắn nói xong lại nhìn về phía Đoạn Sở: “Tiểu Sở, gỏi trà của ta đã dùng hết.”

Đoạn Sở vốn đang nghe Sở Hoa lấp bắp thân thiết vội vàng quay đầu lại, phi thường sáng khoái gật đầu: “Đi, là cho người khác? Ta trong khoảng thời gian này vừa lúc làm rượu trà, thừa lại rất nhiều lá trà đã ngâm qua, làm xong đều cho người.”

Úc Thịnh Trạch trong mắt hiện lên sung sướng, gật đầu: “Ân, đưa cho Mạch Duy, tinh thần lực chung đoạn của hắn bị đánh nát, tuy rằng đã dùng thuốc ngưng thần loại A, bất quá tinh thần lực bị thương nghiêm trọng, thường thường xuất hiện tinh thần lực bạo động, sau mang theo gỏi trà, hắn nói có thể dựa vào ý chí chính mình để bình phục.”

Đoạn Sở có điểm kinh ngạc, lại có điểm kinh hi. Gỏi trà theo hắn thì hiệu quả không lớn mới đúng, nghĩ đến lúc trước Lộ Dịch Toa từng nói, lá trà có thể làm bình phục tinh thần của người khế ước, nhất thời cảm thấy được kích lệ.

Sở Hoa khi Đoạn Sở quay đầu lại nói chuyện với Úc Thịnh Trạch, vẫn lẳng lặng nhìn, chờ hai người nói xong, quay đầu nói gì đó với Tề Hạo Ngôn. Tề Hạo Ngôn lập tức đứng dậy rời đi, Sở Hoa từ bên người lấy ra cái gì đó giống như chiếc thẻ, đưa cho Đoạn Sở.

“Tiểu Sở, đây là thẻ khách quý của Gia Hoa thương hội.” Hắn khoát tay áo, ngăn trở Đoạn Sở khước từ: “Kỳ thật cửu điện hạ cũng có, bất quá ở trong tay trợ lý Áo Lợi Ngươi của hắn. Ta cho ngươi, cũng bất quá là vì thuận tiện. Ngươi về sau làm người khế ước, cùng thương hội giao tiếp là chuyện thường, mà Gia Hoa thương hội là liên minh vũ trụ, thường xuyên sẽ có đặc sản tinh hệ khác, đối với người khế ước nghiên cứu chế thuốc, gieo trồng thậm chí chế tạo cơ giáp đều cần dùng.”

Đoạn Sở không tiếp tục cự tuyệt, tiếp nhận để vào nhẫn không gian.

Sở Hoa nở nụ cười, ôn hòa từ ái nhìn Đoạn Sở nói: “Ta nói với một mình ngươi được không? Hay dùng kết giới tinh thần lực ngăn cách một chút, rất nhanh thôi.”

Đoạn Sở cũng không có cự tuyệt, chỉ là nhìn về phía Úc Thịnh Trạch. Nơi này có rất nhiều chiến sĩ cấp cao, hắn không biết phóng thích tinh thần lực của mình có thể hay không bị phát hiện dị thường, căn bản không muốn mạo hiểm.

Úc Thịnh Trạch tự nhiên sẽ không cự tuyệt, Sở Hoa thấy Đoạn Sở đối với hắn gật đầu, hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

“Tiểu Sở, ta thấy ngươi cùng cửu hoàng tử, ở chung cũng không tệ lắm?” Sở Hoa thử hỏi. Hắn không có nói chuyện ở Tề gia với Đoạn Sở, theo Sở Hoa thấy, Đoạn Sở nếu có thể thoát ly Đoạn gia, tự nhiên có thể hiểu được lợi và hại khi kết giao cùng Tề gia, không cần hắn nhắc nhở. Mà hắn lo lắng, ngược lại là vấn đề tình cảm.

Đoạn Sở hí hóp mắt, trầm mặc không nói.

Sở Hoa nhiều năm qua giao tiếp cùng đủ loại người, Đoạn Sở lại không che dấu, tự nhiên biết hắn như vậy là biểu đạt cái gì, có chút chua xót, nhẹ giọng giải thích.

“Ta là muốn nói, cửu hoàng tử thực thích ngươi, cũng thực để ý đến ngươi, mà hắn cũng là thích hợp nhất với ngươi. Ngươi bây giờ còn nhỏ, có thể cảm thấy nếu bởi vì tinh thần lực xứng đôi liền kết làm bầu bạn, thì quá mức tính toán lợi ích, nhưng ngươi không thể bởi vì cảnh ngộ của tỷ tỷ, còn có người như Mông Gia Nghi, liên sợ hãi, trốn tránh cảm tình.”

Đoạn Sở kinh ngạc tròn to mắt, hoàn toàn không rõ Sở Hoa vì sao lại cho ra kết luận như vậy. Vẫn là nói, hắn lảng tránh tình cảm thực sự rõ ràng?

Sở Hoa hốc mắt hơi hơi phấp phồng, quá trình Đoạn Sở lớn lên hắn hoàn toàn bỏ lỡ, mà hắn làm sao có thể trông cậy vào Đoạn gia đối với Đoạn Sở khuyên răn về chuyện tình cảm.

“Tiểu Sở, cửu hoàng tử lần này có ý gấp gáp trở về, kỳ thật cũng biểu lộ tâm ý của hắn, mà hắn thân phận địa vị như vậy, cũng không cần đối với ngươi làm bộ. Nếu ngươi không có lo lắng, hiện tại cũng nên suy nghĩ nhiều một chút. Không phải nói ngươi miễn cưỡng, mà là có bầu bạn, cũng tương đương có người nhà chân chính thuộc về ngươi.” Đoạn Sở cùng cô nhi không sai biệt lắm giống nhau, đại khái cần nhất, chính là một gia đình có thể an tâm.

Đoạn Sở cả người chấn động, cố ý gấp gáp trở về?

Úc Thịnh Trạch ần ần cảm thấy được không thích hợp, tổng cảm thấy Đoạn Sở sau khi Đoạn Hoa rời đi, tựa hồ có tâm sự. Chờ hôn lễ chấm dứt, hắn lôi kéo Đoạn Sở ngồi trên phi hành khí, vẫn là nhìn không được ôm Đoạn Sở thấp giọng hỏi: “Là Sở Hoa cùng ngươi nói cái gì sao?”

Đoạn Sở ngẩng đầu, nhìn đến đôi mắt quen thuộc mang theo thân thiết của Úc Thịnh Trạch, tâm tư vừa chuyển, lắc lắc đầu: “Không có, ta chỉ là muốn hỏi về việc xuyên qua trùng động?”

Úc Thịnh Trạch nheo mắt, nói ra đáp án khiến Đoạn Sở thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Mã Luân đại sư nói cơ giáp đã muốn làm tốt, chờ ngươi thuần thục nắm giữ nó, ta liền mang ngươi quay về trái đất.”

Tháng Một 23, 2016

Chương 78: Chương 78

Đoạn Sở nghe được lời Úc Thịnh Trạch nói, liên tục xác nhận: “Thật sự, ta chỉ cần nắm giữ cơ giáp, là có thể đi theo người tới trái đất.”

“Đương nhiên, nắm giữ toàn bộ cơ giáp, lại kiểm tra một chút nếu tinh thần lực của người không có gì dị thường, là có thể xuyên qua trùng động.” Úc Thịnh Trạch gật đầu, thấy Đoạn Sở hoàn toàn không phát hiện ra trong lời nói đã ám chỉ hắn là “người trái đất”, trong lúc nhất thời bất đắc dĩ nhếch môi.

Nếu đổi thành trên chiến hạm Y Duy Tát hai tháng trước, Đoạn Sở chỉ sợ đã sớm ý thức được thân phận bị xem thấu. Cố tình Đoạn Sở hiện tại, tuyệt không hoài nghi ý ở trong lời của hắn, toàn bộ lực chú ý đều nằm ở việc sắp được về nhà.

Đoạn Sở nghĩ nghĩ, tổng cảm thấy được tựa hồ quá mức thuận lợi, do dự hỏi: “Đi tới trái đất, có dễ dàng không? Người ở quân bộ chẳng lẽ có thể tự do xuất hành?”

Úc Thịnh Trạch không nghĩ tới, Đoạn Sở ngay cả điểm này cũng lo lắng, bỗng nhiên có điểm hiểu được ý nghĩ của hắn. Trước khi trở lại trái đất, Đoạn Sở chỉ sợ là sẽ không có tâm tư lo lắng tới việc khác.

Hắn ngồi ở bên người Đoạn Sở, ôn hòa giải thích: “Bởi vì bánh kẹo, hoàng thất cùng quân bộ hiện tại phi thường coi trọng lá trà ở trái đất, nhưng ban đầu chúng ta từ trái đất trở về, cũng không mang về quá nhiều lá trà, thậm chí cây trà không có được một gốc sống được. Mà Bồ Lô Tư đại tướng quân phải chấp hành nhiệm vụ bảo hộ trái đất, Đế Ma Tư cần phái ra chuyên môn đi trước để thu thập lá trà cùng cây trà, để tiện cho nhà bào chế thuốc cùng người khế ước tiến thêm một bước trong việc nghiên cứu. Mà chiến hạm vận tải cự ly dài, phải có chiến hạm hộ tống mới được.”

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở hai mắt sáng lên, bật cười gật đầu: “Ta lúc trước đi tới Tư Đặc Lạp tỉnh cầu, cũng đã hướng quân bộ đưa ra đơn xin phép, hơn nữa nói rõ muốn dẫn người đi cùng. Hiện tại, chỉ cần nhìn năng lực thừa nhận của thân thể người.”

Đoạn Sở dùng sức gật đầu, trong lòng quay cuồng vui mừng thật lớn, làm cho khóe mắt đuôi lông mày của hắn đều mang theo ý cười.

“Chúng ta hiện tại đi tìm Mã Luân đại sư lấy cơ giáp sao?” Đoạn Sở trông mong nhìn Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch rốt cục nhìn không được xoa nắn mặt hắn, cười khẽ nói: “Đương nhiên, nếu người không phiền.”

Đoạn Sở mới vừa lắc đầu, hai má liền cọ vào lòng bàn tay Úc Thịnh Trạch, tim nhất thời ngưng đập. Hắn không lập tức đánh rớt tay Úc Thịnh Trạch, chỉ nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, chỉ thấy nam nhân lúc nào cũng lạnh lùng lúc này thần thái thoải mái, động tác cũng là vô cùng tự nhiên, tựa hồ cảm thấy được thân thiết như vậy là vô cùng bình thường.

“Lấy cơ giáp về nhà, là có thể nghỉ ngơi.” Đoạn Sở nhut chỉ trả lời, trong đầu lại hiện lên lời nói của Sở Hoa.

Úc Thịnh Trạch vừa nghe, lập tức điều chỉnh tư thế ngồi, đem bả vai chia ra. “Vậy người hiện tại cũng có thể nhắm mắt dưỡng thần, đến chỗ của Mã Luân đại sư, cũng mất nửa giờ.”

Đoạn Sở nhắm mắt lại, che dấu run rẩy trong lòng.

Úc Thịnh Trạch thông báo cho thị vệ hoàng gia ở trong phòng điều khiển về lộ trình, thu hồi vòng thông tin, bình tĩnh nhìn Đoạn Sở ngủ quan tuấn tú dựa vào trên vai mình.

Hắn tính tình không tốt, nhưng lực kiềm chế cũng đủ. Mà ở Tư Đặc Lạp tỉnh cầu nhận được thông tin của Nguyên Vĩnh Nghị, chính là nghĩ đến chờ hắn quay về Đế Ma Tư tỉnh cầu, Đoạn Sở sẽ có nhiều người danh chính ngôn thuận theo đuổi, hắn trong con giận dữ liền không chế không được, mặc dù biết Tề Thành Hữu cũng căn bản không có làm gì sai. Hắn rốt cục biết, Nguyên Vĩnh Nghị nói chuyện gì, những chuyện nếu không phải là bầu bạn thì hắn không thể làm được, cũng không thể ngăn cản.

Đoạn Sở bỗng nhiên cảm thấy được chung quanh có điểm lạnh, cau mày, thân thể giật giật, lập tức bị ôm vào cái ôm ấm áp.

“Thịnh Trạch?” Đoạn Sở mở mắt ra, cảm thấy được tình tự của Úc Thịnh Trạch có điểm không đúng. Cũng không biết có phải do tinh thần lực giao hòa lẫn nhau hay không, hắn thực dễ dàng có thể cảm nhận được tình tự biến hóa của Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch thần sắc không thay đổi khép lại ôm ấp, lắc đầu nói: “Không có gì, trước đó có nhận được tin tức. Người nghỉ ngơi một chút, chờ về nhà nói sau.”

Đoạn Sở vốn cũng chỉ là muốn suy nghĩ một vài chuyện, không phải tính toán nhắm mắt dưỡng thần, hiện tại hiểu rõ, đương nhiên không có khả năng tiếp tục tựa vào ***g ngực Úc Thịnh Trạch mà ngủ. Hắn đứng dậy hỏi: “Là chuyện gì, hiện tại không thể nói sao?”

Úc Thịnh Trạch thần sắc u ám, kéo Đoạn Sở xuống, trầm giọng: “Không có gì không thể nói, chỉ là Đoạn An Vũ ý đồ lên vào Mạc Ngươi Lai, bị thủ vệ bắt được.”

Đoạn Sở kinh ngạc tròn tròn mắt: “Nàng thật sự điên rồi sao, hay là cảm thấy ta thật sự dễ dàng bị chế trụ?”

Úc Thịnh Trạch cầm tay hấn trấn an: “Đoạn An Vũ hẳn là không biết ta trở về Đế Ma Tur, vào Tề gia không được, Mạc Ngươi Lai ngược lại dễ dàng vào. Dù sao trên danh nghĩa, nàng cũng là thân bác của ngươi.”

Đoạn Sở chán ghét nhìn lại mi, thật không rõ Đoạn An Vũ rốt cuộc có tâm tư gì, là Tề Hạo Ngôn không thích nàng, cho dù thật sự chèn ép Sở Hoa, cũng không có ích lợi gì.

“Nàng chẳng lẽ nghĩ rằng, không có Sở Hoa, nàng có thể gả cho Tề Hạo Ngôn sao?”

Úc Thịnh Trạch nghĩ nghĩ, vẫn là đem gút mắt của ba người năm đó nói lại: “Sở Hoa là người hiếm thấy có được tinh thần lực cấp S, thời điểm hấn tròn mười tám tuổi đang thức tỉnh, Đoạn An Vũ biết được tâm tư của Tề Hạo Ngôn, lợi dụng Sở Giai, đem thuốc dẫn có vấn đề cho Sở Hoa dùng, tuy rằng may mắn kéo được mạng trở về, lại không còn có thể trở thành người thức tỉnh. Sở Hoa sao khi biết được chân tướng, rốt cuộc tiếp nhận Tề Hạo Ngôn theo đuổi. Đoạn An Vũ chịu kích thích lớn, đem Bối Tinh Lan đang mang thai tới trước mặt Sở Giai, hơn nữa nói ra sự thực Sở Hoa không thể thức tỉnh. Sở Giai sau khi tức giận tới mức bỏ mình, Sở Hoa muốn trả thù, dự định cùng Tề Hạo Ngôn đính hôn, lúc sau ngươi cũng biết.”

Úc Thịnh Trạch vốn là tính toán điều tra những điều này, chẳng qua, Đoạn Sở đối với Sở Hoa rõ ràng đang có băn khoăn, hẳn là vẫn đối với Đoạn Sở nguyên bản thấy có lỗi. Úc Thịnh Trạch không nghĩ muốn để một nam nhân u ám cực đoan, làm việc tàn nhẫn tiếp cận Đoạn Sở, chỉ có thể âm thầm điều tra thái độ làm người của Sở Hoa. Cũng may người cậu trên danh nghĩa này của Đoạn Sở, coi như có lý trí, hơn nữa cũng không có ý tứ dựa vào Tề gia.

Đoạn Sở sững sốt nửa ngày, cả người lạnh lẽo. Thuốc dẫn có vấn đề, chỉ sợ cũng là thuốc cắn nuốt đi. Mà Đoạn An Vũ làm chuyện như vậy, Đoạn gia thể nhưng còn có thể bảo toàn nàng, khẳng định cũng là Tề gia tìm không thấy chứng cứ, khó trách Bối Tinh Lan lại có can đảm lớn như vậy.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở trầm ngâm không nói, cũng không biết tính toán của hấn, bất quá Đoạn An Vũ làm việc điên cuồng, Đoạn gia nếu trông coi không được, sẽ không cho... nàng cơ hội nữa. Úc Thịnh Trạch nheo lại mắt, tinh thần lực đi vào vòng thông tin, đem tin tức đưa cho Áo Lợi Ngươi đang xử lý việc này, sau đó nhắc nhở Đoạn Sở: “Tiểu Sở, chúng ta tới rồi.”

Đoạn Sở đứng lên, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi Úc Thịnh Trạch: “Sở Hoa là bởi vì tinh thần lực bị thương, đến bây giờ còn không chữa trị sao?”

Hấn nhớ rõ người thường tinh thần lực bị thương, có thể dùng thuốc ngưng thần loại A chữa trị. Tuy rằng thứ kia thập phần trân quý, nhưng Tề gia ở nghiệp đoàn người khế ước thể lực không nhỏ, muốn có được thuốc ngưng thần loại A, hẳn là không khó mới đúng.

“Không rõ ràng lắm, bất quá người bị thương trong lúc thức tỉnh, cho dù thiên phú tinh thần lực giá trị cao, về sau cũng không thể dùng thuốc tiến hóa, cho nên Sở Hoa mới không thể trở thành chiến sĩ.” Úc Thịnh Trạch giải thích. Đương nhiên, cho dù Sở Hoa trở thành chiến sĩ, tinh thần lực với Tề Hạo Ngôn cũng không nhất định sẽ xứng đôi, bất quá so với hiện tại chỉ có thể làm người thường thì mạnh hơn nhiều.

Đoạn Sở có chút đắm chiêu gạt đầu, hôm nay trong lúc vô ý bị bại lộ quan hệ với Sở Hoa, hấn còn có điểm lo lắng, tinh thần lực của hấn thực thể hóa, nói không chừng ngay tại ngày nào đó lại mặc danh kỳ diệu bị đưa ra ánh sáng. Nhưng cho dù gổi trà có công hiệu chữa khỏi tinh thần lực bị thương, cũng không dễ dàng nghiệm chứng, cho nên nghiên cứu của hấn vẫn luôn trì trệ không tiến triển.

“Ngươi nói, ta cho Sở Hoa một cái gổi trà thì thế nào?” Đoạn Sở trung cầu ý kiến nhìn về phía Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch khiêu mi, lập tức đã biết ý tứ của hấn. “Gổi trà hiệu quả an thần không tồi.”

Đoạn Sở thấy hấn không hề dị nghị, không khỏi mỉm cười.

Mã Luân đại sư đã sớm nhận được tin tức chờ ở cửa, nhìn thấy Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở mặt mang mỉm cười hạ phi hành khí, vội vàng đi lên nghênh đón. Nữ nhi Mã Lâm cùng phu nhân Tắc Nhĩ Mã đi tham gia tiệc cưới của Tề gia, cho nên không ở nhà.

“Mang chúng ta đi nhìn cơ giáp đi.” Úc Thịnh Trạch mạnh mẽ vang dội nói.

Mã Luân đại sư mặc dù có mặc dù có tâm cùng Đoạn Sở hàn huyên vài câu, nghĩ muốn thăm dò tiến triển của bánh kẹo, thấy thế cũng chỉ đành thu hồi một bụng đầy lời muốn nói, mang theo hai người vội vàng đi tới phòng đựng cơ giáp.

Đập vào mắt là một cơ giáp hình người cỡ trung, được bao phủ bởi lớp cơ giáp trắng bạc ánh vào mi mắt, thân thể là đường cong lưu luyến, óng ánh bạch quang tràn ngập mỹ cảm, nhưng không có nửa phần sức bật cùng lực uy hiếp như giáp hình thú của Úc Thịnh Trạch.

Mã Luân một mực quan sát, thấy Đoạn Sở sắc mặt bình tĩnh, tựa hồ không có nửa điểm động dung, nghĩ nghĩ, tiến lên giải thích: “Cơ giáp hình người này, phòng điều khiển cố định, ngoại hình dung nhập vào vũ trụ có thể phòng ngự được ba loại dị thú cực mạnh, đồng thời tăng thêm bộ phận vũ khí công kích trong chiến hạm mini, chỉ cần tinh thần lực của Đoạn Sở người khế ước thao tác thuần thục, chính là giết chết dị thú ngoài cấp 5 cũng tuyệt đối không có vấn đề.”

Đoạn Sở không biết dị thú cấp 5, chỉ là nhìn Mã Luân hỏi: “Dùng toàn bộ công kích lớn nhất, có thể đánh thắng được chiến sĩ cấp mấy?”

Mã Luân ngẩn ngơ, không phải là dùng cơ giáp đối phó với dị thú sao, như thế nào vị người khế ước nổi danh giá trị tinh thần lực thấp này, lại muốn so đấu với chiến sĩ.

Úc Thịnh Trạch liếc mắt nhìn Mã Luân, ghé sát vào bên người Đoạn Sở giải thích: “Ô Yên Vàng Ròng thú bình thường chính là dị thú cấp 5, mà lúc trước ngươi từng nhìn thấy phun ra ngọn lửa màu lam, màu trắng, phân biệt là cấp 6, cấp 7. Mà cùng chiến sĩ đối chiến, xa không bằng tinh thần lực trực tiếp công kích, dùng cơ giáp, sẽ biết tổng thể sức chiến đấu của đối phương.”

Mã Luân dưới đáy lòng tự nhiên sinh ra một cổ kính ý, cửu hoàng tử thật đúng là cái gì cũng dám nói với người khế ước của mình. Người khế ước dùng tinh thần lực công kích chiến sĩ, quả thực tự nhiên sẽ có ưu thế, hơn nữa cơ giáp này có thể cho người khế ước ưu thế, sợ là có thể quét sạch tất cả chiến sĩ dưới cấp 7.

Đoạn Sở lại không biết ý tưởng của Mã Luân, hần căn cứ theo chỉ thị trèo lên phòng điều khiển cơ giáp, sau khi đem cơ giáp thao tác một lần cho quen thuộc, liền thống khoái đem tiền trả hết, sau đó, lại đưa thêm một phần bánh kẹo tạ ơn, lòng tràn đầy chờ mong thu hồi vào nhẫn không gian. Bị Úc Thịnh Trạch trực tiếp mang về Mặc Ngươi Lai.

Mới vừa hạ phi hành khí, xa xa liền thấy được Áo Lợi Ngươi lẳng lặng chờ đợi.

“Cửu điện hạ, Đoạn Sở người khế ước, hộ vệ hoàng gia vừa rồi áp giải Đoạn An Vũ đại tá truyền đến tin tức, Đoạn đại tá tinh thần lực sụp đổ, nổ tan xác mà chết, Đoạn Văn Vũ đại tướng quân mang theo Đoạn Chí Tu tới cửa.” Áo Lợi Ngươi nói xong, bổ sung: “Vương hậu điện hạ cũng tới rồi.”

Đoạn Sở cả kinh, quay đầu lại nhìn về phía Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch kéo tay Đoạn Sở nhẹ nhàng vuốt ve, tựa vào bên tai Đoạn Sở nói nhỏ: “Đừng lo lắng, là Đoạn Kì Diệu trưởng lão xảy ra chuyện, Đoạn gia chồng đỡ không được.”

Tháng Một 23, 2016

79

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Chương 79

Đích thật là Úc Thịnh Trạch nói như vậy, Đoạn Kì Diệu xảy ra chuyện. Từ lúc trước đã biết hần tiến vào đỉnh cấp 9, tinh thần lực vốn sẽ không ổn, cố tình Đoạn gia lại liên tiếp gặp chuyện không may, bắt đầu từ lúc Đoạn Sở bại lộ thân phận người khế ước ở hôn lễ tại Y Duy Tát, đến việc Đoạn Sở dấn vào lá trà mà nổi danh, gần như là cách một đoạn thời gian liền cho Đoạn gia một bạt tai.

Đoạn Kì Diệu tính tình táo bạo, coi trọng thể diện đã sớm không dám gặp người, cũng sợ chính mình lại bị con cháu không chịu thua kém làm tức giận, đơn giản trốn tránh. Nhưng từ khi Sở Hoa bắt đầu đối với sản nghiệp Đoạn gia động thủ, Đoạn Văn Xương ở Y Duy Tát liên đới rất xa cũng đã bắt đầu bị ảnh hưởng, hơn nữa lúc này Đoạn An Vũ bị thị vệ của hoàng tử bắt được liên tục tiếp liên hệ với hần, tinh thần lực của Đoạn Kì Diệu liền hoàn toàn bạo động.

Khuông Nghệ vốn khai thông tinh thần lực càng ngày càng miễn cưỡng cũng không kiên trì được, thật sự nếu không nghĩ biện pháp, đế quốc sẽ hoàn toàn mất đi một vị nguyên lão trong hội nguyên lão, chiến sĩ đỉnh cấp 9.

“Vậy tới tìm ta làm gì?” Đoạn Sở có điểm không nói gì. Chẳng lẽ Đoạn Kì Diệu còn muốn gặp mặt hần lần cuối? Đừng nói giỡn, chiến sĩ cấp 9 tinh thần lực bạo động, chính là có thể hủy diệt một hành tinh. Hần có giống ngu xuẩn như vậy không, tự động đưa mình lên thót.

Áo Lợi Ngươi nghe ra lời ám chỉ ngầm của Đoạn Sở, không khỏi cúi đầu. Ân oán của Đoạn Sở cùng Đoạn gia hần cũng hoàn toàn hiểu biết, nhưng tuyệt không cảm thấy được Đoạn Văn Vũ cùng Đoạn Chí Tu tự mình lại đây, sẽ có cái gì bất đồng. Nghĩ đến vương hậu đến đây còn cần chuẩn bị cơm trưa, Áo Lợi Ngươi không hề đi theo, ngược lại thống tri cho người máy gia vụ đi mua sắm.

Úc Thịnh Trạch vững vàng tiêu sái đi lại bên người Đoạn Sở, trầm giọng nói: “Mặc kệ là tìm ngươi làm cái gì, quyền quyết định đều ở trên tay ngươi.”

Đoạn Sở nhìn người nam nhân vẻ mặt nghiêm túc nghiêng đầu, hướng về phía Úc Thịnh Trạch cười cười.

“Tiểu thất!”

Tiến vào phòng khách, Đoạn Chí Tu vẫn vẻ mặt lo âu giành trước lên tiếng.

Đoạn Văn Vũ cũng đứng lên, hướng về phía Úc Thịnh Trạch hành lễ: “Kiến quá cửu điện hạ. Tiểu thất, ngươi đã trở lại.”

Đoạn Sở ánh mắt xẹt qua trên người hai người, dừng trên người Lộ Dịch Toa tao nhã ngồi ngay ngắn.

“A Toa.” Hần mỉm cười hoàn lễ, sắc mặt bình tĩnh đối với phụ tử Đoạn Văn Vũ gật đầu: “Tổ phụ, phụ thân.”

Úc Thịnh Trạch cũng hô “Mẫu thân”, không nhìn phụ tử Đoạn Văn Vũ, chỉ lúi kéo Đoạn Sở ngồi bên cạnh Lộ Dịch Toa.

Đoạn Chí Tu thấy Đoạn Sở ít nhất còn gọi phụ thân, nghĩ rằng Đoạn Sở đối với hắn vẫn là có cảm tình, cảm thấy bình tĩnh hơn, về mặt lòng nóng như lửa đốt nói: “Tiểu thất, ông cố phụ ngươi đã xảy ra chuyện!”

Đoạn Văn Vũ gật gật đầu, ánh mắt lại mang theo điểm do dự nhìn Đoạn Sở.

Đoạn Sở thần sắc không thay đổi gật đầu: “Vậy thật sự là bất hạnh, bất quá ta cùng Đoạn gia đã không còn liên quan, không cần cố ý cho ta biết.”

Đoạn Văn Vũ sắc mặt đại biến, Đoạn Chí Tu lại tức giận đến sắc mặt đỏ bừng.

“Ngươi đây là nói cái gì?” Đoạn Chí Tu đứng lên, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Đoạn Sở, mới vừa bước ra còn không kịp đi tới, một cổ tinh thần lực mạnh mẽ đánh úp lại, Đoạn Chí Tu nhìn sang, Úc Thịnh Trạch sưng lạnh đầy mặt, lạnh lùng theo dõi hắn, thân thể hắn nhất thời cứng đờ.

Đoạn Văn Vũ không nghĩ tới, Đoạn Sở ở trước mặt vương hậu cũng dám biểu hiện lãnh huyết như vậy, mà cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch dứt khoát bảo vệ, lại làm cho bọn họ trực tiếp ở trong thế hạ phong. Hiện tại thoát nhìn, căn bản không thể trông cậy vào Đoạn Sở nề tình huyết mạch ruột thịt. Nghĩ tới nữ nhi Đoạn An Vũ nổ tan xác mà chết, Đoạn Văn Vũ thân thủ để lại Đoạn Chí Tu.

“Cửu điện hạ xin đừng tức giận, Chí Tu hắn chỉ là quá lo lắng cho gia phụ.” Đoạn Văn Vũ hít một hơi thật sâu, về mặt khẩn thiết thỉnh cầu: “Ta biết bởi vì chuyện Đoạn An Vũ trộm lên vào, làm cho điện hạ ngài cùng Tiểu thất đối với Đoạn gia càng thêm bất mãn. Bất quá An Vũ đã chết, ân oán quá khứ cũng nên kéo xuống.”

Úc Thịnh Trạch cảnh cáo nhìn Đoạn Chí Tu, thu hồi tinh thần lực phóng thích, không nhìn Lộ Dịch Toa bên cạnh ý cười trên tức, quay đầu lại yên tĩnh chờ Đoạn Sở ra quyết định.

Đoạn Sở trào phúng nhếch môi, Đoạn Văn Vũ cũng coi như rất có tâm kế nhưng hắn cũng có thể nói một đồng lời phản bác, bao gồm cả thù cũ Mông Gia Nghị dùng thuốc trừ khử, bất quá nghĩ đến cơ giáp đặt trong nhãn không gian, Đoạn Sở cũng không muốn lãng phí thời gian.

“Tổ phụ không ngại nói thẳng, rốt cuộc có chuyện gì?”

Đoạn Văn Vũ mơ hồ đoán được, Đoạn Sở hẳn là đã biết sự thực trong quá khứ, hoàn toàn buông tha cho việc dùng tình cảm cùng Đoạn Chí Tu, gọn gàng dứt khoát nói ra yêu cầu cũng xuất ra lợi thế: “Tiểu thất, ông cố phụ ngươi tinh thần lực bạo động, tình thế phi thường nguy cấp, muốn mời người hỗ trợ. Đương nhiên, điều kiện chỉ cần ngươi nói, muốn kì trân dị bảo gì, chỉ cần Đoạn gia ta có thể tìm được, nhất định dốc hết toàn lực.”

Đoạn Sở ngoài ý muốn thiếu mi, nghĩ rằng chính mình nghe lầm: “Tổ phụ, ngươi là nói giỡn hay sao? Ta chính là người khế ước nhập học còn không đến hai tháng.”

Ánh mắt Úc Thịnh Trạch nhìn về phía Lộ Dịch Toa, thấy nàng gật gật đầu, có chút đắm chiêu nhãn lại mi.

Đoạn Văn Vũ kìm nén tức giận giải thích: “Đương nhiên không phải, loại tình huống này ta như thế nào có thể nói giỡn. Đây là Hà Thái San nhà chế thuốc tông sư đề nghị, bánh kẹo người chế tác ẩn chứa công hiệu ngưng thần khai thông, nếu có thể tinh luyện, đồng thời phối hợp với thuốc ngưng thần loại A, nói không chừng sẽ có hiệu quả.”

Đoạn Sở vừa nghe tới tên Hà Thái San, lại càng không tin. “Ta nhớ rõ ông cố phụ cũng có người khế ước, tinh thần lực khai thông của người khế ước chẳng lẽ hiệu quả còn không lớn bằng bánh kẹo sao?”

Đoạn Văn Vũ không khỏi nóng nảy, hắn mới nhớ tới, Đoạn Sở mới trưởng thành, đối với chiến sĩ cấp 9 cũng không có cơ hội hiểu biết. Nghĩ đến Đoạn gia ở quân bộ Đế Ma Tư đã càng ngày càng không có địa vị, một khi mất đi Đoạn Kỳ Diệu, tam đệ Đoạn Văn Xương một chi có lẽ không có việc gì, nhưng bọn họ đã gần như hoàn toàn không trở được mình, không khỏi thất lễ chỉ hướng Lộ Dịch Toa, nói:

“Không tin ngươi hỏi vương hậu, lực lượng tinh thần lực của chiến sĩ cấp 9 quá mức khổng lồ, căn bản không phải chỉ cần người khế ước trấn an là có thể, chỉ là nước sôi so với biển rộng, chỉ có phối hợp dùng thuốc ngưng thần loại A của bậc thầy chế tác mới có hiệu quả. Mà ý của tông sư, nếu công hiệu ngưng thần khai thông của bánh kẹo còn có thể tiến thêm một bước tinh luyện, nói không chừng có thể vượt qua cả tinh thần lực khai thông của người khế ước.”

Đoạn Sở ánh mắt lạnh lùng, hắn tuy rằng cũng muốn tìm được biện pháp giải quyết nguy cơ nổ tan xác của chiến sĩ cấp 9, nhưng nếu dựa theo ý tứ của Đoạn Văn Vũ, hắn sẽ giao ra bánh kẹo trà dung nhập tinh thần lực. Dù sao, dựa vào khả năng của hắn, căn bản không có năng lực tiến thêm một bước tinh luyện, chủ đạo tự nhiên là Hà Thái San tông sư. Cứ như vậy, hắn lúc trước chuẩn bị nghiên cứu chế tạo thuốc ngưng thần khai thông, chỉ sợ cũng sẽ đổi thành người khác.

Nếu hiện tại là Úc Thịnh Trạch hoặc là phụ thân hắn gặp phải loại nguy cơ này, Đoạn Sở tự nhiên không chút do dự, bất quá hiện tại, vì một Đoạn Kỳ Diệu, làm cho hắn buông tha việc hoàn toàn đứng vững gót chân ở Cấp Ngồi tinh hệ, thậm chí còn giúp cho Đoạn gia thoát khỏi nguy cơ mất đi một trụ cột, quả thực là ý nghĩ kỳ lạ!

Đoạn Văn Vũ thấy Đoạn Sở trầm ngâm không nói, vẻ mặt không hề có đắc ý hay kiêu ngạo vì được nhà chế thuốc tông sư giao cho trọng trách, cảm thấy căng vội vàng.

“Tiểu thất, nếu ngươi không tin, có thể mở hạn chế thông tin trong phòng, ta hiện tại liền kêu Hà Thái San tông sư chính miệng nói cho ngươi! . . . .”
Đoạn Văn Vũ hoàn toàn hạ thấp bản thân, nghĩ hết biện pháp muốn thuyết phục Đoạn Sở.

Đoạn Chí Tu vẫn ngồi ở một bên, lần đầu tiên rõ ràng hiểu được, người từng là đứa con phế vật của hắn, đã muốn là nhà chế thuốc tông sư siêu việt ở phương diện nào đó, địa vị vô cùng được người khác ước tôn sùng. Mà một phần vinh quang này, vốn cũng có phần của hắn, lại bị hắn tự tay đẩy ra, bởi vậy mà bị mọi người nhạo báng.

Nghĩ vậy, sự hồi hận giống như có hàng vạn con kiến gặm cắn trong tâm Đoạn Chí Tu, sắc mặt lúc xanh lúc trắng đầy khó coi, từ đáy lòng xuất hiện cảm xúc kịch liệt mãnh mẽ hận không thể làm thời gian quay ngược lại, mang đến năng lượng dị chủng táo bạo, lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai từ trong mấu sôi trào quay cuồng vùng lên.

“Phanh” “Phanh” “Phanh”, chén thủy tinh đặt trên bàn đều nổ tung, Đoạn Sở mạnh trợn to mắt, phòng khách trống rỗng xuất hiện một cỗ năng lượng dao động trong suốt đáng sợ, lấy Đoạn Chí Tu làm trung tâm cực nhanh khuếch tán ra bên ngoài.

“Mau rời khỏi nơi này!” Úc Thịnh Trạch trước tiên phóng thích tinh thần lực, một mặt mở ra kết giới tinh thần lực phòng ngự, một bên cuốn lấy Đoạn Sở cùng Lộ Dịch Toa đưa ra khỏi phòng khách.

“Thịnh Trạch!” Đoạn Sở bị đưa ra phía trước đại sảnh, liền kinh sợ nhìn vách tường cả đại sảnh đều bắt đầu nứt ra, tư trạch hoàng tử vô cùng chắc chắn, nhưng tinh thần lực bạo động của chiến sĩ cấp 6, cũng đồng dạng phi thường đáng sợ, là không thể ngăn cản.

Đoạn Sở vừa rơi xuống đất, xoay người liền nhìn đến khuôn mặt mất đi tươi cười của Lộ Dịch Toa, lời kéo nàng liên tục lui về phía sau vài bước, giờ tay lên chạm vào nhẫn không gian, một cơ giáp hình người lẳng lặng đứng ở trước mắt.

Đoạn Sở nhảy lên cơ giáp, ngồi vào phòng tổng kiểm soát trước tiên, vô số tia tinh thần lực tìm hiểu, nắm giữ phòng kiểm soát sau đó chỉ huy cơ giáp xoay người, đem Lộ Dịch Toa trên mặt đất cẩn thận đưa vào vị trí phòng phụ trợ bên cạnh.

“Oanh” một tiếng, không đợi Đoạn Sở phản ứng, một sóng năng lượng dao động cường đại đánh úp lại. May mắn Đoạn Sở trong khoảng thời gian này chăm chỉ luyện tập, cơ giáp mở ra hệ thống phòng ngự, cũng một loại tư thế thập phần quái dị tránh được sóng tinh thần lực công kích thứ nhất.

Đoạn Sở mở mắt ra, trào phúng nhìn về phía Đoạn Văn Vũ đứng ở cửa.

Tinh thần lực bạo động của Đoạn Chí Tu là ngoài ý muốn, nhưng đối với Đoạn Văn Vũ mà nói, đây hiển nhiên là một cơ hội tiền trạm hậu tẩu vô cùng tốt. Ai cũng sẽ không bởi vậy mà trách cứ Đoạn Văn Vũ, dù sao hắn chính là quan tâm tinh thần lực bạo động của Đoạn Kỳ Diệu, mạnh mẽ bắt cháu trai vì thân phụ trị liệu, chính là nghiệp đoàn người khác ước cũng chỉ có thể trách cứ hai tiếng.

“Đoạn Văn Vũ, ngươi dám!” Lộ Dịch Toa ở phòng bên cạnh tức giận đến thái dương gân xanh ứa ra.

Đoạn Văn Vũ một kích không được, một quang đoàn chói mắt hiện lên, một cơ giáp ngoại hình thanh sát thú (hình thú màu xanh hung tàn) xuất hiện ở trước mặt bọn họ, Đoạn Văn Vũ bước một bước dài ngồi xuống.

Đoạn Sở cũng không thể ở tại chỗ chờ, cơ giáp hình người hóa thành lưu quang, nhào vào đại sảnh nơi Úc Thịnh Trạch đang ở. Mã Luân đại sư từng nói, cơ giáp của hắn lực phòng ngự là cao cấp nhất, tinh thần lực bạo động của chiến sĩ cấp 6, còn hơn giáp công kích của chiến sĩ cấp 7, hắn đương nhiên lựa chọn người trước, huống chi nơi đó có Úc Thịnh Trạch, hắn cũng tuyệt đối an toàn.

Đoạn Văn Vũ ngẩn ngơ, như thế nào cũng không nghĩ tới Đoạn Sở cư nhiên phản ứng nhanh như vậy, hơn nữa không có chạy đi ngược lại lựa chọn chạy vào đại sảnh. Bất quá, hắn đã muốn mất đi tiền cơ, lại có động tác cũng không thể, nhìn thấy thị vệ hoàng gia trong cơ giáp xông tới, Đoạn Văn Vũ không nói hai lời thu hồi cơ giáp.

Lúc này trong đại sảnh là một đồng hồ hỗn độn, Đoạn Chí Tu không biết sinh tử nằm ở ghế, thân thể không ngừng run rẩy, tựa hồ đã muốn không còn ý thức. Năng lượng thô bạo còn đang không ngừng mà phụt ra bên ngoài, Úc Thịnh Trạch mạnh quay đầu lại, cơ hồ là nổi giận khi nhìn thấy bên người bỗng nhiên xuất hiện cơ giáp hình người.

“Dích dích dích”, tiếng cảnh báo vang lên dồn dập, vách tường giống như sóng mà đứng lên, lưu quang tràn đầy không gian, tinh thần lực của Đoạn Sở rõ ràng thấy mặt tường đem năng lượng bạo động trong thân thể Đoạn Chí Tu nhất nhất cắn nuốt, rất nhanh, mặt tường khôi phục trơn bóng. Chỉ còn lại có một cái bàn báo hồng cùng Đoạn Chí Tu không biết sinh tử.

Úc Thịnh Trạch hướng tới cơ giáp hình người, Đoạn Sở vội vàng đem Lộ Dịch Toa thả ra, chính mình cũng chậm rãi từ từ thu lại cơ giáp, thân thể đột nhiên bị dồn thật mạnh vào cái ôm ấm áp.

Đoạn Sở ngượng ngùng nghiêng đầu, vừa lúc chống lại khuôn mặt mỉm cười của Lộ Dịch Toa, khí thế lúc trước giảm đi, bên tai trắng nõn lộ ra đỏ ửng.

“Thịnh Trạch. . . . .” Đoạn Sở vừa định giải thích hắn vì cái gì lại dùng cơ giáp tới đây, cửa bỗng nhiên truyền đến Đoạn Văn Vũ lớn tiếng:

“Tiểu thất, nếu ngươi nguyện ý hỗ trợ, ta có thể cho ngươi thú huyết của dị thú cấp 9. Cho dù ngươi bởi vì cùng cửu điện hạ tinh thần lực hoàn toàn phù hợp mà không có nguy hiểm, cửu điện hạ sớm muộn gì cũng sẽ là chiến sĩ cấp 9. Chẳng lẽ ngươi nguyện ý nhìn cửu điện hạ về sau gặp phải nguy cơ nổ

tan xác giống vậy sao?”

Tháng Một 23, 2016

80

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Chương 80

Đoạn Sở biến sắc, bất quá Úc Thịnh Trạch động tác nhanh hơn, tinh thần lực thực thể hóa lại càng không phải thứ một chiến sĩ hậu thiên cấp 7 có thể so được, Đoạn Văn Vũ vừa nói xong, chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, Đoạn Văn Vũ phát ra một tiếng kêu rên, sau đó rốt cuộc không còn động tĩnh.

Đoạn Sở ánh mắt nheo lại, tránh khỏi tay Úc Thịnh Trạch, nghĩ muốn đi ra ngoài nhìn xem

“Đừng nhúc nhích.” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên trầm giọng, một tay ôm thắt lưng Đoạn Sở, nghiêng người vội vàng nhìn về phía Áo Lợi Ngươi đi tới. “Đem Đoạn đại tướng quân cùng Đoạn Chí Tu tướng quân cùng nhau đưa về Đoạn gia, nói cho bọn họ, không có lần sau!”

Áo Lợi Ngươi cung kính lên tiếng trả lời, nhìn Đoạn Chí Tu nằm run rẩy ở phòng khách, sắc mặt đều thay đổi.

Đoạn Sở thấy Áo Lợi Ngươi chỉ huy người máy đem Đoạn Chí Tu nâng lên, hướng ra cửa, không khỏi nhìn qua, ngực còn đập phồng.

“Hắn, không có việc gì chứ?” Đoạn Sở thấp giọng hỏi, trong lòng còn có điểm kinh ngạc. Chiến sĩ bởi vì tinh thần lực nổ tan xác mà chết thật phần thông thường, Đoạn Sở không nghĩ tới tinh thần lực bạo động vừa rồi nhìn dọa người như vậy, thân là năng lượng lõi xoáy Đoạn Chí Tu ngược lại lại không có việc gì.

“Còn có mệnh, bất quá nhìn tinh thần lực dao động của hắn hiện tại, chỉ sợ là đã hoàn toàn bị phế.” Lộ Dịch Toa thân sắc đông lạnh trả lời, sau đó đi lên phía trước nhìn Đoạn Sở, thân thiết hỏi: “Tiểu Sở, vừa rồi Đoạn Văn Vũ công kích, có bị thương đến người không?”

“Không có, ta đã né tránh được.” Đoạn Sở lắc lắc đầu, không có hỏi Đoạn Chí Tu bị phế đi như thế nào, chỉ có điểm lo lắng nhìn về phía Úc Thịnh Trạch. Nam nhân hàm dưới buộc chặt, thân thể căng lên, tựa hồ bộ dáng thực tức giận.

“Thịnh Trạch, ta nghĩ . . .”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Đoạn Sở còn chưa nói hết, đã bị Úc Thịnh Trạch đánh gãy.

Đoạn Sở kinh ngạc tròn to mắt, nhìn vào một đôi mắt đen giống như có ngọn lửa bùng lên.

“Ha ha ha. . . .” Tiếng cười của Lộ Dịch Toa đánh gãy hai người đối diện. “Tốt lắm, Tiểu Sở còn không phải quan tâm người, ngồi xuống hảo hảo nói đi.”

Đoạn Sở quần bách, bất quá cũng không có lảng tránh, ngược lại hướng về phía Úc Thịnh Trạch nhẹ nhàng giải thích: “Ta không nghĩ hỗ trợ Đoạn gia, ta cũng không có năng lực kia. Bất quá, lấy thiên phú của người, khẳng định có thể tiến lên cấp 9. Ta hiểu hơn về tinh thần lực bạo động của chiến sĩ cấp 9, cũng là tất yếu.”

Úc Thịnh Trạch ánh mắt trầm trầm, nhìn thấy Lộ Dịch Toa cũng là vẻ mặt đồng ý, buông lỏng thân sắc.

Bàn trong phòng khách đều bị hủy, Úc Thịnh Trạch nhìn bốn phía, “Mẫu thân, ngài cũng đến.” Nói xong, hắn lôi kéo Đoạn Sở dẫn đầu đi tới bên cầu thang.

Rẽ qua một khúc ngoặt, đi tới một thư phòng nhỏ. Đối diện cửa phòng là cái bàn trống rỗng, chỉ có một tấm khăn trải bàn bằng sợi tổng hợp. Ngược lại là cái bàn thấp hình tròn bên cạnh, bày trọn vẹn ấm trà chén trà ánh sáng màu trắng nõn cùng một bộ pha chế trà đặc biệt, ghế mềm ở chung quanh, cực kỳ giống bàn trà ở trái đất.

Lộ Dịch Toa bản thân cũng rất ít đến Mạc Ngươi Lai, lại càng không tiến vào thư phòng. Vừa thấy cái bàn thấp, chỉ biết là Úc Thịnh Trạch đặc biệt vì Đoạn Sở chuẩn bị, không khỏi cong lên mặt mày, tư thái tao nhã ngồi ở ghế mềm.

“Tiểu Sở, đây là ấm trà đi?” Lộ Dịch Toa nhìn thấy bộ trà cụ, một bộ dáng đầm chiêu.

Đoạn Sở đương nhiên không ý kiến, hơn nữa trong lòng hắn đã có ý tưởng.

Theo nước sôi sôi lên, nước trong suốt đổ vào giữa lá trà tươi mới màu xanh sẫm, rất nhanh, một cỗ mùi thơm ngào ngạt của hương trà tràn ngập thư

phòng nhỏ nhỏ.

Đoạn Sở nhắc ấm trà lên, thông thả rót trà vào trong chén, nước trà màu da cam sáng ngời ở trong chén trà màu trắng lác lên rất nhỏ, Úc Thịnh Trạch vẫn lạnh lùng nghiêm mặt vẻ mặt đều đều đi. Hắn nâng chung trà lên nhẹ nhấp một ngụm, bỗng nhiên cảm thấy được tức giận vừa rồi tích tụ đều được trấn an tốt lắm.

Đoạn Sở cong môi, lẳng lặng nhìn Úc Thịnh Trạch. Đoạn gia này hắn đương nhiên cũng thực chán ghét, hơn nữa Đoạn Văn Vũ thế nhưng lấy Úc Thịnh Trạch cường bức lợi dụ, rước lấy lửa giận của Úc Thịnh Trạch là dĩ nhiên. Nhưng là, hắn chỉ sợ cũng không thể khinh địch như vậy mà khước từ việc này.

“Thịnh Trạch, lần này tinh thần lực của Đoạn Kỳ Diệu trưởng lão bị bạo động, chỉ sợ ta vẫn là tránh không được phải tham dự.” Đoạn Sở nhẹ giọng nói.

Úc Thịnh Trạch buông chén trà, mặt mày nhu hòa nhìn Đoạn Sở: “Ta biết ngươi lo lắng về sau, chúng ta còn có thời gian. Mà ngươi một khi tham dự chuyện của Đoạn gia, vô luận là Đoạn Kỳ Diệu trưởng lão có thành công thoát ly nguy cơ hay không, chỉ sợ về sau liền khó thoát thân. Về phần thủ huyết của đệ tử cấp 9, chờ ta tới cấp 9, nhất định có thể sản bản cho ngươi tinh luyện. Ngươi yên tâm, ta cũng không tính toán buông tha.”

Đoạn Sở lắc đầu, giải thích: “Hà Thái San tông sư đã muốn điểm danh ta, thậm chí thuyết phục Đoạn Văn Vũ. Tin tức một khi truyền ra, cho dù tránh được lần này, chỉ sợ cũng sẽ đắc tội tất cả chiến sĩ cấp 9.”

Chiến sĩ cấp 9 đã muốn đứng ở đỉnh kim tự tháp ở Cấp Ngồi tinh hệ, người nào không phải uy danh hiển hách, dặm chân một cái có thể đất rung núi chuyển, mà bọn họ gấp gáp nhất, đều là lo lắng sau khi tiến vào đỉnh cấp 9 rồi cuộc không thể khống chế tinh thần lực liên tiếp bạo động, quả thực tùy thời đều có thể nổ tan xác.

Tình huống như vậy, hắn lại khước từ, ở trong mắt người khác, tương đương với bóp chết hy vọng sống của chiến sĩ đỉnh cấp 9. Chỉ sợ hoảng thất, hội nguyên lão cùng nghiệp đoàn người khế ước cũng không chấp nhận. Hơn nữa chiến sĩ cấp 9 ở đế quốc không chỉ có người của Đoạn gia, còn có bộ hạ Úc Khai Phong cùng ba vị thành viên hoàng thất.

Này cũng là điều Đoạn Sở mới nghĩ đến, Hà Thái San biết rõ hắn cùng Đoạn gia thoát ly quan hệ, vẫn là đưa ra điểm này, chỉ sợ cũng là biết, về công về tư, hắn đều là không thể cự tuyệt, thậm chí, hắn ở nơi này thành lập lực ảnh hưởng với chiến sĩ cấp thấp, đều có thể bởi vì việc này mà suy yếu đi rất nhiều.

Úc Thịnh Trạch sắc mặt trầm xuống, lại cố nén không có phát tác, ngược lại thần sắc buộc chặt nhìn về phía Lộ Dịch Toa.

Lộ Dịch Toa sắc mặt ngưng trọng gật đầu: “Tiểu Sở nói đúng, thậm chí phụ vương ngươi, đều đã muốn nhận được tin tức này.”

Đoạn Sở chấn động, bất quá suy nghĩ một chút, cũng hiểu biết được nguyên nhân Lộ Dịch Toa xuất hiện ở Mạc Ngươi Lai. Nhưng là, nàng tựa hồ càng hy vọng chính mình cự tuyệt?

Úc Thịnh Trạch nắm chặt nắm tay, lại thái độ khác thường mà thu liễm tức giận, ngay khi Lộ Dịch Toa bày ra tư thế đề phòng, Úc Thịnh Trạch thở ra một hơi, nhìn Đoạn Sở trầm giọng: “Nếu như vậy, ngươi sẽ đồng ý?”

Đoạn Sở ngần ngại, còn chưa phản ứng lại là chuyện gì xảy ra, Lộ Dịch Toa đôi mi thanh tú nhếch lên, mạnh đứng lên muốn thu thập đứa con.

“Ngươi nói cái gì, chẳng lẽ ngươi không biết, cứ như vậy, Hà Thái San sẽ giành hết thành quả sao?” Lộ Dịch Toa lửa giận tất cả đều hướng về phía Úc Thịnh Trạch, nếu không bán khoản cái này, nàng như thế nào còn có thể do dự.

Đoạn Sở tinh thần lực giá trị thấp, xứng đôi với Úc Thịnh Trạch vốn liền dễ dàng đưa tới đồ ký, thật vất vả dựa vào bánh kẹo nhận được ủng hộ của chiến sĩ, một khi thành tựu này bị Hà Thái San lấy mất, chú ý của mọi người đều đổ vào nhà chế thuốc tông sư, còn có thể có cái gì cho Đoạn Sở. Nói không chừng còn có thể bị giễu cợt, quả nhiên là người tinh thần lực thấp, một khi gặp được chiến sĩ cấp cao tinh thần lực nổ tan xác, chỉ có thiên phú phú trắc tuyệt như nhà chế thuốc tông sư Hà Thái San, mới có thể chân chính giải quyết được nguy cơ của chiến sĩ.

Đoạn Sở mắt thấy tay Lộ Dịch Toa sắp chọc vào mũi Úc Thịnh Trạch, vội vàng dờ khóc dờ cười ngăn lại.

“A Toa, Thịnh Trạch khẳng định có ý tưởng khác.”

Hắn không cảm thấy Úc Thịnh Trạch sẽ làm việc có hại với hắn, chính là có điểm kỳ quái, Úc Thịnh Trạch cho tới bây giờ làm việc trực tiếp đơn giản, thế nhưng cũng sẽ đùa giỡn? Nhưng là rồi cuộc phải giải quyết như thế nào?

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở che chở cho mình, trong lòng dâng lên một cỗ vui sướng kỳ dị. Hắn mười hai tuổi liền thức tỉnh thiên phú, tựa hồ chưa từng có người nào nghĩ tới việc muốn bảo hộ hắn. Hắn một tay hạ ngón tay Lộ Dịch Toa xuống, một tay giữ chặt Đoạn Sở ngồi bên người hắn.

“Tiểu Sở.” Úc Thịnh Trạch nghiêm túc nhìn Đoạn Sở trầm giọng nói: “Nếu Hà Thái San có thể thể tục tinh luyện, thậm chí phối hợp với thuốc ngưng thần loại A là có thể giải quyết nguy cơ nổ tan xác của chiến sĩ cấp 9. Vậy ngươi lại một lần nữa đem tất cả phương thức chế tác bánh kẹo làm một lần, ghi lại hoàn chỉnh giao ra đi.”

Hắn dừng một chút, đôi mắt đen nhánh hiện lên sát khí sắc bén: “Ngươi dù sao mới nhập học hai tháng, tuy rằng cơ duyên xảo hợp làm ra bánh kẹo có công hiệu ngưng thần khai thông, nhưng trọng trách tinh luyện hiệu quả của thuốc, cũng chỉ có thể giao cho nhà chế thuốc tông sư xử lý, ngươi tự nhiên là không tất yếu phải tham dự.”

Đoạn Sở đại ra mở lớn miệng, đưa ra hình ảnh ghi lại là có thể, không cần toàn bộ hành trình đều đi theo? Đoạn Sở khóe miệng run rẩy, quả nhiên là hấn nghĩ phức tạp. Toàn bộ hành trình đi theo làm cái gì, hấn lại không hiểu chế thuốc tinh luyện! Hấn ngay cả tài liệu chế thuốc cũng chưa nhận thức được toàn bộ đâu!

“Ha ha a. . .” Lộ Dịch Toa che miệng nở nụ cười, ánh mắt thật sâu nhìn về phía Úc Thịnh Trạch. Quả nhiên là có kích thích mới có thể trưởng thành, xem bộ dáng của hấn, rốt cục biết vũ lực không phải là toàn năng đi?

Lộ Dịch Toa cuối cùng mang theo một hộp bánh kẹo cùng mấy gói trà tao nhã rời đi, đương nhiên hình ảnh ghi lại tổng hợp đã ở trong tay nàng.

“Tiểu Sở, ta tự mình đi một chuyến, coi như là cấp cho Đoạn Kì Diệu nguyên liệu cùng Hà Thái San tông sư thể diện, không phải sao?” Lộ Dịch Toa giả hoạt nói xong, xoay người liền tính toán đi lên phi hành khí.

“A Toa!” Đoạn Sở bỗng nhiên hô một tiếng, có điểm ngưng ngừng hỏi: “A Toa, ngươi có muốn hay không, thử tinh luyện?”

Lộ Dịch Toa kinh ngạc xoay người, thấy được Úc Thịnh Trạch cũng đồng dạng ngoài ý muốn.

Đoạn Sở thấy mẫu tử này nhìn mình như vậy, ho nhẹ một tiếng giải thích: “Hà Thái San tông sư đề nghị như vậy, có lẽ phương pháp thật sự được. A Toa ngươi chính là bậc thầy chế thuốc, ngươi hiện tại tuy rằng làm không ra bánh kẹo ẩn chứa công hiệu ngưng thần khai thông, lại có thể trực tiếp từ bánh kẹo tinh luyện công hiệu của thuốc, nói không chừng đối với tinh thần lực của bệ hạ có tác dụng trấn an.”

Đoạn Sở xuất thân quyền quý, cổ tình thâm thể ốm yếu, nhiều lần sinh tử. Mẫu thân hấn từng nói qua, nếu có thể lấy tất cả thành tựu, địa vị của nàng đổi lấy khoẻ mạnh của hấn, cũng hoàn toàn đáng giá.

Mà hiện tại theo Đoạn Sở thấy, cho dù thành công nghiên cứu chế tạo ra thuốc ngưng thần khai thông, cũng không nhất định có thể áp dụng vào chiến sĩ cấp 9, tựa như thuốc ngưng thần đối với chiến sĩ cấp cao không có hiệu quả. Lại càng không nói tới vinh quang khi phát minh thuốc ngưng thần khai thông, cũng xa không bằng nhanh chóng giải quyết nguy cơ sinh mệnh của Úc Thịnh Trạch cùng Lộ Dịch Toa mới trọng yếu.

Phải biết rằng nghìn năm qua, cũng bất quá chỉ có một vị chiến sĩ cấp 10, chiến sĩ cấp 9 khác trừ bỏ chết trận, đều là chết vào thời kì đỉnh cao do tinh thần lực nổ tan xác. Đoạn Sở hoàn toàn không muốn mạo hiểm. Hấn thà rằng bỏ qua vinh quang này, đổi lấy bình an của Úc Thịnh Trạch.

Lộ Dịch Toa hốc mắt đỏ lên, bỗng nhiên tiến lên từng bước, mạnh mẽ ôm lấy Đoạn Sở, trước khi Úc Thịnh Trạch đen mặt liền nhanh chóng buông tay.

“Cám ơn!” Lộ Dịch Toa bước nhanh lên phi hành khí.

Đoạn Sở không nghĩ tới Lộ Dịch Toa phản ứng lớn như vậy, đang kinh ngạc, một đôi cánh tay hữu lực từ phía sau ôm lấy hấn.

“Tiểu Sở, chúng ta nên trở về tập cơ giáp cho thuần thục. Chờ đi trái đất, vừa lúc có thể tránh đi rất nhiều phiền toái.” Úc Thịnh Trạch nhẹ giọng nhắc nhở.

Tháng Một 23, 2016

81

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chương 81

Tòa thành Đoạn gia ở Đế Ma Tư, đại sảnh lầu một tuy ngồi đầy người, lại ngoại trừ Khuông Nghệ ngồi ở vị trí chủ nhà cùng khách quý Hà Thái San thỉnh thoảng trao đổi cái gì, Hà Dược Bán thật cẩn thận chiếu cố tổ mẫu của mình, còn lại không có người nào dám phát ra một chút tiếng vang. Cho dù là Đoạn Hàm Lôi cùng Đoạn gia đời thứ năm tuổi nhỏ khờ dại nhất, lúc này đều trầm mặc đợi bên người cha mẹ, động cũng không dám động.

Bỗng nhiên, ngoài đại sảnh truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn. Chỉ thấy Tất Duy Tư vội vàng đi tới, sắc mặt phi thường khó coi. Hấn thậm chí bất chấp che dấu, đối với Khuông Nghệ ở chủ vị thật sâu cúi đầu: “Lão phu nhân, nhị lão gia cùng tam gia đã trở lại, là bị thị vệ của cửu hoàng tử áp giải trở về.”

“Người nói cái gì? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Khuông Nghệ đồng tử co rụt lại, không tự chủ được cất cao tiếng nói.

Áp giải? Cho dù Đoạn Sở đối với Đoạn gia lòng mang khúc mắc, không để ý đại cục mà cự tuyệt tổ phụ cùng phụ thân của mình xin giúp đỡ còn chưa tính. Khiến thị vệ hoàng tử đem một người đường đường thuộc cao tầng trong quân bộ làm bẽ mặt như vậy, chẳng lẽ hấn muốn cùng Đoạn gia kết thù! Cho dù trạng phu của mình không qua được cửa này, Đoạn gia cũng không phải một người khế ước của hoàng tử có thể khi dễ.

Liền ngay cả bà cháu Hà Thái San đều lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn, khuôn mặt Quỳnh đỏ lên, lại càng không nói tới con cháu khác của Đoạn gia, đều lộ ra vẻ phẫn hận vì bị nhục nhã. Đoạn Hoa nhăn lại mi, kéo lại đệ đệ Đoạn Xa muốn há mồm nói.

Tất Duy Tư lắc lắc đầu, trả lời: “Là thị vệ bên người của cửu hoàng tử Áo Lợi Ngươi, tự mình đưa tới.” Hắn dừng một chút, một bộ dáng khó mở miệng nói: “Tinh thần lực của nhị lão gia bị áp chế, tam gia, hôn mê bất tỉnh nhân sự.”

Vừa dứt lời, không đợi Khuông Nghệ hoàn toàn biến sắc mặt, cửa một trận xôn xao, Áo Lợi Ngươi một thân trang phục thị vệ trưởng của hoàng gia dẫn đầu đi đến, phía sau là Đoạn Văn Vũ sắc mặt âm trầm, nhìn không ra cái gì khác thường, mà Đoạn Chí Tu lại bị nâng vào.

Quỳnh thấy trượng phu, đưa con chặt vật như vậy, theo bản năng nhắc chân, lại bị hai cháu dâu của nàng ngăn cản.

Đùa cái gì vậy, cửu hoàng tử tính tình không tốt, cũng sẽ không vô duyên vô cớ động thủ. Lúc này giận dữ nói cái gì, đều có thể bị truyền tới tai cửu hoàng tử, vậy chỉ lớn của Đoạn gia, cùng các chi khác cũng sẽ bị giận chó đánh mèo.

Áo Lợi Ngươi sau khi vào cửa, cũng chỉ hơi cúi thắt lưng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Khuông Nghệ, ngạo nghễ nói: “Đoạn lão phu nhân, cửu điện hạ ra lệnh cho ta, đem Đoạn Văn Vũ đại tướng quân cùng Đoạn Chí Tu tướng quân đưa về. Bất quá, có một số việc cần nói rõ ràng một chút.

Ở tư trạch hoàng tử, Đoạn Chí Tu tướng quân vô duyên vô cớ tinh thần lực bạo động, bởi vì không có tạo thành hậu quả nghiêm trọng, cửu điện hạ cũng không tính toán so đo, Đoạn gia có phải cố ý hay không. Mà Đoạn Văn Vũ đại tướng quân thừa dịp cửu điện hạ ngăn trở lực phá hoại của tinh thần lực, đi công kích Đoạn Sở người khế ước, cửu điện hạ cũng có thể nhìn nguy cơ nổ tan xác của Đoạn Kỳ Diệu trưởng lão mà không truy cứu.

Bất quá, không có lần sau! Tư trạch Mạc Ngươi Lai, từ này trở đi không chào đón người Đoạn gia làm khách, còn thỉnh Đoạn lão phu nhân hạn chế một chút. Nếu không, thị vệ hoàng gia sẽ coi là người xâm phạm, sinh tử chớ ý kiến!”

Áo Lợi Ngươi nói xong, dư quang quét mắt nhìn người Đoạn gia khiếp sợ ngay tại trận, lại cúi thắt lưng, không đợi Khuông Nghệ phản ứng lại, xoay người nhanh chóng rời đi.

Theo thân ảnh của Áo Lợi Ngươi biến mất ở cửa, “Oanh”, cả đại sảnh tựa như núi lửa phun trào, hoàn toàn bùng nổ.

Khuông Nghệ vẻ mặt xanh mét chuẩn bị chất vấn Đoạn Văn Vũ, hai vị cháu dâu vội vàng buông tay Quỳnh, hai mặt nhìn nhau lui về phía sau từng bước.

Quỳnh chỉ cảm thấy dưới chân dị thường nặng nề, bao nhiêu tính toán trước, khi nhìn thấy trượng phu, đưa con thê thăm, hơn nữa đau lòng vì tang nữ nhi, có điểm không thừa nhận nổi.

Bọn tiểu bối Đoạn gia đều đứng dậy, Đoạn gia đòi thứ tư trực tiếp vây bên cạnh Đoạn Chí Tu, Đoạn Á Ngạn lại không chịu nổi, mạnh mẽ nhào vào trên người Đoạn Chí Tu, liều mạng hô to: “Ba ba, ba ba, ngươi làm sao vậy?”

Đoạn Á Ngạn từ nhỏ đã được mọi người ca tụng là chiến sĩ bẩm sinh tiền đồ rộng lớn, trở nên kiêu căng ngạo nghễ, đến bây giờ mất đi hy vọng ký khế ước, chỉ có thể dựa vào gia tộc, dựa vào thuốc ngưng thần áp chế tinh thần lực bạo động, vốn đã gần biên giới sụp đổ, hiện tại chỉ có duy nhất phụ thân có thể dựa vào cũng xảy ra chuyện. Dù sao mới mười năm tuổi, hắn rốt cuộc thừa nhận không được đả kích mà gào khóc.

Đoạn Hoa nhìn Đoạn Á Ngạn thất thố, nhăn lại mi, vòng thông tin trực tiếp kết nối với phòng y tế của Đoạn gia, mệnh lệnh cho bác sĩ nhanh chóng đuổi tới đại sảnh, sau đó mệnh lệnh đệ đệ Đoạn Xa tách Đoạn Á Ngạn ra.

“Được rồi, khóc có ích lợi gì! Chờ bác sĩ lại đây kiểm tra một chút!” Đoạn Hoa lạnh giọng, một đôi mắt vô cùng rét lạnh.

Thế nhưng không có việc gì lại bạo động ở tư trạch hoàng tử, còn có hành động điên cuồng hủy diệt lúc trước của Đoạn An Vũ, ai cũng sẽ nghĩ Đoạn gia là muốn không tiếc đại giới thương tổn Đoạn Sở, hơn nữa còn có bằng chứng về hành vi của nhị bá tổ. Cửu hoàng tử không trực tiếp đem hai người vào ngục giam, đã là khoan hồng độ lượng.

Đoạn Á Ngạn cả kinh, nước mắt nhanh chóng rút xuống, cũng rốt cuộc không dám ra tiếng.

Khuông Nghệ nhìn Đoạn Hoa, cảm thấy thê lương. Đoạn gia chi thứ ba là hy vọng duy nhất của Đoạn gia hiện tại, đáng tiếc, con thứ ba Đoạn Văn Xương không ở đây, nếu không lần này đi Mạc Ngươi Lai, cho dù không thể mời được Đoạn Sở, cũng sẽ không đắc tội cửu hoàng tử.

“Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Khuông Nghệ đã bất chấp việc xấu trong nhà không thể lộ ra ngoài, dù sao Áo Lợi Ngươi vừa mới nói lúc nãy, bà cháu Hà Thái San đều đã nghe được, còn không bằng hỏi tình hình cụ thể.

Nàng cũng không tin, Đoạn Sở dám đắc tội Đoạn gia như vậy, ngay cả mặt mũi Hà Thái San tông sư cũng không chừa. Đoạn Chí Tu thậm chí vẫn là phụ thân thân sinh của Đoạn Sở, mặc kệ Đoạn Sở ở Đoạn gia như thế nào, người ở bên ngoài nhìn vào, phụ tử chính là phụ tử, cho dù đoạn tuyệt quan hệ, nếu Đoạn Sở thương tổn Đoạn Chí Tu, cũng sẽ bị thượng tằng cả Đế Ma Tư khiển trách, cũng đừng nghĩ tới có kết cục tốt ở hoàng gia.

Đoạn Văn Vũ là bị Úc Thịnh Trạch đánh trúng nên bị tinh thần lực phản phệ, bị thương không nghiêm trọng cũng không còn mặt mũi gì, lúc này nghe được câu hỏi của mẫu thân mình, rốt cuộc nhịn không được nôn ra một ngụm huyết tích tụ trong lòng.

Vừa lúc hai gã bác sĩ vội vàng đuổi tới, Khuông Nghệ cố nén lửa giận, để người ta điều trị cho hai phụ tử.

“Nhị lão gia không có việc gì, chỉ cần nhị phu nhân tinh thần lực khai thông vài ngày, là có thể khôi phục.” Bác sĩ kiểm tra cho Đoạn Văn Vũ cung kính

nói. Quỳnh nghe vậy, nhẹ nhàng thở ra đỡ lấy trọng phụ.

Người còn lại sắc mặt thập phần khó xử, xuất ra đồng lớn thuốc đứt cho Đoạn Chí Tu, lại kiểm tra rồi một hồi lâu, cuối cùng đứng dậy, sắc mặt trắng bệch hỏi bẩm: “Tam gia là tinh thần lực hoàn toàn bạo động, tuy rằng may mắn lưu lại một cái mạng, bất quá tinh thần lực đã muốn hoàn toàn hồng mất, hơn nữa gân cốt toàn thân bị phá hủy, ngay cả đứng cũng không được.”

Đó không phải là hoàn toàn biến thành phế nhân! Đoạn Á Ngan như bị sét đánh ngốc tại chỗ, ngay cả khóc cũng không được.

Quỳnh cả người run lên, con thứ, nữ nhi đều đã chết, đứa con duy nhất còn lại liền như vậy bị phế đi? Nàng không biết vì sao nghĩ tới Đoạn Sở, từng bị mọi người coi là thiếu gia phế vật, hiện tại lại thành người khế ước cao cao tại thượng. Thật sự là rất châm chọc!

Nhưng những người khác đối với Đoạn gia chỉ thứ hai bất mãn, mặt lại lộ vẻ kinh hãi, Đoạn Hàm Lôi mềm lòng nhất trốn vào trong lòng mẫu thân.

“Thật sự một chút biện pháp đều không có?” Khuông Nghệ hỏi xong, xin giúp đỡ nhìn về phía Hà Thái San. Dưới loại tình huống này, đại sư làm ra ra thuốc ngưng thần loại A, nói không chừng còn có hy vọng. “Thái San, có thể hay không, mời người hỗ trợ nhìn xem?”

Hà Thái San vẻ mặt ôn hòa gật đầu, thậm chí vô cùng thân thiết vỗ vỗ bả vai Khuông Nghệ trấn an: “Đừng lo lắng, ta nhất định sẽ cố hết sức.”

Nàng thẳng đứng dậy, được Hà Dược Bản đỡ đi lên phía trước. Nàng cũng là người khế ước, tinh thần lực chỉ cần thoáng tìm hiểu, có thể nhìn ra tình huống của Đoạn Chí Tu, tiến lên cũng bất quá là vì cẩn thận.

Chính là một lát, Hà Thái San liền sắc mặt ngưng trọng tiêu sái trở về, đối với Khuông Nghệ lắc lắc đầu: “Thương thế trên thân thể ta có thể nghĩ biện pháp, nhiều nhất nửa năm hẳn có thể xuống giường, tinh thần lực tuần hoàn đã tan vỡ, ta cũng không có biện pháp.”

Đoạn Á Ngan lập tức yếu đuối ngã trên mặt đất, bị hai đường huynh nâng dậy ngồi trở lại ghế.

Quỳnh sắc mặt liên tiếp đổi đổi, bỗng nhiên xoay người, ôm lấy Đoạn Văn Vũ lớn tiếng chất vấn: “Không, điều đó không có khả năng! Chí Tu rốt cuộc như thế nào lại bị tinh thần lực bạo động, có phải do Đoạn Sở, có phải Đoạn Sở muốn vì mẫu thân cùng cậu hấn báo thù, rốt cuộc hấn làm cái gì?”

Nữ tử thê lương quá to, cơ hồ đâm xuyên qua màng nhĩ mọi người.

Đoạn Văn Vũ đối với Đoạn Chí Tu bị thương trong lòng sớm đã có chuẩn bị, trong lòng đều là làm sao thuyết phục việc của Đoạn Sở. Nghe được thê tử chất vấn, hấn nhất thời thẹn quá thành giận. Nếu không phải đứa con phế vật này, hấn thế nào có thể hoàn toàn đắc tội cửu hoàng tử, thậm chí ngay cả nói cũng chưa nói xong đã bị đuổi ra ngoài Mạc Ngươi Lai.

“Ngươi còn nói, ta cùng cửu hoàng tử, Tiểu thất đang nói chuyện, bởi vì Tiểu thất nói chính hấn không có khả năng giúp được, ta liền đề nghị cùng Hà Thái San liên lạc, ai biết còn chưa nói xong, Chí Tu đột nhiên liền tinh thần lực bạo động.” Đoạn Văn Vũ hận tới ngửa rằng: “Ta thấy cửu hoàng tử còn trong đại sảnh, đã nghĩ trước tiên mang Tiểu thất về đây, đến lúc đó giáp mặt nói chuyện cũng giống nhau. Ai biết hấn thế nhưng triệu hồi ra cơ giáp, ta chỉ là bản năng lo lắng, đồng dạng xuất ra cơ giáp, kết quả ngươi xem, cửu hoàng tử giận dữ liền đem chúng ta đuổi đi!”

Khuông Nghệ thân thể nhoáng lên một cái, ngã ngồi lại trên ghế. Khó trách cửu hoàng tử tức giận, thừa dịp hấn vô lực bảo hộ, ý đồ cướp lấy người khế ước của hấn. Áo Lợi Ngươi trong lời nói thật đúng là có ý tứ như vậy, nếu không phải cửu hoàng tử nể mặt Đoạn Sở cùng Đoạn Kỳ Diệu, hôm nay hai phụ tử này đừng nghĩ trở lại, chỉ biết sẽ giống như Đoạn An vũ bị đưa vào nhà giam hoàng gia.

“Vậy hiện tại làm sao bây giờ? Đoạn Sở nếu không đồng ý, Đoạn Kỳ Diệu trưởng lão, sợ là một chút cơ hội cũng đều không có.” Hà Dược Bản không thêm che dấu làm tăng thêm sự lo lắng, truyền vào lỗ tai người Đoạn gia đang khiếp sợ, cũng bùng tinh thần trí bọn họ.

Hà Thái San tán dương nhìn về phía trưởng tôn, trong lòng bắt đầu tính toán. Dựa theo tình huống hiện tại, chỉ sợ thật sự phải thông tri hội nguyên lão mới được. Nàng vốn nghĩ đến, bệ hạ đã biết, vương hậu cũng tới Mạc Ngươi Lai, hấn là không thành vấn đề mới đúng.

Khuông Nghệ cả đời đã trải qua không biết bao nhiêu biến cố, lúc này nghe được lời nói của Hà Dược Bản, lập tức tỉnh ngộ. Chỉ cần trọng phụ không có việc gì, chờ con thứ ba Đoạn Văn Xương thành công tiến giai, vinh quang của Đoạn gia sẽ có thể truyền thừa xuống, căn bản không cần lo lắng. Về phần chỉ thứ hai gây họa, bọn họ vốn không nên trông cậy vào mới đúng.

“Ta tự mình tìm cửu điện hạ cùng Đoạn Sở. . . . .”

Khuông Nghệ còn chưa nói hết, trong đại sảnh bỗng nhiên truyền đến tiếng chuông dồn dập, đánh gãy lời của nàng.

“Lão phu nhân, đại tướng quân, phi hành khí của vương hậu tới.”

Khuông Nghệ chấn động, Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh đều lộ ra vẻ kinh hoàng, bọn tiểu bối Đoạn gia cũng nghĩ đến vương hậu là tới răn dạy, cảm thấy càng hận chỉ thứ hai làm việc lỗ mãng, chỉ biết mang đến phiền toái.

Hà Thái San lại lộ ra mỉm cười, hơn nữa Hà Dược Bản tiến đến bên tai nàng nói gì đó, lại chấp nhận gật gật đầu, đối với Khuông Nghệ nói: “Vương hậu đích thân tới, chúng ta đều nghênh đón đi, đừng lo lắng, hấn là chuyện tốt!”

Khuông Nghệ vừa nghe, liền biết ý tứ của Hà Thái San, không khỏi lộ ra một tia mong mỏi, vội vã mang theo người Đoạn gia, cùng với bà cháu Hà Thái San, cùng nhau nghênh đón ở cửa.

Đã thấy bên ngoài vài cái phi hành khí cao ngất đang đứng, thậm chí thoát nhìn còn có điểm quen mắt. Đương nhiên, thấy được rõ nhất là một phi hành khí thập phần xa hoa cao quý, có dấu hiệu hoàng gia.

Nhìn thấy cửa thành mở ra, vương hậu Lộ Dịch Toa được thị vệ hoàng gia vây quanh, đi từng bước xuống. Máy phi hành khí khác cũng có người đi xuống, thế nhưng lại là Biên Ý hội trưởng nghiệp đoàn nhà bào chế thuốc, Ba Đồn trưởng lão nghiệp đoàn người khế ước cùng Tổng Hoài hội trưởng nghiệp đoàn chiến sĩ.

Hà Thái San không biết vì sao, trong lòng ần ần bất an.

Hà Dược Bản cũng mặt mày hớn hờ, tâm tình kích động. Chỉ cần Đoàn Sở phối hợp, tổ mẫu khẳng định có thể tinh luyện thành công, nếu thật sự có thể ức chế tinh thần lực bạo động của chiến sĩ cấp 9, Úc Khải Phong bộ hạ nhất định sẽ cảm kích, dựa vào Hà gia, tương lai cứu hoàng tử thăng lên cấp 9, cũng hoàn toàn không cần lo lắng. Đến lúc đó, hẳn căn bản không cần lo lắng cứu hoàng tử sẽ cự tuyệt hẳn. Chiến sĩ theo đuổi người khế ước, lúc đó chẳng phải vì trấn an tinh thần lực, mới không thể không đồng ý kết làm bạn sao?

Khuông Nghệ thấy thế, trong lòng biết vương hậu khẳng định là vì vấn đề công hiệu của lá trà, nhất thời cảm thấy buồn lòng.

Lộ Dịch Toa lại thủy chung vẫn duy trì tươi cười tao nhã nhậm lịch sự, đối với nữ thị vệ bên người gật đầu, đem một cái cái hộp nhỏ đặt vào trong tay nàng.

Nữ quan đi lên phía trước một bước, đưa cái hộp trong tay cho Hà Thái San về mặt khó hiểu.

“Tổng sư các hạ (đây là xưng hô tôn kính, các hạ nghĩa là ngài). Tinh thần lực bạo động của chiến sĩ cấp 9, nghìn năm qua đều không người có thể giải quyết. Đây vẫn luôn là tai họa ngầm lớn nhất của chiến sĩ ở Cấp Ngồi tinh hệ, cũng là việc được coi trọng nhất của nghiệp đoàn người khế ước cùng nghiệp đoàn chế thuốc cho tới nay. Đề nghị lúc trước của người, nếu có thể thành, chính là tạo phúc cho tất cả chiến sĩ. Đoàn Sở tuy cùng Đoàn gia đoạn tuyệt quan hệ, bất quá vì tai họa ngầm của chiến sĩ cấp 9 mà xuất ra một phần năng lực, hẳn cũng nguyện ý.” Lộ Dịch Toa ôn nhu nói.

Hà Thái San thần sắc khẽ động: “Nói như vậy, Đoàn Sở là nguyện ý trợ giúp chúng ta tinh luyện bánh kẹo?”

Tổng Hoài hội trưởng nhân tình sáng lên, Biên Ý cùng Ba Đồn lại hai mặt nhìn nhau, ánh mắt nhìn về phía Hà Thái San trở nên quái dị.

Lộ Dịch Toa đương nhiên gật đầu: “Đó là đương nhiên, Đoàn Sở tuy nói từ nhỏ ở Đoàn gia, ai, này cũng không nhắc lại, chẳng sợ vừa rồi xảy ra chuyện như vậy, Đoàn Sở vẫn lấy đại cục làm trọng.”

Hà Thái San nở nụ cười, người Đoàn gia sắc mặt lại đều giống nhau, bất quá rốt cuộc cũng là cảm kích Đoàn Sở rộng lượng.

Lộ Dịch Toa đối với phản ứng của mọi người thực vừa lòng, ngón tay điểm điểm cái hộp.

Hà Thái San mới vừa mở ra, một cái băng ghi hình xuất hiện ở trước mặt mọi người, không khỏi sửng sốt, bản năng cảm thấy được không ổn.

Biên Ý cùng Ba Đồn cũng có chút đăm chiêu nhìn qua.

Lộ Dịch Toa cười khẽ giải thích: “Tổng sư các hạ hẳn là cũng biết, Đoàn Sở mới nhập học học viện người khế ước hai tháng, tuy rằng may mắn chế tạo ra bánh kẹo có công hiệu ngưng thần khai thông, nhưng ngay cả tài liệu chế thuốc cũng chưa nhận thức được toàn bộ. Cho nên, trọng trách tinh luyện được như vậy, cũng chỉ có thể để cho tổng sư hao tâm tốn trí. Hẳn có thể làm, chính là đem tất cả công đoạn chế tác bánh kẹo nhất nhất ghi hình rồi vô tư công hiến. Dù sao loại nguyên liệu lá trà này, trong tay Thịnh Trạch cùng những người khác, đều là lấy từ trái đất.”

Hà Thái San còn có thể bảo trì bình tĩnh, Hà Dược Bản ở một bên đã cứng cả người lại.

Bất quá Lộ Dịch Toa cũng không để ý biểu tình của bà cháu Hà gia, chỉ nghiêng đầu nhìn về một bên, nói: “Biên Ý hội trưởng, Ba Đồn trưởng lão, các người xem? Đoàn Sở cũng chỉ có thể hỗ trợ này đó.”

Ba Đồn đồng ý gật đầu, đầy thâm ý nhìn về phía Hà Thái San, râu đầu run rẩy run run.

Biên Ý lại trực tiếp: “Đích xác, Đoàn Sở ngay cả nhập môn chế thuốc cũng không tính, bánh kẹo bên trong trừ bỏ lá trà, mặt khác đều là thực vật, tài liệu lá trà lại là giống nhau, bằng lòng đem quá trình chế tác công hiến, hiệp hội nhà bào chế thuốc chúng ta sẽ không keo kiệt, để cho ta đem quyền hạn phòng tư liệu trung tâm của hiệp hội chế thuốc mở ra cho hẳn, coi như là hồi báo một phần.”

Hắn nói xong, nhìn về phía Hà Thái San: “Tổng sư ngài, nếu chế tạo ra bánh kẹo không có công hiệu ngưng thần khai thông, chỉ sợ cũng là vấn đề tinh thần lực tính chất đặc biệt của cá nhân, đến lúc đó liên tới Nguyên Cẩm Đường chọn mua, hẳn là cũng không thành vấn đề.”

Tổng Hoài hội trưởng nghiệp đoàn chiến sĩ liên tục gật đầu, khẩn cầu đối với Hà Thái San nói: “Không tôi không tôi, nếu tổng sư ngài cần mua bánh kẹo, nghiệp đoàn chiến sĩ chúng ta kì trân dị bảo cũng không ít, đến lúc đó công hiến ra là được, dù sao không cần đắc tội Đoàn Sở người khế ước là tốt rồi.”

Hà Dược Bản chỉ cảm thấy yết hầu phát ngọt, trước mắt từng trận vũng vũng, lại phải cung kính đưa tiễn vương hậu cùng vài vị trưởng giả. Ngón tay thật sâu đâm vào lòng bàn tay, tuyệt vọng cùng xấu hổ lại làm cho hắn xấu hổ vô cùng. Hắn mới nhớ tới, nếu lần này là vương hậu tự mình làm, không phải thuyết minh cứu hoàng tử cũng biết hắn tính kế. Ở trong lòng cứu hoàng tử, Hà Dược Bản hẳn, chỉ sợ giống như tiểu nhân xấu xa âm hiểm đi?

Hà Thái San tức giận đến mức đầu nhanh điên rồi, từ khi trở thành tông sư, vẫn là lần đầu tiên bị bề mặt trước nhiều người như vậy. Nàng cũng không phải ngốc tử, chẳng lẽ còn nhìn không ra, Ba Đồn cùng Biên Ý biểu tình đó, rõ ràng là nhìn thấu tâm kế của nàng. Hiện tại chỗ tốt, thanh danh đều bị Đoạn Sở đoạt đi, nàng lại phải tinh luyện ra bánh kẹo có công hiệu đối với chiến sĩ cấp 9 bạo động, nếu không, thanh danh tông sư của nàng sẽ bị hao tổn thật lớn.

Mất thấy đám người Lộ Dịch Toa rời đi, Hà Thái San sắc mặt hoàn toàn giữ được, nắm chặt hòm vừa muốn nói cái gì, Khuông Nghệ còn không biết nặng nhẹ nói: “Thái San, thật tốt quá, Kì Diệu thật sự có thể vượt qua. . . .”

Tháng Một 31, 2016

82

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Chương 82

Một màn ở cửa tòa thành Đoạn gia, Đoạn Sở rất nhanh được Lộ Dịch Toa cho biết, mà cùng với tin tức này, là lời cảm tạ của Biên Ý hội trưởng cùng Ba Đồn trưởng lão.

Đoạn Sở đang đùa đùa với hai Từ Tinh thú, nhất thời cười đến vui vẻ. Nghĩ tới Hà Thái San không nhận được lợi ích, lại phải nhận lấy vấn đề khó giải quyết từ ngàn năm trước, đối tượng lại là chiến sĩ cấp 9 không thể đắc tội, Đoạn Sở liền cảm thấy thả được một ngụm ác khí.

“Cao hứng như vậy?” Tiếng nói trầm thấp thuần hậu của Úc Thịnh Trạch vang lên bên tai, ghé mềm đồng thời lún xuống một chút, một cánh tay thon dài đem hai Từ Tinh thú trong lòng hắn đặt trên mặt đất.

Thân thể nam nhân bởi vì nghiêng qua xoay người, cơ hồ đem Đoạn Sở toàn bộ bao phủ.

Đoạn Sở mím môi, thân thể không khống chế được muốn di chuyển, nghiêng đầu nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, cố hết sức bình tĩnh đem tin tức nói thẳng ra, cuối cùng có điểm kỳ quái hỏi: “Hà Thái San tông sư địa vị đã rất cao, cho dù là trà tinh luyện có hiệu quả ngưng thần khai thông hữu dụng với chiến sĩ, cũng vô pháp thay thế được tinh thần khai thông của người khế ước, lại càng không thể dao động địa vị của nàng. Nàng làm như vậy, tựa hồ có điểm nóng vội?”

“Hà Thái San tông sư đưa ra phương thức luyện huyết khí thú huyết sôi sục, cũng bởi vậy thành công thay đổi thuốc ngưng thần loại A dành cho chiến sĩ ngoài cấp 7, cuối cùng đạt được tôn xưng nhà chế thuốc tông sư. Cho nên, bản thân nàng càng để ý tới tinh thần lực bạo động của chiến sĩ cấp 9 hơn so với người khác. Hơn nữa,” Úc Thịnh Trạch thần sắc tối tăm, ngồi ngay ngắn nhìn về phía Đoạn Sở: “Người lúc trước ở khóa thực tiễn, học viện chiến sĩ an bài sắp xếp Mông Gia Nghị trở thành người đi theo bảo vệ người, là do Hà Dược Bản đề nghị.”

Đoạn Sở biến sắc, bỗng nhiên hiểu được tính toán của Hà Thái San. Không chỉ ham muốn có được thuốc ngưng thần khai thông, quan trọng nhất vẫn là vì trường tồn của nàng Hà Dược Bản.

Một khi hắn không còn ưu thế độc nhất vô nhị chế tác bánh kẹo, mà Hà Thái San có năng lực thành công ức chế tinh thần lực bạo động của chiến sĩ cấp 9, cho dù là bộ hạ Úc Khải Phong, chỉ sợ cũng sẽ bắt ép Úc Thịnh Trạch chọn Hà Dược Bản làm bầu bạn.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở giận tái mặt, thử cảm tay hắn: “Tiểu Sở, chuyện này ta sẽ xử lý.”

Đoạn Sở nhếch mi, bỗng nhiên nở nụ cười: “Không cần, người cái gì cũng không làm, mới tốt.”

Hà Dược Bản tâm tâm niệm niệm chính là muốn tiếp cận Úc Thịnh Trạch, Đoạn Sở lại cảm thấy, Úc Thịnh Trạch căn bản không cần phải vì một người mà tác động tới nửa điểm tâm tư, vô luận là chán ghét hay khinh thường, cũng không cần phải phúc đáp lại cho Hà Dược Bản!

“Hảo!” Úc Thịnh Trạch trong mắt hiện lên khó hiểu, bất quá vẫn là không phản đối. Chỉ cần không gây ảnh hưởng tới an toàn, Đoạn Sở làm cái gì hắn cũng ủng hộ.

Đoạn Sở ánh mắt lóe lóe, thái độ đương nhiên của Úc Thịnh Trạch, càng làm hắn cảm thấy quyết định này là đúng.

“Vậy thuốc trừ khử trong tay Mông Gia Nghị, là do Đoạn An Vũ đưa sao? Nàng từ nơi nào lấy được?” Đoạn Sở dời đi lực chú ý, cũng rút lại tay bị nắm.

Bọn họ rất nhanh sẽ trở về trái đất, nhưng một màn tội ác mưu sát hắn lúc trước, không có tới nửa điểm tin tức. Thuốc trừ khử trong tay Mông Gia Nghị, nói không chừng chính là manh mối.

Úc Thịnh Trạch nghe được thuốc trừ khử, sắc mặt cũng trở nên không tốt: “Tức Thiên đã điều tra qua, bình thuốc kia, là Mông Gia Nghị tự mình chuẩn

bị bắt quá Đoạn An Vũ cũng biết. Nhưng nàng cũng không biết đó là thuốc trừ khử. Đoạn An Vũ không phải muốn uy hiếp tính mạng của người, mà là muốn người vì Đoạn Á Ngạn chế tác bánh kẹo.”

Đoạn Sở vừa nghe, chỉ biết người ở trung gian đổi thuốc, mới là người chân chính đối với hắn nổi lên sát tâm.

“Người đổi thuốc, một chút manh mối cũng không có sao? Thuốc trừ khử là cấm được, dễ dàng có được như vậy?” Đoạn Sở nhìn lại mi.

“Thuốc trừ khử tuy rằng là cấm được, nhưng gia tộc lớn vẫn có thể cất giữ.” Úc Thịnh Trạch thấp giọng: “Có cơ hội đổi trừ bỏ Đoạn An Vũ, còn có đường bác của người Đoạn An Đồng, cũng chính là em dâu của đại hoàng tẩu, cũng là người của Hà Thái San tông sư.”

Đoạn Sở hít một hơi thật sâu, người Hà gia sở dĩ có thể loại trừ trước tiên, nghĩ cũng biết là vì có hắn chiếm cứ vị trí người kế ước của Úc Thịnh Trạch, mới là có lợi đối với Hà Dược Bản, cho dù Hà gia cũng là nơi có hi vọng đạt được cấm được nhất.

Trượng phu của Đoạn An Đồng là người Đỗ gia, vì đại hoàng tử Úc Hồng Trì? Đoạn Sở không khỏi nhớ tới bên ngoại Lục gia của đại hoàng tử. Lục Tân Quan cũng là người có tinh thần lực xứng đôi với Úc Thịnh Trạch, hơn nữa lúc trước tin tức về Trữ Khang Trì cũng là Mạch Duy tiết lộ cho Vệ Thư Lan, mà Vệ Thư Lan cùng Lục Tân Quân là bạn tốt. Như vậy thoát nhìn, có động cơ nhất, liền biến thành người bên cạnh Úc Hồng Trì.

“Thịnh Trạch, nếu ta xảy ra chuyện. . . .” Đoạn Sở còn chưa nói hết, đã bị Úc Thịnh Trạch trừng mắt dọa trở về. Hắn không khỏi ửng đỏ hai má, nhẹ giọng giải thích: “Ta là nói, ngày đó ở văn phòng viện trưởng của Hà Thái San tông sư, bọn họ nhắc tới vài người cùng người tinh thần lực xứng đôi, còn có Lục gia Lục Tân Quân, cùng với họ hàng xa của Tề gia.”

Đoạn Sở tuy rằng cảm thấy được, Úc Hồng Trì thoát nhìn cũng không kiêng kị đệ đệ chính mình, thậm chí mãi đến khi tin tức hắn chế tác bánh kẹo truyền ra, Úc Hồng Trì vẫn không thỏa mãn với người kế ước giá trị tinh thần lực thấp của đệ đệ. Nhưng thể tử của hắn, bên nhà vợ của hắn, cũng sẽ có tâm tư này.

Trong mắt Úc Thịnh Trạch hiện lên một tia hàn ý, tay vỗ vỗ bả vai Đoạn Sở: “Đừng lo lắng, tất cả người có hiềm nghi, ta sẽ nhất nhất điều tra rõ ràng.”

Thừa dịp hắn rời xa Đế Ma Tur, có ý đồ động thủ với Đoạn Sở, người trung gian ở học viện người kế ước, học viện chiến sĩ, cũng chỉ có thể là vài vị hảo ca ca của hắn, mới có tài năng lớn như vậy.

Đoạn Sở gật gật đầu, trong lòng càng thêm rối rắm. Tựa hồ sau khi về nhà, vấn đề cần lo lắng càng nhiều. Còn có Đằng Lương Tuấn, hắn thủy chung cảm thấy, Đằng Lương Tuấn đem “Hắn” để lại Tư Đặc Lạp, là chuyện rất kì quái. Là bị người diệt khẩu sao?

Đoạn Sở bỗng nhiên thẳng đứng dậy, nhìn Úc Thịnh Trạch hỏi: “Người đi Tư Đặc Lạp tinh cầu, biết những người đó vì cái gì lại muốn có thân thể Trữ Khang Trì không?”

Úc Thịnh Trạch thân thể cứng đờ, bỗng nhiên cảm thấy khó có thể mở miệng. Bất quá, hắn thủy chung không có thói quen giấu diếm Đoạn Sở, khàn khàn trả lời: “Bọn họ, hắn là muốn phục chế Trữ Khang Trì.”

Đoạn Sở kinh hãi tròn to mắt, cả người giống như bị ngấm vào hàn băng.

Úc Thịnh Trạch thấy thế, vội vàng đem Đoạn Sở ôm vào lòng trấn an.

“Tiểu Sở, Tiểu Sở người thế nào?” Úc Thịnh Trạch bắt đầu hỏi hặn, hắn thà rằng vi phạm nguyên tắc mà giấu diếm chân tướng.

“Thịnh Trạch.” Đoạn Sở rúc vào lòng Úc Thịnh Trạch buồn bã nói: “Bọn họ là muốn chế tạo một người kế ước có tinh thần lực thực thể hóa sao? Quân bộ lúc trước, cũng là lo lắng cái này?”

Phục chế người bị cấm ở trái đất, Đoạn Sở cho dù trong lòng rõ ràng, chẳng sợ phục chế một người giống như hắn, cũng bất quá chỉ là ngoại hình giống nhau, hiệu ứng tương tự với song bào thai, bất quá chênh lệch về thời gian, rồi lại giống với phụ tử truyền thừa. Chính là, Đoạn Sở vẫn không tiếp thụ được, thân thể hắn sau đó, xuất hiện một cái giống nhau như đúc, ngay cả gen cũng hoàn toàn tương tự “Trữ Khang Trì”. Kia không phải hắn, tuyệt đối không phải hắn!

Úc Thịnh Trạch gắt gao ôm Đoạn Sở, thấp giọng khẳng định nói: “Không phải, phục chế ở Cấp Ngồi tinh hệ là bị cấm. Hơn nữa, người phục chế đều không có tinh thần lực, chính là phục chế một cái xác. Nếu không người cho là, chiến sĩ cấp 10 khai quốc đế quân của Đế Ma Tur, thánh quân cùng nhà chế thuốc tông sư Nguyên Cẩm Đường, chỉ sợ đã sớm bị phục chế ra vô số.”

Đoạn Sở thật mạnh phun ra một hơi, ngẩng đầu nhìn Úc Thịnh Trạch, trong mắt còn lộ ra vài phần bất an.

“Vi sao lại không có tinh thần lực?” Đoạn Sở xác nhận. Hắn không biết kỹ thuật phục chế ở trái đất cùng Cấp Ngồi tinh hệ cũng giống nhau, nếu quả thực không có tinh thần lực, những người đó, vì cái gì phải hao phí tinh lực thật lớn để giành được thân thể “Hắn”.

Giờ khắc này, Úc Thịnh Trạch quên những lời Đoạn Sở từng nói, một tay nhẹ nhàng xoa má Đoạn Sở, thanh âm mềm nhẹ vô cùng, sợ kinh hách đến Đoạn Sở mà trả lời: “Điểm này ai cũng không biết, chính là người một khi chết đi, tinh thần lực sẽ tiêu tán. Mà gen bên trong thân thể người, cũng không chứa tinh thần lực. Nếu không, chúng ta cũng không cần lo lắng chiến sĩ cùng người kế ước mất cân bằng, không phải sao?”

Đoạn Sở nghĩ đến linh hồn cùng tinh thần lực có quan hệ phụ thuộc, gật gật đầu lại khó hiểu hỏi: “Vậy người bắt cóc Mạch Duy, vì sao lại muốn phục chế Trữ Khang Trì?”

Nếu phục chế cũng không có tinh thần lực, chỉ cần thân xác bên ngoài của Trữ Khang Trí làm cái gì? Đoạn Sở tuy hỏi ra miệng, rồi lại bản năng không muốn biết đáp án. Quan tài thủy tinh từng bị vứt bỏ ở Tư Đặc Lập tinh cầu, người mong muốn có được cái xác Trữ Khang Trí, còn có thể có ai?

Úc Thịnh Trạch thần sắc đổi đổi, dùng một loại ngữ khí ôn nhu trước nay chưa từng có nói: “Tiểu Sở, đáp án này, ta về sau nói cho ngươi, được không?”

Đoạn Sở nhìn chăm chú vào Úc Thịnh Trạch, gật gật đầu, ngoài ý muốn lại nằm úp sấp quay về bả vai Úc Thịnh Trạch, nhắm mắt lại: “Hào, ngươi chừng nào cảm thấy được thích hợp, lại nói cho ta biết.”

Úc Thịnh Trạch nhẹ nhàng thở ra, chỉ nghĩ rằng Đoạn Sở kỳ quái thỏa hiệp, là vì người phục chế không có tinh thần lực, nên hoàn toàn thả lỏng.

Vài ngày sau, Úc Thịnh Trạch ngoại trừ mệnh lệnh cho tâm phúc của mình kể lại hướng điều tra được trong lúc Đoạn Sở một mình một người ở Đế Ma Tư, thì luôn cả ngày dính lấy Đoạn Sở, cùng Đoạn Sở huấn luyện cơ giáp, thấy Đoạn Sở đều phi thường bình thường, toàn bộ lực chú ý đều ở trên lá trà cùng cơ giáp, mới hoàn toàn yên lòng.

Bất quá, theo xâm nhập điều tra của Áo Lợi Ngươi, tâm tình Úc Thịnh Trạch ngược lại trở nên không tốt. Sau ngày điều tra được, Úc Thịnh Trạch sáng sớm đưa Đoạn Sở tới học viện người khế ước liền đi vào hoàng cung. Đêm đó, chỉ có một mình Áo Lợi Ngươi trở về Mạc Ngươi Lai.

Đoạn Sở cảm thấy kinh ngạc, nhìn Áo Lợi Ngươi hỏi: “Thịnh Trạch lại đi nhận nhiệm vụ sao?”

Mấy ngày này, Úc Thịnh Trạch ngẫu nhiên cũng sẽ ra ngoài Đế Ma Tư tinh cầu, bất quá sẽ trước tiên báo cho Đoạn Sở biết. Mà đây vẫn là lần đầu tiên, Úc Thịnh Trạch không thông báo trong vòng thông tin, cùng không trở về Mạc Ngươi Lai.

Áo Lợi Ngươi vội vàng lắc đầu, sắc mặt không phải tốt lắm, bất quá vẫn là cung kính trả lời: “Đoạn Sở các hạ, cửu điện hạ ở hoàng cung. Hắn muốn ta truyền lại, chiến hạm đường dài của quân bộ đã chuẩn bị tốt, lúc trước trong học viện người khế ước đã dặn dò, đem chương trình học mỗi ngày toàn bộ ghi hình lại truyền vào mạng lưới tinh vực của ngài. Ngài tốt nhất hôm nay liền chuẩn bị tốt, sáng mai hắn từ hoàng cung trở về sẽ đưa người lên chiến hạm.”

Đoạn Sở lập tức liền lơ mơ, đi xa, chiến hạm?

“Ngươi là nói, chúng ta phải xuất phát đi trái đất?” Đoạn Sở lấy lại tinh thần, vội vàng hỏi. “Vậy Thịnh Trạch đâu, hắn sao không trở lại?”

Này thật sự rất ngoài ý muốn, thế cho nên Đoạn Sở căn bản phản ứng không kịp. Nghĩ thầm hắn là trực tiếp tìm Úc Thịnh Trạch xác nhận, hắn cúi đầu đã nghĩ muốn dùng vòng thông tin.

“Khụ khụ,” Áo Lợi Ngươi ho nhẹ nhắc nhở: “Đoạn Sở các hạ, cửu điện hạ hiện tại, không thích hợp kết nối trò chuyện.”

Đoạn Sở kinh ngạc khó hiểu nhìn về phía Áo Lợi Ngươi, chỉ thấy Áo Lợi Ngươi khóe miệng run rẩy trả lời: “Hắn cùng đại hoàng tử có việc trao đổi. Ngài yên tâm, sáng mai, cửu điện hạ nhất định sẽ trở về đón ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Chương 83

Bởi vì thỉnh linh xảy ra việc sắp xếp đi tới trái đất, hơn nữa Úc Thịnh Trạch làm việc khác thường, Đoạn Sở cả đêm cũng không thể ngủ ngon.

Ngày hôm sau, bên ngoài vẫn là một mảnh mông lung, Đoạn Sở liền rời khỏi giường, đơn giản rửa mặt rồi đi xuống lầu, lại bị nam tử trầm mặc tĩnh tọa trong đại sảnh làm kinh ngạc một chút.

“Thịnh Trạch?”

Nam tử quay đầu lại, quả nhiên, là Úc Thịnh Trạch ngày hôm qua ngủ lại hoàng cung.

“Thịnh Trạch, ngươi không sao chứ?” Đoạn Sở chần chờ hỏi. Úc Thịnh Trạch tuy rằng bề ngoài không nhìn ra cái gì, Đoạn Sở lại bản năng cảm thấy được, Úc Thịnh Trạch tựa hồ đã mệt chết được.

Úc Thịnh Trạch từ trên ghế đứng dậy, thân thiết đánh giá Đoạn Sở, cuối cùng ánh mắt dừng ở đáy mắt đen của thanh niên, không tiếng động thở dài.

“Ta không sao.” Úc Thịnh Trạch nói xong, đi đến bên người Đoạn Sở, vươn một bàn tay giữ chặt hắn, hỏi: “Ngươi cả đêm không ngủ?”

Đoạn Sở có điểm chốt dạ gật đầu, đang nghĩ muốn hỏi vì sao lại an bài đi trái đất vội như vậy, ánh mắt đã bị mu bàn tay xanh tím của Úc Thịnh Trạch hấp dẫn.

“Tay người?” Đoạn Sở giật mình nhìn chăm chăm vào tay của Úc Thịnh Trạch, bỗng nhiên nhanh chóng nghĩ ra, bất khả tư nghị hỏi: “Người cùng đại hoàng tử, đánh nhau? Dùng tay?”

“Khụ”, Úc Thịnh Trạch trên mặt lộ ra một tia ảo não, bất quá vẫn là thành thực gật đầu: “Cũng không phải đánh nhau, chỉ là có chút việc, cần dùng phương thức của chiến sĩ giải quyết.”

Đoạn Sở nhất thời nhớ tới bộ dáng quái dị của Áo Lợi Người hôm qua, khoe miệng không khỏi run rẩy. Bất quá, hắn cũng không có hỏi, chủ động dời đi chủ đề: “Lần này đi trái đất, sao lại đột ngột như vậy?”

Úc Thịnh Trạch nhẹ nhàng thở ra, trầm giọng trả lời: “Vốn là từ từ, nhưng mấy ngày hôm trước, sau khi người ngừng cung cấp bánh kẹo cho Nguyên Cẩm Đường, nghiệp đoàn chiến sĩ tạo không ít áp lực cho quân bộ. Hơn nữa Bồ Lỗ Tư đại tướng quân ở trái đất truyền đến tin tức, ở hệ ngân hà phát hiện tung tích của chiến hạm vũ trụ Tập Na tinh hệ, hoài nghi bọn họ cũng chú ý tới trái đất.”

Đoạn Sở cảm thấy căng thẳng, Tập Na tinh hệ cùng Cấp Ngồi tinh hệ là hai siêu tinh hệ giống nhau, bất đồng chính là, ở Cấp Ngồi tinh hệ có Đế Ma Tư là đế quốc, còn Tập Na tinh hệ là liên minh tinh cầu, cầm quyền là chín gia tộc lớn nhất, bởi vậy tinh cầu này đối ngoại cũng không thống nhất. Mà người Tập Na cũng có phân biệt người thức tinh cùng người thường, thậm chí thuốc dẫn ban đầu, chính là do người Tập Na tinh hệ phát minh, cũng mang theo thuốc cấm du nhập vào Cấp Ngồi tinh hệ.

Mà Đoạn Sở khẩn trương còn là bởi vì, Cấp Ngồi tinh hệ cùng Tập Na tinh hệ bởi vì tranh đoạt tinh cầu mà từ trước đến giờ không hợp nhau, biên cảnh cũng có khi xung đột. Đoạn Sở tuyệt không hy vọng hai tinh hệ này tranh đấu ở trên trái đất, trái đất mới tiếp nhận văn minh vũ trụ, trước mắt không thừa nhận được lực phá hoại lớn như chiến tranh tinh cầu.

“Vậy sẽ không ảnh hưởng tới hành trình lần này của chúng ta chứ?” Đoạn Sở có điểm lo lắng hỏi. Úc Thịnh Trạch đệ trình đơn xin phép, là vì hộ tống chiến hạm vận tải, Úc Thịnh Trạch làm hoàng tử, chỉ sợ không thích hợp bại lộ trước mắt Tập Na tinh hệ.

“Sẽ không.” Úc Thịnh Trạch lắc lắc đầu, bằng không hắn cũng sẽ không tự mình đánh nhau, đương nhiên, cũng có nguyên nhân khác.

Đoạn Sở nhẹ nhàng thở ra, trở về trái đất tâm liền càng cấp bách. Hỏi rõ ràng Úc Thịnh Trạch đều an bài tốt lúc sau, hắn vội vàng ném qua bữa sáng, lại đi tới phòng gieo trồng, đem các loại cây được tinh thần lực nuôi dưỡng di dời tới không gian trà son. Đây cũng là sau khi hắn biết được Úc Thịnh Trạch đệ trình đơn xin phép đi trái đất, liền thử làm.

“Bạch Bạch cùng Đoàn Tử, ta cũng có thể mang đi sao?” Đoạn Sở nhìn hai Tử Tinh thú đang vui vẻ chơi bên chân. Chúng nó tiến hóa chỉ còn kém một bước, nếu để bọn nó lưu lại, ắt phải ngưng trệ việc tiến hóa, nhưng nếu không lưu lại, lúc này Úc Thịnh Trạch chính là đi làm nhiệm vụ của quân bộ, mang theo súng vật, thấy thế nào cũng không nhìn được.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở hận không thể đem cái gì cũng đóng gói, bỗng nhiên ôm cổ Đoạn Sở, chống lại tầm mắt mờ mịt khó hiểu của thanh niên, thần sắc không thay đổi trả lời: “Đương nhiên, người có thể đều mang đi. Hơn nữa Phổ Lô Tư sẽ chờ ở trạm không gian Y Duy Tát, đến lúc đó giao hai Tử Tinh thú cho hắn trông giữ, người không cần lo lắng.”

Đoạn Sở không nghĩ tới Úc Thịnh Trạch thế nhưng lo lắng chu đáo như vậy, hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra, trên mặt cũng không tự giác lộ ra ý cười.

Bất quá, chờ Đoạn Sở mang theo hai ***g thú, theo Úc Thịnh Trạch cùng nhau đi tới trạm không gian ở quân bộ, rất nhiều chiến sĩ mặc chế phục thống nhất màu trắng đều nhìn chăm chăm, sau khi tiến vào chiến hạm ở chính giữa trong đội hình, Nguyên Vinh Nghị nhìn về phía hắn cười đến vẻ mặt thoải mái, quả thực là tuyệt đối kinh hi.

Úc Thịnh Trạch nhìn thấy Đoạn Sở phát ra vui sướng từ nội tâm, hướng về phía Nguyên Vinh Nghị cùng Dung Thu gật đầu, lại ghé sát vào bên tai Đoạn Sở thấp giọng phân phó: “Ta cùng Áo Lợi Người muốn đi phòng chỉ huy một chuyến, người cùng Vinh Nghị, Dung Thu có thể âm quen với đại sảnh, nhà ăn, phòng nghỉ này đó một chút. Nếu mệt mỏi, trở về cabin nghỉ ngơi, người cùng ta chung một cabin phòng ngủ, Vinh Nghị biết ở đâu, để hắn mang người đi.”

Nói xong, thấy Đoạn Sở một ngụm liền đáp ứng, Úc Thịnh Trạch cùng Nguyên Vinh Nghị bắt chuyện chào hỏi xong, xoay người liền ly khai cabin đại sảnh.

Dung Thu mỗi lần nhìn đến Úc Thịnh Trạch đều có điểm khẩn trương, thấy hắn rời đi, hướng về phía Đoạn Sở nở nụ cười: “Tiểu Sở, có bất ngờ không?”

Đoạn Sở cười gật đầu, bất quá hắn hiện tại cũng đoán được nguyên nhân Dung Thu cùng Nguyên Vinh Nghị xuất hiện, nhìn Nguyên Vinh Nghị nói: “Khó trách lúc trước người nói phải ngừng bán bánh kẹo, chính là tính toán đi theo tới trái đất đi?”

Nguyên Vinh Nghị cười tủm tỉm trả lời: “Kia đương nhiên. Người cũng không biết, tin tức Hà Thái San tông sư nhìn hết công đoạn người chế tác bánh kẹo qua băng ghi hình, vẫn như cũ không thể chế tác thành công bánh kẹo có công hiệu ngưng thần khai thông đã truyền ra ngoài, làm tổn hại thật lớn uy vọng của tông sư. Hiện tại nàng quả thực điên rồi nên mới đem tất cả bánh kẹo của Nguyên Cẩm Đường bán ra đều mua hết, để tinh luyện bánh kẹo có công hiệu ngưng thần khai thông, rất nhanh đều đưa tới tức giận của chiến sĩ cấp thấp.

Ta nghĩ cũng không cần thiết phải thành toàn cho vị kia, dù sao lá trà cũng không nhiều, coi như trong tay người không còn lá trà thành phẩm, vừa lúc

còn có thể tới trái đất thu thập cây trà. Cấp Ngồi tinh hệ tuy rằng không thể sản xuất ra được nhiều lá trà, bất quá Nguyên gia ta vẫn là có mấy khối núi địa hình ẩm ướt.”

Dung Thu che miệng nở nụ cười một hồi lâu, lời kéo Đoạn Sở: “Người không biết, hồi lúc trước coi Hà gia không vừa mắt, từ lúc biết người thiếu chút nữa bị Hà Thái San tông sư hãm hại, quả thực đối với Hà gia nhất là Hà Dược Bản hận muốn chết. Đoạn thời gian trước Hà gia phái người đến Nguyên Cẩm Đường mua bánh kẹo, Vĩnh Nghi cùng ngày treo bảng hết hàng, sau đó báo cho các chiến sĩ biết bánh kẹo bị Hà gia mua hết. Hiện tại chiến sĩ dưới cấp 5 đều đối với Hà gia, rất bất mãn.”

Nguyên Vĩnh Nghi đắc ý nhướn mày, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa nói: “Nàng là một nhà chế thuốc tông sư cao cao tại thượng, đã có mặt mũi tính kế một tiểu bối, ta đương nhiên phải tuyên truyền cho nàng. Bởi vì sự kiện này, Hà Phượng Các cùng Tùng Phụng Trai đều bị ảnh hưởng. Nghe nói Hà Dược Bản bị đệ đệ hãm Hà Hưởng Minh hung hăng mắng một trận, nói hãm vừa tự mình đa tình lại vừa tư lợi, kết quả làm hại tổ mẫu xấu mặt, huynh đệ hoàn toàn phản bội.”

Đoạn Sở biết Nguyên Cẩm Đường cùng Hà Phụng Các là đối thủ cạnh tranh, nhưng tông sư chế thuốc phân lượng tuyệt đối không nhỏ, Nguyên Vĩnh Nghi làm việc lại không có che lấp, chỉ sợ sẽ bị Hà gia ghi hận. Nguyên Vĩnh Nghi khẳng định cũng biết điểm này, lại vẫn nguyện ý vì hãm hết giận, làm cho hãm rất là cảm động.

“Vậy trong khoảng thời gian này chúng ta không ở Đế Ma Tự, Nguyên Cẩm Đường không có việc gì sao?” Đoạn Sở lo lắng hỏi. Nguyên gia tuy rằng không có tông sư chế thuốc, bất quá phụ thân Nguyên Vĩnh Nghi lại là bậc thầy chế thuốc, nhưng vẫn nhiều lần bị Hà Phụng Các dưới uy của Hà Thái San bức bách rơi xuống thế hạ phong, có thể thấy được lực ảnh hưởng của tông sư chế thuốc. Nếu không có bánh kẹo cung ứng, một khi bị Hà gia nhân cơ hội trả thù, liên phiền toái.

“Sẽ không.” Nguyên Vĩnh Nghi thập phần yên tâm cam đoan: “Ta lúc trước bảo tồn số lượng lớn bánh kẹo, chúng ta lập tức sẽ cung ứng cho Nguyên Cẩm Đường, chống đỡ nửa năm hoàn toàn không thành vấn đề, không cần lo lắng lực ảnh hưởng của bánh kẹo bị giảm đi.”

Nguyên Vĩnh Nghi không có khả năng thật sự hoàn toàn dừng bán bánh kẹo, dù sao hiện tại công hiệu của bánh kẹo còn chưa bằng thuốc ngưng thần loại A, một khi Hà Thái San có tâm trả thù, Nguyên Cẩm Đường tuy rằng có thể kiên trì, nhưng khẳng định sẽ thương gân động cốt. Nguyên Cẩm Đường là tên của tông sư chế thuốc đời thứ nhất, cũng không thể ngang bằng với lực ảnh hưởng của tông sư chế thuốc hiện tại. Chỉ nhìn Đoạn Kỳ Diệu tinh thần lực bạo động một tháng, cũng còn sống, là có thể nhìn ra năng lực của Hà Thái San.

Dung Thu hiển nhiên cũng cho rằng như vậy, cảm thán thốt ra: “Nếu Hà Thái San cuối cùng tinh luyện thất bại, chiến sĩ cấp 9 về sau khẳng định sẽ không đem hy vọng ký thác trên người nàng, vậy Nguyên Vĩnh Nghi liền hoàn toàn không cần lo lắng. . . .”

Dung Thu sắc mặt trắng nhợt, vẻ mặt áy náy nhìn về phía Đoạn Sở. Hắn nói thông khoái, lại quên Hà Thái San nếu thất bại, liên ý nghĩa Đoạn Kỳ Diệu tinh thần lực sẽ nổ tan xác mà chết. Hắn nói như thế nào cũng là ông cố phụ của Đoạn Sở, mặc kệ quan hệ như thế nào, ở bên ngoài luôn phải dành ra kính trọng nhất định, miễn cho bị người ngoài chửi bới.

Đoạn Sở đầy đầu đầu là thời gian nửa năm mà Nguyên Vĩnh Nghi nói, căn bản không chú ý tới về mặt biến hóa của Dung Thu.

“Vĩnh Nghi, từ Đế Ma Tự đến trái đất, qua lại thời gian mất nửa năm là đủ sao?” Đoạn Sở chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, tim đập thình thịch. Thăng đến khi Nguyên Vĩnh Nghi nhắc tới thời gian cụ thể, hắn mới có cảm giác thực sự sắp về nhà. Nói cách khác chỉ có ba tháng, hắn sẽ có hy vọng nhìn thấy người nhà?

Nguyên Vĩnh Nghi đem Dung Thu bắt an ôm vào lòng, cười đối với Đoạn Sở giải thích: “Không cần nửa năm, ta đã xem qua bản đồ tinh vực, nếu thuận lợi chỉ cần nửa tháng là có thể tới trái đất. Đương nhiên, nếu gặp phải hải tặc vũ trụ hoặc đàn dị thú, thì là ngoại lệ.”

Đoạn Sở dừng một chút, lập tức nhớ tới ở Y Duy Tất gặp được mấy trăm con Ô Yên Vàng Ròng thú, vội vàng hỏi: “Hải tặc vũ trụ cùng đàn dị thú rất nhiều sao?”

Dung Thu không khỏi trừng mắt nhìn Nguyên Vĩnh Nghi, oán giận hắn hồ ngôn loạn ngữ hù dọa người.

“Đừng nghe hắn, đây chính là đội hình quân hạm đệ tam quân Đế Ma Tự, cho dù là hải tặc nổi danh nhất vũ trụ, cũng không dám tùy tiện tới gần.”

Chiến hạm vũ trụ của đế quốc Đế Ma Tự, nổi danh nhất trừ bỏ sáu đại nguyên soái thống lĩnh chiến hạm bảo vệ vệ tinh, chính là đệ tam quân của cửu hoàng tử chỉ huy, ở tinh hệ nổi danh chiến công hiển hách. Càng đừng nói hiện tại cửu hoàng tử thăng lên cấp 7, đệ tam quân cũng mở rộng quy mô, làm sao lại lo lắng đến hải tặc vũ trụ.

Nguyên Vĩnh Nghi thần sắc khó đoán nhếch môi, không phản bác lời Dung Thu nói.

Đoạn Sở cảm thấy hiểu rõ, chỉ sợ Nguyên Vĩnh Nghi nói mới là đúng. Hơn nữa có hải tặc vũ trụ bắt cóc Mạch Duy xuất hiện, người không có được quan tài thủy tinh, cũng sẽ không dễ dàng hết hy vọng. Hiện tại nếu xác định quan tài thủy tinh ở trong tay Úc Thịnh Trạch, lần này đi, chỉ sợ sẽ không thuận buồm xuôi gió.

Nguyên Vĩnh Nghi cũng không muốn Đoạn Sở quá mức lo lắng, đang định mở miệng khuyên bảo, mới vừa nhắc đầu, vòng thông tin bỗng nhiên phát ra một trận chấn động ong ong.

Cơ hồ là cùng lúc đó, vòng thông tin của Đoạn Sở cũng có động tĩnh, cúi đầu vừa thấy, bên trong là tin tức Úc Thịnh Trạch truyền đến.

“Đoạn Kì Diệu đã chết!” Nguyên Vĩnh Nghi hô nhỏ một tiếng.

Đoạn Sở cũng thay đổi sắc mặt, Úc Thịnh Trạch vội vàng an bài rồi đi Đê Ma Tư, Nguyên Vĩnh Nghi lúc trước liền ngừng tiêu thụ bánh kẹo, khẳng định cũng có ý tứ giữ bí mật. Như vậy Đoạn Kì Diệu vừa chết mà hắn không xuất hiện, không những tuyên bố hắn không ở Đê Ma Tư tình cầu, hành trình bọn họ đi tới trái đất, chỉ sợ cũng sẽ bị tiết lộ.

Tháng Một 31, 2016

84

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Chương 84

Đoạn Sở không dám quấy rầy Úc Thịnh Trạch, chỉ có điều trong lòng có lo lắng, nên khó tránh khỏi không có hưng trí nói chuyện.

Dung Thu cùng Nguyên Vĩnh Nghi không biết tâm sự của Đoạn Sở, nghĩ rằng hắn vì Đoạn Kì Diệu qua đời nên thương cảm, không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái. Dung Thu há miệng thở dốc, tính toán chuyển hướng đề tài, bỗng nhiên, cả quân hạm vang lên âm thanh, quân hạm đệ tam quân tạo đội hình chuẩn bị xuất phát.

Nguyên Vĩnh Nghi đứng lên, đối với Đoạn Sở đề nghị: “Người tuy đã đi chiến hạm một lần, nhưng quân hạm sẽ có điểm khác biệt. Chúng ta đưa người quay về khoang thuyền nghỉ ngơi được không?”

Đoạn Sở cũng không kiên trì, lần đầu tiên hắn ngồi chiến hạm ở Y Duyệt, lúc xuất phát cũng là toàn bộ dựa vào tinh thần lực của Úc Thịnh Trạch bao bọc, mới không cảm giác được chấn động gì. Lúc này cho dù hắn không lo lắng, nhưng Dung Thu là một người bình thường, vẫn nên tiến vào khoang thuyền nghỉ ngơi mới thoải mái hơn.

Ba người đi vào khoang nghỉ ngơi của Úc Thịnh Trạch, Đoạn Sở kinh ngạc phát hiện, Úc Thịnh Trạch là quan chỉ huy cao nhất của đệ tam quân, khoang thuyền tuy rằng là ba phòng một sảnh. Nhưng trong đó một phòng là của Áo Lợi Người, một phòng là phòng chỉ huy lâm thời cũng là thư phòng, tựa hồ chỉ có thể cùng Úc Thịnh Trạch dùng chung một phòng nghỉ.

Nguyên Vĩnh Nghi trong mắt hiện lên ý cười, bỗng nhiên nghĩ đã một đoạn thời gian như vậy, hắn thế nhưng không tìm Úc Thịnh Trạch bàn bạc về quyền hạn bầu bạn.

Dung Thu lại không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy đây là đương nhiên. Từ sau hôn lễ của Tề Hạo Ngôn cùng Sở Hoa, ngay cả bạn tốt của hắn là Tề Thành Hữu đối với Đoạn Sở nổi lên ái mộ, tựa hồ cũng đã nhận định Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch gần như là quan hệ bầu bạn ký kết ước, cả ngày luôn là bộ dáng thất tình chán chường, ngay cả khi chỉ lấy tinh tể của hắn để đối với bánh kẹo cũng không làm hắn chú ý.

Tuy Dung Thu cảm thấy, bạn tốt không ra sức tranh giành, sẽ không thể làm cho đối tượng mình thích trở nên động tâm, nhưng nói thật, Tề Thành Hữu như vậy lại khiến hắn thờ phào nhẹ nhõm thật nhiều.

Ngồi trên ghế ở phòng khách, Dung Thu thấy Đoạn Sở đặt tốt hai ***g thú, tựa hồ còn có điểm rối rắm, nhìn nhìn bố trí nơi nghỉ ngơi, về mặt hâm mộ nói: “Tiểu Sở, vẫn là khoang của cứu viện hạ đầy đủ, khoang của ta cùng Vĩnh Nghi chỉ có một phòng, ngay cả phòng khách nhỏ cũng không có.”

Đoạn Sở biết Dung Thu là có ý tìm đề tài, cười khẽ.

Quân hạm xuất phát, cũng là nháy mắt liền nhảy vào vũ trụ, chờ sau khi vững vàng đi ra bên ngoài vũ trụ, Đoạn Sở thấy Nguyên Vĩnh Nghi đã muốn thu hồi tinh thần lực, mà sắc mặt Dung Thu cũng không tốt lắm, trong lòng vừa động.

Hắn từ nhẫn không gian lấy ra trọn bộ trà cụ đặt trên bàn thấp, phao một bình trà, đưa cho Dung Thu cùng Nguyên Vĩnh Nghi, nhìn thấy Dung Thu sau khi uống xong trà nhẹ thở ra, lo lắng hỏi: “Vĩnh Nghi, Dung Thu có thể thích ứng xuyên qua trùng động sao?”

Nguyên Vĩnh Nghi đương nhiên gật đầu, nghĩ tới nguyên nhân Đoạn Sở hỏi như vậy, cười trả lời: “Dung Thu cùng người không giống, tinh thần lực của ta có thể bảo vệ hắn tốt. Mà người là tinh thần lực từng chịu thương tổn, thân thể lại dễ dàng mệt mỏi, Thịnh Trạch lo lắng trạng thái tinh thần lực của người bất ổn không thể chịu được Không Gian Khiếu Duyệt. Người xem Mạch Duyệt đến nay vẫn còn tu dưỡng ở Tư Đặc Lạp tình cầu đó.”

Đoạn Sở buông lo lắng, tâm tư lại chuyển hướng về phía tin tức Đoạn Kì Diệu qua đời.

Dung Thu uống trà xong, chỉ cảm thấy đầu lưỡi có một cỗ mùi thơm ngát khiến kẻ khác thần thanh khí sảng, tứ chi trầm hải (chân tay cùng xương cốt) đều thả lỏng, không khỏi cảm thấy tâm tình tốt lên. Thấy Đoạn Sở lại trầm mặc, Dung Thu nhìn về phía Nguyên Vĩnh Nghi, thấy hắn ăn ý chạm vào vòng thông tin, trong mắt hiện lên hiểu rõ, cong lên mặt mày chờ mong hỏi Đoạn Sở: “Tiểu Sở, người nói trái đất rốt cuộc có dạng gì, có thể tạo ra loại cây thần kì như cây trà, nhất định rất đẹp đi?”

Đoạn Sở nhìn tình sáng lên, tâm tình có loại kiều ngạo tự nhiên nảy sinh, đang muốn nói cái gì, chợt nghe đến âm thanh tiếc hận của Nguyên Vĩnh Nghị phụ họa.

“Đáng tiếc tư liệu Úc Thịnh Trạch mang về, trừ bỏ tiêu bản động thực vật, ngay cả đoạn giới thiệu về động thực vật, mặc dù có ghi cũng không hiểu bên trong viết cái gì. Chờ qua một hai tháng tới trái đất, chúng ta nhất định nơi nơi đi dạo, coi như đi du lịch.”

Đoạn Sở nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nhớ tới mô hình trái đất bị hấn đặt trong nhẫn không gian, vội vàng đem ra.

Dung Thu tuy là muốn chuyển dời lực chú ý của Đoạn Sở, bất quá cũng đích xác thập phần tò mò đối với trái đất, nhìn thấy cái thứ hình cầu màu xanh trắng đan xen, vội vàng vươn hai tay nhận lấy. Tuy rằng hắn không biết vẫn tự trên trái đất, bất quá bề mặt trái đất vẫn có thể liếc một cái là thấy rõ ràng.

Dung Thu kinh ngạc giờ lên mô hình trái đất, đưa tới trước mặt Nguyên Vĩnh Nghị cũng đồng dạng ngạc nhiên: “Khó trách có thể sinh ra lá trà, Vĩnh Nghị, ngươi xem, cả mặt cầu chứng tỏ tài nguyên nước cũng rất đầy đủ, hải dương so với lục địa (biển cả so với đất liền) diện tích lớn hơn nhiều.”

Nguyên Vĩnh Nghị gật gật đầu, phối hợp đánh giá mô hình trái đất.

Đoạn Sở nở nụ cười, hưng trí bừng bừng giảng giải cấu tạo phân bố lục địa, hải dương cho Dung Thu, dù sao những điều này đều có trong sách tổng hợp mà Úc Thịnh Trạch đưa cho hắn, hắn cũng không lo lắng bị hoài nghi.

Nguyên Vĩnh Nghị giương mắt nhìn về phía Đoạn Sở, thấy hắn thần thái rạng rỡ, tựa hồ hoàn toàn đắm chìm vào nơi trái đất sắp tới, cũng quên đi một loạt vấn đề mà Đoạn Kỳ Diệu từ vọng mang đến.

Không biết vì cái gì, Nguyên Vĩnh Nghị dâng lên một cỗ ảm ảm lo lắng, tổng cảm thấy được Đoạn Sở rất chú ý tới trái đất, tư thế này, như là hận không thể ở lại trái đất. Hơn nữa trong khoảng thời gian này Úc Thịnh Trạch biểu hiện cũng rất kỳ quái, hơn nữa tới hôm qua hắn thế nhưng cùng đại hoàng tử đánh nhau, đem cung điện của đại hoàng tử thiếu chút nữa hủy đi, rõ ràng cảm xúc không bình thường.

Thấy Đoạn Sở rốt cục đã giảng giải xong, tiếp nhận mô hình trái đất chuẩn bị thu hồi, Nguyên Vĩnh Nghị nhin không được hỏi: “Tiểu Sở, Thịnh Trạch gần đây, có phải hay không có tâm sự?”

Đoạn Sở sững sờ, hắn cùng Úc Thịnh Trạch ở dưới một mái hiên, sớm tối đều gặp mặt, Úc Thịnh Trạch mặt ngoài nhìn không ra cái gì, nhưng có thể do hai người có tinh thần lực giao hòa, tình tự dao động của Úc Thịnh Trạch rất lớn, đích thật là có tâm sự. Tuy nhiên Nguyên Vĩnh Nghị cũng hỏi ra được, có thể thấy được Úc Thịnh Trạch có bao nhiêu không thích hợp.

“Ta. . . .”

“Tiểu Sở.” Không đợi Đoạn Sở nói xong, một đạo thanh âm trầm thấp liền đánh gãy hắn.

Đoạn Sở theo tiếng nhìn lại, Úc Thịnh Trạch theo cửa đi đến, Áo Lợi Ngươi đi theo phía sau.

“Thịnh Trạch, ngươi đã trở lại.” Đoạn Sở mới vừa đứng dậy, Úc Thịnh Trạch chân dài, chạy tới bên người hắn, đè bả vai để hắn ngồi xuống, hướng về phía Dung Thu cũng đồng dạng đứng dậy gật đầu tiếp đón, nhân tiện trừng mắt nhìn Nguyên Vĩnh Nghị.

Nguyên Vĩnh Nghị vụng trộm tìm hiểu việc tư của bạn tốt bị bắt tại trận, chỉ đành hắc hắc cười cười.

Đoạn Sở cũng không nghĩ nhiều, Úc Thịnh Trạch là đại nam nhân đã đủ thành thực, tự nhiên biết tự mình điều chỉnh, hắn có thể làm chỉ là ở một bên trấn an thật tốt.

“Thịnh Trạch, uống chén trà đi?” Đoạn Sở nâng lên ấm trà, rót trà đưa qua, đồng thời cũng cho Áo Lợi Ngươi một ly.

Úc Thịnh Trạch nhẹ nhấp một ngụm, sau đó buông xuống nhìn về phía Đoạn Sở: “Chúng ta ngày sau sẽ đến trạm không gian Y Duy Tát, nếu ngươi đối với việc thao tác chiến hạm mini cảm thấy có hứng thú, mấy ngày nay ta có thể mang ngươi đi ra ngoài thử nghiệm một chút.”

Đoạn Sở vừa định gật đầu, lại do dự, lắc lắc đầu: “Ta không thể tham gia lễ tang của Đoạn Kỳ Diệu, chỉ sợ sẽ bị người hoài nghi hành tung, vẫn là không cần gây thêm phiền toái.”

Úc Thịnh Trạch vừa định khuyên bảo, Nguyên Vĩnh Nghị nói chen vào: “Thịnh Trạch, Tiểu Sở bận khoản cũng đúng, dù sao cũng không thể nhất thời nóng lòng. Chờ về sau đến trái đất lại mang theo, cũng giống nhau.”

Đoạn Sở cơ hồ nháy mắt liền phát giác tình tự của Úc Thịnh Trạch biến hóa, không khỏi nghi hoặc nháy mắt mấy cái.

Chờ Nguyên Vĩnh Nghị cùng Dung Thu rời đi, Đoạn Sở do dự hỏi Úc Thịnh Trạch: “Thịnh Trạch, ngươi tựa hồ đối với việc đi tới trái đất, không được hào hứng?”

Đoạn Sở nghĩ nghĩ, mỗi một lần cảm xúc của Úc Thịnh Trạch biến hóa, tựa hồ đều có quan hệ tới trái đất. Là bởi vì “Trữ Khang Trữ” sao? Đoạn Sở tưởng tượng đến đây, trong lòng bỗng nhiên là lạ.

Úc Thịnh Trạch ánh mắt chợt lóe, lại vẫn là gật gật đầu.

Đoạn Sở dừng một chút, hần nếu hỏi, cũng biết Úc Thịnh Trạch sẽ không giấu diếm hần, cho dù là không thích hợp để nói, cũng chỉ lựa chọn trầm mặc chứ không nói dối.

“Bởi vì Từ Khang Trí?” Đoạn Sở thấp giọng hỏi, chính mình cũng chưa phát hiện ngữ khí chưa chưa.

Nếu Nguyên Vĩnh Nghi ở đây, chỉ sợ sẽ vừa lòng cười ha hả, thuận tiện chúc mừng Úc Thịnh Trạch không cần lo lắng bầu bạn chạy mất. Bất quá lúc này chỉ có Úc Thịnh Trạch, cửu hoàng tử thiên tư kiêu nhân, cho dù đã thông suốt mà động tâm, nhưng cảm tình vẫn là vô cùng đơn thuần. Hần căn bản không nghe ra Đoạn Sở khác thường, chỉ nghĩ hần sốt ruột về nhà, trong lòng càng thêm khó chịu, cảm thấy được Đoạn Sở rất có thể vừa đi sẽ không trở lại là rất cao.

Úc Thịnh Trạch không khỏi ảo não, lúc trước không nên nói cho Đoạn Sở, hai người tinh thần lực hoàn toàn phù hợp, cho dù không ở cùng nhau cũng có thể hoàn thành khai thông tinh thần lực, thế cho nên hiện tại, hần tựa hồ không có bao nhiêu lý do giữ lại.

“Bởi vì ngươi.” Úc Thịnh Trạch nói, lộ ra vài phần thất bại.

Đoạn Sở kinh ngạc tròn to mắt, nhìn thấy đôi mắt đen nhánh thâm thúy của Úc Thịnh Trạch, chỉ có ánh ngược bộ dáng của hần, trong lòng một mảnh mờ mịt.

“Vì cái gì?” Hần nhin không được hỏi.

Úc Thịnh Trạch trầm mặc, tay bỗng nhiên đem Đoạn Sở ôm vào lòng, buồn bực nói: “Ta sợ ngươi thích trái đất, cuối cùng lựa chọn lưu lại. Còn Đế Ma Tư đối với ngươi mà nói, thủy chung rất nguy hiểm.”

Đoạn Sở thoáng chốc bỗng dưng ra, bị Úc Thịnh Trạch ôm vào trong ngực cũng không nhúc nhích, trong lòng phức tạp vô cùng.

“Sẽ không, trái đất cũng không nhất định an toàn.” Đoạn Sở thẳng thắn nói: “Chúng ta lúc trước không phải đã nói tốt lắm sao, chờ tương lai tốt nghiệp học viện người kế ước, ta liền đi theo ngươi đi làm nhiệm vụ.”

Tuy rằng khi đó nói như vậy, chỉ là vì đi theo Úc Thịnh Trạch cùng nhau đi tới trái đất, nhưng từ lúc Úc Thịnh Trạch từ Tư Đặc Lạp tỉnh cầu trở về, hần chính là quyết định như vậy.

Nếu Úc Thịnh Trạch có thể chấp nhận thân phận mới của hần, hần cũng càng thích đi theo bên người Úc Thịnh Trạch làm một người kế ước quân nhân. Đoạn Sở cũng không lo lắng cha mẹ sẽ phản đối, nam nhi chinh chiến tứ phương là chuyện thường, có vòng thông tin, cũng không lo lắng cùng người nhà chặt đứt liên hệ. Mà trái đất sau khi tiến vào văn minh vũ trụ, hệ số nguy hiểm tăng nhiều, cho dù là phải bảo vệ người nhà, Đoạn Sở cũng là nguyện ý gia nhập quân bộ.

Úc Thịnh Trạch lập tức nhớ tới Từ Khang Trí bị giết hại, thần sắc nhất thời trở nên rõ ràng. Hoi chút buông ra ôm ấp, hần cúi đầu nhìn Đoạn Sở, quyết đoán nói: “Đứng, ngươi ở lại bên người ta là an toàn nhất.”

Đoạn Sở thấy Úc Thịnh Trạch cả người khí thế đại biến, giống lợi kiếm toát ra khỏi vỏ, gật gật đầu, trên mặt lộ ra ý cười khó có thể che dấu, liền ngay cả thấp thòm khi sắp về trái đất cũng tan biến hơn phân nửa.

Tháng Một 31, 2016

85

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Chương 85

Ngày trôi qua ở quân hạm phi thường buồn tẻ, hơn nữa Úc Thịnh Trạch cùng Áo Lợi Ngươi thường xuyên không ở trong khoang. Cũng may còn có hai Từ Tinh thú cần chăm sóc, lại có Nguyên Vĩnh Nghi, Dung Thu làm bạn, cuối cùng sẽ không quá chán. Bốn ngày sau, bọn họ đứng giờ đến trạm không gian Y Duy Tát tiến hành tiếp tế, đồng thời, Phổ Lôi Tư đã muốn thăng cấp 3 bị Áo Lợi Ngươi mang vào cabin.

Phổ Lôi Tư nhìn thấy Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở cũng thực kích động, vừa vào cửa liền vội vàng hành lễ, sau đó cảm động nói tạ ơn: “Cám ơn thất thiếu gia, nếu không phải ngài lúc trước phái người đưa tới kẹo trà sữa cùng thuốc ngưng thần, ta khẳng định không thể thuận lợi thăng cấp.”

Đoạn Sở mỉm cười, hần cũng không nghĩ tới Phổ Lôi Tư sẽ ở Y Duy Tát bỗng nhiên thăng cấp, đương nhiên, nếu không phải nguyên nhân này, Phổ Lôi Tư từ lúc Úc Thịnh Trạch đi Tư Đặc Lạp tỉnh cầu nên trở về Đế Ma Tư.

Úc Thịnh Trạch có điểm bất mãn nhắc nhở: “Ngươi là hộ vệ của Tiểu Sở, vốn là nên cố gắng thăng cấp, lấy việc bảo vệ Tiểu Sở lên trên hết. Về sau gặp

được loại tình huống này, phải nhanh chóng bấm báo lại.”

Phổ Lôì Tư vội vàng lên tiếng trả lời, nghĩ tới cái gì, vội vàng giơ lên một cái hòm phủ màn che màu đen, thật cẩn thận tiến lên đưa cho Đoạn Sở: “Thất thiếu gia, tổng cộng góp nhặt được ba gốc cây đặc sản Y Duy Tát là cây Tam Diệp Long Thâm, có một gốc cây là do người khế ước Kim Học Danh nuôi dưỡng. . . .”

Phổ Lôì Tư nói đến một nửa, ánh mắt vừa lúc dừng trên mặt Đoạn Sở, bỗng nhiên trừng lớn mắt, nói đều quên nói.

Đoạn Sở không hờn giận nhủ mảy, ánh mắt Phổ Lôì Tư nhìn hẩn, giống hệt như thấy quỷ: “Có vấn đề gì sao?”

Úc Thịnh Trạch đang cùng Nguyên Vĩnh Nghị trao đổi tin tức ở Y Duy Tát, nghe vậy cũng quay đầu lại, sắc mặt trầm xuống.

Bất quá Phổ Lôì Tư đã tỉnh lại, vội vàng lui về phía sau mấy bước, cúi đầu giải thích: “Ta, ta thật lâu không thấy được thất thiếu gia. . . .”

Nguyên Vĩnh Nghị nhin không được “Xuy xuy” hai tiếng, chỉ cảm thấy hộ vệ này của Đoạn Sở thật sự không đủ trầm ổn: “Người sẽ không phải muốn nói, người thật lâu không gặp thất thiếu gia nhà người, nhận thức không được đi?”

Phổ Lôì Tư sắc mặt đỏ lên, lắp bắp trả lời: “Vâng, thất thiếu gia thật sự so với khi ở Y Duy Tát, hoàn toàn không giống.”

Thời điểm Phổ Lôì Tư vào cửa căn bản không dám cẩn thận đánh giá Đoạn Sở, đến gần mới phát hiện, thất thiếu gia hoàn toàn thay đổi, tuy khí chất trầm tĩnh vẫn như vậy, nhưng dung mạo lại xuất hiện biến hóa rất lớn. Tuy rằng vẫn là tóc đen mắt đen, hình dáng so với lúc trước cũng không khác lắm, nhưng nhìn gần ngũ quan rõ ràng tinh xảo hơn rất nhiều, ngay ngó từng chút mất đi, hoàn toàn là quý công tử tao nhã tuấn mỹ.

Phổ Lôì Tư thậm chí cảm thấy được, nếu thất thiếu gia lúc này xuất hiện ở tòa thành Đoạn gia, đồng bạn từng nhận thức hẩn cũng khẳng định không nhận ra, hơn nữa ấn tượng của bọn họ đối với Đoạn Sở người khế ước, vẫn còn dừng lại ở thất thiếu gia phế tài yếu đuối tự ti trong quá khứ.

Nguyên Vĩnh Nghị không nghĩ tới, hộ vệ này của Đoạn Sở thế nhưng thừa nhận trêu chọc mà hẩn thuận miệng nói, không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Đoạn Sở.

“Ai, Tiểu Sở bộ dạng thật đúng là càng ngày càng dễ nhìn a!” Nguyên Vĩnh Nghị bỗng nhiên cười ha ha lên, thậm chí đối với Úc Thịnh Trạch cười đến mức nghiêng ngả: “Ta trước kia cũng nghe người ta nói, có người mười tám tuổi sau khi thành niên sẽ càng ngày càng xinh đẹp, cũng có người càng ngày càng xấu. Thoạt nhìn Tiểu Sở còn có thể hấp dẫn hơn nhiều, đây cũng là chuyện tốt. Thịnh Trạch, người cần phải hào hào coi chừng Tiểu Sở a.”

Đoạn Sở nghe được tâm kinh hoảng không ngừng, ngay cả loại từ ngữ như xinh đẹp cũng chưa để ý, cũng không nghe ra lời ngầm của Nguyên Vĩnh Nghị. Hẩn một đại nam nhân, sẽ không mỗi ngày soi gương, như thế nào cũng không nghĩ rằng diện mạo thể nhưng cũng thay đổi. Người ta nói bởi vì từ tâm sinh ra, nếu biến thành quen thuộc thì hoàn hảo, nếu diện mạo trở nên giống với linh hồn, chờ về sau giống hệt khuôn mặt trong quá khứ, Úc Thịnh Trạch có kinh sợ hay không?

Tay bỗng nhiên bị cầm, Đoạn Sở nghiêng đầu, thấy Úc Thịnh Trạch thân thiết nhìn về phía hẩn, không khỏi cảm thấy 怪. Nếu thật sự có thể dọa được vị chiến tướng mặt lạnh cao quý này, có lẽ vẫn là Nguyên Vĩnh Nghị thích nghe ngóng chuyện, ít nhất còn có thể cười đến càn khoa trương. Đoạn Sở nghĩ tới cảnh tượng này, khoe miệng run rẩy, rồi rầm trong lòng nhất thời tan hơn phân nửa.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở này giờ không nói gì, không khỏi nhìn Nguyên Vĩnh Nghị lạnh giọng: “Có lẽ chuyện này nên nói cho Dung Thu, miễn cho hẩn đối với yêu thích của người hoàn toàn không biết gì cả.”

Nguyên Vĩnh Nghị dừng lại tiếng cười, yêu thích, yêu thích cái gì? Nguyên Vĩnh Nghị khiếp sợ nhìn Úc Thịnh Trạch, sẽ không là hoài nghi hẩn yêu thích sắc đẹp đi? Hẩn nói bạn tốt coi chừng Đoạn Sở, cũng không phải muốn nói rằng chính mình sẽ thọc gậy bánh xe!

Úc Thịnh Trạch trừng mắt nhìn hẩn một cái, thấy Nguyên Vĩnh Nghị cuối cùng cũng an tĩnh lại, đối với Phổ Lôì Tư phản phó: “Tốt lắm, có Tam Diệp Long Thâm để đẩy đi, chính mình đi theo Áo Lợi Người vào phòng nghỉ cách vách, trong khoảng thời gian này, người cùng Áo Lợi Người ở chung một phòng, về sau hai Tử Tinh thú cũng do người chăm sóc.”

Phổ Lôì Tư vốn là bởi vì kinh ngạc của chính mình mà xấu hổ, nghe vậy vội vàng gật đầu, buông hòm xuống, kéo theo hành lý, đi theo sau Áo Lợi Người tới phòng nghỉ bên cạnh.

Nguyên Vĩnh Nghị cũng ngồi không yên, đánh hai câu ha ha liền ly khai. Úc Thịnh Trạch rõ ràng không thích hẩn bàn luận về diện mạo của Đoạn Sở, hẩn cũng không thật sự muốn làm bạn tốt tức giận. Chẳng qua, diện mạo của Đoạn Sở thay đổi, chẳng lẽ là càng ngày càng giống Sở Hoa?

Úc Thịnh Trạch nghĩ đến Đoạn Sở còn chìm đắm trong việc dung mạo thay đổi, âm thầm thở dài. Hẩn từ Tư Đặc Lạp tỉnh cầu trở về, cũng đích xác chú ý tới bộ dạng Đoạn Sở ngày càng thêm xuất sắc, chẳng qua ở trong mắt hẩn, Đoạn Sở vốn đã có bộ dáng tốt lắm, cho nên thay đổi này đó, đương nhiên bị hẩn bỏ qua.

Bất quá điều này kỳ thật cũng không lạ, lúc trước Biên Ý hội trưởng đã đề cập qua, tinh thần lực sẽ tự nhiên mà chữa trị thân thể. Lấy tinh thần lực thực thể hóa của Đoạn Sở, đem thân thể cải tạo thành bộ dáng hoàn mỹ cũng là bình thường. Bất quá hiện tại rõ ràng không thích hợp bàn luận điểm này, Úc Thịnh Trạch thực tự nhiên dời đi đề tài.

“Tiểu Sở, chúng ta từ trạm không gian Y Duy Tát rời đi, sẽ tiến hành xuyên qua trùng động lần đầu tiên, người có muốn sớm nghỉ ngơi một chút, để bảo dưỡng đủ tinh thần?”

Đoạn Sở vội vàng gạt đầu, hấn ước gì không đề cập tới chuyện diện mạo. Cho dù phải giải thích, cũng nên chờ sau khi nhận thức cha mẹ, như vậy cũng có thể có sức thuyết phục, chứ không phải trở thành tinh thần lực chịu kích thích.

“Ta trước trồng một ít cỏ Tam Diệp Long Thẩm đã.” Đoạn Sở nói xong, mới vừa cúi đầu, cái hòm liền tự động bị mở ra, lộ ra một cành cây lá kim xanh um cao nửa người.

Đoạn Sở không nghĩ tới Úc Thịnh Trạch tay chân nhanh như vậy, không khỏi hướng về phía hấn cười, để lại một gốc cây do Kim Học Danh nuôi dưỡng, hai cây khác trực tiếp ném vào không gian trà son.

“Gốc cây này nuôi dưỡng trên quân hạm, có được không?” Đoạn Sở có điểm do dự hỏi. Cây đã được người khác ước khác nuôi dưỡng, Đoạn Sở nếu tiếp tục chăm bón, cần hao phí tinh thần lực gấp năm lần. Cho nên những gốc cây Xích Tinh quả cùng Tuyết Ngưng quả mua ở Tùng Phương Trai, Đoạn Sở đều không dời đến không gian trà son, sợ tạo thành ảnh hưởng quá lớn cho thể giới tinh thần lực.

Úc Thịnh Trạch hí híp mắt, Kim Học Danh là đại sư gieo trồng có danh tiếng, hấn chuyên nghiên cứu về Tam Diệp Long Thẩm làm thuốc tiến hóa, tự nhiên là tài liệu vô cùng tốt.

“Ta nhớ rõ phòng gieo trồng có trọn bộ tài liệu về thuốc tiến hóa, ngươi đều cầm sao?” Úc Thịnh Trạch hỏi.

“Đều ở trong không gian trà son của ta.” Đoạn Sở có điểm cao hứng trả lời, chờ mong nhìn Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch nhếch môi, Đoạn Sở thật sự thông minh, hơn nữa loại ăn ý khi hấn chưa nói xong đã biết tính toán của hấn này, làm cho hấn tự đáy lòng cảm thấy thoải mái.

“Quân hạm có viện chế thuốc chuyên môn, lúc trước ngươi không phải ở mạng lưới tình vực nhìn rất nhiều tin tức về phương diện chế thuốc sao. Chờ sau khi xuyên qua trùng động, không bằng cùng Dung Thu đi tới viện chế thuốc, cỏ Tam Diệp Long Thẩm này vừa lúc làm một phần của thuốc tiến hóa.” Úc Thịnh Trạch phải chỉ huy quân hạm, tự nhiên biết Đoạn Sở một mình ở khoang nội thực nhàm chán. Hấn không muốn Đoạn Sở có thời gian nghĩ đông nghĩ tây, hơn nữa Đoạn Sở tính toán về sau sẽ đi theo hấn ra ngoài làm nhiệm vụ, hiện tại cùng cấp dưới của hấn trước tiên trở nên quen thuộc, cũng là chuyện tốt.

Đoạn Sở nhàn tình sáng lên, chỉ cảm thấy Úc Thịnh Trạch lo lắng rất chu đáo. Hấn trước đem cái hòm đặt thật tốt, chờ sau khi Úc Thịnh Trạch rời đi, liền trở về giường lớn trong phòng nghỉ đi vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, Đoạn Sở đang ngủ mê man, vòng thông tin bỗng nhiên truyền đến một trận rung động, tinh thần lực chung đoàn cũng truyền đến tinh thần lực lạnh lẽo mà quen thuộc của Úc Thịnh Trạch. Đoạn Sở vội vàng mở mắt ra, cúi đầu vừa thấy, vòng thông tin là nhắc nhở của Úc Thịnh Trạch sắp tiến vào trùng động. Nghĩ đến trước khi đi Úc Thịnh Trạch lo lắng vài ba lần, Đoạn Sở xem tin tức sau đó xuống giường, nằm khoang thuyền sinh thái tính chất đặc biệt đã sớm được chuẩn bị tốt.

Xuyên qua trùng động cũng không phải nháy mắt, Úc Thịnh Trạch bởi vì phải bảo hộ cả quân hạm, tự nhiên không thể chiếu cố hấn. Đoạn Sở đem tinh thần lực phóng ra, vây quanh khoang thuyền sinh thái đem chính mình bao bọc kín mít.

Thời gian từng chút trôi qua, Đoạn Sở ở trong khoang thuyền sinh thái chờ, bởi vì không dám thu hồi tinh thần lực, chỉ phải ở trong lòng tính toán hành trình sau khi trở về, bất quá thân thể cũng càng ngày càng mệt mỏi, ngay lúc đang mơ mơ màng màng, bên ngoài bỗng nhiên có một trận tiếng vang, trước mắt sáng ngời, Úc Thịnh Trạch sắc mặt đông lạnh xuất hiện ở trên khoảng không.

“Thịnh Trạch?” Đoạn Sở kinh ngạc kêu một tiếng, giây dựa suy nghĩ phải rời giường, thân thể bỗng nhiên nhẹ bẫng, cả người đều bị bế lên.

“Thịnh Trạch, ta không sao.” Đoạn Sở không khỏi 囧, đây đã là lần thứ mấy bị bế như công chúa?

“Ngươi theo ta tới phòng tổng chỉ huy.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng, không để cho hấn cự tuyệt liền cứ như vậy rời khỏi khoang thuyền, Phở Lô Tư ở một bên nghe được động tĩnh đi ra sợ hãi người, đang chuẩn bị đuổi theo, lại bị Áo Lợi Ngươi ngăn lại.

“Ngươi ở khoang nội chăm sóc hai Tử Tinh thú, đừng đi ra! Bên ngoài có động tĩnh gì cũng không cần để ý tới.” Áo Lợi Ngươi vội vàng dặn dò, dưới chân như sinh gió rời khỏi khoang thuyền.

Lời Áo Lợi Ngươi nói cũng bị Đoạn Sở nghe vào trong tai, hơn nữa bên ngoài từng trận ồn ào làm Đoạn Sở không khỏi cả kinh.

“Có chuyện gì vậy?” Đoạn Sở ôm lấy cổ Úc Thịnh Trạch nhìn xung quanh, lại phát hiện Úc Thịnh Trạch dẫn hấn đi ở hành lang không người, hấn cái gì cũng không thấy được.

Úc Thịnh Trạch vững vàng đi nhanh về phía trước, không bị ảnh hưởng bởi sức nặng khuỷu tay, chỉ trầm giọng trả lời: “Quân hạm có người trả trộn vào bên trong, bây giờ đang kiểm tra. Ngươi ở bên người ta càng an toàn.”

Đoạn Sở cảm thấy căng thẳng, không nghĩ tới trong quân hạm lại có người ẩn núp, đây chính là đệ tam quân trực hệ Úc Thịnh Trạch, rốt cuộc là ai?

“Là thừa dịp ta thăng cấp 7, đệ tam quân được tăng cường quân bị, sắp đặt đi vào.” Úc Thịnh Trạch giống như nhìn ra nghi hoặc của Đoạn Sở, ghé sát vào bên tai hấn thấp giọng giải thích.

Bất cứ ai có thể lực cũng sẽ bị thể lực khác gài người vào, chẳng qua đều là truyền lại tin tức, nhưng lúc này, thể nhưng dám can đảm hợp tác cùng hải tặc vũ trụ, rõ ràng là có người đập nổi đăm thuyền (quyết tâm đánh đến cùng).

Khi nói chuyện, Đoạn Sở đã bị ôm vào một phòng điều khiển lớn, bên trong đã có mười mấy người vây quanh bàn tròn náo nhiệt tranh luận cái gì đó.

“Tốt lắm, đừng nháo, phía trước xuất hiện ít nhất hai đàn dị thú, hơn nữa nếu kiểm tra không lầm, phía sau đàn dị thú là không gian trùng lặp, còn có hải tặc vũ trụ chờ chúng ta. Nếu trực diện đón đánh. . . .” Nhìn đến hai người tiến vào như vậy, nam nhân đang ngẩng cao đầu nói, nước miếng văng khắp nơi lập tức làm chính mình bị nghẹn.

“Khụ khụ khụ. . . .”

“Đại tướng quân!”

“Đại tướng quân, vị này chính là Đoạn Sở người khế ước sao?”

“Đoạn Sở người khế ước chẳng lẽ bị thương. . . .”

“Người chết tiết nào dám động thủ. . . .”

“Ta đã nói tuyên vào có vấn đề. . . .”

“Im lặng!” Úc Thịnh Trạch cau mày mệnh lệnh, động tác mềm nhẹ đem Đoạn Sở đặt vào khoang thuyền ngủ đông ở tận cùng trong phòng.

Áo Lợi Ngươi theo sát mà tiến vào, thấy Úc Thịnh Trạch thể nhưng đem Đoạn Sở bỏ vào khoang thuyền ngủ đông, sắc mặt đại biến. “Cửu. . . .” Hắn mới vừa há mồm muốn nói chiến sự nguy cấp, thân là người khế ước phải bảo trì thanh tỉnh, đã bị Úc Thịnh Trạch mắt lạnh đóng đinh tại chỗ.

Đoạn Sở cả người như nhũn ra nằm bên trong, lúc này mới ý thức được, hắn vừa rồi cảm thấy buồn ngủ, cũng không phải là do tinh thần lực của hắn tiêu hao, trong lòng không khỏi phát lạnh. Cái khoang thuyền sinh thái kia, chính là Lộ Dịch Toa giúp đỡ chế tạo. Thật sự là người hoàng thất, nghĩ muốn đưa hắn vào chỗ chết?

“Đừng lo lắng, hôm nay là có thể giải quyết hoàn toàn. Ngươi trước ngủ một hồi, ta ngay tại nơi này.” Tay Úc Thịnh Trạch khẽ vuốt hai má hắn, đứng thẳng dậy, không đợi người chung quanh ngăn cản, khép lại khoang thuyền ngủ đông.

Tháng Một 31, 2016

86

Mình tạm thời ngừng post chương mới trong 3 tuần nghỉ tết nhé, sau 3 tuần sẽ post lại bình thường, mọi người năm mới vui vẻ nha ^(^)^

Tặng mọi người 5 chương đọc tết ♥♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Chương 86

Đoạn Sở cảm thấy rất mệt, nghĩ tới hắn bây giờ đang ở trong khoang thuyền ngủ đông ở trung tâm chỉ huy nòng cốt nhất, là nơi an toàn nhất mà Úc Thịnh Trạch lựa chọn cho hắn. Đoạn Sở không tự chủ được thả lỏng thân thể cùng cảnh giác, cảm thấy chính mình đích xác có thể an tâm đi vào giấc ngủ. Chờ Úc Thịnh Trạch xử lý xong nội loạn cùng dị thú. . . .

Đoạn Sở mạnh trợn to mắt, mồ hôi lạnh đều chảy ra. Úc Thịnh Trạch ở bên ngoài tác chiến, hắn làm người khế ước lại ở trong khoang thuyền ngủ đông mà ngủ, tinh thần lực dao động hoàn toàn bị ngăn cách, nếu Úc Thịnh Trạch xuất hiện tinh thần lực bạo động, hắn hối hận cũng không kịp.

Thân thể Đoạn Sở giật giật, muốn tìm kiếm nút mở khoang thuyền ngủ đông. Nhưng hắn lại không có được một chút khí lực nào, hơn nữa khoang thuyền ngủ đông đã mở ra lệnh cưỡng chế giấc ngủ, kết quả sở soạn nửa ngày, chỉ cảm thấy càng ngày càng mệt, cả người đều mờ mịt, nhưng vẫn như cũ không tìm thấy nút mở chính xác, ý thức cũng bắt đầu tiêu tán.

Biết đây là do sóng điện ở khoang thuyền ngủ đông ảnh hưởng, Đoạn Sở nghĩ nghĩ, miễn cưỡng ngẩng đầu, sờ cái bốt hỏ phách, tinh thần lực tràn vào trong đó, cảnh tượng trước mắt nhất thời biến đổi, xuất hiện ở không gian trà sơn mùi thơm ngát bốn phía.

Đoạn Sở vội vã chạy tới nơi chứa lá trà trong không gian trà sơn, tìm được ấm trà chén trà, dùng nước trong không gian pha một ấm nước trà đặc. Cau này nhìn lá trà hình kim trong chén trà, Đoạn Sở nắm mũi mình lại rồi uống hết chén trà.

Cũng may hiệu quả tốt ngoài dự đoán, không biết là do lá trà đúng lúc bổ sung tinh thần lực bị tiêu hao số lượng lớn của hần, hay là do trà đặc có tác dụng nâng cao tinh thần, cả người Đoạn Sở hoàn toàn thanh tỉnh, tinh thần lực cũng khôi phục bình thường. Hần tới cây Xích Tinh quả bên kia, vội vàng hái được mấy trái nắm trong tay, thân thể nhoáng lên một cái, lại xuất hiện ở khoang thuyền ngủ đông.

Lúc này bên trong phòng tổng chỉ huy quân hàm, Áo Lợi Ngươi về mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình lớn, bên người hần cũng đứng không ít chiến sĩ cấp trung cấp cao, Úc Thịnh Trạch là chỉ huy cao nhất lại không ở trong đó.

“Áo Lợi Ngươi, bằng không, chúng ta đem khoang thuyền ngủ đông mở ra đi?” Một chiến sĩ đeo quân hàm màu tím do dự đề nghị.

Áo Lợi Ngươi chú ý tới những người khác hoặc nhiều hoặc ít đều có điểm lo lắng, không khỏi thờ dãi. Hần cũng hy vọng lúc này Đoạn Sở có thể ở đây, nhìn cửu hoàng tử hiện tại thao tác chiến hạm, lực công kích rõ ràng không phát huy toàn bộ, nếu Đoạn Sở ở đây, cửu hoàng tử có thể đem tinh thần lực điều khiển phát huy đến mức tận cùng, trước mắt xuất hiện đàn di thú mấy chục con, chỉ một mình hần là có thể tiêu diệt toàn bộ.

Đáng tiếc, Đoạn Sở rõ ràng tinh thần lực tiêu hao quá lớn, nếu hiện tại mở khoang thuyền ngủ đông ra làm cho tinh thần lực của hần bị thương, có thể kiên trì vượt qua được lần xuyên trùng động thứ hai hay không cũng không biết.

“Tạ Tâm Viễn đại tá, đây là mệnh lệnh của đại tướng quân!” Áo Lợi Ngươi lắc đầu phủ quyết.

Tạ Tâm Viễn cũng không kiên trì, chỉ là lo lắng nhìn về phía màn hình lớn: “Trước mặt có hải tặc vũ trụ, rõ ràng là muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, thậm chí đàn di thú cũng có thể là hần đưa tới, ta lo lắng thời gian càng dài, đối với chúng ta càng bất lợi. Dù sao chiến hạm vận tải bên kia. . . .”

Hần còn chưa nói xong, màn hình lớn đại biểu cho chiến hạm của Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên cực nhanh lao về phía trước, điểm sáng lớn nhỏ không đồng nhất cơ hồ nháy mắt hồi phi yên diệt (tan thành tro bụi).

“Di, đây là có chuyện gì?” Các tướng lĩnh cao giai khác cũng chú ý tới điểm này, vội vàng tiến đến gần.

“Đại tướng quân thay đổi hình thức công kích.” Áo Lợi Ngươi trả lời xong, theo bản năng nhìn về phía khoang thuyền ngủ đông, nhất thời kinh ngạc trừng lớn mắt.

“Đoạn Sở các hạ, ngài, ngài đi ra như thế nào?”

Áo Lợi Ngươi kinh hoàng tiến lên, lại bị Đoạn Sở cự tuyệt. Hần bước ra khỏi khoang thuyền ngủ đông, nện bước thông dong hướng tới màn hình lớn.

Áo Lợi Ngươi nghi hoặc nhìn lại khoang thuyền ngủ đông, vừa rồi hần nhìn rất rõ ràng, khoang thuyền ngủ đông là bị cửu hoàng tử dùng tinh thần lực phong tỏa, muốn từ bên trong mở ra, cần tinh thần lực ít nhất là ngang nhau mới được.

Tạ Tâm Viễn đám người cũng hai mặt nhìn nhau, có thể dễ dàng coi bỏ phong tỏa tinh thần lực của cửu hoàng tử, tinh thần lực cho dù không thể so với đại tướng quân, cũng khẳng định có thể vượt qua bọn họ. Nhưng người khế ước của đại tướng quân, không phải là người có tinh thần lực thấp sao? Tạ Tâm Viễn bọn họ nhất thời cảm thấy, chính mình tựa hồ phát hiện ra tin tức khó lường.

Đoạn Sở đối với tầm mắt quý dị phía sau không phát hiện, chỉ nhìn chăm chú vào chém giết va chạm trên màn hình lớn, tinh thần lực cuộn cuộn không dứt xuyên thấu qua chung đoạn truyền vào chỗ Úc Thịnh Trạch, cơ hồ đồng thời, chiến hạm công kích của Úc Thịnh Trạch trên màn hình lớn cũng trở nên càng ngày càng sắc bén, bầu trời nơi đàn di thú đứng bị quét sạch, chiến hạm của Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên chớp động hai cái, đột nhiên xuất hiện ở một chỗ phía trên bên trái, mạnh mẽ bắt đầu tập kích một chỗ ở hư không.

“Đại tướng quân phát hiện nơi bọn hải tặc vũ trụ ẩn náu!” Tạ Tâm Viễn vội vàng nhắc nhở.

Áo Lợi Ngươi cùng những người khác đều bất chấp phỏng đoán về Đoạn Sở, đều xông tới, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, một người trong đó hỏi Áo Lợi Ngươi: “Đá năng lượng nguyên của đại tướng quân là cấp mấy?”

“Cấp 8!” Áo Lợi Ngươi khẳng định nói, trong mắt cũng lộ ra một tia sầu lo. Có thể đi vào không gian trùng lặp, Úc Thịnh Trạch nhất định mở ra hình thức chung cực. Nhưng cho dù là đá năng lượng nguyên cấp 8, nhiều nhất cũng chỉ có thể tiến hành chiến đấu trong nửa giờ.

“Địch địch địch”, cảnh báo chiến đấu bỗng nhiên vang lên, Áo Lợi Ngươi vui vẻ, chiến sĩ bên người hần đã nhanh chóng ly khai phòng chỉ huy.

Chỉ trong giây lát, Đoạn Sở ngay tại màn hình lớn đã thấy được bên người Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên xuất hiện chiến hạm lớn nhỏ, đồng thời chiến hạm, cơ giáp của hải tặc vũ trụ cũng xông ra.

Mất thấy song phương đã muốn triển khai chém giết tới kịch liệt, Đoạn Sở bình tĩnh, từ không gian son trà lấy ra bình nước trà còn lại, cũng không quản nước trà đã lạnh lẽo, lại tiếp tục uống. Dù sao đều là bổ sung tinh thần lực, uống trà đặc cũng giống với thuốc bổ sung tinh thần lực cực mạnh vô cùng tràn quý lại rất thừa thớt.

Đoạn Sở cũng là từ khoang thuyền ngủ đông đi ra mới phát hiện, cho dù tinh thần lực của Úc Thịnh Trạch không bị bạo động, hần cũng có thể như bình thường mà đem tinh thần lực chuyển qua, bất quá lúc này không phải là tinh thần lực khai thông, mà là trực tiếp bổ sung tinh thần lực bị tiêu hao của Úc Thịnh Trạch. Tới một mức độ nào đó, hần cũng đảm nhiệm khả năng của đá năng lượng nguyên.

“Oanh”, “oanh”, “oanh”, giao chiến ngoài không gian kịch liệt, bạch quang nhuộm trắng tầm mắt mọi người, Đoạn Sở chính mình cũng không biết đã uống hết mấy ly trà đặc, chỉ cảm thấy trong miệng đều là hương vị vừa đắng lại chất, chiến đấu rốt cuộc cũng xong.

Nhìn thấy Úc Thịnh Trạch một thân sát khí xuất hiện trước mặt chính mình, Đoạn Sở khiêu khích nhếch mi, không đợi Úc Thịnh Trạch nói chuyện, xoay người liền quay trở về khoang thuyền ngủ đông, ở dưới tầm mắt kinh ngạc của các tướng quân, khép lại cửa khoang thuyền.

“Ha ha ha. . . .” Nguyên Vĩnh Nghị nghe được lời của Úc Thịnh Trạch, cười đến tiền phủ hậu ngưỡng (ngã trước nghiêng sau), cả người đều có điểm không đứng đắn.

Úc Thịnh Trạch nhăn lại mi, bắt đầu hoài nghi chính mình đi nhờ cậy Nguyên Vĩnh Nghị nghĩ biện pháp, rốt cuộc là đúng hay sai.

Dung Thu thấy thế, vội vàng dùng sức lôi kéo Nguyên Vĩnh Nghị: “Người đừng cười nữa, Tiểu Sở lần này thực sự tức giận.”

Đoạn Sở lần này chính là tức giận quá mức, nếu không vào khoang thuyền ngủ đông nghỉ ngơi, thì sẽ vui đầu nghiên cứu tinh luyện lá trà ở viện chế thuốc, ngay cả khoang thuyền thuộc của Úc Thịnh Trạch cũng không trở về, thậm chí nước trà cho hai Tử Tinh thú, đều là để Phở Lôi Tư đi lấy, không chịu cùng Úc Thịnh Trạch gặp mặt.

Mất thấy sẽ tiến hành xuyên qua trùng động lần hai, điều này làm cho Úc Thịnh Trạch ngay từ đầu chỉ nghĩ rằng Đoạn Sở mệt mỏi, còn săn sóc không quá rầy, nếu không phải Nguyên Vĩnh Nghị nhắc nhở, hẳn chỉ sợ còn không ý thức được việc này. Nghĩ đã cách lâu như vậy, Đoạn Sở chỉ sợ lại tức giận trở lại, Úc Thịnh Trạch bắt đầu sốt ruột.

Nguyên Vĩnh Nghị ho nhẹ vài tiếng, cuối cùng thu liễm tươi cười, trêu tức hỏi Úc Thịnh Trạch: “Người thế nhưng hiện tại mới phát hiện sao? Hơn nữa thời điểm Tiểu Sở tính cho dù người không có biện pháp, lúc hắn đang ngủ người còn có thể không biết làm gì sao?”

Úc Thịnh Trạch hoàn toàn buông tha, trừng mắt nhìn Nguyên Vĩnh Nghị, xoay người liền ly khai.

Nguyên Vĩnh Nghị sừng sốt, vừa định tiến lên, lại bị Dung Thu kéo lại. “Cửu hoàng tử chính là nghĩ muốn xác định tâm tư Tiểu Sở một chút, người chẳng lẽ nghĩ rằng hắn thực sự không có biện pháp sao?”

Nguyên Vĩnh Nghị hắc hắc cười cười, hắn cũng không cảm thấy được Đoạn Sở đây là thật sự sinh khí, nào có sinh khí gì mà lâu như vậy, rõ ràng là thương tâm mới đúng.

Đoạn Sở là một nam nhân, cũng là nam nhân cá tính kiêu ngạo. Loại người này nếu bị nhận định là kẻ yếu, chỉ có thể để người ta bảo hộ, đối với Đoạn Sở chính là đả kích không nhỏ. Cho dù lý trí biết, Úc Thịnh Trạch là chiến sĩ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, đau lòng cũng là khó tránh khỏi.

Úc Thịnh Trạch lần này tâm sự với Đoạn Sở, nếu có thể chạm được vào nơi mềm mại nhất trong lòng Đoạn Sở, về sau sẽ không cần lo lắng nữa. Không biết Úc Thịnh Trạch có dựa theo lời hắn nói, lén lút đem khoang thuyền ngủ đông dời đi.

Sự thật cũng đúng như vậy, chờ Đoạn Sở ngủ được một nửa, thời điểm từ khoang thuyền ngủ đông đi ra, liền phát hiện chính mình bất tri bất giác bị thay đổi vị trí, đập vào mắt không còn là phòng chỉ huy rộng lớn, mà là phòng nhỏ với ngọn đèn màu vàng nhạt, bố trí ngăn gọn ảm áp.

Đoạn Sở cũng chú ý tới, cách khoang thuyền ngủ đông không xa, Úc Thịnh Trạch thân thể cao lớn cuộn trên chiếc ghế thấp bé, người đã nặng nề ngủ, dùng một loại tư thế thập phần không thoải mái. Đoạn Sở không khỏi mím môi, lẳng lặng nhìn chăm chú vào hắn.

Nhận thấy được một tầm mắt khác thường, Úc Thịnh Trạch mở mắt ra, con ngươi màu đen sắc bén nhìn qua, lại sau khi nhìn thấy Đoạn Sở, khuôn mặt liền trở nên nhu hòa.

Đoạn Sở trong lòng kinh sợ, chậm rãi tiêu sái tiến lên.

“Thịnh Trạch.” Đoạn Sở thấp giọng, thân thể bóng chốc bị Úc Thịnh Trạch ôm lấy.

“Thực xin lỗi.” Úc Thịnh Trạch giải thích, trong lòng cũng có chút ảo não. Mấy ngày này trừ bỏ chỉ huy quân hạm, không phải xử lý người nằm vùng thì cũng là thăm vấn hải tặc vũ trụ bị bắt, thể nhưng ngay cả Đoạn Sở sinh khí cũng chưa chú ý tới.

Đoạn Sở sừng sốt, sau đó lắc lắc đầu. Ngay từ đầu, hắn đích thật là sinh khí chuyện Úc Thịnh Trạch chuyên quyền độc đoán, hơn nữa loại đơn phương thay hắn hạ quyết định này, thậm chí không hề cho hắn lựa chọn, làm cho hắn tự nhiên sinh ra một cỗ phản nộ cùng sợ hãi. Nhưng lý trí cũng nói cho hắn, Úc Thịnh Trạch lúc trước không có hắn, cũng đã trải qua vô số chiến dịch lớn nhỏ giống như vậy, căn bản không cần hắn lo lắng thừa thãi.

Cho nên sau đó vài ngày, hắn cũng bất quá là không biết nên đối mặt với Úc Thịnh Trạch như thế nào. Thậm chí thấy Úc Thịnh Trạch mỗi ngày đều bận rộn nhiều việc, Đoạn Sở trong lòng còn có điểm nhẹ nhàng thở ra, đương nhiên thất vọng cũng càng nhiều.

Úc Thịnh Trạch vẫn luôn chú ý tâm tư Đoạn Sở, lúc này thấy hắn lắc đầu, nghĩ hẳn vẫn rất tức giận, vội vàng giải thích trong khoảng thời gian này bận rộn nhiều việc, sau đó hứa hẹn nói: “Về sau mỗi lần ta tác chiến, nhất định sẽ nói cho người.”

Đoạn Sở mím môi, chỉ đơn giản một câu, tựa hồ tất cả thất bại vô lực lúc trước, đều được trấn an.

“Ta là người kẻ ước của người!” Đoạn Sở ngẩng đầu nhìn Úc Thịnh Trạch, nói ra lời trong lòng: “Không phải đối tượng đơn thuần bị bảo hộ.”

Úc Thịnh Trạch dừng một chút, hai tay buông ra ôm ấp, đồng dạng nhìn thẳng Đoạn Sở, gật đầu nói: “Lúc này đây, là ta làm sai. Về sau chỉ cần người muốn, đều có thể đi cùng ta, giống lần này sống vai chiến đấu.”

Đoạn Sở không nghĩ tới Úc Thịnh Trạch lại dễ dàng tiếp nhận như vậy, cảm thấy động dung, trong mắt cũng lộ ra ý cười.

Trung tâm chỉ huy thiếu một cái khoang thuyền ngủ đông. Áo Lợi Ngươi trước tiên liền phát hiện, bất quá thấy Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở lại khôi phục âm áp hòa thuận như cũ, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, còn chủ động đảm nhiệm việc kéo lại khoang thuyền ngủ đông về vị trí cũ.

Bất quá, chuyện Đoạn Sở tinh thần lực khác thường, Áo Lợi Ngươi cuối cùng, vẫn là chủ động nhắc đến với Úc Thịnh Trạch.

“... Chính là như vậy, cho nên Tạ đại tá bọn họ đều hoài nghi, giá trị thiên phú tinh thần lực của Đoạn Sở các hạ, hẳn không có khả năng là cấp D, còn muốn đề nghị Đoạn Sở các hạ có thể tiến hành kiểm tra đo lường tinh thần lực. Tuy nói kiểm tra đo lường lúc mười tuổi sẽ không thay đổi, nhưng trong lịch sử cũng có kì thức tinh ngoài ý muốn, làm thay đổi thiên phú tinh thần lực.”

Úc Thịnh Trạch nhăn lại mi, cho Áo Lợi Ngươi lui, đem sự tình nói cho Đoạn Sở.

“Vẫn là chờ chút đi, đợi ta tranh thủ tìm được cách lá trà chữa khôi tinh thần lực thì sẽ có căn cứ chính xác.” Đoạn Sở do dự nói.

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, trong lòng có loại cao hứng không hiểu được. Quyết định của Đoạn Sở, hiển nhiên là muốn chờ trở về Đế Ma Tư mới được, mà hiện tại, bọn họ sẽ đáp xuống trái đất.

Tháng Một 31, 2016

87

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Chương 87

Trời xanh mây trắng, sân nhỏ cây cỏ xanh mướt, sắc màu rực rỡ phát triển tươi tốt, hết thấy cảnh tượng giống hệt lúc trước khi Trữ Khang Trí mất tích, Trữ Khang Khiết kinh ngạc nhìn cửa phòng đóng chặt, tâm thần còn đắm chìm ở cảnh trong mơ được thấy ca ca trở về.

“Tiểu muội, hôm nay không cần đi học sao?” Tiếng nói trầm thấp của Trữ Khang Hạo từ phía sau truyền đến.

Trữ Khang Khiết chỉnh đốn lại thần sắc, quay đầu lại, đại ca Trữ Khang Hạo cùng mấy đường ca khác đều mặc tây trang giày da đứng ở nơi đó.

“Đại ca, Nhị ca, Tam ca, Ngũ Ca, các người như thế nào đều ở đây?” Trữ Khang Khiết kỳ quái hỏi.

Trữ Khang Hạo thu hồi tầm mắt nhìn về phía tiểu viện, nhẹ giọng nói cho Trữ Khang Khiết: “Bố Lỗ Tư đại tướng quân ở Cấp Ngồi tỉnh hệ, thông báo cho liên ninh bảy vị trưởng lão, hôm nay chiến hạm vận tải ở Đế Ma Tư sẽ đến, quân hạm hộ tống, chính là cứu hoàng tử Úc Thịnh Trạch của bọn họ thống lĩnh.”

Trữ Khang Khiết sắc mặt trắng nhợt, môi run rẩy hỏi: “Đại ca, là ca ca đã trở lại sao? Vừa vặn, ta, tối hôm qua lại mơ, ca ca đã trở lại. . . .”

Thanh âm của nàng càng ngày càng nhỏ, thân thể đều bắt đầu run rẩy.

“Tiểu muội, người đừng như vậy.” Trữ Khang Hạo đỡ lấy Trữ Khang Khiết trấn an, trong lòng không thể không chế mà đau đớn từng đợt.

Trữ Khang Trí nhìn như mất tích, nhưng trong lòng Trữ Khang Hạo cũng rõ ràng, đệ đệ khẳng định dữ nhiều lành ít. Dù sao có thể vô thanh vô tức đem Trữ Khang Trí mang khỏi trái đất, đừng nói một người Đăng Lương Tuấn, cho dù cả Đăng gia cùng Trữ gia cùng làm, cũng không có cách nào làm được. Người trợ giúp Đăng Lương Tuấn, khẳng định là muốn ngăn cản đệ đệ trở thành người kế ước của Úc Thịnh Trạch. Nói như vậy, tự nhiên là trăm thảo trừ căn (nhỏ cỏ tận gốc), mới là chắc chắn nhất.

Trữ Khang Viễn tiến lên, khuyên bảo: “Khang Khiết, tứ đường ca mất tích, những người đó khẳng định đã có kế hoạch chu đáo, người nếu lúc ấy canh giữ một bên, nói không chừng mất tích còn nhiều thêm một người. . . .”

Trữ Khang Khiết dờ dẩn lắc lắc đầu, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, ôm lấy tay Trữ Khang Hạo khẩn cầu: “Đại ca, hôm nay khẳng định sẽ có rất nhiều người đi đón Úc tiên sinh, còn có thể có yến hội, các người cũng mang ta đi đi? Đại ca, cầu người, mang ta cùng đi đi! Ta đi hỏi Úc tiên sinh một chút, ca ca là người kế ước trước của hắn, hẳn nhất định so với người khác càng quan tâm tới ca ca hơn.”

Trữ Khang Hạo vừa định cự tuyệt, đường đệ ít tuổi nhất là Trữ Khang Viễn đã mở miệng: “Đại đường ca, mang theo Khang Khiết cùng đi đi. Nếu không phải Úc tiên sinh nói Bố Lỗ Tư đại tướng quân cố ý giải thích, Trữ gia chỉ sợ vẫn còn bị giám thị, ngay cả sản nghiệp tổ tiên của Trữ gia cũng không thể đảm bảo. Mang theo Khang Khiết cùng nhau đi cảm tạ, coi như là tâm ý của chúng ta. Đến lúc đó, lại hỏi hắn, có tin tức của tứ đường ca không.”

Trữ Khang Hoa và Trữ Khang Hòa cũng đều khuyên bảo, mặc kệ nói như thế nào, khi còn chưa tìm được Trữ Khang Trí cùng Đổng Lương Tuấn, hành động của Úc Thịnh Trạch, thật sự là giúp Trữ gia một đại ân.

Trữ Khang Hạo còn đang do dự, cha mẹ nghe được động tĩnh cũng lại đây.

“Khang Hạo, mang theo muội muội người cùng đi đi!” Trữ Huy Dung thở dài, một bên gắt gao lôi kéo tay thế tử.

Tuy lúc trước đưa con mất tích, người Đế Ma Tư tình cầu cũng không nói gì, nhưng lại mất cơ hội giao hảo với Đế Ma Tư, chính quyền Hoa Hạ có tiếng nói chống lại Trữ gia, hơn nữa cha mẹ Đổng Lương Tuấn nhận định là Trữ Khang Trí vì sợ thức tỉnh, rủ rê Đổng Lương Tuấn cùng nhau trốn chạy, một mực trả thù Trữ gia, hẳn cùng hai đệ đệ cũng không thể không lui ra khỏi giới chính trị. Hiện tại địa vị Trữ gia ở Hoa Hạ, từ lâu đã không còn được như trước.

Trữ Khang Hạo gật gù đầu, phân phó muội muội mau chóng đi trang điểm một chút, thấy Trữ Khang Khiết rời đi, lại nhìn về phía cha mẹ: “Ba, mẹ.” Hắn dừng một chút, gian nan nói: “Bố Lỗ Tư đại tướng quân tuy rằng không nói gì đến tin tức của Khang Trí, nhưng là, việc Úc Thịnh Trạch có người khế ước mới, cũng đã khẳng định.”

Trữ Khang Hạo khẩn trương nhìn phản ứng của cha mẹ, Úc Thịnh Trạch có người khế ước mới, cũng liền có ý nghĩa là hẳn đã buông tha cho Trữ Khang Trí, việc này chứng thực tin tức Trữ Khang Trí bị hại, cha mẹ chỉ sợ không tiếp thụ được chuyện này.

Mẫu thân Nhạc Tùng Trữ mỗi lần nhắc tới Trữ Khang Trí đều rơi lệ không ngừng, lại bình tĩnh gật đầu: “Ta đã biết, Úc Thịnh Trạch giúp nhà ta không ít, Khang Trí nếu không có hắn, nói không chừng cũng không có hy vọng tiếp tục sống sót. Là Khang Trí của chúng ta vận khí không tốt, Úc Thịnh Trạch có thể tìm được người khế ước mới, không cần lo lắng nguy cơ tình thân lực bạo động, là chuyện tốt.”

Trữ Khang Hạo thấy mẫu thân rõ ràng đỏ hốc mắt, lại thẳng thắn nói như vậy, không khỏi âm thầm hít một hơi thật sâu, thần sắc không thay đổi nghiêng đầu nhìn về phía tam đường đệ, nói: “Đi thôi, thời gian cũng không sai biệt lắm.”

Trữ Khang Hoa hướng về Trữ Huy Dung cùng Nhạc Tùng Trữ hành lễ cáo từ, mang theo Trữ Khang Khiết đã thay xong trang phục.

Ở cửa lớn Trữ gia, phi hành khí có dấu hiệu đứng ở giữa không trung.

Trữ Khang Hạo năm người không khỏi ngăn người, vội vàng xuống xe.

Người Cáp Ngồi tinh hệ đóng giữ ở trái đất hơn ba tháng, mấy thủ đô lớn cũng tranh thủ tìm hiểu khoa học kỹ thuật của Cáp Ngồi tinh hệ. Nhưng khoa học kỹ thuật Cáp Ngồi tinh hệ, trình độ ý lại tinh thần lực rất lớn, hơn nữa quân hàm của Bố Lỗ Tư lại chỉ có nhiệm vụ bảo hộ, phương diện trao đổi khác, phải đợi hoàng thất Đế Ma Tư đáp ứng.

Đương nhiên, lãnh đạo cấp cao của các quốc gia vẫn là từ trong tay Bố Lỗ Tư mua được loại phi hành khí này, sản nghiệp Trữ gia vài năm nay co lại rất nhiều, cũng chỉ có thể nhìn thấy quen mắt. Không nghĩ tới lúc này tính ngôi phi cơ tư nhân, Bố Lỗ Tư lại phái phi hành khí tới.

“Mấy vị Trữ tiên sinh, Trữ tiểu thư, thỉnh!” Một nam tử mặc chế phục Cáp Ngồi tinh hệ, đeo quân hàm màu xanh biếc mở ra cửa cabin.

Trữ Khang Hạo bình tĩnh lên phi hành khí, tuy rằng không biết Bố Lỗ Tư vì cái gì lại coi trọng Trữ gia như vậy, bất quá cũng có thể đoán được là có quan hệ với Úc Thịnh Trạch. Trữ Khang Khiết nước mắt đều nhanh rút xuống, theo nàng thấy, Úc Thịnh Trạch nhất định là mang đến tin tức bất hạnh, mới có thể vì thương hại nhà họ mà an bài này đó.

Trữ Khang Viễn vội vàng lôi kéo Trữ Khang Khiết nhẹ giọng an ủi, Trữ Khang Hoa cùng Trữ Khang Hòa hai mặt nhìn nhau, suy đoán về tai nạn của đường đệ, thần sắc cũng càng thêm âm trầm.

Một đường trầm mặc đi tới nơi người Cáp Ngồi tinh hệ dừng chân. Hạ phi hành khí, người các quốc gia khác tham dự đều nhìn lại đây, trong mắt là địch ý khó có thể che giấu.

Bọn họ trừ bỏ nhân viên quan trọng ở chính phủ cùng quân đội, mặt khác đều là tập đoàn đa quốc gia, bởi vì người tới là hoàng tử Đế Ma Tư, bọn họ đều muốn tranh thủ tiến cử một ít khoa học kỹ thuật độc nhất vô nhị nơi đây. Trữ gia tuy thế lực giảm đi, sản nghiệp trên danh nghĩa tuy rằng bị hao tổn, nhưng bởi vì Trữ Khang Hạo khôn khéo có khả năng, tuy rằng thương cân động cốt, nhưng còn khả năng hồi phục, hiện tại thấy Bố Lỗ Tư đối với Trữ gia có vài phần kính trọng, có thể thấy Trữ gia rõ ràng là đối thủ mạnh của bọn họ.

Hoa Hạ bên này, nhóm nhân viên quan trọng trong quân đội và chính phủ đều có chút dăm chiêu, mấy người dựa vào việc kéo Trữ gia xuống mà phát lên, sắc mặt cũng trở nên nhọc nhằn. Trước mắt thoát nhìn, Bố Lỗ Tư cùng Úc Thịnh Trạch, tựa hồ rất coi trọng Trữ gia.

Huynh đệ Trữ gia đã sớm quen với các loại chú ý, cho dù thân phận ở đây không đồng nhất, đối với bọn họ cũng không khác nhiều lắm, nếu không phải tâm tư của bọn họ đều ở trên người Úc Thịnh Trạch, nói không chừng còn có thể có tâm tình phân tích lợi dụng cảnh tượng trước mắt.

“Đại ca, ta thấy người Đổng gia đến.” Trữ Khang Khiết bỗng nhiên chán ghét thấp giọng nói.

Trữ Khang Hạo vừa quay đầu lại, quả nhiên, phụ thân Đổng Lương Tuấn là Đổng Tinh Huy cùng hai cháu trai kinh ngạc nhìn bọn họ, hiển nhiên đối với việc bọn họ ngồi phi hành khí tới đây cũng cảm thấy thập phần kinh ngạc.

“Hừ, sớm muộn gì cũng tìm bọn họ tính sổ!” Trữ Khang Viễn mặt mày đều lộ ra sát khí.

Trữ Khang Hạo vỗ vỗ bả vai tiểu muội cùng đường đệ, không nói gì, đi theo người Cáp Ngồi tinh hệ vào đại sảnh, bên trong trừ bỏ bày ra mấy cái bàn để tiếp đãi khách nhân giống trái đất, thì chỉ có một màn hình lớn trống rỗng đứng thẳng, truyền phát tin tức về hành động của mấy chiến thuyền quân hạm khổng lồ, người Trữ gia đến không tới nửa giờ, đội hình quân hạm bỗng nhiên theo màn hình lớn biến mất.

Cùng lúc đó, Bồ Lão Tư chủ trì trên đài cùng cấp dưới của hắn đồng dạng đang chờ đợi, cũng đã xuất hiện ở giữa không trung.

“Bọn họ tới rồi!” Mọi người đang kiên nhẫn chờ nhất thời đều nghị luận, Trữ Khang Khiết cơ hồ là ngưỡng cổ nhìn xung quanh, chỉ thấy ánh sáng giống như tối sầm lại, đội hình quân hạm che lấp mặt trời dừng lại giữa không trung, sau đó mười mấy quang đoàn dung nhập vào giữa đám người Bồ Lão Tư, giây lát, không trung sáng lên, tất cả quân hạm, quang đoàn đều biến mất không thấy.

“Kiến quá cừu điện hạ, Đoạn Sở các hạ!” Dừng lại ở sau bàn chủ trì, Bồ Lão Tư dẫn đầu hành lễ.

Trên Cáp Ngồi tinh hệ, địa vị của người kẻ ước thường phụ thuộc vào chiến sĩ mà người đó tuyển định, hơn nữa ở đây là trường hợp ngoại giao, Bồ Lão Tư cũng sẽ hành lễ đối với người kẻ ước ký kẻ ước của cừu hoàng tử.

“Kiến quá cừu điện hạ, Đoạn Sở các hạ!” Chiến sĩ khác của Cáp Ngồi tinh hệ cũng đều cúi chào.

“Bồ Lão Tư đại tướng quân, đã lâu không thấy.”

Thanh âm của Úc Thịnh Trạch, vẫn như cũ tràn ngập cảm xúc lạnh như băng độc đáo. Huynh muội Trữ Khang Hạo cùng những người khác đều theo tiếng nhìn lại, sau khi nhìn thấy Úc Thịnh Trạch cao lớn, tầm mắt nhìn về phía thanh niên tóc đen mắt đen, khí chất thanh nhã đứng sừng sững vai cùng hắn.

Khang Trí!

Trữ Khang Hạo há miệng thở dốc vừa định gọi, bên tai bỗng nhiên nghe được thanh âm ni non tuyệt vọng của Trữ Khang Khiết: “Mười mấy người, đều không phải ca ca!”

Tầm mắt thanh niên vừa vặn bỗng nhiên nhìn lại đây, tuy rằng thấy không rõ ánh mắt đối phương, thế nhưng ngũ quan tuy rằng tinh xảo, cũng không so được với Trữ Khang Trí tuấn mỹ như tranh, Trữ Khang Hạo tuy rằng kiên cường, nhưng loại tuyệt vọng khi đối mặt với sự thật tàn khốc, vẫn là làm cho thân hình hắn không khỏi lung lay, bị huynh đệ Trữ Khang Hoa cùng Trữ Khang Hòa đứng lúc giữ lấy.

Ca ca cùng muội muội đều đến đây! Đoạn Sở thu hồi tầm mắt, một bàn tay nắm chặt thành quyền, đem kích động cùng chua xót trong lòng nuốt xuống. Lấy tinh thần lực hiện tại của hắn, có thể dễ dàng tìm được người thân nhất của hắn, về mặt biến hóa của đại ca bọn họ, cũng làm cho tim hắn như bị đao cắt. Cho dù rất nhanh có thể cùng nhau nhận thức, nhưng tuyệt vọng cùng thống khổ của nhóm huynh trưởng cùng Trữ Khang Khiết, cũng là thật sự tồn tại.

“Tiểu Sở, một mối sao?” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên ôm thắt lưng hắn, nhẹ giọng hỏi.

Đoạn Sở lấy lại tinh thần, vội vàng lắc lắc đầu. “Hoàn hảo.”

Hắn rất muốn hiện tại liền rời đi, nhưng vừa mới đến trái đất, yến hội như vậy nếu rời đi trước, không tránh khỏi sẽ bị bàn tán.

Úc Thịnh Trạch không trả lời, chỉ là nhìn về phía Áo Lợi Ngươi: “Chính khách liên minh trái đất ta đều đã thấy, công việc ngoại giao khác với Đế Ma Tư, tự ngươi phụ trách, giải quyết không được lại liên lạc với ta.”

Nói xong, nhìn thấy Nguyên Vinh Nghị xa xa đang cùng cấp dưới của Bồ Lão Tư đàm tiếu, dùng vòng thông tin truyền lại tin tức: “Ta có việc xử lý trước, ngươi muốn ra ngoài du ngoạn hay là thu thập cây cỏ, thì nói Bồ Lão Tư đại tướng quân bố trí người cho ngươi.”

Nguyên Vinh Nghị cùng Úc Thịnh Trạch kết bạn đã nhiều năm, cũng biết hắn không có thói quen xã giao, hơn nữa Úc Thịnh Trạch đã từng đến trái đất, lơ đãng phát phát tay.

Úc Thịnh Trạch cùng Bồ Lão Tư cáo từ, không đợi đoàn người bên trong tiến lên tự giới thiệu, giữ chặt Đoạn Sở đã ngốc lăng đi vào đám người chen chúc. Mắt thấy khoảng cách của hắn với người thân càng ngày càng gần, tâm Đoạn Sở đều nhanh nhẩy ra ngoài.

“Trữ Khang Hạo, Trữ Khang Hoa, Trữ Khang Hòa, Trữ Khang Viễn, Trữ Khang Khiết, đã lâu không thấy.” Úc Thịnh Trạch nhất nhất điểm danh, hoàn toàn không để ý người chung quanh về mặt khiếp sợ, hướng về phía nhóm huynh muội Trữ gia đồng dạng sừng sững ngốc lăng chào hỏi.

Trữ Khang Khiết thấy Úc Thịnh Trạch chủ động tiến lên, đã nghĩ gọn gàng dứt khoát hỏi, lại bị Trữ Khang Hạo một phen ngăn lại.

“Đích xác đã lâu không thấy, Úc tiên sinh.” Trữ Khang Hạo đối với Úc Thịnh Trạch gật đầu, ánh mắt vẫn là không tự chủ được nhìn về thanh niên bên người hắn, cái loại khí chất quen thuộc này, ít nhất bốn phần ngũ quan tương tự, nếu không phải biết Úc Thịnh Trạch cùng đệ đệ chưa từng cùng xuất hiện, hẳn đều sẽ hoài nghi loại chuyện cầu huyết như thể thân. Hơn nữa đến giờ, tay Úc Thịnh Trạch vẫn đặt trên lưng người thanh niên đó.

“Xin hỏi, vị này là?” Trữ Khang Hạo nhìn không được hỏi.

Ánh mắt Úc Thịnh Trạch trầm trầm, thấy Đoạn Sở thái độ khác thường, lòng mi dày nhỏ che ánh mắt, hàm dưới gắt gao căng chặt, cả người đều như cố

hết sức kiềm nén cái gì.

“Hắn là người khế ước của ta.” Úc Thịnh Trạch đơn giản nói xong, nhìn Trữ Khang Hạo hỏi: “Tiểu Sở mệt rồi, ta nghỉ ngơi lại Trữ gia, có thể chứ?”

Đoạn Sở kinh ngạc ngẩng đầu, thấy được Trữ Khang Hạo gần như khó có thể che giấu sự bi ai.

“Đương nhiên, đây là vinh hạnh của Trữ gia ta! Úc tiên sinh, Đoạn Sở các hạ, thỉnh!” Trữ Khang Hạo bảo trì phong độ mời.

Tháng Một 31, 2016

88

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Chương 88

Trữ Khang Hạo dẫn dắt người đi tới cửa phòng khách, hai đạo thân ảnh đột ngột ngăn lại ngay hành lang.

“Úc Thịnh Trạch các hạ!”

Úc Thịnh Trạch dừng lại cước bộ, Đoạn Sở mặt không chút thay đổi nhìn qua, là phụ thân của Đằng Lương Tuấn cùng hai đường huynh của hắn, chỉ là lúc này vẻ mặt thoát nhìn khẩn trương, rồi lại tràn đầy chờ mong.

Trữ Khang Khiết nhin không được nắm chặt nắm tay, bị hai đường huynh ngăn trở thân thể.

“Có việc?” Úc Thịnh Trạch nhíu mày, hắn không biết ba người này, bất quá lạnh như băng trong mắt Đoạn Sở lại thấy nhất thanh nhị sở.

Đằng Tinh Huy biết, bỏ lỡ hôm nay, muốn lại tiếp cận vị hoàng tử Đế Ma Tư này, lấy biểu hiện lúc trước của Úc Thịnh Trạch trên trái đất, chỉ sợ là không có cơ hội. Hắn không nhìn ánh mắt hận thù của huynh muội Trữ gia, khom mình cúi thật sâu, khẩn thiết hỏi: “Úc Thịnh Trạch các hạ, ta là phụ thân Đằng Lương Tuấn. Xin hỏi, ngài có tin tức của hắn không?”

Trữ Khang Hạo trong lòng căng thẳng, cùng những người khác giống nhau, bất động thanh sắc nghiêng tai lắng nghe.

Người vây xem xung quanh bùng tính đại ngộ, không biết là thương hại hay là vui sướng khi người gặp họa mà nhìn lại đây.

Úc Thịnh Trạch thần sắc lạnh xuống, nhìn đến Áo Lợi Ngươi vội vàng đi tới: “Thông báo cho cục trinh sát, đề nghị liên minh trái đất phối hợp, điều tra Đằng gia cùng Đằng Lương Tuấn có quan hệ gì với Trữ Khang Trí, tất cả thông tin, trao đổi đều phải kiểm tra!”

Áo Lợi Ngươi nghĩ đến những gì trải qua ở Tư Đặc Lạp tỉnh cầu, lập tức hiểu được, Úc Thịnh Trạch đây là muốn mượn cơ hội giám thị Đằng gia, vội vàng lên tiếng trả lời. “Vâng! Cứu điện hạ!”

Đằng Tinh Huy kinh hãi trợn to mắt, há mồm lớn tiếng biện giải: “Không, các hạ hiểu lầm. Nhất định là Trữ Khang Trí sợ hãi thức tỉnh muốn trốn đi, mới cầu xin Đằng Lương Tuấn dẫn hắn rời đi. Hắn vẫn luôn sợ chết như vậy, không tin ngươi có thể hỏi những người khác, bọn họ cũng đều biết Trữ Khang Trí. . . .”

Miệng hắn còn đang động, nhưng mọi người ở nơi đó lại nghe không được thanh âm của Đằng Tinh Huy. Đồng dạng nhóm chính khách liên minh nhanh chóng đuổi tới, đều thấy được thủ đoạn của người Cấp Ngồi tỉnh hệ. Một nghị viên Hoa Hạ vội vàng phân phó bí thư bên người, để tổ đặc công đem người dẫn xuống, sau đó tự mình tiến lên tạ lỗi.

“Trữ gia cách nơi này quá xa, không bằng đến tệ xá nghỉ ngơi một chút.” Đoạn Chính nghị viên cũng là liên minh Hoa Hạ mỉm cười mời, thậm chí còn nhìn về phía Đoạn Sở lộ ra tươi cười ấm áp, phi thường tự nhiên mượn sức quan hệ: “Lại nói, Đoạn Sở các hạ thật ra là cùng Đoạn gia chúng ta hữu duyên.”

Nghị viên Đoạn gia nhờ Trữ gia gặp chuyện mới phát lên, không hy vọng nhất chính là việc Trữ gia tiếp tục có sự ủng hộ của hoàng gia Đế Ma Tư. Dù sao mặc kệ Trữ Khang Trí sống hay chết, Úc Thịnh Trạch đều đã có người khế ước mới, hơn nữa Úc Thịnh Trạch không thêm che giấu mà quan tâm cùng chiếu cố với Đoạn Sở như vậy, bọn họ đều đã biết đến thói quen của người Cấp Ngồi tỉnh hệ, Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở chỉ sợ cũng là quan hệ bầu bạn.

Nếu như vậy, Đoạn Sở rất ít khả năng có hảo cảm với người nhà của Trữ Khang Trí. Đoạn Chính vừa lòng nhìn sắc mặt khó coi của Đoạn Sở, cảm thấy đắc ý.

Huynh muội Trữ Khang Hạo sắc mặt xanh mét, lại chỉ có thể cố nén lửa giận, chờ đợi Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở quyết định.

Đoạn Sở dưới dưới ánh mắt chờ mong của mọi người mở miệng, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Thịnh Trạch! Những người này rốt cuộc muốn chặn đường bao lâu?”

Rõ ràng là ngôn ngữ Hoa Hạ, mà không phải sóng âm phiên dịch của máy chuyển đổi, tất cả người Hoa Hạ ở đây đều sợ ngấy người. Hơn nữa thanh niên trước mắt này biểu hiện xác định rõ muốn đi tới Trữ gia, lại làm cho đám người Đoạn Chính tâm tình xấu đi.

Trữ Khang Hạo cùng Trữ Khang Khiết bọn họ đều giật mình trong lòng, Úc Thịnh Trạch chỉ là nhếch môi, trấn an vỗ vỗ bả vai Đoạn Sở. “Đi!”

Hắn nói xong, giữ chặt bàn tay đầy mồ hôi của Đoạn Sở đi về phía trước. Đám người xung quanh đều né tránh, Trữ Khang Hạo cùng huynh muội khác cũng đi theo phía sau, làm như không thấy ánh mắt hâm mộ đổ kỵ chung quanh, chỉ hồ nghi nhìn bóng dáng Đoạn Sở, trong mắt ngẫu nhiên hiện lên một tia mong đợi.

Đoạn Sở khẽ nâng đầu, mặt không chút thay đổi tiêu sái đi bên người Úc Thịnh Trạch, môi nhếch thành đường cong, thoạt nhìn có vẻ phá lệ lạnh nhạt.

Nguyên Vinh Nghị ở xa xa thấy thế, khóe miệng run rẩy.

Mất thấy thân ảnh vài người biến mất cửa, Dung Thu cũng lo lắng nhìn về phía Nguyên Vinh Nghị. “Tiểu Sở mất hứng, sẽ không phải là do người Trữ gia đi?”

Nguyên Vinh Nghị che dấu một cái trở mình xem thường, cảm thấy được bạn tốt cho dù thông suốt cũng vẫn là đầu gỗ. Biểu hiện ra coi trọng đối với người nhà của Trữ Khang Trí thiếu chút nữa thành người khế ước của hắn như vậy, còn lôi kéo Đoạn Sở cùng nhau, đây là sợ Đoạn Sở không đủ tức giận sao? Hắn chuyển động cổ tay, vòng thông tin vô thanh vô tức phát ra nhắc nhở.

Thời điểm Úc Thịnh Trạch nhận được tin tức, đã muốn ngồi trên phi hành khí. Hắn cúi đầu nhìn vòng thông tin, cũng không để ý tới, thân thủ đem Đoạn Sở dìu thường trầm mặc kéo vào trong lòng.

“Một môi thì nghỉ ngơi một chút đi?”

Đoạn Sở cả kinh, nhìn ánh mắt thân thiết của Úc Thịnh Trạch, ánh mắt chợt lóe, không hề nhìn ánh mắt xa lạ của đám người Trữ Khang Hạo, tựa vào bả vai Úc Thịnh Trạch nhắm mắt dưỡng thần.

Trữ Khang Hạo cùng Trữ Khang Hoa không tiếng động trao đổi, thấy bọn họ đều lắc lắc đầu, ánh mắt hoàn toàn ảm đạm xuống. Vừa rồi Đoạn Sở bỗng nhiên nói ra ngôn ngữ Hoa Hạ, ngay cả bóng lưng đi đường cũng có vài phần tương tự đệ đệ, làm cho hắn đều nhìn không được hoài nghi, Đoạn Sở có phải do đệ đệ phẫu thuật thành.

Trữ Khang Khiết thiếu kiên nhẫn nhất, lúc này thấy các ca ca đều bình tĩnh ngồi ở ghế, Úc Thịnh Trạch cùng người khế ước của hắn ở đối diện lại biểu hiện thân cận như vậy, nửa điểm tin tức của ca ca đều không nói ra. Nàng há mồm muốn nói cái gì, lại lo lắng phức tạp, thế cho nên cuối cùng bỏ qua cơ hội hỏi tin tức về Trữ Khang Trí, trong lòng càng khó chịu.

Cũng may phi hành khí mở ra hình thức cực nhanh, mới một chút thời gian, liền đến Trữ gia.

Trữ Khang Hạo bọn họ rời khỏi yến hội liền liên hệ với người trong nhà, lúc này cha mẹ, chú, thím đều chờ ở cửa, Trữ Khang Hạo hạ phi hành khí, mang theo Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở đi qua.

Đoạn Sở nhìn thấy cách nhà mình càng ngày càng gần, dung nhan cha mẹ già nua gần trong gang tấc, trong đầu trống rỗng, tay chân đều có điểm cứng ngắc.

“Úc tiên sinh, đã lâu không thấy, vị này chính là người khế ước của ngài đi. . . . .”

“Ba mẹ, chú. . . . ., vị này chính là Đoạn Sở. . . . .”

“Vẫn là mời vào bên trong. . . . .”

Đoạn Sở ngờ ngác nghe bọn họ hàn huyên, kết quả bản khoản quá nhiều chính là, hắn ngay cả dừng khí đối diện với cha mẹ đều không có.

“Xin hỏi, người không phải có tin tức của ca ca ta sao, hắn ở nơi nào?” Đi theo tiến vào phòng khách, Trữ Khang Khiết vội vàng hỏi rất cục làm bùng tình thần trí của hắn.

“Thịnh Trạch!” Đoạn Sở quát to một tiếng, không để ý người Trữ gia kinh ngạc, nhìn thẳng vào Úc Thịnh Trạch thình càu: “Thịnh Trạch, ta mệt mỏi, người trước đi theo giúp ta nghỉ ngơi đi?”

Hắn không thể để Úc Thịnh Trạch lấy ra quan tài thủy tinh, mặc kệ người Trữ gia có đoán được Trữ Khang Trí dữ nhiều lành ít hay không, chỉ cần không thể chứng thật tin người chết, còn có hy vọng còn sống. Nhưng một khi nhìn thấy quan tài thủy tinh, cho dù Đoạn Sở lập tức nói thật chính mình là Trữ Khang Trí, cũng đã chậm.

Đoạn Sở bắt đầu hối hận, hắn hẳn là nên nói ra chân tướng ở trên quan hạm, chứ không phải đợi tới trái đất mới thẳng thắn.

Úc Thịnh Trạch thân thủ chạm vào cái trán đã ướt mồ hôi của Đoạn Sở, đưa hắn ôm vào trong lòng.

“Hào, ta trước mang người đi nghỉ ngơi.” Thanh âm Úc Thịnh Trạch có vẻ phi thường ôn nhu, chú ý tới thân thể trong lòng ngực không còn buộc chặt như vậy, ánh mắt chuyển hướng Trữ Huy Dung cùng Nhạc Tùng Trữ. “Thật có lỗi, Tiểu Sở mệt mỏi, chúng ta chốc nữa bàn lại.”

Nhạc Tùng Trữ đã sớm phát hiện người khế ước này của Úc Thịnh Trạch, trạng thái tinh thần không đúng, nghe vậy ôn hòa gật đầu: “Đây là dĩ nhiên, ta đi sắp xếp phòng một chút.”

Đoạn Sở thẳng đứng dậy, không hề kiêng dè nhìn thẳng Nhạc Tùng Trữ cùng Trữ Huy Dung. Với hắn mà nói thời gian chỉ có không đến nửa năm, đối với cha mẹ người nhà cũng đã qua ba năm, ngay cả đại ca năm đó khí phách cũng đều trở nên ỉu dột, thái dương của cha mẹ đã bạc trắng, già đi rất nhiều.

“Ta một đường lại đây, nhìn thấy tiểu viện phía đông nam không tồi, có thể đi tới nơi đó nghỉ ngơi được không?” Đoạn Sở nhẹ giọng hỏi. Thời điểm không có lựa chọn, Đoạn Sở ngược lại hoàn toàn bình ổn được cảm xúc.

Kia không phải nơi ở của ca ca sao? Trữ Khang Khiết chỉ thấy đầu “Ông” một chút, sắc mặt đỏ lên, tiến lên muốn chửi ầm lên, bị Trữ Khang Viễn tay mát lạnh lẹ che miệng lại, bất quá sắc mặt hắn cũng đồng dạng lúng túng.

Nhạc Tùng Trữ nhìn thấy đôi mắt màu đen phức tạp của Đoạn Sở, ma xui quỷ khiến mà gật đầu: “Đương nhiên có thể, nơi đó hiện tại không ai ở. Ta mang bọn người đi qua.”

Nói xong, ngay cả trượng phu, nữ nhi cũng không nhìn, xoay người lao đảo đi ra ngoài phòng khách.

Đoạn Sở đối với Trữ Huy Dung cùng Trữ Khang Hạo bọn họ gật gật đầu, thân thủ giữ chặt Úc Thịnh Trạch, đi theo phía sau Nhạc Tùng Trữ, đi tới tiểu viện hắn từng sống hơn hai mươi năm.

Nhạc Tùng Trữ đẩy cửa ra, dùng một loại ánh mắt kỳ dị, nhìn Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch cùng nhau đi vào.

“Cửa phòng không khóa, Úc tiên sinh đã từng tới nơi này, hắn là biết phòng ngủ ở nơi nào, ta sẽ không quá rầy.” Nhạc Tùng Trữ thanh âm rất nhỏ, như là sợ quấy nhiễu cái gì, lại quay đầu lại, đối với trượng phu kinh nghi bất định lắc đầu ra hiệu, sau đó đóng lại cửa tiểu viện.

Đoạn Sở đứng ở trong sân, bỗng nhiên ngẩng đầu, bầu trời giống như được tẩy rửa qua, tai nạn tựa như chưa bao giờ xảy ra.

“Thời điểm Ô Yên Vàng Ròng thú đột kích, ta thật sự nghĩ đến, đây sẽ là trí nhớ cuối cùng của ta về trái đất. . . .” Đoạn Sở bỗng nhiên chậm rãi mở miệng, lấy một loại giọng điệu bình tĩnh mà chính mình chưa bao giờ nghĩ tới, kể lại quá khứ.

“Nhưng ta cũng chưa từng nghĩ rằng, sau khi có hy vọng sống sót, còn có thể chết ở trong tay người mình yêu.” Đoạn Sở dừng một chút, ngón tay chỉ về một cái phòng, khó khăn nói: “Là ở chỗ này, ta bị tiêm vào thuốc trừ khử. Nó thật sự rất đau, cũng rất lạnh, tựa như linh hồn bị rút ra khỏi thân thể, ta muốn gọi người tới cứu ta, nhưng mà, hắn đem máy phát ra tiếng càn đi. . . .”

“Đừng nói nữa!” Úc Thịnh Trạch một phen mạnh mẽ ôm lấy Đoạn Sở, nhìn thấy hốc mắt hắn đã muốn đỏ lên, Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên cúi đầu, vội vàng ngăn chặn đôi môi run rẩy của Đoạn Sở.

Hơi thở quen thuộc mà ấm áp đuổi đi sự lo sợ do cái chết mang đến, Đoạn Sở mở to mắt, trong mắt Úc Thịnh Trạch đồng dạng tràn đầy thống khổ. Hắn bỗng nhiên nhớ tới lần bị bóng nước sôi ở Y Duy Tát, Úc Thịnh Trạch còn không quen thuộc với hắn, cũng là khăn trương mà nổi giận như vậy.

“Thịnh Trạch. . . .Ngô. . . .” Đoạn Sở nghĩ muốn mở miệng. Úc Thịnh Trạch vô sự tự thông đem lưỡi dò xét khoang miệng Đoạn Sở, hô hấp trở nên dồn dập, hai người gắt gao ôm lấy nhau.

Sau khi cảm xúc bình phục, Úc Thịnh Trạch không muốn mà buông đôi môi ra, lấy tay khẽ vuốt hốc mắt đỏ lên cùng đôi môi Đoạn Sở, ánh mắt ám trầm nhìn không thấu, Đoạn Sở lại ần ần có thể đoán được ý nghĩ của hắn.

“Người vào thời điểm lần đầu tiên chúng ta giao hòa tinh thần lực, liền đoán được ta là Trữ Khang Trí sao?” Đoạn Sở thấp giọng hỏi, hoàn toàn đem bóng ma từ vong mà Đằng Lương Tuấn mang lại cho hắn để ra sau đầu.

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu: “Lúc trước ta chỉ cảm thấy người cho ta cảm giác rất quen thuộc, thích lá trà cùng trái đất có lẽ là hứng thú, tinh thần thực thể hóa hoàn toàn phù hợp có lẽ là trùng hợp, bất quá người sau khi hôn mê, Từ Tinh thú đem quần áo của người làm lộn xộn, ta thấy cái bốt hồ phách giống hệt cái người đã đeo.”

Đoạn Sở một đường lại đây liền đoán được, không hề e dè lôi kéo hắn cùng nhau đi tới Trữ gia nghỉ ngơi, Úc Thịnh Trạch cho dù tình cảm có ít đi nữa, nhưng làm việc cũng luôn bản khoăn ý kiến của hắn, như vậy hành vi không hề hỏi hắn một tiếng như thế, chỉ có thể là đã biết hắn chính là Trữ Khang Trí.

Đoạn Sở bỗng nhiên nhớ tới lo lắng của Úc Thịnh Trạch khi xuất phát, trong lòng tràn đầy chua xót cùng cảm động. Biết rõ hắn có thể vừa đi sẽ không trở lại nữa, lại vẫn kiên trì đưa hắn tới trái đất, Úc Thịnh Trạch lúc ấy, vì tâm tình của hắn mà an bài hết thảy.

“Thịnh Trạch, cùng ta, đi gặp ba mẹ cùng ca ca đi? Còn có Khang Khiết, nàng vẫn như thế.” Đoạn Sở cười khẽ nói, ánh mắt màu đen sáng ngời trước nay chưa từng có.

Úc Thịnh Trạch nhân tình sáng lên, nhếch môi, cửa sân “Phanh” một tiếng mở ra, Trữ Khang Khiết dùng sức quá mạnh, tựa hồ không nghĩ tới vừa rồi như thế nào cũng không mở ra được, lại vụt một cái liền tiến vào được.

Tháng Một 31, 2016

89

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 89

Mắt thấy Trữ Khang Khiết sẽ “Ngũ thể đầu địa” (đầu tiếp xúc với mặt đất), Trữ Khang Hạo cùng Trữ Khang Hoa bọn họ vội vàng kéo lấy người, nhưng Trữ Khang Khiết lại từ trống rỗng đứng lên, giống như là có cái gì đem nàng đỡ lấy.

Trữ gia huynh đệ nhìn ngây người, Nhạc Tùng Trữ lại đi xuyên qua đoàn người nữ nhi cùng cháu trai, mặt rơi đầy lệ nhìn về phía Đoạn Sở: “Khang Trí!”

Đoạn Sở bỗng nhiên có loại kinh hoàng, hẳn không nghĩ tới cha mẹ lại thực sự chờ ở bên ngoài, nếu không, hẳn nhất định sẽ không miêu tả việc trải qua cái chết. Nghĩ đến tư thế ngã nhào của tiểu muội, Úc Thịnh Trạch thể nhưng chỉ dùng tinh thần lực che chắn cửa, mà không cách âm?

“Mụ mụ!” Đoạn Sở thấp giọng kêu một tiếng, lại nhìn đến phụ thân Trữ Huy Dung nhìn hẳn không chuyển mắt, đại ca Trữ Khang Hạo đã sớm ngóc tới sưng sỏ, tiểu muội Trữ Khang Khiết, còn có chú thím cùng mấy đường huynh đệ.

“Ba, đại ca, nhị ca. . . .”

“Khang Trí!” Nhạc Tùng Trữ tiến lên, giữ chặt cánh tay Đoạn Sở, lại sờ hai má hẳn, nhìn khuôn mặt xa lạ cùng ánh mắt quen thuộc, gào khóc.

Úc Thịnh Trạch lui về phía sau hai bước, nhìn Đoạn Sở bị Trữ phu nhân cùng người thân ôm khóc, ngay cả Trữ Huy Dung cùng Trữ Khang Hạo bọn họ cũng đều hồng ánh mắt, ánh mắt cũng trở nên ôn nhu.

“Ai!” Đoạn Sở bỗng nhiên giơ tay che mặt, hô đau một tiếng, mặc danh kỳ diệu nhìn về phía muội muội: “Khang Khiết, muội làm cái gì?”

Trữ Khang Khiết về mặt vô tội đưa tay ra sau lưng: “Ta muốn nhìn xem, khuôn mặt này, vì cái gì lại nhìn không giống như đồ giả?”

Đoạn Sở khòe miệng run rẩy, Trữ Khang Khiết đây là không nghe hết đối thoại của hẳn cùng Thịnh Trạch, còn tưởng rằng mình nguy trang? Đoạn Sở cảm thấy vừa động, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, nghĩ có nên thừa nhận như vậy. Thấy Úc Thịnh Trạch lắc lắc đầu, Đoạn Sở lập tức nghĩ đến tương lai, không tiếng động thờ dài.

Nhạc Tùng Trữ ánh mắt không rời khỏi Đoạn Sở, thấy thế mềm giọng hỏi: “Khang Trí, con nói đi, chúng ta có thể thừa nhận.”

Trữ Khang Trí trước khi mất tích đã hai mươi lăm tuổi, đứa con hiện giờ thay tên đổi họ, diện mạo đều thay đổi, rõ ràng là bộ dáng mới trưởng thành, mặc kệ là khoa học kỹ thuật gì, bọn họ đều có thể thừa nhận, chỉ là đau lòng đứa con chịu đau đớn.

Đoạn Sở kỳ thật cũng biết điểm này, nhìn đến phụ thân cùng đại ca hẳn gật đầu cổ vũ, mở miệng, khô cần nói: “Con, xem như Tá Thi Hoàn Hồn, sống lại tại Đoạn gia ở Y Duy Tát tỉnh cầu.”

Nhạc Tùng Trữ thân thể nhaoáng lên một cái, sợ tới mức Đoạn Sở vội vàng chia tay ra đỡ, lại bị Nhạc Tùng Trữ phản thủ cầm lại. Nàng liên tục hít thở vài lần, mới rốt cục khôi phục bình tĩnh, hốc mắt lại đỏ lên.

“Mẹ, người đừng như vậy! Con không phải đã không có việc gì rồi sao, còn nhân họa đắc họa, trẻ lại vài tuổi.” Đoạn Sở lung tung an ủi, không nghĩ tới lại bị Trữ Khang Khiết ôm lớn tiếng khóc kêu.

Nàng vừa rồi dùng sức néo mặt Đoạn Sở, cũng là do quá tức giận. Cảm thấy ca ca ba năm chưa trở về, cũng không truyền lời báo bình an, hại bọn họ thương tâm khổ sở như vậy. Lại không nghĩ rằng, nàng thật sự từng mất đi ca ca.

Trữ Khang Hạo nắm chặt hai tay, đệ đệ chưa từng đi xa nhà, đột nhiên sinh hoạt tại một thế giới hoàn toàn bất đồng, nghĩ cùng biết có bao nhiêu gian nan. Có thể may mắn còn sống quay về trái đất, chỉ sợ may mắn có Úc Thịnh Trạch. Nghe đối thoại của hai người, Úc Thịnh Trạch rõ ràng đã sớm biết thân phận thực của đệ đệ.

“Úc tiên sinh, cảm ơn người mang Khang Trí về.” Trữ Khang Hạo đi đến bên người Úc Thịnh Trạch, cúi người thật sâu.

“Không cần!” Úc Thịnh Trạch đáp lại: “Tiểu Sở là người khế ước của ta.”

Trữ Khang Hạo ngừng một chút, lập tức nhớ tới từ lúc gặp mặt đến nay, Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở hầu như lúc nào cũng dính lại một chỗ, căn bản không có khả năng chỉ là bằng hữu ôm ấp một hai cái.

Trữ Khang Hạo quay đầu nhìn về phía mẫu thân cùng muội muội còn đang an ủi đệ đệ, một nhà chú thím cũng vây quanh ở cùng nhau, trong lòng càng thêm không muốn. Nếu là quá khứ, hẳn tự nhiên sẽ không để đệ đệ thích người nào, nhưng sau khi mất mà có lại được, nghĩ tới đệ đệ lại rời khỏi trái đất, không biết khi nào mới có thể gặp lại, Trữ Khang Hạo hận không thể đem Đoạn Sở giấu đi.

Trữ Huy Dung nghe được đối thoại của hai người đi đến, lấy tay vỗ vỗ bả vai đứa con cả, đồng dạng đối với Úc Thịnh Trạch nói lại cảm tạ.

Trữ Khang Trí còn khỏe mạnh còn sống, thậm chí có khả năng ngăn chặn Đằng Lương Tuấn điên cuồng cố chấp, chỉ có thể là Úc Thịnh Trạch. Nam nhân trước mắt này vì đứa con của mình mà làm mọi thứ, sợ là Trữ gia bọn họ đem hết toàn lực đem hết toàn lực cũng vô pháp hồi báo. Nếu đứa con có thể hạnh phúc, cho dù sinh hoạt tại nơi xa xôi, Trữ Huy Dung cảm thấy, cũng không có gì không chịu được.

“Người nhà Khang Trí hiện tại, lần này cũng lại đây sao?” Trữ Huy Dung hỏi. Đứa con chiếm thân thể người khác, tuy nói Tá Thi Hoàn Hồn, cũng là thiếu Đoạn gia một nhân tình. Không thể quang minh chính đại nói lời cảm tạ, bất quá tán gẫu biểu đạt tâm ý cũng có thể đi.

Úc Thịnh Trạch nhắm lại mi, không đợi nói chuyện, Đoạn Sở nghe được câu hỏi của cha đã đi tới, hai bên phân biệt là mẫu thân cùng muội muội.

“Ba, con cùng Đoạn gia, đã đoạn tuyệt quan hệ. . .”

Trữ Huy Dung sắc mặt trầm xuống, Đoạn Sở thấy thế đã nghĩ muốn giải thích, Nhạc Tùng Trữ cố nén khó chịu nói:

“Khang Trí, ba ba con không phải đang trách con. Chúng ta đem con nuôi từ nhỏ đến lớn, còn có thể không biết con như thế nào hay sao? Chuyện của Đoạn gia, chúng ta cũng không cần nhắc lại đâu.

Trữ Huy Dung vỗ vỗ bả vai Đoạn Sở, bình thường đối mặt với bất luận kẻ nào cũng đều có thể thao thao bất tuyệt, nhưng nhìn thấy đứa con đã thay đổi, Trữ Huy Dung lại một câu cũng không nói được.

Đoạn Sở nháy mắt mấy cái, trên mặt mang theo một nụ cười yếu ớt.

“Khang, không,” Nhạc Tùng Trữ do dự, sửa miệng đề nghị: “Về sau, chúng ta cũng gọi con là Tiểu Sở đi? Miễn cho rước lấy phiền toái không cần thiết.”

Trữ gia không biết thân phận cụ thể nơi Đoạn Sở ở, bất quá hẳn nếu vẫn là người khế ước của hoàng tử Đế Ma Tư, “Tá Thi Hoàn Hồn” này dễ dàng đưa tới mối họa, tự nhiên là không thể nói.

Đoạn Sở thấy phụ thân bọn họ đều đồng ý, cũng gật gật đầu. Hắn cũng đã quen Úc Thịnh Trạch gọi hắn như vậy, hướng chỉ đích thật là Đoạn Sở, cho hắn sinh mệnh thứ hai.

Trữ Khang Khiết chớp mắt, nhìn ca ca ánh mắt nhu hòa nhìn Úc Thịnh Trạch, có điểm tò mò hỏi: “Ca, người từ Cấp Ngồi tỉnh hệ lại đây, mất bao lâu?”

Nàng đối với Cấp Ngồi tỉnh hệ cũng không hiểu biết, ca ca tất nhiên là sống lại ở Y Duyệt Tất tỉnh cầu, vậy cách Đế Ma Tư có xa không, cũng không biết bao lâu mới gặp được Úc Thịnh Trạch, như thế nào hiện tại mới trở về trái đất. Trong lòng Trữ Khang Khiết có một đồng lớn nghi hoặc, muốn cùng ca ca nói chuyện. Hơn nữa ca ca cùng Úc Thịnh Trạch quan hệ không giống nhau, nếu trở về lại mất ba năm, nàng sẽ không chịu được.

“Hai tháng?” Đoạn Sở không rõ lắm, quay đầu hỏi Úc Thịnh Trạch, thấy hắn gật gật đầu, cười khề nhìn về phía Trữ Khang Khiết giải thích: “Y Duyệt Tất thuộc Cấp Ngồi tỉnh hệ, tới Đế Ma Tư tỉnh cầu mất một vòng, bất quá từ Đế Ma Tư đến trái đất cần xuyên qua hai lần trùng động. Ta nửa năm trước mới tỉnh, kết quả khỏi thân thể này đang vào kì thức tỉnh, may mắn gặp được Thịnh Trạch. . .”

Trữ Khang Viễn vẫn đứng ngoài quan sát, tứ đường ca quả thực, đây là sợ bác cả bọn họ không biết hắn cùng vị cứu hoàng tử kia quan hệ rất ấn ý sao?

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở nói không ngừng, đi lên trước khoát lên bờ vai hắn: “Tiểu Sở, người nên hảo hảo nghỉ ngơi một chút, đừng quá mệt mỏi.”

Đoạn Sở thân thể cứng đờ, mắt thấy cha mẹ huynh muội ngay cả chú thím đều trêu ghẹo nhìn hắn, còn có cái hôn lười lúc trước lại hiện lên trong đầu. Đoạn Sở cảm thấy bả vai bị Úc Thịnh Trạch đụng chạm, tựa như bị lửa đốt, tai đỏ bừng lên, bắt đầu lan ra cổ cùng hai má.

Nhạc Tùng Trữ cười tủm tủm nhìn, chỉ cảm thấy đứa con làm cho nàng hao hết tâm sức, giờ đã trở nên linh động hẳn lên. “Tiểu Sở, Úc tiên sinh nói đúng, con trước tiên ở trong phòng nghỉ ngơi, mụ mụ làm đồ ăn mà con thích, được không?”

“Đừng, đệ đệ người nghỉ ngơi nhiều, trên quân hàm khẳng định ngủ không tốt.” Trữ Khang Hạo cũng đồng ý gật đầu, đệ đệ có thể mới từ quân hàm trở về nhà, trên yến hội cái gì cũng chưa ăn, khẳng định đói bụng. Về phần Úc Thịnh Trạch, Trữ Khang Hạo chưa chút nhìn thấy bộ dạng hắn đứng bên cạnh đệ đệ như thần hộ mệnh, cảm thấy đệ đệ sợ là sẽ không ở lại trái đất.

Đoạn Sở cũng không tiếp tục kiên trì, ánh mắt vừa mới chuyển hướng phòng ngủ, tầm mắt lại bị Úc Thịnh Trạch ngăn trở, khó hiểu nhìn Úc Thịnh Trạch.

“Nơi đó lâu lắm không ai ở, vẫn là đối nơi khác đi?” Úc Thịnh Trạch trầm giọng đề nghị.

Đoạn Sở nghe vậy, cong lên mặt mày. Nơi này là nhà hắn, lấy tinh thần lực hiện tại của hắn, cho dù Đằng Lương Tuấn thật sự xuất hiện, hắn cũng không

sợ. “Không cần. . . .”

“Phải đó phải đó!” Trữ Khang Khiết bỗng nhiên cất cao tiếng nói, trong mắt hiện lên bất an.

Đoạn Sở không nhìn sắc mặt của những người khác, nghĩ cùng biết bọn họ sẽ không đồng ý. Đoạn Sở cũng không cần thiết phải tiếp tục kiên trì, chỉ quay đầu lại nhìn cha mẹ, chủ động hỏi: “Con nhớ rõ trong nhà, có chuẩn bị phòng cho Thịnh Trạch, ta đi nơi đó đi?”

“Cũng đúng, con cùng Úc tiên sinh ở chung một viện đi, nơi đó vốn chính là nơi đãi khách, đối với người ngoài giải thích cũng tốt.” Một nhà Trữ Huy Dung gật đầu.

Nhạc Tùng Trữ cũng là vẻ mặt đồng ý, tuy nói sân viện này còn có phòng khác, nhưng trên tâm lý cũng hiểu được, vẫn là đem phòng ở nơi này sửa lại đã rồi mới vào ở.

Đoạn Sở vừa nghĩ, lời kéo Úc Thịnh Trạch đang chuẩn bị đi, nghĩ đến cái gì bỗng dừng lại, đối với Trữ Huy Dung cùng Nhạc Tùng Trữ nói: “Ba mẹ, mọi người cùng con giống nhau, gọi là Thịnh Trạch đi,” Đoạn Sở ho nhẹ một tiếng, có điểm ngưng ngừng nói: “Thịnh Trạch là chiến sĩ là con ký khế ước, kêu Úc tiên sinh rất lạ.”

Trữ Khang Hạo mặt không chút thay đổi trừng mắt nhìn tay hai người giao nhau, sau đó xoay người dẫn đầu đi ra cửa, đi chuẩn bị khách phòng.

Đoạn Sở đích thật là có điểm mệt mỏi, bắt đầu xuất phát từ Đế Ma Tư, tâm hấn vẫn luôn treo ngang, đầy đầu đều là như thế nào cùng người nhà nhận thức, làm sao nói ra thân phận chân chính cho Úc Thịnh Trạch. Hiện tại hấn về tới nhà, hết thấy thuận lợi tới khó tin, nằm ở trên giường, cả người hấn đều mềm nhũn không muốn động.

Úc Thịnh Trạch vẫn ở cùng Đoạn Sở, chờ hấn hô hấp vững vàng, ở trên trán hấn hôn một cái. Hấn đang định rời đi, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào khóe miệng mỉm cười của Đoạn Sở, cuối cùng hôn lên đôi môi tự nhiên cong lên của Đoạn Sở, sau đó thẳng đứng dậy, vì Đoạn Sở dịch tốt chân, lặng yên không một tiếng động ly khai phòng.

Cửa vừa mở ra, quả nhiên, người Trữ gia không thiếu một ai chờ ở cửa. Cửa viện đằng sau hấn không gió mà tự động đóng lại.

Úc Thịnh Trạch vững bước đi tới, đối với người Trữ gia gật đầu.

“Các người muốn biết cái gì?” Úc Thịnh Trạch trầm giọng hỏi.

Trữ Khang Hạo nhìn cha mẹ, thấy bọn họ đều là vẻ mặt do dự, thờ dãi, giành trước hỏi: “Chúng ta muốn biết Khang Trí, không, là Tiểu Sở ở Cáp Ngồi tình hệ trải qua như thế nào?”

“Còn có tin tức của Đẳng Lương Tuấn!” Trữ Khang Khiết trong mắt hiện lên hận ý.

Trữ Khang Viễn áp a áp ứng nói ra vấn đề quan tâm nhất: “Người kỳ thật, tìm được thân thể tứ ca ta, đúng không? Bằng không tứ ca cũng sẽ không khăn trương đánh gãy câu hỏi của Khang Khiết, còn nhất định phải đi vào tiểu viện. Hấn sợ chúng ta chịu kích thích?”

Úc Thịnh Trạch sắc mặt lạnh lùng, khí thế sắc bén, đối mặt với người chân chính quan tâm Đoạn Sở, lại không thể duy trì mặt lạnh.

“Đúng vậy, ta trước đó đi tới Tư Đặc Lạp tình cầu, tìm được quan tài thủy tinh bị vứt bỏ, lại ở Y Duy Tát gặp được Tiểu Sở.” Úc Thịnh Trạch trả lời, sau đó nghiêm mặt nhìn vợ chồng Nhạc Tùng Trữ: “Ta đem quan tài thủy tinh, cho các người?”

Trữ Huy Dung chuẩn bị tâm lý đầy đủ, cầm tay thê tử, đối với Úc Thịnh Trạch kiên định gật đầu: “Hấn là con của chúng ta.”

Úc Thịnh Trạch không nói nữa, quan tài thủy tinh đột ngột xuất hiện trong viện, thanh niên tuổi trẻ lạnh yên không một tiếng động nằm trong quan tài thủy tinh.

Cho dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng như vậy vẫn đánh quá sâu vào thị giác.

Nhạc Tùng Trữ mạnh đứng lên, Trữ Khang Khiết cùng Trữ Khang Viễn cho dù biết ca ca còn sống, cũng chịu không được hô to: “Ca!”

Trữ Khang Hạo hung hăng đánh vào bàn đá, máu tươi chảy ra từ miệng vết thương cũng không nhìn, ngay cả Úc Thịnh Trạch, cả người cũng tỏa hàn khí bốn phía.

Nhạc Tùng Trữ thân thể loạn choạng tính toán tiếp cận quan tài thủy tinh, “A” một tiếng, Trữ Huy Dung vội vàng đỡ lấy thê tử nhìn về phía quan tài thủy tinh, đồng tử co rụt lại.

“Khang Trí!” Trầm ổn như Trữ Huy Dung, cũng nhện không được kêu lên.

Thanh niên mất đi dấu hiệu sinh mệnh bỗng nhiên trong suốt dần, giống như sương khói tan biến trong quan tài thủy tinh, lại giống một trận gió xoáy, lao thẳng tới phòng đối diện.

Úc Thịnh Trạch cả kinh, tia tinh thần lực trực tiếp mở ra cửa phòng, thân thể cũng trước tiên trước giường Đoạn Sở, lại chỉ có thể trở mắt nhìn cổ sương khói dung nhập vào thân thể Đoạn Sở.

Úc Thịnh Trạch cúi xuống, bắt đầu xem xét.

“Thịnh Trạch?” Đoạn Sở ngủ say mở mắt ra, trên mặt là một mảnh mờ mịt.

“Cảm thấy có mệt hay không, ngủ tiếp một hồi đi?” Úc Thịnh Trạch nhu hòa khuyên bảo.

Đoạn Sở nháy mắt mấy cái, hàm hồ nói: “Không việc gì, còn cảm thấy thực nhẹ nhàng, chính là còn muốn ngủ.”

Úc Thịnh Trạch đã dùng tinh thần lực kiểm tra hết, nghe vậy nhếch môi, bàn tay sờ nhẹ hai má Đoạn Sở, nhẹ hồng: “Mệt nhọc liền ngủ, ta cùng ngươi.”

Vừa dứt lời, Đoạn Sở nghe lời nhắm mắt lại, rất nhanh liền lâm vào ngủ say.

Úc Thịnh Trạch không quay đầu lại, cởi ra áo khoác bán tựa vào đầu giường, đem Đoạn Sở ôm vào lòng.

Trữ Huy Dung cùng Nhạc Tùng Trữ nhìn nhau liếc mắt một cái, lời huynh muội Trữ Khang Hạo còn đang khiếp sợ đi ra ngoài.

Tháng Một 31, 2016

90

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Chương 90

Thủ đô Hoa Hạ, tứ hợp viện Trữ gia, lúc này ngoài cửa lớn sắp xếp một loạt xe xa hoa đại biểu cho thân phận quyền thế, ngay cả giữa không trung, cũng có phi hành khí hiếm thấy đậu ở chỗ này.

Mấy vị thiếu gia Trữ gia, bận rộn chiêu đãi khách quý tiến đến bãi phóng, ngay cả vài người có quan hệ thông gia vội vã đuổi tới, cũng tự mình ra trận hỗ trợ.

Trữ Khang Hạo mặt mang mỉm cười chiêu đãi một vị tân khách nam tính, sâu trong đôi mắt màu đen, là phiền chán không thể phát hiện.

Trữ Khang Viễn mới vừa nghiêng đón một vị khách đi vào, thấy thế, tiến lên tiếp đón, tùy tiện tìm lấy cái cốc, liền đem Trữ Khang Hạo lôi đi.

“Đại ca, tứ ca còn chưa tỉnh sao?” Trữ Khang Viễn lo lắng hỏi.

Ngày hôm qua tứ đường ca trở về là buổi sáng, kết quả ngủ một ngày một đêm còn không tỉnh, hơn nữa một màn quỷ dị ngày hôm qua, cùng chuyện tình “Tả Thi Hoàn Hồn”, Trữ Khang Viễn thật sự không yên lòng. Cố tỉnh sáng sớm nhiều người khách không thể cự tuyệt đến đây như vậy, hại hắn ngay cả thời gian tìm hiểu tin tức cũng đều không có.

Trữ Khang Hạo gật gật đầu: “Không có, bất quá, Úc Thịnh Trạch nói Tiểu Sở không có việc gì, chỉ là mệt mỏi.”

Trữ Khang Viễn nhất thời nhẹ nhàng thở ra, hắn hiện tại đối với vị hoàng tử Đế Ma Tư này vô cùng tín nhiệm. Ngay cả thân thể, linh hồn của tứ đường ca hắn bị tách rời ra, cũng mang về trọn vẹn không thiếu một phần, quả thực quá lợi hại.

Trữ Khang Hạo nếu biết ý tưởng thoát tuyền như vậy của tiểu đường đệ, chỉ sợ sẽ bị chọc giận tức chết. Bất quá hắn không biết, nhìn phòng khách đầy khách nhân, Trữ Khang Hạo nghĩ nghĩ, phải đi tìm Nhạc Tùng Trữ.

“Mẹ, nếu không, mời Úc Thịnh Trạch các hạ đi ra một chuyến?” Trữ Khang Hạo đề nghị. Những nhân vật quan trọng này đều vì Úc Thịnh Trạch mà tới, không thấy được người, chỉ sợ sẽ không cam tâm. Mà hắn, một chút tâm tư xã giao cũng không có. Còn không bằng bởi Đoạn Sở nhiều hơn một chút, nghĩ đến đệ đệ thể nhưng còn cần đến trường, Trữ Khang Hạo cũng đành tiếp nhận chuyện Đoạn Sở phải quay về Đế Ma Tư.

Nhạc Tùng Trữ có điểm do dự, những người trước mắt này đều là lúc Trữ gia gặp khó khăn, hoặc nhiều hoặc ít vươn tay giúp đỡ, cho nên Trữ gia mới có thể khách khí mà tiếp đãi. Nhưng Úc Thịnh Trạch thân phận cao quý, hơn nữa hắn uy nghiêm lạnh lùng, ba năm trước đây cũng không thích xã giao. Trữ gia vốn là may mắn được Úc Thịnh Trạch hỗ trợ, Nhạc Tùng Trữ cũng không muốn tạo thêm phiền toái cho hắn.

Trữ Huy Dung rút cuộc cũng nghe được lời nói của con trai, bật cười nhìn về phía thê tử: “Trong nhà có nhiều khách nhân đến như vậy, con kiểu gì cũng phải nói cho hắn thôi. Huống chi, Tiểu Sở cũng nên tỉnh.”

Nhạc Tùng Trữ cũng đang lo lắng cho đứa con mất mà có lại được này, mệt mỏi cũng không thể ngủ lâu như vậy a. Nàng rút rè hướng về phía khách nhân gật đầu, xoay người muốn rời đi.

“Chị dâu, từ từ, ta cũng đi!” Muội muội Trữ Nhạn Hiểu nhỏ tuổi nhất của Trữ Huy Dung hùng hổ, bước tới bên người Nhạc Tùng Trữ, Trữ Huy Dung ở một bên tức giận trừng mắt, ngược lại trượng phu nàng hồn nhiên không thèm để ý cười cười.

“Đi thôi!” Nhạc Tùng Trữ cười khê một tiếng, huynh đệ tỷ muội Trữ gia từ trước đến nay đoàn kết, nếu không, chỉ sợ Trữ gia lúc trước có bao nhiêu huy hoàng, ba năm nay sẽ có bao nhiêu thê thảm.

Trữ Nhạn Hiểu kéo cánh tay Nhạc Tùng Trữ, sau khi đi ra khỏi phòng khách, xuyên qua hành lang đi tới viện cho khách.

“Chị dâu, rốt cuộc sao lại thế này? Tiểu Sở mà các người nói, sẽ không phải là người khế ước mới của Úc Thịnh Trạch đi, là Đoạn Sở nói được ngôn ngữ Hoa Hạ?”

Nhạc Tùng Trữ cười gât đầu: “Đúng, hẳn quá mệt mỏi, ngày hôm qua đến bây giờ, vẫn luôn ngủ.”

Trữ Nhạn Hiểu tính tình đơn giản, cũng nghe ra không thích hợp.

“Chị dâu, vậy, Khang Trí đâu?” Trữ Nhạn Hiểu do dự hỏi. Theo lý thuyết, Úc Thịnh Trạch trở về, cơ bản là có thể có tin tức của Trữ Khang Trí, nhưng theo tin tức ngày hôm qua nàng biết, cho tới hôm nay nhìn thấy cả nhà ca ca, ngay cả Trữ Khang Khiết đều là cười tươi rói, chẳng lẽ Khang Trí còn sống? Nhưng là, vì sao lại không nghe được một chút tin tức?

Nhạc Tùng Trữ ánh mắt lóe lóe, nàng không tính toán gât người em gái của chồng này, bất quá, nơi này nói chuyện cũng không an toàn.

“Khang Trí còn chưa có tin tức.” Nhạc Tùng Trữ thấp giọng nói, sau đó lại cười, nhìn Trữ Nhạn Hiểu nhẹ nói: “Bất quá Tiểu Sở cùng Khang Trí a, thật là có vài phần giống nhau, không chỉ có diện mạo, ngay cả bóng dáng cũng giống, lại trùng hợp như vậy, cùng Úc Thịnh Trạch các hạ cũng là tình thân lực hoàn toàn phù hợp, chúng ta liền nhận hẳn làm con nuôi.”

Dù sao dung mạo cùng cử chỉ của Đoạn Sở cũng không lừa được người, còn không bằng thoải mái nói ra.

Trữ Nhạn Hiểu về mặt đại ra, dưới chân một cái lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống. Nghĩ đến đứa cháu nơi xa xôi bất vô âm tín, ca ca chị dâu thế nhưng lại nhận thức một người ngoại tình làm con nuôi, đôi mắt đẹp của nàng trợn lên đã nghĩ muốn mắng chửi người, chỉ là nhìn thấy Nhạc Tùng Trữ cười đến vẻ mặt ôn nhu, trong lòng lại chua xót. Trữ Nhạn Hiểu rất rõ ràng thái độ làm người của ca ca cùng chị dâu nàng, làm như vậy chỉ sợ cũng là bởi vì ảnh hưởng của nỗi nhớ con. Nhưng ở trong mắt người ngoài, chỉ sợ là bị kêu trời cao đi.

“Vậy, Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở, đều đồng ý?” Trữ Nhạn Hiểu rất kỳ quái.

Nàng lúc trước đã thấy cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch từ xa, hơn nữa cũng nghe rất nhiều người nhắc tới, đó là một người ngoại tình thập phần khó tiếp cận, cho dù hẳn nể mặt Trữ Khang Trí, vậy Đoạn Sở người khế ước thì sao? Nghe nói cũng xuất thân là từ gia tộc huân quý tiếng tăm lừng lẫy Cấp Ngồi tỉnh hệ, lấy nền văn minh của trái đất cùng Cấp Ngồi cách nhau một trời một vực, Đoạn Sở căn bản không cần quan tâm tới Trữ gia.

Trữ Nhạn Hiểu đẩy cửa viện, cười tủm tỉm nói: “Đương nhiên, người nhìn sẽ biết.”

Trữ Nhạn Hiểu sững sờ, cửa phòng khách bị đẩy ra, Úc Thịnh Trạch một thân xơ xác tiêu điều đi ra, nhìn đến Nhạc Tùng Trữ cùng Trữ Nhạn Hiểu, thần sắc không thay đổi bình tĩnh đứng lại, khí thế cũng thu liễm rất nhiều.

Nhạc Tùng Trữ đi lên trước, nói rõ ý đồ đến sau đó cười tủm tỉm hỏi, “Thịnh Trạch, Tiểu Sở hẳn còn chưa tỉnh sao?”

Nhạc Tùng Trữ nhưng thật ra không lo lắng cho Đoạn Sở, Úc Thịnh Trạch nếu nói không có việc gì, vậy nhất định là không có nguy hiểm. Thậm chí theo tâm lý, Nhạc Tùng Trữ cảm thấy được đứa con là chân chính thân hồn hợp nhất.

“Không có.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng, trong mắt hiện lên một tia buồn rầu. Rõ ràng Đoạn Sở đã hoàn toàn dung hợp tinh thần lực còn sót lại trong nguyên thân, lại không biết vì sao vẫn ngủ tiếp. Về phần chuyện của khách nhân, bị Úc Thịnh Trạch trực tiếp tinh lược.

Nhạc Tùng Trữ đang muốn nói chuyện, Úc Thịnh Trạch lại bỗng nhiên cúi đầu, trước mắt một trận bạch quang nhu hòa hiện lên, hư ảnh Nguyên Vinh Nghị hiện ra.

“Thịnh Trạch, Tiểu Sở đâu, hai Tử Tinh thú có điểm không thích hợp!” Nguyên Vinh Nghị có điểm sốt ruột.

Úc Thịnh Trạch lúc này mới nhớ tới, hẳn đem Tử Tinh thú để trên quân hạm, đã một ngày một đêm chưa cho chúng nó uống nước trà.

“Người kêu Phở Lôi Tư mang theo chúng nó tới Trữ gia, Áo Lợi Người biết chỗ.” Úc Thịnh Trạch nói xong, trực tiếp chặt đứt thông tin.

“Trữ phu nhân, ta có bằng hữu phải lại đây, còn thỉnh an sắp xếp một chút.” Úc Thịnh Trạch lễ phép thỉnh cầu. Hẳn biết lấy yêu thích của Nguyên Vinh Nghị, cho dù là không nói, chỉ sợ cũng sẽ kích động đuổi tới.

Nhạc Tùng Trữ vội vàng gât đầu, kêu Trữ Khang Hạo bằng điện thoại, về phần khách phòng, trực tiếp an bài ở đây là được.

Nghĩ tới bằng hữu Đoạn Sở sắp đến đây, cũng không thể ngủ tiếp. Nhạc Tùng Trữ lập tức đi gọi tỉnh đứa con, nàng giới thiệu thân phận Trữ Nhạn Hiểu xong, giữ chặt em gái của chồng liền bước vào trong phòng ngủ.

Đoạn Sở đang được giữ nằm nghiêng, khoe miệng tự nhiên uốn cong, hai má trắng nõn tuấn mỹ có vẻ thập phần hồng nhuận, thoát nhìn thật tốt.

Nhạc Tùng Trữ cước bộ càng ngày càng chậm, bỗng nhiên quay đầu nhìn Úc Thịnh Trạch hỏi: “Ngươi kêu hấn chưa?”

“Không có.” Úc Thịnh Trạch lắc đầu. Hấn từ khi gặp lại Đoạn Sở tới nay, vẫn là lần đầu tiên nhìn hấn ngủ vô tư như vậy. Cho dù ở quân hạm Y Duy Tát lần đó, Đoạn Sở rõ ràng mê man bất tỉnh, ánh mắt vẫn thủy chung mang theo vài phần tối tăm.

Nhạc Tùng Trữ cũng bắt đầu do dự, thấy Đoạn Sở ngủ ngon như vậy, nếu không, chờ bằng hữu của hấn tới đây lại nói vậy?

Bỗng nhiên, cánh tay đau xót, Nhạc Tùng Trữ quay đầu, thấy em gái của chồng hướng về phía Đoạn Sở kinh ngạc ra tiếng: “Chị dâu, hấn chính là Đoạn Sở? Ngay cả tư thế ngủ cũng giống Khang Trí?”

Trữ Nhạn Hiểu là nhìn Trữ Khang Trí lớn lên, hơn nữa anh trai và chị dâu đều bận rộn, Trữ Khang Hạo lại là người thừa kế được bồi dưỡng, Trữ Nhạn Hiểu chiều cô Trữ Khang Trí không ít, đối với thói quen nhỏ từ nhỏ của hấn rất hiểu biết. Huống chi, anh trai và chị dâu nhận thức con nuôi, vì cái gì Trữ gia trên dưới đều cao hứng như vậy? Nghĩ vậy, Trữ Nhạn Hiểu có chút lơ mơ.

“Ngô?” Một thanh âm hàm hồ tràn ngập buồn ngủ vang lên, Trữ Nhạn Hiểu cúi đầu, vừa lúc chống lại ánh mắt mê mang của Đoạn Sở.

“Dì à, người chừng nào thi tới?” Đoạn Sở đầu óc còn chưa thanh tỉnh, giãy dụa suy nghĩ muốn đứng lên, lại bởi vì ngủ quá lâu mà mềm nhũn không khí lực, trong lúc nhất thời đều nghĩ chính mình vẫn là Trữ Khang Trí ôm yếu hấp hối hồi trước.

Trữ Nhạn Hiểu sợ hãi trộn to mắt, ngón tay run rẩy chỉ hướng Đoạn Sở, không đợi nàng nói chuyện, một người nam nhân cao lớn chặn tầm mắt của nàng.

“Tiểu Sở, ngươi cảm thấy thế nào?” Úc Thịnh Trạch một tay bán ôm lấy Đoạn Sở tựa vào đầu giường, đồng thời phi thường nhanh chóng dùng chân ngăn trở da thịt lộ ra ở bên ngoài của Đoạn Sở.

“Thịnh Trạch, ta rất tốt a.” Đoạn Sở mới vừa trả lời xong, bỗng nhiên ý thức được cái gì, vội vàng đẩy Úc Thịnh Trạch ra, chống lại hai mắt đại ra của Trữ Nhạn Hiểu.

Đoạn Sở hoàn toàn khôi phục thanh tỉnh. “Dì, con. . . .”

“Con đổi tên? Phẫu thuật? Có phải tiểu tử Đổng Lương Tuấn kia làm hại ngươi, kẻ điên kia đâu, hấn ở nơi nào, con. . . .” Trữ Nhạn Hiểu hỏi ra một đống lớn vấn đề, thanh âm càng ngày càng cao, tức giận tới hộc mắt đều đỏ.

Đoạn Sở thấy Trữ Nhạn Hiểu kích động như vậy, tuyệt không hoài nghi chính mình mà nói ra chuyện sống lại, sẽ lại bị nước mắt bao phủ.

Cũng may Nhạc Tùng Trữ rất nhanh liền giữ nàng lại, nàng bỗng nhiên nghĩ đến, nên như thế nào hướng người nhà giải thích thân phận Đoạn Sở.

“Nhạn Hiểu, chuyện của Tiểu Sở ta và ngươi nói.” Nhạc Tùng Trữ nói xong, đang chuẩn bị lôi kéo tiểu cô rời đi, dưới chân lại dừng một chút, quay đầu lại lưu loát phân phó Đoạn Sở: “Tiểu Sở, bằng hữu của con tới đây, trước rời giường đã, mũ mũ chuẩn bị điễm tâm cho con còn rất nóng, để mang tới cho con.”

“Bằng hữu?” Đoạn Sở kinh ngạc nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Là Vĩnh Nghị bọn họ sao?”

“Vĩnh Nghị nói hai Từ Tinh thú không thích hợp.” Úc Thịnh Trạch nói xong, đứng dậy đi đến trước mặt Nhạc Tùng Trữ, một cái hộp đưa qua.

“Trữ phu nhân, đây là mấy vòng thông tin, ta đã đem thông tin ba đoạn của Tiểu Sở đưa vào, để ngươi muốn tìm Tiểu Sở, có thể trực tiếp dùng cái này trò chuyện. Đương nhiên, chẳng sợ hấn ở Đế Ma Tư tình cầu, các ngươi cũng có thể liên hệ.” Úc Thịnh Trạch dừng một chút giải thích: “Giống như vừa rồi ta cùng bằng hữu nói chuyện.”

Nhạc Tùng Trữ hộc mắt nóng lên, run rẩy cầm lấy. Nàng trong lòng đều biết, đứa con khẳng định là muốn quay về Đế Ma Tư tình cầu, vô luận là học tập, hay là bởi vì Úc Thịnh Trạch. Về sau muốn thấy mặt, chỉ sợ rất khó. Xuyên qua trùng động nàng không hiểu, nhưng cũng biết có nhiều phiêu lưu. Chính là nếu có vòng thông tin vượt vũ trụ này, nàng lại có thể mỗi ngày đều nhìn thấy Đoạn Sở.

“Cám ơn.” Nhạc Tùng Trữ chân thành tha thiết nói lời cảm tạ. Lại nhìn về phía Đoạn Sở, thấy ánh mắt hấn nhìn chằm chằm vòng thông tin, trong lòng biết vòng thông tin vượt vũ trụ này, khẳng định không giống như Úc Thịnh Trạch khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ nói.

Trữ Nhạn Hiểu còn đang đoán những điều cháu mình trải qua, nghe thấy vòng thông tin, cả người đều hỗn độn, nam tử sắc sảo tỉ mỉ, cẩn thận chu đáo trước mắt này, thật sự là hoàng tử Đế Ma Tư từng chém giết cự thú, bất cần nhân tính sao?

Nhạc Tùng Trữ cùng Trữ Nhạn Hiểu rời đi, Đoạn Sở còn không lấy lại tinh thần, Úc Thịnh Trạch thấy thế, nghĩ đến hấn luyến tiếc cha mẹ, cũng không nói chuyện, chính là từ nhẵn không gian, đưa Đoạn Sở quần áo vừa người, nhắc nhở hấn mặc.

“Thịnh Trạch.” Đoạn Sở mặc quần áo bỗng nhiên mở miệng: “Vòng thông tin, là ngươi tự làm đi?”

Vòng thông tin có thể xuyên vũ trụ không khó, chỉ cần tinh thần lực của người sử dụng đủ duy trì, nhưng cha mẹ hấn, đều là người thường. Ánh mắt

Đoạn Sở bỗng nhiên nhìn nhẩn không gian trong tay, thần sắc giật mình.

“Ân, được khám phá năng lượng nguyên đặc chế.” Úc Thịnh Trạch đưa lưng về phía Đoạn Sở, thất lưng bỗng nhiên bị ôm chặt, thanh âm nặng nề của Đoạn Sở từ sau lưng truyền đến.

“Thịnh Trạch, lần tiếp theo trở lại trái đất, còn không biết là khi nào đâu?”

Úc Thịnh Trạch thân thể dừng một chút, đang nghĩ tới nên khuyên Đoạn Sở thế nào, lại nghe Đoạn Sở chuyển câu chuyện, dùng một loại ngữ khí không chút để ý nhắc nhở: “Thịnh Trạch, ngươi có biết hay không, ở trên trái đất, đưa nhẩn cho đối phương có ý nghĩa gì?”

Nói xong, hắn dừng một chút, lại cười khẽ hỏi: “Ngươi nói, nhẩn không gian trong tay ta, có phải nên một lần nữa thay đổi hình thức không?”

Tháng Một 31, 2016

91

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Chương 91

Úc Thịnh Trạch khó hiểu quay đầu lại, Đoạn Sở cong mày đôi mắt loãn, khóe miệng giương lên nụ cười nhẹ, bộ dáng rõ ràng thực vui vẻ, nhìn thẳng vào ánh mắt hắn, thoát nhìn đã có điểm khẩn trương.

Úc Thịnh Trạch vốn có điểm mờ mịt, theo bản năng cầm tay trái Đoạn Sở. Nhẩn không gian đơn giản không có nhiều hoa văn, là sau khi hắn thăng lên cấp 6, chế tác thử chiếc nhẩn không gian đầu tiên, bằng vào thiên phú tinh thần lực thực thể hóa mới có thể chế tạo được. Bất quá trong tay hắn đã sớm có nhẩn không gian do hoàng thất cung cấp, liền đem cái nhẩn không gian này lưu lại, cũng là chiếc nhẩn không gian duy nhất hắn chế tác.

Úc Thịnh Trạch biết, Đoạn Sở sẽ không vô duyên vô cớ nhắc tới điểm này, trong lòng dâng lên một phỏng đoán. Hắn giật giật vòng thông tin, có nén xúc động tìm Áo Lợi Ngươi điều tra.

“Tiểu Sở, ngươi chờ!” Tia tinh thần lực của Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên lộ ra, tinh thần lực khổng lồ nhảy mắt xuyên qua tiểu viện.

Đoạn Sở ngây dại, kiểu gì cũng không nghĩ tới Úc Thịnh Trạch làm việc lại sấm rền gió cuốn như vậy, còn lựa chọn phương thức đi tra hỏi đáp án. Đoạn Sở càng khẩn trương, hắn đột ngột hỏi ra miệng, trừ bỏ việc muốn cho mình một cơ hội, cũng là muốn xác định tâm tư của Úc Thịnh Trạch. Nhưng hắn cũng không tính toán hiện tại liền lập tức đối mặt với nó, điều này tựa hồ có điểm nhanh quá mức.

Đoạn Sở lần đầu tiên nổi lên tâm tư tránh né, bất quá hắn đang chuẩn bị nhấc chân, lại phát hiện tay mình còn đang bị Úc Thịnh Trạch nắm. Đoạn Sở cẩn thận di chuyển, lại phát hiện tay bị nắm càng chặt, cái này làm Đoạn Sở nóng nảy, lấy sự thông minh của Úc Thịnh Trạch, chỉ cần nhìn đến đôi nhẩn trong tay mấy vợ chồng, chắc chắn sẽ có thể đoán ra ý tứ của hắn.

Đoạn Sở cúi đầu, vươn tay phải muốn cứu thoát tay trái, lại bị tay kia bắt lấy.

“Tiểu Sở!” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên gọi tên, làm Đoạn Sở sợ tới mức vội vàng ngẩng đầu. Trước mắt tối sầm lại, khuôn mặt tuấn tú của Úc Thịnh Trạch phóng đại gần trong gang tấc, hô hấp cực nóng phun ở trên mặt, Đoạn Sở rõ ràng thấy được tình cảm chân thật cùng mừng như điên trong mắt Úc Thịnh Trạch.

“Không, cho dù phải đổi, cũng nên là làm một đôi nhẩn giống nhau mới đúng.” Úc Thịnh Trạch nhanh chóng nói xong, cúi đầu, dùng một loại tư thái vội vàng mà hôn Đoạn Sở thật sâu.

Tâm tình bất an xao động của Đoạn Sở bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, nhắm mắt lại, thân thủ ôm lấy Úc Thịnh Trạch, không cam lòng yếu thế hôn đáp trả. Động tác của Úc Thịnh Trạch dừng một chút, một tay chế trụ gáy Đoạn Sở, làm sâu sắc nụ hôn, hô hấp quấn quýt lấy nhau, thân thể kề sát khăng khít.

“Thịnh Trạch. . .” Đoạn Sở bỗng nhiên đẩy ra Úc Thịnh Trạch, dồn dập thở dốc, cúi đầu, vòng thông tin là một sóng ba đoạn xa lạ thỉnh cầu, người thông tin là Nhạc Tùng Trữ.

Đoạn Sở mặt đỏ lên, từ trong lòng Úc Thịnh Trạch lui ra, lựa chọn đồng ý.

Hư ảnh của Nhạc Tùng Trữ đột ngột hiện lên, nhìn thấy Đoạn Sở, vẻ mặt kinh hi, Đoạn Sở thậm chí có thể nghe được thanh âm của tiểu bác Trữ Nhạn Hiểu ở một bên.

“Tiểu Sở, đi tới phòng ăn đi, con đã một ngày một đêm không ăn.” Nhạc Tùng Trữ nói xong, bỗng nhiên kỳ quái hỏi: “Tiểu Sở, mặt con sao lại đỏ như vậy, rất nóng sao?”

Đoạn Sở cả người đều bắt đầu khô nóng, hần không cần ngẩng đầu, cũng đều có thể cảm nhận được ánh mắt vẫn như cũ cực nóng của Úc Thịnh Trạch.

“Mẹ, con không sao, lập tức đi ra.” Đoạn Sở nhanh chóng nói xong, cắt đứt thông tin.

Thân thể lại bị ôm vào cái ôm ấm áp, Đoạn Sở xoay thân, nhìn Úc Thịnh Trạch khiêu khích: “Ngươi trước kia nói, không tính toán tìm kiếm bầu bạn.”

“Ngươi nhớ nhầm.” Úc Thịnh Trạch sắc mặt không thay đổi phù định.

Đoạn Sở kinh ngạc, Úc Thịnh Trạch nở nụ cười, nhắc lại, “Ta nói là, không có bầu bạn tồn tại xen vào giữa chúng ta.”

Hắn thu lại ôm ấp, nhẹ giọng phân tích: “Là ta không phát hiện, kỳ thật từ rất sớm trước đó, ta cũng đã đem ngươi trở thành người muốn làm bầu bạn cả đời. Chỉ là vẫn luôn cảm thấy, ký khế ước cũng đã là quan hệ chặt chẽ nhất, mà lúc trước ngươi, cũng không tính toán trở thành bầu bạn với chiến sĩ ký khế ước, mới có thể không đi tới nghiệp đoàn người ký khế ước đăng ký trước, liền cứ như vậy mà tuyên định ta.”

Đoạn Sở mím môi, Úc Thịnh Trạch ở trước mặt hắn, kỳ thật chưa từng che dấu cái gì. Mà hắn một lòng mong được về nhà, Úc Thịnh Trạch thân mật đủ kiểu, hần cũng căn bản không dám suy nghĩ sâu xa.

“Lần đó, Sở Hoa kết hôn, ngươi thật sự là cố ý trở về gấp?”

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, lời kéo hắn đi ra cửa. “Vĩnh Nghi nói cho ta biết, ngươi tính toán để Tề Thành Hữu cùng ngươi tham dự hôn lễ. Ngươi là người ký khế ước của ta, đương nhiên phải là ta cùng đi.”

Đoạn Sở không tự chủ được cong miệng cười, nghiêng đầu nhìn về phía vẻ mặt nghiêm túc của Úc Thịnh Trạch. Tựa hồ với hắn mà nói, ghen tuông trần trụi như vậy, lại thực sự bình thường. Ánh mắt hần chợt lóe, bỗng nhiên ở trên mặt Úc Thịnh Trạch hân hoan thật mạnh.

“Nói đúng!” Đoạn Sở cười khẽ nói, chỉ cảm thấy trong lòng hạnh phúc tăng cao. Hắn thích Úc Thịnh Trạch thân nhiên thừa nhận tâm ý của chính mình như vậy, cũng không bởi vì phân tình cảm này mà nổi lên tâm tư giam cầm hắn, Úc Thịnh Trạch vẫn luôn rất tôn trọng hắn.

Úc Thịnh Trạch ngăn người, lúc này mới ý thức được, từ ngày hôm qua tới Trữ gia liền bắt đầu, Đoạn Sở tựa hồ cả người đều thay đổi, cũng hoàn toàn mở rộng nội tâm của hắn. Mà đoạn tình cảm này của hai người, Đoạn Sở kỳ thật, đã chờ hắn quyết định?

Nhìn thấy Đoạn Sở vui vẻ phấn chấn, Úc Thịnh Trạch cúi đầu hôn lên môi hắn, thấp giọng nói: “Sau khi trở về Đế Ma Tur, cùng ta đi hoàng cung bái kiến phụ vương mẫu hậu của ta, được không?”

Đoạn Sở tưởng tượng, sáng khoái gật đầu. Kỳ thật hôm nay hắn nói ra chuyện này, cũng là cảm thấy lần tiếp theo quay về trái đất, còn không biết đến khi nào. Không bằng nhanh chóng xử lý tốt vấn đề tình cảm, cũng tốt để thông báo cho cha mẹ, miễn cho bọn họ lo lắng. Về phần đồng tính yêu nhau ở trái đất không được rộng rãi, cha mẹ cũng chỉ một lòng hy vọng hắn hạnh phúc.

Hai người đi tới nhà ăn, Nhạc Tùng Trữ lập tức từ ái nhìn lại đây, nhìn thấy hai người sóng vai mà đến, Đoạn Sở thần thanh khí爽, khí sắc thật tốt, nhất thời vừa lòng nở nụ cười. Về phần tay Úc Thịnh Trạch đặt trên lưng Đoạn Sở, Nhạc Tùng Trữ từ ngày hôm qua liền chú ý tới, còn tưởng rằng bọn họ đã sớm xác định cảm tình.

“Tiểu Sở, mẹ cố ý làm cháo tôm cho con, còn có bánh nướng con thích nhất, bánh bao nhân nước súp, nga đúng rồi, còn có. . . .”

“Mẹ! Nhiều lắm!” Đoạn Sở vội vàng ngăn lại, hần cho dù có thích hơn nữa, cũng ăn không vô bữa sáng hơn mười món đa dạng đặc sắc.

Trữ Nhạn Hiểu thần tình đau lòng khuyên bảo: “Tiểu Sở, con nghe mẹ con, mỗi loại ăn một ít, cũng không nhiều lắm đâu. Nhìn con gầy như vậy, vóc dáng đều thấp bé đi.”

Đoạn Sở khoe miệng run rẩy, hần hiện tại mới mười tám tuổi, vóc dáng đích xác không bằng ban đầu, hơn nữa so với Úc Thịnh Trạch cũng lùn hơn nửa cái đầu. Bất quá lấy thể chất của người Cấp Ngồi tinh hệ, hần vẫn có thể phát triển thêm nữa.

Cũng may bởi vì có Úc Thịnh Trạch, Nhạc Tùng Trữ cùng Trữ Nhạn Hiểu rất nhanh liền rời đi, Đoạn Sở cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra. Thời điểm ăn cơm Đoạn Sở còn kỳ quái. Hắn được nghe nói đã ngủ một ngày một đêm, thế nhưng lại tuyệt đối không cảm thấy đói.

Úc Thịnh Trạch đối với việc này bảo trì trầm mặc, hần không muốn đề cập tới chuyện quan tài thủy tinh, ảnh hưởng tâm tình của Đoạn Sở.

“Thịnh Trạch, mẹ ta nói, có rất nhiều khách nhân đến đây, đều là vì ngươi mà tới, đến bây giờ còn chưa đi.” Đoạn Sở buồn bã, sau khi trở về viện cho khách, liền lười biếng ngồi trên ghế sofa.

Úc Thịnh Trạch cung cấp vòng thông tin, hần là được phân phát ra ngoài, đại ca Trữ Khang Hạo cùng tiểu đệ Trữ Khang Viễn cũng đều tốt lắm, không ngừng thủ phát tin tức cho hần, ăn một bữa cơm, hần đã muốn thu được hơn mười tin tức của người nhà.

Úc Thịnh Trạch đang cúi đầu nhìn vòng thông tin, Bô Lỗ Tư đại tướng quân phát tới đề nghị, bố trí một bộ phận mạng lưới tinh vực ở trái đất, dù sao giao dịch cũng lâu dài, hơn nữa hoàn cảnh sinh thái ở trái đất phức tạp, động thực vật chủng loại đa dạng, nếu để cho người ký khế ước thử nuôi dưỡng bằng tinh thần lực, nói không chừng còn có thể có phát hiện mới. Lúc trước cô Tam Diệp Long Thấm làm nguyên liệu cho thuốc tiên hóa, chính là ngẫu nhiên phát hiện ở Y Duy Tát, được vị của cuối cùng của Y Duy Tát phái quân tới đóng.

Nghe được lời nói của Đoạn Sở, Úc Thịnh Trạch thần sắc trở nên nghiêm nghị: “Những người đó, có phải người đã hại cha cùng chú ngươi về hưu trước tuổi?”

Đoạn Sở có điểm kinh ngạc, không nghĩ tới Úc Thịnh Trạch hiểu biết về Trữ gia như vậy. Cho dù là Đoạn Sở, cũng phải từ hình ảnh tổng hợp của Bồ Lão Tư truyền lại mới phân tích ra. Nghĩ tới hình ảnh về Trữ Khang Hạo sau khi xuất hiện giới thiệu về cách chế tác lá trà, Đoạn Sở vừa chua xót lại vừa vui, cảm giác được người lặng lẽ sùng ái, thật đúng là không xấu.

Đoạn Sở kẻ sát vào người Úc Thịnh Trạch, cánh tay khoát lên bả vai dày rộng của nam nhân, ghé sát lại lỗ tai hắn nhỏ giọng hỏi: “Không, là đã từng trợ giúp người Trữ gia. Ngươi có muốn đi gặp một lần? Lần này tới trái đất, khẳng định sẽ không chỉ có nhiệm vụ bảo vệ chiến hạm đi?”

Úc Thịnh Trạch thân thể cứng đờ, hắn cũng không biết cái lỗ tai chính mình lại mẫn cảm như thế, bất quá loại cảm giác tê dại này, lại làm cho hắn càng luyến tiếc đẩy Đoạn Sở ra, chỉ có thể miễn cưỡng áp chế khác thường mà gạt đầu.

“Làm liên minh vũ trụ, Cấp Ngồi tinh hệ bảo hộ trái đất là có kỳ hạn, liên minh trái đất phải tự mình trở nên cường đại, mới có thể cam đoan chính mình không bị dung hòa. Cho nên tiến cử khoa học kỹ thuật, là tất yếu.”

Đoạn Sở thấy lỗ tai Úc Thịnh Trạch đỏ lên, cười trộm, lấy tay vuốt nhẹ hai cái, tính toán quan báo tư thù (lợi dụng việc công để trả thù riêng), tay bỗng nhiên bị nắm giữ, Đoạn Sở ngẩng đầu, ánh mắt Úc Thịnh Trạch giống như xuất hiện một ngọn lửa màu đen.

“Thịnh Trạch. . . .Ngô” Thân thể Đoạn Sở bị ép vào ghế sofa, bị bắt ngửa đầu, thừa nhận hôn môi như lửa nóng của nam nhân.

Úc Thịnh Trạch giống như tìm được rồi món đồ chơi mới, một tay chế trụ gáy Đoạn Sở, tay kia thì giam cầm Đoạn Sở, nhắm nháp sự thom ngon của người yêu mới ra lò.

Chờ Đoạn Sở thật vất vả bình tĩnh trở lại, mới nhớ tới lời nói vừa rồi, tựa vào bả vai Úc Thịnh Trạch nhắc nhở: “Ngươi còn không có trả lời đâu, cùng ta đi ra ngoài nhìn khách nhân đi? Dĩ?” Đoạn Sở bỗng nhiên nhớ tới cái gì, thẳng đứng dậy kinh ngạc hỏi: “Ngươi không phải nói Vĩnh Nghị lại đây sao, như thế nào còn chưa tới?”

Đều đã một giờ đồng hồ, từ căn cứ quân hạm đến Trữ gia, lấy tốc độ phi hành khí, như thế nào thì cũng nên tới rồi mới đúng.

“Áo Lợi Ngươi cùng Bồ Lão Tư đại tướng quân trao đổi, có quan hệ tới vấn đề cung cấp khoa học kỹ thuật cho liên minh trái đất, Vĩnh Nghị tìm không thấy nơi này, đành phải chờ hắn.” Úc Thịnh Trạch có điểm đau đầu, lấy tính tình Nguyên Vĩnh Nghị, chỉ sợ liếc mắt một cái liền nhìn ra biến hóa của hắn cùng Đoạn Sở, trừu chọc linh tinh là tránh không được.

Đoạn Sở cười gật đầu, đứng dậy lôi kéo Úc Thịnh Trạch: “Đi thôi, chúng ta trước đem khách nhân đuổi đi, vừa lúc có thể cùng Vĩnh Nghị giới thiệu một chút người nhà ta.”

Úc Thịnh Trạch dùng một chút, đồng ý nói: “Cũng tốt, hơn nữa lấy sức quan sát của Vĩnh Nghị, hắn hẳn là có thể phát hiện manh mối. Bất quá cho dù đoán được, hắn cũng sẽ không để ý. Nhưng quan hệ của ngươi cùng Trữ gia không thể công khai, ngươi tính toán giải thích như thế nào?”

Đoạn Sở nhếch mi, không hề áp lực nói: “Ta làm sao phải giải thích với ngoại nhân.”

Úc Thịnh Trạch khó có lúc thấy được Đoạn Sở sung sướng như vậy, lại càng thêm đau lòng việc lúc trước hắn gặp phải.

“Nhiệm vụ lúc trước ngươi hỏi ta, là muốn để Trữ gia toàn quyền xử lý viện trợ khoa học kỹ thuật cùng Cấp Ngồi tinh hệ hay sao? Vậy để Áo Lợi Ngươi trong khoảng thời gian này cùng đại ca ngươi đàm phán là có thể.” Úc Thịnh Trạch dời đi lời mở đề.

“Như vậy sao được, Trữ gia cũng không có năng lực ăn toàn bộ!” Đoạn Sở một ngụm phủ quyết, khoa học kỹ thuật dung nhập vào các mặt của cuộc sống con người, cho dù là Trữ gia vào thời kì hưng thịnh nhất, cũng không có năng lực thừa nhận, huống chi sẽ gây chú ý.

Hắn nhìn Úc Thịnh Trạch, đặc ý dào dạt nói: “Cho nên, ta muốn để ngươi theo ta đi gặp khách nhân. Ta sẽ khiến cho bọn người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, hối hận tới ruột đều xanh! Còn có Đoạn gia, Đằng gia. . . .”

Úc Thịnh Trạch nghe Đoạn Sở kể ra những gia tộc ba năm nay đối với Trữ gia cản trở, không chút nào che dấu chính mình lấy việc công làm việc tư, ý thế hiếp người lòng dạ hẹp hòi, nhếch môi, chỉ ôm lấy Đoạn Sở, không hề dị nghị mà đồng ý tính toán của hắn.

Chương 92: Chương 92

Phòng khách Trữ gia, mắt thấy đã sắp tới mười một giờ, cửu hoàng tử cùng người khế ước của hắn thủy chung vẫn không xuất hiện. Nghĩ tới sự lãnh đạm của Úc Thịnh Trạch lúc tới trái đất ba năm trước đây, cũng không muốn không kết thân được ngược lại rước lấy ác cảm, lưu lại lễ vật cùng danh thiếp, đại đa số tân khách đều lục tục rời đi.

Phòng khách lúc này, trừ bỏ chủ nhân Trữ gia cùng thân thích, vài vị lão niên vừa nhìn là thấy uy nghiêm, cùng với những thế hệ trẻ tuổi mà bọn họ dẫn theo đều ở đây. Trong đó còn có cha chồng của Trữ Nhạn Hiểu, Đặng Viêm nghị viên liên minh Hoa Hạ.

“Lại nói, chúng ta lần này lại đây, cũng không tính toán được gặp gỡ Úc Thịnh Trạch các hạ.” Đặng Viêm thấy trong đại sảnh đều là quan hệ thông gia hoặc là bạn tri kỷ, thân nhiên đối với Trữ Huy Dung nói ra lời lo lắng trong lòng: “Chẳng qua là, ngày hôm qua Úc Thịnh Trạch mang theo người khế ước của hắn đi vào Trữ gia, chúng ta cũng không yên tâm!”

Ti Thành Uẩn lão giả cũng gật gật đầu: “Đúng vậy, Huy Dung. Úc Thịnh Trạch coi trọng Trữ gia quá mức, cũng không hẳn là chuyện tốt. Đoạn Sở người khế ước của hắn, nghe nói xuất thân nhà giàu có huân quý, bản thân lại được chiến sĩ Cấp Ngồi tinh hệ tôn sùng, nghe ý tứ của Bồ Lão Tư đại tướng quân, lần này để quốc Đế Ma Tư phái chiến hạm vận tải lại đây, cũng có quan hệ với vị người khế ước này. Người như vậy, chỉ sợ lòng dạ cực cao, tình cảm với Úc Thịnh Trạch các hạ lại tốt, một khi hắn đối với Trữ gia. . . . .”

“Sẽ không! Ngoại tổ phụ!” Ti Thành Uẩn còn chưa nói xong, Trữ Khang Viễn nguyên bản yên lặng nghe nhin không được nói chen vào.

Ti Thành Uẩn sắc mặt trầm xuống: “Lòng người khó dò, ba năm này Trữ gia đã trải qua những gì, Khang Viễn ngươi còn không nhìn thấu sao?”

Người Trữ gia lại đều nhin không được lộ ra khuôn mặt tươi cười, bất quá Trữ gia ba năm này làm phiền Ti gia cùng Đặng gia không ít, vài vị lão nhân lúc sau còn có thể nâng đỡ, Trữ Huy Dung tự nhiên cũng cảm kích, không khỏi giải thích: “Ti bá, Đặng thúc, Đoạn Sở tính tình tốt lắm, chúng ta đã nhận hắn làm con nuôi, hai vị yên tâm”

Đại sảnh bỗng nhiên yên tĩnh xuống, ngay cả Trữ Khang Hòa cùng bọn tiểu bối đang nói chuyện cũng đều liếc mắt. Chuyện này, bọn họ lại không biết.

“Đoạn Sở nhận đại ca làm cha mẹ nuôi sao?” Chồng Trữ Nhạn Hiểu hồ nghi nhìn về phía vợ mình. Hắn từ lúc này liền cảm thấy vợ mình sau khi đi ra ngoài một chuyến trở về, tựa hồ cảm xúc thực kích động, đây là đã sớm biết?

Trữ Nhạn Hiểu há miệng, vừa định nói chuyện, dư quang thấy được Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở cách đó không xa đang lững thững đi tới, trên mặt nhất thời hiện lên tươi cười.

“Ai nha, Tiểu Sở đến đây!” Trữ Nhạn Hiểu vui mừng nói xong, thấy cha chồng mình cùng những người khác đều đứng lên, mới ý thức được chính mình đã đem hoàng tử Đế Ma Tư bỏ quên, lại bổ sung thêm một câu: “Nga, Úc Thịnh Trạch các hạ cũng tới rồi.”

Đoạn Sở sau khi tỉnh dậy, cả người đều trở nên thực nhẹ nhàng, trạng thái tinh thần lực tốt ngoài dự đoán, đã sớm nghe được lời bác nói, trêu tức nhin Úc Thịnh Trạch, trong mắt còn có chút đắc ý. Cửu hoàng tử bị xếp thứ hai, đại khái cũng chỉ có người nhà của hắn mới có thể như thế.

Úc Thịnh Trạch siết chặt eo Đoạn Sở, ghé vào lỗ tai hắn, trầm thấp hỏi: “Ngươi cao hứng như vậy?”

Lỗ tai Đoạn Sở nóng lên, thấy trông mắt đại ca đều sắp trừng rớt, ho nhẹ một tiếng, hơi hơi nghiêng đầu.

Úc Thịnh Trạch thấy thế, nhếch môi, tâm tình rất tốt, đi vào bên trong cửa, đối với Trữ Huy Dung cùng Nhạc Tùng Trữ gật đầu.

“Ba, mẹ, nhị thúc, tiểu thúc. . . .” Đoạn Sở phi thường nhu thuận chào hỏi, bất quá giảm bớt đám người Đặng Viêm, ngay cả tiểu dưỡng hấn cũng không chào.

Trữ Huy Dung cùng Nhạc Tùng Trữ cười gật đầu, ánh mắt nhìn Đoạn Sở khó nén vẻ từ ái.

Trữ Nhạn Hiểu cười tùm tùm chỉ vào chồng mình, giới thiệu nói: “Tiểu Sở, con tới gặp tiểu dưỡng!”

“Tiểu dưỡng!” Đoạn Sở nghe lời đối với dưỡng Đặng Dung Minh hành lễ, làm đủ tư thế nhận thức.

Các tân khách hai mặt nhin nhau, cảm thấy kinh hãi. Người khế ước trước mắt này, thật sự đồng ý kết nghĩa với Trữ gia?

Trữ Huy Dung cười cười, hắn đương nhiên không thể giống muội muội giới thiệu vài vị trưởng bối như vậy, huống chi lần này tới chơi cũng không phải bởi vì việc tư. Chỉ hướng Úc Thịnh Trạch giới thiệu vài vị khách nhân bên người hắn.

Úc Thịnh Trạch nể tình gật gật đầu, thậm chí đối với Đặng Viêm đang thử thăm dò vấn đề tiến cử kỹ thuật vũ trụ, cũng gọn gàng dứt khoát tỏ vẻ: “Chuyện này, ta đã giao cho trợ lý của ta. Áo Lợi Ngươi rất nhanh sẽ lại đây, các vị có thể đợi lát nữa. Đương nhiên, bởi vì Áo Lợi Ngươi đối với trái đất cũng không hiểu biết, đến lúc đó còn cần mời Trữ Khang Hạo tiên sinh hỗ trợ giới thiệu.”

Trữ Khang Hạo từ lúc đệ đệ cùng Úc Thịnh Trạch đi tới gần, trong lòng liền tính toán, đệ đệ dường như còn phải học nhiều, quân hạm của bọn họ còn

phải quay về Đế Ma Tư tình cầu, không biết khi nào thì mới trở về đây lại, chung thân đại sự có thể xác định trước ở trái đất. Nghe được lời nói của Úc Thịnh Trạch, người còn đang chìm đắm trong suy nghĩ, ánh mắt theo bản năng chuyển hướng Đoạn Sở, vừa lúc thấy đệ đệ hướng hẳn cười đến vui vẻ, vừa nhìn liền biết đây là chủ ý của đệ đệ hẳn.

“Này, có thể giúp được, thật sự là vinh hạnh của Trữ gia chúng ta.” Trữ Khang Hạo thần sắc không thay đổi đáp lại, vì lúc sau bận đến mức ngay cả nhà cũng không được về mà trong lòng phát sầu.

Đoạn Sở nhìn qua, cảm thấy đại ca có điểm kỳ quái.

“Vĩnh Nghi bọn họ tới rồi.” Úc Thịnh Trạch nâng vòng thông tin, lên tiếng nhắc nhở.

Đoạn Sở vừa nghe, lập tức rời đi sự chú ý.

“Ba, mẹ, để ta kêu Vĩnh Nghi bọn họ trực tiếp đi tới viện của khách, sẽ không tới đây.” Đoạn Sở phi thường tự nhiên nói xong, lôi kéo Úc Thịnh Trạch liền rời khỏi. Trữ Khang Hạo bọn họ nghe nói bằng hữu của Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở tới rồi, làm chủ nhân tự nhiên cũng muốn đi theo nghênh đón, cuối cùng chỉ để lại Trữ Huy Dung bọn họ tiếp tục chiêu đãi khách nhân.

Nguyên Vĩnh Nghi trên phi cơ, liền thấy được Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở thân cận tựa vào nhau, giờ tay nhắc chân đều có loại ăn ý hiểu rõ, thần thái tự nhiên vô cùng thân thiết, loại vô hình ngăn cách từng có cũng biến mất, Nguyên Vĩnh Nghi trông mắt cả kinh thiếu chút nữa rớt ra.

Giới thiệu hai bên, Úc Thịnh Trạch nhìn Áo Lợi Ngươi phân phó: “Ngươi cùng mọi người Trữ gia nhận thức, rồi đi theo Trữ Khang Hạo bọn họ tới đại sảnh, vấn đề tiền cứ kỹ thuật vũ trụ, nhờ Trữ Khang Hạo giúp đỡ cùng nhau xử lý.”

Nguyên Vĩnh Nghi nhìn theo Áo Lợi Ngươi cùng Trữ Khang Hạo rời đi, cảm thấy kinh ngạc. Hắn biết bạn tốt ngại phiền toái trong việc liên minh vũ trụ, hơn nữa Trữ Khang Trĩ gặp chuyện không may, nguyên nhân lớn nhất cũng là bởi vì Mạch Duy tiết lộ tin tức, Úc Thịnh Trạch nguyên ý cho Trữ gia cơ hội quật khởi có lẽ là bồi thường. Bất quá, Đoạn Sở thế nhưng lại không hề ghen tị, ngược lại cứ như vậy tiếp nhận Úc Thịnh Trạch?

Đoạn Sở bị ánh mắt của Nguyên Vĩnh Nghi nhìn đến có điểm sợ hãi, thật vất vả đi tới viện khách, một bên tiếp nhận ***g thú từ Phổ Lô Tư, một bên hỏi Nguyên Vĩnh Nghi: “Vĩnh Nghi, ngươi rốt cuộc đang nhìn cái gì? Ta có chỗ nào không đúng sao?”

Hắn còn chưa nói chuyện về Trữ gia đâu, giới thiệu đại ca Trữ Khang Hạo bọn họ cũng là Úc Thịnh Trạch, Nguyên Vĩnh Nghi lại nhảy bén như vậy?

Nguyên Vĩnh Nghi nghe vậy, nhìn Úc Thịnh Trạch, quả nhiên đang trừng hắn. Bất quá nhiều năm như vậy, hắn là lần đầu tiên có cơ hội quang minh chính đại cười nhạo Úc Thịnh Trạch, cơ hội như vậy làm sao có thể buông tha. Hơn nữa tưởng tượng đến Đoạn Sở là hai ngày này mới tiếp nhận, hắn liền cảm thấy được nhất định không thể cứ như vậy mà bỏ lỡ cơ hội.

“Không, ta chỉ là cảm thấy, ngươi hẳn là nên hảo hảo cảm tạ ta một chút.” Nguyên Vĩnh Nghi trêu tức nhìn Đoạn Sở, hắc hắc cười trêu chọc: “Ta đây coi như là người giặt dĩa, đúng không?”

Dung Thu ở một bên che miệng cười không ngừng, hắn vừa rồi liền phát hiện, khi Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch đối diện nhau, trong mắt là tình tự không che dấu, mới có hai ngày, khó trách Vĩnh Nghi kỳ quái như vậy.

Đoạn Sở kinh ngạc, lập tức cười gât đầu: “Nga, người nói đúng! Bằng không, ta nói cho ngươi một bí mật, để cảm tạ đi!”

Lấy sức quan sát của Vĩnh Nghi, chỉ sợ ở Trữ gia nửa ngày là có thể đoán được, còn không bằng hiện tại thẳng thắn, miễn cho tâm sinh ngăn cách.

Nguyên Vĩnh Nghi “Dĩ” một tiếng, liền tính toán truy vấn.

“Ồ”, “Ồ”, hai Từ Tinh thú được thả ra khỏi ***g lo lắng vây quanh chân Đoạn Sở, lập tức hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Đoạn Sở xoay người đem hai Từ Tinh thú ôm lấy, lúc này mới phát hiện trạng thái của hai Từ Tinh thú đích xác không đúng. Thân thể nhỏ nhỏ trong tay không ngừng phát run, cũng không hẳn là do năng lượng không đủ, sau khi lấy cảm thú bài xuống, năng lượng màu tím cuồng bạo bốn phía, cho dù Đoạn Sở không dùng tia tinh thần lực tìm hiểu cũng có thể phát hiện.

Úc Thịnh Trạch thần sắc nghiêm nghị, lập tức để Phổ Lô Tư ở bên ngoài bảo hộ, Nguyên Vĩnh Nghi đem Dung Thu về mặt mờ mịt che chắn phía sau. Tuy rằng biết hai Từ Tinh thú đang tiến hóa, nhưng hiện tại thoát nhìn, chẳng lẽ là có nguy hiểm?

“Thịnh Trạch, năng lượng trên người chúng nó bạo động!” Đoạn Sở nóng nảy. Trừ bỏ lá trà, nước ở không gian trà son cũng là mẩu chốt, nhưng hắn có thể bại lộ tinh thần lực thực thể hóa, không gian trà son thì không được. Không phải không tin được, mà là bọn họ không hẳn có năng lực bảo vệ bí mật này. Cho nên hắn ngay cả cha mẹ người nhà, cũng tính toán giấu diếm.

Nghĩ vậy, hắn theo bản năng chạm vào bả vai, sắc mặt lại bỗng nhiên biến đổi. Hắn thế nhưng có thể nhìn đến không gian trà son thật rõ ràng, thậm chí không tiến vào không gian trà son cũng có thể đụng vào lá trà cùng nước suối. Đoạn Sở nhớ tới sau khi ngủ dậy thân thể thoải mái ngoài ý muốn, tựa như mất đi tất cả gánh nặng, chẳng lẽ không phải vì được về nhà?

Úc Thịnh Trạch lúc này đã khởi động nút phòng hộ ở trong phòng, quay đầu lại nhìn thế nhưng lại thấy Đoạn Sở ngăn người, vội vàng thúc dục: “Tiểu Sở, ngươi đi phao một ly trà đến đây.”

Đoạn Sở lấy lại tinh thần, trấn an vỗ vỗ hai Tử Tinh thú, sau khi đặt trên mặt đất, nhanh chóng lấy ra lá trà, nghĩ nghĩ, chỉ lấy cái ấm không, tay hơi hơi vừa động, ấm nước nhảy mất tràn đầy nước sôi trong không gian trà sơn. Hắn bắt động thanh sắc đun nước sôi, sau đó xoay người ôm lấy hai Tử Tinh thú, bàn tay ngưng tụ tinh thần lực không ngừng trấn an, tâm tư lại vẫn còn dừng trên biến hóa của thân thể chính mình.

Nước rất nhanh liền sôi, Đoạn Sở phao tốt trà, chén thứ nhất liền đưa cho hai Tử Tinh thú.

“Ồ”, “ô”, hai Tử Tinh thú thái độ khác thường không bỏ nhào lên, ngược lại ghé vào trên bàn trà nhìn Đoạn Sở, thân thể nhỏ bé vẫn run rẩy, đôi mắt to màu vàng tràn đầy thống khổ.

Đoạn Sở xin giúp đỡ nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, hắn hoàn toàn không rõ hai Tử Tinh thú sao lại thế này.

Úc Thịnh Trạch hồ nghi nâng Tử Tinh thú hoàng tộc lên cẩn thận kiểm tra, Nguyên Vinh Nghị cau mày nói: “Từ sau khi ngươi thông tin, ta kêu Dung Thu phao một ly trà cho tụi nó uống, chúng nó cũng chỉ uống một chút rồi không uống nữa.”

Tinh thần lực của Đoạn Sở đã đi vào thân thể Bạch Bạch, hắn cảm thấy cảnh tượng trước mắt phi thường quen thuộc, nhưng như thế nào cũng không nghĩ ra.

Trong không khí lan tràn một cỗ hương thơm nồng đậm, “A, chảy máu rồi!” Dung Thu sợ hãi kêu lên, Đoạn Sở kinh hoàng nhìn lông tơ màu trắng trên người hai Tử Tinh thú bị nhuộm thành màu tím, ngay cả lỗ mũi cũng bắt đầu chảy máu.

“Thịnh Trạch, đây là có chuyện gì, chúng ta mau đưa chúng nó mang về quân hạm đi?” Đoạn Sở nhanh chóng đề nghị. Quân hạm có viện thí nghiệm, khẳng định có thể xem xét tình huống của hai Tử Tinh thú. Đoạn Sở thực lo lắng, chúng nó căn bản không phải đang tiến hóa.

Úc Thịnh Trạch giơ một bàn tay trấn an vỗ vỗ Đoạn Sở, lại nhìn về phía Nguyên Vinh Nghị hỏi: “Vinh Nghị, trong tay ngươi có thuốc dẫn không?”

Nguyên Vinh Nghị còn chưa phản ứng lại, Đoạn Sở đã mạnh dứng lên, nhìn Úc Thịnh Trạch hỏi: “Chúng nó có phải giống ta lúc trước, đang thức tỉnh tinh thần lực? Chúng nó là dị thú lại thức tỉnh giống người sao?”

Khó trách cảm thấy một màn trước mắt rất quen thuộc, hắn trước kia mỗi một lần phát tác, liền giống hệt hai Tử Tinh thú hiện tại. Hơn nữa lúc trước hắn cũng phát hiện, năng lượng dao động của hai Tử Tinh thú khi tiến hóa phát ra cùng tinh thần lực của hắn rất giống nhau, thế nhưng lại thật sự là thức tỉnh.

Úc Thịnh Trạch gật gù đầu, hắn cũng chỉ mới nghĩ đến. Dị thú bình thường đều tràn ngập tính công kích, bản thân cùng tinh thần lực tính chất đặc biệt của chiến sĩ rất giống, như vậy dị thú cùng loại với người khế ước, hẳn là cũng tồn tại mới đúng.

Nguyên Vinh Nghị đã mở ra nút không gian, nhanh chóng tìm kiếm một loạt hộp thuốc, rất nhanh liền đem thuốc dẫn đưa cho Úc Thịnh Trạch.

Hai lọ thuốc dẫn được đổ vào miệng hai Tử Tinh thú, thân thể nằm úp sấp trong lòng bàn tay, cũng không tiếp tục run rẩy, máu tươi cũng ngừng tràn ra. Mọi người nhẹ nhàng thở ra, Đoạn Sở để bọn nó ở trên giường sắt vách, dùng khăn mặt mềm mại đắp lên, sau đó ngo ngoắt xuất thần.

Úc Thịnh Trạch nghĩ rằng tâm sự của hắn bị khơi dậy, nhẹ nhàng ôm lấy hắn an ủi: “Đừng lo lắng, chúng nó không có việc gì. Ngươi xem ngươi cho dù thay đổi thân thể, không phải là vẫn vượt qua kì thức tỉnh đấy thôi.”

Đoạn Sở “Xì” một tiếng nở nụ cười, xoay người, quả nhiên thấy được Nguyên Vinh Nghị đã muốn đại ra, cười khẽ nói: “Ngươi xem, ngươi đem bí mật đều nói ra, sẽ không thể cho Vinh Nghị kinh hi.”

Úc Thịnh Trạch chỉ là nhướn mày cười yếu ớt, hắn vốn cũng chỉ là muốn dời đi lực chú ý của Đoạn Sở, dù sao Vinh Nghị sớm muộn gì cũng sẽ biết.

“Ngươi, ngươi. . . .” Nguyên Vinh Nghị giật mình chỉ vào Đoạn Sở, nói cũng nói không được.

“Chính như ngươi nghĩ, Đoạn Sở chính là Trữ Khang Trí, bọn họ là một người!” Úc Thịnh Trạch khẳng định nói cho Nguyên Vinh Nghị.

Đoạn Sở thấy Nguyên Vinh Nghị mở lớn miệng, không còn hình tượng, cười ha ha lên, ghé sát vào bên tai Úc Thịnh Trạch. “Thịnh Trạch, ngươi nói lá trà có thể thức dậy Tử Tinh thú thức tỉnh, như vậy người thì sao? Nếu có thể giải quyết sự chênh lệch của chiến sĩ cùng người khế ước, ta không phải là sẽ hoàn toàn không cần phải sợ Hà Thái San tông sư nữa sao.”

Tháng Hai 28, 2016

93

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Chương 93

Đoạn Sở từ rất sớm đã nghĩ trước, muốn đạt tới độ cao như Hà Thái San, chỉ dựa vào thuốc ngưng thần khai thông là không đủ. Dù sao thuốc ngưng thần đã có, thuốc ngưng thần loại A dành cho chiến sĩ ngoài cấp 7 cũng có, thuốc ngưng thần khai thông, nói đến cùng thì cũng chỉ là phiên bản nâng cấp của thuốc ngưng thần loại A.

Nhưng ở Cấp Ngồi tinh hệ một ngàn chiến sĩ bẩm sinh mới có thể xứng đôi với một người khế ước, chiến sĩ hậu thiên trừ bỏ nhà giàu có huân quý, rất ít chiến sĩ có thể xứng đôi với người khế ước. Thuốc thức tỉnh, mới là thứ có thể chân chính thay đổi cả Cấp Ngồi tinh hệ, hơn nữa có thể làm cho hắn có tư cách sánh vai với Úc Thịnh Trạch.

Đoạn Sở nằm nghiêng người trên giường, nghĩ đến nguồn gốc tạo nên linh cảm của hắn, tầm mắt không khỏi chuyển hướng sang hai Tủ Tinh thú cuộn thành một cục bên cạnh, thương tiếc vuốt lông chúng nó. Cũng không biết chúng nó sau khi thức tỉnh, bộ dáng có thay đổi hay không.

“Tiểu Sở, sớm như vậy liền tỉnh?” Tiếng nói trầm thấp của Úc Thịnh Trạch thông qua tinh thần lực chung đoàn truyền đến.

Đoạn Sở cong môi, nhìn sắc trời mờ lung bên ngoài, “Àn” một tiếng.

“Vĩnh Nghi bọn họ không phải tính toán đi thu thập các loại gốc trà sao, ta cũng muốn đi.” Đoạn Sở nhỏ giọng nói.

Trong không gian trà son của hắn, cây trà vốn không đầy đủ, nếu tính toán nghiên cứu chế tạo thuốc thức tỉnh, tự nhiên là hiệu quả của các loại trà đều phải thử nghiệm. Giống như bánh kẹo có công hiệu ngưng thần khai thông, hồng trà cùng trà Ô Long rất dễ dàng chiết xuất ra, còn gỏi trà chế tác từ trà xanh, tựa hồ hiệu quả an thần càng nhiều hơn so với các loại trà khác. Thật không biết là do tay nghề chế tác của hắn có vấn đề, hay là do lá trà vốn khác biệt.

“A, muốn đi thì đi, dùng phi hành khí, trong ngày là có thể trở về.” Tiếng cười trầm thấp thuận hậu của Úc Thịnh Trạch truyền tới, nghĩ đến Đoạn Sở luyến tiếc rời nhà.

“Ta lo lắng cho Bạch Bạch cùng Đoàn Tử.” Đoạn Sở buồn rầu. Ngày hôm qua đại ca bọn họ cũng bắt đầu vội vã, khách nhân không ngừng tới lui, muội muội vẫn còn đến trường. Cho nên hắn ban ngày không ở nhà cũng không có việc gì, nhưng hai Tủ Tinh thú vẫn làm cho hắn không yên lòng.

“Tháp tháp tháp”, cửa phòng bỗng nhiên bị gõ nhẹ mấy tiếng, Đoạn Sở vội vàng lên tiếng trả lời, Úc Thịnh Trạch đã đẩy cửa mà vào.

Đoạn Sở kinh ngạc trở mình đứng dậy: “Ngươi sao lại tới đây?”

Úc Thịnh Trạch ngồi bên người Đoạn Sở, hôn hôn sừng mặt hắn, sau đó dùng tinh thần lực kiểm tra hai Tủ Tinh thú.

“Không gian trà son của ngươi, có thể thả chúng nó không?” Úc Thịnh Trạch hỏi.

Đoạn Sở nhăn tinh sáng lên, nhất thời nở nụ cười. “Khả định có thể, không biết vì sao, sau khi ta về nhà, không gian trà son tựa hồ không cần dựa vào tinh thần lực của ta, cho dù ta ở bên ngoài, cũng có thể hái được búp trà trong không gian, nước suối bên trong cũng vậy.”

Úc Thịnh Trạch thông qua tinh thần lực chung đoàn, cũng chỉ biết tinh thần lực của Đoạn Sở hiện tại đã không kém hắn bao nhiêu, lại không nghĩ rằng không gian trà son cũng đã hoàn toàn tồn tại độc lập. Nghĩ nghĩ, hắn đem chuyện thân thể “Trữ Khang Tr” bị tan biến nói ra.

Đoạn Sở im lặng, bị Úc Thịnh Trạch lo lắng ôm vào trong ngực.

“Kỳ thật như vậy cũng tốt, về sau cho dù có người nhớ đến, cũng vĩnh viễn không có khả năng chiếm được.” Úc Thịnh Trạch ôn nhu trấn an.

Đoạn Sở lắc lắc đầu, hắn cũng không phải lo lắng cái này. Quan tài thủy tinh ở trong tay Úc Thịnh Trạch, hắn tin tưởng bất luận kẻ nào cũng không thể có được. “Ba mẹ ta, không nói gì sao?”

Đoạn Sở dù sao cũng là thay đổi thân thể, ở một mức độ nào đó, hắn cùng Trữ gia, chính là chặt đứt quan hệ huyết thống.

Úc Thịnh Trạch nghi hoặc nhìn Đoạn Sở, nghĩ nghĩ trả lời: “Tựa hồ đã bình thường trở lại.”

Đoạn Sở không khỏi nhẹ nhàng thở ra, đem ***g thú ra, ôm thú cùng cắn cắn thận đề vào, trực tiếp đưa vào không gian trà son. Hai Tủ Tinh thú thích ứng rất tốt, thậm chí sau khi mở mắt ra nhìn, lộ ra vẻ kinh ngạc thập phần nhân tính hóa, sau đó hai thân thể nhỏ nhắn lại chen chúc, nằm úp sấp cùng nhau, năng lượng màu tím càng ngày càng dịu ngoan, Đoạn Sở rốt cục yên tâm lực thu hồi chú ý.

“Kế hoạch của quân bộ, sẽ dừng ở trái đất bao lâu?” Đoạn Sở rửa mặt xong, mới hỏi vấn đề mà Trữ gia quan tâm nhất hiện nay.

“Đương nhiên là nhanh thôi. Hiệp hội chế thuốc cùng nghiệp đoàn chiến sĩ đều rất sốt ruột.” Úc Thịnh Trạch trả lời, lại kéo Đoạn Sở qua ôm vào lòng. Từ sau khi thăng thần cảm, hắn càng ngày càng thích hai người tiếp xúc tứ chi, ước gì lúc nào cũng có thể đem Đoạn Sở ôm vào lòng.

Đoạn Sở gật gật đầu, tuy nói rời khỏi trái đất có điểm luyến tiếc, bất quá hắn hiện giờ cần nắm giữ càng nhiều kỹ năng của người khế ước, còn có ý tưởng về thuốc thức tỉnh cùng với tiến triển về nghiên cứu thuốc ngưng thần khai thông, đều cần trở về Đế Ma Tư, mới có điều kiện tiến thêm một bước.

“Chúng ta mau chóng đem lá trà thu thập đi.” Đoạn Sở do dự, hỏi: “Đằng gia bên kia, có động tĩnh gì không?”

“Không có, Đằng gia cùng ngoại tinh cầu, đến nay không có liên hệ gì.” Ánh mắt Úc Thịnh Trạch lạnh lùng.

Đoạn Sở cảm thấy thất vọng, lấy tính tình của Đàng Lươg Tuấn, hẳn nếu nhớ tới quan tài thủy tinh, chỉ sợ sẽ không dễ dàng buông tha. Hơn nữa ở Tư Đắc Lập tình cầu bất cóc Mạch Duy, hiển nhiên trong hai ba năm này, Đàng Lươg Tuấn nhất định đã có chỗ dựa vững chắc mới. Điều này làm cho Đoạn Sở luôn có điểm lo lắng, cảm thấy sự tồn tại của Đàng Lươg Tuấn, chính là bom hẹn giờ.

Bất quá người không xuất hiện, hẳn tạm thời cũng không tìm thấy biện pháp khác, tạm thời buông tha việc này, Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch rất nhanh liền rời khỏi phòng, đi tới chính viện, Trữ Huy Dung cùng Nhạc Tùng Trữ đã ở đó, Trữ Khang Hạo cùng Trữ Khang Khiết cũng rất nhanh liền đi ra, toàn gia ném qua điểm tâm, Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch lên phi hành khí, rời khỏi Trữ gia đến nơi dừng chân của quân hạm Đế Ma Tư, Nguyên Vĩnh Nghi đã sớm chờ ở nơi đó.

Từ ngày nói ra thân phận với Nguyên Vĩnh Nghi, hai ngày này đều dùng vòng thông tin liên hệ. Lần này gặp mặt, Đoạn Sở cố ý đưa ra bánh kẹo đặc biệt ở trái đất, kẹo mềm, bánh bích quy cùng bánh ngọt, cùng với một đôi gối trà được chế tác tỉ mỉ, mặt trên của bao gối là Đoạn Sở dùng vải lụa tinh xảo do Trữ gia lưu trữ, để Nguyên Vĩnh Nghi được mở mang kiến thức.

“Tiểu Sở, ta hỏi ngươi một vấn đề.” Nguyên Vĩnh Nghi lặng lẽ ghé sát vào Đoạn Sở.

Đoạn Sở gật gật đầu, đối với việc Nguyên Vĩnh Nghi không trở nên xa cách rất là cao hứng. Nói như thế nào thì Nguyên Vĩnh Nghi cũng là người bạn tốt đầu tiên của hắn ở Y Duy Tắt.

Nguyên Vĩnh Nghi nháy mắt mấy cái, hỏi: “Ngươi cùng Thịnh Trạch, không tính toán đính hôn ở trái đất sao?”

Hắn hai ngày này, tìm hiểu không ít phong tục tập quán của người trái đất, tựa hồ đính hôn cũng rất có ý tứ.

Đoạn Sở không khỏi ho nhẹ một tiếng, sắc mặt có điểm đỏ lên: “Chúng ta, còn chưa gặp qua Úc Khải Phong bộ hạ đâu.”

Ngày thứ hai tới trái đất, hắn liền cùng cha mẹ nói thật về quan hệ với Úc Thịnh Trạch, cha mẹ thế nhưng vẻ mặt kinh ngạc nói: “Nguyên lai các ngươi là mới xác định quan hệ, ta còn tưởng các ngươi đã chuẩn bị kết hôn.”

Kết quả, bởi vì thời điểm đó hắn lôi kéo Úc Thịnh Trạch đi cùng nhau, Úc Thịnh Trạch lập tức tỏ vẻ, trở về Đế Ma Tư liền đính hôn, hơn nữa dựa theo tập tục kết hôn của người trái đất, ngay tại chỗ xin cưới, ngay cả lễ vật đều chuẩn bị tốt, đại ca tức giận tới mức xắn tay áo.

Nguyên Vĩnh Nghi lôi kéo Đoạn Sở hắc hắc nở nụ cười, lấy tính tình bạn tốt, chỉ sợ một khi xác định quan hệ, liền hận không thể lập tức kết hôn. Nhưng ở Đế Ma Tư song phương ký kết ước tuy rằng có thể ước định miệng, cho dù đính hôn trao đổi lễ vật, cũng không phức tạp như ở trái đất. Điều này làm cho Nguyên Vĩnh Nghi xem kịch vui phi thường vừa lòng.

Úc Thịnh Trạch không thể nhìn được nữa đập tay Nguyên Vĩnh Nghi, Đoạn Sở thì ăn ý đem Dung Thu vẫn cười trộm không ngừng, đẩy mạnh vào lòng Nguyên Vĩnh Nghi.

Khó có khi được thoải mái, dưới sự an bài của Bồ Lô Tư Đại tướng quân, mang theo người bảo vệ chiến hạm vận tải, cùng đi tới những nơi trồng nhiều cây trà. Những thứ này trước đó đã sắp xếp tốt, nên mọi chuyện tiến hành phi thường thuận lợi.

Vài ngày sau, Đoạn Sở chạy qua chạy lại khắp nơi, không chỉ đi thu thập các loại cây trà, còn có thể đi du ngoạn. Đương nhiên, Đoạn Sở biểu hiện xa lạ đối với các nơi, còn bị Nguyên Vĩnh Nghi hung hăng cười nhạo một trận.

Đoạn Sở cũng là lúc sau mới biết được, đi cùng với chiến hạm vận tải trừ bỏ hậu cần quân bộ cùng người của hiệp hội chế thuốc gieo trồng, còn có không ít nhân tài của Đế Ma Tư tinh cầu. Liên minh vũ trụ trợ giúp, so với hắn tưởng tượng còn nhiều hơn.

“Tình cầu văn minh sơ cấp, thời gian là quý giá nhất. Dù sao qua thời kì được bảo vệ một tháng, sẽ phải đối mặt với sự uy hiếp đến từ các tinh hệ lớn.” Nguyên Vĩnh Nghi cảm khái, nhìn Đoạn Sở đề nghị: “Ngươi có nghĩ tới hay không, tinh thần lực của đại ca ngươi bọn họ, nói không chừng cũng có thể đã ngoài cấp B, chỉ cần thể lực đủ chống đỡ, dùng thuốc tiến hóa trở thành chiến sĩ, chính là lựa chọn tốt lắm!”

Dung Thu cũng đồng ý gật đầu, cảm thấy Trữ gia hẳn là nên nắm chắc cơ hội như vậy: “Đúng vậy Tiểu Sở. Ở Cấp Ngồi tinh hệ, tinh thần lực cấp B mà không phải người thức tỉnh, có điều kiện sẽ thử dùng thuốc tiến hóa trở thành chiến sĩ. Điều này có thể giúp bọn họ vào thời điểm đối mặt với dị thú tập kích bảo vệ được bản thân. Đương nhiên, một vài chức nghiệp đặc thù như gieo trồng, chế thuốc thì không được.”

Ô Yên Vàng Ròng thú từng xâm nhập một lần, sẽ có thể có lần thứ hai, thậm chí còn có thể có dị thú cấp bậc rất cao đánh quần công. Tuy rằng trái đất có quân đội Cấp Ngồi tinh hệ đóng giữ, cũng không thể tuyệt đối an toàn.

Đoạn Sở không khỏi ngây ngẩn cả người, hẳn hoàn toàn không hề lo lắng về điểm này. Hơn nữa chiến sĩ có nguy cơ nổ tan xác, hẳn cảm thấy như vậy không an toàn.

Úc Thịnh Trạch vừa thấy, liền biết Đoạn Sở băn khoăn cái gì. “Nếu ngươi lo lắng về tinh thần lực bạo động của chiến sĩ thì chiến sĩ chỉ có thời điểm thăng cấp mới là nguy hiểm nhất, nhưng chỉ dựa vào ngươi, có thể cung cấp đủ bánh kẹo hoặc là thuốc ngưng thần, ít nhất dưới cấp 5, ca ca ngươi bọn họ là không cần lo lắng.”

Đoạn Sở bắt đầu động tâm, hẳn biết chiến sĩ nổ tan xác nguy hiểm nhất là lúc chiến đấu, bất quá có thể khiến cho đại ca bọn họ ra tay, nguy hiểm gặp phải khẳng định không phải người thường có thể ngăn cản.

“Ta đi hỏi ý tứ của bọn họ một chút.” Đoạn Sở nhìn về phía Nguyên Vinh Nghị, hỏi: “Thuốc tiến hóa trong tay ngươi, có bao nhiêu?”

Nguyên Vinh Nghị tiếc nuối buông tay: “Chỉ có ba lọ, dù sao ta chỉ là tới trái đất thu thập cây trồng, không phải đến buôn bán.”

Đoạn Sở lại tuyệt không lo lắng, hai tháng này hắn ở trên quân hạm vẫn luôn ở viện chế thuốc, đã có thể làm ra thuốc tiến hóa giống y hệt. Vừa lúc có nguyên liệu mà hắn nuôi dưỡng ở không gian trà sơn, có thể lấy ra nghiên cứu chế tạo. Nếu còn chưa đủ, hắn phải đi tìm nhà bào chế thuốc trên chiến hạm vận tải, trong tay bọn họ cũng có mấy phần, bánh kẹo dùng để đổi tuyệt đối là có thể.

“Thịnh Trạch, nếu ca ca ta bọn họ có giá trị tinh thần lực phù hợp, ngươi cùng ta đi tới viện chế thuốc ở quân hạm đi? Ta nghĩ dùng nơi đó để chế thuốc.” Đoạn Sở cười hỏi.

Úc Thịnh Trạch khiêu mi, đương nhiên gật đầu, sau đó lôi kéo Đoạn Sở đi về trước, một chuyến đi đến quân hạm, lấy đi dụng cụ kiểm tra đo lường tinh thần lực trong đó. Tuy rằng không có dụng cụ kiểm tra đo lường chính xác, nhưng dụng cụ chuyên môn dùng để phán đoán lực thừa nhận với thuốc tiến hóa cũng được.

Trở lại Trữ gia, vừa vặn trong nhà mọi người đều ở, chỉ có Trữ Khang Khiết ở trường học còn chưa trở về. Đoạn Sở kêu cả nhà cùng vào phòng, kể chuyện này ra.

Tam huynh đệ Trữ Huy Dung đều là vẻ mặt trầm tư, Nhạc Tùng Trữ cùng hai chị em dâu lại lộ vẻ mặt ưu sầu.

“Tiểu Sở, cứ như vậy, ca ca ngươi bọn họ muốn tìm người khế ước chỉ sợ rất khó đi?” Nhạc Tùng Trữ nói ra băn khoăn.

Thím Tí Mẫn của Đoạn Sở cũng thực lo lắng: “Đúng vậy, hơn nữa cho dù có người khế ước đồng ý ký khế ước, thì ký khế ước cũng sẽ kết hôn, điều này tựa hồ không thích hợp? Tuy nói việc này cùng đám hỏi không sai biệt lắm, nhưng đám hỏi ít nhất còn có thể lựa chọn a.”

Đoạn Sở cười, vừa định trả lời, Trữ Khang Viễn đã giành trước nói: “Mẹ, ngươi nói cái gì đâu, thật sự là phiền toái như vậy, Cáp Ngồi tinh hệ vì cái gì còn có nhiều chiến sĩ hậu thiên như vậy. Chẳng qua là dùng thuốc tiến hóa, có thể làm cho chính mình trở thành cao thủ, quả thực không thể tốt hơn.

Tiểu Sở đều nói, thời điểm thăng cấp mới có nguy hiểm, chúng ta có Tiểu Sở cung cấp bánh kẹo cùng thuốc ngưng thần, căn bản không cần lo lắng. Hơn nữa, tinh thần lực bạo động sẽ có nguy hiểm đều là chiến sĩ cấp trung, cấp cao, loại thay đổi giữa chừng giống chúng ta, còn không biết đến năm nào mới thăng lên cấp trung đâu!”

Trữ Khang Hạo cũng tỏ vẻ đồng ý: “Đúng vậy ba mẹ, chú, thím, ta cảm thấy có thể thử nghiệm. Bình thường truy đuổi người khế ước, chỉ sợ đều là chiến sĩ bẩm sinh có thiên phú cực cao, bọn họ thăng cấp nhanh chóng, ngoài cấp 5 sẽ có nguy hiểm. Chúng ta cũng không có dã tâm lớn như vậy, bất quá là nhiều hơn một phần năng lực tự bảo vệ mình mà thôi.”

“Đúng vậy.” Úc Thịnh Trạch thấy thế, giải thích cấp bậc chiến sĩ ở Cáp Ngồi tinh hệ: “Ở Cáp Ngồi tinh hệ, chiến sĩ hậu thiên bình thường, trước sáu mươi tuổi mới có thể đạt tới cấp 5. Mà bánh kẹo do Tiểu Sở tinh luyện, đã có thể giải quyết tinh thần lực bạo động của chiến sĩ dưới cấp 5.”

Đoạn Sở ánh mắt phát sáng nhìn Úc Thịnh Trạch, trong lòng cũng khó tránh được kiêu ngạo một phen.

Úc Thịnh Trạch nhếch môi, tay siết chặt hông Đoạn Sở.

Trữ Khang Hạo không khỏi trừng mắt nhìn một cái, âm thầm tính toán chờ khi hắn trở thành chiến sĩ, nhất định phải đến Đế Ma Tư tình cầu tham gia hôn lễ, đệ đệ kết hôn, cũng không thể một người nhà cũng đều không có.

Trữ Huy Dung cuối cùng nói: “Như vậy không tồi, các con đều thử nghiệm một chút, nếu được, sẽ nói cho cô của các con.”

Đoạn Sở nhẹ nhàng thở ra, vội vàng xuất ra dụng cụ kiểm tra đo lường, nhìn Úc Thịnh Trạch điều chỉnh thử.

“Đích linh linh. . . .” Tiếng chuông điện thoại vang lên dồn dập, Nhạc Tùng Trữ nghe máy, sắc mặt đại biến. “Cái gì, không liên hệ được với Khang Khiết?”

Tháng Hai 28, 2016

94

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chương 94

Trữ Khang Khiết mất tích không rõ lý do, dù là di động hay vòng thông tin đều không liên lạc được. Trữ Khang Hạo cùng Trữ Khang Viễn vội vàng lái

xe đến đại học y ở Kyoto.

Đoạn Sở lo lắng ngồi ở ghế sofa trong phòng khách, sắc mặt khó coi.

Úc Thịnh Trạch trấn an vỗ vỗ bả vai Đoạn Sở, vòng thông tin giật giật, từ trống rỗng xuất hiện một màn hình có ánh sáng chớp động, kéo theo mấy điểm đỏ di chuyển, đó là bản đồ của Kyoto.

Đoạn Sở ngẩng đầu, bỗng nhiên ý thức được cái gì, quay đầu nhìn Úc Thịnh Trạch hỏi: “Vòng thông tin có định vị?”

Úc Thịnh Trạch gật gù đầu, hẳn hoài nghi vòng thông tin của Trữ Khang Khiết không thể khai thông, cực kỳ có thể vì sợ bị bên bắt cóc phát hiện, nên tự cô bé cố ý tắt đi.

“Vị trí hiển thị di chuyển.” Úc Thịnh Trạch chỉ bản đồ, ngón tay hướng vào một điểm đỏ.

Những người khác đều vây quanh lại, Nhạc Tùng Trữ kích động nhìn màn hình, bỗng nhiên biến sắc.

“Là nghĩa trang ở núi Ngọc Bàn!”

Trên mặt Đoạn Sở lộ ra một tia nghi hoặc: “Mụ mụ, nghĩa trang núi Ngọc Bàn, ông nội cùng bà nội, tựa hồ đều được mai táng ở đây?”

Sắc mặt Trữ Huy Dung cũng đổi đổi, Nhạc Tùng Trữ do dự, ấp a ấp úng trả lời: “Đúng vậy, bất quá, nơi đó, còn có một cái mộ, là, đúng. . . .”

Đoạn Sở bỗng nhiên cảm thấy hiểu rõ: “Mọi người lúc trước hỏi con về những đồ vật đã sử dụng, lập mộ chôn quần áo và di vật, lấy tên của Trữ Khang Trí?”

Nhạc Tùng Trữ hồng vành mặt gật đầu.

“Chúng ta hiện tại phải đi tới núi Ngọc Bàn!” Đoạn Sở mạnh đứng lên, hai tay nắm lại thành quyền.

“Hào, chúng ta hiện tại đi.” Úc Thịnh Trạch thu hồi vòng thông tin, ôm hẳn nhìn về phía Trữ Huy Dung hỏi: “Trữ tiên sinh, quan tài thủy tinh, là cái di vật kia đúng không?”

Trữ Huy Dung lập tức nghe được ý ẩn trong lời của Úc Thịnh Trạch, sắc mặt khó coi trả lời: “Đúng vậy, bất quá đã hóa thành tro tàn.”

Hắn chưa từng nghĩ tới còn có người muốn khai quật mộ, bất quá vẫn có thói quen cẩn thận, không hy vọng có căn cứ gì làm bại lộ thân phận còn sống của đứa con.

Đoạn Sở âm thầm nhẹ nhàng thở ra, sau khi thông báo cho Trữ Khang Hạo bọn họ, một đường ra khỏi Trữ gia, giữa không trung có một phi hành khí đứng ở nơi đó.

Mọi người cùng tiến lên phi hành khí, Đoạn Sở thấy Nhạc Tùng Trữ về mặt nghi hoặc, thấp giọng giải thích: “Có người từng bắt cóc Mạch Duyệt, muốn đổi lấy thân thể con.”

Nhạc Tùng Trữ tức giận đến mức khuôn mặt đỏ bừng, Trữ Huy Dung lại lộ ra vẻ mặt may mắn.

Úc Thịnh Trạch cầm tay Đoạn Sở, nói ra chuyện ở Tư Đặc Lạp: “Là Đằng Lương Tuấn, hẳn hình như ở chung với hải tặc vũ trụ.”

Đoạn Sở tuy rằng lúc trước liền đoán được, nhưng vẫn là lần đầu tiên nghe được sau lưng Đằng Lương Tuấn còn có thể lực: “Chúng ta lần này gặp phải hải tặc vũ trụ cùng đàn dị thú, cũng có quan hệ với hắn?”

Úc Thịnh Trạch lắc lắc đầu, đơn giản trả lời: “Một phần là như vậy!”

Đoạn Sở biết, Đằng Lương Tuấn lúc đầu có được thuốc trừ khử, chắc chắn có người Đế Ma Tư nhúng tay. Liên tiếp gặp phải hải tặc vũ trụ cùng đàn dị thú, nói không chừng đều là bên trong có nội gián, bên ngoài có người truy đuổi chặn đường.

“Ta nhớ người đã từng nói, ngoài trái đất phát hiện tung tích của Tập Na tinh hệ, Bồ Lô Tư đại tướng quân gia tăng việc kiểm tra hệ ngân hà?” Đoạn Sở nhìn Úc Thịnh Trạch, thần sắc nghiêm túc hỏi: “Có thể có chủ ý khai quật mộ của ta, nhất định là Đằng Lương Tuấn. Hắn cực kỳ có khả năng điều khiển từ xa, có thể nhờ Bồ Lô Tư đại tướng quân đi thăm dò một chút, hẳn rất cuộc trốn ở chỗ nào?”

“Ta vừa rồi đã thông báo cho Áo Lợi Ngươi, hẳn sẽ mang theo đội hình chiến hạm mini đi dò xét ngoài không gian.” Úc Thịnh Trạch vẫn nắm tay Đoạn Sở, ánh mắt lạnh hơn. Người yêu của mình bị người khác mơ ước, hơn nữa người đó lại là bạn trai cũ, nghĩ tới Đoạn Sở từng gặp thống khổ trong tay Đằng Lương Tuấn, Úc Thịnh Trạch hận không thể hiện tại liền tìm đến Đằng Lương Tuấn, làm cho hắn vĩnh viễn không còn cơ hội xuất hiện trước mặt Đoạn Sở.

Nhạc Tùng Trữ vốn đang lo lắng Đoạn Sở bởi vì Đằng Lương Tuấn xuất hiện mà thương tâm, hiện tại thấy Úc Thịnh Trạch trấn an tốt lắm, rất cực nhẹ nhàng thở ra. Mà điểm đỏ đại biểu cho vòng thông tin của Trữ Khang Khiết đã đứng lại, dừng ở núi Ngọc Bàn.

Phi hành khí rất nhanh liền đi tới đại học Kyoto đón Trữ Khang Hạo bọn họ, sau đó một đường bay đi, không đến vài phút, liền dừng lại ở phía trên

nghĩa trang núi Ngọc Bàn.

Ở phía trước một ngôi mộ mới, hai nam tử trẻ tuổi tựa hồ đang cùng Trữ Khang Khiết sốt ruột nói cái gì, Trữ Khang Khiết thì lãnh nghiêm mặt, không nói một lời nhìn chăm chú vào bia mộ.

“Bọn họ không phát hiện ra chúng ta sao?” Trữ Khang Hạo hồ nghi hỏi. Phi hành khí to như vậy ở ngay trước mắt, thế nhưng một chút cũng không có phản ứng, thật sự rất kỳ quái.

Đoạn Sở gật gù giải thích: “Lấy tinh thần lực của Thịnh Trạch, hoàn toàn có thể đem tung tích của phi hành khí che dấu.”

Đoạn Sở nói xong, tia tinh thần lực đồng dạng kéo dài, bốn phía đều không che dấu cái gì, không trung cũng không ngoại lệ. Không biết nên nói là do hần kinh nghiệm không đủ, người của Đảng Lương Tuấn cũng ẩn mình, hay là thật sự chỉ có hai nam tử trẻ tuổi bất cộc người kia.

“Mộ bia nơi đó, có điểm không thích hợp.” Úc Thịnh Trạch ghé sát vào bên tai Đoạn Sở nhắc nhở.

Đoạn Sở ánh mắt ngưng lại, gật gù đầu. “Chúng ta xuống đi.”

“Hào.” Úc Thịnh Trạch nói.

Trữ Khang Hạo không kịp phản ứng, đệ đệ cùng nam nhân của đệ đệ liền biến mất ngay trước mắt, cúi đầu vừa thấy, hai người trẻ tuổi về mặt thống khổ ngã vào một bên, mũi mũi còn không có động tác, đã bị Úc Thịnh Trạch kéo về phía sau.

“Nếu chiến sĩ nào cũng có bản lĩnh cường hãn như vậy, dùng thuốc tiến hóa thật sự là lựa chọn tốt.” Trữ Khang Viễn khoe miệng run rẩy, cảm thấy trận bất cộc này thật sự giống chuyện cười.

Trữ Huy Dung lắc đầu, hần cảm thấy rất kỳ quái. Người Trữ gia lập bia mộ ở nghĩa trang không lừa được người, nếu chỉ là vì thân thể đứa con, chỉ sợ đã sớm bị khai quật mộ. Như bây giờ, thoát nhìn như là cố ý dẫn bọn họ tới.

Đoạn Sở cũng có hoài nghi như vậy, lườm hai người trẻ tuổi đang còn hồ đầu, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch. Hần hoài nghi Đảng Lương Tuấn không biết trốn ở nơi nào, không dám biểu hiện sự quan tâm quá nhiều đối với Trữ Khang Khiết, cũng không dám biểu hiện ra thái độ để ý đối với chuyện bất cộc, chỉ có thể đợi Úc Thịnh Trạch xử lý.

“Các người là người nào, nói ra mục đích?” Úc Thịnh Trạch lạnh lùng hỏi.

Phi hành khí cũng hạ xuống, ở cách mặt đất nửa thước thì dừng lại, bốn người Trữ Huy Dung xuống phi hành khí, Nhạc Tùng Trữ ôm lấy nữ nhi.

“Người Đoạn gia cùng người Tần gia?” Trữ Khang Hạo liếc mắt một cái liền nhìn ra thân phận đối phương, không khỏi giật dử cười.

Trữ Khang Trí sau khi mất tích, người vui vẻ nhất chính là hai nhà này, Đoạn Sở sau khi trở về, Trữ gia là người ở giữa, liên minh Hoa Hạ đã vài lần mời cha cùng hai người chú nghị sự nhưng đều bị từ chối. Liên minh Hoa Hạ vì tò thái độ, mỗi khi mời dự họp hội nghị lâm thời, đều không mời người trẻ tuổi của Đoạn gia cùng Tần gia tham dự. Hóa ra, đây là muốn trả thù hay sao?

Đoạn Thái Phong vội vàng biện bạch: “Trữ Khang Hạo người đừng hiểu lầm, chúng ta căn bản không thương tổn Trữ Khang Khiết một chút nào. Là có người muốn tìm mộ của Trữ Khang Trí, lấy quan hệ của hần cùng Trữ Khang Trí, yêu cầu này cũng hợp lý.”

Tần Ý Hải phụ họa gật đầu, hơn nữa còn chìa cái đồng hồ điện tử trong tay ra, liếc mạng án: “Các người xem, đây là máy thông tin do Đảng Lương Tuấn đưa cho bọn ta. Không tin người cùng hần nói chuyện.”

“Hần đã hại chết đệ đệ ta, còn muốn làm cái gì nữa?” Trữ Khang Hạo nghe được tên Đảng Lương Tuấn, cả người đều bùng nổ, xông lên muốn động thủ, thân thể lại bị một cỗ năng lượng vô hình trời buộc, cửa phía sau cabin mở ra, Trữ Khang Hạo bị trực tiếp quăng vào.

Cùng lúc đó, Đoạn Sở cũng lôi kéo Trữ Khang Khiết và Trữ Khang Viễn đi về phía cabin. “Các người đi về trước!”

Trữ Huy Dung cũng Trữ Khang Viễn còn không biết sao lại thế này, thân thể cũng bắt đầu lui về phía sau, “Oanh” một tiếng, cả mộ bia giống như bị nổ tung, không gian đều bắt đầu vặn vẹo, khoảng không trên mộ bia xuất hiện hơn mười con dị thú trưởng thành cao to như voi, răng nanh sắc bén, ánh mắt màu đỏ quỷ dị, thoát nhìn dị thường đáng sợ.

“Vĩnh Nghi, dẫn bọn họ rời đi.” Úc Thịnh Trạch lạnh giọng.

Cabin tựa như có lực hút nhìn không thấy, Trữ Huy Dung cùng Trữ Khang Viễn bay lên trời, trước khi bị dị thú bỏ nhào tới, đã kịp bay vào trong cabin. Đoạn Sở cũng đem Trữ Khang Khiết cùng Nhạc Tùng Trữ đưa vào cabin, chính mình lưu lại bên ngoài.

“Cáp ha ha, Úc Thịnh Trạch, người ngay cả người kẻ ước của mình cũng không giữ được, còn muốn bảo hộ người Trữ gia, quả nhiên tình thâm ý trọng với Trữ Khang Trí, mệ hần còn nói cái gì người đồng ý không kết làm bầu bạn!” Một trận tiếng cười điên cuồng qua đi, phi hành khí của Nguyên Vĩnh Nghi đã bị hơn mười con dị thú vây quanh, hư ảnh của Đảng Lương Tuấn cũng xuất hiện trước mặt Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở. Phía sau hần, còn có một cơ giáp hình thù kỳ quái.

“Tiểu Sở, mau lên đây!” Nhạc Tùng Trữ ghé vào cửa sổ cabin hô to, mồ hôi đầy trán.

Trữ Khang Khiết đều nhanh khóc lớn, nếu không phải nằng sơ ý, quen biết người không rõ, ca ca làm sao lại gặp phải kẻ điên Đẳng Lương Tuấn kia.

Thanh âm trong cabin Đoạn Sở tự nhiên không nghe được, hần chỉ lạnh lùng nhìn Đẳng Lương Tuấn, cảm thấy sự thay đổi của Đẳng Lương Tuấn làm người ta kinh hãi. Ba năm không thấy, Đẳng Lương Tuấn đã sớm không còn sự phong thần tuấn lãng tuấn lãng năm đó, một vết sẹo màu đỏ kéo dài từ thái dương tới cằm, ánh mắt trái lại còn vẹn toàn, nhưng lại tràn ngập hận ý, làm cho hần cả người thoát nhìn phá lệ điên cuồng dữ tợn.

Đẳng Lương Tuấn chú ý tới ánh nhìn chăm chú của Đoạn Sở, cười hỏi: “Người chính là Đoạn Sở? Thật không nghĩ tới người lại hào phóng như vậy, chiến sĩ ký khế ước với mình có người trong lòng, còn chủ động nhận thức kết nghĩa với người Trữ gia. Bất quá, người chính là người khế ước tinh thần lực thấp, cho dù liếm đầu gối cho Trữ Khang Trí cũng không đủ tư cách, khó trách vì muốn giữ được hoàng tử Đế Ma Tư, cam tâm tình nguyện làm thể thân. Thật sự là đáng thương lại thật đáng buồn!”

Đoạn Sở hừ lạnh một tiếng, cổ nén không đáp lại. Từ lúc Úc Thịnh Trạch nhắc tới tên của Nguyên Vinh Nghị, hần đã biết Úc Thịnh Trạch nhất định là đã có chuẩn bị chu đáo từ trước, dị thú trước mắt này mới là uy hiếp. Đoạn Sở tay cầm nhẫn không gian, cẩn thận đề phòng bốn phía.

Úc Thịnh Trạch vẫn luôn lo lắng cho Đoạn Sở, thấy cảm xúc của hần coi như ổn định, nhẹ nhàng thở ra đồng thời cầm tay hần, nhìn về phía Đẳng Lương Tuấn giọng: “Người không có tư cách nói Trữ Khang Trí!”

Đẳng Lương Tuấn điên lên, lớn tiếng kêu: “Nếu không phải vì người, Khang Trí vẫn còn sống tốt, là người Đế Ma Tư các người, là các người hại chết Khang Trí của ta!”

“Rõ ràng là người giết hần!” Đoạn Sở không chế không được kêu lên, ánh mắt nhìn Đẳng Lương Tuấn tràn đầy lãnh ý: “Người thật sự không biết rút bớt tinh thần lực có bao nhiêu nguy hiểm hay sao? Hoặc là nói cho dù người không biết, khẳng định cũng biết Trữ Khang Trí không có tinh thần lực, Trữ gia sẽ gặp phải những chuyện gì. Ba năm nay Trữ gia thiếu chút nữa ngay cả sản nghiệp tổ tiên cũng đều bị mất, nếu Trữ Khang Trí còn sống, nói không chừng cũng sẽ hận không thể chết đi! Trữ Khang Trí mới là đáng thương lại thật đáng buồn, có mắt không trông nhìn trúng người!”

“Muốn chết!” Đẳng Lương Tuấn bị Đoạn Sở chọc vào nỗi đau lớn nhất, nghĩ đến sau khi khai quật mộ, trong quan tài thủy tinh chỉ còn lại tro cốt, không bao giờ còn có thể làm cho Trữ Khang Trí sống lại nữa, Đẳng Lương Tuấn cả khuôn mặt đều vặn vẹo, tay giờ lên cao, miệng phát ra mệnh lệnh bén nhọn: “Các người còn chờ cái gì, nếu người khế ước này toàn tâm toàn ý đối với Úc Thịnh Trạch, làm cho bọn họ đều chôn cùng Khang Trí đi!”

Hơn mười đầu dị thú lập tức có động tác, ba đầu đánh về phía phi hành khí, mặt khác toàn bộ lao xuống Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở trên mặt đất.

Thân ảnh Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở trên mộ bỗng nhiên biến mất, giữa không trung rơi xuống tám quang đoàn, Đẳng Lương Tuấn bỗng nhiên tròn to mắt, phi hành khí thể nhưng ở dưới sự giám thị của hần mà mất tích, Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở thì lại có cơ giáp của chính mình.

Đẳng Lương Tuấn nhất thời cảm thấy không ổn, bên cạnh người bỗng nhiên hạ xuống con dị thú thật lớn, miệng phun tiếng người: “Mau cắt đứt thông tin, quân hạm Đế Ma Tư đã vây quanh nơi này!”

Đoạn Sở thao tác cơ giáp bay nhanh vọt vào chỗ phi hành khí bị dị thú vây quanh, biết được Nguyên Vinh Nghị đã đem bọn họ toàn bộ dúi vào bên trong cơ giáp, nhẹ nhàng thở ra. Không đợi hần xâm nhập vào khu chiến đấu, đoàn săn bắn Nguyên Vinh Nghị mang đến cùng cơ giáp của Úc Thịnh Trạch đã muốn cùng nhóm dị thú kịch liệt va chạm.

Đoạn Sở mới phát hiện, dị thú hung mãnh thật lớn này, căn bản là chính cơ giáp dị thú. Công cụ cường đại mà tràn ngập tính nổ mạnh không ngừng nổ tung, cả khoảng không gian bên trên nghĩa trang đều bắt đầu bị vặn vẹo xé rách.

Theo từng cái cơ giáp dị thú rơi rụng mọi nơi, ánh mắt Đoạn Sở chuyển hướng tới nơi hư ảnh của Đẳng Lương Tuấn biến mất, không biết Áo Lợi Người có thành công bắt lấy hần hay không.

Tháng Hai 28, 2016

95

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Chương 95

Động tĩnh lớn như vậy trên khoảng không ở núi Ngọc Bàn của Kyoto, chiến đấu bùng nổ không lâu đã bị người của liên minh trái đất biết được. Chờ cơ giáp của Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch một đường hộ tống phi hành khí đáp xuống Trữ gia, lực chú ý của mọi người đều chuyển dời đến Trữ gia. Liên minh Hoa Hạ ở gần nhất nhanh chóng chạy tới cửa Trữ gia.

Cửa cabin phi hành khí mở ra, Trữ Khang Hạo cùng Trữ Khang Viễn bước xuống thang tự động, lúc sau là Trữ Huy Dung, cuối cùng là Nhạc Tùng Trữ cũng Trữ Khang Khiết.

Theo phi hành khí bỗng nhiên biến mất, cơ giáp ở không trung cũng bỗng nhiên biến mất, Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở sóng vai xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Trong hư không bỗng nhiên xuất hiện thân ảnh Bồ Lão Tử, đối với Úc Thịnh Trạch cung kính hành lễ: “Cửu điện hạ! Đoạn Sở các hạ!”

Khuôn mặt lạnh lùng của Úc Thịnh Trạch nhìn không ra vui buồn, nhìn Bồ Lão Tử trầm giọng mệnh lệnh: “Tần gia, Đoạn gia cùng Đằng gia cấu kết với hải tặc vũ trụ, ngươi mau chóng xử lý, nhân chứng ta đã kêu Nguyên Vĩnh Nghị đưa cho ngươi mang đi.”

Bồ Lão Tử lên tiếng trả lời: “Vâng, cửu điện hạ! Áo Lợi Ngươi mang theo chiến hạm, đã tìm được nơi hải tặc vũ trụ ẩn núp, đến nay chưa có tin tức truyền đến.”

Đoạn Sở nhăn lại mi, ầm ầm cảm thấy Áo Lợi Ngươi sẽ tổn công vô ích mà trở về. Nếu Đằng Lương Tuấn thật sự dễ dàng bị bắt như vậy, lúc trước Mạch Duy sẽ không dễ dàng bị bắt cóc như thế.

“Sẽ không! Đoạn gia ta làm sao có thể cùng hải tặc vũ trụ cấu kết!” Đoạn Chính từng cùng Đoạn Sở gặp mặt một lần, bỗng nhiên tách đám người đi ra, miễn cưỡng áp chế hoảng sợ tuyệt vọng, nhìn Úc Thịnh Trạch cam đoan: “Úc Thịnh Trạch các hạ, làm ơn tin tưởng, Đoạn gia ta tuyệt đối không có khả năng phản bội liên minh!”

Người Đằng gia cùng Tần gia nghe vậy, cũng vội vàng đứng dậy tỏ thái độ. Văn minh vũ trụ tiến vào trái đất mới chỉ gần ba năm, nhưng sự tàn khốc trong vũ trụ cùng sự nguy hiểm do hải tặc vũ trụ mang đến, liên minh trái đất được Cấp Ngồi tình hệ bảo hộ, khi đệ trình xin được bảo hộ, cũng đã được biết.

Một khi gia tộc bọn họ bị gắn dấu hiệu cấu kết với hải tặc vũ trụ, đừng nói bình an rời khỏi giới chính trị, ngay chính gia tộc cũng sẽ bị hủy diệt. Cho dù gia tộc có thể xuất hiện người khế ước như Trữ Khang Trí, đắc tội với liên minh vũ trụ, cũng sẽ bị chiến sĩ cùng người khế ước từ chối tiếp nhận. Nói cách khác, hoàn toàn không còn cơ hội xoay người.

Đoạn Sở trầm mặc nhìn bọn họ, ánh mắt đảo qua người Đằng gia, dừng một chút, cuối cùng tầm nhìn dời đi nơi khác.

Úc Thịnh Trạch biết Đoạn Sở đã không còn kiên nhẫn, chỉ đối với ba người nói: “Chuyện này, quân đội Đế Ma Tư sẽ hướng liên minh trái đất công khai kết quả điều tra.”

Nói xong, giữ chặt Đoạn Sở, dẫn đầu đi vào Trữ gia.

Trữ Huy Dung chú ý tới nhóm người từng chen ép Trữ gia về mặt trở nên tái nhợt lụn bại, trong lòng không có nửa điểm đắc ý, ngược lại tràn ngập lửa giận trừng mắt nhìn bọn họ, giúp đỡ thê tử, lại hô Trữ Khang Khiết một tiếng: “Mau vào đi, bác sĩ hẳn là đang chờ.”

Thấy bộ dáng điên cuồng của Đằng Lương Tuấn, trong lòng đã sớm vận vẹo, ai biết hẳn có ở trên người nữ nhi động tay chân gì đó.

Trữ Khang Hạo cùng Trữ Khang Viễn cũng nghĩ như vậy, hơn nữa quan tài thủy tinh của “Trữ Khang Trí” thể nhưng lại bị khai quật, liền tức giận cả người phát run. Bọn họ một tả một hữu che chở Trữ Khang Khiết, nhanh chóng bước lên, thậm chí bất chấp sự tiếp đón của những đại nhân vật cấp cao quan trọng.

Đặng gia cùng Tì gia quan hệ đối với Trữ gia tương đối gần, đều là người kế nghiệp sau này, cũng là tiểu bối. Thấy mọi người bị vây quanh, chắn kín cửa, không khỏi lắp bắp kinh hãi, sau khi gọi điện thoại cho Trữ Khang Hạo, biết được có người bắt cóc Trữ Khang Khiết, ý đồ đối phó với cửu hoàng tử Đế Ma Tư cùng người khế ước của hắn, cũng không tiếp tục hỏi nữa, sau khi xác định an nguy của Trữ Khang Khiết, rất nhanh liền rời khỏi Trữ gia.

Những người khác thấy thế, cũng đều thức thời rời đi, không hề dừng lại.

Đại sảnh Trữ gia, Trữ Khang Hạo nghe được tin tức từ bảo vệ truyền tới, gật gật đầu, đem tin tức nói cho mọi người.

“Rời khỏi cũng tốt.” Trữ Huy Dung thở ra, thân thiết nhìn về phía Đoạn Sở vẫn ngồi một bên. “Tiểu Sở, con có bị thương không?”

Đoạn Sở lắc lắc đầu, nuốt hận ý xuống, trầm giọng nói: “Đằng Lương Tuấn, là do con đưa tới.”

Đoạn Sở chỉ cần nghĩ đến Đằng Lương Tuấn một khi trốn thoát, còn có thể trở về tìm cha mẹ người nhà, hắn liền hận không thể hiện tại liền chấp cánh đuổi theo giết Đằng Lương Tuấn, giết hắn đến chân trời góc biển.

Trữ Khang Hạo nhất thời nhú mày: “Đặng gia cùng Trữ gia cũng coi như thế giao (mấy đời chơi với nhau), ai biết hắn là như vậy.”

“Đúng vậy!” Trữ Khang Viễn ồn ào nói: “Ca cùng kẻ điên lý luận làm gì, ai biết trong đầu bọn họ nghĩ cái gì?”

Đoạn Sở mân môi, hắn đương nhiên biết Đằng Lương Tuấn muốn cái gì. Đơn giản là lương tâm bút rút vì giết chết hắn, một lòng một dạ đem cửu hận chuyển dời đến trên người Úc Thịnh Trạch.

Tay đặt trên lưng bỗng nhiên buộc chặt, Đoạn Sở quay đầu lại, trông thấy một đôi mắt đen thâm thúy.

“Thịnh Trạch?”

“Ta không thích người nghĩ đến hần.” Úc Thịnh Trạch không hề giận dỗi giọng nói.

Đoạn Sở sững sờ, bỗng nhiên “Xì” một tiếng nở nụ cười.

“Hào, ta đây không nghĩ nữa.” Đoạn Sở sắc mặt nhu hòa lên tiếng trả lời, nghĩ đến chính mình đã từng không để ý tới chuyện Hà Dược Bân nhằm vào hần, tâm tình tốt nhếch môi: “Nếu hần trốn thoát, chuyện truy nã toàn vũ trụ, liền để người phụ trách là được rồi.”

“Đương nhiên, đây vốn chính là chuyện của ta.” Úc Thịnh Trạch đương nhiên gật đầu, hần vừa rồi tuy muốn đòi đi lực chú ý của Đoạn Sở, nhưng cũng là lời trong lòng.

Vô luận là hận ý hay là bản khoản, nếu Đẳng Lương Tuấn thật sự không tìm được, Đoạn Sở nói không chừng tính toán tự mình truy bắt, đề phòng việc tinh thần và thân thể của Đoạn Sở đều đặt trên người Đẳng Lương Tuấn, tác động tới tâm tình của Đoạn Sở. Mà Úc Thịnh Trạch lại tuyệt không muốn tâm tư của Đoạn Sở, đều đặt trên người Đẳng Lương Tuấn. Giờ khắc này, ý nghĩ của hai người về tình địch lại kỳ diệu mà giống nhau.

Nhạc Tùng Trữ thấy Úc Thịnh Trạch mới nói một câu, đã khiến cho đứa con đang buồn phiền, nhất thời cười cong mặt mày.

Bác sĩ giúp Trữ Khang Khiết kiểm tra thân thể vừa vặn đi ra, trừ bỏ mấy hạng mục báo cáo việc kiểm tra đo lường tốn thời gian, mặt khác đều bình thường, mà Trữ Khang Khiết cũng nói Đoạn Thái Phong cùng Tần Ý Hải tuy dùng súng uy hiếp, nhưng không chân chính thương tổn năng, cũng làm cho Đoạn Sở thoáng nhẹ nhàng thở ra.

“Nếu như vậy, Tiểu Sở, chúng ta hiện tại bắt đầu kiểm tra đo lường giá trị tinh thần lực đi?” Trữ Khang Hạo vừa chuyển đề tài, trực tiếp chuyển tới chuyện thuốc tiến hóa. Nếu bọn họ cũng là chiến sĩ, sẽ không cần Đoạn Sở một người khế ước ở bên ngoài chiến đấu, mà bọn họ chỉ có thể tránh ở dưới sự che chở của người khác.

Đoạn Sở chính mắt thấy hành vi điên cuồng của Đẳng Lương Tuấn, gấp gáp trong lòng càng sâu, tự nhiên là đồng ý.

Không biết có phải do vấn đề gen di truyền, Trữ Khang Khiết, thế nhưng lại là người có tinh thần lực ngoài cấp A, thậm chí Trữ Khang Viễn là siêu cấp S, nghĩ đến Trữ Khang Trí hoàn toàn thực thể hóa, Nguyên Vĩnh Nghị lúc sau biết được tin tức, đều đối với người Hoa Hạ nổi lên sự tò mò.

Mà Đoạn Sở cũng chỉ là may mắn, nếu huynh muội hần đều là người thức tỉnh, đối với người Cấp Ngói tinh hệ xem ra thì là chuyện vô cùng vinh quang, nhưng trước khi trái đất tiến vào nền văn minh vũ trụ, đều sẽ chỉ bị coi là tai nạn.

Sau khi kiểm tra đo lường xong, Đoạn Sở bắt đầu bắt tay vào làm thuốc tiến hóa. Bởi vì hai tháng ở trên quân hạm, Đoạn Sở không ngừng cố gắng điều chế thuốc tiến hóa, hơn nữa nguyên vật liệu đều là tự mình nuôi dưỡng, cuối cùng nguyên bộ được liệu dùng làm thuốc tiến hóa trong không gian sau khi dùng hết, Đoạn Sở không chỉ thành công chế tạo ra thuốc tiến hóa cung cấp cho người Trữ gia dùng, còn để lại năm, sáu bình dự bị.

“Sách sách, không thể không nói người trời sinh có tài năng đối với chế thuốc, hiệu quả đích xác không tồi.” Nguyên Vĩnh Nghị đang nhìn quá trình cùng hiệu quả sau khi dùng thuốc tiến hóa của huynh đệ Trữ gia, cũng nhìn không được tán thưởng vài câu.

Đoạn Sở nhếch lên khóe miệng, trong mắt hiện lên sung sướng. Tuy nói người ngoài cấp A dùng thuốc tiến hóa không có nguy hiểm, nhưng thống khổ do tinh thần lực đột nhiên ngoại phóng mang đến cũng là khó tránh khỏi. Hần có thể làm cho người nhà giảm bớt thống khổ, tự nhiên phi thường cao hứng.

Dung Thu đã có điểm lo lắng hỏi: “Tiểu Sở, trên trái đất không có học viện chiến sĩ, ca ca người bọn họ làm sao nắm giữ được kỹ năng công kích của chiến sĩ? Hơn nữa chiến sĩ đã ngoài cấp 2 là có thể sử dụng cơ giáp, nhưng chiến hạm vận tải lần này mang đến đều là phi hành khí, loại cây dùng để làm thuốc chữa khỏi, còn có đá năng lượng nguyên, nhưng không có cơ giáp cho chiến sĩ cấp thấp sử dụng.”

Đoạn Sở lại hoàn toàn không có gánh nặng tâm lý, thấy Nguyên Vĩnh Nghị đối với hần chớp mắt, mỉm cười.

“Dung Thu, Thịnh Trạch đều đã cân nhắc qua.” Đoạn Sở nhỏ giọng đối với Dung Thu giải thích, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch cách đó không xa đang chỉ điểm ca ca vận dụng tinh thần lực, ý cười trên mặt càng thêm vài phần.

Dung Thu “A” một tiếng, quay đầu thấy Nguyên Vĩnh Nghị vẻ mặt hiểu rõ, vừa thẹn lại quần đánh hần một quyền. Nguyên Vĩnh Nghị rõ ràng là đã biết, còn khắp nơi tìm hiểu về cơ giáp cấp thấp làm hần hiểu lầm.

Úc Thịnh Trạch trong lúc vô tình quay đầu lại, đối diện với Đoạn Sở mặt mày mỉm cười, cảm thấy vừa động. Sau khi cùng Trữ Khang Hạo nói xong, đi tới bên người Đoạn Sở, hoàn toàn không có kỵ có người ở bên, thấp phần tự nhiên kéo hần lại, thấp giọng hỏi: “Cáo hứng như vậy?”

Đoạn Sở từ sau khi cùng người nhà nói qua, cũng không để ý tới ánh mắt của người khác, chỉ là cười gật gật đầu, sau đó an tâm tựa vào trong lòng Úc Thịnh Trạch đối với Dung Thu giải thích: “Bồ Lô Tư Đại tướng quân bảo hộ quân đội, sẽ giúp đỡ sắp xếp kế hoạch huấn luyện cùng giáo trình học. Sân phía trước của ta cũng bị Úc Thịnh Trạch đổi thành phòng huấn luyện. Về phần cơ giáp cấp thấp, đệ tam quân cùng quân bảo hộ đều có người chế tạo cơ giáp, đối với bọn họ mà nói, cơ giáp cấp thấp làm rất dễ dàng, bất quá, ta lấy gối trà cùng bánh kẹo để đổi.”

Úc Thịnh Trạch không nghĩ tới bọn họ lại đề cập tới chuyện này, không khỏi thiếu mi nhìn về phía Nguyên Vĩnh Nghị.

“Vĩnh Nghị, người cùng chiến hạm vận tải bên kia quan hệ tốt, có thể tới nơi đó mua một ít thuốc tiến hóa đến?”

Nguyên Vĩnh Nghị vừa nghe liền biết, Úc Thịnh Trạch đây là muốn giúp đỡ Trữ gia giao hảo với các gia tộc khác. Bất quá như vậy cũng tốt, Trữ gia

không phải loại người đục khoét, mà tự bản thân trái đất dần trở nên cường đại, đối với tình hệ bảo hộ mà nói là chuyện tốt. Ít nhất trăm năm sau, trái đất sẽ không gặp phải tình cảnh đưa ra yêu cầu độc lập lại bị bác bỏ. Mà người trở thành chiến sĩ hậu thiên, không thể nghi ngờ là tồn tại đi trước. Đoạn Sở về sau cũng không cần lo lắng cho người nhà.

“Ta sẽ tận lực.” Nguyên Vĩnh Nghị gật đầu, nhìn đến vẻ xúc động trong mắt Đoạn Sở, bỗng nhiên cảm thấy lo lắng trước kia của hắn là không tất yếu. Úc Thịnh Trạch làm việc đơn giản như vậy, mới càng dễ dàng đã động đến Đoạn Sở đã từng trải qua sóng gió.

Qua hai ngày, Nguyên Vĩnh Nghị đem thuốc tiến hóa, đưa cho Đoạn Sở. Cảnh này khiến Đặng gia, Tì gia có quan hệ thông gia với Trữ gia, cũng lác đác xuất hiện chiến sĩ hậu thiên.

Cùng lúc đó, Áo Lợi Ngươi mang theo đội hình chiến hạm đầy vết thương rầu rĩ trở về trái đất. Đoạn Sở đưa hai Tử Tinh thú vừa mới hoàn thành thức tỉnh làm xong kiểm tra, đi theo Úc Thịnh Trạch vội vàng chạy về quân hạm.

“Cho nên, hắn trốn thoát?” Lừa gạt trong mắt Úc Thịnh Trạch kẻ khiến kẻ khác tim đập nhanh.

Áo Lợi Ngươi thất bại gật đầu: “Đúng vậy, tiến vào phụ cận Tập Na tinh hệ, hai chiến thuyền của đối phương đã xảy ra nổ mạnh, tạo thành không gian lốc xoáy đem chủ hạm do Đặng Lương Tuấn chỉ huy hút vào, chiến hạm tuần tra của Tập Na tinh hệ xuất hiện, chúng ta liền lui trở về.”

Úc Thịnh Trạch trầm ngâm một lát, nhìn Áo Lợi Ngươi một thân chặt vật phản phó: “Ngươi đi nghỉ ngơi và hồi phục một chút, qua vài ngày, chúng ta sẽ trở về Đế Ma Tư.”

Áo Lợi Ngươi thối lui, Úc Thịnh Trạch lo lắng nhìn về phía Đoạn Sở, còn chưa nói, Đoạn Sở đã lác lác đầu: “Mặc kệ hắn sống hay chết, mất đi đoàn tàu chiến của hải tặc vũ trụ, hắn cũng bắt quá là mất đi cơ hội dựa vào cơ giáp chiến sĩ hậu thiên, căn bản không cần lo lắng.”

Đoạn Sở rất hiểu tâm tư Đặng Lương Tuấn, đơn giản là muốn trả thù Úc Thịnh Trạch, mà chỉ trích nhược điểm của Úc Thịnh Trạch. Nhưng tinh thần lực của Đoạn Sở đã thoát khỏi trời buộc của không gian trả sòn, chỉ cần hắn không bại lộ thân phận Trữ Khang Trí của mình, một khi rời khỏi trái đất, Trữ gia cũng sẽ không còn là mục tiêu để kiểm chế Úc Thịnh Trạch, Đoạn Sở căn bản không cần sợ.

Úc Thịnh Trạch vốn không xem Đặng Lương Tuấn là đối thủ, thấy Đoạn Sở đích xác không có đề ở trong lòng, cũng dời đi sự chú ý, toàn tâm toàn ý xử lý vấn đề còn sót lại ở trái đất.

Bởi vì tin tức Áo Lợi Ngươi mang về, Đặng gia, Đoạn gia cùng Tần gia cấu kết với hải tặc vũ trụ là kết cục đã định, hơn nữa Đoạn Thái Phong cùng Tần Ý Hải còn chủ động khai báo, Đặng Lương Tuấn từng đồng ý cho bọn họ các loại phi hành khí, cơ giáp, chiến hạm cùng vũ khí. Cảnh này khiến liên minh trái đất một mảnh ồ lên. Hành vi như vậy, hiển nhiên là khiêu khích liên minh trái đất cùng quân đội bảo hộ Đế Ma Tư.

Đặng gia, Đoạn gia cùng Tần gia thế lực to lớn mạnh mẽ nhất thời tan thành mây khói, chiến hạm vận tải Cấp Ngồi tinh hệ thu thập lá trà, nhiệm vụ thu thập cây hoàn thành, cũng tới này đám người Đoạn Sở rời khỏi trái đất, trở về Đế Ma Tư tinh cầu.

Tháng Hai 28, 2016

96

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tinh Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Chương 96

Vũ trụ bao la khôn cùng, đội hình quân hạm tam giác, lấy tốc độ nhanh chóng xẹt qua bầu trời. Trong khoang thuyền nghỉ ngơi của chiến hạm chỉ huy, Đoạn Sở nâng cằm ngồi trên ghế, ánh mắt không chút để ý đảo qua bộ sách trên mặt bàn, mân mê, thờ dài, thu lại sách vào ngăn không gian.

“Ồ”, “ô”, hai thanh âm yếu ớt tràn ngập ừy khuất từ bên trái thuyền đến, Đoạn Sở quay đầu lại, đang chuẩn bị đứng dậy, lại thấy được Úc Thịnh Trạch mang theo chúng nó, nhất thời mặt đỏ lên.

Úc Thịnh Trạch mang theo ***g thú đi đến, sau đó mở ***g sắt, đem hai Tử Tinh thú bỏ vào lòng Đoạn Sở, rồi ngồi xuống ở ghế bên kia, thuận tay đem Đoạn Sở kéo vào lòng ngực, nhìn thẳng vào Đoạn Sở, thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy, vẫn nhớ nhà sao?”

Đoạn Sở lác lác đầu, rồi rầm, vẫn là nhin không được hỏi: “Lời Khang Xa nói, là sự thật?”

Trên quân hạm dọc theo đường đi, ánh mắt Nguyên Vĩnh Nghị nhìn hắn vẫn luôn mang theo trêu ghẹo, làm hắn quần bách đến nỗi ngay cả dừng khí đối diện với Úc Thịnh Trạch cũng không có, vào cabin rồi không dám đi ra ngoài.

Úc Thịnh Trạch tựa hồ không nghe ra sự bối rối trong lời nói của Đoạn Sở, lập tức hỏi ngược lại, sau đó do dự nhìn Đoạn Sở: “Đương nhiên là thật, hay là ngươi cảm thấy quá sớm, muốn sau khi tốt nghiệp mới ký kết bầu bạn?”

Khuôn mặt trắng nõn của Đoạn Sở hoàn toàn nhiễm đỏ ửng, hần rõ ràng là hỏi chuyện người Trữ gia sẽ tới Đế Ma Tư tham dự hôn lễ, kết quả Úc Thịnh Trạch thế nhưng lại nghĩ hần lo lắng vấn đề thời gian cử hành hôn lễ?

Úc Thịnh Trạch vốn đang nghĩ khuyên bảo Đoạn Sở một chút, từ khi hai người xác định quan hệ, hôn lễ tự nhiên là càng sớm cử hành càng tốt, căn bản không cần thiết kéo dài. Nhìn thấy ánh mắt cùng hai gò má Đoạn Sở trở nên đỏ ửng, hần bỗng nhiên ý thức được, Đoạn Sở vốn không phải lo lắng vấn đề thời gian. Úc Thịnh Trạch cúi đầu, ngậm lấy đôi môi Đoạn Sở, nhẹ nhàng gặm cắn, đôi môi mềm mại tựa cánh hoa, sinh ra một cổ run rẩy, làm cho tay hần không thể không chế đem Đoạn Sở càng ôm chặt trong lòng ngực.

“Tiểu Sở, chúng ta cử hành hôn lễ trước khi người tốt nghiệp, được không?” Đôi môi Úc Thịnh Trạch chuyển qua bên tai Đoạn Sở nói nhỏ, cho dù không ai dạy qua, hần lại theo bản năng, tìm được phương thức ở chung tốt nhất với Đoạn Sở.

Đoạn Sở dồn dập điều chỉnh hô hấp, mở to mắt, gương mặt Úc Thịnh Trạch phóng đại cùng đôi mắt đen chờ đợi gần trong gang tấc.

“Hào.” Hần trả lời, môi lại bị hôn trụ, thân thể hai người càng thêm dán sát, thẳng đến khi hai Tử Tinh thú hít thở không thông liều mạng giãy dụa rồi khỏi.

“Ai!” Đoạn Sở mới luống cuống tay chân đẩy Úc Thịnh Trạch ra, cẩn thận nâng hai Tử Tinh thú đặt trên bàn.

“Ồ”, Tử Tinh thú hoàng tộc run run bộ lông bị đè bẹp, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt màu vàng to ướt sũng tràn ngập ủy khuất. Bạch Bạch đã lớn một vòng cũng hướng về phía Đoạn Sở mềm yếu kêu một tiếng, so với Đoàn Tử thân thể nhỏ bé không lớn hơn bàn tay bao nhiêu cùng đứng chung một chỗ, quả thực là tui thân đến cực điểm.

Trong lòng Đoạn Sở nhuyễn thành một đoàn, bất chấp cái khác ôm chúng nó vào lòng nhìn về phía Úc Thịnh Trạch đã đen mặt.

“Thịnh Trạch,” Đoạn Sở bị tiếng nói khàn khàn của chính mình làm hoảng sợ, nhớ tới vừa rồi chính mình đáp ứng cái gì, ánh mắt lóe lóe, thân thể nghiêng về phía trước chủ động hôn lên khoe miệng Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch nhãn tình sáng lên, dư quang nhìn đến hai Tử Tinh thú trong tay Đoạn Sở, rốt cục khắc chế xúc động muốn tiếp tục thân thiết, kè sát vào bên Đoạn Sở, một tay ôm thắt lưng Đoạn Sở.

Đoạn Sở cảm thấy nhẹ nhàng thở ra, lực chú ý cũng chuyển tới trên người hai Tử Tinh thú: “Bạch Bạch cùng Đoàn Tử kiểm tra thể nào? Thức tỉnh hoàn thành, vậy tiến hóa thì sao? Vì cái gì thân thể lại không có chút thay đổi nào?”

Úc Thịnh Trạch nắm Đoàn Tử, tay xoa cái trán mềm mại của nó, Đoạn Sở vừa thấy, bên trong bộ lông mới mọc lại là màu vàng, hơn nữa hợp thành hình dạng tia chớp.

“Đây là cái gì?” Đoạn Sở kỳ quái hỏi, sau đó kiểm tra cái trán Bạch Bạch, cũng thấy được dấu hiệu tia chớp mơ hồ, bất quá không phải màu vàng, mà là do bộ lông tím tạo thành.

“Kết quả kiểm tra đo lường cho biết, Tử Tinh thú hoàng tộc đã chấm dứt tiến hóa, còn Bạch Bạch lại chưa xong, ta hoài nghi khi nó hoàn thành tiến hóa, bộ lông mới mọc trên trán, cũng sẽ thành màu vàng.” Úc Thịnh Trạch phân tích.

Đoạn Sở nhìn tia chớp màu vàng trên trán Đoàn Tử, có chút dăm chiêu.

Hần nhớ rõ, dấu hiệu ở nghiệp đoàn người khế ước, chính là tia chớp màu vàng được bao phủ bởi sương mù, mà lúc trước Úc Thịnh Trạch cũng nói, dấu hiệu của nghiệp đoàn chiến sĩ là một hình thú có nền tia chớp. Hần không khỏi nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, nói: “Trên dấu hiệu nghiệp đoàn người khế ước cùng nghiệp đoàn chiến sĩ đều có tia chớp màu vàng. Ta vẫn nghĩ tới, tia chớp đại biểu cho tinh thần lực công kích của chiến sĩ.”

Úc Thịnh Trạch gật gù đầu: “Rất nhiều người đều là đoán như vậy, dù sao sương mù tương tự như tinh thần lực của người khế ước.”

Ánh mắt Đoạn Sở nhìn chằm chằm vào dấu hiệu trên trán Tử Tinh thú, trong lòng vừa động: “Nếu tia chớp đại biểu cho tiến hóa của dị thú thức tỉnh, như vậy sương mù trên dấu hiệu của nghiệp đoàn người khế ước tự nhiên là người khế ước, đây không phải là nói, đồ hình dị thú trên dấu hiệu của nghiệp đoàn chiến sĩ, căn bản đại biểu cho chiến sĩ?”

Úc Thịnh Trạch ngẩn ra, thần sắc trở nên nghiêm túc: “Dấu hiệu của nghiệp đoàn chiến sĩ cùng nghiệp đoàn người khế ước, đã tồn tại từ thời ban đầu Đế Ma Tư được thành lập. Bất quá lúc ấy không có sách cùng vải, bản ghi chép chỉ là truyền miệng, hơn nữa khi đó Đế Ma Tư vẫn luôn phải chống lại thực dân vũ trụ cùng dị thú xâm lấn, tất cả bản ghi chép lưu truyền tới nay, đều có sự lệch lạc.”

Đoạn Sở lấy tay vuốt ve bộ lông mềm mại của Tử Tinh thú, hỏi: “Có phải quá trình thăng lên cấp 10 của Đế Ma Tư khai quốc đế quân, cũng không có bản ghi chép?”

“Đúng vậy. Chỉ biết thánh quân đệ nhất của Đế Ma Tư, là một vị người khế ước có tinh thần lực thực thể hóa.” Úc Thịnh Trạch gật đầu, hần biết Đoạn Sở vẫn lo lắng nguy cơ nổ tan xác của chiến sĩ đỉnh cấp 9, nếu không lúc trước cũng sẽ không đề nghị mẫu thân Lộ Dịch Toa tình luyện bánh kẹo.

Đoạn Sở không khỏi tròn tròn mắt, kinh ngạc hỏi: “Vậy mấy ngàn năm qua, người khế ước tinh thần lực thực thể hóa hần là không ít, bọn họ đều không tìm được biện pháp thăng cấp sao?”

“Không có, chiến sĩ bọn họ tuyển định, có cả đời đều không tới cấp 9, có hai người tới cấp 9, cũng không thể tránh được tinh thần lực bạo động cấp 9.”

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở cau mày, bật cười nhẹ vỗ mặt hần, thấp giọng khuyên bảo: “Từ từ sẽ đến, đừng nóng vội.”

Đầu ngón tay ấm áp xẹt qua hai má, mặt Đoạn Sở nóng lên, vội vàng kéo tay xuống, bất quá tâm tình buộc chặt cũng thả lỏng. Hần nắm giữ mạnh mẽ quá ít, hiện tại thảo luận còn quá sớm. Hướng chỉ dấu hiệu tia chớp do Từ Tinh thú tiến hóa hiện ra, Đoạn Sở cảm thấy hần là không phải trùng hợp, trước khi Úc Thịnh Trạch thăng lên cấp 9, hần nhất định phải nghiên cứu thấu triệt mới được.

Nghĩ đến thiên tư cực tốt của Úc Thịnh Trạch, Đoạn Sở nhất thời cảm thấy thời gian cấp bách, cũng bắt chước Nguyên Vinh Nghị trêu chọc, mỗi ngày đều nắm chặt thời gian ở viện nghiên cứu, nghiên cứu chất lọc ngưng thần khai thông, lại hướng nhóm nhà bào chế thuốc trên quần hạm thỉnh giáo về đặc tính của các loại cây, cùng những điều liên quan đến nghiên cứu chế tạo thuốc.

Đoạn Sở lúc này mới chú ý tới, việc chế tác thuốc ở Cấp Ngồi tĩnh hệ, thú huyết, thú cốt thậm chí da thú đều có thể dung nhập chế thuốc. Liên tưởng đến cảnh tượng ở bãi nuôi dưỡng khi gặp mặt Úc Hạo Bằng, sắc mặt Đoạn Sở nhất thời hồ thẹn.

Dung Thu một mực giúp đỡ trợ thủ, vội vàng thân thiết hỏi: “Tiểu Sở, người một mới sao?”

Đoạn Sở lắc đầu, do dự, lôi kéo Dung Thu đi trở về khoang thuyền nghỉ ngơi: “Dung Thu, tin tức Từ Tinh thú tiến hóa, có bị truyền ra hay không?”

“Không có.” Dung Thu trả lời, bỗng nhiên hiểu được lo lắng của Đoạn Sở, vỗ vỗ bờ vai của hần: “Bởi vì trong máu Từ Tinh thú có mùi thơm lạ lùng, rất nhiều năm trước mọi người từng nghiên cứu qua, bất quá đều không có phát hiện gì, hơn nữa Từ Tinh thú trời sinh tính tình dịu ngoan, phương thức tinh luyện thú huyết sôi trào tàn nhẫn như vậy, đối với chúng nó là vô dụng.”

Đoạn Sở nhẹ nhàng thở ra, Dung Thu lại nở nụ cười, xoay người đem Đoàn Tử đang chơi đùa trên mặt đất bế lên, nhấn nhò nói: “Kỳ thật tinh luyện thú huyết, cũng là nhằm vào mãnh thú dị thú tàn nhẫn. Hơn nữa tin tức hiệp hội nhà bào chế thuốc truyền đến, cả phê cùng cây cao thật sự có tác dụng kích thích dị thú công kích, cho nên Từ Tinh thú tiến hóa, người cũng không cần quá khẩn trương. Đương nhiên, giữ bí mật cho Bạch Bạch cùng Đoàn Tử cũng rất tốt.”

Dung Thu thấy Đoạn Sở không hề dị nghị mà chấp nhận, trong lòng cũng vì hai Từ Tinh thú cao hứng. Tác dụng của thú huyết dị thú trong việc chế thuốc càng ngày càng nổi bật, có thể xúc tiến dị thú tiến hóa, nếu đổi thành những người khác, chỉ sợ đã sớm tuyên truyền ra bên ngoài.

“Đúng rồi Tiểu Sở, chúng ta đã vài ngày đi khỏi Đế Ma Tư tinh cầu, người tính trực tiếp quay về Mạc Ngươi Lai, hay là đi hoàng cung?” Dung Thu bỗng nhiên đối với hần thần bí nháy mắt mấy cái.

Đoạn Sở bởi vì bận rộn mà quên đi khẩn trương bây giờ lại nổi lên trong lòng, hần lắc đầu ngồi xuống, nghĩ nghĩ, lại cấp chính mình phao một ly trà, đưa cho Dung Thu một phần, sau đó uống vài ngụm, mới nhịn không được tìm hiểu: “Người đã gặp qua Úc Khải Phong bộ hạ chưa?”

Dung Thu thấy Đoạn Sở khẩn trương như vậy, không khỏi cười loan mặt mày: “Người không cần khẩn trương như vậy, song phương ký kết ước kết làm bầu bạn, là cực kỳ hợp lý. Nếu người cùng cửu điện hạ vẫn không kết hôn, hoặc là cửu điện hạ có tính toán khác, nói không chừng nghiệp đoàn người khế ước còn có thể đi tìm người hỏi có phải người bị khi dễ hay không đâu!”

Dung Thu dừng một chút, nhìn tình sáng lên nói: “A ta đã biết, này a, chính là cái gọi là nhà mẹ đẻ cấp lực!”

Đoạn Sở thiếu chút nữa phun trà ra ngoài, bất quá nghiệp đoàn người khế ước đích thật là chỗ dựa vững chắc. Ngay cả Vệ Thư Lan người khế ước đã bị hoàng gia chán ghét mà vứt bỏ, chỉ cần Mạch Duy còn cần Vệ Thư Lan khai thông tinh thần lực, vậy hôn ước của nàng cùng Mạch Duy vẫn sẽ chắc chắn vô cùng.

“Người thì sao?” Đoạn Sở hỏi lại, cảm thấy lo lắng hỏi: “Người năm nay là có thể tốt nghiệp, khi nào thì cùng Vinh Nghị kết hôn, ta làm nhà mẹ đẻ cấp lực cho người.”

Dung Thu hoàn toàn đỏ mặt, gờ lên Từ Tinh thú trong tay, mặt nhanh chóng vui vào bộ lông Đoàn Tử.

“Ha ha ha, Tiểu Sở thật sự là nói tiếng lòng của ta.” Tiếng cười của Nguyên Vinh Nghị truyền đến, Đoạn Sở quay đầu, Úc Thịnh Trạch cũng đi theo, con người màu đen thâm thúy tràn đầy sung sướng.

Nguyên Vinh Nghị hướng về phía Đoạn Sở nháy mắt, một tay đem Dung Thu ôm vào lòng: “Dung Thu, người cũng thật lớn, thế nhưng tìm được nhà mẹ đẻ lợi hại như vậy!” Hần cười hi hi nói xong, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch nhắc nhở: “Thịnh Trạch, các người nếu phải tới hoàng cung, không bằng nhanh chóng công khai tinh thần lực chân chính của Tiểu Sở. Sách sách, người khế ước hoàn toàn thực thể hóa, ta có thể tưởng tượng được sắc mặt mấy ca ca của người!”

Tháng Ba 6, 2016

97

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tinh Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Chương 97

Đoạn Sở đối với đề nghị của Nguyên Vinh Nghị không hề cảm thấy động tâm, chủ yếu là do hắn vẫn còn băn khoăn trong lòng.

Chờ sau khi Nguyên Vinh Nghị rời đi, Đoạn Sở liền nhìn về phía Úc Thịnh Trạch hỏi: “Người cảm thấy hiện tại công khai, thời cơ đã thích hợp chưa?”

Úc Thịnh Trạch đối với việc này cũng không để ý, bất quá thấy Đoạn Sở hỏi như vậy, hắn ngược lại nảy lên nghi hoặc: “Người lo lắng cái gì?”

Đoạn Sở mân mê, do dự nói: “Tinh thần lực thực thể hóa lại hoàn toàn phù hợp, chúng ta mới từ trái đất trở về, trùng hợp như vậy, thật sự sẽ không bị hoài nghi sao?”

Úc Thịnh Trạch nhẹ nhàng ôm lấy Đoạn Sở, ngón tay vuốt qua xương bả vai hắn: “Nếu không có bót hổ phách này, mà người còn thể thốt phù nhận chuyện này, ta cũng không thể khẳng định thân phận của người. Dù sao nó quá mức khó tưởng tượng, cho dù là trùng hợp mấy ngàn năm khó gặp, cũng vẫn dễ làm người ta tin tưởng hơn so với thân phận thật sự của người.”

Đoạn Sở cảm thấy buồn lòng, cũng là do hắn đã sớm bại lộ thân phận với Úc Thịnh Trạch, quên mất chuyện này nếu không phải người thân ruột thịt, đích thật nếu là người khác sẽ rất khó tin tưởng. Còn Nguyên Vinh Nghị, có thể dễ dàng khai thông, cũng là bởi vì tin tưởng Úc Thịnh Trạch.

“Chúng ta thật sự công khai?” Đoạn Sở nghiêng đầu hỏi.

Úc Thịnh Trạch nghĩ nghĩ, “Vẫn là thuận theo tự nhiên đi, không cần thiết phải nói ra. Lúc trước người tự mình mở ra khoang thuyền ngủ đông, ta thấy mấy cấp dưới cũng đã hoài nghi. Mấy ngày nay ta phản phó Áo Lợi Người, để hắn lộ chút tin tức ra bên ngoài là được.”

Đoạn Sở nhếch mi, nở nụ cười.

“Vậy mấy ngày này, nếu người không chế chiến hạm đi ra ngoài, liền mang ta theo được không?” Đoạn Sở chờ đợi hỏi. Hắn đối với việc ngao du vũ trụ hứng thú đã lâu, tự mình không chế cơ giáp hoặc là chiến hạm, cùng việc ngồi quân hạm là hai loại trải nghiệm hoàn toàn bất đồng.

“Hào.” Úc Thịnh Trạch tự nhiên không có ý kiến, dù sao Đoạn Sở lúc trước đã đề cập qua, cùng hắn kẻ vai chiến đấu. Hơn nữa Đoạn Sở có thể duy trì cung cấp tinh thần lực không ngừng, khiến cho hắn căn bản không cần băn khoăn về năng lượng nguyên cùng tinh thần lực bạo động, phương thức tác chiến nhẹ nhàng vui vẻ như vậy, đối với chiến sĩ chính là mơ ước.

Bất quá quyết định này, hiển nhiên đã dọa tới Phổ Lô Tư cùng Áo Lợi Người, ngay cả Nguyên Vinh Nghị cũng kinh ngạc không thôi.

“Ta vẫn nghĩ rằng, Tiểu Sở tính toán làm nhà bảo chế thuốc hoặc gieo trồng.” Dung Thu đứng ở trước màn hình lớn tại nhà ăn trên quân hạm, vẻ mặt vặn vẹo nói.

Chỉ thấy trên màn hình lớn, một chiến hạm mini đang công kích Cửu Điểm Thanh Sa thú lục đàn, chiến hạm di động bằng những đường cong có thể nói là quý dị đến mức không thể đoán được, tuyệt đối không có khả năng là chiến sĩ cấp 7 kinh nghiệm phong phú Úc Thịnh Trạch điều khiển.

Nguyên Vinh Nghị hai mắt đồng dạng đại ra nhìn đoàn săn bắn của mình, nhìn không được ho nhẹ một tiếng. Hắn nhắc nhở Úc Thịnh Trạch, có thể công khai giá trị tinh thần lực của Đoạn Sở, cũng không nghĩ đến hắn sẽ dùng phương thức này.

“Nguyên thiếu, cửu điện hạ đây là, muốn huấn luyện cho Đoạn Sở các hạ? Tựa hồ không cần phải. . .?” Một người trong đoàn săn bắn thấp giọng hỏi.

Bọn họ đều nhanh tròn mắt, từ khi tiến vào phụ cận Y Duy Tát tinh hệ, chỉ cần ngẫu nhiên gặp được dị thú, bất luận là đi lục đàn hay đi thành đàn, cửu điện hạ đều sẽ đi theo điều khiển chiến hạm phát động tập kích. Nhưng vấn đề là, mỗi lần cửu điện hạ phát động công kích, căn bản không giống một đại tướng quân kinh nghiệm chiến trường đầy mình, ngược lại giống như chiến sĩ tân binh mới tiến vào chiến trường dị thú.

Thẳng đến khi bọn họ từ trong miệng trợ lý Áo Lợi Người của cửu điện hạ biết được, Đoạn Sở người kẻ ước các hạ của cửu điện hạ cũng ở trong chiến hạm, mới bừng tỉnh đại ngộ. Bất quá coi bỏ nghi hoặc, lại làm cho bọn họ càng mờ mịt. Ai cũng biết cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch hiểu chiến, nhưng lại mang theo người kẻ ước của mình kéo vào chiến trường, đây không phải là đại tài tiêu dụng sao. Tinh thần lực của người kẻ ước, trời sinh không thích hợp chiến đấu.

Nguyên Vinh Nghị há miệng thở dốc, đang chuẩn bị giải thích, màn hình lớn thay đổi trong nháy mắt, Cửu Điểm Thanh Sa thú bỗng nhiên nổ tung bốn phía, sau đó chiến hạm mini mở ra một cánh cửa, chỉ nhìn thấy một cánh tay trực tiếp đem Cửu Điểm Thanh Sa thú kéo vào bên trong chiến hạm.

Nhà ăn lặng im một cách quý dị, một người khác nhìn không được hỏi: “Ta nghe nói giá trị tinh thần lực của Đoạn Sở các hạ không cao, Cửu Điểm Thanh Sa thú chính là dị thú cấp 7, cho dù Đoạn Sở các hạ học được cách khống chế chiến hạm mini, cũng không đủ tinh thần lực, căn bản không có khả năng một mình giết chết nó. Vậy thiên phú tinh thần lực của Đoạn Sở các hạ rốt cuộc là bao nhiêu?”

Chiến sĩ ở bên cạnh hoàn hồn lập tức phản bác: “Lời đồn đãi người cũng tin, Đoạn Sở các hạ cùng cửu hoàng tử tinh thần lực hoàn toàn phù hợp, không cần nghĩ cũng biết thiên phú tinh thần lực rất cao!”

Người bị phản bác nhất thời bất mãn, kêu lớn lên: “Làm sao có thể là tin đồn, ta nói cũng không phải là tin đồn ở Y Duy Tát, Đoạn Sở các hạ bị kẻ mẫu của hắn làm hại dẫn đến bị thương thiên phú tinh thần lực, ở Đế Ma Tư đã chứng thực (chứng minh là đúng).”

Chiến sĩ cũng tức giận, cất cao tiếng nói: “Chúng thực thì thế nào, chẳng lẽ bị thương sẽ không thể tốt lên? Hẳn trước mười tuổi chịu thương tổn, sau khi thức tỉnh cũng bị tính kế, đánh bậy đánh bạ nói không chừng khôi phục tinh thần lực cũng có thể a. Người khế ước xuất hiện tình trạng như vậy cũng không ít.”

Lời nói của chiến sĩ vừa thốt lên, người không rõ chân tướng đều đồng ý:

“Kinh Lộ nói cũng không sai, bằng không Đoạn Sở các hạ làm sao có thể giết chết dị thú cấp 7, hơn nữa ngày hôm qua hẳn còn giết hai con Ô Yên Vàng Ròng thú cấp 7.”

“Đúng, ta nhớ rõ lúc trước trên trái đất, hải tặc vũ trụ phái tới hơn mười cơ giáp dị thú, Đoạn Sở các hạ chính là trực tiếp đem hai người thường đưa vào phi hành khí, chính mình lại hồn nhiên không sợ đứng ở bên ngoài, cửu điện hạ cũng không có ý kiến gì, khẳng định cũng biết năng lực của Đoạn Sở các hạ, căn bản không cần lo lắng.”

“Vậy ngươi nói. Vì cái gì Đoạn Sở các hạ phải giấu điểm thiên phú giá trị tinh thần lực thật sự?”

“Ai che giấu, có lẽ chỉ là lười giải thích thôi? Trước kia ở Y Duy Tát, mỗi người đều nói Đoạn Sở các hạ là phế vật, hẳn cũng chưa bao giờ giải thích. Ngươi xem cuối cùng, Đoạn Sở các hạ không dựa vào thiên phú tinh thần lực, vẫn có thể chế tạo ra bánh kẹo có công hiệu ngưng thần khai thông.”

“Ha ha ha, lời này không tồi, có thể đánh vào thể diện của Đoạn gia, mới chính thức đã nghiền!”

“.....”

Nguyên Vinh Nghị cùng Dung Thu không khỏi hai mặt nhìn nhau, phát hiện chính mình đã sắp hoàn toàn không chen miệng được vào cuộc thảo luận này, bọn họ đã có thể đoán được việc tinh thần lực của Đoạn Sở nếu lộ ra, sẽ làm cho Đoạn gia đã tự mình đẩy một người khế ước vĩ đại rồi đi sẽ mất mặt tới cỡ nào.

Mà trong nhà ăn mọi người đều nghị luận, trung tâm chỉ huy tác chiến cũng đồng dạng như thế.

“Giá trị tinh thần lực Đoạn Sở các hạ, ít nhất đã ngoài cấp A!” Một gã chiến sĩ cấp 6 khẳng định nói. Đối với bọn họ những người cấp dưới trung thành và tận tâm với Úc Thịnh Trạch mà nói, chủ soái của bọn họ có thiên phú cực cao, người khế ước xứng đôi với hắn, tự nhiên là càng vĩ đại càng tốt.

“Nhưng là ta nghe nói, Đoạn Sở các hạ sau khi cùng đại tướng quân ký khế ước, hôn mê suốt năm ngày, có thể hay không, thiên phú tinh thần lực của Đoạn Sở các hạ ngang ngửa với đại tướng quân?” Tạ Tâm Viễn là người ít kiên nhẫn nhất, trong thanh âm khó nén kích động.

Những người khác vừa nghe, ánh mắt đều chuyển hướng Áo Lợi Ngươi: “Áo Lợi Ngươi, ngươi là trợ lý của đại tướng quân, giá trị tinh thần lực của Đoạn Sở các hạ, rốt cuộc là bao nhiêu?”

Áo Lợi Ngươi vẻ mặt đau khổ buông tay: “Ta thật sự không biết, ta chỉ biết Biên Ý hội trưởng của hiệp hội nhà bảo chế thuốc từng hoài nghi, thiên phú tinh thần lực của Đoạn Sở các hạ không hoàn toàn bị phá hủy, còn đề nghị Đoạn Sở các hạ xem xét một lần nữa. Mà vương hậu cũng từng nhắc tới, nước trà cùng gỏi trà tựa hồ đối với việc chữa trị tổn thương tinh thần lực cũng có tác dụng.”

Ở đây Trữ Cao thiếu tướng có địa vị cao nhất nheo lại hai mắt: “Nếu là như vậy, cực kỳ có thể là tinh thần lực của Đoạn Sở các hạ khôi phục không sai biệt lắm, đại tướng quân mới có thể đồng ý cho Đoạn Sở các hạ đi săn bắn dị thú. Dù sao, sức chiến đấu cao, mới có thể tự bảo vệ mình.”

Đám người Tạ Tâm Viễn sùng sốt, lập tức nhớ tới nội loạn trong đệ tam quân, cùng với chuyện Đoạn Sở bị người ám toán, không khỏi thờ dãi.

Chờ Đoạn Sở lại một lần nữa hoàn thành nhiệm vụ trở về quân hạm, liền phát hiện ánh mắt các chiến sĩ trên quân hạm nhìn về phía hắn đều thay đổi, lại càng không nói gì đến việc hắn mang theo Cửu Điểm Thanh Sa thú đi vào viện chế thuốc, mấy người khế ước nhà bảo chế thuốc bên trong, cũng đều có vẻ mặt ánh mắt khác thường. Chờ từ trong miệng Áo Lợi Ngươi biết được nội tình, Đoạn Sở nhin không được nhếch môi cười.

Úc Thịnh Trạch đối với Áo Lợi Ngươi vừa lòng gật đầu, vẫy lui hắn, kéo Đoạn Sở vào trên ghế, cười khẽ hỏi: “Hiện tại không cần lo lắng?”

Đoạn Sở “Ân” một tiếng, hẳn cũng không nghĩ tới, chẳng qua là lúc này dưới sự chỉ huy của Úc Thịnh Trạch, hắn điều khiển chiến hạm tiêu diệt mấy con dị thú, những người đó lại có thể nào bỏ ra đủ loại chân tướng, hơn nữa còn tìm được giải thích hợp lý, thật sự là ngoài dự kiến, đương nhiên kết quả như vậy không thể tốt hơn. Về phần sau khi công khai đưa tới ghen ghét, làm người khác đổ kị là chuyện bình thường, Đoạn Sở tuyệt không lo lắng.

“Đúng rồi, ngươi vừa rồi có phải nhận được thông tin gì, là có chuyện gì sao?” Đoạn Sở nhớ tới cái gì, vội vàng đứng dậy.

Úc Thịnh Trạch cũng có chút nghi hoặc, đem vòng thông tin giờ ra cho Đoạn Sở: “Là tổng chỉ huy quân bộ cùng hội nguyên lão chi thị, yêu cầu trong ba ngày chạy về Đế Ma Tư, tham gia yến hội do hoàng cung tổ chức.”

Đoạn Sở kinh ngạc nhướng mày: “Chúng ta ngày mai là có thể đến Đế Ma Tư, thời gian đi đến vừa kịp. Nhưng yến hội cung đình, vì sao quân bộ, nguyên lão lại biết?”

Úc Thịnh Trạch trầm ngâm một lát, ở trước mặt Đoạn Sở, dùng vòng thông tin liên lạc Áo Lợi Ngươi: “Áo Lợi Ngươi, quân bộ gần đây có hành động gì đặc biệt không?”

Hư ảnh Áo Lợi Ngươi xuất hiện trước mặt hai người, cung kính trả lời: “Cửu điện hạ, không có.”

Úc Thịnh Trạch có chút đăm chiêu gật đầu, “Như vậy hội nguyên lão thì sao, từ khi Đoạn Kỳ Diệu qua đời, chín nghị viên thiếu một người, thay thế bổ sung bằng chiến sĩ cấp 8 rồi sao?”

Áo Lợi Ngươi lắc đầu: “Không có, nửa năm qua các đại gia tộc ở bên trong Đoạn gia vẫn tranh chấp không ngớt, nghiệp đoàn chiến sĩ cùng nghiệp đoàn người khế ước khoanh tay đứng nhìn, chọn người thay thế bổ sung vẫn chậm chạp không định ra được.”

Sắc mặt Úc Thịnh Trạch trở nên quái dị, trong lòng Đoạn Sở kỳ quái, không đợi hắn suy nghĩ cẩn thận, Úc Thịnh Trạch đã cắt đứt thông tin, nhìn Đoạn Sở cười nói: “Trở về liền đụng phải yến hội thăng lên cấp 9 của chiến sĩ. Xem ra, chúng ta cần đến chúc mừng.”

Đoạn Sở nở nụ cười, chuyện này đối với hắn là chuyện tốt, không cần một mình yết kiến. Đoạn Sở lôi kéo Úc Thịnh Trạch hưng trí bưng bưng đoán: “Chính là vị chiến sĩ cấp 8 ấy thành công thăng cấp?”

Úc Thịnh Trạch tự nhiên không rõ ràng lắm, mà sau khi hắn liên hệ với đại hoàng tử Úc Hồng Trì, thế nhưng lại bị cảnh cáo, tốt nhất không cần mang Đoạn Sở cùng đi dự tiệc.

Tháng Ba 6, 2016

98

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Chương 98

Úc Thịnh Trạch tự nhiên không có khả năng đồng ý, hắn luôn muốn dẫn Đoạn Sở hồi cung, huống chi thực sự có người muốn tính kế Đoạn Sở, né tránh được lúc này, cũng không thể né được lúc khác.

Đoạn Sở sau khi nghe xong, cũng gật đầu đồng ý, đáng tiếc duy nhất chính là, đại hoàng tử Úc Hồng Trì cũng không đề cập đến, chiến sĩ cấp 9 mới là ai.

Dung Thu sau khi biết được, chớp mắt đoán: “Nghe tựa hồ có bất lợi đối với ngươi, chẳng lẽ là Đoạn gia Đoạn Văn Xương đại nguyên soái?”

Nguyên Vinh Nghị cười ôm Dung Thu lắc đầu: “Sẽ không, không nói Đoạn Văn Xương mới chỉ lên cấp 8 được nửa năm, cho dù hắn là thiên tài, cũng sẽ không gây khó khăn cho Đoạn Sở. Ngươi còn không bằng đoán, là Lục gia hoặc là Hà gia xuất hiện chiến sĩ cấp 9, đánh vỡ thế cân bằng ở hội nguyên lão. Hơn nữa đề nghị của đại hoàng tử, khẳng định không chỉ có chiến sĩ cấp 9 là mới thăng cấp.”

Đoạn Sở bỗng nhiên tròn to mắt, đích xác, có thể làm cho đại hoàng tử giấu diếm tin tức hơn nữa luôn kiên trì, chỉ có thể là Úc Khải Phong bệ hạ. Đoạn Sở nghĩ nghĩ, không tiếp tục nói nữa.

Nguyên Vinh Nghị thấy Đoạn Sở đã ngầm hiểu, thuận thế dời đề tài: “Tiểu Sở, lần này đi tới trái đất thu thập cây trà, ta tính toán gieo trồng trên mấy khối núi của Nguyên gia, ngươi đến lúc đó hỗ trợ nhìn một chút?”

Đoạn Sở nhăn lại mi, cây trà nếu không phải lấy từ không gian của hắn, hoặc là do tinh thần lực của hắn nuôi dưỡng mà thành, hiệu quả ngưng thần trong thành phẩm trà cũng không cao. Tuy rằng có thể mở rộng cung ứng thuốc ngưng thần bình thường, chẳng qua là chỉ có thể nhắm vào chiến sĩ gia cảnh bình thường, cấp thấp, Nguyên Cẩm Đường đã bán ra bánh kẹo, hoàn toàn không cần thiết đặc biệt lập nên một vườn trà.

“Nếu ngươi không ngại, có thể đem cây trà cho ta nuôi dưỡng một đoạn thời gian.” Đoạn Sở cân nhắc đề nghị. Lãnh địa của Úc Thịnh Trạch ở vệ tinh thứ ba, sản nghiệp của hắn ở Y Duy Tát, Đoạn Sở đều tính toán treo đầu dê bán thịt chó, toàn bộ cây trà đều trồng trong không gian.

Nguyên Vinh Nghị sừng sốt, vui vẻ gật đầu: “Ta đây sẽ không khách khí.”

Trước mắt cũng chỉ có Đoạn Sở cung cấp bột trà, mới có thể chế tạo ra bánh kẹo có hiệu quả đặc biệt, lá trà khác có chiết xuất nhiều hơn nữa cũng không có một chút xui tinh thần lực khai thông nào dùng được. Đương nhiên điều này ở Cấp Ngồi tinh hệ cũng không kỳ quái, năng lực của người khế ước luôn không giống nhau.

Buổi chiều ngày hôm sau, đội hình quân hạm dừng lại tại trạm không gian quân bộ, Nguyên Vinh Nghị đi theo Úc Thịnh Trạch, đem tất cả cây trà trực tiếp đưa qua Mạc Ngươi Lai.

Đoạn Sở rất nhanh liền đưa tụi nó vào không gian trà sơn, về phần ám chỉ của Nguyên Vinh Nghị về bệ hạ Úc Khải Phong, Đoạn Sở không nhắc tới với Úc Thịnh Trạch.

Cùng người nhà báo một tiếng bình an, nhìn Trữ Khang Khiết hô to gọi nhỏ, cha mẹ cùng các ca ca khó nén thân thiết, Đoạn Sở chỉ cảm thấy tâm tình chưa bao giờ thoải mái như vậy, ngay cả lo lắng âm thầm trước yến hội cũng trở thành hư không.

Vừa ngủ liền ngủ thẳng tới hừng đông, Đoàn Sở mơ mơ màng màng mở mắt ra, chỉ cảm thấy bên người dị thường ấm áp, tập trung nhìn vào, hai Tử Tinh thú không biết từ khi nào đã trèo lên giường hắn.

Mắt đi ấm áp bên người, Đoàn Tử mở ra một đôi mắt to ướt sũng, nhìn Đoàn Sở lười biếng ngồi trên giường, một chân thả xuống đất đang muốn xuống giường, nó “ô” một tiếng, run rẩy lông mao trên người, trước khi Đoàn Sở có động tác tiếp theo, nhẹ nhàng nhảy dựng lên, giẫm lên thân thể Bạch Bạch, sau đó nằm ghé vào mu bàn tay đặt trên giường của Đoàn Sở, dùng cái lưỡi liếm ngón tay Đoàn Sở.

“A. . . .” Đoàn Sở không khỏi nở nụ cười, vội vàng rút ngón tay ra.

Đoàn thời gian ở trái đất, Tử Tinh thú đã hoàn thành thức tỉnh, cả ngày bị muội muội Trữ Khang Khiết mang theo chung quanh chơi đùa, nguyên bản tính tình dịu ngoan, bây giờ đã trở nên thích làm nũng. Nếu không phải hai Tử Tinh thú tiên hóa, Trữ Khang Khiết cũng luyến tiếc chúng nó rời đi, cuối cùng vẫn là Úc Thịnh Trạch mở miệng, đáp ứng lần sau kêu người mang một con Tử Tinh thú ấu thú đến trái đất, Trữ Khang Khiết mới chịu buông tay.

“Ô!” Bạch Bạch cũng tỉnh, nhào vào lòng ngực Đoàn Sở, móng vuốt bởi vì tiến hóa mà trở nên càng thêm sắc nhọn nhẹ nhàng vung lên, trước ngực áo ngủ của Đoàn Sở lập tức biến thành mảnh vải.

“Ai nha”, Đoàn Sở vội vàng đứng dậy, đồng thời đem Tử Tinh thú thả xuống dưới, lúc này mới phát hiện, hai Tử Tinh thú thể nhưng chưa đeo bao móng vuốt.

Bạch Bạch tựa hồ ý thức được chính mình phạm vào sai lầm, đem chính mình lui thành một đoàn, cái đầu nhỏ nghiêng nghiêng nhìn Đoàn Sở.

Đoàn Sở bắt đầu đi lắc lắc đầu, vô cùng thân thiết xoa đầu nó, đi đến tủ quần áo chuẩn bị thay quần áo, trong lòng còn có điểm tiếc hận, quần áo hắn mang từ trái đất cũng không có nhiều.

“Tiểu Sở, người làm sao vậy?” Thanh âm Úc Thịnh Trạch vang lên ở cửa.

Đoàn Sở quay đầu lại, mở ra cửa phòng, cười nói: “Ta không sao, Bạch Bạch cùng Đoàn Tử không biết làm sao lại vào được.”

Cửa mở ra, thân ảnh cao lớn của Úc Thịnh Trạch càng ngày càng gần, rồi lại bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn Đoàn Sở có điểm đăm đăm. Chỉ thấy áo ngủ to tằm trên người Đoàn Sở bán mở rộng, lộ ra hơn phân nửa da thịt trắng nõn, chỗ vải vóc bị xé rách bên vai trái, bết hồ phách màu đỏ nhạt như ả như hiện, hơn nữa khuôn mặt ngũ quan tuấn mỹ cùng mỉm cười, tràn ngập mỉa mai hoặc khác thường.

Một cổ rung động quen thuộc bỗng sinh ra từ hư không, Úc Thịnh Trạch miễn cưỡng không chế xúc động mà tiến lên, dời tầm mắt về phía giường lớn.

Đoàn Sở mặc danh kỳ diệu nháy mắt mấy cái, cúi đầu vừa thấy, lúc này mới phát hiện áo ngủ trên người không chỉ có một nửa biến thành sợi nhỏ, nơi khác cũng toàn bộ buông lỏng ra.

Mặt Đoàn Sở nóng lên, đang muốn cầm quần áo vọt vào phòng rửa mặt, lơ đãng nhìn đến sắc mặt xấu hổ của Úc Thịnh Trạch cùng lỗ tai cũng đã đỏ lên, trong lòng như là có cái gì làm ngứa ngáy.

Hắn chậm rãi tiêu sái tiến lên, nhìn thẳng vào Úc Thịnh Trạch cũng đang đồng dạng quay đầu lại nhìn hắn. Hai người cách nhau càng ngày càng gần, Đoàn Sở đưa tay ôm lấy Úc Thịnh Trạch, hôn lên môi hắn.

Nụ hôn kịch liệt, tựa hồ làm cho không khí đều trở nên cực nóng, Úc Thịnh Trạch đối với tình yêu một chút cũng không hiểu, Đoàn Sở cũng chỉ có lý luận suông, hai người quay cuồng ở trên giường, chỉ bằng bản năng mà an ủi nhau, lại thiếu chút nữa lâm vào lửa *** thiêu đốt gần như không còn.

“Ô” Đoàn Tử kỳ quái lắc lắc cái đuôi, mạnh đánh về phía Bạch Bạch. Nó cảm thấy được tiểu chủ nhân bỗng nhiên kỳ quái như vậy lại cùng chủ nhân cắn xé nhau, còn bị chủ nhân đặt ở dưới thân khi dễ, nhất định đều là lỗi của Bạch Bạch. Nhìn xem, tiểu chủ nhân đáng thương, quần áo đều bị xé nát.

Bạch Bạch ở một bên “ô” “ô” kêu, tứ chi đập lung tung, suy nghĩ muốn giãy khỏi áp chế của Đoàn Tử. Đoàn Tử tự nhiên là không cam lòng, hai cục lông ở trên giường lăn qua lăn lại, “Bùm” hai tiếng, hai cục lông nhỏ bé đều lăn xuống giường.

Động tĩnh của hai Tử Tinh thú, lập tức làm bừng tỉnh thần chí hai người. Hai người đồng dạng thở hỗn hển nhìn nhau một lát, Úc Thịnh Trạch di chuyển trên người Đoàn Sở, dùng khuỷu tay trái chống đỡ thân thể, tay phải khẽ vuốt hai má đỏ bừng của Đoàn Sở, cực nóng trong mắt làm Đoàn Sở không thể bỏ qua, rồi rất nhanh lại dời sang chỗ khác.

Trong đoạn tình cảm này, Đoàn Sở vẫn cảm thấy chính mình quá lý trí. Có đôi khi hắn sẽ nghĩ, vạn nhất hắn chẳng qua là đem cảm kích trở thành thích, đối với Úc Thịnh Trạch không khỏi không công bằng. Nhưng là vừa rồi, hắn như là say mê mà tựa vào trên thân nam nhân, ý tưởng loạn thất bát tao trong đầu cũng biến mất, trong lòng trong mắt cũng chỉ có Úc Thịnh Trạch, chưa từng có nhận thức rõ ràng như vậy, hắn thật sự là thích Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch không biết Đoàn Sở suy nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy ánh mắt hắn nhìn mình trong suốt tinh lực, không khỏi cúi xuống, hôn lên đôi môi Đoàn Sở, cuối cùng hắn còn nhớ rõ hôm nay có yến hội, không không thể được miễn cưỡng kéo lại lý trí.

Chờ hai người dính nhau đủ rồi, rời giường rửa mặt ăn cơm, thời gian đã là buổi chiều. Hơn nữa Đoàn Sở còn cần bố trí gian gieo trồng của hắn một lần nữa, cây cỏ mới mẻ mang về từ trái đất cũng phải lấy ra che dấu tai mắt người khác, chờ hai người ngồi trên phi hành khí, đã qua hai canh giờ.

Úc Thịnh Trạch vốn tính toán trước yến hội mang Đoàn Sở gặp cha mẹ mình, chỉ đành phải tạm thời thay đổi kế hoạch. Cũng may yến hội chạng vạng

mới bắt đầu, Úc Thịnh Trạch làm hoàng tử cũng không cần trình diện trước thời gian, cũng không tính là khiêu khích vị tân chiến sĩ cấp 9 kia.

Áo Lợi Ngươi nhìn không chớp mắt tin tức được chỉnh hợp sau khi trở về, cường điệu nhắc tới hướng đi của năm mươi hai vị chiến sĩ cấp 8 cùng người nhà.

Đoạn Sở sau khi nghe xong, nghĩ nghĩ nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Mông Gia Nghị hẳn là ở Tật Áo tinh hệ, nếu hẳn thật sự xuất hiện ở Đế Ma Tư, vậy việc Mông Kiến Đồng thăng cấp 9 cũng là có thể, hẳn là đáng chú ý nhất đi?”

Úc Thịnh Trạch gật đầu, trên mặt nhìn không ra nửa điểm lo lắng: “Này cũng bình thường, Mông Kiến Đồng cũng đã ở cấp 8 hơn mười năm, hơn nữa Mông Kiến Đồng mới lên cấp 9 muốn nộp tiền bảo lãnh tội danh không lớn, vẫn thực dễ dàng.”

Nhưng nếu người đó là Mông Kiến Đồng, vì cái gì đại ca lại cố ý nói hẳn không mang theo Đoạn Sở. Nếu đổi thành Lục gia hoặc là Hà gia, hai gia tộc đã có chiến sĩ cấp 9, còn có thể đánh vỡ cân bằng của hội nguyên lão. Bất quá muốn gây bất lợi cho Đoạn Sở cũng không dễ dàng như vậy.

Nghĩ đến khi liên lạc với mẫu thân Lộ Dịch Toa nàng toát ra trào phúng cùng giáo hoạt, Úc Thịnh Trạch tổng cảm thấy được chính mình tựa hồ xem nhẹ cái gì, bất quá hẳn rất nhanh liền đem nghĩ ngờ dứt bỏ, để Áo Lợi Ngươi giảng giải một chút về những người tham gia yến hội, cũng để cho Đoạn Sở tận khả năng quen thuộc với tình thế ở Đế Ma Tư.

Phi hành khí đại biểu cho thân phận cửu hoàng tử đứng ở trên không trước hoàng cung, rất nhanh liền đưa tới sự chú ý của mọi người trong yến hội, trong đó đương nhiên cũng có Đoạn Nhã Thanh cùng Mông Gia Nghị bị chú ý hôm nay.

“Xuy, xem ra ngươi lập tức có thể nhìn thấy Đoạn Sở mà ngươi ngày nhớ đêm mong rồi chứ?” Đoạn Nhã Thanh bày ra bộ dáng ôn nhu tựa vào lòng Mông Gia Nghị, nhìn về phía trước chính mình không che dấu mà chăm chọc.

Mông Gia Nghị sắc mặt trầm xuống, một bàn tay bóp chặt thắt lưng Đoạn Nhã Thanh, hung hăng dán sát vào nàng, âm ngoan cảnh cáo: “Ngươi đừng quên, hôm nay chính là yến hội thăng chức của tổ phụ ta, mà chỗ dựa vững chắc nhất của Đoạn gia, cũng đã chết, cha mẹ ngươi đều thành phế nhân! Nếu không phải Đoạn gia ngươi còn có Đoạn Văn Xương, ngươi cho là ngươi còn có thể an ổn ngồi trên vị trí chính thể của ta sao!”

Khuôn mặt kiêu diễm của Đoạn Nhã Thanh tràn đầy vận vẹo, lại cố nén lửa giận. Nàng tự nhiên biết Mông Gia Nghị nói đúng, tình thế không bằng người, nàng cũng chỉ có thể nén giận.

“Tân hôn cũng đã nửa năm, Mông đại thiếu cùng thể tử vẫn thân mật như vậy à?” Một thanh âm trong sáng lại giễu cợt truyền đến, xua tan căng co giữa hai người.

Mông Gia Nghị quay đầu lại, thấy được nam tử anh tuấn bồi bên người tổ phụ, vội vàng khom mình hành lễ: “Kiến quá nhị hoàng tử!”

Nhị hoàng tử Úc Văn Bản cười nhạt gật đầu.

Mông Kiến Đồng hai mắt sắc bén đảo qua Đoạn Nhã Thanh, đứng trên người trường tôn lại trở nên từ ái: “Gia Nghị, hôm nay tới đây đều là thanh niên tuấn kiệt thân phận cao quý, ngươi cũng nên nhận thức nhiều một chút, thỉnh giáo bọn họ học tập.”

Mông Gia Nghị vội vàng lên tiếng trả lời, Úc Văn Bản mỉm cười nói: “Hôn yến của Mông đại thiếu ngươi, không đến góp vui, cùng yến đêm nay, không bằng đi theo ta nhận thức một phen?”

Mông Kiến Đồng nghe vậy mừng rỡ, vội vàng nói tạ ơn, như thế nào cũng không nghĩ tới nhị hoàng tử nề tình như vậy.

Đoạn Hoa cùng Đoạn Xa thấy một màn như vậy, Đoạn Xa nhất thời nhăn lại mi, đối với ca ca nói: “Tứ ca, người Mông gia đi cùng nhị hoàng tử, vạn nhất bị đại hoàng tử biết, sẽ thành cái dạng gì?”

Hai mắt Đoạn Hoa lạnh như băng nhìn về phía đệ đệ, cảnh cáo nói: “Lúc trước ta đã nói, Đoạn gia không thể tham dự tranh đấu giữa các hoàng tử. Hiện giờ không có ông cố phụ che chở, nếu lại để ta thấy được ngươi cùng Đỗ Tuấn Hạo câu kết với nhau, ngươi liền đi học viện chiến sĩ Y Duy Tát cho ta, để tổ phụ tự mình dạy ngươi!”

Đoạn Xa sắc mặt trắng nhợt, còn muốn tranh luận, Đoạn Hàm Lô ở một bên giữ chặt hắn: “Lục ca, ngươi đừng cãi nhau với tứ ca. Ta vừa rồi nghe nói, thất ca rất nhanh sẽ đến, vẫn là đi cùng cửu điện hạ.”

Lực chú ý của Đoạn Hoa nhất thời bị hấp dẫn đi, Đoạn Xa hiểu rõ ca ca sùng bái cửu hoàng tử nhất, chớp mắt, thuận thế hỏi ra nghi hoặc trong lòng: “Ca, ngươi nói hiện tại bên ngoài đồn đãi, nói thiên phú tinh thần lực của tiểu thất đã muốn khôi phục, hẳn thậm chí có thể thao tác chiến hạm, một mình đánh chết dị thú cấp 7, có phải sự thật hay không?”

Tiếng nói của Đoạn Xa có điểm lớn, đem lực chú ý của mọi người chung quanh đều hấp dẫn lại đây.

Đoạn Hoa thiêu mi, lập tức biết đệ đệ lòng dạ hẹp hòi, nghĩ muốn nở mày nở mặt ở yến hội thăng cấp của Mông Kiến Đồng, hẳn cũng không để ý, chỉ phối hợp gật đầu: “Đánh chết Cửu Điện Thanh Sa thú, khẳng định là thật.”

Chung quanh nhất thời ồ lên, hạm đội đi xa từ ngày hôm qua trở về, tin tức có quan hệ với trái đất đều bị bao phủ bởi suy đoán về Đoạn Sở người khế ước. Nhưng đại đa số người cũng là nửa tin nửa ngờ, Đoạn Sở chế tạo ra bánh kẹo đặc hiệu khiến kẻ khác kinh diễm, nhưng là hẳn mới nhập học cũng chỉ bất quá là hai tháng, tất cả mọi người đều quy kết vào vận khí, là do tinh thần lực tính chất đặc biệt của hắn mà thành.

Mà ở Cáp Ngồi tinh hệ, địa vị của người kẻ ước cao tới đâu, cũng là phụ thuộc vào chiến sĩ. Trừ phi có thể giống các đại sư của các ngành nghề, người kẻ ước cấp tông sư, chiến sĩ của Đoạn Sở lại là hoàng tử có thiên phú cao, thân phận cao quý, tất cả mọi người đều cho rằng Đoạn Sở lệ thuộc vào cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch.

Hiện tại, một người mới nhập học không bao lâu, có thể điều khiển chiến hạm đánh chết dị thú cấp 7, tới một mức độ nào đó, Đoạn Sở thậm chí có thể sánh vai chiến đấu cùng Úc Thịnh Trạch chiến sĩ cấp 7, khiến kẻ khác rất khó tin.

Đoạn Sở, thật sự là người kẻ ước tinh thần lực thấp sao? Hay đồn đãi là thật, thiên phú tinh thần lực của Đoạn Sở, có lực lượng ngang bằng với cửu hoàng tử?

Lúc này trong chính điện hoàng cung, Úc Khai Phong bệ hạ ngồi ngay ngắn một bên, Lộ Dịch Toa trào phúng nhìn mắt hần, không chút để ý nhìn về phía nữ tử kiều mỵ đứng thẳng trước mặt, lười biếng hỏi: “Tin tức bên ngoài, người cũng nghe thấy rồi? Người thật sự tính toán ở trên yến hội, công khai cầu hôn Thịnh Trạch?”

Nữ tử dùng sức gật đầu: “Đương nhiên, Đoạn gia khẳng định là cố ý truyền ra lời đồn đãi như vậy, lấy ta tinh thần lực siêu cấp S, cùng cửu điện hạ lại có độ phù hợp cao, ta cũng có đủ tin tưởng, chỉ cần ngài cho ta cơ hội lần này?”

Tháng Ba 6, 2016

99

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chương 99

Đoạn Sở là lần đầu tiên tham gia yến hội cung đình, sau khi tiến vào cửa liền đi tới chính điện, dọc theo đường đi nghe ngóng một chút tin tức, đều có quan hệ tới việc giết chết dị thú cấp 7 cùng những lời suy đoán về thiên phú tinh thần lực của hần.

“Xem ra tin tức đều đã truyền ra ngoài.” Thanh âm Úc Thịnh Trạch thông qua tinh thần lực chung đoàn truyền đến.

Đoạn Sở bất động thanh sắc gật đầu, dư quang nhìn đến vẻ mặt uy nghiêm lạnh lùng của Úc Thịnh Trạch, trên mặt không thể ức chế mà lộ ra nụ cười, tay bị nắm chặt, hần theo bản năng cảm ngược lại, cho dù nhìn thấy đại hoàng tử Úc Hồng Tri đi lại đây, cũng không buông ra.

Bởi vì hai người đã đến, nhóm khách mời đều tránh ra để bày tỏ tôn kính, hai thước xung quanh không có bất kỳ ai, động tác thân cận của hai người tự nhiên đều dừng lại trong mắt của mọi người. Rất nhiều tân khách từng tham dự hôn lễ của Sở Hoa cùng Tề Hạo Ngôn đều nghị luận, càng thêm xác định suy đoán hai người đúng là bầu bạn.

Người Tề gia cũng đều đã tới, Sở Hoa đứng xa xa nhìn một màn này, bờ môi câu ra một mặt ý cười, khuôn mặt hàn băng trở nên nhu hòa, Tề Hạo Ngôn cầm tay hần, một đôi mắt cảnh cáo trừng đưa cháu Tề Thành Hữu của mình.

“Thúc, ta tự mình hiểu lấy.” Tề Thành Hữu che đậy sự chua xót trong lòng, nhỏ giọng cam đoan.

Tề Thành Hữu thấy một màn như vậy tự nhiên là trong lòng đau khổ không thôi, Lục Tân Quân nhìn thấy cũng là vẻ mặt muốn nói lại thôi, mà Tề Nhạn Dong cảm đầu các đại tiểu thư của các gia tộc khác lại chỉ trò, mặt lộ vẻ trào phúng, tức giận tới mặt đỏ lên.

Nửa năm trước, đại hoàng tử cùng cửu hoàng tử ra tay sau lưng, đại hoàng tử Úc Hồng Tri tự mình hướng quân bộ cùng hội nguyên lão, đệ trình đơn xin tra rõ việc không làm tròn trách nhiệm. Bên ngoài Lục gia của đại hoàng tử là bên đầu tiên bị thiệt hại, chức vị thủ trưởng của Lục Văn Bách tướng quân ở bộ tình báo cũng bị bãi bỏ, chỉ còn lại chức đại tướng quân suông, các thủ vệ khác ở Tư Đặc Lạp tinh cầu có quan hệ với Lục gia, cũng đều bị cách chức.

Nếu không phải còn có gia chủ Lục gia Minh Hú làm nghị viên hội nguyên lão, hai đứa con khác của hần, là hai ca ca của Lục Văn Hạo đều không đáng gì tới sự việc đó, chỉ sợ địa vị Lục gia hiện tại còn không bằng Đoạn gia.

Nhưng ngay cả như vậy, Lục Văn Hạo một chi này cũng đã suy yếu dần, con gái của Lục Văn Hạo là Lục Tân Quân, bởi vì mơ ước vị trí chính phi của cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch, mà bị nhóm đại tiểu thư cùng tuổi khinh thường trào phúng, ngay cả Tề Nhạn Dong từng có quan hệ thân thiết cũng không ngoại lệ. Làm cho Lục Tân Quân kiều ngạo chịu đã kích gấp bội. Hiện tại nhìn thấy biểu hiện tình ý của Úc Thịnh Trạch với Đoạn Sở rõ ràng như thế, càng như là bị hung hăng tát một cái.

“Hôm nay người không được như ý, thật đúng là không ít, Tân Quân người nói xem?” Tề Nhạn Dong che miệng cười khê, ý vị thâm trường nhìn về phía Hà Dược Bán sắc mặt trắng bệch bên cạnh Hà Thái San.

Lục Tân Quân theo hướng nhìn qua, cảm thấy hừ lạnh. Nàng là người khế ước xuất thân huân quý, gia tộc hy vọng nàng xứng đôi với cửu hoàng tử, chẳng qua là muốn gia tăng khả năng đại hoàng tử lên ngôi, chứ không giống Hà Dược Bản, mưu toan lấy thân phận nam tử bình thường trở thành chính quân của hoàng tử, đúng là si tâm vọng tưởng ngu xuẩn.

“Người hình như đã quên, hôm nay chính là yến tiệc thăng cấp của Mông Kiến Đồng đại nguyên soái.” Lục Tân Quân kiêu ngạo thiêu mi, không cam lòng yếu thế chế giễu lại: “Nga, ta quên, Tề gia các người có chiến sĩ cấp 9 từ trăm năm trước, người không có cơ hội ngồi ở ghế chủ vị.”

“Người . . .” Tề Nhạn Dong lập tức nghĩ muốn trở mặt, lại chỉ có thể thu liễm sự giận dữ, hừ một tiếng. Đây là yến hội cung đình, nàng cũng không muốn ngay tại đây làm ra chuyện thất lễ.

Sóng ngầm nơi yến tiệc bắt đầu khởi động, không chút ảnh hưởng tới Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch, bọn họ thông dong đi tới chỗ đại hoàng tử Úc Hồng Trì bị vây quanh.

Úc Hồng Trì thoát nhìn vẫn ung dung hoa lệ như vậy, thần thái hưng phấn, nhìn đến Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở sóng vai nhau đi tới, thần sắc không thấy nửa phần khác thường, chỉ là mỉm cười gật đầu: “Thịnh Trạch, đã trở lại. Đoạn Sở, đã lâu không thấy.”

Bên cánh tay hắn còn lộ ra Úc Thanh Hàn một thân hồng y chói mắt, vui mừng hướng về phía Đoạn Sở, ánh mắt nhìn về phía Úc Thịnh Trạch tràn đầy sùng bái.

“Đại ca.” Úc Thịnh Trạch đơn giản tiếp đón, lấy ra một cái nút không gian, đưa cho Úc Thanh Hàn: “Đây là ta và Đoạn Sở thúc thúc, đưa lễ vật cho người.”

Ánh mắt lạnh lùng của Úc Thanh Hàn sáng ngời, may mắn còn nhớ rõ lễ nghi, ức chế kích động nhận lấy, ngay thơ nói lời cảm tạ: “Cảm ơn cửu hoàng thúc, cảm ơn Đoạn Sở thúc thúc.”

Úc Thịnh Trạch “Ân” một tiếng, Đoạn Sở cũng thuận thế bắt chuyện cùng Úc Hồng Trì, Úc Thanh Hàn.

“Kiến quá đại diện hạ, Thanh Hàn diện hạ đã lâu không gặp.”

Đuôi lông mày Úc Hồng Trì khẽ nhúc nhích, ánh mắt bỗng nhiên ngưng lại trên mặt Đoạn Sở, ánh mắt lóe lóe, đề nghị: “Yến hội lên cấp lập tức sẽ bắt đầu rồi, người mang theo Đoạn Sở trước hết cùng chúng ta ngồi vào vị trí, chờ sau khi kết thúc, lại đi tìm phụ vương mẫu hậu.”

Yến hội thăng cấp chỉ có một bàn tròn chủ tịch, trừ bỏ đế vương cùng vương hậu Đế Ma Tư, cũng chỉ có chiến sĩ cấp 9, cùng người khế ước tông sư, mặt khác cho dù là trưởng lão của nghiệp đoàn người khế ước, hội trưởng nghiệp đoàn chiến sĩ hay là hội trưởng các đại hiệp hội, đều chỉ có thể ngồi ở ghế khác, mà thành viên hoàng thất cũng là một mình một bàn.

Úc Thịnh Trạch không sao cả gật đầu, hần ngày hôm qua cũng đã cùng mẫu hậu liên lạc qua, trước mang theo Đoạn Sở đi nhận thức mấy anh trai và chị dâu cùng được.

Đoạn Sở lại bị Úc Hồng Trì nhìn đến cả người không được tự nhiên, cảm thấy lời nói của hắn có hàm ý khác. Bất quá chờ bọn hắn ngồi vào vị trí, Đoạn Sở rất nhanh đã bị Úc Thanh Hàn quán lấy, cũng không thể đi lo lắng mấy vấn đề này.

“Đoạn Sở thúc thúc, người thật sự giết chết Cửu Điểm Thanh Sa thú sao?” Úc Thanh Hàn ngay cả cha nàng cũng không thèm nhìn, mọi người vừa mới ngồi ổn định, nàng liền chen vào bên người Đoạn Sở, ngưỡng cổ hỏi. Mái tóc dài màu đen mềm mại để tự nhiên, từ đỉnh đầu đến cổ còn có một dải lông nhung màu đỏ, thoát nhìn thập phần xinh đẹp đáng yêu.

Đoạn Sở nhin không được xoa đầu Úc Thanh Hàn, cười tùm tùm gật đầu: “Đúng vậy, Cửu Điểm Thanh Sa thú ta còn chưa kịp xử lý, người muốn tính thạch thú không?”

Cũng là Úc Thịnh Trạch nói cho hắn, chín điểm lộ ra ngoài trên lưng Cửu Điểm Thanh Sa thú, kỳ thật chính là chín tinh thạch thú, tất cả dị thú công kích đã ngoài cấp 5 đều có. Bởi vì dị thú ngưng tụ năng lượng dị chủng, tinh thạch thú cũng có khác biệt. Mà tinh thạch thú của Cửu Điểm Thanh Sa thú, có thể dùng để chế tác nút không gian.

Đoạn Sở đối với việc chế tác nút không gian cảm thấy phi thường hứng thú, bởi vì cái này thật sự rất nhanh và tiện. Đoạn Sở đã tính toán tốt, đi theo Úc Thịnh Trạch học tập kỹ xảo chế tác, vì cha mẹ huynh muội làm mỗi người một cái nút không gian.

“Có thể chứ?” Úc Thanh Hàn hai mắt sáng ngời, nàng thân là con gái trưởng của đại hoàng tử, nút không gian đương nhiên là có, bất quá tinh thạch thú trên người dị thú cấp 7, rất ít ỏi. Không phải tất cả chiến sĩ cấp 7 đều có thể ra ngoài không gian tác chiến, cũng không phải tất cả chiến sĩ cấp 7 đều có thể gặp được Cửu Điểm Thanh Sa thú lạc đàn. Tựa như phụ thân Úc Hồng Trì của nàng, tới bây giờ cũng chưa thấy qua.

Úc Thanh Hàn nhìn vào mắt phụ thân khí độ bất phàm của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng thán, thập phần rõ ràng biểu lộ ra sự tiếc nuối.

“Ngay trong nhần không gian của ta, chờ khi nào người thuận tiện, hãy tìm ta.” Đoạn Sở nhin không được cười gật đầu, cho dù thân thể hắn so với Úc Thanh Hàn chỉ hơn năm tuổi, nhưng loại tâm tính sùng cháu gái này, tựa hồ cũng không sai.

Úc Thịnh Trạch ghét bỏ nhìn thần tình ghen tỵ trong mắt huynh trưởng, đối với Đoạn Sở đề nghị: “Đêm nay chúng ta ngủ lại tắm điện hoàng cung?”

Đoạn Sở kinh ngạc, rồi lại thả lỏng tâm tình gật đầu: “Người quyết định là tốt rồi.”

Úc Thịnh Trạch nhí nhếch môi, đôi mắt màu đen tràn đầy sung sướng, nhìn về phía Úc Thanh Hàn nói: “Vậy yến hội chấm dứt, người liền đi theo chúng ta, vừa lúc học được một chút về cách xử lý Thanh Sa thú.”

Úc Thanh Hàn kích động hai mắt sáng ngời: “Tốt quá, ta còn muốn có một chút da thú.”

Úc Hồng Tri sắc mặt đều thay đổi, chỉ cảm thấy đệ đệ cùng người khế ước của hắn vô cùng chướng mắt, không đợi hắn nói chuyện, một đạo tiếng nói trong sáng trước mặt bước nở nụ cười.

“Cửu đệ, vị này chính là Đoạn Sở người khế ước của người sao?”

Đoạn Sở theo tiếng nhìn lại, một người nam tử thoát nhìn anh tuấn cõi mở khoảng ba mươi tuổi cười tủm tỉm tiêu sái đi đến, đi theo bên người hắn thể nhưng lại là Mông Gia Nghị về mặt phức tạp.

“Đừng vậy, nhị ca.” Úc Thịnh Trạch kéo Đoạn Sở đứng dậy, hướng về phía đối phương gật gật đầu, lại giới thiệu với Đoạn Sở: “Tiểu Sở, đây là nhị hoàng huynh Úc Văn Bản của ta.”

“Kiến quá nhị điện hạ.” Đoạn Sở thong dong hành lễ.

Úc Văn Bản vẻ mặt mỉm cười gật đầu, lại chỉ hướng Mông Gia Nghị giới thiệu: “Vị này chính là trưởng tôn Mông Gia Nghị của tân chiến sĩ cấp 9 Mông Kiến Đồng, các người hẳn là đều nhận thức nhau phải không? Đến, không bằng ngồi xuống hảo hảo tự ôn chuyện? Gia Nghị vừa lúc có việc muốn cùng Đoạn Sở nói chuyện.”

Úc Hồng Tri thần sắc không thay đổi, một bàn tay chặt chẽ bắt lấy nữ nhi không an phận của mình.

Úc Thịnh Trạch thần nhiên liếc mắt nhìn Mông Gia Nghị, trầm giọng hỏi: “Nhị ca, người không phải nhầm nơi đây chứ? Cho dù hôm nay là yến tiệc thăng cấp của Mông Kiến Đồng, người Mông gia cũng không nên xuất hiện ở nơi dành riêng cho hoàng tộc, hay là nói, nhị ca người có ý định nạp trác quân?”

Đoạn Sở đang suy nghĩ về dụng ý của nhị hoàng tử, nghe vậy vội vàng nghiêng người, mượn bả vai rộng lớn của Úc Thịnh Trạch, che dấu ý cười không thể không chế.

Úc Văn Bản bất động ngay tại chỗ, tươi cười trên mặt có chút rạn nứt: “Cửu đệ, người nói cái gì. . . .”

“Cáp ha ha, ta cảm thấy cửu đệ nói không sai.” Vài vị hoàng tử, hoàng nữ khác đã đi tới. Lên tiếng chính là thất hoàng tử Úc Hạo Bằng, hắn khinh miệt nhìn Mông Gia Nghị, lại đối với Úc Văn Bản tươi cười nói: “Nhị ca, cửu đệ hỏi cũng là điều đệ đệ ta muốn biết. Hôm nay người mang theo Mông Gia Nghị đi chung quanh giới thiệu còn chưa tính, đưa ghế hoàng tử, cho dù hắn là trác quân tương lai của nhị hoàng huynh, tựa hồ cũng không nên.”

Trong mắt Úc Văn Bản hiện lên tức giận, Úc Thịnh Trạch hỏi như vậy không có gì, ai cũng biết tính tình của hắn chính là như vậy, Úc Hạo Bằng mang theo huynh đệ tỷ muội, rõ ràng là muốn tìm ngược. Tưởng tượng như vậy, Úc Văn Bản nhất thời neho lại mắt.

“Thất đệ, người nói ghế hoàng tử trừ bỏ hoàng thất cùng chính phi, những người khác đều không có tư cách?” Hắn dừng một chút, quét mắt nhìn mọi người ở đây, ánh mắt tạm dừng trên người Đoạn Sở, tựa hồ thực tức giận chỉ chỉ nói: “Đoạn Sở chính là người khế ước của cửu đệ, cũng không thể ngồi? Người không phải cũng muốn Đoạn Sở rời khỏi?”

Thất hoàng tử tựa hồ ngăn người, Úc Hồng Tri lập tức cảm thấy không ổn, bắt quá cửu đệ thẳng tính của hắn đã nói ra: “Nhị ca, người đều biết ta và Đoạn Sở gần như là bầu bạn, hắn hẳn nên ngồi ở bên người ta.”

Úc Văn Bản mặt mày dựng lên, vẻ mặt không còn giận răn dạy: “Cửu đệ, đừng nói vậy. Vị trí chính quân sao có thể dễ dàng quyết định. Tuy nói ký khế ước phần lớn sẽ kết làm bầu bạn, nhưng người thân phận khác biệt, đương nhiên phải đợi phụ vương làm chủ.”

Đoạn Sở nhàn lại mi, trong lời nói của nhị hoàng tử, căn bản là biết rõ tính tình Úc Thịnh Trạch, cố ý muốn trước một bước định ra quan hệ của hắn cùng Úc Thịnh Trạch. Hắn theo bản năng nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, quả nhiên thấy được hắn thần tình không kiên nhẫn.

“Đây là việc tư của ta! Do chính ta quyết định. . . .”

“Thịnh Trạch! Phụ vương bọn họ tới rồi!” Úc Hồng Tri bỗng nhiên nâng giọng đánh gãy tranh luận của mọi người. Mấy hoàng tử hoàng nữ vội vàng ngồi vào vị trí, chỉ là tranh chấp đã khơi mào, tự nhiên không dễ dàng giải quyết như vậy.

Thấy trên đài chủ tịch, Mông Kiến Đồng đã tiếp nhận quân hàm màu đỏ đại biểu cho thân phận nghị viên nguyên lão do Úc Khải Phong ban tặng, thất hoàng tử Úc Hạo Bằng nhìn về phía nhị ca của mình, trong mắt là tức giận giấu không được: “Nhị ca, mặc kệ bầu bạn của cửu đệ là ai, thân phận của Đoạn Sở người khế ước là người ký khế ước, có thể cho hắn ngồi trên vị trí riêng của hoàng tử, đây là hoàng thất cho người khế ước sự tôn trọng. Vậy còn người, người cảm thấy lấy thân phận của nhị hoàng tử người, có thể đem trưởng tôn của tân chiến sĩ cấp 9 nạp trác quân?”

Nhị hoàng tử Úc Văn Bản sắc mặt đại biến: “Thất đệ, người nói vậy bực bội gì đó, ta chưa từng nói qua. . . .”

Mông Gia Nghị từ lúc mấy hoàng tử nổi lên tranh chấp, đã tâm sinh bất mãn. Những hoàng tử cao cao tại thượng này, thể nhưng lại nhục nhã hèn nhát như vậy. Nhất là nhị hoàng tử Úc Văn Bản, loại chuyện tình này hoàn toàn có thể giải thích trước tiên, thể nhưng phải đợi hoàng tử khác hỏi lại mới trả lời.

“Mấy vị hoàng tử nói đùa, ta bắt quá là nhờ nhị hoàng tử mang ta lại đây, muốn tìm Đoạn Sở nói chuyện.” Mông Gia Nghi chịu đựng tức giận giải thích.

“Ha ha ha, nguyên lai các người đều ở trong này? Nói chuyện gì cao hứng như vậy?” Tiếng cười to của Úc Khải Phong truyền tới, “Kiến Đồng, xem ra trưởng tôn của người cùng mấy đứa con của ta rất thân?”

Mấy vị hoàng tử đều đứng lên, che dấu tâm tư trên mặt, mỉm cười nhìn bàn chủ tịch.

Đoạn Sở còn nhìn thấy Lộ Dịch Toa nhìn về phía hắn một chút, cũng nhịn không được cười lại, nhìn về phía nhóm nguyên lão hiếm thấy mặt, tầm mắt lại bị hấp dẫn bởi tuyệt sắc mỹ nữ bên người Lộ Dịch Toa.

Mông Kiến Đồng lúc này thần thái sáng láng, trở thành người trong hội nguyên lão cho hắn tự tin thật lớn. Lúc này nghe được lời nói của Úc Khải Phong về mặt về xấu hổ trả lời: “Gia Nghi trước kia làm việc lỗ mắng, quá mức tùy hứng, ta chỉ là muốn cho hắn đi cùng Đoạn Sở, chính là người khế ước của cửu điện hạ để giải thích.”

Úc Khải Phong khoát tay áo: “Này có cái gì, nghe nói hai người lúc trước vẫn là . . . .”

“Bệ hạ!” Lộ Dịch Toa bỗng nhiên ôn nhu chen vào nói, sắc mặt xuân phong mỉm cười nhìn về phía Úc Khải Phong, ánh mắt lại trở nên đông lạnh: “Lại nói tiếp, bệ hạ còn chưa gặp qua Tiểu Sở đâu! Ký khế ước chính là sinh tử gắn bó, càng đừng nói tương lai vẫn là người một nhà.”

Sắc mặt Úc Khải Phong khẽ biến đổi, ánh mắt nhìn thẳng Lộ Dịch Toa, thấy nàng không chút nào dao động, mỉm cười: “Điều này cũng đúng, đích thật là nên gặp một lần.”

Úc Thịnh Trạch nghe vậy, lời kéo Đoạn Sở đi lên phía trước: “Phụ vương, đây là Đoạn Sở, người ta yêu cũng là người mà sinh tử của ta đều dựa vào hắn!”

Tháng Ba 6, 2016

100

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Chương 100

Úc Thịnh Trạch vừa thốt lên xong, vốn yến tiệc đã có chút yên lặng, nhất thời trở nên lặng ngắt như tờ.

Nhị hoàng tử Úc Văn Bản lặng lẽ thu hồi bước chân, khoe miệng không tự chủ được nhếch lên, một đạo ánh mắt sắc bén lia qua đây, hắn nghiêng đầu, đón nhận ánh mắt thăm hỏi của đại hoàng tử Úc Hồng Tri. Úc Văn Bản không thêm để ý quay đầu lại, lại thấy được Mông Gia Nghi bên người hắn trong nháy mắt lộ ra sắc mặt hung ác nham hiểm.

Đoạn Sở một chút cũng không phát hiện dị thường nơi đại điện, toàn bộ lực chú ý đều bị lời nói của Úc Thịnh Trạch hấp dẫn, trong lòng bàn tay bị nắm đều là mồ hôi, trái tim lại mất quy luật mà nhảy loạn lên. Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, thẳng tắp chống lại đôi mắt thâm tình, nhịn không được cong lên mặt mày.

Úc Khải Phong từ trước đến nay luôn bất động trước mưa gió, lại giật mình sửng sốt, nhìn kỹ ánh mắt dịu dàng thâm thiết của hai người, không biết vì sao trước tiên lại nhìn phản ứng của Lộ Dịch Toa. Thấy khoe miệng nàng nhếch lên, lộ ra thần sắc vui vẻ kiêu ngạo, ánh mắt Úc Khải Phong hơi chớp động, bất động thanh sắc thu hồi tầm mắt.

Hắn bỗng nhiên thay đổi uy nghiêm cao ngạo lúc trước, nhìn hai tử ôn hòa nói: “Phải không? Có thể tìm được người khế ước cùng người vợ cả đời, người phải quý trọng mới được!”

Dur quang nhìn đến khuôn mặt tươi cười của Lộ Dịch Toa cứng nhắc, Úc Khải Phong thích thú nhếch môi.

“Không thể!” Không đợi Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở làm ra phản ứng, tuyệt sắc mỹ nữ vẫn đứng ở bên người Lộ Dịch Toa bỗng nhiên lên tiếng, nhanh chóng bước lên, quỳ gối trước mặt Úc Khải Phong.

“Bệ hạ, vương hậu, Đoạn Sở chẳng qua chỉ là người khế ước có giá trị tinh thần lực thấp, cho dù hoàn toàn phù hợp, có thể trợ giúp cho cửu điện hạ cũng không được nhiều, chính quân của hoàng tử sao có thể chỉ dựa vào ký khế ước liên định ra. Cô Liên tự nhận mọi thứ không thua Đoạn Sở, khản cầu bệ hạ cùng vương hậu, có thể cho Cô Liên cơ hội được đảm nhiệm vị trí chính phi của cửu điện hạ!”

Nguyên bản đại sảnh yên tĩnh, tựa như mặt hồ bị ném vào một cục đá, kích khởi lên tầng tầng nghị luận. Uy nghi của hoàng thất cũng không áp chế được lòng hiếu kỳ của các tân khách. Trừ bỏ một số người ghen tị đố kỵ với Đoạn Sở có được tình yêu của cửu hoàng tử vui sướng khi người gặp họa, đại đa số người còn lại đều là tâm tình xem kịch vui.

Tuy rằng Đoạn Sở là người khế ước có thiên phú dị bẩm về lá trà, nhưng trong yến hội cung đình này, tự nhiên là không thiếu gia tộc có người khế ước cấp cao. Trừ phi Đoạn Sở có thể tinh luyện ra thuốc ngưng thần khai thông có tác dụng đối với chiến sĩ cấp cao, nếu không hẳn ở trong mắt của hoàng tộc cùng gia đình huân quý và các chiến sĩ cao cấp, chung quy chỉ là dựa vào cửa hoàng tử.

Nữ tử tự xưng là Cô Liên trước mắt, cũng dám ở trước mặt mọi người khiêu khích, mục tiêu chỉ thẳng vào vị trí chính phi của cửa hoàng tử, lớn lối như vậy, tự nhiên là thỏa mãn những kẻ xem kịch vui, chân chính lo lắng trong lòng, cũng chỉ có Sở Hoa cùng Đoạn Hoa và Đoạn Hàm Lôi thuộc chi thứ ba của Đoạn gia.

Đoạn Sở thiếu mi, rốt cục biết được sự kỳ lạ ngày hôm nay là vì cái gì. Hắn nhếch môi, yên lặng đợi phản ứng của Úc Khải Phong.

Úc Thịnh Trạch lại không có sự kiên nhẫn này, hẳn chính là tính tình thẳng thắn, vừa rồi mấy ca ca khác thường âm thầm giao chiến, cũng đủ làm cho hắn đoán được có việc che giấu. Hắn chỉ nhìn Đoạn Sở, căn dặn nói: “Tiểu Sở, đừng để ý kẻ điên kia. Nếu đều đã gặp qua phụ vương mẫu hậu của ta, yến tiệc thăng cấp cũng đã xong, ta mang người quay về tắm điện nghỉ ngơi.”

Đoạn Sở cố nín cười, tay nắm tay Úc Thịnh Trạch cũng không tự giác được mà run run.

Những người khác cũng không nín được trực tiếp cười lên tiếng, hơn nữa thanh âm cười lớn nhất là của Úc Thanh Hàn, thân thể nhỏ xinh ngửa tới ngửa lui, Úc Hồng Tri tức giận sắc mặt xanh mét, cổ tình nàng còn không hề tự giác vừa cười vừa kháng nghị: “Ha ha ha, cửa hoàng thúc nói tuyệt không sai, bất quá nghỉ ngơi thì còn sớm, không phải nói phải xử lý Cửu Diễm Thanh Sa thú sao, ta cũng đi!”

Nhóm tân khách bị một màn trước mắt dọa sợ ngây người, Lộ Dịch Toa một tay che miệng lại, thân thể hơi hơi vặn vẹo, tay kia thì lén lút nắm chặt lại buông ra, trong mắt đều là ý cười, hồn nhiên bất giác bị Úc Khải Phong cao cao tại thượng nhìn hết ở trong mắt.

Cô Liên tròn tròn đôi mắt đẹp, khuôn mặt thanh lệ thoát tục lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

“Cửu điện hạ, ngài, ngài sao có thể nói như vậy!” Cô Liên chịu đả kích lung lay thân thể, lưng quỳ trên mặt đất thẳng băng, không cam lòng tự giới thiệu: “Ta là người khế ước siêu cấp S, thiên phú chế tác đá năng lượng nguyên không ai có thể sánh kịp. Mà ngài cũng không cần lo lắng Đoạn Sở bởi vì không cam lòng mà đình chỉ khai thông tinh thần lực, ta cùng với ngài có độ phù hợp tinh thần lực đạt tới cấp cao, trước cấp 9 khai thông tinh thần lực tuyệt đối không có ảnh hưởng.”

Nàng dừng một chút, như là đập nổi chìm thuyền mà lấy ra một cái hộp: “Ngài nếu không tin, ta có thể lấy đá năng lượng nguyên làm bằng chứng!”

Đá năng lượng nguyên cấp 10! Đại điện đầu tiên là yên lặng như tờ, sau đó lại giống như nước sôi trào lên. Sự chú ý của mọi người, đều dừng trên cái hòm mà Cô Liên cầm, ngay cả Úc Thịnh Trạch cũng kinh ngạc nhìn qua.

Nguy cơ nổ tan xác của chiến sĩ, phần lớn phát sinh khi thăng cấp lúc chiến đấu. Mà trừ bỏ dùng thuốc ngưng thần hoặc là có người khế ước khai thông đúng lúc khi tinh thần lực bạo động, sử dụng đá năng lượng nguyên cũng là một biện pháp giảm bớt nguy cơ. Nguyên nhân chính là, đá năng lượng nguyên có thể giảm bớt hao tổn tinh thần lực của chiến sĩ, tránh cho tinh thần lực của chiến sĩ phát ra trên đường, bởi vì nếu không khống chế tốt sẽ dẫn tới bạo động.

Đá năng lượng nguyên cấp 10, cũng từ tông sư nguồn năng lượng nguyên mới có thể chế tác, có thể tuyệt đối tránh cho chiến sĩ dưới cấp 9, bị tinh thần lực bạo động trong lúc chiến đấu. Chính là giống như tông sư chế thuốc, có thể chế tác đá năng lượng nguyên cấp 10 chỉ có thể là tông sư, ở Cấp Ngồi tinh hệ cũng chỉ xuất hiện năm người, đều sớm đã trở thành lịch sử.

Cô Liên lấy ra một phần đá năng lượng nguyên như vậy, chỉ cần tinh thần lực của nàng cùng cửa hoàng tử xứng đôi cỡ cấp trung, muốn cạnh tranh vị trí chính phi, cũng là tuyệt đối đủ tư cách.

Cơ hồ tất cả chiến sĩ cấp cao, đều dùng ánh mắt cực nóng nhìn chằm chằm cái hòm kia. Có thể nhẹ nhàng vui vẻ, không cần bận khoăn khi chiến đấu, là mơ ước của tất cả chiến sĩ cấp cao. Nghĩ vậy, ngay cả nhóm nguyên lão cấp 9 luôn bình tĩnh, đều khó có thể che giấu thần sắc động dung. Duy chỉ có Úc Khải Phong cùng Lộ Dịch Toa là thần sắc bất động, hiển nhiên là đã sớm biết.

Cô Liên nhìn phản ứng của mọi người, nháy mắt mấy cái, lộ ra một tia tươi cười ngượng ngùng nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Cửu điện hạ, ngài có thể tự mình kiểm nghiệm.”

“Hừ, mới không cần!” Không đợi Úc Thịnh Trạch nói chuyện, Úc Thanh Hàn đã tức giận chất vấn: “Người bụng dạ khó lường, không phải người tốt! Cửa hoàng thúc của ta, mới không hiếm lạ người như người!”

Cô Liên sùng sốt, nhìn Đoạn Sở về mặt tự nhiên, mặt đầy ủy khuất hỏi: “Vì cái gì, ta tranh thủ hạnh phúc cho chính mình, sao lại là sai lầm?”

“Người hạ thấp Đoạn Sở thúc thúc tinh thần lực thấp, lại không thấy hắn có thiên phú chế thuốc, cuồng vọng tự đại chọc người chán ghét, cửa hoàng thúc của ta không tham gia tinh thần lực xứng đôi, người lại biết độ xứng đôi của các người, rõ ràng là lén điều tra, còn có, người lấy ra đá năng lượng nguyên cấp 10, đã muốn làm cửa hoàng thân của ta, vậy lần sau có người cầm một cơ giáp cấp 10, tinh thạch thủ cấp 10, chẳng lẽ mỗi một người, đều có thể trở thành cửa hoàng thân của ta sao?” Cái miệng nhỏ nhắn của Úc Thanh Hàn dẩu ra, suy nghĩ cái gì đều nói ra, Úc Hồng Tri ở một bên nghe được đều quên đi ngăn cản, đại hoàng tử phi ở xa xa tức giận tới choáng váng.

“Phốc”, Đoạn Sở rốt cuộc nhìn không được nở nụ cười, cảm thấy Úc Thanh Hàn quả thực đáng yêu không chịu được.

Úc Thịnh Trạch vốn đang bình tĩnh, lúc này thấy Đoạn Sở nở nụ cười, sắc mặt cũng dịu đi rất nhiều, thò tay qua ôm hắn, lại hướng về phía Úc Thanh Hàn gật đầu: “Tốt lắm, cùng người như thế mất công nói chuyện làm gì, đi thôi!”

Nói xong, hắn liền thật sự lôi kéo Đoạn Sở đi tới cửa hông đại điện.

“Chờ một chút!” Cô Liên bỗng nhiên đứng lên, hướng về phía bóng dáng của Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch hô to một tiếng: “Ta lấy đá năng lượng nguyên cấp 10 để đặt cược, lấy danh dự người kẻ ước của ta, Đoạn Sở các hạ, thỉnh nhận lời khiêu chiến giải trừ kẻ ước của ta!”

Úc Thịnh Trạch mạnh quay đầu lại, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn về phía Cô Liên. Trên chủ vị, Úc Khải Phong vẫn ngồi ngay ngắn bất động mạnh đứng lên, Lộ Dịch Toa lại là vẻ mặt kinh sợ đan xen.

Các tân khách trong đại điện đều ngây dại, nhóm hoàng tử cũng là không thể không nhìn về phía Cô Liên người kẻ ước có thiên phú tuyệt hảo, lại có dung mạo hơn người này, như thế nào cũng không nghĩ tới Cô Liên chấp nhất như thế.

“Nàng điên rồi sao, thế nhưng lại lấy đá năng lượng nguyên cấp 10 làm giải thưởng khiêu chiến giải trừ kẻ ước?”

“Hơn nữa cửu hoàng tử cũng không cùng nàng nói chuyện, rõ ràng là đã quyết định chủ ý. Tựa như Thanh Hàn điện hạ nói, vị trí chính phi của cửu điện hạ, cũng không phải là giao dịch.”

“Nói không thể nói như vậy, đá năng lượng nguyên cấp 10, nếu là người khác ai mà không nguyện ý chứ?”

“Cửu hoàng tử đương nhiên bất đồng, người đã quên hẳn thắng cấp rất nhanh, mới tuyển định Đoạn Sở người kẻ ước. Nếu là vợ sinh tử gắn bó, cho dù có nhiều đá năng lượng nguyên cấp 10 hơn nữa, cũng sẽ không đổi.”

“Cô Liên cho dù thật sự thắng lần khiêu chiến này, cửu hoàng tử vẫn như cũ có thể lựa chọn Đoạn Sở làm chính quân. Giải trừ kẻ ước, thắng cũng chỉ là giải trừ quan hệ ký kẻ ước của Đoạn Sở cùng cửu điện hạ, cũng không ảnh hưởng tới cảm tình của bọn họ.”

“Người đang nói chuyện cười sao? Đoạn Sở thật sự thua, làm gì còn mặt mũi đứng ở bên người cửu hoàng tử, chỉ riêng bệ hạ, cũng sẽ không thừa nhận Đoạn Sở làm chính quân của hoàng tử!”

“Hơn nữa hai người đều là người kẻ ước, nghiệp đoàn người kẻ ước cũng không có quyền ngăn cản, đây chính là cổ lễ (quy tắc từ xa xưa) của nghiệp đoàn người kẻ ước.”

“Này thật đúng là. . . .”

Trong đại điện đều nghị luận, sắc mặt Sở Hoa trở nên xanh mét, bị Tề Hạo Ngôn chặt chẽ ôm trong ngực, trong đại điện, Úc Thanh Hàn chán ghét trừng mắt nhìn Cô Liên, càng thêm cảm thấy thúc thúc nhà mình không thể đánh đáng đến nàng.

“Giải trừ kẻ ước khiêu chiến là cái gì?” Một đạo tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng nghi hoặc vang lên, tiếng động nghị luận tạm nghỉ, các tân khách lúc này mới phát hiện, người kẻ ước bị khiêu chiến mới nhập học hai tháng liền đi tới trái đất, đối với giải trừ kẻ ước khiêu chiến căn bản là không hiểu biết.

“Đoạn Sở thúc thúc, người đừng đáp ứng nàng!” Úc Thanh Hàn sốt ruột giữ chặt Đoạn Sở.

Bất quá Cô Liên cuối cùng giành trước một bước, vẻ mặt nghiêm nghị giải thích: “Chính là ta hướng người khiêu chiến, nếu người thua, nhất định phải cùng cửu điện hạ giải trừ quan hệ ký kẻ ước!” Nàng dừng một chút, không cam lòng bỏ sung: “Nếu thắng, đá năng lượng nguyên cấp 10 liền thuộc về người!”

Đoạn Sở trong lòng vừa động, trung cầu nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Thịnh Trạch?”

Úc Thịnh Trạch nhếch mi, vừa thấy liền biết Đoạn Sở đây là động tâm.

Đoạn Sở khẽ cười, quay đầu lại nhìn về phía Cô Liên: “Thứ nhất, nội dung khiêu chiến là cái gì? Thứ hai, ta làm sao biết đá năng lượng nguyên là thật hay giả?”

Cô Liên trong mắt lộ ra mừng như điên, tay nâng lên cái hộp: “Đá năng lượng nguyên ngay tại nơi này, có thể thỉnh bệ hạ, nghiệp đoàn chiến sĩ, nghiệp đoàn người kẻ ước cùng hiệp hội nguồn năng lượng nguyên nghiệm chứng. Về phần giải trừ kẻ ước khiêu chiến, từ trước đều là lấy so đấu tinh thần lực là chính. Nghe nói người có thể thao tác chiến hạm tiêu diệt dị thú cấp 10, có lẽ tinh thần lực công kích cũng am hiểu đi?”

Đoạn Sở nhếch mi, như là không chú ý tới bầy rập trong lời nói của nàng, gật gật đầu.

Cô Liên lập tức truy vấn: “Người đồng ý?”

“Chờ một chút!” Một thanh âm nam tử bỗng nhiên đánh gãy bọn họ, mọi người theo tiếng nhìn lại, Mông Gia Nghị bỗng nhiên đứng dậy, bất chấp Đoạn Nhã Thanh ở bên cạnh sắc mặt khó coi, nhìn Đoạn Sở lo lắng nói: “Nàng chính là thiên phú tinh thần lực giá trị siêu cấp S, người lại chỉ có cấp D, làm sao có thể cùng nàng so đấu tinh thần lực? Người đừng bị lừa!”

Đoạn Sở không nghĩ tới Mông Gia Nghị lại đột ngột chen vào nói, còn bại lộ giá trị thiên phú của khối thân thể này, mắt thấy các tân khách lại nghị luận, Đoạn Sở nhanh chóng nói: “Cái kia chỉ là thí nghiệm lúc ta mười tuổi, sau khi thức tỉnh đã dần khôi phục.”

Hắn nói xong, lại nhìn về phía Cô Liên, ánh mắt dừng ở đá năng lượng nguyên trên tay nàng, hỏi: “Thiên phú tinh thần lực của ta đã khôi phục, ngươi thật sự muốn khiêu chiến cùng ta?”

Úc Thanh Hàn nghe vậy, nhãn tình sáng lên, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kích động nói: “Nga, Đoạn Sở thúc thúc, bọn ta đã sẵn sàng khiêu chiến!”

Cô Liên cười lạnh, phụ họa: “Thanh Hàn điện hạ nói không tởi, khiêu chiến một khi bắt đầu, là tuyệt đối không thể chấm dứt, đây là cổ lễ, trừ phi ngươi cự tuyệt ta!”

Đoạn Sở thần sắc không thay đổi gật đầu: “Hảo, ta nhận!”

Úc Thịnh Trạch cúi đầu, vẻ mặt không hề giận nhẹ khiển trách: “Tiểu Sở!”

Đoạn Sở nghiêng đầu, nhìn đến đáy mắt Úc Thịnh Trạch lưu lại tức giận cùng dung túng, hai tay vẫn nắm chặt nhau cố ý gài gài vào lòng bàn tay Úc Thịnh Trạch, bộ dáng tràn đầy tin tưởng nói: “Đá năng lượng nguyên cấp 10 đó, trình độ của nàng cùng ta không sai biệt lắm!”

Nói xong, nhìn về phía Cô Liên hỏi: “Ngươi muốn khi nào bắt đầu? Dùng cơ giáp hay là chiến hạm?”

“Hiện tại liền bắt đầu đi, chúng ta hoàn toàn có thể trực tiếp so đấu, không cần cơ giáp cùng chiến hạm! Để cho mọi người làm chứng!” Cô Liên vội vàng nói xong, lại nhìn về phía Úc Thịnh Trạch cam đoan: “Cửu điện hạ, ngươi yên tâm, ta chỉ là muốn chứng thật chính mình so với Đoạn Sở càng thích hợp với ngươi hơn, tuyệt đối sẽ không thương tổn hắn.”

Sở Hoa đi tới trước mặt không kịp ngăn cản, gấp đến độ hộc mắt đều đỏ. Ngược lại Tề Hạo Ngôn bình tĩnh trấn an, cửu hoàng tử nếu thật muốn ngăn cản, lấy biểu hiện vừa rồi của hắn, đã sớm một cái tát đánh bay Cô Liên, làm sao đến phiên nàng không ngừng khiêu khích.

“Tốt lắm, vậy hiện tại đi!” Tiếng nói uy nghiêm trầm thấp vang lên bên tai mọi người.

Mọi người đang nghị luận trong đại sảnh đều yên tĩnh lại, Đoạn Sở nhìn qua, Úc Khải Phong để quân Đế Ma Tư, đã kéo Lộ Dịch Toa bước xuống chủ vị đi tới. Tay chỉ nhẹ nhàng giương lên, cái hòm trong tay Cô Liên bay lên trời, dừng lại trong tay hắn, lại đưa đến cho vài vị nguyên lão, để cho bọn họ xác định một chút.

Chờ xác định tốt, Đoạn Sở cùng Cô Liên cũng mặt đối mặt, đứng cách nhau không xa.

“Có thể!” Úc Khải Phong mới vừa gật đầu một cái, một cổ kết giới tinh thần lực nồng đậm bao vây Đoạn Sở cùng Cô Liên, cơ hồ là cùng lúc đó, mắt thường có thể thấy được tinh thần lực màu đỏ đánh úp về phía Đoạn Sở.

“A, cẩn thận!” Sở Hoa nghẹn ngào, thậm chí không hề suy nghĩ, hắn vì sao có thể nhìn thấy tinh thần lực dao động.

“Phanh” một tiếng, Cô Liên bị đánh bay, ngã thật mạnh trên kết giới, chặt vật bỏ nhào về phía trước, sắc mặt trắng bệch, máu đỏ tươi tràn ra từ trong miệng.

Trong đại điện yên tĩnh tới mức ngay cả cây trâm rơi xuống cũng có thể nghe thấy, ngay cả Úc Khải Phong cùng nhóm nguyên lão cũng đều giật mình, Cô Liên gãy dựa đứng dậy, run rẩy chỉ tay hướng Đoạn Sở: “Ngươi, tinh thần lực thực thể hóa!”

Tháng Ba 6, 2016

101

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Chương 101

Cô Liên thất thố chất vấn, giống như là đụng vào cơ quan, hoàn toàn làm bùng tình lý trí của các tân khách. Quả nhiên nhóm người quyền quý đứng ở cao nhất của Đế Ma Tư Cấp Ngồi tình hệ, dùng một loại ánh mắt không thể tin nhìn về phía thanh niên thông dong bình tĩnh đứng giữa sân. Ngay cả đế vương Đế Ma Tư Úc Khải Phong, cũng dùng một loại ánh mắt kỳ lạ nhìn Đoạn Sở, bên người hắn, Lộ Dịch Toa cũng là thần sắc quái dị.

Người tinh thần lực thực thể hóa, trăm ngàn năm khó gặp, Úc Thịnh Trạch có năng lực ở trái đất tìm được Trữ Khang Trí có tinh thần lực thực thể hóa lại phù hợp, đã là vận khí cực tốt. Khi nào thì người có tinh thần lực thực thể hóa lại tụ tập mà xuất hiện?

Hơn nữa tinh thần lực công kích của người kẻ ước, tuy rằng được quyết định rất lớn bởi giá trị thiên phú, nhưng cũng có quan hệ với tinh thần lực tính chất đặc biệt của bản thân. Một kích vừa rồi của Đoạn Sở đích xác mạnh mẽ sắc bén, nhưng bọn họ cũng không nhìn ra được là có thực thể hóa hay không.

Bất quá Cô Liên nếu nói như vậy, tự nhiên là có bằng chứng. Vậy lời đồn, rốt cuộc có phải sự thật hay không? Cơ hồ tất cả tân khách đều ngừng thờ, cùng đợi Đoạn Sở đáp lại. Một số ít người dấu điểm tâm tư, ngay cả đáp án cũng không dám nghe.

Đoạn Sở lại như là không phát hiện chính mình đã thành tiêu điểm chú ý, chỉ nhìn Cô Liên, lạnh giọng nhắc nhở: “Ngươi thua!”

Cô Liên kinh ngạc tròn to mắt, sắc mặt trở nên trắng bệch. Mà người vây xem chung quanh cũng ngạc nhiên vạn phần, không nghĩ tới Đoạn Sở sẽ né tránh trả lời như vậy.

Đoạn Sở thiếu mi, không kiên nhẫn nhắc nhở: “Ta nói ngươi thua, chẳng lẽ ngươi muốn đòi ý?”

Cô Liên tựa hồ hoàn toàn mất đi phản ứng, chỉ là vẻ mặt khiếp sợ nhìn Đoạn Sở.

“Tiểu Sở, thắng thua đã định, nàng thừa nhận hay không có vấn đề gì.” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên đến gần, nguyên bản kết giới tinh thần lực bao phủ tự nhiên tiêu tán, làm cho hắn dễ dàng đến bên người Đoạn Sở. Tay phải Úc Thịnh Trạch nhẹ nhàng giơ lên, hòm chứa đá năng lượng nguyên cấp 10 bay tới trong tay hắn, sau đó đưa cho Đoạn Sở.

Đoạn Sở cong môi, vừa lòng mở hòm nhìn thoáng qua, lại tùy ý đưa cho Úc Thịnh Trạch: “Ân, ngươi xử lý đi.”

Úc Thịnh Trạch cười khẽ một tiếng, cúi đầu ở bên tai Đoạn Sở nói một câu.

Đoạn Sở nghĩ nghĩ, vui vẻ gật đầu.

Mọi người còn không đoán được hai người bí hiểm cái gì, cái hòm trong tay Úc Thịnh Trạch đã bay về phía Úc Khải Phong: “Phụ vương, này coi như lễ gặp mặt của Đoạn Sở.”

Sắc mặt Úc Khải Phong đều thay đổi, đá năng lượng nguyên cấp 10 làm lễ gặp mặt, vậy hẳn một người trưởng bối, chả lẽ phải đem tư khổ đều đưa đáp lại sao?

Lộ Dịch Toa ánh mắt chợt lóe, nở nụ cười, nhìn Úc Khải Phong, lại đối với Đoạn Sở ôn nhu khuyên bảo: “Tiểu Sở, ngươi đừng nghe Thịnh Trạch, đá năng lượng nguyên cấp 10 cho dù không dùng đến, lấy làm nghiên cứu cũng không sai, không nên dùng làm lễ gặp mặt.”

Đoạn Sở mỉm cười lắc đầu: “Bệ hạ dùng, thích hợp nhất.”

Úc Thịnh Trạch nhìn về phía Úc Khải Phong: “Nếu đã chuyển giao, tự nhiên sẽ không thu hồi.”

Úc Khải Phong ngồi trên đế vị hơn mười năm, lại là lần đầu tiên phát hiện, hẳn thế nhưng cũng gặp được lễ vật phong tay không thu nổi.

“Khụ, vậy cũng tốt. Nếu khiêu chiến đã xong, các ngươi vừa rồi không nói có việc, nếu không tính toán tiếp tục yến hội, trước về tắm điện đi!”

Úc Thịnh Trạch gật gù đầu, lôi kéo Đoạn Sở liền tính toán rồi đi.

Các tân khách hai mặt nhìn nhau, thoát nhìn Đoạn Sở như là thật sự không tính toán trả lời. Nhưng mà đáp án này, bọn họ đều ngửa ngáy tâm can muốn biết. Ngược lại tướng lãnh cao cấp trong quân bộ cùng chiến sĩ cấp 9 trong hội nguyên lão, trong mắt đều hiện lên hiểu rõ.

“Cửu điện hạ!” Cô Liên bỗng nhiên hô lên một tiếng.

Đoạn Sở giữ chặt Úc Thịnh Trạch, ung dung nhìn về phía nữ tử hành động quý dị lại đường hoàng này.

Cô Liên một bộ dáng bị đá kích nghiêm trọng, thân hình lung lay sắp đổ, lại cố gắng chống đỡ thân thể nhìn thẳng Úc Thịnh Trạch, chấp nhất giải thích: “Cửu điện hạ, Đoạn Sở các hạ nếu là người khế ước tinh thần lực thực thể hóa, ta thua cam tâm tình nguyện. Chẳng qua, ta có sự kiện phải giải thích một chút.

Ta chưa từng lên điều tra về ngài, nói chúng ta có độ xứng đôi cao, hoàn toàn là bởi vì thiên phú tinh thần lực tính chất đặc biệt của ta, chính là dung hợp. Cho nên tinh thần lực xứng đôi với ngài, cũng chỉ kém hơn hoàn toàn phù hợp một chút. Bất quá Thanh Hàn điện hạ nói không sai, là ta đem ngươi hạ thấp. Nếu là người vợ gắn bó với nhau, làm sao có thể vì một đá năng lượng nguyên cấp 10. . . .”

Nói xong, Cô Liên nghẹn ngào, nước mắt trong suốt tuôn rơi, rốt cuộc không nói được nữa.

Đoạn Sở nhíu mày, càng thêm cảm thấy Cô Liên này thật sự kỳ lạ. Bất quá nơi này cũng không phải thời điểm để hỏi, hắn cũng không tiếp tục dừng lại, tùy ý để Úc Thịnh Trạch đưa hắn đi. Phía sau, Úc Thanh Hàn khinh thường nhìn Cô Liên, không để ý Úc Hồng Tri ngăn trở, một đường chạy chậm theo.

Cô Liên thấy thế, gần như thất thanh khóc lên. Nàng vốn lớn lên khuôn mặt như tranh vẽ, da thịt trắng tuyết, như bây giờ, lại lê hoa đái vũ, càng tăng thêm vẻ diễm đam đáng yêu. Đám người trẻ tuổi nhìn thấy đều đồng tình không thôi, đám hoàng tử ở một bên cũng đều lộ vẻ mặt thương tiếc. Úc Văn Bản thậm chí đi lên trước, ôn nhu đưa qua một cái khăn.

Thất hoàng tử Úc Hạo Bằng vẫn luôn ghen tức giận, từ lúc Cô Liên hô lên “Tinh thần lực thực thể hóa”, liền mặt mày hớn hở. Lúc này thấy nhị hoàng tử Úc Văn Bản một bộ dáng quan tâm chăm sóc, không thêm che dấu mà trào phúng: “Nhị ca, hôm nay thật đúng là nhờ ngươi. Bằng không, cửu đệ chỉ sợ

là sẽ không cứ như vậy mà định ra danh phận cho Đoạn Sở!”

“Ngươi!” Úc Văn Bản đắm chìm trong thương tiếc vạn phần với Cô Liên, bị Úc Hạo Bằng nói liền tức giận tới nói cũng không được.

Cô Liên vừa nghe, ngay cả khóc cũng quên.

Úc Hạo Bằng về mặt vô tội nhìn hần: “Ta cũng không nói sai. Người khế ước tinh thần lực thực thể hóa cơ mà, tuy nói ta đối với cửu đệ cũng coi như yên tâm, bất quá đầu óc hần như khúc gỗ, vạn nhất đem Đoạn Sở làm tức giận chạy mất thì sao bây giờ? Ngươi xem, hần thể nhưng đem đá năng lượng nguyên cấp 10 mà Đoạn Sở thắng được đi tặng, cho dù là tặng phụ vương, cũng nên càng thêm thận trọng mới đúng. Cũng may hai người đã ở trước mặt phụ vương mẫu hậu định ra danh phận, ta hoàn toàn không cần lo lắng.”

Úc Hạo Bằng nói xong, một bộ dáng ca ca tốt mà ưỡn ngược, lại quay đầu về phía Úc Hồng Trì: “Đại ca, ngươi nói, ta nói có đúng hay không?”

Úc Hồng Trì đồng dạng bị tinh thần lực của Đoạn Sở làm chấn kinh, lại nhìn thấy hai đệ đệ trước mặt người khác làm trò khác khẩu không ngớt, nhất thời cảm thấy nhức đầu.

“Được rồi được rồi, đều đừng nói nữa, cũng không sợ người khác chê cười. . . .”

Bất quá lo lắng của Úc Hồng Trì hiển nhiên là quá nhạy cảm, lúc này các tân khách trong đại điện, đã sớm đem tất cả lực chú ý đều đặt trên việc Đoạn Sở bại lộ thiên phú tinh thần lực, mà Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch rời đi, lại làm cho bọn họ không hề kiêng dè nghị luận.

“Thế nhưng thật sự là tinh thần lực thực thể hóa!”

“Ngươi xem Cô Liên đã nói như vậy, Đoạn Sở thậm chí không hề phản bác, không phải là cam chịu hay sao?”

“Đúng vậy, cửu hoàng tử ngay cả đá năng lượng nguyên cũng không cần, khẳng định là bởi vì Đoạn Sở cùng hần tinh thần lực hoàn toàn phù hợp, lấy tinh thần lực của Đoạn Sở, hoàn toàn có thể viện trợ cung cấp tinh thần lực cho cửu hoàng tử khi tác chiến, đá năng lượng nguyên cấp 10 sao sánh được.”

“Cô Liên quả thực là lớn, ngay cả đá năng lượng nguyên cấp 10 cũng có thể lấy ra làm tiền đặt cược!”

“Xuy, đáng buồn nhất chính là, Đoạn Sở các hạ thắng được vật quý giá này, thế nhưng chỉ nhìn xem, rồi đưa tặng, người ta căn bản là không hiếm lạ!”

“Vận khí của cửu hoàng tử, thật sự là làm người khác hâm mộ.”

“Nói không chừng chúng ta, còn có thể chính mắt chứng kiến chiến sĩ cấp 10 thứ hai sinh ra!”

“Ha ha ha, nói không tới, nếu Cáp Ngồi tinh hệ có thể xuất hiện chiến sĩ cấp 10 thứ hai, hội nghị liên minh tinh tế hai mươi năm tổ chức một lần, Đế Ma Tư nói không chừng có thể lại tiến thêm một bước!”

“Như vậy thoát nhìn, Đoạn Sở chế tác được bánh kẹo có công hiệu ngưng thần khai thông, cũng sẽ không kỳ quái. Hần chính là người có tinh thần lực thực thể hóa!”

“Di, ngươi nói như vậy, có lẽ tương lai, thật sự có thể xuất hiện thuộc tinh thần lực khai thông dành cho chiến sĩ cấp 10!”

“Người khế ước tinh thần lực thực thể hóa, ngươi ngắm lại năm đó tông sư Nguyên Cẩm Đường, cùng thánh quân đời thứ nhất. . . . .”

. . . . .

Nghe nghị luận của mọi người, Hà Dược Bản sắc mặt trắng bệch, như ngồi trên đồng kim. Người khế ước giá trị tinh thần lực thấp, hần còn có thể dùng gia tộc miễn cưỡng an ủi chính mình, một người khế ước tinh thần lực thực thể hóa, hần thậm chí không có nổi một nửa ý chí tranh đấu. Mà người khế ước tinh thần lực thực thể hóa từng xuất hiện trong lịch sử, vô luận là chế thuốc, đá năng lượng nguyên, cơ giáp, gieo trồng, thậm chí là chiến đấu, người nào mà không giỏi giang tài năng, thiên tư tung hoành, làm sao một người bình thường như hần có thể so sánh được.

Bên người hần, Hà Thái San cũng không chịu nổi. Đương nhiên không phải bởi vì tâm nguyện của trưởng tôn không bao giờ có thể thành sự thật nữa, mà là lúc trước nàng từng uy hiếp, tính kế Đoạn Sở, tương đương với hoàn toàn đắc tội vị người khế ước thực thể hóa này. Trước kia nàng cũng không cho rằng Đoạn Sở có thể sinh ra uy hiếp đối với nàng, cho dù hần có một hoàng tử làm chỗ dựa vững chắc. Nhưng hiện tại, nghĩ đến tông sư Nguyên Cẩm Đường, Hà Thái San lần đầu tiên dâng lên nguy cơ mãnh liệt.

Cách bọn họ không xa là người Đoạn gia, Đoạn Hoa trước đó vẫn còn lo lắng cho Đoạn Sở, cũng khó có thể che dấu khiếp sợ trên mặt. Lúc trước cho dù nghe nói tinh thần lực của Đoạn Sở khôi phục, cùng cửu hoàng tử lực lượng ngang nhau. Bọn họ cũng chỉ nghĩ bất quá là tinh thần lực đạt tới cấp A hoặc là siêu cấp S, căn bản không hề nghĩ tới khả năng thực thể hóa.

Đoạn Xa hung tợn nhìn về phía Đoạn Nhã Thanh, trong lòng hận không thể đem nàng cùng Đoạn gia chi thứ hai nghiền thành mảnh nhỏ. Một người khế ước thiên tư trác tuyệt như vậy, Đoạn gia bọn họ thế nhưng lại bỏ lỡ. Nếu không phải vì sự ngu xuẩn của chi thứ hai, cho dù ông cố phụ có rời khỏi trần thế, Đoạn gia cũng không rơi xuống nông nổi như hiện tại.

Sở Hoa trào phúng nhìn một màn này, khi quay đầu nhìn về phía Tề Hạo Ngôn, đôi mắt luôn luôn lạnh như băng lộ ra tràn đầy kinh hi.

“Tiểu Sở, vậy mà lại là người khế ước thực thể hóa!”

Tề Hạo Ngôn ôm hân: “Bây giờ đã yên tâm chưa? Bất quá, ngươi sao có thể nhìn ra tinh thần lực công kích?”

Sở Hoa sững sốt, cả người đều lâm vào trầm tư.

Người khế ước ở bên cạnh nghe vậy, nhất thời hai mặt nhìn nhau. Bọn họ cũng đều biết chuyện Sở Hoa bị thương lúc thức tỉnh, chẳng lẽ, cũng có hy vọng giống như Đoạn Sở, chữa khỏi tinh thần lực bị thương?

Trên chủ vị, Úc Khải Phong thấy tâm điểm chú ý của thấy mọi người đều dừng trên tinh thần lực của Đoạn Sở, mỉm cười nhìn về phía nhân vật chính của yến tiệc.

“Kiến Đồng, Cô Liên là người mang đến, nói như thế nào cũng là người khế ước siêu cấp S, năng mất đi đá năng lượng nguyên cấp 10, nên trấn an một chút. Hơn nữa tinh thần lực của nàng kỳ lạ như thế, chiến sĩ siêu cấp S ở Đế Ma Tư cũng không ít, nhanh chóng để cho nàng đăng ký ở nghiệp đoàn người khế ước, sẽ tìm được thêm nhiều chiến sĩ thích hợp.”

Nghiệp đoàn người khế ước cùng hội trưởng nghiệp đoàn chiến sĩ ở một bên đều đồng ý gật đầu, cùng nhau khuyên bảo Mông Kiến Đồng. Không nghĩ tới tình cầu xa xôi, lại có được người khế ước vĩ đại như Cô Liên, đương nhiên hẳn là mau chóng ghi chép lại ở nghiệp đoàn người khế ước mới được.

Mông Kiến Đồng thần sắc cứng ngắc gật đầu, hôm nay chính là yến hội thăng cấp của hân, không chỉ bị đoạt mất hào quang, hao tổn tâm cơ an bài hết thảy, lại trở thành thành tựu cho Đoạn Sở. Lại nghĩ tới việc trường tồn của mình bỏ lỡ một người khế ước tinh thần lực thực thể hóa, Mông Kiến Đồng hồi hận tới ruột đều xanh.

Cùng lúc đó, xem Úc Thanh Hân hưng trí bừng bừng nhìn Đoạn Sở xử lý Cửu Điểm Thanh Sa thú, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu nghi hoặc hỏi Úc Thịnh Trạch: “Thịnh Trạch, Cô Liên kia, mất đi đá năng lượng cấp 10 mà vẫn nhớ rõ giải thích biện bạch, cùng lúc trước chúng ta khiêu chiến, ta cảm thấy kỳ lạ vô cùng, năng rất cuộc, có lai lịch gì?”

Tháng Ba 13, 2016

102

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Chương 102

Úc Thịnh Trạch nghe vậy, không khỏi nhíu mày. Hân biết Đoạn Sở tâm cảnh giác rất lớn, quan sát miễn tuệ lại sâu sắc, nói như vậy khẳng định Cô Liên có vấn đề. Nhưng hân chưa từng nghe nói tới Cô Liên này, vấn đề này cũng không trả lời được.

“Ta để Áo Lợi Ngươi đi điều tra một chút.” Úc Thịnh Trạch nói xong, liên lạc với Áo Lợi Ngươi.

Đoạn Sở thấy Úc Thịnh Trạch vậy mà lại không biết gì về Cô Liên, trong lòng càng thêm cảm thấy kỳ lạ. Bất quá mạnh mẽ trong tay quá ít, hân cũng không thể đoán thêm, đành đi giúp đỡ Úc Thanh Hân cùng nhau xử lý dị thú.

“Cám ơn Đoạn Sở thúc thúc.” Úc Thanh Hân chớp hai mắt, mang theo nút không gian chứa khối tinh thạch thú cùng máu, da dị thú và thú cốt, nhảy nhót rời khỏi, vậy mà một chút cũng không tìm hiểu tin tức về phương diện tinh thần lực của Đoạn Sở.

Đoạn Sở mỉm cười nhìn theo Úc Thanh hân rời đi, quay đầu lại nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Thanh Hân luôn sôi nổi, thoát nhìn hoàn toàn không lớn lên.”

Úc Thịnh Trạch cầm tay Đoạn Sở, lôi kéo hân đi ra thiên điện. “Đại ca rất cưng chiều nàng, hơn nữa chiến sĩ vị thành niên mười ba tuổi, tự bản thân không thể dễ dàng áp chế tính tình của chính mình.”

Hân mười hai tuổi sau khi thức tỉnh, hờ ra là cùng mấy ca ca đánh nhau, không ít lần bị mẫu thân giáo huấn.

Đoạn Sở nhất thời nhớ tới tin tức liên quan tới tính tình táo bạo của chiến sĩ, không khỏi bật cười: “Vậy Đoạn Hoa tính tình sao lại lạnh như băng?”

“Người có năng lực kiểm chế bản thân càng mạnh, thì thăng cấp trong lúc chiến đấu, càng dễ dàng tránh được nguy cơ nổ tan xác. Đoạn Hoa thiên phú không tồi.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng: “Kỳ thật lần này gặp mặt, Thanh Hân so với trước kia tiến bộ hơn rất nhiều. Ngươi lại cố ý chế tác hai cái gổ tra cho nàng, có lẽ tinh thần lực mạnh mẽ của nàng rất nhanh có thể áp chế.”

Đoạn Sở cười khẽ gật đầu, hai người vừa đi vừa tán gẫu, cũng là nhàn rồi khó có được.

Cung điện của Úc Thịnh Trạch thập phần trống trải, bên trong đình viện không có hoa cỏ, ngược lại kì thạch (đá khắc) san sát, nhìn kỹ thể nhưng đều là từ các loại tinh thạch thủ tạo thành. Trên bức tường hai bên hành lang, là đồ án to lớn dùng vàng ròng điêu khắc chạm nổi đầy hoa mỹ, kéo dài không dứt, tựa hồ bao quanh cả cung điện.

Đoạn Sở nhìn thấy liền thất thần, cảm thấy phù điêu này tràn ngập thần bí.

“Đây là đế quân đời thứ nhất Đế Ma Tư, tự mình điêu khắc.” Úc Thịnh Trạch cũng dừng lại cước bộ, ghé sát vào bên tai Đoạn Sở, thấp giọng giải thích.

Đoạn Sở sững sốt, hẳn đối với lịch sử Cáp Ngồi tình hệ hiểu biết không nhiều lắm, chỉ biết là vị đế quân đời thứ nhất này, là một vị đế vương thiên tư tung hoành, bá tuyệt hoàn vũ (tư chất cực lớn, bao trùm toàn bộ thiên hạ). Là hẳn dẫn theo người Đế Ma Tư, bảo vệ quê hương khỏi dị thú xâm lấn, lại đánh đuổi người tinh tế xâm lấn, cuối cùng thành lập đế quốc Đế Ma Tư.

“Hắn tự mình điêu khắc?” Đoạn Sở theo bản năng lập lại câu nói, kỳ quái hỏi: “Cả tòa hoàng cung sao?”

Úc Thịnh Trạch lắc lắc đầu, bắt lấy tay Đoạn Sở đặt vào phù điêu màu vàng, một cỗ lực lượng ôn nhu rồi lại bá đạo cực hạn truyền đến, Đoạn Sở không khỏi ngẩn ra.

“Chỉ có ở tòa thánh điện, nơi này từng là tấm điện của thánh quân đời thứ nhất. Mấy ngàn năm qua, bởi vì dị thú xâm lấn cùng chiến tranh tinh tế bùng nổ, hoàng cung bị hủy vô số lần. Duy độc nơi này, bởi vì có tinh thần lực của chiến sĩ cấp 10 bảo hộ, mà bảo tồn đến nay.”

Trong lòng Đoạn Sở nổi lên rung động khó có thể nói thành lời, cùng Úc Thịnh Trạch cùng nhau sóng vai nhìn phù điêu được bảo tồn mấy ngàn năm. Vì tình cảm của đế quân đời thứ nhất đối với thánh quân, mà động dung không thôi.

“Vậy trong thánh điện, có bản ghi chép liên quan tới chiến sĩ cấp 10 không?”

Úc Thịnh Trạch nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Đoạn Sở, trong lòng vừa động, thân thể liền nghiêng về phía trước hôn trụ hắn, hàm hồ trả lời: “Không có, văn tự của bản ghi chép lúc đó đã sớm không thể nghiên cứu, hơn nữa còn bị thiêu hủy hơn phân nửa.”

Đoạn Sở bởi vì đã chuẩn bị tâm lý, cũng không quá mức thất vọng, ngược lại bởi vì hành động vô cùng thân thiết của Úc Thịnh Trạch, mà đỏ mặt. Cùng may cung nữ thị vệ trong thánh điện không nhiều lắm, trên hành lang không có những người khác, nếu không Đoạn Sở sợ là phải chui xuống lòng đất.

Hai người dán vào nhau một hồi, Úc Thịnh Trạch cuối cùng cảm thấy mỹ mãn, lôi kéo Đoạn Sở đi về phía trước, rẽ vào một khúc ngoặt, ở cửa tấm điện chính điện Áo Lợi Ngươi đã chờ ở đó.

“Cửu điện hạ, Đoạn Sở các hạ!” Áo Lợi Ngươi cung kính lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Đoạn Sở khó có được mà tràn ngập kích động, cùng với hình tượng thành thực ôn trọng bình thường hoàn toàn bất đồng.

Áo Lợi Ngươi biết tinh thần lực của Đoạn Sở khôi phục, nhưng cũng chỉ tưởng là cấp A hoặc là siêu cấp S, căn bản không nghĩ tới chính là hoàn toàn thực thể hóa. May mắn cực hạn như vậy đều là cửu hoàng tử gặp được, làm cho Áo Lợi Ngươi cao hứng thiếu chút nữa thất thố.

Biểu hiện của Áo Lợi Ngươi, Đoạn Sở tự nhiên xem ở trong mắt, mỉm cười gật gật đầu.

Ba người đi vào chính điện, Úc Thịnh Trạch lôi kéo Đoạn Sở ngồi trên ghế, ý bảo Áo Lợi Ngươi ngồi xuống đối diện, hỏi:

“Đã có tin tức chưa?”

“Vâng!” Áo Lợi Ngươi đem tin tức nhất nhất trần thuật lại: “Cô Liên sinh ra ở Ai Tư Bỉ Nỗ tinh cầu, năm nay mười tám tuổi, năm năm trước liền hoàn thành thức tỉnh. Mẫu thân của nàng đến từ Diêm gia thế gia có ngàn năm truyền thừa, nghe nói đã năng lượng nguyên cấp 10 kia, chính là mẫu thân Cô Liên mang theo tới Cô gia. Mà Cô Liên sau khi xác định tinh thần lực tính chất đặc biệt ở nghiệp đoàn người khê ước địa phương, cự tuyệt xứng đôi, trực tiếp tìm tới đại nguyên soái Mông Kiến Đồng trưởng lão mới được điều nhiệm tới Ai Tư Bỉ Nỗ tinh cầu. Được Mông Kiến Đồng trưởng lão mang đến Đế Ma Tư tinh cầu, tìm bệ hạ cùng vương hậu.”

Đoạn Sở nhần lại mi, như vậy thoát nhìn, Cô Liên này tựa hồ không có vấn đề gì.

“Nàng từng thấy qua Thịnh Trạch sao?” Đoạn Sở hỏi Áo Lợi Ngươi.

“Nàng tự xưng năm năm trước đi tới Đế Ma Tư, trong lúc vô ý đã từng thấy cửu điện hạ.” Áo Lợi Ngươi ngừng một chút, nhìn nhìn Úc Thịnh Trạch đột nhiên a lên một tiếng: “Là cửu điện hạ cứu nàng từ trong miệng dị thú. . . .”

Áo Lợi Ngươi chống lại khuôn mặt không chút thay đổi của Úc Thịnh Trạch, bỗng nhiên có điểm nói không được nữa.

“Ân, ngươi đi xuống đi.” Úc Thịnh Trạch phát phát tay, thấy Áo Lợi Ngươi rời khỏi tấm điện, tay giơ lên, đại môn tự động đóng cửa. Hắn quay đầu lại nhìn về phía Đoạn Sở, trầm giọng nói: “Ta không nhớ rõ.”

Đoạn Sở nhìn Úc Thịnh Trạch, phốc một tiếng nở nụ cười.

“Vui lắm sao?” Úc Thịnh Trạch nhần mi, cảm thấy tuyệt không buồn cười.

Đoạn Sở lắc lắc đầu: “Ta chỉ là cảm thấy, có lẽ là ta đa tâm. Nàng cuối cùng giải thích như vậy, có lẽ thật là cảm thấy ta không xứng với người, mới nhào ra khiêu chiến này đó, cho nên ngay cả đá năng lượng nguyên cấp 10 cũng không để ý. Diêm gia ngàn năm truyền thừa, có lẽ đá năng lượng nguyên cấp 10 tuy rằng trân quý, nhưng cũng bảo tồn không ít đi?”

“Không, xuất thân của nàng, nhất định có vấn đề!” Úc Thịnh Trạch lại thấp giọng phủ định, trong mắt hiện lên tia lạnh: “Đừng nói Diêm gia đã sớm mất đi một tông sư có thể chế tạo, ngay cả hoàng thất tìm khắp nơi cũng không kiếm được một viên đá năng lượng nguyên cấp 10. Nàng vì vị trí chính phi mỏng manh của một hoàng tử có thể mượn ra được, cuối cùng liều lĩnh dùng làm tiền đặt cược giải trừ khế ước. Căn bản mục đích vẫn là nghĩ muốn chia rẽ quan hệ ký khế ước của chúng ta, sau đó thuận lợi cùng ta ký khế ước, mà không phải hướng về vị trí chính phi của ta.”

Đoạn Sở đột nhiên tỉnh ngộ: “Đúng, lấy sự thông minh lý trí mà nàng biểu hiện ra lúc sau, nên biết cho dù khiêu chiến giải trừ khế ước thành công, cũng chỉ bất quá là đá kích được ta, vẫn không thể trở thành chính phi. Ngược lại là ký khế ước, coi tình thân lực tính chất đặc biệt của nàng, nếu ta thua, bề hạ nói không chừng cũng quyết ý muốn nàng làm người khế ước của người.”

Đoạn Sở bỗng nhiên cả kinh, thần sắc buộc chặt nhìn về phía Úc Thịnh Trạch hỏi: “Nàng muốn gây bất lợi với người?”

Úc Thịnh Trạch vỗ vỗ hán: “Không có việc gì, đây đều là suy đoán của chúng ta, ta cho người chú ý nàng, nhìn xem chiến sĩ xứng đôi với nàng sau này, sẽ biết mục đích chân chính của nàng.”

Đoạn Sở cũng chỉ đành đồng ý, bọn họ đối với Cô Liên hiểu biết quá ít. Hơn nữa Cô Liên nếu thật sự có vấn đề, Úc Khải Phong cùng Lộ Dịch Toa lại không phát hiện, tựa hồ cũng rất kỳ lạ.

“Đói bụng không?” Úc Thịnh Trạch đột nhiên hỏi.

Đoạn Sở lúc này mới nhớ tới, bọn họ ở trên yến hội, cái gì cũng chưa ăn.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở gật đầu, dùng vòng thông tin trực tiếp liên lạc với đầu bếp cung đình, chỉ chốc lát, lục tục có cung nữ bụng đồ ăn đi đến.

Hai người com nước xong đang uống trà, Lộ Dịch Toa đi tới thánh điện.

“A Toa!” Đoạn Sở đứng dậy tiếp đón, lại nhắc ấm trà, đưa một chén trà cho Lộ Dịch Toa.

Lộ Dịch Toa vẻ mặt tò mò đánh giá Đoạn Sở, giống như là nhìn vật quý hiếm gì đó, làm cho Đoạn Sở quần bách tới tay cũng không biết nên để chỗ nào.

“Thịnh Trạch, phụ vương có việc tìm người, người chạy nhanh qua đó đi, ta cùng Tiểu Sở là được.” Lộ Dịch Toa hướng về phía Úc Thịnh Trạch xua tay.

Úc Thịnh Trạch biết phụ thân Úc Khải Phong, khẳng định tìm hán cũng là vì tình thân lực của Đoạn Sở, không thể không đứng dậy rời đi.

Lộ Dịch Toa thấy trong đại điện chỉ còn lại có nàng cùng Đoạn Sở, bụng nước trà uống hết, thở nhẹ ra, nhìn về phía Đoạn Sở thoải mái nói:

“Hôm nay chuyện của Cô Liên kia, cũng là do ta an bài không chu đáo.”

Đoạn Sở kinh ngạc trong nháy mắt, có điểm không rõ ý tứ của Lộ Dịch Toa.

“Khụ, người hán là cũng biết, lấy thân phận của Cô Liên, căn bản không có tư cách tham gia yến tiệc thăng cấp của chiến sĩ cấp 9.” Lộ Dịch Toa giải thích. Nhưng cũng không phải không biết xấu hổ mà nói, kỳ thật là nàng cảm thấy Úc Thịnh Trạch quá mức chất phác, cùng Đoạn Sở ký khế ước lâu như vậy, rõ ràng đều đã động tâm cũng không biết nhanh chóng ra tay. Cho nên nàng tính toán thừa dịp lần này Cô Liên xuất hiện, làm cho Đoạn Sở ghen đồng thời nhân cơ hội làm cho Úc Thịnh Trạch công khai quan hệ bầu bạn. Ai biết đưa con thỏ nhưng so với nàng nghĩ còn nhanh tay nhanh chân hơn, còn giấu diếm tin tức Đoạn Sở hoàn toàn thực thể hóa.

Đương nhiên, cũng may mắn Đoạn Sở là người khế ước hoàn toàn thực thể hóa, Lộ Dịch Toa căn bản không nghĩ tới Cô Liên lại đưa ra khiêu chiến giải trừ khế ước, đây tuyệt đối không phải việc một người ái mộ bình thường sẽ làm. Bởi vì ở phương diện nào đó, đây cũng là khiêu chiến nghiêm trọng đối với chiến sĩ.

“Không phải, kỳ thật cũng là chó ngáp phải ruồi.” Đoạn Sở vội vàng xua tay, lại nói tiếp, hán đang lo không biết công khai như thế nào, Cô Liên khiêu chiến, ngược lại làm cho hết thảy trở nên thuận lý thành chương. Hơn nữa Đoạn Sở cũng biết, Cô Liên xuất hiện, khẳng định là Mông Kiến Đồng không ngừng đề cử với Lộ Dịch Toa, chính yếu vẫn là được Úc Khải Phong duy trì. Nếu không đại hoàng tử Úc Hồng Trì cũng sẽ không phát tới cảnh cáo, yêu cầu Úc Thịnh Trạch không cần dẫn hán đi dự tiệc.

Lộ Dịch Toa đầu tiên là sùng sốt, lập tức nghĩ đến đá năng lượng nguyên cấp 10 mà Úc Khải Phong nhận lấy, còn có Đoạn Sở ở yến tiệc cung đình lập uy, nhất thời vui mừng hiểu ra.

Chính điện hoàng cung, lúc này Úc Thịnh Trạch cũng đang cùng Úc Khải Phong bàn luận chuyện này, bất quá không khí giữa hai người, lại lại có vẻ thập phần cứng nhắc.

“Ý của ngài là, ngài đã biết Cô Liên có vấn đề?” Úc Thịnh Trạch không hồn giậm trưng mắt nhìn phụ thân mình: “Khi nào thì biết, bởi vì đá năng lượng nguyên cấp 10 kia?”

Úc Khải Phong đồng dạng lãnh nghiêm mặt: “Không, bởi vì có người nói cho ta biết, Cô Liên chân chính đã chết!”

Chương 103: Chương 103

Đáp án của Úc Khải Phong, cực kỳ vượt qua dự đoán của Úc Thịnh Trạch lúc trước. Bất quá, hắn nheo lại mắt, về mặt lãnh tức nhìn về phía Úc Khải Phong: “Cho nên, ngài nghĩ muốn nói cho ta biết, bởi vì ngài không có chứng cứ, hơn nữa cũng không xác định tin tức có chính xác hay không, cho nên mới không ngăn cản ngài tham dự cùng yến?”

“Làm càn!” Úc Khải Phong giận tái mặt, không còn giận trách cứ: “Ngươi đây là cái thái độ gì?”

“Hừ!” Úc Thịnh Trạch hoàn toàn không sợ hãi nhìn thẳng vào hắn: “Ngài dám nói, ngài không phải có ý lợi dụng Cô Liên, muốn cắt đứt cơ hội để Tiểu Sở trở thành bầu bạn của ta?”

Úc Khải Phong dừng một chút, không nghĩ tới đưa con tính tình thẳng thắn này, thế nhưng liếc mắt một cái liền nhìn thấu mục đích của hắn, không khỏi tức giận đứng lên: “Chẳng lẽ Đoạn Sở mới khôi phục tinh thần lực sao? Ngươi che giấu thiên phú của hắn, thế nhưng còn trách cứ ta?”

Úc Thịnh Trạch không cam lòng yếu thế hỏi lại: “Ta chính là hôm qua mới trở về. Bất quá, hết thấy những gì phát sinh ở hạm đội viễn trình, chẳng lẽ ngài không biết? Lại nói, thiên phú cùng bầu bạn, có liên quan sao?”

Mất thấy Úc Khải Phong còn muốn nói cái gì, Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên lạnh lùng nhếch môi, lộ ra vẻ mặt trào phúng: “Đương nhiên, phụ vương vẫn là nhận định như vậy.”

Úc Khải Phong biến sắc, nhưng không bởi vì ý trong lời của Úc Thịnh Trạch mà tức giận, ngược lại lộ ra vẻ mặt có chút dăm chiêu, nhìn Úc Thịnh Trạch bật thốt lên: “Vậy ngươi. . . .”

Hắn dừng một chút, bỗng nhiên ôn hòa giải thích: “Ta lúc trước, cũng không biết ngươi cùng Đoạn Sở là ái mộ lẫn nhau, chỉ nghĩ rằng ngươi chịu ép buộc của ký khế ước, mới tính toán cùng kết làm bầu bạn.”

Úc Thịnh Trạch cảm thấy kinh ngạc, hắn rất rõ ràng phong cách hành sự bá đạo độc đoán của Úc Khải Phong, nếu không hôm nay cũng sẽ không cố ý làm rõ, chỉ là không nghĩ tới Úc Khải Phong lại ra tay can thiệp chuyện của hắn cùng Đoạn Sở.

“Vậy Cô Liên kia, ngài tính toán làm sao bây giờ?” Úc Thịnh Trạch thuận thế dời đi đề tài, về phần giải thích của Úc Khải Phong, hắn tính toán tìm Đoạn Sở nói chuyện.

Sắc mặt Úc Khải Phong khẽ buông lỏng, trầm giọng trả lời: “Tin tức về Cô Liên, là từ Tập Na tinh hệ truyền đến, ta đã phái người đến Ai Tư Bì Nỗ xác nhận. Trước đó, tự ngươi cẩn thận đề phòng, năng nếu ngay cả đá năng lượng nguyên cấp 10 cũng có thể lấy ra, về công về tư, bọn họ sẽ không dễ dàng buông tay. Đương nhiên, ta sẽ cho người âm thầm giám thị.”

“Tốt!” Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, Cấp Ngói tinh hệ cùng Tập Na tinh hệ đối địch đã lâu, hai bên tự nhiên luôn có tai mắt cùng gián điệp. Nhưng sự kiện này liên lụy tới một vị người kế ước thiên phú trác tuyệt, tinh thần lực lại đặc biệt, vạn nhất là Tập Na tinh hệ cố ý, vậy Đề Ma Tư rất có thể sẽ có tổn thất to lớn, thận trọng một chút là phải.

“Hành trình tới trái đất lần này, ta nghe nói ngươi còn gặp hải tặc vũ trụ? Lại trốn tới hướng đi Tập Na tinh hệ?” Úc Khải Phong rốt cục hỏi tới nhiệm vụ của lần đi xa này.

“Đúng vậy, trong đó một người chính là Đằng Lương Tuấn. . . .” Úc Thịnh Trạch giải thích một lần, ngay cả Đoạn Sở cùng Trữ gia thân cận, chuyện hắn trợ giúp Trữ gia thành chiến sĩ hậu thiên, đều không giấu diếm công đạo rõ ràng. Dù sao Bồ Lô Tư khẳng định cũng sẽ bẩm báo lại với quân bộ, hắn nếu che che lấp lấp, sẽ đưa tới hoài nghi.

Úc Khải Phong đích xác một chút cũng không hoài nghi, sự chú ý của hắn đều dừng ở hải tặc vũ trụ, còn có chuyện Úc Thịnh Trạch nhắc tới kết hôn trước tốt nghiệp.

“Ngươi tính toán mời Trữ gia, lại đây tham gia hôn lễ?” Úc Khải Phong cảm thấy quái dị. Cứ như vậy, Úc Thịnh Trạch rõ ràng là đem Trữ gia trở thành thân nhân của Đoạn Sở.

“Vâng, Tiểu Sở sẽ cao hứng.” Úc Thịnh Trạch về mặt đương nhiên.

Úc Khai Phong chỉ cảm thấy bộ dáng của Úc Thịnh Trạch dị thường chứng mắt, bất quá Đoạn Sở là người khế ước thực thể hóa, Úc Thịnh Trạch làm như vậy, sẽ chỉ làm quan hệ hai người càng thêm gần sát, Úc Khai Phong cũng không có lý do phản đối.

“Tự ngươi an bài là được.” Úc Khai Phong gật gật đầu, lại nhớ đến mục đích gọi người tới, trầm giọng nhắc nhở: “Nếu Đoạn Sở là tinh thần lực thực thể hóa, ngươi nhớ rõ dẫn hắn đi nghiệp đoàn người khế ước, kiểm tra đo lường một chút về tinh thần lực tính chất đặc biệt.”

Úc Thịnh Trạch nhần lại mi, bất mãn nói: “Hắn là người khế ước của ta.”

“Ta đây là vì tốt cho hắn!” Úc Khai Phong không thể nhịn được nữa cường điệu: “Ngươi không biết là, Đoạn Sở đối với phương diện lá trà có thiên phú thực đặc biệt sao? Không chỉ có là công hiệu ngưng thần khai thông, lá trà còn có hiệu quả chữa khỏi. Ngươi dẫn hắn đi kiểm tra đo lường tinh thần lực tính chất đặc biệt, mới có thể tiện cho nghiệp đoàn người khế ước tiến hành giảng dạy đặc thù, để không làm lãng phí thiên phú chân chính!”

Úc Thịnh Trạch ngẩn ra, lúc này mới nhớ lại lúc trước quân bộ cũng cường điệu qua, người khế ước thực thể hóa sẽ có các loại thiên phú kỳ dị, mà hắn ngay lúc đó lực chú ý đều đặt trên không gian tinh thần lực, lại bản khoản thân phận cùng an toàn của Đoạn Sở, hoàn toàn xem nhẹ điểm này. Nghĩ đến tiến hóa của hai Tử Tinh thú, còn có Đoạn Sở nhắc tới chế thuốc thức tỉnh, Úc Thịnh Trạch gật gật đầu: “Cám ơn phụ vương.”

Úc Khai Phong lười cùng hắn so đo, ném một cái nút không gian cho Úc Thịnh Trạch, sau đó phát phát tay cho hắn rời đi.

Úc Thịnh Trạch về mặt mặc danh kỳ diệu, cầm nút không gian đi trở về thánh điện. Lộ Dịch Toa đã rời khỏi, Đoạn Sở hai mắt đóng lại, nằm dựa vào ghế đệm.

“Kiểm tra đo lường tinh thần lực tính chất đặc biệt?” Đoạn Sở tâm tình tốt lắm. Hơn nữa hắn nhớ rõ, tinh thần lực tính chất đặc biệt của Cô Liên cũng rất kỳ quái, thế nhưng có thể căn cứ tinh thần lực của chiến sĩ để điều chỉnh độ phù hợp, càng là chiến sĩ thiên phú cao, phù hợp càng cao, quả thực là người khế ước chuyên môn vì thiên tài vĩ đại mà chuẩn bị.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở lười biếng tựa vào lòng ngực hắn, đôi mắt màu đen thuần túy sáng lên, cười cười, ôm hắn đem đối thoại với Úc Khai Phong nói lại một lần, lại cường điệu nhắc tới câu nói hắn trào phúng Úc Khai Phong.

Đoạn Sở sắc mặt đỏ đỏ, không nghĩ tới Úc Thịnh Trạch lớn mật như vậy. Bất quá nghĩ đến hắn cũng không có tâm tư truy đuổi vương vị, vui giận tùy tâm, mà Úc Khai Phong cũng không tức giận, hình thức ở chung như vậy của hai phụ tử, tựa hồ cũng không có gì không tốt. Chẳng qua, ánh mắt Đoạn Sở lóe lên, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch hỏi: “Bệ hạ có phải, đối với A Toa rất có tình ý?”

Úc Thịnh Trạch kinh ngạc lắc đầu: “Phụ vương từng có năm vị vương hậu, con cái rất nhiều.”

Ngụ ý là không có khả năng? Đoạn Sở không khỏi đối với vị đế vương Đế Ma Tư kia dâng lên đồng tình, tâm ý của Úc Khai Phong, kỳ thật rất rõ ràng. Bất quá loại chuyện này, ngoại nhân tham dự không hẳn là tốt. Còn không bằng ngồi chờ vị đế vương kia tự mình phát hiện ra tâm ý của chính mình rồi tự mình ra tay.

Đoạn Sở lôi kéo Úc Thịnh Trạch cùng lên mạng lưới tinh vực, tiến vào mạng lưới tinh vực của nghiệp đoàn người khế ước tìm kiếm tin tức về tinh thần lực tính chất đặc biệt. Đáng tiếc nội dung có thể tham khảo không nhiều lắm, tinh thần lực tính chất đặc biệt của người khế ước đủ loại, giống Cô Liên cũng là trăm năm khó gặp, về phần tinh thần lực tính chất đặc biệt của người khế ước thực thể hóa, cho dù là quyền hạn của Úc Thịnh Trạch, cũng không thể xem xét nhiều hơn. Hắn là bị nghiệp đoàn người khế ước liệt vào tuyệt mật.

Ngày hôm sau, Úc Thịnh Trạch cũng không chậm trễ nữa, từ biệt cha mẹ, liền mang theo Đoạn Sở đi tới nghiệp đoàn người khế ước.

Nguyên Vĩnh Nghị mang theo Dung Thu đã đứng chờ ở đó.

“Tiểu Sở, nghe nói, ngày hôm qua ngươi ngay cả hào quang của chiến sĩ cấp 9 cũng đoạt mất!” Nguyên Vĩnh Nghị cười híp mắt. Đáng tiếc hắn ngày hôm qua không thể dự tiệc, bỏ lỡ trò hay.

Dung Thu mân môi, thân thiết hỏi: “Cô Liên kia, thật sự sẽ chết tâm sao?”

Hắn cũng không giống Nguyên Vĩnh Nghị vô tâm vô phế như vậy, thua mất một viên đá năng lượng nguyên cấp 10, Cô Liên kia chỉ sợ sẽ nổi giận. Nếu không phải Đoạn Sở tinh thần lực thực thể hóa, yến hội ngày hôm qua, còn không biết sẽ có kết quả gì, ngẫm lại Dung Thu đều cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Đoạn Sở cười lắc đầu, Cô Liên bị Úc Khai Phong cùng Úc Thịnh Trạch đồng thời nhìn chăm chăm, tự thân khó bảo toàn, cho dù thân thể của nàng không thành vấn đề, Úc Thịnh Trạch cũng sẽ không buông tha nàng.

Dung Thu không hiểu nháy mắt mấy cái, nghĩ đến giá trị vũ lực của Đoạn Sở còn cao hơn so với Nguyên Vĩnh Nghị, không khỏi nở nụ cười.

Bốn người đi vào nghiệp đoàn người khế ước, xuyên qua hành lang phía bên phải đại sảnh, lập tức lên lầu hai kiểm tra đo lường. Ba Đồn trưởng lão sớm biết được tin tức, cùng vài vị trưởng lão người khế ước khác đều đến đây.

“Cửu điện hạ! Đoạn Sở các hạ!”

“Ba Đồn trưởng lão. . . .”

Một trận tự giới thiệu qua đi, Đoạn Sở đã bị Ba Đồn về mặt kích động, đưa tới một căn phòng thập phần bí ẩn.

Úc Thịnh Trạch cùng Nguyên Vĩnh Nghị chờ ở bên ngoài.

“Thịnh Trạch, người nói, tinh thần lực tính chất đặc biệt của Tiểu Sở sẽ có dạng gì?” Nguyên Vĩnh Nghị hưng trí bừng bừng đoán.

Dung Thu thì lại khẩn trương tới mức trong lòng bàn tay đổ mồ hôi, rồi lại không biết chính mình đang khẩn trương cái gì: “Vĩnh Nghị, ta nhớ rõ người từng nói qua, tinh thần lực tính chất đặc biệt của tông sư Nguyên Cẩm Đường, chính là có thể kích thích tinh thần lực ngoại phóng của chiến sĩ. Thuốc tiến hóa lần đầu tiên xuất hiện, cũng là bởi vậy mới nghiên cứu chế tạo thành công?”

Nguyên Vĩnh Nghị gật gù đầu: “Đúng, hơn nữa tổ tiên cũng là người khế ước tinh thần lực thực thể hóa.”

Úc Thịnh Trạch sắc mặt lạnh lùng nhìn đại môn đóng chặt, có điểm lo lắng, kiểm tra đo lường có thể kiểm tra ra không gian tinh thần lực hay không.

Chỉ là vài giờ đồng hồ, cửa bỗng nhiên mở ra, Đoạn Sở về mặt đầy mồ hôi tiêu sái đi ra, ánh mắt lại có vẻ phá lệ sáng ngời.

“Tiểu Sở, người không sao chứ?” Úc Thịnh Trạch đi nhanh tiến lên, một tay ôm hân vào ngực.

Phía sau Dung Thu cùng Nguyên Vĩnh Nghị cũng cau mày, không rõ sao mà mới mấy giờ, Đoạn Sở lại mệt thành như vậy.

“Đoạn Sở các hạ chỉ là tinh thần lực tiêu hao quá lớn, rất nhanh sẽ không có việc gì.” Cùng đi ra là Ba Đồn cười híp mắt, bày ra kết giới tinh thần lực thập phần rõ ràng, hướng về phía Úc Thịnh Trạch giải thích: “Tinh thần lực tính chất đặc biệt của Đoạn Sở các hạ, là kích phát cùng chữa khỏi.”

Nguyên Vĩnh Nghị kinh ngạc tròn to mắt, Úc Thịnh Trạch cũng lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, ngăn trở Ba Đồn giải thích.

“Ba Đồn trưởng lão, chuyện này, làm ơn liệt vào tuyệt mật của nghiệp đoàn.”

“Đây là đương nhiên!” Ba Đồn miệng đầy đồng ý, sau đó cùng hai vị trưởng lão khác khai thông thông tin, lại đối với Đoạn Sở nói: “Đoạn Sở các hạ, từ ngày mai, học viện người khế ước sẽ phái đạo sư chuyên môn, dạy ngài chế thuốc, gieo trồng cùng thao tác chiến hạm, làm ơn nhất định phải trực tiếp liên hệ với Tề viện trưởng.”

Đoạn Sở mỉm cười cảm tạ, Nguyên Vĩnh Nghị cùng Dung Thu không hiểu ra sao, bất quá rõ ràng là chuyện tốt. Chờ bọn hắn lên phi hành khí, Đoạn Sở tựa vào lòng ngực Úc Thịnh Trạch, đối với hai ánh mắt song song chờ đợi, công bố đáp án: “Kích phát cùng chữa khỏi, đều là tinh thần lực!”

Nguyên Vĩnh Nghị cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, chữa khỏi tinh thần lực đối với chiến sĩ mà nói, chính là dẹt hoa trên găm, dù sao chiến sĩ tinh thần lực bị hao tổn là có thể dùng thuốc ngưng thần loại A, nhưng đối với người khế ước thời kỳ thức tỉnh bị hao tổn mà nói, chính là may mắn thật lớn. Mà kích phát, Nguyên Vĩnh Nghị còn nhớ rõ, hai Từ Tinh thú là như thế nào thức tỉnh tinh thần lực.

“Người, tính toán nghiên cứu người khế ước hậu thiên sao?”

Tháng Ba 13, 2016

104

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương 104

Nguyên Vĩnh Nghị nói không tởi, Đoạn Sở đích thật là đã lập kế hoạch tốt lắm. Hẳn lúc trước bởi vì Từ Tinh thú tiến hóa, đã nghĩ muốn chế tác thuốc thức tỉnh, chẳng qua hẳn đối với việc này một chữ cũng không biết. Dù sao Từ Tinh thú thủy chung là dị thú, cùng nhân loại vẫn là khác biệt. Nước trà có thể đánh bật đánh hạ làm cho Từ Tinh thú tiến hóa thức tỉnh, lại không hẳn có tác dụng đối với con người. Đoạn Sở cũng chỉ là có mục tiêu này, thậm chí tính toán chuẩn bị nghiên cứu trường kỳ.

Nhưng hiện tại, hắn đã biết nguyên nhân chính làm cho dị thú thức tỉnh, là bởi vì hỗn hợp tinh thần lực tính chất đặc biệt cùng nước trà của hắn. Đây cũng có nghĩa, hắn hoàn toàn có thể đem tinh lực đặt trên việc nghiên cứu thiên phú của bản thân, chỉ cần tìm được phương pháp đem khả năng kích phát dung nhập vào nước trà ở mức lớn nhất, đến lúc đó, thuốc thức tỉnh ban đầu liền hoàn toàn có thể chỉ cần trông chờ vào tinh thần lực của hắn mà nghiên cứu chế tạo thành công. Còn về sau này, hiệp hội chế thuốc tự nhiên sẽ tiến thêm một bước trong nghiên cứu, tựa như thuốc tiến hóa hiện tại.

Đoạn Sở đem kế hoạch nói một lần, lập tức thu hoạch được người thí nghiệm đầu tiên, Dung Thu mãnh liệt yêu cầu tham dự.

“Ta cũng có tinh thần lực cấp A, bởi vì muốn thành nhà bào chế thuốc, cho nên không thể dùng thuốc tiến hóa.” Dung Thu trầm giọng, trước khi Nguyên Vĩnh Nghị ngăn cản, một hơi nói ra tính toán trong lòng: “Ta biết người muốn nói, cho dù may mắn có thể thức tỉnh, tinh thần lực của chúng ta cũng không

nhất định có thể xứng đôi. Đối với người, ta hiện tại là người thường, ngay cả hy vọng xứng đôi cũng đều không có. Cho dù tương lai chúng ta không xứng đôi, ta cũng có thể giống Tề Hạo Ngôn thúc thúc tiến vào quân bộ đi lính, có thể trở thành một người khế ước chế thuốc. Nói sau, Tiểu Sở nghiên cứu chế tạo thuốc thức tỉnh quá mức trọng yếu, muốn tìm một người thường có thể tin được, cũng không dễ dàng, không phải sao?”

Dung Thu không có gì đáng trách, trở thành người khế ước nhà bào chế thuốc, mới có thể chân chính phát huy tác dụng ở Nguyên Cẩm Đường. Hắn hiện tại chế tác bánh kẹo chỉ có tác dụng đối với chiến sĩ dưới cấp 3, từ sớm đã không thể tiến bộ thêm. Hắn nghĩ muốn tiến thêm một bước, không thể làm cho Nguyên Vinh Nghị bởi vì bản khoản hấn, mà dừng lại tại cấp 5.

Nguyên Vinh Nghị trầm mặc, hắn vẫn luôn biết, Dung Thu không thể thức tỉnh trở thành người khế ước của hắn, vẫn luôn là khúc mắc của Dung Thu. Đã có hy vọng, hắn cũng không thể bắt Dung Thu buông tha.

Nguyên Vinh Nghị cuối cùng gạt đầu đồng ý, chiếm được cái ôm vô cùng thân thiết khó có được của Dung Thu.

Đoạn Sở cũng thật cao hứng, lúc trước cùng Dung Thu phối hợp chế tác bánh kẹo cũng rất thuận lợi, ở Đế Ma Tư tỉnh cầu, hắn có thể tin nhiệm người thường, cũng chỉ có một mình Dung Thu.

Bốn người ở bên ngoài liên hoan, ước định tốt lắm thời gian gặp mặt ngày hôm sau ở học viện người khế ước, Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở trở về Mạc Ngươi Lai. Về phần kết quả kiểm tra đo lường của nghiệp đoàn người khế ước, Úc Khải Phong cùng Lộ Dịch Toa khẳng định sẽ từ trong miệng Ba Đồn trưởng lão biết được. Đây là đặc quyền của hoàng thất, Úc Thịnh Trạch cũng cũng vô pháp ngăn trở.

Mới vừa tiến vào Mạc Ngươi Lai, hai Tử Tinh thú đang ở đình viện vui chơi, liền hướng về phía Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch chạy tới, có thể so sánh với Áo Lợi Ngươi cùng Phổ Lôi Tư còn phản ứng nhanh hơn.

Đoạn Sở cong môi, dùng tinh thần lực nâng hai Tử Tinh thú lên, nhìn thấy bọn nó ở giữa không trung đập lưng tung, tâm tình thật tốt.

“Hôm nay kiểm tra đo lường mệt chết đi, người trước về phòng nghỉ ngơi một chút?” Úc Thịnh Trạch thấp giọng đề nghị.

Đoạn Sở đích thật là có điểm mệt, nhưng tinh thần lại thập phần phấn khởi, thăm nghĩ chui vào phòng tư liệu, đối với việc trở về ngủ có điểm không vui. Hắn buông Tử Tinh thú, nhìn nhìn Úc Thịnh Trạch, bỗng nhiên cười khẽ hỏi: “Người cùng ngủ với ta?”

Úc Thịnh Trạch ngẩn ra, nghĩ đến ngày hôm qua buổi sáng hai người ở trên giường thân mật, ánh mắt lập tức trở nên sâu thẳm.

Đoạn Sở lập tức ý thức được không đúng, vừa định thu hồi, “Hào!” Úc Thịnh Trạch đã trả lời, hơn nữa lôi kéo Đoạn Sở bước tới bậc thang.

Đoạn Sở nhất thời tim đập thình thịch, đầy đầu đều là ý tưởng loạn thất bát tao, cảm thấy bọn họ tựa hồ phát triển có điểm nhanh, khẩn trương tới mức trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Bất quá, chờ hắn bị Úc Thịnh Trạch lôi kéo ngồi trên giường, môi bị hung hăng hôn trụ, Đoạn Sở bỗng nhiên cái gì cũng không suy nghĩ được, tứ chi tự động dây dưa đi lên. Vô cùng thân thiết giao triền một hồi lâu, Đoạn Sở thở hổn hển nằm trong lòng Úc Thịnh Trạch, cả người có loại cảm giác lâng lâng.

“Ngủ đi!” Úc Thịnh Trạch ghé vào bên tai Đoạn Sở nói nhỏ.

Đoạn Sở nghe lời nhắm mắt lại, có loại cảm giác lâng lâng như là say rượu, trong đầu hiện lên hình ảnh những ngày ở chung, Đoạn Sở lại cảm thấy được, hắn nên sớm không cần bản khoản thật nhiều như quá khứ, dù sao hai bên đều đã gặp qua người nhà, tựa hồ còn đều được chấp nhận? Đoạn Sở hơi hơi nghiêng người, không tự giác cong môi, cuộn mình ở trong lòng ngực Úc Thịnh Trạch, rất nhanh liền lâm vào ngủ say.

Úc Thịnh Trạch chú ý tới người trong lòng hô hấp dần dần vững vàng, thật cẩn thận điều chỉnh tư thế, cúi đầu, ngăn ngừa nhìn ngó quan Đoạn Sở càng ngày càng xinh xắn. Hắn từ nhỏ liền độc lập, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, sẽ có một người, làm cho hắn hận không thể lúc nào cũng thời thời khắc khắc dính cùng một chỗ.

Úc Thịnh Trạch cúi người xuống, hôn lên đôi môi sưng đỏ ấm áp của Đoạn Sở, ôn nhu thu lại ôm ấp, cũng nhắm lại hai mắt, trong lòng có chút chộn rộn, cảm thấy hắn cùng Đoạn Sở, tựa hồ còn có thể thân thiết hơn một chút, rồi lại không biết như thế nào mới được gọi là thân mật nhất. . . .

“Ông ông ông”, một cỗ tinh thần lực dao động mỏng manh truyền đến, Úc Thịnh Trạch mạnh mẽ mở mắt ra, là Áo Lợi Ngươi đưa tin, Tề Hạo Ngôn muốn đến nhà hỏi thăm.

“Có chuyện gì?” Đoạn Sở hàm hồ hỏi.

Úc Thịnh Trạch lúc này mới phát hiện, hắn làm Đoạn Sở thức dậy.

“Còn mệt không?” Úc Thịnh Trạch cau mày hỏi.

Đoạn Sở giương mắt nhìn gian phòng trước mắt, hắn đã ngủ gần hai giờ, cảm giác ngủ cũng đủ lâu. “Vẫn là đứng lên thôi, ngủ nhiều quá, buổi tối ngủ không được.”

Úc Thịnh Trạch ngồi dậy, thuận thế đem Đoạn Sở cũng kéo đứng lên: “Không cần lo lắng, người là do buổi sáng tinh thần lực tiêu hao quá lớn nên mới vậy, buổi tối ta cùng người lưu lại ở phòng chiến đấu một chút.”

Đoạn Sở ngẩn ngơ, nhìn cười gật đầu. Tiếp tục ngủ, cũng là chủ ý tốt. Nghĩ đến Cô Liên kia có khả năng tùy thời mà động, còn có nhị hoàng tử Úc Văn

Bản không có ý tốt, Đoạn Sở cũng cho rằng, đích xác không thể lười biếng. Bất quá thất hoàng tử Úc Hạo Bằng, tựa hồ cùng tướng tượng của hắn rất không giống nhau, mà đáp lễ bệ hạ Úc Khải Phong đưa, vậy mà lại là một chiến hạm mini có tính chất đặc biệt dành cho người khế ước, làm cho Đoạn Sở thấy rất quái dị.

“Tề Hạo Ngôn cùng Sở Hoa muốn đến hỏi thăm, ngươi có muốn đi gặp họ không?” Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở thất thần, nhin không được ôm trụ hắn. Trước khi hắn tìm được phương pháp càng thân thiết hơn, Úc Thịnh Trạch cảm thấy thuận theo bản năng, ít nhất sẽ làm chính mình càng thêm sung sướng.

Đoạn Sở nhớ tới trên yến hội Sở Hoa không không chế được mà nhắc nhở, gật gật đầu: “Gặp mặt đi.”

Tề Hạo Ngôn cùng Sở Hoa tới rất nhanh, Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch xuống lầu không bao lâu, hai người đã tới. Nhìn thấy Đoạn sở xuất hiện, Sở Hoa lập tức nhu hóa khuôn mặt lạnh lùng.

“Tề tiên sinh, cậu.” Đoạn Sở mỉm cười tiếp đón, tới phòng khách, chủ động phao một ly Bạch Hào Ngân Châm cho Sở Hoa. Hắn còn nhớ rõ, Sở Hoa bị Đoạn An Vũ làm bị thương tinh thần lực, nếu thiên phú tính chất đặc biệt của hắn là chữa khỏi, dung hợp tinh thần lực để phao nước trà, khẳng định cũng sẽ có lợi cho Sở Hoa.

Động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, dáng người tao nhã giữa làn khói trắng, chất lỏng màu vàng hơi đỏ cảnh đẹp ý vui, cùng hương khí trong veo dần dần tràn ngập, Sở Hoa lăng lăng nhìn chén trà, tựa hồ còn chưa lấy lại tinh thần.

“Cậu, thừa dịp còn nóng, uống một chút thử xem.” Đoạn Sở mỉm môi cười nhẹ, sau khi cùng người Trữ gia đoàn tụ, cha mẹ biết được khỏi thân thể này còn có một người cậu, rất cảm kích Sở Hoa.

Sở Hoa vội vàng hoàn hồn, tiếp nhận chén trà, theo bản năng nhìn về phía Đoạn Sở. Thấy hắn sau khi đưa chén trà cho mọi người, bưng chén trà lên trước người, chậm rãi thổi nhẹ nước trà, môi gần sát miệng chén trà chậm rãi uống, nhất cử nhất động có loại quy luật kỳ quái, thoát nhìn thập phần thư thái, không khỏi cũng uống theo.

Một cổ nước ấm thuần hậu ngọt lành cùng với hương khí khác biệt tiến vào khoang miệng, cả người tựa hồ đều bị hương khí vây quanh, Sở Hoa tinh thần chấn động, tựa hồ lo được lo mất lúc trước, cũng tiêu tán không ít.

“Tiểu Sở, đây là cái gì?” Sở Hoa không khỏi hỏi.

Đoạn Sở nở nụ cười: “Trà, Bạch Hào Ngân Châm.” Nói xong, hắn nhìn về phía Tề Hạo Ngôn, người khế ước đối với tinh thần lực dao động luôn miễn cảm, không biết vị người khế ước tiếng tăm lừng lẫy ở quân bộ này, có cảm giác được không.

Tề Hạo Ngôn nhắm mắt suy nghĩ một lát, mở mắt ra nhìn Đoạn Sở, thờ dãi hỏi: “Trái đất là tinh cầu thần kỳ, thế nhưng có thể sinh ra loại cây kỳ diệu như vậy. Tiểu Sở, bánh kẹo người chế tác, bên trong ẩn chứa công hiệu ngưng thần khai thông, so với chén trà này chỉ bằng hai phần mười.”

Đoạn Sở cười cong mặt mày, nhìn Sở Hoa toát ra vẻ kinh ngạc, gật gật đầu: “Chính xác, nước trà phao được, hiệu quả tốt hơn, nhưng mà, cũng phải thừa dịp còn nóng.”

Sở Hoa ngưng thần nhìn chén trà, bỗng nhiên nghiêng đầu hỏi: “Ta có một nhần không gian tính chất đặc biệt, thời gian bên trong, là đóng băng. Cho người nhé?”

Đoạn Sở kinh ngạc, lắc lắc đầu, thấy Sở Hoa khó có thể che dấu thương cảm, cười cười, lại nhắc ấm trà, phao chén thứ hai, đưa cho Sở Hoa cùng Tề Hạo Ngôn, đồng thời cũng rót cho Úc Thịnh Trạch một ly.

Tề Hạo Ngôn sững sốt, lập tức ý thức được cái gì, vội vàng uống vào, vừa sợ vừa ngạc nhiên hỏi: “Vậy mà có thể uống lại, nhưng vì sao, hiệu quả lúc này so với lúc trước còn tốt hơn?”

“Bạch Hào Ngân Châm phao nước trà, lấy lần thứ hai, lần thứ ba là tốt nhất, tổng cộng có thể phao năm sáu lần. Mà lá trà trên trái đất chia thành hơn trăm ngàn loại, mỗi loại có phương thức phao cùng các chú ý khác nhau, khoảng cách thời gian khác nhau, hiệu quả của nước trà cũng khác nhau, thập phần rườm rà phức tạp. Cho nên bánh kẹo bán ra dễ dàng, còn nước trà thì không được.” Đoạn Sở giải thích.

Sở Hoa gật gật đầu, mặc dù có điểm tiếc nuối, bất quá hắn cũng không nỡ ép Đoạn Sở nhận.

Tề Hạo Ngôn cầm tay hắn vỗ vỗ, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở, giải thích ý đồ bọn họ đến: “Kỳ thật chúng ta đến tìm Tiểu Sở, là bởi vì cái này.”

Nói xong, hắn lấy ra một cái gói trà cùng bao trà không lớn, đưa cho Đoạn Sở, giải thích nói: “Sở Hoa từ khi nhận được phần lễ vật này, vẫn luôn rất cao hứng, mỗi đêm đều dùng nó gói đầu đi ngủ. Trước kia, hắn luôn rất khó đi vào giấc ngủ, còn luôn bị đau đầu. Nhưng sau khi dùng cái này, luôn luôn ngủ ngon giấc. Ta vẫn nghĩ đến, đây là tác dụng tâm lý. Không nghĩ tới ngày hôm qua, Đoạn Hoa vậy mà có thể nhìn thấy tinh thần lực dao động, cái đó chỉ có người tinh thần lực siêu cấp S mới có thể nhìn thấy. Ta nghĩ tới Tiểu Sở cũng khỏi phục tinh thần lực, liền mang Sở hoa đi tới hiệp hội chiến sĩ làm kiểm tra đo lường, hắn quả nhiên khỏi phục tinh thần lực.”

Đoạn Sở bỗng nhiên ý thức được cái gì, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch nhắm lại mi, nghiêm túc nhìn về phía Tề Hạo Ngôn: “Ngươi cho rằng, đây là bởi vì gói trà mà Đoạn Sở tặng tạo nên?”

Tề Hạo Ngôn gật gật đầu: “Đúng, ta cầm gỏi trà đi làm kiểm tra đo lường, nó có công hiệu chữa khỏi tinh thần lực.”

Đoạn Sở nhìn về phía Sở Hoa, trong mắt cũng toát ra ý cười: “Chúc mừng, vậy cậu tính toán, dùng thuốc tiến hóa sao?”

Sở Hoa “Àn” một tiếng, tiếp nhận gỏi trà trong tay Tề Hạo Ngôn: “Ta vốn là không nghĩ tới, chẳng qua Hạo Ngôn nói, người có lẽ sẽ nguyện ý bán ra gỏi trà. Đương nhiên, ta cảm thấy đặt ở cửa hàng bán ra, không bằng cầm tới Thương Minh bán đấu giá, nhất định càng thêm thích hợp.”

Tháng Ba 13, 2016

105

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Chương 105

Ý kiến của Sở Hoa, Đoạn Sở gần như không hề do dự mà đồng ý.

Gỏi trà cùng bánh kẹo không giống nhau, bánh kẹo có thể dùng nước trà hoặc bột trà tinh luyện ra, nhưng chỉ có xông lá trà phơi nắng đã được phao mới có thể dùng để chế tác gỏi trà cùng bao trà. Nhưng hấn cho dù mỗi ngày phao trà uống, một cân lá trà cũng chỉ đủ cho hấn uống một tháng. Mà một cái gỏi trà tiêu hao của hấn ít nhất năm cân lá trà.

Đoạn Sở chế tác gỏi trà, bao trà vài lần, cũng là do lúc trước hấn vất vả cần cù tinh luyện nước trà cùng nghiên cứu chế tạo trà rượu. Nhưng sau khi giao bánh kẹo cho Dung Thu, chuyện tinh luyện nước trà cũng dừng lại, cho nên gỏi trà đối với Đoạn Sở mà nói, căn bản không thích hợp làm số lượng lớn. Làm một ít đi bán đấu giá, lại rất khả thi.

Sở Hoa nghe được Đoạn Sở tính toán số lượng lá trà cần dùng để làm một cái gỏi trà, trong lòng tính toán một chút, càng thêm cảm thấy loại gỏi trà này do Đoạn Sở chế tác chỉ có thể bán đấu giá.

“Vậy trong tay người có sẵn gỏi trà không?”

Đoạn Sở lắc lắc đầu: “Không, ta mới làm hai cái gỏi trà tặng người. Như vậy được rồi, ta hôm nay sẽ làm trà rượu, năm ngày nữa, ta đem gỏi trà đưa qua.”

Sở Hoa gật gật đầu, không có hỏi trà rượu là cái gì, rất nhanh liền cùng Tề Hạo Ngôn cáo từ rời đi.

Bất quá Úc Thịnh Trạch cảm thấy rất hứng thú, Đoạn Sở không khỏi bật cười, từ trà son không gian lấy ra một bình thủy tinh trong suốt to bằng bàn tay. Bên trong có chất lỏng trong suốt màu hồ phách, nhấp nhấp đầy ra, một cổ hương trà tinh khiết thơm nồng cùng mùi rượu bay ra, thập phần hấp dẫn người.

Úc Thịnh Trạch lấy lại đây, để vào chóp mũi khẽ ngửi, ngoài ý muốn thiếu mi: “Đây là rượu?”

Đoạn Sở gật gật đầu, hấn trước khi quay về trái đất, từng chế tác không ít trà rượu, nhưng lên men cần thời gian rất lâu, hơn nữa vẫn luôn có việc, hấn cũng không uống thử. Kết quả chờ về đến quê hương, mấy đường huynh đệ đều dùng thuốc tiến hóa, Đoạn Sở bởi vì bánh kẹo bảo tồn không đủ, trừ bỏ chế tác bánh kẹo cùng thành phẩm trà khác số lượng lớn, cũng đem trà rượu chưa kịp uống đưa luôn. Chính mình chỉ giữ một bình nhỏ, tính toán dùng cho đỡ thèm.

Úc Thịnh Trạch nổi lên hưng trí, lấy chén trà đổ ra một ít, để sát vào miệng uống hết, trà rượu đi vào bụng, hương khí nồng đậm hơn nước trà còn mang theo hơi nóng vương vấn.

“Rất không sai!” Úc Thịnh Trạch nhẹ giọng nói, sau đó đem trà rượu đưa tới, hỏi: “Người có kiểm tra đo lường hiệu quả chưa?”

Đoạn Sở sững sốt, lúc này mới ý thức được hấn thể nhưng đem trà rượu cùng bánh kẹo đánh đồng, không khỏi nóng nảy, vội vàng hỏi: “Còn chưa, bởi vì chế tác tương tự bánh kẹo, đều là chiết xuất từ nước trà, ta coi nó như bánh kẹo, đều lưu lại cho ca ca bọn họ.”

Úc Thịnh Trạch thân thủ đề lại Đoạn Sở, lắc lắc đầu: “Người tốt nhất nhắc nhở bọn họ, trà rượu có thể kích thích tinh thần lực, khi thăng cấp cùng tinh thần lực bạo động, tốt nhất không cần dùng.”

Đoạn Sở trong lòng căng thẳng, vội vàng thông suốt vòng thông tin.

“Tiểu Sở, làm sao vậy?” Hư ảnh Nhạc Tùng Trữ xuất hiện, vẻ mặt hưng phấn.

Đoạn Sở vội vàng đem chuyện trà rượu dận dò một chút, Nhạc Tùng Trữ nhin không được nở nụ cười: “Đừng lo lắng, từ khi ca người bọn họ trở thành chiến sĩ hậu thiên, ta căn bản không cho bọn họ uống rượu, miễn cho đùa giỡn áp chế không được. Cho dù là trà rượu nồng độ thấp, cũng là rượu, để cho bọn họ trở về, ta đều tịch thu.”

Đoạn Sở có điểm ngưng ngừng, hai mẹ con nói chuyện một hồi, Nhạc Tùng Trữ vừa cẩn thận hỏi, cùng Úc Thịnh Trạch chào hỏi, sau đó cắt đứt thông tin.

“Là ta sơ sót.” Đoạn Sở một phen mồ hôi lạnh, ảo não tựa vào ghế, bị Úc Thịnh Trạch ôm lấy, thuận thế tựa vào bờ vai của hắn, cảm thấy chính mình quá sơ suất.

Úc Thịnh Trạch thấy thế, nghĩ nghĩ nhắc nhở: “Ta nghĩ cái đó và tinh thần lực tính chất đặc biệt của người có quan hệ, rượu vốn là loại chất lỏng có tính kích thích, người chế tác trà rượu, tinh thần lực phản chấn là chuyện bình thường.”

Đoạn Sở mạnh ngẩng đầu, hưng phấn trong mắt gần như khó có thể che dấu. Hắn hôn hôn hai má Úc Thịnh Trạch, “Ta đi tới phòng thí nghiệm.” Hắn cười nói, khi người nam nhân còn chưa hoàn hồn, vội vàng lấy bình rượu chạy mất.

Úc Thịnh Trạch chậm rãi bước theo, đứng ở cửa nhìn Đoạn Sở nhanh chóng mở ra dụng cụ kiểm tra đo lường, tia tinh thần lực tỉ mỉ mà ôn hòa tìm hiểu mọi nơi, cả phòng thí nghiệm đều vận hành.

“Cửu điện hạ!” Phía sau vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập.

Úc Thịnh Trạch quay đầu lại, Áo Lợi Ngươi về mặt buộc chặt bước tới.

“Cửu điện hạ, Cô Liên vốn là hôm nay đi tới nghiệp đoàn người khế ước đăng ký, bỗng nhiên mất đi liên lạc. Đồng thời mất đi tin tức còn có vợ chồng Mông Gia Nghị cùng nhị hoàng tử điện hạ.”

Úc Thịnh Trạch thần sắc không thay đổi, gật gật đầu, lại nhìn Đoạn Sở còn đang bận rộn, trầm giọng phân phó: “Người đi theo ta.”

Áo Lợi Ngươi gật gật đầu, cẩn thận đóng cửa phòng thí nghiệm, đi theo Úc Thịnh Trạch tới đại sảnh, kể lại sự tình một lần nữa.

“Theo như nhị hoàng tử phi nói, nhị điện hạ vốn là hôm nay đi tới bãi nuôi dưỡng ở Lan Ba tinh hệ, giữa trưa nên có tin tức truyền lại, nhưng chậm chạp không có động tĩnh. Nhị hoàng tử phi chủ động liên hệ với thị vệ trưởng bên người nhị điện hạ, nhưng không thể liên lạc được. Thẳng đến buổi chiều, hạm đội tinh tế đi tuần truyền đến tin tức, ở phụ cận Lan Ba tinh hệ, phát hiện thi thể thị vệ hoàng gia.”

Úc Thịnh Trạch nheo lại mắt: “Làm sao biết bọn họ cùng nhau mất tích?”

Áo Lợi Ngươi dừng một chút, cúi đầu: “Là nhị hoàng tử phi nói, nàng cùng nhị điện hạ bởi vì Cô Liên mà cãi nhau. Nghe nói nhị điện hạ muốn mang Cô Liên tới bãi nuôi dưỡng, chuẩn bị tìm kiếm tinh thạch thú có thể chế tác đá năng lượng nguyên. Mà Mông Gia Nghị cùng Đoạn Nhã Thanh nghe nói là đi cùng Cô Liên.”

Úc Thịnh Trạch biết, Cô Liên là Mông Kiến Đồng mang đến Đế Ma Tư, hiện tại điều tra ở Ai Tư Bì Nỗ tinh cầu còn chưa trở về, Cô Liên lại mất tung tích. Nhưng nhị ca Úc Văn Bản lại dính dáng đến Cô Liên, làm cho Úc Thịnh Trạch có điểm kinh ngạc.

“Quân bộ hiện tại, có manh mối không?”

Áo Lợi Ngươi phủ định: “Không có, hiện tại cũng không thu được tin tức gì. Bất quá đại điện hạ đã mang theo đội thân vệ hoàng gia, tiến đến Lan Ba tinh hệ.”

“Vậy người trước cứ chú ý, có động tĩnh gì lập tức cho ta biết.” Úc Thịnh Trạch phân phó xong, vẫy lui Áo Lợi Ngươi, ngồi ở trong đại sảnh trầm tư.

Đoạn Sở cầm trà rượu kiểm tra đo lường xong đi ra, liền thấy được Úc Thịnh Trạch một mình một người, chung quanh hơi thở âm đạm, tựa hồ có tâm sự gì, không khỏi ngần ngại.

Úc Thịnh Trạch vừa nhắc đầu, liền nhìn thấy Đoạn Sở đối với chính mình ngẩn người, đứng lên hỏi: “Đã có kết quả?”

Đoạn Sở có điểm do dự “Ân” một tiếng, cũng không nói thêm phát hiện mới của chính mình, lo lắng nhìn Úc Thịnh Trạch: “Người không sao chứ?”

Úc Thịnh Trạch lắc đầu, tiến lên giữ chặt Đoạn Sở, đồng thời, thông báo cho người máy gia vụ chuẩn bị bữa tối.

“Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta vừa ăn vừa nói.” Úc Thịnh Trạch nói xong, lôi kéo Đoạn Sở tới nhà ăn: “Cô Liên cùng nhị ca ta đều mất tích, bây giờ còn không có một chút tin tức.”

Đoạn Sở cảm thấy cả kinh, hắn đối với nhị hoàng tử Úc Văn Bản ấn tượng cũng không tốt. Nhưng giữa các hoàng tử cho dù lục đục với nhau, rốt cuộc cũng vẫn là ca ca của Úc Thịnh Trạch, hắn cũng không hy vọng Úc Văn Bản xảy ra chuyện, nhưng lại liên quan tới Cô Liên thân phận có vấn đề kia. Bất quá, rốt cuộc là chuyện gì, Úc Văn Bản bị Cô Liên bắt cóc, hay là hai người cùng nhau hợp mưu có tính toán khác?

Đoạn Sở đầy đầu đều là âm mưu quỷ kế, rất nhanh đã nghĩ ra vài loại khả năng.

Úc Thịnh Trạch không nghe thấy Đoạn Sở nói chuyện, nghiêng đầu liền thấy được bộ dáng trầm tư của hắn.

“Sự tình đã thành như vậy, lo lắng cũng không được gì. Nếu bọn họ có mưu đồ, luôn sẽ có lúc trời lên mặt nước. Mà nhị ca ta là hoàng tử, đối phương vô luận là hải tặc vũ trụ hay tình hệ đối địch, cũng sẽ có lo ngại.”

Đoạn Sở tưởng tượng, thế hệ của Úc Thịnh Trạch hoàng tử không ít, Úc Văn Bản thiên phú luận chiến không bằng Úc Thịnh Trạch, khí độ ung dung không bằng Úc Hồng Trì, động đến hắn cũng sẽ không làm Đế Ma Tư thương cân động cốt, ngược lại sẽ chọc giận chiến sĩ cấp 9 Úc Khải Phong, thậm chí bởi vậy mà dẫn tới chiến tranh tình tế, chủ mưu hắn là sẽ không ngu xuẩn như vậy. Nếu là Úc Văn Bản tự mình chủ đạo, vậy hắn càng không có nguy hiểm.

“Vậy ngươi có cần quay về hoàng cung một chuyến không?” Đoạn Sở hỏi.

Úc Thịnh Trạch trầm ngâm một lát, cũng hiểu được chờ đợi quá mức bị động, hơn nữa đại ca Úc Hồng Trì đã đi tới Lan Ba tình hệ, trở về hoàng cung có thể biết tin tức trước tiên, nhưng hắn lại lo lắng cho Đoạn Sở. Sau khi thiên phú tinh thần lực của Đoạn Sở bị bại lộ, nghĩ cũng biết Đoạn Sở sẽ bị mấy huynh đệ có dã tâm coi là uy hiếp lớn nhất. Thời khắc hỗn loạn này, dễ dàng bị người lợi dụng sợ hãi nhất.

Đoạn Sở nghe được bản khoản của Úc Thịnh Trạch, không khỏi bật cười: “Kìa có cái gì, ta đi theo ngươi. Sáng mai ta trở lại học viện người khế ước đi học, kỳ thật để truyền ra thiên phú tinh thần lực của ta, ngươi không cần lo lắng như vậy.”

Hắn hiện tại cũng không phải là quả hồng nhuyển, có tin đồn giết chết dị thú cấp 7 ở bên ngoài, muốn đối phó với hắn, hắn là nên suy nghĩ một chút.

Úc Thịnh Trạch cảm thấy buồn lòng, trong mắt toát ra mỉm cười, nhếch môi: “Vậy thực nghiệm của ngươi, hôm nay không cần làm?”

Đoạn Sở “A” một tiếng, vội vàng nói cho Úc Thịnh Trạch thành quả kiểm nghiệm vừa rồi: “Ta đem bánh kẹo cùng trà rượu đều lấy ra kiểm tra đo lường, hiệu quả kích phát tinh thần lực trong trà rượu phi thường rõ ràng, trong bánh kẹo, kỳ thật cũng có tác dụng kích phát mỏng manh, nhưng tác dụng ngưng thần khai thông mới là chính, ngược lại có tác dụng trấn an đối với tinh thần lực bạo động. Hơn nữa không biết có phải ảo giác hay không, ta cảm thấy nước trà phao được hiện tại, tựa hồ so với trước khi đi tới trái đất thì hiệu quả tốt hơn rất nhiều.”

Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên nghe ra lời chưa nói hết của Đoạn Sở, gật gật đầu: “Là không gian của ngươi tiến hóa tạo thành. Vậy hiện tại xem ra, tinh luyện chế tác trà rượu, có lẽ thích hợp nhất là để kích phát tinh thần lực.”

Đoạn Sở cong lên mặt mày, hắn cũng cho là như vậy. Hơn nữa Từ Tinh thú sau khi uống nước trà, gần nửa năm mới hoàn thành lần đầu tiên tiến hóa cùng thức tỉnh, rất có thể là bởi vì nước trà quá mức ôn hòa, nếu dùng trà rượu, nói không chừng hiệu quả sẽ nhanh hơn.

“Đáng tiếc không có con Từ Tinh thú thứ ba, bằng không hiện tại có thể so sánh.” Đoạn Sở có điểm tiếc nuối.

Vừa vặn người máy gia vụ cũng bung bữa tối tới, Úc Thịnh Trạch đưa cho Đoạn Sở ly nước trái cây, sau đó cười trả lời: “Có, vừa lúc Từ Tinh thú bên người Thanh Hàn tiến vào thời kỳ già cả, đêm nay ngươi mang theo trà rượu, chúng ta cùng đi cho nó uống.”

Đoạn Sở tinh thần đại chấn, liên tục gật đầu. Ăn cơm xong, hắn liền thúc giục Úc Thịnh Trạch đi tới hoàng cung. Dọc theo đường đi dựa vào bên người Úc Thịnh Trạch, toàn bộ tinh thần lực đều ở trong không gian trà sơn. Một đám trà rượu sau khi chế thành, thành phẩm trà của hắn cũng tiêu hao gần như không còn.

Úc Thịnh Trạch cúi đầu, nhìn thấy Đoạn Sở vẫn nhắm mắt dưỡng thần, nghĩ đến hắn lúc trước nói muốn đi gom lá trà, tay hơi hơi giật giật, ghé sau lưng bỗng nhiên tạo thành góc bẹt, hai người ôm nhau nằm xuống. Nửa giờ sau, phi hành khí đứng ở trên không hoàng cung.

Tháng Ba 13, 2016

106

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Chương 106

Hạ phi hành khí, Úc Thịnh Trạch liền nhận được tin tức, mang theo Đoạn Sở cùng đi tới Đế Tinh điện ở chính điện hoàng cung. Vào trong đại điện, trừ bỏ Úc Khải Phong sống vai ngồi cùng Lộ Dịch Toa, dưới bậc thang còn ngồi không ít nam nữ địa vị cao quý đang tức giận, giữa đại điện có một nữ tử mỹ mạo mới nói xong cái gì, đôi mắt sưng đỏ không chịu nổi, vừa thấy liền biết là mới khóc.

Nhìn thấy Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở tiến vào, Úc Khải Phong tùy ý chỉ tay vào vị trí gần Lộ Dịch Toa nhất: “Đến đây ngồi đi.”

Về mặt Lộ Dịch Toa đang không kiên nhẫn, nhìn thấy hai người ánh mắt lộ ra ý cười thần nhiên, gật gật đầu: “Thịnh Trạch, Tiểu Sở, lại đây ngồi.”

Đoạn Sở phát hiện, vài vị hoàng tử lúc trước ở trên yến hội đã gặp qua, ít nhiều đều lộ ra thần sắc mất tự nhiên, trong đó có đại hoàng tử phi Đỗ Ngao Tinh từng gặp lúc ở tiệc cưới của Sở Hoa.

Bất quá Úc Thịnh Trạch hiển nhiên không thèm để ý đến tâm tình của nhóm huynh đệ, hoàng thất Đế Ma Tư cũng đồng dạng dùng võ lực vi tôn. Càng đừng nói hấn là con của vương hậu người kẻ ước sinh ra, trừ bỏ đại hoàng tử Úc Hồng Trì, thì hấn có thân phận cao nhất.

Hai người mới vừa ngồi xuống, nữ tử ở giữa đại điện liền hướng về phía Úc Thịnh Trạch đau thương thỉnh cầu: “Cửu điện hạ, nhị ca ngươi hiện tại rất nguy hiểm, xin ngươi đi cứu hấn đi. Lúc trước Mạch Duy bị bắt cóc, cũng là may mắn có ngươi ra mặt.”

Đoạn Sở nhăn lại mi, Úc Thịnh Trạch lại là thần sắc không thay đổi trầm giọng: “Nhị hoàng tẩu, đã xác định nhị ca bị ai bắt giữ chưa?”

Nhị hoàng tử phi Bồ Phán Liễu dừng một chút, lại nước mắt như mưa, lắc lắc đầu: “Còn không có, nhưng đại điện hạ đến Lan Ba tỉnh hệ lâu như vậy, một chút tin tức cũng không có. Càng lâu, đối với Văn Bản mà nói, càng thêm nguy hiểm. Ngươi là người có sức chiến đấu mạnh nhất trong các hoàng tử, đệ tam quân dưới tay ngươi cũng chiến đấu dũng mãnh, lại đã quen thuộc chiến đấu ngoài không gian. . . .”

Lộ Dịch Toa thiêu mi, không đợi Úc Thịnh Trạch trả lời, liền lạnh lùng đánh gãy Bồ Phán Liễu: “Đệ tam quân từ trước tới nay chỉ nghe mệnh lệnh của tổng chỉ huy quân bộ, chiến đấu chính là vì an nguy của cả đế quốc cùng Cáp Ngồi tỉnh hệ, ngươi khiến Thịnh Trạch dẫn quân tới Ba Lan tỉnh hệ, nói như là tất cả đệ tam quân đều là tư quân của Thịnh Trạch, là muốn vượt mặt cả bộ hạ cùng tổng chỉ huy quân bộ sao?”

“Không, ta tuyệt đối không có nghĩ như vậy!” Bồ Phán Liễu như thế nào cũng không nghĩ tới, vương hậu Lộ Dịch Toa lại không nể mặt như thế, sợ tới mức “Bùm” một tiếng quỳ rạp xuống đất, bối rối biện bạch: “Ta chỉ là lo lắng cho Văn Bản, cửu điện hạ. . . .”

“Hừ, lo lắng cái gì?” Lộ Dịch Toa đã sớm bị Bồ Phán Liễu làm bức bối không thôi, lúc này thấy nàng dính lấy đứa con không tha, không chút khách khí răn dạy: “An nguy của hoàng tử từ trước đến nay do hoàng thất phụ trách, đại điện hạ đã mang theo đội thân vệ hoàng gia đi Ba Lan tỉnh hệ, trong đó không thiếu chiến sĩ bẩm sinh cấp 7. Ngươi hiện tại, là cho rằng đại điện hạ không thể tìm được nhị hoàng tử?”

Nếu ngươi thật sự lo lắng, so với việc ngươi thông qua quân bộ để mệnh lệnh tới đệ tam quân, không bằng đi tìm tổ phụ Bồ Quang Khai của ngươi, lấy thực lực chiến sĩ cấp 9 của hấn, cho dù một mình đối mặt với một đội hải tặc vũ trụ đã được huấn luyện cũng không là vấn đề.” Nàng dừng một chút, lại lạnh lùng liếc Úc Khải Phong vẫn đứng ngoài cuộc, nói: “Đương nhiên, bộ hạ tuy rằng thân phận quý trọng, nhưng vẫn là một phụ thân, nếu tự thân xuất mã cứu con trai yêu quý, tựa hồ cũng không sai!”

Bồ Phán Liễu cả kinh mặt vàng như đất, thân thể run rẩy cúi đầu, cũng không dám tiếp tục nói chuyện. Úc Văn Bản chỉ là hoàng tử, làm sao có thể để cho chiến sĩ cấp 9 liên quan tới an nguy của tỉnh cầu ra mặt, càng đừng nói tới một đế vương tôn quý, một khi lan truyền ra ngoài, chỉ sợ Bồ gia cũng sẽ bị liên lụy.

Úc Khải Phong không hiểu sao nằm cũng trúng đạn, trong mắt lộ ra một tia bất đắc dĩ, tay cầm đôi tay hơi lạnh của Lộ Dịch Toa, ngăn chặn của nàng động đậy, nhìn những đứa con tâm tư khác nhau trong đại điện, trầm giọng phản phó: “Tốt lắm, sau khi Hồng Trì truyền đến tin tức, ta sẽ phái người thông tri cho các ngươi, đều đi xuống đi, Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở lưu lại.”

“Vâng, phụ vương, mẫu hậu!” Nhóm hậu duệ quý tộc hoàng gia đều lên tiếng trả lời, Đỗ Ngao Tinh nâng Bồ Phán Liễu cùng nhau rời đi.

Thất hoàng tử Úc Hạo Bằng đi được một nửa, lại chần chờ quay đầu nhìn về phía Lộ Dịch Toa tâm tình rõ ràng không tốt, lo lắng nói: “Phụ vương, mẫu hậu ngày gần đây thân thể không khỏe, vẫn là để nàng nghỉ ngơi sớm một chút!”

Úc Khải Phong ngăn ra, vội cao thấp đánh giá thê tử: “Nàng không thoải mái, sao không nói sớm?”

Úc Thịnh Trạch lại vội vàng đứng dậy: “Mẫu thân, người làm sao không thoải mái?”

Đoạn Sở vốn đang lo lắng Úc Khải Phong sẽ cùng Lộ Dịch Toa tức giận, hiện tại thấy thế, lực chú ý cũng chuyển dời đến trên người Lộ Dịch Toa. Sắc mặt đích xác trắng hơn lúc trước, trên khuôn mặt có lưu lại chút bức bối, không khỏi lo lắng đứng lên.

Lộ Dịch Toa trừng mắt nhìn Úc Hạo Bằng, mở miệng chính là đuổi người: “Được rồi được rồi, các ngươi đều nhanh đi trở về. Ta không có không thoải mái, chỉ là bị làm cho đau đầu!”

Úc Khải Phong lại cau mày, vợ chồng nhiều năm như vậy, hấn đương nhiên biết Lộ Dịch Toa tính tình không tốt, nhưng ở trước mặt hấn thùy chung vẫn luôn vẫn duy trì đáng vẻ tao nhã cao quý, chưa từng có không kiên nhẫn như vậy.

“Để cho bác sĩ Hàng Nhân lại đây nhìn xem.” Úc Khải Phong đứng lên, đồng thời, phản phó tổng quản cung điện bên người, sau đó thân thể nghiêng về phía trước, một tay ôm lấy Lộ Dịch Toa từ chỗ ngồi.

“Ngươi, ngươi làm cái gì!” Lộ Dịch Toa kêu sợ hãi một tiếng, chống lại khuôn mặt Úc Khải Phong bỗng nhiên lạnh xuống, mân môi, lại dúi đầu vào khuỷu tay trượng phu, đơn giản núp vào.

Đoạn Sở nháy mắt mấy cái, bị Úc Thịnh Trạch lôi kéo đi theo phía sau Úc Khải Phong, cảm thấy một màn trước mắt nhìn vô cùng quen mắt. Chờ đến khi Úc Khải Phong cường thế đem Lộ Dịch Toa áp chế ở trên giường, lấy chăn bao nàng lại, bỗng nhiên khóe miệng run rẩy, nhìn Úc Thịnh Trạch, trầm mặc thu hồi tầm mắt.

Bác sĩ Hàng Nhân tới rất nhanh, Lộ Dịch Toa ở trước mặt đứa con mặt mặt như vậy, đã sớm an tĩnh lại, lúc này ngoan ngoãn phối hợp kiểm tra. Một lúc

sau, Hàng Nhân bỗng nhiên lộ ra sắc mặt vui mừng, vội vàng hướng về phía Úc Khải Phong cùng Lộ Dịch Toa chúc mừng.

“Chúc mừng bệ hạ, vương hậu đây là mang thai, đã được hai tháng!”

Úc Khải Phong cả người đều ngây ngẩn, Lộ Dịch Toa cũng ngây ngốc nhìn Hàng Nhân, nàng rõ ràng là tâm tình không tốt, sao lại là mang thai.

Đoạn Sở cũng kinh ngạc, bất quá ở trên trái đất nữ tử bốn năm mươi tuổi mang thai cũng có, huống chi người Cáp Ngồi tình hệ sống lâu, thể chất của người thức tỉnh mạnh hơn nhiều so với người bình thường. Lộ Dịch Toa mang thai cũng không kỳ quái. Hắn nhìn Úc Thịnh Trạch, khó có được thấy hắn thất thố trùng mắt nhìn bụng Lộ Dịch Toa, cảm thấy buồn cười.

Hàng Nhân thấy hai vị hoàng tử đều tròn tròn mắt, hai người sắp làm cha mẹ đến nay cũng không hoàn hồn, không khỏi ho nhẹ một tiếng: “Vương hậu ngày gần đây cảm xúc dao động quá lớn, đối với thai nhi không tốt. Nên tận khả năng điều chỉnh tốt tâm tình, tránh cho tình tự quá lớn ảnh hưởng đến thân thể cùng thai nhi.”

Úc Khải Phong rốt cục lấy lại tinh thần, sắc mặt khó nén mừng như điên, ngồi ở bên giường cầm tay Lộ Dịch Toa, nhìn về phía Hàng Nhân nói: “Từ hôm nay, ngươi sẽ ở tam điện thiên điện, chuyên môn phụ trách về thân thể vương hậu. Tốt lắm, ngươi trước đi xuống đi.”

“Vâng!” Hàng Nhân khom người rời đi.

Úc Khải Phong lại nhìn về phía Úc Thịnh Trạch cùng Úc Hạo Bằng, vừa định nói chuyện.

“Tốt lắm, ta mệt mỏi, nhóm các người đều đi ra ngoài đi!” Lộ Dịch Toa bỗng nhiên thẳng đứng dậy, Úc Khải Phong sợ tới mức vội vàng ngăn đón.

“Nàng cẩn thận một chút!” Úc Khải Phong đơn giản ngồi ở trên giường, ôm chặt lấy Lộ Dịch Toa: “Tốt lắm, trong khoảng thời gian này tất cả thí nghiệm đều ngừng lại, về chuyện của Văn Bản đã có Hồng Trì xử lý, Thịnh Trạch sẽ ở lại Đế Ma Tur.”

Úc Khải Phong cũng có chút giận chó đánh mèo Bồ Phán Liễu, cảm thấy Lộ Dịch Toa tức giận thành như vậy, đều là do ý nghĩ kỳ lạ của Bồ Phán Liễu. Huống chi con thứ đến bây giờ, chuyện gì cũng không biết, lại dính dáng đến Cô Liên, hắn đồng ý cho đứa con cả Úc Hồng Trì đuổi theo, cũng hoàn toàn là Úc Hồng Trì nhắc tới Mông Gia Nghị có thể mang theo địch ý đối với con út, căn bản không có khả năng để đứa con út là mục tiêu của Cô Liên đi tới nơi đó.

Lộ Dịch Toa cũng giận dữ, “Chê cười, đứa con yêu quý của ngươi gặp chuyện không may, vốn cùng Thịnh Trạch không quan hệ! Ngươi đã đem Hồng Trì phái đi, thì tuyệt đối không được phái Thịnh Trạch đi!”

Lộ Dịch Toa lúc này, hoàn toàn không thêm đề ý chính mình đang bao che khuyết điểm.

Úc Khải Phong sững sốt, không nghĩ tới Lộ Dịch Toa thế nhưng lại cho rằng hắn không công bằng với con út, bất quá hắn vẫn luôn không hiểu tâm tư của Lộ Dịch Toa, lo lắng thân thể của Lộ Dịch Toa, vẫn là tiếp tục cường điệu: “Đương nhiên, cho dù Hồng Trì đã trở lại, ta cũng sẽ không để Thịnh Trạch đi thay.”

Hắn nghĩ nghĩ, cảm thấy lần này là cơ hội tốt để hiểu thêm về tâm tư Lộ Dịch Toa, phát tay để cho bọn Úc Thịnh Trạch rời đi: “Thời gian cũng không còn sớm, mau hậu các người cần nghỉ ngơi, các người đi về trước đi!”

Úc Thịnh Trạch thiêu mi, hắn phát hiện quan hệ của cha mẹ hắn, tựa hồ không giống với tưởng tượng của hắn. Mẫu thân nếu thật sự không cần phụ thân, tuyệt đối sẽ không thất thố như thế.

Úc Hạo Bằng lại không có nhiều ý tưởng như vậy, gật gật đầu, dẫn đầu đi ra tam điện.

Đoạn Sở trong lòng biết vợ chồng tôn quý nhất Đế Ma Tur này, hẳn là có rất nhiều chỗ còn cần câu thông. Thấy Úc Thịnh Trạch tựa hồ không nghĩ rời đi, Đoạn Sở nhỏ giọng đề nghị: “Thịnh Trạch, chúng ta đi tìm Thanh Hàn, để cho A Toa hảo hảo nghỉ ngơi đi?”

Úc Thịnh Trạch nhìn Lộ Dịch Toa, thấy nàng cuộn mình, vẻ mặt muốn nói lại thôi, không khỏi gật gật đầu: “Mẫu thân, nghỉ ngơi tốt, ta sáng mai lại tới đây.”

Nói xong, hắn mang theo Đoạn Sở rời đi, hơn nữa đóng cửa phòng. Úc Thịnh Trạch nhắc chân muốn rời đi, lại cảm thấy vừa động, lôi kéo Đoạn Sở dừng lại một hồi. Bên trong, ầm ầm truyền đến tiếng nói khàn khàn của Lộ Dịch Toa: “. . . . Vốn chính là, hoàng thất ai không biết ngươi yêu nhất chính là mẫu phi của nhị hoàng tử, nàng là vương hậu duy nhất không phải là người khế ước, hay là từ trắc phi chuyển chính thành vương hậu. . . . , ta mới không có, ngươi có con riêng cũng không phải ta nói. . . .”

“. . . Nếu ta có con riêng, đã sớm mang về hoàng cung, ngươi cảm thấy ta sẽ chịu sự kiểm chế của hoàng thất. . . Không phải, lần đó ký khế ước, là nàng tính kế ta tính thần lực bạo động, căn bản không phải ta tuyển, ngươi mới là. . . .”

Bên trong không ngừng truyền đến tiếng Lộ Dịch Toa chất vấn cùng Úc Khải Phong biện giải, theo thanh âm hai người càng ngày càng thấp, Đoạn Sở nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, thấy ánh mắt hắn chợt lóe, tựa hồ lộ ra mỉm cười, cũng nhìn không được cong môi.

Lộ Dịch Toa lần này mang thai, kỳ thật cũng là chuyện tốt.

Tháng Ba 20, 2016

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chương 107

Kiến trúc của thánh điện phi thường kỳ lạ, sáng sớm tia nắng mặt trời đầu tiên xuất hiện, chiếu vào đỉnh thánh điện xây bằng tinh thạch thú, cả tòa thánh điện sẽ từ trong ra ngoài chậm rãi phát ra một màu vàng nhạt êm dịu, không chói mắt, làm người còn trong giấc ngủ không tự chủ được thúc đẩy tinh thần lực, cuối cùng tự nhiên thức tỉnh.

Đoạn Sở mở mắt ra, nhìn khoảng không phía trên mà ngẩn người, thân thể khẽ rung động nhưng vẫn nằm yên. Kỳ thật cũng không phải hắn không muốn rời giường, chẳng qua, đầu của hắn hiện tại gối lên khuỷu tay Úc Thịnh Trạch, thân thể ở trong lòng Úc Thịnh Trạch, tay trái của Úc Thịnh Trạch duỗi dài ngang qua thân trên của hắn, cuối cùng nhẹ nhàng khoát lên lưng hắn. Cho nên, chỉ cần hắn nhẹ nhàng khẽ động, Úc Thịnh Trạch còn đang ngủ say sẽ thanh tỉnh. Nghĩ đến ngày hôm qua hai người bận rộn đến nửa đêm mới ngủ, Đoạn Sở liền cảm thấy tư thế này lại duy trì một lúc nữa cũng không hề gì.

“Tỉnh?” Bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng nói trầm thấp khàn khàn của Úc Thịnh Trạch, hơi thở ấm áp phun ở hai má, lập tức bừng tỉnh thần trí Đoạn Sở, hắn quay đầu, vừa lúc kề sát vào hôn Úc Thịnh Trạch.

“Thịnh Trạch. . . .” Trên người được bao trùm bởi thân thể nặng nề của nam nhân, Đoạn Sở hàm hồ hô một tiếng, nâng lên cánh tay ôm lấy hắn, thân thể theo bản năng vận vẹo, đầu gối cong về phía trước vừa vận đỉnh vào một vật thể mềm mại, hắn cảm thấy kỳ quái, còn theo bản năng cọ cọ.

Hô hấp của Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên trở nên dồn dập, Đoạn Sở lúc này mới ý thức được hắn làm chuyện tốt gì, mặt đỏ bừng lên.

“Ta không thoải mái.” Môi Úc Thịnh Trạch dán bên tai Đoạn Sở nhẹ giọng nói.

Đoạn Sở chỉ cảm thấy cả người đều nóng lên, nhìn thấy đôi mắt sáng kinh người của Úc Thịnh Trạch, đại não cũng trở nên trì độn.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở ngờ ngác sững sờ, cúi đầu, thật mạnh hôn trụ hắn, thân thể không theo quy tắc mà đè ép cọ xát, một hồi lâu, Đoạn Sở rốt cục lấy lại tinh thần, thở hổn hển đẩy Úc Thịnh Trạch ra, vội vàng trốn vào phòng rửa mặt.

Chờ hắn thật vất vả khôi phục bình tĩnh tiêu sái đi ra, Úc Thịnh Trạch thể nhưng cời trần ngồi ở bên giường, ánh mắt cực nóng nhìn hắn, rung động vừa được áp chế lại nảy lên trong lòng.

“Thịnh Trạch, chúng ta còn phải đi xem A Toa.” Đoạn Sở không được tự nhiên nói. . .

Hắn tuy thích nam nhân, nhưng mới yêu một lần cũng chỉ là thuần khiết, bởi vì thân thể hắn căn bản không thích hợp vận động quá mức kịch liệt. Hiện tại đã không có bản khoán, cùng Úc Thịnh Trạch khi thân mật tình cảm bùng cháy cũng không tránh được, nhưng bất hắn hiện tại tự động dâng mình lên, Đoạn Sở vẫn là thực do dự.

Cho dù chỉ có lý luận suông, Đoạn Sở cũng đủ biết, lần đầu tiên của hai xử nam, tuyệt đối sẽ không có kinh nghiệm gì.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở rõ ràng e dè, trong lòng có điểm tiếc nuối, vừa rồi hắn vội vàng lên mạng lưới tình vực, đại khái biết được bầu bạn, tựa hồ có thể thân thiết hơn. Bất quá nghe nói loại sự tình này hắn là nước chảy thành sông mới được, Úc Thịnh Trạch quyết định về sau mỗi ngày đều ngủ chung giường. Hắn đối với cách nói loại thân mật tuy hai mà một này, có loại cảm giác thật tốt đẹp.

“Àn, ta lập tức xong.” Úc Thịnh Trạch đứng dậy, khi đi đến bên người Đoạn Sở, nghiêng người hôn hôn sượt mặt hắn, lập tức đi vào phòng rửa mặt.

Đoạn Sở cảm thấy nhẹ nhàng thở ra, nhu trán, rồi lại đối với sự thân nhiên của Úc Thịnh Trạch mà bật cười.

Thời điểm hai người đi tới Đế Tinh điện, Lộ Dịch Toa đang về mặt khó xử dùng bữa sáng, Úc Khải Phong thì bồi ở một bên, ngẫu nhiên còn ôn nhu khuyên bảo, tuy rằng động tác cứng nhắc, có điểm không được tự nhiên, nhưng cũng nhìn ra được, quan hệ vợ chồng so với lúc trước, đã dịu đi rất nhiều.

“Tốt lắm, Thịnh Trạch cùng Tiểu Sở cùng ta, người đi nhanh đi.” Lộ Dịch Toa nhìn thấy Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở, liền há mồm đuổi người.

Úc Khải Phong gương mặt nhìn nhìn đứa con, lại thân nhiên thu hồi tầm mắt: “Không vội.”

Lộ Dịch Toa đối với hành động của hắn thu hết vào đáy mắt, nhất thời bất mãn, buông đồ ăn trong tay, không kiên nhẫn nói: “Sao có thể không vội, bình thường người không phải không có việc gì, cũng vẫn đợi ở phòng nghị sự sao?”

Úc Khải Phong dừng một chút, nghĩ nghĩ đứng dậy: “Vây được rồi, Thịnh Trạch trước cùng nàng, để hắn đưa Đoạn Sở đi học viện, ta lại qua.”

Lộ Dịch Toa bữu môi, vừa định nói không cần hấn, ngẩng đầu lên, lại đón nhận cái hôn của trượng phu.

Khuôn mặt ủ dột của Úc Khải Phong lập tức sáng lại, ánh mắt ám trầm nhìn chăm chú vào thê tử, nhếch môi dặn dò: “Ta rất nhanh sẽ trở lại, nàng com nước xong, để cho Thịnh Trạch cùng Tiểu Sở bồi người một chút.”

Lộ Dịch Toa sắc mặt đỏ bừng, chung quy không có phản bác.

Đoạn Sở mỉm môi cười nhẹ, nhìn theo Úc Khải Phong rời đi, ngồi ở bên người Lộ Dịch Toa, nhìn thấy ánh mắt Úc Thịnh Trạch thỉnh thoảng dừng trên bụng Lộ Dịch Toa, ngay cả Lộ Dịch Toa cũng không phát hiện, trong lòng càng thêm cảm thấy người nhà này đều không biết cách biểu hiện tình cảm. Ngay cả Úc Khải Phong từng có vài đời vương hậu, cũng không biết làm thế nào cùng thê tử ở chung, cũng khó trách Úc Thịnh Trạch đối với tình yêu hoàn toàn ngây thơ.

Tay bị cầm, Đoạn Sở nghiêng đầu nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, chống lại ánh mắt nghi hoặc của nam nhân, hướng hấn cười cười. Biểu hiện tình cảm thấp cũng tốt, Úc Thịnh Trạch tạo ra quá nhiều địch cho hấn, biểu hiện tình cảm cao hơn, hấn sợ là thật sự phải đau đầu.

Thật sự ăn không vô Lộ Dịch Toa đem đồ ăn đẩy ra, nhìn đến Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở ở đối diện cười cười, sóng mắt lưu chuyển hiện lên gian tính ý tần (tình cảm dạt dào), thần sắc giắt mình, lại nghĩ tới nam nhân tối hôm qua ở bên tai nàng không ngừng ni non, bỗng nhiên cảm thấy miệng có điểm đắng.

“Tiểu Sở, miệng không có hương vị, phao cho ta chén trà uống đi?” Lộ Dịch Toa bỗng nhiên đề nghị.

Đoạn Sở nhẩn lại mi, ở trên trái đất, phụ nữ có thai uống trà tựa hồ cần chú ý không ít. Mà hấn đối với thể chất của người Cáp Ngồi tinh hệ còn chưa hiểu biết, tuy rằng trà trong không gian của hấn đối với người khế ước có hiệu quả an thần, nhưng phụ nữ có thai phải thận trọng hơn.

“Không thì, để bác sĩ nhìn xem có thể uống hay không?” Đoạn Sở do dự nói.

Lộ Dịch Toa lập tức lắc đầu: “Ta đây hiện tại không uống.”

Đoạn Sở nghĩ nghĩ, lấy ra một bình chè xanh đưa qua: “Lá trà này, thời điểm người muốn uống, thì hỏi bác sĩ một chút.”

Lộ Dịch Toa cười tủm tỉm gật đầu, nhìn nhìn Đoạn Sở hỏi: “Ta nghe nói, người làm trà rượu gì đó, còn có không?”

Đoạn Sở đem qua mới cho Từ Tinh thú của Thanh Hân uống một chút trà rượu, hiệu quả còn chưa xuất hiện, không nghĩ tới Lộ Dịch Toa đã biết, không thể không bắt đặc đi buông tay: “Không có, chỉ có một lọ, còn những cái khác, cần một thời gian. Hơn nữa nếu người không thể uống lá trà, trà rượu lại càng không thể lấy.”

Lộ Dịch Toa tiếc nuối gật đầu, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch nói: “Ta cùng Tiểu Sở nói chút chuyện, người đi chuẩn bị phi hành khí đi?”

Úc Thịnh Trạch có điểm không nói gì, khi nào thì phi hành khí cần hấn chuẩn bị, mẫu thân đây là ngay cả lấy có cũng lười suy nghĩ. Bất quá Úc Thịnh Trạch vẫn là nghe lời rời khỏi đại điện Đế Tinh điện.

“Thịnh Trạch tuy lãnh ngạnh, nhưng kỳ thật rất quan tâm chăm sóc.” Lộ Dịch Toa mỉm cười nói, nhìn Đoạn Sở hỏi: “Ta nghe bộ hạ nói, Thịnh Trạch tính toán kết hôn trước khi người tốt nghiệp, đều cùng người Trữ gia trên trái đất ước định tốt lắm?”

Đoạn Sở sắc mặt quần bách, vẫn là gật gật đầu.

Lộ Dịch Toa thân thiết nhìn nhìn Đoạn Sở: “Tiểu Sở, nếu người có chuyện gì không vui, nhất định phải nói ra, ngàn vạn lần không cần buồn bực ở trong lòng.”

Đoạn Sở kinh ngạc đứng lên: “Đương nhiên, hơn nữa ta không có không vui.”

Lộ Dịch Toa rõ ràng không tin, nếu đổi lại là nàng, đều sắp tức chết rồi.

“Tiểu Sở, hai người cùng một chỗ, quan trọng nhất là câu thông với nhau, nếu không tâm sự thì càng tích càng nhiều, sẽ ảnh hưởng tới tình cảm lẫn nhau.” Lộ Dịch Toa lấy thân phận người từng trải nhẹ giọng nhắc nhở.

Đoạn Sở đồng ý gật đầu, không thể tránh khỏi nhớ tới chính mình từng giấu diếm. Trong đoạn tình cảm này, nếu Úc Thịnh Trạch không tiếp nhận thân phận thực sự của hấn, hơn nữa luôn một đường hộ tống hấn, cũng chưa bao giờ dao động qua, chỉ sợ cho dù hai bên đều động tâm, hấn cũng sẽ vì tăng giấu diếm này mà cũng vô pháp giao ra toàn bộ tín nhiệm. Tưởng tượng như vậy, Đoạn Sở bỗng nhiên cảm thấy, so sánh với Úc Thịnh Trạch từng lo lắng, sợ hãi trong lòng này, kỳ thật cũng là có thể vượt qua.

Lộ Dịch Toa một mực quan sát hấn, thấy hấn bộ dáng chấp nhận, trong lòng càng thêm lo lắng. Chính là nàng lại không thể nói trắng ra, dù sao hấn đối với việc Úc Thịnh Trạch cùng Trữ Khang Trí trong lúc ở chung cũng không hiểu biết. Nghĩ vậy, Lộ Dịch Toa lại có điểm cảm tức, cảm thấy đưa con kỳ khế ước, có bầu bạn, vẫn là như cũ không bớt lo.

Đoạn Sở thấy Lộ Dịch Toa cau mày, lo lắng nàng thời gian mang thai tâm tư không tốt, lên tiếng khuyên giải an ủi: “A Toa người đừng lo lắng, ta cùng Thịnh Trạch quyết định cùng một chỗ, có việc nhất định sẽ cùng nhau giải quyết.”

Lộ Dịch Toa có điểm ngưng ngừng, cảm thấy Úc Thịnh Trạch rất kỳ cục, cho dù bồi thường Trữ gia, cũng không thể bỏ qua Đoạn Sở như vậy.

“Tiểu Sở, người cũng đừng trách ta nghĩ nhiều, chờ người về sau có đứa nhỏ, sẽ biết cha mẹ luôn luôn không buông được tâm tư.” Lộ Dịch Toa xoa bụng, cảm khái nói.

Đoạn Sở vừa nghe, thân thể đều cả kinh tới mức cứng ngắc, thời điểm bị Úc Thịnh Trạch đưa tới học viện người khế ước, còn chưa phản ứng được.

Chậm chạp không thấy Đoạn Sở nói gì, Úc Thịnh Trạch kỳ quái hỏi: “Tiểu Sở, người suy nghĩ cái gì?”

Đoạn Sở gian nan nuốt nước miếng, hỏi: “Hai nam nhân, cũng có thể sinh đứa nhỏ sao?”

Úc Thịnh Trạch trong mắt vui vẻ, ôm Đoạn Sở hỏi: “Đi, người tính toán cưới trước thời hạn sao?”

Đoạn Sở hoàn toàn phát điên, đứng lên về mặt sợ hãi nói: “Phải sinh thì người sinh, ta mới không sinh đứa nhỏ!”

Úc Thịnh Trạch mờ mịt nhìn Đoạn Sở: “Không phải đứa nhỏ của chúng ta sao, vì sao ta sinh người không sinh?”

Đoạn Sở cũng lẳng lẳng nhìn Úc Thịnh Trạch, quay quay đầu nửa ngày, cuối cùng từ trong đầu hiện lên ý nghĩ: “Ồ Cấp Ngồi tinh hệ, hai nam nhân cũng có thể có đứa nhỏ? Sinh như thế nào?”

Tháng Ba 20, 2016

108

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tinh Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Chương 108

Sau một phen giảng giải, Đoạn Sở rốt cục biết rõ ràng về bầu bạn đồng tính ở Đế Ma Tư tinh cầu, là làm như thế nào có được đứa nhỏ. Khó trách Úc Thịnh Trạch hỏi hấn “Tính toán kết hôn trước thời hạn”, muốn có đứa nhỏ nhất định phải có khế ước hôn nhân đồng tính, hoặc là chứng minh không có khả năng sinh dục, đương nhiên không phải tự mình sinh, mà là cơ quan dục dục chuyên môn của Đế Ma Tư phụ trách. Cụ thể hơn Úc Thịnh Trạch cũng không rõ, bất quá Đoạn Sở đã vì hiểu lầm này, mà quần bách tới mức đầu cũng không nâng lên được.

Đội phi hành khí đi tới học viện người khế ước, Đoạn Sở mới phục hồi tinh thần lại. Đương nhiên, đối mặt với người khế ước bỗng nhiên thay đổi to lớn, một đám người tinh thần lực bình thường đều dùng ánh mắt kính sợ nhìn qua. Thậm chí khi Đoạn Sở đi qua hành lang, còn nhìn thấy Hà Hướng Minh luôn đối với hấn tràn ngập địch ý, cũng trở nên vô cùng cung kính.

Trong lúc nhất thời, Đoạn Sở thiếu chút nữa nghĩ rằng mắt mình có vấn đề. Nghĩ đến hấn bại lộ thiên phú tinh thần lực, Đoạn Sở cũng khó tránh khỏi cảm khái. Người Cấp Ngồi tinh hệ thật sự là đối với thiên phú quá mức coi trọng.

Đẩy cửa tiến vào ký túc xá, trong phòng khách cũng thay đổi hình dạng, bộ ghế dựa nguyên bản trụ lúi cũng trở thành bộ ghế dựa được bọc màu xanh da trời, cái bàn ít khi dùng qua cũng được trải khăn bàn màu đồng dạng, vách tường màu trắng cũng được tỉ mỉ tu chỉnh lại, mặt trên còn có phù điêu tinh mỹ, thoạt nhìn thập phần đẹp mắt.

Nhưng Thành Âm cười hi hi ghé sát vào, mắt to chớp chớp, vẻ mặt chờ mong hỏi: “Hắc hắc, Đoạn Sở, người có thích hay không?”

Đoạn Sở bật cười hỏi: “Ta lại không thường ở lại nơi này, người thích như thế nào cũng được.”

Tính tính thời gian, hấn đã nửa năm không ở học viện người khế ước, Nhưng Thành Âm bố trí như thế nào cũng không sao.

Nhưng Thành Âm thất vọng trừng lớn mắt: “Ta chính là vì người trở về, mới bố trí như vậy. Người nếu thích phù điều này đó, phòng của người cũng có thể điều chỉnh.”

Đoạn Sở lắc lắc đầu, uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của Nhưng Thành Âm.

Nhưng Thành Âm tiếc nuối thờ dài, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, kích động tiêu sái trở về phòng, một lát sau chạy chậm lại đây, cầm một cái khay nho nhỏ đưa cho Đoạn Sở nói: “Đoạn Sở, cái này cho người.”

Đoạn Sở kinh ngạc hỏi: “Người tặng cho ta? Vô duyên vô cớ tặng cái này làm gì?”

Nhưng Thành Âm xua tay: “Sao lại là vô duyên vô cớ, ta rõ ràng là lấy lòng người! Đây là số cây được sưu tầm từ liên minh tinh tế, bên trong các có số

lượng lớn dược liệu có đặc tính khác nhau, là ta từ trong nhà ở Y Duy Tắt lấy tới.

Người nếu cảm tạ ta, đừng khách khí, chỉ cần có bánh kẹo mới hoặc là nghiên cứu chế tạo mới gì đó, đều nhớ đến ta là được. Người yên tâm, ta tuyệt đối mua đầu tiên. Tổ mẫu cùng phụ thân biết ta cùng người chung một ký túc xá, đã nói cho phép ta sử dụng tư khối của bọn họ.”

Đoạn Sở rốt cục nhìn không được nở nụ cười, hắn từ lần đầu nhìn thấy Nhung Thành Âm liền biết, thiếu niên quá mức thẳng thắn, không nghĩ tới loại này cũng có thể nói ra được.

“Cảm ơn, ta sẽ nhớ rõ.” Đoạn Sở cảm kích hứa hẹn, thu lại đồ vật. Loại này rõ ràng là gia tộc cất chứa, lại là loại cây của liên minh tinh tế, đích xác đối với hắn có tác dụng lớn.

Nhung Thành Âm cười mỉa mắt, hắn lại không ngờ, đương nhiên tự biết, nói như vậy tương đương đem nhân tình trực tiếp chuyển hóa thành giao dịch đặt trước. Bất quá Nhung gia lại không có nhiều dã tâm, bằng không hắn cũng sẽ không trưởng thành thành bộ dáng hiện tại. Hơn nữa Đoạn Sở cũng rất thông minh, dùng nhân tình còn không bằng thẳng thắn nói rõ mọi chuyện.

Nghĩ đến Đoạn Sở hiện tại có thể cung cấp bánh kẹo cho chiến sĩ dưới cấp 5, Nhung Thành Âm cảm thấy chính mình vận khí thật sự là không tồi, thế nhưng trong lúc vô ý kết bạn, lại là người khế ước lợi hại như vậy.

“À, đúng rồi Đoạn Sở, vài ngày nữa Gia Hoa thương hội có tổ chức phòng đấu giá rất lớn, nơi đó đều là đặc sản tinh tế cùng trân bảo hiếm có, có rất nhiều kì trân dị quả có hiệu quả kích khởi đối với người khế ước, đến lúc đó người đi không?” Nhung Thành Âm nghĩ đến cái gì, vội vàng quay đầu lại hỏi.

Đoạn Sở nhàn nhạt sáng lên, hắn ở Y Duy Tắt đã nghe Nguyên Vinh Nghị nhắc tới phòng đấu giá, nhưng một lần cũng chưa tới, thương hội liên minh tinh tế, hắn là cũng có ý tứ.

“Ta đến lúc đó coi thử, tham dự đấu giá có điều kiện gì không?”

Nhung Thành Âm cảm thấy mỹ mãn đi trở về phòng ngủ chính mình, Đoạn Sở cũng trở về phòng của mình. Hắn đã nửa năm không ở, trong phòng ngủ dĩ thường vắng lặng, Đoạn Sở tìm đọc tài liệu đã được dạy qua, cũng may trong khoảng thời gian này ở trên quân hạm, cũng không chậm trễ chương trình học của học viện người khế ước, nếu không hắn thật đúng là rất khó đuổi kịp tiết tấu.

Ba Đồn trưởng lão của nghiệp đoàn người khế ước đã từng đề cập qua cho hắn tới phòng viện trưởng, Đoạn Sở nghĩ nghĩ, thừa dịp thời gian rảnh lúc đi học, trước hết coi lại một lần, sau đó mới đi một chuyến đến phòng viện trưởng của học viện người khế ước.

“Kiến quá viện trưởng các hạ!” Đoạn Sở đứng ở trước mặt Tề Vinh Vọng hành lễ.

Tề Vinh Vọng thân nhiên gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Đoạn Sở cũng là bình tĩnh không gợn sóng: “Không cần đa lễ. Ba Đồn trưởng lão đều đã nói lại với ta, điều ta cần nhắc nhở người cũng chỉ có một chút, từng người khế ước đều có thiên phú tính chất đặc biệt bất đồng, nhưng đối với người khế ước thực thể hóa mà nói, người khế ước có thiên phú tính chất đặc biệt, sẽ bởi vì tinh thần lực thực thể hóa mà khuếch đại vô hạn.

Đoạn Sở trầm ngâm, thành khẩn thỉnh giáo: “Lá trà trên trái đất chứa đựng rất ít hiệu quả của thuốc ngưng thần, nhưng sau khi dung nhập tinh thần lực của ta, mới có công hiệu khai thông tinh thần lực. Đây cũng là bởi vì, bản chất khai thông của ta, dung nhập vào lá trà sao?”

Trong mắt Tề Vinh Vọng hiện lên một tia tán thưởng, gật gật đầu: “Đúng vậy. Cho nên cho dù là Hà Thái San tông sư, cũng không thể dùng lá trà chế tạo ra bánh kẹo có hiệu quả ngưng thần khai thông.”

Đoạn Sở thần sắc không thay đổi, trong lòng tính toán thông suốt. Chuyện này đối với hắn là chuyện tốt, chỉ chuyện này thôi, cũng đủ làm cho cả Cấp Ngồi tinh hệ đối với hắn coi trọng. Nhưng mà phần độc nhất vô nhị này, đối với Cấp Ngồi tinh hệ cùng trái đất về sau, cũng không hẳn là chuyện tốt, trừ phi cây trà do hắn nuôi dưỡng, có thể đem tính chất khai thông này di truyền. Dù sao bản năng khai thông của người khế ước, đã được phần đông người khế ước chứng thật, không phải thực thể hóa thì không thể dung nhập lá trà.

Về phần thuốc thức tinh cùng gói trà chứa khôi tinh thần lực, Đoạn Sở ngược lại cảm thấy không cần lo lắng. Thuốc tiến hóa bán đầu, khẳng định cũng là bởi vì tinh thần lực tính chất đặc biệt của Nguyên Cẩm Đường người khế ước mà thành công nghiên cứu chế tạo, đến hậu kỳ, người Cấp Ngồi tinh hệ thành công hoàn thành cải tiến, khiến cho nhà bào chế thuốc bình thường cũng có thể độc lập chế tác được, bất quá cần một quá trình chậm rãi nghiên cứu.

“Đa tạ viện trưởng các hạ.” Đoạn Sở cảm kích nói lời cảm tạ. Nếu không có Tề Vinh Vọng nhắc nhở, hắn sợ là còn không biết mấu chốt của bánh kẹo ở nơi nào.

Tề Vinh Vọng lộ ra nụ cười, hắn đối với đồn đãi về Đoạn Sở nghe được không ít, một nhân vật thiên tài may mắn tới cực điểm, bằng vào yêu mến của cửu hoàng tử, từng bước tìm lại vinh quang thuộc về chính hắn.

Tề Vinh Vọng đã từng cảm thấy được, có thể làm cho cửu hoàng tử lúc đầu chưa bao giờ dao động yêu mến, Đoạn Sở không thể nào chỉ dựa vào vận khí để đi tới ngày hôm nay. Nghĩ tới tinh thần lực tính chất đặc biệt của Đoạn Sở, Tề Vinh Vọng nhìn không được trào phúng Đoạn Kỳ Diệu đã cùng hắn đấu hơn nửa đời người, hiện tại đã sắp tiêu vong, đồng thời trong lòng cũng âm thầm cảnh giác. Tranh đấu gay gắt trong gia tộc có thể có, nhưng một ít điểm mấu chốt, thủy chung vẫn nên kiên trì.

Đoạn Sở không biết tâm tư Tề Vinh Vọng, sau khi ước hẹn về chương trình học tập cường hóa vận dụng tinh thần lực tính chất đặc biệt, liền cung kính

rời khỏi văn phòng viện trưởng.

Một ngày bận rộn rất nhanh liền trôi qua, chạng vạng vẫn là Úc Thịnh Trạch tự mình lại đây đón hân, chỉ đợi ở Mạc Ngươi Lai chốc lát, kiểm tra phòng gieo trồng, lại ôm hai Tử Tinh thú thân thiết một chút, rồi lại đi tới hoàng cung. Đáng tiếc, Úc Hồng Trì vẫn không truyền đến tin tức, cuối cùng Đoạn Sở cùng Lộ Dịch Toa dùng qua bữa tối, dưới cái nhìn nhìn chăm chú lạnh lùng của Úc Khải Phong, bị Úc Thịnh Trạch lôi kéo đi trở về thánh điện.

Đoạn Sở nhận cơ hội đem những gì Tề Vinh Vọng nói kể lại một lần.

Úc Thịnh Trạch lúc trước đã đoán được, hiểu rõ gât đầu: “Ngươi có thể thử chế tác thuốc ngưng thần, nhìn xem bên trong có thể ẩn chứa công hiệu khai thông hay không. Nếu không có, chỉ sợ vẫn là có quan hệ với tính chất đặc biệt của cây trà. Chỉ có lá trà cùng tinh thần lực của ngươi dung hợp, mới có công hiệu ngưng thần khai thông.”

Đoạn Sở đến bây giờ, chỉ chuyên chú vào bánh kẹo, cũng đã mang đến cho hân một khoản thù lao trên trời. Thế nên đầy đầu hân đều là nghiên cứu, đã sớm bị hiệu quả kì diệu của lá trà hấp dẫn, lúc trước học tập thuốc tiến hóa, cũng thuần túy là ở trên quân hạm quá mức nhàm chán, chân chính hiểu về chế thuốc cũng không nhiều.

“Ta thử xem.” Đoạn Sở động tâm, tức khắc chui vào phòng thí nghiệm mà Úc Khải Phong vì Lộ Dịch Toa chuẩn bị.

Lộ Dịch Toa biết được Đoạn Sở muốn chế tác thuốc ngưng thần, lập tức hưng trí bừng bừng tiến lên xem thử. Đương nhiên, nàng bị Úc Khải Phong lệnh cưỡng chế không được tự mình thao tác, chỉ có thể nói chuyện giải sầu.

Không quá hai ngày, Đoạn Sở liền phát hiện, Úc Khải Phong vẫn luôn cao cao tại thượng, đối với hân cùng Úc Thịnh Trạch đều thấp phần ghét bỏ, tựa hồ chuyển biến thái độ đối với hân, trở nên hòa ái hơn rất nhiều, hơn nữa hân dựa theo hình thức, sau đó chế tạo ra thuốc ngưng thần loại A hiệu quả cực kỳ giống.

“Làm không tồi, tranh thủ đạt tới trình độ đại sư.” Úc Khải Phong khen ngợi một câu, thần mật hôn hôn Lộ Dịch Toa, trầm giọng nhắc nhở: “Không thể quá mệt mỏi, qua nửa giờ nữa, ta lại đây đón ngươi.”

Đoạn Sở tuy rằng cảm thấy cảm tình của Lộ Dịch Toa cùng Úc Khải Phong tiến triển cực nhanh, nhưng Úc Khải Phong nói như vậy, rõ ràng là muốn để cho hân tiếp tục nghiên cứu chế tạo thuốc ngưng thần loại A, trong lòng không khỏi kỳ quái.

Lộ Dịch Toa thấy Đoạn Sở hồ nghi nhìn chằm chằm bóng dáng rời đi của Úc Khải Phong, mân mê, trong mắt toát ra ý cười hiểu rõ. Lộ Dịch Toa từng nghĩ rằng, nàng cùng Úc Khải Phong là bởi vì độ phù hợp cao, cho nên mới bình an vô sự gần ba mươi năm sau khi ký kết ước.

Phải biết rằng, Úc Khải Phong giai đoạn trước từng có ba vị vương hậu người kẻ ước, từ mẫu thân Úc Hồng Trì, cũng chính là người đầu tiên đảm nhận vị trí vương hậu người kẻ ước mất lúc Úc Khải Phong thăng cấp 8, liên tiếp đến vị vương hậu người kẻ ước thứ hai cũng qua đời, gần mười năm sau, Úc Khải Phong đều không tiếp tục xứng đôi với người kẻ ước thích hợp, thẳng đến khi nàng trưởng thành, những người tính ký kẻ ước với nàng, đều bị Úc Khải Phong dùng tinh thần lực cắn nuốt mà chết.

Ti lệ tử vong cao như vậy, trừ bỏ chứng minh người kẻ ước khai thông tinh thần lực của chiến sĩ cấp cao càng ngày càng đuối dần, cũng phần nào nói rõ về tác dụng của độ xứng đôi. Đây vẫn luôn là điều Lộ Dịch Toa kiên trì nhận định, thẳng đến gần nhất nàng phát hiện, Úc Khải Phong ở đại đa số thời gian, đều là gỡ xuống tinh thần lực chung đoạn, chỉ dựa vào thuốc ngưng thần loại A để ổn định tinh thần lực.

“Tiểu Sở, Thịnh Trạch ở phương diện nào đó, cũng rất giống bệ hạ.” Lộ Dịch Toa mang theo kiêu ngạo nói.

Đoạn Sở sâu sắc chấp nhận gât đầu, hai người đều thực rõ ràng là không biết biểu hiện cảm xúc, nghĩ đến vài ngày này, Úc Thịnh Trạch mỗi ngày đều lôi kéo hân ngủ trong thánh điện, mục đích chính là để cho hân nhanh chóng quen với việc hai người thân mật, Đoạn Sở liền khóe miệng run rẩy.

Lộ Dịch Toa thấy thế, nét mặt biểu lộ ý cười. Nghĩ đến lời nói lúc trước của Úc Khải Phong, nàng có điểm do dự, vẫn là đối với Đoạn Sở đề nghị: “Tiểu Sở, bệ hạ hiện tại, đã là chiến sĩ cấp 9. Hân tuy rằng lực kiểm chế rất mạnh, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ cần tinh thần lực khai thông. Mà thân thể ta hiện tại cũng không thích hợp, hân lại không cho ta chế tác thuốc ngưng thần loại A. Ta lúc trước tồn trữ cũng không nhiều. . . .”

“Vậy vừa lúc, ta cũng muốn thuận thực về thuốc ngưng thần loại A, nếu có thể làm ra thuốc ngưng thần loại A như trình độ của A Toa ngươi, ở phương diện nào đó, ta cũng coi như đại sư chế thuốc.” Đoạn Sở cười nhẹ nói.

Lộ Dịch Toa cảm thấy cảm động, dư quang khóe mắt nhìn đến Úc Thịnh Trạch càng ngày càng gần, không khỏi cười đỡ lấy cánh tay Đoạn Sở nhắc nhở: “Thịnh Trạch đến đây, vừa lúc, ta cũng muốn trở về nghỉ ngơi sớm một chút.”

Đoạn Sở theo tiếng nhìn lại, vui vẻ ra mặt. Dừng ở trong mắt Úc Thịnh Trạch, tựa như cả trái tim đều được lấp đầy.

Hai người sau khi tiễn Lộ Dịch Toa về Đế Tinh điện, Úc Thịnh Trạch vẫn luôn trầm mặc không nói. Đoạn Sở không khỏi dâng lên một cổ bất an.

Đợi tới thánh điện, Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên nhìn về phía Đoạn Sở, trầm giọng nói: “Đại ca của ta, ở biên giới Tạp Na tinh hệ cùng Cấp Ngồi tinh hệ, phát đến tín hiệu cầu viện. Ta lập tức sẽ rời đi.”

Tháng Ba 20, 2016

Chương 109: Chương 109

Úc Hồng Tri nếu phát ra tín hiệu cầu viện, quân bộ cùng hoàng thất tự nhiên sẽ phái người cứu viện. Cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch là tổng chỉ huy đệ tam quân Đề Ma Tư, đích thật là người thích hợp được lựa chọn.

“Là mệnh lệnh của quân bộ? Người không mang ta đi theo sao?” Đoạn Sở cau mày hỏi.

“Không được!” Úc Thịnh Trạch cầm tay Đoạn Sở dừng một chút, lắc đầu cự tuyệt. Nhìn thấy Đoạn Sở thần sắc ảm đạm, hắn nhẹ nhàng giải thích: “Lần này cùng lần đi trái đất không giống nhau, người chưa từng tiến hành tập huấn chính thức của quân bộ, không thể chịu được Không Gian Khiêu Được dày đặc, cùng cường độ điều khiển tinh thần lực siêu cường.”

“Vây, người một khi khai chiến, nhớ dùng tinh thần lực chung đoàn nhắc nhở ta, được không?” Đoạn Sở biết, Úc Thịnh Trạch nói không sai, cứu người như cứu hỏa, quân hạm nhất định là đi tới địa điểm cứu viện bằng tốc độ nhanh nhất, hắn tuyệt đối không thể cản trở. Đây cũng làm cho Đoạn Sở không khỏi may mắn, hai người có độ phù hợp hoàn mỹ, cho dù khoảng cách có xa, hắn cũng có thể giúp đỡ cung cấp tinh thần lực.

“Hào!” Úc Thịnh Trạch nhìn không được nghiêng người, hôn Đoạn Sở.

Đoạn Sở dùng sức ôm Úc Thịnh Trạch, nghĩ đến Lộ Dịch Toa đang mang thai, lo lắng hỏi: “Bên phía Lộ Dịch Toa, phải giấu điểm sao?”

“Mẫu thân sẽ hiểu, giấu điểm không phải ý kiến hay.” Úc Thịnh Trạch trả lời, lôi kéo Đoạn Sở vào một gian phòng. Bên trong gửi tới, đều là hoàng thất cung cấp cùng quân bộ trợ cấp, hắn đã hơn nửa năm không đi lấy.

“Ân!” Đoạn Sở nghĩ cũng đúng. Úc Thịnh Trạch đi cứu viện nhiệm vụ quá lớn, Lộ Dịch Toa khẳng định có thể phát hiện không đúng, đến lúc đó có thể càng thêm lo lắng hãi hùng.

Hắn thấy Úc Thịnh Trạch nhanh chóng thu thập xong, nghĩ nghĩ nói: “Ta nên trở về Mạc Ngươi Lai đi, nơi đó phòng hộ cũng thực an toàn, hoàng cung ra vào không có phương tiện, ta cũng không quen thuộc.”

Úc Thịnh Trạch đem đá năng lượng nguyên dùng để tác chiến thu vào nhẫn không gian, lại đem một ít thứ người khế ước có thể dùng do hoàng thất cung cấp bảo Đoạn Sở thu hồi, thấy hắn cũng không cự tuyệt, ngũ quan lãnh ngạnh trở nên càng thêm nhu hòa: “Người quay về Mạc Ngươi Lai cũng đúng, Túc Thiên cùng thị vệ hoàng gia sẽ bảo vệ nơi đó. Bất quá tốt nhất vẫn là ở tại học viện người khế ước đi? Nếu người lo lắng hai Tử Tinh thú, có thể bắt bọn nó mang tới học viện người khế ước, hoặc là để Dung Thu chăm sóc tại đó.”

Đoạn Sở nhất thời nhớ tới con Tử Tinh thú của Thanh Hàn, không biết có phải do liên quan tới việc tiến vào thời kì già cả hay không, con Tử Tinh thú kia không có nửa điểm dấu hiệu tiến hóa, bất quá khi kiểm tra thì rõ ràng sinh mệnh có tăng cường, có thể thấy được trà rượu đối với Tử Tinh thú đích xác hữu hiệu. Đáng tiếc trà rượu trong tay không còn, tiếp theo đợi ừ thành công, ít nhất phải hơn phân nửa tháng, trong khoảng thời gian này, nghiên cứu về kích phát của trà rượu chỉ có thể tạm dừng.

“Quên đi, ta để Phổ Lôi Tư lùi lại hành trình đi Y Duy Tát, Bạch Bạch cùng Đoàn Tử liền tạm thời giao cho hắn chiếu cố.” Đoạn Sở lắc đầu.

Phổ Lôi Tư đoạn thời gian ở trái đất, vẫn luôn học tập trồng cây trà cùng công nghệ chế trà, vừa lúc sản nghiệp Đoạn gia bồi thường cho hắn thích hợp gieo trồng cây trà, Đoạn Sở tính toán đem cây trà trong không gian ra, giao cho Phổ Lôi Tư trồng ở đó.

Bất quá, bọn họ từ trái đất trở về không tới vài ngày, cây do người khế ước nuôi dưỡng không có khả năng nhanh chóng có hiệu quả. Phổ Lôi Tư mang theo cây trà trong không gian một khi bị người có tâm phát hiện, cực có thể đưa tới hoại nghi, thậm chí bại lộ không gian trà son của hắn, vậy rất phiền toái. Còn không bằng làm đầu chắc chắn, chờ cây trà mang từ trái đất về thành công nuôi dưỡng trong gian gieo trồng, lại giao cho Phổ Lôi Tư mang đi.

Úc Thịnh Trạch nghĩ đến hiện tại người nhìn chằm chằm Đoạn Sở càng ngày càng nhiều, cũng đồng ý gật đầu.

Hai người đi Đế Tinh điện, đem nhiệm vụ đi ra ngoài đơn giản nói cho Lộ Dịch Toa. Úc Khải Phong nghe được tin tức vội vàng đuổi tới, đã bồi ở bên ngoài Lộ Dịch Toa.

Lộ Dịch Toa lúc trước còn không ngừng nói Úc Thịnh Trạch không được đi Ba Lan tinh hệ, lại sắc mặt bình tĩnh tiếp nhận chuyện này. “Chú ý an toàn, sau khi cứu ca ca người ra, đừng lúc cho chúng ta biết.”

Đoạn Sở nhìn thấy Lộ Dịch Toa không tự chủ được lấy tay phủ lên bụng, không tiếng động thờ dài.

Úc Khải Phong lại đưa cho Úc Thịnh Trạch một cái hộp.

“Ta đã an bài một người khác đi theo ngươi, ngươi xem thời cơ thích hợp, liền đem cái này giao cho hắn.” Úc Khải Phong lãnh đạm công đạo.

Đoạn Sở liếc mắt một cái liền nhìn ra, đó là cái hòm đựng đá năng lượng nguyên mà Cô Liên thua dưới tay hắn, không khỏi trong lòng vừa động, đối với Úc Khải Phong tràn ngập cảm kích. Lộ Dịch Toa nhìn thấy một màn này, hốc mắt nóng lên, cúi đầu, nhẹ nhàng cầm tay Úc Khải Phong.

“Vâng!” Úc Thịnh Trạch cũng là ngoài ý muốn, vẻ mặt nghiêm túc tiếp nhận cái hòm, bỏ vào ngăn không gian.

Hai người đi ra hoàng cung, phi hành hạm đội do quân đội phái tới, đã đứng ở trên quảng trường trước hoàng cung.

Đoạn Sở từ chối Úc Thịnh Trạch đưa tiễn, nhìn theo hắn cùng Áo Lợi Ngươi đi lên phi hành hạm đội của quân bộ, theo hộ vệ hoàng gia do Úc Khải Phong phái tới hộ tống, đi trở về Mạc Ngươi Lai.

Đây là lần thứ hai Úc Thịnh Trạch bởi vì chấp hành nhiệm vụ quân bộ mà rời đi, Đoạn Sở không giống lúc trước cảm thấy mờ mịt, công đạo Phổ Lôi Tư vài câu, sau đó bắt đầu đi tới phòng tác chiến bắt đầu huấn luyện. Nói đến cùng, vẫn là hắn quá yếu, hơn nữa trong lúc đó còn phải học tập, Úc Thịnh Trạch sẽ không mang theo hắn cùng nhau đi.

Vài ngày sau, Đoạn Sở đều không thu được tin tức gì của Úc Thịnh Trạch, bất quá có đá năng lượng nguyên của Úc Khải Phong, cùng “người kia” mập mờ trong miệng hắn, Đoạn Sở cũng chỉ là tùy thân mang theo tinh thần lực chung đoàn, đem toàn bộ tinh lực để vào việc vận dụng cường hóa tinh thần lực cùng rèn luyện cơ giáp.

Mà búp trà đã từng pha nước uống được phơi nắng xong, Đoạn Sở cuối cùng cũng hoàn thành hai gói trà, cùng nhau đưa cho Sở Hoa.

Sở Hoa vốn tưởng rằng chỉ có một gói trà, không khỏi trong lòng vui vẻ: “Này thật tốt quá, tiếp qua một tháng, ta đi Trạch Mĩ tinh hệ, nơi đó có rất nhiều kì trân đặc biệt, hơn nữa hoàng thất bọn họ sưu tầm rất nhiều đồ vật từ thời viễn cổ, đáng tiếc người không phải thành viên hoàng thất hoặc không có công lớn đối với đế quốc không thể đựng vào. Vừa vặn đế vương Trạch Mĩ có một ái tử, thiên tư cực cao, đáng tiếc lúc thức tỉnh bị tính kế, thiên phú tinh thần lực bị thương. Ta lấy ra gói trà này, bọn họ nhất định sẽ có dị động.”

Sở Hoa cao hứng thu hồi gói trà, từ nút không gian lấy ra một phần danh sách đưa cho Đoạn Sở: “Tiểu Sở, ngươi xem xem, trong này có cái gì ngươi cảm thấy cảm thấy hứng thú, đều chỉ ra, ta đến lúc đó đều tìm cho ngươi.”

Đoạn Sở đối với Sở Hoa nhiệt tình sáng sủa có điểm không quen, bỗng nhiên ý thức được cái gì, cao thấp đánh giá, cười nói: “Cậu, cậu dùng thuốc tiến hóa?”

Sở Hoa sững sốt, lúc này mới ý thức được, hắn tựa hồ hoàn toàn thoát khỏi lạnh như băng cùng tuyệt vọng lúc trước.

“Àn, hơn nữa sức chiến đấu của ta cũng không tệ lắm.” Sở Hoa ôn nhu nhìn chăm chú vào Đoạn Sở.

Đoạn Sở nghĩ nghĩ, từ trong không gian trà sơn lấy ra một hòm bánh kẹo: “Cậu, chúc mừng!” Hắn không để Sở Hoa cự tuyệt, liền đem bánh kẹo đặt vào trong tay Sở Hoa, sau đó cầm danh sách đọc nhanh như gió.

Nói thật, mặt trên rất nhiều nội dung mặc dù có giới thiệu, bất quá đối với Đoạn Sở vào học viện người khế ước còn không đến một năm mà nói, đại đa số đều không dùng được. Bất quá, hắn đối với đồ từ thời viễn cổ của hoàng thất Trạch Mĩ thực cảm thấy hứng thú.

“Cậu, đồ từ thời viễn cổ của Trạch Mĩ tinh hệ, có quan hệ với tư liệu của chiến sĩ cấp 10 không?” Đoạn Sở mặt đầy chờ mong.

Sở Hoa không khỏi cười khò: “Vũ trụ cũng có lịch sử gần vạn năm, chiến sĩ cấp 10 cũng bất quá chỉ xuất hiện năm người, đế quân Đế Ma Tư là người cuối cùng. Mà vũ trụ chính chiến không ngừng, tư liệu này đó đã sớm mai một trong lịch sử.”

Đoạn Sở cảm thấy thất vọng, trầm ngâm một lát sau, lại hỏi: “Vậy đồ từ viễn cổ mà Trạch Mĩ tinh hệ cất chứa, có dị thú đồ lực không?”

Sở Hoa ngưng mi nghĩ nghĩ, “Có một phần dị thú đồ lực lưu truyền từ viễn cổ tới nay.”

Đoạn Sở mắt sáng rực lên, hắn kỳ thật đã nghĩ muốn có dị thú đồ lực. Từ Tinh thú tiến hóa thức tỉnh xuất hiện dấu hiệu tia chớp khẳng định không phải duy nhất, hơn nữa đồ hình thần bí trên dấu hiệu của nghiệp đoàn chiến sĩ, hắn đoán là tinh thần lực của chiến sĩ, nhưng dù sao không có chứng cứ rõ ràng. Nói không chừng có thể từ dị thú đồ lực viễn cổ tìm được linh cảm.

Sở Hoa vừa thấy liền biết tâm ý của Đoạn Sở, nhận lời nói: “Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ làm cho hoàng thất Trạch Mĩ, cam tâm tình nguyện giao ra tất cả dị thú đồ lực.”

Đoạn Sở bật cười gật đầu, Sở Hoa là người phụ trách Gia Hoa thương hội, quả nhiên là tâm tư mẫn tuệ-sâu sắc.

Ngày thứ ba giao ra gói trà, hội đấu giá của Gia Hoa thương hội ở Đế Ma Tư bắt đầu rồi.

Đoạn Sở cùng Nhung Thành Âm đi vô giúp vui, đi theo còn có học viên người khế ước khác, chính là hai bằng hữu tốt nhất của Nhung Thành Âm là Nghê Tuấn cùng Mạc Lôi.

“Đoạn Sở, nghe nói hội đấu giá lần này, ngay cả nhóm hoàng tử đều sẽ tham gia.” Nhung Thành Âm hoa chân múa tay vui sướng nói.

Nghê Tuần cùng Mạc Lôi cũng đều gật đầu, phía sau bọn họ, hơn mười người theo đuổi đi theo phía sau.

Đoạn Sở không chút để ý “Ân” một tiếng, ánh mắt thảnh thơi chuyển hướng chung quanh ngã tư đường. Mấy ngày nay bởi vì Úc Thịnh Trạch phản phò, hẳn chỉ qua lại giữa học viện người khế ước cùng Mạc Ngươi Lai, nhưng ngẫu nhiên cần mua đồ ăn, đều là do Phổ Lôi Tư hoặc người máy gia vụ tiến hành, thế cho nên hẳn đã sắp tách rời khỏi Đế Ma Tư.

Nhưng Thành Âm không đạt được sự đáp trả hào hứng của Đoạn Sở, rốt cục nhớ lại Đoạn Sở không chỉ là người khế ước tinh thần lực thực thể hóa, còn là người khế ước của cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch. Tựa hồ không có khả năng bởi vì hoàng tử xuất hiện mà hưng phấn, không khỏi gãi gãi đầu.

“Thành Âm, ngươi đã đến rồi!” Cửa vào đại sảnh hội đấu giá, một nam tử ôn nhu hô lên, thanh âm ôn nhuận, làm cho người ta có một loại cảm giác như một xuân phong.

Đoạn Sở ngẩng đầu, một nam tử tóc đen mắt đen bước chậm đi tới, ánh mắt nhìn Nhưng Thành Âm tràn ngập ý cười ôn nhu, tựa hồ chú ý tới tầm mắt Đoạn Sở, tò mò nhìn lại đây, sắc mặt thể nhưng đổi.

“Thành Âm, vị này, là người khế ước của cửu hoàng tử?” Nam tử mặt mang chần chờ hỏi.

Nhưng Thành Âm chớp ánh mắt, nghiêng đầu nhìn nhìn Đoạn Sở, kỳ quái hỏi nam tử: “Đúng vậy, Úc Thiên Triển, ngươi thấy qua Đoạn Sở chưa?”

Úc Thiên Triển khẽ gật đầu, ánh mắt vẫn còn nhìn Đoạn Sở, nhẹ giọng trả lời: “Chỉ là trong lúc vô ý gặp qua, vừa vặn cửu hoàng tử cũng ở. Ta còn kỳ quái, lấy tính cách cửu hoàng tử. . . .”

Úc Thiên Triển tựa hồ ý thức được cái gì, bỗng nhiên dừng lại, chống lại ánh mắt lạnh lùng của Đoạn Sở, sắc mặt cứng ngắc giải thích: “Ta chỉ là, tất cả mọi người đều biết cửu hoàng tử, khụ, cửu hoàng tử không thích thân cận. Ta. . . .”

Giấu đầu hờ dúi! Đoạn Sở cảm thấy hồ nghi, nghe Úc Thiên Triển không lưu loát giải thích, hung hăng nhún mày.

Họ Úc? Là trùng hợp?

“Úc Thiên Triển, ngươi ở trước mặt Đoạn Sở nói bừa cái gì!” Bỗng nhiên một trận quát lớn, Đoạn Sở tìm theo tiếng nhìn lại, thất hoàng tử Úc Hạo Bằng khuôn mặt tươi cười mất tăm, về mặt tràn đầy vẻ giận dữ trừng mắt nhìn Úc Thiên Triển.

“Kiến quá thất diện hạ!” Úc Thiên Triển thay đổi do dự lúc trước, trên mặt cũng không có biểu tình ôn nhu, cao ngạo lạnh lùng tiếp đón.

“Hừ!” Úc Hạo Bằng lạnh lùng quay đầu, nhìn Đoạn Sở vẫy tay: “Ngươi là tới tham gia hội đấu giá đi, vừa vặn, theo ta cùng đi!”

Hoàn toàn không rõ hai người làm cái gì bí hiểm, bất quá Đoạn Sở càng tin tưởng Úc Hạo Bằng. Một người có thể chú ý tới Lộ Dịch Toa thân thể không khỏe, cũng ở thời điểm Lộ Dịch Toa có thể chọc giận Úc Khai Phong bệ hạ mà tận tâm nhắc nhở, ít nhất đối với Lộ Dịch Toa tuyệt đối là thiện ý.

Đoạn Sở lên tiếng, nhìn về phía ba người Nhưng Thành Âm, đang chuẩn bị giải thích, Úc Hạo Bằng lại ngoài dự đoán mọi người mà nói: “Đoạn Sở, ba vị này là bằng hữu của ngươi sao? Nếu đều là người khế ước, không bằng chúng ta cùng nhau đi, về phần người đi theo bọn họ, có thể an bài phòng riêng.”

Đoạn Sở ngoài ý muốn nhướng mày, trung cầu hỏi Nhưng Thành Âm bọn họ: “Các ngươi cảm thấy sao?”

Nhưng Thành Âm đã sớm kinh sợ, hẳn vừa rồi liền chú ý tới, thất hoàng tử rõ ràng đối với Úc Thiên Triển tràn ngập ác ý. Nhưng Úc Thiên Triển là bằng hữu tốt của hắn, lại đây cùng hắn chào hỏi. “Ta. . . .”

“Chúng ta đương nhiên nguyện ý!” Nghê Tuần không đợi Nhưng Thành Âm nói xong, trực tiếp đánh gãy hắn.

Mạc Lôi dùng sức bắt lấy cánh tay Nhưng Thành Âm, ngăn hắn nói chuyện, một bên đồng ý gật đầu: “Đây chính là vinh hạnh của chúng ta.”

Nhưng Thành Âm có điểm mờ mịt, bất quá hai vị bạn tốt đều gật đầu, hẳn phản bác cũng không tốt, nhưng nhìn về phía Úc Thiên Triển, áy náy nói: “Thiên Triển, chúng ta đây đi trước, lần sau ta mời ngươi làm khách.”

Úc Thiên Triển trong mắt rõ ràng lộ ra tiếc nuối: “Vậy thật sự là đáng tiếc, nghe nói hội đấu giá lần này, sẽ có rất nhiều thứ hữu dụng với người khế ước, ta tính toán lấy làm lễ vật, còn định mời ngươi hỗ trợ nhìn xem.”

Tiếng nói vừa dứt, Nhưng Kiến Trà đi theo bên người Nhưng Thành Âm lộ ra ánh mắt hoài nghi. Vị Úc Thiên Triển này, là muốn thành chiến sĩ của Nhưng Thành Âm?

Nhưng Thành Âm không có chú ý tới, chỉ là “A” một tiếng, về mặt bất an: “Là cho người khế ước mà ngươi thích sao? Vậy. . . .”

“Vậy có quan hệ gì?” Đoạn Sở dù vẫn ung dung cười khê, tay khoát lên bả vai Nhưng Thành Âm nhẹ giọng đề nghị: “Trước không nói thiên phú của từng người khế ước không giống nhau, đề nghị ngươi đưa ra không hẳn đã hữu dụng. Cho dù ngươi cùng người khế ước mà vị tiên sinh này thích có thiên phú gần giống nhau, hội đấu giá tự nhiên có mục lục vật phẩm được đấu giá, chẳng sợ cạnh tranh về giá cả, ngươi đều có thể đem vật quý giá thích hợp để phát tin tức cho vị tiên sinh này, không phải sao?”

Nhưng Thành Âm nhãn tình sáng lên, quay đầu cảm kích nhìn về phía Đoạn Sở nói lời cảm tạ: “Đúng đúng, vẫn là Đoạn Sở ngươi thông minh nhất.” Hắn

hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra, cười cười cùng Úc Thiên Triển phát tay: “Thiên Triển, người phát tin tức cho ta về thiên phú tính chất đặc biệt của người khế ước kia, người yên tâm, ta nhất định sẽ giúp người lưu ý thứ thích hợp nhất cho hẳn.”

Úc Thiên Triển ánh mắt nheo lại, hướng về phía Nhung Thành Âm cười, ôn nhu nhắc nhở: “Hảo, vậy người đừng che chắn vòng thông tin.”

Nhung Thành Âm quần bách gãi gãi tóc, ngượng ngừng hắc hắc cười cười.

Úc Hạo Bằng ngoại trừ ban đầu khuôn mặt bình tĩnh, lúc sau vẫn duy trì phong thái hoàng tử cao quý tao nhã, lúc này nghe được lời nói của Úc Thiên Triển, cũng chỉ là cao cao tại thượng nhìn hẳn một cái, sau đó nhìn về phía Đoạn Sở: “Nếu quyết định rồi, chúng ta đi đi.”

Đoạn Sở lên tiếng trả lời, cùng Mạc Lôi ba người đi lên. Những người khác thì bị thị vệ Úc Hạo Bằng ngăn cách, riêng Úc Thiên Triển thủy chung vẫn duy trì mỉm cười.

Tổng bộ Gia Hoa thương hội ở Đế Ma Tư phi thường lớn, đại sảnh đấu giá lại bố trí hết sức xa hoa. Đình từ vật chất tinh thạch trong suốt tạo thành, mặt trên được điểm lên huyền phù đầy sao, lầu hai là hình thức chiến hạm xa hoa, chỗ ngồi lầu một là một vòng ghế được chạm khắc bằng vân thạch thông thường, hơn nữa mặt đất dưới chân là tinh thạch màu đen rải thành, cả người như là được đi tới không gian vũ trụ.

Đoạn Sở không khỏi đối với tài lực thế lực của Gia Hoa thương hội có nhận thức càng sâu, bên tai còn có thể nghe được Nhung Thành Âm cùng đám người Mạc Lôi kinh hô. Bọn họ đến từ Y Dục Tất, cho dù tham gia hội đấu giá, cũng không thể so sánh với hội đấu giá do Gia Hoa thương hội liên minh tinh hệ chủ trì.

Vào phòng hoàng tử không được một hồi, đèn báo hiệu cầu kiến ở cửa liền sáng lên.

“Hẳn là món điểm tâm ngọt được mang đến.” Úc Hạo Bằng hiểu rõ nói, nhìn Đoạn Sở giải thích: “Mỗi lần Gia Hoa thương hội đấu giá, sẽ lấy điểm tâm đặc sắc của tinh hệ khác chiêu đãi, đích xác rất có đặc sắc.”

Đoạn Sở gật gật đầu, Mạc Lôi, Nghê Tuần cùng Nhung Thành Âm ở một bên khe khẽ nói nhỏ, Đoạn Sở nghe không rõ ràng lắm, bắt quá mơ hồ có thể nghe ra, là có liên quan tới Úc Thiên Triển.

Cửa vừa mở ra, vậy mà Sở Hoa lại tự mình dẫn người lại đây, ánh mắt một chút liền dừng ở trên người Đoạn Sở, thấy hẳn tư thế ngồi tao nhã, thần sắc bình tĩnh, cảm thấy âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Kiến quá thất diện hạ!” Sở Hoa chủ động hành lễ, sau đó để cho thủ hạ đem một cặp ***g lớn màu cam mở ra, bên trong quả nhiên là điểm tâm còn bốc lên nhiệt khí, còn có năm cái chén nhỏ trong suốt bằng bàn tay, bên trong đựng chất lỏng xanh biếc trong sáng.

“Dì?” Tầm mắt Úc Hạo Bằng nhìn về phía cái chén, có chút đăm chiêu hỏi: “Đây là, linh dịch của Bích Chi thảo?”

Sở Hoa thần sắc thần nhiên gật đầu, ra hiệu cho người dưới phân phối tốt, đặt trước bàn mọi người, chính mình từ nút không gian lấy ra một cái hòm làm từ tinh thạch thú, đưa cho Đoạn Sở đồng dạng tò mò, nhẹ giọng nói: “Bích Chi thảo là đặc sản tinh cầu phụ thuộc Trạch Mĩ, nói là cây cỏ, kỳ thật là nhựa cây của cây Bích Chi tiết ra, bởi vì mảnh khảnh giống như cây cỏ nên được gọi như vậy. Nhựa cây rời khỏi cây mẹ, lập tức hóa thành chất lỏng. Có thể trực tiếp dùng. Có thể trị ngoại thương tinh thần lực của chiến sĩ, hơn nữa điều trị thể chất đạt tới trạng thái tốt nhất. Nó còn có thể được người khế ước dung nhập vào chế thuốc, tăng lên được hiệu của chúng nó.”

Đoạn Sở kinh ngạc tiếp nhận hòm, cẩn thận mở ra vừa thấy, bên trong là gốc cây lớn bằng cánh tay trẻ con, chỉ sợ cũng chính là cây Bích Chi mà Sở Hoa nhắc tới.

“Này, không bán đấu giá sao?” Đoạn Sở cảm thấy xấu hổ. Hẳn không phải Đoạn Sở chân chính, không thể yên tâm thoải mái nhận vật tốt như vậy.

Hiệu quả thần kỳ có thể làm tăng được hiệu của Bích Chi thảo, hẳn gần nhất vẫn luôn học tập cường hóa vận dụng tinh thần lực, cảm thấy không nên dựa vào ngoại lực làm tăng được hiệu, dù sao hẳn mới bắt đầu học tập nghiên cứu chế thuốc, còn chưa đạt tới bình cảnh không thể tăng lên, không thể chiếm tiện nghi như vậy. Nếu bán đấu giá, hẳn có thể mua xuống, lưu trữ nuôi dưỡng một thời gian, đến lúc đó tặng cho người khác cũng có thể, dùng cho bản thân cũng được.

Sở Hoa cười khẽ một tiếng, ôn nhu nhìn Đoạn Sở: “Bích Chi thảo chỉ có ở trong tay người khế ước nhà bảo chế thuốc, mới có thể chân chính phát huy tác dụng, không tin người hỏi thất diện hạ.”

Úc Hạo Bằng bình tĩnh gật đầu: “Không tồi, thuốc chữa khỏi ngoại thương điều trị thân thể rất nhiều, Bích Chi thảo tác dụng chính vẫn là tăng lên được hiệu. Người hiện tại chế tác bánh kẹo chỉ có tác dụng với chiến sĩ dưới cấp 5, nếu thêm vào một chút Bích Chi thảo, hiệu lập tức có thể càng tiến thêm một bước.” Úc Hạo Bằng dừng một chút, có ý ám chỉ nhìn về phía Sở Hoa nói: “Lúc trước Hà Thái San tông sư nếu có Bích Chi thảo, Đoạn Kỳ Diệu trưởng lão, nói không chừng có thể bình an vượt qua nguy cơ lần trước.”

Sở Hoa mặt không đổi sắc cười cười: “Thất diện hạ nói đùa, Tùng Phương Trai đều không có, Gia Hoa thương hội tự nhiên không có hàng tồn, lần này bất quá là vận khí tốt mà thôi.”

Hắn ý bảo Đoạn Sở thu hồi hòm, giống như vô tình nói đến một sự kiện khác: “Ta trước lúc dùng thuốc tiến hóa, đã uống Bích Chi thảo. Sau khi hoàn thành tiến hóa đi tới nghiệp đoàn chiến sĩ kiểm tra đo lường, trưởng lão nhắc nhở ta nói, lấy tiềm lực của ta, cùng chiến sĩ bẩm sinh siêu cấp S thức tính lúc mười tám tuổi, hơn kém nhau cũng bất quá là chỗ trống mười lăm năm mà thôi.”

Đoạn Sở về mặt chấn động, ánh mắt nhìn về phía cái hòm cũng trở nên cực nóng. Trong khoảng thời gian này, Đoạn Sở vẫn ần ần lo lắng, hần nghiến cứu chế tạo thuốc thức tỉnh có thể chỉ có tác dụng đối với người trước mười tám tuổi, bởi vì có trà rượu kích phát tinh thần lực, Từ Tinh thủ tiến vào thời kì già cả còn chưa rõ tác dụng. Nhưng trước mười tám tuổi, thức tỉnh hay không đều chưa biết, người kẻ ước hậu thiên như thế nào cũng không sánh kịp với người kẻ ước bẩm sinh.

Nếu Bích Chi thảo có thể dùng trước thuốc thức tỉnh, đem trạng thái thân thể điều chỉnh đến thời kì tốt nhất lúc mười tám tuổi, vậy bản khoản lúc trước liền có thể giải quyết. Nghĩ đến Dung Thu năm nay đã sắp hai mươi một tuổi, Đoạn Sở càng thêm cảm kích Sở Hoa dụng tâm.

“Cám ơn cậu!” Đoạn Sở sau khi thu hồi cái hòm thì chân thành nói lời cảm tạ, tính toán trong khoảng thời gian này làm nhiều bánh kẹo một chút, để cho Sở Hoa trước khi đi Trạch Mĩ mang theo. Sở Hoa hiện tại là chiến sĩ, thuốc ngưng thần đương nhiên không bằng bánh kẹo trong việc điều dưỡng thường ngày.

Sở Hoa thấy Đoạn Sở thật sự thích, cũng thật cao hứng, nghĩ nghĩ lại nhắc nhở: “Người mới bắt đầu học chế thuốc, Bích Chi thảo làm tăng lên được hiệu, có thể sử dụng nhưng không thể ỷ lại nó. Cái hòm này phía dưới còn có một tầng, là hạt giống cây Bích Chi cùng phương pháp nuôi dưỡng, người có thể thử gieo trồng.”

Nói xong, hần đối với Úc Hạo Bằng gật gật đầu, cáo từ rời khỏi căn phòng.

Ba người Nhung Thành Âm từ lúc nghe được hiệu quả của Bích Chi thảo, liền trọn mắt há hốc mồm, lúc này tràn đầy hâm mộ nhìn Đoạn Sở.

“Oa, Đoạn Sở, cậu người đối với người thật tốt!” Nhung Thành Âm nhanh mồm nhanh miệng nói, về phần bạn tốt đề cập đến Úc Thiên Triển khác thường, đã sớm bị quăng ra sau đầu.

Mạc Lôi cùng Nghê Tuần cười tùm tùm phụ họa, Úc Hạo Bằng cũng lơ đãng, hần thân là hoàng tử mắt cao hơn đầu, Bích Chi thảo đối với hần không tính là cái gì, chính là đối với cảm tình của Sở Hoa cùng Đoạn Sở trong lúc đó thực hâm mộ.

Phải biết rằng, nguyên nhân Sở Hoa khôi phục tinh thần lực, từ lúc hoàng thất cùng các gia đình huân quý lưu truyền. Không có Đoạn Sở đưa gói trà, Sở Hoa cũng không thể thành công thăng lên chiến sĩ, hơn nữa Sở Hoa cùng Tề Hạo Ngôn vậy mà lại là một đôi phù hợp, làm cho tất cả mọi người đều hâm mộ Tề gia vận khí thật tốt. Đồng dạng cũng có quan hệ với Đoạn Sở, Tề gia với Đoạn gia có được, thật sự là hai thứ đối nghịch.

“Đoạn Sở, Nguyên Cẩm Đường khi nào thì có thể bán ra kẹo mềm hồng trà?” Úc Hạo Bằng quay đầu hỏi. Hần cũng có mỗi mua bánh kẹo ở Nguyên Cẩm Đường, kẹo mềm hồng trà là thứ duy nhất thích hợp với chiến sĩ cấp 5, nhưng từ nửa năm trước Đoạn Sở đi theo Úc Thịnh Trạch tới trái đất, hần đã cắt đứt nguồn cung cấp, trở về đã hơn phân nửa tháng, thế nhưng vẫn chưa bán lại.

Đoạn Sở dừng một chút, hần từ khi trở về vẫn luôn vội vàng, bánh kẹo bán ra đều giao cho Dung Thu.

“Đêm nay ta kêu người đưa tới hoàng cung.” Đoạn Sở sáng khoái gật đầu.

Bác sĩ Hàng Nhân bên người Lộ Dịch Toa đã kiểm tra đo lường qua, nói bánh kẹo thích hợp với thân thể Lộ Dịch Toa. Vừa vặn Xích Tinh quả cùng Tuyệt Ngưng quả hần trồng đã thành thực không ít, bị hần lấy làm không ít mứt trà Ô Long. Để quay về Mạc Ngươi Lai làm một ít kẹo mềm hồng trà, coi như cảm tạ hôm nay. Úc Thiên Triển kia rất quý dị, hơn nữa cái họ kia, Đoạn Sở cảm thấy được nên tạo khoảng cách mới đúng.

“Không cần, khi nào được ngươi nói cho ta biết một tiếng, ta phái người qua lấy!” Úc Hạo Bằng vừa lòng nở nụ cười, cảm thấy hần rốt cục đã tìm được ưu điểm của đệ đệ, chính là ánh mắt coi như không tòi.

Hội đấu giá bắt đầu rồi, Gia Hoa thương hội đích xác không hổ là thương hội liên minh tinh tế, kỳ trân dị bảo của các tinh hệ lớn tầng tầng lớp lớp, chủ yếu vẫn là thích hợp với chiến sĩ, đương nhiên với người kẻ ước cũng không ít. Úc Hạo Bằng mua rất nhiều, Đoạn Sở chú ý tới, mỗi lần Úc Hạo Bằng vừa ra tay, sắc mặt Nhung Thành Âm sẽ đỏ vài phân, đến cuối cùng cả khuôn mặt tuần tú đều đỏ bừng, ánh mắt nhìn về phía Úc Hạo Bằng tràn ngập lửa giận.

Đoạn Sở còn không có ý thức được sao lại thế này, chờ bọn hần đi ra khỏi phòng, liền thấy được Úc Thiên Triển đồng dạng khó nén tức giận, cùng Nhung Kiến Trà một bên dờ khóc dờ cười, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Úc Thiên Triển thấy Úc Hạo Bằng về mặt thể nhưng lại đắc ý dào dạt, rốt cuộc duy trì không được tươi cười trên mặt, chỉ tay vào Úc Hạo Bằng lớn tiếng trách cứ: “Úc Hạo Bằng, ngươi đừng quá đáng! Cho dù ngươi trên danh nghĩa được vương hậu nuôi dưỡng, cũng không đối được ngươi là trắc tử do trắc phi sinh ra! Ngươi dựa vào cái gì khinh thường ta, còn cướp đi tất cả kì trân của ta!”

Úc Hạo Bằng sắc mặt trầm xuống, giơ tay lên mệnh lệnh thị vệ đi theo: “Chặn miệng hần lại!”

“Ngươi dám! Nếu bệ hạ biết ngươi dám làm vậy đối với ta, nhất định sẽ không tha cho ngươi! . . .” Úc Thiên Triển tức giận cả người phát run, bị phản trong mắt lại khiến kẻ khác tâm sinh đồng tình.

Đám người Nhung Thành Âm hoàn toàn trọn tròn mắt, vội vã chạy tới chỗ người phụ trách hội đấu giá, yêu cầu sơ tán đám người. Chính là không ngờ, hần phát hiện chính mình bỗng nhiên cái gì cũng đều không nghe được, mà Úc Thiên Triển rõ ràng miệng còn đang động.

Điểm này Úc Hạo Bằng cũng rất nhanh liền thấy được, hồ nghi nhìn nhìn bốn phía. Có thể bất động thanh sắc bố trí kết giới tinh thần lực mà không bị hần phát hiện, đối phương ít nhất là chiến sĩ cấp 7.

“Thất điện hạ, vị tiên sinh này, không phải bị nghĩ lầm thành con riêng của bệ hạ ư?” Đoạn Sở nhẹ nhàng hỏi.

Úc Thiên Triển trong lòng căng thẳng, thu liễm vẻ giận dữ khoa trương trên mặt, kinh nghi bất định nhìn về phía Đoạn Sở.

Úc Hạo Bằng cũng kinh ngạc quay đầu lại, kết giới tinh thần lực, dĩ nhiên là Đoạn Sở bố trí? Nhưng cho dù Đoạn Sở có thiên phú tinh thần lực mạnh mẽ, làm sao biết tin về con riêng, cứu đệ tự mình nói?

“Người làm sao biết?” Úc Hạo Bằng thốt ra, lập tức vẻ mặt khiếp sợ nhìn Đoạn Sở: “Người nói là hiểu lầm?”

Đoạn Sở bình tĩnh gạt đầu, thần nhiên liếc mắt nhìn Úc Thiên Triển sắc mặt trắng bệch, khẳng định trả lời: “Đương nhiên là hiểu lầm, nếu thất điện hạ không tin được, tự mình hỏi bệ hạ. Một đế quân quốc gia, tự nhiên là dám làm dám chịu, việc nhỏ ấy, không việc gì phải phủ định.”

Úc Hạo Bằng trong mắt hiện lên mờ mịt, Đoạn Sở khẳng định như vậy, hẳn cảm thấy được nhận thức mấy năm nay đều bị phá vỡ.

“Ai nói ta là con riêng!” Úc Thiên Triển giọng căm hận nói: “Phụ thân ta sao có thể là bệ hạ, ta đã sớm không có phụ thân rồi!”

Úc Hạo Bằng vừa nghe, vừa nghi ngờ nhìn về phía Đoạn Sở.

Đoạn Sở trào phúng nhếch mi, Úc Thiên Triển nói như vậy, chính là giống như đứa con bị phụ thân buông tha mà trong lòng sinh oán hận. Đoạn Sở cảm thấy được, hẳn đại khái có thể lý giải hiểu lầm của người ngoài, rốt cuộc là như thế nào mà tạo thành. Nếu không phải Úc Khải Phong nói trắng ra, tin tức hôm nay lại truyền lại hoàng cung. Lộ Dịch Tia chỉ sợ lại thương tâm.

“Người thừa nhận là tốt rồi.” Đoạn Sở gạt gạt đầu, nhìn đến Úc Thiên Triển lập tức ngốc lảng tại chỗ, cũng không để ý tới, chỉ là nhìn về phía Úc Hạo Bằng nhắc nhở: “Thất điện hạ, ta hiện tại sẽ đi trở về, người nhớ rõ phải người đến Mạc Ngươi Lai lấy bánh kẹo, ta có chút cần đưa cho A Toa.”

Nói xong, hắn gỡ bỏ kết giới tinh thần lực, gọi ba người Nhung Thành Âm, cùng nhau rời khỏi Gia Hoa thương hội.

Đêm khuya cùng ngày, Mạc Ngươi Lai, Đoạn Sở rốt cuộc nhận được thị tấn chờ mong đã lâu.

“Cám ơn người, Tiểu Sở!” Úc Thịnh Trạch nghe xong lời nói của Đoạn Sở, ánh mắt màu đen của hư ảnh trở nên càng thêm ôn nhu.

Ánh mắt Đoạn Sở vẫn ngưng lại trên người Úc Thịnh Trạch, nghe được lời nói của Úc Thịnh Trạch liền lắc lắc đầu: “Không cần lo lắng, A Toa tốt lắm, Úc Thiên Triển kia không làm được gì.” Nói xong, hắn rất nhanh liền đem lực chú ý chuyển dời đến nơi khác, nói lên ý tưởng về thuốc thức tỉnh: “Trà rượu của ta về sau nghiên cứu chế tạo tốt, trước hết để cho Dung Thu uống Bích Chi thảo, sau đó mới dùng trà rượu. . .”

Đoạn Sở nằm ở trên giường, miệng không ngừng nói, ngẫu nhiên Úc Thịnh Trạch còn có thể phụ họa một tiếng, nhắc nhở sai sót của hắn, không biết qua bao lâu, Đoạn Sở chỉ cảm thấy mệt mỏi dâng lên, trong ánh nhìn chăm chú thâm thúy của Úc Thịnh Trạch, cười nhẹ nhàng tiến vào mộng đẹp.

Úc Thịnh Trạch cắt đứt thông tin, khôi phục lạnh lùng, nhắc chân đi tới khoang thuyền cách vách.

“Hoàng thúc, người có biết Úc Thiên Triển kia, rốt cuộc là ai không?”

Tháng Ba 20, 2016

110

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Chương 110

Trong khoảng, nam tử được xưng là hoàng thúc, tự nhiên là thân đệ đệ của Úc Khải Phong, Úc Phi Dương, đồng dạng cũng là chiến sĩ cấp 9. Hắn nghe được câu hỏi của Úc Thịnh Trạch, một đôi mắt màu râm nắng theo thói quen hơi hơi nheo lại, trên mặt không thêm che dấu vẻ chán ghét.

Nhưng không đợi hắn nói chuyện, Mạch Duy vẫn cúi đầu nghe giáo huấn mạnh mẽ ngắt đầu, kinh ngạc hỏi: “Thịnh Trạch, người làm sao biết Úc Thiên Triển?”

“Là Đoạn Sở ở hội đấu giá Gia Hoa thương hội gặp được.” Úc Thịnh Trạch trả lời.

Mạch Duy há miệng thờ đốc, thật cẩn thận nhìn về phía phụ thân chính mình. Hắn vẫn là lần đầu tiên bị phụ thân mang theo làm nhiệm vụ, mấy ngày nay đã bị giáo huấn thực tâm, cũng không muốn lại vì bát quái mà bị đưa vào phòng thao luyện.

“Xuy, tiền đồ!” Úc Phi Dương không chút khách khí trào phúng đứa con, ánh mắt chuyển hướng Úc Thịnh Trạch, nhẹ giọng nói: “Úc Thiên Triển tuy là

huyết mạch hoàng thất, nhưng sẽ không được dòng họ thừa nhận, thân phận của hắn không cần tìm hiểu.”

Úc Thịnh Trạch ánh mắt chợt lóe, Mạch Duy cũng là nhớ ăn không nhớ đánh mà tranh nói: “A, nguyên lai Úc Thiên Triền thật là đường huynh của ta sao?”

“Câm miệng!” Úc Phi Dương giận dữ, uy áp từ phía làm Mạch Duy trực tiếp nằm sấp trên mặt đất, Úc Thịnh Trạch sắc mặt trắng nhợt, lần đầu tiên cảm nhận được rõ ràng năng lượng khủng bố của chiến sĩ cấp 9.

Úc Phi Dương thấy thế, đôi mắt nheo lại, rồi lại mở mắt ra, khí thế cả người đã thu lại.

“Hắn thì tính là đường huynh cái gì? Bất quá chỉ là đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ của đứa con riêng bên ngoài của phụ hoàng. Hừ, lại nói tiếp, năm đó nếu không bởi vì phụ thân hắn, ta cũng đại ca cũng sẽ không thuận lợi thăng cấp như vậy.”

Úc Phi Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Úc Thiên Triền bất quá chỉ là thằng hề nhảy nhót vài cái, nhưng nẫu thân của hắn, lại xuất thân từ Tiêu gia, gia tộc chế tạo thuốc đầu tiên, nổi danh với việc chế tạo thuốc, Tiêu gia là thế gia tồn tại từ thời Đế Ma Tư mới thành lập, bên trong vững chắc, cho nên người thông tri kêu Đoạn Sở cẩn thận làm việc. Úc Thiên Triền gặp được Đoạn Sở, chưa chắc là trùng hợp.”

Úc Thịnh Trạch thần sắc lạnh lùng, thông qua phù điêu điêu khắc từ tinh thạch thú, lại đưa vào tinh thần lực mãnh mẽ của người thức tỉnh, chiến sĩ có thể phát huy lực công kích lớn hơn nữa, giống như thánh điện mà hắn ở, dấu hiệu to lớn của nghiệp đoàn chiến sĩ cùng với nghiệp đoàn người khế ước. Nếu phụ thân Úc Thiên Triền là con riêng của hoàng tổ phụ, chỉ sợ nữ nhân Tiêu gia kia, cũng là hoàng tổ phụ cố ý tuyển chọn.

Úc Phi Dương thấy cháu mình đã ngầm hiểu, cũng không nói cái gì nữa, ánh mắt sắc bén nhìn về phía con trai độc nhất: “Đứng lên, theo ta ra chiến hạm!”

Khuôn mặt tuấn tú của Mạch Duy nhàn thành một đoàn, hắn cũng biết từ lúc bị bắt cóc ở Tư Đặc Lạp tinh cầu, đã hoàn toàn chọc giận phụ thân, không bao giờ dung túng hắn nữa. Hơn nữa hắn nếu đã quyết định xa lánh Vệ Thư Lan, việc không chế tinh thần lực đích xác cần rèn luyện một lần nữa. Mạch Duy nhéo nhéo bao trà bên hông, phần nộ đi theo.

Úc Thịnh Trạch nghĩ nghĩ, thông tri cho Áo Lợi Ngươi một tiếng, chính mình cũng đi theo.

Lại một lần nữa đem đứa con ném vào đàn di thú cấp 5, Úc Phi Dương nhẹ nhàng đứng thẳng, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Mạch Duy điều khiển cơ giáp anh dũng chém giết, trong lòng càng thêm xác định ý nghĩ đứa con mình thiếu thao luyện.

“Thịnh Trạch, lần này trở về, Mạch Duy vẫn là đặt ở chỗ người, để cho nó tiến vào chiến đội cơ giáp đệ tam quân, đừng đi theo bên cạnh người.” Úc Phi Dương nhìn về phía đứa cháu đồng dạng chưa mở ra cơ giáp, lạnh nhạt phân phó.

“Vâng, hoàng thúc!” Úc Thịnh Trạch lên tiếng trả lời. Hắn vốn cũng không tính toán để cho Mạch Duy luôn ở trong cục trình sát, bất quá chiến đội cơ giáp từ trước đến nay chấp hành nhiệm vụ xung phong, xem ra hoàng thúc là hạ quyết tâm rèn luyện Mạch Duy.

Úc Phi Dương bỗng nhiên ngừng đầu, có chút dăm chiêu nhìn về phía hư không: “Nơi này thuộc biên giới Tư Đặc Lạp tinh cầu cùng Ai Tư Bì Nỗ tinh cầu, lại gần sát Tạt Na tinh hệ, đại nguyên soái tuần tra khu vực này là ai?”

“Là Đan Vu Quang đại nguyên soái.” Úc Thịnh Trạch trả lời, nghĩ đến lúc trước thu được tin tức, hỏi: “Đại ca mang theo thân vệ hoàng gia đến Lan Ba tinh hệ, có hai chiến sĩ cấp 8, Lan Ba tinh hệ nếu không có manh mối về không gian xé rách, vậy có thể nào là trùng động?”

Theo lý thuyết Úc Hồng Trì dẫn theo hai chiến sĩ cấp 8, chính mình thân là chiến sĩ cấp 7, cho dù gặp được đàn di thú cấp 8, cũng có hy vọng chạy trốn, hơn nữa nhị ca Úc Văn Bán cũng là mất tích ở phụ cận Lan Ba tinh hệ, khoảng cách tới Đế Ma Tư bất quá là một ngày hành trình, nhưng nơi này lại cần thời gian nửa tháng. Úc Hồng Trì ngăn ngừa trong năm ngày tại nơi này phát ra tín hiệu cầu viện, trừ bỏ không gian xé rách, cũng chỉ có thể là gặp trùng động, mới có thể làm cho đại ca tách khỏi sự bảo hộ của chiến sĩ cấp 8.

Không đợi Úc Phi Dương trả lời, hắn bỗng nhiên phóng lên cao, tinh thần lực khổng lồ mạnh mẽ vô cùng, nháy mắt bao trùm tinh không, đồng thời một đạo ánh sáng lướt qua, một cơ giáp hình thù kỳ quái xuất hiện, thân ảnh Úc Phi Dương biến mất giữa không trung, mà Mạch Duy nguyên bản còn đang chiến đấu, tựa như điều bị cắt đứt dây, đổi hướng tiến tới bên cạnh cơ giáp của Úc Thịnh Trạch.

“Ít nhất ba chiến sĩ cấp 8, năm chiến thuyền tuần dương, thông tri quân hạm ứng chiến!” Thanh âm Úc Phi Dương trầm thấp vang lên bên tai Úc Thịnh Trạch.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thanh âm Mạch Duy mờ mịt thông qua cơ giáp truyền ra.

“Địch tập kích, theo ta quay về quân hạm!” Úc Thịnh Trạch dẫn đầu, dùng vòng thông tin khẩn cấp thông báo cho Áo Lợi Ngươi cùng phó tướng quân hạm.

Úc Phi Dương tuy là chiến sĩ cấp 9, nhưng dưới tình hình chung, chiến sĩ cấp 9 cũng chỉ có thể phát huy một nửa năng lực, ba vị chiến sĩ cấp 8 đối với Úc Phi Dương đủ để cấu thành uy hiếp. Cũng may có đá năng lượng nguyên cấp 10 kia, khi Úc Thịnh Trạch phát hiện người mà phụ thân mình nói đến chính là hoàng thúc, cũng đã đưa cho Úc Phi Dương. Lúc này, nhưng thật ra không cần nghĩ biện pháp làm sao đến gần.

Lúc này ở học viện người khế ước Đế Ma Tư, một lần giảng dạy đặc biệt về cường hóa tinh thần lực đã xong, Đoạn Sở rời khỏi mạng lưới tinh vực đang chuẩn bị uống trà nghỉ ngơi một chút, tinh thần lực chung đoàn bỗng nhiên truyền đến năng lượng dao động lạnh như băng mà quen thuộc.

Đoạn Sở trước tiên khóa cửa phòng ký túc xá, ngồi trở lại ghế, tựa như vô số lần diễn luyện mà đem Tuyết Ngưng quả trong không gian đưa vào trong miệng, tia tinh thần lực không chút do dự truyền vào chung đoạn, toàn thân nhắm mắt đi theo tia tinh thần lực cảm thụ năng lượng dao động của đối phương.

Không biết qua bao lâu, Đoạn Sở cả người đều ướt đẫm, như là từ trong nước đi ra, ngay cả mấy bình thuốc bổ sung tinh thần lực mà lúc trước Úc Thịnh Trạch cho hắn cũng đều đã uống hết, liên tục dung hòa cùng một chỗ, tinh thần lực dao động của Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên biến mất, Đoạn Sở mở ra một đôi mắt đã phiếm tơ máu, lác lác đứng dậy, lại một cái lao đảo thiếu chút nữa té ngã trên đất. Hắn vội vàng uống một ngụm nước suối từ không gian trà son, lại ổn định thân thể, mở cửa phòng, tính toán đi tới hoàng cung.

Cửa vừa mở ra, Nhung Thành Âm một mực ở trong phòng nghỉ vọt lại đây, vẻ mặt khẩn trương hỏi: “Đoạn Sở, ngươi không sao chứ? Ngươi ở trong phòng đã hai ngày!”

Đoạn Sở lắc lắc đầu, tiếng nói khàn khàn: “Ta phải ra ngoài một chuyến, hôm nay sẽ không trở lại.”

Nhung Thành Âm lấp bắp kinh hãi, vội vàng ngăn cản: “Nhưng trời đã tối, ngươi một người rất nguy hiểm.” Nhung Thành Âm dừng một chút, nhỏ giọng đề nghị: “Cho dù nhất định phải đi, để cho người tới đón ngươi đi! Nếu không, để ca ca ta bọn họ đưa cũng được.”

Đoạn Sở vội vàng quay đầu, lúc này mới phát hiện bên ngoài quả nhiên tối đen một mảnh. Ở Đế Ma Tur, cho dù là khu vực trung tâm, ban đêm cũng là không an toàn.

Đoạn Sở nghĩ nghĩ, tính toán dùng vòng thông tin thông tri Túc Thiên. Tinh thần lực mới vừa đưa vào vòng thông tin, trước mắt một trận choáng váng, Đoạn Sở không tự chủ được lui về phía sau một bước, bàn tay vừa vận chống lên bức tường có phù điêu tinh thạch thú. Một cỗ năng lượng dao động không thể phát hiện truyền đến, Đoạn Sở bởi vì tinh thần lực bị rút bớt mà dị thường mất cảm, trong lòng mạnh mẽ dâng lên cảnh giác, cơ hồ chặt vật rút cánh tay về.

Kết quả dùng sức quá mạnh, Đoạn Sở đặt mông ngồi trên mặt đất. Mà hắn bởi vì vừa trợ giúp Úc Thịnh Trạch mà còn thừa một chút tinh thần lực, lúc này hoàn toàn bị hao hết.

“Đoạn Sở, ngươi làm sao vậy?” Nhung Thành Âm thất kinh bỏ nhào tới, nâng Đoạn Sở muốn đem hắn lên ghế.

“Không, ngươi đừng đụng ta!” Đoạn Sở suy yếu nói xong, trước mắt từng trận sáng trắng, hắn thậm chí thấy không rõ sắc mặt Nhung Thành Âm.

“Thành Âm, ta cần nghỉ ngơi, ngươi giúp ta!” Đoạn Sở thấp giọng thỉnh cầu.

Nhung Thành Âm đều sắp bị dọa khóc, vội vàng gạt đầu: “Ngươi nói, ta nhất định giúp ngươi!”

“Để ta trở về phòng, nếu có người đến tìm ta, nhất định không thể mở cửa, vô luận là ai!” Đoạn Sở nói xong, thở gấp, lại căn dặn: “Sau đó ngươi tìm Mạc Lô hoặc là Nghê Tuần hỗ trợ, đi tìm Nguyên Vĩnh Nghị ở Nguyên Cẩm Đường, nói hắn nếu có liên lạc với cửu hoàng tử, hãy nói, ta rất mạnh khỏe, chỉ là cần nghỉ ngơi!”

Nhung Thành Âm dùng sức gạt đầu: “Ta đây dìu ngươi trở về, ngươi yên tâm, ta sẽ canh cửa, bất luận kẻ nào cho dù là viện trưởng, ta cũng sẽ không cho hắn tiến vào!”

“Cám ơn!” Đoạn Sở nhắm mắt, lôi kéo cánh tay Nhung Thành Âm, lao đảo vào cửa phòng, mới vừa khóa cửa, thân hình nhoáng lên một cái, người đã ngất trong không gian trà son.

Tháng Ba 20, 2016

111

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Chương 111

Chiến tranh tinh không, từ trước đều là mạo hiểm cùng huyết tính. Liên tục hai ngày hai đêm không ngủ mà chém giết, ngay cả chiến sĩ cấp 9 Úc Phi Dương, cũng mất đi sự khoan dung lúc trước, khí thế cả người sắc bén tảo bạo khiến kẻ khác kinh hồn táng đảm, chung quanh căn bản không ai dám tiếp cận.

Mạch Duy cũng bị thương, một thân quân trang vết máu loang lổ, đa số là bị tinh thần lực của quân địch trực tiếp công kích. Chiến đấu tới lúc cuối, đã năng lượng nguyên đã sử dụng hết, cơ giáp căn bản là sắp lá cà mà đánh, thương thế của Mạch Duy như vậy, đã là nhẹ. Lúc này, hắn cũng chỉ qua loa uống một chút thuốc chữa khỏi ngoại thương, cùng những người khác trong đệ tam quân, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cánh cửa khoang thuyền.

Úc Thịnh Trạch trong lúc chiến đấu đột nhiên thăng lên cấp 8, sau khi chiến đấu sau kết thúc lại không chút dấu hiệu báo trước mà ngã xuống, bị đưa vào chữa bệnh đến bây giờ còn chưa thức tỉnh. Kể cả Úc Phi Dương cùng các tướng lĩnh, đều rất lo lắng.

Úc Thịnh Trạch lần này thăng cấp, thật sự rất không tầm thường. Trước kia mỗi một chiến sĩ thăng cấp, sẽ cố gắng hết khả năng để khống chế năng lượng bạo động, để tránh hại người hại mình. Nhưng lúc này đây, đối mặt với hai vị chiến sĩ cao hơn một bậc bao vây tấn công, Úc Thịnh Trạch lựa chọn để năng lượng tùy ý bùng nổ, tuy rằng thành công giết chết hai vị chiến sĩ cấp 8, nhưng năng lượng bạo động cũng đồng dạng làm hắn bị thương nặng.

Cửa khoang thuyền chữa bệnh mở ra, Áo Lợi Ngươi thẳng tắp đi ra, ở trước mặt Úc Phi Dương hành lễ: “Công tước các hạ, cửu điện hạ đã thành công thăng cấp, nhưng tinh thần lực vẫn chưa ổn định, thân thể bị hao tổn nghiêm trọng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, bác sĩ nói rất nhanh là có thể tỉnh lại.”

Úc Phi Dương thần sắc buông lỏng, gật gật đầu nhìn về phía các tướng lĩnh khác của đệ tam quân, phân phó: “Một khi đã như vậy, Trừ Cao thiếu tướng, truyền lệnh xuống dưới, chiến hạm chủ lực ngay tại chỗ nghỉ ngơi và hồi phục, đội hình cơ giáp trình sát đi trước tới phụ cận Táp Na tình hệ tra xét, bọn họ mất đi một vị chiến sĩ cấp 9 cùng hai chiến sĩ cấp 8, nếu đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử ở trong tay bọn họ, hiện tại nhất định sẽ nghĩ biện pháp đòi đi.”

“Vâng!” Trừ Cao thiếu tướng lên tiếng trả lời, ý bảo các tướng lĩnh khác đuổi kịp, bọn họ phải đi tới trung tâm chỉ huy, chuẩn bị nhiệm vụ cứu viện.

Sau khi các tướng lĩnh chấp hành nhiệm vụ, Úc Phi Dương bỗng nhiên vươn tay, một cái hộp từ trống rỗng xuất hiện trong lòng bàn tay, đưa cho Mạch Duy một mũi tiêu tủy: “Ta đi khoang thuyền nghỉ ngơi, tự ngươi để các bác sĩ giúp đỡ xử lý tốt miệng vết thương.”

Mạch Duy “Ngà” một tiếng, thần thiết nhìn nhìn phụ thân, thấy hấn đích xác không có bị thương, nhếch miệng, lại bị Úc Phi Dương trừng mắt nhìn, tươi cười nhất thời cương lại ở trên mặt.

“Hừ!” Úc Phi Dương chỉ tiếc rên sát không thành thép trừng mắt nhìn Mạch Duy, ánh mắt dừng ở trên quân trang nhiễm máu của hắn, sắc mặt trầm trầm, quay đầu liền rời khỏi.

Mạch Duy sờ mịt gãi gãi đầu, cảm thấy phụ thân càng ngày càng bí hiểm.

“Mạch Duy các hạ, vẫn là tiến vào khoang thuyền chữa bệnh kiểm tra một chút? Hơn nữa bánh kẹo do công tước các hạ đưa, thích hợp với tình hình khí huyết dâng lên của ngươi hiện tại, không bằng tạm thời ăn trước một ít.” Áo Lợi Ngươi nhẹ giọng nhắc nhở.

Mạch Duy lấp bắp kính hãi, mở hòm ra vừa thấy, quả nhiên là một hàng bánh kẹo cùng hai chai thuốc ngưng thần loại A. Bất quá hấn hiện tại chính là tinh thần lực bất ổn chứ không phải bạo động, không thể dùng hai chai thuốc ngưng thần loại A.

Mạch Duy mở ra một khối kẹo mềm hồng trà đưa vào trong miệng, hương khí trong veo tràn ra trong khoang miệng, năng lượng tinh thần bởi vì thời gian dài tác chiến kịch liệt mà quay cuồng không nghĩ, tựa như được một bàn tay ôn nhu trấn an. Ánh mắt Mạch Duy chớp chớp, lại nhìn nơi Úc Phi Dương biến mất, cúi đầu.

Thời điểm Đoạn Sở nghiên cứu chế tạo ra bánh kẹo, hấn đã ở Tư Đặc Lạp tình cầu điều tra, chờ thật vất vả trở về, Đoạn Sở lại đi tới trái đất. Nói cách khác, chờ thời điểm Mạch Duy biết được kẹo mềm hồng trà có tác dụng đối với chiến sĩ cấp 5, hấn đã không mua được loại bánh kẹo này, chỉ có thời điểm lúc trước được cứu ra, đường huynh cho một hộp bánh kẹo. Không nghĩ tới phụ thân uy nghiêm lạnh lùng luôn chê hấn không chịu cố gắng, thế nhưng cũng sẽ vì hấn mà suy nghĩ.

“Mạch Duy các hạ?” Áo Lợi Ngươi thấy Mạch Duy ngoài ý muốn mà trầm mặc, không khỏi kỳ quái.

Mạch Duy ngẩng đầu, quai hàm vẫn đang phồng lên, cười cười: “Không có việc gì, đi thôi!”

Nói xong, hấn nhắc chân đi vào khoang thuyền chữa bệnh, vừa đi vừa lo lắng hỏi: “Thịnh Trạch đột nhiên thăng lên cấp 8, thật sự không thành vấn đề sao?”

Nói chung, cấp 7 thăng lên cấp 8, cách nhau mười tám năm cũng tính là thuận lợi, kiểu giống như Úc Thịnh Trạch, thăng lên cấp 7 chưa đầy một năm, lại trong chiến đấu đột phá lên cấp 8, thật sự là rất nguy hiểm.

Áo Lợi Ngươi lắc lắc đầu, ánh mắt sùng kính: “Sẽ không. Bác sĩ nói, tinh thần lực của cửu điện hạ vẫn thực ổn định, lúc trước cấp 7 cũng đã tích lũy đủ, lần này lại là liên tục chinh chiến cực hạn, đột phá là bình thường. Để quân đội thứ nhất thiên phú giống cửu điện hạ, nghe nói ba mươi tuổi liền thăng lên cấp 10, hai mươi bảy tuổi đã sớm là chiến sĩ cấp 9, chính là bởi vì quanh năm suốt tháng chinh chiến mà thành.”

Mạch Duy trong lòng rầu rĩ, hấn từ khi tốt nghiệp học viện chiến sĩ liền đi theo, đã năm sáu năm trôi qua, vẫn là lần đầu tiên gặp được huống nguy hiểm như vậy, càng đừng nói liên tục tác chiến hai ngày hai đêm, cho dù thêm hai năm này, cũng không trải qua cường độ tác chiến cao như vậy.

“Lần này Táp Na tình hệ kia thật sự là âm độc, ngay cả chiến sĩ cấp 9 cũng đều phải ra.” Mạch Duy hận nghiền răng.

Nếu không phải đột nhiên xuất hiện một vị cường giả cấp 9, chỉ với ba chiến sĩ cấp 8, một mình Úc Phi Dương nguyên soái là có thể trực tiếp đánh chết, căn bản không tới phiên bọn họ diễu võ dương oai.

Áo Lợi Ngươi đồng ý gật đầu, cảm thấy có điểm nghi ngờ. Xem quân hạm cùng chiến sĩ mà đối phương phái ra, rõ ràng là lập kế hoạch muốn đuổi tận giết tuyệt, hơn nữa là hướng về phía cửu hoàng tử mà tới. Nếu không phải bệ hạ ngoài dự đoán của mọi người phái Úc Phi Dương công tước bảo hộ,

cửu điện hạ cho dù có thể mượn việc đột phá giết chết hai chiến sĩ cấp 8, cũng đánh không lại chiến sĩ cấp 9 cường đại.

“Quân bộ lãn này phải Thịnh Trạch đến, chẳng lẽ sẽ không nghĩ tới, đại hoàng tử, nhị hoàng tử lần lượt gặp chuyện không may, một khi cửu hoàng tử xảy ra vấn đề, cả thủ đô đế quốc Đế Ma Tư sẽ xuất hiện chấn động sao?” Mạch Duy bất mãn nói thẳm, tùy ý bác sĩ kiểm tra thân thể cho hắn.

Đồng tử Áo Lợi Ngươi co rút lại, chẳng lẽ nhị hoàng tử mất tích, tới đại hoàng tử cầu viện, tất cả điều này căn bản đều nhằm mục đích, dụ dỗ cửu hoàng tử đuổi tới? Tường tượng như vậy, sau lưng Áo Lợi Ngươi bỗng dựng lạnh lẽo. Nhưng cửu hoàng tử thiên phú cao tới đâu, thành công lên cấp 9, cũng không đủ để phá hư thể cân bằng giữa các tinh hệ. Tạp Na tinh hệ vì cái gì lại vi phạm mình ước tinh tế, xuất động trụ cột cao nhất tinh hệ, cũng muốn giết chết Úc Thịnh Trạch? Hơn nữa nhị hoàng tử mất tích, cùng Cô Liên thân phận đáng nghi kia rốt cuộc có quan hệ hay không?

“Đi, Thịnh Trạch ngươi tỉnh!” Thanh âm vui sướng của Mạch Duy đánh gãy Áo Lợi Ngươi trầm tư, hắn vội vàng nghiêng đầu, quả nhiên, Úc Thịnh Trạch vẫn lẳng lặng nằm đã mở hai mắt.

Áo Lợi Ngươi vội vàng kêu bác sĩ đến, một đợt kiểm tra bận rộn qua đi, xác định tạm thời không thể vận dụng tinh thần lực, Úc Thịnh Trạch dựa vào khoang thuyền chữa bệnh. Mà Áo Lợi Ngươi cũng đem mệnh lệnh của Úc Phi Dương, cùng với những việc sau khi hắn hôn mê nói qua một lần.

“Tiểu Sở, có phát thị tấn hay tin tức cho ngươi không?” Úc Thịnh Trạch dựa vào ghế, tiếng nói trầm thấp hỏi. Hắn vừa tỉnh, liền thử dùng tinh thần lực chung đoạn liên hệ với Đoạn Sở, nhưng chung đoạn hoàn toàn không có phản ứng, mà vòng thông tin lại ở trạng thái bị che chắn, làm cho hắn rất lo lắng về tình hình của Đoạn Sở.

“Không có!” Áo Lợi Ngươi sắc mặt thoáng cái liền thay đổi.

Hắn mới ý thức được, hai ngày này Úc Thịnh Trạch liên tục sử dụng hình thức chung cực, khẳng định là ý lại trợ giúp tinh thần lực của Đoạn Sở. Nhưng Đoạn Sở chưa bao giờ tiến hành rèn luyện cực hạn tinh thần lực, có thể kiên trì lâu như vậy quả thực là chuyện tình bất khả tư nghị. Nếu bên này thời điểm khai chiến Đoạn Sở ở Mạc Ngươi Lai thì hoàn hảo, một khi ở học viện người khế ước hoặc là hoàng cung, rất có thể dễ dàng xảy ra nguy hiểm.

“Ta lập tức liên hệ!” Áo Lợi Ngươi vội vàng lên tiếng trả lời, nhưng vòng thông tin phát tới, tin tức gì cũng đều không có, trong lòng căng thẳng.

Úc Thịnh Trạch vừa thấy liền biết không liên hệ được, phân phó nói: “Ngươi thử liên hệ Vĩnh Nghị cùng Dung Thu.”

Áo Lợi Ngươi gật gật đầu, ai biết mới vừa kết nối được, thanh âm lo lắng của Nguyên Vĩnh Nghị liền theo vòng thông tin truyền đến: “Áo Lợi Ngươi, là Thịnh Trạch kêu ngươi liên hệ với ta?”

Vừa dứt lời, hư ảnh Nguyên Vĩnh Nghị đã xuất hiện trong khoang, Áo Lợi Ngươi di chuyển hạ vòng thông tin, Nguyên Vĩnh Nghị lập tức thấy được Úc Thịnh Trạch khí sắc cực kém ngồi trên ghế, vội vàng quan tâm hỏi: “Thịnh Trạch, ngươi thế nào?”

Ánh mắt Úc Thịnh Trạch trầm xuống, Nguyên Vĩnh Nghị hỏi như vậy, khẳng định là đã biết cái gì: “Ta không sao, ngươi là từ Tiểu Sở biết được?”

Nguyên Vĩnh Nghị gật gật đầu: “Bạn học của Tiểu Sở cho ta biết, nói Tiểu Sở muốn chuyển lời đến ngươi, hắn hết thấy đều mạnh khỏe, chỉ là đang nghỉ ngơi.”

Úc Thịnh Trạch thần sắc dịu đi, xem ra Đoạn Sở là vào không gian tinh thần lực. Bất quá, để cho bạn học thông tri?

“Tiểu Sở đang ở học viện người khế ước?”

Nguyên Vĩnh Nghị ngẩn ra, lập tức ý thức được Úc Thịnh Trạch đang lo lắng cho an nguy của Đoạn Sở, nghĩ nghĩ liền trấn an: “Học viện người khế ước ra vào hạn chế, ta lập tức đi qua nhìn thử, ngươi đừng lo lắng.”

Lấy thân phận người thừa kế Nguyên Cẩm Đường của hắn, muốn tiến vào học viện người khế ước vẫn là không thành vấn đề, chỉ cần tìm được người khế ước dẫn hắn vào là có thể.

Úc Thịnh Trạch ánh mắt tối sầm lại, không gian trà son là phương thức tự bảo vệ mình trọng yếu nhất của Đoạn Sở, cho dù hắn tin được Nguyên Vĩnh Nghị, nhưng Nguyên Vĩnh Nghị một khi đi vào lại tìm không thấy người, tin tức về không gian tinh thần lực sẽ lập tức lan truyền. Mà Nguyên Vĩnh Nghị nếu không đi, một lúc sau, cũng sẽ đưa tới hoài nghi.

“Cửa phòng Tiểu Sở nhất định khóa, Vĩnh Nghị, ngươi dẫn thị vệ vào, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào trong phòng.”

Thanh âm Úc Thịnh Trạch tràn ngập sát khí, Nguyên Vĩnh Nghị thoáng chốc liền nhìn ra bạn tốt lo lắng dấu điểm. Nghĩ đến hai người liên tiếp tinh thần lực hoàn toàn phù hợp, Nguyên Vĩnh Nghị thần sắc nghiêm nghị gật đầu: “Ngươi yên tâm, không có vấn đề.”

Nguyên Vĩnh Nghị cắt đứt thông tin, bước nhanh đi ra Nguyên Cẩm Đường.

Chờ hắn vội vã mang theo người đuổi tới học viện người khế ước, lại đợi được phép tiến vào khu ký túc xá, xa xa liền thấy được Nhung Thành Âm một mình che ở cửa, hùng hổ trừng mắt nhìn nam nhân bóng dáng có điểm quen thuộc. Chung quanh hai người còn vây không ít người, đem hành lang vốn rộng lớn trở nên chật chội.

“Ngươi là hoàng tử liền rất giỏi, là có thể ý thế hiếp người? Đây là ký túc xá của ta, ta nói không được tiến vào, chính là không được tiến vào!” Nhung Thành Âm nổi giận dưng dưng quát to.

“Ta không phải nhìn ngươi, Đoạn Sở có phải hay không ở bên trong, mau tránh ra cho ta đi vào!” Thất hoàng tử Úc Hạo Bằng đồng dạng tràn đầy tức giận.

“Đoạn Sở không ở, ngươi tìm hắn, hay dùng vòng thông tin hỏi hắn đi? Không được thì người đừng hòng tiến vào ký túc xá của ta!” Nhưng Thành Âm không cam lòng yếu thế nói.

Bên cạnh còn có người loạn thất bát tao khuyên bảo, Nguyên Vinh Nghị nghe, nhất thời cảm thấy tình huống không thích hợp. Mới vừa đi đến, một thanh niên mạnh tiến lên, một phen dùng sức đẩy Nhưng Thành Âm, đem hắn liên tục lui về phía sau, cuối cùng đặt mông ngồi trên mặt đất, đầu nặng nề đập vào cạnh bàn, đau tới nước mắt hắn đều chảy ra.

“A, Ưông Vũ ngươi làm cái gì!” Nhưng Thành Âm đau đớn hô một tiếng, đã thấy Ưông Vũ đẩy hắn, đã muốn đi nhanh vào phòng Đoạn Sở.

“Ta có thể làm cái gì? Đoạn Sở rõ ràng ngay tại ký túc xá, hai ba ngày không ra, khẳng định là đã xảy ra chuyện. Ngươi ngăn đón thất điện hạ không cho tiến vào, ai biết ngươi có phải hại Đoạn Sở không?” Ưông Vũ lời lẽ chính nghĩa chỉ trích, không đợi Nhưng Thành Âm nói chuyện, tay nắm thành quyền đặt lên núm cửa, tia tinh thần lực dũng mãnh đi vào, lực càng mạnh, đã nghĩ muốn mạnh mẽ mở ra cửa phòng.

Nguyên Vinh Nghị đang muốn ngăn cản, lại thấy được Nhưng Thành Âm xoa đầu, hung tợn nhìn Ưông Vũ, nhưng không có nửa điểm ý tứ ngăn cản, không khỏi dừng chân một chút.

Úc Hạo Bằng bản năng cảm thấy được hành vi quý dị của Ưông Vũ, giương giọng mệnh lệnh: “Dừng tay!”

Vừa dứt lời, “Địch địch địch. . . .” Một trận thanh âm cánh cáo dồn dập vang lên, cùng với bạch quang mãnh liệt chói mắt bùng cháy mạnh, “Phanh”, thân thể Ưông Vũ bỗng nhiên bay lên trời, thật mạnh ngã ở vách tường đối diện, một hình thù kỳ quái gì đó ngã nhào trên mặt đất, người cũng ngất đi.

Tháng Ba 28, 2016

112

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Chương 112

Tất cả mọi người ở đây ngây dại, Nhưng Thành Âm tựa hồ cũng hoảng sợ, lập tức đắc ý dào dạt nở nụ cười, nâng cằm đối với Úc Hạo Bằng khiêu khích nói: “Không có sự cho phép của chủ nhân ký túc xá, tự tiện mạnh mẽ xâm nhập, chính là kết cục này. Như thế nào, còn không chạy nhanh đi tìm người tới trị liệu? Sách sách, không hồ là hoàng tử, thế nhưng ngay cả người khế ước cũng có thể sử dụng?”

Úc Hạo Bằng nhất thời nghĩ đến chính mình cũng dùng cùng loại lời nói trào phúng như vậy để nói nhị ca, tức giận đến thái dương ứa gân xanh: “Ngươi ở đó nói bậy bạ gì đó, ta cũng không nhận thức hắn?” Hắn dừng một chút, hồ nghi nhìn về phía Nhưng Thành Âm hỏi: “Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, Đoạn Sở rốt cuộc có ở đây không?”

“Không ở!” Nhưng Thành Âm đứng dậy, về mặt khẳng định nói.

Úc Hạo Bằng sắc mặt lại trở nên khó coi, nhìn nhìn vòng thông tin, tựa hồ có điểm nóng nảy, quay đầu đối với thị vệ trưởng bên người Cáo Nghị hỏi: “Ngươi không phải nói, Đoạn Sở không ở Mạc Ngươi Lai?”

“Đoạn Sở các hạ đã ba ngày không trở về.” Cáo Nghị gật đầu, trong lòng cũng dâng lên sầu lo. Nhìn bộ dáng Nhưng Thành Âm, tựa hồ đối với thất điện hạ tràn ngập địch ý. Chẳng lẽ là Đoạn Sở công đạo?

Úc Hạo Bằng dừng một chút, hung tợn quay đầu, trừng mắt nhìn Nhưng Thành Âm: “Ngươi dám gạt ta!”

“Đem hắn bắt lại cho ta, đi tìm Tề Vinh Vọng hiệu trưởng!” Úc Hạo Bằng hùng hổ mệnh lệnh.

Nhưng Thành Âm cả kinh, thân thể lập tức lui ra phía sau, một tay cầm vòng thông tin: “Ngươi dám! Ở khu ký túc xá, chính viện trưởng cũng không có quyền vi phạm tâm ý của chủ nhân căn phòng, ngươi nếu dám động thủ, đừng trách ta đem toàn bộ phòng ngự đều kích hoạt!”

Úc Hạo Bằng ngăn người, lập tức nghĩ đến thanh niên vừa rồi bỗng nhiên bị đánh bay ra ngoài, hung hăng nhún lại mi.

“Thất điện hạ!” Nguyên Vinh Nghị thấy thời cơ chín mùi, cười tùm tùm tách đám người đi đến.

Úc Hạo Bằng nheo lại mắt, thu liễm vẻ giận dữ đứng ở tại chỗ, về mặt đạm mạc nhìn Nguyên Vinh Nghị: “Là ngươi! Ngươi cũng đến tìm Đoạn Sở sao?”

Nguyên Vinh Nghi đối với Úc Hạo Bằng chuyển biến thái độ tuyệt không để ý. Hắn là ở cùng Úc Thịnh Trạch từ nhỏ đến lớn, ngay cả đánh nhau cũng đều là cùng đánh, hơn nữa vị thất hoàng tử từ nhỏ liền bắt hòa này, chính là đối tượng thường xuyên đánh nhau.

“Là Áo Lợi Ngươi cho ta biết, Tiểu Sở vì khai thông tinh thần lực cho Thịnh Trạch, không thể bị quấy rầy, kêu ta mang theo thị vệ của hắn đến đây bảo hộ.” Nguyên Vinh Nghi mặt không đổi sắc nói dối.

Úc Hạo Bằng lắp bắp kinh hãi, nhìn đến vài vị thị vệ hoàng gia phía sau Nguyên Vinh Nghi, sắc mặt kịch liệt biến hóa, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Ưông Vũ trên mặt đất dần thức tỉnh, lạnh giọng phân phó Cáo Nghi: “Bắt lấy hắn, đưa đi hoàng cung thẩm tra, còn có đồ vật này nọ phía sau hắn cũng thu lại.”

Cáo Nghi vội vàng lên tiếng trả lời, cùng các thị vệ khác, vội vàng đem người mang đi.

Nguyên Vinh Nghi đối với điều này không tính toán nhúng tay, mặc kệ Úc Hạo Bằng làm việc, là thật sự quan tâm Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở, hay là muốn mượn cớ tiêu diệt chứng cứ, hắn hiện tại chỉ cần phụ trách an toàn của Đoạn Sở.

Nhung Thành Âm lại không giống vậy, hắn vốn là người cá tính trực tiếp lại không am hiểu che dấu, hoài nghi đều viết trên mặt.

Úc Hạo Bằng quay đầu đang định nói chuyện, nhìn đến Nhung Thành Âm như vậy, hồn hên nhắc chân bước đi, tới cửa lại quay đầu lại, nhìn Nguyên Vinh Nghi lạnh giọng: “Mẫu hậu thực lo lắng cho Tiểu Sở, sau khi hắn đi ra, nhớ nói hắn thông báo cho mẫu hậu.”

Nguyên Vinh Nghi nghiêm mặt gật đầu, Đoạn Sở ba ngày không có tin tức, vừa rồi cùng Úc Thịnh Trạch liên hệ, rõ ràng gặp cường địch, Lộ Dịch Toa không có phản ứng mới là kỳ quái.

Nhung Thành Âm nháy mắt mấy cái, nhìn theo Úc Hạo Bằng rời đi, bỗng nhiên có một chút hư không cùng áy náy.

“Cho nên ngươi cảm thấy, đã hiểu lầm thất điện hạ?” Đoạn Sở vừa mới thức tỉnh ngồi dựa trên ghế ở phòng khách, trên mặt tràn đầy tươi cười, cảm thấy Nhung Thành Âm từ hoa chân múa tay giảng giải, đến vẻ mặt chột dạ cúi đầu, thật sự rất thú vị.

Nguyên Vinh Nghi ngồi ở chiếc ghế đối diện Đoạn Sở, thấy Đoạn Sở đích xác không có vấn đề gì, thoáng yên lòng, mặt mang mỉm cười nhìn Nhung Thành Âm. Đoạn Sở trốn ở trong phòng ba ngày, người khế ước chưa trưởng thành này đúng là một bước cũng không rời phòng. Ngay cả ăn uống cũng là nhờ ca ca Nhung Kiến Trà của mình mang đến.

Nhung Thành Âm đáp ứng, lại vẫn kiên trì nói: “Cái kia, thất điện hạ, tới rất trùng hợp.”

Nhung Thành Âm lúc ấy thấy bộ dáng Đoạn Sở, cũng biết đã xảy ra chuyện, trừ phi Úc Thịnh Trạch tự mình tới, nếu không cho dù Nguyên Vinh Nghi cùng hắn đợi ba ngày, muốn tiến vào cánh cửa kia, hắn cũng sẽ không đồng ý.

Đoạn Sở mỉm môi cười nhẹ, dùng vòng thông tin thông báo một tiếng cho Lộ Dịch Toa. Về phần Úc Hạo Bằng, hắn bị hiểu nhầm cũng có quan hệ với khóa thực tiễn lúc trước cùng đệ tử luyện huyết, hơn nữa đối với Đoạn Sở mà nói, hắn thực may mắn vì có lần hiểu lầm này, mới có thể đúng lý hợp tình mà đem người ngăn cản ở cửa. Mà Nhung Thành Âm lại không có phụ tin nhiệm của hắn. Có khi người có tâm tư đơn giản, ngược lại lực chấp hành cực mạnh.

“Đoạn Sở, thân thể ngươi thật sự không có việc gì?” Nhung Thành Âm lo lắng hỏi. Hắn vẫn cảm thấy rất kỳ quái, Đoạn Sở ban đầu còn tính toán quay về Mạc Ngươi Lai, bỗng nhiên lại đóng cửa đem chính mình khóa ở trong phòng, như là bị cái gì công kích. Nhưng hắn tìm ở phòng khách hơn nửa ngày, cái gì cũng không phát hiện.

Đoạn Sở lập tức nghĩ đến cái phù điều kia, đang định hỏi, lại cảm thấy nếu phù điều thật sự có thể can thiệp tinh thần lực của hắn, vậy Nhung Thành Âm vì sao không bị can thiệp?

“Không có việc gì, chỉ là hao tổn quá lớn.” Đoạn Sở thần sắc không thay đổi cười cười, lại hỏi: “Mấy ngày nay ít nhiều nhờ ngươi, bất quá, không làm chậm trễ chuyện gì của ngươi chứ?”

Nhung Thành Âm “A” một tiếng nhảy dựng lên, lòng như lửa đốt cúi đầu nhìn vòng thông tin của chính mình, vừa đụng vòng thông tin vừa nói: “Ài nha, chính là sáng sớm ngày đó, Úc Thiên Triển có việc tìm ta, ta vội vàng chối từ, hai ngày nay hắn vẫn lo lắng ta xảy ra chuyện gì, còn nói muốn tới tìm ta, ta không đồng ý, ta đi liên hệ với hắn một chút!”

Nói xong, hắn nhanh chóng trở về phòng chính mình.

Đoạn Sở ánh mắt chợt lóe, Úc Thiên Triển muốn tìm đến đây, hắn tin tưởng trùng hợp mới là lạ. Đoạn Sở thu hồi hoài nghi trong lòng, nhìn về phía Nguyên Vinh Nghi nói: “Vinh Nghi, Ưông Vũ kia bị thất điện hạ mang đi, có tin tức truyền đến không?”

Hắn cùng Ưông Vũ, trừ lần khóa thực tiễn bị châm chọc khiêu khích, căn bản không có chuyện gì mà đụng mặt. Đương nhiên, một lần kia có thể nhìn ra, Ưông Vũ là người không có đầu óc, dễ dàng bị người khiêu khích. Thừa dịp thất điện hạ tiến tới, ý đồ muốn xông vào phòng hắn, nếu không phải Nhung Thành Âm trước đó khởi động bảo hộ, Ưông Vũ đã có thể thật sự xông vào. Thật sự nắm giữ thời cơ rất chuẩn.

Nguyên Vinh Nghi nhấn lại mi: “Thất điện hạ nói, Ưông Vũ kia khai ra, có người nói người tinh thần lực xảy ra vấn đề đang chữa trị, phù điều tinh thạch thú trong tay có thể kích phát tinh thần lực.”

Đoạn Sở khiêu mi, lại là phù điêu?

Cửa phòng đối diện bỗng nhiên mở ra, Nhung Thành Âm hấp tấp lại đây, ngữ khí cực nhanh nói: “Đoạn Sở, ta có việc trước đi ra ngoài một chuyến, người chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Đoạn Sở cười cười, gật gật đầu: “Ta sẽ, cảm ơn.”

Nhung Thành Âm cảm nhận được ý cười chân thành của Đoạn Sở, ngượng ngừng gãi gãi đầu, lại vội vàng đi ra ngoài.

Đoạn Sở thấy cửa đã đóng lại, bỗng nhiên lộ ra tia tinh thần lực, đưa hân cùng Nguyên Vinh Nghị vây quanh.

“Vinh Nghị, phù điêu có thể làm tinh thần lực bạo động, có phải cũng có năng lực cắn nuốt tinh thần lực? Nguy hiểm như vậy, chẳng phải là khó lòng phòng bị?” Đoạn Sở sắc mặt lạnh lẽo hỏi.

“Phù điêu có thể phòng ngự, đương nhiên cũng có thể công kích. Bất quá là quyết định bởi tinh thần lực tính chất đặc biệt. Hơn nữa loại phù điêu có tác dụng kích phát, để hiệu quả cũng có điều kiện, phải biết là tinh thần lực của người bị hao tổn chưa lành, hơn nữa không bày ra phòng hộ tinh thần lực mới được.” Nguyên Vinh Nghị giải thích xong, bản năng cảm thấy được không đúng, vội vàng lo lắng hỏi: “Người sao lại hỏi cắn nuốt?”

Đoạn Sở mím môi, đem nguy hiểm lúc trước gặp được nói ra.

Nguyên Vinh Nghị chấn động, thế nào cũng không nghĩ tới Đoạn Sở lại gặp chuyện nguy hiểm như vậy. Hân vội vàng đứng dậy, lấy tay chạm vào phù điêu ở phòng khách, một chút cảm ứng cũng không có, không khỏi lâm vào trầm tư.

Đoạn Sở thấy tay Nguyên Vinh Nghị đặt ở phù điêu vậy mà lại không có phản ứng, nghĩ nghĩ đứng lên, tay vừa muốn xoa, lại bị Nguyên Vinh Nghị nhanh tay lẹ mắt ngăn cản.

“Phù điêu có thể cắn nuốt tinh thần lực, chỉ có thể là sử dụng tinh thạch bị dung nhập vật chất cắn nuốt. Điều này ở học viện người khế ước không có khả năng làm được.” Nguyên Vinh Nghị trầm giọng.

Đoạn Sở nghĩ đến học viện người khế ước tầng tầng bảo hộ, không khỏi nhăn lại mi: “Nhưng tinh thần lực của ta vốn đang đủ để chống đỡ, nếu không phải bị phù điêu cắn nuốt tinh thần lực, ngay lúc đó sẽ không có phản ứng bị choáng.”

Nguyên Vinh Nghị lắc đầu phản bác: “Người cho là Uông Vũ vì cái gì lại bị trực tiếp đánh choáng, học viện người khế ước từ trước luôn bảo hộ người khế ước, đối tượng mạnh mẽ xâm nhập nếu đối thành chiến sĩ còn nói được, Uông Vũ lại không giống, dưới tình huống bình thường, chỉ bị phong ấn tinh thần lực, không thể nhúc nhích, nhưng thất điện hạ truyền đến tin tức, Uông Vũ lần này bị mất hơn phân nửa cái mạng.”

Hân thuần túy là cầm phù điêu trong tay đi mở cửa, làm kích phát phòng ngự lớn nhất của ký túc xá, cho nên vật nguy hiểm như phù điêu cắn nuốt, là tuyệt đối không thể mang vào học viện người khế ước mà khắc vào trên tường.”

“Là ảo giác của ta?” Đoạn Sở cảm thấy hoài nghi bản thân. Úc Thịnh Trạch mỗi lần rời khỏi Đế Ma Tur, sẽ làm cho hân cố gắng hết sức chỉ ở học viện người khế ước. Đường như đối với Úc Thịnh Trạch, học viện người khế ước so với Mạc Người Lai còn an toàn hơn. Nếu nơi này còn có thể bị người xuống tay, vậy thật là bất khả tư nghị.

“Không, hoàn toàn tương phản! Người quên, còn có một loại khả năng, có thể làm cho tinh thần lực người khế ước xói mòn, cũng không tồn tại nguy hiểm.” Nguyên Vinh Nghị lấy lại tinh thần, trong mắt hiện lên ngoan lệ: “Chính là kiểm tra đo lường tinh thần lực.”

Đoạn Sở kinh ngạc tròn to mắt, nhất thời nhớ tới kiểm tra đo lường tinh thần lực ở nghiệp đoàn người khế ước, bất quá đó là chủ động đưa tinh thần lực vào. Mà lần này phản ứng lớn như vậy, trừ bỏ bản thân hân đối với tinh thần lực bị rút ra có sự sợ hãi, càng nhiều chính là ngay lúc đó tinh thần lực của hân đã sắp hết, thừa nhận không nổi một chút tinh thần lực bị cắn nuốt.

“Có người muốn biết tinh thần lực tính chất đặc biệt của ta?” Đoạn Sở bỗng nhiên không biết, rốt cuộc là ai nhằm vào chính mình.

Sắc mặt Nguyên Vinh Nghị càng thêm ngưng trọng, nhìn phù điêu trong phòng khách, ánh mắt lóe lên.

Nơi biên giới Tập Na tinh hệ cùng Cấp Ngồi tinh hệ, Úc Thịnh Trạch đã sắp khôi phục được hơn phân nửa, bỗng nhiên cúi đầu nhìn về phía vòng thông tin trong tay, con người đen sâu thẳm nhất thời che kín sát khí.

“Hoàng thúc, nếu đại ca bọn họ có tin tức, ta tự mình mang đội đi, nhưng không biết, từ nơi này chế tạo trùng động duy nhất trở về Đế Ma Tur, cần bao lâu?”

Tháng Ba 28, 2016

113

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Chương 113

Úc Phi Dương cũng tính toán dùng trùng động, ba ngày này bọn họ bởi vì ứng cứu, đã cách Tập Na tinh hệ càng ngày càng gần. Cho dù chiến hạm tuần tra biên phòng của Cấp Ngồi tinh hệ đều tập hợp lại đây, cũng không hoàn toàn tu chỉnh được đệ tam quân, cũng không thừa nhận nổi lần thứ hai đánh bắt ngờ của chiến sĩ cấp 9.

“Không cần lo lắng, nhiều nhất năm ngày, chúng ta có thể.” Úc Phi Dương đồng ý.

Úc Thịnh Trạch nhẹ nhàng thở ra, rất nhanh liền mang theo Mạch Duy cùng Áo Lợi Ngươi trở lại phòng chỉ huy quân hạm, trước tiên tìm hiểu tin tức, Tạ Tâm Viễn đã đứng chờ ở đó, cả Trữ Cao thiếu tướng cùng tướng lĩnh trong đệ tam quân cũng đều ở.

“Đại tướng quân!” Đám người Tạ Tâm Viễn từ xa xa liền nhìn đến ba người Úc Thịnh Trạch tiến vào, vội vàng đứng dậy, cung kính hành lễ.

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, bắt đầu hỏi tin tức cụ thể.

“Đội thân vệ của đại diện hạ, đều tập trung ở Vãn Thạch Mang tinh vực này,” Tạ Tâm Viễn mở ra bản đồ tinh vực, nhất nhất hỏi báo phát hiện của bọn họ. “Vây chung quanh bọn họ là hàng hạm không có dấu hiệu rõ ràng, bất quá bọn họ đã thu nhận chiến sĩ cấp 8 duy nhất dẫn theo tàn quân đào thoát. Bị chúng ta phát hiện cũng là vì thế. Mà nhị diện hạ,”

Tạ Tâm Viễn dừng một chút, sắc mặt có điểm quái dị nói: “Bao vây nhị diện hạ chính là loại tàu chiến đầu nhỏ của hải tặc vũ trụ, ngay tại Mục Đa tinh cầu, cách Vãn Thạch Mang không xa, trên thực tế, nếu không phải bọn họ chủ động bại lộ, người của chúng ta không hẳn có thể đứng lúc phát hiện.”

Áo Lợi Ngươi cùng Mạch Duy không khỏi sững sốt, các tướng lĩnh khác đều hai mắt nhìn nhau. Nhị hoàng tử Úc Văn Bản mắt tích, là nguyên nhân liên tiếp gây ra sự cố, chỉ là người bắt cóc vẫn che giấu, vậy mà lại như trò đùa trẻ con bị tìm được?

Úc Thịnh Trạch thần sắc không thay đổi phát phát tay, ánh mắt nhìn về phía bản đồ tinh vực. Hẳn biết Tạ Tâm Viễn bọn họ suy nghĩ cái gì, nhưng vô luận chuyện này là nhị hoàng huynh tự biên tự diễn, hay là có người cố ý bố trí, vẫn phải cứu viện.

“Hạm đội bao vây đại ca ta, chiến lực như thế nào?” Úc Thịnh Trạch có chút đăm chiêu hỏi.

Tạ Tâm Viễn thu liễm tâm tư, về mặt áy náy lắc đầu: “Thống soái đối phương thủy chung vẫn không lộ diện, chỉ có thể từ xa xa nhìn đến, là một chiến thuyền tàu tuần dương, hơn nữa vị chiến sĩ cấp 8 kia đào thoát mang theo một con thuyền loại nhỏ.”

Úc Thịnh Trạch không khỏi nheo lại mắt, chiến lực hạm đội hải tặc vũ trụ trước mắt, vậy mà so với chiến lực của bên bao vây đội thân vệ hoàng gia còn mạnh hơn?

Trữ Cao thiếu tướng đi lên trước: “Đại tướng quân, thân vệ của đại diện hạ có hai chiến sĩ cấp 8, bị bao vây hẳn cũng là vị chiến sĩ cấp 9 kia. Hiện tại chiến sĩ cấp 9 đã chết, người chúng ta phải ra chỉ cần cùng đại diện hạ liên hệ, hoàn toàn có thể nội ứng ngoại hợp.”

Ngược lại là nhị diện hạ, chúng ta một khi gấp rút tiếp viện cho đại diện hạ, cực kì có thể sẽ kinh động bọn họ, đàn hải tặc vũ trụ cực giỏi ẩn nấp, nơi đây cách Tập Na tinh hệ lại gần, một khi nhị diện hạ bị bọn họ bắt cóc chạy trốn tới Tập Na tinh hệ, sự tình liền phiền toái.”

Áo Lợi Ngươi trong lòng lộp bộp một chút, một hoàng tử bị bắt đến Tập Na tinh hệ, không phải dẫn đến chiến tranh, thì chính là kinh động đến liên minh tinh tế, đều không phải tin tức tốt.

Úc Thịnh Trạch khẽ nhếch mi: “Các người thì sao, cũng đồng ý phân tán binh lực cứu viện?”

Mạch Duy không đợi những người khác nói chuyện, dẫn đầu phản đối: “Đương nhiên không thể, hải tặc vũ trụ đột nhiên hiện lên tung tích, rất có thể đã phát hiện ra chúng ta, mới có thể cố ý bại lộ. Bọn họ nếu thật sự là người vây khốn đại hoàng tử, vậy hai chiến sĩ cấp 8 của đại diện hạ còn sống hay không, đều không thể biết được.”

Các tướng lĩnh khác hai mắt nhìn nhau, bọn họ đương nhiên cũng biết điểm này, nhưng ngoài phân tán binh lực còn có một loại khả năng, chính là hải tặc vũ trụ tập kích từ đằng sau, đến lúc đó bị hai mặt giáp công, thì đệ tam quân cũng bó tay chịu trôi.

Mất thấy phòng chỉ huy âm ỉ thành một đoàn, mà Úc Thịnh Trạch chỉ là trầm mặc, Trữ Cao thiếu tướng nghĩ nghĩ đề nghị: “Đại tướng quân, có Úc Phi Dương công tước, chúng ta chỉ cần phái ra một phần trợ giúp, đến lúc đó, chỉ cần bảo đảm hải tặc vũ trụ không thể cùng Tập Na tinh hệ liên thủ, hoặc là mang theo nhị diện hạ lẫn trốn, tranh thủ thời gian cho chúng ta cũng có thể đủ.”

Mạch Duy vừa nghe, cảm thấy kế hoạch như vậy không tồi, hẳn là tuyệt đối tín nhiệm phụ thân mình.

Áo Lợi Ngươi nhần lại mi, trực giác cho rằng có chỗ không đúng, nhưng chỗ nào không thích hợp, Áo Lợi Ngươi lại không thể nói rõ, tự nhiên không thể ở trước mặt mọi người nói ra.

Kế hoạch cuối cùng vẫn là dựa theo đề nghị của Trữ Cao thiếu tướng mà chấp hành, sắc mặt Áo Lợi Ngươi ngưng trọng đi theo bên người Úc Thịnh

Trạch.

Ngay khi tiến vào chiến hạm chuẩn bị xuất phát, Áo Lợi Ngươi nhìn không được hỏi: “Cửu điện hạ, lần này là lần đầu tiên xuất chiến sau khi ngài thăng cấp 8, tinh thần lực còn chưa hoàn toàn ổn định, nếu không có Đoạn Sở người kẻ ước tiến hành khai thông. . . .”

“Tiểu Sở đã tỉnh, không cần lo lắng.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng nói, ngũ quan lạnh lùng khi đề cập đến Đoạn Sở, trở nên nhu hòa vài phần.

Áo Lợi Ngươi cảm thấy khê buông lỏng, nhưng ngay sau đó lại truy hỏi: “Lần này thời gian chiến đấu còn không biết liên tục bao lâu, Đoạn Sở các hạ, vẫn là ở học viện người kẻ ước sao?”

Úc Thịnh Trạch ánh mắt lạnh lùng, nghĩ tới còn người đang đánh chủ ý với Đoạn Sở. Có khả năng ở khu ký túc xá học viện người kẻ ước lưu lại phù điều kiểm tra đo lường, thể lực lúc trước hoàng tồ phụ lưu cho Úc Thiên Triển khẳng định không nhỏ.

Mà tin tức về tinh thần lực thực thể hóa của Đoạn Sở, bởi vì bọn họ chưa từng chính thức thừa nhận ra bên ngoài, còn khối người vẫn có nghi vấn trong lòng, hơn nữa Đoạn Sở chỉ có thiên phú đối với lá trà, theo số lượng thành phẩm trà từ trái đất mạnh mẽ tiến vào Cáp Ngồi tinh hệ mà càng ngày càng thấy được, cũng khó trách những người đó lại cảm thấy hứng thú đối với tinh thần lực tính chất đặc biệt của Đoạn Sở. Mà thăm dò của Uông Vũ, cũng chỉ là ôm một tia may mắn. Tiêu gia phù điều thể gia, đương nhiên cũng biết không gian tinh thần lực có thể tồn tại.

“Ta đi liên hệ với Đoạn Sở.” Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, sau khi tiến vào chiến hạm, trực tiếp mở ra vòng thông tin. Chờ tiến vào trạng thái chiến đấu, hẳn cũng chỉ có thể che chắn hết tất cả, dùng tinh thần lực chung đoạn cảm thụ sự tồn tại của Đoạn Sở.

“Thịnh Trạch!” Thanh âm kinh hi của Đoạn Sở vang lên, thân thể gần như vật chất hóa, từ trống rỗng xuất hiện ngay trước khoang điều khiển.

Áo Lợi Ngươi kinh ngạc tròn to mắt, Đoạn Sở hiển nhiên cũng phát hiện điểm này, trên mặt không thể ức chế lộ ra tươi cười. “Thịnh Trạch, là bởi vì người thăng lên cấp 8 sao?”

Ánh mắt Úc Thịnh Trạch vẫn dừng ở trên người Đoạn Sở, thấy hân thần thái sáng láng, sắc mặt cũng cực kỳ tốt, hoàn toàn nhẹ nhàng thờ ra. Đoạn Sở sau khi tỉnh lại hẳn thu được tin tức, còn tưởng rằng tinh thần lực của Đoạn Sở chưa khôi phục, hiện tại xem ra, hẳn là hẳn gặp phiền phức.

Nghĩ đến khoảng thời gian hai lần ra ngoài, Đoạn Sở chưa bao giờ chủ động liên hệ, Úc Thịnh Trạch ôn nhu trả lời: “Đúng vậy, chờ ta thăng lên cấp 9, người thậm chí có thể thông qua tinh thần lực chung đoạn, nhìn thấy tất cả chỗ ta.”

Vậy không phải tương đương với hợp thể? Đoạn Sở trong lòng kinh sợ, lập tức phát hiện ý nghĩ của chính mình rất quý dị, quần bách đồ mặt, dời chủ đề: “Thịnh Trạch, người tìm ta có việc sao?”

Úc Thịnh Trạch nhìn không chớp mắt Đoạn Sở tuần mỹ cùng với hai má đỏ bừng, “Ân” một tiếng, như là sợ kinh động đến hắn mà nhẹ giọng giải thích: “Chúng ta tìm được đại ca nhị ca rồi, hiện tại sẽ đi tới đó. Người hiện tại ở đâu?”

Đoạn Sở lập tức đem toàn bộ tâm tư gọn sóng lúc trước quăng không còn một mảnh, hẳn còn tưởng Úc Thịnh Trạch tính toán trở về Đế Ma Tư, mới có thời gian liên hệ với hắn.

“Ta còn ở học viện người kẻ ước, đang chuẩn bị quay về Mạc Ngươi Lai, người còn bao lâu thì tới nơi của đại điện hạ, tới kịp không?” Đoạn Sở khẩn trương hỏi.

Úc Thịnh Trạch quay đầu nhìn bản đồ tinh vực, tính toán: “Hắn là có thể, hiện tại mới bắt đầu tập hợp, đến Văn Thạch Mang ít nhất nửa giờ.”

Đoạn Sở vừa nghe, quyết đoán lắc đầu: “Vậy quên đi, tuy đến Mạc Ngươi Lai vài chục phút là có thể, nhưng vạn nhất gặp chuyện ngoài ý muốn thì sao.” Hắn nói xong, đang chuẩn bị cắt đứt thông tin, bỗng nhiên lại do dự hỏi: “Thịnh Trạch, hai vị điện hạ ở cùng nhau sao?”

Đoạn Sở từ sau khi thanh tỉnh biết được, có một vị cường giả cấp 9 ra tay tập kích Úc Thịnh Trạch, liền rất lo lắng, hơn nữa hắn mơ hồ cũng đoán được ý tưởng của người Tập Na tinh hệ.

Mấy ngàn năm qua, tinh tế không xuất hiện chiến sĩ cấp 10. Có tình thiên phú của Úc Thịnh Trạch, giống hệt như chiến sĩ đế quân khai quốc Đế Ma Tư cấp 10 không nói, ngay cả người kẻ ước của hắn, cũng giống hệt như thánh quân có tinh thần lực thực thể hóa. Mà chuyện Cô Liên là gián điệp, từ việc nàng cùng nhị hoàng tử cùng nhau mất tích, gần như là có thể khẳng định.

Tin tức này, chắc chắn sẽ bị Cô Liên dùng hết mọi thủ đoạn truyền đi, Úc Thịnh Trạch lúc này cánh chim chưa vững, đối với Tập Na tinh hệ mà nói, đúng là có thể trả giá đại giới để diệt trừ uy hiếp. Úc Khải Phong bộ hạ khẳng định cũng là nghĩ vậy, mới có thể bí mật phái ra hoàng thúc Úc Phi Dương.

“Không phải cùng nhau.” Áo Lợi Ngươi lần đầu tiên chen vào nói, hơn nữa kể lại tin tức của hai vị hoàng tử một lần.

Đoạn Sở ánh mắt lóe lóe, chống lại sắc mặt không thay đổi của Úc Thịnh Trạch, nghi hoặc hỏi: “Nếu hải tặc vũ trụ là có ý để lộ dấu vết, vậy kế hoạch của nhóm bọn người là để Úc Phi Dương công tước chặn lại, bọn họ hẳn là cũng sẽ nghĩ đến.”

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở nhấn lại mi, khẩu khí khẳng định trấn an: “Tiểu Sở, đừng lo lắng, chúng ta đều lên kế hoạch tốt lắm.”

Đoạn Sở dừng một chút, cũng biết chính mình đối với bày mưu tính kế quân sự dốt đặc cán mai, mà Úc Thịnh Trạch thân kinh bách chiến, nếu nghĩ tới điểm này, khẳng định là đã có kế hoạch riêng. Hắn không muốn chậm trễ kế hoạch của Úc Thịnh Trạch, nhưng ánh mắt lưu luyến không rời nhìn về phía

Úc Thịnh Trạch, trầm thấp nói: “Ta chờ ngươi trở về.”

Thân ảnh Đoạn Sở biến mất, Áo Lợi Ngươi kinh ngạc nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Cửu điện hạ. . . .”

Nếu Úc Phi Dương công tước, cũng không phải như kế hoạch mà đi tới chỗ hải tặc vũ trụ cứu viện, cuối cùng để cho nhị hoàng tử bị mang đến Tập Na tinh hệ, thể diện của cả hoàng thất sẽ bị hung hăng dẫm nát dưới chân, một khi có người dụng tâm kín đáo chăm ngòi, danh dự của cửu hoàng tử chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, cũng không giải thích. Chiến hạm phát ra khí tràng thật lớn, đội tàu chiến đấu xẹt qua bầu trời sao, nhanh như điện chớp hướng về phía Văn Thạch Mang. Nửa đường, một bộ phận tàu khu trục thoát khỏi chiến hạm chủ lực, lao thẳng tới hướng ẩn nấp của hải tặc vũ trụ mà đi.

“Bọn họ quả nhiên lại đây!” Hạm đội hải tặc vũ trụ theo dõi, một người nam tử khuôn mặt đầy râu âm trầm.

“Không nghĩ tới nhị hoàng tử đã tâm bưng bưng này, vậy mà hữu dụng.” Bên người hắn, Cô Liên nhìn về phía Úc Văn Bản về mặt kinh nghi bất định (ngạc nhiên nghi ngờ), cười ha ha lên, hồn nhiên không sợ chiến sĩ cấp 9 sắp đến.

Tháng Ba 28, 2016

114

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tinh Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Chương 114

Chỉ chớp lát, tàu khu trục liền đến trên không Mục Đa tinh cầu. Khiến kẻ khác ngoài ý muốn chính là, trên quân hạm vẫn không có người hay cơ giáp xuất hiện. Theo thời gian từng chút một trôi qua, tàu khu trục của Cấp Ngồi tinh hệ chỉ lượn quanh trên không trung Mục Đa tinh cầu, rất nhanh liền dừng lại bất động, tuy rằng nó chỉ có một phần ba là tàu chiến đấu lớn, bọn hải tặc vũ trụ vẫn như cũ không dám khinh thường nó.

Cô Liên ánh mắt tối sầm, hồ nghi nhìn tàu khu trục kia.

“Chẳng lẽ bọn họ tính toán bao vây chúng ta? Chờ đợi để tam quân Đế Ma Tư quay về viện trợ?” Nam nhân khuôn mặt đầy râu nhú mày.

Cô Liên cười nhạo một tiếng: “Này đích xác có thể, bọn họ cũng không biết thực lực chính xác của chúng ta, huống chi nghe nói Úc Phi Dương là một người cực kỳ ngạo mạn, lấy thân phận cường giả cấp 9 để cho hắn đối phó với hải tặc vũ trụ, cũng khó trách hắn sẽ phản ứng như vậy.”

“Không được, chúng ta không thể chờ đợi như vậy!” Nam nhân mạnh đứng lên, tính toán hạ mệnh lệnh công kích.

“Dừng tay!” Cô Liên không chút do dự đánh gãy động tác của hắn, về mặt bất mãn lạnh giọng: “Đỗ Khắc, ngươi đừng quên, nhiệm vụ của chúng ta là kiểm chế chiến sĩ cấp 9 Úc Phi Dương, phối hợp với La Tân tiên sinh đánh chết Úc Thịnh Trạch! Nếu bởi vì chúng ta lỡ mắng phá hủy kế hoạch, gia chủ nhất định sẽ đem chúng ta đưa vào cấm thú vực!”

Trong mắt Đỗ Khắc hiện lên một mảnh đen tối, không cam lòng hỏi lại: “Nhưng thời gian càng kéo dài lâu, Úc Phi Dương sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện chúng ta chính là mối, nhất định sẽ dùng tốc độ cực nhanh chạy tới Văn Thạch Mang, kết quả còn không phải giống nhau.”

Cô Liên lắc lắc đầu, về mặt đắc ý nhìn về phía Úc Văn Bản ở xa xa: “Vậy cũng không giống nhau, có nhị hoàng tử Cấp Ngồi tinh hệ kiểm chế, Úc Phi Dương là hoàng thúc, không thể nào dễ dàng rời đi. Huống chi, đây cũng là cơ hội cho chúng ta an toàn rút lui.”

Đỗ Khắc kinh ngạc nhìn qua: “Ngươi cho rằng chúng ta có thể an toàn rút lui?”

Cô Liên gật gật đầu: “Đương nhiên, ta vốn đang nghĩ, chúng ta phải trả giá đại giới, mới có cơ hội thoát đi. Hiện tại xem ra, Úc Phi Dương tự đại cũng đủ cho chúng ta cơ hội.”

Nàng thấy Đỗ Khắc vẻ mặt nghi hoặc, thần bí nheo lại hai mắt, ghé sát vào bên tai hắn nói nhỏ: “Mục Đa tinh cầu sở dĩ là tinh cầu vút đi, hoàn toàn là do, nơi này là sào huyệt của dị thú cấp 9. Mà nhiều nhất là qua hai giờ nữa, Kim Giáp Cự Nghê thú sẽ hoàn toàn cuồng hóa, ngươi ngấm lại xem, một dị thú cấp 9 điên cuồng, cho dù là chiến sĩ cấp 9 cũng sẽ ốc cùn không mang nổi mình ốc. Đến lúc đó, chúng ta còn tìm không ra cơ hội sao?”

Đỗ Khắc khiếp sợ nhìn về phía Cô Liên, dị thú cấp 9 đã có được linh trí, còn hơn dị thú khác càng biết cách xu cát tị hung (vươn cổ cắn người), muốn dị thú cấp 9 cùng chiến sĩ cấp 9 liều chết đánh nhau, chúng nó chỉ có thể tiến vào trạng thái hoàn toàn cuồng hóa. Nhưng muốn một con dị thú cấp 9 cuồng hóa, tiếp cận sẽ bị khí thế khổng lồ của nó hoàn toàn ngăn chặn. Nhưng Cô Liên nói như vậy, thực hiện nhiên là có nắm chắc, hơn nữa nàng ngay cả thời gian cũng đoán được chắc chắn.

“Hào, ta lập tức sai người cố thủ trạm không gian, cần phải ẩn dấu tung tích thật tốt.” Đỗ Khắc lập tức phản chấn tinh thần. Hắn vốn tính toán, cũng chỉ là dùng Úc Văn Bản làm uy hiếp, đòi lấy cơ hội thoát đi. Mà nếu cuối cùng có thể đánh chết Úc Phi Dương, không những không bị gia chủ Tiêu gia bởi vì mất đi chiến sĩ cấp 9 mà giận chó đánh mèo, còn có thể lập công lớn, tương lai nhất định sẽ được gia chủ trọng dụng.

Cô Liên vừa lòng gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm máy theo dõi, trong lòng tính toán khi nào thì Úc Phi Dương động thủ. Nếu là sau khi Úc Thịnh Trạch đến Văn Thạch Mang khai chiến, vậy kế hoạch của bọn họ tính thành công lại càng cao, trả giá đại giới cũng sẽ càng nhỏ.

Thời gian từng chút một trôi qua, song phương đều bất động, tựa như đang chờ đợi đối phương phản ứng.

Đỗ Khắc mơ hồ cảm thấy được có điểm không thích hợp, kế hoạch lần này kỳ thật rất lỗ mẫm, dựa vào cũng chỉ là Cáp Ngồi tinh hệ không có khả năng ngồi xem hoàng tử của bọn họ bị bắt giữ. Bất quá, Úc Phi Dương là một chiến sĩ cấp 9, dưới tình huống không biết có Kim Giáp Cự Nghê thú, vì cái gì nguyện ý hao phí thời gian?

“La Tân tiên sinh truyền đến tin tức, Úc Thịnh Trạch quả nhiên bị lừa, hắn thậm chí một mình thao tác chiến hạm, đến chỗ đội thân vệ của Úc Hồng Trì.” Cô Liên hưng phấn tiêu sái lại đây.

Đỗ Khắc cảm thấy buồn lòng, lập tức cắt máy theo dõi, rất xa là có thể thấy rõ ràng, năng lượng dao động đẹp mắt của tàu chiến đầu Cáp Ngồi tinh hệ trong không trung qua lại, chiến hạm màu ngân bạch của Úc Thịnh Trạch lại bắt mắt, không khỏi cười ha ha lên.

Úc Văn Bản đồng dạng thấy được một màn này, thần sắc trở nên phức tạp vô cùng.

Bên người hắn, Đoạn Nhã Thanh lộ ra khoái ý báo thù, mà Mông Gia Nghị sắc mặt xanh mét. Mông gia đang đứng ở thời điểm quật khởi, một khi thân phận gián điệp của Cô Liên bị bại lộ truyền về Cáp Ngồi tinh hệ, hơn nữa hắn cùng nhị hoàng tử Úc Văn Bản đồng thời bị bắt giữ, tổ phụ Mông Kiến Đồng của hắn hết đường chối cãi, đừng nói quật khởi, chỉ sợ sẽ bị hoàng thất Đế Ma Tư đánh hạ.

“Hừ, khó trách gia chủ đem Úc Thịnh Trạch coi là họa lớn, thăng lên cấp 8 mới ba ngày, vậy mà đã có thể dùng hình thức chung cực để tác chiến.” Đỗ Khắc âm trầm nhìn chăm chăm máy theo dõi.

Cô Liên vừa nghe, liền biết là Đoạn Sở tinh thần lực thực thể hóa kia chống đỡ. Nhưng nàng trả giá một đá năng lượng nguyên cấp 10 mới có được tin tức, kết quả thế nhưng vẫn là làm hại gia chủ mất đi một chiến sĩ cấp 9 không nói, còn để cho Úc Thịnh Trạch thăng cấp sớm, Cô Liên nhất thời hận tới mức nghiền răng, hung ác nham hiểm nhìn chăm chăm chiến hạm màu ngân bạch cùng chiến sĩ cấp 8.

“A!” Cô Liên nhin không được quát to một tiếng, Đỗ Khắc cùng những người khác hét hồn đều nhìn qua.

Chỉ thấy trên màn hình lớn, chiến hạm màu vàng ròng đang cùng Úc Thịnh Trạch đánh nhau kịch liệt, bỗng nhiên mất đi không chế, từ trên cao cực nhanh rơi xuống dưới, thẳng tắp đánh lên tàu khu trục bên ta, lại mạnh mẽ cắm đầu vào tàu tuần dương không hề phòng bị.

Oanh! Cả màn hình đều rung động, chiến hạm màu vàng ròng hoàn toàn nứt vỡ, vô số tinh thạch thú cấp 9 vỡ vụn lấy tốc độ không thể tưởng tượng bắn tung tóe, đem tàu tuần dương gần nhất trong nháy mắt xuyên thủng, năng lượng dao động càng thêm mạnh mẽ lấy tàu tuần dương làm trung tâm hình thành lỗ xoáy đáng sợ, bầu trời sao chung quanh đều bị vụn vụn, cơ giáp chiến hạm của Tập Na tinh hệ không kịp phản ứng mà bị cuốn lấy xé nát.

Chỉ là Úc Thịnh Trạch ở bên trong cơ giáp cùng chiến hạm Cáp Ngồi tinh hệ, lại tránh được năng lượng dao động trước tiên, không đợi Cô Liên nhìn kỹ, màn hình lớn thoáng cái hiện lên bạch quang, lúc sau cái gì cũng không thấy nữa.

Bên trong phòng theo dõi là một mảnh tĩnh mịch, sắc mặt Cô Liên trắng bệch, môi đều run run. Lúc này đây kế hoạch hành động, còn chưa có hoàn toàn thất bại. Chính là, vì muốn giết vị cứu hoàng tử Cáp Ngồi tinh hệ này, bọn họ đã phải trả giá đại giới vô cùng nghiêm trọng.

Sinh mệnh của một vị cường giả đỉnh cấp, ba vị chiến sĩ cấp 8, còn có mấy chục chiến sĩ cấp 7 nổi tiếng cùng với mấy ngàn chiến sĩ cấp trung của tập đoàn quân hạm chiến đấu. Cho dù bọn họ cuối cùng có thể giết chết Úc Thịnh Trạch, Hoắc Nhĩ gia tộc cũng sẽ bởi vì vậy mà không gượng dậy nổi, trừ phi, bọn họ có thể giết chết Úc Thịnh Trạch cùng Úc Phi Dương, để đạt được sự nâng đỡ mạnh mẽ của gia tộc trung lập Tập Na tinh hệ cùng gia tộc chủ trương.

“Chúng ta hiện tại, đã không còn cách nào liên lạc được với La Tân tiên sinh.” Đỗ Khắc tiếng nói khàn khàn nhắc nhở.

Cô Liên nâng lên tay trái, vòng thông tin cũng biểu hiện bọn họ lúc này đơn độc, chỉ còn lại La Tân tiên sinh thần bí.

“Không cần lo lắng, Úc Thịnh Trạch, tuyệt đối trốn không thoát bố trí của La Tân tiên sinh, phân phó đi xuống, chuẩn bị chiến đấu!” Cô Liên đằng đằng sát khí mệnh lệnh. Nhiệm vụ kiểm chế đã không còn tất yếu, Úc Phi Dương trở thành mục tiêu bọn họ phải giết chết. Nếu không lấy thảm bại như vậy trở về Tập Na tinh hệ, bọn họ cũng chỉ có thể thừa nhận trừng phạt vô tận, thậm chí liên lụy toàn tộc.

“Đích đích đích. . . .” Không đợi Cô Liên đi ra khỏi phòng theo dõi, vòng thông tin bỗng nhiên truyền đến thanh âm cảnh cáo dồn dập.

Cô Liên cùng Đỗ Khắc lập tức dừng lại cước bộ, nhìn về phía vòng thông tin.

“Cô Liên • Tư Phân Khắc, người theo địch phản quốc, ruồng bỏ Tập Na, gia chủ nhất định sẽ vì chúng ta báo thù, dùng máu toàn tộc Tư Phân Khắc để tế lễ chúng ta!” Tiếng hô tề tâm liệt phế của La Tân truyền đến, Cô Liên cùng Đỗ Khắc còn chưa phản ứng được, cảnh tượng trước mắt đã thay đổi, bọn họ chính mắt nhìn thấy cảnh tượng thân vệ hoàng gia Cáp Ngồi tinh hệ bên cạnh La Tân tiên sinh nổ tan xác mà chết. Bên người hắn, trừ bỏ huynh đệ Úc Thịnh Trạch cùng Úc Hồng Trì cùng đội thân vệ, rõ ràng là là chiến sĩ cấp 9 Úc Phi Dương mà bọn họ nghĩ đang ở trên không trung Mục Đa tinh

cầu.

“A a a a . . . .” Cô Liên điên cuồng kêu lớn lên. La Tân trước khi chết nói như vậy, nghĩ cũng biết sẽ đồng thời truyền tin tức cho gia chủ Hoắc Nhĩ, Tư Phân Khắc gia tộc sắp gặp phải tai ương ngập đầu, làm cho vị nữ người khế ước tự phụ thông minh tuyệt đỉnh này hoàn toàn mất đi lý trí.

“Không hổ là tung hoành hoàn vũ (tung hoành ngang dọc thiên hạ), tổng chỉ huy đệ tam quân chưa từng thua trận!” Đỗ Khắc sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm ảnh chưa biến mất, chủ nhân đã chết, vòng thông tin lại vẫn như cũ vận hành, chỉ có thể là được Úc Thịnh Trạch tiếp nhận. Chuyện tới hiện giờ, Đỗ Khắc ngược lại hoàn toàn khôi phục bình tĩnh. Hắn minh bạch trong lòng, một khi không thể rửa sạch tội danh phản quốc, hẳn cho dù trốn về Tập Na tinh hệ, e rằng so với cái chết lại càng thảm hơn.

“Úc Thịnh Trạch các hạ, ngươi không chặt đứt thông tin, có lẽ cũng là vì nhị ca của ngươi đi?” Đỗ Khắc bình tĩnh nói: “Trong nửa giờ, nếu ngươi không thể tới Mục Đa tinh cầu, cũng chỉ đành nhận lấy thi thể nhị hoàng tử của các ngươi! Bao gồm cả tàu khu trục đang ở phía trên chúng ta!”

Hắn nói xong, không chút do dự chặt đứt thông tin.

Cô Liên rốt cục khôi phục một chút lý trí, bộ dáng lo lắng hỏi: “Nếu hắn không đến thì làm sao bây giờ?”

Cô Liên ở Đế Ma Tư ngắn ngủn mấy tháng, cũng đủ biết, cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch căn bản không có quan hệ thân thiết với hoàng tử nào. Ngay cả đại hoàng tử Úc Hồng Trì quan hệ hòa dịu nhất cũng vậy, nửa năm trước khi tới trái đất, hai người còn đánh nhau một trận lớn, thậm chí bức bách đại hoàng tử thiếu chút nữa cùng Lục gia hoàn toàn xé rách mặt. Mà vị nhị hoàng tử Úc Văn Bản bị bọn họ bắt giữ này, quan hệ lại vô cùng ác liệt.

Tình huống như vậy, Úc Thịnh Trạch thật sự nguyện ý vì Úc Văn Bản mà mạo hiểm sao?

Đỗ Khắc trên mặt tràn đầy ác độc, cười lạnh nhìn về phía Úc Văn Bản đã muốn lạnh run, trào phúng gật đầu: “Đương nhiên! Cho dù Úc Thịnh Trạch không đề ý vị nhị hoàng tử này, thân là tổng chỉ huy, hắn sẽ tận khả năng bảo hộ mỗi một thuộc hạ của mình, kể cả tàu khu trục đang ở trên chúng ta. Mà hiện tại, chúng ta phải đợi, chính là Kim Giáp Cự Nghệ thủ hoàn toàn cuồng hóa, cùng đại quân gia chủ tiếp cận!”

Tháng Ba 28, 2016

115

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Chương 115

Úc Thịnh Trạch đích xác tới rất nhanh, chiến hạm màu ngân bạch ở trên bầu trời có vẻ vô cùng chói mắt, bên người có cơ giáp hung mãnh cường hãn của chiến sĩ cấp 9, thoát nhìn đáng vẻ bề bề ngập trời. Bất quá chiến hạm chủ lực đệ tam quân chỉ đến đây một bộ phận, đại hoàng tử Úc Hồng Trì dần dần thân vệ hoàng gia đều không xuất hiện, không biết là lúc trước chiến đấu làm hao tổn, hay là Úc Thịnh Trạch có dụng ý khác.

Lúc này Đỗ Khắc cùng Cô Liên, cũng không dám ôm nửa phần may mắn. Điều khiển cơ giáp theo tàu chiến đấu bay ra, bọn họ mang theo Úc Văn Bản về mặt suy sụp, Úc Văn Bản không có cái gì phòng hộ, cứ như vậy bại lộ trước mặt mọi người.

Cho dù nhìn không tới phản ứng của hoàng thúc Úc Phi Dương cùng đệ đệ Úc Thịnh Trạch, cứ như vậy ở trước mắt bao người bị quân địch đẩy ra, đem kiều ngạo của hoàng tử Úc Văn Bản, hung hăng dẫm nát dưới lòng bàn chân, lại có loại cảm giác nhục nhã khi bị đại chúng nhìn chăm chú. Nếu không phải hắn là chiến sĩ cấp 5, nói không chừng giờ phút này ngay cả mạng sống cũng không còn.

“Úc Thịnh Trạch, ngươi quả nhiên đến đây!” Cô Liên cất cao tiếng nói, trong lòng lại tính toán thời gian, Kim Giáp Cự Nghệ thủ đã không sai biệt lắm mà nhanh chóng cuồng hóa, lúc này đây, vô luận như thế nào cũng phải ngăn chặn Úc Thịnh Trạch.

Đỗ Khắc liếc mắt một cái liền nhìn ra biểu tình xấu hổ vô cùng của Úc Văn Bản, cửu hận thấu xương bởi vì đại quân của Úc Thịnh Trạch đột kích mà tăng vọt, đều chuyển hóa thành khoái ý.

“Ha ha ha, nên để cho bọn họ nhìn xem, hoàng tử Đế Ma Tư cũng bất quá chỉ là loại ngu xuẩn!” Đỗ Khắc trắng trợn cười nhạo.

“Các ngươi muốn chết!” Mạch Duy đột nhiên lái cơ giáp từ tàu khu trục đi ra, giọng căm hận chất vấn: “Tập Na đây là muốn khơi mào chiến tranh tinh tế có phải không?”

Cô Liên biến sắc, cho dù trong lòng hai bên đều biết rõ ràng, nhưng bọn họ sở dĩ nguy trang thành hải tặc vũ trụ, chính là không để liên minh tinh tế bắt được chứng cứ. Chuyện của La Tân còn có thể nói thành vu hãm (vu cáo hãm hại), nếu nằng thừa nhận, hoàng tử địch quốc hai bên, đã có thể coi như đang tuyên chiến.

“Ngươi cho là tùy tiện chụp mũ, là có thể đem nhị hoàng tử. . . .”

“Thịnh Trạch, bọn họ kéo dài thời gian.” Trong chiến hạm ngân bạch bỗng nhiên vang lên thanh âm của Úc Phi Dương.

Úc Thịnh Trạch cũng đồng ý, hiện giờ Cô Liên căn bản đã cùng đường, nàng không tìm cách thoát đi cũng không trực tiếp cá chết lưới rách, chỉ sợ vẫn là có thứ dựa vào.

“Người không bằng nói đi, điều kiện gì người mới bằng lòng thả người?” Úc Thịnh Trạch lạnh giọng đánh gãy. Hắn đã cảm giác được tinh thần lực của Úc Phi Dương bao phủ ba người Cô Liên, bất quá đối phương thể nhưng không hề phản ứng, quả nhiên là có tính kế. Chẳng qua, bọn họ có thể dựa vào cái gì?

Úc Thịnh Trạch kết nối với đội hình trinh sát, không có được tin tức gì hữu dụng, lập tức đưa tin cho Úc Phi Dương: “Hoàng thúc, có thể trực tiếp cứu nhị ca không?”

Úc Phi Dương không trả lời, Cô Liên liễu lĩnh trào phúng đã truyền đến: “Thả người? Người không bằng cùng nhị hoàng huynh của người. . . .”

“Cẩn thận. . . .” Cô Liên còn chưa nói xong, một cỗ năng lượng dao động cường đại đã đánh úp lại, Cô Liên cùng Đỗ Khắc thân bất do kỷ lay động, râu cơ giáp theo bản năng lôi kéo Úc Văn Bản, sợ công kích bất thành linh cuống đi con tin bọn họ.

Đột ngột, hai đạo bạch quang chói mắt, một trước một sau chém về phía râu của hai cơ giáp.

“A”, Cô Liên nhẹn không được kinh hô ra tiếng, tinh thần lực điều khiển cơ giáp đều bị hung hăng chặt đứt, chỉ có thể trơ mắt nhìn trên người Úc Văn Bản còn vướng hai cái râu bằng máy, cứ như vậy từ trống rỗng bay về phía tàu chiến đầu. Chiến hạm phía dưới bỗng nhiên mở ra một cánh cửa hình tròn, một đạo cường quang trực tiếp đem Úc Văn Bản hút vào.

Cô Liên trợn tròn mắt, nàng có thông minh thì cũng chỉ là người khế ước phụ trợ, chưa bao giờ đối mặt với chiến sĩ cấp 8, cấp 9 thực lực đứng đầu cường giả như vậy, căn bản không thể tưởng tượng chiến sĩ cấp 8, cấp 9 có thể phá hư cả năng lượng mạnh mẽ của tinh cầu.

Đỗ Khắc giữ chặt cơ giáp của nàng, nhanh chóng lui về trong quân hạm. Mục đích của bọn họ là kéo dài thời gian, Úc Văn Bản sống hay chết đối với bọn họ mà nói căn bản không sao cả, hơn nữa trong kế hoạch ban đầu của bọn họ, Úc Văn Bản cũng là phải bị “cứu” trở về Đế Ma Tư.

Có như vậy một hoàng tử có thù tất báo, tâm tư khó lường lại đã tâm bưng bưng, đối với liên minh Tạt Na hoàn toàn là chuyện tốt. Tranh đấu hoàng gia tàn khốc huyết tinh không thấy ánh sáng, từ trước luôn là thứ tiêu hao lực chiến đấu nhất. Cho dù Cô Liên mới ở Đế Ma Tư mấy tháng, cũng biết nếu không phải Úc Thịnh Trạch vận khí rất tốt, sau âm mưu giết chết Trữ Khang Trí tinh thần lực thực thể hóa, căn bản không có khả năng có cơ hội uy hiếp đến tương lai của Tạt Na tinh hệ.

“Giết!” Đỗ Khắc phát ra mệnh lệnh công kích. Huyết tinh cùng năng lượng dao động có khả năng dẫn dắt Kim Giáp Cự Nghê thú, cho dù cái giá bọn họ phải trả là toàn bộ sinh mệnh của mọi người, cũng phải lưu lại Úc Phi Dương cùng Úc Thịnh Trạch, không thể làm cho hy sinh của Tạt Na tinh hệ thành lãng phí.

Gần như đồng thời, tàu chiến đầu hướng về phía đệ tam quân phóng hỏa, chiến hạm, cơ giáp chen chúc mà ra, vô số năng lượng bạo ngược bốn phía, cùng với hỏa lực laser chói mắt, trên không trung Mục Đa tinh cầu tựa như tận thế bùng nổ.

Cấp Ngồi tinh hệ vốn là người đông thể mạnh, hơn nữa có cường giả cấp 9 vô cùng cường hãn tồn tại, năng lượng hỏa lực đệ tam quân Đế Ma Tư không chút do dự hướng về đối phương trút xuống, bất quá ngăn ngừa vài giờ, hạm đội hải tặc vũ trụ đã chết thương hơn phân nửa.

“Chiến hạm chủ lực, rút lui khỏi Mục Đa tinh cầu!” Thanh âm lạnh lùng của Úc Thịnh Trạch, bỗng nhiên từ trong phòng chỉ huy chiến hạm vang lên.

Trữ Cao thiếu tướng gần như không chút do dự mà tiếp thu ý kiến của tổng chỉ huy, tàu chiến đầu thật lớn mở rộng cửa khoang thuyền, cơ giáp, chiến hạm còn đang tham chiến trong không trung liền bay vào. Đương nhiên, cũng có giống như Mạch Duy bởi vì xung phong liều chết tiến vào sâu bên trong quân địch mà không kịp thời, cũng nghe mệnh lệnh nhanh chóng thoát khỏi chiến hạm địch, nhanh chóng thoát khỏi chiến trường.

Cô Liên đã sớm đỏ mắt, mệnh lệnh hỏa lực chiến hạm hướng về phía Úc Thịnh Trạch mà bắn, căn bản không rảnh bận tâm chiến hạm chủ lực đệ tam quân bỗng nhiên thoát ly khỏi chiến trường.

Mà Đỗ Khắc đã đoạt lại quyền khống chế, quân địch hành động rất quý dị, bọn họ phải cẩn thận, bảo tồn sức chiến đấu cuối cùng. Chính là đã chậm, chiến hạm bỗng nhiên cao thấp rung động, như là gặp phải công kích thật lớn. Trong phòng chỉ huy, binh lính cùng con tin lẫn thành một đoàn, nếu không có cơ giáp cấp 8 chống đỡ, Đỗ Khắc cũng sẽ không ngoại lệ.

Hắn tập trung nhìn vào, một con cự thú có thể so với tàu khu trục cỡ lớn, giương nanh múa vuốt bay ra, toàn thân được bao trùm bởi lân giáp màu vàng chói mắt, sống lưng có một loạt lưới nhện bén nhọn đồ tươi, tứ chi cường kiện hữu lực, thú trào sắc nhọn vô cùng, cái đuôi thật dài hữu lực lay động, một đôi ánh mắt màu lam quý dị tràn ngập hồng quang.

“Là Kim Giáp Cự Nghê thú cấp 9!” Úc Thịnh Trạch phát ra cảnh cáo, mệnh lệnh chiến hạm chủ lực đẩy nhanh tốc độ, mặt khác, thao túng chiến hạm màu ngân bạch đi trước cứu trợ các chiến sĩ còn đang giết chóc.

Cơ giáp của Úc Phi Dương càng thêm linh hoạt, trước tiên đã đem Mạch Duy cùng mười cơ giáp quăng ra phía sau.

“Rống”, cự thú phát ra tiếng gào kinh thiên động địa, một đợt sóng làm chiến hạm to lớn, cơ giáp không kịp thoát ly chiến trường bị quăng đi, không chỉ

có như thế, cái đuôi cự thú vung lên thật mạnh, một cỗ năng lượng thô bạo không thể nhận ra trực tiếp đem chiến hạm đang bị bay ra quét thành mảnh nhỏ, thật mạnh đập lên trên tàu chiến đấu của hải tặc, rất nhanh phòng chỉ huy trung tâm liền truyền đến tiếng cảnh báo nghiêm trọng.

“Kim Giáp Cự Nghê thú quả nhiên cuồng hóa!” Cô Liên điên cuồng kêu lớn lên.

“Á!” Vốn Đoạn Nhã Thanh còn đang cảm nhận được khoái ý trả thù, lúc này rốt cục ý thức được tình cảnh của chính mình. Có lẽ Cô Liên cùng Đỗ Khắc có thể đào thoát, nhưng bọn họ chỉ là con tin không hề có tác dụng uy hiếp, nếu không phải nửa đường bị giết cho hả giận, thì chính là bị dị thú cấp 9 đưa vào trong miệng.

“Ta đều đã quên còn có hai người!” Cô Liên mạnh quay đầu lại, đôi mắt hiện lên âm ngoan, nhanh chóng đi tới chỗ Đoạn Nhã Thanh cùng Mông Gia Nghi còn đang thật vất vả ổn định thân thể.

Đỗ Khắc lại hoàn toàn không để ý đến, hắn đã sớm đối với Cô Liên hoàn toàn thất vọng, tự mình ra trận chỉ huy chiến hạm cơ giáp còn sót lại. Nhưng Kim Giáp Cự Nghê thú cuồng hóa căn bản chẳng phân biệt được địch ta, một vài bộ phận của chiến hạm đã mất đi không chế, càng làm cho tàu chiến đấu trong không trung trở nên có vẻ ngốc vô cùng.

“Không, a. . . .” Một trận tiếng gào thê lương từ phía sau truyền đến, Đỗ Khắc mạnh quay đầu lại, Cô Liên bị đặt ở phía dưới, mặt đã bị Đoạn Nhã Thanh cào ra vết máu, cổ đang bị gắt gao chế trụ, Mông Gia Nghi ở một bên thế nhưng giãy ra trời buộc, hơn nữa khởi động cơ giáp cấp 4, chân máy thật mạnh giẫm lên người Cô Liên, mạnh mẽ đánh về phía Đỗ Khắc.

“Muốn chết!” Đỗ Khắc giọng căm hận, theo tốc độ nhanh chóng của cơ giáp mà nhảy ra, chờ hắn còn chưa kịp ổn định đã phát ra công kích thứ nhất, “Phanh!” một tiếng nổ, cơ giáp cấp 4 trực tiếp đánh về phía bên thông đạo hướng ra bên ngoài chiến hạm của phòng chỉ huy, rồi khỏi thông đạo nhảy mất phóng ra một cỗ laser chói mắt, âm vang một chút, cửa thông đạo bị nổ tung, chiến hạm vốn đang bị hồng học kích liệt chấn động, phòng điều khiển hoàn toàn mất đi không chế ở cánh bên trái.

“Ta mệnh lệnh, mọi người lập tức rời đi, chiến hạm khởi động thiết bị tự hủy!” Đỗ Khắc rốt cục phát ra mệnh lệnh cuối cùng, mắt nhìn Cô Liên bị Đoạn Nhã Thanh quăng đến vách tường đang học máu, Cô Liên loạng choạng đứng dậy, thần tình kinh hãi, cũng không quay đầu lại mà khẩn cấp đi theo thông đạo rời khỏi tàu chiến đấu.

“Oanh!” Tàu chiến đấu đã xảy ra nổ mạnh thật lớn, Úc Thịnh Trạch lái chiến hạm cũng bị cỗ năng lượng hủy diệt này lan đến, mở ra ***g năng lượng phòng hộ cao nhất cũng suy tụt chút bị đánh nát.

“Nguy rồi, Kim Giáp Cự Nghê thú bị thương, hoàn toàn cuồng hóa!” Mạch Duy kinh hô thông qua máy thông tin truyền đến.

Úc Thịnh Trạch cũng đã thấy được, chiến hạm nổ mạnh phát sinh nhiệt lượng cùng sóng xung kích đánh trúng thân thể thật lớn của Kim Giáp Cự Nghê thú, nó cuồng hóa trực tiếp đem hai cơ giáp vừa mới thoát ly tàu chiến đấu xé thành mảnh nhỏ.

“Đó là cơ giáp của Mông Gia Nghi!” Áo Lợi Ngươi thấp giọng khẳng định, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Úc Thịnh Trạch.

Khuôn mặt lạnh lùng của Úc Thịnh Trạch không chút biến hóa, chỉ là trầm giọng phân phó: “Bản ghi chép chiến đấu đến lúc đó đệ trình hoàng thất, quân bộ cùng hội nguyên lão.”

“Vâng!” Áo Lợi Ngươi vội vàng lên tiếng trả lời.

“Rống rống rống”, Kim Giáp Cự Nghê thú không ngừng phát ra tiếng rống đinh tai nhức óc, ánh mắt màu lam cực đại theo bản năng nhắm ngay vào Úc Phi Dương được coi là uy hiếp lớn nhất, cái đuôi dài mà hữu lực đồng thời hung hăng quất về hướng Úc Thịnh Trạch, thân thể thật lớn nhảy lên đánh về phía Úc Phi Dương.

Chiến hạm của Úc Thịnh Trạch thẳng tắp bay về phía trước, hung hiểm tránh đi cái đuôi quét ngang mạng đến năng lượng cường đại.

“Thịnh Trạch, mang theo Mạch Duy rời đi!” Úc Phi Dương lạnh giọng, không chút do dự thao túng cơ giáp nghênh đón.

Dưới sự tồn tại của chiến sĩ cùng dị thú cường đại, phát sinh năng lượng va chạm kịch liệt. Oanh, oanh, oanh, năng lượng dao động mạnh mẽ vô cùng không kiêng nể phá hư Mục Đa tinh cầu, người Tạt Na tinh hệ thật vất vả thoát khỏi chiến hạm nổ mạnh, lại nghênh đón năng lượng công kích dày đặc mà lại khiến kẻ khác sợ hãi, rất nhanh, liền giống như bọn người thống soái Đỗ Khắc, tan biến tại nơi xa xôi này.

“Thịnh Trạch, dị thú cấp 9 đã hoàn toàn cuồng hóa, cha ta tuy rằng là chiến sĩ cấp 9, nhưng Kim Giáp Cự Nghê thú cấp 9 cuồng hóa ngay cả chiến sĩ đỉnh cấp 9 cũng khó lòng đối phó được, mẫu thân ta lại không ở đây, không bằng hiện tại liền rút lui!” Trong máy thông tin, Mạch Duy giống như bị vậy khôn mà lo lắng khẩn cầu.

“Vô dụng, tốc độ của dị thú cấp 9 sau khi cuồng hóa, có thể vượt qua tàu chiến đấu có sở trường về tốc độ.” Úc Thịnh Trạch điều khiển chiến hạm không ngừng công kích Kim Giáp Cự Nghê thú, nhưng dị thú cuồng hóa căn bản không cảm thấy đau đớn, số lượng lớn máu tươi giống như màn mưa rơi xuống, lại càng thêm chọc giận nó.

“Băng” “Băng” “Băng”, Kim Giáp Cự Nghê thú công kích càng ngày càng sắc bén, lại nhảy lên một cái, tứ chi như một ngọn núi thật mạnh hướng về phía cơ giáp của Úc Phi Dương.

Cho dù có đá năng lượng nguyên cấp 10, Úc Phi Dương cũng bất quá chỉ là chiến sĩ cấp 9 sơ cấp, am hiểu chính là công kích tinh thần lực từ xa, giờ

phút này bị dị thú cấp 9 cuồng hóa đánh giáp lá cà, nếu không phải đem phòng hộ của cơ giáp nâng lên cấp bậc lớn nhất, Úc Phi Dương chỉ sợ sẽ chết ngay tại chỗ. Bất quá lúc này hắn cũng không chịu nổi, cơ giáp trong nháy mắt thiếu chút nữa tan rã, cỗ họng một cỗ tinh ngọt dâng lên, nếu không có đá nặng lượng nguyên cấp 10 chống đỡ, tinh thần lực cũng sẽ cạn kiệt. Trừ phi hắn có ý định đồng quy vu tận, nếu không căn bản không có biện pháp đối phó với Kim Giáp Cự Nghê thú.

“Các ngươi mau rời khỏi Mục Đa tinh cầu, thông tri đại nguyên soái Đan Vu Quang rút lui khỏi biên cảnh Tạt Na tinh hệ!” Úc Phi Dương quát lên một tiếng lớn, cơ giáp dính máu dị thú bỗng nhiên mạnh mẽ lao về phía trước, lướt qua bên người Kim Giáp Cự Nghê thú, cực nhanh bay về phía chân trời.

“Rồng”, “Rồng”, “Rồng”, mắt thấy Úc Phi Dương sau khi khiêu khích lại thoát đi, Kim Giáp Cự Nghê thú phần nổi điên cuồng hét lên, thân thể thật lớn cũng ngay sau đó bay lên không trung chuẩn bị đuổi theo.

“Không!” Mạch Duy cả người giật mình, mắt thấy phụ thân lấy thân làm mồi nhử, một tay theo thói quen gắt gao nắm lấy trà bao bên người, tinh thần lực cuộn cuộn điên cuồng, liều lĩnh thao túng cơ giáp tiến đến ngăn trở.

“Cẩn thận!” Úc Thịnh Trạch chấn động, không kịp hạ mệnh lệnh, năng lượng chiến hạm hoàn toàn chuyển hóa thành phòng ngự, ngăn cách ở giữa Mạch Duy cùng Kim Giáp Cự Nghê thú.

Chiến hạm phát ra chấn động kịch liệt, ***g năng lượng trước mắt tầng tầng lớp lớp bị phá hủy, mắt thấy phòng ngự cuối cùng đều không ngăn cản được một kích của Kim Giáp Cự Nghê thú, một đạo cường quang qua đi, một bàn tay khổng lồ làm từ vô số hạt bụi nhỏ, trong không trung đánh úp về phía Kim Giáp Cự Nghê thú, lại làm vỡ tung năng lượng bạo ngược trong không trung.

Khiến kẻ khác kinh nghi chính là, Kim Giáp Cự Nghê thú thể nhưng tạm dừng trong nháy mắt, ánh mắt Úc Thịnh Trạch ngưng lại, tất cả trà bao cùng gói trà trong không gian Đoạn Sở cho hắn, dùng tinh thần lực trước tiên xé mở vải vóc bên ngoài, cận trà rơi ra giống như laser mà đánh úp về phía Kim Giáp Cự Nghê thú.

Trên không Mục Đa tinh cầu, một cỗ năng lượng dao động kỳ dị lại nhu hòa tràn ngập trấn an lan tràn, nguyên bản ánh mắt màu lam phiếm hồng quang, tràn ngập bạo ngược, cùng với sự quay lại đánh đuổi của Úc Phi Dương, “Rồng”, Kim Giáp Cự Nghê thú hướng về phía Úc Phi Dương phát ra tiếng rồng, thân thể cực nhanh rơi xuống, trong thời gian nháy mắt, thân thể thật lớn biến mất trong Mục Đa tinh cầu.

Tháng Ba 28, 2016

116

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tinh Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Chương 116

Sinh cơ và tinh mạch cùng tồn tại dưới bầu trời bao la, tinh thần lực không thể phát hiện lặng yên không một tiếng động xuất hiện, chỉ là nháy mắt, đã mạnh mẽ bùng nổ, hình thành một lỗ đen sâu không thấy đáy, chung quanh là bạch quang chói mắt, bên trong không ngừng truyền đến năng lượng bộc phá, thỉnh thoảng có điểm trắng nhẹ nhẹ hiện lên, lỗ đen không ngừng mở rộng ra bên ngoài, bạch quang xoay tròn càng thêm chói mắt, tựa hồ phải hấp thu toàn bộ chung quanh.

Chính mắt nhìn thấy trùng động sinh ra, các chiến sĩ đệ tam quân cùng hạm đội tuần tra biên phòng về mặt càng thêm nghiêm nghị, nhìn về phía Úc Phi Dương cùng tổng chỉ huy cao nhất của bọn họ nhẹ nhàng đứng thẳng bên ngoài quân hạm, trong lòng tràn ngập sùng bái cuồng nhiệt.

“Hô, thật tốt quá, trùng động rốt cục sinh ra, chờ năng lượng hoàn toàn ổn định, chúng ta có thể trở về Đế Ma Tư!” Mạch Duy đồng dạng nhẹ nhàng đứng thẳng cao hứng nói xong, trên mặt tràn đầy thờ phào nhẹ nhõm.

Mạch Duy đối với Mục Đa tinh cầu đã nhanh chóng sinh ra bóng ma, tuy nói con Kim Giáp Cự Nghê thú biến mất về sau vẫn không xuất hiện nữa, nhưng hắn vẫn lo lắng Kim Giáp Cự Nghê thú trở lại. Ai biết nguyên nhân làm cho nó cuồng hóa có còn ở đó không, có tiếp tục kích thích nó hay không. Trong tay đường huynh Úc Thịnh Trạch của hắn, một chút trà bao đều không còn.

Nghĩ vậy, Mạch Duy nhện không được quay đầu, thấp giọng hỏi Áo Lợi Ngươi: “Áo Lợi Ngươi, trong tay ngươi, có trà bao không?”

Từ sau khi bị thương ở Tư Đặc Lạp tinh cầu, hắn đã có thói quen tùy thời mang theo trà bao, xung quanh luôn được bao phủ bởi cỗ mùi thơm ngát thân nhiên, Mạch Duy cảm thấy tinh thần lực của chính mình không còn dễ dàng bị bạo động nữa. Hiện tại bị hắn ném ra ngoài, tuy nói đã lập công lớn, nhưng chính hắn lại không quen.

Áo Lợi Ngươi đầu tiên là sững sờ, lập tức chú ý tới chung quanh truyền đến ánh mắt cực nóng, không khỏi bật cười trong lòng. Bất quá vẫn là đem hai cái trà bao trong nút không gian của mình đưa cho Mạch Duy, đều là Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch cho hắn, ngay cả bánh kẹo cũng có không ít. Hắn cùng Phổ Lô Tư, đại khái là trừ bỏ cửu điện hạ, không thiếu nhất chính là bánh kẹo cùng trà bao.

Mạch Duy vội vàng nhận lấy, trên mặt là ý cười không thêm che giấu, mạnh mẽ vỗ bả vai Áo Lợi Ngươi cảm kích: “Ai nha thật tốt quá, nếu không có trà bao này, ta cũng lo lắng buổi tối ngủ không được. Nguyên lai ta còn nghĩ, phải tìm Thịnh Trạch lấy một cái, hoặc là dùng kì trấn đối với Đoạn Sở, hiện tại giấu lại, trà bao đối với dị thú cấp 9 đều có hiệu quả, về sau ta sợ là mua không nổi.”

Áo Lợi Ngươi nở nụ cười: “Nào có khoa trương như vậy, là bởi vì dị thú cấp 9 đã mở ra linh trí, sẽ chủ động tránh đi nguy cơ. Tình huống giống như lúc trước, đối thành dị thú cấp 8 khôi phục thanh tỉnh, trừ phi thực lực kém cách xa, nếu không chúng nó vẫn sẽ lựa chọn điên cuồng trả thù. Mà dị thú cấp 9 cuồng hóa, chính là so với dị thú cấp 9 bình thường đều khó gặp được. Ngươi không cần lo lắng. . . .”

Áo Lợi Ngươi còn chưa nói xong, bỗng nhiên cảm nhận được trước sau hai tầm mắt uy nghiêm, không khỏi cẩn thận nhìn qua, hóa ra là Úc Phi Dương công tước cùng đại nguyên soái tuần tra khu vực biên giới Đan Vu Quang.

Thấy Áo Lợi Ngươi tựa hồ có điểm kinh ngạc, Đan Vu Quang bình tĩnh gật gật đầu, thu hồi ánh mắt nhìn về phía ba người Úc Phi Dương, nói tình báo lúc trước bọn họ thu được: “Công tước các hạ, đại diện hạ, cửu điện hạ, liên minh chín gia tộc lớn của Tập Na tinh hệ, gia tộc của Cô Liên • Tư Phán Khắc nguyện trung thành với Hoắc Nhĩ gia tộc, thân cận với Ai Tư Bì Nỗ tinh cầu nhất. Bọn họ là một thế lực tranh thành với phái chủ chiến nhất. Hoắc Nhĩ gia tộc có hai vị chiến sĩ cấp 9, bảy vị chiến sĩ cấp 8, là một trong chín gia tộc lớn của Tập Na tinh hệ.

Lúc này đây sau khi bị thương, thể cân bằng của chín gia tộc lớn lập tức bị đánh vỡ, liên minh Tập Na tinh hệ chắc chắn sẽ biến động. Tuy nói có nội đấu thì biên cảnh sẽ bình ổn, nhưng Hoắc Nhĩ gia tộc khẳng định cũng nắm giữ phương pháp kích thích dị thú cấp 9, một khi bọn họ điên cuồng phản công, biên cảnh rất có thể sẽ trở tay không kịp.”

Nói đến cuối cùng, Đan Vu Quang cũng là kiêng kị Kim Giáp Cự Nghê thú ở Mục Đa tinh cầu. Dị thú cấp 9 thập phần thông minh lại mở ra linh trí, cũng không dễ dàng chống lại quân hạm tinh hệ. Chính là một khi cuồng hóa, cho dù cuối cùng có thể tiêu diệt được dị thú, biên vực tinh cầu cũng sẽ thiệt hại nghiêm trọng khó có thể bù đắp.

Úc Phi Dương gật gật đầu, biên vực tinh hệ có một con dị thú cấp 9 như vậy, thật là một cái tai họa ngầm. Mà Hoắc Nhĩ gia tộc đích xác có thể được ăn cả ngã về không. Hắn quay đầu nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, đề nghị nói:

“Thịnh Trạch, Đoạn Sở tự tay chế tác trà bao cùng gói trà, nếu đối với dị thú cấp 9 cuồng hóa có công hiệu an thần. Ngươi không bằng lưu lại một chút giao cho đại nguyên soái?”

Đan Vu Quang tuy rằng vẫn là vẻ mặt trầm ổn, trong lòng lại đối với Úc Phi Dương cảm kích cực kỳ.

Úc Hồng Tri bên người, cũng không biết bày ra biểu tình gì cho thích hợp. Đại khái ai cũng đều không nghĩ đến, Đoạn Sở mấy tháng trước còn bị cho rằng không xứng với Úc Thịnh Trạch, tùy tay làm ra cái gì thì cái đó đều có thể thành chí bảo mà tôn thờ, cứu lại vô số sinh mệnh chiến sĩ.

Úc Thịnh Trạch lắc lắc đầu: “Trà bao cùng gói trà trong tay ta, đều đã dùng hết.”

Lúc ấy hắn nhớ lại Đoạn Sở là tinh thần lực tính chất đặc biệt chữa khỏi, Lộ Dịch Toa cũng từng đề cập trà bao và gói trà đối với người khế ước có công hiệu an thần, hẳn lo lắng bã trà không đủ, tất cả trà bao trong nháy mắt không gian đều lấy ra, đem tất cả gói trà đều xé ra rồi quăng đi.

Đan Vu Quang nhất thời lòng tràn đầy thất vọng, Úc Thịnh Trạch lại nhìn về phía Áo Lợi Ngươi. Vừa rồi Áo Lợi Ngươi cùng Mạch Duy nói chuyện, hẳn đều nghe được.

Áo Lợi Ngươi lập tức ngẫm hiểu, đem hai cái trà bao cùng một cái gói trà còn thừa đều lấy ra, đưa cho Úc Thịnh Trạch.

“Đan đại nguyên soái, số lượng này không hẳn đủ, chờ ta sau khi trở về Đế Ma Tư, gom góp số lượng lớn, sẽ chuyển giao từ quân bộ.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng.

“Đan đại nguyên soái, hai cái này lưu lại cho ngươi.” Mạch Duy nghe được, trà bao cầm trên tay còn chưa nóng cũng cố gắng đi ra.

Đan Vu Quang trong lòng cực kỳ cảm kích, đã nghĩ từ không gian lấy ra kỳ trấn dị bảo trao đổi, lại bị Úc Thịnh Trạch ngăn lại. Nay quan hệ đến phòng ngự của đế quốc, hẳn đương nhiên không có khả năng để Đan Vu Quang dùng đồ tư nhân đổi lấy, chỉ sợ gói trà trong tay Đoạn Sở sẽ bị nhìn chòng chọc.

Đối với chiến sĩ cấp 8 tự bản thân cường đại lại là tổng chỉ huy hơn mười vạn chiến sĩ mà nói, chỉ cần không chủ động khiêu khích dị thú cấp 9, bọn họ tuyệt đối có thể bảo hộ nơi đóng quân của mình. Chỉ riêng dị thú cấp 9 cuồng hóa, tâu hủy người chết, đồng quy vu tận là kết cục tốt nhất. Bởi vì một khi dị thú cấp 9 cuồng hóa đánh vào tinh cầu, nhất định là sinh linh đồ thán, trăm phần trăm là thảm kịch tinh cầu.

Chính là, Sở Hoa sau khi đưa ra gói trà có thể chữa khỏi tinh thần lực, Đoạn Sở liền nói cho hắn, gói trà không có khả năng chế tạo số lượng lớn.

Úc Hồng Tri liếc mắt một cái liền nhìn ra bản khoản của đệ đệ. Đan Vu Quang đối với tin tức ở Đế Ma Tư lạc hậu, nhưng hắn còn có thể không biết sao. Sở Hoa sau khi khôi phục tinh thần lực, gói trà đã sớm bị kéo tới giá trên trời. Nhưng trừ bỏ phụ vương mẫu hậu, tựa hồ chỉ có hắn cùng bảo bối nữ nhi Úc Thanh Hàn có được một cái gói trà, bị bảo bối giấu trong không gian tùy thân mang theo, mỗi ngày chỉ khi ngủ mới lấy ra. Ngay cả mẫu thân nàng đựng một chút cũng không cho, trước kia mỗi ngày trong miệng đều là “Cửu hoàng thúc”, trước mắt đã sắp bị tàn suất “Đoạn Sở thúc thúc” đuổi kịp và vượt qua.

“Số lượng lá trà trong tay Đoạn Sở không nhiều, hơn nữa chế tác tất nhiên sẽ hao phí rất nhiều thời gian. Đến lúc đó từ quân bộ thống nhất nhân viên vật tư, thống nhất phân phối.” Úc Hồng Tri đề nghị.

Úc Thịnh Trạch vừa nghe, cũng hiểu được chủ ý này không tồi. Không cần trực tiếp đối mặt với các đại nguyên soái, hẳn tự nhiên có biện pháp giải quyết hậu cần quân bộ.

Đan Vu Quang vừa nghe, cũng nhẹ nhàng thở ra. Hắn cho dù không biết giá trị thực của trà bao cùng gói trà, chỉ nhìn vật chất bên trong hữu hiệu đối với dị thú cấp 9 cường hóa, liền biết cũng đủ cho nhóm đồng nghiệp của hắn tranh đoạt không ngớt. Đan Vu Quang cũng không có nhiều kì trân như vậy. Cho dù hắn điểm xuất phát của hắn, là vì an nguy của biên cảnh đế quốc, cũng là giống nhau.

Úc Thịnh Trạch nhìn hai đứa cháu, ánh mắt tinh chuẩn nhìn về phía Úc Văn Bản đứng thẳng ở cửa sổ quân hạm, trong mắt hiện lên sắc bén.

“Hồi bẩm đại tướng quân, trùng động đã bình ổn!” Một chiến sĩ mặc quân phục đi lên trước nói.

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, cùng Đan Vu Quang cáo từ, lui về bên trong quân hạm.

Quân hạm tạo đội hình chỉnh tề theo thứ tự xuyên qua trùng động, sau khi chờ quân hạm bình an xuống dưới, Úc Thịnh Trạch mới có thời gian, một mình đứng ở khoang thuyền nghỉ ngơi thị tẩm cho Đoạn Sở.

“Ngươi trở về!” Đoạn Sở kinh hi nhìn Úc Thịnh Trạch, hai Tử Tinh thú dưới chân vui vẻ hoạt động, thỉnh thoảng giống như thực chất hóa mà nhảy ra.

“Đừng vậy!” Úc Thịnh Trạch nhìn chăm chăm Đoạn Sở. Lúc chiến đấu sau cùng, hắn cố ý chặt đứt tinh thần lực chung đoàn, lại không nghĩ rằng cuối cùng cứu hắn, vẫn là người yêu kỷ khế ước của mình.

Đoạn Sở tổng cảm thấy được ánh mắt Úc Thịnh Trạch nhìn về phía hắn, tựa hồ so với quá khứ càng thêm nóng bỏng, sắc mặt nóng tới bốc hơi, chính là ánh mắt lại luyến tiếc dời đi, nhìn lại Úc Thịnh Trạch, lâm lâm hỏi: “Cần vài ngày?”

“Nhiều nhất năm ngày!” Úc Thịnh Trạch nói xong, thấy Đoạn Sở ánh mắt sáng lên, nở nụ cười đem hiệu quả của bã trà nói ra, lại bỏ qua một màn mạo hiểm kia.

Đoạn Sở thần tình kinh ngạc, nếu không phải Úc Thịnh Trạch không bao giờ lừa hắn, hắn còn tưởng là nói đùa. Hắn nghĩ đến tinh thần lực tính chất đặc biệt của chính mình, lần đầu tiên sâu sắc cảm nhận được Úc Thịnh Trạch vì cái gì lại yêu cầu nghiệp đoàn người khế ước giữ bí mật. Tính chất đặc biệt chữa khỏi vậy mà đối với dị thú cường hóa cũng có hiệu quả?

Úc Thịnh Trạch khó được thấy Đoạn Sở có bộ dáng giật mình như vậy, trong mắt tràn đầy ý cười nồng đậm, nhẹ giọng nhắc nhở: “Gần ba mươi vị đại nguyên soái, mỗi người không sai biệt lắm cần hai gói trà có bã trà, hai ngày nữa chỉ sợ quân bộ cũng sẽ tìm tới cửa. Tiểu Sở, gần nhất ngươi sẽ bề bộn nhiều việc.”

“Không thành vấn đề!” Đoạn Sở không chút do dự gật đầu, nhìn đến Úc Thịnh Trạch hiện lên khó hiểu, có điểm đắc ý giải thích: “Mấy ngày này, ta chế tác không ít lá trà.”

Úc Thịnh Trạch rời đi mấy ngày nay, trừ bỏ trong lúc hôn mê, hắn chính là liêu mạng rèn luyện. Trừ bỏ ban ngày ở học viện người khế ước vận dụng cường hóa tinh thần lực, buổi tối chính là không ngừng trùng kích vận dụng cực hạn tinh thần lực. mà ở không gian trà son hái trà, chế trà, là biện pháp rèn luyện tốt nhất trừ bỏ phòng tác chiến.

Úc Thịnh Trạch không ở, Phổ Lô Tư bất quá chỉ là chiến sĩ hậu thiên cấp 3, Túc Thiên xuất quỷ nhập thần không thấy được bóng người, hắn đương nhiên chỉ có thể ngốc trong không gian trà son. Ngắn ngủn hơn nửa tháng, hắn ước chừng chế tạo được mấy trăm cân lá trà, búp trà trong không gian trà son rõ ràng mọc không kịp tốc độ hái của hắn. Bằng không, hai lần đại chiến lúc trước, hắn không hẳn có thể kiên trì đến cuối cùng.

Úc Thịnh Trạch khuôn mặt anh tuấn có vẻ phá lệ nhu hòa, Đoạn Sở nói không ít, nhưng có thể cung cấp số lượng lớn gói trà như vậy, chỉ sợ là số lượng kinh người.

“Nhưng chiết lọc lá trà rất rườm rà, lúc sau còn phải phơi nắng, ngươi không cần sốt ruột lắm.” Úc Thịnh Trạch nhẹ nhàng dặn dò.

Đoạn Sở lắc đầu, thập phần hào sảng xa hoa nói: “Không cần chiết lọc, mấy trăm cân lá trà đấy, ta trực tiếp dùng nước sôi pha lên, sau đó hong khô lá trà là có thể. Nước sau khi pha, ta lấy nuôi cây.”

Đoạn Sở trong lòng tính toán, tuy rằng thoát nhìn rất lãng phí, bất quá nước trà tươi cây thật ra là có lợi rất nhiều, trước kia cũng là do luyến tiếc. Hơn nữa bã trà không bị chiết lọc nhiều lần, hiệu quả an thần kháng định rất tốt. Lần này chính là quân bộ mua, hắn cũng không nhất định chỉ dùng bã trà sau khi uống xong thì vô dụng để làm.

Chủ yếu chính là, cứ như vậy, hắn hoàn toàn có thể trước khi Úc Thịnh Trạch trở về thu phục hết thảy.

Úc Thịnh Trạch nhìn Đoạn Sở vẻ mặt phấn khởi, tựa hồ phi thường cao hứng, trong lòng du nhiên nhi sinh (tự nhiên nảy sinh) một cỗ xao động quen thuộc, ánh mắt nhìn Đoạn Sở cũng trở nên càng thêm cực nóng.

Đoạn Sở đắm chìm vào cảm xúc sắp gặp lại, tự nhiên xem nhẹ điểm này, cắt đứt thông tin, bắt đầu vội vàng chế tác gói trà, một bên đợi Úc Thịnh Trạch trở về.

Tháng Tư 2, 2016

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Chương 117

Mấy trăm cân lá trà, bởi vì rèn luyện tinh thần lực mà hái, tự nhiên không có khả năng giống như quá khứ tinh khiêu tế tuyền (chọn kỹ lựa khéo), không chỉ có búp nhọn, phần lá chưa tách ra, ngay cả cọng trà cũng trộn lẫn không ít. Trà có phẩm chất như vậy lấy để chế thành gói trà, Đoạn Sở cũng sẽ không quá tiếc nuối. Ngược lại Dung Thu lại đây hỗ trợ, trên mặt tràn đầy vẻ tiếc hận: Nhiều lá trà như vậy, nếu chiết lọc nhiều lần, có thể chế thành không ít bánh kẹo.

“Tốt lắm Dung Thu, những thứ này có trọng dụng.” Đoạn Sở buồn cười, bất quá không nói đây là gói trà, là chuẩn bị cung cấp cho đại nguyên soái quân bộ.

Dung Thu hiểu rõ gặt đầu, hẳn tuy rằng không tham dự hội đấu giá của Gia Hoa thương hội kia, nhưng cũng biết gói trà có bao nhiêu trân quý, xa xa không phải bánh kẹo có thể đánh đồng.

Đoạn Sở cười cười, dùng tinh thần lực đếm số lượng gói trà, gần trăm chiếc gói trà, dành cho gần ba mươi vị đại nguyên soái mà Úc Thịnh Trạch nhắc tới, khẳng định vậy là đủ rồi, số lượng dư ra trừ bỏ tặng người, liền làm trà bao dự trữ.

Không nghĩ cũng biết, gói trà đối với quân bộ tự nhiên là càng nhiều càng tốt, dù sao đại đa số tình huống, tuần tra tinh tế vẫn là các tướng quân chỉ huy, mà các tướng quân Cấp Ngồi tinh hệ nhiều hơn nguyên soái rất nhiều. Tính toán như vậy, nếu quân bộ đưa tới nhóm nhu cầu thứ hai, gói trà này đó khẳng định là không đủ.

Dung Thu cũng đã đếm tốt lắm, không khỏi âm thầm lú lười. Ánh mắt hắn chuyển hướng tới mấy thùng nước trà thật lớn, bởi vì Úc Thịnh Trạch đưa cho Đoạn Sở mấy phôi nung để chế tác đặc biệt, mặc dù lá trà đã phao đều được hong khô, nước trà vẫn còn ấm.

“Tiểu Sở, nước trà này có thể uống không? Cứ như vậy đồ đi thật lãng phí.” Dung Thu cảm thấy đáng tiếc, khuôn mặt đều nhăn lại.

Đoạn Sở bật cười lắc lắc đầu: “Không tính lãng phí, lấy tưới cây là có thể.”

Đoạn Sở cảm thấy thật tốt là, nơi này có hơn mười loại lá trà, mặc dù đang ở thời điểm phơi nắng, hắn cũng đem lá trà phân loại được, nhưng nước phao trà lại hỗn hợp trộn chung một chỗ. Như vậy bánh kẹo làm ra, không nói hương vị không thể chịu đựng được, hiệu quả căn bản không có cách nào nắm chắc. Hắn lấy ra nút không gian có thể đông lại thời gian mà Sở Hoa cho hắn, thu hồi phần lớn thùng nước, để lại hai cái.

“Dung Thu, hai cái này ngươi thu hồi đi, nếu hai ngày này dùng không xong, ngươi trước hết ướp lạnh, bằng không bị chua sẽ không dùng được.” Đoạn Sở đem nghiên cứu hai ngày này mang ra, hạng mục công việc cần chú ý cùng danh sách cây cối đưa cho Dung Thu, đồng thời còn đưa cho hắn một cái hòm tinh xảo.

Dung Thu hứng thú nhận lấy, đồng thời thu hồi thùng nước, tò mò nhìn cái hòm trong tay: “Tiểu Sở, đây là cái gì?”

“Trà rượu, cùng Bích Chi thảo.” Đoạn Sở cong lên mặt mày. Nhóm trà rượu đầu tiên từ sau khi trở về Đế Ma Tư đã ủ thành công, trong đó một phần ba có hiệu quả kích phát ngoài dự đoán, hai tiểu Tử Tinh thú mới uống một chút, dấu hiệu tia chớp màu tím trên trán Bạch Bạch, liền rõ ràng chuyển dần về màu tử kim.

Dung Thu không nghe Đoạn Sở nhắc tới trà rượu, về phần Bích Chi thảo, hắn lại chưa từng nghe nói qua. Mở hòm ra vừa thấy, hai chai thủy tinh chứa chất lỏng màu vàng hơi đỏ, còn có một cái chai lớn bằng bàn tay màu xanh biếc, bản năng của nhà bào chế thuốc, làm hắn hận không thể hiện tại liền lấy ra kiểm tra đo lường.

“Ngươi nhớ rõ, thời điểm ăn cơm, trước uống cái chai màu xanh biếc, sau đó lại uống trà rượu. Đương nhiên, trà rượu ngươi có thể cùng Vĩnh Nghị cùng nhau uống, vừa lúc có hai bình.” Đoạn Sở cười nói. Hắn đương nhiên sẽ không trực tiếp nói cho Dung Thu hiệu quả, vạn nhất thất bại Dung Thu cũng sẽ không quá mức thất vọng. Hắn cố ý cho hai bình, cũng là vì sợ bị Dung Thu hoài nghi.

“Các ngươi đang nói cái gì thần bí vậy, trà rượu? Dùng lá trà làm rượu sao?” Thanh âm Nguyên Vĩnh Nghị cười hi hi truyền tới.

Đoạn Sở quay đầu lại, liếc mắt một cái liền thấy được ngoài cửa là hai cái phi hành khí, trừ bỏ Nguyên Vĩnh Nghị mỉm cười đi tới, Tề Hạo Ngôn một thân quân trang cũng đang chờ ở cửa.

Đoạn Sở cảm thấy kỳ quái, Nguyên Vĩnh Nghị đã giải thích: “Ta vừa vận nhìn thấy Tề thúc, hắn kêu ta lại đây nói một tiếng, Thịnh Trạch sẽ lập tức đến Đế Ma Tư, hẳn là quân bộ phải tới đón ngươi.”

Đoạn Sở ánh mắt sáng lên, như thể nào cũng không nghĩ tới, mới ba ngày, Úc Thịnh Trạch đã trở lại. Hắn nhắc chân liền chuẩn bị xuất môn, dừng một chút, lại chần chờ nhìn về phía Nguyên Vinh Nghị cùng Dung Thu. Bánh kẹo Nguyên Cẩm Đường cung cấp bị thiếu thốn nghiêm trọng, nguyên bản kế hoạch của bọn họ, hôm nay sau khi làm tốt gói trà, sẽ bắt đầu làm bánh kẹo.

“Dung Thu, bánh kẹo đổi thành ngày mai nha?”

Dung Thu vẻ mặt đầy ý cười gật đầu: “Không quan hệ, người mau đi đi, cửu điện hạ nói không chừng đã đến trên không Đế Ma Tư!”

Nguyên Vinh Nghị lại nháy mắt bốn cọt: “Đúng vậy Tiểu Sở, mau đi đi. Người yên tâm, mai kia ta cũng không tìm người.”

Đoạn Sở sớm đã thành thói quen đối với trêu ghẹo của Nguyên Vinh Nghị, ánh mắt dừng ở trên cái hòm trong tay Dung Thu, sắc mặt không thay đổi gật đầu, vẻ mặt trấn định nhắc nhở: “Đây chính là người nói nha, mai kia, người cũng không được phép tới tìm ta.”

Nguyên Vinh Nghị sừng sốt, Đoạn Sở đã rõ ràng lưu loát phát phát tay, mạnh mẽ đi tới cửa sân.

“Ha ha ha. . . .” Dung Thu nhin không được nở nụ cười, bất quá hắn càng thêm cao hứng cho Đoạn Sở. Cửu biệt gặp lại người yêu, đích xác không cần người khác quấy rầy.

“Vinh Nghị, chúng ta đêm nay liền đem trà rượu uống đi.” Dung Thu tung tăng nói. Cho dù không biết hiệu quả của trà rượu, chính là chỉ nghe tên cũng biết, nhất định là chế thành từ lá trà mà hiện tại người Cấp Ngồi tinh chế chạy theo như vịt. Ngấm lại sự thần kỳ của bánh kẹo, gói trà, Dung Thu trong lòng càng thêm chờ mong. Bình thường hắn cùng Nguyên Vinh Nghị cùng một chỗ dùng cơm, cũng là thói quen uống một ít rượu.

Nguyên Vinh Nghị vừa nghe, ánh mắt thích cười gần như mị thành một đường, mặt đầy thâm ý nhìn người yêu còn đang tự mình tán thưởng trà rượu. “Đương nhiên tốt, ta để cho quân gia làm thêm đồ ăn, đêm nay tới chỗ ta đi, ăn?”

Đoạn Sở ở phía trước đi tới, động tĩnh phía sau tự nhiên không lừa được hắn, trên mặt cũng tự nhiên mang theo mỉm cười, tới chỗ Tề Hạo Ngôn, hành lễ vấn an: “Tề tiên sinh, chúng ta đi đâu nghênh đón Thịnh Trạch?”

“Không, trực tiếp đến đại điện nghị sự hoàng cung.” Tề Hạo Ngôn nói cười, dùng ngữ điệu thoải mái giải thích: “Vốn bộ hạ tính toán để cho thất điện hạ đi tới, nhưng lúc này quân bộ cần hảo hảo biểu hiện, người có biết, là vì gói trà, cho nên liền phái ta lại đây.”

Đoạn Sở không khỏi nhếch môi, tựa hồ Tề Hạo Ngôn cũng trở nên sáng sủa hơn rất nhiều. “Tề tiên sinh quá khách khí, cậu vài ngày trước, có phải đã chuẩn bị đi tới Trạch Mi tinh hệ?”

Tề Hạo Ngôn nghe được Đoạn Sở nhắc tới Sở Hoa, ý cười trên mặt càng sâu vài phần, trong mắt tràn đầy nhu hòa: “Đúng vậy, đã sắp xuất phát, năm ngày nữa sẽ rời đi.”

Đoạn Sở gật gù: “Cậu nếu thiếu bánh kẹo, liền cho ta biết một tiếng, hai ngày này ta còn chuẩn bị một chút.”

Về phần trà rượu, nếu trà rượu đình cấp cùng hắn nghĩ giống nhau, có tác dụng thức tỉnh đối với người khế ước hậu thiên, vậy hắn không thể coi trà rượu giống như bánh kẹo bình thường bán ra. Loại này rõ ràng sẽ tăng lên sức chiến đấu của quốc gia, tựa như thuốc tiến hóa, trước khi thông dụng, tuyệt đối không thể tiết lộ cho tinh hệ khác.

“Tốt.” Tề Hạo Ngôn cười, đồng thời ngoài ý muốn, càng thêm vì vợ mà cao hứng.

Hai người hàn huyên một hồi về chuyện của Sở Hoa cùng Trạch Mi tinh hệ, rất nhanh phi hành khí liền tới hoàng cung.

Đoạn Sở đi theo bên người Tề Hạo Ngôn, mới vừa tiến vào đại điện nghị sự, một cỗ tầm mắt có cảm giác tồn tại rất mạnh hấp dẫn hắn. Ngẩng đầu vừa thấy, Úc Thịnh Trạch đã bước nhanh đi tới, ánh mắt nhìn về phía hắn tràn ngập ý cười ôn nhu.

“Thịnh Trạch!” Đoạn Sở dừng chân một chút, trên mặt là kinh hi khó có thể ức chế, hắn còn tưởng rằng phải đợi thật lâu.

Chính là nháy mắt, Úc Thịnh Trạch đi tới trước mặt Đoạn Sở, cũng không kiêng dè công chúng, dùng sức ôm lấy người yêu ký khế ước của mình.

“Tiểu Sở, ta đã trở về.” Úc Thịnh Trạch thấp giọng, xúc cảm chân thật trong lòng ngực, làm cho hắn có loại cảm giác yên ổn sung sướng.

“Ân.” Đoạn Sở hạ mắt, ngăn chặn rung động quay cuồng trong lòng, tay hướng ra sau lưng Úc Thịnh Trạch, đồng dạng ôm lấy hắn. Cho dù biết chung quanh đều là người hoàng thất cùng quân bộ, hắn cũng không muốn bởi vì người khác mà ủy khuất chính mình.

Úc Thịnh Trạch rất nhanh liền chú ý tới bốn phía truyền đến hoặc là tò mò, hoặc là kinh dị, hoặc là ánh mắt giễu cợt, sắc mặt không có chút biến hóa, chỉ là buông ra ôm ấp, hướng về phía Tề Hạo Ngôn gật đầu cảm tạ, lôi kéo Đoạn Sở cùng nhau đi tới chủ vị Úc Khải Phong cùng Lộ Dịch Toa đang ngồi.

“Bệ hạ, A Toa!” Đoạn Sở chống lại ánh mắt trêu tức của Lộ Dịch Toa, rốt cục vẫn là nhịn không được tai đồ lên, bị Úc Thịnh Trạch lôi kéo ngồi xuống. Đối diện một loạt lão già khí thế cường hãn cười quái dị, còn có mấy người giống như Tề Hạo Ngôn một thân quân phục là quân bộ cao tầng, Đoạn Sở nhìn không khỏi sừng sốt.

Úc Thịnh Trạch ghé sát vào bên tai hắn, thấp giọng giới thiệu cũng giải thích: “Bọn họ đều là trưởng lão hội nguyên lão cùng Thống soái, quan tham nghị của quân bộ, bữa tiệc thăng chức của Mông Kiến Đồng người cũng đã gặp qua. Hôm nay không có chuyện gì, chỉ là nghĩ muốn xác định số lượng gói

trà, cùng với yêu cầu trợ giúp mà quân bộ cung cấp.”

Đoạn Sở lúc này đã thấy được Mông Kiến Đồng sắc mặt ngưng trọng, lúc này mới nhớ tới, tựa hồ Mông Gia Nghị cùng Đoạn Nhã Thanh đều là cùng nhị hoàng tử Úc Văn Bản cùng nhau mất tích. Hắn theo bản năng nghiêng đầu nhìn về phía ghế ngồi của nhóm hoàng tử, lại chống lại một đôi ánh mắt âm lãnh. Đoạn Sở lập tức không cam lòng yếu thế nhìn lại, lúc này mới phát hiện, thế nhưng chính là nhị hoàng tử Úc Văn Bản.

Úc Văn Bản không nghĩ tới Đoạn Sở lại can đảm như vậy, cảm thấy đại hận. Bất quá tình cảnh hiện tại của hắn cũng không tốt đẹp gì, mà Đoạn Sở không chỉ là người khế ước thực thể hóa, lại trong lần cứu viện này lập chiến công hiển hách, hơn nữa sự kì diệu của gói trà, căn bản không phải hắn có thể làm được. Nghĩ vậy, Úc Văn Bản chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều nóng lên, lại chỉ có thể ghen khuất cúi đầu.

Úc Thịnh Trạch lập tức liền phát hiện, Đoạn Sở về mặt biến hóa, theo tầm mắt nhìn lại, nhìn đến nhị ca chính mình biểu hiện dị thường, trong mắt hiện lên lạnh lùng. Nhìn nhìn nhóm nguyên lão đang ngồi, hắn trấn an vô vô Đoạn Sở, không nói gì.

Lúc này đại diện nghị sự, sở dĩ đem Đoạn Sở tìm đến, chính là bởi vì sự kì diệu của gói trà, tiêu điểm của mọi người đều tập trung trên người Đoạn Sở, một màn trước mắt lập tức bị mọi người thu vào trong mắt. Thống soái quân bộ Văn Thiệu Nguyên, Phò Húc Nghiêu cùng vài vị trưởng lão trung lập, ánh mắt nhìn về phía Úc Văn Bản đều trở nên cực kỳ bất mãn.

Hiện tại đừng nói Úc Văn Bản chỉ là hoàng tử bình thường, cho dù là bọn họ, đều phải cho Đoạn Sở tôn trọng lớn nhất, chỉ vì gói trà có thể giúp Cáp Ngồi tinh hệ tiêu trừ nguy cơ dị thú cấp 9 cuồng hóa. Úc Văn Bản nhị hoàng tử này, thật sự là lòng dạ hẹp hòi, ánh mắt nông cạn.

Hoàng thúc Úc Hường Tôn tính tình nóng nảy nhất, lập tức giận chó đánh mèo trừng mắt nhìn đế vương Úc Khải Phong, vừa nổi giận dùng dùng nhìn về phía Úc Văn Bản, lạnh giọng chất vấn: “Nhị hoàng tử đây là có cái gì bất mãn sao?”

Hắn là chiến sĩ cấp 9 hoàng thất thế hệ trước duy nhất còn lưu lại, cũng là thân thúc thúc của Úc Khải Phong cùng Úc Phi Dương, thậm chí Úc Khải Phong thuận lợi xưng đế, cũng là ít nhiều có hắn bảo vệ. Bất quá hắn từ trước đến nay luôn ở lãnh địa của chính mình, ngay cả sự vụ ở nguyên lão đều rất ít tham dự, duy nhất quan tâm chính là an nguy đế quốc. Úc Văn Bản lúc này, xem như đụng trúng nghịch lân của hắn.

Úc Văn Bản sắc mặt trắng nhợt, thần sắc hoảng sợ đứng dậy: “Hoàng thúc tổ, ta, ta không có bất mãn.”

Úc Văn Bản nghĩ lại, chỉ biết là về mặt biến hóa của chính mình bị Úc Hường Tôn phát hiện, lập tức về mặt áy náy giải thích: “Hoàng thúc tổ, ta chỉ là cảm thấy thực xấu hổ. Nói đến cùng chuyện xảy ra lớn như vậy, còn làm phiền đến hoàng thúc cùng đại ca, cửu đệ, đều là bởi vì ta không đủ cẩn thận. . .”

“Được rồi, chuyện người mất tích, sau đó lại nói!” Úc Khải Phong lạnh nhạt đánh gãy giải thích của Úc Văn Bản, ánh mắt nhìn về phía con thứ hai không có nửa điểm cảm xúc, nhưng thật ra đứng dậy nhìn về phía Úc Hường Tôn, như cung kính lại như không mà nói: “Tam thúc, Văn Bản là không chịu thua kém, người sinh khí làm gì.”

Úc Phi Dương mặt mày dựng lên, cũng đứng dậy cười nói: “Đúng vậy tam thúc, hôm nay hội nguyên lão, quân bộ cùng hoàng thất nghị sự, cũng không phải là vì Văn Bản, ngài sinh khí làm gì, vì việc này mà lãng phí thời gian vô ích.”

Úc Hường Tôn thích nhất là đứa cháu Úc Phi Dương này, vừa nghe hắn nói có đạo lý, sắc mặt lập tức xoay chuyển, tán dương gật gật đầu, lại hướng về phía Đoạn Sở còn đang có điểm kinh ngạc cười cười.

Đoạn Sở lập tức thụ sủng nhược kinh, lão nhân trước mắt này thấy tuổi cùng Đoạn Kỳ Diệu không sai biệt lắm, chính là càng uy nghiêm hơn, hơn nữa hắn là thân phận hoàng thúc cao quý, thế nhưng đối với tiểu bối như hắn coi trọng giữ gìn như thế, làm cho Đoạn Sở không thể không tâm sinh cảm động. Nếu không phải một lòng bảo hộ đế quốc chính mình, nguyên lão cao cao tại thượng trước mắt, cũng sẽ không dễ dàng đối với hắn như vậy.

Úc Thịnh Trạch nghiêng đầu nhìn về phía Đoạn Sở, trên mặt cũng tràn đầy ý cười. Được hoàng thúc tổ thừa nhận, hội nguyên lão cùng quân bộ cũng sẽ đem hết toàn lực bảo hộ hắn. Cục diện bị động lúc trước của bọn họ đều bị phá vỡ.

Úc Văn Bản sắc mặt càng thêm khó coi, đầu tiên là bị trưởng bối răn dạy, lại liên tiếp bị phụ thân, thúc thúc phủ định, quả thực là liên tiếp bị hung hăng tát một bàn tay. Nếu hắn còn muốn đi lên đế vị, sợ là càng thêm khó khăn. Chính là không đợi hắn nghĩ ra biện pháp vãn hồi một chút hình tượng, Úc Thịnh Trạch đã không chút lưu tình đem thể diện của hắn hoàn toàn dẫm nát dưới chân.

“Phụ vương, công hiệu của gói trà vừa rồi đã nói qua, nhưng trải qua giải thích khó tránh khỏi bị quên mất, cũng may đều có bản ghi chép, không bằng trực tiếp mở ra máy ghi hình, có thể vừa xem liền hiểu ngay.” Úc Thịnh Trạch đứng dậy đề nghị.

Úc Văn Bản khuôn mặt lập tức trắng bệch, căn bản không thể che dấu hoảng sợ tuyệt vọng trong lòng. Cáp Ngồi tinh hệ nặng nhất là thực lực, bị phụ vương, tất cả nguyên lão cùng thống soái quân bộ nhìn đến sự chật vật của hắn khi bị bắt giữ, chỉ sợ không có nhóm hoàng tử, cũng không tới phiên hắn kế thừa vương vị.

“Hào, vậy hiện tại chiếu đi!” Thanh âm đồng ý của Úc Khải Phong truyền vào trong tai, bỗng thấy hoa mắt, Úc Văn Bản buông thả thân thể bỏ nhào về phía trước. Trong lúc vô tri vô giác, hắn còn nghe được thanh âm lạnh lùng của hoàng thúc Úc Phi Dương: “Nhị hoàng tử thân thể quá kém, hoàng huynh, vẫn là cho người dẫn hắn xuống đi.” Nhất thời cả người phát lạnh, hoàn toàn ngất đi.

“Ha ha ha. . . .” Đoạn Sở vui sướng cười, ngay cả trở về Mạc Ngươi Lai, vẫn cười vô cùng vui vẻ. “Ta lúc trước liền biết hắn không tốt, lúc này đây khẳng định là bởi vì hắn dữ hồ mưu bì (???), đối với tinh thần lực tính chất đặc biệt của Cô Liên động tâm, kết quả uống phí tâm cơ, còn hoàn toàn bị mất con đường phía trước.”

Đoạn Sở đối với Cáp Ngồi tình hệ đã rất hiểu biết, người nơi này tôn sùng thực lực, cũng kính nể trí tuệ. Cho dù lúc này đại hoàng tử Úc Hồng Trì đồng dạng phát ra tín hiệu cầu viện, chính là mặc kệ Tập Na tình hệ có phải cố ý hay không, ít nhất dưới tình huống có chiến sĩ cấp 8 bên người Úc Hồng Trì nằm vùng, còn có thể an toàn tránh được một kiếp ở Văn Thạch Mang. Cái đó và Úc Văn Bản bị bắt, còn mang đến dị thú cấp 9 cuồng hóa, chính là hoàn toàn bất đồng. Sĩ nhục lần này của Úc Văn Bản không có khả năng tan biến, xem như hoàn toàn không có khả năng kế vị. Đây đối với một người đã tâm bưng bưng mà nói, có thể so với giết hấn còn khó chịu hơn.

Úc Thịnh Trạch khó được thấy Đoạn Sở như thế, trong lòng biết hấn đã đoán được âm mưu ám hại trong này, có tồn tại thân ảnh của Úc Văn Bản, mới có thể chán ghét hấn như vậy. Úc Thịnh Trạch không nói gì, chỉ thỉnh thoảng đưa tay ra sau lưng hấn nhẹ nhàng vỗ. Tim không thấy Đằng Lương Tuấn, cũng sẽ không có căn cứ xác thực chính xác, bất quá người này từng tham dự, hấn cũng sẽ không bỏ qua.

Đoạn Sở cười đủ, vừa quay đầu lại, đối diện là ánh mắt ôn nhu sùng nịch của Úc Thịnh Trạch, không khỏi ngẩn ra. Rung động sau khi gặp lại được kiểm nén lại mạnh mẽ xuất hiện, bốn mắt đối diện, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ khó nóng quái dị.

Úc Thịnh Trạch mất thấy Đoạn Sở sắc mặt càng ngày càng hồng, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ mặt si mê, không khỏi miệng khô lưỡi khô đứng lên, chậm rãi cúi đầu, thật mạnh hôn hấn, tri thức từng được phổ cập trên mạng lưới tinh vực cũng bắt đầu quay về trong đầu. Úc Thịnh Trạch rốt cục nhìn không được ôm lấy Đoạn Sở, một cái lắc mình, xuất hiện trên giường lớn trong phòng ngủ. . . .

Tháng Tư 2, 2016

118

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Chương 118

Đoàn Từ là một con Từ Tinh thú phi thường tinh xảo xinh đẹp, là huyết thống hoàng tộc cao quý, làm cho nó từ nhỏ liền sinh ra linh trí sớm hơn các Từ Tinh thú khác, hơn nữa sau khi đi theo tiểu chủ nhân, Đoàn Từ lại càng trở nên thông minh hơn.

Sáng sớm, nó từ cái ổ nhỏ có đệm lót mềm mại đứng thẳng dậy, run rẩy bộ lông mềm mại, chân sau đạp một cái, nó liền từ trên mặt đất nhảy tới trên giường Đoạn Sở. Trên giường lại không có thân ảnh quen thuộc, đôi mắt to màu vàng của Đoàn Từ xoay tròn, cái đầu nhỏ bé cúi cúi ngửi xung quanh, lại nâng đầu nhỏ lên, thấp phần nhận tính hóa mà nghiêng đầu.

“Ồ?”

“Ồ!” Bạch Bạch nhỏ bé yếu ớt ở trong ổ lót đệm mềm đáp lại một tiếng, dấu hiệu tia chớp màu từ kim trên trán hiện lên một cỗ năng lượng không nhìn thấy được, thân thể nho nhỏ mềm mại lẳng lẳng nằm úp sấp, không giống bình thường vui vẻ tìm kiếm.

Đoàn Từ cẩn thận nhảy đến bên giường, vươn cái chân bé nhỏ đầy lông nhung khảy khảy, cái mũi nhỏ ngửi xung quanh, “ồ” một tiếng, nhanh chóng từ bên giường chạy tới cửa phòng, cái chân nhỏ nhẹ nhàng đẩy một cái, cánh cửa nguyên bản khép kín lặng yên mở ra, nó quay đầu lại, lại hướng về phía Bạch Bạch đang nhìn nó “ồ” một tiếng, nhảy bắn đi, trong hành lang giống như một tia sáng vụt qua.

Rốt cục, hoàng tộc Từ Tinh thú đi tới một cánh cửa phòng, cái mũi nhỏ ở cửa không ngừng ngửi tới ngửi lui, tựa hồ rốt cục xác định, không ngừng phát ra tiếng kêu “ồ”, cái chân bé nhỏ một chút một chút lại cào cửa phòng. Cửa phòng lại không chút sứt mẻ, thậm chí ngay cả một dấu vết cũng không thấy. Đoàn Từ nóng nảy, ánh mắt thật to chớp chớp, cái trán bỗng nhiên hiện lên một đạo ánh sáng màu vàng hình tia chớp đánh về phía cửa phòng, lại ngoài ý muốn không đụng tới cửa mà đã biến mất.

Không đợi nó không ngừng cố gắng, thân thể bỗng nhiên bị một bàn tay to lớn bắt lấy, Từ Tinh thú nho nhỏ vừa quay đầu lại, Phở Lôi Từ hé ra khuôn mặt khó qua xuất hiện trước mặt nó. Nhận ra người cho nó ăn, Đoàn Từ nhu thuận nằm úp sấp xuống dưới, ủy khuất hướng về phía Phở Lôi Từ “ồ” một tiếng, không cam lòng lại hướng về phía cửa kêu một tiếng.

Phở Lôi Từ về mặt mờ mịt, hấn nhớ rõ hai Từ Tinh thú đều rất sợ hải cẩu điện hạ, từ khi nào thì thân thiết như vậy.

Áo Lợi Ngươi nhìn không được kéo khóe miệng. Vừa thấy bộ dáng của Đoàn Từ, liền biết là đi tìm Đoạn Sở, khó trách hải cẩu điện hạ lại mặc danh kỳ diệu thông tin cho hấn, để hấn giữ cửa không để Đoàn Từ vào.

“Đi nhanh đi, hôm nay coi kỹ hai Từ Tinh thú, ngàn vạn lần đừng cho chúng nó đến quấy rầy hải cẩu điện hạ.” Áo Lợi Ngươi một phen kéo Phở Lôi Từ, vội vàng rời khỏi đây, vừa đi vừa thấp giọng dặn dò, còn không quên bố trí kết giới tinh thần lực, miễn cho quấy nhiễu người trong phòng. Ngày hôm qua hấn nhìn thấy hải cẩu điện hạ cùng Đoạn Sở trở về Mạc Ngươi Lai, không đợi hấn ngênh đón, hải cẩu điện hạ liền thân mật ôm Đoạn Sở hôn, rồi cứ như vậy biến mất ở đại sảnh, nghĩ cũng biết hôm nay, tuyệt đối không muốn bị bất luận kẻ nào cho dù là sủng vật quấy rầy.

Phở Lôi Từ về mặt nghiêm túc gật đầu, ôm chặt lấy Đoàn Từ bắt đầu giấy dựa, vội vàng rời khỏi hành lang.

Áo Lụa Ngươi mới vừa nhẹ nhàng thở ra, vòng thông tin lại chấn động, cúi đầu vừa thấy, nhất thời hé ra khuôn mặt như trái khổ qua, quay đầu lại nhìn nhìn cửa phòng đóng chặt, sau khi hồi âm tin tức, nhanh chóng đi xuống lầu.

Trong phòng ngủ, Úc Thịnh Trạch cảm ứng được hành lang đã không còn người cùng Từ Tĩnh thú, rốt cục thu hồi tinh thần lực cách ly gian phòng, lại mê mẩn nhìn Đoạn Sở ở trong lòng đang ngủ say. Như là bị mê hoặc mà cúi đầu, khẽ hôn lên đôi môi mỏng hồng nhạt trơn bóng, ngón tay vuốt dọc theo phần da thịt lộ ra ngoài của Đoạn Sở. Mặt trên che kín dấu vết màu tím nhợt nhạt, kéo dài từ trên ngực xuống phía dưới, tất cả đều là hóm qua khi tình cảm mãnh liệt hẳn dùng miệng lưu lại.

Ánh mắt màu đen của Úc Thịnh Trạch càng trở nên thâm thúy, hô hấp cũng dần dần trở nên ồ ồ, hẳn chưa từng nghĩ tới, loại thân mật kết hợp thành một này, có thể mang đến sung sướng điên cuồng như thế. Tối hôm qua đến lúc cuối cùng, nhìn thấy Đoạn Sở khòe mắt ướt át cùng thanh âm động dung hô lên tên hắn, làm cho Úc Thịnh Trạch hoàn toàn mất đi lý trí mà trầm luân trong đó. . . .

Đoạn Sở cảm thấy thực sự mệt mỏi, so với lúc trước liên tục phát tinh thần lực hai ngày đêm còn mệt mỏi hơn, bất quá lúc đó là tinh thần mệt, còn lúc này là thân thể mệt, ngay cả ngón tay đều lười động, cố tình lại có loại thả lỏng cùng an bình tự nhiên này sinh, làm cho hắn trong lúc mê man, có sự thoải mái muốn ngủ thẳng tới vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

Bất quá dần dần, Đoạn Sở phát hiện hắn hô hấp trở nên khó khăn, có cái gì cản hắn, trên người lại trầm trọng như là bị cái gì ngăn chặn. Hắn không khỏi rên lên một tiếng, ánh mắt còn chưa mở, tay đã cố gắng muốn nâng lên, muốn đuổi đi thứ quấy rầy giấc ngủ của hắn, môi mới vừa hé ra, một vật thể mềm mại liền tiến vào dò xét. “Ngô. . . .”

Có người hôn hắn! Đoạn Sở lúc này hoàn toàn thanh tỉnh, mở mắt ra, khuôn mặt tuấn tú của Úc Thịnh Trạch gần trong gang tấc.

Nhìn thấy hắn tỉnh lại, Úc Thịnh Trạch tựa hồ cũng không nghĩ tới, dừng lại động tác, thần sắc khẩn trương theo dõi hắn, thân thể lại không nhúc nhích, bàn tay lưu luyến ở thắt lưng Đoạn Sở cũng chưa dời đi.

“Thịnh Trạch!” Đoạn Sở có điểm mờ mịt, tuy rằng với việc Úc Thịnh Trạch đang ở trên người thì cảm thấy bình thường, nhưng mà, trí nhớ của hắn còn dừng lại lúc hai người gặp lại ở hoàng cung, bất quá hắn rất nhanh liền ý thức được không thích hợp: Úc Thịnh Trạch vậy mà không mặc quần áo, không đúng, hắn cũng không mặc!

Lửa nóng triền miên lại phóng túng tới hôm qua toàn bộ tràn về trong trí óc, mặt Đoạn Sở thoáng chốc đỏ bừng lên, ánh mắt nhìn về phía Úc Thịnh Trạch cũng lóe lên. Hắn còn nhớ rõ tối hôm qua chính mình làm cái gì, đều là thái độ (chắc là không có kinh nghiệm), Úc Thịnh Trạch thậm chí kiến thức lý thuyết cũng không bằng hắn, kết quả cầu xin tha thứ lại là hắn, quần lý cũng là hắn. . . .

Đoạn Sở về mặt biến hóa đều dừng ở trong mắt Úc Thịnh Trạch, thấy hắn ngưng ngừng hận không thể rúc vào giường, xao động vừa rồi bị cắt đứt lại trở lại.

“Tiểu Sở!” Hắn khàn khàn gọi, một tay giữ gáy Đoạn Sở, lại hôn lên đôi môi sưng đỏ.

“Không được.” Đoạn Sở cảm nhận được bàn tay to lớn đang dao động trên người, vội vàng giãy dụa rời khỏi. Hắn đã phải bắt đầu hoài nghi, nếu không thừa dịp còn lý trí mà cự tuyệt, lấy tinh lực khủng bố của Úc Thịnh Trạch, hẳn mấy ngày nay đều đừng nghĩ ra khỏi cửa. Cho dù tối hôm qua địa phương đó của hắn thân kỳ mà không bị thương.

Úc Thịnh Trạch cảm nhận được kiên quyết của Đoạn Sở, nghi hoặc hỏi: “Vì sao không được, ngươi không thích ta làm như vậy sao?”

Hắn nhớ rõ trên mạng lưới tình vực, hình như mỗi người đều rất thích loại thân mật như vậy, là hắn làm không tốt sao?

“Đương nhiên không phải!” Đoạn Sở nói xong, hận không thể đem đầu lưỡi của chính mình đều cắn. Nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của Úc Thịnh Trạch, Đoạn Sở quần bách nghiến đầu, nhẹ giọng chuyển đề tài: “Trời đều đã sáng, chúng ta nên dậy thôi.”

Úc Thịnh Trạch nghĩ nghĩ, tận khả năng xem nhẹ khác thường của thân thể, xoay người nằm một bên, đem thân thể bóng loáng của Đoạn Sở ôm vào lòng, ôn nhu nói: “Không vội, ngươi mệt mỏi, ngủ tiếp một lúc.”

Hắn mới nhớ tới, thể chất của hai người cách nhau rất xa, Đoạn Sở tối hôm qua, đích thật là mệt muốn chết rồi.

Cầm Đoạn Sở vừa vặn đặt ở hóm vai Úc Thịnh Trạch, thân thể một cử động cũng không dám làm ra, sợ lại đưa tới hưng trí của Úc Thịnh Trạch. Nhưng cứ như vậy, hai người không hề có vật ngăn cách tựa vào cùng nhau, không ngừng nhắc nhở hai người bọn họ trong lúc đó đã tiến thêm một bước, ngược lại làm cho tim Đoạn Sở đập càng lúc càng nhanh, hô hấp đều trở nên không xong.

“Thịnh Trạch, ngày hôm qua hội nguyên lão cùng quân bộ xem đoạn ghi hình kia xong, gối trà khi nào thì xác định trao đổi, ta đã làm tốt rồi.” Đoạn Sở cố gắng dời đi lực chú ý của chính mình.

Úc Thịnh Trạch đang đặt toàn bộ tinh thần vào việc áp chế xao động trong thân thể, nghe vậy chỉ vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Quân bộ không dám để ngươi chịu thiệt, nhưng mà do quá mức quý trọng nên bọn họ cũng không gánh vác nổi, chung quy vẫn là lo lắng về thời gian.”

Đoạn Sở nháy mắt mấy cái, Úc Thịnh Trạch khác thường hẳn đương nhiên cũng chú ý tới, trong lòng càng thêm khẩn trương, bật thốt lên: “Vậy chuyện của nhị hoàng tử phải xử lý như thế nào, không phải còn có Mông Gia Nghị cùng Đoạn Nhã Thanh cũng mất tích không biết sống chết hay sao, Mông Kiến Đồng. . . ., ai nha!”

Đoạn Sở còn chưa phản ứng lại, chính mình đã nằm ngửa ra, mà nam nhân cũng xoay người lại đè ép lên.

“Người không phiền sao!” Úc Thịnh Trạch thấp giọng, tiếng nói khàn khàn hoàn toàn chứng minh tâm tư của hắn.

Đoạn Sở hô hấp dồn dập, ánh mắt nhìn thẳng Úc Thịnh Trạch, trong lòng đồng dạng cũng có lửa thiêu đốt. Kỳ thật, dưới loại tình huống này, người yêu mà không động tình, hắn mới nên hoài nghi mị lực của chính mình đúng không? Đoạn Sở tâm treo ngang, trực tiếp nâng tay ôm lấy cổ Úc Thịnh Trạch, ngửa đầu hôn hắn.

Úc Thịnh Trạch dừng một chút, lập tức phản ứng lại, kịch liệt hôn đáp trả. . . .

“Thịnh Trạch, mở cửa nhanh! Thịnh Trạch, người mở cửa nhanh! Đem Tiểu Sở thả ra ngoài a a a a . . .”

Nguyên Vinh Nghị gào lên kinh thiên động địa, cửa phòng ngủ vang lên thanh âm, hai người đang ở trên giường quay cuồng tính toán tiếp tục bỗng nhiên cứng lại, Đoạn Sở dùng hết toàn lực đẩy Úc Thịnh Trạch ra, mạnh đứng dậy, lại thiếu chút nữa chật vật lăn xuống giường, bị Úc Thịnh Trạch thuận tay đỡ lấy.

“Câm miệng!” Úc Thịnh Trạch tức giận hướng về phía cửa hô một tiếng, không đợi Nguyên Vinh Nghị lại la hét ầm ĩ, tinh thần lực lại một lần nữa che kín bên trong phòng, trực tiếp ngăn cách thanh âm của hắn. Bất quá Úc Thịnh Trạch cũng biết, Nguyên Vinh Nghị nhất định là có việc, mới có thể thất thố như thế, đem Đoạn Sở ổn định thân thể, vô cùng thân thiết hôn hôn hắn nói: “Vinh Nghị gấp như vậy, chúng ta đi ra ngoài nhìn xem.”

Đoạn Sở bị đánh gãy chuyện tốt, cũng là quần bách không chịu được, hơn nữa lần này hoàn toàn là hắn tự làm tự chịu, là hắn chủ động câu dẫn Úc Thịnh Trạch, mà Nguyên Vinh Nghị kích động như vậy, rõ ràng là hiệu quả của trà rượu. Sớm biết vậy hắn không nên trước khi Úc Thịnh Trạch trở về đã đem trà rượu ra ngoài.

“Không có việc gì, Vinh Nghị hắn là vì chuyện của Dung Thu, ta ngày hôm qua đem trà rượu cho bọn hắn.” Đoạn Sở nhẹ giọng giải thích.

Úc Thịnh Trạch vừa nghe, nghĩ đến Nguyên Vinh Nghị vừa rồi sốt ruột như vậy, nhưng không có nửa điểm bất an sợ hãi, cảm thấy buồn lòng.

Chờ hai người ăn mặc chỉnh tề mở cửa phòng, Nguyên Vinh Nghị đã đi qua đi lại, hận không thể đem hành lang đều bước lung, Áo Lợi Người ở bên cạnh vẻ mặt không đành lòng nhìn thẳng.

Nhìn thấy Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở đi ra, Nguyên Vinh Nghị bước dài tiến đến, mặt trực tiếp sấp lại, đang muốn nói chuyện, lại bị Úc Thịnh Trạch ngăn cản.

“Là bởi vì Dung Thu?” Úc Thịnh Trạch cau mày, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Nguyên Vinh Nghị: “Người nóng vội như vậy làm gì, Dung Thu có phải người khế ước hay không, người không phải luôn không để tâm sao?”

Nguyên Vinh Nghị bị kiểm hãm, lập tức nổi trận lôi đình, kia sao có thể giống nhau!

“Người nói thoải mái quá! Đôi ta đang thân thiết ở trên giường, Dung Thu bỗng nhiên học máu, một bộ dáng sắp mất mạng, ta sợ tới mức. . .” Nguyên Vinh Nghị đang rít gào, bỗng nhiên dừng một chút, chỉ vào Úc Thịnh Trạch kêu to: “Không đúng, người cư nhiên biết?!”

Nguyên Vinh Nghị trừng lớn mắt, quay đầu phảo nhắm ngay Đoạn Sở, đang muốn kháng nghị Đoạn Sở không phúc hậu, không nói trước về hiệu quả của trà rượu để chuẩn bị tinh thần. Chồng lại Đoạn Sở về mặt vô tội, Nguyên Vinh Nghị lập tức nhớ tới ngày hôm qua chính mình thề son sắt, đầu tiên là khí thế giảm đi, ánh mắt lập tức ngưng tụ ở sườn mặt Đoạn Sở, bỗng nhiên cười ha ha lên: “Ha ha ha, xem ra ta cũng không có hại!”

Tháng Tư 2, 2016

119

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: Chương 119

Đoạn Sở đầu tiên là sững sờ, lập tức ý thức được chuyện tối hôm qua bị Nguyên Vinh Nghị phát hiện, thiếu chút nữa đã nâng tay lên che cổ, hai má vừa mới khôi phục trắng nõn lại trở nên đỏ ửng. Loại chuyện bị người bắt J tại giường, thật sự rất quần bách.

Úc Thịnh Trạch ôm Đoạn Sở nghiêng người, ngoan trừng mắt nhìn Nguyên Vinh Nghị: “Người rút cuộc lại đây làm gì?”

Nguyên Vinh Nghị hừ hừ, tự cảm thấy đã làm quá, cũng không tức giận, rốt cục bắt đầu giải thích ý đồ đến đây.

“Dung Thu tối hôm qua uống trà rượu xong, rạng sáng bỗng nhiên học máu, ta tìm bác sĩ xem qua, nói là đang ở giai đoạn thức tỉnh tinh thần lực, đã uống thuốc dẫn, cha ta nói, buổi chiều hẳn là có thể hoàn thành thức tỉnh. Ta đoán hẳn là có quan hệ với trà rượu, tối nói cho các người một tiếng, không nghĩ tới, ngay cả Thịnh Trạch đều đã biết.” Nguyên Vĩnh Nghị nghĩ đến chính mình bị kinh hách vô ích, thiếu chút nữa đều suy sụp, lại cảm thấy bất mãn mà hừ hừ.

Đoạn Sở đã khôi phục bình tĩnh, nhẹ giọng giải thích: “Công hiệu của trà rượu ta cũng không xác định, bất quá nhóm này đích thực là có hiệu quả kích phát tốt nhất. Với lại có thêm Bích Chi thảo, có thể điều chỉnh thân thể Dung Thu.”

Nguyên Vĩnh Nghị sừng sốt, hẳn đương nhiên biết Bích Chi thảo, ngày hôm qua hẳn cũng đã nghe Dung Thu nói qua. Bất quá lúc ấy, hẳn lòng tràn đầy đều là dáng điệu thơ ngây khả cú khi say rượu của Dung Thu, căn bản không nghĩ tới phương diện kia. Lại nói, chỉ sợ là ai cũng sẽ không đoán được, lá trà làm ra rượu, thế nhưng lại có quan hệ với người khế ước thức tỉnh. Khoảng cách từ khi Đoạn Sở nhắc tới nghiên cứu người khế ước hậu thiên, còn không tới một tháng.

Đoạn Sở thấy Nguyên Vĩnh Nghị giật mình thất thần, nhếch môi, thúc giục nói: “Chúng ta hiện tại đi xem Dung Thu được chứ?”

Nguyên Vĩnh Nghị vội vàng hoàn hồn: “Đương nhiên, ta chính là lại đây kêu người, thuận tiện cùng người thương lượng việc sau này của trà rượu.”

Đoạn Sở nghi hoặc, hỏi: “Người sẽ không phải muốn bán trà rượu ở Nguyên Cẩm Đường chứ? Bây giờ còn sớm, thành công chẳng qua chỉ là một trường hợp, trà rượu khẳng định cần thêm một bước chiết xuất, sau khi chân chính trở thành thuốc thức tỉnh, mới có thể công khai bán ra.”

“Đương nhiên không phải!” Nguyên Vĩnh Nghị vẻ mặt nghiêm nghị phủ định.

Trà rượu thức tỉnh, sẽ thay đổi vô số vận mệnh người thường, sẽ mang đến càng nhiều hy vọng cho các chiến sĩ có thiên phú vĩ đại, chắc chắn sẽ làm toàn bộ tinh cầu khiếp sợ, khiến tất cả mọi người nhìn chằm chằm, gây cho Cấp Ngồi tinh hệ thậm chí cả liên minh tinh tể ảnh hưởng vô cùng to lớn.

“Tiểu Sở, lần này bác sĩ xem bệnh cho Dung Thu, là người của Nguyên gia, ta đã mệnh lệnh không được lộ ra tin tức, nhưng chuyện này quá lớn, tinh thần lực của Dung Thu không lừa được người, sớm muộn gì cũng sẽ truyền ra. Người cùng Thịnh Trạch, phải nhanh một chút liên hệ hoàng thất, hội nguyên lão cùng nghiệp đoàn người khế ước, không thể đợi sau khi thuốc thức tỉnh hoàn thành mới nhắc đến, rất nguy hiểm!”

Nguyên Vĩnh Nghị nhanh chóng nói xong, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Úc Thịnh Trạch nhắc nhở: “Năm đó tổ tiên Nguyên Cẩm Đường nghiên cứu chế tạo thuốc tiền hóa ban đầu, từng gặp qua vô số lần ám sát cùng âm mưu hãm hại, Thịnh Trạch, nếu có thể, người tốt nhất tự mình bảo hộ.”

Úc Thịnh Trạch ánh mắt lạnh lùng, ôm chặt Đoạn Sở, trầm giọng nói: “Ta sẽ.” Hắn nói xong, ánh mắt chuyển hướng Áo Lợi Người: “Áo Lợi Người, người đi an bài phi hành khí, cùng Nguyên gia rời đi, trực tiếp tới hoàng cung, đồng thời phong tỏa Mạc Người Lai, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào.”

Đoạn Sở nghe được đối thoại của hai người, trong lòng âm áp như là ngâm mình trong ôn tuyền (suối nước nóng). Hẳn đương nhiên biết, thuốc thức tỉnh sẽ sinh ra ảnh hưởng như thế nào, lúc trước Úc Thịnh Trạch đã đề cập qua, bất quá thấy bạn tốt cùng người yêu quan tâm hẳn như thế, làm sao có thể không cảm động. Trước khi mang trà rượu xuất hiện, lo lắng không phải sẽ mang đến lợi ích lớn như thế nào, mà là an nguy của hắn, cũng chỉ có thể là người chân chính quan tâm hắn mới có thể như thế.

“Các người đừng nghiêm túc như vậy, đều đem Áo Lợi Người dọa rồi.” Đoạn Sở cười ngất lời.

Nguyên Vĩnh nghị vừa thấy, quả nhiên, Áo Lợi Người vẻ mặt khiếp sợ nhìn Đoạn Sở, hoàn toàn mất đi trầm ổn tinh táo trước sau như một, ngay cả Úc Thịnh Trạch phân phó cũng chưa nghe được. Hắn không khỏi nở nụ cười, thân thủ hung hăng vỗ một phát: “Áo Lợi Người, nghĩ cái gì vậy? Còn không mau đi an bài phi hành khí.”

Áo Lợi Người giật mình một cái, lập tức tỉnh ngộ, hé ra khuôn mặt đỏ lên, chân tay luống cuống liên tục gạt đầu, nhắc chân muốn đi, lại dùng một loại ánh mắt kính sợ bất khả tư nghị nhìn nhìn Đoạn Sở, sau đó nhanh chóng đi xuống lầu.

Đoạn Sở kinh ngạc, không nghĩ tới Áo Lợi Người lại phản ứng lớn như vậy. Hẳn dù sao cũng là người trái đất, tuy rằng từ khi sống lại, liền thân thiết cảm nhận được quyền thế địa vị của người khế ước, lại chung quy không thể cảm động lay sự cuồng nhiệt truy đuổi của các chiến sĩ đối với người khế ước.

“Đi thôi, chúng ta đi trước xem tình huống thức tỉnh của Dung Thu.” Úc Thịnh Trạch thấp giọng nói, đối với thất thổ của Áo Lợi Người không cảm thấy tức giận gì. Nếu xác định trà rượu thật sự có thể mang đến người khế ước hậu thiên, cho dù là phụ vương hắn Úc Khải Phong, hội trưởng nghiệp đoàn người khế ước này đó đã trải qua vô số mưa rền gió dữ, mọi người đứng ở đỉnh Đế Ma Tur, cũng sẽ ngay tại chỗ thất thổ.

Nguyên Vĩnh Nghị cũng dẫn đầu xoay người, đừng nói Áo Lợi Người, chính phụ thân hắn Nguyên Tư Bác, đường đường là đại sư chế thuốc, người nhà Nguyên Cẩm Đường, thời điểm vừa vận ăn điểm tâm nghe nói tới chuyện này, cũng đều thất thổ phun hết đồ ăn ra bàn.

Đoạn Sở đối với Nguyên Vĩnh Nghị hấp tấp, còn tưởng rằng là lo lắng cho Dung Thu, chỉ là nở nụ cười tiêu sái đi phía sau, bên người Úc Thịnh Trạch vẫn luôn ôm hắn.

Bất quá, mắt thấy phi hành khí phải hạ xuống, Úc Thịnh Trạch vẫn dính tại bên người, tay lại thỉnh thoảng xoa nắn thắt lưng hắn, Đoạn Sở vẫn là nhìn không được đè lại tay hắn.

“Thịnh Trạch, ta không sao.” Đoạn Sở nhẹ giọng nói, nhìn đến trong mắt Úc Thịnh Trạch là hoài nghi chói lọi, không khỏi cảm thấy quẫn bách, “Ta thật sự không sao.” Đoạn Sở cường điệu, tuyệt không muốn dùng tư thế này tiến vào Nguyên gia, tương đương là chiêu cáo ngoại nhân, tối hôm qua bọn họ

rốt cuộc làm cái gì.

Úc Thịnh Trạch nghiêm túc đánh giá Đoạn Sở, phát hiện hấn đích xác thần thái sáng láng, cùng bộ dáng nhuyển thành một đoàn ở trên giường lúc trước hoàn toàn bất đồng, không khỏi vì sự khôi phục kinh người của Đoạn Sở mà cao hứng.

“Như vậy thật tốt.” Úc Thịnh Trạch ghé sát vào bên tai Đoạn Sở nói nhỏ.

Hồ hấp ẩm áp phun ở bên tai, tiếng nói từ tính, lời nói mui phần tràn ngập ám chỉ, Đoạn Sở lập tức nhớ tới một màn buổi sáng bị Nguyên Vĩnh Nghi đánh gãy.

Nam nhân càng nguyên ý tuân theo ý nguyện của thân thể, nhất là bọn họ cừu biệt gặp lại, giữa hai người có tiến triển đột phá, Đoạn Sở ánh mắt chột lóe, bất động thanh sắc nắm chặt tay Úc Thịnh Trạch, khẽ ngẩng đầu lên, ở ngay nơi ít người nhìn thấy một ngụm cắn vào cổ Úc Thịnh Trạch, sau đó lộ ra bộ dáng tươi cười thực hiện được âm mưu.

Úc Thịnh Trạch chỉ cảm thấy một cổ khô nóng tự nhiên nảy sinh, cũng may hấn nhớ rõ lập tức sẽ hạ phi hành khí, chỉ là thật mạnh hôn lên môi Đoạn Sở. Nhìn thấy người khiêu khích mình trở nên mặt đỏ tai hồng, hai mắt từ trước đến nay sắc bén lại trở nên nhu hòa bất khả tư nghị.

Đoạn Sở khôi phục bình tĩnh, hai người cùng nhau hạ phi hành khí. Lúc này đây, Úc Thịnh Trạch chính là đi ở bên người Đoạn Sở, tay cũng không lơi kéo nhau, bất quá ăn ý khi hai bên đối diện lẫn nhau, cùng không khí tình tứ quan quần chung quanh hai người, không điều gì không thuyết minh bọn họ yêu nhau.

Nguyên Vĩnh Nghi đi ở bên cạnh, nhìn không được trở mình xem thường, bất quá cũng dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn Đoạn Sở, về mặt đây biểu tình xấu xa muốn nói lại thôi.

“Vĩnh Nghi, ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?” Đoạn Sở quái dị hỏi.

Nguyên Vĩnh Nghi hắc hắc cười cười, hấn cho tới bây giờ đều không thể nghiêm túc được thời gian dài, về mặt bất quái hỏi: “Ngươi, không sao chứ? Lúc trước Dung Thu, ngay cả giường đều không thể xuống.”

Nguyên Vĩnh Nghi đối với việc bạn tốt của mình cầu yêu, chính là nghĩ đến một lần cười một lần. Hơn nữa, hấn chính là một mực chờ Úc Thịnh Trạch, hướng hấn hỏi chuyện thân mật trong tình yêu, kết quả, cũng đã đem người đưa lên giường. Điều này làm cho Nguyên Vĩnh Nghi luôn chờ đợi được bốn cọt cảm thấy thật ngứa ngáy tâm can. Cho nên, hấn càng muốn hỏi chính là, thật sự đã làm?

Đoạn Sở cực kì hiểu được ý tứ mà Nguyên Vĩnh Nghi muốn biểu đạt, không đợi hấn trả lời, Úc Thịnh Trạch khó có được lúc nghe hiểu hơn nữa còn vì bị nghi ngờ năng lực mà đen mặt, một phen kéo Đoạn Sở qua, hung tợn trừng mắt nhìn Nguyên Vĩnh Nghi, lạnh giọng trào phúng: “Đoạn Sở là người khế ước, đương nhiên cùng Dung Thu không giống. Bất quá chiến sĩ bình thường không có người khế ước bầu bạn, ngoài chính thể còn có thể có đến bốn tiểu thiếp. Xem ra ngươi nên nghĩ lại biện pháp, sau khi Dung Thu trở thành người khế ước, phải làm như thế nào để thỏa mãn hấn?”

Nguyên Vĩnh Nghi mặt đều tái rồi, không có nam nhân nào sau khi bị người nghi ngờ năng lực, còn có thể bảo trì phong độ ôn nhã.

Đoạn Sở ngăn người, rốt cực hiểu được nguyên nhân mình không bị thương, rất nhanh lại bị trào phúng trắng ra của Úc Thịnh Trạch làm kinh sợ. Úc Thịnh Trạch lúc trước vẫn là thái điều từ đầu đến đuôi, hấn sẽ không, bởi vì vậy mà làm rất nhiều điều tra đi?

“Phốc ha ha ha. . . .” Không chờ Nguyên Vĩnh Nghi thoát khỏi quần cảnh, đối diện liền truyền đến tiếng cười thanh thúy dễ nghe.

Đoạn Sở ngẩng đầu nhìn, đi tới cửa là một cô gái tuổi còn trẻ xinh đẹp, cười đến nước mắt đều nhanh chảy ra. Phía sau nàng, là một nam một nữ trung niên bộ dáng nghiêm túc, khỏe miệng lại run rẩy khả nghi.

“Nguyên Ánh Chân, ngươi giống cái dạng gì? Mau tới đây chào hỏi Thịnh Trạch cùng Tiểu Sở.” Nguyên Vĩnh Nghi then quá thành giận khể khiển trách, lại không thể nói nặng, chỉ quay đầu giới thiệu với Đoạn Sở: “Tiểu Sở, đây là muội muội của ta Nguyên Ánh Chân, năm nay mới mười lăm tuổi.”

Lúc này Nguyên Ánh Chân chạy tới trước mặt ba người hành lễ, trong thanh âm còn mang theo ý cười nòng đậm: “Kiến quá cừu điện hạ, kiến quá Đoạn Sở các hạ!”

“Kêu ta Đoạn Sở đi.” Đoạn Sở cười cười, thấy Nguyên Ánh Chân cùng Nguyên Vĩnh Nghi có ngũ quan sáu phần tương tự, còn có ánh mắt tò mò trong suốt kia, nghĩ nghĩ, từ trong không gian lấy ra một cái gối trà đưa cho Nguyên Ánh Chân.

“Đây là gối trà, tới vội vàng, cũng không biết ngươi thích cái gì, lần sau sẽ bổ sung.”

Nguyên Ánh Chân nhân tình sáng lên, dưới chân cũng dừng một chút, không đợi cha mẹ phía sau mở miệng, liền lác đầu cự tuyệt: “Không được, này quá quý trọng, ta không thể lấy.”

Tin tức tinh thần lực của Sở Hoa được chữa khỏi trở thành chiến sĩ sau khi được truyền đi, hiện tại ai chẳng biết gối trà sang quý.

Đoạn Sở thấy Nguyên Ánh Chân so với Úc Thanh Hàn lớn hơn hai tuổi, lại trưởng thành hơn hấn, nghĩ nghĩ, lại từ nhẫn không gian lấy ra bốn gối trà, đưa cho Nguyên Vĩnh Nghi: “Này, của ngươi cùng Dung Thu đều đã làm tốt, cái khác chính là lễ vật cho người nhà ngươi, đừng ghét bỏ đấy.”

Nguyên Vĩnh Nghi tuyệt không khách khí lấy đi, hắc hắc cười gật đầu, đem hai cái trong đó thu lại, mặt khác ném cho Nguyên Ánh Chân: “Đưa cho

ngươi thì lấy đi, quý trọng hay không quý trọng, đều là Tiểu Sở tự mình làm.”

Đoạn Sở đồng ý gật đầu, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, thấy hần thần sắc ôn hòa, có vẻ thập phần thoải mái, cũng biết hẳn cùng Nguyên gia ở chung không tồi.

Cha mẹ Nguyên Vĩnh Nghị cũng lại đây, sau khi gặp mặt lẫn nhau, Đoạn Sở cũng theo Úc Thịnh Trạch hô “Nguyên thúc, Nguyên thẩm”, năm người vừa tán gẫu vừa đi tới phòng ngủ của Nguyên Vĩnh Nghị.

Cửa vừa mở ra, Dung Thu đang nằm ở trên giường nhìn bức tường đối diện, thấy Đoạn Sở bọn họ lại đây, vội kích động đứng dậy, lại đóng lại sách ảnh.

“Tiểu Sở, ta thật sự muốn thành người khế ước, cảm ơn ngươi!” Dung Thu nói xong, cao hứng cong mắt.

Nguyên Vĩnh Nghị vội vàng tiến lên ngăn lại hẳn: “Ngươi đừng kích động, kì thức tỉnh phải bảo trì cảm xúc ổn định mới được.” Nói xong, cầm lấy gối trà đưa cho Dung Thu: “Gối trà có thể an thần, ngươi hiện tại liền gối đi.”

Dung Thu ngượng ngùng đỏ mặt, bị Nguyên Vĩnh Nghị thuận thế ôm lấy, dựa vào nằm ở trên giường. Hần lần này thức tỉnh tuy rằng không có nguy hiểm, nhưng cùng kì thức tỉnh bình thường vẫn là khác nhau.

Đoạn Sở hỏi phản ứng sau khi uống Bích Chi thảo cùng trà rượu, chờ kết quả bác sĩ kiểm tra thân thể Dung Thu, sau khi Đoạn Sở thu thập tốt, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Thịnh Trạch, ta nghĩ, tốt nhất là tìm năm người thường thí nghiệm. Dung Thu thiên phú tinh thần lực rất cao, cơ hội tiếp xúc với lá trà cũng nhiều, ta lo lắng sẽ ảnh hưởng tới hiệu quả của trà rượu.”

Úc Thịnh Trạch gật gù: “Chúng ta trở về hoàng cung một chuyến.”

Thời điểm Đoạn Sở đưa ra nghiên cứu về thuốc thức tỉnh, hẳn là tính toán lên tìm người, chờ toàn bộ thí nghiệm thành công mới công khai. Bất quá đối với bản khoản của Nguyên Vĩnh Nghị, hẳn trước tiên sẽ thông tri cho phụ vương, để ông toàn quyền an bài, có lực thuyết phục không nói, này tương đương với đem chuyện tiếp sau đó cho hoàng gia xử lý. Điều này đối với Đoạn Sở mà nói, an toàn hơn rất nhiều.

Nguyên Vĩnh Nghị bọn họ đều tỏ vẻ đồng ý, tuy rằng Nguyên gia hay Úc Thịnh Trạch dưới tay đều có thể dễ dàng tìm được người đủ tín nhiệm, bất quá để hoàng thất tự mình chọn lựa, dưới tầm mắt của đế vương ngầm thí nghiệm, mới là thích hợp nhất.

Hai người vội vàng tiến đến hoàng cung, ở đình viện Đế Tinh điện, gặp được Úc Khải Phong cùng Lộ Dịch Toa tản bộ.

“Trà rượu có thể thức tỉnh tinh thần lực người khế ước?” Úc Khải Phong tròn tròn mắt, uy nghi đế vương bảo trì hoàn mỹ lại xuất hiện vết rách. Nghe Úc Thịnh Trạch nói xong, thật sâu nhìn Đoạn Sở, đối với Úc Thịnh Trạch nói: “Là vận khí của ngươi, cũng là may mắn của đế quốc Đế Ma Tư ta.”

Lo lắng kích thích đến Lộ Dịch Toa, cho nên Úc Thịnh Trạch để Đoạn Sở cùng Lộ Dịch Toa tản bộ. Mà làm mẫu thân, Lộ Dịch Toa hiển nhiên càng quan tâm vấn đề tình cảm của đứa con. Sau khi chú ý tới khác thường trên cổ Đoạn Sở, nàng lôi kéo Đoạn Sở lặng lẽ nói: “Tiểu Sở, kỳ thật ngươi tròn mười tám tuổi, là có thể kết hôn. Đương nhiên, đính hôn trước càng hợp lý, ngươi cảm thấy thế nào?”

Tháng Tư 2, 2016

120

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Chương 120

Úc Thịnh Trạch cùng Úc Khải Phong nói chuyện chấm dứt thì đi lại đây, liền thấy được Đoạn Sở sắc mặt có điểm quái dị.

“Tiểu Sở, không có việc gì chứ?” Úc Thịnh Trạch thấp giọng hỏi, hồ nghi nhìn về phía mẫu thân của mình, lại thấy Lộ Dịch Toa hung hăng nhìn chăm chăm.

“Không có việc gì, để nói sau.” Đoạn Sở ánh mắt chợt lóe, lắc lắc đầu. Hẳn cũng không muốn đề tài lần này, từ người khế ước thức tỉnh, trở thành thảo luận về tiệc đính hôn của hẳn.

Úc Thịnh Trạch không tiếp tục truy vấn, chỉ là cầm tay hẳn, nhìn về phía Úc Khải Phong: “Phụ thân, ta đây cùng Tiểu Sở, trước quay về thánh điện.”

Úc Khải Phong tự nhiên không có ý kiến, khi Đoạn Sở bị Úc Thịnh Trạch lôi kéo rời đi, phía sau còn có thể nghe được Lộ Dịch Toa cùng Úc Khải Phong thân mật nhỏ giọng nói chuyện.

“Chúng ta không trở về Mạc Ngươi Lai sao?” Đoạn Sở có điểm mất tự nhiên hỏi. Hẳn từ lúc Nguyên Vĩnh Nghị nhìn ra hồng ngân trên cổ mình, liền có

ý dùng tinh thần lực che lấp một chút, lại vẫn bị Lộ Dịch Toa nhìn ra, điều này làm cho Đoạn Sở hận không thể lập tức liền rời khỏi hoàng cung quay về Mạc Ngươi Lai, chờ thứ lộ ra trên người hắn tiêu thất mới ra ngoài gặp người.

“Phụ vương phải triệu tập hoàng thất cùng hội trường nghiệp đoàn người khế ước, các trưởng lão lại đây, nhóm người đầu tiên tiến hành thí nghiệm, phải là người hoàn toàn tin được.” Úc Thịnh Trạch giải thích, sau khi tiến vào thánh điện, trực tiếp mang theo hắn đi thiên điện. “Ta cho người chuẩn bị bữa sáng, người sau khi nếm qua thì nghỉ ngơi một lúc, hôm nay sẽ bề bộn nhiều việc.”

Đoạn Sở cước bộ dừng một chút, giữa lòng mảy mẩn lại. Người hoàng thất cùng nghiệp đoàn người khế ước, vậy không phải mỗi người đều có thực lực sao, sẽ nhìn ra năng lượng dao động trên người hắn?

Úc Thịnh Trạch một mực chú ý Đoạn Sở, thấy hắn lộ ra một tia do dự, dừng lại cước bộ hỏi: “Làm sao vậy, người muốn hiện tại quay về Mạc Ngươi Lai sao?”

Đoạn Sở lập tức nhớ tới nguồn gốc làm mình phiền não, bất mãn trừng mắt nhìn Úc Thịnh Trạch, dùng sức bắt lấy tay đặt bên hông của Úc Thịnh Trạch, chỉ vào cổ mình nói: “Người xem, A Toa đều nhìn ra, còn nói tròn mười tám tuổi có thể kết hôn, còn nói đính hôn trước càng hợp lý.”

Úc Thịnh Trạch hai mắt sáng rực lên, phản thủ cầm tay Đoạn Sở, tay kia thì ôm lấy hắn, còn thật sự tỏ vẻ: “Ta cảm thấy mẫu thân nói không tồi, chúng ta đính hôn trước đi?”

Tuy rằng hai bên đều cam chịu quan hệ bầu bạn, ngày hôm qua cũng đã làm tới bước cuối cùng, nhưng là sau khi đính hôn, kết hôn, bọn họ mới chân chính là quan hệ bầu bạn, mới hoàn toàn thuộc về nhau.

Khuôn mặt trắng nõn của Đoạn Sở lập tức hiện lên đỏ ửng có thể thấy được rõ ràng. Chính là nhìn biểu tình nghiêm túc của Úc Thịnh Trạch, lời cự tuyệt hắn không thể thốt lên. Ước định kết hôn vốn đã định ra rồi, thời gian sớm muộn gì cũng không có khác biệt quá lớn.

“Nhưng là, hiện tại đính hôn quá sớm, hơn nữa. . . .” Đoạn Sở khó được áp a áp ứng, cũng không che dấu chần chờ trong lòng.

Úc Thịnh Trạch không rõ băn khoăn của hắn, tuy rằng trong lòng thực thất vọng, vẫn là vươn tay xoa hai má nóng bỏng của Đoạn Sở, đánh gãy do dự của hắn: “Không quan hệ, chờ người đồng ý, tự người quyết định thời gian đính hôn cùng kết hôn.”

“Ta không phải không đồng ý.” Đoạn Sở theo bản năng bật thốt lên, nhìn đến Úc Thịnh Trạch đều đã ngậy ngốc, trầm ổn bình tĩnh trên người cũng không cánh mà bay, không khỏi nở nụ cười. Hắn lấy lại bình tĩnh, kéo đôi tay đang dán trên má hắn xuống, cùng nhau đi tới thiên điện, sau khi ngồi xuống, mới nhìn Úc Thịnh Trạch, một hơi đem ý tưởng nói ra: “Thịnh Trạch, chúng ta không thể chỉ kết hôn sao?”

Đoạn Sở biết Úc Thịnh Trạch là hoàng tử, hôn lễ khẳng định không thể giống ký khế ước chỉ đăng ký một chút là được. Nhưng hắn không muốn bị gậy sức ép hết đính hôn lại kết hôn, ngẫm lại lúc trước học tập lễ nghi Cấp Ngồi tĩnh hệ, Đoạn Sở liền cảm thấy da đầu run lên.

Đoạn Sở còn đang chờ đáp án, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, môi bị vật thể ấm áp mềm mại bao trùm, khuôn mặt phóng đại của Úc Thịnh Trạch gần trong gang tấc, trong đôi mắt đen thui thâm thúy lúc này chỉ có hắn. Đoạn Sở chủ động mở đôi môi, gât gao kết hợp cùng nhau.

Tiếng bước chân cung nữ ở ngoài điện kinh động bọn họ, Úc Thịnh Trạch ngẩng đầu, nhìn không chuyển mắt Đoạn Sở sắc mặt ửng hồng, tiếng nói khàn khàn trả lời: “Người không muốn đính hôn cũng có thể. Hôn lễ của chúng ta mười tháng sau, vừa lúc có đủ thời gian an bài, đi đón cha mẹ bọn họ tới Đế Ma Tư.”

Đoạn Sở tựa vào bả vai Úc Thịnh Trạch vững vàng hô hấp, nghe hắn nhắc tới đi trái đất đón cha mẹ, không khỏi cong lên mặt mày: “Hảo.”

Đoạn Sở hoàn toàn yên tâm, lại nghĩ tới băn khoăn lúc trước, cau mày hỏi: “Ta nơi này thật sự rõ ràng sao, đồi quần áo có thể che lại không?”

Úc Thịnh Trạch không nghĩ tới Đoạn Sở còn để ý cái này, không khỏi nhếch môi, từ nhẫn không gian lấy ra một lọ thuốc, đổ vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa loạn ở cổ Đoạn Sở.

“Rất nhanh là tốt rồi.” Úc Thịnh Trạch nhẹ giọng nói, nhìn thấy da thịt dưới tay chậm rãi biến hồng, rất nhanh lại khôi phục trắng nõn, cuối cùng nhẹ nhàng thờ ra.

Vừa vặn các cung nữ bưng đồ lại đây, Đoạn Sở ăn cơm xong, vẫn là nhịn không được đi một chuyến đến phòng rửa mặt, da thịt lộ ra ngoài không có khác thường, rốt cục yên tâm. Bất quá bị Úc Thịnh Trạch bắt đi nghỉ ngơi, kết quả lại thực tùy biết vị quay cuồng cùng một chỗ, Đoạn Sở vẫn là vẻ mặt nghiêm túc báo cho Úc Thịnh Trạch, về sau tuyệt đối không được lưu lại dấu vết tại nơi dễ thấy như vậy.

“Hảo, ta về sau, nhất định chú ý.” Úc Thịnh Trạch thật sâu nhìn Đoạn Sở, cuối cùng ngăn chặn cái miệng không ngừng nói chuyện của hắn.

Chờ trời tối rồi, Đoạn Sở lại bị đối mà tỉnh, Úc Khải Phong phái người lại đây thông tri, hoàng thúc Úc Hường Tồn, hoàng đệ Úc Phi Dương, cùng với hội trường nghiệp đoàn người khế ước Ứng Kỳ cùng Ba Đồn trưởng lão tới rồi.

Vội vàng ăn cơm xong, hai người đi tới chính điện nghị sự ở Đế Tĩnh điện, sau khi cửa điện khép kín, vài vị nam tử đứng ở đình Đế Ma Tư mạnh đứng lên, một đám người trên mặt tràn đầy nếp nhăn ánh mắt trừng lớn, tầm mắt lửa nóng làm cho Đoạn Sở cả kinh lông tơ dựng thẳng.

Ngay cả Lộ Dịch Toa đều là vẻ mặt ngạc nhiên, tuy rằng Úc Khải Phong đã nói chuyện thực uyển chuyển, thân là đại sư chế thuốc Lộ Dịch Toa đến nay vẫn không thể hoàn hồn.

Úc Hường Tồn tỉnh tỉnh nóng ruột nhất, không đợi người khác nói, một bước lớn đã đi tới trước mặt Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch, trông mong nhìn Đoạn Sở nói: “Tiểu Sở mau tới đây, trà rượu đâu, trà rượu mau lấy ra đi!”

Đoạn Sở ngày hôm qua mới vừa gặp qua vị lão nhân này, bất quá khi đó Úc Hường Tồn rất uy nghi, hơn nữa là thời điểm đối mặt với nhị hoàng tử Úc Văn Bản. Lúc này thấy hấn sốt ruột, cũng không nhiều lời, từ nhẫn không gian lấy ra sáu bình trà rượu, đưa cho Úc Hường Tồn một phần, mặt khác giao cho Úc Thịnh Trạch, để hấn đưa cho những người khác.

Úc Thịnh Trạch lại đơn giản hơn, hấn vung tay lên, tia tinh thần lực nâng bình thủy tinh, trực tiếp ném về phía đám người Úc Khải Phong về mặt kích động, sau đó lôi kéo Đoạn Sở ngồi xuống vị trí thấp nhất.

“Ai nha, cẩn thận!” Lộ Dịch Toa về mặt kinh hoảng, kể cả đám người Ứng Kỳ cùng Ba Đốn cũng là vội vàng dùng tinh thần lực bao lấy, tựa hồ hoàn toàn quên, lấy thân phận chiến sĩ cấp 8 của Úc Thịnh Trạch, cho dù một lần chia trên ngàn vạn cái chai, cũng là tuyệt đối không thành vấn đề.

Đoạn Sở chú ý tới thái độ không giống người thường của bọn họ, lập tức thu liễm về mặt thoải mái. Nếu chỉ có chiến sĩ cấp 9 hoàng thất cùng hai vị trưởng giả nghiệp đoàn người khế ước, độ bí mật của chuyện này, chỉ sợ khác xa so với hấn nhận định. Gối trà ngày hôm qua, hội nguyên lão cùng quân bộ đều tham dự.

Úc Thịnh Trạch thấy bọn họ dùng tinh thần lực kiểm tra đo lường, thấp giọng khẽ sát vào bên tai Đoạn Sở giải thích: “Phụ vương hấn là hy vọng, về sau chọn người thức tỉnh, đều từ hoàng thất an bài.”

Cũng chính là không được tự mình bán trà rượu ra bên ngoài? Đoạn Sở đối với điều này không lưu tâm, hoàng thất một tay xử lý với hấn mà nói là chuyện tốt. Loại sự tình thuốc thức tỉnh này liên quan đến thực lực quân sự của đế quốc, tựa như thuốc tiên hóa, đương nhiên do hoàng thất nắm trong tay, cho dù là quân bộ cũng không ngoại lệ.

“Đương nhiên có thể, bất quá ta cần quyền lựa chọn nhất định.” Đoạn Sở đồng dạng nhỏ giọng nói, bất quá cũng không có ý dùng kết giới tinh thần lực ngăn cách.

“Đây là đương nhiên!” Úc Khải Phong bỗng nhiên mở miệng, nghiêm mặt nhìn về phía Đoạn Sở: “Hoàng thất hy vọng nắm trà rượu trong tay, nhưng cũng không hạn chế quyền quyết định người nghiên cứu. Bất quá ta hy vọng, xác định chọn người có thể thông tri hoàng thất một tiếng.”

Đoạn Sở gật đầu đồng ý, kỳ thật chờ trà rượu chiết xuất trở thành thuốc thức tỉnh, ước định này đó khẳng định còn có thể thay đổi, nhất là nhóm người khế ước nhà bào chế thuốc đầu tiên học tập nghiên cứu chế thuốc thức tỉnh.

Lúc này, hội trưởng nghiệp đoàn người khế ước Ứng Kỳ, bỗng nhiên ngắt đầu: “Bệ hạ, hiệu quả kích phát của trà rượu, đích xác có thể làm cho người chưa trưởng thành trở thành người khế ước hậu thiên, hơn nữa chỉ có thể là người khế ước, bất quá sợ là chỉ có thể tìm kiếm người tinh thần lực dưới cấp C. Dù sao người trên cấp B, khả năng thức tỉnh thành chiến sĩ có thể lớn hơn nữa. Nhưng cứ như vậy, sau khi trưởng thành muốn thành người khế ước, nhu cầu về Bích Chi thảo sẽ tăng lên.”

Úc Khải Phong gật gù đầu, điểm này lúc trước hấn đã nghĩ tới: “Ta sẽ thông tri các thương hội lớn, cùng Trạch Mĩ tinh hệ liên lạc, tận khả năng mua hạt giống cây Bích Chi.”

Ứng Kỳ nhẹ nhàng thở ra, Úc Khải Phong đã xác định chọn người thực nghiệm, Đoạn Sở từ không gian trà sơn lấy ra cây Bích Chi đã có sáu Bích Chi thảo, đương nhiên là đã hóa thành linh dịch, sau khi giao cho Úc Khải Phong, rất nhanh vài người liền chuyển dời đến thiên điện Đế Tinh điện.

Năm người đều là người trưởng thành, tinh thần lực từ cấp D đến cấp A, trong đó một vị là nữ từ gần năm mươi, là một nhà bào chế thuốc.

Vì giữ bí mật, Úc Khải Phong ngay cả hiệp hội nhà bào chế thuốc cũng không thông tri, mà từ Lộ Dịch Toa và Ứng Kỳ tự mình kiểm tra đo lường.

Vài người trông coi đến quá nửa đêm, sáng sớm hôm sau, năm người, có bốn người tinh thần lực thức tỉnh, xác xuất thành công kinh người làm cho Ứng Kỳ cùng ba Đốn cười đến mức thiếu chút nữa điên cuồng.

Úc Khải Phong nhìn bản ghi chép, lại hỏi Đoạn Sở còn trà rượu hay không.

Đoạn Sở lại lấy ra mười bình, cùng mười phần Bích Chi thảo, sau đó nhìn cây Bích Chi đã trụi lụi, tuyên bố lúc sau chỉ có thể tìm người chưa trưởng thành.

Đoạn Sở không đợi tin tức, mà cùng Úc Thịnh Trạch đi trở về học viện người khế ước.

Úc Thịnh Trạch đi theo Đoạn Sở vào ký túc xá, vừa vào cửa, ánh mắt liền ngưng lại trên phù điêu ở vách tường.

“Chính là phù điêu này?” Úc Thịnh Trạch trầm giọng, tinh thần lực trực tiếp bao trùm phòng khách, ngăn cách ngoại nhân nghe trộm.

Đoạn Sở gật gù đầu: “Thành Ấm cũng tự mình đặt tay lên đó, nhưng một chút phản ứng cũng không có, sau ta lại cố ý cho Mạc Lôi cùng Nghê Tuấn tiếp xúc, bọn họ cũng không có phản ứng gì.”

Chính là bởi vì dạng này, hấn đều đã nghĩ rằng, lúc trước cùng Nguyên Vĩnh Nghị nói về chuyện bị cắn nuốt kiểm tra đo lường tinh thần lực, chỉ là một loại ảo giác.

“Nhưng Thành Âm có nói qua hay không, phù điều là ai tiến vào điều khác?” Úc Thịnh Trạch quay đầu.

Đoạn Sở lắc lắc đầu: “Là Nhưng Thành Âm ở một cửa hàng phù điều tiến hành, nhưng Nguyên Vĩnh Nghị cũng đã điều tra qua, đó chỉ là một cửa hàng cũng không nổi danh, bất quá có hợp tác cùng học viện người khế ước, lại không có một chút quan hệ với Úc Thiên Triển.”

Úc Thịnh Trạch nheo lại mắt, Tiêu gia truyền thừa mấy ngàn năm, làm sao có thể chỉ có người trong tộc, có thể cùng học viện người khế ước hợp tác, tự bản thân đã có vấn đề.

Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên xuất ra một cái lọ, bên trong đựng một cỗ năng lượng dao động màu tím quái dị.

“Đây là cái gì?” Đoạn Sở kỳ quái hỏi, nhìn thấy cực kỳ giống năng lượng trong cơ thể Từ Tinh thú.”

Úc Thịnh Trạch nhếch mi, lộ ra một tia cười lạnh: “Vừa lúc, ta vẫn muốn biết, Từ Tinh thú sau khi thức tỉnh tinh thần lực tính chất đặc biệt, rốt cuộc là cái gì?”

Nói xong, hắn giơ tay, năng lượng trong lọ trực tiếp hướng về phía phù điều.

Tháng Tư 2, 2016

121

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Chương 121

Đoạn Sở bắt thấy năng lượng màu tím bị phù điều cắn nuốt không còn một mảnh, không khỏi cong môi. Lấy thân phận Úc Thịnh Trạch, muốn kiểm tra đo lường Từ Tinh thú, nghiệp đoàn người khế ước đương nhiên sẽ phối hợp, bất quá cứ như vậy, bí mật Từ Tinh thú tiến hóa, nhất là dấu hiệu tia chớp đặc thù trên trán sẽ bị phát hiện. Nhưng hắn luyện tiếc Từ Tinh thú vì làm thí nghiệm mà bị mơ ước, tự nhiên không muốn. Hiện tại biện pháp của Úc Thịnh Trạch, quả thực một công đôi việc.

“Thịnh Trạch, kiểm tra đo lường tinh thần lực tính chất đặc biệt, chỉ có nghiệp đoàn người khế ước có thể làm, vậy người muốn biết tinh thần lực tính chất đặc biệt của ta, khẳng định trong nghiệp đoàn người khế ước có nội ứng đi?” Đoạn Sở kinh hãi vì thế lực to lớn của người trong bóng tối.

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, sau khi lôi kéo hắn vào bên trong phòng, bày ra kết giới tinh thần lực, đem thân thể Úc Thiên Triển nói ra.

Đoạn Sở nghe được khoe miệng co rút, huyết lệ sử của tiên đế cùng chân ái, quả thực là phiên bản năm đó của Đoạn chí Tu cùng Bối Tĩnh Lan.

“Hoàng đế về sau có người khế ước, cũng là không thể có trắc phi hoặc trắc quân sao?” Đoạn Sở có điểm kỳ quái. Đế Ma Tư nếu là chế độ đế quốc, nghiệp đoàn người khế ước quyền thế cho dù lớn thế nào, cũng phải cho đế vương sự tôn trọng, nếu không tương đương với nghiệp đoàn người khế ước bao trùm hoàng quyền.

Úc Thịnh Trạch lắc lắc đầu: “Không thể, cho dù lúc trước từng có trắc phi, chỉ cần có người khế ước vương hậu, phạm là người chưa sinh con, đều phải rời đi, đã có con cũng không được nuôi nấng đứa con. Đây là quy định từ thời đế quân thứ nhất của Đế Ma Tư, đế vương nào cũng không thể vi phạm. Nếu không, hội nguyên lão cùng họ hàng của hoàng thất nhất định sẽ hủy bỏ đế vị.”

Đoạn Sở hít vào một hơi, hắn nhớ rõ từ liệu lịch sử ở học viện người khế ước có ghi lại, mấy ngàn năm trước, người khế ước cũng không giống hiện tại ít như vậy, tỉ lệ so với chiến sĩ là một phần mười, hơn nữa lúc ấy không có thuốc tiên hóa, người khế ước lại không có tính công kích quá lớn, bị cường thủ hào đoạt là chuyện bình thường. Mà người khế ước dựa vào nghiệp đoàn người khế ước, ở lúc ấy đừng nói cùng nghiệp đoàn chiến sĩ ngang hàng, ngay cả nghiệp đoàn đều là chiến sĩ cầm quyền.

Có thể nói, nghiệp đoàn người khế ước chân chính có được quyền lợi độc lập tự chủ, là nhờ thánh quân đời thứ nhất thực hiện được, nghiệp đoàn người khế ước cũng là về sau trở thành hội trưởng, mới chính thức quật khởi. Nghĩ đến tòa thánh điện trong hoàng cung kia, đế vương Đế Ma Tư đời thứ nhất, đối với người khế ước tôn trọng như thế, hẳn là do yêu ai yêu cả đường đi. Đoạn Sở rốt cục nhận thức đầy đủ về người xưa.

“Vậy nhóm hoàng huynh hoàng tỷ của ngươi,” Đoạn Sở chần chờ, lo lắng hỏi: “Mẹ đẻ bọn họ cũng không ở lại sao?”

Mặc kệ có con hay không, phi tử bị bắt rời đi, khẳng định đối với vương hậu người khế ước tân nhậm căm thù đến tận xương tủy.

“Cũng không ở lại, khi đó mẫu thân ta còn chưa trưởng thành.” Úc Thịnh Trạch nghĩ nghĩ trả lời. Điểm này hắn vẫn là nhớ rõ, mẫu thân nhị ca là người chết cuối cùng, về sau phụ thân Úc Khải Phong ngay cả trắc phi cũng không tìm, cho nên ngoại nhân đều nói Úc Khải Phong yêu nhất chính là vị vương hậu bình dân kia, đến mức cả nhi hoàng huynh Úc Văn Bản, cũng đều tự cảm thấy mình tài trí hơn người.

Đoạn Sở đoán rằng trong đó âm mưu âm mưu không ít, không khỏi vì vận khí của Lộ Dịch Toa mà thầm khen. Bất quá cứ như vậy, tựa hồ cũng có thể hiểu không cam lòng của Úc Thiên Triển.

“Nếu là Úc Thiên Triển gây nên, vậy hần khi nào thì có thể phát hiện, phù điều hấp thu tinh thần lực cũng đủ đi?” Đoạn Sở nhú nhú mày, có một độc xà ẩn núp từ một nơi bí mật gần đó, thật sự làm cho người ta tâm sinh chán ghét.

“Ta để Áo Lợi Ngươi canh giữ học viện, cửa hàng cùng nghiệp đoàn người khế ước, bình tĩnh chờ là tốt rồi.” Úc Thịnh Trạch thấp giọng, hần hiện tại thăng lên cấp 8, hơn nữa cùng Đoạn Sở tinh thần lực hoàn toàn phù hợp, không ai có thể thương tổn người hần muốn bảo hộ.

Đoạn Sở gật gật đầu, hần cũng không muốn đa thảo kinh xà. Tuy rằng nhận định phù điều là Úc Thiên Triển động tay chân, cũng không trông đợi kết quả rất nhanh liền tới. Lúc trước Đoạn Sở bị thương là cơ hội tốt như vậy, hần lại cùng Nhung Thành Âm giao hảo, Úc Thiên Triển đều không có tự mình xuất hiện, có thể thấy được đối phương là người nhẫn nại.

Chính là không nghĩ tới, còn không đến hai ngày, kết quả thí nghiệm nhóm trà rượu thứ hai còn chưa có kết quả, đối phương đã có động tĩnh. Mà người thu thập tinh thần lực, lại làm cho bọn họ lấp bắp kinh hãi.

“Hà Hường Minh, là hần?” Đoạn Sở về mặt kinh ngạc, vậy mà lại là đệ đệ Hà Dục Bản.

Tuy nói Hà Dục Bản thích Úc Thịnh Trạch, nhưng từ sau khi tin tức về thiên phú tinh thần lực của hần truyền ra, Hà Dục Bản tựa hồ hoàn toàn hết hy vọng, cho dù hần có chương trình học gieo trồng, cũng là khách khách khí không thấy nửa điểm khác thường. Hà Hường Minh chỉ có xung đột lúc khai giảng, vì tinh thần lực tính chất đặc biệt của hần, hao phí tâm tư lớn như vậy, thật sự làm cho người ta không nghĩ ra.

Chẳng lẽ là bởi vì Hà Thái San? Hần chế tác bánh kẹo có hiệu quả đặc thù, đích xác sẽ khiến kẻ khác đối với tinh thần lực tính chất đặc biệt của hần sinh ra hứng thú. Đoạn Sở nghĩ tới sự khác thường của Hà Hường Minh sau khi hần trở về, không phải bởi vì bị thiên phú tinh thần lực của hần đã kích, mà là bởi vì chợt dạ?

Áo Lợi Ngươi cung kính gật đầu: “Đúng vậy, căn cứ kết quả điều tra, chủ nhân chân chính của cửa hàng phù điều kia, chính là của người đi theo Hà Hường Minh, Tạ Quang Dục. Mà Tạ gia,” Áo Lợi Ngươi ngẩng đầu nhìn Úc Thịnh Trạch, lại cúi đầu nói: “Cũng là gia tộc phụ thuộc thế tộc Bồ gia của nhị diện hạ.”

Đoạn Sở nhăn lại mi, kết quả điều tra này vượt qua sở liệu của hần nhiều lắm. Là Úc Văn Bản mà không phải Úc Thiên Triển?

Úc Thịnh Trạch trong mắt hiện lên tức giận, lạnh giọng hỏi: “Bọn họ cảm phù điều chứa tinh thần lực, đi làm kiểm tra đo lường sao?”

Áo Lợi Ngươi lắc đầu: “Còn chưa có, bất quá hần là trong hai ngày này thôi.”

Áo Lợi Ngươi về mặt khó xử, thể lực của bọn họ chủ yếu ở quân bộ cùng nghiệp đoàn chiến sĩ, nghiệp đoàn người khế ước, nhất là khâu kiểm tra đo lường trông coi thập phần nghiêm mật, nếu đối phương là Hà Thái San hoặc Bồ gia tự thân xuất mã, muốn có được kết quả kiểm tra đo lường căn bản không có khả năng.

Đoạn Sở biết Úc Thịnh Trạch ở nghiệp đoàn người khế ước hần là cũng có người, bất quá chuyện này nếu thật sự liên lụy đến Hà Thái San, người của Úc Thịnh Trạch rất có thể sẽ bị bại lộ. Hần lôi kéo Úc Thịnh Trạch, đề nghị: “Thịnh Trạch, chúng ta tìm Ba Đồn trưởng lão hoặc là Ứng Kỳ hội trưởng đi.”

Có trà rượu thức tỉnh, Ba Đồn trưởng lão cùng Ứng Kỳ hội trưởng nhất định nguyện ý cấp mặt mũi. Huống chi tinh thần lực tính chất đặc biệt của hần bị liệt vào trạng thái tuyệt mật, hiện tại hần bị người tính kế, nghiệp đoàn người khế ước hiệp trợ là đương nhiên.

Úc Thịnh Trạch nghĩ nghĩ, đồng ý.

Hai người trở về hoàng cung, Ứng Kỳ cùng Ba Đồn trưởng lão đều ở Đế Tinh điện, chính là không đợi bọn họ nói chuyện, Úc Khải Phong đã mang theo Lộ Dịch Toa tới.

“Thịnh Trạch, Tiểu Sở, các ngươi là lại đây xem kết quả thực nghiệm sao?” Lộ Dịch Toa cười tủm tỉm hỏi, ánh mắt nhìn về phía Đoạn Sở là cao hứng không phải bàn cãi.

Đoạn Sở dừng một chút, theo đề tài nói: “Kết quả đã có?”

“Đúng vậy, đã có!” Không đợi Lộ Dịch Toa trả lời, Ba Đồn trưởng lão đầy mặt tươi cười giành trước trả lời, nếp nhăn trên mặt khi cười càng sâu.

Đoạn Sở không khỏi tinh thần đại chấn, lực chú ý cũng chuyển dời đến trên trà rượu.

“Chúng ta lại tìm mười người, tuổi không chế ở mức dưới ba mươi lăm tuổi, tinh thần lực từ cấp A đến cấp E, toàn bộ thức tỉnh, bất quá liều lượng thuốc lại bất đồng.” Ba Đồn trưởng lão đưa cho Đoạn Sở một phần tư liệu, mặt trên ghi lại toàn bộ số liệu thực nghiệm.

Nhà bào chế thuốc người khế ước trên năm mươi tuổi kia, không thể thành công thức tỉnh, quả nhiên vẫn là vấn đề tuổi tác, bất quá tinh thần lực cấp bậc cao, dĩ nhiên là tinh thần lực càng cao, lượng trà tiêu hao càng lớn.

Lộ Dịch Toa nhìn Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở đầu chạm trán cùng một chỗ xem bản ghi chép số liệu, không tiếng động nở nụ cười. Úc Khải Phong sẵn sàng chống đỡ thân thể của nàng, thấp giọng nói: “Thịnh Trạch tính toán qua mười tháng liền kết hôn, đã chuẩn bị phái người đi tới trái đất đón người.”

Lộ Dịch Toa về mặt kinh hỉ quay đầu lại, lập tức nổi giận đùng đùng nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hắn cư nhiên một chút cũng không nói cho ta biết!”

Úc Khải Phong bật cười trấn an: “Là ta phát hiện hắn an bài người, mới có ý hỏi. Thịnh Trạch tính toán chờ Trữ gia lại đây, mới xác định chuẩn xác ngày cưới.”

Lộ Dịch Toa kiêu ngạo hừ một tiếng, bất quá cũng biết hai ngày này tính lực của nàng đều ở trên trà rượu, thiếu chút nữa ngay cả đứa con trong bụng cũng quên, con lớn nhất liền càng không nói, khó trách Thịnh Trạch không tìm nàng.

“Tốt lắm, hiện tại kết quả thí nghiệm đều có, người nên hào hào nghỉ ngơi. Về phần chiết xuất trà rượu, sắp tới Đoạn Sở hẳn là cũng sẽ cố gắng hết sức.” Úc Khải Phong cùng Ứng Kỳ, Ba Đốn gật đầu ra hiệu, ôn nhu rồi lại cường thế đem Lộ Dịch Toa đi trở về tầng điện. Lộ Dịch Toa cũng quá thật mệt mỏi, rất nhanh liền đi vào giấc ngủ.

Chờ Úc Khải Phong trở lại Đế Tinh điện, Đoạn Sở cùng Ứng Kỳ, Ba Đốn bọn họ, đã kiểm tra đo lường tốt trạng thái của mười người khế ước hậu thiên mới ra lò.

“Tiểu Sở, trong tay ngươi còn bao nhiêu trà rượu?” Úc Khải Phong sau khi nhóm người khế ước rồi đi liền hỏi.

Đoạn Sở không chút do dự lấy trà rượu đều đem ra, đặt trên bàn tròn ở đại điện nghị sự.

“Tổng cộng đây, bất quá Bích Chi thảo chỉ có không đến mười cái, hạt giống lại mới nảy mầm.” Đoạn Sở thản nhiên nói.

Ứng Kỳ cùng Ba Đốn nhìn trên bàn có gần trăm bình trà rượu, cả kinh tròn mắt đều sắp bung ra. Ba Đốn trưởng lão lại mạnh tiến lên từng bước, về mặt kích động nhìn Úc Khải Phong.

“Bệ hạ, thật sự là quá tốt! Cả Cấp Ngồi tinh hệ, trong một năm có thể thức tỉnh trăm người, đã là thập phần khó lường.” Ba Đốn bỗng nhiên dừng lại, nhìn về phía Đoạn Sở vội vàng hỏi: “Trà rượu nghiên cứu chế tạo một lần, cần bao nhiêu thời gian?”

Đoạn Sở trả lời: “Ta cũng không biết, lúc này có phải ngẫu nhiên hay không, bất quá nếu từ chế tác lá trà đến hoàn thành, cuối cùng làm ra trà rượu, không sai biệt lắm cỡ nửa tháng.”

Đế Ma Tư cũng là theo lịch mười hai tháng, chẳng sợ mỗi lần đều là chế thành 100 bình trà rượu, một năm Đế Ma Tư cũng có thể nhiều ra tám trăm người khế ước hậu thiên, một năm tương đương với số lượng người khế ước của mười năm trong quá khứ. Chỉ cần ba năm, Đế Ma Tư đã có thể mạnh xuất hiện đại lượng chiến sĩ trung cấp đã sắp tiến vào thực lực cấp 7, thật sự là số liệu khiến kẻ khác kính sợ mà điên cuồng. Huống chi đây vẫn là nhóm đầu tiên Đoạn Sở chế thành, về sau có thể chiết xuất không nói, trà rượu thức tỉnh còn có thể thay đổi thực sự trở thành thuốc thức tỉnh.

Ứng Kỳ cùng Ba Đốn đều là lão giả từng trải kinh nghiệm phong phú, tinh thần lực tính chất đặc biệt mềm mại của người khế ước, lại làm cho bọn họ so với bất luận kẻ nào đều bình thản hơn. Nhưng là hiện tại, bọn họ lại cảm nhận được, máu trong người hơn mười năm qua chưa bao giờ sôi sục như bây giờ.

Úc Khải Phong cũng hoàn toàn không duy trì được uy nghi trầm ổn ngày thường, thân là chiến sĩ bẩm sinh cấp 9, lại là đế vương chi tôn, không có dã tâm căn bản là không có khả năng. Mà kẻ thù Tập Na tinh hệ này ở mấy ngàn năm trước xâm phạm Đế Ma Tư, nhiều năm như vậy cũng vẫn là xung đột không ngừng. Gần trăm bình trà rượu trước mắt, tương đương cung cấp lợi thế thật lớn cho Đế Ma Tư thắng lợi ở một phương diện nhất định.

“Tiểu Sở, trà rượu này, người tiếp theo có thể cung cấp bao nhiêu?” Úc Khải Phong đột nhiên hạ quyết tâm, chiết xuất cùng nghiên cứu chế tạo thuốc thức tỉnh có thể để sau, còn trà rượu chính là càng nhiều càng tốt.

Đoạn Sở tự nhiên là đứng ở bên này Đế Ma Tư, chuyện lúc trước Úc Thịnh Trạch bị chiến sĩ cấp 9 cùng dị thú cấp 9 cuồng hóa tập kích, đã sớm làm cho hắn giận không thể tiêu.

“Ta nhất định tận khả năng làm nhiều.” Đoạn Sở hứa hẹn, bất quá nhìn về phía Ứng Kỳ cùng Ba Đốn, hỏi vấn đề vẫn xem nhẹ: “Hội trưởng, Ba Đốn trưởng lão, ta muốn biết, người khế ước hậu thiên cùng người khế ước bẩm sinh có khác biệt nào không? Tinh thần lực tính chất đặc biệt của bọn họ như thế nào?”

Đoạn Sở rõ ràng biết, Bích Chi thảo nếu cung ứng không đủ, hơn nữa vì che đậy tai mắt gián điệp, Úc Khải Phong bọn họ nhất định sẽ chọn lựa người chưa trưởng thành làm người khế ước hậu thiên, cứ như vậy, rất có thể sẽ làm cho người nguyên bản có thể trở thành người khế ước bẩm sinh lãng phí thiên phú tốt một cách vô ích.

Ứng Kỳ trưởng lão cười trả lời: “Đừng lo lắng, chiến sĩ chỉ cần người khế ước khai thông tinh thần lực. Mà người khế ước chỉ cần có thể thức tỉnh, khẳng định có sẽ có tính chất đặc biệt. Giá trị thiên phú tinh thần lực cùng với mục tiêu lựa chọn nghề nghiệp có liên quan.”

Đoạn Sở vừa nghe, theo bản năng nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhẹ.

Úc Thịnh Trạch thấy thế, ôm lấy thắt lưng hắn siết chặt, đồng dạng nhếch môi. Với hắn mà nói, tìm được Đoạn Sở mới là chuyện may mắn nhất của hắn.

Ứng Kì cùng Ba Đồn nhìn nhau liếc mắt một cái, trong lòng nhất thời hiểu rõ, khó được trêu tức nhìn về phía Úc Khải Phong. Lúc trước Đoạn Sở bị đồn giả trị tinh thần lực thấp kém, thiên phú quá kém, đại hoàng tử có thái độ phản đối, một chút cũng không che giấu. Nếu không phải hai người trước tiên ký khế ước, bệ hạ không có lý do phản đối, nói không chừng bây giờ còn có thể xem trò hay.

Úc Khải Phong cũng nhếch mi, bình tĩnh dời chủ đề: “Thịnh Trạch, Tiểu Sở, các người hôm nay tới hoàng cung, hẳn là có chuyện gì đi?”

Úc Thịnh Trạch lập tức gạt đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Úc Khải Phong: “Phụ vương, Tiểu Sở ở phòng khách ký túc xá học viện người khế ước, phát hiện phù điêu bị động tay chân. . . .”

“Buồn cười!” Không đợi Úc Khải Phong phản ứng, Ứng Kì vỗ án nhảy dựng lên: “Cũng dám ở học viện người khế ước động tay chân!”

Ba Đồn mặt cũng hoàn toàn đen: “Chẳng lẽ Hà Thái San là vì bánh kẹo có hiệu quả ngưng thần khai thông?”

Ánh mắt Đoạn Sở chuyển hướng Úc Khải Phong, vị đế vương Đế Ma Tư này cả mặt đều đen.

Đoạn Sở ánh mắt chợt lóe, nhìn về phía Ứng Kì cùng Ba Đồn thành khẩn nói: “Ứng Kì hội trưởng, Ba Đồn trưởng lão, ta chính là muốn tận mắt nhìn thấy, người sau lưng tính kế ta.”

Tháng Tư 9, 2016

122

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Chương 122

Ứng Kì cùng Ba Đồn tự nhiên sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của Đoạn Sở, hiện tại, Hà Thái San tông sư chế thuốc ở trong mắt bọn họ, cũng không bằng tầm quan trọng của Đoạn Sở đối với Đế Ma Tư.

“Đoạn Sở các hạ xin yên tâm, chúng ta sẽ mở máy giám sát, một khi có tình huống sẽ thông tri cho người.” Ứng Kì hứa hẹn, rất nhanh liền cùng Ba Đồn trưởng lão rời khỏi hoàng cung, trở về nghiệp đoàn người khế ước chuẩn bị bố trí.

Úc Khải Phong mặt vẫn bình tĩnh, sau khi Ứng Kì rời đi, đem ánh mắt chuyển hướng Úc Thịnh Trạch: “Người cũng cho rằng, là người của nhị hoàng huynh người, muốn biết tinh thần lực tính chất đặc biệt của Tiểu Sở sao?”

Đoạn Sở ngẩn người, Úc Khải Phong hỏi như vậy, rõ ràng là không tin Úc Văn Bản sẽ làm ra loại sự tình này.

Úc Thịnh Trạch tựa hồ không có chút ngoài ý muốn nào, sắc mặt trầm tĩnh trả lời: “Nhị hoàng huynh chỉ biết quan tâm Tiểu Sở có thể cung cấp cho ta bao nhiêu sự trợ giúp, về phần thiên phú tính chất đặc biệt của Tiểu Sở, có bánh kẹo và gối trà, địa vị của Tiểu Sở ở trong lòng chiến sĩ đã không thể dao động, nhị hoàng huynh không cần mạo hiểm làm vậy.”

Đoạn Sở trầm ngâm, cũng hiểu được Úc Thịnh Trạch nói có đạo lý. Hơn nữa Úc Thiên Triển cùng Nhung Thành Âm nhận thức, không có khả năng chỉ là trùng hợp.

Úc Khải Phong thấy thế, vẻ mặt dịu đi. Hắn cũng không phải muốn giải vây cho đứa con thứ hai, chỉ là không muốn đứa con út bị nhảm đường.

“Cửa hàng phù điêu của Tà gia, ta sẽ phái người kiểm tra. Nếu nhị hoàng huynh người thật sự tham dự trong đó, Tiểu Sở, ta nhất định sẽ cho người một cái công đạo.” Úc Khải Phong không chút nào che giấu lãnh ý trong mắt.

Đoạn Sở lấp bắp kinh hãi, bất động thanh sắc gạt đầu. Chờ trở về Mạc Ngươi Lai, cùng Úc Thịnh Trạch thân mật nằm ở trên giường nghỉ ngơi, Đoạn Sở hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Thái độ của bệ hạ đối với nhị hoàng tử, tựa hồ rất không thích hợp?” Đoạn Sở có điểm kỳ quái, hẳn nhớ rõ ngày đó cùng Úc Thịnh Trạch gặp lại, Úc Khải Phong đối với Úc Văn Bản vừa được cứu trở về thập phần lãnh đạm. Đoạn Sở chần chờ hỏi: “Chẳng lẽ mất tích lúc trước, thật sự là nhị hoàng tử tự biên tự diễn? Là tìm tới Mông Gia Nghị cùng Đoạn Nhã Thanh sao, có chứng cứ không?”

Úc Thịnh Trạch lắc đầu, phủ định hoàn toàn dự đoán của hắn: “Nếu thật sự có chứng cứ, nhị hoàng huynh hiện tại sẽ không phải là bị giam lỏng, mà là trực tiếp bị đưa vào ngục giam hoàng gia.”

Đoạn Sở lấp bắp kinh hãi, Úc Văn Bản bị giam lỏng?

Úc Thịnh Trạch miễn cảm nhận thấy được tình tự dao động của Đoạn Sở, thấp giọng giải thích: “Ngày đó trong lúc chiến đấu ở Mục Đa tinh cầu, trước

khi tàu chiến đấu của hải tặc vũ trụ nổ mạnh, có hai cái cơ giáp một trước một sau trốn đi, bị Kim Giáp Cự Nghê thủ xé nát, trong đó một cái chính là Mông Gia Nghị. Về phần Đoạn Nhã Thanh, theo nhị hoàng huynh nói, ba người bọn họ cùng nhau bị nhốt ở trong phòng theo dõi của tàu chiến đấu tự bạo, Đoạn Nhã Thanh hẳn là cùng Cô Liên đã chết.”

Đoạn Sở đối với cái chết của Mông Gia Nghị cùng Đoạn Nhã Thanh cũng đoán được một chút, đối với chuyện này nửa điểm phản ứng cũng không có, chỉ là kinh ngạc hỏi: “Nhưng cứ như vậy, không phải có nghĩ là không có ai biết được chân tướng thật sự sao? Vậy bệ hạ sao lại giam lỏng nhị hoàng tử?”

Nếu là những người khác, không có chứng cứ mà giam lỏng còn có thể, nhưng Úc Văn Bản chính là hoàng tử, hơn nữa thê tử của hắn còn là cháu gái của chiến sĩ cấp 9 Bồ Quang Khải, cứ như vậy giam lỏng, cũng quá bất khả tư nghị.

“Tuy nhị hoàng huynh đem việc bị bắt cóc đổ lỗi cho Mông Gia Nghị, nhưng một thứ trùng hợp còn có thể lý giải, rất nhiều thứ trùng hợp cùng một chỗ, phụ vương không cần chứng cứ cũng sẽ đem hắn giam cầm. Cho dù thật sự là oan uổng, dễ dàng bị gián điệp lợi dụng như vậy, rước lấy nguy cơ như vậy, giam lỏng với hắn mà nói là chuyện tốt.” Úc Thịnh Trạch nói xong, trong mắt hiện lên lạnh lùng.

Đoạn Sở tròn tròn mắt, lập tức nở nụ cười. Hắn còn tưởng rằng, lúc này không có chứng cứ, Úc Văn Bản mất đi chỉ là tiền đồ, không nghĩ tới ngay cả tự do cũng mất. Đoạn Sở lập tức nghĩ đến chuyện của hàng phù điêu, đôi tư thế, cảm giác lên hõm vai Úc Thịnh Trạch, tâm tình vô cùng tốt đoán: “Vậy Tà gia có phải người của Bồ gia hay không, hẳn là còn chờ tranh luận đúng không?”

Loại thời điểm này, Nhị hoàng tử phi thích khóc suốt mướt kia, hẳn là không có tâm tình chú ý đến tinh thần lực tính chất đặc biệt của hắn mới đúng. Cho dù nhị hoàng tử thật sự cùng Tà Na tinh hệ có liên quan, lúc này cũng nên tránh nghi ngờ mới đúng, trừ phi hắn thật sự muốn chết.

Đoạn Sở nhũ nhũ mây, tổng cảm thấy được chính mình tựa hồ quên mất cái gì, vô ý thức dùng cảm cộ cộ hõm vai Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch chỉ cảm thấy trên cổ đầu là nhiệt khí do Đoạn Sở thở ra, căn bản không có tâm tư thảo luận phía sau màn rớt cuộc là ai, tay di chuyển tới thắt lưng Đoạn Sở, dùng sức đem cả người hắn nâng lên phía trước. Nhìn thấy Đoạn Sở bởi vì bị đặt trên người hắn mà cứng đờ, tay Úc Thịnh Trạch nhẹ nhàng chụp lấy cái gáy Đoạn Sở, ấn nhẹ xuống, hai phiến môi liền dán vào nhau.

Đoạn Sở lập tức bị Úc Thịnh Trạch làm cho mơ màng, hoàn toàn quên mất linh quang chợt lóe vừa nãy, rớt cuộc là cái gì.

Chờ tới thời điểm hắn nhớ lại, đã là giữa trưa ngày hôm sau, vẫn là Nhung Thành Âm nhắc nhở hắn.

“Uông Vũ bị đuổi học?” Đoạn Sở phi thường kinh ngạc hỏi: “Hắn bị thất diện hạ đuổi học sao?”

Nhung Thành Âm về mặt nghiêm túc lắc đầu, là lệnh đuổi học của học viện người khế ước, lại chưa có ký khế ước chính thức, cũng có nghĩa Uông Vũ đã bị tước đoạt thân phận người khế ước, sau khi đuổi học còn có thể bị lưu đây tới tận câu tội ác. Đây trừ bỏ giam cầm cùng tử hình, là trừng phạt nghiêm trọng nhất. Uông Vũ còn chưa có chiến sĩ ký khế ước chính thức, tương đương bị phế đi.

Đoạn Sở sau khi Nhung Thành Âm rời đi, lập tức liên hệ Úc Thịnh Trạch, hỏi hắn lại không biết việc này. “Uông Vũ chẳng lẽ không khai ra người giật dây sao? Trong tay hắn có phù điêu làm cho người khế ước tinh thần lực bạo động, khẳng định không phải của chính hắn.”

Úc Thịnh Trạch ánh mắt trầm xuống, hắn đương nhiên nhớ rõ Uông Vũ, một người ý đồ xông vào phòng Đoạn Sở, thiếu chút nữa làm bại lộ không gian tinh thần lực của Đoạn Sở.

“Hắn dính dáng tới rất nhiều người, trong đó có Tề gia Tề Nhạn Dong, Hà gia Hà Hường Minh cùng Lục gia Lục Tân Quân, ngay cả Vệ Thư Lan cũng có.”

Đoạn Sở nghe được khoe miệng co giật, Uông Vũ bám víu bao nhiêu người, quả thực đem những người có bối cảnh trong học viện người khế ước đều lôi kéo được, khó trách sẽ có trừng phạt nặng như vậy. Bất quá như vậy thoát nhìn, Uông Vũ căn bản là con tốt bị vứt bỏ, cũng không trông cậy vào việc có thể biết được nhiều manh mối từ hắn.

“Nói như vậy, chúng ta lúc này, hẳn là không nắm được nhược điểm của Úc Thiên Triển.” Đoạn Sở có điểm tiếc nuối.

“Không quan hệ, đủ để phụ vương cảnh giác là được.” Úc Thịnh Trạch lơ đãng.

Nếu phụ thân Úc Khải Phong đã nhận định, Úc Văn Bản không tham dự trong đó, như vậy vô luận kết quả điều tra là cái gì, đều đã không có ý nghĩa.

Không phải Úc Văn Bản, Tiêu gia ngàn năm truyền thừa là đối tượng hiềm nghi đứng mũi chịu sào, là Úc Văn Bản, như vậy Tiêu gia phù điêu thế gia có khả năng mưu hại nhất. Nói cách khác, Úc Thiên Triển ăn náu sâu hơn nữa cũng không làm được gì, kinh động phụ thân, cho dù không giống nhị hoàng huynh bị giam lỏng, ám vệ hoàng gia cũng sẽ giám thị hắn.

“Như vậy thật tốt quá.” Đoạn Sở nghe xong lời Úc Thịnh Trạch nói, nhin không được cười ha ha lên.

Xem ra là hắn xem nhẹ lòng nghi ngờ cùng độ khoan nhượng của đế vương, lúc trước Úc Khải Phong không nhìn đến sự tồn tại của Úc Thiên Triển, trừ bỏ bản khoản huyết thống cùng dòng họ hoàng thất, khẳng định cũng là cảm thấy được Úc Thiên Triển không có lực uy hiếp. Hiện tại chân hắn đã vươn tới học viện người khế ước, đương nhiên không thể dễ dàng tha thứ.

Úc Thịnh Trạch nhìn thấy Đoạn Sở vẻ mặt vui mừng, trong lòng cũng thật cao hứng. Hắn không hy vọng tâm tư của Đoạn Sở, đặt trên người Úc Thiên

Triển, sau khi cắt đứt thông tin cùng Đoạn Sở, lại ra lệnh cho Áo Lợi Ngươi, để cho hắn điều tra toàn diện về tất cả thế lực của Tiêu gia. Thừa dịp lúc này tính nhẫn nại của phụ thân đối với Úc Thiên Triển đã tới mức thấp nhất, tính toán một lần tiêu diệt Tiêu gia cùng các thế lực trung tâm khác.

Hai ngày sau, Hà Hướng Minh còn chưa có động tác gì, Đoạn Sở đã nhận được thông tin của Dung Thu, nói là muốn đi nghiệp đoàn người khế ước đăng ký thân phận.

“Tiểu Sở, ngươi đã đến rồi!” Dung Thu chờ ở cửa nghiệp đoàn, về mặt khăn trương đi tới.

Từ sâu lần gặp mặt ở Nguyên gia, Đoạn Sở vẫn là lần đầu tiên nhìn đến Dung Thu. Khí sắc trên khuôn mặt khôi ngô tuấn tú thật tốt, đôi mắt lại tràn ngập bất an không yên.

Đoạn Sở nhìn đến Nguyên Vinh Nghị ở ở một bên cười đến về mặt bất đắc dĩ, cảm thấy buồn cười, lôi kéo Dung Thu vừa đi vừa hỏi: “Ngươi đang lo lắng độ phù hợp với Vinh Nghị sao?”

Dung Thu ngượng ngùng đỏ mặt, người luôn là được voi đòi tiên như vậy.

Đoạn Sở nghĩ đến tinh thần lực của hắn hoàn toàn là dựa vào trà rượu thúc giục mà thức tỉnh, nhỏ giọng đề nghị: “Dung Thu, để cho ngươi làm kiểm tra đo lường tinh thần lực, thế nào? Ta vừa lúc muốn nhìn một chút, tinh thần lực tính chất đặc biệt của người, có độ tương thích với lá trà hay không.”

Lực chú ý của Dung Thu lập tức dời đi, chẳng sợ không xứng đôi, hắn làm người khế ước nhà bảo chế thuốc, nếu có thể có độ tương thích với lá trà hoặc cây trà, tương lai chế tác bánh kẹo hoặc gieo trồng cây trà, nói không chừng cũng sẽ có hiệu quả.

“Hảo!” Dung Thu một hơi đồng ý.

Bốn người rất nhanh đi tới văn phòng hội trường ở tầng cao nhất của nghiệp đoàn người khế ước, Dung Thu là người khế ước hậu thiên thứ nhất, kiểm tra đăng ký thân phận cùng độ xứng đôi, đều chỉ có thể bí mật tiến hành, cho nên Dung Thu mới càng thêm khăn trương.

Ứng Kỳ cùng ba Đốn trưởng lão đều ở, nhìn đến bốn người nối đuôi nhau mà vào, vội vàng đứng dậy tiếp đón, Ứng Kỳ lại gọn gàng dứt khoát mở ra phòng ngự cao nhất.

“Đây là huy hiệu người khế ước hậu thiên của ngươi, có thể che dấu dao động tinh thần lực người khế ước của ngươi, phải mang theo bên mình. Bởi vì trà rượu tạm thời cần giữ bí mật, liên quan đến thân phận của ngươi đều là bí mật, nhớ lấy.” Ba Đốn trưởng lão nghiêm túc dặn dò.

Dung Thu khăn trương nuốt nước miếng, liên tục gật đầu. Nhìn đến hội trường nghiệp đoàn người khế ước cùng trưởng lão, cũng đã đủ làm cho hắn chân nhuyễn.

Nguyên Vinh Nghị buồn cười giữ chặt tay hắn, nhìn về phía Ba Đốn trưởng lão hỏi: “Nếu thân phận của Dung Thu là bí mật, vậy hắn làm thế nào học được chương trình học của người khế ước?”

Đoạn Sở cũng thân thiết nhìn lại đây, Ba Đốn thấy thế, thần sắc trở nên dịu đi rất nhiều, đầu vào đẩy trả lời: “Chúng ta sẽ an bài, Dung Thu có thể ở trong học viện chế thuốc, thông qua mạng lưới tinh vực trực tiếp nghe giảng bài, nếu là chương trình học thực tiễn phải trình diện, chúng ta sẽ tạm thời thay thế.”

Sắc mặt Dung Thu đỏ lên một chút, kia không phải tương đương với hắn tìm được hai đạo sư siêu cấp lợi hại sao.

Ba Đốn không đợi hắn nói chuyện, phát phát tay: “Không cần lo lắng, người trưởng thành là người khế ước hậu thiên giống ngươi không ít, tạm thời đều giảng dạy như vậy. Nay cũng là vì bảo trụ tuyệt mật của đế quốc, ngươi nhất định phải nhớ rõ.”

Đây là lần thứ hai Ba Đốn cường điệu, Dung Thu vội vàng lên tiếng trả lời, sau đó trông mong nhìn Ba Đốn cùng Ứng Kỳ: “Hiện tại có thể kiểm tra độ xứng đôi không?”

Ba Đốn cùng Ứng Kỳ hai mặt nhìn nhau, tựa hồ bộ dáng có điểm khó xử.

Đoạn Sở một chút liền nhìn ra băn khoăn của bọn họ, lại nhìn Nguyên Vinh Nghị, mím môi cười nhẹ: “Làm kiểm tra độ xứng đôi sẽ kinh động đến nghiệp đoàn chiến sĩ, kỳ thật, Dung Thu khẳng định là chỉ nguyện ý cùng Vinh Nghị xứng đôi, ta nghĩ chỉ cần kiểm tra độ xứng đôi tinh thần lực của bọn họ, là có thể?”

Dung Thu đương nhiên gật đầu: “Đúng, ta chỉ muốn biết ta cùng Vinh Nghị có xứng đôi hay không, nếu độ xứng đôi không đủ, ta sẽ lựa chọn tiến vào quân bộ.”

Nguyên Vinh Nghị vẫn ôn nhu nhìn Dung Thu, nghe vậy nắm lấy tay hắn thật chặt, trong ánh mắt tựa hồ chỉ còn lại có Dung Thu.

Ba Đốn cùng Ứng Kỳ lập tức nhẹ nhàng thở ra, này đối với bọn họ mà nói không thể đơn giản hơn.

“Nói như vậy, nếu xứng đôi, chúng ta liền giúp các ngươi trực tiếp ký khế ước, thế nào?” Ba Đốn đề nghị, lập tức chiếm được đồng ý của Dung Thu cùng Nguyên Vinh Nghị.

Năng lượng mất thường không thể nhận ra bao phủ Dung Thu cùng Nguyên Vinh Nghị, Đoạn Sở theo bản năng nheo lại mắt, năng lượng dao động trên

người Dung Thu là màu tím nhạt, nhìn tựa hồ phi thường quen mắt.

“Cùng Bạch Bạch, Đoàn Từ rất giống.” Úc Thịnh Trạch tạo kết giới tinh thần lực, nhỏ giọng nói bên tai Đoàn Sở.

Đoàn Sở mạnh trợn to mắt, lập tức nghĩ tới Từ Tinh thú là vì số lượng lớn nước trà trong không gian mà thức tỉnh. Không đợi hắn suy nghĩ sâu xa, tiếng hoan hô vui sướng của Dung Thu đã truyền đến.

“Độ phù hợp cao, chúc mừng hai vị!” Ba Đốn cười nhẹ tuyên bố.

Đoàn Sở cùng Úc Thịnh Trạch đều phi thường kinh ngạc, chính là không đợi bọn họ lên tiếng chúc mừng, Nguyên Vĩnh Nghị đã giữ chặt tay Dung Thu, vẻ mặt nghiêm nghị khẩn cầu: “Dung Thu, chúng ta kết hôn đi! Tranh thủ trước khi Tiểu Sở cùng Thịnh Trạch kết hôn, chúng ta có thể thu gấp đôi phần quà mừng!”

Dung Thu quần bách tới mặt đều đỏ, chính là chuyện hai người cùng xứng đôi làm cho hắn mừng rỡ như điên, hắn tuyệt không muốn cự tuyệt Nguyên Vĩnh Nghị cầu hôn. Đoàn tình cảm này, hắn đã khiến Nguyên Vĩnh Nghị trả giá nhiều lắm.

Ở dưới ánh mắt nóng rực của Nguyên Vĩnh Nghị, Dung Thu cuối cùng gật đầu đồng ý.

Đoàn Sở bật cười tựa vào trong lòng Úc Thịnh Trạch, Úc Thịnh Trạch ôm chặt lấy hắn, nhìn thấy bạn tốt lộ ra tươi cười hạnh phúc, ngũ quan lạnh lùng cũng trở nên nhu hòa, khoe miệng tràn ra một mặt cười yếu ớt.

Sau khi nghi thức ký khế ước kết thúc, Đoàn Sở nhân cơ hội đưa ra yêu cầu kiểm tra đo lường tinh thần lực của Dung Thu, Ứng Kì cùng Ba Đốn vui vẻ đồng ý.

Không nghĩ tới vòng thông tin của Ứng Kì bỗng nhiên chấn động.

“Hà Thái San mang theo Hà Hường Minh đến đây.”

Tháng Tư 9, 2016

123

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Chương 123

Nguyên Vĩnh Nghị không biết phía sau chuyện phù điều cũng có sự tham dự của Hà Hường Minh, bất quá nhìn thấy Úc Thịnh Trạch cùng Đoàn Sở đều là vẻ mặt nghiêm nghị, cũng thu lại tươi cười.

Ứng Kì nhìn Úc Thịnh Trạch cùng Đoàn Sở, thấy bọn họ không có ý tứ giấu diếm, còn nghĩ tới Dung Thu là người khế ước hậu thiên đầu tiên, hẳn là thập phân tín nhiệm lẫn nhau, cũng không do dự nữa, nhẹ tay khẽ chạm vào vòng thông tin của chính mình, một mặt trên tường văn phòng hội trường, bỗng nhiên xuất hiện một màn hình lớn.

Đoàn Sở tập trung nhìn vào, Hà Thái San đang được Hà Hường Minh bán đi ở hành lang, phía trước chính là trung tâm kiểm tra đo lường mà lúc trước bọn họ cũng đi, thông qua màn hình theo dõi đối thoại của hai người rõ ràng truyền lại đây.

“Đều đã đến đây rồi, người cũng nên nói cho ta biết, người muốn kiểm tra đo lường, rốt cuộc là tinh thần lực tính chất đặc biệt gì?” Hà Thái San mỉm cười nói xong, tiếng nói còn lộ ra vài phần từ ái cùng sùng nịch.

Hà Hường Minh dắc ý đảo dặt lắc đầu, khuôn mặt tinh xảo tuấn mỹ có vẻ thập phần cao hứng, thừa nước đục thả câu mà trả lời: “Tổ mẫu, dù sao đều đã đến nơi đây, còn không bằng chờ kết quả kiểm tra đo lường, người nhất định sẽ rất cao hứng.”

Hà Thái San ngoài ý muốn nhìn thứ tôn (cháu thứ), Hà Hường Minh tính tình kiêu căng, là người thiếu kiên nhẫn nhất, lúc này đây, cư nhiên đến giờ cũng không chịu nói ra là kiểm tra đo lường cái gì, thật sự là tiến bộ không ít. Hà Thái San nhất thời nhớ tới trường tôn ý chí tinh thần sa sút của mình, không tiếng động thờ dãi.

“Vậy được rồi, ta mời mất mong chờ.” Hà Thái San cười nói.

Đoàn Sở nhìn thấy hai người đi vào trung tâm kiểm tra đo lường, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Úc Thịnh Trạch. Nghe đối thoại của hai người, tựa hồ Hà Thái San không tham dự trong đó. Chẳng lẽ là một mình Hà Hường Minh gây nên?

Úc Thịnh Trạch lắc lắc đầu, Ba Đốn lại giãn ra lông mày, hắn cũng không hy vọng, Hà Thái San đường đường nhà chế thuốc tông sư, lại thật sự làm ra

hành vi âm hiểm ti tiện như vậy. Ứng Kì ở bên người, sắc mặt lại trở nên khó coi.

“Kiến quá tông sư các hạ!” Hai người khế ước túc trực ở trung tâm kiểm tra đo lường, nhìn đến Hà Thái San đều hành lễ.

“Ta cần dùng thiết bị kiểm tra đo lường.” Hà Thái San quen thuộc phân phó: “Các người đi tới cửa canh giữ đi, xong rồi ta sẽ thông báo cho các người.”

Người khế ước túc ban vội vàng lên tiếng trả lời rồi rời đi.

Thiết bị kiểm tra đo lường của nghiệp đoàn người khế ước, cũng không hẳn là để kiểm tra đo lường tinh thần lực tính chất đặc biệt của người khế ước, trong vũ trụ có các loại năng lượng thần bí không thể nhận ra, cũng là dùng máy kiểm tra đo lường này để tiến hành phân tích. Mà Hà Thái San không chỉ là trưởng lão danh dự của hiệp hội nhà bào chế thuốc, đồng thời cũng là một trong các trưởng lão của nghiệp đoàn người khế ước, bởi vì thân phận tông sư chế thuốc, tần suất năng sử dụng dụng cụ kiểm tra đo lường có thể nhiều hơn các trưởng lão khác, cũng không dễ dàng đưa tới hoài nghi.

Đoạn Sở nghe được Ba Đồn trưởng lão giải thích, trong lòng rất cực giạt mình. Khó trách người trong chỗ tối kia, dám có ý nghĩ muốn động đến nghiệp đoàn người khế ước. Hà Hường Minh nếu là cháu trai của Hà Thái San, mặc kệ hắn là bị lợi dụng, hay là hợp tác với nhau, chỉ cần phân đoạn kiểm tra đo lường này, nếu không phải bọn họ trước đó nổi lên lòng nghi ngờ, chỉ sợ chờ tới khi tinh thần lực tính chất đặc biệt của hắn hoàn toàn bị lộ ra ngoài sáng, bọn họ cũng không thể điều tra ra là ai tiết lộ bí mật này.

Bất quá cứ như vậy, năng lượng tính chất đặc biệt của Từ Tinh thú cũng sẽ rất dễ dàng bị kiểm tra đo lường ra được. Đoạn Sở thân thể cứng ngắc, cùng Úc Thịnh Trạch giống nhau, nhìn chằm chằm màn hình lớn.

Chịu ảnh hưởng từ hai người, cho dù là Dung Thu trong lòng mờ mịt khó hiểu, cũng nhìn chằm chằm vào Hà Hường Minh đang lấy ra bình thủy tinh đặc chế trên màn hình lớn, tâm cũng trở nên khẩn trương.

Thời gian kiểm tra đo lường cũng không dài, theo từng đợt từng đợt năng lượng màu tím liên tục bị hút vào trong dụng cụ đo lường, một chuỗi số liệu bắt đầu hiện lên trên máy móc.

“Di, dung hợp là tính chất đặc biệt gì vậy?” Thanh âm Hà Hường Minh tràn ngập nghi hoặc.

Hà Thái San hít một hơi, ánh mắt cẩn thận nhìn, bỗng nhiên động dung nhìn về phía Hà Hường Minh hỏi: “Người từ nơi nào lấy được năng lượng này?”

Hà Hường Minh thấy thế, lập tức hiểu được tính chất đặc biệt này hẳn là hữu dụng, nhãn tình sáng lên, vẻ mặt kích động không đáp mà hỏi lại: “Tổ mẫu, có phải loại tính chất đặc biệt này, có thể chế tạo ra bánh kẹo có công hiệu ngưng thần khai thông?”

Hà Thái San sùng sốt, sắc mặt bỗng nhiên trở nên khó coi: “Cho tới trước mắt, bánh kẹo ẩn chứa công hiệu ngưng thần khai thông chỉ có tinh thần lực của Đoạn Sở mới có thể làm được, ý của ngươi là, năng lượng này chính là tinh thần lực của Đoạn Sở?”

Hà Hường Minh biến sắc, lập tức gật gật đầu: “Tổ mẫu, ta biết lúc trước ngài mua bánh kẹo số lượng lớn, chính là muốn tinh luyện thuốc để giải quyết tinh thần lực bạo động của chiến sĩ cấp 9, nếu đã biết tinh thần lực tính chất đặc biệt của Đoạn Sở, khẳng định có thể mang đến gợi ý cho ngài.”

Hà Thái San về mặt tối tăm nhìn chằm chằm Hà Hường Minh: “Ta đây hỏi ngươi, bình tinh thần lực này, ngươi làm sao có được?”

Hà Hường Minh đã chuẩn bị chuẩn bị tâm lý bị tổ mẫu chất vấn, bất quá nhìn đến sắc mặt Hà Thái San, vẫn là thực khẩn trương, lắp bắp trả lời: “Là, là Tạ Quang Dược, trong nhà hắn làm phù điêu, ta nghĩ biện pháp điêu khắc lên trên vách tường ký túc xá của Đoạn Sở cùng Nhung Thành Âm.”

Hắn dừng một chút, vội vàng bổ sung: “Tổ mẫu ngài yên tâm, kia không phải cán nuốt, chỉ là hấp thu một lượng nhỏ, ta còn cố ý loại bỏ tinh thần lực tính chất đặc biệt của vài người thường xuyên tiến vào ký túc xá của Đoạn Sở, người ký túc xá bọn họ cũng ít, tuyệt đối sẽ không bị phát hiện.”

“Người ký túc xá rất ít, ngươi có thể xác định đây là tinh thần lực của Đoạn Sở?” Hà Thái San thu liễm vẻ giận dữ, lạnh nhạt hỏi: “Huống chi ngươi khó khăn muốn biết tinh thần lực của Đoạn Sở, căn bản là không tất yếu. Phải biết rằng khi chế thuốc, dung nhập tinh thần lực mới có thể đạt tới công hiệu lớn nhất, ta cho dù biết tinh thần lực tính chất đặc biệt của Đoạn Sở, thân mình lại không có tính chất đặc biệt giống như vậy, thì có lợi ích gì? Đáng giá ngươi mạo hiểm như vậy?”

Hà Hường Minh vui vẻ, nghĩ đến chính mình qua cửa trót lọt, thoải mái nở nụ cười: “Tổ mẫu, vậy thì có gì lo, phù điêu vẫn còn tác dụng, nếu về sau còn cần, ta có thể lại đi lấy, cùng lắm thì tăng lượng hấp thu. . . . A!”

“Ba” một tiếng, Hà Hường Minh còn chưa nói xong, đã bị Hà Thái San hung hăng tát một cái trên mặt, khuôn mặt tinh xảo lập tức đỏ một mảnh.

“Ngươi ngu xuẩn!” Hà Thái San hờn hển nói: “Ngươi có biết hay không, loại tính chất đặc biệt dung hợp này, là đặc thù chỉ có trong cơ thể dị thú mới có thể tồn tại! Ngươi đều đã bị người phát hiện. . . .”

Hà Thái San bỗng im bặt, thần sắc cảnh giác nhìn bốn phía.

Hà Hường Minh trên mặt co rút đau đớn không thôi, chính là hắn còn không kịp ủy khuất, đã bị lời nói của Hà Thái San làm sợ ngây người.

“Tổ mẫu, ý của ngài là, bình năng lượng này, kỳ thật là trong cơ thể dị thú? Mà Đoạn Sở, đã phát hiện phù điêu không bình thường?” Hà Hường Minh khuôn mặt đều trắng.

Đoạn Sở đã sớm không còn là người khế ước tinh thần lực thấp bị người khinh thường, hơn nữa tin tức cửu điện hạ thăng cấp 8 truyền ra ngoài, cho dù là tổ mẫu cũng không dám đắc tội. Hướng chỉ nếu nói chính xác thì, tính kế của hắn tương đương với cắn nuốt tinh thần lực của Đoạn Sở, vết xe đổ của Uông Vũ ngay đó, hắn tuyệt không muốn bị học viện người khế ước ra lệnh cưỡng chế đuổi học.

Hà Thái San đương nhiên không thể xác định, nhưng bình năng lượng này quý dị như thế, chỉ có thể là có ý bị người ta đồ lên phù điều. Nàng bỗng nhiên có loại dự cảm xấu, Đoạn Sở khẳng định là đã biết phù điều có thể hấp thụ tinh thần lực, mà loại năng lượng đặc thù dị thú mới có này, cũng chỉ có Úc Thịnh Trạch quanh năm suốt tháng ở bên ngoài cùng dị thú chiến đấu, mới có thể có được.

Hà Thái San bỗng nhiên giận tái mặt, lạnh giọng phân phó Hà Hường Minh: “Thu hồi cái chai, người đi theo ta!”

Văn phòng hội trưởng, Úc Thịnh Trạch nhìn một màn này, về mặt bất động nhìn về phía Đoạn Sở.

Đoạn Sở hiểu ý lộ ra một mặt cười yếu ớt, chuyển hướng Ứng Kỳ cùng Ba Đốn, cung kính hành lễ: “Hội trưởng, Ba Đốn trưởng lão, Hà tông sư hắn là mang theo Hà Hường Minh lại đây, chúng ta có cần né tránh hay không?”

Ứng Kỳ cùng Ba Đốn vừa nghe chỉ biết, Đoạn Sở đây là muốn đem quyền lựa chọn giao cho bọn họ. Một khi Hà Thái San lại đây nhìn thấy cửu điện hạ cùng Đoạn Sở, mặt mặt là khẳng định, một khi mặt mũi đã bị mất đi, Hà Thái San tất sẽ ghi hận bọn họ, mà nếu Đoạn Sở rời đi, tuy rằng sự tình tạm thời bình ổn, bất quá tới một mức độ nào đó, cũng có thể nói thành Đoạn Sở không tài năng bằng Hà Thái San nên không dám địch lại.

Nhưng lấy thân phận hiện tại của Đoạn Sở, lại có Úc Thịnh Trạch làm chỗ dựa vững chắc, hơn nữa lúc trước có sự tình Đoạn gia, Đoạn Sở tuyệt đối sẽ không sợ Hà Thái San tông sư, như vậy hắn giao ra quyền lựa chọn, kỳ thật là biểu hiện tôn trọng đối với nghiệp đoàn người khế ước mà thôi.

“Dung Thu cùng Nguyên Vinh Nghị không bằng tạm thời rời đi, như thế nào?” Ứng Kỳ thờ dãi đề nghị, đồng thời tắt máy theo dõi.

Ý cười trên mặt Đoạn Sở càng thêm chân thành, nghiêng đầu nhìn nhìn Úc Thịnh Trạch.

“Ân, Vinh Nghị cùng Dung Thu trước tránh đi đi.” Úc Thịnh Trạch đồng ý nói.

Ba Đốn cười cười: “Căn phòng trong văn phòng không phải có thể ngăn cách tất cả quấy nhiễu sao, không bằng đi vào trong đó chờ đi?”

Ứng Kỳ cũng không hy vọng Nguyên Vinh Nghị cùng Dung Thu sau khi đi ra ngoài lại bị gặp được, nghe được đề nghị của Ba Đốn, vòng thông tin tùy ý giật giật, cửa phòng trong bị mở ra.

Nguyên Vinh Nghị cùng Dung Thu thập phần tinh táo trốn vào trong phòng.

Đoạn Sở nghĩ nghĩ, mỉm cười đề nghị: “Hội trưởng, Ba Đốn trưởng lão, thời gian vừa vặn, không bằng ta mời hai vị uống chén trà được không?”

“Đương nhiên, vậy thì thật sự là quá tốt.” Ứng Kỳ cùng Ba Đốn nghe vậy, mặt nhất thời lộ vẻ chờ mong.

Hiện tại lá trà ở trái đất đã bị những người Đế Ma Tư này nghiên cứu rất nhiều lần, đương nhiên biết vô luận là bánh kẹo, gói trà hay trà rượu, đều lệ thuộc vào lá trà, lá trà sử dụng lúc ban đầu, hắn là dùng để phao trà uống. Đáng tiếc, bọn họ dựa theo sách hướng dẫn mà phao trà, cũng chỉ có thể cảm giác được hiệu quả ngưng thần cực kỳ mỏng manh trong nước trà. Bất quá Đoạn Sở là người khế ước thực thể hóa, tinh thần lực tính chất đặc biệt cũng rất đặc thù, phao nước trà nói không chừng cũng sẽ không giống như vậy.

Đoạn Sở mỉm môi cười nhẹ, giữ chặt Úc Thịnh Trạch, cùng Ứng Kỳ, Ba Đốn vây quanh bàn ngồi xuống. Trong không gian có sẵn trà cùng nước sôi, một bình nước rất nhanh được đun sôi, giấy lát, hương trà thanh nhã tràn ra bốn phía, Ứng Kỳ cùng Ba Đốn cũng bất chú ý bụng lên chén trà màu trắng từ từ khẽ uống một ngụm.

“Hào!” Ứng Kỳ không tự chủ được tán thưởng ra tiếng, cho dù hắn không hiểu phẩm trà, nhưng chỉ cần nhìn cử chỉ Đoạn Sở phao trà cảnh đẹp ý vui, cùng nước trà làm cho an nhàn thoải mái, khiến hắn có loại yên tĩnh an bình nói không nên lời. Bỗng chốc vòng thông tin truyền đến thỉnh cầu của Hà Thái San, Ứng Kỳ cũng không còn loại thất vọng cùng tình tự nôn nóng lúc ban đầu.

Ba Đốn cười tủm tỉm nhìn một màn này, hắn đương nhiên biết hội trưởng rất thương tâm thất vọng, Ứng Kỳ coi trọng mỗi một người khế ước, nhưng liên tiếp vài lần, Đoạn Sở ở khóa thực tiễn thiếu chút nữa gặp nạn, Uông Vũ lòng mang ác độc, Hà Hường Minh âm mưu tính kế, đều làm cho Ứng Kỳ phi thường thất vọng. Hiện tại nhìn hắn hoàn toàn khôi phục bình tĩnh, Ba Đốn đối với Đoạn Sở càng thêm tán thưởng.

Làm một người khế ước từng trải, bọn họ đều am hiểu điều tiết cảm xúc, chính là một khi tức giận hao tổn tinh thần, cũng rất khó điều chỉnh lại như cũ. Hiện tại Đoạn Sở chỉ phao một ly trà, đã có thể đạt tới hiệu quả như thế, thật sự là khó có được.

“Nước trà tổng hợp lại công hiệu của bánh kẹo cùng gói trà, thậm chí có thể bổ sung tinh thần lực. Đoạn Sở, người khi phao nước trà, nếu từ đầu tới cuối đều vận dụng tinh thần lực. . . . .” Ba Đốn có qua có lại, cẩn thận giảng giải kỹ xảo vận dụng tinh thần lực của người khế ước.

Đoạn Sở thỉnh thoảng gật đầu, lần thứ hai phao lá trà, lại đưa cho Ứng Kỳ cùng Ba Đốn một ly, cùng Úc Thịnh Trạch đối diện mà cười. Có thể được hội trưởng cùng trưởng lão chỉ điểm, lại đã biết được tinh thần lực tính chất đặc biệt của Từ Tinh thú, chuyển đi tới nghiệp đoàn người khế ước này, thu hoạch thật sự lớn.

Hà Thái San vừa vào cửa, đã ngửi được một cỗ mùi thơm ngát thập phần thoải mái quanh quần trong văn phòng, còn có tinh thần lực dao động ần ần truyền đến, không khỏi thâm giặt mình, trong lòng càng thêm bất an. Quả nhiên, nàng thoáng chốc liền nhìn thấy được bốn người ngồi vây quanh bàn.

“Cửu điện hạ, Đoạn Sở, nguyên lai các ngươi đã ở ở trong này!” Trong thanh âm của Hà Thái San tràn ngập suy sụp.

Nàng biết, Ứng Kỳ cùng Ba Đồn thế nhưng không để Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch lãng tránh, cũng có nghĩa bọn họ không chỉ theo dõi trung tâm kiểm tra đo lường, còn hoàn toàn đứng bên Đoạn Sở. Có nghiệp đoàn người khế ước toàn lực trợ giúp, cho dù không có hoàng gia, Đoạn Sở cũng phải không người có thể tính kế.

Hà Hường Minh sắc mặt đại biến, bất chấp suy nghĩ mùi thơm ngát là cái gì, theo tiếng đã nhìn thấy Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch, Ứng Kỳ hội trưởng cùng Ba Đồn trưởng lão ngồi đối diện, rõ ràng chính là nhân vật chính trong cuộc tranh luận vừa rồi. Lần này, hẳn rốt cục biết được ý tứ trong lời nói của Hà Thái San là gì.

“Ngươi, là cô ý!” Hà Hường Minh đầu óc trống rỗng, không đợi Hà Thái San ngăn trở, lập tức vọt tới trước mặt Đoạn Sở, lớn tiếng chỉ trích.

Đoạn Sở nhíu mày, không chút khách khí trào phúng hỏi: “Không cần dị thú, chẳng lẽ phải mặc kệ người dùng phù điêu đánh cắp tinh thần lực của ta mới được?”

Tháng Tư 9, 2016

124

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chương 124

Nghe được chất vấn của Đoạn Sở, Hà Hường Minh hít vào một hơi, trên mặt trắng bệch một mảnh, theo bản năng liên tục lui về phía sau, sợ hãi trong mắt căn bản không thể che giấu: “Ngươi! Ngươi muốn thế nào?”

Chuyện này nếu bị công khai, thanh danh của hắn sẽ hoàn toàn xong, ngay cả thân phận người khế ước cao quý, cũng không cứu được địa vị xuống dốc không phanh của hắn ở Đế Ma Tư. Bởi vì không có gia tộc nội tình thâm hậu cùng chiến sĩ bẩm sinh thiên phú vĩ đại nào, lại lựa chọn một người khế ước mang tiếng xấu.

Hà Thái San cũng hoàn toàn thay đổi sắc mặt, tội danh đánh cắp tinh thần lực, không chỉ có tôn tử không thể đảm bảo, ngay cả gia tộc cũng sẽ bị hoàng thất cùng nghiệp đoàn người khế ước, chèn ép tới không thể trở mình. Giờ này khắc này, may mắn duy nhất của nàng, chính là quyết định thật nhanh mang theo Hà Hường Minh tới đây.

“Đoạn Sở các hạ, lần này là lỗi của Hường Minh. Chỉ cần có thể đạt được sự tha thứ của ngài, Hà gia vô luận trả giá đại giới gì, chúng ta cũng đều cam tâm tình nguyện. Ứng Kỳ hội trưởng cùng Ba Đồn trưởng lão chứng kiến, ta Hà gia tuyệt không dối ý!” Hà Thái San hít một hơi thật sâu, cổ họng đầy nghẹn khuất mà cúi đầu.

Đoạn Sở cũng không ngoài ý muốn khi Hà Thái San hạ thấp tư thái, bất quá với đại giới, hắn cũng không cảm thấy hứng thú, lại càng không muốn bởi vì một chút bồi thường mà nhận thêm kẻ thù.

“Đại giới thì không nhất định.” Đoạn Sở lạnh nhạt cự tuyệt, nhìn Hà Hường Minh nói rõ: “Nếu làm trái với luật pháp Đế Ma Tư cùng công ước của nghiệp đoàn người khế ước, vậy để luật pháp quyết định là được.”

Úc Thịnh Trạch chân mày khẽ nhích, một tay cầm tay Đoạn Sở, trong mắt lộ ra mỉm cười.

Hà Hường Minh lần này thật sự bị dọa rồi, thế nào cũng không nghĩ tới tổ mẫu hắn đã ăn nói khép nép như vậy, mà Đoạn Sở vẫn thờ ơ như thế, còn một lòng muốn trừng trị hắn.

“.....” Hà Hường Minh há miệng, đang muốn nói cái gì, lại bị Hà Thái San hung hăng cấu ở cánh tay.

Hà Thái San bất động thanh sắc thu hồi tay, nàng cùng Đoạn Sở đã đấu qua vài lần, đối với tính tình của Đoạn Sở cũng hiểu biết một chút. Dưới tình huống dám không chút lo lắng không thêm đem Hà gia để vào mắt, ngay cả Đoạn gia là nhà giàu có huân quý cũng đều nói vứt bỏ liền vứt bỏ, Đoạn Sở làm sao có thể chỉ vì nàng tỏ ra yếu thế mà nhả ra.

“Đoạn Sở các hạ, Hà Hường Minh đích xác làm trái với công ước cùng luật pháp, bất quá cho dù hắn bị luật pháp phán xét, ta lấy thân phận tông sư chế thuốc, cũng có thể nộp tiền bảo lãnh cùng chuộc tội. Mà giải quyết riêng, thì đôi ta hai bên đều sẽ có lợi. Người khế ước tranh chấp từ xưa giờ đã như vậy, có Ứng Kỳ cùng Ba Đồn trưởng lão chứng kiến, ngươi sao không mở một cánh cửa, cũng coi như cho Hường Minh một cơ hội sửa đổi.” Hà Thái San thủy chung vẫn phóng thích tư thái.

Đoạn Sở dư quang chú ý tới Ứng Kỳ cùng Ba Đồn tựa hồ muốn nói lại thôi, trong lòng hiểu rõ. Lúc này nếu Hà Thái San cũng đã không tham dự vào

chuyện này, vậy thì chính là Hường Minh gây chuyện, đích xác không cần thiết đem chuyện làm tới cùng, không lưu đường sống đối với hắn cùng Úc Thịnh Trạch cũng không có lợi. Một bên bà vai bỗng nhiên trầm xuống, Đoạn Sở quay đầu lại, nhìn đến Úc Thịnh Trạch hướng về phía hắn gật đầu, trong mắt hoàn toàn là ủng hộ, trong lòng không khỏi ấm áp.

“Ta muốn biết, chủ ý dùng phù điều hấp thụ tinh thần lực này, là ai nghĩ ra?” Đoạn Sở nghiêm mặt nhìn về phía Hà Hường Minh.

Hà Thái San cảm thấy buồn lòng, ý thức được gì đó nhìn về phía Hà Hường Minh, lớn tiếng chất vấn: “Là người nghĩ đến, hay là họ Tạ kia đề nghị? Còn có, phù điều có thể điều khiển ở khu ký túc xá, người tìm người nào tiếp cận bạn bè của Đoạn Sở?”

Nàng về sau tỉnh táo lại mới ý thức được, muốn hoàn thành một loạt tính kế này, phải các mặt đều chuẩn bị tốt mới đúng. Nhưng nếu Hà Hường Minh thực sự có lòng dạ như vậy, có thể tính kế chu đáo chặt chẽ như vậy, sẽ không đến mức ngay từ đầu liền đắc tội Đoạn Sở cũng cửu diễm hạ rồi.

Hà Hường Minh ngăn người, áp a áp ứng trả lời: “Là Tạ Quang Dục thời điểm nhắc tới bánh kẹo, trong lúc vô ý nói lên. Ta, ta tìm người tiếp cận Nhung Thành Âm, không nghĩ tới hắn cũng đồng ý, còn nói ký túc xá quá mức đơn điệu, đang chuẩn bị sửa sang một chút.”

Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch nhìn nhau liếc mắt một cái, xem ra sau lưng Tạ gia, mới là chủ mưu chân chính.

Hà Thái San sắc mặt hết đỏ lại trắng, người ta lợi dụng nhân mạch tài nguyên của nàng ở học viện người khế ước cùng nghiệp đoàn người khế ước, vậy mà nàng cái gì cũng đều không thể nói được. Trên thực tế, nếu năng lượng kia thật sự là tinh thần lực của Đoạn Sở, nàng cũng là tránh không được mà động tâm. Người tính kế phía sau màn, hiển nhiên chính là lo lắng đến điểm này, mới có thể tìm tới Hà Hường Minh.

Ứng Ki cùng Ba Đồn hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là đứng dậy, thảo luận một phen.

Hà Thái San cuối cùng tự nhiên vẫn là phải trả giá đại giới thật lớn, trừ bỏ một phần phương pháp điều chế thuốc trân quý được thu thập bảo tồn còn phải đưa cho Đoạn Sở trăm triệu tinh tệ bồi thường, Ứng Ki hội trưởng hủy bỏ một loạt đặc quyền của Hà gia ở nghiệp đoàn người khế ước.

Đoạn Sở đối với điều này không có ý kiến, lại nói tiếp, Hà gia so với Đoạn gia còn hào phóng hơn, lúc trước Đoạn gia bồi thường cho hắn, cũng chỉ là một triệu tinh tệ cùng một nửa sản nghiệp của Đoạn Chí Tu mà thôi.

Hà Hường Minh nghe được cả người đều cứng ngắc, tinh tề tuy rằng có thể kiểm lại, phương pháp điều chế chẳng qua là sao chép một phần, lấy thân phận hiện tại của Đoạn Sở chỉ sợ hoàng thất cất chứa cũng có thể muốn xem liền xem, điểm này cũng không tính quá thiệt thòi, nhưng hủy bỏ quyền hạn ở nghiệp đoàn người khế ước, liền ý nghĩa Hà gia bị đá ra khỏi trung tâm quyền lực của người khế ước. Mà điều này, đều là bởi vì hắn.

“Tổ mẫu!” Hà Hường Minh run run, muốn nói chính mình có thể nhận phán quyết của luật pháp, lại bị đôi mắt lạnh lùng của Hà Thái San làm kinh hãi.

Hà Thái San lạnh lùng thu hồi tầm mắt, ở văn phòng nhìn thấy Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch, nàng đã biết Hà gia nhất định sẽ phải chịu đa kích lớn. Bởi vì Hà Hường Minh dám lớn mật tính kế tinh thần lực của Đoạn Sở, cậy vào quyền lực của Hà gia ở nghiệp đoàn người khế ước cùng học viện người khế ước. Cho dù Ứng Ki không đề cập tới, cửu hoàng tử cũng sẽ động thủ, càng đừng nói tới phản ứng của bộ hạ sau khi biết được.

“Đoạn Sở các hạ, đa tạ ngài khoan dung.” Hà Thái San nháy mắt giống như già đi mười tuổi, chủ động cáo từ rồi đi, tới cửa rồi lại quay đầu lại, nhìn về phía Đoạn Sở hỏi: “Có thể mạo muội hỏi một câu, năng lượng màu tím kia, là có trong cơ thể dị thú nào?”

Đoạn Sở ngoài ý muốn khiêu mi, không nghĩ tới dưới tình huống như vậy, Hà Thái San còn có thể quan tâm tới Tử Tinh thú.

“Năng lượng này, có gì đặc biệt sao?” Đoạn Sở không đáp mà hỏi lại.

Hà Thái San gật gù đầu, trả lời thẳng thắn: “Người nghe nói chiến sĩ tiến vào cấp 10, sẽ cần dị thú phụ trợ chưa?”

Đoạn Sở tâm nhảy dựng, gật gù đầu: “Nghe qua, nghe nói là trong quá trình khai thông cần dung nhập một loại tiên huyết của dị thú, cho nên mới có đấu thú luyện huyết tồn tại.”

Hà Thái San thật sâu nhìn Đoạn Sở, một người khế ước nhập học không đến một năm, rồi lại có hơn phân nửa thời gian ở bên ngoài, vậy mà lại đã nghe nói qua về bí ẩn liên quan đến chiến sĩ thăng cấp 10, quả nhiên thiên tư cùng chăm chỉ thiếu một thứ cũng không được.

“Đúng vậy, nhiều năm như vậy ta vẫn luôn tra tìm tư liệu về dị thú, phát hiện năng lượng của dị thú phần lớn là tràn ngập tính công kích, thú huyết lại cuồng bạo vô cùng, không có khả năng dùng để thăng cấp. Mà trong dị thú, có một loại dị thú cực kỳ hiếm thấy, chúng nó giống như người khế ước, năng lượng có tính chất đặc biệt dung hợp. Theo ý ta, chỉ có dị thú như vậy, thú huyết của chúng nó mới có thể đem năng lượng của chiến sĩ cùng người khế ước hoàn toàn hòa hợp nhất thể, phụ trợ chiến sĩ cấp 9 đột phá cực hạn.” Hà Thái San chậm rãi mà nói.

Đoạn Sở từng nghe Nguyên Vinh nghị nhắc tới, nhưng không cụ thể được như Hà Thái San nói, liền căng chặt cơ mặt. Hắn vốn đối với dấu hiệu tia chớp trên trán hai Tử Tinh thú còn nhiều nghi vấn, nếu đó thật sự là bởi vì tính chất đặc biệt dung hợp, tựa hồ cũng có thể giải thích sự tồn tại của dấu hiệu ở nghiệp đoàn chiến sĩ cùng nghiệp đoàn người khế ước. Chẳng lẽ màu chót thăng lên cấp 10, nằm ở trên người Tử Tinh thú?

Tay Úc Thịnh Trạch đặt trên bàn vai Đoạn Sở dùng chút lực, lạnh lùng nghiêm mặt nhìn về phía Hà Thái San, trầm giọng hỏi: “Ý tứ của tông sư các hạ, loại dị thú này có thể dùng để phụ trợ chiến sĩ cấp 9 thăng cấp?”

Hà Thái San dừng một chút, lắc lắc đầu: “Ta không thể xác định, chính là nếu chiến sĩ thăng lên cấp 10 thật sự cần dị thú phụ trợ, cũng chỉ có thể là loại dị thú có tính chất đặc biệt dung hợp mới có thể làm được. Bất quá năng lượng màu tím kia, cùng với lúc trước ta đã so sánh được, cấp bậc dung hợp

quá thấp.”

Hà Thái San nói xong, nhìn kỹ Úc Thịnh Trạch rồi lại bổ sung: “Đương nhiên, nếu thời điểm lấy năng lượng ra, dị thú bị vây trong trạng thái cuồng hóa, cũng sẽ làm tính chất đặc biệt dung hợp yếu bớt.”

Úc Thịnh Trạch hoàn toàn không để ý tới thăm dò trong lời nói của Hà Thái San, chỉ bất động thanh sắc gật đầu: “Phải không, rất đáng tiếc.”

Trong mắt Hà Thái San hiện lên thất vọng, mang theo Hà Hưong Minh còn chìm trong tuyệt vọng rồi đi.

“Hà Thái San nghiên cứu thú huyết hơn hai mươi năm, lúc trước trở thành tông sư, chính là bởi vì năng dựa vào thú huyết thành công thay đổi thuốc ngưng thần, giảm bớt rất lớn khả năng tinh thần lực bạo động của chiến sĩ cấp cao.” Ứng Kỳ cảm khái nói.

Ba Đồn trưởng lão lại thẳng thắn: “Đoạn Sở, trưởng phu của Hà tông sư sắp lên đỉnh cấp 9, cho nên năng mới có thể đối với việc thăng cấp để ý như vậy. Mà năng nói ra, tự nhiên cũng là có nắm chắc. Các người nếu có tin tức về loại dị thú này, nên tận khả năng lợi dụng nhiều hơn.”

“Đa tạ hội trưởng, trưởng lão.” Đoạn Sở lấy lại tinh thần, hướng về phía Ba Đồn cùng Ứng Kỳ cảm kích nói lời cảm tạ.

Hà Thái San nguyên ý giải thích như vậy, cũng là hiểu rõ Ứng Kỳ cùng Ba Đồn, khẳng định sẽ hướng bọn họ giải thích tính chất đặc biệt dung hợp, còn không bằng hào phóng nói ra, cũng coi như đi một chút quan hệ giữa hai bên.

Sự tình xử lý xong rồi, Ứng Kỳ mở cửa phòng trong, Nguyên Vĩnh Nghị cùng Dung Thu đi ra, sáu người đi tới trung tâm kiểm tra đo lường, để Dung Thu kiểm tra tinh thần lực tính chất đặc biệt.

Ứng Kỳ nhìn quảng sáng một hồi, lại nhìn về phía Dung Thu về mặt khăn trương, tuyên bố kết quả kiểm tra đo lường: “Trừ bỏ tính chất đặc biệt mềm mại như thường, còn có tính chất đặc biệt trừ thần thư hoàn.”

“Dì!” Trái tim Đoạn Sở còn đang treo trên Tử Tinh thú lại trở về đây, nhìn Dung Thu cao hứng nói: “Trừ thần thư hoàn không phải là công hiệu của lá trà sao?”

Ba Đồn cười mỉa mắt thành một đường, nhìn Ứng Kỳ đề nghị: “Ta nghĩ, chúng ta tốt nhất để cho người khế ước hậu thiên đều tới đây kiểm tra đo lường tinh thần lực tính chất đặc biệt, tính chất đặc biệt như vậy, lực tương tác đối với cây trà khẳng định rất cao.”

Ứng Kỳ tự nhiên đồng ý gật đầu, Đoạn Sở cong môi, trong lòng lại cao hứng không thôi. Nếu trà rượu tạo nên một đám người khế ước như vậy, sẽ có lực tương tác tự nhiên đối với cây trà. Như vậy trong tương lai nuôi dưỡng cây trà, áp lực sẽ nhẹ đi rất nhiều. Càng đừng nói một đám người khế ước này, cho dù giá trị thiên phú bất đồng, khẳng định so với những người khác sẽ càng thích hợp nghiên cứu lá trà.

Dung Thu cùng Nguyên Vĩnh Nghị cũng thật cao hứng, bốn người sau khi rời khỏi nghiệp đoàn người khế ước, Đoạn Sở lại cho Dung Thu một ít trà mới trong không gian, nhỏ giọng dặn dò: “Đây là cây trà ta dùng tinh thần lực dung nhập, trong tay người còn đồ ăn mua ở trái đất, phân biệt làm thành bánh kẹo nhìn hiệu quả một chút, tốt nhất là sử dụng phương pháp chiết lọc, thuận tiện bã trà cũng có thể dùng để làm trà bao.”

“Ân! Tiểu Sở, ta đến lúc đó, sẽ làm trợ thủ cho người!” Dung Thu về mặt nóng lòng muốn thử. Hắn hiện tại đã cùng Nguyên Vĩnh Nghị ký khế ước, bản khoản hồi trước đã giảm đi phân nửa, đối với lá trà ngược lại càng thêm cảm thấy hứng thú.

Đoạn Sở phát phát tay, lôi kéo Úc Thịnh Trạch kích động đi trở về Mạc Ngươi Lai. Mới vừa tiến vào sân, liền thấy được Bạch Bạch cùng Đoàn Tử giữa bụi hoa nhảy bắn lên, theo tiểu móng vuốt của chúng nó không ngừng múa may, hoa cỏ mà Đoạn Sở tỉ mỉ chăm chút ngã trái ngã phải, Đoạn Sở khoe miệng không ngừng run rẩy. Đây thật là dị thú thần bí có quan hệ đến việc thăng cấp 10?

“Ta cảm thấy, chờ cậu cảm dị thú đồ lực từ Trạch Mĩ tinh hệ lại đây, có lẽ có thể càng thêm nắm chắc.” Đoạn Sở tựa vào lòng Úc Thịnh Trạch nói.

Úc Thịnh Trạch cười khẽ, cúi đầu ở trên mặt Đoạn Sở hôn hôn, vô cùng thân thiết nhắc nhở: “Tiểu Sở, người hiện tại hẳn là nên nhìn nhiều một chút cách thức tinh luyện cùng dung nhập thú huyết, nếu thật sự đơn giản như vậy, Hà Thái San cũng sẽ không dựa vào phương thức dung nhập thú huyết vào thuốc ngưng thần, mà được hội nguyên lão tôn làm tông sư.”

Khó trách Hà Thái San hào phóng như vậy, Đoạn Sở lập tức hiểu được, nói không chừng người ta còn chờ hắn tới cửa xin giúp đỡ đây. Đoạn Sở nhún vai, khó xử nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Ta đối với dị thú chính là tuyệt không hiểu biết.”

Úc Thịnh Trạch lại không lo lắng chút nào, lôi kéo Đoạn Sở vừa đi vừa nói chuyện: “Không quan hệ, sắp tới ngày kỷ niệm của Đế Ma Tư, trước sau sẽ có hai tháng ngày nghỉ. Ta mang người đi lãnh địa của ta, trồng nuôi dưỡng hoàng gia ngay cả dị thú cấp 8 cũng đều có. . . .”

Đoạn Sở nhún vai sáng lên, không đợi nói chuyện, Áo Lợi Ngươi nhìn thấy bọn họ trở về, bước nhanh lên trước nghênh đón, cung kính nói: “Cửu điện hạ, Đoạn Sở các hạ, đã điều tra ra, Tạ Quang Dược đích thật là người của nhị hoàng tử. Bệ hạ giận dữ, muốn đem nhị hoàng tử đưa vào ngục giam hoàng gia, nhị hoàng tử phi đang ở trong đại điện cầu tình. . . .”

Tháng Tư 9, 2016

125

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 125: Chương 125

Đoạn Sở nghe được lời Áo Lợi Ngươi nói, cảm khái Úc Thiên Triển quả nhiên che dấu quá sâu. Nếu lúc trước không có cuộc hội ngộ Úc Thiên Triển ngẫu nhiên ở Gia Hoa thương hội, hẳn hiện tại khẳng định cũng sẽ nghĩ tới, nhị hoàng tử Úc Văn Bản chính là người chủ mưu sau màn. Bất quá, Đoạn Sở cũng không cảm thấy Úc Văn Bản là vô tội, hẳn là cũng giống như Hà Hướng Minh, bị lợi ích làm mê muội khiến cho Úc Thiên Triển nhân cơ hội lợi dụng mà thôi.

Úc Thịnh Trạch hiển nhiên cũng cho là như vậy, hẳn sau khi nghe xong, gật gật đầu đối với Đoạn Sở nói: “Phụ vương nếu hạ quyết định, chuyện này nhất định là có bút tích của nhị hoàng huynh.”

Nói xong, hắn cũng chỉ là trầm giọng phân phó: “Áo Lợi Ngươi, chuyện này về sau không cần tìm hiểu thêm.”

Áo Lợi Ngươi tuy rằng không biết vì sao Úc Thịnh Trạch không tiếp tục truy cứu, bất quá vẫn là cung kính lên tiếng trả lời, chuẩn bị rời đi.

“Ừừừ.” Đoạn Sở bỗng nhiên nhớ tới cái gì, từ nhẫn không gian lấy ra ba cái hòm, đưa cho Áo Lợi Ngươi: “Cái hòm đầu tiên là gói trà cho ngươi, hai cái khác giúp ta đưa cho Úc Phi Dương công tước cùng Mạch Duy, mặt trên có nhãn tên.”

Úc Thịnh Trạch lúc trước đi cứu viện đại hoàng tử, chính là ít nhiều nhờ có Úc Phi Dương toàn lực hiệp trợ. Cho dù là bởi vì Úc Khải Phong yêu cầu, Đoạn Sở vẫn là đối với Úc Phi Dương cảm kích không thôi. Mà kì trân hắn có thể làm ra, cũng chỉ có gói trà là có chút tác dụng với chiến sĩ cấp 9.

Áo Lợi Ngươi nhất thời cười mị mắt, gói trà cùng bao trà của hắn lúc trước đều cống hiến ra ngoài, còn tưởng rằng Đoạn Sở cung cấp gói trà cho quân bộ, sẽ không có phần của hắn.

“Cám ơn, ta lập tức liền đi tìm Mạch Duy các hạ.”

Đoạn Sở “Ân” một tiếng, nhìn theo Áo Lợi Ngươi vội vàng rời đi, cười tủm tỉm đem nhẫn không gian trên tay đưa tới trước mặt Úc Thịnh Trạch.

“Cũng đã vài ngày, quân bộ vẫn không thúc giục, gói trà đều đặt ở chỗ ngươi đi.” Đoạn Sở đề nghị nói. Hắn tuyệt không muốn cất giấu mấy chục cái gói trà, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ đưa, hắn cũng không lo lắng quân bộ sẽ tuyệt nọ.

“Ta đã kiểm tra đo lường thời hạn có hiệu lực của gói trà, đặt ở bên ngoài sau năm năm sẽ hết hạn, nếu có nút không gian đông lại thời gian do cậu đưa thì tốt rồi.” Đoạn Sở đối với cái này rất đáng tiếc, lượng nhu cầu về gói trà cùng trà bao rất lớn, đáng tiếc không thể làm nhiều, muốn cung cấp gói trà cho tất cả chiến sĩ cấp cao là không có khả năng.

Úc Thịnh Trạch cầm tay Đoạn Sở, bởi vì quan hệ của hai người, nhẫn không gian của Đoạn Sở căn bản không bố trí phòng vệ với hắn, gói trà bên trong trực tiếp chuyển dời đến nhẫn của hắn. “Không quan hệ, đại nguyên soái quyền cao chức trọng, ta nói cho bọn họ thời gian hạn chế, bọn họ tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp kiếm được nút không gian đông lại thời gian.”

“Có đạo lý!” Đoạn Sở cũng hiểu được, cười cầm lại tay Úc Thịnh Trạch, hoàn toàn bỏ qua vấn đề này.

Hiện tại vấn đề gói trà đã được giải quyết, nghiên cứu chế tạo chiết xuất trà rượu không cần sốt ruột, hắn đem toàn bộ lực chú ý chuyển dời đến trên người Tử Tinh thú. Thiên tư của Úc Thịnh Trạch khiến kẻ khác kinh hi, không đến một năm liền từ cấp 7 thăng lên cấp 8, nhưng đối với Đoạn Sở thì lại trở thành quá áp lực.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở muốn nghiên cứu dị thú, liền lôi kéo hắn cùng đi tới phòng tư liệu, cùng nhau nghiên cứu. Về phần Áo Lợi Ngươi nhắc tới chuyện nhị hoàng tử phi Bò Phán Liễu cầu tình, bọn họ đã sớm quên lãng ra sau đầu.

Mà Áo Lợi Ngươi sau khi nhận được lễ vật liền đi tìm Mạch Duy, lại ở phòng tiếp khách của phủ công tước gặp được nàng.

“Áo Lợi Ngươi, ngươi sao lại tới đây?” Bò Phán Liễu lúc này hai mắt sưng đỏ, bộ dáng rất là chật vật, bất quá ánh mắt nhìn về phía Áo Lợi Ngươi lại tràn ngập không tốt.

Nàng không biết Úc Khải Phong vì cái gì bỗng nhiên sửa chủ ý, muốn đem Úc Văn Bản đưa vào ngục giam hoàng gia giam giữ, nhưng Úc Văn Bản từ khi được cứu trở về lúc sau mới bị giam lỏng. Rõ ràng là người bị hại, lại trở thành tông phạm bất cóc, Bò Phán Liễu cảm thấy, nhất định là cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch cùng mẫu thân Lộ Dịch Toa thị sủng mà kiêu của hắn châm ngòi ly gián. Hiện tại hoàng cung ai chẳng biết, đế vương của bọn họ hận không thể đem Lộ Dịch Toa phụng ở lòng bàn tay mà yêu thương.

“Chính là phụng mệnh tiến đến.” Áo Lợi Ngươi dường như khiêm tốn mà lại không trả lời. Thân là trợ lý hoàng tử, Áo Lợi Ngươi đi theo Úc Thịnh Trạch nam chinh bắc chiến không nói, Úc Thịnh Trạch không am hiểu xử lý các loại xã giao, cơ hồ đều là hắn thay mặt. Trước mắt vị nhị hoàng tử phi tình thần sa sút này, hẳn thật đúng là không cần kinh sợ.

Bồ Liễu Phán oán hận nhìn hần, châm chọc khiêu khích nói: “Phụng mệnh? Mệnh lệnh của cửu đệ sao, biết nhị ca hần bị bệ hạ bắt giam, vội vàng tới đây mượn sức. . . . “

“Nhị hoàng tử phi!” Vệ Thụ Lan đi theo phía sau Toa Luân, vừa ra tới cửa chợt nghe thấy lời của nàng, sợ tới mức sắc mặt đều trắng.

“Thụ Lan, ta rốt cục tìm được người!” Bồ Phán Liễu nhìn đến bạn tốt, nước mắt liền rơi xuống, lại nghẹn ngào đối với Toa Luân hành lễ: “Kiến quá hoàng thất”

“Nhị hoàng tử phi, người trước tiên đừng khóc nữa.” Vệ Thụ Lan về mặt khó xử nhìn nhìn Toa Luân, thấy nàng về mặt giận dữ, trong lòng lộp bộp một chút. Từ lần trước làm hại Mạch Duy bị ném vào cục trình sát, Toa Luân đối với nàng vẫn luôn bất mãn. Hiện tại bị Bồ Phán Liễu tìm tới cửa, kết hợp với lời nói vừa rồi, tương đương tuyên cáo nàng tham dự vào cuộc tranh giành giữa các hoàng tử.

“Kiến quá Toa Luân phu nhân!” Áo Lợi Ngươi khom mình hành lễ.

Toa Luân khinh thường lướt qua Vệ Thụ Lan cùng Bồ Phán Liễu, ánh mắt khi nhìn về phía Áo Lợi Ngươi liền trở nên nhu hòa.

“Áo Lợi Ngươi, là Thịnh Trạch có việc sao?” Toa Luân tính tình vội vàng xao động lại yêu ghét rõ ràng, trong lòng trong mắt tràn đầy đều là đứa con, mới có thể đặc biệt dung túng cưng chiều Mạch Duy.

Lúc trước nàng bởi vì Úc Thịnh Trạch đem đứa con ném vào đệ tam quân mà thập phần bất mãn, lần này nghe Mạch Duy nói về lúc chiến đấu ở Mục Đa tinh cầu, là Úc Thịnh Trạch thay Mạch Duy chặn lại công kích của dị thú cấp 9 cuồng hóa, liền bật người cải biến thái độ, nếu không cố kỵ thân phận, đã sớm tới cửa ân cần hỏi han.

Áo Lợi Ngươi lắc lắc đầu: “Là Đoạn Sở các hạ, có lẽ vật muốn ta chuyển giao cho công tước cùng Mạch Duy các hạ.”

“Di, cho ta!” Không đợi Toa Luân nói chuyện, Mạch Duy nhận được thông tin của Áo Lợi Ngươi liền vội vã đi tới, một bước lớn liền đi tới bên người Áo Lợi Ngươi, hưng trí bừng bừng hỏi: “Là cái gì, mau cho ta xem”

Áo Lợi Ngươi cười cười, đem hai cái hòm đưa cho hần: “Cái lớn kia là đưa cho Úc Phi Dương công tước.”

Mạch Duy nhanh chóng cầm lấy, bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp thuận hậu của Úc Phi Dương.

“Nga, ta cũng có?”

Vừa thấy chiến sĩ cấp 9 Úc Phi Dương xuất hiện, Áo Lợi Ngươi vội vàng hành lễ: “Kiến quá Úc Phi Dương công tước!”

Tay Mạch Duy nhất thời cứng đờ, về mặt cũng trở nên thập phần đoan chính, cảm thấy ảo não cực kỳ. Bởi vì hần lúc trước ở Mục Đa tinh cầu lỗ mắng, trở về Đế Ma Tư liền bị giáo huấn không ít. Vừa rồi chính mình tựa hồ rất nhanh nhẹn, không biết có thể bị giáo huấn hay không. Mạch Duy nghĩ vậy, thật cẩn thận nhìn trộm phụ thân uy nghiêm.

Toa Luân kinh ngạc quay đầu lại, vừa lúc nhìn đến bộ dáng của đứa con, nhất thời không nói gì trở mình xem thường.

Bồ Phán Liễu còn đang khóc trong mắt hiện lên kinh hi, lập tức nhẹ nhàng cầu khẩn: “Hoàng thúc, cầu ngài cứu nhị điện hạ!”

Vệ Thụ Lan sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hần không thể đem chính mình lui vào góc.

Úc Phi Dương lạnh lùng nhìn Bồ Phán Liễu, ý tứ hàm xúc không rõ nhếch môi: “Nhị điện hạ xảy ra chuyện gì, cần ta đi cứu? Lại bị bắt cóc?”

Bồ Phán Liễu bị kiềm hãm, nàng trên danh nghĩa đi tìm Vệ Thụ Lan, thực chất chính là muốn cầu tình Úc Phi Dương. Lại không nghĩ rằng Úc Phi Dương thân là hoàng thúc, căn bản một chút mặt mũi cũng không cho nàng.

“Là, là bệ hạ tức giận. . . .” Bồ Phán Liễu ấp a ấp úng, Úc Phi Dương biểu hiện như vậy, chỉ sợ không hần sẽ nguyện ý cầu tình cho Úc Văn Bàn.

“Tốt lắm, nếu là bệ hạ, làm sao có chỗ cho hoàng thúc ngươi nói chuyện. Ngươi không phải mới vừa nói muốn tìm Vệ Thụ Lan hay sao? Hiện tại liền đi đi!” Toa Luân không kiên nhẫn đánh gãy nàng, bất mãn nhìn về phía Vệ Thụ Lan nói: “Vệ Thụ Lan, ngươi cùng nhị hoàng tử phi giao hảo như vậy, hãy khuyên nhủ nàng cho tốt, đừng hờ chút là khóc lóc, thân là hoàng tử phi, giống bộ dáng gì nữa!”

Bồ Phán Liễu rất muốn liêu mạng cầu tình, đem điều kiện lúc trước đã nghĩ thật tốt đều nhất nhất nói rõ ràng, ánh mắt đảo qua Áo Lợi Ngươi lẳng lặng bàng quan, hít một hơi thật sâu.

“Nhị hoàng tử phi, không bằng ta trước mang người đi sửa sang lại một chút.” Vệ Thụ Lan lo lắng tiến lên nâng đỡ, nàng là người khế ước của Mạch Duy, ở phủ công tước cũng có phòng. Hiện tại Úc Phi Dương cùng Toa Luân rõ ràng đối với nàng bất mãn, nàng cũng cần giúp đỡ Bồ Phán Liễu, nói như thế nào tổ phụ Bồ Phán Liễu cũng là chiến sĩ cấp 9, so với xuất thân từ chi thật xa có quan hệ thông gia với Tề gia thì điều kiện tốt hơn nhiều.

Vệ Thụ Lan vội vàng mang theo Bồ Phán Liễu rời đi, lại không thấy được thất vọng cùng lãnh ý trong mắt Toa Luân, đã sắp không thể che lấp.

“Phi Dương, ta tuyệt không đồng ý hôn sự của Mạch Duy cùng Thụ Lan!” Toa Luân khuôn mặt lạnh lẽo, không để ý Áo Lợi Ngươi ở đây, lạnh giọng tỏ thái độ: “Ta thà rằng để cho Mạch Duy đi tới nghiệp đoàn người khế ước giải khế!” (giải khế là giải trừ ký khế ước)

Tuy nói giải khế đối với chiến sĩ sẽ mang đến thương tổn lớn hơn nữa, nhưng có một vị người khế ước tâm tư không rõ như vậy, Mạch Duy không chỉ tiền đồ khiến người khác lo lắng, chỉ sợ ngay cả tính mạng cũng có thể xảy ra vấn đề.

Toa Luân đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ, Mạch Duy rút cuộc là bởi vì cái gì, mới có thể bị Úc Thịnh Trạch ném tới đệ tam quân. Lúc trước bọn họ đoán không ra, Vệ Thư Lan đem tin tức về Trữ Khang Trí tiết lộ cho ai. Bởi vì Vệ Thư Lan cùng Lục gia, Tề gia đều có quan hệ, hiện tại xem ra, nói không chừng ngay cả Lục gia cũng đều có thể bị nhị hoàng tử lợi dụng.

Úc Phi Dương thần sắc bất động, chỉ lãnh đạm đáp lại: “Việc này ngươi không cần phải xen vào, lòng ta đều biết.”

Trà rượu đã xuất hiện, kiên trì nhiều nhất ba năm, nhóm người khế ước tùy ý làm bây giờ, sẽ không bao giờ có thể giống như quá khứ nữa, cho dù phạm sai lầm cũng có thể dễ dàng được tha tội.

Toa Luân cùng Úc Phi Dương làm vợ chồng hơn mười năm, liếc mắt một cái liền nhìn ra trạng thái chuẩn bị tự mình giải quyết, không khỏi nhẹ nhàng thờ ra.

Mạch Duy tuy lúc trước đã quyết định tốt, để cho Vệ Thư Lan làm một người khế ước trên danh nghĩa là có thể, lại không nghĩ rằng cha mẹ tính toán để hấn giải khế, nhất thời trầm mặc.

Úc Phi Dương quét mắt nhìn đứa con, thấy hấn cũng không có ý tứ phản đối, ánh mắt lại ngưng lại trên cái hòm trong tay hấn, tay vừa nhắc, hai cái hòm đều bay về phía hấn.

“Đây là Đoạn Sở đưa tới?” Úc Phi Dương hỏi.

Áo Lợi Ngươi vẫn cung kính đứng thẳng, nghe vậy lên tiếng trả lời: “Vâng!”

Mạch Duy trông mong nhìn Úc Phi Dương, đối với cái hòm gì đó tò mò cực kỳ.

“Lạch cạch” hai tiếng, hai cái hòm đồng thời bị mở ra, một cỗ mùi hương thơm ngát thanh nhã mang theo năng lượng dao động không thể thấy được bay ra bốn phía.

“Gối trà!” Toa Luân vẫn luôn chú ý kinh ngạc hô nhỏ.

Úc Phi Dương kinh ngạc thiêu mi, hấn tuy rằng không cùng Đoạn Sở liên hệ, bất quá đối với cháu mình vẫn là có hiểu biết. Đoạn Sở đem gối trà làm lễ vật, như vậy gối trà hấn sắp sửa đưa cho vài vị đại nguyên soái, khẳng định là đã chế tác thành công. Số lượng kinh người như vậy, không hổ là người khế ước thiên phú thực thể hóa.

“Ngươi cầm đi!” Úc Phi Dương thu hồi hai gối trà trong cái hòm.

Mạch Duy nhãn tình sáng lên, thân thủ ngựa ngáy muốn thò tay lấy, lại dưới ánh mắt không rõ vui buồn của Úc Phi Dương, lập tức trở nên quy củ. Nâng cái hòm trong tay, theo ánh mắt của Mạch Duy, khoe miệng không tự chủ được hé ra. Một gối trà, hai trà bao, cộng thêm một loạt kẹo mềm hồng trà chính tề thích hợp cho chiến sĩ cấp 5 dùng, nghĩ cũng biết Đoạn Sở khẳng định là bởi vì liên quan tới Úc Thịnh Trạch, mới có thể lo lắng cẩn thận như vậy.

“Hắc hắc, thay ta cảm ơn Đoạn Sở cùng Thịnh Trạch a!” Mạch Duy vui vẻ thu hồi.

Áo Lợi Ngươi mỉm cười gật đầu, lại cung kính cáo từ rời đi. Hấn vội vã chạy về Mạc Ngươi Lai, đem toàn bộ chuyện ở phủ công tước kể lại cho Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở.

Sau khi nghe xong, Đoạn Sở trầm mặc một hồi lâu, dưới ánh mắt lo lắng của Úc Thịnh Trạch, thấp giọng hỏi: “Sự kiện kia, Vệ Thư Lan, Bò Phán Liễu, Úc Văn Bản, còn có Lục gia, có phải đều tham dự hay không?”

Úc Thịnh Trạch ánh mắt trầm trầm, gật gật đầu: “Lục Văn Hạo một chi kia, là người chấp hành, đối với ngươi vẫn không điều tra ra, thuốc trừ khử là ai cung cấp. Nhị hoàng huynh đều có hiềm nghi, chỉ là không thể xác định.”

Đoạn Sở trong lòng rõ ràng, Úc Thịnh Trạch nói không xác định, hấn là giống như Úc Thiên Triển tìm không thấy chứng cứ. Nếu không, hấn cũng sẽ không làm trò trước mặt hoàng thất, hội nguyên lão cùng quân bộ, để trò hề Úc Văn Bản bị bắt cóc đưa ra ánh sáng, không chút khách khí cắt đứt giấc mộng truy đuổi vương tọa của Úc Văn Bản.

Nghĩ đến bởi vì phù điều, Úc Văn Bản âm kém dương sai mất đi tự do, Bò Phán Liễu lại tới chỗ Úc Phi Dương cầu tình, Đoạn Sở chỉ cảm thấy nhả ra được một ngụm khí thật lớn. Cái chết không phải trừng phạt lớn nhất, sống không bằng chết mới là trừng phạt đáng sợ nhất!

“Ông ông ông. . . .” Vòng thông tin bỗng nhiên chấn động, Đoạn Sở cúi đầu, là tin tức Nguyên Vinh Nghị truyền đến, hấn cùng Dung Thu đã nhanh chóng xác định ngày đính hôn, ngay tại một tháng sau, cũng chính là trước ngày kỷ niệm.

Tháng Tư 9, 2016

Chương 126: Chương 126

Nguyên gia nằm ở trung tâm Đế Ma Tư, vào ngày này dị thường náo nhiệt. Trên bầu trời thỉnh thoảng lại có một phi hành khí của một đại nhân vật hạ xuống, cửa lớn nguy nga hùng tráng rộng mở, các tân khách quần áo gọn gàng, khí vũ phi phàm lục tục tiến vào, không chỉ có gia tộc huân quý giàu có của Đế Ma Tư, ngay cả nghiệp đoàn chiến sĩ, nghiệp đoàn người khế ước cùng các trưởng lão của các hiệp hội lớn cũng tự mình tham dự, làm các tân khách khác lú lờ không thôi.

Trong phòng nghỉ chuyên dụng, Dung Thu nhu nhu hai má, tiếp nhận ly nước Nguyên Vĩnh Nghị truyền đến, thở nhẹ ra. Hắn vừa rồi vẫn luôn phải ở ngoài tiếp đón các tân khách, cười đến mức mặt đều cứng lại.

“Dung Thu, ngươi trước nghỉ ngơi một chút, ta đi xuống lầu nhìn thử, vạn nhất điện hạ bọn họ tới, cũng không đến nỗi quá vội vàng.” Nguyên Vĩnh Nghị thấp giọng dặn dò.

Dung Thu vội vàng lắc đầu, giữ chặt Nguyên Vĩnh Nghị: “Không được đi, ta với ngươi cùng đi.”

Nguyên Vĩnh Nghị lấy tay nâng cằm Dung Thu, nhìn nhìn hai má hắn trở nên trắng, vô cùng thân thiết hôn hôn: “Được rồi, hôm nay là ngày vui, ngươi còn phải kiên trì một ngày. Không cần lo lắng, Thịnh Trạch bọn họ tới rồi, cho dù không ở, ta cũng sẽ lấy hai phần lễ vật.”

Dung Thu xì một tiếng nở nụ cười, hắn còn nhớ rõ, Nguyên Vĩnh Nghị vì cái gì lại đòi kết hôn trước ngày niên kỷ. Bất quá thể lực của hắn đúng là không được, thật sự cần phải nghỉ ngơi một chút.

“Vây được rồi, ta nghỉ một hồi rồi dùng vòng thông tin liên hệ với ngươi.” Dung Thu ôm lấy Nguyên Vĩnh Nghị, trong lòng tràn đầy hạnh phúc. Từ lúc mười tám tuổi trưởng thành không thể thức tỉnh, Dung Thu chưa từng nghĩ tới, hắn có thể cùng Nguyên Vĩnh Nghị ký kết hôn ước.

“Vĩnh Nghị, khi nào Tiểu Sở tới, ngươi nhất định phải nhắc nhở ta!” Dung Thu nhìn Nguyên Vĩnh Nghị nhắc nhở.

Nguyên Vĩnh Nghị cười khẽ sáp lại gần Dung Thu, in một nụ hôn lên môi hắn, vron đầu lưỡi lướt qua cánh môi, cảm giác được Dung Thu lùi về phía sau, ý xấu lấy tay chế trụ cái gáy của hắn, cắn một ngậm trên bờ môi, sau đó cảm thấy cảm thấy mỹ mãn ngẩng đầu: “Yên tâm đi, nhất định sẽ.”

Lại nói, không biết bao nhiêu người hâm mộ hắn có vận số tốt, ai có thể nghĩ đến một lần hội ngộ ngẫu nhiên ở Y Duy Tát, sẽ cho hắn cùng Dung Thu, thậm chí cả Đế Ma Tư này biến hóa lớn như vậy. Nghĩ lại, Thịnh Trạch có khi còn phải cảm kích hắn nữa kia. Nghĩ vậy, Nguyên Vĩnh Nghị đắc ý nhếch mi. Hắn cũng có thể xem như là bà mối của hai người, đừng nói hai phần lễ vật, cho dù nhiều hơn, Thịnh Trạch chỉ sợ cũng sẽ phải cam tâm tình nguyện đưa.

Dung Thu thấy trạng thái của mình thần thái rạng rỡ tiêu sái đi ra ngoài, cong môi ngồi xuống.

“Đại ca kết hôn thật đúng là đủ phổ trương đủ long trọng, cũng sắp vượt qua hoàng tử kết hôn!” Thanh âm quen thuộc mang theo ghen tỵ khác thường truyền đến.

Dung Thu vừa nhắc đầu, liền thấy được đệ đệ cùng cha khác mẹ Dung Xương vẻ mặt khó nén sự chua chát, bên cạnh là đường huynh Dung Phàm cùng Dung Khải. Bọn họ đều là chiến sĩ, gần bằng tuổi Dung Thu.

“Tiểu Xương, đừng nói vậy, Nguyên Vĩnh Nghị là người thừa kế Nguyên gia, hôn lễ tự nhiên là phải long trọng, đây cũng là biểu hiện coi trọng đối với Dung Thu.” Dung Phàm cau mày nhẹ khiển trách.

Dung gia đã từng một thời huy hoàng, cho dù là hiện tại, cũng coi như nhất lưu gia tộc (gia tộc hạng nhất). Nhưng so với Nguyên gia truyền thừa mấy ngàn năm, từ trước đến nay là thế gia có quan hệ thân cận với hoàng gia, thì hoàn toàn không thể so sánh. Huống chi địa vị hiện tại của Dung Thu, cũng không còn giống như quá khứ. Cho dù chỉ là người thường, nhưng chỉ với việc hắn được gả cho Nguyên Vĩnh Nghị, lại là bạn tốt của người khế ước của cửu điện hạ, cũng đủ có được sự coi trọng lớn nhất từ Dung gia.

“Đúng vậy, Tiểu Xương, hôm nay không chỉ có các trưởng lão của các hiệp hội lớn đến đây, ngay cả trưởng lão của nghiệp đoàn chiến sĩ cùng nghiệp đoàn người khế ước cũng đều tới, càng đừng nói tới cửu điện hạ từ nhỏ cùng nhau lớn lên với Nguyên Vĩnh Nghị, quan hệ không tầm thường, đội nhóm hoàng tử tới, ngươi cần phải chú ý ăn nói.” Dung Khải cũng là bộ dáng ân cần khuyên bảo, trong mắt lại là đùa cợt cùng châm chọc, làm cho Dung Xương tức giận đến mặt mũi trắng bệch.

Dung Xương bỏ qua hai đường huynh, bắt mắt nhìn về phía Dung Thu: “Đại ca, ngươi bất quá chỉ là người thường, mà Nguyên gia căn bản không cần một nhà chế thuốc bình thường. Ngươi có thể tiến vào Nguyên gia còn không phải dựa vào Dung gia. Hiện tại bánh kẹo của Nguyên Cẩm Đường có đại bộ phận là người cung ứng, không cần một nửa, chỉ cần chuyển nhượng cho Dung gia một phần ba, Dung gia đã có thể đi lên thêm một tầng, đối với ngươi cũng có ưu đãi không phải sao? Chỉ cần con cháu Dung gia trở thành chiến sĩ cấp cao, Nguyên Vĩnh Nghị cho dù có người khế ước phù hợp, cũng sẽ phải lo lắng việc đắc tội Dung gia.”

Hắn đã sớm bắt mất Dung Thu, có thể chế tác bánh kẹo lại không nghĩ tới việc cung ứng cho gia tộc, tất cả đều đặt bán ở Nguyên Cẩm Đường không nói, thế nhưng ngay cả một chút ưu đãi cũng không có, căn bản không để sự tồn tại của gia tộc vào mắt. Cố tình phụ thân của chính mình lại thay đổi thái độ, đối với Dung Thu vô cùng nóng bỏng thân thiết, nếu không phải Dung Thu may mắn lọt vào mắt của ông chủ Nguyên Cẩm Đường, còn không phải chỉ là một người thường không ai thèm đếm xỉa.

Dung Thu dùng ánh mắt xem thường nhìn đệ đệ, mẹ hắn đã chết sớm, mười tám tuổi trưởng thành không thể thức tỉnh, lại kiên trì không chịu dùng thuốc tiến hóa, đã sớm bị gia tộc coi là đồ bỏ, so với địa vị của Đoạn Sở ở Đoạn gia không có nhiều khác biệt. Chính là không nghĩ tới, đệ đệ cùng cha khác mẹ được gia tộc coi trọng nhất, lại ngây thơ ngu xuẩn như thế.

Không đợi hắn nói chuyện, thanh âm trào phúng của Tề Thành Hữu từ ngoài cửa truyền tới.

“Ha ha ha, ta vẫn là lần đầu tiên nghe nói, Nguyên Vinh Nghị đường đường là thiếu gia Nguyên gia, mà kết hôn cư nhiên còn phải bán khoản Dung gia. Dung Xương, người thật đúng là tự cấp cho mình thể diện thật lớn.” Tề Thành Hữu đẩy cửa đi vào, cũng không quan tâm Dung Xương đã tức đến đỏ bừng mặt, nhìn về phía Dung Thu chân thành nở nụ cười: “Dung Thu, chúc mừng!”

Dung Thu cũng lộ ra tươi cười cao hứng: “Cám ơn.”

Hắn nhìn thân hình lộ vẻ gầy yếu của Tề Thành Hữu, trong lòng âm thầm thở dài. Bạn tốt ánh mắt tuy rằng tốt, đáng tiếc lại nhìn trúng người vĩnh viễn không có khả năng đạt được, cửu điện hạ cùng Đoạn Sở cảm tình tốt như vậy, Tề Thành Hữu căn bản không có cơ hội. Nghĩ đến Đoạn Sở cũng sẽ đến đây, Dung Thu lại càng thêm không đành lòng.

“Ta gần đây không thấy người, người có khỏe không?” Dung Thu thân thiết hỏi.

“Ta không sao, rất tốt.” Tề Thành Hữu nhếch miệng cười. Nhìn thấy một màn kia ở buổi tiệc thăng cấp của Mông Kiến Đồng, hoàn toàn làm cho hắn chật đút hy vọng xa vời đối với Đoạn Sở, càng đừng nói đoạn thời gian trước còn nghe nói, cửu điện hạ đã thành chiến sĩ cấp 8. Tuy rằng công trạng tích lũy không đủ để lên chức đại nguyên soái, Úc Thịnh Trạch cũng đã hoàn toàn xứng đáng là một chiến sĩ xuất sắc nhỏ tuổi nhất, làm sao hắn có thể bị kíp.

“Ta sau khi tốt nghiệp, sẽ tiến vào quân bộ, người nếu thật sự có lòng, chuẩn bị cho ta nhiều bánh kẹo một chút!” Tề Thành Hữu cười tủm tỉm nói.

Dung Thu bắt đầu gật đầu, dư quang nhìn đến Dung Xương ngoan trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt trầm xuống: “Dung Xương, ta cũng nhắc nhở người, nơi này là Nguyên gia, mà ngày hôm nay, là ngày tốt của ta. Nếu người làm ra chuyện gì khiến hôn lễ của ta bị hủy, cũng đừng trách ta không khách khí. Về phần bánh kẹo, ta nhưng thật ra cũng muốn đi hỏi phụ thân một chút, rốt cuộc là chủ ý của ai, muốn Nguyên gia đưa ra ba phần cung ứng.”

Dung Xương cũng mới trưởng thành, nghe được đại ca nguyên bản luôn bị hắn khinh thường, cũng dám giáo huấn hắn, tức giận đến nổi trợn mắt: “Người dám. Bất quá chỉ là người thường, cho dù tiến vào Nguyên gia, Dung gia ta chẳng lẽ còn phải nịnh bợ người? Đợi sang kiếp sau trở thành người khề ước tinh thần lực thực thể hóa thì may ra!”

“Nga, nguyên lai thoát ly gia tộc, còn cần dựa vào giá trị thiên phú tinh thần lực sao? Đây cũng thật thú vị, Vinh Nghị người nói đi!” Một tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên ở cửa.

Dung Xương vừa nghe thấy Nguyên Vinh Nghị tới, sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt, khí thế cả người cũng hoàn toàn biến mất, vẻ mặt kinh sợ quay đầu lại, ở cửa không chỉ có Nguyên Vinh Nghị cùng cửu điện hạ mà hắn từng gặp mặt một lần, thậm chí còn thấy được phụ thân Dung Phi Lân đứng ở một bên trợn mắt nhìn hắn.

Về phần thanh niên tuấn mỹ phát ra tiếng nói, tuy rằng xa lạ, nhưng hắn cùng cửu điện hạ sóng vai đứng, đã thuyết minh hắn chính là Đoạn Sở tiếng tăm vang dội mà chính mình vừa nhắc tới.

Nguyên Vinh Nghị thần sắc không thay đổi liếc mắt nhìn Dung Xương, lúc trước Dung Thu ở Dung gia chịu ủy khuất, hắn bởi vì không có lập trường chỉ có thể miễn cưỡng lo lắng mà không thể ra tay, không nghĩ tới Dung Xương lại ở ngay trong hôn lễ của hắn mà kiêu ngạo như thế.

“Đúng là thú vị, bất quá ta nhớ rõ, lúc trước người đã đáp ứng làm nhà mẹ đẻ của Dung Thu rồi.” Ánh mắt Nguyên Vinh Nghị chợt lóe, đi đến bên người Dung Thu, cười tủm tỉm nói: “Dung Thu, người nói đúng không?”

Dung Xương sợ hãi nhìn Dung Phi Lân sắc mặt xanh mét, hắn không thể nghĩ tới Dung Thu vậy mà lại cùng Đoạn Sở quan hệ tốt như vậy, cố tình còn bị Đoạn Sở cùng cửu điện hạ nghe được lời nói sau lưng của hắn.

Dung Thu tức giận âm thầm cầu Nguyên Vinh Nghị e sợ thiên hạ bất loạn một cái, dù sao sau hôn lễ hắn cũng sẽ không quay về Dung gia, hắn chỉ không muốn vì Dung Xương, mà tiệc cưới của hắn gặp trở ngại. Chờ về sau thân phận người khề ước của hắn được mang ra ánh sáng, chẳng lẽ còn lo lắng không thể vì quá khứ của chính mình mà trút giận.

“Kiến quá cửu điện hạ, Tiểu Sở người tới rồi.”

Đoạn Sở cũng hiểu được trong tiệc cưới không nên cãi vã, hắn đối với Tề Thành Hữu gật gật đầu, lôi kéo Úc Thịnh Trạch đi vào phòng nghỉ.

“Dung Thu, chúc mừng!” Đoạn Sở cười nói, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch đề nghị: “Thịnh Trạch, không bằng chúng ta ở ngay đây nghỉ ngơi đi.”

Úc Thịnh Trạch biết Đoạn Sở cùng hắn, đều không thích xã giao, ôm vai Đoạn Sở gật đầu.

Nguyên Vinh Nghi cười mị mắt, liếc nhìn Dung Xương không biết làm sao cùng Dung Phi Lân lộ vẻ mặt không yên, nói: “Người ở đây nhiều cũng không tốt, không bằng Dung thúc mang theo Dung Xương cùng huynh đệ, đi tìm phòng nói chuyện được không?”

Hắn mặc dù có tâm áp chế Dung gia một chút, bất quá trên hôn lễ nếu không cho Dung gia chút mặt mũi, đối với Dung Thu không có lợi.

Dung Phi Lân vội vàng gạt đầu, Dung gia vốn là trèo cao, hiện tại đứa con nói chuyện không giữ miệng, đích thật là cần hảo hảo giáo huấn một phen. Hắn lôi kéo Dung Xương vội vàng rời đi, Dung Phàm cùng Dung Khải thấy thế, cũng không thể không biết xấu hổ mà tiến lên lôi kéo làm quen, chỉ đành phải không cam lòng thối lui.

Tề Thành Hữu từ thời điểm Đoạn Sở đến liền một mực xuất thần, mắt thấy Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch sóng vai đi vào, trong lòng tràn đầy chua xót, rất nhanh tim cứ lui ra.

Đoạn Sở không khỏi lắc lắc đầu, thật sự là mỗi nhà mỗi cảnh, không nghĩ tới trong nhà Dung Thu cũng có một đồng phiền toái. Hắn sợ Dung Thu mất hứng, ảnh hưởng tới vui mừng của hôn lễ, từ nhân không gian lấy ra một cái hộp.

“Đây, buổi tối ngươi cùng Vinh Nghi uống.” Đoạn Sở nhỏ giọng dặn dò.

Dung Thu luôn luôn cùng Dung Xương đối địch, không được gia tộc coi trọng, nhưng nhờ có Nguyên Vinh Nghi ở, hắn vẫn luôn cố gắng tiến tới mục tiêu, căn bản không quan tâm thị phi của gia tộc, cũng không quan tâm Dung Xương khiêu khích cùng đồ kỵ. Nghe được lời nói của Đoạn Sở, lập tức nhớ tới lúc Đoạn Sở sáng khoái cung cấp trà rượu, nhất thời nhân tình sáng lên.

“Đây là cái gì?” Dung Thu đồng dạng nhỏ giọng hỏi, trên mặt tràn đầy chờ mong.

Đoạn Sở cười mở ra, Dung Thu cùng Nguyên Vinh Nghi đều tò mò nghiêng người xem, vậy mà lại là hai bình trà rượu, cùng hai chén rượu phi thường tinh mỹ. Dung Thu cả kinh, vội vàng đóng hòm, trả lại cho Đoạn Sở.

“Không nên không nên, Tiểu Sở, trà rượu của ngươi không phải đều cung cấp cho hoàng thất hay sao, ta hiện tại,” Dung Thu dừng một chút, hàm hồ nói: “Cho ta uống chỉ lãng phí.”

Đoạn Sở nhìn Úc Thịnh Trạch, quay đầu lại hướng về phía Dung Thu thần bí cười: “Sẽ không lãng phí!”

Úc Thịnh Trạch ăn ý gạt đầu, gio tay lên, cửa phòng nghi trực tiếp đóng lại, kết giới tinh thần lực của chiến sĩ cấp 8 nháy mắt hình thành.

Nguyên Vinh Nghi cùng Dung Thu đều sững sờ, bọn họ kỳ thật cũng muốn giữ lại hai bình trà rượu này, trà rượu trừ việc mang đến hiệu quả thức tỉnh, hương vị của nó tinh khiết và thơm hơn rượu trái cây của Đế Ma Tư nhiều lắm. Bất quá chỉ cần nghĩ đến bọn họ uống hết một bình trà rượu, liền có nghĩa là đi một người khế ước hậu thiên, ngay cả Nguyên Vinh Nghi cũng cảm thấy xa xỉ không thể thừa nhận.

Đoạn Sở thấy bọn họ tốt sững sờ, nhẹ nhàng cười, tay vừa lật, một cái ***g thú hiện ra, Bạch Bạch cùng Đoàn Tử xuất hiện trước mặt bọn họ.

“A nha!” Dung Thu thấy thế, cao hứng nở nụ cười, tay thập phần thuần thục từ ***g thú đem Bạch Bạch cùng Đoàn Tử thả ra.

“Tiểu Sở, ngươi mang theo chúng nó tới làm cái gì?” Dung Thu rất kỳ quái hỏi.

Nguyên Vinh Nghi lại lập tức nghĩ tới lời hắn nghe được ở văn phòng của hội trưởng Ứng Kỳ, hắn lúc trước đoán rằng, dị thú có tính chất đặc biệt dung hợp mà Hà Thái San nhắc tới, nói không chừng chính là Tử Tinh thú tiến hóa. Bất quá sự tình quan hệ trọng đại, hắn vẫn không nhắc tới với bất luận kẻ nào, ngay cả Dung Thu cũng chưa nói. Hiện tại nhìn đến Bạch Bạch cùng Đoàn Tử, trong lòng Nguyên Vinh Nghi lại dâng lên hoài nghi, ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, lại thấy bọn họ đối với hắn gạt đầu, nhất thời có chút dăm chiêu nhìn về phía Tử Tinh thú.

Đoạn Sở nháy mắt mấy cái, nhin ý cười đã dâng lên, sau khi thu hồi Tử Tinh thú, ghé sát vào bên tai Dung Thu thấp giọng nói: “Kỳ thật, ta tặng trà rượu là bởi vì, ở trái đất có một loại kết hôn từ thời cổ đại, chính là uống rượu giao bôi, ngươi đến lúc đó ném thử một chút. . . .”

Nguyên Vinh Nghi vẻ mặt vô tội sờ tay, nhìn thấy Dung Thu bỗng nhiên đỏ mặt, không khỏi tò mò, không đợi hắn nói chuyện, Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên lắc lắc đầu, tay vung hai cái, Áo Lợi Ngươi vội vàng lại đây, phía sau còn có trưởng bối khác của Nguyên gia.

“Cửu điện hạ, Đoạn Sở các hạ, Vinh Nghi, Dung Thu, đại diện hạ bọn họ tới rồi, còn dẫn theo tiểu vương tử của Trạch Mĩ tinh hệ.”

Tháng Tư 17, 2016

127

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 127: Chương 127

Úc Hồng Tri nếu đã tới, làm nhân vật chính Nguyên Vinh Nghị cùng Dung Thu tự nhiên phải đi đón tiếp. Bất quá tiểu vương tử của tinh hệ có quan hệ ngoại giao đến tham gia tiệc cưới, có vẻ có chút quái dị.

Đoạn Sở nhìn Nguyên Vinh Nghị cùng Dung Thu vội vàng rời đi, quay đầu lại nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, nghi hoặc hỏi: “Nguyên gia cùng hoàng thất Trạch Mĩ tinh hệ cũng có kết giao sao?”

“Nguyên Cẩm Đường đích xác có chi nhánh ở Trạch Mĩ tinh hệ, nhưng mà là hợp tác với thương hội liên minh tinh tế của Trạch Mĩ.” Úc Thịnh Trạch lơ đãng nhàn nhây. Cấp Ngồi tinh hệ cùng Trạch Mĩ tinh hệ là quan hệ ngoại giao, Trạch Mĩ vương tử đến Đế Ma Tư, theo lý thuyết ở hoàng cung hẳn nên có yến hội mới đúng. Vậy mà trước đó không hề có một chút tin tức.

“Áo Lợi Ngươi, tiểu vương tử Trạch Mĩ tinh hệ Lam Tư • Duy Đức, thời điểm nào đến Đế Ma Tư?”

Áo Lợi Ngươi nghiêm nghị đáp lại: “Rạng sáng hôm nay, cùng Hoa tiên sinh của Gia Hoa thương hội đến.”

Sở Hoa đã trở lại? Đoạn Sở có điểm ngoài ý muốn, bất quá nghĩ lại cũng hiểu được. Sở Hoa hơn một tháng trước đi tới Trạch Mĩ tinh hệ, Úc Khải Phong vì Bích Chi thảo nên đặc biệt dặn dò Gia Hoa thương hội, Sở Hoa hẳn là vì nhiệm vụ, mới có thể trở lại sớm như vậy.

“Áo Lợi Ngươi, vậy ngươi vừa rồi có thấy cậu của ta không?” Đoạn Sở vội vàng hỏi.

Hơn một tháng nay, hắn trừ bỏ tiếp tục hái số lượng lớn là trà để ủ trà rượu, thì là dùng cả ngày để nghiên cứu tư liệu về dị thú, một chút cũng không nhàn rỗi. Chẳng qua, lời nói của Hà Thái San, vô luận là học viện người kẻ ước, hiệp hội nhà bào chế thuốc hay là hoàng gia, phẩm là nơi có bản ghi chép về dị thú, năng lượng dị thú được nhắc tới đều có tính công kích, căn bản không có một chút xú ghi chép nào về tính chất đặc biệt dung hợp của dị thú. Không biết dị thú đồ lục lưu truyền từ thời viễn cổ đến nay của Trạch Mĩ tinh hệ, có thể có tư liệu liên quan không.

Về phần tìm Hà Thái San, Đoạn Sở không hề nghĩ tới, tư liệu nghiên cứu vài thập niên của tông sư chế thuốc, hắn cũng không cho rằng mình có thể đơn giản lấy được. Cho dù Hà Thái San giải thích tính chất đặc biệt dung hợp cho hắn biết, cũng là đang chờ hắn quay lại tìm năng.

Áo Lợi Ngươi lắc lắc đầu: “Không có, bất quá có Tề Hạo Ngôn tiên sinh tới đây.”

Trên vai bỗng nhiên bị đè nhẹ, Đoạn Sở quay đầu lại, nhìn đến khuôn mặt nhu hòa của Úc Thịnh Trạch.

“Sở Hoa nhanh như vậy đã trở về Đế Ma Tư, khẳng định đã có đồ lục trong tay, không cần lo lắng.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng nói.

Đoạn Sở ngẩn người, thực hiển nhiên, đoạn thời gian trước hắn như ruồi không đầu mà tìm kiếm các bản ghi chép, đều dừng trong mắt Úc Thịnh Trạch. Đoạn Sở bỗng nhiên xúc động nâng tay, lòng bàn tay bao trùm lên bàn tay Úc Thịnh Trạch đang khoát trên vai mình, cười nhẹ nói: “Có đồ lục hay không cũng không quan hệ, cái đó bất quá chỉ dùng để tham khảo.”

Úc Thịnh Trạch vừa nghe, cũng hơi chút yên tâm. Chúng loại dị thú thật sự rất không lờ, nếu không phải lúc này kiểm tra ra năng lượng tính chất đặc biệt của Tử Tinh thú, ngay cả mẫu thân Lộ Dịch Toa của hắn cùng đại sư chế thuốc của Nguyên gia, đều chưa từng nghe nói qua loại tính chất đặc biệt dung hợp này của dị thú. Cho nên Đoạn Sở nếu đem toàn bộ hy vọng ký thác vào tư liệu điều tra, chỉ sợ sẽ phải thất vọng.

“Chúng ta đây cũng đi ra ngoài, Lam Tư • Duy Đức là hoàng tử được đế vương đương nhiệm Trạch Mĩ tinh hệ sủng ái nhất, bất quá bởi vì tinh thần lực bị thương mà mất đi cơ hội thức tỉnh. Lần này trùng hợp đi tới Đế Ma Tư như vậy, chỉ sợ vẫn là hướng về gỏi trà của ngươi.” Úc Thịnh Trạch thấp giọng phân tích.

Tiếng nói lạnh lùng từ tinh nghe không ra nửa điểm cảm xúc, nhưng Đoạn Sở lại thoáng chốc liền phát hiện người yêu cảm xúc không đúng. Hắn không khỏi cong lên mặt mày, trêu tức nhìn Úc Thịnh Trạch hỏi: “Ngươi cùng Lam Tư • Duy Đức, trước kia đã gặp mặt?”

Vị vương tử Trạch Mĩ tinh hệ kia đã có năng lực tham dự hôn lễ của Nguyên Vinh Nghị, hai tinh hệ lại là quan hệ ngoại giao, cho nên Lam Tư • Duy Đức kia, hẳn là cũng đã từng gặp mặt Úc Thịnh Trạch. Về phần Úc Thịnh Trạch nói hắn là hướng về gỏi trà mà tới, Đoạn Sở cũng không kỳ quái. Sở Hoa lúc trước đã đề cập qua, muốn đổi lấy phiên bản dị thú đồ lục đã được phục khắc, chính là tính toán dùng gỏi trà để thuyết phục đế vương Trạch Mĩ.

Úc Thịnh Trạch nhếch mi, gật gật đầu: “Trước kia hàng năm đều có thể gặp mặt, bất quá từ mười năm trước hắn bị thương, đã không còn gặp nữa.”

Đoạn Sở “Ngà” một tiếng, không tiếp tục hỏi. Hắn cũng chỉ là muốn suy đoán một chút, tiểu vương tử này cùng Úc Thịnh Trạch quan hệ thế nào, nghe Úc Thịnh Trạch nói hai câu đơn giản đã biết, hẳn là không phải bạn tốt cần coi trọng.

“Đi thôi, đại ca chỉ sợ đã muốn đi tìm chúng ta.” Úc Thịnh Trạch thấp giọng nói.

Đoạn Sở tự nhiên không có ý kiến, Áo Lợi Ngươi đi theo sau hai người ra khỏi phòng nghỉ.

Yến tiệc ở phòng khách lúc này phi thường náo nhiệt, ba người Đoạn Sở từ lúc theo thang lầu xuất hiện, khu vực phụ cận bỗng nhiên trở nên yên tĩnh quái dị, sau đó như là bị lấy bệnh, cả phòng khách cũng trở nên yên tĩnh.

Nguyên Vinh Nghị đang cùng Dung Thu tiếp đãi Úc Hồng Tri cùng Lam Tư • Duy Đức, chú ý tới quái dị chung quanh liền ngừng đầu, thấy được Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở sống vui vẻ mà đến, không khỏi nở nụ cười.

“Thịnh Trạch, Tiểu Sở, các người xuống dưới rồi!”

Nguyên Vinh Nghị vừa nói như vậy, người chung quanh theo tiếng nhìn qua, mọi người lúc trước không chú ý tới đều dừng nói chuyện phiếm, sau khi xác định thân phận của hai người, đều lộ ra ánh mắt khác thường, hoặc tôn trọng, cuồng nhiệt, hoặc hâm mộ đổ kị, ngay cả các trưởng lão nghiệp đoàn người khế ước cùng nghiệp đoàn chiến sĩ cũng đều dời lực chú ý lại đây.

Úc Hồng Tri thấy thế, không biết vì sao lại nhớ tới nhị đệ Úc Văn Bản vẫn bị nhốt ở ngục giam hoàng gia, bỗng nhiên cảm thấy phức tạp. Dư quang nhìn qua hoàng tử Trạch Mĩ tình hệ bên người, cuối cùng nhớ lại thân phận của hắn.

“Thịnh Trạch, Lam Tư • Duy Đức vương tử tới rồi, các người cũng thật lâu không gặp đúng không?” Úc Hồng Tri nghiêng người, cố ý nhắc nhở, lại nhìn Đoạn Sở giới thiệu: “Đoạn Sở, vị này chính là tiểu vương tử Trạch Mĩ tình hệ Lam Tư • Duy Đức.”

Lam Tư • Duy Đức nhếch mi, đôi ánh mắt trầm lam (xanh da trời) nhìn chăm chú vào Úc Thịnh Trạch chậm rãi đi đến. Mười năm không thấy, thiếu niên từng mặt không chút thay đổi đã biến thành nam tử thành thực mị lực cực lớn, vô luận là thân phận cao quý của hắn, ngoại hình anh tuấn trầm ổn, hay là thực lực không thể địch nổi trong những người cùng tuổi, đối với nam nữ chưa lập gia đình đều tràn ngập lực hấp dẫn.

Lam Tư • Duy Đức đem ánh mắt chuyển hướng tới thanh niên bên người Úc Thịnh Trạch, nghe đồn là Đoạn Sở người khế ước của cửu hoàng tử là thực thể hóa. Dung mạo tuấn tú, khí chất thanh nhã trầm tĩnh, không thể không nói, chỉ dựa vào bề ngoài mà nói, hai người cũng coi như xứng đôi.

“Không nghĩ tới mười năm không thấy, Thịnh Trạch người lại có người khế ước vĩ đại như vậy, thật sự là khiến kẻ khác hâm mộ!” Lam Tư • Duy Đức nói xong, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một tia ý cười trên tức.

Úc Thịnh Trạch sắc mặt không thay đổi gât đầu: “Dịch thật đã lâu không thấy, đây là bầu bạn của ta, Đoạn Sở.”

“Kiến quá Lam Tư • Duy Đức vương tử.” Đoạn Sở nhìn thấy Lam Tư • Duy Đức, phối hợp chào hỏi, trong lòng đã có điểm ngoài ý muốn. Tựa hồ vị vương tử Lam Tư • Duy Đức này, cũng không giống như Úc Thịnh Trạch nói vì gởi trả mà đến, Lam Tư • Duy Đức nghe vậy, cố ý khoa trương cười nói: “Vây thật đúng là càng khiến kẻ khác hâm mộ, ta nhớ rõ người lúc trước, rất không thích loại trước ký khế ước sau ký kết bầu bạn như thế này.”

Hắn nói xong, ngưng ngưng “A” một tiếng, hướng về phía Đoạn Sở cười cười nói: “Người đừng có hiểu lầm, ta chính là hâm mộ cửu điện hạ, có thể làm cho hắn phá vỡ chuẩn mực của bản thân để ký kết hôn ước, có thể thấy được hắn có bao nhiêu vừa lòng với người. Ta nếu khi nào cũng có thể tìm được một vị bầu bạn tâm linh phù hợp thì tốt rồi.”

Đoạn Sở mỉm môi cười nhẹ, không mở miệng đáp lại lời nói giống như từ đáy lòng của Lam Tư • Duy Đức. Cho dù hiện tại nghe vậy, có vẻ như Úc Thịnh Trạch cùng vị vương tử này lúc trước quan hệ tốt lắm, hắn cũng không có hứng thú đối với người xa lạ bọc bạch bản thân.

Lam Tư • Duy Đức nháy mắt mấy cái, cười tủm tỉm nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, không chút khách khí đề nghị nói: “Thịnh Trạch, người hẳn là đoán được ý đồ đến đây của ta, ta hoàn toàn chính là vì vị người khế ước này của người. Tiệc cưới hôm nay chấm dứt, mong rằng người khế ước của người sẽ đi cùng ta, người cảm thấy thế nào? Đây cũng là vì quan hệ ngoại giao của hai nước cả thôi!”

Úc Hồng Tri vừa nghe, nhất thời khóe miệng run rẩy, Nguyên Vinh Nghị bên cạnh vẻ mặt không đành lòng nhìn thẳng mà quay đầu đi, ngược lại Dung Thu ở bên người hắn, khẩn trương bắt lấy cánh tay Nguyên Vinh Nghị, sợ Úc Thịnh Trạch thật sự đồng ý yêu cầu vô liêm sỉ này.

Đoạn Sở tươi cười không thay đổi nhìn Úc Thịnh Trạch, ngón tay cái cố ý gãi hai cái ngay lòng bàn tay hai người đang giao nhau, trong mắt là tín nhiệm chưa từng dao động.

Úc Thịnh Trạch vừa vận nhìn qua, cười cười, lại quay đầu hướng về phía Lam Tư • Duy Đức thập phần ngắn gọn trả lời: “Người đồng ý đem tinh thần lực của chính mình phá hủy là có thể, Tiểu Sở đang cần người thí nghiệm.”

Khuôn mặt tươi cười của Lam Tư • Duy Đức rốt cục không giữ được, hắn thật vất vả mới khôi phục được tinh thần lực, có bị điên mới làm như vậy.

“Người đừng nhỏ mọn như vậy được không?” Lam Tư • Duy Đức bắt mắt nhíu mày, trực tiếp nhìn về phía Đoạn Sở, hỏi: “Đoạn Sở các hạ, hoàng thất Trạch Mĩ là nơi lưu trữ nhiều nhất trong tất cả các tinh hệ, không chỉ có dị thú đồ lực lưu truyền từ thời viễn cổ, thực chu đồ lực cùng với thú vực tinh cầu vũ trụ đồ thần bí đều có. Ta sẽ ở Đế Ma Tư gần một tháng, không bằng phiên toái người cùng đi có được không?”

Đoạn Sở cực kỳ ngoài ý muốn, làm trò trước mặt Úc Thịnh Trạch dụ dỗ người khế ước của hắn? Tiểu vương tử Trạch Mĩ này, sẽ không phải là thiếu tâm nhãn đi. Hắn không chút do dự lắc đầu cự tuyệt: “Lam Tư • Duy Đức vương tử nói đùa, ta không phải người của bộ ngoại giao, không giữ nổi trọng trách như vậy.”

“A, này người cũng không nguyên ý!” Khuôn mặt anh tuấn của Lam Tư • Duy Đức hoàn toàn suy sụp, thoát nhìn bộ dáng thập phần tội nghiệp, tựa hồ căn bản không nghĩ tới, còn có người thật sự có thể chống lại được hấp dẫn của những thứ được lưu giữ trong hoàng thất Trạch Mĩ, hơn nữa điều kiện hắn nói ra quả thực khiến kẻ khác giận sôi.

Người ở đây thấy một màn như vậy, đều nhìn không được lộ ra vẻ mặt buồn cười, một chút không hờn giận lúc trước đều tiêu tán, đối với vị khách ngoại tinh này ngược lại nổi lên lòng đồng tình. Bất quá, mọi người thấy ánh mắt lạnh lùng của Úc Thịnh Trạch, đều thay đổi về mặt, ngay cả đại hoàng tử Úc Hồng Tri cũng không có nửa điểm ý tưởng mở miệng khuyên bảo. Ai chẳng biết cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch cố chấp nhất, chuyện gì đã hạ quyết tâm,

ngay cả vương hậu Lộ Dịch Toa cũng không thay đổi được.

Đoạn Sở có điểm không nói gì, vương tử Trạch Mĩ tình hệ này, cùng trong tưởng tượng của hắn hoàn toàn bất đồng. Hắn tuyệt không muốn làm người tiếp khách nơi nơi bên ba, cho dù Lam Tư • Duy Đức đưa ra điều kiện thực mê người, hắn cũng hoàn toàn có thể thông qua phương pháp khác, có được vật phẩm cất chứa của hoàng thất Trạch Mĩ. Nhất là cái thú vực tinh cầu vũ trụ đồ kia, đối với sự hiểu biết về dị thú của hắn hẳn là rất hữu dụng.

Đoạn Sở nhìn Úc Thịnh Trạch, cảm thấy nhẹ nhàng thờ ra. Có Úc Thịnh Trạch ở đây, khối cao da chó này hẳn là không có cơ hội dấn lên.

“Hôn lễ bắt đầu rồi.” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên ghé sát vào bên tai hắn nhắc nhở.

Đoạn Sở vội vàng hoàn hồn, lúc này mới phát hiện Nguyên Vĩnh Nghị cùng Dung Thu bên người đã rời đi, tới bàn chủ tịch bên kia.

Hôn lễ ở Đế Ma Tư cùng hôn lễ ở trái đất cũng tương tự nhau, ngay chỗ tuyên thệ cuối cùng. Nhìn thấy Nguyên Vĩnh Nghị cùng Dung Thu tuyên thệ xong ôm nhau hôn môi, Đoạn Sở khó được nổi lên cảm động.

“Bọn họ thật hạnh phúc!” Đoạn Sở thấp giọng nói.

Úc Thịnh Trạch nghiêng đầu, nhìn đến ánh mắt màu đen sáng lấp lánh của Đoạn Sở, không khỏi hô hấp bị kiềm hãm, nhìn không được thu lại vòng tay, đem Đoạn Sở giam vào trong lòng ngực, thừa dịp lực chú ý của các tân khách đều ở trên đài chủ tịch, cúi đầu hôn lên cái trán, chớp mũi cùng môi Đoạn Sở.

“Thịnh Trạch!” Đoạn Sở trong lòng căng thẳng, lại không đẩy được hắn ra, ngược lại bị mạnh mẽ ôm vào vòng tay của nam nhân.

Hai người đang đắm chìm trong khoảnh khắc ấm áp, ai cũng không chú ý tới cách đó không xa có một ánh mắt khác thường chiếu tới.

Tháng Tư 17, 2016

128

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Chương 128

Tuyên thệ trong hôn lễ sau khi hoàn thành, liền đến bữa tiệc, Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch được mời tới thủ tịch (ghế đầu). Còn chưa kịp ngồi xuống, Lam Tư • Duy Đức liền đứng dậy nhiệt tình tiếp đón Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở, ý bảo bọn họ ngồi vào bên phải hắn.

Đoạn Sở đối với Lam Tư • Duy Đức tuyệt không hiểu biết, tự nhiên không muốn ngồi ở chỗ đó, lại càng không muốn Úc Thịnh Trạch ngồi ở bên đó, bất quá không đợi Đoạn Sở nghĩ cách giải quyết, đã có người hỗ trợ giải quyết vấn đề cho hắn. Thất hoàng tử Úc Hạo Bằng tóm một thiếu niên không chút khách khí ngồi xuống.

“Đừng nhúc nhích, mọi người đều lại đây rồi. Nhanh ngồi đi, từ sáng đến bây giờ, ta cái gì cũng chưa ăn!”

Thiếu niên bị hắn lôi kéo cúi đầu, tay chân cũng không biết nên đặt nơi nào.

“Ta, ta không cần cùng người ngồi ở đây!” Tiếng nói trong trẻo của thiếu niên còn mang theo phần hận ủy khuất, cùng bộ dáng kiêu ngạo như tiểu khổng tước lúc bình thường tuyệt không giống.

“Thành Âm?” Đoạn Sở kinh ngạc hô to một tiếng, người bị thất hoàng tử giữ lấy không cho đi, vậy mà lại là bạn cùng phòng Nhung Thành Âm của hắn. Đoạn Sở nhớ rõ, Nhung Thành Âm cùng Úc Hạo Bằng quan hệ cũng không tốt, vô luận là lần ở Gia Hoa thương hội, hay là lúc hắn bị thương nhờ Nhung Thành Âm hỗ trợ trông cửa, đều cùng Úc Hạo Bằng ồn ào cãi vã. Như thế nào hiện tại thoát nhìn, lại như là đôi tình nhân gần gũi nhau.

Thân thể Nhung Thành Âm cứng đờ, lúc này mới phát hiện Đoạn Sở cùng cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch đều tới rồi, nháy mắt mấy cái, hốc mắt đỏ lên.

“Uy, người cũng đừng khóc a. Hôm nay chính là ngày tốt của Nguyên gia!” Úc Hạo Bằng thấy thế, bản năng cúi đầu cảnh cáo. Vạn nhất bị Đoạn Sở thấy được, còn tưởng rằng chính mình khi dễ bạn cùng phòng của hắn.

Ai biết Nhung Thành Âm lúc trước còn một bộ dáng tiểu tức phụ, hiện tại lại hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, mạnh đứng lên đối với Đoạn Sở ngoắc: “Đoạn Sở người mau tới, chúng ta cùng nhau ngồi ở nơi khác đi?”

Đoạn Sở thấy Úc Hạo Bằng thay đổi sắc mặt, mà Lam Tư • Duy Đức ở một bên hoàn toàn bị bỏ qua khuôn mặt tươi cười cứng ngắc, cảm thấy buồn cười đứng lên, cùng Úc Thịnh Trạch đi lên phía trước.

“Thành Âm, người cứ ngồi ở đây đi, ta ngồi bên cạnh người.” Đoạn Sở cười đề nghị, nói xong cũng không dừng lại mà lôi kéo Úc Thịnh Trạch ngồi ở bên cạnh Nhung Thành Âm.

Lam Tư • Duy Đức nhìn hai người ngồi vào vị trí, cuối cùng khó nén thất vọng thở dài, nhìn về phía Úc Hồng Trì tiếc nuối nói: “Xem ra mười năm không thấy, Thịnh Trạch quả nhiên lạnh nhạt với ta.”

Úc Hồng Trì tính tình trầm ổn, nghe được lời này sắc mặt cũng hơi hơi vặn vẹo. Nói như là quan hệ với cừu địch tốt lắm, mười năm không thấy, tựa hồ vị tiểu vương tử Trạch Mĩ tính tình một chút cũng không thay đổi. Bất quá Lam Tư • Duy Đức dù sao cũng là vương tử ngoại tính hệ, trách nhiệm của hoàng tử làm Úc Hồng Trì trước tiên liền đáp lại.

“Như thế nào lại vậy?” Úc Hồng Trì bất động thanh sắc nói đùa, trực tiếp dời chủ đề: “Hơn nửa tháng nữa là tới ngày kỷ niệm của Đế Ma Tư, ta nhớ rõ ngày kỷ niệm của hoàng thất Trạch Mĩ cũng là một tháng sau, đúng không?”

“Đúng vậy, lần này cũng là vừa vặn, vừa lúc ta cũng muốn kiến thức ngày kỷ niệm náo nhiệt phi phàm của Đế Ma Tư.” Lam Tư • Duy Đức cười nói tiếp, ánh mắt màu trầm lam tràn đầy chờ mong.

Đoạn Sở vẫn chú ý nơi này, thấy Lam Tư • Duy Đức cùng Úc Hồng Trì đã bắt đầu trò chuyện, ít nhất trong khoảng thời gian ăn cơm này, hẳn là sẽ không nhắc tới việc cùng đi hay không, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Uống chút nước trà không?” Úc Thịnh Trạch đưa một ly trà Long Tĩnh mùi thơm ngát qua.

Đoạn Sở thoáng chốc liền ngửi thấy mùi hương trà quen thuộc, không khỏi sùng sốt. Lá trà bình thường tuy rằng không có công hiệu khai thông, nhưng vẫn có công hiệu ngưng thần trấn an, hơn nữa các loại lá trà có được mùi thơm ngát đặc biệt, sẽ kết hợp với hương vị tinh khiết khiến toàn thân tâm thái long hưởng thụ, khiến cho lá trà phổ biến ngay cả trong thượng tầng Đế Ma Tư.

Nhưng Cáp Ngồi tính hệ có mấy trăm triệu dân cư, lá trà thu thập trên trái đất lại bị người khế ước cùng hiệp hội chế thuốc, hiệp hội gieo trồng phân chia, cho nên ở Đế Ma Tư, lá trà tuyệt đối thuộc loại hàng khan hiếm mà bán chạy. Cho nên chỉ có nhà quyền quý mới có thể dùng nước trà đãi khách.

“Vĩnh Nghị khó được hào phóng như vậy.” Đoạn Sở cười khẽ nói.

Úc Thịnh Trạch nhếch môi, hiện tại hẳn còn nhớ rõ, bộ dáng đau lòng của Nguyên Vĩnh Nghị khi nói lấy trà đãi khách.

“Hôm nay cũng nên hào phóng như vậy, nếu không thì, người có thể nói ba mẹ chuẩn bị nhiều một chút. Lần này tới Đế Ma Tư, để bọn họ cùng nhau mang tới đây luôn. Chúng ta bình thường đãi khách, cũng dùng loại này là được.” Úc Thịnh Trạch ghé vào bên tai Đoạn Sở đề nghị.

Bởi vì muốn trước khi người khế ước hậu thiên bại lộ có thể tranh thủ thêm nhiều thời gian, lá trà ở không gian trà sơn của Đoạn Sở, đều dùng để ủ trà rượu, tuy rằng đủ uống bình thường, nhưng loại yến tiệc này lại không cần thiết. Không bằng thừa dịp đi tới trái đất lần này, chuẩn bị nhiều một chút, cũng tránh cho Đoạn Sở mỗi ngày phải ở trong không gian trà sơn hái trà, chế trà.

Đoạn Sở đầu tiên là kinh ngạc, lập tức ý thức được ba mẹ mà Úc Thịnh Trạch nói, chính là ba mẹ thân sinh của hắc Trữ Huy Dung cùng Nhạc Tùng Trữ, khuôn mặt đỏ lên.

“Làm sao vậy?” Úc Thịnh Trạch khó hiểu hỏi, tay nhẹ nhàng sờ cái trán hắc.

Đoạn Sở vội vàng chột dạ kéo tay Úc Thịnh Trạch xuống, chống lại ánh mắt nghi hoặc của người yêu, vui sướng cùng âm áp trong lòng không dừng lại được mà còn dâng lên.

“Ta không sao, chờ đi trở về, ta liền cùng ba mẹ bọn họ liên hệ.” Đoạn Sở thấp giọng trả lời, đôi mắt dừng ở trước mặt Úc Thịnh Trạch, mặt mày cong lên, con ngươi màu đen tràn đầy ý cười.

Úc Thịnh Trạch nhẹ nhàng thở ra, thấy Đoạn Sở tâm tình không tồi, một tay nắm ở thắt lưng Đoạn Sở, tay kia thì nâng chén trà lên uống một ngụm, mày cau nhẹ. Tuy rằng tươi mát ngon miệng, nhưng vẫn kém hơn Đoạn Sở tự mình phao. Bản thân hắc đối với ăn uống cũng không chú ý, nhưng từ khi bắt đầu tiếp xúc với lá trà, vẫn luôn là Đoạn Sở phao cho hắc uống, cho dù là lá trà bình thường cũng không ngoại lệ, cho nên ngay lập tức có sự so sánh.

Đoạn Sở vẫn luôn nhìn Úc Thịnh Trạch, lập tức chú ý thấy vẻ mặt hắc biến hóa, không khỏi cười khẽ: “Ta đổi cho người một cái.”

Đoạn Sở nói xong, lấy chén trà trong tay Úc Thịnh Trạch một ngụm uống cạn, lại từ nhẫn không gian đồng thời gian trực tiếp lấy ra một ấm trà trong suốt, bên trong đựng nước hồng trà màu nâu thuần, mặt trên thể nhưng lại bốc lên nhiệt khí. Đoạn Sở trực tiếp rót vào chén trà, đưa cho Úc Thịnh Trạch, sau đó nhanh chóng thu lại.

Đoạn Sở cũng không lo lắng bị người khác cho rằng thất lễ, bởi vì người Cáp Ngồi tính hệ cho rằng trà có nhiều tác dụng. Lúc này hắc đưa nước trà cho Úc Thịnh Trạch, đối với những người khác mà nói tuyệt không đột ngột.

Úc Thịnh Trạch bật cười nhìn chén trà trước mắt, hẳn nào có yếu ớt như vậy, tuy rằng nghĩ như vậy, trong mắt lại tràn đầy ôn nhu, bưng chén hồng trà chậm rãi uống.

Động tác hai người đổi trà nhanh vô cùng, Nhung Thành Âm còn chưa phản ứng lại, đã thấy nước trà lúc trước của cừu địch hạ thay đổi màu sắc, nhất thời hâm mộ mờ mịt hai mắt nhìn, ngay cả Úc Hạo Bằng bên người như hồ rình mồi cũng mất nhìn hắc hắc cũng quên.

Hắn ở ký túc xá cũng có cơ hội uống nước trà do Đoàn Sở phao, tuy rằng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Nhưng là nước trà do hắn tự tay phao đều biến thành vừa đắng vừa chát hoàn toàn không giống. Đoàn Sở phao trà thật sự rất thơm, nghĩ đến mai kia sau khi hắn trở về Y Duyệt Tắt, sẽ có hai tháng không được uống, ánh mắt tròn tròn của Nhung Thành Âm đều là khát vọng.

Đoàn Sở quay đầu vừa lúc nhìn đến, cảm thấy buồn cười. Chính là nếu cho Nhung Thành Âm, nhất định phải cho Úc Hạo Bằng, cùng với Úc Hồng Trì và Lam Tư • Duy Đức, này rất chọc người chú ý. Hắn đối với Nhung Thành Âm nhỏ giọng nói: “Đợi đến phòng nghỉ cho người.”

Nhung Thành Âm nhận tình sáng lên, cười lộ ra răng nanh đáng yêu. Hắn đắc ý tà hữu nhìn nhìn, thấy Úc Hạo Bằng còn hung thần ác sát theo dõi hắn, hướng liền về phía Úc Hạo Bằng khề hừ một tiếng, đơn giản quay đầu, đem lực chú ý đều đặt ở trên người Đoàn Sở.

“Đoàn Sở, hai tháng ngày nghỉ, người có tính toán gì không?” Nhung Thành Âm ánh mắt tinh lạng nhìn Đoàn Sở. Hôm trước học viện Đế Ma Tư bắt đầu nghỉ, hắn nếu không phải tính toán cùng ca ca Nhung Kiến Trà quay về Y Duyệt Tắt, có lẽ đã sớm đi chơi nơi khác rồi. Đương nhiên, cứ như vậy, hôn lễ của Nguyên Vinh Nghị cũng sẽ đổi thành ca ca Nhung Kiến Trà của hắn tiến đến tham gia.

“Còn chưa nghĩ tốt, hắn là sẽ đi bãi nuôi dưỡng cùng vườn gieo trồng nhìn thử.” Đoàn Sở cười cười, đối với hồ động giữa Nhung Thành Âm cùng Úc Hạo Bằng cũng không có ý nghĩ tìm tòi nghiên cứu.

Nhung Thành Âm “Nga” một tiếng, hưng trí bừng bừng nói lên kế hoạch của hắn: “Ta vốn ngày hôm qua trở về Y Duyệt Tắt, đáng tiếc ngày nghỉ của đại ca còn chưa được định ra, cũng may Úc Thiên Triển là người Đế Ma Tư, mấy ngày nay chung quanh Đế Ma Tư thực náo nhiệt, hắn nói mang ta đi chơi mỗi nơi một chút. . . .”

“Người nói cái gì, người còn muốn cùng Úc Thiên Triển đi ra ngoài chơi?” Thanh âm không hồn giận của Úc Hạo Bằng bỗng nhiên xen vào, thân thể Nhung Thành Âm đều bị lôi kéo tới mức lắc lư.

“Người làm gì vậy!” Nhung Thành Âm nổi giận, nếu không có ký nơi này không nên tranh chấp, hắn đã sớm mắng chửi.

“Đừng tưởng rằng người là hoàng tử thì có thể không kiêng nể gì, ta muốn đi cùng ai ra ngoài chơi, liên quan gì đến người?”

Úc Hạo Bằng mặt âm trầm, nhìn bộ dáng trừng mắt dựng thẳng của Nhung Thành Âm, áp chế lửa giận thấp giọng: “Ta lúc trước đã cảnh cáo người, người có thể dùng đầu óc một chút không, Úc Thiên Triển kia căn bản không phải thứ tốt. Hắn là cố ý muốn tiếp cận người. . . .”

“Tiếp cận ta thì liên quan gì tới người!” Nhung Thành Âm bất mãn đánh gậy hắn, trừng mắt nhìn Úc Hạo Bằng: “Cho dù hắn có mục đích, cũng sẽ không giống như người, cả ngày an bài người theo dõi ta, hờ một tí là tìm ta gây phiền toái, hai tháng này, ta chỉ muốn gặp Úc Thiên Triển, lại không có một khắc yên tĩnh, người có bao nhiêu quá phận người biết không!”

Đoàn Sở không nói gì nhìn hai người người tới ta đi mà khác khẩu, nghe hết sức ngứa thớ. Bất quá Úc Hạo Bằng thể nhưng lại ra tay ngăn trở Nhung Thành Âm kết giao với Úc Thiên Triển, đích xác làm cho hắn thực ngoài ý muốn.

Úc Thịnh Trạch vốn đang im lặng uống trà, thấy thể buông chén trà trong tay, thân thể nghiêng tới gần Đoàn Sở, bắt động thanh sắc dùng tinh thần lực chung đoạn giải thích: “Thật ca vốn cũng rất chán ghét Úc Thiên Triển, từ lúc biết được tin đồn về con riêng, hắn liền cảm thấy chính mình bị lừa gạt nên rất tức giận, hơn nữa chuyện phủ điều lại nhận định Úc Thiên Triển mới là chủ mưu, cho nên không kiêng nể gì mà bắt đầu chèn ép Úc Thiên Triển, ngay cả sản nghiệp bên ngoài của Tiêu gia cũng đều bị hắn tiêu diệt hơn phân nửa.”

Đoàn Sở nghe vậy, lập tức mặt mày hớn hờ, Úc Thiên Triển không hay ho chính là tin tức tốt. Hắn thân thủ vỗ vỗ Nhung Thành Âm: “Tốt lắm, Thành Âm, người đừng sinh khí, thất diện hạ nói như vậy cũng là nóng ruột, tổng so với ngầm âm mưu tính kế, lại không cho người biết thì tốt hơn nhiều.”

Nhung Thành Âm vẻ mặt kinh ngạc, Đoàn Sở cũng không đợi hắn phản bác, cười tủm tỉm đề nghị: “Kỳ thật ta thấy Úc Thiên Triển tính tình ôn hòa, có lẽ rất rộng lượng, người nếu cùng hắn đi ra ngoài, không bằng liền mang theo thất diện hạ đi cùng là được, Úc Thiên Triển hẳn là cũng sẽ không tức giận, thất diện hạ cũng sẽ không lo lắng cho người.”

Nhung Thành Âm mặt đỏ lên, Đoàn Sở nói giống như Úc Hạo Bằng là lo lắng cho hắn nên mới như thế. Lo lắng? Nhung Thành Âm bỗng nhiên dùng một chút, ngoài ý muốn nhìn Úc Hạo Bằng, thấy hắn vẻ mặt không hồn giận, bĩu môi, cuối cùng im lặng.

Úc Hạo Bằng vốn đang sa sầm mặt mày, thấy Đoàn Sở nói vài ba câu liền giải trừ được tức giận của Nhung Thành Âm, thậm chí thiếu niên không có đầu óc này còn đỏ mặt, không khỏi bội phục nhìn về phía Đoàn Sở. Nghĩ đến mới nãy nghe được cuộc nói chuyện kia, liền từ nhẫn không gian lấy ra một tấm thẻ đưa cho Đoàn Sở.

“Này, đây là dị thú đồ lục lúc trước ta ra ngoài săn bắn chỉnh lý lại, người gần nhất không phải học tập cái này sao, cho người đó.” Hắn đem tấm thẻ đặt trước mặt Đoàn Sở, lại nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Bãi nuôi dưỡng của ta so với của người lớn hơn, người nếu có thời gian, tự mình dẫn hắn đi nhìn thử.”

Úc Thịnh Trạch trong lòng khề động, gật gật đầu. Úc Hạo Bằng đối với đầu thú luyện huyết rất chấp nhất, bãi nuôi dưỡng của hắn dị thú chủng loại đa dạng, đích xác có thể nghiên cứu.

Đoàn Sở lẳng lẳng nhìn tấm thẻ được đưa tới, Úc Hạo Bằng vừa nhìn liền biết hắn suy nghĩ cái gì, thấy Úc Thịnh Trạch không phản đối, trầm giọng giải thích: “Tư liệu người xem ở học viện người kẻ ước, rất nhiều người chú ý. Người muốn bánh kẹo không ít, muốn tìm hiểu về người đương nhiên sẽ thu thập mấy tin tức này.”

Đoạn Sở xấu hổ nói lời cảm tạ: “Cảm ơn thất điện hạ.”

Úc Hạo Bằng nhăn lại mi, không hồn giận phản đối: “Người nên gọi ta là thất ca mới đúng!”

Đoạn Sở khuôn mặt tươi cười ngưng lại một chút, bất động thanh sắc nhìn về phía sắc mặt nhu hòa của Úc Thịnh Trạch, cười hô một tiếng: “Thất ca.”

Úc Hồng Tri mỉm cười nhìn một màn trước mắt, Lam Tư • Duy Đức lại nheo lại mắt.

Đáng tiếc chính là, Đoạn Sở thả lỏng, mới duy trì được hai ngày, ngay tại lúc hắn có được đệ thủ đồ lục từ trong tay Sở Hoa, được Úc Thịnh Trạch dẫn theo chuẩn bị đi tới vệ tinh thứ ba, bãi nuôi dưỡng lãnh địa của Úc Thịnh Trạch, liền nhìn thấy Lam Tư • Duy Đức cười đến vẻ mặt đắc ý dào dạt đứng ở bên dưới phi hành khí.

“Úc Khải Phong bệ hạ đã đồng ý, Thịnh Trạch, tuy rằng Đoạn Sở không phải người ở bộ ngoại giao, nhưng người làm hoàng tử, tự nhiên nên vì quan hệ ngoại giao mà cố gắng. Vừa lúc ta cũng muốn đi tới bãi nuôi dưỡng hoàng gia kiến thức một chút, thật sự là rất xào!” Lam Tư • Duy Đức nói xong, thân thủ làm ra động tác mời vào phi hành khí, như nguyện thấy được sắc mặt hoàn toàn đen lại của Úc Thịnh Trạch.

Tháng Tư 17, 2016

129

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Chương 129

Nếu Úc Khải Phong đồng ý, Úc Thịnh Trạch cũng chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp. Bất quá cứ như vậy, tâm tình của hắn liền trở nên tồi tệ.

“Áo Lợi Người, người phụ trách an bài hành trình đến vệ tinh thứ ba cho Lam Tư • Duy Đức vương tử.” Úc Thịnh Trạch phân phó xong, lại nhìn về phía Lam Tư • Duy Đức trầm giọng nhắc nhở: “Làm vương tử của tinh hệ có quan hệ ngoại giao, khi tiến vào lãnh địa tư nhân của ta, cũng hy vọng người có thể tuân thủ pháp lệnh ngoại giao.”

Nói xong, hắn không đợi Lam Tư • Duy Đức phản ứng, liền lôi kéo Đoạn Sở đi lên cabin phi hành khí.

Nhóm hộ vệ Trạch Mi hoàng gia đi theo Lam Tư • Duy Đức tức giận không thôi, Úc Thịnh Trạch nói như vậy, căn bản là cảnh cáo hắn bảo trì khoảng cách, để tránh bị hiểu lầm là dò hỏi cơ mật của hoàng gia Đế Ma Tư.

Lam Tư • Duy Đức cũng là ngẩn ra, hắn biết Úc Thịnh Trạch nhất định sẽ mất hứng, lại không nghĩ rằng Úc Thịnh Trạch sẽ gọn gàng dứt khoát biểu hiện ra ngoài như vậy. Bất quá, hắn lại một chút cũng không sinh khí, thậm chí tính tình khá tốt mà hướng về phía Áo Lợi Người cười cười.

“Đi thôi!” Lam Tư • Duy Đức nói xong, đi theo lên phi hành khí. Sáu thị vệ của hắn theo sát sau.

Áo Lợi Người âm thầm nhẹ nhàng thở ra, hắn đi theo bên người Úc Thịnh Trạch còn chưa đến mười năm, đối với Lam Tư • Duy Đức tuyệt không hiểu biết. Đối phương không tức giận mà khắc khẩu ở ngoài hoàng cung, nói chung cũng là chuyện tốt. Áo Lợi Người quay đầu lại nhìn về phía Phổ Lôi Tư vẻ mặt nghiêm túc đang cảm ***g thú, thấp giọng nhắc nhở: “Cách ly của ***g thú không cần gỡ bỏ, tới bên trong cabin người xem bọn chúng một chút là được, mặt khác không cần phải xen vào.”

Phổ Lôi Tư vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: “Ta sẽ.”

Năng lượng dao động sau khi hai Tử Tinh thú tiến hóa phi thường khó hiểu, thường thì chiến sĩ cấp cao cũng không phát hiện ra được, nhưng một khi chúng nó vận dụng năng lượng công kích, sẽ không thể gạt được thị vệ hoàng gia do Lam Tư • Duy Đức mang đến.

Đoạn Sở ngay từ đầu cũng không nghĩ tới vấn đề này, mới vừa cùng Úc Thịnh Trạch ngồi xuống, liền nhìn đến Lam Tư • Duy Đức đi tới, ngồi ở ghế đối diện mỉm cười gật đầu với bọn họ, cuối cùng là Phổ Lôi Tư thấp giọng câu nệ nắm chặt ***g thú, đứng ở trong sườn cabin, không khỏi nhướng mày.

Úc Thịnh Trạch lập tức chú ý tới vẻ mặt biến hóa của Đoạn Sở, theo tầm mắt của hắn nhìn qua, nghĩ nghĩ, bất động thanh sắc mở ra một kết giới tinh thần lực nho nhỏ, thấp giọng trấn an: “Đừng lo lắng, cách ly của ***g thú có thể ngăn cách tất cả dò xét, hơn nữa trước lúc xuất phát đã cho hai Tử Tinh thú đeo cấm thú bài.”

Đoạn Sở “Ân” một tiếng, mày vẫn là khóa chặt: “Cấm thú bài chỉ có thể ngăn cản Bạch Bạch cùng Đoàn Tử sử dụng năng lượng, nhưng người Trạch Mi tinh hệ thấy được, khẳng định vẫn sẽ hoài nghi. Vậy chờ chúng ta đến vệ tinh thứ ba, Bạch Bạch cùng Đoàn Tử đều chỉ có thể ở trong ***g thú sao?”

Úc Thịnh Trạch mang theo Đoạn Sở đi tới vệ tinh thứ ba, mục đích chủ yếu là muốn thừa dịp ngày nghỉ khó có được mà cùng nhau du ngoạn một chút,

bằng không cũng sẽ không đem theo hai sủng vật cùng đi, nhìn thấy bộ dáng khó xử của Đoạn Sở, nắm bờ vai hần nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, phải đi ở lãnh địa cũng đủ rộng, đem Từ Tinh thú an bài ở chủ viện, cấm thú bài không nhìn kỹ, vẫn sẽ không nhìn ra.”

Đoạn Sở gật gù đầu, việc đã đến nước này, chỉ có thể ủy khuất hai đứa nhỏ một chút. Nghĩ vậy, hần không khỏi ngẩng đầu nhìn hướng đối diện, chỉ thấy đầu sỏ chặn ngang cuộc du lịch của bọn họ, nâng cằm nhìn chăm chú bọn họ, ánh mắt màu trạm lam toát ra ý tứ hàm súc phức tạp.

Bởi vì không có che dấu, Lam Tư • Duy Đức rất nhanh liền chú ý tới tầm mắt của hần, khuôn mặt tuấn mỹ lập tức hiện lên mỉm cười sáng lạn, trong mắt cũng lộ ra vài phần thân cận.

Đoạn Sở bất động thanh sắc thu hồi tầm mắt, hần có điểm xem không hiểu ý đồ của vị vương tử Trạch Mi tinh hệ này. Bất quá, Đoạn Sở trái lại lại nhớ tới một sự kiện, ghé sát vào Úc Thịnh Trạch, nhẹ giọng đề nghị: “Thịnh Trạch, không bằng chúng ta mời Vĩnh Nghị cùng Dung Thu đến vệ tinh thứ ba đi?”

Lúc trước là tính toán thế giới chỉ có hai người, bất quá nếu đã không thể, đơn giản để cho Nguyên Vĩnh Nghị cùng Dung Thu cùng nhau đến góp vui cũng rất tốt. Lam Tư • Duy Đức thời điểm tìm tới Úc Thịnh Trạch, hần còn có thể lôi kéo Dung Thu cùng nhau nghiền cứu tinh luyện trà rượu.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở rất nhanh liền điều chỉnh tốt tâm tình, cũng thả lỏng điều chỉnh tư thế ngồi, thuận thế ôm lấy Đoạn Sở, lắc đầu tiếc nuối phủ quyết: “Chỉ sợ không được, Vĩnh Nghị nói muốn dẫn Dung Thu đi hưởng tuần trăng mật.”

Úc Thịnh Trạch dừng một chút, trên mặt lộ ra vẻ mặt thật là tốt: “Vĩnh Nghị nói đây là tập tục của trái đất, hần cảm thấy không tồi. Cho nên định ra hành trình, muốn dẫn Dung Thu đi tới tất cả những tinh cầu mà hần đã từng săn bắn mấy năm nay.”

Đoạn Sở nháy mắt mấy cái, trên mặt cũng lộ ra tươi cười. Hần đến Đế Ma Tư gần một năm, đương nhiên biết nơi này không có chuyện hưởng tuần trăng mật này nọ.

“Vậy cũng thật không tồi, có tới hai tháng ngày nghỉ mà.” Đoạn Sở nhớ tới lần đầu tiên ở Y Duy Tát nhìn thấy Nguyên Vĩnh Nghị, hiện tại hần đã biết, khi đó Nguyên Vĩnh Nghị đang cùng người nhà, Dung Thu giằng co ba phía, hàng năm đều ở các tinh cầu lớn hái trái ngược xuôi săn bắn dị thú hoặc là thu thập cây trồng, quả thực vất vả. Nghĩ tới Dung Thu cũng biết đến, cho nên tuần trăng mật mới lựa chọn tinh cầu săn bắn.

Úc Thịnh Trạch chợt nghe ra chờ mong trong giọng nói của Đoạn Sở, không khỏi cong môi: “Chờ chúng ta kết hôn, có thể đi tới trái đất hưởng tuần trăng mật, hoặc là người có nơi nào khác muốn đi không?”

Đoạn Sở không chịu thua kém đồ mặt, rõ ràng Úc Thịnh Trạch là người thấp phần lãnh ngành, không hiểu phong hoa tuyết nguyệt, nhưng mỗi lần nghiêm trang nói ra những lời đó, so với lời ngon tiếng ngọt gì cũng đều rung động lòng người hơn cả.

Bất chấp phía đối diện là Lam Tư • Duy Đức vẻ mặt tò mò, Đoạn Sở cả người đều rúc vào lòng ngực Úc Thịnh Trạch, khẽ nâng đầu lên, ghé sát Úc Thịnh Trạch nhỏ giọng nói: “Ta nghĩ đi tới nơi người lần đầu tiên làm nhiệm vụ, sau đó lại quay về trái đất, có thể chứ?”

Cho dù biết có kết giới tinh thần lực, người khác cũng không biết bọn họ đang nói cái gì, nhưng lời nói riêng tư này, vẫn khiến cho Đoạn Sở theo bản năng muốn tránh mọi người nghe được.

Ý cười trong mắt Úc Thịnh Trạch cơ hồ tràn ra, cũng không kiêng dè hôn lên hai má Đoạn Sở, trầm thấp lên tiếng trả lời: “Hào!”

Lam Tư • Duy Đức nhìn hai người phía đối diện ngay từ đầu còn quy củ, hiện tại đã ôm cùng một chỗ hần không thể hòa hợp nhất thể, rốt cục nhìn không được thu hồi tầm mắt, xuất thần nhìn tấm thân nhưng màu thiên tử phía dưới chân. Định cabin ánh sáng chiếu rọi xuống, ngũ quan tuấn mỹ có vẻ thấp phần tái nhợt, lông mi dài dài run nhẹ nhẹ, ngoài ý muốn hiện ra vài phần yếu ớt.

Áo Lợi Ngươi hồ nghi nhìn một màn này, lại nhìn về phía cửu điện hạ cùng Đoạn Sở vẫn còn đang thân mật nói chuyện, âm thầm suy đoán mục đích thật sự của Lam Tư • Duy Đức. Ngay từ đầu, hần nghĩ vị Lam Tư • Duy Đức này là vị gười trà mà đến, cho nên mới muốn quán lấy Đoạn Sở các hạ, hiện tại thoạt nhìn, như thế nào lại giống như có tình ý với cửu điện hạ. Nhưng là mười năm này, bọn họ cũng không hề gặp mặt.

“Người đang nhìn cái gì?” Tiếng nói trầm thấp của Lam Tư • Duy Đức vang lên ở bên tai, Áo Lợi Ngươi cả kinh, làm như dường như không có việc gì mà thu hồi tầm mắt, cung kính đứng dậy: “Lam Tư điện hạ, đi tới vệ tinh thứ ba cần bốn giờ, không biết ngài có cần nghỉ ngơi một chút không, cabin có thể tùy thời điều chỉnh.”

Lam Tư • Duy Đức nhíu nhíu mày, không có cự tuyệt gật đầu: “Ân, người chuẩn bị chỗ cho ta, đến lúc đó kêu Á Đạt gọi ta!”

“Vâng!” Thị vệ thứ nhất của Lam Tư giành trước lên tiếng trả lời.

Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch tuy rằng vẫn khe khẽ nói nhỏ, nhưng đối thoại giữa Lam Tư • Duy Đức cùng Áo Lợi Ngươi đều nghe được, cảm thấy ngoài ý muốn. Lam Tư • Duy Đức này, vậy mà thấp phần dễ nói chuyện.

“Thịnh Trạch, Lam Tư • Duy Đức vương tử vẫn luôn để nói chuyện như vậy sao?” Đoạn Sở dâng lên lòng tò mò.

Lam Tư • Duy Đức chưa trưởng thành đã bị hủy thiên phú tinh thần lực, từ thiên chi kiều tử rơi xuống thành hạt bụi không đáng kể, cho dù hiện tại khôi phục tinh thần lực, thời gian mười năm cũng không thể theo kịp Úc Thịnh Trạch. Nhưng Lam Tư • Duy Đức vậy mà không có nửa điểm cam chịu, vài lần ở chung, trừ bỏ có chút quá phận, cũng không thấy nửa điểm lo lắng khó chịu. Người như vậy, không phải lòng dạ quá sâu, thì chính là tính tình thấp phần xa cách.

Úc Thịnh Trạch không trực tiếp trả lời, mà là đối với Áo Lợi Ngươi gật gật đầu, liếc qua liền thấy cabin bỗng nhiên hiện lên vài đạo quang sáng, rất nhanh liền xuất hiện một khoang nhỏ được ngăn cách, Úc Thịnh Trạch ôm lấy Đoạn Sở, nằm ở trên giường trong khoang thuyền.

“Hắn tỉnh tỉnh đích xác không tòi.”

Bởi vì là giường đơn, hai nam tử trưởng thành nằm lên có vẻ thập phần chật chội, Úc Thịnh Trạch nghiêng thân, lấy cánh tay chặt chẽ chế trụ vòng eo Đoạn Sở, cánh tay kia xuyên qua gáy Đoạn Sở, để cho hắn thoải mái gối lên.

Đoạn Sở thật cẩn thận trở mình trong lòng Úc Thịnh Trạch, mặt đối mặt tựa vào nhau, nghe được Úc Thịnh Trạch trả lời, không khỏi cười cười: “Vậy hẳn đi theo chúng ta tới bãi nuôi dưỡng, chẳng lẽ có ích lợi gì sao?”

“Sẽ không, hẳn vẫn là vì ngươi.” Úc Thịnh Trạch ôm Đoạn Sở, đối với việc Lam Tư • Duy Đức quán lấy vẫn là rất bất mãn.

“Ngươi cảm thấy hẳn là vì gối trà?” Đoạn Sở nghĩ nghĩ, không đồng ý lắc đầu: “Ngươi bị hao tổn thiên phú tinh thần lực cũng không nhiều, mà tin tức gối trà đối với dị thú cấp 9 cường hóa có hiệu quả trấn an cũng không công khai, Lam Tư • Duy Đức nếu muốn gối trà, thông qua Gia Hoa thương hội đặt hàng là có thể lấy, căn bản không cần tự mình ra mặt.”

Mái tóc ngắn mềm mại của Đoạn Sở lộn xộn, quét qua da hắn khi gối lên khuỷu tay hắn, Úc Thịnh Trạch lập tức cảm giác được chỗ cổ dần dần trở nên tê dại, hơn nữa còn có hô hấp ấm áp phun ở trước ngực, thân thể nhất thời cứng đờ. Nghĩ đến tình cảnh hai người hiện tại, hắn hít một hơi thật sâu, ngăn chặn xao động trong lòng, ngăn gọn trả lời: “Hắn muốn chính là bánh kẹo. Phụ vương vừa rồi thông tin cho ta, nói là muốn dùng Bích Chi thảo làm giao dịch.”

Đoạn Sở ngưng mi, thoáng chốc liền hiểu được. Liên minh tinh tế trước mắt, tinh thần lực bất ổn của chiến sĩ cấp 9 không có biện pháp giải quyết. Mà bánh kẹo hẳn chế tác tuy rằng chỉ có thể trấn an tinh thần lực bất ổn của chiến sĩ dưới cấp 5, chính là chỉ cần tiến thêm một bước chiết xuất, về sau có thể sẽ ổn định được tinh thần lực của chiến sĩ cấp 9. Phải biết rằng, giá trị thiên phú của người khế ước có giới hạn, còn bánh kẹo lại không giống, nó là vô hạn.

Bất quá rất nhanh, Đoạn Sở liền phát hiện bọn họ đoán không đúng. Sau khi phi hành khí tới vệ tinh thứ ba, hắn thu được tin tức Sở Hoa truyền lại, kinh ngạc tròn tròn mắt.

“Làm sao vậy?” Úc Thịnh Trạch kỳ quái nhìn về phía Đoạn Sở đứng bất động.

Đoạn Sở lấy lại tinh thần, nhìn về phía Lam Tư • Duy Đức cách đó không xa đang hưng trí bừng bừng, nâng tay đem vòng thông tin đưa cho Úc Thịnh Trạch xem.

“Tinh thần lực tính chất đặc biệt của Lam Tư • Duy Đức không có tính công kích cụ thể, cho nên, mười năm trước hẳn nếu có cơ hội thức tỉnh, hẳn hẳn là người khế ước.”

Tháng Tư 17, 2016

130

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Chương 130

Nếu là người khế ước, cũng ý nghĩa Lam Tư • Duy Đức cho dù khôi phục tinh thần lực, nhưng sau khi trưởng thành không thể thức tỉnh, không có khả năng lại có thể trở thành người khế ước. Trừ phi, hắn uống trà rượu do Đoạn Sở chính tay ủ.

“Trạch Mi đi qua thông đạo đặc thù đến Đế Ma Tư, cũng cần thời gian nửa tháng.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng phân tích: “Mà khi đó trà rượu của ngươi mới ủ thành công, hẳn không có khả năng vì trà rượu mà tới.”

Đoạn Sở tự nhiên cũng biết điểm này, trà rượu thức tỉnh là bí mật được giấu diếm gắt gao, nhóm nguyên lão Cấp Ngồi tinh hệ cũng không mấy người biết đến, huống chi là người Trạch Mi xa xôi như vậy.

“Hắn uống thuốc tiến hóa sao?” Đoạn Sở thần sắc phức tạp nhìn về phía Lam Tư • Duy Đức ở xa xa.

Tinh thần lực tính chất đặc biệt phân ra làm hai loại nhu thuận cùng công kích, chúng nó cùng tồn tại trong cơ thể. Thiên hướng công kích sẽ thức tỉnh trở thành chiến sĩ, mà tính chất đặc biệt nhu thuận sẽ trở thành người khế ước. Thuốc tiến hóa chính là làm cho tính công kích của tinh thần lực được đề cao sau đó bạo phát mà ngoại phóng. Cho nên chỉ cần là người trưởng thành, dùng thuốc tiến hóa đều có thể trở thành chiến sĩ hậu thiên.

Chẳng qua tinh thần lực tính chất đặc biệt không có tính công kích cụ thể, nhất định Lam Tư • Duy Đức cho dù trở thành chiến sĩ, bản thân cũng chỉ có thể quang quân ở cánh cửa chiến sĩ cấp thấp. Điều này đối với những người khác mà nói cũng không có gì, trở thành chiến sĩ nói như thế nào thì so với người bình thường cũng có nhiều hơn một phần vũ lực bảo đảm. Nhưng đối với Lam Tư • Duy Đức một vị vương tử mà nói, chiến sĩ cấp thấp sẽ làm hắn trở thành si nhục của hoàng thất, cả đời đều không thể ngẩng đầu.

Úc Thịnh Trạch lời kéo Đoạn Sở đi trước, vừa đi vừa thấp giọng trả lời: “Này phải xem chính hắn. Bất quá sau khi khôi phục tinh thần lực, ít nhất hắn sẽ không bị hạn chế ở Trạch Mĩ tinh hệ.”

Đoạn Sở nghĩ đến lúc ban đầu sống lại, bởi vì tinh thần lực bất ổn, hắn ngay cả ngồi phi hành khí cũng đầu vầng mắt hoa, đồng ý gật đầu.

“Cũng đúng, cha mẹ của Lam Tư • Duy Đức vương tử, nếu sủng ái hắn như vậy, khẳng định lo lắng hắn lại xảy ra cái gì bất trắc. Hiện tại tinh thần lực khôi phục, ít nhất so với lúc trước tự do hơn.” Nói xong, Đoạn Sở lại nghĩ tới quá khứ của Trữ Khang Trí, khó tránh khỏi cảm động lay: “Ta trước kia cũng vậy, chỉ có thể chờ đợi ở nhà.”

Đây là nhân chi thường tình, ngược lại Lam Tư • Duy Đức so với Sở Hoa, có khả năng trong hơn mười năm tinh thần lực bị thương, trở thành người phụ trách của liên minh thương hội, mới là khiến kẻ khác hâm mộ. Đương nhiên, nếu không có Tề Hạo Ngôn quyền cao chức trọng lại xuất thân hiển quý duy trì, vì hắn mà bắt kẻ đại giới mua kỳ trân dị bảo, để trợ giúp Sở Hoa qua lại giữa các tinh hệ, cũng không có khả năng làm được.

Tưởng tượng như vậy, Đoạn Sở lập tức tăng thêm vài phần hảo cảm đối với Tề Hạo Ngôn, Tề Hạo Ngôn đối với Sở Hoa là xuất phát từ nội tâm không nói, chỉ riêng phần duy trì không lay động kia, cũng đủ thuyết minh hắn đối với Sở Hoa có bao nhiêu ngưỡng mộ.

Úc Thịnh Trạch lại không nghe ra cảm khái của hắn, thâm nghĩ từ khi hai người gặp lại đến nay, hắn bận bịu nhiều việc... Nhiệm vụ của quân bộ, cũng không nghĩ sẽ mang Đoạn Sở theo ra ngoài kiến thức, thậm chí ở Đế Ma Tư cũng không đi tham quan, không khỏi ảo não, dừng lại cước bộ nhìn Đoạn Sở nói: “Là ta sơ sót, về sau chúng ta mỗi ngày đều sắp xếp ra ngoài một lần. Nếu người có tính cầu đặc biệt thích, cũng có thể sắp xếp trước.”

Đoạn Sở lấy lại tinh thần, nghiêng đầu nhìn về phía Úc Thịnh Trạch. Nam nhân nghiêm túc nhìn hắn, đôi mắt đen nhánh chỉ có ánh ngược bóng dáng của hắn. Tuy rằng là hiểu lầm, nhưng nghĩ đến Úc Thịnh Trạch từng vì hắn mà an bài hết thảy, vẫn là làm cho Đoạn Sở không khỏi nhếch khóe miệng, tay bị nắm giật giật, ngón tay giao nhau quấn quanh một chỗ, tâm như là được ngâm trong nước nóng mà trở nên ấm áp.

“Không vội, ta nghiên cứu tinh vực đồ.” Đoạn Sở đáp lại, không giải thích hắn lúc trước ám chỉ là khi ở trên trái đất.

“Ân!” Úc Thịnh Trạch ánh mắt nhu hòa cúi đầu, vô cùng thân thiết hôn khóe miệng Đoạn Sở. “Đi thôi, chúng ta nhanh đến.”

Đoạn Sở cười khẽ, nhưng không né tránh, hai người sống vai đi tới, Áo Lợi Ngươi ở một bên hướng dẫn Lam Tư • Duy Đức cùng thị vệ của hắn.

Đoàn người rất nhanh đi tới lãnh địa trạch (nơi ở trong lãnh địa). Nói là trạch đề (dinh thự), kỳ thật so với tòa thành của Đoàn gia thì lớn hơn, to hơn gấp đôi, cũng phải hơn phân nửa hoàng cung, khó trách Úc Thịnh Trạch nói đem Bạch Bạch cùng Đoàn Từ đặt ở chủ viện là có thể. Lam Tư • Duy Đức ở khách viện (nơi dành cho khách), chỉ đi đường cũng phải hơn mười phút mới đến.

Lam Tư • Duy Đức đối với Úc Thịnh Trạch đem hắn an bài ở khách viện vui vẻ đồng ý, chỉ là hỏi một câu: “Buổi tối, chúng ta có thể cùng nhau dùng cơm không?”

“Đương nhiên, người có kiêng ăn cái gì, cứ nói cho Áo Lợi Ngươi một tiếng.” Úc Thịnh Trạch gật gật đầu. Những gì nên làm vì quan hệ hai nước, hắn sẽ không đẩy trách nhiệm. Huống chi, Lam Tư • Duy Đức nếu đúng là người khế ước đã qua quá trình thức tỉnh, như vậy gối trà cùng bánh kẹo đối với hắn hiệu quả rất nhỏ mới đúng, tích cực đến Đế Ma Tư như vậy, khẳng định là có mục đích khác, không tiếp xúc với hắn làm sao có thể biết được.

Lam Tư • Duy Đức cười cười, lại nhìn về phía Đoạn Sở hỏi: “Ta bình thường thức dậy muộn, nếu các ngươi buổi sáng có việc, giữa trưa lại không trở lại, cũng không cần bận tâm đến ta.”

Cũng chính là ý tứ không quấy rầy bọn họ? Đoạn Sở bất động thanh sắc mỉm cười nhẹ, nhìn theo Lam Tư • Duy Đức được Áo Lợi Ngươi dẫn đường rời đi, cũng theo Úc Thịnh Trạch đi trở về chủ viện.

Tới bên trong chủ viện, Úc Thịnh Trạch dừng lại cước bộ nhìn về phía quản gia Thạch Bằng cùng thị vệ trưởng Lăng Tấn, trầm giọng phân phó: “Thạch Bằng, người an bài phòng ngủ ở chủ viện cho Áo Lợi Ngươi cùng Phổ Lô Tư, sau đó cùng Áo Lợi Ngươi bàn bạc về bữa tối. Lăng Tấn, phòng ngự của tòa thành tăng lên cấp bậc cao nhất, bất luận kẻ nào không có mệnh lệnh của ta, cũng không cho phép vào đi vào chủ viện cùng khách viện nơi Lam Tư • Duy Đức ở.”

“Vâng!” Thạch Bằng cùng Lăng Tấn vội vàng lên tiếng trả lời.

Đoạn Sở tiếp nhận ***g thú từ tay Phổ Lô Tư một đường nom nớp lo sợ, sau khi những người khác rời đi, ngồi xổm xuống, đem hai Từ Tinh thú đã muốn đầu vầng mắt hoa đi ra.

Phát hiện rốt cục được ra khỏi ***g thú, Đoàn Từ chớp đôi mắt màu vàng to, “ô” một tiếng, vươn đầu lưỡi lấy lòng liếm liếm ngón tay Đoạn Sở. Bạch Bạch gần đây liên tục tiến hóa, thân thể bé nhỏ mềm mại nằm úp sấp ở bên chân Đoạn Sở, chỉ mở to hai mắt nhìn Đoạn Sở, có vẻ thập phần đáng thương.

Đoạn Sở bật cười rút tay về, cẩn thận kiểm tra, phát hiện chúng nó hắn là đói bụng, vội vàng từ nút không gian lấy ra tiểu thú quả màu tím mà hắn nuôi trồng để trong lòng bàn tay, rất nhanh đã bị chúng nó ăn hết.

“Nhớ rõ, mấy ngày nay ở trong chủ viện, tuyệt đối không thể nơi nơi chạy loạn!” Đoạn Sở thấp giọng cảnh cáo, cũng không quản chúng nó có nghe hiểu hay không, để cho chúng nó vui vẻ đi chơi.

“Có một không?” Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở rốt cục cũng xong, kéo tay hắn.

Đoạn Sở lắc lắc đầu, hai người sóng vai đi vào phòng ngủ. Phòng ngủ của Úc Thịnh Trạch bố cục giống hệt như ở thánh điện hoàng cung, bên người lại là người quen thuộc, Đoạn Sở miễn cưỡng ngồi ở ghế, nhìn Úc Thịnh Trạch ở chỗ hai người đặt hành lý. Từ khi hai người đột phá phòng tuyến cuối cùng, phòng ngủ của Đoạn Sở ở Mạc Ngươi Lai chỉ dùng để trang trí, lần này tiến đến vệ tinh thứ ba, hành lý cũng đều đặt ở trong nhẵn không gian của Úc Thịnh Trạch.

Lúc sau Úc Thịnh Trạch mang theo Đoạn Sở quen thuộc đi xuống tòa thành, rất nhanh đã đến bữa tối. Mới vừa tiến vào nhà ăn, Đoạn Sở đã thấy Lam Tư • Duy Đức thay đổi một thân trang phục thoải mái màu thuần trắng, đứng ở nhà ăn đối với bọn họ mỉm cười, làm tăng thêm dáng người cao ngất, anh tuấn bất phàm.

“Trạch đề của hoàng tử Đế Ma Tư, quả nhiên khí thế bất đồng.” Lam Tư • Duy Đức cười nói.

Úc Thịnh Trạch chỉ lãnh đạm gật đầu, liền lôi kéo Đoạn Sở ngồi vào vị trí. Lúc sau ăn cơm, cũng đều là im ắng. Đoạn Sở nhìn ánh mắt màu trầm lam không thay đổi của Lam Tư • Duy Đức, phát hiện hẳn tựa hồ tuyệt không đề ý việc bị lạnh nhạt, chỉ là mỉm cười nhẹ tào nhả dùng cơm, ngẫu nhiên dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn hắn cùng Úc Thịnh Trạch, làm cho Đoạn Sở đối với Lam Tư • Duy Đức càng thêm mặc danh kỳ diệu.

Ngày hôm sau, Lam Tư • Duy Đức quả nhiên không xuất hiện lúc sáng sớm, Úc Thịnh Trạch không chút do dự mang theo Đoạn Sở đi tới một nơi trong lãnh địa, Đoạn Sở chỉ huy Áo Lợi Ngươi, đem cây trà đã nuôi dưỡng thành công nhất nhất trồng.

Lãnh địa của Úc Thịnh Trạch ở vệ tinh thứ ba, có hai khối đất đều phù hợp trồng cây trà, diện tích còn rất lớn, mà đại sư gieo trồng hoàng gia đối với cây trà hiển nhiên không am hiểu, Đoạn Sở cũng không muốn về sau gieo trồng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, để cho Áo Lợi Ngươi nhất nhất dạy, chính mình cũng đi theo chỉ điểm. Điều này tiêu phí đại lượng thời gian của bọn họ, chờ tất cả thổ địa đều trồng đủ loại cây trà mới trở về tòa thành, nhìn đến vẻ mặt lo lắng của thị vệ hoàng gia Trạch Mĩ Á Đạt, Đoạn Sở mới ý thức được, Lam Tư • Duy Đức đã năm ngày không xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Cửu điện hạ, Đoạn Sở các hạ, xin hỏi các ngươi có thời gian không?” Á Đạt khó nén lo âu hỏi.

Đoạn Sở nhìn Úc Thịnh Trạch, yên lặng chờ hắn trả lời.

“Chuyện gì?” Úc Thịnh Trạch hé ra khuôn mặt lạnh.

Á Đạt tự nhiên sẽ không bị dọa, chỉ là lấy lại bình tĩnh, thành khẩn thỉnh cầu: “Cửu điện hạ, vương tử của chúng ta tinh thần lực đã hoàn toàn khôi phục, hẳn hiện tại lại muốn dùng thuốc tiến hóa. Chính là, Lam Tư điện hạ không thích hợp trở thành chiến sĩ hậu thiên, bệ hạ cùng vương hậu cũng không đồng ý hẳn làm như vậy. Nhưng hẳn rất kiên trì, mong ngài hỗ trợ khuyên giải! Chỉ cần kéo dài vài ngày là có thể!”

Á Đạt nói xong, tâm vắt ngang, quỳ gối trên mặt đất.

Đoạn Sở nhắm lại mi, âm thầm tính toán thời gian, từ khi Lam Tư • Duy Đức có được gói trà, không sai biệt lắm đã một tháng, đích thật là có thể hoàn toàn khôi phục. Mục đích hẳn tới Đế Ma Tư, sẽ không phải bởi vì tránh người Trạch Mĩ tình hệ, một mình dùng thuốc tiến hóa đi?

Đoạn Sở lập tức nhớ tới nguyên chủ lúc trước sau khi thức tỉnh thất bại liền liều lĩnh dùng thuốc tiến hóa, bản năng cảm thấy không ổn.

“Thịnh Trạch?” Đoạn Sở than khổ. Dùng thuốc tiến hóa không nhất định có thể thành công, một khi Lam Tư • Duy Đức ở trong này xảy ra chuyện gì, tất sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa Đế Ma Tư cùng Trạch Mĩ, đây cũng không phải chuyện gì tốt.

“Không có việc gì.” Úc Thịnh Trạch nâng tay đặt trên bờ vai hắn trấn an, trong mắt hiện lên sắc bén, nhìn Á Đạt mệnh lệnh: “Mang chúng ta đi tìm hắn.”

Á Đạt cảm thấy buồn lòng, vội vàng lên tiếng trả lời: “Vâng! Cảm ơn cửu điện hạ, cảm ơn Đoạn Sở các hạ!”

Nói xong, hắn đứng dậy, vội vàng mang người đi tới khách viện nơi Lam Tư • Duy Đức ở.

Đoạn Sở lần đầu tiên đi tới khách viện, đình viện của khách viện kì thạch san sát, nước suối trong suốt yên lặng chảy xuôi chung quanh kì thạch, bên trong thế nhưng còn có cá tôm màu sắc tiên diễm, cho dù Đoạn Sở tâm tình không tốt, nhìn đến cảnh tượng như vậy cũng cảm thấy sinh động thú vị.

“Nếu ngươi thích, ở trong viện của chúng ta cũng làm một cái?” Úc Thịnh Trạch chú ý tới tầm mắt của Đoạn Sở, lập tức đề nghị.

Đoạn Sở mắt sắc nhìn đến Lam Tư • Duy Đức ở đường nhỏ phía đối diện đi tới, hàm hồ trả lời: “Nói sau đi. Lam Tư điện hạ tới.”

“Cần gì nói sau, nếu thích, để cho Úc Thịnh Trạch phân phó đi xuống, cũng không mất thời gian.” Lam Tư • Duy Đức nhẹ nhàng tiêu sái đi đến, trong mắt hàm chứa nhiều điểm ý cười, vẫn là bộ dáng như vậy, căn bản nhìn không ra sự điên cuồng tự cắt đứt tiền đồ mà Á Đạt nói.

Úc Thịnh Trạch không hề giận nữu mảy, tuyệt không quan co mà lạnh giọng chất vấn: “Ngươi muốn dùng thuốc tiến hóa?”

Lam Tư • Duy Đức sùng sốt, ánh mắt nhìn về phía Á Đạt lập tức trở nên sắc bén.

Không đợi hần nói chuyện, Á Đạt liền “Bùm” một tiếng quỳ trên mặt đất: “Lam Tư điện hạ, thỉnh ngài nghỉ lại! Tinh thần lực không có tính công kích, giá trị thiên phú cao tới đâu cũng không thể trở thành chiến sĩ trung giai.”

Lam Tư • Duy Đức tức giận đến sắc mặt đều trắng, lại một câu cũng nói không nên lời.

“Ngươi muốn thành chiến sĩ hậu thiên, có thể, rời khỏi Đế Ma Tư!” Úc Thịnh Trạch không chút khách khí tuyên bố: “Ta để Áo Lợi Ngươi chuẩn bị phi hành khí, hiện tại trở về Đế Ma Tư, ta sẽ phái quân hạm ngoại giao đưa ngươi về hoàng cung Trạch Mi.”

Úc Thịnh Trạch nói xong, tia tinh thần lực không chút khách khí trực tiếp trói buộc tay chân Lam Tư • Duy Đức.

“Từ từ!” Lam Tư • Duy Đức bỗng nhiên hô một tiếng, ánh mắt chuyển hướng Đoạn Sở, dùng một loại ngữ khí tuyệt vọng rồi lại tràn ngập ngoan tuyệt nói: “Đoạn Sở các hạ, ta có thể cùng ngươi một mình nói chuyện được không?”

Úc Thịnh Trạch sắc mặt đại biến, vừa muốn ngăn cản, lại bị Đoạn Sở chặn lại.

“Hào!”

Úc Thịnh Trạch nhắm lại mi, không đợi hần nói chuyện, ơng ơng ông, vòng thông tin bỗng nhiên vang lên chấn động khẩn cấp, cúi đầu vừa thấy, thông tin của đại ca Úc Hồng Trì đã truyền đến.

“Thịnh Trạch, vị hôn phu Cấp Duy • Bác Khắc của Lam Tư • Duy Đức tới rồi . . .”

Tháng Tư 17, 2016

131

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Chương 131

Úc Thịnh Trạch thần sắc không thay đổi ngẩng đầu, kéo Đoạn Sở qua, ánh mắt dừng trên khuôn mặt tái nhợt của Lam Tư • Duy Đức, trầm ngâm không nói.

Lam Tư • Duy Đức còn tưởng rằng hần muốn sửa chủ ý, khí thể biến mất, thần sắc cũng ảm đạm.

“Ngươi không đồng ý đi. Là do ta lo lắng không chu toàn, các ngươi yên tâm, trong khoảng thời gian này ở Đế Ma Tư, ta sẽ không dùng thuốc tiến hóa.” Hần dừng một chút, cười khổ giải thích: “Vừa rồi ta thất thố, nhất thời tình thế cấp bách, thật có lỗi.”

Đoạn Sở không nghĩ tới, Lam Tư • Duy Đức nhanh như vậy liền điều chỉnh tốt tâm tình, hơn nữa dưới tình huống bị chọc giận còn có thể thông cảm cho tình cảnh của bọn họ, vị vương tử Trạch Mi này tính tình đích xác không tồi.

“Ngươi . . .”

“Cấp Duy • Bác Khắc tới rồi.” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên lên tiếng, đánh gãy lời khuyên Đoạn Sở sắp bật thốt lên.

Lam Tư • Duy Đức run run đôi môi, sắc mặt nhìn không thấy một chút huyết sắc.

“Hần, tới Đế Ma Tư rồi?” Lam Tư • Duy Đức chần chờ hỏi, thân thể cũng run rẩy theo.

Á Đạt sợ tới mức vội vàng tiến lên, không để ý lễ nghi nâng Lam Tư • Duy Đức, mở miệng khuyên bảo: “Điện hạ, ngài là vương tử mà bề hạ cùng vương hậu yêu quý nhất, làm gì phải vì một người không đáng, hủy bỏ tương lai của bản thân. Một khi trở thành chiến sĩ hậu thiên, sẽ có nguy hiểm khi tinh thần lực dao động, thậm chí còn có thể bị quản chế bởi người khác ước.”

“Đúng vậy, đã muốn đến Đế Ma Tư, ngươi tính toán trở về sao?” Úc Thịnh Trạch lãnh đạm hỏi, cầm tay Đoạn Sở lặng lẽ ra hiệu cho hần trở về bàn lại.

Đoạn Sở tuy rằng không hiểu, vẫn là ngoan ngoãn đợi ở bên người Úc Thịnh Trạch, không tiếp tục chen vào.

Động tác hai người tuy rằng không rõ ràng, nhưng sự ấn ý lưu chuyển trong ánh mắt, vẫn là dừng ở trong mắt Lam Tư • Duy Đức luôn nhìn chăm chú vào bọn họ. Ánh mắt hần lóe lóe, bỗng nhiên thẳng lưng, như là hoàn toàn buông bỏ bản khoản, chỉ lắc lắc đầu, nghiêm nghị phủ quyết: “Không cần, ta đến Đế Ma Tư, vì chuyện cung ứng Bích Chi thảo cùng trao đổi lá trà, Cấp Duy • Bác Khắc đến Đế Ma Tư hay không, cũng không ảnh hưởng đến điều này. Nếu hai ngày này các ngươi không vội vàng, ta hy vọng có thể bàn bạc một chút vấn đề trao đổi.”

Úc Thịnh Trạch “Ân” một tiếng, tia tinh thần lực tự nhiên lộ ra, cời bỏ trói buộc của Lam Tư • Duy Đức sau đó nhắc nhở: “Người nhớ kỹ hứa hẹn của chính mình.”

Nói xong, hắn đã lôi kéo Đoạn Sở rời đi.

Đoạn Sở tới cửa, lại nhìn không được quay đầu lại, liền thấy được Lam Tư • Duy Đức trầm tĩnh đứng ở trong viện, ánh mắt ngơ ngác nhìn vào trong ao, không biết suy nghĩ cái gì.

Đoạn Sở thu hồi tầm mắt, sau khi cùng Úc Thịnh Trạch đi trở về chủ viện, nhìn không được hỏi: “Cáp Duy • Bác Khắc kia, là ai vậy?”

“Nghe nói là vị hôn phu của Lam Tư • Duy Đức.” Úc Thịnh Trạch nhấn lại mi, hắn lúc trước chưa từng nghe qua Lam Tư • Duy Đức đính hôn. Cáp Ngồi tĩnh hệ cùng Trạch Mĩ tĩnh hệ xem như thường xuyên liên hệ, tin tức như vậy theo lý không có khả năng không biết mới đúng.

Đoạn Sở kinh ngạc, vừa rồi lời nói của Á Đạt còn văng vẳng bên tai, người không đáng trong miệng hắn chính là Cáp Duy • Bác Khắc, nhưng nếu như là vị hôn phu, Lam Tư • Duy Đức là vì Cáp Duy • Bác Khắc mới muốn trở thành chiến sĩ sao?

“Cáp Duy • Bác Khắc, là người khế ước sao?” Đoạn Sở do dự, hay là hỏi ra. Lam Tư • Duy Đức nếu không quay về mà lại ở lại Đế Ma Tư, vị Cáp Duy • Bác Khắc kia chỉ sợ sẽ đuổi theo đến đây, nắm nhiều tin tức hơn một chút, cũng không quá mức bị động.

Úc Thịnh Trạch ngoài ý muốn lắc lắc đầu: “Không, hắn là thiếu tướng thiên tài nổi danh Trạch Mĩ, so với ta lớn hơn bảy tuổi, một năm trước thăng cấp 7.”

Đoạn Sở vừa nghe, lại nghĩ tới một vấn đề, khẳng định hỏi: “Vị chiến sĩ cấp 7 vĩ đại này, đã có người khế ước ký khế ước?”

Nói không chừng, còn cùng người khế ước kia trở thành bầu bạn. Nếu không, Á Đạt cũng sẽ không đánh giá nửa chủ tử của hắn như vậy, Lam Tư • Duy Đức lại càng không vào lúc bọn họ mới gặp mặt, liền thất thố nghi ngờ quan hệ bầu bạn người khế ước cùng chiến sĩ. Đoạn Sở cơ hồ nháy mắt, đã nhìn thấu tâm tư của Lam Tư • Duy Đức.

Úc Thịnh Trạch nghe được câu hỏi của Đoạn Sở, nghĩ lại những thứ mình biết. Hắn trầm giọng nói ra tình huống của Trạch Mĩ tĩnh hệ: “Ồ Trạch Mĩ tĩnh hệ, địa vị của người khế ước không thể sánh bằng hoàng thất cùng huân quý, nghiệp đoàn người khế ước duy nhất có thể cam đoan, cũng chỉ là một người khế ước một lần chỉ xứng đôi với một người chiến sĩ, về phần Cáp Ngồi tĩnh hệ ngầm thừa nhận ký khế ước kết giao, ở Trạch Mĩ quyền chủ động phần lớn ở trong tay chiến sĩ, mà chiến sĩ trừ bỏ người khế ước thì bên ngoài vẫn có thể có thể thiếp khác. Nếu Cáp Duy • Bác Khắc cùng Trạch Mĩ vương tử có hôn ước, như vậy người khế ước của hắn, cũng không thể trở thành chính thể.”

Đoạn Sở dâng lên đồng tình, khó trách Lam Tư • Duy Đức muốn đến Đế Ma Tư, không để ý đường đi mệt mỏi, tham gia hôn lễ của Nguyên Vĩnh Nghị cùng Dung Thu. Hắn cùng Dung Thu chính là tình cảnh tương tự, lại có kết cục hoàn toàn bất đồng, thân phận vương tử cao quý, ngược lại trở thành gông cùm xiềng xích khiến hắn không thể thoát khỏi hôn ước.

“Hắn một khi trở thành chiến sĩ, là có thể danh chính ngôn thuận giải trừ hôn ước sao?” Đoạn Sở thấp giọng hỏi. Lam Tư • Duy Đức nhìn hiền lành, là một người bị thương tinh thần lực đến mười năm, ánh mắt lại không thấy nửa điểm tối tăm, tâm chí kiên nghị không thể nghi ngờ. Người kiêu ngạo lại có lòng tự trọng lớn như vậy, sẽ không chịu được giữa phu phu xuất hiện bên thứ ba tồn tại.

Úc Thịnh Trạch đem Đoạn Sở ôm vào lòng, không hy vọng hắn bởi vì mềm lòng mà hao tổn tinh thần. “Mặc kệ có thể giải trừ hôn ước hay không, hắn sau khi trở thành chiến sĩ, lấy sủng ái của đế vương Trạch Mĩ đối với hắn, nhất định sẽ đem hết toàn lực vì hắn tìm kiếm người khế ước.”

Đoạn Sở nghe hiểu dụng ý của Úc Thịnh Trạch, vừa định nói chuyện, “ồ”, “ồ” hai tiếng, hai Từ Tĩnh thú cực nhanh nhào tới, không đợi Đoạn Sở quay đầu lại, tinh thần lực của Úc Thịnh Trạch đã đem hai viên cầu trắng trói buộc ở giữa không trung.

“Cần phải để chúng nó đeo bao trùm móng.” Úc Thịnh Trạch không hờn giận nhìn về phía hai tiểu thú giương nanh múa vuốt giữa không trung, quần áo trên người Đoạn Sở không biết bị xé nát bao nhiêu chiếc, cố tình lại luyện tiếu hạn chế chúng nó.

“Ồ” Đoàn Từ tựa hồ nghe hiểu lời nói của Úc Thịnh Trạch, ánh mắt thật to lập tức lộ ra thần sắc ủy khuất, tứ chi ngắn nhỏ không ngừng đập đập, thoát nhìn đáng thương cực kỳ.

Đoạn Sở bật cười cời bỏ trói buộc cho chúng nó, nhìn thấy hai quả cầu lông bỏ nhào vào chân hắn, làm nũng lôi kéo ống quần hắn, từ ống quần muốn trèo lên trên, rất nhanh liền đu đưa trên quần của hắn.

Đoạn Sở rốt cục nhìn không được nở nụ cười, cảm xúc bởi vì Lam Tư • Duy Đức mà dâng lên hạ xuống dễ dàng được trấn an tốt. Hắn cúi thất lưng, nhu nhu bộ lông mềm mại của hai Từ Tĩnh thú, lại từ nhân không gian lấy ra trà rượu, đổ vào chén nhỏ đưa cho chúng nó.

“Đáng tiếc, nếu Lam Tư • Duy Đức vương tử có thể chờ một chút, trở thành người khế ước hậu thiên hắn là có thể giải quyết vấn đề của hắn.” Đoạn Sở thờ dài, ở sâu trong nội tâm, hắn vẫn là muốn giúp đỡ Lam Tư • Duy Đức. Nhưng trà rượu tiếp qua vài năm mới có thể công khai, đến lúc đó hoàng thất Trạch Mĩ muốn mua đã không thành vấn đề, nếu Lam Tư • Duy Đức chờ không kịp trở thành chiến sĩ, hắn cũng không có biện pháp.

Úc Thịnh Trạch nâng tay nhìn vòng thông tin, phát ra tin tức với đại hoàng tử Úc Hồng Trì, kêu hắn lúc nào có tin tức liên quan đến Cáp Duy • Bác Khắc thì đúng lúc thông tri cho hắn, sau đó lôi kéo Đoạn Sở đi trở về phòng ngủ, rồi cường chế ấn Đoạn Sở nằm trên giường.

“Người nghỉ ngơi một chút, mấy ngày nay mệt mỏi chết rồi. Về phần Lam Tư • Duy Đức, đường là hắn tự mình chọn. Hắn nếu chỉ có thể dùng biện pháp tự cắt đứt con đường phía trước, cũng không đáng giá người đồng tình.” Úc Thịnh Trạch thấp phần lãnh khốc nói xong, ánh mắt nhìn về phía Đoạn Sở lại do dự.

Úc Thịnh Trạch nhớ rõ, nguyên chủ khối thân thể của Đoạn Sở, vì Mông Gia Nghi cũng lựa chọn thuốc tiến hóa. Đoạn Sở có trí nhớ của nguyên chủ, khó đảm bảo sẽ không bị ảnh hưởng. Chính là, hắn rất không thích hành vi dùng chính thân thể khỏe mạnh của mình làm lợi thế, nghĩ đến dặn dò Đoạn Sở một câu, lại lo lắng Đoạn Sở không thích bộ dáng hằn lạnh lùng, bất cận nhân tình.

Đoạn Sở cũng thấp phần đồng ý gật đầu, đã thương dịch thù một ngàn tự tổn hại tám trăm, đối hắn với đều là đường cùng, không cần phải dính vào. Lấy thân phận của Lam Tư • Duy Đức, hắn là có thể nghĩ đến biện pháp khác.

“Thịnh Trạch, người nói đúng!” Đoạn Sở cười cười, tay kéo Úc Thịnh Trạch ngồi bên giường, nửa dịch chuyển thân thể, đặt đầu lên đùi người yêu, thoải mái thở nhẹ ra. Với hắn mà nói, sau khi biết mục đích của Lam Tư • Duy Đức, ngược lại có thể càng thêm thông dong mà an bài.

“Thịnh Trạch, ngày mai chúng ta đi bãi nuôi dưỡng đi, người đi với ta cùng nhau xem dị thú đồ lục?” Đoạn Sở cười khể đề nghị. Úc Hạo Bằng cho hắn tư liệu hắn cũng chưa xem xong, càng đừng nói tới dị thú đồ lục mà Sở Hoa cho hắn. Xem tư liệu thật sự là thấp phần buồn tẻ lại tốn thời gian, Đoạn Sở rất muốn dụ dỗ Úc Thịnh Trạch cùng nhau xem.

Úc Thịnh Trạch trong lòng kinh sợ, nhìn chăm chú vào khuôn mặt mỉm cười của Đoạn Sở, bỗng nhiên cúi đầu hôn hắn.

“Đương nhiên tốt.” Hắn hàm hồ đáp ứng, xúc cảm mềm dẻo, đường cong duyên dáng, cùng tiếng hít thở nhọt nhọt của Đoạn Sở, dễ dàng gọi lên dục vọng trong lòng hắn. Lại nói, bọn họ sau khi đi tới vệ tinh thứ ba, bởi vì bản khoán thân thể Đoạn Sở, bọn họ vẫn luôn không tiến hành vận động nào đó.

“Ngô. . . .” Thân thể Đoạn Sở như ở trong lửa, đại não trở nên vô cùng trì độn, chỉ biết theo bản năng ôm lấy Úc Thịnh Trạch, hoàn toàn bị kéo vào những cơn sóng do người yêu tạo ra.

Mấy ngày liền được chiếu cố hơn nửa thể xác và tinh thần hoàn toàn được phóng thích, Đoạn Sở được Úc Thịnh Trạch uy cõm chiều rồi lại ngủ, ngủ thẳng đến hùng đông, mới mờ mờ hai mắt.

“Tỉnh?” Tiếng nói thuần hậu ám ảnh quen thuộc vang lên ở bên tai, hình dáng khuôn mặt tuấn tú của Úc Thịnh Trạch xuất hiện phía trước hắn, ánh mắt lộ ra thoải mái, trên người chỉ khoác kiện áo khoác tựa vào đầu giường, thoát nhìn thấp phần thoải mái thích ý.

Đoạn Sở giật giật thân thể đau nhức, quyết định lại tu chỉnh kế hoạch.

“Thịnh Trạch, hôm nay không muốn đi ra ngoài.” Đoạn Sở lười biếng tựa vào trong lòng Úc Thịnh Trạch đề nghị: “Ngay ở tòa thành xem tư liệu đi.”

Úc Thịnh Trạch cười khể, ngoài ý muốn lắc lắc đầu: “Chỉ sợ không được.”

“Cấp Duy • Bác Khắc một giờ nữa thì tới.” Úc Thịnh Trạch trả lời, trong mắt hiện lên trào phúng: “Đại ca nói, hắn còn dẫn theo một người kẻ ước trẻ tuổi, vừa nhìn liền biết quan hệ không đơn giản.”

Tháng Tư 25, 2016

132

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Chương 132

Nếu sắp có khách ngoại tình, ý tưởng lười biếng của Đoạn Sở cũng chỉ có thể mặc cho nước chảy. Sau khi rửa mặt xong, hai người lại ăn bữa sáng, mới đi tới khách viện, tính toán thông tri tin tức cho Lam Tư • Duy Đức.

Lam Tư • Duy Đức nhận được tin tức bước nhanh ra đón, nhìn đến Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở, cười yếu ớt tiếp đón: “Sớm như vậy, các người là muốn đi tới bãi nuôi dưỡng sao?”

Đoạn Sở cảm thấy kinh ngạc, hiện tại nhìn Lam Tư • Duy Đức, vậy mà một chút cũng nhìn không ra khác thường.

Úc Thịnh Trạch lại có thể lý giải, Lam Tư • Duy Đức là vương tử Trạch Mĩ, chỉ cần có đủ lý trí thì hắn sẽ không tùy hứng thất lễ ở bên ngoài tình cầu. Hắn bình tĩnh trả lời: “Không phải, một hồi nữa, phi hành khí của Cấp Duy • Bác Khắc sẽ tới, ta đến thông tri một tiếng.”

Ánh mắt Lam Tư • Duy Đức chợt lóe, tươi cười không thay đổi gật đầu: “Cảm ơn, bất quá không cần vì hắn mà cố ý chậm trễ thời gian.” Hắn nói xong, dừng một chút lại hỏi: “Mấy ngày nay cũng là ta nhàn hạ, Trạch Mĩ cố ý thông qua Đế Ma Tư mua lá trà cùng cây trà, ta nghe ý tứ của Úc Khải Phong

bệ hạ, liên lạc với trái đất vẫn là Thịnh Trạch người làm, không biết người hiện tại có bao nhiêu thành phẩm trà cùng cây trà, có thể dùng để trao đổi Bích Chi thảo?”

“Người có thể cung cấp bao nhiêu Bích Chi thảo?” Úc Thịnh Trạch quyết đoán nói tiếp, đối với ý tưởng của hoàng thất Trạch Mĩ cũng không kỳ quái. Không nói hoàng thất Trạch Mĩ không có tọa độ của trái đất, cho dù Đế Ma Tư nguyện ý cung cấp, đi tới đó nguy hiểm rất lớn, quân hạm Trạch Mĩ đến trái đất còn cần xuyên qua Cáp Ngồi tinh hệ hoặc là Tạp Na tinh hệ, so với mạo hiểm còn không bằng trực tiếp cùng Đế Ma Tư hoàng thất giao dịch.

Đoạn Sở vừa thấy, lực chú ý của Lam Tư • Duy Đức dời đi nhanh chóng, Úc Thịnh Trạch lại nghiêm túc trực tiếp mở ra đàm phán mua bán ngoại giao, cảm thấy buồn cười.

“Ta nghĩ, Cáp Duy • Bác Khắc tiên sinh còn cần một đoạn thời gian mới có thể đến, chúng ta không bằng trước ngồi xuống, hảo hảo nói chuyện?” Đoạn Sở ôn hòa đề nghị.

Úc Thịnh Trạch tự nhiên không muốn bác bỏ Đoạn Sở, huống chi đứng ở khách viện đàm luận giao dịch, đích xác không hợp lệ, không khỏi gật đầu nhìn về phía Lam Tư • Duy Đức.

Lam Tư nhìn hồ động giữa hai người, trên mặt lại hiện lên ý cười, đồng ý gật đầu: “Đoạn Sở các hạ nói không tồi, chúng ta đi tới phòng khách đi!”

Ba người đi tới phòng khách, Đoạn Sở thấy hai người mặt đối mặt ngồi xuống, nghĩ nghĩ, nhẹ giọng phân phó Áo Lợi Người đi tiếp đón sáu thị vệ một tác cũng không rời Lam Tư • Duy Đức, chính mình ngồi ngay ngắn bên kia bàn cố ý muốn pha trà, đầu tiên là dùng nước sôi trong không gian trà son đun sôi, lại từ không gian lấy ra bộ ấm trà trà cụ, còn có lá trà đặt bên trong không gian cũng lấy ra để một bên.

Chờ nước sôi, Đoạn Sở nhắc ấm nước, động tác chậm rãi giữ ấm trà trên không, chậm rãi khuynh đảo, ôn hồ, trang trà, nhuận trà, hướng phao, động tác Đoạn Sở đầu vào đây, hơi nước lượn lờ, hương trà thấm vào ruột gan bay lên, giấy lát, hương khí thanh nhã liên lan tràn cả phòng khách. Chén trà từng chiếc bày lên, Đoạn Sở sau khi tráng chén, đem nước trà phao được rót vào trong đó, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Lam Tư • Duy Đức nhìn không chuyển mắt đang theo dõi hắn.

“Mời!” Đoạn Sở nhẹ nhàng bung một chén trà trong đó đưa cho Lam Tư.

“Cám ơn!” Hoàn hồn từ trong một loạt hành động tao nhã tràn ngập nhịp điệu của Đoạn Sở, Lam Tư • Duy Đức ngoài ý muốn mà đồ mặt, sau khi tiếp nhận chén trà, ngượng ngùng nói lời cảm tạ.

Úc Thịnh Trạch liếc mắt nhìn hắn, đối với Lam Tư • Duy Đức bỗng nhiên ngừng đàm phán, xuất thần nhìn Đoạn Sở cảm thấy có điểm bất ổn.

Bất quá một cái liếc mắt này lại bị Lam Tư • Duy Đức vừa vận nhìn, hắn hướng về phía Úc Thịnh Trạch cười, ý vị thâm trường trêu chọc: “Thịnh Trạch vận khí thật không sai, nếu không phải hoàn toàn phù hợp, người chỉ sợ cũng sẽ đánh mất trần bảo.”

Úc Thịnh Trạch nghiêm trang gật đầu: “Đương nhiên, ta có thể tìm được Tiểu Sở, vốn chính là vận khí vô cùng tốt.”

Đoạn Sở vừa nghe, liền biết Úc Thịnh Trạch có ý tứ gì, khoe miệng không khỏi nhếch lên, lại đưa cho Úc Thịnh Trạch một chén trà, chính mình cũng chậm rãi nâng chén trà lên uống.

Lam Tư thấy thế, khoe miệng run rẩy, nhịn không được cúi đầu, hết sức chuyên chú uống trà, ấm nóng từ thực quản chảy đến trái tim, hương khí khiến người thanh thần quanh quẩn không tiêu tan, cả người đều cảm thấy được thả lỏng không ít.

“Thật sự là thần kỳ!” Lam Tư • Duy Đức khẽ thở dài, nhìn Đoạn Sở ôn nhu hỏi: “Ta cũng muốn học tập pha trà, không biết có thể phiên toái người vài ngày được không?”

Hắn dùng một chút, vừa cười giải thích: “Đương nhiên, ta chỉ là muốn học một ít việc cần chú ý trong pha trà, tỷ như thời gian chờ nước ấm, làm trao đổi, ta có thể dạy gieo trồng cây Bích Chi, kỹ xảo nuôi dưỡng Bích Chi thảo.”

Đoạn Sở kinh ngạc nhìn về phía Lam Tư, thấy hắn còn thật sự buông chén trà, từ nút không gian lấy ra một cái hộp, mở ra vừa thấy, bên trong là cây Bích Chi đã lớn bằng cánh tay, so với cây Bích Chi mà Sở Hoa cho hắn lớn hơn gấp đôi, mặt trên là Bích Chi thảo hết cành này đến cành khác, ít nhất có trên trăm cành, nhiều hơn Sở Hoa cho hắn nuôi dưỡng đến ba bốn lần.

“Không, giao dịch như vậy, đối với người rất không công bằng.” Đoạn Sở khoát tay áo, nhìn về phía Lam Tư giải thích: “Ở trên trái đất, lá trà từ gieo trồng đến pha trà, thậm chí các kiểu sử dụng, đều đã thông dụng thành văn. Nếu người cần, ta có thể đưa cho người tư liệu.”

Lam Tư khoe miệng nhếch lên, ánh mắt màu trầm lam tràn ngập ý cười nhu hòa: “Người không cần nghĩ nhiều, mỗi một cây Bích Chi, cả đời chỉ có thể tạo nhựa cây một lần, Bích Chi thảo xuất hiện trong một tháng cây Bích Chi sẽ chết. Cho nên người nếu nắm giữ kỹ xảo, cũng chỉ là có thể làm cho mỗi cây Bích Chi trong tay người phát huy được công dụng lớn nhất. Đối với Trạch Mĩ cũng không ảnh hưởng lớn, bởi vì hạt giống cây Bích Chi chỉ có thể được nuôi dưỡng trong hoàn cảnh đặc thù, từ trước đến nay là hoàng thất Trạch Mĩ nắm trong tay. Mà ta tin tưởng, cho dù ta đem tư liệu người nói xem nhiều lần, cũng không bằng người dành vài ngày dạy ta cách pha trà.”

Đoạn Sở ngưng mi, điều kiện Lam Tư đưa ra rất hấp dẫn. nhưng tài nghệ pha trà hắn nắm trong tay, so với kỹ thuật Lam Tư đưa ra không ngang bằng nhau. Hơn nữa trà hắn pha là dung nạp tinh thần lực tự nhiên, Lam Tư khẳng định là phát hiện hiệu quả của nước trà, mới có thể đưa ra trao đổi này.

“Lam Tư diện hạ, nếu người là bởi vì này hiệu quả của nước trà này, thì là do ta dung nạp tinh thần lực.” Đoạn Sở cẩn thận giải thích.

Lam Tư ánh mắt chợt lóe, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch tràn đầy hâm mộ, ý cười trên mặt càng thêm chân thành: “Này ta đương nhiên biết, nếu ngươi thật sự băn khoăn, ta vừa vặn chưa đi Nguyên Cẩm Đường mua bánh kẹo, không bằng ngươi chuẩn bị cho ta nhiều bánh kẹo dành cho chiến sĩ cấp thấp một chút?”

Đoạn Sở mân môi, do dự, nhìn thấy Lam Tư cười híp mắt, nhịn không được khuyên bảo: “Lam Tư điện hạ thân phận cao quý, lại được người nhà yêu quý, muốn thoát khỏi hôn ước có rất nhiều biện pháp, làm gì phải lấy bản thân ra đánh bạc.”

Lam Tư nghi hoặc nháy mắt mấy cái: “Hôn ước?” Hắn nói xong, biến sắc, trừng mắt nhìn Úc Thịnh Trạch hỏi: “Ai nói Cáp Duy • Bác Khắc là người hôn ước của ta?”

Đoạn Sở ngầy ngẩn cả người, Úc Thịnh Trạch nheo lại mắt, rốt cục ý thức được chỗ nào không đúng. Hắn lúc trước còn cảm thấy kì quái, lấy quan hệ bang giao của hai tinh hệ, hắn thế nhưng lại không biết gì về tin tức Lam Tư • Duy Đức đính hôn. Nhưng lại không nghĩ tới, nguyên lai tin tức là giả?

Không đợi bọn họ giải thích, Áo Lợi Ngươi đã đi vào phòng khách khom mình hành lễ: “Cửu điện hạ, vị thiếu tướng Cáp Duy • Bác Khắc hôn phu của Lam Tư điện hạ tới rồi.”

Lam Tư • Duy Đức mặt lập tức liền trắng, tay nắm chặt thành quyền, mu bàn tay gân xanh ứa ra. Đoạn Sở rốt cục thấy rõ, hắn căn bản không phải thương tâm, mà là tức giận.

“Lam Tư điện hạ, là Cáp Duy • Bác Khắc giới thiệu bản thân như vậy với đại diện hạ của chúng ta.” Đoạn Sở thập phần quyết đoán đem đầu sỏ gây nên đẩy ra. Ai cũng biết một người tính tình tốt khi tức giận sẽ khủng bố cỡ nào, huống chi Lam Tư • Duy Đức lại là vương tử Trạch Mĩ kiều ngạo.

Lam Tư • Duy Đức trong mắt hiện lên quang mang nguy hiểm, Đoạn Sở vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy vị vương tử tính tình ôn hòa này biểu lộ sự giận dữ như vậy.

Áo Lợi Ngươi vẻ mặt mờ mịt, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Mời Bác Khắc tiên sinh vào đi!” Úc Thịnh Trạch trầm giọng phân phó, trong mắt hiện lên tia lạnh. Cáp Duy • Bác Khắc tự báo thân phận như vậy, rõ ràng chính là muốn lợi dụng quan hệ bang giao tìm tới cửa, nếu không, cho dù là thiếu tướng thiên tài, ở Đế Ma Tư cũng vô dụng.

Lam Tư • Duy Đức, bụng chén trà trước lên uống cạn, sau đó hít một hơi thật sâu, đứng dậy hướng tới cửa chính.

Ngược ánh sáng, có hai nam tử một trước một sau tiến vào, nhìn thấy Lam Tư • Duy Đức, vị chiến sĩ phía trước diện mạo đoan chính, tư thế oai hùng bùng bùng phấn chấn, mà đi theo sau hắn nửa bước, là một thanh niên thập phần thanh tú ngại ngùng, khi nhìn thấy Lam Tư • Duy Đức, vẻ mặt còn co rúm lại.

“Lam Tư!” Chiến sĩ cao tráng thân thiết hô lên, thấy sắc mặt tái nhợt của Lam Tư • Duy Đức, càng thêm lo lắng hỏi: “Lam Tư, ngươi không sao chứ?”

“Xuy!” Lam Tư • Duy Đức cười lạnh một tiếng răn dạy: “Cáp Duy • Bác Khắc, thân là thiếu tướng, ngươi còn không có tư cách gọi thẳng tên bốn vương tử, còn có, một chút cũng đều không hiểu, cửu điện hạ Đế Ma Tư cùng người khế ước của hắn đang ở đây, ngươi cũng không biết bái kiến sao?”

Cáp Duy • Bác Khắc sắc mặt lập tức cứng ngắc, cổ ý muốn nói cái gì, bất quá nhìn đến Úc Thịnh Trạch ở bên người Lam Tư • Duy Đức cùng thanh niên tuấn mĩ chưa từng gặp qua, cúi đầu hành lễ bái kiến theo kiểu Trạch Mĩ.

“Kiến quá cửu điện hạ!” Hắn nói xong, vẻ mặt khẩn cầu nói: “Cửu điện hạ, ta có việc muốn cùng Lam Tư điện hạ trao đổi, có thể phiền một chút không?”

“Không được!” Lam Tư • Duy Đức lạnh lùng đánh gãy, mặt âm trầm nhìn chằm chằm Cáp Duy • Bác Khắc chất vấn: “Ngươi không bằng giải thích một chút trước, ngươi chừng nào thì thành vị hôn phu của ta?”

Cáp Duy • Bác Khắc hoàn toàn thay đổi sắc mặt, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn về phía Lam Tư • Duy Đức.

“Lam Tư, chúng ta đã nói chuyện, cuối năm nay sẽ ký kết hôn ước!” Cáp Duy • Bác Khắc thực nóng nảy, bất chấp Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở vẫn còn ở, lớn tiếng giải thích: “Ta biết ngươi bởi vì Bá Ni mà giận ta, nhưng hắn là người khế ước của ta, ta đối với hắn cũng chỉ là có nhiều cảm kích, ta chỉ yêu một mình ngươi, mười năm, chẳng lẽ ngươi còn không tin được sao?”

Ngươi thanh niên được xưng là Bá Ni kia quỳ trên mặt đất, trong mắt tràn đầy đau thương khuyên bảo: “Lam Tư điện hạ, Bác Khắc tướng quân trong lòng chỉ có ngài, mà ta sinh ra nghèo hèn, căn bản không xứng với tướng quân, càng không nghĩ tới thay thế được vị trí của ngài. Huống chi người khế ước ở rất nhiều thời điểm, cũng là vì làm dịu đi tình lực tràn đầy của chiến sĩ, ngươi liền đem ta coi như một người đồ chơi đùa, tha thứ cho tướng quân được không?”

Cáp Duy • Bác Khắc sùng sốt, vội vàng nâng hắn dậy: “Ngươi nói bậy bạ gì đó, ngươi là người khế ước của ta, thắng cấp nguy hiểm như vậy, cũng khiến ngươi mệt mỏi.”

Bá Ni lắc lắc đầu, nước mắt rơi xuống: “Không, tướng quân, ngài hiện tại đã là cấp 7, tác dụng của ta cũng càng ngày càng nhỏ. . . .”

Lời nói tự hạ mình của Bá Ni không ngừng thốt lên, trên mặt Cáp Duy • Bác Khắc hiện lên rõ ràng thương tiếc cùng không đành lòng. Đoạn Sở nhận lại

mỉ nhìn về phía Lam Tư. Chỉ thấy Lam Tư • Bác Khắc thẳng lưng, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, ánh mắt cũng càng ngày càng lạnh.

“Nói đủ chưa? Đủ rồi thì rút cho ta!” Lam Tư • Duy Đức rút cục bạo nộ.

Cáp Duy • Bác Khắc thoáng chốc liền hồi thần, vội vàng giải thích: “Lam Tư, ngươi đừng như vậy, chúng ta cố gắng lâu như vậy, thật vất vả được bệ hạ cùng vương hậu chấp nhận, tinh thần lực của ngươi lại khôi phục, chẳng lẽ chỉ bởi vì một lần ngoài ý muốn, lại phủ định mười năm tình cảm của chúng ta sao?”

Lam Tư bỗng nhiên che miệng lại, khi Cáp Duy • Bác Khắc muốn tiến lên thì nâng chân đá một cước, lực đạo to lớn, thế nhưng đem chiến sĩ cấp 7 hoàn toàn không phòng bị liền tục lui về phía sau.

“Ngươi thật khiến cho người ta ghê tởm! Chỉ có một lần thôi sao, hay là chỉ một lần bị ta bắt gặp!” Lam Tư • Duy Đức giọng căm hận, không hề che dấu chán ghét trong lòng mà nhìn Cáp Duy • Bác Khắc: “Chính ngươi đáp ứng chỉ ký khế ước không kết bạn, ngươi cũng cam đoan ký kết hôn ước sẽ càng thêm gần nhau. Kết quả mới một năm liền lăn giường, ta thành toàn cho các ngươi còn gì!”

Cáp Duy • Bác Khắc khiếp sợ nhìn Lam Tư, chưa từng nghĩ tới người yêu mà hắn phụng trong lòng bàn tay lại cảm thấy hắn ghê tởm.

“Ta, ngươi có biết ta là chiến sĩ cấp 7, ngươi thân thể không tốt, Bá Ni, Bá Ni chỉ là vì giúp ta thư giải. . . .” Cáp Duy • Bác Khắc lắp bắp muốn giải thích.

Lam Tư bỗng nhiên trầm mặt, ngay lúc Cáp Duy • Bác Khắc nghĩ đến thời điểm có cơ hội cứu lại, Lam Tư giương mắt, bình tĩnh hỏi: “Ngươi liền đem hắn trở thành người để chơi đùa? Một công cụ thư giải?”

Cáp Duy • Bác Khắc vội vàng gạt đầu: “Đúng, ngươi cũng biết cũng biết lựa chọn hắn ký khế ước, cũng là bởi vì hắn sinh ra ti tiện, không có khả năng giống người khế ước khác mà có tư cách yêu cầu kết bạn.”

Bá Ni sắc mặt hoàn toàn trắng, trong mắt tràn đầy không thể tin. Hắn hạ thấp bản thân mình chỉ là thủ đoạn, lại làm mất đi người chính mình ái mộ yêu say đắm, người đó thật sự coi hắn là đồ chơi.

“Ha ha ha, đồ chơi, công cụ thư giải?” Lam Tư bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn thấy Cáp Duy • Bác Khắc nhẹ nhàng thờ ra, một cái tát quăng qua, chỉ tay vào Bá Ni lạnh giọng: “Thời điểm ngươi cùng hắn lăn giường, có nghĩ tới ta có chịu được hay không, có thể thương tâm hay không?”

Cáp Duy • Bác Khắc bị đánh, bất quá cũng biết Lam Tư vẫn luôn ghen một hơi, nghe được câu hỏi của hắn thì áy náy gạt đầu: “Là ta sai lầm rồi, là ta có lỗi với ngươi, ngươi tha thứ cho ta đi!”

“Á!” Lam Tư trào phúng cười cười: “Ngươi đương nhiên là biết, lại vẫn nguyện ý vì một thứ đồ chơi làm cho ta thương tâm, có thể thấy được ta ở trong lòng ngươi, địa vị thấp bao nhiêu!”

Cáp Duy • Bác Khắc kinh sợ trợn to mắt, bất quá Lam Tư hiển nhiên không cho hắn cơ hội nữa, bỗng nhiên cất cao tiếng nói: “Á Đạt!”

“Vâng!” Á Đạt vẫn chờ ở cửa cùng các thị vệ khác vội vàng tiến vào.

“Phải người đem thiếu tướng Cáp Duy • Bác Khắc cùng người khế ước của hắn đưa về Trạch Mi cho ta, nói cho phụ vương biết, ta không muốn cả đời này sống cùng kẻ ghê tởm như vậy!” Lam Tư trầm giọng mệnh lệnh, ánh mắt màu lam tối tăm lại quyết tuyệt.

Á Đạt cả kinh, vội vàng mệnh lệnh cho các thị vệ khác đem Cáp Duy • Bác Khắc cùng Bá Ni kéo xuống. Bọn họ là thị vệ do hoàng gia giao cho Lam Tư • Duy Đức, trừ bỏ hắn là cấp 8, các chiến sĩ khác đều là cấp 7, tự nhiên sẽ không bị ảnh hưởng bởi uy thế cấp 7 của Cáp Duy • Bác Khắc.

“Từ từ, Lam Tư!” Cáp Duy • Bác Khắc bỗng nhiên giương giọng, liều mạng quay đầu nhìn về phía Lam Tư • Duy Đức: “Lam Tư, ngươi sẽ không nghĩ tới, lâu như vậy tới nay, bệ hạ cùng vương hậu khẳng định đều biết chuyện này, vì sao lại không ngăn cản sao?”

Á Đạt lắp bắp kinh hãi, các thị vệ khác cũng do dự. Bọn họ đương nhiên biết nguyên nhân, nói đến cùng, bệ hạ cùng vương hậu không có khả năng bảo vệ Lam Tư điện hạ cả đời, đối với vị thiếu tướng thiên tài Cáp Duy • Bác Khắc này cũng có vài phần kính trọng, cũng là vì khiến cho vô luận vị vương tử nào kế vị cũng sẽ có điều bất ổn.

Lam Tư chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Á Đạt: “Như thế nào, ngươi một mình tiết lộ kế hoạch của ta cho Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở, hiện tại ngay cả mệnh lệnh của ta cũng không nghe sao?”

Á Đạt gạt mình một cái, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Lam Tư điện hạ sinh khí như vậy, cũng không dám chống đối nữa, không nói hai lời dùng tinh thần lực phong bế thanh âm của Cáp Duy • Bác Khắc, vội vàng rời khỏi phòng khách.

Đoạn Sở thấy hết thấy kết thúc, âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Quả nhiên Lam Tư nóng nảy thật đúng là đáng sợ, bất quá cứ như vậy, chuyện Lam Tư • Duy Đức muốn dùng thuốc tiến hóa, chỉ sợ có nguyên nhân khác.

Tháng Tư 25, 2016

Chương 133: Chương 133

Bãi nuôi dưỡng hoàng gia ở vệ tinh thứ ba, lấy quảng trường đầu hình tròn làm trung tâm, theo đó là một loạt phòng nuôi thú sắp xếp rộng rãi ở xung quanh, từ phi hành khí nhìn xuống, từ trong hướng ra phía ngoài là một vòng luẩn quẩn rõ rệt, thoạt nhìn ít nhất hơn trăm ngàn gian phòng. Bởi vì biết chủ nhân tới, trang chủ của bãi nuôi dưỡng đã mở hình thức giám sát, tất cả bức tường trong phòng nuôi thú đều trở nên trong suốt, Đoạn Sở cũng liền thấy được rõ ràng vô số dị thú hình dạng khác nhau, lớn nhỏ bất đồng, ở giữa không trung có vẻ càng đồ sộ.

“Thật lợi hại, có thể còn lớn hơn cả bãi nuôi dưỡng của ta nữa.” Lam Tư • Duy Đức vẽ mặt thú vị dạt dào, nhếch khóe miệng, ánh mắt sáng ngời, nhìn ra được tâm tình thật sự rất tốt.

Đoạn Sở rất bội phục hẳn, Cấp Duy • Bác Khắc bị ném khỏi vệ tinh thứ ba mới hai ngày, lúc ấy sắc mặt Lam Tư • Duy Đức khó coi khủng khiếp, cuối cùng một mình đi trở về khách viện, ngay cả đàm phán với Úc Thịnh Trạch cũng ngưng lại. Không nghĩ tới hiện tại đã khôi phục thân thiện lúc ban đầu gặp mặt, chỉ trừ bỏ ngẫu nhiên thất thần, một chút cũng nhìn không ra mới vừa trải qua thống khổ khi bị người yêu phản bội.

“Đó là bởi vì trong bãi nuôi dưỡng của ngươi, đa số là dị thú hình thể nhỏ.” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên nói tiếp, đồng thời một bàn tay khoát lên vai Đoạn Sở: “Chúng ta hiện tại xuống đi thôi!”

Đoạn Sở biết Úc Thịnh Trạch đây là đang nhắc nhở hẳn, theo bản năng nhìn Lam Tư, thấy hẳn không có phản bác, cảm thấy khẽ động.

“Là loại dị thú nhỏ chỉ dùng để làm sủng vật sao?” Đoạn Sở kỳ quái hỏi.

Hai ngày nay hẳn đã nhìn sơ dị thú đồ lục, điều duy nhất có thể xác định chính là, loại đồ hình dị thú trên dấu hiệu của nghiệp đoàn chiến sĩ, không phải là bất cứ loại nào trong dị thú đồ lục. Bất quá bản ghi chép viễn cổ thật sự rất tường tận, hẳn thế nhưng có thể tìm được hai loại dị thú nhỏ khác, bản ghi chép chứng tỏ, chúng nó sau khi hoàn thành lần tiến hóa thứ hai, sẽ sinh ra năng lượng dị chủng không thể phát hiện, nhưng không có tính công kích gì.

Đoạn Sở hoài nghi, hai loại dị thú nhỏ kia sau khi hoàn thành lần tiến hóa thứ hai, cực kì có thể giống như Bạch Bạch cùng Đoàn Tử, là dị thú đã thức tỉnh rồi. Nếu nói như vậy, tiến hóa của loại dị thú nhỏ này có thể là một phương hướng khác, năng lượng của chúng nó, rất có thể chính là cái mà Hà Thái San xưng là tính chất đặc biệt “dung hợp”.

Lam Tư cười ánh mắt đều neho lại, đặc ý dạt dạt gật đầu: “Đúng vậy, hai Từ Tinh thú mà ngươi nuôi, ta vừa thấy liền biết là huyết thống rất thuần chủng, một con trong đó, là hoàng tộc chính gốc, đúng không?”

Nhìn thấy Đoạn Sở kinh ngạc, Lam Tư cười ha ha, tuyệt không khiêm tốn mà nâng cằm: “Bãi nuôi dưỡng của ta tuy nhỏ, nhưng mỗi con dị thú bên trong đều là thịt trong lòng bàn tay của ta, ta thậm chí còn đỡ đẻ cho vài con Từ Tinh thú, đối với loại sủng vật này cực kì hiểu biết.”

Đoạn Sở lập tức hỏi vài vấn đề của Từ Tinh thú, nhất là về trí lực.

“Đúng vậy, theo ta biết, Từ Tinh thú cùng hai loại dị thú nhỏ khác, chúng nó giống như dị thú cấp 9 có linh trí, đáng tiếc thời gian sống quá ngắn. Nghe nói Từ Tinh thú huyết thống thuần khiết có thể tiến hóa, đáng tiếc bãi nuôi dưỡng của ta chưa từng có, ngược lại Thất Thái Văn Hà thú có một con tiến hóa.” Lam Tư • Duy Đức cảm thán nói, hoàn toàn không nghĩ tới lời của hẳn làm trong lòng Đoạn Sở nhắc lên sóng gió như thế nào.

Thất Thái Văn Hà thú, đúng là một trong các loại dị thú hẳn nhìn thấy trên dị thú đồ lục sau lần thứ hai tiến hóa có được năng lượng. Hẳn nhìn Úc Thịnh Trạch, trong lòng dâng lên chờ mong.

Úc Thịnh Trạch cũng không biết bãi nuôi dưỡng của chính mình có Thất Thái Văn Hà thú hay không, loại dị thú nhỏ chỉ làm sủng vật rất được hoan nghênh, nhưng bãi nuôi dưỡng hoàng gia của hẳn từ trước đến nay chỉ dùng để cung cấp tinh thạch cùng thú huyết. Bất quá chỉ cần biết hang ổ của loại dị thú nhỏ này, vẫn có thể bắt giữ tốt lắm, hẳn cầm tay Đoạn Sở vỗ vỗ, nhìn về phía Lam Tư • Duy Đức hỏi: “Chỗ ngươi còn có Từ Tinh thú không, ta lấy kì trân cùng ngươi trao đổi.”

Lam Tư • Duy Đức cảm thấy kỳ quái, bất quá vẫn là gật gật đầu: “Có, ngươi lấy thành phẩm trà cùng ta đổi, không cần mầm trà.”

Úc Thịnh Trạch ghen một hơi, dùng là trà đồi Bích Chi thảo, còn chưa đủ cho hiệp hội nhà bào chế thuốc của Trạch Mi làm nghiên cứu, mà thời gian mầm trà trưởng thành rất lâu, hẳn hiện tại ước gì có thể đổi là trà ít một chút, như thế nào cũng muốn lưu lại đủ cho chính mình uống mới tốt.

Lúc trước sau khi Đoạn Sở hướng dẫn pha trà, Lam Tư • Duy Đức hoàn toàn bị loại hương khí thanh nhã kỳ diệu này chinh phục. Chỉ cần tưởng tượng mỗi ngày đều có thể uống một ly, Lam Tư • Duy Đức liền cảm thấy rất thích ý.

Đoạn Sở thoáng chốc đã nghĩ tới Úc Thịnh Trạch vì cái gì lại hỏi như vậy, bọn họ đã đáp ứng muội muội Trữ Khang Khiết, muốn đưa nàng một con Từ Tinh thú. Qua một đoạn thời gian nữa, cha mẹ huynh muội sẽ đến Đế Ma Tư, Từ Tinh thú thập phần thừa thớt, Úc Thịnh Trạch cũng không có thời gian ra ngoài tìm kiếm. Nếu có thể mua được từ chỗ Lam Tư • Duy Đức, thì thật tốt.

“Là ta muốn, ta lấy lá trà cùng ngươi đổi. Bất quá phải trao đổi như thế nào? Có thể trong ba tháng đưa đến không?” Đoạn Sở hỏi Lam Tư.

Lam Tư • Duy Đức nghe vậy, ần ần đoán được hần hần là tính toán tặng người, tính thời gian: “Có thể. Ta để người của bãi nuôi dưỡng chuyển giao cho thương mình tình tế ủy thác vận chuyển tới đây, hần là có thể.” Hần nói xong, lại nghĩ đến cái gì, vẻ mặt chờ mong cười hỏi: “Ngươi có cần dị thú nhỏ khác không, nơi của ta các loại sùng vật đều có, một lần ủy thác vận chuyển, có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái. Đương nhiên, đều giao dịch bằng lá trà.”

Đoạn Sở rốt cục nhìn không được nở nụ cười, thẳng thắn nói: “Ta ở trong dị thú đồ lục nhìn thấy hai loại dị thú nhỏ rất thú vị, một con chính là Thất Thái Văn Hà thú mà ngươi nói, còn một con là Độc Giác Thiết Tông thú. Nếu ngươi có ấu tể, liền vận chuyển chung luôn, đương nhiên, sùng vật xinh xắn đáng yêu cũng có thể.”

“Không thành vấn đề.” Lam Tư • Duy Đức kiêu ngạo gật đầu, nhìn nhìn bãi nuôi dưỡng lớn vô cùng trước mắt, vẻ mặt đặc ý nhìn về phía Úc Thịnh Trạch. “Thịnh Trạch, xem ra ngươi hẳn là nên sửa lại mục tiêu bãi nuôi dưỡng của mình rồi, dị thú loại nhỏ chính là rất được hoan nghênh đó.”

Đạt thành giao dịch như vậy, làm cho Lam Tư • Duy Đức cực kỳ vừa lòng, cả người thoát nhìn phần chấn, dùng sùng vật thú ở bãi nuôi dưỡng của chính mình làm giao dịch, lá trà chính là tiến vào tư khổ của hần.

Úc Thịnh Trạch lạnh lùng liếc mắt nhìn Lam Tư • Duy Đức, tia tinh thần lực rất nhanh đã kết nối với vòng thông tin, làm cho người phụ trách bãi nuôi dưỡng đem danh sách tất cả dị thú loại nhỏ đều liệt kê ra.

Đoạn Sở tả hữu nhìn nhìn, cười loan mặt mày.

Ba người ở bãi nuôi dưỡng mất ba ngày mới thăm xong toàn bộ, bất quá dị thú trong bãi nuôi dưỡng này, đều có công dụng đặc thù, hình thể dị thú đều không lồ, hơn nữa năng lượng thô bạo tràn ngập tính công kích, đối với nghiên cứu của Đoạn Sở không có nhiều tác dụng.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở thất vọng, trở về phi hành khí, kéo hần vào trong lòng ngực đề nghị: “Bằng không, chúng ta đi tới bãi nuôi dưỡng của thất ca đi? Hần săn bắn dị thú chưa bao giờ hạn chế tác dụng, dị thú nơi đó khẳng định chủng loại càng nhiều.”

“Không cần, chúng ta ở trong này nghỉ ngơi hai ngày, rồi trở về Đế Ma Tư đi?” Đoạn Sở lắc lắc đầu, tiếp qua mấy ngày nữa chính là ngày kỷ niệm của Đế Ma Tư, đi tới lãnh địa của thất điện hạ quá gấp gáp, huống chi hần cũng chỉ là muốn kiến thức thêm về thực thể của dị thú, cũng không phải tính toán nghiên cứu tỉ mỉ, lượng tri thức của hần không chống đỡ nổi.

Úc Thịnh Trạch nhủ mi nghĩ nghĩ: “Vậy ta kêu thất ca đem danh sách dị thú ở bãi nuôi dưỡng cho ta một phần, đến lúc đó ngươi xem có dùng được không?”

Không đợi Đoạn Sở gật đầu, Lam Tư • Duy Đức ngồi ở đối diện thăm dò chớp mắt nhìn Đoạn Sở: “Ngươi đang nghiên cứu năng lượng đặc thù của dị thú loại nhỏ sao? Ta cũng đem danh sách dị thú ở bãi nuôi dưỡng của ta cho ngươi một phần được không?”

Đoạn Sở vào thời điểm Lam Tư nhắc tới Thất Thái Văn Hà thú cùng Độc Giác Thiết Tông thú, liền đoán được hần sẽ suy đoán ra chút gì đó, dù sao dị thú đồ lục trong tay hần là từ hoàng thất Trạch Mi. Bọn họ không có lý do gì mà bỏ qua phần tư liệu viễn cổ kia. Nhưng phản ứng của Lam Tư, thật sự là vượt ra khỏi dự đoán của hần.

“Ta lấy lá trà đổi?” Đoạn Sở cười khê hời, trong mắt cũng tràn đầy ý cười.

Lam Tư vẻ mặt sung sướng gật đầu, còn nói: “Đương nhiên, dùng trà thực cũng được, ta rất thích đồ ngọt làm từ trà.”

Tươi cười của Đoạn Sở bị kiềm hãm, không nghĩ tới Lam Tư đối với việc trở thành chiến sĩ lại chấp nhất như vậy. Nhìn Á Đạt ánh mắt biến sắc thập phần khản trương, Đoạn Sở cũng do dự. Hần đối với Lam Tư rất có hảo cảm, vô luận là vì đồng bệnh tương liên với quá khứ của hai người, hay là hần bị tình nhân phản bội lại có quyết đoán cùng độ lượng hiếm thấy, còn biết rõ chính mình nghiên cứu năng lượng đặc thù của dị thú vẫn rộng lượng như cũ.

Nếu không phải thời gian quen biết quá ngắn, hần khẳng định đã đem Lam Tư • Duy Đức coi là bạn tốt.

Buổi sáng ngày hôm sau, thừa dịp Úc Thịnh Trạch ra ngoài tuần tra phòng ngự của lãnh địa, Đoạn Sở bận rộn một hồi lâu, mới phân phó Phổ Lôi Tư đi mời Lam Tư • Duy Đức uống buổi trà sáng.

Lam Tư rất nhanh liền đi tới trước phòng tiếp khách, vừa vào cửa, liền thấy trên bàn bày đầy các món điểm tâm ngọt ánh sáng màu sắc hấp dẫn, mùi thơm ngát mê hoặc nhãn tâm.

“Ngươi kêu ta đến, sẽ không phải là mời ta ăn này đó đi?” Lam Tư vẻ mặt kinh hi, lập tức tả hữu nhìn nhìn, kỳ quái hỏi: “Di, sao Thịnh Trạch không ở đây? Hần vậy mà lại chịu thả ngươi một mình?”

Cho dù chỉ có hơn mười ngày ngắn ngủn, Lam Tư cũng phát hiện, Úc Thịnh Trạch đối với Đoạn Sở có dự cảm độc chiếm đặc biệt, chỉ hận không thể dính cùng một chỗ với người yêu, vậy mà bây giờ lại không thấy đâu, đúng là làm cho Lam Tư phi thường kinh ngạc.

Đoạn Sở vì Lam Tư trêu chọc mà quần bách không thôi, hần cũng mới phát hiện, ở trước mặt một người vừa mới thất tình mà lại cùng Úc Thịnh Trạch quá mức thân thiết, tựa hồ cũng hơi quá đáng.

“Những thứ này đều là bánh kẹo, ngươi không bằng ném thử một chút.” Đoạn Sở dúi chủ đề, mời Lam Tư ngồi, sau đó đem hồng trà đã pha tốt đưa qua.

Lam Tư nhẹ nhấp một ngụm, phát hiện trà lần này màu sắc đỏ tươi sáng ngời, uống vào dị thường tinh thuần, mang theo mùi hương trái cây đặc biệt, cùng vị trà lúc trước hoàn toàn bất đồng, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui sướng, hai mắt sáng lên nhìn Đoạn Sở.

Đoạn Sở mân mê, lại từ nhẫn không gian lấy ra một loại trái cây màu trắng, đây là hoa quả đặc thù của Đế Ma Tư, chỉ cần vạch vỏ trái cây ra, chỗ bị vạch sẽ chảy ra nước trái cây có mùi vị giống như sữa. Đoạn Sở đem nước trái cây đổ vào trong một chén trà khác, dùng muỗng nhỏ khuấy đều, lại đưa cho Lam Tư.

Lam Tư cầm cái chén uống hết, cả khuôn mặt đều sáng bừng lên.

“Ài, ta lại tìm được mục tiêu thứ hai, chính là ném thử tất cả các loại đồ ăn, nước uống làm từ trà!” Lam Tư tuyên bố hùng hồn.

Đoạn Sở nhin không được nở nụ cười: “Vậy ngươi còn không bằng thường trú trên trái đất luôn đi.”

Nền văn hóa trà mấy ngàn năm của Hoa Hạ, còn có những buổi trà sáng, buổi trà chiều khác biệt độc đáo, càng đừng nói vẫn còn không ngừng sáng tạo tân phẩm, không nói Trạch Mĩ, cho dù là Đế Ma Tư cố gắng vài thập niên, cũng là không có khả năng.

Lam Tư vậy mà lại do dự, cuối cùng lưu luyến không rời lắc đầu: “Không được, ta còn tính toán trở về Trạch Mĩ trở thành chiến sĩ. Tìm được người khế ước thích hợp không biết cần bao lâu.”

Đoạn Sở tìm Lam Tư lại đây, chính là vì chuyện này, đương nhiên bắt lấy cơ hội hỏi: “Á Đạt không phải nói ngươi không thích hợp trở thành chiến sĩ sao?”

Lam Tư sắc mặt đổi đổi, ngay lúc Đoạn Sở nghĩ rằng hắn giận vì mình nhiều chuyện, Lam Tư vậy mà lại thở dài, thập phần quần bách giải thích: “Chuyện tình ngày đó, ngươi cũng thấy đấy. Ta đã không còn để ý tới Cấp Duy • Bác Khắc nữa, đương nhiên sẽ không bởi vì hắn mà lựa chọn trở thành chiến sĩ.”

“Vậy bởi vì cái gì?” Đoạn Sở giống như không thêm để ý mà hỏi, lại làm thêm hồng trà lạnh đưa cho Lam Tư.

Lam Tư lần này lại không động, chỉ nâng cằm nhìn Đoạn Sở, trên mặt lộ ra thập phần phức tạp: “Cấp Duy • Bác Khắc cùng ta ở chung mười năm, cuối cùng vẫn là cùng người khế ước của hắn ở chung một chỗ, đừng nhìn hắn ngày đó nói cái gì khó nghe, bình thường không biết quý trọng Bá Ni kia bao nhiêu đâu.

Ta là vương tử Trạch Mĩ, không có khả năng cả đời không kết hôn, trở thành chiến sĩ sẽ từ tình thân lực tính chất đặc biệt quyết định người khế ước cùng vương phi luôn, chung quy so với việc là người thường bị bắt ép đám cưới thì tốt hơn nhiều lắm. Huống chi, lúc trước Thịnh Trạch là một người bất cận nhân tình như vậy, hiện tại cũng là trong mắt trong lòng tất cả đều là người. Ta nghĩ, ta cũng sẽ có được người khế ước thích hợp nhất cho mình.”

Đoạn Sở sững sờ nhìn Lam Tư, bỗng nhiên cảm thấy được lo lắng của Lam Tư tuyệt không sai. Hắn cúi đầu nhìn về phía trà bánh trên bàn, nghĩ nghĩ, đem ý nghĩ đã suy tư một đêm nói ra: “Nếu không gấp gáp, ngươi sao không cho mình một cơ hội nữa. Tuy không biết nguyên nhân, khác biệt giữa chiến sĩ thức tỉnh càng sớm càng tốt và người khế ước vào mười tám tuổi mới là thời khắc thức tỉnh cuối cùng.

Ngươi vừa mới khôi phục, tinh thần lực dao động vẫn còn mạnh mẽ, nếu mỗi ngày hai lần uống Bích Chi thảo, người khác có lẽ làm không được, ngươi nhất định có thể. Chỉ cần bảo đảm thân thể của chính mình luôn luôn dùng ở trạng thái tốt nhất lúc mười tám tuổi, có lẽ, ngươi vẫn có thể thức tỉnh thành người khế ước. Mặc dù như vậy rất xa xỉ.”

Tháng Tư 25, 2016

134

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Chương 134

Ở khách viện của tòa thành chủ vệ tinh thứ ba, Á Đạt về mặt nghiêm túc càng chạy càng gần, nhìn hai người đứng ở cửa khách viện, lại nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, trong mắt hiện lên lo lắng.

“Điện hạ vẫn không xuất môn, vẫn luôn đắm chìm trong mạng lưới tình vực?” Á Đạt thấp giọng hỏi.

Thị vệ bên trái khom người, nhỏ giọng trả lời: “Đúng vậy.”

Nhìn hàng mày rậm của Á Đạt nhíu chặt, khí thế cũng trở nên càng thêm lãnh ngạnh, thị vệ bên phải lại khoát tay áo: “Thị vệ trưởng đừng lo lắng, ta vừa

rồi vào lấy đồ ăn, lực chú ý của điện hạ tuy vẫn nằm trên mạng lưới tinh vực, bắt quá đồ ăn do tòa thành cung cấp vẫn luôn ăn đều đặn, còn đem phần trà bánh mà Đoạn Sở các hạ đem tới ăn hết, cảm xúc cũng rất ổn định, hẳn là không có việc gì.”

Á Đạt nghe xong, cũng không hề thả lỏng. Lam Tư điện hạ tính tình độ lượng, ân oán rõ ràng, cho dù sinh khí cũng sẽ không nổi giận với người không liên quan, càng mất hứng lại càng thích ăn này nọ. Lúc trước phát hiện Cấp Duy • Bác Khắc phản bội hắn, chính là nhốt mình trong phòng ăn suốt một tháng, nếu không phải Hoa tiên sinh của Gia Hoa thương hội vừa vận tới, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

“Lam Tư điện hạ, Áo Lợi Ngươi lại đây thông báo, chúng ta buổi chiều sẽ rời khỏi toà thành.” Á Đạt nhấn nút truyền tin ở cửa cầu kiến.

Bên trong một mảnh tĩnh lặng, Á Đạt đang chuẩn bị gọi tiếp, cửa phòng bỗng nhiên mở rộng ra, Lam Tư về mặt tiêu tụy xuất hiện ở cửa. Sắc mặt hắn có điểm tái nhợt, nhưng ánh mắt lại dị thường sáng ngời, sau khi nhìn thấy Á Đạt, còn lộ ra ý cười ôn hòa, khàn khàn phân phó: “Á Đạt, ngươi thông tri tới Khê Giản Chúng Thực viên, lấy mười cây Bích Chi trưởng thành, dùng thông đạo đặc thù đưa tới Đế Ma Tư.”

Á Đạt thầm giật mình, Khê Giản Chúng Thực viên là sản nghiệp tư nhân của Lam Tư • Duy Đức, cây Bích Chi sinh ra nhựa cây luôn không đổi, mười cây Bích Chi trưởng thành, đã là sản lượng một năm của Khê Giản Chúng Thực viên.

Nghĩ đến Lam Tư cùng Đế Ma Tư đã làm giao dịch khác, Á Đạt ngược lại nhẹ nhàng thở ra, sau khi lên tiếng trả lời liền chuẩn bị rời đi.

“Từ từ!” Lam Tư nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên gọi lại hắn: “Đến lúc đó, để bọn họ tới liên minh thương hội nhìn một chút, nếu bọn họ mang theo dị thú cỡ nhỏ chưa xuất phát, liền thu hồi, cùng mang qua thông đạo đặc thù đưa tới.”

Á Đạt biết sùng vật thú kia, là cùng vị người khế ước các hạ làm trao đổi, hoàn toàn yên lòng, cước bộ nhẹ nhàng rời đi.

Lam Tư nhìn theo Á Đạt rời đi, tính toán thời gian, từ nhẫn không gian của chính mình lấy ra một cây Bích Chi, dùng cái chén hứng lấy Bích Chi thảo uống, không biết có phải vì chờ mong quá mức hay không, hắn thể nhưng thật sự có loại lỗi giác trở lại thời kì thức tỉnh lúc mười tám tuổi.

Từ sau khi cùng Đoạn Sở nói chuyện, ba ngày này hắn không ra khỏi cửa mà chỉ ở trong phòng, một mực tìm hiểu ngoại lệ về chuyện người khế ước thức tỉnh. Đoạn Sở nói cũng không sai, vô luận người khế ước tinh thần lực thiên phú như thế nào, đại đa số đều sẽ thức tỉnh vào năm mười tám tuổi, đây là lần thứ ba Lam Tư cảm nhận được sự giúp đỡ, thế nhưng đều đến từ một người.

Đoạn Sở cảm thấy ánh mắt Lam Tư nhìn hắn là lạ, mắt thấy phi hành khí bay lên đã sắp nửa giờ, vẫn còn trừng lớn ánh mắt nhìn chằm chằm hắn, Úc Thịnh Trạch ở bên cạnh bức bối đều đã sắp viết lên mặt, Đoạn Sở rốt cục nhịn không được hỏi: “Lam Tư điện hạ, ngươi, có chuyện gì sao?”

Lam Tư lập tức đứng thẳng dậy, thần thái sáng láng nhìn hắn: “Tiểu Sở, ngươi xem chúng ta đều đã quen thuộc như vậy, ngươi gọi ta là Lam Tư đi?”

Đoạn Sở chỉ cảm thấy quanh thân phát lạnh, trong mắt Úc Thịnh Trạch tức giận đều sắp thực chất hóa, cảm thấy buồn cười. Hắn trở tay cảm ngược lại tay của Úc Thịnh Trạch, hướng về phía Lam Tư cười cười: “Đương nhiên có thể, bắt quá ngươi vẫn luôn nhìn ta như vậy, là có chuyện gì sao?”

Đoạn Sở cũng nghe Áo Lợi Ngươi nói qua, sau buổi trà sáng đó, Lam Tư đem chính mình nhốt trong phòng, thẳng đến hôm nay mới ra khỏi cửa.

Lam Tư chú ý tới động tác của Đoạn Sở, tự nhiên cũng thấy được bất mãn của Úc Thịnh Trạch, khinh thường bĩu môi, trong mắt lại không thể giấu được mà toát ra một tia hâm mộ.

Vô luận là lúc trước muốn trở thành chiến sĩ, hay là hiện tại không tiếc đại giới muốn trở thành người khế ước, hẳn đều là bởi vì mất đi tin tưởng đối với ánh mắt cùng tình yêu của bản thân, rồi lại không cam lòng thật sự cả đời lẻ loi một mình, như vậy chỉ sợ mọi người nhắc tới hắn, cũng sẽ đồng thời nhắc tới kẻ phản bội Cấp Duy • Bác Khắc. Vô luận là thương hại, tiếc nuối hay là gì khác, hắn cũng không muốn nghe.

“Tiểu Sở, ta đã bắt đầu dùng Bích Chi thảo.” Lam Tư nhẹ giọng nói: “Chẳng qua, sau khi ngày kỷ niệm của Đế Ma Tư kết thúc, ta cũng muốn trở về Trạch Mĩ tình hệ.”

Hắn nói xong, mở tay ra, lòng bàn tay xuất hiện một tấm thẻ, đưa cho Đoạn Sở: “Đây là thú vực tinh cầu vũ trụ đồ ta sao chép, ta nghĩ, ngươi nếu nghiên cứu năng lượng dị thú, đây đối với ngươi sẽ hữu dụng.”

Đoạn Sở ngẩn ra, không đợi hắn từ chối, tấm thẻ đã được đặt vào tay hắn. Lam Tư hướng về phía hắn cười giải thích: “Lúc trước thời điểm chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, ta đã nói ở Đế Ma Tư một tháng, hy vọng ngươi có thể cùng đi, còn nói muốn dùng thực chu đồ lục cùng thú vực tinh cầu tinh cầu vũ trụ đồ trao đổi.” Hắn dừng một chút, liếc Úc Thịnh Trạch trêu tức nói: “Kết quả là hiện tại, ta đã quấy rầy hành trình tình lữ hai người thân mật của các ngươi, thực chu đồ lục được cất ở hoàng cung Trạch Mĩ không có biện pháp, thú vực tinh không đồ lại có thể lấy được.”

Tươi cười trên mặt Lam Tư chân thành tha thiết lại thân cận, Đoạn Sở trong lòng vừa động, vui vẻ thu hồi tấm thẻ: “Ta đây sẽ không khách khí, cảm ơn ngươi, Lam Tư!”

Lam Tư hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra, lộ ra tươi cười thoải mái, hướng về phía hắn gật gật đầu, lại cùng Úc Thịnh Trạch phát phát tay, đứng dậy đi tới khoang phòng cách đó không xa, đóng kín cửa phòng.

Đoạn Sở lặng lẽ mở kết giới tinh thần lực, do dự nhìn về phía Úc Thịnh Trạch. Nhưng không đợi hắn nói chuyện, Úc Thịnh Trạch đã biết tâm ý của hắn.

“Ngươi muốn trợ giúp hắn?” Úc Thịnh Trạch nhướn mày. Hắn biết Đoạn Sở đối với Lam Tư đưa ra đề nghị, tuy rằng khả thi, chẳng qua thời gian không được như mong muốn. Mà trà rượu trong tay Đoạn Sở, lại có thể trong nửa ngày đạt thành mục đích.

Đoạn Sở gật gật đầu, bất quá hẳn vẫn có điểm do dự. Lam Tư là người không tồi, nhưng dù sao cũng là vương tử Trạch Mi, Đoạn Sở đối với tình huống cụ thể của hai đế quốc cũng không hiểu biết, đương nhiên xung đột ích lợi là không thể tránh. Mà tồn tại của người kẻ ước là sự tình trọng đại, hẳn không biết sau khi Lam Tư • Duy Đức trở thành người kẻ ước, có sinh ra ảnh hưởng đối với Đế Ma Tư hay không. Hơn nữa trà rượu liên quan đến lợi ích của Đế Ma Tư, hẳn không thể chỉ bởi vì cảm kích cùng hòa hảo, dễ dàng tiết lộ bí mật như vậy.

Úc Thịnh Trạch nghe xong bản khoản của Đoạn Sở, cúi đầu, trấn an hôn đôi môi hẳn, trầm giọng đề nghị: “Hẳn hiện tại đã dùng Bích Chi thảo, người có thể nhân lúc hẳn rồi đi mời hẳn tham dự tiệc rượu, sau đó nhờ thu hồi bình đựng trà rượu là được.”

Lam Tư • Duy Đức là huynh đệ cùng mẹ của tam vương tử Trạch Mi Khăng Ân • Duy Đức, khác với đại vương tử Á Hằng • Duy Đức liên minh cùng Tập Na tinh hệ, bọn họ đều là nhất hệ thân hôn với Đế Ma Tư. Một khi Lam Tư • Duy Đức thức tỉnh trở thành người kẻ ước, thế lực của tam vương tử Khăng Ân • Duy Đức nhất định sẽ đại trưởng, đối với Đế Ma Tư mà nói chỉ có điều tốt.

Đoạn Sở cong môi, ôm Úc Thịnh Trạch vô cùng thân thiết hôn xuống, lại ngoài ý muốn lắc lắc đầu: “Hiệu quả của trà rượu rất rõ ràng, Dung Thu sau đó cũng nói cho ta biết, uống trà rượu xong là có thể nhận thấy được tinh thần lực bạo động, nhưng lúc ấy cũng không hiểu mà thôi. Cho dù Lam Tư đến lúc đó đem nguyên nhân quy cho Bích Chi thảo, bản thân lá trà cũng có hiệu quả đặc thù, cũng sẽ làm cho Lam Tư chú ý tới khi đó uống trà rượu. Ta còn đang nghĩ biện pháp khác.”

Đoạn Sở có hưng trí chuyển động não, loại hành vi lén lút này, coi như là cho chuyển phi hành vũ trụ buồn tẻ một chút lạc thú, hơn nữa còn có Úc Thịnh Trạch mạnh mẽ ủng hộ.

Bất quá, suy nghĩ một đường Đoạn Sở cũng không nghĩ ra được, cuối cùng trong sự mờ mịt bắt đầu buồn ngủ, lại thật sự có chút mệt mỏi, bị Úc Thịnh Trạch ôm vào trong ngực rất nhanh liền ngủ mất. Kết quả ngủ say chính là, ngay cả khi nào đến hoàng cung Đế Ma Tư hẳn cũng không biết, đương nhiên cũng sẽ không biết, hẳn bị Úc Thịnh Trạch một đường ôm lấy quay về thánh điện, làm thị vệ trong hoàng cung cả kinh, cung nữ thất thố va vào nhau.

Cho dù biết hai người là bầu bạn tính mạng tương giao, nhưng loại động tác tuyên cáo tràn ngập bảo hộ cùng dục vọng giữ lấy này, cùng hình tượng lãnh ngạnh mạnh mẽ của cửu hoàng tử, thật sự kém quá xa. Ngay cả các thành viên hoàng thất khác nghe tiếng gió đến xem kịch vui, cũng khiếp sợ mà rút cằm.

“...”, Đoạn Sở thúc thúc, người xem cửu hoàng thúc đối với người thật tốt, tuy rằng hẳn không thích nói chuyện cũng không thích cười, nhưng lại săn sóc, tin cậy, so với vương tử Lam Tư • Duy Đức tốt hơn ngàn vạn lần!” Úc Thanh Hàn một tay ôm Từ Tinh thú, mắt to đen láy nhìn chăm chăm Đoạn Sở, cái miệng nhỏ nhắn nói không ngừng.

Nàng là nghe được đồn đãi, Lam Tư • Duy Đức là được gởi trả của Đoạn Sở chữa khỏi tinh thần lực, cho nên mới đi theo cửu hoàng bọn họ cùng nhau du ngoạn, nghe nói Lam Tư • Duy Đức kiên quyết đem vị hôn phu của chính mình ném về Trạch Mi, cũng là cũng là bởi vì di tình biệt luyến coi trọng Đoạn Sở, điều này sao có thể, Đoạn Sở thúc thúc là của cửu hoàng thúc!

Đoạn Sở nằm trên giường mặt đều sắp tái rồi, cho dù đêm trước ở trong toà thành của vệ tinh thứ ba rất hí hửng lăn giường, nhưng bị Úc Thịnh Trạch ôm đi ngang qua nửa hoàng cung, lại ngủ thẳng từ lúc trời đen kịt đến hừng đông ngày hôm sau, cũng quá dọa người. Cái này chờ hẳn nhìn thấy Nguyên Vinh Nghị, còn không biết sẽ bị cười nhạo thế nào đâu.

“Người sao lại ở trong này?” Thanh âm không hồn giận của Úc Thịnh Trạch xua tan xấu hổ của Đoạn Sở, Úc Thanh Hàn cơ hồ là nhảy dựng lên, một tay lấy Bạch Bạch cùng Đoàn Tử nhét vào lòng Đoạn Sở, sau đó ngoan ngoãn đứng ở một bên, ánh mắt chớp chớp nhìn Úc Thịnh Trạch cất bước đi vào.

“Cửu hoàng thúc, nhị hoàng thậm cả ngày quần quít lấy phụ thân mẫu thân, nói là nên vì nhị thúc cầu tình, làm cho nhị hoàng thúc vào ngày kỉ niệm, có thể rời khỏi ngục giam hoàng gia, cùng nhau tham gia ngày lễ mừng kỷ niệm của hoàng cung. Máy ngày nay ngay cả hoàng cô, thất hoàng thúc bọn họ đều lần lượt bị quần lấy cầu tình, ta nghĩ nàng rất nhanh sẽ lại đây, liền trốn chạy tới nói cho hai người biết.”

Úc Thịnh Trạch nhăn lại mi, Bò Phấn Liễu nhưng thật ra tìm được cơ hội thật tốt. Ngày kỷ niệm của Đế Ma Tư mỗi mười năm lại tổ chức một lần nên rất long trọng, thành viên hoàng thất đều sẽ tận hết khả năng tham dự, hoàng tử giống như Úc Văn bản bị giam cầm, có tiền lệ quá khứ được đặc xá tham dự ngày lễ mừng kỷ niệm. Hơn nữa tính kế của Úc Văn Bản không tạo thành hậu quả nghiêm trọng, còn có thể thừa dịp lễ mừng mà cầu tình, đến lúc đó tự nhiên sẽ được phóng thích.

“Chỗ hoàng thúc cũng đi sao. . . .” Úc Thịnh Trạch lời kéo Úc Thanh Hàn đi đến một bên tìm hiểu.

Đoạn Sở thừa dịp thúc cháu nói chuyện, vội vàng đem hai quả cầu lông đang quần quít lấy hẳn đặt ở một bên, chính mình vội vàng mặc quần áo, đi vào phòng rửa mặt, chờ sau khi hẳn đi ra, Úc Thanh Hàn đã không còn ở trong tâm điện.

“Thanh Hàn chính là lại đây bắt quái đúng không?” Đoạn Sở nghĩ đến ra ngoài hoàng cung một chuyến lại gây ra chú ý, liền cảm thấy thực đau đầu.

“Không có việc gì, đợi gấp mẫu thân xong, chúng ta trở về Mạc Ngươi Lai.” Úc Thịnh Trạch đi lên trước, nhìn Đoạn Sở vẻ mặt né tránh, nhếch môi, trong mắt tràn đầy ý cười. “Lam Tư kêu ta truyền lời đến người, hẳn hy vọng trước kỷ niệm ba ngày, cùng người đi đến khu vực trung tâm Đế Ma Tư, mua một ít thứ đặc sắc trở về Trạch Mi, thuận tiện học tập một chút về cách làm các loại bánh kẹo.”

Đoạn Sở biết Lam Tư thích điểm tâm ngọt, làm người thường cũng không để ý bánh kẹo chứa hiệu quả ngưng thần, cho nên lá trà được dùng đều là từ trái đất thu thập trở về, này đều là lá trà cực phẩm, dùng để làm bánh kẹo là thập phần xa xỉ, bất quá rất hợp với Lam Tư thích ăn uống. Đoạn Sở đối với việc này tự nhiên không có ý kiến, hẳn còn muốn tìm cơ hội, không khiến người chú ý mà đem trà rượu thức tỉnh cho Lam Tư uống, nếu một lần không được, làm vài lần cũng được.

Đoạn Sở bỗng nhiên ngẩng ngấn cả người, đứng ở tấm điện không nhúc nhích.

“Tiểu Sở?” Úc Thịnh Trạch cúi đầu, ghé vào bên tai Đoạn Sở nhẹ giọng hỏi: “Người suy nghĩ cái gì?”

Đoạn Sở trên mặt lộ ra mừng như điên, bỗng nhiên ôm chặt lấy Úc Thịnh Trạch, hưng phấn nói: “Ta nghĩ ra làm như thế nào rồi, chúng ta mời Lam Tư đến nhà làm khách đi!”

Úc Thịnh Trạch bật cười gật đầu, không nghĩ tới hắn thế nhưng vẫn còn rối rắm việc này, đối với việc Đoạn Sở đem Mạc Ngươi Lai trở thành nhà lại thập phần cao hứng. Hồi rõ ràng kế hoạch của hắn, Úc Thịnh Trạch liền đồng ý, lôi kéo Đoạn Sở đi ra tắm điện. Nhưng còn chưa tới Đế Tĩnh điện nơi Úc Khải Phong cùng Lộ Dịch Toa ở, đã thấy đại hoàng tử Úc Hồng Trì cùng nhị hoàng tử phi Bồ Phán Liễu đang đây đưa.

Tháng Tư 25, 2016

135

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Chương 135

Có lời nói lúc trước của Úc Thanh Hàn, Úc Thịnh Trạch tự nhiên không có khả năng cho Bồ Phán Liễu cơ hội quấy rầy, sau khi dùng mắt cảnh cáo trừng Úc Hồng Trì, không chút khách khí dựng lên kết giới tinh thần lực, ngăn trở Bồ Phán Liễu tiếp cận.

Đoạn Sở cũng nhẹ nhàng thờ ra, hắn một chút cũng không có hưng trí xem người khác nước mắt đầy mặt cầu xin, hơn nữa hắn vừa nghĩ ra biện pháp giúp Lam Tư, tuyệt không muốn ảnh hưởng tâm tình.

Thuận lợi vào phía sau Đế Tĩnh điện, Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch ở tắm điện Đế Tĩnh điện thấy được Lộ Dịch Toa, mà Úc Khải Phong thì ở tiền điện xử lý sự vụ, cũng không lại đây.

“Tiểu Sở, người tới rồi!” Lộ Dịch Toa ngồi trên ghế hướng về phía Đoạn Sở cười mị mắt. Ngày hôm qua Úc Thịnh Trạch lại đây nhìn nàng, Úc Khải Phong liền đem tin tức đưa con ôm Đoạn Sở đi về thánh điện nói lại, điều này làm cho Lộ Dịch Toa phi thường cao hứng.

“A Toa, gần đây thấy thế nào?” Đoạn Sở đi nhanh tới, thân thiết nhìn Lộ Dịch Toa. Mang thai năm tháng đã thực rõ ràng, khí sắc của Lộ Dịch Toa cũng tốt lắm, mặt mày lộ ra thoải mái vui sướng, so với lúc trước khi bọn hắn rời khỏi Đế Ma Tư còn tốt hơn.

“Hiện tại không còn nôn nghén.” Lộ Dịch Toa cười khê, thân thể ngồi thẳng, tùy ý Úc Thịnh Trạch đem đệm dựa mềm mại đặc chế đặt ở sau lưng nàng, lại lộ ra tươi cười hạnh phúc nhìn Đoạn Sở. Úc Thịnh Trạch trước kia không hiểu được này đó, theo Lộ Dịch Toa thấy, đây đều là công lao của Đoạn Sở, mới làm cho Úc Thịnh Trạch có chuyển biến lớn như vậy.

Đoạn Sở bị Úc Thịnh Trạch lôi kéo ngồi ở đối diện Lộ Dịch Toa, thấy nàng đích xác không tồi, từ nhân thời gian đông lạnh lấy ra một ít mứt trà mới làm, lại nói một ít chuyện thú vị ở vệ tinh thứ ba, chính là cùng Lam Tư giao dịch dị thú.

Lộ Dịch Toa cười gật đầu, thỉnh thoảng trêu ghẹo nói vài câu, về phần giao dịch cùng Lam Tư thì không hỏi nhiều, nhưng thật ra một vài sự tình của Đế Ma Tư lại nói vài câu. Chờ Úc Thịnh Trạch nhắc tới chuyện của Úc Thanh Hàn, tươi cười trên mặt Lộ Dịch Toa mới dần dần nhạt đi.

“Chuyện này các người không cần lo lắng.” Lộ Dịch Toa nhìn về phía Đoạn Sở, trấn an nói: “Bệ hạ đưa ra phán quyết, không dễ dàng thu hồi, hướng chi Bồ Phán Liễu cho dù có thể dă động được thành viên hoàng thất khác, Úc Hướng Tồn hoàng thúc cùng nhị thúc Úc Phi Dương của các người cũng sẽ không đồng ý.”

Đoạn Sở vốn cũng không lo lắng điểm này, bất quá nghe được lời của Lộ Dịch Toa cũng biết, đây hẳn là công lao của trà rượu thức tỉnh cùng gói trà, trong lòng khó tránh khỏi dâng lên vui sướng, không có gì so với chính mình được tán thành mà cao hứng hơn. Hơn nữa Đế Ma Tư là đế quốc như vậy, địa vị của người kẻ ước phần nhiều là ý lại chiến sĩ. Úc Thịnh Trạch rất có tài năng, chính vì vậy mà áp lực của hắn càng lúc càng lớn.

Đoạn Sở tâm tình rất tốt, sau khi trở về Mạc Ngươi Lai, nhận được thông tin đến từ trái đất, nhìn thấy trong vòng thông tin là ánh mắt trầm ổn tin cậy của đại ca, nhin không được đem những gì trải qua trong khoảng thời gian này, cùng với thành tựu mà là trà mang đến nói ra.

Chủ ý ban đầu của hắn chỉ là muốn khoe một chút, nhân tiện xin một vài cách chế biến đồ ngọt, nhưng trong giọng nói lại lộ ra dè dặt, làm cho Trữ Khang Hạo đau lòng không thôi.

“Ồ Đế Ma Tư, ba mẹ cùng chúng ta cũng không giúp được người cái gì, nên cẩn thận một chút.” Trữ Khang Hạo lắc đầu, ánh mắt nhìn Đoạn Sở tràn ngập thân thiết.

Sau khi trái đất được phổ biến mạng lưới tình vực, hẳn đối với Cáp Ngồi tình hệ càng thêm hiểu biết. Tự nhiên đệ đệ ở tình cầu khác sẽ phải chịu đựng nhiều áp lực, nếu không phải Úc Thịnh Trạch có thân phận bối cảnh cùng thực lực mạnh mẽ, chỉ sợ Đoạn Sở mỗi khi có thêm thành tựu gì, đều sẽ mang đến nguy hiểm càng lớn.

“Có vấn đề gì cứ nói cho Thịnh Trạch, hẳn mới là người ngại tin cậy nhất.” Trữ Khang Hạo dặn dò, cẩn thận phân phó nói: “Về phần vương tử Trạch Mĩ mà người nói, mặc kệ người đồng tình với hắn bao nhiêu, đều phải nhớ rõ an toàn là trên hết, cần phải cùng Thịnh Trạch bàn bạc thật kỹ.”

Đoạn Sở không khỏi bật cười, nhiều năm như vậy, tựa hồ ca ca vẫn đem hắn trở thành đứa nhỏ yếu đuối mà cẩn thận chiều chuộng. Bất quá người nhà tán thành Úc Thịnh Trạch như vậy, Đoạn Sở vẫn thật cao hứng. Dù sao, ánh mắt hắn lúc trước thật sự không được tốt lắm.

“Đại ca, ta biết rồi.” Đoạn Sở gật gật đầu, lại hỏi: “Đại ca, quân hàm xuất phát từ Đế Ma Tư, hơn nửa tháng nữa có thể đến trái đất, ca giúp ta thu thập nhiều cách làm cùng cách phối hợp bánh kẹo, Lam Tư rất thích bánh kẹo. Còn có, lá trà thành phẩm càng nhiều càng tốt, trà lái cũng được.”

Trữ Khang Hạo sững nịch nhìn Đoạn Sở, liên tục gật đầu: “Người yên tâm đi, thành phẩm trà đã sớm chuẩn bị tốt, ta lại đi thu thập một ít cách làm bánh kẹo, cam đoan đủ cho Lam Tư • Duy Đức kia, cho dù một ngày ăn ba lần cũng mất một năm, không sợ bị trùng lặp kiểu dáng hay hình thức.”

Đoạn Sở ngượng ngừng nở nụ cười, hỏi tình huống người nhà, cuối cùng lưu luyến không rời cắt đứt thông tin.

“Nhanh như vậy đã nói xong rồi?” Thanh âm quen thuộc vang lên, Đoạn Sở vừa quay đầu lại, mới phát hiện Úc Thịnh Trạch vừa mới rửa mặt xong đang mỉm cười nhìn hắn, hiển nhiên tâm tình rất tốt, hẳn là lời Trữ Khang Hạo nói đều nghe được.

“Àn!” Đoạn Sở đi lên trước, ôm lấy Úc Thịnh Trạch, cười tủm tỉm hỏi: “Đại ca nói, ta cái gì cũng phải cùng người bàn bạc, người thấy ý tưởng làm kẹo rượu của ta như thế nào?”

Úc Thịnh Trạch rất thích nhìn biểu tình thoải mái như vậy của Đoạn Sở, cúi đầu hôn cái miệng của hắn, hàm hồ trả lời: “Không tồi, bất quá người phải cam đoan hắn ăn hết mới được, nếu mang về Trạch Mĩ rất dễ dàng xảy ra vấn đề.”

Đoạn Sở ô ô muốn nói, kết quả mới vừa há miệng, đã bị cái lưỡi của Úc Thịnh Trạch đi vào khoang miệng của hắn dò xét, thân thể bị ôm gắt gao, đại não phát ra cảnh cáo, bất quá cũng không còn kịp rồi, đã bị Úc Thịnh Trạch càng ngày càng thích loại vận động này đó đặt ở trên giường. Chờ hắn tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Đoạn Sở mơ mơ màng màng rời giường, cuối cùng cũng nhớ rõ hắn còn cần chiêu đãi khách quý đến từ phương xa. Trữ Khang Hạo đã truyền cách làm bánh ngọt tới, nhân tiện còn có một ít cách làm bánh kẹo có phối hợp với rượu, Đoạn Sở trong lòng vừa động, cảm thấy Úc Thịnh Trạch nói không sai, kẹo rượu rất ít, chỉ cần nhìn chăm chăm Lam Tư ăn là được. Bất quá cứ như vậy thì chiết xuất là việc cần thiết phải làm, còn không bằng hắn mấy ngày nay đơn giản làm bánh kẹo cho Lam Tư, đem một bình trà rượu đổ vào trong bánh kẹo là xong.

Đoạn Sở vội vàng ném qua bữa sáng, sau khi phát thông tin cho Lam Tư, bắt đầu dựa theo phương pháp làm kẹo rượu cùng bánh kẹo, lại từ trà son không gian hái không ít Xích Tinh quả cùng Tuyết Ngưng quả, đặt trong bình thủy tinh dùng trà rượu ngâm.

Chờ Lam Tư cùng thị vệ của hắn tới nơi, liền thấy được bình thủy tinh đặt trên bàn, chất lỏng màu vàng hơi đỏ phối cùng trái cây màu trắng, thoát nhìn thập phần ngon miệng, ánh mắt Lam Tư đều sáng lên.

Áo Lợi Người cung kính mời Lam Tư lên ghế ngồi, Đoạn Sở lúc này còn bận rộn ở phòng bếp, hắn ở trong phòng bếp thời gian một năm này, đã vượt qua số lần hai mươi năm trước kia của hắn cộng lại. Bất quá thực hiện nhiên, lúc trước làm kẹo mềm, mứt cùng bánh ngọt, đều không cần nhiều kỹ xảo lắm, hơn nữa lực chú ý của các chiến sĩ đều nằm ở hiệu quả của bánh kẹo, cũng không quan trọng đẹp hay không. Cho nên trù nghệ của Đoạn Sở, cần bản không tăng lên nhiều, dựa vào cũng bất quá là mới mẻ độc đáo phối hợp với màu sắc mà đoạt ánh mắt người khác.

Nhưng kẹo rượu không như vậy, muốn làm ra kẹo rượu tinh xảo rất khó, mỗi lần đường đổ vào dung dịch rượu không đúng, chỉ cần đun nóng thì toàn bộ đều bị hòa tan thành dung dịch rượu đường. Đoạn Sở đã thất bại vài lần, chỉ làm được thành công hơn mười viên kẹo rượu, đương nhiên, đẳng cấp chỉ tạm chấp nhận được.

Cho nên khi Đoạn Sở bưng một cái khay nhỏ chứa kẹo rượu xuất hiện, Lam Tư cười ha ha lên, nhìn thấy cái trán Đoạn Sở chảy ra mồ hôi, trong lòng lại cảm động cực kỳ.

“Này đều là cho ta sao?” Lam Tư chớp mắt, lấy tay bốc một viên kẹo rượu thập phần kỳ lạ, không chút do dự đưa vào trong miệng.

Trong miệng là hương vị ngọt ngào nồng đậm, Lam Tư sững sốt, không nghĩ tới thật sự là kẹo, theo bản năng dùng răng cắn một cái, một cổ chất lỏng lạnh lẽo chảy ra, còn chưa phản ứng, hương kẹo ngọt mềm cùng mùi thơm tươi mát kích thích tràn đầy khoang miệng, cả người Lam Tư đều ngây ngẩn, tay không đợi mệnh lệnh của não bộ đã bốc lên một viên kẹo rượu đưa vào miệng, rất nhanh liền ăn xong.

“Ăn ngon thật!” Lam Tư hưng trí bưng bưng tính toán lấy ba viên, bỗng nhiên cảm thấy chung quanh tựa hồ im lặng quá mức, ngẩng đầu, chống lại ánh mắt buồn cười của Đoạn Sở cùng khuôn mặt đen thui của Úc Thịnh Trạch, bên kia, Áo Lợi Người chỉ cúi đầu, Á Đạt lại trừng lớn mắt, tựa hồ vì vương tử của bọn họ tham ăn quá đáng mà xấu hổ.

“Khụ!” Lam Tư giả vờ ho nhẹ một tiếng, lại vẫn nhìn không được nở nụ cười, đón nhận cái khay đưa tới trước mặt Úc Thịnh Trạch, nói thầm một tiếng: “Đừng nhỏ mọn như vậy, người nếu muốn ăn, Tiểu Sở còn không phải tùy thời đều có thể làm cho người. Ta mới là người đáng thương, vài ngày nữa là không được ăn nữa rồi.”

Đoạn Sở cong môi, hẳn thật đúng là quên, từ lần đầu tiên chế tác bánh kẹo liền bắt đầu, mỗi một lần có tân phẩm đều là Úc Thịnh Trạch nếm thử đầu tiên, này tựa hồ là lần duy nhất bị Lam Tư giành trước. Bất quá, Úc Thịnh Trạch hẳn là sẽ không ngại như vậy đi, trà rượu cũng không thích hợp cho chiến sĩ dùng. Hắn hoài nghi nhìn về phía nam nhân, lại bị Úc Thịnh Trạch ôm lấy thất lung, cường thể mang hắn kéo đến ngồi trên ghế.

“Đều đã vội vàng đến trưa, nghỉ ngơi một chút đi!” Úc Thịnh Trạch nói xong, để Áo Lợi Ngươi chiêu đãi bọn Á Đạt, đồng thời thông tri cho người máy gia vụ, bắt đầu chuẩn bị cơm trưa.

Lam Tư thấy Úc Thịnh Trạch thật sự không tính toán tiếp nhận cái khay, thập phần cao hứng thu hồi tay, đi theo tới ngồi bên bàn, vừa ăn kẹo rượu, vừa nhìn chăm chăm Đoạn Sở, thỉnh thoảng còn nhìn về phía bình trà rượu trái cây đặt ở trên bàn.

“Tiểu Sở, cái này là cái gì?” Lam Tư nhin không được hỏi.

Đoạn Sở lấy thẻ đưa cho Lam Tư: “Đây là kẹo rượu, bên kia là rượu ngâm Xích Tinh quả cùng Tuyết Ngưng quả, chốc cho ngươi nếm thử, hương vị rất đặc biệt. Bên trong tám thẻ này là phương pháp làm và phối hợp, ngươi sau khi trở về Trạch Mi, cũng có thể tự mình thử.”

Trên mặt Lam Tư lộ ra kinh hi thật lớn, mặt mày hớn hở thu lại. “Thật tốt quá, ta nhất định phải thử xem.”

Đoạn Sở dùng cái nhíp kẹp Tuyết Ngưng quả lên, sau đó dùng dao nhỏ cắt một đường, Tuyết Ngưng quả lập tức vỡ ra thành hai nửa, lộ ra thịt quả màu vàng hơi đỏ, liên tiếp cầm vài trái, cắt ra đưa cho Lam Tư.

Làm vương tử Trạch Mi, Lam Tư tuy rằng không phải người khế ước, Tuyết Ngưng quả cùng Xích Tinh quả ăn cũng không ít, hẳn rất nhanh liền lấy nữa chậm rãi ăn.

Thịt quả mùi thơm ngát ăn rất ngon, cơm trưa rất nhanh liền chuẩn bị tốt, ba người vừa ăn vừa nói chuyện, chủ yếu đều là Lam Tư nói chuyện, hẳn thấy Đoạn Sở bận rộn hỏi Úc Thịnh Trạch chuyện pha trà bung trà, trong mắt đều là ý cười.

Lúc này đây cũng coi như khách và chủ tân hoan, mà hơn mười viên kẹo rượu cuối cùng đều vào bụng Lam Tư, ngay cả một bình trái cây ngâm trà rượu cũng đều bị ăn hết. Thân mình Lam Tư không quen uống rượu, trà rượu tác dụng chậm rất nhanh liền khiến cho Lam Tư đầu óc choáng váng, cuối cùng thuận lý thành chương lưu lại Mạc Ngươi Lai.

Hai ngày sau, Lam Tư vẫn lưu lại tại Mạc Ngươi Lai, cũng bởi vì trước ngày niên kỷ Úc Thịnh Trạch cần an bài đệ tam quân phòng hộ, điều này làm cho Đoạn Sở nguyên bản nhàm chán cũng có người bầu bạn. Hai người ở phương diện nào đó tính tình giống nhau lại hợp nhau, hai ngày này liền trở nên phi thường ăn ý.

Thăng đến ngày lễ kỷ niệm long trọng của Đế Ma Tư bắt đầu, Lam Tư mới bị Úc Thịnh Trạch hoàn toàn đen mặt đưa vào hoàng cung Đế Ma Tư.

Tháng Tư 25, 2016

136

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 136: Chương 136

Ngày hội mừng lễ kỷ niệm Đế Ma Tư diễn ra liên tục cả ngày, cả tinh cầu tràn ngập hoạt động chúc mừng, chính quyền trung tâm của Cáp Ngồi tinh hệ là hoàng cung Đế Ma Tư tự nhiên cũng không ngoại lệ. Hơn nữa trong ngày này, thành viên trực hệ hoàng thất, gia chủ thế gia huân quý, thành viên hội nguyên lão, các đại thần cùng với hội trưởng trưởng lão nghiệp đoàn chiến sĩ, nghiệp đoàn người khế ước, cũng sẽ đặc biệt đi tới Đế Tinh điện triều bái.

Đây cũng là nguyên nhân Bồ Phán Liễu tích cực đi xung quanh cầu tình như vậy, triều bái mỗi mười năm một lần là hoạt động được thượng tầng Đế Ma Tư coi trọng nhất, tham dự triều bái đều là những người quyền cao chức trọng, là trụ cột vững vàng của các ngành các nghề. Lễ mừng như vậy nếu nhị hoàng tử Úc Văn Bản bị gạt bỏ ở bên ngoài, không chỉ hoàn toàn mất đi khả năng được kế thừa vương vị, cũng cắt đứt khả năng có thể tiến vào trung tâm quyền thế của Đế Ma Tư trong tương lai, trở thành hoàng tử bị vứt bỏ của hoàng tộc.

“Nghiêm trọng như vậy?” Đoạn Sở nghe được phân tích của Nguyên Vinh Nghị, âm thầm lú lười không thôi.

Dung Thu cũng nghiêng đầu, vẻ mặt khó hiểu nhìn Nguyên Vinh Nghị. Hẳn chỉ biết là, ngày này các gia tộc huân quý đều sẽ vất hết óc an bài con cháu ưu tú xuất hiện ở cung yến sau khi triều bái, gia tộc hoặc con cháu bị gạt bỏ bên ngoài, ở phương diện nào đó tương đương với bị giới trung tâm của Đế Ma Tư xa lánh. Giống như Đoạn Văn Vũ chỉ thứ hai của Đoạn gia năm nay, không có một ai xuất hiện ở hoàng cung, kỳ thật chính là bị Đoạn gia triệt để bỏ qua.

Nguyên Vinh Nghị nghiêm túc gật đầu: “Đương nhiên, ngày kỷ niệm hàng năm tới một mức độ nào đó chính là chong chóng đo chiều gió, càng đừng nói lễ quốc khánh mười năm một lần, người sáng suốt vừa nhìn là có thể biết tâm tư đế vương hoặc người cầm quyền gia tộc.”

Đoạn Sở gật gật đầu, cảm thấy có ánh mắt nhìn mình liên tục khắp chính điện, không thấy được Úc Thịnh Trạch bị Úc Hồng Trì lôi đi, ngược lại lại cùng Lam Tư • Duy Đức ở xa xa đối mắt.

Lam Tư cười gật gật đầu, quay đầu lại cùng nam tử bên người nói gì đó, nhấc chân muốn đi lại đây, nhưng không đợi đến gần, lại gặp được Sở Hoa, Tề Hạo Ngôn, ba người lại nói chuyện.

Đoạn Sở thấy Lam Tư sau khi sừng sốt thì lại lộ ra tươi cười càng thêm trong sáng, không khỏi hiểu ý cười.

Nguyên Vinh Nghị đối với Dung Thu nháy mắt, ở một bên ho nhẹ một tiếng hỏi: “Tiểu Sở, xem ra trong khoảng thời gian này ngươi cùng Lam Tư • Duy Đức không tồi?”

Đoạn Sở sừng sốt, thu hồi tầm mắt nhìn về phía Nguyên Vinh Nghị: “Lam Tư tốt lắm. Ngươi hưởng tuần trăng mật mới trở về, ngay cả cái này cũng biết?”

Nguyên Vinh Nghị nhìn hần cười thần nhiên, ánh mắt bỗng nhiên dừng ở phía sau Đoạn Sở, nhếch miệng: “Người nào khiến cho ta vừa tiến vào trong hoàng cung, lỗ tai nghe được nhiều nhất chính là Lam Tư điện hạ ở Mạc Ngươi Lai liên tiếp vài ngày! Có không ít người đều suy đoán, Lam Tư điện hạ rốt cuộc thích ngươi ở điểm nào? Có thể lợi dụng liên hôn chính trị để thành công đi lên để vị hay không? Quy tắc của nghiệp đoàn người kẻ ước ở đế quốc liên minh, cũng là có thể nhìn tình hình mà xử lý.”

Đoạn Sở giật mình tròn to mắt, không đợi hần nói chuyện, thân thể bỗng nhiên bị giam vào ôm ấp rắn chắc, hơi thở nam tính quen thuộc mà độc đáo vây quanh, Đoạn Sở vội vàng quay đầu lại, Úc Thịnh Trạch vẻ mặt không hề giận dữ nhìn Nguyên Vinh Nghị: “Đừng đem lời đồn đãi loạn thất bát tao gì đó nói trước mặt Tiểu Sở.”

Nguyên Vinh Nghị hắc hắc cười cười, hờn nhiên không thèm để ý nói: “Làm sao vậy, vạn nhất có kẻ không có mắt đến nói bừa, để cho Tiểu Sở biết trước mới ứng phó tốt chứ.”

Đoạn Sở vừa thấy Úc Thịnh Trạch cau mày, vội vàng nghiêng người đổi chủ đề: “Thịnh Trạch, Vinh Nghị nói yến hội hoàng cung hôm nay diễn ra liên tục đến lúc muộn, phải không?”

Úc Thịnh Trạch vừa nghe, ánh mắt trở nên nhu hòa: “Đúng vậy, bắt quá ngươi nếu mệt, ta mang ngươi quay về thánh điện nghỉ ngơi. Hôm nay hoàng cung mở cửa, bắt quá điện hoàng tử không có người tiến vào.”

Cho nên, đây cũng là nơi nhóm hoàng tử hoàng nữ thu nạp lòng người. Đoạn Sở cười gật đầu, nhìn về phía Nguyên Vinh Nghị cùng Dung Thu.

“Buổi chiều chúng ta có mấy người bằng hữu muốn đi tham gia lễ đài.” Dung Thu hưng trí trả lời: “Kêu ta cùng Vinh Nghị đi cổ động, Tiểu Sở ngươi đi không?”

Quảng trường hoàng cung trước hôm nay có các loại lễ đài, chủ yếu là để các chiến sĩ so đấu, cũng có tỷ thí giữa nhà bảo chế thuốc, bậc thầy gieo trồng, phù điêu năng lượng nguyên, tiền đặt cược rất lớn, dù sao bắt người trẻ tuổi cả ngày ở trong hoàng cung cũng không thích hợp. Loại lễ đài thi đấu này còn có thể làm cho con cháu ưu tú của các gia tộc bày ra thực lực của chính mình, có năng lực giao hảo với bạn cùng lứa tuổi, cũng coi như một công đôi việc.

Đoạn Sở không khỏi nổi lên hưng trí, hần ở Đế Ma Tư cũng không gặp qua thời điểm nào nhiệt như vậy.

Úc Thịnh Trạch vẫn nhìn chăm chú vào hần, thấy hần đối với việc này cảm thấy hứng thú, trầm giọng đề nghị: “Chúng ta trước ăn chút điểm tâm, đợi lễ đài bắt đầu.”

Đoạn Sở vừa nghe, vội vàng gật đầu. Yến hội ngày kỷ niệm là kiểu tự phục vụ, tùy thời đều có thể ăn no nê.

“Đi, Tiểu Sở, ngươi muốn đi tham gia cái lễ đài gì đó sao?” Thanh âm kinh ngạc của Lam Tư truyền đến.

Đoạn Sở nhìn lại, Lam Tư cùng Sở Hoa, Tề Hạo Ngôn đều đã tới rồi.

“Lam Tư / điện hạ, cậu / Hoa tiên sinh, Tề tiên sinh!” Bốn người đều chào hỏi.

Đoạn Sở đối với Lam Tư giải thích về lễ đài, Lam Tư lập tức lộ ra vẻ mặt thú vị: “Ta đây cũng đi, có thể chứ?”

Đoạn Sở mỉm cười gật đầu, sau đó liền thấy được Lam Tư tươi cười không chút lo lắng. Cứ như đoạn thời gian kia ở vệ tinh thứ ba, tuyệt đối không ảnh hưởng đến hần.

“Chúng ta đây hiện tại phải đi ăn một chút gì đó đã!” Lam Tư cao hứng phấn chấn kéo tay Đoạn Sở, lại bị Úc Thịnh Trạch không khách khí nghiêng người chắn.

Lam Tư thiếu chút nữa nhịn không được bĩu môi, nhìn đến Dung Thu che miệng cười trộm, trong lòng lại không kìm được mà hâm mộ. Âm thầm tính thời gian, hần tựa hồ dùng Bích Chi thảo đã vài ngày, nhưng thức tính rất cuộc là cái dạng gì, hần một chút cũng không rõ ràng.

Lam Tư thờ dãi, thức tính trở thành người kẻ ước, sau đó tìm được một chiến sĩ hoàn mỹ phù hợp, đã là mục tiêu lớn nhất của hần hiện tại. Đến lúc đó

hắn nhất định phải mang theo chiến sĩ của hắn, hung hăng ở trước mặt Úc Thịnh Trạch tú ân ái một phen!

Sở Hoa nhìn ba người hổ động, trong lòng hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra. Các loại tin đồn tràn đầy bên ngoài, hắn mới từ Trạch Mĩ trở về, tự nhiên biết Lam Tư vì Cáp Duy • Bác Khắc mà kiên trì mười năm, bất quá, dưới tình cảnh tình cảm bị thương tổn nặng nề, hành sự rất dễ cực đoan. Lam Tư là vương tử đế quốc ngoại giao, cùng Cô Liên lúc trước không giống, hiện tại xem ra, Lam Tư tựa hồ cùng Đoạn Sở quan hệ rất tốt, trở thành bằng hữu cũng không phải chuyện gì xấu.

“Tiểu Sở, ta có việc muốn nói với ngươi.” Sở Hoa đối với Đoạn Sở gật đầu ra hiệu.

Đoạn Sở vừa nghe, vội vàng để cho Úc Thịnh Trạch mang theo Lam Tư bọn họ đi trước tìm chỗ, chính mình đi theo Sở Hoa đi khỏi đại điện, tới đình viện.

“Cậu, có chuyện gì vậy?” Đoạn Sở có điểm kỳ quái, nhìn bộ dáng Sở Hoa, tựa hồ thực nghiêm túc.

Sở Hoa mân mê, nhìn Đoạn Sở chậm rãi hỏi: “Đoạn gia có truyền tin tức gì cho ngươi không?”

Đoạn Sở khó hiểu lắc đầu, hắn đã cùng Đoạn gia đoạn tuyệt quan hệ, hơn nữa lễ tang Đoạn Kỳ Diệu hắn cũng chưa tham gia, coi như là hoàn toàn cắt đứt qua lại. Ở học viện Đế Ma Tư cũng sẽ gặp được một vài người Đoạn gia, nhưng có thể cùng hắn nói chuyện chỉ có một mình Đoạn Hoa, cổ tình Đoạn Hoa tính tình lại lạnh như băng, nhiều nhất chỉ là cười cười chào hỏi một chút, cho nên trừ bỏ biết Đoạn Nhã Thanh đã chết, tin tức về Đoạn gia hắn tuyệt không hề biết.

“Đoạn gia xảy ra chuyện gì sao?” Đoạn Sở hỏi, hắn nhớ rõ hôm nay triều bái không có người của Đoạn gia, bất quá trong yến tiệc hoàng cung Khuông Nghệ vẫn mang theo người ở nhà lớn cùng chỉ thứ ba của Đoạn gia.

“Đúng vậy, Đoạn Chí Tu, mấy ngày hôm trước hắn bị tinh thần lực bạo động của Đoạn Á Ngạn lan đến, đụng vào đầu dẫn đến choáng váng ngất xỉu, bác sĩ nói chỉ sợ không thể tỉnh lại.” Sở Hoa nói xong, thật cẩn thận quan sát Đoạn Sở, hắn lo lắng cháu ngoại trai nhớ tới tình xưa nghĩa cũ.

Đoạn gia chỉ thứ ba cũng không tệ lắm, bọn họ có đại nguyên soái Đoạn Văn Xương cấp 8, Đoạn Hoa tư chất cùng tính tình cũng không sai. Nhưng tổ phụ cùng phụ thân Đoạn Sở, còn có đích tôn của Đoạn gia, đều ước gì Đoạn Sở có thể hồi tâm chuyển ý. Cứu điện hạ chiến sĩ cấp 8 là bầu bạn, nghiên cứu chế tạo bánh kẹo cùng gối trà, có thể khiến cho Đoạn gia dễ dàng thoát khỏi tình cảnh bất lợi khi mất đi Đoạn Kỳ Diệu.

Người sống đời sống thực vật! Đoạn Sở nhấn lại mi, chính hắn có cha có mẹ, Đoạn Chí Tu đối với nguyên chủ lại là lãnh đạm cùng cường thế, thậm chí còn dung túng thể nữ khi nhục nguyên chủ, Đoạn Sở nghe tin tức như vậy tự nhiên không có gì thương tâm. Chẳng qua, Đoạn gia vậy mà một chút tin tức cũng không truyền đến, cùng tác phong trong quá khứ hoàn toàn bất đồng.

“Ta sẽ chú ý, cảm ơn cậu!” Đoạn Sở hoàn hồn đối với Sở Hoa nói lời cảm tạ, Đoạn Chí Tu là cha đẻ của nguyên chủ, xảy ra chuyện như vậy nếu hắn thật sự một chút cũng không tỏ vẻ, chỉ sợ sẽ bị người hữu tâm lợi dụng.

Sở Hoa thần sắc buồn lòng, nhắc nhở một câu: “Àn, nếu không biết làm gì, có thể hỏi cứu điện hạ.”

Đoạn Sở trên mặt ㄟ, như thế nào một người hai người, đều cảm thấy chính hắn không thể xử lý được việc nhỏ ấy.

“Ta sẽ.” Đoạn Sở vẫn là tiếp nhận ý tốt của Sở Hoa, cười cười chuẩn bị rời đi: “Cậu, chúng ta đây trở về đại điện đi.”

“Chờ một chút!” Sở Hoa bỗng nhiên hô một tiếng, do dự, cuối cùng hạ quyết tâm nói: “Tiểu Sở, tuy rằng thực thần kỳ, nhưng Lam Tư • Duy Đức tựa hồ đang thức tỉnh tinh thần lực, ngươi nhớ rõ nhắc nhở hắn một chút.”

Đoạn Sở bỗng nhiên cả kinh, tròn to mắt: “Cậu, thật vậy sao?”

Hắn mấy ngày nay cho Lam Tư ăn không ít đồ ngọt chứa trà rượu, cũng vẫn âm thầm chú ý, nhưng không biết có phải do từng nhóm nhỏ nên hiệu quả yếu bớt hay không, tinh thần lực dao động của Lam Tư vẫn luôn sôi sục nhưng không có dấu hiệu tinh thần lực ngoại phóng. Đoạn Sở đang lo lắng, nếu trước khi Lam Tư rời đi vẫn chưa thể thức tỉnh, hắn nhất định phải trực tiếp dùng trà rượu cho hắn uống.

Bởi vì tinh thần lực của người khế ước trong kì thức tỉnh bất ổn, tiến hành đi vào vũ trụ rất dễ làm cho tinh thần lực bị thương, mà Lam Tư lại tính toán ngày kỷ niệm chấm dứt liền trở về Trạch Mĩ.

Sở Hoa còn còn thật sự gật đầu: “Hắn đích thật là tiến nhập bước đầu vào kì thức tỉnh, bất quá tựa hồ dao động phi thường hòa dịu, ta lúc trước cũng bị thương như vậy, cho nên có thể nhìn ra khác biệt.”

Đoạn Sở thoáng chốc liền đoán được nguyên nhân, khẳng định là Lam Tư đồng thời uống rất nhiều nước trà, gối trà cũng luôn tùy thân mang theo, tất cả đều có tác dụng trấn an đối với tinh thần lực người khế ước.

“Thật sự là quá tốt, Lam Tư vẫn muốn trở thành người khế ước.” Đoạn Sở một chút cũng không che dấu vui sướng trong lòng, nhìn thấy Sở Hoa vẻ mặt ngoài ý muốn, cười giải thích lập trường của Lam Tư cùng ba vương tử thân với Đế Ma Tư: “Đây là ta đề nghị, để cho hắn mỗi ngày dùng Bích Chi thảo, giúp thân thể của hắn luôn ở trong trạng thái tốt nhất lúc mười tám tuổi.”

Đoạn Sở bất động thanh sắc giải thích nguyên do, Sở Hoa vừa nghe, rốt cục hiểu được, kiêu ngạo nhìn Đoạn Sở. Có thể có được tình hữu nghị với vương tử Trạch Mĩ, chính là thập phần hiếm thấy.

Hai người rất nhanh trở về đại điện, Đoạn Sở tìm được đám người Lam Tư, cẩn thận nhìn nhìn Lam Tư, lại lặng lẽ giữ chặt Úc Thịnh Trạch, đem phát hiện của Sở Hoa nói ra.

“Hiện tại liền nói cho hắn biết đi.” Úc Thịnh Trạch cũng nhẹ nhàng thở ra. Đoạn Sở ở trên người Lam Tư tiêu phí không ít tinh lực, có thể thức tỉnh cũng buông được nhất kiện tâm sự.

“Các ngươi lặng lẽ nói cái gì vậy? Không cần ngọt ngào như vậy chứ?” Lam Tư cười tủm tỉm quay đầu lại, trong tay còn cầm một cái khay nhỏ, tay kia cầm đĩa ăn.

Đoạn Sở một chút cũng không đỏ mặt, chỉ mặt mày mỉm cười nhìn hắn: “Ngươi không nhớ để ta đi sao, nếu không ngươi theo ta cùng đi Trạch Mi đi?”

Lam Tư nháy mắt mấy cái, bất chấp buông đồ ăn, hưng phấn nhìn hắn: “Ngươi không nhớ để ta đi sao, nếu không ngươi theo ta cùng đi Trạch Mi đi? Vừa vặn còn một tháng, Trạch Mi cũng có khánh điền.”

Lừa gạt trần bảo của Úc Thịnh Trạch đi Trạch Mi, tựa hồ là chủ ý không tồi, Lam Tư vẻ mặt đắc ý nghĩ. Hắn lại nhìn sắc mặt thâm trầm của Úc Thịnh Trạch, mím môi cười cười: “Đương nhiên, ta biết Thịnh Trạch không thể rời khỏi ngươi, liền cùng nhau đến đi!”

“Đi, Trạch Mi một tháng sau sẽ có khánh điền!” Đoạn Sở một bộ dáng lo lắng nhìn Lam Tư: “Vẫn vậy vẫn là mau chóng uống thuốc dẫn đi, bằng không, chỉ sợ khánh điền của Trạch Mi cũng không cần nổi!”

“Loảng xoảng bang” một tiếng, đồ ăn rơi xuống trên mặt đất.

Nhìn thấy Lam Tư trợn tròn hai mắt rồi cuộc không thể đùa được Úc Thịnh Trạch nữa, Đoạn Sở rốt cục nhịn không được nở nụ cười.

“Chúc mừng Lam Tư, nghe nói ngươi tiến vào kì thức tỉnh người khế ước!”

Tháng Năm 8, 2016

137

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Chương 137

“Sau đó ngươi phải đi làm kiểm tra đo lường, phát hiện đang ở kì thức tỉnh tinh thần lực sao?”

Nghe xong Lam Tư trần thuật, đế vương Trạch Mi Lai Đặc • Duy Đức đang ngồi trên vương tọa đến nay vẫn không hoàn hồn. Đồng ý cho Lam Tư đi tới Đế Ma Tư, cũng không trông cậy vào hắn có thể giao dịch được bao nhiêu lá trà cùng cây trà. Dù sao Đế Ma Tư nghiên cứu lâu như vậy, chân chính làm ra bánh kẹo cùng gỏi trà có hiệu quả đặc thù, cũng chỉ có người khế ước của cửu vương tử Đế Ma Tư. Cho nên giao dịch cũng không phải là chính yếu, mục đích càng nhiều là muốn cho đứa con giải sầu.

Nhưng hắn chẳng thể nghĩ tới, Lam Tư thế nhưng chỉ trong thời gian hơn ba tháng ngắn ngủi, từ một người vì tinh thần lực bị thương mà trở thành người thường, thăng cấp thành người thức tỉnh tinh thần lực xuất sắc, này quả thực là kỳ tích. Cho nên, đừng nói Lam Tư thiếu chút nữa bỏ qua khánh điền, cho dù thật sự không kịp trở về, hắn cũng không thể thật sự trách cứ ai từ.

Nhìn thấy Lam Tư gật đầu, vương hậu Trạch Mi Ny Na • Bồ Lăng ở bên cạnh vương tọa khóe mắt uơn ướn, ánh mắt nhìn về phía Lam Tư càng thêm từ ái.

“Nga, Lam Tư, này thật đúng là tốt quá!” Ny Na nhìn không được lau lau nước mắt, nhìn về phía đứa con cả Á Hằng • Duy Đức ở dưới bậc thang đang trợn mắt há hốc mồm, khóe miệng nhếch lên một độ cung căn bản không thể áp chế.

Lam Tư trầm tĩnh cười, trên mặt còn mang theo vài phần mệt mỏi biếng nhác, ý cười trong mắt cùng vẻ xúc động một chút cũng không che dấu.

“Khiến cho mẫu hậu lo lắng.” Lam Tư ôn nhu nói.

Bà vai bị vỗ thật mạnh, Lam Tư nghiêng đầu, là huynh trưởng Khẳng Ân cùng cha cùng mẹ của hắn. Thấy huynh trưởng trong mắt tràn đầy lo lắng, hắn cười trấn an: “Tam ca, ta không sao, chính là kì thức tỉnh quá dài, không thể không dừng ở Đế Ma Tư hơn nửa tháng, mới có thể thiếu chút nữa bỏ qua lễ mừng ngày kỷ niệm.”

“Không có việc gì là tốt rồi! Trong lúc thức tỉnh đương nhiên không thể tiến vào vũ trụ, may mắn Sở Hoa từng có kinh nghiệm, bằng không ngươi đã có

thể gặp nguy hiểm.” Khăng Ân nghĩ mà sợ ồm ồm lệ của mình.

“Đúng vậy đúng vậy!” Ny Na liên tục gật đầu, còn chưa nói xong, đã bị đứa con cả Á Hằng • Duy Đức đánh gãy.

“Lam Tư, đây chính là tin tức tốt, người như thế nào thông báo trước tiên? “Á Hằng về mặt tiếc hận: “Nếu chúng ta phái người đến, nói không chừng còn có thể phát hiện ra nguyên nhân thức tỉnh. Người là ở bên người kẻ ước của Úc Thịnh Trạch mới thức tỉnh không phải sao?”

Lam Tư khẽ xuy một tiếng, ánh mắt màu trầm lam nhìn Á Hằng, trào phúng đều viết trên mặt: “Ta không phải lo lắng cái này, vạn nhất ta lại không vượt qua kì thức tỉnh thì sao?”

Á Hằng dừng một chút, để vương Trạch Mĩ đang lòng tràn đầy kinh hi lập tức liền nổi giận, trừng mắt nhìn Á Hằng lạnh giọng: “Nói bậy bạ gì đó, người chẳng lẽ không biết, kì thức tỉnh là phi thường nguy hiểm sao? Huống chi người kẻ ước Đế Ma Tư nếu biết thức tỉnh như thế nào, năng lực như vậy sẽ dùng trên người của vương tử quốc gia khác sao?”

Suy bụng ta ra bụng người, đặc biệt thân là đế vương Trạch Mĩ, thực sự có biện pháp thức tỉnh, hẳn nhất định sẽ sống chết giấu diếm, tuyệt đối không có khả năng trợ giúp thức tỉnh thành công, cho dù là vương tử của tỉnh hệ có quan hệ ngoại giao. Nghĩ đến Lam Tư lần đầu tiên thức tỉnh chính vì bị người phá hoại, cổ tình cái gì cũng không điều tra ra, ánh mắt Lai Đặc nhìn về phía đứa con cả đều trở nên không tốt.

Á Hằng sắc mặt trắng nhợt, đại diện hạ dưới ánh nhìn đó liền hiểu được, hôm nay là khánh điển của Trạch Mĩ, nhà giàu có quyền quý ở thủ đô Trạch Mĩ cùng các trưởng lão của các công hội lớn đều ở đây. Trường hợp như vậy bị răn dạy không chút lưu tình, hơn nữa ám chỉ vừa rồi trong lời nói của Lam Tư, chỉ sợ ngày mai một vài kẻ sẽ lại một lần nữa thay đổi lập trường.

“Lam Tư, người, người thật sự thức tỉnh rồi! Người đã là người kẻ ước sao?” Thanh âm kích động của nam tử vang lên trong đại điện, làm cho mọi người còn đang tiêu hóa hàm nghĩa trong lời nói của Lam Tư đều ghé mắt. Nói chuyện rõ ràng chính là người từng có quan hệ yêu đương với Lam Tư • Duy Đức, vốn tính toán kỹ kết hôn ước sau ngày kỷ niệm, Cáp Duy • Bắc Khắc.

Sắc mặt mọi người ở đây nhất thời trở nên vi diệu, tin tức Cáp Duy • Bắc Khắc cùng Lam Tư mỗi người đi một ngả đã sớm truyền khắp giới quý tộc, tuy rằng chiến sĩ cùng người ký kẻ ước có bầu bạn thực sự rất bình thường, nhưng phản bội chính là phản bội, vẫn là bị Lam Tư điện hạ đánh đuổi, nếu Lam Tư điện hạ nhẫn nhịn, bọn họ mới khinh thường vương tử được đế vương sủng ái này.

Nghĩ vậy, những người quyền quý trong Trạch Mĩ đều hưng phấn đứng lên, lúc này thân phận vương tử cùng người kẻ ước hợp hai làm một, khiến cho chiến sĩ chưa ký kẻ ước đều có thể tưởng tượng ra được cơ hội thật lớn. Nếu trước kia có Cáp Duy • Bắc Khắc ở đây, bọn họ không có cơ hội, nhưng hiện tại, sự tồn tại của Lam Tư điện hạ so với đá nặng lượng nguyên cấp 10 còn trân quý hơn.

Cáp Duy • Bắc Khắc lúc này làm sao còn lo lắng đến tính kế trong lòng những người khác, nhìn thấy Lam Tư thì cả người kích động khó có thể kiềm chế, một lòng một dạ chờ đáp án. Cho dù hắn đã biết, Lam Tư không có khả năng làm trò trước mặt nhiều người như vậy, chỉ cần kiểm tra đo lường một chút sẽ bị vạch trần lời nói dối.

Bá Ni bên người hắn sắc mặt trắng bệch nhìn không thấy chút máu, vẻ mặt tuyệt vọng nhìn về phía vương tử cao quý vẻ mặt phản chấn trên đại điện. Hắn biết, chỉ cần kiểm tra độ phù hợp, vô luận Lam Tư có nhận Cáp Duy • Bắc Khắc hay không, hắn đều không còn hy vọng trở thành người bên cạnh thiếu tướng quân nữa.

Khăng Ân nắm chặt quyền, nếu không cố kỵ mặt mũi đệ đệ, đã sớm hạ lệnh cho thị vệ hoàng gia đưa hắn đá ra ngoài.

Ánh mắt tất cả mọi người ở đây đều dừng trên người Lam Tư, nhưng Lam Tư đã quen bị người chú mục nhìn cũng không nhìn Cáp Duy • Bắc Khắc, chỉ nhìn Á Hằng, mặt đầy thâm ý nở nụ cười: “Kỳ thật đại hoàng huynh nói cũng không sai, ta thật sự biết được phần lớn nguyên nhân thức tỉnh.” Lam Tư nói xong, nhìn Lai Đặc cùng Ny Na khom người, tràn đầy cảm kích giải thích: “Lúc ấy Đoạn Sở các hạ, cũng chính là người kẻ ước của cửu điện hạ Đế Ma Tư, hắn nói cho ta biết, đại đa số người kẻ ước đều thức tỉnh trước năm mười tám tuổi trưởng thành. Nếu ta đang ở thời kỳ dưỡng bệnh tinh thần lực, như vậy dùng Bích Chi thảo đem thần thể luôn giữ trong trạng thái lúc mười tám tuổi, liền có thể có cơ hội thức tỉnh. Người khác có lẽ không có khả năng chịu được tiêu hao số lượng Bích Chi thảo lớn như vậy, ta là vương tử Trạch Mĩ, lại không có vấn đề gì.”

Thoáng chốc xôn xao, nguyên bản sóng ngầm bắt đầu khởi động liền hoàn toàn sôi trào, ngay cả Lai Đặc cũng là ánh mắt muốn hỏi nhìn về phía các trưởng lão nghiệp đoàn người kẻ ước.

“Đích xác như thế, chín phần người kẻ ước đều là thức tỉnh vào năm mười tám tuổi!” Một vị trưởng lão đức cao vọng trọng kiểm tra cơ sở dữ liệu trong nghiệp đoàn người kẻ ước nói.

“Ha ha ha, vậy không cần kiểm tra rồi, Lam Tư!” Lai Đặc bỗng nhiên hô một tiếng, nhìn ái tử về mặt kiêu ngạo: “Có thể khiến cho vị người kẻ ước thần kỳ của Đế Ma Tư kia nhắc nhở người, quả nhiên là đứa con ta kiêu ngạo nhất. Để phụ vương cùng người đi tới nghiệp đoàn người kẻ ước đăng ký kiểm tra đo lường, nhất định có thể tìm được người thích hợp nhất cho người, chiến sĩ ưu tú nhất!”

Ny Na cùng Khăng Ân đều động dung nhìn về phía Lam Tư, Lai Đặc • Duy Đức con cái đồng đảo, có thể khiến cho vị đế vương này cùng đi, bản thân chính là vinh quang tối cao.

Á Hằng sắc mặt xám tro đáng sợ, Lam Tư giải thích thập phần hoàn mỹ, muốn khiến cho nghiệp đoàn người kẻ ước đối với Lam Tư nảy sinh ý niệm nghiên cứu trong đầu căn bản không có khả năng. Mà Lam Tư sau khi đăng ký trở thành người kẻ ước, không nói chiến sĩ tương lai hẳn tuyển định như thế nào, chỉ riêng tất cả những gì sưu tầm về người kẻ ước trong hoàng cung đều cho hắn tùy tiện nghiên cứu, từng sản nghiệp của thành viên người kẻ ước hoàng thất cũng sẽ quy về của Lam Tư, cũng sẽ làm cho thế lực của vương hậu đại trưởng, còn muốn chen ép căn bản không có khả năng.

Lam Tư nhếch môi, đại hoàng huynh chặt vật, Cáp Duy • Bác Khắc áy náy chờ đợi, Bá Ni tuyệt vọng, còn có những người khác ánh mắt tính kế, hẳn đều nhất nhất xem nhẹ, tâm tư chuyển hướng về phía Đoạn Sở tâm đầu ý hợp, trong lòng dâng lên sự không cam lòng. Nhiều năm như vậy, hẳn cũng chỉ có một bằng hữu ăn ý như vậy thôi.

Lai Đặc nhìn Cáp Duy • Bác Khắc vẫn trông mong nhìn ái tử của mình, trong lòng hừ lạnh. Vô luận là chiến sĩ thiên tài như thế nào, ở trong mắt đế vương cũng bất quá chỉ là quân cờ, thế nhưng lại làm cho Lam Tư thương tâm như vậy, tội không thể thứ.

Lai Đặc cũng là mạnh mẽ vang dội, sau khi tuyên bố cung yến bắt đầu, liền mang theo thê nhi cùng các đại thần đi tới nghiệp đoàn người khế ước, về phần cung yến, hoàng thất huân quý tự nhiên không có hứng thú, lưu lại bọn tiểu bối, cũng đuổi kịp phi hành khí của đế vương.

Một giờ sau, nhìn trên quảng sáng xuất hiện một chuỗi những chiến sĩ phù hợp, đại sảnh đăng ký của nghiệp đoàn người khế ước yên tĩnh dọa người, chính là ánh mắt mọi người đều cuồng nhiệt nhìn về phía Lam Tư. Người khế ước độ thích xứng cao, siêu thiên phú, chẳng sợ không có thân phận vương tử cao quý, Lam Tư • Duy Đức cũng sẽ là mục tiêu truy đuổi cuồng nhiệt của các chiến sĩ.

Ánh mắt Cáp Duy • Bác Khắc gắt gao nhìn chăm chăm quảng sáng, độ phù hợp từ cao đến thấp có ít nhất ngàn chiến sĩ bẩm sinh, mà tên của hắn, cũng rõ ràng hiện ra.

“Tướng quân!” Bá Ni thê lương kêu nhỏ một tiếng, sau khi chống lại ánh mắt hung ác nham hiểm của Cáp Duy • Bác Khắc, cả người giật mình một cái.

Hắn đích xác ái mộ Cáp Duy • Bác Khắc, mà lúc tước Lam Tư điện hạ rời đi, bởi vì thân phận người khế ước của hắn, Bá Ni vẫn có được sủng ái cùng vị trí chính quân tương lai của Cáp Duy. Nhưng hiện tại, Lam Tư điện hạ không chỉ trở thành người khế ước, lại cùng Cáp Duy • Bác Khắc có độ xứng đôi cao, hiện tại, Cáp Duy • Bác Khắc nhất định là đem hắn thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Trong thoáng chốc, Bá Ni đã nghĩ thông hết thảy, muốn hắn trả giả sinh mệnh truy đuổi tình yêu, hẳn tuyệt đối không muốn. Bá Ni mạnh tiến lên nhào tới trước mặt Lam Tư: “Lam Tư điện hạ, Lam Tư điện hạ, Cáp Duy tướng quân cùng người là một đôi độ phù hợp cao, Bá Ni tự nguyện giải khế, tuyệt đối sẽ không trở ngại. . . .”

“Cút ngay!” “A” Bá Ni còn chưa nói xong, đã bị Khổng Ân một cước đá ngã lăn.

Bá Ni gian nan từ dưới đất bò lên, khoe miệng máu tươi tràn ra, ánh mắt co rúm lại nhìn về phía Cáp Duy • Bác Khắc, nhưng không có được đến nửa phần thương tiếc, không khỏi có một cổ hàn khí từ đáy lòng mạnh mẽ dâng lên, tuyệt vọng hoàn toàn đem hắn bao phủ.

Cáp Duy • Bác Khắc nghe được lời nói của Bá Ni, cũng là trong lòng vừa động, nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của người trong lòng, không lưu loát lại mang theo chờ đợi hô một tiếng: “Lam Tư. . . .”

Lam Tư • Duy Đức lúc này đây, thế nhưng thật sự nhìn về phía Cáp Duy • Bác Khắc, thậm chí khoe miệng nhếch lên, lộ ra mặt mỉm cười nhạt nhẽo.

Cáp Duy • Bác Khắc chỉ cảm thấy một cổ mừng như điên hướng thẳng lên đại não, ngay tại lúc hắn hưng phấn muốn điên cuồng ôm lấy Lam Tư, thanh âm Lam Tư lạnh lùng hung hăng rót cho hắn một chậu nước đá.

“Phụ vương, mẫu hậu, ta tính toán cùng chiến sĩ ký khế ước ký kết hôn ước. Nhưng các ngươi xem, ta cùng Cáp Duy • Bác Khắc vẫn là độ xứng đôi cao, cuối cùng cũng bất quá là rơi vào kết cục phản bội. Ngầm lại Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở ở Đế Ma Tư hoàn toàn phù hợp, hai người mới là bả bạn ký khế ước sinh từ chân chính.”

Lam Tư chậm chạp nói xong, về mặt kiên định nhìn về phía cha mẹ: “Cho nên, ta chỉ nhận chiến sĩ hoàn toàn phù hợp, nếu Trạch Mĩ không có, các ngươi lại không đồng ý đi tìm ở tỉnh cầu khác, ta liền cả đời cũng không ký khế ước!”

Thoáng chốc, ánh mắt mọi người ở đây đều nhìn về phía Cáp Duy • Bác Khắc, trong mắt thoáng hiện bất mãn cùng giận chó đánh mèo, bởi vì hắn phản bội, chiến sĩ Trạch Mĩ đăng ký trong danh sách xứng đôi với Lam Tư điện hạ sao còn cơ hội?”

Bị ánh mắt căm thù của hoàng thất quyền quý cùng đám người đứng ở trên cao của Trạch Mĩ nhìn như vậy, cho dù Cáp Duy • Bác Khắc là chiến sĩ cấp 7 cũng kiên trì không được, hắn hoảng sợ lui về phía sau từng bước, rốt cục ý thức được tình cảnh của hắn. Không thể ký khế ước với Lam Tư không phải chuyện hồngбет nhất, hẳn phải làm cách nào đối mặt với danh sách những chiến sĩ vì hắn mà mất đi hy vọng nên giận chó đánh mèo! Nghĩ đến mười mấy năm cố gắng rất có thể hóa thành hư ảo, Cáp Duy • Bác Khắc cả người đều ngơ ngẩn.

“Vậy làm sao được!” Khổng Ân không để ý những người khác phản đối, nhìn đến bị thương trong ánh mắt đệ đệ, tâm nhất thời mềm đi, đi đến bên người Lam Tư, đối với Lai Đặc cùng Ny Na cúi đầu cầu tình: “Phụ vương, mẫu hậu, chiến sĩ cùng người khế ước xứng đôi vốn là không có giới hạn khoảng cách, cứu hoàng tử Đế Ma Tư, lúc ban đầu tìm được người khế ước phù hợp cũng là bên ngoài tỉnh cầu, cuối cùng còn phải tới trái đất lấy lá trà thần kỳ.

Lam Tư là vương tử kiều ngạo của Trạch Mĩ chúng ta, cho dù chiến sĩ thật sự xứng đôi với hắn ở tỉnh cầu khác, cũng sẽ chỉ mang đến cho Trạch Mĩ chúng ta nhiều thêm nhân tài vĩ đại. Phụ vương, ta tin tưởng, Lam Tư nhất định có thể tìm được chiến sĩ hoàn mỹ phù hợp của hắn.”

Ny Na cũng là cầu xin nhìn về phía trọng phụ của mình: “Bệ hạ!”

Lai Đặc ánh mắt chột lóe, nhìn ái tử của mình kiên nghị xuất sắc, tay một phen chụp bả vai Lam Tư: “Đừng lo lắng, liền từ Đế Ma Tư bắt đầu, con ta, nhất định có thể tìm được bả bạn trung thành nhất!”

Lam Tư ngăn người, rút cục dùng sức gật gật đầu.

Trên vòng thông tin, hư ảnh của Đoạn Sở hiện ra, sau khi nghe xong lời nói của Lam Tư, mặt mày hớn hờ gật đầu: “Thật tốt quá Lam Tư, chờ người chuẩn bị tốt lại đi tới Đế Ma Tư, học viện người kẻ ước cũng sắp khai giảng, không bằng người tới làm học đệ của ta đi?”

Tháng Năm 8, 2016

138

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Chương 138

Lam Tư hiển nhiên không nghĩ tới hắn còn cần đến trường, nghe được đề nghị của Đoạn Sở, đầu tiên là sùng sốt một chút, lập tức lộ ra vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Đoạn Sở vừa thấy chỉ biết, Lam Tư đây là bằng lòng, không khỏi càng thêm chờ mong lần sau gặp mặt của hai người. Cắt đứt thông tin xong, hắn đi ra tầm điện của thánh điện, tới thiên điện nơi Úc Thịnh Trạch đang ở.

Cửa điện không đóng, Đoạn Sở thoáng chốc liền thấy được Úc Thịnh Trạch cùng Úc Hồng Trì ngồi mặt đối mặt, cước bộ dừng một chút, nghĩ chính mình không có việc gì, xoay người liền tính toán rồi đi.

“Tiểu Sở!” Thanh âm trầm thấp của Úc Thịnh Trạch từ sau lưng truyền đến, ngay sau đó tiếng bước chân rất nhanh đã tiếp cận, Đoạn Sở mới vừa quay đầu lại, đã bị Úc Thịnh Trạch ôm lấy bờ vai.

“Cùng Lam Tư nói xong rồi?” Úc Thịnh Trạch nhếch mi.

Đoạn Sở gật gật đầu, lại hướng Úc Hồng Trì chào hỏi mới trả lời: “Àn, Lam Tư đến Trạch Mi vừa vặn là ngày khánh điển, cùng ngày lại đi kiểm tra đo lường độ thích xứng tinh thần lực. Bất quá độ xứng đôi tuy rằng rất cao, nhưng Lam Tư tính toán tìm một người xứng đôi hoàn toàn phù hợp, trong danh sách đăng ký bên Trạch Mi không có, cho nên hắn có thể sẽ đến Đế Ma Tư. Ta kêu hắn đến lúc đó làm học đệ của ta.”

“Đế vương Lai Đặc của Trạch Mi có thể đồng ý?” Úc Thịnh Trạch nhếch mi, một tay lôi kéo Đoạn Sở ngồi trở lại. Đừng nói Lam Tư • Duy Đức là vương tử, cho dù là người kẻ ước tầm thường, đế quốc cũng không có khả năng cho phép người kẻ ước đi nơi khác, chỉ sợ Đoạn Sở phải thất vọng. Về phần Lam Tư tiến đến Đế Ma Tư học tập, liên minh tinh tế không hề thiếu trao đổi sinh, ở các tinh cầu có quan hệ ngoại giao cũng là chuyện bình thường.

“Lam Tư hắn là sẽ thuyết phục phụ vương hắn đi?” Đoạn Sở không nắm chắc trả lời.

Úc Thịnh Trạch nghĩ nghĩ, trầm ổn phân tích: “Lam Tư tuy rằng tính toán tìm một người có độ hoàn mỹ phù hợp, bất quá Lai Đặc bề hạ hắn là sẽ không dễ dàng buông tha, cho dù cho phép hắn đến Đế Ma Tư tiến hành xứng đôi, hắn là cũng sẽ phái một ít chiến sĩ có đủ độ xứng đôi với Lam Tư đi theo.”

Đoạn Sở vừa nghe, nhất thời nhớ tới mỗi lần Nhung Thành Ấm đi ra ngoài, phía sau đi theo một đám chiến sĩ, khoe miệng nhếch lên một mặt cười. Vị đế vương Trạch Mi kia nếu thật sự an bản như vậy, cũng không có gì. Bất quá cứ như vậy, Lam Tư chỉ sợ càng lười xuất môn, cả ngày tránh ở học viện người kẻ ước.

Đối diện, Úc Hồng Trì nhìn thấy đệ đệ cùng người kẻ ước của hắn một hỏi một đáp, hắn như một cái chày gỗ không hề phát hiện, mà tình huống như vậy tựa hồ từ lúc ở tiệc đính hôn Y Duy Tát đã có manh mối. Nhưng hắn làm huynh trưởng, lại không biết cao hứng vì đệ đệ cuối cùng cũng có bầu bạn phù hợp, chỉ cảm thấy ai thán vì cảm giác tồn tại của chính mình quá thấp.

“Thịnh Trạch nói không sai, hơn nữa Lam Tư nhất định sẽ đến Đế Ma Tư, thậm chí các thù địch đế quốc có quan hệ bang giao cũng sẽ nhất nhất đến thăm.” Úc Hồng Trì mỉm cười chen vào nói, đem lực chú ý của Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch kéo vào, giải thích kỹ càng: “Lam Tư • Duy Đức có độ thích xứng cao, vậy nhất định không hề ít con cháu quyền quý muốn cùng hắn xứng đôi. Như vậy vô luận lựa chọn người nào, hắn đều có thể đắc tội các gia tộc khác, mà nếu chậm chạp không làm ra quyết định, sẽ bị những người khác nảy sinh nghi ngờ mà mượn sức thế lực khác. Mà Lam Tư • Duy Đức quyết định thật nhanh tỏ vẻ chỉ lựa chọn chiến sĩ có độ phù hợp hoàn mỹ, mấy vấn đề này liền hoàn toàn không tồn tại.”

Úc Hồng Trì thấy đệ đệ cùng Đoạn Sở đều lộ ra vẻ mặt đúng thế, cười cười đứng dậy: “Cho nên, Lam Tư • Duy Đức vì phòng ngừa đế vương Lai Đặc vì hắn khắp nơi lựa chọn người đi theo, nhất định sẽ mau chóng rời khỏi Trạch Mi. Các người vẫn là đem tin tức này trước tiên thông tri cho phụ vương, để làm tốt đàm phán cùng chuẩn bị tiếp đãi.”

Úc Hồng Trì nói xong, lại nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Thịnh Trạch, chuyện ta và người nói, người nên cân nhắc.”

Đoạn Sở chưa kịp vì Lam Tư cẩn thận, thận trọng mà thờ dài, lại nghe được lời nói của Úc Hồng Trì mà sững sốt, lập tức phát hiện tâm tình của Úc Thịnh Trạch trở nên trầm thấp. Hắn kinh ngạc nhìn về phía Úc Hồng Trì, chỉ thấy đại hoàng tử phong dong mà lại thập phần nhanh chóng đi tới hướng cửa.

“Tốt lắm, ta đi về trước.”

Đoạn Sở nghi hoặc nháy mắt, nghiêng đầu nhìn về phía khuôn mặt lạnh lùng của Úc Thịnh Trạch, do dự không biết có nên mở miệng hỏi.

Úc Thịnh Trạch ánh mắt trầm xuống, thu hẹp cánh tay, đem Đoạn Sở giam vào lòng ngực, thờ dài giải thích: “Đại ca tới là nói cho ta biết, Đoạn Chí Tu đã hấp hối, hai ngày này, hy vọng ta mang người đi tới bệnh viện xem thử.”

Đoạn Sở mân môi, hẳn thật đúng là không biết chuyện này. Tuy rằng cùng Đoạn gia đoạn tuyệt quan hệ, nhưng Đoạn Chí Tu dù sao cũng là cha đẻ của nguyên chủ, nếu hẳn ngay cả Đoạn Chí Tu chết cũng không xuất hiện, không cần nghĩ cũng biết sẽ bị người hữu tâm lấy làm lý do đã kích, thậm chí còn liên lụy tới Úc Thịnh Trạch.

Sở Hoa lúc trước nhắc nhở hẳn cũng là vì thế, chẳng qua Đoạn gia vẫn không thông báo cho hẳn, cho nên sau khi cùng Đoạn Hoa liên lạc, Đoạn Sở chỉ để cho Áo Lợi Ngươi đi Nguyên Cẩm Đường mua các loại thuốc khôi phục, chính mình chưa từng đi.

“Hôm nay đã muộn, chúng ta ngày mai đi bệnh viện nhìn một cái đi.” Đoạn Sở nhẹ giọng đề nghị, hẳn không thích Đoạn gia, nhưng mất chút thời gian vì mặt mũi, với hẳn mà nói không tính là gì.

“Nếu mất hứng, thì không cần đi.” Úc Thịnh Trạch nhìn chằm chằm Đoạn Sở, ý đồ từ trên mặt hẳn tìm được thần sắc gắng gượng làm.

Đoạn Sở lắc lắc đầu, đầu tựa vào bả vai Úc Thịnh Trạch cười khê: “Sẽ không, hơn nữa Đoạn gia lâu như vậy vẫn không thông báo gì, có lẽ một chuyện đi này sẽ không có phiên toái.”

Đoạn gia đã hoàn toàn buông tha cho Đoạn Văn Vũ một chi này, hiện tại Đoạn gia tựa hồ là Đoạn Văn Xương định đoạt. Đoạn Sở tuy rằng cùng Đoạn Văn Xương tiếp xúc ít ỏi, bất quá đối phương là một người thập phần lý trí. Hẳn đối với Đoạn gia lạnh lùng cùng xa cách đều thể hiện công khai, Đoạn Văn Xương tự nhiên sẽ không đồng ý chi thứ hai tiếp tục dây dưa, để tránh hoàn toàn trở mặt.

Úc Thịnh Trạch dâng lên đồng tình, tay ôm sát Đoạn Sở. Hẳn không biết Đoạn Sở tại sao lại cho ra kết luận như vậy, bất quá với hẳn mà nói đều không sao cả. Chi cần Đoạn Sở không miễn cưỡng, vô luận Đoạn gia có tính toán gì, hẳn đều có thể cam đoan Đoạn Sở không bị quấy nhiễu.

Hai người sau khi xác định, Đoạn Sở liền liên lạc với Đoạn Hoa. Xác định phòng bệnh của Đoạn Chí Tu, ngày hôm sau liền cùng Úc Thịnh Trạch và Áo Lợi Ngươi ngồi phi hành khí đi tới bệnh viện hoàng gia Đế Ma Tư.

Phòng bệnh của Đoạn Chí Tu là phòng VIP đơn độc ở lầu ba, thời điểm Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch đến, người Đoạn gia và Khuông Nghệ, Đoạn Văn Xương gần như đều đã tới, hẳn là kết quả do Đoạn Hoa thông tri. Kỳ quái chính là, Đoạn Á Ngạn đưa con được Đoạn Chí Tu ký thác kỳ vọng rất lớn lại không ở đây.

“Cửu điện hạ! Tiểu thất người đã đến rồi!” Đám người Khuông Nghệ cùng Đoạn Văn Xương đều hành lễ.

Đoạn Văn Vũ nhìn trường tôn đi ở bên người Úc Thịnh Trạch, trong lòng vừa chua lại chát, hối hận không thôi. Đó từng là trường tôn mà hẳn coi như đứa cháu bị vứt bỏ, bây giờ uy vọng ở Đế Ma Tư thậm chí vượt qua cả đệ đệ chiến sĩ cấp 8, ngay cả hoàng gia cùng hội nguyên lão cũng phải chừa ra vài phần kính trọng. Nếu lúc trước hẳn chịu để tâm một chút, làm sao lại rơi xuống tình trạng như thế này.

Quỳnh sớ trọng phu nói ra cái gì không nên nói, vội vàng đỡ lấy hẳn, đối với Đoạn Sở vội vàng mở miệng: “Tiểu Sở, người đi trước xem cha người đi, hẳn đã sắp, sắp không được!”

Nói xong, Quỳnh trong lòng đau đớn thảm thiết. Hai đứa con trai cùng một đứa con gái của nàng, đều từng bước ly khai thế gian trước nàng. Hiện tại chỉ thứ hai chỉ còn người già, trẻ nhỏ, đứa cháu cưng từng là thiên chi kiêu tử cũng trở nên cam chịu, thế nhưng bởi vì tin Đoạn Nhã Thanh chết mà tinh thần lực bạo động, cho tới bây giờ, bọn họ chỉ có thể hoàn toàn dựa vào chi thứ ba. Nghĩ vậy, Quỳnh thế nhưng nhịn không được rơi lệ.

Đoạn Sở ánh mắt trầm xuống, nhìn Đoạn Văn Xương cùng Khuông Nghệ.

“Nhị tẩu!” Đoạn Văn Xương thấp giọng nhắc nhở, nhìn về phía sau, mấy đứa cháu của hẳn tiến lên từng bước đỡ lấy Quỳnh.

Đoạn Sở nhẹ nhàng thờ ra, tuy rằng không biết Đoạn Văn Xương thế nào lại từ Y Duy Tát tới đây, bất quá đối với hẳn hẳn là không phải chuyện xấu.

“Ta đi vào trước.” Đoạn Sở nghiêng đầu nhìn về phía Úc Thịnh Trạch.

“Đi thôi, chúng ta cùng nhau.” Úc Thịnh Trạch nắm bờ vai hẳn, đối với Đoạn Văn Xương gật gật đầu. Tuy rằng Úc Thịnh Trạch bởi vì quân công tích lũy không đủ nên chưa được thăng chức đại nguyên soái, nhưng cùng là chiến sĩ cấp 8, hơn nữa thân phận hoàng tử của Úc Thịnh Trạch, làm như vậy cũng không tính là thất lễ.

Đoạn Văn Xương thậm chí nhẹ nhàng thờ ra, cửu hoàng tử cùng Đoạn Sở cảm tình càng tốt, đối với Đoạn gia là chuyện tốt. Cho dù Đoạn Sở cùng Đoạn gia đoạn tuyệt quan hệ, nhưng có cùng huyết thống chính là sự thật, mà Đoạn Chí Tu bệnh tình nguy kịch chính là một cái nhắc nhở. Hẳn không trông cậy vào lợi dụng thân phận của Đoạn Sở đạt được nhiều ích lợi, chỉ cần có thể làm cho những người sau khi cha của hẳn mất mà bỏ đá xuống giếng có thể

thu liễm, cho Đoạn gia chút thời gian hoàn hảo là được.

Đoàn người tiến vào phòng bệnh, Đoạn Sở liếc mắt một cái liền thấy được Đoạn Chí Tu trên giường bệnh hấp hối, không biết vì cái gì, nhìn thấy bộ dáng yên lặng của Đoạn Chí Tu, trong lòng thế nhưng lại nổi lên một cỗ bi phần, mân mê, sắc mặt cũng trắng vài phần.

“Tiểu Sở!” Úc Thịnh Trạch biến sắc. Hắn lúc trước không muốn để Đoạn Sở tiếp xúc với Đoạn gia, cũng là lo lắng khối thân thể này có lẽ còn lưu lại ý thức.

Đoạn Sở quay đầu lại, ánh mắt trở nên thanh minh.

“Ta không sao.” Đoạn Sở khẽ thở dài.

Hắn rõ ràng biết, tất cả ý thức của khối thân thể này đã sớm tiêu tán, có phản ứng như vừa rồi, bất quá là do hắn sau khi tiến vào khối thân thể này, từng một lần nhìn qua trí nhớ của nguyên chủ, cảm động lây, tự nhiên sẽ có cùng loại cảm tình với nguyên chủ. Nếu không khi đối mặt với Sở Hoa, làm sao có thể mang theo thông cảm cùng thân cận tự nhiên như vậy.

Úc Thịnh Trạch cau mày, một bàn tay gắt gao nắm chặt lấy hắn.

Đoàn Văn Vũ cùng Quỳnh đều thấy được một màn này, lại nhìn mí mắt đứa con không tự chủ được mà co giật, trong lòng hối hận thiếu chút nữa bao phủ bọn họ.

“Tiểu thất, tiểu thất. . . .” Trên giường bệnh, Đoạn Chí Tu nguyên bản nằm yên thế nhưng lại mở mắt, ra sức nâng tay.

“Mau, mau gọi bác sĩ!” Quỳnh kêu lớn lên, trong phòng bệnh nhất thời một mảnh bối rối.

“Tiểu thất, đi xem cha ngươi đi!” Đoạn Văn Vũ thấp giọng thỉnh cầu.

Đoạn Sở không cự tuyệt mà đi lên, “Sở Giai, Sở Giai. . . .” Đoạn Chí Tu đứt quãng quát to, Đoạn Sở lúc này mới phát hiện, ánh mắt Đoạn Chí Tu căn bản không có tiêu cự, hai tay quơ lung tung, ngực lại kịch liệt đập phồng, giấy dựa không biết muốn nói cái gì.

Môi Đoạn Sở giật giật, lại một câu cũng không có nói ra. Hắn tuyệt không muốn gọi cái xưng hô “cha” này, chẳng sợ Đoạn Chí Tu sắp chết. Phụ thân của hắn, chỉ có thể là Trữ gia Trữ Huy Dung, người nhà của hắn, ở trái đất xa xôi. Mà không phải người nam nhân trước mắt này vừa muốn tình yêu, lại không muốn buông tha sức mạnh, hủy hoại cả đời Sở Giai cùng nguyên chủ. Người có thể gọi Đoạn Chí Tu là cha, hiện tại cũng chỉ có một Đoạn Á Ngạn.

“Là ta, là ta sai lầm rồi, ngươi tha thứ cho ta đi, ngươi khiến cho Tiểu thất tha thứ. . . .” Ánh mắt Đoạn Chí Tu thoáng chốc liền nhắm ngay trước mắt Đoạn Sở, như là bị kính hách thật lớn mà trọn tròn mắt kêu to: “Tiểu thất, tiểu thất, ta đến nhìn mẹ ngươi, không, không phải ta hại chết nàng, không phải. . . .”

Úc Thịnh Trạch thấy thế, trước tiên ôm lấy Đoạn Sở lui về phía sau, tay kia thì chế trụ đầu của hắn tựa vào lòng ngực mình.

Quả nhiên, thanh âm Đoạn Chí Tu cất cao tới cực điểm, đến nửa người trên đều nâng lên, rồi lập tức ngã xuống trên giường, không còn tiếng động.

“Chí Tu!” Quỳnh thét chói tai, Đoạn Văn Vũ vội vàng tiến lên kiểm tra, sóng điện não của Đoạn Chí Tu đã hoàn toàn ngưng lại.

Bác sĩ dùng tốc độ nhanh nhất đuổi tới kiểm tra xong, tuyên bố Đoạn Chí Tu tử vong.

Đoạn Sở bên tai nghe Quỳnh thất thanh khóc rống, từ trong lòng ngực Úc Thịnh Trạch ngẩng đầu lên.

“Chúng ta đi thôi!” Úc Thịnh Trạch thấp giọng đề nghị, không đợi Đoạn Sở nói chuyện, trực tiếp ôm hắn rời khỏi phòng bệnh.

Đoàn Văn Xương nhìn anh trai và chị dâu đắm chìm trong bi thương, đối với Đoạn Hoa ngẩng đầu, lại nhìn về phía cửa. Đoạn Hoa hiểu ý đi ra khỏi phòng bệnh, thấy được Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở sóng vai mà đi.

“Cửu điện hạ, Tiểu thất!” Đoạn Hoa hô một tiếng.

Đoạn Sở dừng lại cước bộ, quay đầu lại nhìn về phía Đoạn Hoa: “Tứ ca!”

Đoạn Hoa cẩn thận nhìn vào mắt Đoạn Sở, thấy đáy mắt hắn một mảnh yên lặng, đôi mắt lạnh như băng không có biểu lộ gì khác thường, chỉ là trầm giọng nói: “Lễ tang của tam thúc ngươi tới tham gia đi, lúc sau tổ phụ sẽ mang hai tổ phụ bọn họ đi tới Y Duyệt Tất trước, ở lại Đế Ma Tư, cũng chỉ có mấy đường huynh đệ chưa tốt nghiệp chúng ta thôi.”

Đoạn Sở ánh mắt chợt lóe, gật gật đầu: “Ta sẽ đến.”

Đoạn Hoa biết Đoạn Sở đoán được dụng ý của bọn họ, cảm kích hướng hắn gật gật đầu: “Cám ơn.”

Nói xong, xoay người liền rời khỏi.

Úc Thịnh Trạch nhìn lại mi: “Chỉ còn lại có bọn họ, có phải là cần người chiếu cố?”

Đoạn Sở trong mắt hiện lên ý cười, không có trực tiếp trả lời, phản thủ lời kéo hẳn đi lên phi hành khí, mới nhẹ giọng trả lời: “Này đối với chúng ta đều tốt. Hơn nữa không cần ta chiếu cố, chỉ cần ở lễ tang của Đoạn Chí Tu ra mặt là có thể.”

Đoạn Văn Vũ một chi hiện tại chính là bia ngấm sống, rời khỏi Đế Ma Tư chỉ còn lại có những người trẻ tuổi, đã có thể cam đoan nhân mạch cùng căn cơ của Đoạn gia ở Đế Ma Tư, cũng có thể vì Đoạn Văn Xương mà tranh thủ thời gian. Mà Đoạn Sở mong muốn cũng không nhiều, chỉ cần Đoạn gia không trở thành gánh nặng là được.

Úc Thịnh Trạch yên lòng, chỉ cần Đoạn Sở không cảm thấy khó xử là tốt rồi.

Ba ngày sau, Đoạn Sở tựa như hân hỉ hẹn mà xuất hiện trong lễ tang của Đoạn Chí Tu, hai ngày sau, Đoạn Văn Xương mang theo mẫu thân Khuông Nghệ, đám người vợ chồng Đoạn Văn Vũ rời khỏi Đế Ma Tư, chỉ để lại những người chưa tốt nghiệp của bốn chi, trừ bỏ Đoạn Á Ngạn. Hân bị Đoạn Văn Vũ cùng Quỳnh mang đi Y Duyệt.

Đoạn Sở không tự mình tiễn đưa, mà nguyên bản Lam Tư • Duy Đức quyết định từ Trạch Mĩ xuất phát đến Đế Ma Tư, lại ngoài ý muốn cải biến hành trình.

“Người muốn từng tình cầu đều dừng một lần?” Đoạn Sở kinh ngạc hỏi: “Vậy bao nhiêu năm mới đủ?”

Đoạn Sở khó có thể che dấu ý cười trong lòng. Lai Đặc đế vương hiển nhiên đối với Lam Tư lo lắng cực kỳ, nếu Trạch Mĩ không có người xứng đôi, trước hết đi tới nghiệp đoàn người khế ước ở các tỉnh cầu phụ thuộc tìm kiếm, sau đó là tỉnh cầu có quan hệ ngoại giao. Tính như vậy, Lam Tư sợ là cũng bị xoay cho hôn mê.

Trên mặt Lam Tư là tươi cười không thay đổi, giữa đôi lông mày còn mang theo vài phần nhẹ nhàng: “Không có biện pháp, bằng không phụ vương sẽ bắt ta mang theo hai mươi ba người chiến sĩ tuyên định đi theo đến Đế Ma Tư, hiện tại chỉ cần làm một lần tình tế lễ hành, đã là rất tốt rồi.”

Đoạn Sở cong lên mặt mày, bất quá vẫn là nhắc nhở một câu: “Tiếp qua nửa năm ta sẽ tổ chức hôn lễ, người nhớ rõ nhất định phải tới tham gia đó! Ta kêu người trái đất mang theo thật nhiều phương pháp làm bánh kẹo, người nếu không đến, sẽ không có phần cho người đâu.”

Lam Tư cười ha ha lên, hưng phấn trả lời: “Yên tâm đi, nhất định tới kịp! Tiếp qua hai ba tháng, Lộ Dịch Toa vương hậu sẽ sinh sản, ta đến lúc đó vừa hay dùng lý do này đến Đế Ma Tư!”

Đoạn Sở cười cười gạt đầu, rất nhanh liền cắt đứt thông tin, lại không nghĩ rằng, lần trò chuyện này cùng Lam Tư qua đi, hai tháng sau lại nghe được tin tức dữ, quân hạm mà hân ngồi ở Tập Na tinh hệ xảy ra nổ mạnh.

Tháng Năm 8, 2016

139

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Chương 139

Nghe được tin tức Đoạn Sở lập tức ngưng ngẩn, Úc Thịnh Trạch vội vàng dùng sức cầm tay hắn, ánh mắt trầm trọng nhìn về phía Úc Khải Phong.

“Phụ vương, Lam Tư • Duy Đức xác định là ngồi trên chiến hạm bị nổ mạnh kia sao, chiến hạm có người nào thoát được không?” Úc Thịnh Trạch bình tĩnh hỏi.

Úc Khải Phong ngoài ý muốn với độ thân thiết của Lam Tư • Duy Đức và Úc Thịnh Trạch, nghĩ đến Lam Tư thức tỉnh tinh thần lực, hẳn lại nhìn Đoạn Sở tựa như bị giáng một đòn nghiêm trọng, gắt gắt đầu trầm giọng: “Là chiến hạm chủ Lam Tư • Duy Đức ngồi đã xảy ra nổ mạnh, ba chiến hạm nhỏ đi theo đều bị quân vào không gian lốc xoáy, ngay tại chỗ bị xé thành mảnh nhỏ. Đương nhiên là có chiến sĩ cơ giáp còn sống, chẳng qua chiến hạm chủ không ai trốn được.”

“Bệ hạ, xin hỏi nguyên nhân nổ mạnh đã xác định được chưa?” Đoạn Sở khô khốc hỏi, còn không thể tin rằng Lam Tư thật sự gặp nạn.

Úc Khải Phong lắc đầu: “Không có, từ người sống sót thì biết được là gặp phải hải tặc vũ trụ, nhưng Lam Tư • Duy Đức là ở Tập Na tinh hệ gặp chuyện không may, cách Cấp Ngồi tinh hệ ít nhất một ngày hành trình, cho nên tình huống cụ thể chúng ta cũng không rõ ràng, tin tức đều là từ Trạch Mĩ truyền tới.”

Đoạn Sở sắc mặt càng thêm khó coi, ở Tập Na tinh hệ gặp phải hải tặc vũ trụ? Úc Thịnh Trạch từng đề cập qua, Lam Tư cùng huynh trưởng Khổng Ân của hân đều là thân Đế Ma Tư, mà đại ca Á Hằng của bọn họ cùng cha khác mẹ mới là thân Tập Na. Lúc này Lam Tư gặp chuyện không may, khó đảm

bảo rằng không phải Á Hằng lợi dụng Tạt Na liên minh mà động thủ với Lam Tư. Nhưng, Lam Tư vì cái gì lại đi Tạt Na tình hệ?

Úc Thịnh Trạch nghiêng đầu, nhìn thấy đôi môi Đoạn Sở trở nên trắng nhợt, từ trên bàn rót một chén nước đưa cho hắn. “Đừng lo lắng, Lam Tư là vương tử Trạch Mi, tính tế lễ hành nhất định sẽ mang theo bảo hộ, huống chi Á Đạt bên người hắn lại là chiến sĩ cấp 8, trừ phi bản thân ở trung tâm nổ mạnh, nếu không Á Đạt nhất định có thể bảo vệ hắn.”

Đoạn Sở quay đầu lại, chống lại ánh mắt lo lắng của Úc Thịnh Trạch, mím môi, thu liễm tâm thần.

“Ta không sao, cũng không biết người nhà của Lam Tư, tính toán làm gì?” Đoạn Sở nghĩ đến trước kia Úc Văn Bản mất tích sinh tử không rõ, Đế Ma Tư đã phá đại hoàng tử Úc Hồng Trì đi trước, cha mẹ cùng huynh trưởng Lam Tư hẳn là sẽ không dễ dàng từ bỏ mới đúng.

Úc Khải Phong tán dương gật gật đầu, không biết có phải do nguyên nhân người khế ước tinh thần lực quá mức nhu thuận, người khế ước càng dễ dàng bị tình cảm chi phối, Đoạn Sở có thể nhanh như vậy điều chỉnh tốt cảm xúc, đã là rất không dễ dàng.

“Lam Tư ở Tạt Na tình hệ gặp chuyện không may, cho nên Lai Đặc không chỉ phái người đi trước điều tra, đồng thời cũng xin quân liên minh tình tế điều tra.”

Đoạn Sở âm thầm thở dài, điều này đối với việc cứu Lam Tư căn bản không có bao nhiêu tác dụng. Chẳng qua, Đế Ma Tư cùng Trạch Mi là hai đế quốc khác biệt, Trạch Mi cho dù phái người âm thầm điều tra, khẳng định cũng sẽ không công khai nói cho Đế Ma Tư. Mà hắn là người khế ước của Đế Ma Tư, lại ngoài tầm với. Về phần thỉnh cầu Úc Thịnh Trạch hỗ trợ, Tạt Na tình hệ đã sớm coi Úc Thịnh Trạch là uy hiếp tiềm tàng, hắn làm sao có thể để Úc Thịnh Trạch tự mình dâng lên cửa.

Đoạn Sở không hỏi nhiều, rất nhanh đã bị Úc Thịnh Trạch đưa về tầm điện thánh điện.

“Đi ngủ sớm một chút?” Úc Thịnh Trạch thấp giọng hỏi, ánh mắt tập trung nhìn vào mắt Đoạn Sở.

Đoạn Sở tuy rằng tâm tình không tốt, lại vẫn là bởi vì người yêu quan tâm mà cảm thấy ấm áp, nghĩ nghĩ, vẫn là lắc lắc đầu: “Ta hiện tại khẳng định ngủ không được, trong không gian mới vừa mọc lên một đám chồi non, ta nghĩ đem lá trà đều hái xuống, trước khi A Toa sinh sản đem bánh kẹo thiếu Nguyên Cẩm Đường đều làm tốt.”

Từ lúc trà rượu thức tỉnh ừ thành công cũng đã vài tháng, hắn cũng nghiên cứu ra quy luật. Nếu dùng búp trà nhúng rượu, tuy rằng cực kỳ xa xỉ, nhưng như vậy trà rượu làm ra có thể chiết xuất nhiều lần, chỉ cần cho thêm một loại thuốc dung hợp đặc biệt, cuối cùng có thể khiến một bình trà rượu 500 ml trở thành bình thuốc thức tỉnh lớn bằng ngón tay cái. Mà bộ phận phiến lá cây trà dùng để chế tác bánh kẹo, cuốn trà làm gối trà, vừa lúc đều sử dụng được.

Úc Thịnh Trạch khiêu mi, nhưng cũng biết Đoạn Sở nói không sai, dưới tình huống mới vừa biết được Lam Tư gặp chuyện không may, Đoạn Sở cho dù nằm xuống cũng chỉ trần trọc không ngủ được.

“Hai giờ!” Úc Thịnh Trạch thoái nhượng từng bước.

Đoạn Sở muốn cười, kéo theo đường môi nhếch lên, lại cảm thấy cười rất cứng nhắc, ghé sát vào bên người Úc Thịnh Trạch, tay vòng qua cổ hắn, ở trên môi hắn hôn hôn, lại đứng thẳng dậy, đi vào tiểu thư phòng độc lập trong tâm điện, sau đó mới tiến nhập không gian trà son.

Úc Thịnh Trạch nhận thấy được dao động tinh thần lực của Đoạn Sở biến mất, đứng dậy rời khỏi tâm điện, đi tới đại điện Đế Tinh điện, Úc Khải Phong vẫn như cũ bận rộn.

“Phụ vương!”

Úc Khải Phong thu hồi quang sáng, kinh ngạc nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Chuyện gì?”

“Lam Tư • Duy Đức lúc trước cùng Tiểu Sở đề cập qua, trước khi mẫu thân sinh sản sẽ tới Đế Ma Tư, nếu thời gian không nhầm, Lam Tư vừa lúc là trên đường từ Tạt Na đi tới Đế Ma Tư. Mà hắn gặp chuyện không may ở cách Cáp Ngồi tình hệ một ngày hành trình.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng hỏi: “Ta nghĩ muốn biết, tình vực cụ thể Lam Tư • Duy Đức gặp chuyện không may?”

Úc Khải Phong không đáp hồi lại: “Người hoài nghi cái gì?”

Úc Thịnh Trạch cơ hồ là không cần nghĩ ngợi trả lời: “Không có hải tặc vũ trụ nào lại dám công kích đội hình chiến hạm mà vương tử của một quốc gia ngồi trên đó. Lúc trước đại ca cùng nhị ca cũng là bị người Tạt Na tự xưng là hải tặc vũ trụ mà bao vây.”

Úc Khải Phong gật gật đầu: “Không tồi, Lai Đặc cũng hoài nghi như vậy. Cho nên hắn không chỉ không phái Khổng Ân đi trước, ngay cả đại vương tử Á Hằng tự động xin đi cũng từ chối, mà phái một vị chiến sĩ cấp 9 của hoàng thất đi.”

Úc Thịnh Trạch lại lắc lắc đầu, bình tĩnh chỉ ra: “Không, ý của ta là, nếu thật sự là người Tạt Na tình hệ làm, cách Cáp Ngồi tình hệ một ngày hành trình, vì cái gì không đợi đến gần hơn nữa. Quân hạm tuần tra biên giới không có khả năng phản ứng nhanh như vậy, như vậy không chỉ có thể đạt thành mục đích, thậm chí còn có thể uy hiếp đến quan hệ ngoại giao giữa Trạch Mi cùng Đế Ma Tư?”

Úc Khải Phong lập tức hiểu ý của đứa con, nếu thật sự là người Tạt Na kia làm, kế hoạch hẳn là nhằm vào Cáp Ngồi tình hệ mới đúng, mà xảy ra trước một ngày, rất có thể làm cho Tạt Na tình hệ hoàn toàn rơi vào thế bị động. Hành vi như vậy, chỉ có thể xuất hiện dưới tình huống bất đắc dĩ.

“Cho nên, người hoài nghi trước đó Lam Tư đã làm tốt chuẩn bị?” Úc Khải Phong sắc mặt trầm xuống. Hắn tuy rằng lúc trước cũng hoài nghi, nhưng Lam Tư là người khế ước mới thức tỉnh, mặc dù có chiến sĩ cấp 8 bảo vệ, nhưng chiến hạm chủ xảy ra nổ mạnh, cho dù là chiến sĩ cấp 8 cũng sẽ bị thương nặng, cho dù thành công thoát được, trong vũ trụ mệnh mông muốn sinh tồn cũng thập phần gian nan.

Úc Thịnh Trạch thần nhiên gật đầu: “Hắn hẳn là biết, là một người khế ước siêu thiên phú lại có độ thích xứng cao, vô luận là xứng đôi với con cháu gia tộc huân quý của Trạch Mĩ, hay là cùng với chiến sĩ của tinh hệ hắn ký khế ước, sẽ lần thứ hai trở thành cái đinh trong mắt Á Hằng • Duy Đức. Lần này đem Tạt Na tinh hệ xếp vào hành trình, không có khả năng một chút phòng bị cũng không có.”

Úc Khải Phong hiểu biết về Trạch Mĩ so với Úc Thịnh Trạch càng nhiều, Lam Tư • Duy Đức đích xác thập phần thông minh, thậm chí năm mười tám tuổi bị đánh gãy quá trình thức tỉnh, cũng chỉ nói không phòng bị vị hôn thê của thân huynh trưởng, mới có thể bị người trong chỗ tối đắc thủ. Hiện tại Úc Thịnh Trạch vừa nói như vậy, tất cả không thích hợp đều có thể lý giải.

Lam Tư • Duy Đức cho dù đến Cấp Ngồi tinh hệ, vẫn như cũ có thể bị hải tặc vũ trụ vây giết, còn không bằng trước tiên ra tay, không những phá hoại được âm mưu của Tạt Na tinh hệ cùng Á Hằng, còn có thể đem việc Á Hằng cùng Tạt Na tinh hệ hợp tác làm bại lộ, hoàn toàn chặt đứt khả năng kế vị của Á Hằng. Đối với thân huynh đệ của mình hạ sát thủ, không có người để vương nào có thể dễ dàng tha thứ.

“Người cho rằng, Đế Ma Tư nên làm ra phản ứng gì?” Úc Khải Phong chuyên chú nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, bắt đầu hoài nghi phán đoán của chính mình.

Cho dù đứa con này hành sự trực tiếp, không thích xã giao, nhưng độ miễn cảm về quân sự tuyệt không thấp, hơn nữa thiên tư ưu việt, lại có một người khế ước được nghiệp đoàn người khế ước ca tụng là thánh quân tái thế. Một khi hắn thật sự thành công đột phá trở thành chiến sĩ cấp 10, tất cả chiến sĩ cấp 9 của Đế Ma Tư liên hợp cũng đánh không lại. Cứ như vậy, trừ bỏ đứa nhỏ này chết, không ai có thể an ổn ngồi trên ngôi vị hoàng đế, cho dù Thịnh Trạch không quan tâm tới ngôi vị ấy cũng vậy.

Úc Thịnh Trạch không biết suy nghĩ của Úc Khải Phong, nghe được câu hỏi, liền nói ra tính toán của mình: “Gặp chuyện không may cách Cấp Ngồi tinh hệ một ngày hành trình, có thể tạm thời chế tạo một cái trùng động, xuyên qua tới Cấp Ngồi tinh hệ. Ta nghĩ lệnh cho đội tuần tra biên giới, bí mật tìm kiếm Lam Tư • Duy Đức, đồng thời lên tiếng ủng hộ Trạch Mĩ, bên ngoài cũng tập hợp quân hạm uy hiếp khu vực liền với Tạt Na. Có chứng cứ Cô Liên • Tư Phân là gián điệp lúc trước, chúng ta hoàn toàn có lý do phối hợp với Trạch Mĩ để trả thù.”

“Ta sẽ thông tri quân bộ.” Úc Khải Phong sắc mặt dịu đi, đồng ý gật gật đầu, chuyện vừa chuyển, lại nhắc tới Lộ Dịch Toa sắp sinh: “Ngày sinh dự tính của mẫu thân người còn có hơn nửa tháng, chuyện của Lam Tư • Duy Đức giao cho tướng lĩnh khác của quân bộ, người sẽ không được tham dự, miễn cho nàng lo lắng hải hùng.”

Úc Thịnh Trạch lên tiếng trả lời đồng ý, hắn cũng không tính toán tự mình đi tìm, không nói vũ trụ bao la, hắn căn bản không rút ra được thời gian dài như vậy để tìm người. Hơn nữa nếu lúc này thật là Lam Tư cố ý làm như vậy, Tạt Na khẳng định sẽ hoài nghi, một khi hắn xuất hiện ở khu vực biên giới, tương đương với chứng thực hoài nghi của bọn họ, ngược lại sẽ phá hư kế hoạch của Lam Tư.

Úc Thịnh Trạch trở về thánh điện, Đoạn Sở còn chưa rời khỏi không gian trà son, để quên thời gian, hắn mở ra mạng lưới tinh vực của quân bộ, liên hệ với vài vị đại nguyên soái ở biên giới, muốn thăm dò trước xem tinh vực phụ cận có khác thường gì không, đồng thời nhờ bọn họ chú ý giúp đỡ quân hạm từ trái đất đến Đế Ma Tư, tốt nhất là tiến hành một vòng bắn tỉa để cảnh cáo hải tặc vũ trụ.

Nếu suy đoán của hắn là thật, người Tạt Na tinh hệ nhất định sẽ lại ngụy trang thành hải tặc vũ trụ lên vào Đế Ma Tư điều tra, cho nên, hắn phải mau chóng xóa Cấp Ngồi tinh hệ khỏi khu vực nguy hiểm, bảo đảm an toàn cho người Trữ gia.

Bởi vì gỏi trà mà Đoạn Sở cống hiến, đại nguyên soái cùng đại tướng quân này đó không có nửa điểm ý tứ khưốc từ. Úc Thịnh Trạch lại cùng Trữ Cao thiếu tướng liên hệ.

“Ân, hải tặc ở Tư Đặc Lạp tinh cầu hung hăng ngang ngược nhất, nhớ kỹ trước tiên phải liên hệ với Vu Quang đại nguyên soái, để hắn một đường hộ tống, thuận lợi tiến vào Y Duy Tất tinh cầu.”

Đoạn Sở từ không gian trà son đi ra, chợt nghe thấy Úc Thịnh Trạch đang phân phó cái gì, dưới chân không khỏi dừng một chút.

Bởi vì cách ly tinh thần lực không có tác dụng, Trữ Cao trong vòng thông tin cũng thấy được Đoạn Sở, không khỏi hiểu ý cười. Hai người sau khi chào hỏi, Trữ Cao rất nhanh liền cắt đứt thông tin.

Tâm tư Đoạn Sở lại lập tức bị hấp dẫn: “Thịnh Trạch, ba mẹ bọn họ sắp đến Tư Đặc Lạp tinh cầu sao?”

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, nhìn trán Đoạn Sở toát ra mồ hôi, cầm khăn mềm lau cho hắn, lại thúc giục Đoạn Sở đi rửa mặt.

“Đừng nóng vội, sau khi tiến vào Tư Đặc Lạp tinh cầu, chỉ cần ở trạm không gian là có thể cùng bọn họ liên lạc.” Úc Thịnh Trạch cười khê nói.

Đoạn Sở có điểm ngượng ngừng cười cười, đi vào phòng rửa mặt tính toán đóng cửa phòng, lại thoáng chốc bị lời nói của Úc Thịnh Trạch hấp dẫn.

“Lam Tư gặp chuyện không may cách Cấp Ngồi tinh hệ rất gần, phụ vương nói sẽ phái người tìm kiếm ngoài biên giới, nói không chừng rất nhanh sẽ tìm được hắn, đừng lo lắng, ân?”

Trong mắt Đoạn Sở nhất thời hiện lên kinh hi, Úc Thịnh Trạch cũng không phải nói mạnh miệng, nói như vậy, là đã nắm chắc có thể tìm được Lam Tư trở

về. Hấn tiến lên ôm cổ Úc Thịnh Trạch, dùng sức hôn lên má hấn, rất nhanh đã bị Úc Thịnh Trạch nắm chắc cơ hội kéo lại hôn trả.

Chẳng qua, Đoạn Sở nghĩ rất nhanh có thể tìm được Lam Tư, lại sau nửa tháng vẫn không có một chút tin tức, ngược lại trước tiên nghênh đón tiểu công chúa Đề Ma Tư danh phù kỳ thực (danh xứng với thực).

Tháng Năm 8, 2016

140

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Chương 140

Tiểu công chúa thật sự phi thường nhỏ nhắn, chỉ dài bằng nửa cánh tay Úc Thịnh Trạch, trên đầu là vài sợi tóc của trẻ sơ sinh, làn da đỏ bừng mang theo nếp nhăn, cái mũi thẳng thanh tú, đôi môi phớt hồng, tiếng khóc phi thường vang dội, ánh mắt vẫn nhắm chặt, nhìn không ra màu sắc của đôi mắt, bất quá chỉ so ngũ quan mà nói, cùng Lộ Dịch Toa quả thực giống nhau như đúc, vành tai non mềm rất có thịt, cực kỳ giống Úc Thịnh Trạch, hấn là đều di truyền từ Úc Khải Phong bộ hạ.

Úc Khải Phong ôm lấy ái nữ không buông tay, Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch cũng chỉ nhìn thoáng qua, về phần Úc Hồng Tri chờ các hoàng tử hoàng nữ khác, tựa hồ chỉ thấy tấm thảm bao lấy tiểu công chúa, cùng một chút tóc trẻ sơ sinh lộ ra bên ngoài.

Úc Thanh Hàn tuy rằng rất muốn nhào lên, nhưng ngại uy nghiêm của hoàng tử phụ, chỉ có thể chớp ánh mắt lộ đầu ra nhìn. Tựa hồ là tiểu bác của nàng? Hoàng cô thật nhỏ a!

Lộ Dịch Toa sau khi thanh tỉnh, Úc Khải Phong ôm tiểu công chúa vào tầm điện. Vợ chồng thân mật tựa vào nhau cùng nhìn nữ hài nhi trong lòng, trên mặt là vui sướng không che dấu, thoát nhìn cùng vợ chồng bình thường không có gì khác biệt.

Đoạn Sở tiến vào tầm điện, lẳng lặng nhìn một màn này, bỗng nhiên nghiêng đầu, nhìn về phía người yêu ở bên cạnh. Hấn lúc này mới nhớ tới, người trái đất có thói quen chụp lại quá trình đứa con lớn dần, lúc trước trở về Trữ gia, mẫu thân Nhạc Tùng Trữ liền lấy ra từng tấm ảnh lưu niệm của Trữ Khang Trí từ nhỏ đến lớn, nhưng hấn chưa từng được thấy Úc Thịnh Trạch lúc còn nhỏ, thiếu niên, thanh niên.

Đoạn Sở giật giật tay, ôm lấy bàn tay Úc Thịnh Trạch, phát hiện lòng bàn tay hấn đã ướt mồ hôi, trong mắt ý cười càng đậm, ghé sát vào bên tai Úc Thịnh Trạch hỏi nhỏ: “Thịnh Trạch, thời điểm ngươi sinh ra có ảnh lưu niệm không?”

Úc Thịnh Trạch chuyên chú nhìn đứa trẻ trong lòng cha mẹ, vì tiểu sinh mệnh yếu ớt mà sợ hãi than, nghe vậy lập tức liền ngăn cả người, kinh ngạc nhìn Đoạn Sở, sau đó không biết nghĩ tới cái gì, vành tai thần kỳ lộ ra một chút màu đỏ.

Đoạn Sở cực lực nhịn xuống ý cười, dùng sức nắm tay Úc Thịnh Trạch, có loại xúc động muốn ôm hấn.

“Thịnh Trạch, Tiểu Sở, mau lại đây!”

Lộ Dịch Toa ôn nhu đánh gãy bọn họ, Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch nghe lời tiến lên, Úc Khải Phong đang chuẩn bị đứng dậy ôm tiểu công chúa đi, lại bị Lộ Dịch Toa trực tiếp nhận lấy, sau đó hướng về phía Úc Thịnh Trạch.

“Đến, người ôm muội muội một cái!” Lộ Dịch Toa cười tủm tỉm nói.

Úc Thịnh Trạch còn đang ngây người, theo bản năng duỗi tay ra, trẻ mới sinh nho nhỏ mềm mại đã bị nâng lên, Úc Thịnh Trạch cúi đầu, nữ hài nhi thể nhưng mở một con mắt, đồng tử trong suốt đen bóng chiếu ra ánh ngược của hấn.

Úc Thịnh Trạch cả người hoàn toàn cứng lại, xin giúp đỡ nhìn về phía Đoạn Sở: “Tiểu Sở, nàng . . . “

“Đi, mở mắt?” Đoạn Sở kinh hi hô nhỏ. Nếu là ở trên trái đất, trẻ con mới sinh ra cũng có mở mắt, chỉ là tầm mắt mờ hồ, thấy không rõ lắm, không biết tiểu công chúa có thể thấy hay không. Hấn ngẩn đầu đang muốn nói chuyện, liền nhìn đến bộ dáng ngốc lảng của Úc Thịnh Trạch, nhìn không được nở nụ cười.

“Thịnh Trạch. . . .”

“Oa a, oa a. . . .” Tiểu công chúa bỗng nhiên phát ra từng trận khóc nỉ non, thanh âm đầy nhịp điệu, rồi lại như là khúc nhạc tràn ngập tiết tấu.

“Nàng, làm sao vậy?” Úc Thịnh Trạch kinh hoảng, cánh tay cứng còng nâng tiểu công chúa không dám động.

Úc Khải Phong sắc mặt đều thay đổi, tiến lên muốn ôm lấy ái nữ của mình. Đoạn Sở cũng không chú ý, hấn tiến lên từng bước đi tới bên người Úc Thịnh

Trạch, lấy tay đỡ bên dưới cánh tay Úc Thịnh Trạch, vì hắn điều chỉnh tư thế, dùng ngữ khí thoải mái cười trấn an: “Không có việc gì, tiểu công chúa đang cùng người chào hỏi, người chính là người đầu tiên nàng nhìn thấy a!”

Thanh âm khúc ni non của tiểu công chúa tuy rằng vang dội, nhưng một chút nước mắt cũng không có, căn bản chỉ là muốn chào hỏi mà thôi. Đoạn Sở âm thầm nghĩ, không khỏi nhớ tới ngày xưa trên trái đất. Khi đó lão cô Trữ Nhạn Hiểu mới vừa sinh hạ biểu đệ, hắn cũng đã ôm qua. Đương nhiên, khi đó đại ca Trữ Khang Hạo ở một bên đồng thời nâng hắn cùng biểu đệ, sợ một cái không cẩn thận hắn lại phát bệnh, đem biểu đệ cùng chính hắn quăng ngã.

Úc Thịnh Trạch vừa nghe, nhất thời thả lỏng, dùng ánh mắt ôn nhu chính mình cũng chưa phát hiện nhìn về phía muội muội, nhưng tiểu công chúa nguyên bản mở một con mắt đã nhắm lại, không biết có phải chào hỏi tốt lắm hay không, cái đầu nhỏ ở trong tấm thảm cọ cọ, thế nhưng lại đang ngủ.

Đoạn Sở nhếch môi, tay ở trên đầu nàng vuốt nhẹ, không ai có thể cự tuyệt vật nhỏ mềm mại như vậy.

Ánh mắt Úc Khải Phong nhìn về phía Úc Thịnh Trạch khó chịu, hắn ôm nữ nhi cả một buổi sáng, vậy mà ngay cả ánh mắt nữ nhi cũng chưa thấy.

Lộ Dịch Toa trên giường nhìn thấy ánh mắt Úc Khải Phong, nếu là quá khứ nàng chỉ sợ sẽ lại hiểu lầm, nhưng hiện tại nghĩ lại, cũng lập tức biết được trong lòng trượng phu nghĩ gì, nhất thời nở nụ cười, lôi kéo Úc Khải Phong: “Bệ hạ, đem tiểu công chúa ôm lại đây đi, nhìn Úc Thịnh Trạch động cũng không dám động, căn bản không biết ôm muội muội.”

Úc Khải Phong vừa nghe, lập tức đồng ý gật đầu. Chính là không đợi hắn hành động, Úc Thịnh Trạch lại đem tiểu công chúa đặt vào lòng Đoạn Sở.

“Tiểu Sở, người ôm một cái.” Úc Thịnh Trạch tận lực hạ thấp tiếng nói, như là sợ bùng tỉnh tiểu bảo bối ngủ say trong lòng. Thời điểm tiểu công chúa được ôm ra ngoài, Úc Thịnh Trạch liền phát hiện Đoạn Sở hẳn là rất muốn ôm một cái.

Đoạn Sở vội vàng tiếp nhận, nhìn tiểu công chúa trong lòng, mặt mày đều cong lên. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Lộ Dịch Toa, cẩn thận tiến lên, đem tiểu công chúa đặt ở bên người Lộ Dịch Toa, lại từ nhẫn không gian lấy ra một cái gối trẻ con mềm mại thập phần khéo léo tinh xảo cùng một cái trà bao nhỏ nhỏ.

“Này, cho tiểu công chúa dùng đi. Bất quá nhỏ như vậy hẳn là không cần gối đầu, đợi mấy tháng nữa cho nàng gối, trước để trà bao bên người nàng là có thể.” Đoạn Sở nhỏ giọng nói xong, ánh mắt còn lưu luyến dính ở trên mặt tiểu công chúa.

Úc Thịnh Trạch đi theo phía sau hắn, cũng lộ ra ý cười ôn hòa. Đoạn thời gian trước Đoạn Sở chọn lựa kỹ lưỡng thật nhiều cuống bạch trà, thậm chí không dùng tay, mà thuần túy dùng tinh thần lực chế thành, ngay cả vải dệt bao trên gối, cũng là hắn dùng một loại lông nhung trên người dị thú đặc thù chế thành.

Nữ nhi được ca phu tương lai thích, đương nhiên Lộ Dịch Toa thập phần cao hứng. Mà nhìn thấy đứa con cũng là một bộ dáng yêu thích, không khỏi cười trừ ghẹo: “Hiện tại ngày kết hôn của các người có thể quyết định ra rồi, thích đứa nhỏ như vậy, ngày thứ hai sau tiệc cưới là có thể cảm khế ước hôn nhân đi nơi dựng dục đăng ký, nhiều nhất một năm, đã có thể ôm đứa nhỏ.”

Mặt Đoạn Sở lập tức liền đỏ, ngượng ngùng đứng dậy, không biết nên trả lời như thế nào.

Úc Thịnh Trạch lại không chút do dự lắc đầu: “Không được, ít nhất phải đợi Tiểu Sở tốt nghiệp đã.”

Lộ Dịch Toa lập tức tức giận trừng mắt nhìn Úc Thịnh Trạch, thấy đứa con không chút dao động nắm tay Đoạn Sở, không thú vị bĩu môi: “Tốt lắm, Sở Tiểu đã ngủ, các người cũng rời đi đi!”

Úc Thịnh Trạch nghi hoặc, chỉ vào nữ hài nhi trên giường: “Muội muội đã đặt tên rồi?”

Lộ Dịch Toa kiều ngạo ngẩng đầu: “Đương nhiên, là ta đặt. Chờ phụ vương người, cũng không biết muội muội người thời điểm trăng tròn có thể có được cái tên hay chưa nữa! Tên người lúc trước, cuối cùng vẫn là họ hàng hoàng thất xác định rồi báo lên.”

Nói đến này, Lộ Dịch Toa oán hận trừng mắt nhìn Úc Khải Phong. Nàng trước kia vì vậy, còn tưởng rằng trượng phu không thích đứa nhỏ nàng sinh. Kết quả thời điểm đặt tự cho đứa nhỏ trong bụng mới phát hiện, đường đường là đế vương vậy mà một chút thiên phú cũng không có. Không chỉ như thế, hắn bày ra mấy trăm cái tên, cuối cùng chính mình đều bác bỏ, còn không cho phép người khác hỗ trợ, liền cứ kéo dài như vậy. Tên của Thịnh Trạch, chính là bị kéo dài tới khi họ hàng hoàng thất tuyển định.

“Khụ!” Úc Khải Phong che miệng lại, sắc mặt bất động, trong mắt lại hiện lên quần bách.

Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch thấy hồ động giữa hai người, không khỏi nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó Úc Thịnh Trạch liền mang theo Đoạn Sở cáo từ, rời khỏi tâm điện.

Vừa lúc Úc Hồng Tri cùng Úc Hạo Bằng bọn họ nghe được tin tức Lộ Dịch Toa tỉnh lại liền đến đây, chào hỏi xong liền đi qua người bọn họ, Đoạn Sở nhìn Úc Hạo Bằng cười đến thập phần chờ mong, có chút dăm chiêu nhìn lại mí.

“Tiểu Sở, người thích đứa nhỏ như vậy sao?” Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở vẫn trầm mặc không nói, cũng nghĩ làm hắn còn đang lo lắng đề nghị của Lộ Dịch Toa.

Đoạn Sở khó hiểu gật gật đầu: “Người cũng rất thích đúng không?”

Úc Thịnh Trạch nghĩ nghĩ, giải thích nói: “Ta là thích, nhưng đứa nhỏ có thể chậm một chút. Ta tính toán chờ người tốt nghiệp, mang người trải nghiệm một hành trình dài trong vũ trụ. Vừa tuần tra Cấp Ngồi tinh hệ, cũng có thể để người hiểu biết thêm về đặc sắc của tinh cầu.”

Đoạn Sở nhìn tình sáng lên, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng: “Đương nhiên tốt!”

Đoạn Sở là thích đứa nhỏ, nhưng hẳn cùng Úc Thịnh Trạch mới bắt đầu ở chung, thế giới hai người còn chưa đủ, hơn nữa vấn đề tinh thần lực khai thông của chiến sĩ cấp 9 còn chưa nghĩ được biện pháp, căn bản không có tinh lực chiếu cố đứa nhỏ, càng không thể đem đứa nhỏ sinh ra giao cho bảo mẫu cùng trợ lý.

Hai người nói ra quyết định, đều nhẹ nhàng thở ra, đối với tương lai cũng càng thêm chờ mong. Chờ đi trở về thánh điện rửa mặt xong, Úc Thịnh Trạch mới nhớ tới dị thường của Đoạn Sở ở hành lang, hỏi ra.

Đoạn Sở nằm thẳng, nghe vậy trở mình, đem cằm đặt trên hõm vai Úc Thịnh Trạch: “Ta nhớ rõ nhóm hoàng huynh hoàng tỷ của người, có phải không chỉ có thất điện hạ Úc Hạo Bằng không có ký kết hôn ước?”

Úc Thịnh Trạch “Ân” một tiếng: “Thất ca hẳn không có kết hôn, cũng không có ký kết ước.”

Đoạn Sở lấy khuỷu tay chống nửa người, có điểm kỳ quái hỏi: “Không có người khế ước thích hợp sao? Hẳn là chiến sĩ hậu thiên, nhưng thân là hoàng tử, người khế ước nguyện ý xứng đôi hẳn là không ít.”

Úc Thịnh Trạch bắt mắt giữ chặt Đoạn Sở, thoáng cái, Đoạn Sở trực tiếp nằm sấp trong lòng Úc Thịnh Trạch.

“Hỏi cái này làm cái gì? Thất ca căn bản không tính toán nhận người khế ước, tự nhiên sẽ không cho phép nghiệp đoàn chiến sĩ đem tinh thần lực tính chất đặc biệt của hắn truyền tống đến hệ thống xứng đôi.” Úc Thịnh Trạch khiêu mi, nguyên bản tay đang áp chế Đoạn Sở bắt đầu ở trên người hắn dao động.

Thân thể Đoạn Sở cứng đờ, nghĩ vài ngày này đều bận rộn, cũng ảnh hưởng tới hai người thân cận, lại chậm rãi thả lỏng thân thể, thậm chí cẳng chân cong lên mang tính ám chỉ mời phần, chậm rãi cọ sát bên dưới.

Tầm mắt bỗng nhiên kịch liệt biến hóa, Đoạn Sở trong lòng kinh sợ, đã bị xốc lên nằm ngửa, ánh mắt cực nóng của Úc Thịnh Trạch ngay ở phía trên nhìn hắn chăm chú.

“Không có gì, ta chỉ là cảm thấy được, thất ca có lẽ muốn tìm được một người khế ước ký kết ước cũng kết bạn.” Tay Đoạn Sở nắm ở cẳng cổ Úc Thịnh Trạch, ghé sát vào bên tai hắn nói nhỏ: “Cùng chúng ta giống nhau.”

Tiếng nói vừa dứt, Úc Thịnh Trạch đã hôn xuống.

Ngày hôm sau, Úc Thịnh Trạch đưa Đoạn Sở tới học viện người khế ước, ở cửa thấy được thất hoàng huynh cùng Nhung Thành Âm dây dưa không dứt, nhất thời nhớ tới lời nói của Đoạn Sở, bỗng nhiên có điểm lý giải cảm thụ của Nguyên Vĩnh Nghị hồi trước khi nhìn hắn cùng Đoạn Sở. Nghĩ nghĩ, hẳn cùng Úc Hạo Bằng chưa bao giờ hợp nhau, hiểu được khuyên bảo chỉ bị ghét bỏ, còn không bằng làm như cái gì cũng chưa thấy.

Hơn nữa hẳn gần nhất cũng rất bận, Trữ Khang Hạo bọn họ ngồi quân hạm rất nhanh sẽ tới, nhưng Trữ Cao đã phát đến tin tức, nói quân hạm một đường này tựa hồ bị người nào theo dõi, nhất thấy sắp đến Lan Ba tinh hệ nơi nhai ca Úc Văn Bán đã từng xảy ra chuyện, Đoạn Sở còn nói phải đi tới trạm không gian nghênh đón, hẳn đương nhiên phải an bài thỏa đáng trước tiên. Nghĩ vậy, Úc Thịnh Trạch rất nhanh liền rời khỏi.

Tháng Năm 8, 2016

141

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tinh Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Chương 141

Thời gian ngoài không gian giống như bất động, yên tĩnh lại thấp thoáng nhiều ngôi sao, nơi nơi đều là nguy hiểm mà lại thần bí. Đương nhiên, thế giới có thần bí hơn nữa, nhìn liên tục ba tháng không ngừng, cũng hoàn toàn nhìn chán. Trữ Khang Hạo không thủ vị thu hồi tầm mắt, đem ánh mắt chuyển dời đến trong khoang thuyền, nghe được tiếng cười thỉnh thoảng truyền đến từ khoang tiếp khách, nhắm chặt mi.

Nơi đó, mẹ và em gái hắn đang nhiệt tình chiêu đãi một vị vương tử tao nhã tuổi mới. Đương nhiên, “Vương tử tao nhã tuổi mới” là em gái hắn luôn miệng cường điệu. Nghĩ đến Trữ Khang Khiết mỗi lần nhắc tới nam nhân kia ánh mắt liền sáng bừng lên, Trữ Khang Hạo liền cảm thấy đau đầu không thôi, hơn nữa cái bình luận “Hắn tựa như một vương tử, không đúng, hẳn chính là vương tử”, làm cho Trữ Khang Hạo hận không thể bịt kín lỗ tai, đem đứa em gái hoàn toàn không có tâm phòng người đưa vào khoang thuyền ngủ đông.

Đối diện, nhị đệ Trữ Khang Hoa đang nghịch kì thạch ngẩng đầu, hướng về phía Trữ Khang Hạo nở nụ cười: “Đại ca, đại bá mẫu cùng Khang Khiết, tựa hồ thật sự thích cái người tên Lam kia?”

Lam chính là nam nhân kia, ấn tượng của Trữ Khang Hạo đối với hắn cực kì tồi tệ, kẻ lừa đảo chỉ biết nịnh bợ phụ nữ! Cố tình không chỉ có Trữ Khang Khiết, ngay cả mẹ hắn Nhạc Tùng Trữ cũng đều cho rằng Lam là vương tử gặp rủi ro, đối với Lam phi thường yêu thích.

Tam đệ Trữ Khang Hòa cười hi hi gât đầu: “Đầu chỉ là thích, quả thực là đem hắn trở thành đứa con. Người xem đại bá mẫu, chỉ cần tìm được cơ hội thích hợp, sẽ nấu ra đủ loại điểm tâm hương vị ngọt ngào ngon miệng. Trữ bá Khang Khiết có thể ăn, mặt khác đều cho Lam. Thậm chí bởi vì trong tay Lam có nút không gian đóng lại thời gian, mỗi lần làm nhiều, ăn không hết đều bị Lam thu vào. Đại ca là con ruột, cũng không được ăn như vậy đâu.”

“Tất nhiên! Tay nghề của đại bá mẫu cũng không phải đùa, nói là đầu bếp cũng không đủ, đáng tiếc trữ bá Khang Trí, người khác đều không có cơ hội được ăn nhiều. Đương nhiên, hiện tại, có thêm một Lam” Trữ Khang Hoa cười hắc hắc phụ họa, trêu tức nhìn Trữ Khang Hạo bổ sung: “Đại ca, lại nói, Lam cùng tùy tùng của hắn là ca phát hiện, đây cũng coi như là hữu duyên đúng không?”

Mất thấy sắc mặt Trữ Khang Hạo càng ngày càng đen, Trữ Huy Dung ở đối diện ho nhẹ một tiếng, khuyên một câu: “Khang Hạo, con không cần lo lắng như vậy. Nếu thân phận của Lam thực sự có vấn đề, Trữ Cao thiếu tướng sẽ không mang theo hắn.”

Điều này Trữ Khang Hạo đương nhiên biết, thậm chí hắn cũng tin tưởng Lam là một vương tử gặp nạn, nhưng này cũng không có nghĩa là, hắn sau khi tham gia hôn lễ của đệ đệ “gả” vào hoàng thất Đế Ma Tư xong, lại phải nhìn em gái mình đến một tỉnh cầu không biết tên. Hơn nữa Lam kia lòng dạ thâm sâu, rõ ràng là người kẻ ước thân phận cao quý, thiên phú cực cao, nhưng vẫn làm bộ chính mình lớn lên trong sự ức hiếp, rõ ràng bụng dạ khó lường.

Trữ Khang Hạo cho dù đối với tính tế không hiểu biết, nhưng do Đoạn Sở sinh hoạt tại Đế Ma Tư, vẫn luôn chú ý tới địa vị của người kẻ ước ở tỉnh tế. Một vương tử người kẻ ước, tuyệt đối là đối tượng tốt nhất để lôi kéo đám hời, cuộc sống của Lam không có khả năng bị thâm giống như hắn nói.

Đương nhiên, Trữ Khang Hạo cũng không cách nào nói ra miệng, nếu hắn thuyết phục bằng địa vị của người kẻ ước, mẹ cùng em gái hắn nói không chừng còn cho rằng hắn quá mức cẩn thận. Ở dưới mắt của các nàng, thân phận người kẻ ước tự nhiên là không sánh bằng vương tử, Lam ngay cả thân phận vương tử cũng không che dấu, thân phận người kẻ ước khẳng định không cần thiết phải lấy ra để khoe khoang.

“Lam, Lam, mau tới giúp ta nhìn xem, ta làm cái này thế nào?” Thanh âm kêu to gọi nhỏ của Trữ Khang Viễn truyền đến, mặt Trữ Khang Hạo nhìn đến nỗi có thể làm đầu viên ngói trích thủy (rãnh nước chảy).

Huynh đệ Trữ Khang Hoa mặt đối mặt, rốt cục nhìn không được mà ôm nhau cười. Đường đệ sau khi trở thành chiến sĩ hậu thiên, liền đối với cơ giáp nổi lên hứng thú dạt dào, mà tùy tùng của Lam đối với việc chế tác cơ giáp rất có kinh nghiệm, Lam tự nhiên cũng hiểu biết không ít, hơn nữa tính nhẫn nại của hắn tốt lắm, hai người quả thực chính là bạn tốt nhất kiến như cô (vừa quen đã thân).

Khoang tiếp khách rất nhanh liền truyền đến tiếng Lam đáp lại.

“Người làm cái này chưa được tính là cơ giáp đâu, cần bản chỉ có một vài chỗ đúng thôi! Còn có, người rốt cuộc muốn làm cơ giáp dạng gì. . . .” Thanh âm ôn nhu mang theo ý cười trêu chọc của Lam vang lên, Trữ Khang Viễn phát ra một tiếng ảo não, sau đó hai người nói qua nói lại một hồi, Trữ Khang Viễn kích động lại chạy đi.

“Lam, người đối với cơ giáp hiểu biết rất nhiều nha! Còn có thể nuôi dưỡng dị thú loại nhỏ, thật lợi hại!” Thanh âm Trữ Khang Khiết truyền đến, làm cho Trữ Khang Hạo càng thêm bị đè nén.

Hắn không muốn để Lam tùy ý tiếp cận người nhà của mình như vậy, Trữ Khang Hạo rất xác định, vương tử thần bí này biết bọn họ tới Đế Ma Tư tham gia hôn lễ. Vạn nhất muốn lợi dụng bọn họ tiếp cận Đoạn Sở, hắn tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ. Tiêu Sở hiện tại tiền đồ vô hạn, người hâm mộ đổ kị, hắn khẳng định không ít, nguy cơ giữa tính tế trùng trùng điệp điệp, Trữ Khang Hạo tuyệt không muốn khiến cho đệ đệ gặp nguy hiểm.

“Hắc, ta còn nuôi một con dị thú tiến hóa đó, đáng tiếc hiện tại không thể về nhà, bằng không ta kêu người mang tới cho người xem. Nguyệt Tử Tinh thú là màu trắng, còn Thất Thái Văn hà thú là bảy màu sắc rực rỡ, tuy rằng mỗi ngày đều lười biếng chỉ biết có ăn thôi, nhưng buổi chiều ánh mặt trời hạ xuống sẽ hoàn toàn đổi màu, ước chừng dài mấy chục mét, thoát nhìn thật sự giống như bảy sắc cầu vồng rất xinh đẹp.” Thanh âm của Lam nghe ra được đắc ý dào dạt, trong lời nói miêu tả lại làm cho người Trữ gia chưa bao giờ thấy qua loại dị thú này lộ ra vẻ ao ước, ngay cả Trữ Khang Hạo cũng chậm lại cước bộ.

Trong vũ trụ tồn tại những sinh mệnh kỳ lạ không rõ, Lam kiến thức rộng rãi, cách nói năng bắt phàm, cũng khó trách chỉ mới mấy câu, đã khiến cho Khang Khiết nảy sinh lòng hâm mộ, Lam thậm chí còn hứa hẹn đợi sau khi trở về tặng một con Tử Tinh thú cùng một con Thất Thái Văn Hà thú cho nàng.

“Tốt lắm Khang Khiết, Lam nói lâu như vậy cũng mệt mỏi rồi, để cho Lam nghỉ ngơi một chút. Lam, mau tới ăn chút trà bánh, trước con không phải nói thích kẹo rượu sao? Không mang trà rượu, bắt quả rượu trái cây làm kẹo đường cũng không sai.” Nhạc Tùng Trữ ôn nhu đánh gãy cuộc đối thoại của hai người.

Trữ Khang Hạo tựa vào cửa, vừa lúc nhìn đến Lam bốc lên một khối kẹo rượu đưa vào miệng, sau đó lộ ra tươi cười hạnh phúc, neho lại đôi mắt màu lam, đối với Nhạc Tùng Trữ khen không dứt miệng, còn không quên vì chính mình đạt được càng nhiều sự đồng tình.

“A di làm kẹo rượu ăn ngon thật. Ài, nếu mười năm trước con không bị thương, nói không chừng có thể tới trái đất sớm hơn so với Úc Thịnh Trạch, có thể sớm một chút được hưởng thụ những bánh kẹo ngon lành này rồi.”

Trữ Khang Khiết chớp mắt, lòng tràn đầy đồng tình hỏi: “Lam, người bị thương nghiêm trọng như vậy, mười năm cũng chưa khỏe sao?”

Đối với người Trữ gia mà nói, Trữ Khang Trí bị bệnh liên tục hơn mười năm, chính là nỗi đau lớn nhất trong lòng bọn họ. Lam bị thương mười năm cũng không khỏe lên, còn bị người nhà khi dễ như vậy, lần này gặp nguy hiểm thiếu chút nữa mất mạng, nghe nói cũng là có quan hệ với ca ca cùng cha khác mẹ, điều này làm cho Trữ Khang Khiết cùng Nhạc Tùng Trữ nghĩ tới ca ca / đứa con sống lại ở Đoạn gia. Đoạn Sở lúc đó, có lẽ cũng là nguy cơ tứ phía, khó khăn thật nhiều.

Lam ánh mắt chợt lóe, nhìn lo lắng chân thành của cô gái đối diện, trong lòng ấm áp, thở dài: “Đúng vậy, tinh thần lực bị thương thì rất khó tốt lại, lại là trong lúc thức tỉnh.”

Đây là chỗ Trữ Khang Hạo kiên trì cho rằng Lam gạt người, nếu Lam nói là sự thật, như vậy bị thương vào kì thức tỉnh, hiện tại Lam không thể trở thành người khế ước. Đáng tiếc mẹ cùng em gái lại một chút cũng không hoài nghi, ngược lại càng thêm đồng tình với Lam.

“Bỏ lỡ thức tỉnh, thật đáng tiếc a. Vị hôn thê của ca ca người cũng quá xấu xa rồi, còn có ca người, thật sự là không biết nhìn người, nhất định phải hảo hảo giáo huấn hần!” Trữ Khang Khiết thân thiết nhìn Lam hỏi: “Vậy người về sau làm sao bây giờ? Vị hôn thê kia. . . .”

“Ca ta đương nhiên không có khả năng cưới nàng.” Lam vẻ mặt nghiêm nghị, sau khi lặng lẽ chìm xuống sự tức giận, cắt đứt quan hệ thông gia cùng bạn tốt, liền đưa gia tộc của vị hôn thê kia vào tử địa (đường chết).

Trữ Khang Khiết vẻ mặt cùng chung mối thù mà gât đầu, nghĩ nghĩ lại hỏi: “Vậy ca người có nổi giận hay không? Hần cũng không phải cố ý, vẫn là không nên tức giận với hần quá lâu.”

Lam thoáng chốc liền nhìn ra bộ dáng do dự của Trữ Khang Khiết, phi thường nghiêm túc gât đầu.

“Đương nhiên là tức giận, cho dù hần không phải cố ý thì thế nào. Nhìn người không rõ khiến cho người nhà gặp nạn, đương nhiên là phải hung hăng trừng phạt!” Lam khẳng định nói xong, thấy Trữ Khang Khiết vẻ mặt khó xử, rốt cục nhìn không được nở nụ cười: “Cho nên, ta liền phạt hần mỗi ngày xuống phòng bếp làm đồ ăn cho ta, nếu không thì phải sưu tầm đủ loại mỹ thực cho ta. Hại ta đáng thương như vậy, đương nhiên phải bồi thường cho ta thật nhiều, càng thêm yêu thương đệ đệ là ta này, đúng không?”

“Đúng, nhất định phải hảo hảo bồi thường cho người!” Trữ Khang Khiết lập tức đã bị chọc cười, cười ha ha, nghiêng đầu, liền thấy được Trữ Khang Hạo sắc mặt có điểm cứng ngắc, sợ tới mức thiếu chút nữa bị sặc nước miếng, liền tục ho khan.

“Đại ca, người đã đến rồi.” Trữ Khang Khiết vẻ mặt đau khổ. Đại ca nhà nàng không thích nhất chính là bộ dáng nàng nhảy nhót, nhưng từ khi nàng tiến hóa trở thành chiến sĩ, tựa hồ cách cái nhả nhận lịch sự đoan trang mà đại ca mong đợi càng ngày càng xa.

Lam đã sớm phát hiện sự tồn tại của Trữ Khang Hạo, nam nhân này tuy là chiến sĩ cấp thấp, nhưng cảm giác tồn tại rất mạnh, khi thế mười phần, hơn nữa phi thường nhạy bén. Chẳng qua, Lam đối với Trữ Khang Hạo ấn tượng cũng không tốt, trừ bỏ một chút kỳ lạ vì sự quái dị của người Trữ gia, mặc cho ai mỗi ngày đều bị một người nam nhân đã cứu người, dùng một loại ánh mắt xem thấu nhìn chằm chằm người, cũng không thể đối với Trữ Khang Hạo có hảo cảm.

Hần cúi đầu, cũng không để ý tới bị nhìn chằm chằm, hết sức chuyên chú ăn điểm tâm mà Nhạc Tùng Trữ làm.

Nhạc Tùng Trữ luôn ở bên cạnh nhìn, thấy thế cười loান mặt mày, cũng không nỡ lòng nhìn con gái khó xử, kêu Trữ Khang Hạo ngồi xuống, đem một ly hồng trà để trước bàn Trữ Khang Hạo, sau đó đưa cho Lam trà bánh mà hần thích ăn nhất, ôn nhu khuyên bảo: “Lam, ăn nhiều một chút, để người không ngon nữa!”

Lam lập tức thu hồi suy nghĩ khác, hướng về phía Nhạc Tùng Trữ cười cười, tao nhã mà nhanh chóng ăn phần của mình.

Ánh mắt Trữ Khang Hạo thâm trầm nhìn Lam, tuy rằng một mực tranh thủ đồng tình của mẹ cùng em gái hần, nhưng không thể không nói, không có Lam trò chuyện với mẹ và em gái, một đường này chỉ sợ các nàng sẽ càng nhầm lẫn. Hơn nữa thái độ làm người của Lam hơi mờ, lời nói khô hời, thậm chí ngay cả bất hạnh của chính mình cũng bị hần nói đến thú vị, thật sự là một đối tượng phù hợp nói chuyện phiếm.

Lam bị Trữ Khang Hạo nhìn đến mức có chút lạnh gáy, nghĩ nghĩ, bưng lên chén trà ở phía trước uống một ngụm, giống như lơ đãng hỏi: “Khang Khiết, các người sao lại đều dùng thuốc tiến hóa, nói như vậy người khế ước xứng đôi, tựa hồ không tiện?”

Hần uyển chuyển hỏi xong, còn ý vị thâm trường liếc qua Trữ Khang Hạo, một bộ dáng thực quan tâm. Cái người này, chiến sĩ cấp thấp dù sao cũng nên biết đi tới Đế Ma Tur, quan trọng nhất không phải là tham gia hôn lễ của Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch. Nếu muốn muốn lợi dụng thân phận người nhà của người khế ước lúc trước của Úc Thịnh Trạch khiến cho Tiểu Sở thêm phiền, cũng nên hảo hảo suy nghĩ một chút. Thân phận địa vị của Tiểu Sở ở nghiệp đoàn người khế ước, chính là rất cao.

Này dùng trong mắt Trữ Khang Hạo, quả thực chính là dùng thân phận người khế ước để uy hiếp hần. Hần không khách khí liếc trả Lam, nếu không phải mẫu thân ở đây, hần đã sớm hảo hảo giáo huấn hần, cần phải làm cho người này biết, người khế ước cũng không có gì giỏi, ít nhất cũng phải giống như đệ đệ hần, mới có tư cách ngạo mạn như vậy. Đương nhiên, đệ đệ hần ngoan như vậy, khẳng định sẽ không kiêu ngạo lại tự phụ, còn nói dối đầy miệng!

Trữ Khang Khiết một chút cũng không phát hiện sóng ngầm giữa hai người, chỉ dùng sức lắc đầu: “Ta mới không cần người khế ước xứng đôi đâu!”

Lam dừng lại, theo bản năng thốt ra: “Vì cái gì, ta thì tính toán tìm một chiến sĩ hoàn mỹ phù hợp,” Lam chống lại cặp mắt đen thâm thúy của Trữ Khang Hạo, lập tức ý thức được chính mình thất thố, vội vàng tăng thêm một câu: “Hoặc là người kẻ ước!”

Trữ Khang Hạo khoe miệng đều nhin không được run rẩy, người này đến bây giờ vẫn còn nói dối, hơn nữa, muốn tìm một chiến sĩ hoặc người kẻ ước hoàn mỹ? Thế nhưng thật sự đem cảm tình kỳ thác trên cái gọi là xứng đôi?

Ánh mắt Trữ Khang Hạo nhìn về phía Lam trở nên quái dị, hần nếu đúng như lời nói, tựa hồ dưới tình huống người kẻ ước không có ý giấu diếm dao động tinh thần lực, trừ bỏ chiến sĩ cấp cao, cũng chỉ có chiến sĩ hoàn toàn phù hợp mới có thể cảm ứng được?

Trữ Khang Khiết lập tức nhớ tới lúc đầu là Lam bị đánh gãy thức tỉnh, nghĩ đến hần ngay cả chính mình thức tỉnh thành người kẻ ước hay chiến sĩ cũng không biết, cho nên tinh thần bị thương, không khỏi hạo tâm an ủi: “Ai, kỳ thật cũng không quan hệ, người hiện tại tinh thần lực đều khôi phục, dùng thuốc tiến hóa trở thành chiến sĩ cũng có thể. Nếu lo lắng tinh thần lực dao động, ta có thể đem bánh kẹo cho người một chút.”

Lam ảo não, nghe được lời của Trữ Khang Khiết vẫn là lộ ra tươi cười cảm kích, chỉ cảm thấy vị đại ca kia của Trữ gia tuy rằng đáng ghét nhưng tiểu muội Trữ gia lại thực đáng yêu tri kỷ, a di Trữ gia ôn nhu lại thông minh khéo tay, đương nhiên những người khác đều so với Trữ Khang Hạo mạnh hơn nhiều.

“Ân, cảm ơn.” Lam nghiêm túc nói lời cảm tạ, rất nhanh lại kỳ quái hỏi: “Khang Khiết, người vì cái gì lại không muốn xứng đôi với người kẻ ước? Thiên phú của người cùng Khang Viễn đều tốt lắm”

Khang Khiết nháy mắt mấy cái, cảm thấy được Lam khó được có lúc ngốc như vậy. Bọn họ không tính toán trở thành chiến sĩ cấp cao, cũng sẽ không có nguy hiểm sinh mệnh quá lớn, trên trái đất không có người kẻ ước, tìm người kẻ ước ở Cấp Ngồi tinh hệ thì phiền phức quá thôi.

Trữ Khang Hạo nghĩ đến em gái mình bị lời nói khiến động tâm, rốt cục nhin không được mở miệng hỏi Lam: “Người cảm thấy chiến sĩ xứng đôi với người kẻ ước, là vì cái gì?”

Lam dùng một loại ánh mắt như nhìn kỳ tích mà chống lại ánh mắt của Trữ Khang Hạo: “Đương nhiên là thực lực, thực lực càng cao, mới có thể có được cuộc sống thoải mái!”

Trữ Khang Hạo theo sát mà xác định: “Nga, vì cuộc sống tự do, cho nên lựa chọn người kẻ ước?”

Lam đương nhiên gật đầu.

Trữ Khang Hạo lộ ra ánh mắt khinh thường, trào phúng nhìn Lam nói: “Nghe nói người kẻ ước hi vọng cùng chiến sĩ kết làm bầu bạn là cam chịu quy định, nhưng nếu vì tự do, lại ngay cả người bên gối cũng không có cách lựa chọn nào khác, vậy tự do ở nơi nào?”

Lam kinh ngạc tròn to mắt, nhìn Trữ Khang Hạo một câu cũng nói không nên lời.

Người bên gối chính là bầu bạn? Hình dung này thật hình tượng, hơn nữa hần nói rất có đạo lý, dường như phản bác không được. Lam ngơ ngác nghĩ, một đôi ánh mắt màu trầm lam tròn to, thoạt nhìn đáng yêu ngoài ý muốn.

“Ha ha ha, đại ca nói tuyệt không sai!” Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng nói quen thuộc, Lam mạnh quay đầu, nhìn đến Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch sóng vai đi tới, trên mặt nồng đậm ý cười.

“Ai, Tiểu Sở người là tới đón ta đúng không? Ta rõ ràng đã phân phó Trữ Cao thiếu tướng nói ta sẽ tới.” Lam lập tức liền đem xấu hổ lúc trước quên sạch, đứng lên muốn tỏ vẻ vui mừng trong lòng với Đoạn Sở.

Đoạn Sở tươi cười cứng đờ, nhìn chăm chăm nam nhân tao nhã quen thuộc trong khoảng: “Lam Tư?”

Tháng Năm 15, 2016

142

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Chương 142

Đứng ở phòng tiếp khách nhỏ hẹp, vậy mà lại là vương tử Trạch Mi bị đồn đãi là quân hạm chủ nỗ mạnh, đã mất tích hơn tháng hai tháng. Lam Tư • Duy Đức!

Đoạn Sở bị kinh hi thỉnh linh xảy ra làm cho ngơ ngác, rõ ràng là chạy tới nghênh đón người nhà, vậy mà lại gặp được Lam Tư, thật sự rất ngoài ý muốn.

Úc Thịnh Trạch bình tĩnh ôm lấy Đoạn Sở đang thất thần đi vào khoang, đồng thời phân phó Áo Lợi Ngươi đóng cửa cabin.

Mà khoảnh khắc nhìn thấy đệ đệ xuất hiện, Trữ Khang Hạo lập tức đứng lên, một bước dài tiến lên muốn ôm lấy Đoạn Sở, kết quả câu thứ hai đệ đệ nói, vậy mà lại dành cho Lam kia?

Cơ hồ là cùng lúc, Trữ Khang Hạo thu hồi bước chân đã bước lên. Hắn vậy mà lại quên, phòng khách vẫn còn một vương tử tâm tư khó lường!

Trữ Khang Hạo thái độ làm người cẩn thận, tự nhiên biết hiện giờ có người ngoài, Đoạn Sở là người Đoạn gia ở Y Duyệt, cho dù đã đoạn tuyệt quan hệ, cũng không có huyết thống gì với Trữ gia ở trái đất xa xôi. Hắn không thể biểu hiện ra thất thố quá mức, cho dù hắn hiện tại mừng rỡ như điên. Nếu bị Lam này, không đúng, đệ đệ gọi hắn là Lam Tư. . . .

Trữ Khang Hạo bỗng nhiên giật mình, nghi hoặc lúc trước đều lập tức thông suốt. Lam Tư, không phải là Lam Tư • Duy Đức mà Đoạn Sở lúc trước do dự có nên hỗ trợ hay không sao, là cái gì mà vương tử Trạch Mĩ?

Trữ Khang Hạo kinh nghi bất định nhìn về phía Lam Tư đồng dạng sắc mặt vui mừng. Nếu hắn thật sự là vương tử có quan hệ ngoại giao với Đế Ma Tư, Lam, không đúng là Lam Tư, thì thật sự không tính là nói dối. Hắn nghe Đoạn Sở nói, Lam Tư • Duy Đức mười năm trước từng bị thương, có thể thức tỉnh trở thành người khế ước, hẳn là kế hoạch lúc trước của Đoạn Sở đã thành công. Như vậy, lúc trước Lam Tư nói về bị rơi vào tình thế ngặt nghèo, chỉ sợ hơn phân nửa cũng là sự thật, chẳng qua là bị khế ước đại mà thôi?

Trữ Khang Hạo nhắm lại mi, bắt đầu lo lắng lúc trước đệ đệ muội muội cùng Lam Tư tán gẫu thực vui vẻ, không biết có lộ ra chuyện Đoạn Sở cùng Trữ gia thân cận không giống bình thường hay không. Chuyện Đoạn Sở chính là Trữ Khang Trí nhất định phải giấu diếm, mà càng là người thân cận càng dễ dàng bị phát hiện điểm đáng ngờ. Trữ Khang Hạo nháy mắt liền phân tích ra lợi hại, chuẩn bị nhắc nhở Đoạn Sở phải chú ý tới người bạn tốt này một chút.

Lam Tư cũng không biết Trữ Khang Hạo vừa đối chọi gay gắt, khiến hắn á khẩu không trả lời được suy nghĩ cái gì, thấy Đoạn Sở vậy mà mới phát hiện ra hắn, khuôn mặt tươi cười nhất thời suy sụp, dùng ánh mắt lên án nhìn Đoạn Sở.

“Tiểu Sở ngươi không phải tới đón ta!”

Đoạn Sở đã bất chấp Lam Tư muốn làm trò, tiến lên dùng sức ôm hắn, sau đó buông tay nhìn Lam Tư, xác định hắn thật sự mạnh khỏe, mới nhẹ nhàng thờ ra nói: “Thật tốt quá, may mắn ngươi không có việc gì!”

Lam Tư sững sờ, lập tức ý thức được Đoạn Sở nhận được tin tức quân hạm nổ mạnh, nhất thời áy náy: “Thực xin lỗi, ta cũng là lo lắng để lộ tin tức, mới. . .”

“Ngươi bình an là tốt rồi.” Đoạn Sở vội vàng đánh gãy Lam Tư giải thích, trên mặt tràn đầy tươi cười. Lúc trước Úc Thịnh Trạch đã phân tích cho hắn, nếu Lam Tư thật sự là có phòng bị người Tập Na tinh hệ cùng A Hằng tính kế nên ra tay trước, giấu diếm mới là chính xác.

Lam Tư nở nụ cười, khuôn mặt tuấn mỹ dưới ánh sáng ngọn đèn chiếu rọi, liền trở nên chói mắt, ánh mắt màu trầm lam theo Đoạn Sở nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, hướng về phía hắn gật đầu tiếp đón: “Thật có lỗi, là ta uy hiếp Trữ Cao thiếu tướng, hắn cũng là lo lắng để lộ tin tức, khiến cho Tập Na tinh hệ cùng đại ca của ta âm thầm ra tay.”

“Không có vấn đề gì, Lan Ba tinh hệ cách Đế Ma Tư chỉ một ngày hành trình, ngươi hiện tại, tùy thời có thể cùng Trạch Mĩ liên hệ.” Úc Thịnh Trạch gật đầu.

Kỳ thật Trữ Cao thiếu tướng đã có ám chỉ, Úc Thịnh Trạch cũng là lo lắng có gian tế của Tập Na tinh hệ ở Đế Ma Tư, mới đợi đến hiện tại. Hơn nữa quân hạm sau khi tiến vào Tư Đặc Lập tinh cầu, hẳn đã nhờ đại nguyên soái tăng cường chú ý ở biên giới, chỉ cần không phải chiến sĩ cấp 9 của Tập Na tinh hệ xuất hiện, chẳng sợ có dị thú cấp 9 cuồng hóa cũng không lo lắng.

Trữ Huy Dung nghe được thanh âm của Đoạn Sở đã sớm đi ra, nhìn đến Đoạn Sở lập tức lộ ra tươi cười kinh hi, bất quá nhìn đến hắn cùng Lam Tư vừa nói vừa cười, cũng giống như Trữ Khang Hạo không lên tiếng, chỉ nhìn đắm đắm đánh giá Đoạn Sở.

Tuy rằng có thể thông qua vòng thông tin nhìn thấy Đoạn Sở, nhưng đối với bọn họ mà nói, đứa nhỏ đương nhiên sinh hoạt ở gần mình mới càng thêm an tâm, Đế Ma Tư thật sự quá xa, vạn nhất Đoạn Sở chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, bọn họ cũng là ngoài tầm với.

Bất quá vừa thấy, Nhạc Tùng Trữ bọn họ đều yên lòng. Đoạn Sở sắc mặt hồng nhuận, khí sắc thật tốt, hơn nữa nhìn thật sự đúng như lời nói, vóc dáng cao thêm, nguyên bản chỉ cao đến cằm Úc Thịnh Trạch, hiện tại đã đến lông mi. Mũi cao môi mỏng, mặt mày tinh xảo, tuy rằng vẫn không bằng hồi trước tuấn mỹ như bước ra từ bức tranh, nhưng có nhiều thêm vài phần anh khí, khiến cho vợ chồng Trữ Huy Dung rất cao hứng, dẫn đến ánh mắt nhìn về phía Úc Thịnh Trạch cũng tràn ngập cảm kích.

Trữ Khang Khiết ngay từ đầu còn chưa phản ứng lại, hiện tại nhìn thấy ca ca cùng Úc Thịnh Trạch đều nhận thức Lam, nhất thời cao hứng hẳn lên. Nàng không hiểu những tính kế sâu xa, nhưng địch ý mơ hồ của Trữ Khang Hạo đối với Lam mấy ngày nay nàng vẫn có thể phát hiện. Hiện tại bạn của ca ca cũng là bạn của nàng, Trữ Khang Khiết lập tức cảm thấy, nàng đã tìm được đồng minh mạnh mẽ nhất.

“Di, hóa ra Lam tên đầy đủ là Lam Tư sao?” Trữ Khang Khiết cười tủm tỉm nói xong, liền tính toán quay đầu nói chuyện với Đoạn Sở, lại lập tức bị Trữ Khang Hạo dùng sức túm lấy. Trữ Khang Khiết dừng một chút, câu kế tiếp lại không nói ra nữa.

Lam Tư không có chú ý tới những điều này, nghe được lời nói của Trữ Khang Khiết, vội vàng xoay người, về mặt xin lỗi tự giới thiệu: “Thực xin lỗi, lúc

trước giấu diếm cũng là bất đắc dĩ. Một lần nữa giới thiệu một chút, ta gọi là Lam Tư • Duy Đức, đến từ đế quốc Trạch Mi.”

“Nga.” Trữ Khang Khiết lộ ra khuôn mặt tươi cười mờ mịt.

Nàng đến nay đối với các đế quốc tình tế vẫn chưa hiểu biết nhiều, hơn nữa đại ca bỗng nhiên giữ chặt nàng, cũng làm cho chính nàng nghĩ mà sợ không thôi. Nàng mới phát hiện, Lam Tư biết tuổi của nàng, nếu nàng hướng về phía Đoạn Sở hô ca ca. . . . , Trữ Khang Khiết sợ tới mức sau lưng ướt mồ hôi.

Đoạn Sở buồn cười nhìn muội muội, lại nhìn nhìn cha mẹ huynh trưởng lâu ngày gặp lại, trên mặt lộ ra ý cười thoải mái. Một đường từ trái đất đến Đế Ma Tư, thời gian quá dài, cho dù có đệ tam quân của Úc Thịnh Trạch hộ tống, hấn vẫn là khó tránh khỏi có bất an trong lòng, cũng may cuối cùng đã bình an tới. Bất quá, Lam Tư hiện tại ở trong này, có chút khó nói.

Úc Thịnh Trạch cũng nhìn ra băn khoăn của người Trữ gia, tay đặt trên bả vai Đoạn Sở nhẹ nhàng, ánh mắt chuyển hướng Lam Tư đề nghị: “Quân hạm rất nhanh liền tu chỉnh xong, tùy thời có thể xuất phát, người cùng với ta đi tới phòng thao tác, liên lạc với hoàng thất Trạch Mi không?”

“Hào!” Lam Tư gật gật đầu, cách lúc hấn gặp chuyện không may đã một tháng, bởi vì sự tình khẩn cấp, hấn cũng chỉ đành ra sức đánh trả, căn bản không kịp cùng bất kỳ ai liên lạc, cha mẹ cùng tam ca chỉ sợ rất lo lắng cho hấn.

Lam Tư nho nhả lễ độ cáo từ rồi đi, đi theo Úc Thịnh Trạch tới phòng thao tác. Nhưng, khi nhìn đến Đoạn Sở vậy mà lại bị Úc Thịnh Trạch lưu lại, bỗng nhiên hoài nghi suy đoán lúc trước.

Hấn nghĩ rằng Trữ gia đến tham gia hôn lễ, hấn là chủ ý của Úc Thịnh Trạch, cho dù nghe nói Đoạn Sở nhận người Trữ gia làm kết nghĩa, cũng chỉ nghĩ rằng Đoạn Sở thiện tâm. Nhưng nếu Đoạn Sở không biết hấn xuất hiện trên chiến hạm viễn trình này, như vậy cùng Úc Thịnh Trạch lại đây, rõ ràng là vì muốn tự mình nghênh đón người Trữ gia.

Lấy địa vị hiện giờ của Đoạn Sở ở Đế Ma Tư, lại cùng Úc Thịnh Trạch tình cảm thâm hậu, hành vi như vậy tự nhiên không phải có người cường bức lợi dụ, khẳng định là tự nguyện. Đoạn Sở, là thật sự để ý người Trữ gia ở trái đất này.

Lam Tư đi tới cửa khoang thuyền giống như lơ đãng mà quay đầu lại, vừa vặn nhìn đến Trữ Khang Hạo hướng về phía Đoạn Sở lộ ra mỉm cười ôn nhu mang theo sùng nịnh khiến kẻ khác động dung, dưới chân dừng một chút, vội vàng thu hồi tầm mắt, vừa vặn chắn ngang tầm mắt Úc Thịnh Trạch khi quay đầu lại.

“Yên tâm đi, ta sẽ không làm người chậm trễ quá lâu đâu, người rất nhanh là có thể tới đón Tiểu Sở.” Lam Tư cười hi hi đối với Úc Thịnh Trạch nói, trông cậy vào Trữ Khang Hạo có thể nghe hiểu ám chỉ của hấn, đồng thời ở trong lòng mắng người trái đất đã cứu hấn không biết sống chết.

Cũng không nhìn xem Úc Thịnh Trạch là người nào, lúc trước hấn bất quá là muốn mượn vệ tinh thứ ba để được thanh tịnh, tu dưỡng thể xác và tinh thần, kết quả quấy rầy thế giới hai người của Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở. Úc Thịnh Trạch liền lòng dạ hẹp hòi liệu mạng chèn ép hấn trong lúc giao dịch lá trà, Trữ Khang Hạo nếu thật sự đối với Đoạn Sở động tâm, cũng không sợ bị Úc Thịnh Trạch ném tới tình cầu man hoang.

Đoạn Sở nhìn theo hai người rồi đi, đóng cửa khoang thuyền, đồng thời dùng tinh thần lực phong bế khoang thuyền, sau đó cao hứng nhìn về phía cha mẹ người nhà, mới vừa hô ba mẹ cùng mấy ca ca, Nhạc Tùng Trữ liền tiến lên ôm hấn, vô cùng thân thiết xoa đầu hấn: “Con ta cao lớn rồi!”

Đoạn Sở không khỏi 囧, không tính quá khứ, thân thể hấn hiện tại cũng sắp 20 tuổi, bị mẫu thân nói như vậy, quả thực như là đứa trẻ vẫn đang trưởng thành.

Trữ Huy Dung nhìn đứa con quần bách tùy ý thê tử thân cận, cười cười, giữ chặt Nhạc Tùng Trữ. “Tốt lắm, Tiểu Sở mới lại đây, bà để cho con nó đi nghỉ ngơi một chút.”

Sau khi hạ xuống Lan Ba tinh cầu, Trữ Cao đã nhắc tới, bọn họ còn có một ngày hành trình là có thể đến Đế Ma Tư. Như vậy đứa con khẳng định cũng dùng một ngày để tới đây, chắc chắn sẽ mệt chết đi.

Nhạc Tùng Trữ lập tức gật gật đầu, lại nhìn đến trà bánh còn lại trên bàn, không khỏi chờ mong nhìn về phía Đoạn Sở: “Tiểu Sở, thừa dịp còn thời gian, mẹ làm cho con cái gì ăn nhé?”

Đoạn Sở rất muốn lắc đầu, hấn lúc trước rất không thích phiền toái người nhà, bởi vì hấn từ nhỏ đến lớn đều mang đến cho người nhà không ít phiền toái. Nhưng gần nhất bởi vì tiểu công chúa ra đời, hấn thường xuyên kêu Úc Thịnh Trạch mang theo hấn quay về hoàng cung, liền phát hiện Lộ Dịch Toa vậy mà lại tự mình chiếu cố tiểu công chúa Sở Tiểu từ đầu tới đuôi, mà Úc Khải Phong bề hạ cũng là có thời gian liên hỗ trợ, hai người đều là bộ dáng tự đắc vui vẻ. Lộ Dịch Toa còn nói, có thể chiếu cố đứa nhỏ của chính mình là chuyện hạnh phúc nhất.

“Mẹ, con muốn uống súp trà.” Đoạn Sở nói xong, ảo não thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi, vội vàng xua tay: “Ách, tùy tiện làm cái gì nóng ngọt là được rồi.”

Bột trà không những cần mềm mịn, nước đường cùng hoa quế, thời điểm làm phải hết sức chú tâm, nếu không nước sôi rất dễ văng khắp nơi làm chính mình bị thương, nơi này là quân hạm, một khi khởi động ra ngoài không gian, con tàu cực không ổn định, rất nguy hiểm.

Nhạc Tùng Trữ lòng tràn đầy cao hứng, vội vàng đứng dậy, hướng về phía Đoạn Sở cười nói: “Mẹ lần này lại đây, mang theo thật nhiều thứ trước kia con thích ăn. Yên tâm, mẹ sẽ đi vào phòng bếp của khoang thuyền làm, không có vấn đề gì.”

Đoạn Sở còn muốn ngăn cản, Trữ Huy Dung cũng đứng dậy, cười khuyên bảo: “Không có việc gì, mẹ con còn ước gì làm thật nhiều điểm tâm cho con

ăn. Cha đi theo cùng, đừng lo lắng.”

Vợ chồng hai người không để cho cự tuyệt liền rời khỏi, Đoạn Sở mỉm môi, bị Trữ Khang Hạo nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai.

“Đến Tiểu Sở, cùng chúng ta nói chuyện, để cùng Thịnh Trạch ở Đế Ma Tư thế nào, ngày kết hôn đã định ra chưa?”

Đoạn Sở rất nhanh liền bị dời đi lực chú ý, nói ra những chuyện vụn vặt, lại nhìn nhìn, kỳ quái hỏi: “Đại ca, Tiểu Viễn đâu rồi?”

Đoạn Sở biết Trữ gia không có khả năng đều tới tới tham gia hôn lễ của hắn, sự tình trong nhà không có khả năng toàn bộ đều đưa cho người khác, cho nên hai thúc thúc cùng thăm thăm không đi cùng, ngay cả cô Trữ Nhạn Hiếu bọn họ cũng vậy, nhưng hắn nhớ rõ Khang Viễn cũng tới mà.

“Ha ha ha, Tiểu Viễn a, hắn gần đây mê chế tác cơ giáp, mỗi ngày đều quần quít lấy Lam, ách, Lam Tư học tập cơ giáp. Vừa rồi được chỉ điểm một chút, lại vội vã chạy tới phòng cơ giáp của quân hàm” Trữ Khang Hoa nở nụ cười trả lời.

Đoạn Sở vừa nghe, cũng cười lên. Trữ Khang Viễn đầu óc linh hoạt, sùng bái vũ lực, đối với việc chế tác cơ giáp cảm thấy hứng thú cũng không kỳ lạ.

“Mọi người ở chung với Lam Tư không tồi đi?” Đoạn Sở cười hỏi. Trà bánh trên bàn tinh xảo hương vị ngọt ngào, vừa thấy liền biết là mẹ hắn làm, nhưng trong nhà trừ bỏ em gái hắn ngẫu nhiên ăn, cũng chỉ có hắn thích. Mẫu thân nếu không biết hắn đến, khẳng định là chuẩn bị cho Lam Tư. Người này cũng thật dễ khiến người thích.

Trữ Khang Khiết lại ngoài ý muốn cau mày, nhớ đến lúc trước cùng Lam Tư ở chung cao hứng phấn chấn, lo lắng nói: “Ca, không đúng, ta hẳn nên gọi là Tiểu Sở mới đúng, còn có tú ca cũng thật là, phải nhớ nhắc nhở hắn một chút, chúng ta đều lớn tuổi hơn ca.”

Khuôn mặt tươi cười của Đoạn Sở cứng đờ, nhìn đến Trữ Khang Hạo bọn họ vẻ mặt nghiêm nghị gặt đầu, khóe miệng không khỏi co rút. Từ ca ca biến thành đệ đệ, hẳn vậy mà lúc trước vẫn chưa phát hiện ra.

Trữ Khang Hạo nhìn nhìn đệ đệ không nói gì, bật cười đề nghị: “Khụ, kia vẫn là tên tự đi.” Hắn nghĩ nghĩ, hỏi vấn đề vẫn luôn rối rắm từ sau khi phát hiện ra thân phận của Lam Tư: “Tiểu Sở, ta nhớ rõ đệ đã nói, người kẻ ước nếu giấu diếm tinh thần lực dao động, có phải không dễ dàng bị phát hiện?”

Đoạn Sở sững sốt, kinh ngạc nhìn về phía đại ca của mình: “Đúng, trừ khi là chiến sĩ cấp cao, hoặc là chiến sĩ hoàn toàn phù hợp, nếu không sẽ rất khó bị phát hiện. Chẳng lẽ ca phát hiện người kẻ ước?”

Đoạn Sở hỏi xong, bỗng nhiên nghĩ đến chính mình lúc đầu gặp lại Úc Thịnh Trạch đã bị kinh hách, nhẹn không được nở nụ cười.

Trữ Khang Hạo thấy đệ đệ nở nụ cười, buồn cười hỏi: “Có cái gì buồn cười sao?”

ĐoạnS ở dừng một chút, hắn ở trước mặt người nhà từ trước đến nay vẫn luôn thả lỏng, bất quá chuyện với Úc Thịnh Trạch, tựa hồ nói với đại ca cũng không tốt, ánh mắt chợt lóe, rõ ràng lưu loát đem Lam Tư đẩy ra: “Nga, ca nói phát hiện người kẻ ước, ta còn nghĩ có phải Lam Tư hay không. Nếu đúng vậy thì thật tốt quá, Lam Tư cũng không cần đi khắp nơi tìm kiếm. Hắn chính là nói, muốn tìm một chiến sĩ hoàn toàn phù hợp làm bạn lữ a! Ta đây, còn có thể có nhiều thêm một đại tẩu!”

“Đùa, đùa cái gì vậy!” Trữ Khang Hạo triệt để cứng ngắc, Lam Tư nói vậy mà lại là sự thật, hẳn thật đúng là tính toán tìm một chiến sĩ hoàn toàn phù hợp? Không ngờ còn đi khắp nơi tìm kiếm?

Tháng Năm 15, 2016

143

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Chương 143

Cho tới nay, Trữ Khang Hạo đều rất phản cảm việc vì tinh thần lực phù hợp mà quyết định người làm bạn cả đời với mình. Đương nhiên, giống như Úc Thịnh Trạch thuần túy tìm kiếm người kẻ ước hoàn toàn xứng đôi hẳn còn có thể lý giải, dù sao lúc ấy Úc Thịnh Trạch đã là đỉnh cấp 6, tiến thêm một bước nữa sẽ có nguy hiểm đến sinh mệnh. Huống chi Úc Thịnh Trạch rất có lý trí nên cũng không đem việc ký kẻ ước cùng bầu bạn thành ngang hàng.

Nhưng Lam Tư • Duy Đức là người kẻ ước, không có nguy cơ tinh thần lực nổ tan xác, hành vi tìm kiếm chiến sĩ khắp vũ trụ như vậy, ở trong mắt của Trữ Khang Hạo quả thực chính là tẩu hỏa nhập ma.

Suy nghĩ kỹ, Trữ Khang Hạo đã hạ quyết tâm, nhất định phải giấu diếm chuyện hắn biết được Lam Tư là người kẻ ước trước khi biết được tin tức đó. Không chỉ là trên phương diện cảm tình không cách nào nhận xứng đôi, hắn cũng là tự hiểu lấy bản thân mình. Lam Tư nếu là vương tử của đế quốc tinh tế khổng lồ, ký kẻ ước bầu bạn với hắn có thể là chiến sĩ Trạch Mĩ thiên tài xuất thân binh dân, có thể là con cháu quý tộc của tinh hệ khác, chỉ duy nhất

không có khả năng là một chiến sĩ hậu thiên xuất thân từ một nơi mới gia nhập vào văn minh tinh tế.

“Tiểu Sở, lời như vậy không cần nhắc lại, miễn cho bị người khác hiểu lầm.” Trữ Khang Hạo nghiêm nghị nhắc nhở.

Ở trái đất là một người đứng trên đỉnh, tới tinh tế lại trở thành một chiến sĩ hậu thiên, thân phận chuyển biến như vậy đối với Trữ Khang Hạo không phải là khó chịu nhất, mà là muốn bảo hộ đệ đệ cùng người nhà, nhưng đành hữu tâm vô lực, việc này càng khiến cho hành động của Trữ Khang Hạo trở nên cẩn thận chu đáo chặt chẽ.

Cho nên, cho dù Lam Tư thật sự bối vì phù hợp mà nguyện ý trở thành bầu bạn ký khế ước của hắn, hắn cũng sẽ không đồng ý. Việc này chỉ mang đến thù hận cùng nguy hiểm cho người nhà hắn cùng trái đất.

Đoạn Sở cũng rất ngoài ý muốn, đại ca trầm ổn nội liễm nhất, thế mà lại bị lời nói của hắn làm kinh sợ, còn nghiêm túc nhắc nhở hắn như vậy. Đoạn Sở nghĩ nghĩ, cảm thấy vui đùa trong lời nói của chính mình làm cho ấn tượng của ca ca đối với Lam Tư trở nên tốt hơn, nghĩ nghĩ vì hành vi của Lam Tư mà giải thích vài câu: “Đại ca, ca đừng hiểu lầm. Lam Tư hắn là vương tử, bởi vì độ thích xứng rất cao, chiến sĩ Trạch Mĩ cùng hắn thích xứng không ít, hắn không muốn bị an bài đám cưới, bắt buộc dĩ mới muốn tìm một chiến sĩ hoàn toàn phù hợp để ký khế ước kết bạn. Dù sao chiến sĩ cùng người khế ước hoàn toàn phù hợp, hơn mười năm cũng không nhất định có thể xuất hiện một đôi.”

Vậy mà lại hoàn toàn phủ định suy đoán lúc trước! Trữ Khang Hạo ngẩn người, nhìn Đoạn Sở, khó hiểu hỏi: “Nếu như tỷ lệ thật sự thấp như vậy, vậy hắn kỳ thật là không tính toán kết hôn đúng không?”

Đoạn Sở dừng một chút, không khỏi nhớ tới lời nói lúc trước của Lam Tư khi muốn trở thành chiến sĩ.

“Hắn là cũng không phải, hắn, chỉ là cảm thấy ánh mắt của mình không tốt, nên đem việc chọn bầu bạn tinh thần lực phù hợp làm điều kiện khách quan.” Đoạn Sở do dự, mặc dù là việc tư của Lam Tư, nhưng không biết vì cái gì, hắn bản năng không muốn nói ra đáp án khẳng định.

Trữ Khang Hạo còn nhớ rõ, lúc Đoạn Sở do dự không biết có nên hỗ trợ Lam Tư hay không, đã đề cập qua với hắn, Lam Tư tựa hồ là bị người phản bội, mới đến Đế Ma Tư. Nói như vậy, Lam Tư chính là không muốn hoàn toàn buông tha, nhưng lại đối với chính mình mất đi tin tưởng.

“Đế vương Trạch Mĩ khẳng định là biết tỷ lệ rất thấp, cho nên mới yêu cầu hắn đi thăm hỏi các tinh hệ sao?” Trữ Khang Hạo hỏi, nhìn thấy Đoạn Sở gật đầu, âm thầm thở dài.

Đế vương sùng ái cũng sẽ bị mất mang theo lợi ích, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Lam Tư sẽ bị đưa tới các tinh cầu tìm kiếm chiến sĩ thích hợp, tự nhiên không có khả năng là chỉ thuần túy là yêu con mình. Nghĩ đến Lam Tư • Duy Đức luôn vui vẻ ra mặt, Trữ Khang Hạo trong lòng có điểm phức tạp.

Trữ Khang Hạo nhìn thấy huynh đệ nói chuyện xoay quanh chủ đề Lam Tư, còn lộ ra bộ dáng cảm khái, không khỏi bật cười đứng lên: “Hai người cũng thật là, Lam Tư bộ dạng suất, tính cách cũng tốt, lại là vương tử, khẳng định có không ít người đi theo. Cho dù hắn nói chỉ tính toán lựa chọn chiến sĩ hoàn toàn phù hợp, cha mẹ hắn cũng nhất định sẽ phái chiến sĩ bọn họ hợp ý đi theo cùng nhau, sớm muộn gì cũng sẽ lâu ngày sinh tình. Đến lúc đó Lam Tư tự mình sửa chủ ý, hai người không cần lo lắng!”

Trữ Khang Hạo sắc mặt cứng đờ, vừa định nói hắn khi nào thì lo lắng, bất quá Đoạn Sở đã nở nụ cười.

“Nhị ca nói đúng, Lam Tư cũng chỉ là cần thời gian.” Đoạn Sở cũng không hy vọng Lam Tư hành sự qua loa như vậy, nếu cuối cùng vẫn không thể cùng chiến sĩ ký khế ước của mình yêu nhau, điều đó sẽ trở thành ngăn cách giữa hai người. Bất quá lúc này, Lam Tư cho dù tính tình có rộng rãi hơn nữa, cũng cần thời gian mới để khép lại miệng vết thương.

Trữ Khang Hòa cau mày nhìn về phía Đoạn Sở: “Tiểu Sở, đệ đệ cùng vương tử Lam Tư, quan hệ tốt như vậy sao?”

“Cũng khá hợp nhau.” Đoạn Sở trả lời, có điểm không rõ tam đường huynh muốn nói cái gì.

Trữ Khang Hạo vừa thấy liền biết, tam đệ cũng là lo lắng Lam Tư hoài nghi, đối với Đoạn Sở giải thích: “Lúc trước đệ Nguyên Vĩnh Nghị cùng Dung Thu biết thân phận chân thật của đệ, cũng là bởi vì bọn họ và Úc Thịnh Trạch cùng nhau lớn lên, hoàn toàn tin được. Nhưng Lam Tư dù sao cũng là vương tử quốc gia khác, cho nên mấy ngày nay ở Đế Ma Tư, đệ không cần cùng chúng ta thân cận quá, nhất là trước mặt Lam Tư.”

Đoạn Sở nghe vậy nở nụ cười: “Ca, các người không cần lo lắng. Chuyện lý kỳ như vậy, không ai sẽ suy nghĩ tới phương diện này. Chỉ đoán là chuyển dời tình cảm hoặc là song phương nể mặt Thịnh Trạch. Huống chi mọi người đến Đế Ma Tư tham gia hôn lễ của ta cùng Thịnh Trạch, không thân cận mới là giấu đầu lòi đuôi.”

Phương diện này đó, hắn cùng Úc Thịnh Trạch đã sớm nghĩ qua, thực sợ bị hoài nghi, lúc trước bọn họ ở trên trái đất sẽ thu liễm, hiện tại đóng giữ ở trái đất là Bồ Lô Tư đại tướng quân, cũng sẽ thường xuyên mang tin tức về cho Úc Khải Phong bề hạ cùng đầu não quân bộ.

“Đương nhiên, nhưng không thể để cho Khang Khiết cùng Tiểu Viễn gọi đệ là ca.” Đoạn Sở bổ sung, vừa dứt lời, cửa liền truyền đến thanh âm gào to của Trữ Khang Viễn: “Ca, ca. . . .”

Trữ Khang Hạo cùng Trữ Khang Hòa nhìn nhau liếc mắt một cái, đều nhìn không được nở nụ cười. Mọi người từ sau khi tiến vào khu vực Cáp Ngồi tinh hệ đều bị áp lực, này đại khái cũng là quan tâm sẽ bị loạn.

Đoạn Sở thấy các ca ca đều yên lòng, cũng không đứng dậy, trực tiếp dùng tinh thần lực mở khoang thuyền.

Trữ Khang Viễn thần tình kích động tiến vào, nhìn thấy Đoạn Sở liền đặt mông ngồi bên người hắn. Nhưng ghế còn chưa ngồi nóng, hắn bỗng nhiên bị đòi đi, trực tiếp ngồi ở chỗ trống đối diện Đoạn Sở.

Đoạn Sở vội vàng quay đầu nhìn về phía cửa, quả nhiên, Úc Thịnh Trạch cùng cha mẹ đều lại đây.

“Ba, mẹ, Thịnh Trạch!” Đoạn Sở đứng lên, khuôn mặt nhìn về phía bọn họ tràn đầy ý cười.

Nhạc Tùng Trữ cùng Trữ Huy Dung tâm tình thật tốt, vừa rồi trên đường ngẫu nhiên gặp mặt, Úc Thịnh Trạch tuy nói ít, nhưng cũng tri kỷ nói cho hai người bọn họ việc an bài sau khi tới Đế Ma Tư, chờ tới hôn lễ, còn khiến cho bọn họ không cần băn khoăn, thật sự làm cho bọn họ không thể không cảm động dụng tâm của Úc Thịnh Trạch đối với Đoạn Sở.

“Ngồi xuống đi.” Úc Thịnh Trạch nhanh chóng đi lại đây, hướng đám người Trữ Khang Hạo chào hỏi, ôm lấy cả vai Đoạn Sở cùng nhau ngồi xuống.

Thấy Trữ Khang Viễn sau khi lấy lại tinh thần hướng về phía Úc Thịnh Trạch nhăn mặt, huynh đệ Trữ Khang Hạo đều nở nụ cười. Trước kia ở trên trái đất, Trữ Khang Viễn thích nhất là dán lấy Đoạn Sở như vậy, sau đó mỗi lần đều bị Úc Thịnh Trạch dùng tinh thần lực đòi đi. Ban đầu chỉ cảm thấy rất thần kỳ, hiện tại bọn họ trở thành chiến sĩ hậu thiên, liền càng hiểu thêm được khả năng điều khiển tinh thần lực của Úc Thịnh Trạch có bao nhiêu khủng bố.

“Đến, Tiểu Sở, súp trà mẹ làm cho con đã chín rồi.” Nhạc Tùng Trữ từ nút không gian lấy ra súp trà đã được làm tốt.

Nút không gian mỗi người Trữ gia đều có, là Đoạn Sở dưới sự trợ giúp của Úc Thịnh Trạch làm ra từ Cừu Điểm Thanh Sa thú, giao cho Trữ Cao thiếu tướng mang tới trái đất. Cũng bởi vậy, sau khi đệ tam quân tới trái đất, người Trữ gia cố ý thu thập càng nhiều đặc sản trái đất, mà trong không gian của Nhạc Tùng Trữ, tất cả đều là đồ ăn. Bằng không dọc đường đi nàng cũng không thể cho Lam Tư nhiều điểm tâm như vậy.

Mỗi người đều có, Đoạn Sở còn cố ý đưa cho Úc Thịnh Trạch một chén, sau đó chính mình chậm rãi uống.

Úc Thịnh Trạch cũng nể tình uống một ngụm, sau đó ánh mắt chuyển hướng Đoạn Sở, thấy trên mặt hắn tràn đầy tươi cười nhẹ nhàng, không khỏi nhếch môi.

Trữ Khang Khiết chớp mắt, vị cừu hoàng tử Đế Ma Tư này tuy vẫn lạnh lùng trầm mặc như vậy, nhưng ánh mắt hắn nhìn cả cha luôn đặc biệt ôn nhu, mà trong mắt cả cha cũng là tín nhiệm tràn ngập, hai người biểu hiện dịu dàng thấm thiết như vậy, vừa nhìn liền biết chính là một đôi yêu nhau.

“Ca, không đúng, Đoạn Sở, kỳ thật hoàn toàn phù hợp cũng không có gì không tốt. Đế vương Trạch Mĩ tuy an bài người đi theo cho Lam Tư, nhưng bản thân những người này cũng xuất phát từ lợi ích riêng, Lam Tư cho dù tùy tiện cũng sẽ không tin tưởng bọn hắn đúng không?” Trữ Khang Khiết về mặt tìm kiếm người chung ý kiến.

Con gái luôn luôn cảm tính hơn, Trữ Khang Khiết không đồng ý việc ký khế ước thì phải kết làm bầu bạn, hai người xa lạ đến với nhau, luôn cần lý do cùng cơ hội. Nếu bởi vì tinh thần lực phù hợp mà quen biết, rồi từ quen biết đến mến nhau, ở trong mắt Trữ Khang Khiết thì đó cũng là một loại duyên phận đặc biệt. Nếu Lam Tư có thể giống như Đoạn Sở tìm được Úc Thịnh Trạch, tìm được người làm bạn cả đời, hẳn là cực kì lãng mạn mới đúng.

Đoạn Sở không nghĩ tới lực chú ý của em gái mình vẫn còn ở trên người Lam Tư, không khỏi hồ nghi nhìn nàng một cái, lại nghi hoặc nhìn về phía Trữ Khang Hạo. Hẳn tuyệt đối tin tưởng, đại ca sẽ không trở mặt nhìn muội muội đối với một vương tử ngoại tinh động tâm.

Trữ Khang Hạo lắc lắc đầu, nếu lúc trước hắn còn lo lắng, hiện tại cũng tạm thời yên tâm. Trữ Khang Khiết nếu thật sự đối với Lam Tư động tâm, nên biết tìm một chiến sĩ hoàn toàn phù hợp có bao nhiêu khó khăn, như vậy nếu nàng giữ vững ý kiến phản đối, thì đối với nàng mới có lợi. Hiện tại nếu đồng ý lựa chọn bất đắc dĩ của Lam Tư, thì chỉ có thể là nàng lại mơ mộng về một thế giới lãng mạn.

“Khang Khiết, Lam Tư so với muội thành thực hơn, hẳn nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này.” Trữ Khang Hạo đánh gãy lời nói của Trữ Khang Khiết, nhìn Úc Thịnh Trạch đột ngột mở miệng: “Thịnh Trạch, ta lúc trước ở Tư Đặc Lạp tình cầu cứu được Lam Tư, có chút chi tiết muốn nói một chút, ngươi xem hiện tại có rảnh không?”

“Đương nhiên có thể.” Úc Thịnh Trạch vỗ vỗ cả vai Đoạn Sở, sau đó đứng lên: “Chúng ta đi tới phòng điều khiển nói chuyện cũng được.”

“Tiểu Sở, vậy đệ nói chuyện với cha mẹ, chúng ta rất nhanh sẽ trở về.” Trữ Khang Hạo phân phó xong, cũng đứng dậy đi theo.

Đoạn Sở biết Trữ Khang Hạo thận trọng, tưởng có tin tức liên quan đến Lam Tư muốn nói ra, chỉ hướng hai người khoát tay áo, một chút cũng không phát hiện thái độ của Trữ Khang Hạo đối với hắn không giống bình thường.

Bất quá hắn không phát hiện, Úc Thịnh Trạch lại hiểu rõ. Hắn không đi tới phòng điều khiển, mà mang theo Trữ Khang Hạo đi vào khoang thuyền mà Trữ Cao an bài cho hắn cùng Đoạn Sở, dùng tinh thần lực phong tỏa cửa phòng.

Chỉ thấy Trữ Khang Hạo sắc mặt trầm xuống nói: “Thịnh Trạch, ta trên đường cứu Lam Tư nhìn thấy Đằng Lương Tuấn. Hắn mang theo mặt nạ, nhưng cặp mắt kia, ta nhận ra được. Mà ta không xác định, hắn có phát hiện ra chúng ta hay không.”

Úc Thịnh Trạch nhếch môi, mặc kệ có phát hiện hay không, Đằng Lương Tuấn chỉ cần còn sống, vẫn như cũ có thể từ trái đất biết được tin tức Trữ gia đến Đế Ma Tư.

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Chương 144

Trữ Khang Hạo nhắc tới Đàng Lương Tuấn, trong lòng cũng là ảm ảm bất an. Có khả năng mang Trữ Khang Trí đi khỏi trái đất lại không bị diệt khẩu, Đàng Lương Tuấn có lẽ chỉ là may mắn, nhưng lần thứ hai bị Úc Thịnh Trạch phái người đuổi sát còn có thể bỏ trốn mất dạng, hiện tại lại xuất hiện ở gần khu vực Lam Tư • Duy Đức bị truy sát, Trữ Khang Hạo cho dù là đứa ngốc, cũng biết sau lưng Đàng Lương Tuấn nhất định có chỗ dựa vững chắc.

Mà Đàng Lương Tuấn là người thập phần cố chấp ích kỷ, người như vậy căn bản không thể suy luận theo lẽ thường, lấy Đoạn Sở cùng Trữ Khang Trí đồng dạng là tinh thần lực thực thể hóa, lại trùng hợp hoàn toàn phù hợp với Úc Thịnh Trạch như vậy, những người khác chỉ biết hâm mộ Úc Thịnh Trạch vận số tốt, nhưng đối với Đàng Lương Tuấn phát hiện bọn họ tiến đến Đế Ma Tư tham gia hôn lễ mà nói, nhất định sẽ hoài nghi thân phận của Đoạn Sở.

Nhìn thấy đệ đệ sẽ kết hôn, có thể cùng người yêu danh chính ngôn thuận cùng một chỗ. Trữ Khang Hạo tuyệt đối không muốn đem tin tức Đàng Lương Tuấn xuất hiện nói cho Đoạn Sở, miễn cho đệ đệ lo lắng không nói, còn phá hủy tâm tình tốt khi sắp kết hôn của đệ đệ. Cho nên hắn lựa chọn Úc Thịnh Trạch, ở Đế Ma Tư, cứu hoàng tử tay cầm binh quyền có khả năng khiến cho hôn lễ của bản thân hắn tiến hành thuận lợi.

“Tốt nhất là tạm thời đừng nói cho Tiểu Sở biết.” Trữ Khang Hạo nói xong, còn nghiêm túc dặn dò. Hắn biết Úc Thịnh Trạch không giấu diếm Đoạn Sở, bất quá lúc này đây, chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn: “Nếu thật sự không được, chờ sau hôn lễ hãy nói?”

“Ta sẽ, Khang Hạo ngươi không cần lo lắng.” Úc Thịnh Trạch bình tĩnh gật đầu. Hôn lễ của bọn họ vào nửa tháng sau, làm phức tạp đương nhiên không được. Bất quá, tùy ý Đàng Lương Tuấn tiêu điều tự tại, hiển nhiên là không có khả năng.

Hai người sau khi nói chuyện xong, vẫn là đi một chuyến đến phòng điều khiển, tính toán hỏi Lam Tư vài chuyện về lúc bị truy sát ở Tư Đặc Lạp.

Lam Tư vừa mới chấm dứt liên lạc cùng Trạch Mĩ, hốc mắt còn hồng hồng, nhìn đến Úc Thịnh Trạch cùng Trữ Khang Hạo, hơi hơi nghiêng người, cười thân nhiên, nghe được câu hỏi của Úc Thịnh Trạch, nhũn mày nghĩ nghĩ, lại quay đầu nhìn về phía Á Đạt đi theo hắn.

“Dọc đường đuổi theo đích thực là hải tặc vũ trụ, phong cách hành sự đều rất giống.” Á Đạt đối với Úc Thịnh Trạch hành lễ sau đó trả lời: “Chẳng qua, những người đó đều thao tác cơ giáp dị thú, nhưng lại sai khiến được dị thú cấp cao. Ngay cả chúng ta cùng những người khác tách ra, hải tặc vũ trụ vẫn có thể tìm được tung tích của chúng ta.”

Trữ Khang Hạo có chuẩn bị tâm lý, sắc mặt vẫn là đối đối. Lúc trước ở nghĩa địa Ngọc Bàn Sơn, hắn cũng nhìn thấy cơ giáp dị thú tới công kích, kia khẳng định vẫn là đám hải tặc vũ trụ của Đàng Lương Tuấn.

Úc Thịnh Trạch đối với thiên phú của chiến sĩ càng thêm hiểu biết, chiến sĩ cũng có tinh thần lực tính chất đặc biệt khác biệt, hơn nữa có một số chiến sĩ có lực công kích yếu, trời sinh liền hiểu điều khiển dị thú, tựa như một vài người kẻ ước có thể điều khiển cây cối, chỉ riêng lực phá hoại mà nói, đã thập phần mạnh mẽ.

Lam Tư hồ nghi nhìn hai người: “Các ngươi đã từng đánh nhau với đám người này?”

Trữ Khang Hạo phát hiện, Lam Tư thật đúng là một người tâm tư kín đáo, quan sát nhạy bén, đích xác không thể khinh thường. Bất quá hắn biết rõ tính toán của Úc Thịnh Trạch, tự nhiên chỉ có thể trầm mặc.

Úc Thịnh Trạch chỉ gật gật đầu: “Bọn hải tặc này từng bắt cóc Mạch Duy, cũng là ở Tư Đặc Lạp tình cầu, lúc sau cũng giao thủ trên trái đất, bất quá bị Áo Lợi Ngươi đuổi tới Tạp Na tinh hệ, quân hạm tự bạo cuốn vào khe nứt không gian.”

“Đám hải tặc vũ trụ kia quả nhiên là người Tạp Na tinh hệ.” Trong mắt Lam Tư hiện lên lãnh ý, hắn lúc này thiếu chút nữa mạng cũng không còn, sau lưng là người Tạp Na cùng đại ca Á Hằng liên thủ, hải tặc vũ trụ chỉ là một con dao nhỏ. Đương nhiên, nếu lần này không phải phụ thân phái mười mấy người đi theo hắn, bị vụng trộm truyền lại tin tức cho hải tặc, hắn cũng không đến nỗi chật vật như vậy.

“Ngươi tính toán từ Đế Ma Tư trở về Trạch Mĩ, hay là hiện tại liền rời đi?” Úc Thịnh Trạch gọn gàng dứt khoát hỏi: “Nếu ngươi đi vào trùng động từ Lan Ba tinh hệ, ta liền phái đệ tam quân hộ tống, nếu trở về Đế Ma Tư, đệ tam quân có nhiệm vụ khác, cũng chỉ có thể chờ hoàng thất an bài.”

Lam Tư thu liễm tâm thần, vẻ mặt cười cười lắc đầu: “Ta cùng phụ vương đã đề cập qua, ở lại Đế Ma Tư, chờ hôn lễ của ngươi chấm dứt thì nói sau.”

Trữ Khang Hạo cũng âm thầm đồng ý, đệ tam quân hộ tống cũng không phải là tuyệt đối an toàn, hơn nữa Trữ Khang Hạo không biết Trạch Mĩ, cũng có thể hiểu được hoàng thất Trạch Mĩ lúc này nhất định rất loạn, mà đế vương Trạch Mĩ nói không chừng đang do dự khắp nơi coi chừng ca ca cùng cha khác mẹ của Lam Tư. Lam Tư thân thể khoẻ mạnh xuất hiện ở Trạch Mĩ, tương đương cho đứa con của đế vương Trạch Mĩ một cái cơ. Còn không

bằng ở Đế Ma Tư tránh thị phi, cũng có thể vì bản thân tranh thủ càng nhiều quyền lợi.

“Nếu như vậy, quân hạm rất nhanh sẽ xuất phát, người cũng sớm trở về khoang đi, ta sẽ thông tri Đế Ma Tư an bài nơi dừng chân cho người.”

Úc Thịnh Trạch lúc nói chuyện, đã quyết định sẽ đem Lam Tư an bài ở chỗ nào. Nhưng chờ một ngày sau quân hạm đến Đế Ma Tư, Lam Tư lại mang theo Á Đạt, chân thành muốn vào ở Mạc Ngươi Lai.

Úc Thịnh Trạch mặt lập tức đen lại, Mạc Ngươi Lai không lớn, sáu người Trữ gia vào ở, cũng đã có chút chen chúc, hẳn làm sao có thể đồng ý để Lam Tư tiến vào.

“Người đem a di bọn họ đều mời vào ở, còn có thể nhân tiện thêm một người là ta a?” Lam Tư thực cố gắng vì chính mình mà tranh thủ. Ở cùng Tiểu Sở lại còn có a di thật tốt, mỗi ngày đều có thể uống nước trà thanh nhã, ăn mỹ thực ngon ngọt, còn có thể cùng Trữ Khang Viễn cùng nhau ngoạn, còn có một muội muội để hân sủng, ngày như vậy làm sao có thể cam tâm bỏ qua.

Lam Tư nhìn về phía Đoạn Sở, vẻ mặt chờ mong: “Tiểu Sở người nói đi, không được ta dựng một cái nhà di động ở sân cũng được.”

Đoạn Sở nhin không được nở nụ cười, nghĩ nghĩ nhìn về phía Úc Thịnh Trạch khuyên bảo: “Không thì chen chúc một chút đi, chờ hộ vệ của Lam Tư từ Trạch Mi tới đây rồi nói sau.”

Úc Thịnh Trạch nhú nhú mày, cũng chỉ đành phải đồng ý. Nói như thế nào thì hiện tại bên người Lam Tư cũng chỉ có một hộ vệ, đích xác không thích hợp ở một mình, về phần ở trong hoàng cung thì càng không được. Tiểu công chúa sinh ra hơn một tháng, Lộ Dịch Toa vẫn vội vàng chiếu cố nàng, đại ca cũng muốn giúp đỡ sắp xếp sau hôn lễ, căn bản không rút ra được thời gian để chiếu cố Lam Tư.

“Người mang theo nhà di động?” Úc Thịnh Trạch trầm giọng hỏi.

Khuôn mặt tươi cười của Lam Tư cứng lại, gật gật đầu.

“Vây là tốt rồi, người ở trong đó đi.” Úc Thịnh Trạch rốt cục đồng ý.

Lam Tư khoe miệng co rút, có điểm hối hận chính mình nói quá nhanh. Nhà nhỏ tuy cũng tốt, nhưng so với Mạc Ngươi Lai vẫn là bị chia cắt thành hai nơi, tương đương làm hàng xóm kề bên của Mạc Ngươi Lai. Đương nhiên, nhận được bảo hộ của tư trạch hoàng gia, hẳn vẫn là chiếm đại tiện nghi, cách Trữ gia, Đoạn Sở cũng gần, tương tự như vậy, Lam Tư lại cao hứng.

“Nhà di động là cái gì?” Trữ Khang Khiết tò mò hỏi.

Đoạn Sở cũng không biết, phỏng chừng là tòa nhà đơn độc, nhưng không ở một nơi cố định, giống như phòng gieo trồng của hắn.

“Cũng giống như cơ giáp đặt trong nút không gian, nhưng bên trong là tòa nhà hai tầng.” Lam Tư nghe được câu hỏi của Trữ Khang Khiết, ôn hòa cười cười trả lời.

Trữ Khang Khiết vừa nghe đã hiểu, ánh mắt không khỏi sáng ngời. Cái này so với lều trại đi dã ngoại còn tốt hơn nhiều.

Lam Tư thấy thế, đang định đồng ý tặng một cái, một bàn tay bỗng nhiên chắn ngang trước mặt hắn, để ở trước mặt Đoạn Sở. Hắn cúi đầu vừa thấy, trên lòng bàn tay khớp xương rõ ràng, là một nút không gian.

“Bên trong có một tòa nhà di động, người cho Khang Khiết cầm trước, chờ nghỉ ngơi tốt, lại mang nàng cùng ba mẹ bọn họ đi tới thương hội chọn một kiểu thích hợp.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng nói.

Trữ Khang Khiết há hốc mồm nhìn chằm chằm nút không gian, Đoạn Sở khoe miệng không ức chế được mà nhếch lên, lấy nút không gian đặt vào trong tay Trữ Khang Khiết.

“Thịnh Trạch đưa cho người, trước hết cầm, tới Mạc Ngươi Lai rồi, người có thể mở ra xem bố cục bên trong.” Đoạn Sở nói xong, lại cảm thấy chính mình thật sợ sệt.

Lúc này đại ca bọn họ đến Đế Ma Tư, đích thật là có thể chọn mua một ít vật phẩm nhanh và tiện lợi mà chiến sĩ có thể sử dụng. Đoạn Sở không khỏi âm thầm tính toán tài chính của chính mình, một lần Hà gia bồi thường trăm triệu tinh tệ, hơn nữa hắn dùng bánh kẹo, gói trà đổi lấy vật phẩm hiếm quý, khẳng định không có vấn đề gì.

“Cám ơn.” Trữ Khang Khiết áp ứng nói xong, cũng không cự tuyệt. Ca ca cùng ca phụ đối với nàng tốt, nàng chỉ cần nhớ kỹ là tốt rồi. Đây tới đây lui chi khiến từ ca thương tâm.

Nhạc Tùng Trữ cùng Trữ Huy Dung nhìn nhau liếc mắt một cái, trong lòng biết đây coi như là Úc Thịnh Trạch yêu ai yêu cả đường đi, tươi cười trên mặt càng thêm đậm.

Lam Tư nhìn hồ động giữa mọi người, thấy Đoạn Sở cũng thật cao hứng, trong lòng càng vui diệu.

Tới Mạc Ngươi Lai, Áo Lợi Ngươi an bài đám người Trữ Huy Dung vào ở, Trữ Khang Khiết cũng bất chất cái khác, ánh mắt trông mong nhìn chằm chằm nút không gian trong tay Lam Tư, chỉ trong nháy mắt, bên sân trước của Mạc Ngươi Lai, bỗng nhiên nhiều thêm một tòa nhà màu trắng tinh xảo

cao năm sáu mét có đỉnh màu xanh. So với nhà chính của Mạc Ngươi Lai cũng không chênh lệch bao nhiêu, bất quá chiều rộng chỉ có 6 mét, tựa hồ mỗi tầng đều có hai ba phòng.

“Muốn vào phòng nhìn thử không?” Lam Tư có chút đắc ý nói.

Trữ Khang Khiết nóng lòng muốn thử, bị Đoạn Sở ngăn cản. “Khang Khiết, ngươi cảm thấy hứng thú như vậy, không bằng mở cái Thịnh Trạch đưa cho ngươi. Rồi hãy quyết định ở nhà chính hay ở trong đình viện.”

Trữ Khang Khiết lập tức sửa lại chủ ý, đình viện Mạc Ngươi Lai rất rộng, bất quá hoa cỏ sẽ bị hỏng. Sau khi Trữ Khang Khiết định ra vị trí, Đoạn Sở đem hoa cỏ ở phụ cận thu vào không gian hơn phân nửa, sau đó đi tới phòng gieo trồng, đem hoa cỏ bình thường này đổ đều đều vào gian bình thường.

Nguyên Vinh Nghị cùng Dung Thu nghe được tin tức vội vàng chạy đến, mới vừa xuống phi hành khí liền thấy được ba tòa nhà phân biệt rõ ràng, cả kinh tới mức cảm thấy rất, cuối cùng nghe được Đoạn Sở giải thích, hai người đều nhin không được nở nụ cười.

“Nếu không thì, các ngươi đổi chỗ khác đi?” Dung Thu tiếp nhận chén trà Đoạn Sở phao, chậm rãi uống.

Nguyên Vinh Nghị lại phủ định hoàn toàn: “Phòng ngự của Mạc Ngươi Lai là cực mạnh, huống chi chờ sau hôn lễ bọn họ cũng nên ở trong hoàng cung.”

Hoàng tử mới kết hôn đều ở trong hoàng cung, cũng là để cho bầu bạn mau chóng quen thuộc hoàng thất. Đương nhiên, giống Úc Thịnh Trạch mang theo Đoạn Sở ở tư trạch là cực kì ít, theo lý chỉ có hoàng tử được phong phù mới có thể dọn ra cung, đây chính là tượng trưng cho thân phận.

Đoạn Sở gật đầu đồng ý: “Kỳ thật cũng không phải phòng không đủ, mà là Thịnh Trạch có điểm lo lắng, Lam Tư cùng chúng ta thân cận quá, có thể sẽ nhìn ra manh mối. Mà Khang Khiết chỉ thuần túy là cảm thấy mới mẻ.”

Trữ Khang Khiết có điểm ngượng ngùng đỏ mặt, bị Nhạc Tùng Trữ cười khẽ vỗ vỗ. Nàng cảm thấy nữ nhi như vậy tốt lắm, tổng so với mấy năm trước buồn bực không vui, luôn tự trách thì hoạt bát hơn nhiều.

Nguyên Vinh Nghị thấy thế, cười đề nghị: “Tiểu Sở, mấy ngày này ngươi đến trường đi, để ta cùng thúc thúc a di bọn họ. Chờ qua mấy ngày nữa Phong Vinh thương hội sẽ tổ chức bán đấu giá, để Úc Thịnh Trạch dẫn theo mọi người cùng đi. Nơi đó những thứ giống tòa thành di động, định chế cơ giáp, đá năng lượng nguyên cao cấp, đều được bán đấu giá.”

Đoạn Sở vừa nghe, cũng hiểu được không tồi. Bất quá, phiền toái Nguyên Vinh Nghị cả ngày tựa hồ không tốt lắm. Hắn quay đầu, muốn trưng cầu ý kiến của cha mẹ, lại bị Lam Tư cùng Úc Thịnh Trạch từ hoàng cung trở về đánh gãy.

“Tiểu Sở, thúc thúc a di cùng Khang Khiết để ta bồi!” Lam Tư cười tủm tỉm nói xong, nhìn đến ánh mắt thâm trầm của Trữ Khang Hạo, bữu môi, lại bỏ thêm một câu: “Khang Viễn cũng cùng ta luôn.”

Đoạn Sở đem hồ động giữa hai người thu vào đáy mắt, không biết vì sao lại nhớ tới lời nói vui đùa lúc trước về đại tẩu, có chút vui mừng không hiểu, lại có điểm tiếc nuối.

Đợi đến buổi tối đi ngủ, Đoạn Sở dưới ánh mắt phức tạp của Nhạc Tùng Trữ và Trữ Khang Hạo đi vào phòng ngủ chủ, hậu tri hậu giác mới nhớ tới, khó trách cha mẹ lúc trước hỏi phòng ngủ của hắn ở nơi nào, có vẻ như hắn hiện tại, giống như bị bắt gian vì trước khi kết hôn đã ăn nằm với nhau?

Tháng Năm 15, 2016

145

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Chương 145

Vào một sáng sớm, trong đình viện của Mạc Ngươi Lai, Trữ Khang Khiết ngồi xổm trong bụi hoa, tò mò nhìn Tử Tinh thú to bằng nắm tay đang quay cuồng lẫn lộn. Hoa cỏ được Đoạn Sở tưới nước trà vào buổi sáng, bùn đất vẫn còn ẩm ướt, vậy mà bộ lông trắng tuyết của Tử Tinh thú, không hề có một chút vết bẩn nào.

Đây là món quà mà sáng sớm hôm nay Trữ Khang Khiết nhận được, bởi vì ngày hôm qua bạn an bài nơi ăn chỗ ở, Đoạn Sở quên đưa.

“Con Tử Tinh thú này sinh ra đã nửa năm, vậy mà vẫn nhỏ như vậy.” Thanh âm ôn hòa từ tính của Lam Tư từ sau lưng vang lên.

Trữ Khang Khiết ôm lấy Tử Tinh thú, sau đó đứng dậy nhìn về phía Lam Tư hỏi: “Nó nghịch ngợm quá, nhưng mà lẫn lộn trong bùn đất cũng không bị bẩn, hơn nữa ngươi làm sao biết được nó nửa tuổi?”

Lam Tư cười cười: “Tứ Tinh thú là sủng vật thú, dị thú cỡ này, có các loại tính chất đặc biệt cũng không kỳ quái. Mà con Tứ Tinh thú này, là Đoạn Sở mua từ bãi nuôi dưỡng của ta. Ta đương nhiên biết nó bao nhiêu tuổi.”

Lam Tư nói xong, chần chờ nhìn Trữ Khang Khiết: “Con Tứ Tinh thú này, Tiểu Sở là tính toán tặng cho người sao?”

Trữ Khang Khiết dừng một chút, trên mặt không khỏi lộ ra tươi cười hạnh phúc: “Là của ta, ngày hôm qua hần quên, buổi sáng hôm nay mới đưa cho ta.”

“Các người cùng Đoạn Sở, tựa hồ thật sự tốt lắm.” Lam Tư có chút dăm chiêu. Hai ngày này hần nhìn đến, không chỉ có Đoạn Sở đối với người Trữ gia rất đề ý, ngay cả mỗi người Trữ gia, đều đối với Đoạn Sở như người thân.

Trữ Khang Hạo đang đến gần nghe được câu nói đó, trong lòng căng thẳng, nhưng không đợi hần nói chuyện, Trữ Khang Khiết đã thập phần tự nhiên gạt đầu.

“Đúng vậy, hần chính là nghĩa tử của ba mẹ ta, hơn nữa ở trong lòng, ta cũng đem hần trở thành ca ca.” Về mặt Trữ Khang Khiết thân nhiên. Nàng cũng biết nếu lỡ lời kêu ca ca, rất có thể bị bại lộ, còn không bằng hiện tại tỏ rõ thái độ.

Lam Tư trong mắt hiện lên rồi rầm, còn thật sự nghiêm túc nhìn Trữ Khang Khiết khuyên bảo: “Đoạn Sở ở Đoạn gia đã chịu không ít thương tổn, sau lại hoàn toàn thoát ly Đoạn gia. Mà người nhà người đều rất tốt, hơn nữa trùng hợp lại là thực thể hóa cùng hoàn toàn phù hợp, cho nên ta có thể lý giải vì sao hần đem mọi người trở thành người thân. Nhưng Khang Khiết, người đừng trách ta nói không tốt. Hần là hần, Trữ Khang Trí là Trữ Khang Trí, người thể thân bao giờ cũng là người bị tổn thương.”

Trữ Khang Hạo dừng lại cước bộ, chần chú nhìn về phía Lam Tư. Một người nam nhân tâm tư kín đáo, lại có thể nói trắng ra như vậy, Đoạn Sở lúc trước lựa chọn trợ giúp hần thức tỉnh, cũng coi như không nhìn lầm người.

Trữ Khang Khiết cong môi, hướng về phía Lam Tư cười đến thập phần chân thành: “Lam Tư, việc này không hề mâu thuẫn. Hơn nữa người nếu cùng Đoạn Sở quan hệ tốt, cũng biết hần rất miễn cảm đứng không, nếu thật sự chỉ là tác dụng của việc chuyển dời tình cảm, người cảm thấy hần sẽ đối tốt với chúng ta như vậy sao?”

Lam Tư sừng sốt, rốt cục cũng cười lên: “Vậy hóa ra là ta đa tâm.”

Trữ Khang Khiết cười mị mắt, có thể xóa bỏ băn khoăn của Lam Tư thật tốt.

“Lam Tư, buổi sáng hôm nay chúng ta còn muốn bái kiến đế vương cùng vương hậu Đế Ma Tư, người hần là đã gặp qua bọn họ rất nhiều lần rồi đi, bọn họ thế nào, ở chung có tốt không?” Trữ Khang Khiết thập phần tự nhiên dời chủ đề.

“Ngà, Úc Khải Phong bề hạ rất có uy nghiêm, Lộ Dịch Toa vương hậu tính cách cũng tốt, thời điểm gặp mặt vô tư một chút là có thể, bất quá người tốt nhất nên hỏi Tiểu Sở. . . .” Lam Tư bắt đầu miêu tả về đôi vợ chồng chí tôn của Đế Ma Tư, Trữ Khang Hạo giống như lúc đi, lặng yên không một tiếng động xoay người đi trở về đại sảnh nhà chính.

“Đại ca, đến hỗ trợ a!” Trên hành lang, thanh âm tươi cười của Đoạn Sở truyền đến.

Trữ Khang Hạo đi qua, mẫu thân Nhạc Tùng Trữ còn đang bận rộn, làm bữa sáng thập phần điển hình của người Hoa, thanh chúc ăn sáng, dường như còn có cả bánh bao cùng diện bính (?). Mùi hương lạ xường còn nóng hừng hực, Trữ Khang Hạo tập trung nhìn vào, Đoạn Sở đang mở nồi hấp, trên ***g hấp là mười mấy cái bánh bao trắng tròn hương khí bốn phía, quả nhiên rất mê người.

“Mẹ, mẹ vậy mà còn mang theo cả lạ xường làm bánh bao?” Trữ Khang Hạo hết chỗ nói rồi. Khó trách hần có cái gì không bỏ được, nghĩ muốn đặt trong nút không gian của mẫu thân, nàng lại nói đã đầy rồi.

Nhạc Tùng Trữ trừng mắt nhìn đứa con lớn: “Tiểu Sở có thể giống người sao, xa như vậy, có tìm được nguyên vật liệu hần cũng sẽ không làm. Hơn nữa hiện tại thân thể đã tốt lắm, lại không kiêng ăn cái gì.”

Đoạn Sở thập phần đồng ý gật đầu, hần cảm thấy dưới loại tình huống này nhất định phải mạnh mẽ ủng hộ mẫu thân. Cuộc sống ở Đế Ma Tư kỳ thật cũng đã quen, nhưng có đồ ăn từ quê nhà, hần cũng rất thèm.

Trữ Khang Hạo bại trận, nói như thể Đoạn Sở chưa bao giờ được ăn no uống đã vậy, cho tới bây giờ đều là ca ca bọn họ giúp đỡ bao che, ăn vụng chuồn êm đã có thứ gì chưa làm qua. Bất quá vì tránh cho cha mẹ lại giận dữ khiển trách, Trữ Khang Hạo chỉ đành ngậm miệng không nói chuyện, sau đó nhìn Đoạn Sở, đem đối thoại của Trữ Khang Khiết và Lam Tư thuật lại một lần.

Nhạc Tùng Trữ cười loান mặt mày, cảm thấy chính mình không nhìn lầm người.

“Ài, cũng không biết Lam Tư thích cái gì, thời điểm chúng ta từ trái đất tới, lễ vật mang theo cũng không biết có thích hợp với hần không.”

Đoạn Sở cao hứng, vừa nghe liền chỉ chỉ ***g hấp: “Mẹ, Lam Tư rất thích ăn mỹ thực, nhất là đồ ngọt.”

Hần nói xong, kêu Trữ Khang Hạo vào giúp, đem bánh bao đưa ra đĩa, sau đó đem bữa sáng khác đều xếp ra, kêu người máy gia vụ đưa vào nhà ăn.

Nhạc Tùng Trữ vừa nghe, Lam Tư là vương tử, nghĩ muốn cái gì mà không có, không bằng chọn đặc sản của trái đất. Ba người chậm rãi trở về đại sảnh,

vừa vận gặp Úc Thịnh Trạch từ phòng tác chiến đi ra, phía sau còn có Trữ Khang Viễn mệt mỏi mồ hôi đầy đầu, lại dị thường hưng phấn.

Lúc sau huynh đệ Trữ Khang Hoa, Trữ Khang Khiết, Lam Tư đều lại đây, vài người di chuyển đến nhà ăn.

Lam Tư nhìn thấy mỹ thực trên bàn, ánh mắt đều sáng, ngồi xuống tao nhã lại nhanh chóng ăn no, mới về mặt tiếc nuối nói: “Ai, đáng tiếc chờ Tiểu Sở cùng Thịnh Trạch thành hôn xong, ta sẽ trở về Trạch Mi, bằng không nhất định phải mỗi ngày quần quít lấy a di ăn kè.”

Trữ Khang Hạo nhũ nhũ mảy, không biết vì sao nhớ tới khi Lam Tư từng tranh thủ đồng tình từ mẫu thân cùng muội muội đã đề cập qua, thời điểm mười năm trước hắn bị thương, tựa hồ cũng giống Trữ Khang Trí bị người nhà hạn chế ra ngoài, hạn chế ăn uống.

“Người có thể sao chép lại cách làm, để đầu bếp của các người làm cho người.” Trữ Khang Hạo lần đầu tiên ôn tồn đề nghị.

Trữ Khang Khiết cùng Trữ Khang Viễn thiếu kiên nhẫn nhất, cả kinh tròn to mắt nhìn chằm chằm Trữ Khang Hạo. Bọn họ chẳng qua là không đủ thành thực, cũng không phải không có nhãn lực, khí tràng bất hòa giữa đại ca cùng Lam Tư vẫn có thể cảm giác được.

Lam Tư có chút ngoài ý muốn, bất quá tuyệt không cảm kích lắc đầu: “Nếu chỉ có cách làm đã có thể làm, mỹ thực chẳng phải là mỗi người đều có thể làm.”

Thật đúng là như vậy. Trữ Khang Hạo dừng một chút, Trữ Khang Viễn lại nở nụ cười, mặt tươi như hoa nhìn Lam Tư đề nghị: “Ai, Lam Tư người luyện tiếu đại bá mẫu của ta như vậy, chờ chúng ta trở về trái đất, người có thể cùng đi theo. Dù sao người cũng nói gần nhất thời gian rất tự do.”

Đoạn Sở thấy Lam Tư vậy mà lại nóng lòng muốn thử, ha ha cười nhắc nhở: “Lam Tư người đã quên, người còn muốn nhập học sao, trên trái đất không có học viện người khế ước đâu.”

Lam Tư nhut chí bĩu môi, hắn thật đúng là cảm thấy chủ ý của Trữ Khang Viễn không tồi. Từ khi tin tức hắn thức tỉnh truyền đi, hơn nửa chỉ tính toán tìm kiếm chiến sĩ hoàn toàn phù hợp, khiến cho các đế quốc khác cùng liên minh đều rục rịch, có thể suy ra sau khi trở về Trạch Mi sẽ thu được rất nhiều lời mời. Mà phụ thân nếu chưa xử trí đại ca Á Hằng, rất có thể khắp nơi đều gặp phiền toái. Nhưng đi học, cũng không nhất định có thể thanh tịnh.

“Tiểu Sở, ta bây giờ gặp phiền toái lớn.” Lam Tư nghĩ đến chính mình ít nhất trong một năm giống như chạy sô, liền cảm thấy nhức đầu vô cùng.

Mọi người nghe được Lam Tư giải thích, trên mặt đều toát ra vẻ đồng tình. Trữ Khang Hạo từng hiểu lầm hắn, trong mắt cũng không che dấu được ý cười, vừa vận bị Lam Tư quay đầu nhìn thấy được, lập tức thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn hắn một cái.

Úc Thịnh Trạch sức quan sát nhạy bén, lúc này lập tức chú ý tới hồ động giữa hai người.

“Người nói đại ca của ta cùng Lam Tư quan hệ không tốt?” Đoạn Sở ngồi ở trong cabin phi hành khí, nghe được lời nói của Úc Thịnh Trạch, cố ý nhìn đại ca ở cách đó không xa.

Đoạn Sở cảm thấy không thể tin được, Lam Tư nghe nói là do được đại ca cứu lên, cho dù có hiểu lầm gì, sau khi hắn đến Lan Ba tinh hệ, hẳn là đều đã giải thích mới đúng.

Nhưng, Đoạn Sở nhìn nhìn Úc Thịnh Trạch, người yêu có sức quan sát nhạy bén, không có khả năng nhìn lầm. Chẳng lẽ đại ca cùng Lam Tư có hiểu lầm gì sao?

“Không phải không tốt, mà là ca người, tựa hồ có phần né tránh Lam Tư.” Úc Thịnh Trạch cẩn thận giải thích: “Lam Tư đối với ca người, ít nhất là chú ý.”

Đoạn Sở có chút đắm chiều nhãn lại mi, hồi tưởng lại sau khi người nhà gặp nhau, đại ca cũng chỉ có thời điểm nhắc tới xứng đôi mới biểu hiện khác thường. Nhưng hắn đã giải thích rõ ràng, đại ca cũng tỏ vẻ lý giải. Bất quá lúc ấy Trữ Khang Hạo đích xác phản ứng rất lớn. . . .

Úc Thịnh Trạch nhìn đến bộ dáng Đoạn Sở trầm tư, điều chỉnh tư thế làm cho hắn dựa vào thoải mái một chút. Bỗng nhiên, Đoạn Sở mạnh ngẩng đầu, hai mắt phát sáng nhìn hắn.

“Thịnh Trạch!”

“Đã biết nguyên nhân?” Úc Thịnh Trạch cười khẽ hỏi. Hắn không biết là Trữ Khang Hạo cùng Lam Tư có hiểu lầm nghiêm trọng gì, bất quá Đoạn Sở quá mức khẩn trương sẽ không tốt lắm.

Đoạn Sở gật gật đầu, Trữ Khang Hạo đột nhiên hỏi về việc phát hiện dao động tinh thần lực ẩn tàng trên người người khế ước, đề tài này cũng rất kỳ quái, hắn lúc ấy không phát hiện, hiện tại hồi tưởng, thời điểm đại ca biết được Lam Tư tìm chiến sĩ khắp vũ trụ liền thất thố. Mà Trữ Khang Hạo trầm ổn nội liễm, theo lý thuyết sẽ không thất thố như vậy, trừ phi, chuyện này quan hệ đến chính hắn.

“Thịnh Trạch, hai người hoàn toàn xứng đôi, giá trị thiên phú tinh thần lực là rất gần. Vậy có thể là siêu thiên phú cùng cấp A không?” Đoạn Sở che đậy kích động hỏi.

Úc Thịnh Trạch nghĩ nghĩ, gật đầu: “Đương nhiên có thể, hơn nhau một cấp bậc hoàn toàn có thể. Thân thể này của người lúc trước là cấp D, cùng thực thể hóa của ta hoàn toàn kém quá xa, mới có thể khiến cho người ta nảy sinh nghi ngờ.”

Đoạn Sở há miệng thở dốc, bỗng nhiên lại do dự. Hắn có thể lý giải Trữ Khang Hạo không muốn nói cho Lam Tư, chính là tuyệt không muốn lợi dụng hắn, nhưng chính bản thân Đoạn Sở cũng không cam tâm. Từ khi mới tình đầu của Trữ Khang Hạo tự sát sau khi chia tay, đại ca nhiều năm như vậy vẫn luôn đơn độc. Mà Lam Tư, lúc trước cũng là thích nam nhân, Trữ Khang Hạo mặt khác không nói, độ trung thành tuyệt đối không thành vấn đề.

Về phần thân phận hai người cách biệt, nói giỡn sao, chỉ bằng Đoạn Sở nghiên thuốc thức tỉnh, chờ về sau công khai, hắn có thể khiến cho nhóm lão đại của liên minh tinh tế đều phải cúi đầu, nếu còn không thể bảo vệ được người nhà cùng trái đất, hắn có thể trực tiếp đào lỗ chôn mình được rồi. Lúc trước thời điểm Đế Ma Tư chưa có chỗ đứng trong liên minh tinh tế, Nguyên Cẩm Đường còn có thể dựa vào thuốc tiến hóa, trở thành tông sư chế thuốc lợi hại nhất tinh tế, hướng chỉ là hiện tại.

“Ta,” Đoạn Sở dừng một chút, nhìn Úc Thịnh Trạch xin giúp đỡ: “Lam Tư nói muốn tới trái đất, ngươi cảm thấy có biện pháp nào, làm cho hắn ở trái đất thoải mái một đoạn thời gian không?”

Hắn giấu diếm chuyện xưng đôi với Lam Tư, bắt quả là muốn cho hai người có nhiều thời gian ở chung một chút. Nếu cuối cùng không thích hợp, cũng sẽ không lưu lại tiếc nuối.

Úc Thịnh Trạch lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn, rất nhanh lại tỉnh táo lại. Hắn biết Đoạn Sở quan tâm Trữ Khang Hạo, đối với Lam Tư cũng rất không yên tâm, bắt quả, hai người này xưng đôi, đích xác so với Lam Tư chọn những người khác thì thích hợp hơn.

Trái đất mới gia nhập văn minh tinh tế không có bất hòa gì với các tinh hệ khác, lại được liên minh tinh tế cùng Cấp Ngồi tinh hệ bảo hộ, hơn nữa với quan hệ của Đoạn Sở cùng Trữ gia, Trữ Khang Hạo là lựa chọn tốt nhất cho Lam Tư, đối với huynh trưởng ruột Khổng Ân của hắn cũng vậy.

“Đặc biệt mời đạo sư của học viện người khế ước đi theo là có thể.” Úc Thịnh Trạch đề nghị, sau đó thêm vào một câu: “Tự bọn họ chậm rãi bồi dưỡng cảm tính sẽ thích hợp nhất, chúng ta cần nhất là thời gian phù hợp.”

Đoạn Sở mặt sáng rực lên, hắn ở Đế Ma Tư lâu như vậy, vậy mà đã quên còn có thể cam kết “Giáo sư gia đình”.

“Thật tốt quá!” Đoạn Sở cười mị mắt, trộm nhìn bốn phía, nhanh chóng hôn lên khóe môi Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở cứ như kẻ trộm, lại nghĩ tới hành động giống hệt tối hôm qua, trực tiếp cúi đầu, thật mạnh ngăn chặn môi hắn.

Động tác rõ ràng như vậy đương nhiên không giấu diếm được những người khác trong cabin, Úc Thịnh Trạch chỉ dùng tinh thần lực ngăn cách thanh âm, không ngăn cản tâm mắt. Đoạn Sở cố giữ vững bình tĩnh xuống phi hành khí, nhìn không chớp mắt về phía trước, hoàn toàn không nhìn muội muội Trữ Khang Khiết cùng đệ đệ Trữ Khang Viễn tươi cười trêu chọc.

“Ai, cừu đệ cừu đệ. . .” Một thanh âm kêu to truyền đến, Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở theo tiếng nhìn lại, nhị hoàng tử phi Bồ Phán Liễu nhanh chóng đi tới.

“Cừu đệ, ta có việc hỏi ngươi, là cùng. . .” Bồ Phán Liễu thờ hớn hển, nói còn chưa xong nước mắt đã rớt xuống trước, nghẹn ngào nói: “Cừu đệ. . . A!”

Bồ Phán Liễu mới nhìn đến bên cạnh Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở còn có đám người Trữ Khang Khiết, không khỏi thất thanh kêu lên. Nàng thích tỏ ra yếu thế, nhưng cũng không có nghĩa nàng nguyện ý mất mặt trước người ngoài.

“Các ngươi là ai?” Bồ Phán Liễu căng thẳng, nàng thân là hoàng tử phi, kiến thức rộng rãi, người Trữ gia nàng chưa từng gặp qua, rõ ràng chỉ là kẻ râu ria.

Đoạn Sở ánh mắt nheo lại, nhìn về phía Bồ Phán Liễu chủ động giới thiệu: “Đây là người Trữ gia ở trái đất, ngươi có lẽ cũng nghe nói qua, con út nhà bọn họ Trữ Khang Trí. . .”

“Trữ Khang Trí, ngô!” Bồ Phán Liễu kêu nhẹ một tiếng, lập tức ý thức được thất thố, đỏ mặt giải thích: “Thực xin lỗi, ta chỉ là cảm thấy được Trữ gia, ân, thật đáng tiếc. Vậy nhóm các ngươi đang vội, ta không quấy rầy.”

Bồ Phán Liễu nhanh chóng rời khỏi hành lang Đế Tinh điện, Đoạn Sở nhìn theo bóng dáng nàng biến mất, trong mắt hiện lên ngoan lệ.

Tháng Năm 15, 2016

146

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Chương 146

Khác thường của nhị hoàng tử phi rất rõ ràng, đừng nói Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở, ngay cả Trữ Khang Khiết cùng Trữ Khang Viễn trẻ nhất Trữ gia cũng nhìn ra không thích hợp.

“Ba mẹ, chúng ta vẫn là nhanh lên, không thể để cho đệ hạ cùng vương hậu chờ lâu.” Đoạn Sở làm như không có việc gì nghiêng đầu, không nhìn về mặt muốn nói lại thôi của đệ đệ muội muội.

Trữ Huy Dung cùng Nhạc Tùng Trữ nắm chặt tay, trầm ổn tỏ vẻ đồng ý.

“Ân, chúng ta đi thôi.”

Đoạn Sở mới vừa nhấc chân, bả vai bỗng nhiên bị một bàn tay to nắm lấy, là Úc Thịnh Trạch. Lúc trước bọn họ cũng đã suy đoán, nhị hoàng tử Úc Văn Bản rất có thể là kẻ chủ mưu sau màn xúi giục Lục gia ra tay, hơn nữa thời điểm đó Bồ Phán Liễu cùng người khế ước Vệ Thụ Lan của Mạch Duy quan hệ cũng không tầm thường. Nhưng suy đoán chỉ là suy đoán, một khi đã được chứng thật, Đoạn Sở liền dâng lên hận ý ngập trời.

Nhưng, hắn tuyệt không muốn cùng Úc Thịnh Trạch bàn luận về chuyện này. Không phải không tin được hắn, mà là vô luận Úc Văn Bản làm cái gì, thì hắn cũng là ca ca cùng cha khác mẹ với Úc Thịnh Trạch, Úc Khải Phong không có khả năng ngồi nhìn huynh đệ tương tàn. Đem Úc Văn Bản đưa vào ngục giam hoàng gia, cũng là để bảo vệ cái mạng của hắn trong thời điểm hắn bị Úc Thiên Triển cùng Tạt Na tính hệ nhìn chòng chọc. Mà bản thân Đoạn Sở, cũng đồng dạng không hy vọng Úc Thịnh Trạch ra tay. Thù này, hắn phải tự mình báo!

“Thịnh Trạch, đi thôi!” Đoạn Sở thấp giọng kiên định nói.

Úc Thịnh Trạch ánh mắt tối sầm, tay đặt trên bả vai hắn khẽ di chuyển, đưa hắn vào lòng, sau đó cất bước về phía trước đồng thời trầm giọng giới thiệu với Trữ Huy Dung cùng Nhạc Tùng Trữ: “Vị vừa rồi, là chính phi của nhị hoàng huynh cùng cha khác mẹ Úc Văn Bản của ta, Bồ Phán Liễu.”

Người Trữ gia cơ hồ nháy mắt đã nghe hiểu ý tứ của hắn. Động cơ cùng khả năng kích thích Lục gia xuống tay đều có, Úc Thịnh Trạch căn bản là đã sáng tỏ tác dụng của nhị hoàng tử trong việc sát hại Trữ Khang Trí.

Đoạn Sở mím môi, nhìn Úc Thịnh Trạch, bổ sung: “Nhị điện hạ bởi vì một việc, bị đệ hạ bắt vào ngục giam. Chúng ta đến trước mặt đệ hạ, không cần nhắc tới chuyện này.”

“Tiểu Sở nói đúng.” Trữ Khang Hạo vẫn luôn trầm mặc, đột ngột mở miệng, đồng thời cảnh cáo nhìn Trữ Khang Khiết cùng Trữ Khang Viễn ở phía sau.

Trữ Khang Khiết cùng Trữ Khang Viễn nhìn nhau liếc mắt một cái, bọn họ cũng không biết cha mẹ huynh trưởng có ý tứ gì, nếu bản khoản Úc Thịnh Trạch, Lam Tư còn không phải thiếu chút nữa bị đại ca cùng cha khác mẹ Á Hằng của hắn âm mưu hại chết, tranh đấu hoàng gia luôn tràn ngập huyết tinh. Úc Thịnh Trạch cho dù không vì ca ca Đoạn Sở của bọn họ, cũng nên vì bản thân mình mà hoàn toàn xóa bỏ uy hiếp này mới đúng.

Bất quá, Úc Văn Bản đối với một người trái đất chưa từng quen biết xuống tay, khẳng định là kiêng kỵ sự cường đại của Úc Thịnh Trạch, hoặc là hắn vì vương vị cùng quyền thế. Hiện tại bị bắt giữ trong ngục giam hoàng gia, coi như là bị báo ứng nho nhỏ.

Hai người sau khi ra quyết định, cũng khôi phục bình tĩnh. Ca ca có được may mắn cực hạn mà về với bọn họ, có thù phải báo, nhưng phải bàn bạc kỹ hơn, không thể vội vàng.

Úc Thịnh Trạch đối với vẻ mặt biến hóa của huynh muội Trữ gia coi như không nhìn thấy, chỉ bình tĩnh dẫn mọi người đi về phía trước, rất nhanh liền tới chính điện Đế Tinh điện.

Úc Khải Phong đã chờ ở đó, Lộ Dịch Toa ôm tiểu công chúa ngồi bên người đệ hạ, đại hoàng tử Úc Hồng Trì cũng ở, có vẻ thập phần coi trọng. Đây cũng là bởi vì, Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở đối với việc người Trữ gia đến đây, biểu hiện ra trình trọng trước nay chưa từng có, không chỉ tự mình đi tới Lan Ba tinh hệ nghênh đón, đem người đưa tới Mạc Ngươi Lai dừng chân, lại ở trước mặt dòng họ hoàng thất, kiên định đề nghị trên hôn lễ an bài vị trí cho người Trữ gia.

Nếu Đoạn Sở tuyên bố người Trữ gia là người thân, Úc Khải Phong cùng Lộ Dịch Toa tự nhiên không có khả năng bỏ qua ý kiến của đứa con, đem người Trữ gia trở thành quan hệ thông gia mà đối đãi, coi như là bày tỏ thái độ của bọn họ.

Úc Khải Phong vào thời điểm một đám người đi vào, liền cùng Lộ Dịch Toa đứng lên.

“Kiến quá đệ hạ, vương hậu.” Đám người Trữ Huy Dung chủ động hành lễ, tôn kính mà không nhún nhường. Trữ Khang Khiết tuy rằng rất khâm trọng, nhưng cũng thoải mái, tiến lùi thoả đáng.

“... Đường xa mệt nhọc, bất quá Thịnh Trạch cùng Tiểu Sở đều rất cao hứng, ta cũng hiểu được hôn lễ như vậy mới viên mãn.” Úc Khải Phong không hề kiêu căng, Lộ Dịch Toa cũng mỉm cười nhất nhất chào.

Đoạn Sở đứng ở bên người Úc Thịnh Trạch, nhìn một màn hài hòa trước mắt, bỗng nhiên cảm thấy xúc động. Hắn sống lại ở Y Duy Tát, cũng coi như nhân họa đắc phúc. Nếu không, hắn còn không biết khi nào thì có thể nhìn thấy Đăng Lương Tuấn, mà cùng Úc Thịnh Trạch hoàn toàn phù hợp cuối cùng yêu nhau, nhất định là hắn dùng hết tất cả may mắn mới có thể có được. Về phần Trữ gia, nhận thức rõ người thân chân chính cùng chia hoạn nạn, không tiếc nuôi một lần niết bàn. Tường tượng như vậy, nguyên bản bởi vì Bồ Phán Liễu xuất hiện mà cảm thấy hậm hực, cũng hoàn toàn tiêu tán.

Đoạn Sở quay đầu, nhìn Úc Thịnh Trạch cười: “Thịnh Trạch, như vậy thật tốt.”

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở không còn vẻ lo lắng, ánh mắt đen nhánh càng thêm thâm thúy. “Àn.” Hắn lên tiếng trả lời, tay ôm lấy Đoạn Sở càng chặt.

Hai người ôn nhu nhìn nhau, Lộ Dịch Toa đứng ở chỗ cao nhìn thấy, không khỏi hiểu ý cười.

Úc Hồng Trì đứng lên cũng nhìn thấy cảnh vui mừng gặp lại, trong lòng khiếp sợ không thôi.

Việc mua bán lá trà đặc sản trái đất tuy rất trọng yếu, nhưng người Trữ gia dù sao cũng không phải kẻ có địa vị lớn nhất ở liên minh trái đất, hơn nữa tình hệ kia nền văn minh kém khá xa, Đế Ma Tư tuyệt đối ở địa vị cường thế hơn. Úc Khải Phong làm như vậy, chỉ có thể là nhìn mặt mũi Đoạn Sở. Nếu không lúc trước mấy huynh đệ bọn họ kết hôn, thế tộc cũng không có được đãi ngộ như vậy.

Úc Hồng Trì không khỏi nhớ tới Đoạn gia chỉ còn lại có chi thứ tư ở Đế Ma Tư miễn cưỡng chống đỡ, còn có thế tộc cùng quan hệ họ hàng của Đoạn gia, âm thầm thở dài.

“Đây là đại hoàng tử Úc Hồng Trì, hôn lễ của Thịnh Trạch và Tiểu Sở đều là hắn giúp đỡ xử lý.” Thanh âm ôn nhu của Lộ Dịch Toa vang lên, Úc Hồng Trì vội vàng thu liễm tâm thần, cùng người Trữ gia nhắt nhắt gặp mặt.

“Oa a oa a. . . .” Đang náo nhiệt, tiểu công chúa bị xem nhẹ bỗng nhiên mặc kệ, thân mình bé nhỏ mới hai tháng liêu mạng vụn vụn trong lòng Lộ Dịch Toa, cái mũi nhỏ còn ngửi ngửi, cái đầu không ngừng cọ cọ.

Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch cơ hồ là theo bản năng mà hướng tới chỗ Lộ Dịch Toa đi đến. Mấy ngày trước, bọn họ hầu như mỗi ngày đều đến hoàng cung ôm tiểu công chúa một cái, đối với vật nhỏ yếu ớt này thật sự là thương yêu đến tận tâm.

“A Toa, Sơ Tiểu làm sao vậy?” Đoạn Sở ghé sát vào thấp giọng hỏi.

Lộ Dịch Toa nghĩ nghĩ, tay vừa nhấc, liền đem ái nữ cùng tám chăn bọc đưa vào trong lòng Đoạn Sở: “Ngươi ôm thử xem.”

Đoạn Sở vội vàng thu hẹp vòng tay, Úc Thịnh Trạch vừa muốn cúi đầu kiểm tra, Trữ Khang Hạo cách đó không xa đã vội vàng cất bước lại đây, khăn trương giờ tay lên đỡ: “Tiểu Sở, ngươi có thể ôm sao?”

Đoạn Sở ngẩn người, lập tức ý thức được đại ca lại quên hẳn hiện tại vô cùng khỏe mạnh.

“Đại ca, ta ngay cả ngươi cũng có thể ôm được!” Đoạn Sở trêu ghẹo, trong mắt tràn đầy nóng lòng muốn thử.

Trữ Khang Hạo bị kiềm hãm, vội vàng thu hồi tay.

Đoạn Sở còn tính toán nói cái gì, Úc Thịnh Trạch nhìn Trữ Khang Hạo, ho nhẹ một tiếng nhắc nhở: “Sơ Tiểu đã dừng khóc, xem ra là thật sự muốn người ôm.”

Lực chú ý của Đoạn Sở lập tức bị dời đi, cúi đầu vừa thấy, tiểu công chúa mở to một đôi ánh mắt đen nhánh ngọt ngào mà theo dõi hắn. Đoạn Sở cố ý nghiêng đầu, tròn mắt bé nhỏ vậy mà lại chuyển động theo, tựa như thật sự muốn tìm kiếm hắn.

Đoạn Sở trong mắt tràn đầy ý cười, mang theo đắc ý khoe khoang với Úc Thịnh Trạch: “Sơ Tiểu nhất định là nhận biết được ta.”

Úc Thịnh Trạch vừa nghe, sắc mặt nhu hòa gật đầu: “Àn, ngươi mỗi ngày đều phải lại đây ôm nàng, nghĩ đến hai ngày không ở, chắc là nàng cảm thấy ngươi quên mất nàng rồi.”

Lộ Dịch Toa cũng nghe thấy, đồng ý gật đầu: “Sơ Tiểu chủ yếu là ngửi mùi, trên người ngươi có hương trà nhàn nhạt, lại không che dấu tinh thần lực, cũng khó trách nàng tìm ngươi.”

Lộ Dịch Toa cười nhẹ nói, bất động thanh sắc nhìn người Trữ gia hiểu ý mà cười, còn có Trữ Khang Hạo bởi vì yên tâm mà ngưng ngượng, ánh mắt lóe lóe. Bọn họ lúc này tiếp đón theo quan hệ thông gia, nói không chừng là chó ngáp phải ruồi.

Đoạn Sở chỉ toàn tâm toàn ý nhìn Sơ Tiểu, bỗng nhiên nhìn thấy nàng bắt đầu gặm nắm tay nhỏ bé của chính mình, nhất thời nở nụ cười.

“A Toa, nàng giống như đói bụng.” Đoạn Sở đem tiểu công chúa đưa tới trước mặt Lộ Dịch Toa, nhìn đến nụ cười ý tứ hàm xúc không rõ của nàng, chỉ thấy kỳ quái, Lộ Dịch Toa đã nghiêng người ôm lấy Úc Sơ Tiểu, tươi cười trên mặt ôn nhu mà chân thành tha thiết, tựa như lúc này chỉ là ảo giác của hắn.

Đoạn Sở cũng không suy nghĩ sâu xa, nhưng bỗng nhiên nhớ tới cái gì, từ nhãn không gian lấy ra một cái hòm hình tứ phương, nhìn Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch ăn ý nhận lấy, đưa đến tay Úc Khải Phong.

“Bên trong có hai trăm bình, đã chiết xuất.” Lời nói của Úc Thịnh Trạch thập phần đơn giản, Úc Hồng Trì vẻ mặt mờ mịt, Úc Khải Phong cùng Lộ Dịch Toa lại đều lộ ra vẻ mặt động dung.

Từ lúc trà rượu thức tỉnh chế thành đến nay, không tính lần này thì Đoạn Sở tổng cộng cũng đã cung cấp hai trăm bình trà rượu có hiệu quả. Cũng không phải mỗi người đều có thể dựa vào một bình trà rượu mà thức tỉnh, thậm chí còn có thể bởi vì thân thể miễn cảm mà khiến cho thức tỉnh gián đoạn, đây cũng là nguyên nhân lúc sau Đoạn Sở muốn chiết xuất.

Hai trăm bình thuốc thức tỉnh chiết xuất, có thể hoàn toàn thức tỉnh được hai trăm người khế ước hậu thiên tinh thần lực tính chất đặc biệt phù hợp. Cái hòm trong tay trở nên trân quý vô cùng, nhưng rất nhanh, Úc Khải Phong liền lộ ra vẻ mặt u sầu, bọn họ không thể mỗi lần đều lấy trà rượu miễn phí từ Đoạn Sở, tuy cũng lấy ra kì trân từ hoàng thất hoặc là nghiệp đoàn người khế ước, đương nhiên cũng không thể so sánh được với giá trị của trà thức tỉnh, nhưng cũng là chút ý tứ.

Nhưng hai trăm bình chiết xuất này, cũng hàm nghĩa với thuốc thức tỉnh chân chính đã ủ thành công, bọn họ có thể lấy cái gì ra trao đổi đây. Giá trị quá thấp không thể được, chẳng sợ Đoạn Sở là chính quân hoàng thất tương lai của hoàng tử, Úc Khải Phong cũng không cho rằng Đế Ma Tư có thể chiếm tiện nghi trắng trợn, đây là hành vi cực kì ngu xuẩn.

“Ách, Tiểu Sở, ” Úc Khải Phong dựng lên kết giới tinh thần lực, thử hỏi: “Người có cái gì thiếu không?”

Đoạn Sở cong lên mặt mày: “Bởi vì hôn lễ của ta cùng Thịnh Trạch, mà phiền toái đệ tam quân đi xa xôi, đây là lễ tạ ơn.” Đoạn Sở dùng một chút, nhìn Úc Thịnh Trạch còn nói: “Nếu có thể, ta hy vọng người khế ước lựa chọn người bầu bạn hoặc người yêu, có thể ưu tiên chiến sĩ đệ tam quân.”

Úc Khải Phong nhìn đứa con, trong mắt đều là ý cười. Đoạn Sở nói như vậy, không chỉ biểu lộ coi trọng đối với Trữ gia, cũng ý nghĩa hy vọng về sau cung cấp thuốc thức tỉnh cũng sẽ như vậy, mà hoàng thất tự nhiên không có khả năng cự tuyệt. Cứ như vậy, vốn là đệ tam quân cường hãn, chỉ sợ sẽ trở thành át chủ bài thứ nhất của Đế Ma Tư.

Lộ Dịch Toa cùng Úc Thịnh Trạch đều ở trong kết giới, tự nhiên đều nghe được. Lộ Dịch Toa cúi đầu nhẹ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của ái nữ, bỗng nhiên cảm thấy các loại suy đoán lúc trước của nàng, đã hoàn toàn không cần phải . . . , Chỉ cần biết rằng Đoạn Sở cùng Thịnh Trạch là thật tâm thật tình cùng ký khế ước, yêu thương lẫn nhau, Đoạn Sở là dạng người gì, thì có quan hệ gì.

Lúc này thông gia gặp mặt hiển nhiên thuận lợi cực kỳ, nhìn thấy cha mẹ thân nhân hoàn toàn thả lỏng, cùng Úc Khải Phong, Lộ Dịch Toa ở chung cũng thực hòa hợp, Đoạn Sở đối với Lộ Dịch Toa cùng Úc Khải Phong rất cảm kích, cho nên khi bọn họ mời Trữ gia sau khi tham gia cung yến thì ngủ lại hoàng cung, Đoạn Sở thông tri Lam Tư, cũng thay mặt người nhà đồng ý.

Ban đêm cùng ngày, Đoạn Sở mang theo Trữ Khang Khiết, Trữ Khang Viễn đi tản bộ trong dinh viện hoàng cung, bỗng nhiên nghiêng đầu hỏi: “Khang Khiết, hôm nay Lam Tư đột nhiên hỏi ta mới nhớ tới, ta và ca ca Trữ Khang Trí của các người, thật sự lớn lên rất giống sao?”

“Àn, ít nhất năm sáu phần tương tự.”

“Thực đáng tiếc ta không thể thấy được, hẳn rồi cuộc là ai hại chết?”

“Kia còn phải nói, đương nhiên là người có xung đột ích với cửu điện hạ, người tới Đế Ma Tư khẳng định cũng không phải thật sự an toàn đi?”

“Đúng vậy, nhưng nhị hoàng tử hần, nghe nói là bị oan uổng.” Thanh âm Đoạn Sở thấp phần do dự.

“Oan uổng, oan uổng thì sao có thể bị giam vào ngục giam hoàng gia? Nếu oan uổng thì vì sao vị nhị hoàng tử phi kia nhìn thấy chúng ta lại chột dạ như vậy?” Thanh âm nữ tử bên nhón, có vẻ lòng đầy cảm phẫn.

“Tiểu Sở, người cần phải sớm tính toán đi, không nói cửu điện hạ không có khả năng luôn ở bên cạnh người, nghe nói có một lần, cửu điện hạ còn không phải bị tính kế mà gặp phải chiến sĩ cấp 9 cùng dị thú cấp 9 cuồng hóa sao. Không phải mỗi lần đều có Úc Phi Dương công tước đi theo, khiến cho cửu điện hạ mau chóng động thủ, trăm thảo trừ căn (diệt cỏ tận gốc) mới là thích hợp nhất. Dù sao người ta đã muốn mạng của các người, cần gì phải nương tay. Vừa lúc hôn lễ cũng sẽ có nhiều rối loạn, lúc này động thủ là thích hợp nhất.” Nam tử trật tự rõ ràng khuyên bảo.

Thật lâu sau, trong không khí truyền đến thanh âm chậm rãi của Đoạn Sở: “Nói cũng đúng.”

Bỏ Phán Liễu cả người đều run rẩy, nhanh chóng che miệng không dám phát ra một chút động tĩnh, thẳng đến lúc bên ngoài thanh âm gì cũng không nghe được, mới nhìn xung quanh, cuối cùng chạy đi như điên.

Tháng Năm 28, 2016

147

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Chương 147

Thời điểm Đoạn Sở mang theo Trữ Khang Viễn cùng Trữ Khang Khiết trở lại thánh điện, Úc Thịnh Trạch còn chưa trở về từ Đế Tinh điện.

“Ách, Đoạn Sở, chúng ta lúc sau. . . .” Trữ Khang Khiết muốn hỏi tiếp theo phải làm cái gì, lại bị ánh mắt của Đoạn Sở ngăn lại.

“Tốt lắm, các người nghỉ ngơi sớm một chút đi. Ta ngày mai đi tới học viện người khế ước xin phép, sau đó có thể mang các người đi dạo.” Đoạn Sở sắc mặt bình tĩnh nói xong, tựa như lúc trước thật sự chỉ là một lần du lịch đơn giản, chỉ trừ bỏ ánh mắt lộ ra một chút lạnh lẽo.

Trữ Khang Viễn cũng hiểu được nói chuyện ở trong hoàng cung không thích hợp, giữ chặt Trữ Khang Khiết đồng ý gật đầu: “Vậy thì thật tốt quá, bắt quá Lam Tư một người cũng nhàm chán, không bằng đến lúc đó cũng rủ hần đi cùng?”

Trữ Khang Hạo nghe được động tĩnh đi ra nghe vậy, cười hỏi Đoạn Sở: “Thịnh Trạch đâu?”

Đoạn Sở nghe được câu hỏi của đại ca, biểu tình dịu đi: “Thịnh Trạch phải trực ở quân bộ, đệ hiện tại đối với Đế Ma Tư cũng quen thuộc, sẽ không dẫn sai đường.”

Từ sau khi từ vệ tinh thứ ba trở về, Úc Thịnh Trạch có thời gian rảnh rỗi liền dẫn hần đi khắp nơi, không chỉ trong trung tâm Đế Ma Tư, ngay cả sáu vệ tinh lớn ở phụ cận cũng đều đi qua, thậm chí ngay cả bãi nuôi dưỡng của thất điện hạ Úc Hạo Bằng lúc trước chưa kịp đi cũng đã dừng chân ba ngày.

Trữ Khang Hạo không biết vừa rồi đệ đệ muội muội đi ra ngoài làm cái gì, bắt quá cảm xúc của ba người không thích hợp vẫn là có thể nhìn ra, hiện tại thấy Đoạn Sở còn có thể nói giỡn, cũng thả lỏng sau đó hàn huyên vài câu, mấy huynh đệ cũng đi tới thiên điện nơi vợ chồng Trữ Huy Dung ở.

Nhìn thấy bọn họ lại đây, Nhạc Tùng Trữ thật cao hứng, nhìn Đoạn Sở đầy ôn nhu: “Tiểu Sở, lúc trước mẹ còn lo lắng Thịnh Trạch là hoàng tử, hai đứa không hợp nhau. Hiện tại thoát nhìn, cha mẹ Thịnh Trạch cũng đều chấp nhận con rồi, chúng ta cũng yên tâm.”

Trữ Huy Dung ngồi ở bên người vợ, trong mắt cũng tràn đầy ý cười thoải mái. Bọn họ không để ý khổ cực cùng nguy hiểm, tiêu tốn thời gian ba tháng đi tới tinh cầu xa xôi, cũng chỉ vì muốn xác nhận cuộc sống của Đoạn Sở ở Đế Ma Tư. Vô luận biết được bao nhiêu tin tức về tinh tế, hay là biểu hiện của Úc Thịnh Trạch đối với Đoạn Sở là tình thâm ý trọng, cũng không đủ xoa dịu nỗi lo của bọn họ.

Một đế quốc cường đại như vậy, Úc Thịnh Trạch cho dù là hoàng tử, cũng không có quyền lực tuyệt đối nói một thì không có hai. Nếu cha mẹ Úc Thịnh Trạch không chấp nhận tình cảm của hai người, khi gặp phải các loại âm mưu quỷ kế ở Đế Ma Tư, cũng chỉ có Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch tự mình đương đầu, rất dễ dàng bại lộ sơ hở khiến người lợi dụng.

Đoạn Sở nhếch khóe miệng cười: “Mẹ, mẹ không cần lo lắng, cha mẹ Thịnh Trạch đối với con tốt lắm.”

Đoạn Sở nói xong, bỗng nhiên nhớ tới từ Y Duy Tát tới Đế Ma Tư, từ thiếu gia phế vật đến người khế ước giá trị tinh thần lực thấp may mắn, nếu không phải thái độ của Úc Thịnh Trạch luôn thủy chung như một, luôn đứng bên hần không thay đổi, bản thân Đoạn Sở cũng không biết, hần hiện tại có thể thành công thoát khỏi Đoạn gia hay không, có thể có được một nơi an toàn tuyệt đối như vậy hay không, có thể cho hần tập trung nghiên cứu lá trà cùng đủ loại dung hợp tinh thần lực.

“Tiểu Sở, nghĩ cái gì vậy?” Thanh âm lo lắng của Trữ Khang Hạo vang lên bên tai.

Đoạn Sở lấy lại tinh thần, mặt có điểm nóng lên. Thất thần trước mặt người nhà, hần cũng không thể nói chính mình vừa rồi là nhớ lại từng chút một từ lúc ở chung với Úc Thịnh Trạch.

“Không có gì, trong tay đệ có bản đồ Đế Ma Tư, hiện tại nên xác định một chút hành trình ngày mai nên đi nơi nào?” Đoạn Sở rất nhanh tìm được chủ đề để dời đi.

Chờ thời điểm Úc Thịnh Trạch tìm đến, người Trữ gia đang vây quanh quang cầu hưng trí bùng bùng, mà Đoạn Sở thì không ngừng giảng giải cái gì đó, cả người đều hưng phấn, ánh mắt màu đen sáng rực rỡ, thoát nhìn thật tốt. Úc Thịnh Trạch chậm lại bước chân, lặng yên không một tiếng động đứng ở một bên lắng lắng nghe.

Đoạn Sở vốn miễn cảm, cảm nhận được một tầm mắt khác thường nhìn đến liền quay đầu lại, vừa lúc chống lại đôi mắt mỉm cười của Úc Thịnh Trạch.

“Thịnh Trạch, người đã trở lại.” Đoạn Sở lập tức ngưng lại, khóe miệng lộ ra tươi cười nhẹ nhàng.

“Àn, đã khuya, để ba mẹ bọn họ đi nghỉ ngơi sớm một chút đi?” Úc Thịnh Trạch đề nghị, đi lên phía trước cùng Đoạn Sở sóng vai đứng.

Đoạn Sở lúc này mới chú ý tới, thời gian đã khuya.

Nhạc Tùng Trữ càng nhìn càng thấy vừa lòng với Úc Thịnh Trạch, lúc này thấy đứa con quần bách, bật cười để cho bọn họ sớm đi về nghỉ ngơi.

Đoạn Sở có chút mất mặt bị Úc Thịnh Trạch mang đi, nhìn sườn mặt anh tuấn của người yêu, bỗng nhiên nhớ tới gì đó hỏi: “Thịnh Trạch, gần nhất quân bộ có nhiệm vụ không?”

“Không có, còn nửa tháng nữa là ngày kết hôn của chúng ta, hoàng thất sẽ không cho phép quân bộ an bài nhiệm vụ.” Úc Thịnh Trạch phủ định, sau khi tiến vào tầm điện liền ôm lấy Đoạn Sở, chôn đầu vào vai Đoạn Sở thấp giọng nói: “Lúc trước người không phải muốn người khế ước ưu tiên lựa chọn chiến sĩ từ đệ tam quân làm bầu bạn cùng người yêu sao, mà ta từ sau khi lên cấp 8, đệ tam quân có thể lại tăng cường quân bị, vừa vậy này cũng là một cơ hội, cho nên đệ tam quân sắp tới cũng sẽ bề bộn nhiều việc.”

Đoạn Sở đối với những thứ này không hiểu, bắt quá đề nghị lúc trước của hần, chính là vì đối với đệ tam quân tràn ngập cảm kích nên mới có thể như vậy. Hần có năng lực này, đương nhiên là muốn chiếu cố người một nhà trước tiên, nếu bị lấy đến dùng cho thế lực khác, hần mới không đồng ý. Nhất là

còn có một thế lực của Lục gia, nhị hoàng tử lúc trước từng gây khó dễ với hắn.

“Đi, ngươi không biết, một chi của Lục gia Lục Văn Hạo, đã sớm không được rồi sao?” Vài ngày sau, Đoạn Sở mang theo người nhà đi tham dự hội bán đấu giá của Phong Vinh thương hội, Nguyên Vinh Nghị sau khi nghe suy nghĩ của Đoạn Sở, về mặt buồn cười nói: “Về phần nhị hoàng tử Úc Văn Bản, lực ảnh hưởng của hắn ở quân bộ rất nhỏ, nhưng ở học viện chiến sĩ lại khá lớn.”

Đoạn Sở kinh ngạc tròn to mắt, này đó thuộc cơ mật của quân bộ, bởi vì chiến sĩ cấp 9 của Lục gia Lục Minh Hú vẫn còn, mặt ngoài Lục gia thoát nhìn vẫn như xưa, hơn nữa sau khi Úc Thịnh Trạch đem tư liệu điều tra về Lục gia giao cho Úc Hồng Trì, chỉ biết kết quả là sau đó liền rảnh tay, bởi vì không tìm được nửa điểm manh mối Lục gia cùng nhị hoàng tử Úc Văn Bản hợp mưu, Lục gia cũng giống như hoàn toàn không biết cái gì, hắn sẽ không nói cho Đoạn Sở.

Cho nên Đoạn Sở căn bản không biết, trước đó không tra ra căn cứ chính xác Lục gia cùng Đổng Lương Tuấn giao thiệp, Úc Thịnh Trạch đã lấy lý do “Lục gia lợi dụng khóa thực tiễn âm mưu tính kế Đoạn Sở” cùng “Lục gia ở quân bộ chậm trễ việc điều tra chuyện của Trữ Khang Trữ”, đem phần lực lượng lớn nhất của Lục gia ở quân bộ là Lục Văn Hạo một chi toàn bộ đều xử phạt giáng cấp.

Nghe xong Nguyên Vinh Nghị giải thích, Đoạn Sở đang muốn cười, bỗng nhiên nghĩ đến hắn tính kế Úc Văn Bản trốn ngục, vốn đang nghĩ Úc Văn Bản trước tiên sẽ uy hiếp Lục gia, hiện tại xem ra, hắn phải một lần nữa thay đổi kế hoạch.

“Người của nhị hoàng tử ở học viện chiến sĩ rất nhiều, là bởi vì tổ phụ của nhị hoàng tử phi là viện trưởng học viện chiến sĩ?”

Đoạn Sở nhăn lại mi.

Nguyên Vinh Nghị gật đầu, dùng khẩu khí trào phúng nói: “Bằng không ngươi cho là, Bồ Phán Liễu bắt quả chỉ là một người bình thường, làm sao có thể trở thành chính phi của nhị hoàng tử.”

Đoạn Sở nghĩ đến Bồ Phán Liễu luôn là một bộ biểu tình nhu nhược, trong lòng hừ lạnh. Vệ Thư Lan từ Mạch Duy biết được tin tức ở trái đất, lúc trước bọn họ đều tưởng nàng sẽ trực tiếp truyền lại cho Lục Tân Quân, hiện tại xem ra, hắn là truyền lại cho Bồ Phán Liễu mới đúng. Nếu không, lấy tâm cơ của Úc Văn Bản, âm mưu như vậy không có khả năng nói cho Bồ Phán Liễu không đầu được chuyện, cũng sẽ không ở hoàng cung chột dạ lộ ra dấu vết. Xem ra sau khi Úc Văn Bản trốn ngục, cần phải xuống tay từ Bồ Phán Liễu.

Dung Thu một mực nhìn danh sách trên quầy của Phong Vinh thương hội, thấy Nguyên Vinh Nghị cùng Đoạn Sở đã nói xong, lại gần về mặt chờ mong nói: “Tiêu Sở, nghe nói bảo vật áp đáy hòm của Phong Vinh thương hội lúc này, rất có thể là chỉ bảo ngàn năm truyền thừa thế gia!”

Lam Tư vốn ở một bên bồi Nhạc Tùng Trữ, nghe vậy cũng lộ ra tươi cười thú vị: “Truyền thừa thế gia ngàn năm tinh tế cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, ở Đế Ma Tư trừ bỏ Nguyên gia, cũng chỉ còn Tiêu gia cùng Diêm gia.”

Nguyên Vinh Nghị cho tới bây giờ vẫn luôn không dám khinh thường vị vương tử Trạch Mi này, nghe được hắn nói như vậy, gật đầu: “Đá năng lượng nguyên của Diêm gia hoặc là phù điêu của Tiêu gia, nếu tin tức là thật, phù điêu có khả năng lớn hơn.”

Đoạn Sở nghe được Tiêu gia, bản năng dâng lên phản cảm.

Lam Tư nở nụ cười, sẵn sàng giảng giải cho Nhạc Tùng Trữ cái gọi là ngàn năm truyền thừa thế gia, thậm chí còn liệt kê ra mấy thế gia của Trạch Mi.

Dung Thu nghe được cảm giác mới mẻ, lôi kéo Đoạn Sở, nhẹ giọng hỏi: “Lam Tư diện hạ đối với mọi người cũng thật tốt, nếu không phải thấy hắn cùng Khang Khiết thật sự không có chút mập mờ nào, ta còn nghĩ rằng hắn lấy lòng mọi người, vì muốn làm con rể chuẩn mực đâu?”

“Khụ khụ khụ”, không đợi Đoạn Sở bày ra biểu tình kinh ngạc, Trữ Khang Hạo ngay gần đó đã mãnh liệt ho khan.

Mặt Dung Thu lập tức liền đỏ, Đoạn Sở theo bản năng nhìn về phía Lam Tư, thấy hắn về mặt kinh ngạc nhìn Trữ Khang Hạo, trong mắt còn lộ ra một chút quan tâm, nhìn không được nở nụ cười.

“Cũng không phải, Lam Tư cùng mọi người ta rất hợp nhau, hắn thích mỹ thực trái đất mà mẹ ta làm.” Đoạn Sở giải thích, ý cười nơi khóe miệng căn bản không thể áp chế. Nếu Lam Tư thật sự kiên định với việc chỉ tính toán tìm chiến sĩ hoàn toàn phù hợp để kết hôn, đại ca giấu diếm như vậy, kỳ thật cũng coi như chậm trễ Lam Tư, cũng khó trách lại chột dạ thành như vậy.

Dung Thu có điểm ngưng ngượng, cảm thấy chính mình náo loạn thật chệch cười, ánh mắt không khỏi nhìn xung quanh, bỗng nhiên tầm mắt dừng lại ở nơi nào đó. “Đi, Khang Khiết đang cùng ai nói chuyện vậy?”

Đoạn Sở theo tiếng nhìn lại, đứng ở đối diện Trữ Khang Khiết là một nam tử tuổi trẻ tuấn mỹ xuất trần, có thể nói là nam tử có diện mạo xuất chúng nhất mà hắn từng gặp, nhưng một người như vậy, hắn lại chưa bao giờ gặp qua. Mà hiện tại, nam tử bộ dạng cực mỹ này, giống như không tước xòe đuôi đối với mọi người của hắn triển lãm mị lực nam tính.

Đoạn Sở thật sâu nhăn lại mi, vừa vặn nhìn đến Áo Lợi Ngươi chạy lại đây, không khiến người chú ý chỉ chỉ bên kia hỏi: “Áo Lợi Ngươi, ngươi đã thấy qua người kia chưa?”

Áo Lợi Ngươi nhìn chăm chú bên đó, nghĩ nghĩ thấp giọng nói: “Đoạn Sở các hạ, hắn là Tiêu Vinh Ca, là người Tiêu gia, lệ thuộc chi thứ Tiêu gia Đế Ma Tư, nghe nói là người khế ước có thiên phú về phù điêu nhất.”

Trong mắt Đoạn Sở cơ hồ nhảy mắt biến thành gió lốc đen kịt, lực lượng tinh thần cường hãn vô cùng thẳng hướng đối phương đánh tới, lại vào một khắc cuối cùng tránh được yếu hại.

Tiêu Vinh Ca đang bày ra tư thế tạo nã đầy đủ mị lực nhất, bỗng nhiên trong lòng kinh sợ, cảm nhận nguy cơ mãnh liệt thúc đẩy hần cực nhanh lui về phía sau, nhưng đã không còn kịp rồi, một cổ lực lượng quý dị đánh trúng ngực, kịch liệt đau đớn xảy ra cùng với tinh thần hỗn loạn bất ngờ, một cổ tinh ngọt từ cổ họng dâng lên, nếu không phải đúng lúc cắn chặt răng ổn định thân hình, chỉ sợ hần đã sớm nằm úp sấp, mắt mặt trước mỹ nữ đang chuẩn bị dụ dỗ.

Kinh hãi dùng dư quang nhìn xung quanh, chỉ thấy một thanh niên dáng người cao to, tuần tú thanh nhã bước đi thông thả tới đây, ánh mắt lạnh lùng liếc hần.

Tiêu Vinh Ca cả người phát lạnh, chợt nghe thanh niên ôn nhu hỏi:

“Khang Khiết, ngươi không phải muốn tìm một ít gì đó đặc biệt sao? Ngươi này, chặn đường ngươi đi hay sao?”

Trừ Khang Khiết chớp mắt, bản năng cảm thấy được tâm tình của ca ca mình rất không tốt, ngón tay chỉ Tiêu Vinh Ca gật đầu: “Đứng, hần mặc danh kỳ diệu lại đây, giới thiệu với ta về cái gì phù điều rất hữu dụng.”

Ngươi này, chính là Đoạn Sở? Tiêu Vinh Ca chỉ cảm thấy ngực ép tới không thở nổi, thân thể cứng ngắc một cử động cũng không dám. Đây vẫn là lần đầu tiên, hần từ trên một người khế ước cảm nhận được uy áp tinh thần lực cường đại, không thể địch nổi, lúc trước hần vẫn nghĩ rằng, chỉ có chiến sĩ cấp cao mới có lực uy hiếp không thể kháng cự như vậy.

Hần gian nan mở miệng, thử giải thích: “Ta chỉ là thấy vị tiểu thư này một mực tìm đồ vật này nọ, vừa vặn chúng ta lúc này bày quầy hàng ra bán, nghĩ rằng các tiểu thư tuổi trẻ rất thích phù điều.”

Đoạn Sở nhếch mi, liếc mắt nhìn Úc Thiên Triền cách đó không xa, lạnh mặt: “Ngươi là người Tiêu gia? Tiêu gia Tiêu Vinh Ca?”

Tháng Năm 28, 2016

148

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Chương 148

Đồng tử Tiêu Vinh Ca co rút lại, tâm như ngâm nước đá mà rét run, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng thống khổ do tinh thần lực hỗn loạn, gật gật đầu không lưu loát trả lời: “Đúng vậy, ta là Tiêu Vinh Ca.”

Tiêu Vinh Ca rất muốn làm bộ không biết Đoạn Sở hỏi cái gì, nhưng chống lại đôi mắt thấu triệt lạnh như băng, bản năng biết nếu hần dám tiếp tục nói dối, uy áp tinh thần lực bao phủ trên người hần sẽ lập tức hóa thành một kích dữ dội. Đến lúc đó đừng nói xấu mặt, có thể bảo vệ được tinh thần lực hay không còn chưa biết được. Tinh thần lực của người khế ước căn bản không cân bằng cấp giống như chiến sĩ, nghe nói chỉ cần vận dụng thích đáng, cho dù là tinh thần lực của sĩ cấp 9 cũng không thể áp chế được.

Đoạn Sở nhếch môi, thông thả đánh giá Tiêu Vinh Ca. Thấy Tiêu Vinh Ca dưới ánh nhìn chăm chú của hần căn bản không dám giương mắt nhìn, phong độ nhanh nhẹn vừa rồi tất cả đều không cánh mà bay, chỉ còn lại có mỹ nhân cứng ngắc như điêu khắc ra, lửa giận trong lòng Đoạn Sở cũng dần dần biến mất.

Đương nhiên không phải không tức giận, mà là Đoạn Sở phát hiện, vị Tiêu Vinh Ca này, bất quá cũng chỉ được tướng mạo, lại không có đầu óc. Cũng khó trách Úc Thiên Triền chỉ ở bên cạnh trốn trốn tránh tránh, cho dù lòng nóng như lửa đốt cũng không dám làm gì, khẳng định cũng là lo lắng Tiêu Vinh Ca sẽ đem hần tha xuống nước. Cho dù đối thành Nhung Thành Âm ít có tâm tư nhất, cũng vẫn có thể tìm được biện pháp thoát khỏi tình cảnh bất lợi hiện tại.

“Nếu như vậy,” Đoạn Sở cố ý chậm rãi kéo dài câu nói, dưới sự lo lắng đề phòng của Tiêu Vinh Ca, nghiêng đầu nhìn về phía Trừ Khang Khiết hỏi: “Khang Khiết, ngươi có muốn đi nhìn một chút mấy thứ phù điều không?”

Trừ Khang Khiết ảo não cực kỳ, không nghĩ tới ca ca sẽ bởi vì một người có chút đẹp trai đang cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ, tức giận lớn như vậy. Phải biết rằng, nàng căn bản không hề cho người nọ cơ hội nói chuyện. Hiện tại nghe được câu hỏi của Đoạn Sở, nàng đã muốn lập tức cự tuyệt, ánh mắt vừa nhắc, lại nhìn đến Trừ Khang Hạo phía sau Đoạn Sở hướng về phía nàng gật đầu, không khỏi tạm dừng, do dự mà nhỏ giọng trả lời: “Vây, phù điều gì đó, nghe rất giống tranh vẽ trên tường, nghe nói còn có tác dụng khác, vị tiên sinh này lại ra sức tuyên truyền như vậy, không bằng đi xem cũng tốt.”

“Phốc”, Đoạn Sở còn chưa kịp phản ứng, Lam Tư đã cười ra tiếng.

“Tiểu Sở, Khang Khiết nói cũng không sai. Vì người khế ước này nhiệt tình như thế, chúng ta cũng nên đi lên nhìn một chút, thích hợp thì mua một ít, coi như là ủng hộ cho người khế ước.” Lam Tư tuyệt không khách khí chỉ đích danh thân phận người khế ước của Tiêu Vĩnh Ca, nói xong, còn cao thấp đánh giá Tiêu Vĩnh Ca, về mặt tán thưởng nói: “Không hổ là con cháu phù điêu Tiêu gia, thân là người khế ước thiên tài, vậy mà cũng nguyên ý vì gia tộc mà tự hạ thấp thân phận đi mời chào khách nhân.”

Tuy hội bán đấu giá còn chưa bắt đầu, hội trường thương hội cũng đã có không ít người. Mà đoàn người Đoạn Sở diện mạo xuất chúng, khí chất bất phàm, ở đâu cũng đều là tiêu điểm khiến mọi người chú mục, lúc này còn có không ít người chú ý tới nơi này. Trừ Khang Khiết nói xong bọn họ còn chưa phản ứng được, nhưng Lam Tư • Duy Đức nói như vậy, căn bản là đánh vào mặt Tiêu Vĩnh Ca.

Người khế ước từ trước đến nay cao cao tại thượng, ở Đế Ma Tư thậm chí là cả tỉnh tế, người thường muốn gặp mặt đều rất khó, huống chi là tự hạ thấp thân phận làm một nhân viên cửa hàng nho nhỏ. Lời nói của Lam Tư, quả thực là dấn trên mặt Tiêu Vĩnh Ca tuần mỷ xuất trần cái nhãn “Dụng tâm kín đáo, bi ôi vô sĩ”. Trong lúc nhất thời, mọi người hai mặt nhìn nhau, đều có chút không nói nên lời.

Tiêu Vĩnh Ca chú ý tới ánh mắt khác thường của mọi người, mặt đều nhanh tái rồi. Từ sau khi trưởng thành, hần bằng vào dung mạo tuần mỷ, thiên phú dị bẩm cùng thân phận người khế ước và gia thế cao quý, truy đuổi nam nữ luôn thuận lợi, nữ nhân trẻ tuổi như Trữ Khang Khiết từ trước đến nay luôn dễ như trở bàn tay, lúc này đây đã phải thiết bản không nói, còn dấn tới địch ý của Đoạn Sở, đừng nói trợ giúp Úc Thiên Triển, kinh động tới Úc Thịnh Trạch mới là trí mạng.

Trong lúc nhất thời, Tiêu Vĩnh Ca hồi hận tới ruột đều xanh, hần rốt cục hiểu được, vì cái gì Úc Thiên Triển sau khi nghe được kiến nghị của hần, luôn mãi dấn dò hần không cần hành động thiếu suy nghĩ. Hiện tại hần cũng không biết nên làm thế nào để cứu chữa, chỉ có thể không yên lòng đứng tại chỗ, yên lặng chờ bọn Đoạn Sở quyết định.

Đoạn Sở thấy Trữ Khang Khiết không bị mắc mưu liền người giận, lại nghe Lam Tư nói như vậy, ý cười không ngừng dâng lên. Hần thật đúng là đã quên, Trữ Khang Khiết mới đến Đế Ma Tư, vận dụng tinh thần lực cũng không thuần thực, căn bản không biết phân biệt người khế ước cùng người thường. Đột ngột xuất hiện trước mặt nàng, cho dù bộ dạng có dễ nhìn, cũng sẽ bị cho rằng là nhân viên đẩy mạnh tiêu thụ, cái này ở trên trái đất đều là bình thường.

“Lam Tư người nói đích thực không tồi.” Đoạn Sở cười nhẹ nhìn về phía Tiêu Vĩnh Ca: “Tiêu gia có thể có người khế ước coi trọng mỗi một cái phù điêu bán ra như Tiêu Vĩnh Ca, cũng khó trách có thể truyền thừa đến nay.”

“Này, Đoạn Sở các hạ quá khen.” Tiêu Vĩnh Ca nói xong nhìn đến mọi người về mặt giật mình nhìn chăm chăm Đoạn Sở, hồi hận đến độ hận không thể cắn đứt đầu lưỡi chính mình. Này không phải nói cho mọi người biết, hần chính là biết thân phận Đoạn Sở, mới cố ý tiếp cận nữ chiến sĩ cấp thấp Trữ Khang Khiết này sao.

Trữ Khang Hạo còn đang lo lắng Đoạn Sở càng tức giận thêm, thấy sau khi Lam Tư nói xong, đệ đệ rốt cục lộ ra tươi cười, thoáng nhẹ nhàng thở ra. Cũng không quản Tiêu Vĩnh Ca nói cái gì, chỉ cảm kích nhìn Lam Tư, đối với Đoạn Sở khuyên bảo: “Chúng ta vẫn là không nên chậm trễ thời gian, hội trường chúng ta vừa mới bắt đầu xem, không bằng đi nhiều thêm một chút?”

Mặc kệ Tiêu Vĩnh Ca có âm mưu gì, Trữ Khang Hạo cũng không hy vọng Đoạn Sở hiện tại làm cái gì. Hần đối với đệ đệ của mình hiểu rất rõ, đừng nhìn thời điểm Đoạn Sở vẫn là Trữ Khang Trí luôn một bộ dáng không chút để ý, chỉ cần liên quan tới người nhà luôn rất dễ nóng nảy. Hiện tại thân thể tốt lắm, sức chiến đấu cũng biến mạnh, nếu động thủ trước đông người, hần đây làm đại ca căn bản không thể ngăn được. Đoạn Sở sắp kết hôn với Úc Thịnh Trạch, vốn thân đang ở trung tâm lốc xoáy thị phi, thay vì đưa tới nhiều chỉ trích không thích hợp, còn không bằng chờ về rồi thảo luận sau.

Trữ Khang Hạo nghĩ nghĩ, lặng lẽ phát tin tức cho Úc Thịnh Trạch, để hần mau chóng đi tới, dưới loại tình huống này, đệ đệ vẫn là giao cho nam nhân của đệ đệ mới càng thích hợp.

Nguyên Vinh Nghị thấy người Trữ gia bởi vì biết thân phận người khế ước của Tiêu Vĩnh Ca mà trở nên nghiêm túc, ánh mắt xoay chuyển, lại đem về mặt của mọi người thu vào đáy mắt, bỗng nhiên nhếch mi, mỉm cười đề nghị: “Tiểu Sở, chúng ta vẫn là trước đi tới chỗ của Tiêu gia, sau đó lại đi đến các quầy hàng khác đi.”

“Vì cái gì?” Trữ Khang Khiết tức giận kinh khủng, nàng cho dù có ngốc cũng biết, người trước mắt này căn bản không phải nhân viên đẩy mạnh tiêu thụ bộ dạng dễ nhìn, khó trách ca ca tức giận như vậy. Nghĩ đến lúc trước nàng cũng là bị Đằng Lương Tuấn phái người nhìn chòng chọc, hiện tại lại mặc danh ký hiệu bị người ngoại tình hoàn toàn xa lạ tìm tới cửa, ánh mắt Trữ Khang Khiết nhìn Tiêu Vĩnh Ca tràn ngập chán ghét.

“Nơi này không phải có rất nhiều phù điêu sao, làm gì nhất định phải tới chỗ của hần?” Trữ Khang Khiết nói xong, còn hung tợn trừng mắt nhìn Tiêu Vĩnh Ca.

“Nga, nghe nói Tiêu gia gần nhất có điểm khó khăn, cũng khó trách cần người khế ước tự mình kéo sinh ý, đều là thế gia, ta hần là cũng nên ủng hộ.” Nguyên Vinh Nghị cười tùm tùm trả lời

Mọi người chung quanh đều hiểu rõ gât đầu, ánh mắt nhìn Tiêu Vĩnh Ca đều toát ra một tia đồng tình. Cũng không biết Tiêu gia làm thế nào đắc tội thất hoàng tử Úc Hạo Bằng, một năm này bị Úc Hạo Bằng điên cuồng chèn ép, sản nghiệp co rút lại lợi hại. Mất thấy Tiêu gia gần năm truyền thừa chỉ để lại sản nghiệp tổ tiên, Tiêu Vĩnh Ca tiếp cận Trữ Khang Khiết, nói không chừng cũng là quanh co muốn tiếp cận cứu hoàng tử, cùng thất hoàng tử hóa giải chiến tranh cũng không chừng. Về phần còn có tính kế khác hay không, đối với bọn họ chỉ xem diễn mà nói, kỳ thật đều không sao cả.

Sắc mặt Tiêu Vĩnh Ca lúc xanh lúc trắng, biết hôm nay hần nhất định là bị bẽ mặt rồi. Mất thấy Đoạn Sở thật sự mang theo đoàn người muốn đi đến quầy hàng của Tiêu gia, hần cũng chỉ đành chính đốn tâm tình, mang theo bọn người Đoạn Sở cùng với một đám người xem kịch vui, chậm rãi đi tới quầy hàng của Tiêu gia.

“Đi xem đi, phù điêu Tiêu gia, có lẽ cũng không tầm thường đâu?” Đoạn Sở lạnh nhạt nói, ánh mắt bình tĩnh đảo qua phù điêu tinh xảo tuyệt luân trên quầy, trong mắt nhìn không ra nửa điểm thường thức.

Dòng chính của Tiêu gia ở Đế Ma Tư, sắc mặt trở nên khó coi, hồ nghi nhìn về phía Tiêu Vĩnh Ca. Đoạn Sở như vậy, thể hiện rõ chương mắt với phù điêu Tiêu gia, hẳn rồi cuộc là làm thế nào lại trêu chọc đến vị này rồi. Tiêu gia lúc này, chỉ có thể trông cậy vào thông qua bán đấu giá chỉ bảo mà xây một cây cầu với vị người khế ước của cửu hoàng tử này.

Nguyên Vinh Nghị thấy thế, trong lòng cười giễu cợt. Muốn tiếp cận Đoạn Sở, cố tình tìm tới người Trữ gia, dùng loại thủ đoạn này, thật đúng là tự tìm đường chết. Đoạn Sở nếu có thể nén giận, thì không có khả năng mới vừa đứng vững gót chân ở Y Duy Tát, đã chủ động thoát ly Đoạn gia.

Trữ Khang Khiết hiện tại đối với người của Tiêu gia một chút hảo cảm cũng không có, phù điêu trên quầy cũng không có hứng thú, bĩu môi, vừa định nói đều là rác rưởi, đã bị Trữ Khang Hạo kéo một phen, nhất thời trong lòng rung mình. Tiêu gia nếu là truyền thừa mấy ngàn năm, chỉ sợ nội tình thâm hậu, bọn họ quay về trái đất không cần lo lắng, nhưng lại tạo phiền toái cho ca ca thì không tốt lắm.

Sắc mặt Trữ Khang Khiết dịu đi, nhìn Đoạn Sở làm nũng nói: “Nhiều lắm, chọn rất tốn sức, vẫn là không nhìn được không?”

Đoạn Sở liếc mắt một cái liền thấy được lên lút giữa đại ca cùng muội muội, không khỏi cong lên mặt mày.

“Ân, vậy không chọn.” Hắn cười nhẹ, mắt thấy bởi vì lời nói của hắn mà sắc mặt người Tiêu gia trở nên xám tro, nhìn về phía Áo Lợi Ngươi phân phó: “Áo Lợi Ngươi, người giúp ta cùng Tiêu Vĩnh Ca tính toán một chút, tất cả phù điêu nơi này cần bao nhiêu tinh tệ. Tính toán tốt rồi thì dùng thẻ trả tiền. Đương nhiên, nếu cần kì trân để đổi, ngươi cứ trực tiếp lấy từ tư kho của ta.”

Tiêu Vĩnh Ca cả kinh tròn mắt đều tròn tròn, nhìn về phía huynh đệ trong tộc, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cũng không biết là nên nhận thì tốt, hay không nhận mới tốt.

Áo Lợi Ngươi lấp bắp kinh hãi, bất quá chỉ bằng tài lực của mình Đoạn Sở, đều có thể thoải mái mua toàn bộ kì trân trong hội trường, huống chi chỉ là một quầy hàng của Tiêu gia. Hắn vừa muốn lên tiếng trả lời, chợt nghe một tiếng nói quen thuộc mà trầm thấp vang lên ở phía sau người.

“Mua mấy cái này để làm gì? Để Khang Khiết đi tới tư kho của ta lấy.”

Đoạn Sở vội vàng quay đầu lại, vốn bán đấu giá bắt đầu Úc Thịnh Trạch mới có thể đến, thế mà bây giờ đã xuất hiện ở hội trường.

“Thịnh Trạch!” Đoạn Sở nhìn đến nam nhân xuất hiện, bỗng nhiên cả người thả lỏng, đi lên trước đón, chủ động nắm lấy tay Úc Thịnh Trạch, cười giải thích: “Khang Khiết bọn họ lần sau lại đây, còn không biết đến khi nào, mua nhiều một chút mang về trái đất, làm lễ vật cũng thích hợp. Không chỉ có phù điêu, thuốc, đá năng lượng nguyên cùng cơ giáp, còn có dị thú cấp thấp, ta đều tính toán mua nhiều một chút.”

Úc Thịnh Trạch nắm tay Đoạn Sở đi lên trước, nhìn đến Tiêu Vĩnh Ca thì nhủ nhủ mày, đối với Áo Lợi Ngươi nói: “Vội mau chóng thanh toán xong, mặt khác cũng đều giao cho ngươi. Sau đó ngươi đi tới tư kho ở thánh điện, đem danh sách giao cho ta.”

Tiêu Vĩnh Ca bị Úc Thịnh Trạch nhìn cả người phát lạnh, lại nghe lời hắn nói, rồi cuộc không chế không được nhìn về phía Úc Thiên Triển vẫn không xa không gần. Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở đều đối với Trữ gia coi trọng như thế, có thể thấy được kế hoạch lúc ban đầu của hắn là khả thi. Nhưng hiện tại, hắn kinh động Đoạn Sở còn rước lấy phản cảm, vậy lúc sau, còn làm thế nào tiếp cận được Trữ gia.

“Ngu xuẩn!” Úc Thiên Triển mang theo Tiêu Vĩnh Ca vừa mới tiến vào phòng liền đóng cửa lại, hung hăng tát một cái.

Tiêu Vĩnh Ca lão đảo một chút, trên mặt lập tức hiện lên sung đỏ.

“Biểu ca, ngươi hơi quá đáng, ta cũng chỉ muốn giúp ngươi!” Tiêu Vĩnh Ca hận tới mắt tóa lửa, bất quá chỉ là con riêng của hoàng thất, có tư cách gì dám động thủ với người khế ước như hắn.

Úc Thiên Triển lúc này hoàn toàn không còn nửa điểm khí chất ôn nhu thanh nhã, ánh mắt nhìn Tiêu Vĩnh Ca không có nửa điểm cảm tình: “Ngươi còn nói, ngươi đúng là ngu xuẩn được việc không đủ bại sự có thừa! Chọc giận Đoạn Sở, kinh động Úc Thịnh Trạch, chỉ bảo hôm nay cho dù thành công bán cho Đoạn Sở, ngươi cảm thấy hắn sẽ không phòng bị mà tùy ý để người theo dõi sao? Huống chi người Trữ gia khẳng định đã nghi ngờ ngươi, ngươi cho dù lấy cái chết của Trữ Khang Trí để ly gián quan hệ giữa Trữ gia cùng Úc Thịnh Trạch, bọn họ cũng không thể tin tưởng ngươi, trông cậy vào bọn họ đem hành tung của Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở sau khi kết hôn nói cho ngươi, căn bản là nằm mơ!”

Trên màn hình, lời nói của Úc Thiên Triển cùng Tiêu Vĩnh Ca truyền đến, nhất cử nhất động của hai người đều biểu hiện rõ ràng trên màn hình lớn, Úc Hạo Bằng chủ nhân chân chính của Phong Vinh thương hội tâm tắc hai tiếng, quay đầu lại nhìn về phía Úc Thịnh Trạch sắc mặt lạnh lùng.

“Ta tra xét ra được, Úc Thiên Triển cùng Tập Na tình hệ, thật sự là liên hệ với nhau, ngươi tính toán làm như thế nào?”

Tháng Năm 28, 2016

149

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 149: Chương 149

Trong gian phòng xa hoa ở tầng ba của Phong Vinh thương hội, Trữ Khang Khiết lòng tràn đầy không hồn giẫm ghé vào trên bàn, nghiêng đầu dùng sức trừng ca ca của mình, cố tình Đoạn Sở luôn có thể lập tức phát hiện cảm xúc của nàng biến hóa, lần này lại giống như một chút cũng không phát hiện, hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm vào quang sáng nho nhỏ trước bàn. Trên quang sáng là mục lục danh sách, đương nhiên ba món đồ cuối cùng như thường lệ không công khai.

Bên kia, Lam Tư buồn cười vỗ nhẹ trên mặt bàn, quang sáng lập tức liền tiêu tán. Hắn từ nút không gian lấy ra một cái hòm được chạm khắc tinh xảo, Trữ Khang Hạo ở ngay đối diện hắn, vừa vận nhìn đến hắn mở ra cái hòm, bốc lên một khối màu hồng nhạt ném vào miệng. Thấy ánh mắt Lam Tư sáng lên ý cười lập lòe, nét mặt Trữ Khang Hạo trong nháy mắt trở nên rỗng, sau đó quay đầu không đành lòng nhìn thẳng.

“Khang Khiết, đến ném thử quả đường Đế Ma Tư, hương vị không tồi, ta còn tính toán mang một chút đưa về Trạch Mi.” Lam Tư cười nhẹ đẩy hòm tới trước mặt Trữ Khang Khiết, lại bắt lấy Trữ Khang Viễn ở bên cạnh, chia cho hắn một chút.

Trữ Khang Khiết dừng một chút, học bộ dáng Lam Tư đem một quả đường màu tím lam cho vào miệng, một mùi hương kỳ dị lập tức tràn đầy khoang miệng, rất nhanh đầu lưỡi đã bị đã tê rần một chút, hương vị chua ngọt nhanh chóng lan tràn. Ánh mắt Trữ Khang Khiết sáng lên, hướng về phía Lam Tư gật đầu: “Lam Tư, này không tồi, ta cũng muốn mang về trải đất.”

Trữ Khang Khiết nói xong, lại là vẻ mặt rối rắm. Vừa rồi ở hội trường mua rất nhiều đồ vật này nọ, tiêu tiền cũng nhiều nhưng thật ra, chủ yếu nhất là mua cái phù điêu kia khiến Trữ Khang Khiết bực bội. Cho dù lần sau không biết lại có cơ hội đến Đế Ma Tư hay không, cũng không cần mua nhiều phù điêu của Tiêu gia như vậy đi. Nàng vừa rồi ở hội trường còn nhìn thấy thật nhiều phù điêu bán ra, làm gì lại để Tiêu gia đáng ghét kia được tiện nghi như vậy.

Lam Tư liếc mắt một cái liền nhìn ra Trữ Khang Khiết suy nghĩ cái gì, cười khế nói: “Phù điêu, chế thuốc, đá năng lượng nguyên linh tinh do thể gia làm ra, có thể sử dụng tinh tể mua được nhiều như vậy là rất khó thấy. Không tin ngươi hỏi Nguyên Vĩnh Nghi, Nguyên Cẩm Đường sẽ không mở quầy bán hàng ở Phong Vinh thương hội, cho dù có số lượng lớn thuốc được người khế ước làm ra?”

Cơ giáp bậc trung, đá năng lượng nguyên, phù điêu các loại có quan hệ rất lớn tới tinh thần lực, sức mua lớn nhất là từ hoàng thất cùng quân bộ, còn có hai nghiệp đoàn lớn, các học viện tinh cầu cùng các hiệp hội lớn. Mà sản phẩm từ thể gia chính là cam đoan, cũng là mẫu chốt để bọn họ có thể kéo dài vinh quang gia tộc, có thể có cùng năng lực cạnh tranh với bọn họ, cũng chỉ có người khế ước cấp bậc đại sư của các hiệp hội lớn.

Cho nên đối với các gia tộc khác, phù điêu bày ra trong cửa hàng, phần lớn cũng chỉ có vẻ bề ngoài hoặc là không đủ tinh vi, nhóm người quyền quý cho dù muốn mua cũng là đặc biệt đặt làm, dùng để trang trí cho nơi ở, nơi quan trọng. Mà Tiêu gia lần này mặc kệ là mục đích gì, nếu ở hội trường Phong Vinh thương hội bán đồ, phù điêu cũng nhất định phải do người khế ước chế tác. Đoạn Sở mua hết, ánh mắt đích xác không rời.

“A, này coi như là chúng ta chiếm tiện nghi?” Trữ Khang Khiết có điểm khó hiểu.

Lời này Trữ Khang Hạo vừa nghe đã hiểu, giống như bánh kẹo do đệ đệ hắn chế tác, đối với bọn họ mà nói là dễ như trở bàn tay, nhưng theo Bó Lỗ Tư tướng quân đóng ở trái đất nói, ngay cả chiến sĩ cấp cao như bọn họ có muốn có cũng rất khó, Nguyên Cẩm Đường làm nơi bán bánh kẹo cũng chỉ cung ứng số lượng có hạn, căn bản không có khả năng bán ra số lượng lớn ở thương hội.

“Vật lấy hi vi quý (lấy hiếm làm quý). Có thể dùng tiền để mua chính là vận khí. Hơn nữa chúng ta đích xác cần số lượng lớn sản phẩm do người khế ước chế tạo.” Trữ Khang Hạo đồng ý nói xong, có chút đắm chiêu nhìn về phía Đoạn Sở: “Nhưng Tiểu Sở, dĩ thú là mua làm cái gì?”

Đoạn Sở đã sớm nghe được đối thoại của bọn họ, trên mặt cũng mang theo vài phần ý cười: “Đại ca, ca đã đoán được, không phải sao?”

Trữ Khang Hạo mỉm cười, trong mắt hiện lên vui mừng. Từ lúc Đoạn Sở bắt đầu mua số lượng lớn sản phẩm do người khế ước chế tạo, hắn liền đoán được tính toán của đệ đệ.

Mua bán giữa trái đất cùng Cấp Ngồi tinh hệ, không thể chỉ nằm ở việc mua sản phẩm từ văn minh cao cấp hơn. Mua bán như vậy là bất thường, người trái đất phải học được cách chế tạo đá năng lượng, phù điêu, cơ giáp thậm chí là chiến hạm giống như người khế ước chế tạo mới được.

Này cũng là cho người cá không bằng dạy người bắt cá, trái đất tiến vào văn minh tinh tể, nên dựa vào tự bản thân mà phát triển. Nếu không, cho dù mạng lưới tinh vực bao trùm, mang theo khoa học kỹ thuật văn minh tinh tể, bọn họ vẫn như cũ không thể nào sử dụng cơ giáp cùng chiến hạm, các loại vũ khí cần tinh thần lực cũng không thể sử dụng, cuối cùng căn bản không thể nào có chỗ đứng trong liên minh tinh tể, càng đừng nói có thể chống đỡ dị thú xâm lấn.

Về phần thao tác cụ thể, Trữ Khang Hạo tính toán chờ trở về Mạc Ngươi Lai, cùng Đoạn Sở hảo hảo nghiên cứu một chút. Dựa vào mua về rồi tự mình nghiên cứu, có thể chậm trễ rất nhiều thời gian.

Kế hoạch của huynh đệ hai người, Trữ Khang Hòa cùng Trữ Khang Hoa mơ hồ có thể đoán được, Trữ Khang Khiết cùng Trữ Khang Viễn ánh mắt đều sắp thành nhang muỗi. Bất quá bọn họ cũng biết, nếu các ca ca không nói rõ, chính là còn có bản khoản. Bọn họ chỉ cần biết rằng Đoạn Sở làm như vậy

không thiệt thòi là được.

Lam Tư ánh mắt lóe lóe, cúi đầu, quả đường ngậm trong miệng cũng cảm thấy biến vị. Hắn vẫn biết Đoạn Sở đối với Trữ gia cảm tình rất sâu, cũng biết Trữ Khang Hạo đối với Đoạn Sở vẫn thực quan tâm, chính là thấy hai người ăn ý như thế, lại cảm thấy có chút xa cách, có loại quái dị nói không nên lời.

Nhạc Tùng Trữ thấy mấy đứa con nói chuyện, lại nhìn Nguyên Vinh Nghị cùng Dung Thu ở cùng một chỗ đối với quang cầu trao đổi cái gì, bỗng nhiên thò người ra hỏi Đoạn Sở: “Tiểu Sở, đầu giá sắp bắt đầu rồi, Thịnh Trạch có chuyện muốn rời đi hay sao?”

Đoạn Sở biết Úc Thịnh Trạch đã bị Úc Hạo Bằng kéo đi rồi, thật đúng là không biết hắn có thể lại đây hay không.

Bất quá không cần hắn trả lời, cửa phòng đã bị mở ra, Úc Thịnh Trạch cùng Úc Hạo Bằng hai huynh đệ một trước một sau tiêu sái tiến vào.

“Thất điện hạ, cửu điện hạ!”

“Thịnh Trạch, thất ca!”

“Tiểu Sở, Vinh Nghị. . . .”

“. . . . .”

Úc Hạo Bằng mặt mang mỉm cười, cùng người Trữ gia nói chuyện cũng là thái độ ôn hòa có lễ, bất quá hắn cũng không ở lâu, sau khi thật sâu nhìn vào mắt Úc Thịnh Trạch, quay đầu liền rời khỏi, tựa hồ chỉ là lại đây chào một tiếng mà thôi.

Đoạn Sở đang kỳ quái, Úc Thịnh Trạch đã tới bên người hắn ngồi xuống.

“Thất ca là chủ nhân chân chính của Phong Vinh thương hội, hắn đương nhiên phải lại đây tiếp đón.” Úc Thịnh Trạch thấp giọng giải thích, trên mặt nhìn không ra nửa điểm khác thường.

Đoạn Sở biết nhóm hoàng tử hoàng nữ đa phần đều có sẵn nghiệp tư nhân, trái lại cũng không kỳ quái.

Nguyên Vinh Nghị nghe được, cũng cả kinh. Tiêu gia hiện tại hận chết Úc Hạo Bằng, nếu biết Phong Vinh thương hội là của Úc Hạo Bằng, chỉ sợ hận tới ruột đều xanh. Mà vừa rồi Úc Hạo Bằng đem Úc Thịnh Trạch kêu qua, Nguyên Vinh Nghị nghĩ đến biểu tình của Tiêu Vinh Ca khi Đoạn Sở mua toàn bộ quầy hàng của Tiêu gia, nhất thời quái dị nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, trong lòng vì Úc Thiên Triển xui xẻo có một vị đồng bạn như vậy mà vui sướng khi người gặp họa.

“Vừa rồi nghe được cơ mật gì không?” Nguyên Vinh Nghị lạnh lẽo dùng vòng thông tin liên hệ với Úc Thịnh Trạch.

Úc Thịnh Trạch phát hiện động tĩnh của vòng thông tin, sau khi nhìn thấy tin tức thì sắc mặt bình tĩnh hạ tay xuống, một chút phản ứng đều không có, Nguyên Vinh Nghị tức giận trở mình xem thường.

Đoạn Sở ngay ở bên người Úc Thịnh Trạch, tự nhiên thấy được một màn này, nhin không được nở nụ cười. Hắn kỳ thật cũng tò mò Úc Hạo Bằng đem Úc Thịnh Trạch gọi qua làm cái gì, bất quá cũng chỉ tính toán đợi thời điểm hai người cùng một chỗ mới hỏi.

“Thịnh Trạch, ngươi nói ta nên chấp nhận điều kiện gì, mới có thể khiến cho giảng viên ở các học viện lớn đồng ý đến trái đất giảng dạy?” Đoạn Sở lời kéo Úc Thịnh Trạch hỏi, thanh âm không lớn, lại có thể lập tức liền đem lực chú ý của người Trữ gia đều hấp dẫn qua, ngay cả Lam Tư cùng Nguyên Vinh Nghị cũng đều nhìn lại đây.

Úc Thịnh Trạch nhếch mi, có điểm không rõ vì sao lại chuyển trọng tâm sang đề tài này trước mặt Lam Tư, bất quá vẫn là cẩn thận suy nghĩ, bình tĩnh phân tích: “Nếu chỉ là giảng dạy căn bản, đừng tìm ở học viện Đế Ma Tư, về phần điều kiện, chỉ cần lấy danh nghĩa của ngươi, đã có không biết bao nhiêu người muốn nhận lời mời. Thậm chí ba mẹ bọn họ trước khi trở về trái đất, nói không chừng đã đầy ngập thông báo tuyển người.”

Trong mắt Trữ Khang Hạo hiện lên kinh hỉ, tuy rằng không rõ Úc Thịnh Trạch vì sao không phải là lựa chọn người trái đất tới đây bồi dưỡng, bất quá ở trên trái đất giảng dạy, học viên bọn họ có thể tăng lên rất nhiều.

“Ta đây hiện tại liên hệ cho nhị thúc bọn họ, xây dựng một học viện đặc biệt?” Trữ Khang Hạo vội vàng hỏi. Đạo sư là từ ngoại tinh cầu đến, lại có nhiều phương hướng hành nghề khác nhau như vậy, tính bí mật cũng lớn, xây dựng học viện mới cũng là tất yếu.

Đoạn Sở đang muốn nói cái gì, tay bỗng nhiên bị Úc Thịnh Trạch cầm. Hắn lập tức ngẫm hiểu nắm ngược lại, không lên tiếng nữa.

Úc Thịnh Trạch trầm ngâm một lát, đề nghị: “Học viện là phải xây, bất quá học viện đầu tiên vẫn là nên xây ở nơi Đế Ma Tư đóng quân, có thể bảo đảm mức độ an toàn lớn nhất. Khang Hạo ngươi không bằng trước tiên liên hệ cho nhị thúc, để hắn bắt đầu chuẩn bị tuyển học viên, ta đem điều kiện tuyển chọn đưa cho ngươi. Chuyện học viện ta sẽ nói rõ cho Bồ Lỗ Tư đại tướng quân, để hắn chuẩn bị là được.”

Đoạn Sở có điểm bất an, chuyện học viện giao cho quân đội Đế Ma Tư đóng giữ đương nhiên an toàn, nhưng lại thiếu nợ nhân tình rất lớn.

“Di, ta làm sao lại không nghĩ tới còn có thể mời lão sư dạy tận nhà.” Lam Tư bỗng nhiên lên tiếng, hai mắt sáng lên nhìn Đoạn Sở: “Tiểu Sở, ngươi xem ta nếu mời lão sư đi theo, không phải là có thể đến trái đất ở một đoạn thời gian hay sao.”

Trữ Khang Hạo đang cao hứng gật đầu, nghe vậy không nói gì nhìn về phía Lam Tư, cảm thấy vị vương tử này thật sự là từ nhỏ chịu rất nhiều khổ cực, nếu không cũng không đến mức đối với một chút mỹ thực lại khổ có thể chia lìa như vậy.

Lam Tư đem về mặt biến hóa của Trữ Khang Hạo thu vào đáy mắt, ánh mắt chợt lóe, cười tủm tỉm hỏi: “Người không phải muốn tìm giảng viên hay sao, ta năm đó là người tốt nghiệp ưu tú nhất khoa đó, thế nào, mời ta rất có lời, ta còn có thể kêu Á Đạt làm chiến sĩ hướng dẫn cho các người, người dạy cơ giáp cho Khang Viễn lại càng không cần lo lắng.”

Trữ Khang Hạo hoài nghi nhìn về phía Lam Tư, hẳn tuyệt không cảm thấy được vị vương tử thích khuyếch đại sự thật này có thể làm một lão sư tốt.

Lam Tư thấy thế không khỏi chán nản, người này cũng dám hoài nghi hẳn.

“Người có ý tứ gì? Rốt cuộc có đồng ý hay không?”

Trữ Khang Hạo khòe miệng vừa kéo, đây là chuyện hẳn có thể quyết định hay sao?

Đoạn Sở bật cười, cảm thấy được hồ động giữa hai người rất thú vị, lại chuyển hướng Úc Thịnh Trạch hỏi: “Thịnh Trạch, người xem?”

Úc Thịnh Trạch đối với Lam Tư không chút khách khí phủ định: “Người đi trái đất ta cũng mặc kệ, nhưng nơi đóng quân của Đế Ma Tư, tuyệt đối không thể ở lại.”

Lam Tư tức giận đến mặt đều đỏ, bất quá cũng biết học viện xây dựng ở nơi quân đội Đế Ma Tư đóng quân, hẳn làm vương tử Trạch Mĩ thật sự không tiện ở đó, không khỏi tức giận nhìn về phía Nhạc Tùng Trữ: “A di, ta đây sẽ ở bên cạnh nhà a di, có thể chứ?”

Nhạc Tùng Trữ nghe được mọi người nói chuyện, đã sớm buồn cười, nghe vậy liên tục gật đầu, ôn nhu khuyên bảo: “Vừa vặn người có thể chuyên tâm học tập chương trình học của người khế ước, sớm một chút tốt nghiệp thì đi nơi nào cũng thuận tiện.”

Lam Tư còn mang theo uy khuất gật đầu, lại lập tức giành được càng nhiều ôn nhu an ủi của Nhạc Tùng Trữ, ngay cả Trữ Khang Khiết cùng Trữ Khang Viễn cũng đều đối với Lam Tư khuyên giải, còn nói mỗi ngày đều có thể đến Trữ gia làm khách, hoặc là chờ bọn hắn dọn sạch đình viện, đem tòa nhà đi động bỏ vào là có thể hai nhà thành một nhà.

Trữ Khang Hạo vừa thấy, càng cảm thấy không nói cho Lam Tư biết chuyện hoàn toàn phù hợp là chính xác.

“Đầu giá bắt đầu rồi.” Trữ Khang Hạo nhắc nhở.

Đoạn Sở nhìn về phía quang cầu, quả nhiên, một nam một nữ chủ trì đầu giá đã đi lên đài.

Hắn đã đem những thứ mình thích trong danh sách đều chọn tốt lắm, thừa dịp lực chú ý của mọi người đều ở trên đầu giá, Đoạn Sở dùng tinh thần lực chung đoạn hỏi Úc Thịnh Trạch: “Thịnh Trạch, học viện xây dựng ở nơi đóng quân, có phải quá cẩn thận hay không?”

“Phải là cấp bậc bảo mật cao nhất.” Thanh âm trầm thấp hữu lực của Úc Thịnh Trạch xuyên thấu màng nhĩ, Đoạn Sở nghe được mà chấn động: “Người lần này cung cấp thuốc thức tỉnh, phụ vương quyết định lựa chọn bầu bạn đều từ chiến sĩ đệ tam quân. Như vậy người trưởng thành số lượng nhiều lắm, nếu xuất hiện trong học viện Đế Ma Tư, thực dễ dàng bại lộ. Vừa vặn mấy ngày nay phụ vương đang lo lắng, chi nhánh của học viện người khế ước nên xây dựng ở nơi nào. Trái đất hiển nhiên là lựa chọn tốt, học viện xây dựng ở nơi đóng quân của Đế Ma Tư, có thể xây nên một cái học viện giống như học viện Đế Ma Tư.”

Đoạn Sở khó có thể che dấu vui sướng trong lòng, nhìn Úc Thịnh Trạch cao hứng gật đầu. Cứ như vậy, không chỉ vì thuốc thức tỉnh mà tranh thủ được càng nhiều thời gian, hơn nữa nhiều người khế ước sau khi trưởng thành đến trái đất như vậy, đương nhiên không có khả năng chỉ học chương trình học của người khế ước, hẳn có lẽ ngay cả giảng viên cũng không cần tự mình thông báo tuyển người, Úc Khải Phong sẽ giúp hắn đối phó tất cả.

Đoạn Sở nửa tựa vào trong lòng Úc Thịnh Trạch tính toán việc xây dựng học viện, nếu không phải Úc Thịnh Trạch chú ý tới dấu hiệu trên quang cầu, chỉ sợ vật phẩm hắn nhìn trúng đều bị người ta lấy hết rồi, chẳng đến lúc Úc Thịnh Trạch lấy được vật phẩm cuối cùng nghe nói là phù điều tồn tại từ thời chiến sĩ tinh thần lực cấp 10, hẳn mới hoàn toàn phục hồi tinh thần lại.

Thú vị trong rừng rậm Tư Đặc Lập tinh cầu, Đẳng Lương Tuần mặt không chút thay đổi nhìn vòng thông tin lạnh giọng: “Ta phải ngăn cản bọn họ kết hôn, kéo dài lâu như vậy, người hiện tại nói cho ta biết ngay cả khu vực Y Duy Tất cũng không thể nào vào được, còn có bảy ngày nữa là tới ngày kết hôn, người dùng máy giám thị là muốn cho ta xem hiện trường lễ kết hôn của bọn họ sao?”

“Nhưng xung quanh đều là đại nguyên soái đóng ở địa phương tự mình tuần tra, chiến hạm của chúng ta căn bản không thể áp sát, đã chết nhiều chiến sĩ như vậy, làm sao có thể vào ngày Úc Thịnh Trạch kết hôn đuổi tới Đế Ma Tư, người muốn khiến chúng ta toàn quân bị giết sao?” Một đạo thanh âm đông lạnh giọng hỏi lại.

“Hỗn đản!” Đẳng Lương Tuần vừa nghe, tức giận cả người phát run, mạnh mẽ coi bỏ vòng thông tin, một phen dùng sức ném ra ngoài, mắt thấy không bị vỡ, oán hận tiến lên dùng sức giẫm, cuối cùng thần tình thống khổ tuyệt vọng ngồi chồm hổm xuống.

Tháng Năm 28, 2016

Chương 150: Chương 150

Tin tức cứu hoàng tử Đế Ma Tư Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở người khế ước kết hôn, đã sớm thông qua mạng lưới tình vực cùng liên tẩn tinh tế mà truyền khắp cả tinh tế. Không chỉ các tinh cầu lớn ở Cấp Ngồi tinh hệ, ngay cả Trạch Mi, Mạc Lâm, Tái La Tư Đẳng đế quốc hay liên minh tinh cầu, đều lục tục phái người đến tham gia hôn lễ. Điều này khiến cho phòng ngự của Đế Ma Tư phải tăng lên cấp cao, quân đoàn bảo vệ khu vực Đế Ma Tư luôn ở trong trạng thái đề cao cảnh giác, thị vệ hoàng gia tuần tra suốt đêm, sợ xảy ra một chút sai lầm.

Trong sự chuẩn bị bận rộn mà khẩn trương, rất nhanh liền tới đêm trước hôn lễ. Úc Thịnh Trạch như mọi ngày tính toán ngủ lại ở Mạc Ngươi Lai, sau khi nhận được tin tức của Lộ Dịch Toa thì về mặt đỡ khóc đỡ cười.

“Hôn lễ ngày mai, sáng sớm người sẽ theo nghi thức hoàng thất đến Mạc Ngươi Lai đón Tiểu Sở, hiện tại lại muốn trực tiếp ngủ lại là sao? Có khó chia lia hơn nữa, cũng phải nhẫn nhịn hết đêm nay cho ta!”

Không đợi Úc Thịnh Trạch nói chuyện, Lộ Dịch Toa đã không cho giải thích mà cắt đứt thông tin.

Đoạn Sở ở ngay bên cạnh Úc Thịnh Trạch, nghe được lời nói của Lộ Dịch Toa mặt đều trở nên đỏ bừng. Máy ngày nay bởi vì muốn dẫn cha mẹ bọn họ đi nơi nơi mua sắm, trong học viện lại không được nghỉ học, hẳn thật sự là vội đến chân không chạm đất, Úc Thịnh Trạch cũng không ngoại lệ, tranh thủ thời gian thử lễ phục hôn lễ, trình tự hôn lễ cũng chỉ nhìn thoáng qua, thật đúng là không biết chuyện này.

Một vật thể ấm áp dán lên má hắn, Đoạn Sở quay đầu lại, vừa vặn bị Úc Thịnh Trạch hôn lên.

Một lát sau, Úc Thịnh Trạch đứng thẳng dậy, nhìn thấy Đoạn Sở hai lồi tai đều đỏ, trong mắt tràn đầy ý cười nồng đậm: “Ta sáng mai tới đón người, đừng tìm ba mẹ bọn họ trò chuyện quá muộn.”

Đoạn Sở nhẹ thờ gấp gập đầu, lại dùng ôm lấy hắn.

“Ta chờ người!”

Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên cảm thấy tim như ngừng đập, nhìn đôi mắt đen đơn thuần của Đoạn Sở, một loại rung động khó có thể hình dung tự nhiên nảy sinh. Vợ mình gần trong gang tấc, ngày mai nữa thôi, bọn họ sẽ là quan hệ bầu bạn chân chính.

“Ân, người chờ ta.” Úc Thịnh Trạch cúi đầu, tuân theo tâm ý mà hôn Đoạn Sở thật sâu, hai người đang ở đại sảnh lầu một, Trữ Huy Dung cùng Nhạc Tùng Trữ đứng ở gần đó, nhìn bọn họ, Nhạc Tùng Trữ về mặt muốn nói lại thôi. Đoạn Sở bỗng nhiên có điểm chột dạ. Nói không chừng cha mẹ cũng là nghĩ trước ngày kết hôn muốn nói cái gì với hắn, kết quả hắn vội vàng từ sáng đến muộn, buổi tối đến giờ lại bị Úc Thịnh Trạch kéo đi ngủ, một chút cũng không cho cha mẹ cơ hội tâm sự.

“Ba, mẹ, Thịnh Trạch phải về hoàng cung, con đi tiễn hắn một chút.” Đoạn Sở ngượng ngùng giải thích.

Úc Thịnh Trạch lười kéo Đoạn Sở đi lên phía trước: “Ba, mẹ, sáng mai Sở Hoa cùng Tề Hạo Ngôn đều sẽ lại đây, tới tiệc cưới mọi người ngồi cùng một chỗ với bọn hắn là được, Áo Lợi Ngươi cùng Phổ Lôi Tư sẽ bồi bên người mọi người.”

Nhạc Tùng Trữ cười, bọn họ đối với nguyên thân Đoạn Sở luôn có vài phần áy náy cùng cảm kích, cho nên tới Đế Ma Tư liền đưa lễ vật cho Sở Hoa, mấy ngày này hai bên cũng gặp mặt nhau vài lần, ở chung cũng không tệ lắm.

Về phần trên hôn lễ có người cùng không, kỳ thật từ lúc ở trên trái đất, bọn họ liền cùng các chiến sĩ Đế Ma Tư đóng quân trên trái đất hời thiệt nhiều về lễ nghi kết hôn của hoàng thất, trái lại không cần lo lắng. Ngược lại Úc Thịnh Trạch suy xét tỉ mỉ như vậy, làm cho bọn họ thấy thật cảm động.

“Ân, Thịnh Trạch người yên tâm đi.” Trữ Huy Dung cũng là mỉm cười nói.

Đoạn Sở trở tay cầm tay Úc Thịnh Trạch, ý bảo hắn nên rời đi.

“Áo Lợi Ngươi hôm nay lưu lại, người có chuyện gì trực tiếp hỏi hắn là được rồi. Đừng ngủ quá muộn.” Úc Thịnh Trạch thấp giọng dặn dò, lại đối với vợ chồng Trữ Huy Dung tạm biệt rời đi.

Nhạc Tùng Trữ nhìn theo thân ảnh Úc Thịnh Trạch biến mất ở cửa, quay đầu lại tính toán nói cái gì, nhìn đến Đoạn Sở trong nháy mắt thất thần, không khỏi cùng trương phu nhìn nhau liếc mắt một cái, bật cười lắc lắc đầu, trong mắt trong lòng lại tràn đầy cao hứng.

Trữ Khang Hạo nghe được động tĩnh đi tới, thấy một màn như vậy nhìn không được trở mình xem thường: “Tốt lắm Tiểu Sở, ngày mai là có thể gặp được.”

Trữ Khang Hạo cảm thấy không thể tưởng tượng được, Úc Thịnh Trạch vừa nhìn liền biết là một người có tác phong quân nhân lãnh ngành thiết huyết (lạnh lùng ý chí kiên cường bất khuất), đẽ đẽ chính mình từ nhỏ mặc dù thân thể yếu ớt, cũng đồng dạng là cá tính độc lập, không dính người. Kết quả mới ngần ngừ chưa đến hai năm, hai người này có thể cùng một chỗ cả ngày như vậy, ngọt ngào khiến người khác đau răng. Ngẫm lại chưa kết hôn đã vậy, thấy ánh mắt đại ca nhà mình rõ ràng như vậy, ánh mắt Đoạn Sở chột lóe, không có nửa điểm ngượng ngùng gật đầu: “Thật sự là như vậy.”

Trữ Khang Hạo khoe miệng vừa kéo, không đợi hắn trêu ghẹo, Đoạn Sở đã xoay người ngồi ở bên người Nhạc Tùng Trữ, cười khê nói: “Mẹ, ta ngày mai cũng đã kết hôn rồi, mẹ xem đại ca đã ba mươi rồi còn độc thân. Nhị ca, tam ca ở dưới đều học theo, thật không tốt.”

Trữ Khang Hạo trừng mắt nhìn đệ đệ giờ trò xấu, trong lòng không hiểu sao lại nhớ tới, Lam Tư • Duy Đức thế son sắt muốn tìm một chiến sĩ hoàn toàn phù hợp để kết hôn. Nếu việc này bị hắn biết, có phải hay không. . . . , Trữ Khang Hạo bỗng nhiên đánh cái rùng mình, thầm mắng chính mình suy nghĩ miên man. Lam Tư bắt quả là chỉ là tìm có trốn tránh đám hỏi, hắn vậy mà còn tin là thật.

“Khang Hạo, Tiểu Sở nói rất đúng, người làm đại ca, vậy mà làm tám gương kiểu gì vậy?” Nhạc Tùng Trữ bắt mẫn trừng lại đây.

“Mẹ, mẹ xem Thịnh Trạch cùng Tiểu Sở cách xa như vậy đều có thể cùng một chỗ, đây là do duyên phận, không thể sót ruột.” Trữ Khang Hạo cười khỏ xin khoan dung, nhìn Đoạn Sở vui sướng khi người gặp họa, trả đũa nói: “Lại nói Tiểu Sở ngày mai kết hôn, mẹ không chừng rất nhanh sẽ có cháu bé, còn không bằng thúc giục chuyện này đi.”

Nhạc Tùng Trữ cả kinh thiếu chút nữa đứng lên, nàng còn không biết ở Đế Ma Tư, bầu bạn đồng tính cũng có thể có đứa nhỏ.

Trữ Khang Hạo trong lòng vui vẻ, lập tức đem đề tài dời đi lực chú ý của mẫu thân. “Ta lúc trước từng điều tra qua. . . .”

Đoạn Sở thầm kêu không tốt, mắt thấy Nhạc Tùng Trữ về mặt chờ mong, vội vàng lác đầu: “Mẹ, con còn phải đến trường, Thịnh Trạch cũng bận rộn, cũng không thể đem đứa nhỏ cho hoàng thất nuôi dưỡng được đúng không?”

Nhạc Tùng Trữ vừa nghĩ, hơn nữa Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch ngày mai kết hôn, thế nào cũng còn cần một đoạn thời gian chỉ có thể giới hai người, không khỏi tức giận trừng mắt nhìn Trữ Khang Hạo. Đứa con cả này càng ngày càng giáo hoạt.

Trữ Huy Dung thấy hai đứa con ở chung quanh thế thù đầu đến đầu đi, cười cười, thân thể ngửa ra sau, về mặt thoải mái tựa vào ghế mềm.

Đoạn Sở cười loান mặt mày, mang theo điểm đắc ý liếc mắt đại ca nhà mình, đối với Nhạc Tùng Trữ đưa ra chủ ý: “Mẹ, đại ca nói cũng không sai, đích thật là dựa vào duyên phận, không bằng ta hai ngày nữa mang đại ca đến nghiệp đoàn chiến sĩ, sau đó xem xét một chút xem có người khế ước nào phù hợp hay không, nói không chừng còn có thể có một đoạn duyên phận.”

Trữ Khang Hạo vừa nghe, nhất thời trong lòng căng thẳng. Nếu thật sự đi nghiệp đoàn chiến sĩ, độ phù hợp của hắn cùng Lam Tư liền không giấu diếm được.

Bất quá lúc này, Nhạc Tùng Trữ lại cự tuyệt: “Này không tốt, còn không bằng đại ca con thích người nào, về sau thời điểm kết hôn nếu muốn trở thành chiến sĩ hoặc là người khế ước, con giúp cho người ta thuốc còn thích hợp hơn. Lúc trước thời điểm con trở về trái đất, mẹ còn lo lắng con cùng Thịnh Trạch tính toán kết làm bầu bạn, cũng là bởi vì tinh thần lực phù hợp.”

Đoạn Sở nghe xong trong lòng đau xót, cũng không tiếp tục mở miệng trêu chọc đại ca, nhìn mẫu thân thấp giọng nói: “Đương nhiên không phải, thời điểm lúc ban đầu con cùng Thịnh Trạch gặp lại, vẫn là con đưa ra nguyện vọng muốn ký khế ước. Hắn lúc ấy còn tưởng con là giá trị tinh thần lực thấp, cũng chưa bao giờ ghét bỏ con.”

Đoạn Sở sau khi cùng người nhà gặp lại, chưa bao giờ nói về khổ sở ở Đế Ma Tư. Hiện tại nghe đến mấy cái này, hốc mắt Nhạc Tùng Trữ đỏ lên, rồi lại tự đáy lòng cảm kích Úc Thịnh Trạch.

Nàng hiện tại cũng biết, trong người khế ước cũng có cao thấp khác nhau. Thời điểm Đoạn Sở sống lại ở Đoạn gia, đối với bên ngoài vẫn là phé tài tinh thần lực thấp, đối lập với Trữ Khang Trí tinh thần lực thực thể hóa, Úc Thịnh Trạch vẫn như cũ lựa chọn Đoạn Sở, nhân phẩm cùng tâm tính đều có thể thấy rõ.

“Con cùng Thịnh Trạch, phải thật tốt!” Nhạc Tùng Trữ nắm chặt tay đứa con dặn dò.

Đoạn Sở cười gật đầu, Trữ Khang Hạo cũng nhân cơ hội hỏi một ít chuyện quá khứ ở Y Duy Tát, Đoạn Sở nghĩ nghĩ, đem một ít chuyện bình thản kể lại. Trên thực tế, sau khi cùng Úc Thịnh Trạch gặp lại, Đoạn Sở cũng căn bản không có khổ sở gì, không hay ho đều là người muốn tính kế hắn.

Đoạn Sở đem chuyện này như chuyện xưa mà kể lại, mấy người Trữ Khang Khiết phát hiện phòng khách náo nhiệt, đều đi ra. Cả nhà vừa nói vừa cười, thẳng đến lúc Úc Thịnh Trạch thông tin đến nhắc nhở nên đi ngủ, mấy người mới nói chuyện phiếm đều tự trở về nghỉ ngơi.

Nghỉ đến trước khi rời khỏi thấy được ánh mắt trêu ghẹo của Trữ Khang Hạo, Đoạn Sở cảm thấy quần bách. Nhưng trở lại lâu hai năm, mắt thấy cả phòng đều yên tĩnh, Đoạn Sở không hiểu sao tâm tính có chút sa sút. Trong lúc Úc Thịnh Trạch không có nhiệm vụ, hai người vẫn luôn cùng vào cùng ra, đêm nay vẫn là lần đầu tiên tách ra.

Đoạn Sở thở dài, rửa mặt xong dựa vào đầu giường ngồi lên, ngây người phát ngốc.

“Ong ong ong. . . .” Một trận chấn động dồn dập vang lên.

Đoạn Sở nhìn tình sáng lên, nâng lên cổ tay, thất vọng nho nhỏ rồi chạm xuống, kết nối thị tấn.

Hư ảnh cao gầy của Lam Tư xuất hiện trước mặt: “Tiểu Sở, ta còn lo lắng ngươi ngủ rồi.”

“Ca ngươi mới tới đây, sao không bồi tán gẫu một hồi?” Đoạn Sở cười hỏi. Buổi chiều hôm nay, Khổng Ân vương tử Trạch Mi mới đến Đế Ma Tư, cho nên Lam Tư tự nhiên không thể ở lại Mạc Ngươi Lai, về mặt ai oán bị Khổng Ân kéo tới lãnh sự quán.

Lam Tư khoát tay áo: “Có cái gì hay mà tán gẫu, đơn giản chỉ là chuyện xử lý sau khi quân hạm nổ mạnh, dù sao đại ca kia của ta cũng xong đời.” Lam Tư nói xong, sắc mặt trở nên uể oải, nhìn Đoạn Sở nghiêm túc nói: “Bất quá có tin tức ta muốn nói cho ngươi nghe, nghe nói người Tập Na có thể không chế chiến sĩ dị thú, cùng phương pháp kích thích dị thú cấp cao cuồng hóa. Ngươi vẫn nên kêu Thịnh Trạch thông tri cho quân bộ Đế Ma Tư chú ý đi, ngày mai là ngày các ngươi kết hôn, tình vực gần đó nhất định không thể thả lỏng.”

Đoạn Sở dừng một chút, nhớ tới dị thú cấp 9 bị cuồng hóa ở Mục Đa tinh cầu. Hắn lúc sau cố ý hỏi Úc Thịnh Trạch cùng các trưởng lão người khác, cũng đã điều tra đích tình hình hàng năm ở biên giới. Tập Na tình hệ tựa hồ chỉ mới nắm giữ được biện pháp kích thích dị thú này, nếu không bọn họ không có lý do gì lại không sử dụng nó.

Điều này làm cho Đoạn Sở mơ hồ sinh ra một loại dự đoán, hắn nhớ rõ Úc Thịnh Trạch từng đề cập qua, trên trái đất có ba loại cây có tác dụng đối với tinh thần lực, trừ bỏ lá trà, cả phê cùng cây ca-cao sẽ kích thích tinh thần lực chiến sĩ bạo động, này đó đối với dị thú cũng có tác dụng tương tự. Có lẽ chờ hôn lễ chấm dứt, hắn nên nhanh chóng thúc giục Úc Thịnh Trạch, đem cả phê cùng cây ca-cao xếp vào kế hoạch nghiên cứu chế thuốc mới đúng. “Lam Tư, cảm ơn.” Đoạn Sở trầm trọng nói lời cảm tạ. Về phần tin tức gỏi trà có thể làm dịu đi dị thú cấp 9 cuồng hóa, hắn không có nói, ở Đế Ma Tư trước mặt vẫn còn nằm trong trạng thái giữ bí mật, huống chi cái kia chỉ hữu hiệu đối với dị thú cấp 9, dị thú dưới cấp 8 cuồng hóa, vẫn như cũ cần dựa vào chiến sĩ tự mình chém giết.

Trên mặt Lam Tư lộ ra một tia ảo não, hắn nguyên bản là muốn nói cho Úc Thịnh Trạch, kết quả bởi vì tìm Đoạn Sở trước, cứ như vậy liền nói ra. Nếu ảnh hưởng tới sự chờ mong của Đoạn Sở dành cho hôn lễ, thật sự là lộn lạo thành lộn què. Lam Tư nghĩ nghĩ, quyết định đem kinh hi trước tiên nói ra: “Đừng rồi Tiểu Sở, ta lần này, chính là có lễ vật muốn tặng cho ngươi nha.”

Đoạn Sở không biết vì sao nhớ tới hai phần lễ vật mà Nguyên Vinh Nghị nói, trên mặt không tự giác tràn đầy ý cười: “Chẳng lẽ ngươi tính toán tặng riêng cho ta cùng Thịnh Trạch một phần lễ vật?”

Lam Tư nghe vậy, cũng cười lên: “Đưa cho ngươi chính là lễ vật của bản thân ta, công và tư rõ ràng luôn!”

“Ân, ta đây rất mong đợi.” Đoạn Sở có điểm hiểu được suy nghĩ của Lam Tư, trong lòng dâng lên cảm động.

Lam Tư hắc hắc cười cười, lại thần thần bí bí nói vài câu, mới cắt đứt thông tin.

Thời điểm Đoạn Sở thu hồi vòng thông tin mới phát hiện, Phở Lôi Tư thể nhưng cũng phát đến tin tức cơ mật, Bồ Phán Liễu quả nhiên cùng Lục gia tiếp xúc. Đoạn Sở nhẹ xuy một tiếng, kêu Phở Lôi Tư không cần lại chú ý nơi đó, sau đó liền kết nối với Úc Thịnh Trạch.

“Sao còn chưa đi ngủ?” Tiếng nói trầm thấp của nam nhân lộ ra vài phần không hồn giận.

Đoạn Sở nhìn người chỉ còn vài tiếng nữa là thành người bạn đời của mình, đầu óc không suy nghĩ, nhin không được bật thốt lên: “Ngươi không ở đây, ta ngủ không được.”

“A. . . .” Tiếng cười thuận hậu ám ảnh của Úc Thịnh Trạch truyền vào màng nhĩ, trong mắt Úc Thịnh Trạch tràn đầy ôn nhu lưu luyến, Đoạn Sở bỗng nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp dào dạt. Hắn đem chuyện Lam Tư nhắc tới nói một lần, cùng dự đoán người Tập Na có thể sử dụng cây ca-cao, cả phê đối với dị thú.

“Không cần lo lắng, càng là loại thời điểm này, quân bộ tuần tra cấp bậc càng cao. Về phần cả phê cùng cây ca-cao, chúng ta qua một đoạn thời gian nữa cùng nhau đưa ba mẹ bọn họ quay về trái đất, đến lúc đó có thể đặc biệt thu thập một ít cả phê cùng cây ca-cao mang về nghiên cứu. . . .” Úc Thịnh Trạch chậm rãi nói xong tính toán, xuyên thấu qua vòng thông tin nhìn phù điêu trên đầu giường, lộ ra mặt suy nghĩ sâu xa.

Tháng Năm 28, 2016

151

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Chương 151

Ánh sáng mặt trời đã chiếu khắp mặt đất, phòng ngủ chủ của Mạc Ngươi Lai lại một chút động tĩnh cũng không có. Trên giường lớn, Đoạn Sở hai mắt nhắm nghiền, đang chìm đắm trong mộng đẹp. Bỗng nhiên, mặt tường màu vàng nhạt phát ra một trận ánh sáng nhu hòa, lưu quang tràn đầy không gian,

như là có cơn mưa trong suốt từ mặt tường tràn ra, từ bốn phía vách tường sáng rực lên, cả phòng ngủ đều tràn ngập một cỗ năng lượng lạnh lẽo, ánh sáng chiếu rực rỡ lên liên tục trong lúc Đoạn Sở đang mơ ngủ.

“Thịnh Trạch. . . .” Đoạn Sở lẩm bẩm kêu một tiếng, mới vừa mở mắt ra, trên mặt liền mang theo vài phần thoái mái.

Phù điêu thật sự rất thần kỳ, Đoạn Sở thở ra một hơi dài, sau đó xoay người, cầm lấy một bộ thường phục mặc vào, đi tới phòng rửa mặt. Chờ hẩn ra khỏi phòng, Phổ Lôi Tư đã đứng ở cửa đợi một lúc lâu. Dưới chân, hai Từ Tinh thú nhào đến liềm mạng đòi ôm.

“Thất thiếu gia, Hoa tiên sinh cùng Tề tiên sinh đều đã xuất phát, một hồi nữa sẽ tới, ngày hôm qua hết thấy đều thuận lợi.” Phổ Lôi Tư nhắc nhở.

Đoạn Sở thần sắc không thay đổi gập đầu, xoay người đem hai Từ Tinh thú ôm lấy, không nhanh không chậm vững vàng bước xuống lầu.

Đại sảnh lầu một đã ngồi đầy người Trữ gia, trên mặt mỗi người đều mang theo tươi cười.

“Có phải rất cao hứng cho nên mới ngủ muộn?” Trữ Khang Viễn cười hi hi chạy tới, hai mắt sáng lên nhìn chăm chăm Đoạn Sở, bị Đoạn Sở đuổi tay ra, đề đầu xoa lưng tung, lập tức “A” kêu lên.

Trữ Khang Hạo nhìn hai đệ đệ cười đùa, nở nụ cười một hồi, tiến lên tách hai người ra. “Tốt lắm, Tiểu Sở nên nắm chặt thời gian ăn điểm tâm, hôn lễ hoàng thất Đế Ma Tư rất rườm rà, ngày hôm nay hai người đệ sẽ rất mệt đấy.”

Trữ Khang Khiết mong đợi nhìn Đoạn Sở, vừa rồi hai tiểu tử lông nhung kia đã phân biệt nằm hai bên vai Đoạn Sở, thoạt nhìn thật khiến người ta muốn dấy vò một phen.

Nhạc Tùng Trữ lời kéo Đoạn Sở đi nhà ăn, thấy hai viên cầu trên hai bả vai hẩn cũng bật cười khuyên một câu: “Tiểu Sở, hôm nay tốt nhất nên để chúng nó ở Mạc Ngươi Lai, không cần mang đến hoàng cung.”

“Ngạch, không mang theo.” Đoạn Sở cười lên tiếng trả lời, hẩn đã sớm quyết định bắt bọn nó bỏ vào trong không gian trà sơn. Hôm nay Phổ Lôi Tư cũng sẽ bề bộn nhiều việc, căn bản không có thời gian chăm sóc hai đứa. Bạch Bạch cùng Đoàn Từ sau khi hoàn thành tiến hóa, lực phá hoại tăng nhiều, đặt ở Mạc Ngươi Lai rất dễ xảy ra vấn đề.

Nhạc Tùng Trữ nhìn chăm chú Đoạn Sở, đứa con này là nàng lo lắng nhất, không nghĩ tới lại là đứa đầu tiên thành gia lập nghiệp. Mặc dù cách rất xa, nhưng có Úc Thịnh Trạch ở, cuộc sống của Đoạn Sở sẽ hạnh phúc, cho dù trước mắt không có năng lực gì cũng chẳng quan hệ. Đây đã là hy vọng lớn nhất của nàng trong quá khứ.

Đoạn Sở đang cúi đầu hết sức chuyên chú ăn cơm, phát hiện ánh mắt Nhạc Tùng Trữ, ngẩng đầu cười cười.

“Mẹ, bệ hạ đã đồng ý giúp đỡ xây dựng học viện, hoàng thất tính toán thành lập một cái thông đạo riêng từ Đế Ma Tư đến trái đất, về sau chúng ta đến trái đất càng tiện lợi.”

Này cũng là đề nghị của Úc Thịnh Trạch, xây dựng học viện ở nơi Đế Ma Tư đóng quân, bên Cáp Ngồi tinh hệ cần giữ bí mật về người khế ước trường thành, sẽ đưa toàn bộ đến trái đất đặc biệt đào tạo. Nhưng cứ như vậy, hai nơi đi tới đi lui mà lộ trình quá dài sẽ rất dễ xảy ra nguy hiểm, lập nên một thông đạo nhanh và tiện là điều tất yếu.

Nhạc Tùng Trữ lộ ra tươi cười kinh hi, còn chưa nói, đã bị thanh âm của Trữ Khang Hạo đánh gãy.

“Mẹ, Tiểu Sở, Sở Hoa cùng bầu bạn của hẩn tới.”

Đoạn Sở vội đứng dậy, để cho người máy gia vụ thu lại đồ ăn, cùng Nhạc Tùng Trữ đi tới phòng khách, Sở hoa cùng Tề Hạo Ngôn đang cùng Trữ Huy Dung nói cái gì.

“Cậu, Tề tiên sinh.” Đoạn Sở cười tiếp đón, tùy ý Sở Hoa lộ ra vẻ mặt kích động không ngừng quan sát.

“Cửu điện hạ khi nào thì đến? Ngươi sao ngay cả lễ phục cũng chưa mặc?” Sở Hoa có điểm lo lắng nhìn nhìn thời gian, Đoạn Sở vậy mà ngay cả lễ phục cũng chưa mặc, càng đừng nói trang điểm, này cũng quá chậm. Hẩn tiến lên từng bước, tính toán lời kéo Đoạn Sở đi đổi trang phục.

Tề Hạo Ngôn một phen giữ chặt hẩn, cười khẽ trấn an: “Đừng nóng vội, lễ phục chờ cửu điện hạ tới rồi lại mặc, hẩn sẽ mang chuyên gia trang điểm đến.”

Hôn lễ hoàng thất Đế Ma Tư tự có quy trình, đương sự cũng không cần làm cái gì, đều là hoàng gia một tay an bài.

Sở Hoa dừng một chút, có điểm ngưng ngừng ổn định tâm trạng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào Đoạn Sở. Hẩn chỉ có một người thân như vậy, cho dù biết cửu hoàng tử nhân phẩm đáng quý, cũng là người Đoạn Sở yêu, nhưng đến lúc thật sự kết hôn, hẩn vẫn là nhịn không được trong lòng khấn trượng.

Đoạn Sở trong lòng vừa động, cầm tay Sở Hoa, phát hiện lòng bàn tay của hẩn vậy mà toàn là mồ hôi. Đoạn Sở gương mặt cẩn thận nhìn, quả nhiên trên mặt Sở Hoa còn mang theo vài phần mệt mỏi, hẩn là do ban đêm không nghỉ ngơi tốt.

“Cậu, chúng ta ngồi xuống chờ đi.” Đoạn Sở chậm rãi nói, để cho Sở Hoa ngồi xuống, từ bên cạnh lấy một cái chén, sau đó lấy cây Bích Chi, đem nhựa cây bỏ vào cái chén, sau khi nhìn thấy chúng nó hóa thành chất lỏng màu xanh biếc, đưa một ly đến trước mặt Sở Hoa.

Ánh mắt đen lầy của Sở Hoa nhanh chóng hiện lên ánh nước, vội vàng tiếp nhận cái chén, cúi đầu che dấu một ngụm uống cạn, sau đó cầm cái chén không buông tay.

Đoạn Sở mím môi, lại đưa một ly đến tay Tề Hạo Ngôn.

Tề Hạo Ngôn mỉm cười nhận lấy, ôn nhu nhìn Sở Hoa nhắc nhở: “Người không phải còn có lễ vật muốn tặng cho Tiểu Sở sao?”

Sở Hoa rút cục khôi phục bình tĩnh, từ nút không gian lấy ra một cái hòm rất nhỏ đưa cho Đoạn Sở: “Người nhất định sẽ thực hạnh phúc.”

“Cám ơn cậu.” Đoạn Sở thấp giọng cảm tạ, sau khi thu hồi cái hòm, thấy Sở Hoa cười thực vui vẻ, cũng cười lên.

Sau khi mọi người hàn huyên, Sở Hoa đột nhiên hỏi: “Tiểu Sở, người có mời Đoạn gia không?”

Đoạn gia Đoạn Văn Xương bọn họ đều ở Y Duy Tát, Đoạn gia ở Đế Ma Tư chỉ còn lại mấy đường huynh đệ, nếu Đoạn Sở không mời bọn họ, bọn họ sẽ không có tư cách tham dự hôn lễ hoàng thất. Sở Hoa vốn không tính nhắc nhở, nhưng hẳn cũng không muốn vì ân oán quá khứ, khiến cho Đoạn Sở bị ngoại nhân nghi ngờ.

“Có mời Đoạn Hoa bọn họ.” Đoạn Sở gật gật đầu, ân oán cùng Đoạn gia chi thứ hai đã chấm dứt, cho dù là nhìn trên phần Đoạn Hoa đã giúp hắn trong quá khứ, hẳn cũng sẽ mời bọn họ, không đến mức khiến cho Đoạn Hoa bởi vì chút sự tình này mà bị ngoại nhân xa lánh.

Sở Hoa “Àn” một tiếng, cũng không nói cái gì nữa. Trong lòng hắn hận nhất là Đoạn Chí Tu cùng Đoạn An Vũ, từ lúc Đoạn gia rút khỏi Đế Ma Tư, hắn ngay cả kế hoạch chen ép sản nghiệp Đoạn gia lúc ban đầu cũng chấm dứt, tự nhiên sẽ không khó xử mấy tiểu bối.

“Cửu điện hạ đã tới rồi!” Áo Lợi Người bỗng nhiên bước nhanh đến.

Đoạn Sở theo bản năng đứng dậy, liền nhìn đến Úc Thịnh Trạch một thân chính trang hoàng từ màu thiên thanh (màu xanh da trời) dẫn đầu đi vào cửa chính, bốn mắt đối diện, Đoạn Sở có loại rung động điên cuồng trong ngực.

“Tiểu Sở, ta tới đón người.” Úc Thịnh Trạch vừa nói xong, người đã đứng ở trước mặt.

Đoạn Sở nhếch mi, không để ý mọi người tràn đầy thú vị mà đánh giá, dùng sức ôm lấy hắn.

“Lúc nào thì đi?” Đoạn Sở buồn bực hỏi, rốt cục có khăn trương khi sắp kết hôn.

Úc Thịnh Trạch thấp giọng cười, ôm ngược lại. “Đôi trang phục tốt thì nên đi rồi, chúng ta phải đi đến tự điện của Đế Tinh điện để ký kết hôn ước.”

Đoạn Sở đối với cái này không biết, chỉ gật gật đầu.

Tề Hạo Ngôn ở một bên lập tức liền ngắt đại. Từ trước hoàng tử kết hôn đều ở trước mặt đế vương cùng vương hậu tuyên thệ là có thể, mà tự điện Đế Tinh điện là nơi triều bái vào các ngày lễ mừng, ký kết hôn ước ở nơi đó, chỉ có người vì đế quốc làm ra công hiến thật lớn, hội nguyên lão, nghiệp đoàn người khế ước cùng dòng họ hoàng thất đều nhất trí chấp nhận bầu bạn người khế ước của hắn.

Hoàng thất an bài như vậy, hiển nhiên đối với Đoạn Sở vừa lòng tới cực điểm, không biết là bởi vì bánh kẹo cùng gối trà, hay là đối với việc giúp đỡ cửu hoàng tử ký thác kỳ vọng cao.

Sở Hoa kỳ quái nhìn Tề Hạo Ngôn, thấy hắn còn không có hoàn hồn, cẩn thận kéo hắn một chút.

Úc Thịnh Trạch nhếch môi, lôi kéo Đoạn Sở tới lầu hai, nhanh chóng mặc cho hắn lễ phục cùng màu với Úc Thịnh Trạch, chuyên gia trang điểm của hoàng thất cũng lại đây, tuy rằng thân là nam tử, không cần trang điểm quá mức phức tạp, nhưng hắn vẫn phối hợp chuyên gia tùy ý làm tóc, trang điểm cho hắn.

Mặc dù có chút kỳ quái, nhưng thời điểm đi ra cửa phòng, nhìn đến trong mắt Úc Thịnh Trạch hiện lên sung sướng, Đoạn Sở cũng tự nhiên nảy sinh một cỗ vui sướng. Không chỉ riêng bản thân mình, mà hắn bỗng nhiên phát hiện, Úc Thịnh Trạch trước đó cũng gặp phải loại đối đãi như vậy.

“Này cũng coi như vui sướng khi người gặp họa?” Úc Thịnh Trạch nghe được lời nói của Đoạn Sở, cười hôn hắn. “Đi thôi, đội danh dự đang chờ.”

Tuy chỉ là hôn lễ đơn giản, Đoạn Sở lại ngoài ý muốn có cảm giác hỗn loạn, lúc sau hết thấy đều như màn ảnh mà nhanh chóng lướt qua, hắn đi qua ba mẹ nhìn hắn chăm chú, nhìn đến các ca ca cùng muội muội tươi cười thật to, còn có Sở Hoa trên nét mặt phức tạp cùng kích động, chờ hắn lấy lại tinh thần, chính mình đã được Úc Thịnh Trạch ôm lấy hạ phi hành khí, đi tới cửa Đế Tinh điện.

Giữa không trung xuất hiện một đám mây bảy màu lớn mấy chục thước, cả Đế Tinh điện đều được bao trùm trong đó. Đám mây bảy màu lóng lánh mộng ảo rực rỡ, đem hoàng cung nguyên bản trang nghiêm túc mục trở nên sặc sỡ loá mắt. Đoạn Sở khiếp sợ ngẩng đầu, tầm mắt đều bị cảnh tượng thần kỳ này bao trùm.

“Là Lam Tư thả Thất Thái Văn hà thú tiến hóa ra, hắn nói đây là lễ vật đưa cho người.” Úc Thịnh Trạch ghé sát vào lỗ tai Đoạn Sở nói nhỏ.

Đoạn Sở nhớ tới lời nói ngày hôm qua của Lam Tư, cảm thấy cảm động, nhìn nhìn xung quanh, nơi này đều là thành viên hoàng thất, hiển nhiên các tân khách đều ở tiền điện. Người Trữ gia cùng Sở Hoa, Tề Hạo Ngôn cùng nhau hạ phi hành khí, đứng ở cách đó không xa nhìn bọn họ, thấy hắn nhìn qua,

cười hướng hân phát tay.

“Đi theo ta.” Úc Thịnh Trạch cầm chặt tay Đoạn Sở, đi tới tự điện, đẩy cửa ra, Đoạn Sở phát hiện, Úc Khải Phong, Lộ Dịch Toa cùng với hoàng tử hoàng nữ trực hệ, vợ chồng Úc Phi Dương cùng Úc Hướng Tồn đều ở đây.

“Thịnh Trạch, Tiểu Sở, đến trước mặt để quân cùng thánh quân, dùng tinh thần lực ký xuống văn khế hôn ước.” Lộ Dịch Toa ôn nhu nói, trong mắt tràn đầy ý cười chờ mong.

Đoạn Sở ngẩng đầu nhìn hướng trung tâm tự điện, nơi đó, là pho tượng phù điêu để vương đế quốc đòi thứ nhất Úc Hòa cùng bầu bạn của hân. Lễ mừng ngày đó còn không cho phép tiếp cận, hiện tại tiến đến gần, Đoạn Sở lúc này mới phát hiện, hai pho tượng này mỉm cười sóng vai mà đứng, tay trái để vương nắm chặt tay phải thánh quân, mà tay phải giờ cao lên, năm ngón tay cùng thường nhân hoàn toàn bất đồng, bên nhọn giống móng vuốt thú. Tay trái thánh quân cong khủy tay ngay ngực, như đang ôm cái gì đó.

Nơi đó thiếu cái gì? Đoạn Sở theo bản năng muốn suy đoán, bất quá hân cũng không thể suy nghĩ sâu hơn, trên bàn trước pho tượng, có tấm vải nhung chất liệu đặc thù màu vàng, mặt trên đứng là hôn khế của hân cùng Úc Thịnh Trạch.

“Lấy khế ước vì danh, lấy sinh mệnh làm chứng, ta yêu ngươi, cả đời trung thành với ngươi, tuyệt không làm trái.” Thanh âm hữu lực của Úc Thịnh Trạch vang lên bên tai.

Đoạn Sở mạnh quay đầu, một cỗ tinh thần lực thực chất hóa từ trên người Úc Thịnh Trạch bắn ra, cực nhanh rơi xuống trên mặt văn khế, chỗ trống nguyên bản trên miếng vải hôn ước, xuất hiện tên của Úc Thịnh Trạch.

Đoạn Sở cảm giác được máu trong thân thể đều sôi trào, hân cũng không hoài nghi cảm tình của Úc Thịnh Trạch, cho nên cũng không cảm thấy được thiếu một câu “Ta yêu ngươi” sẽ có cái gì tiếc nuối, nhưng thời điểm khi hân thật sự nghe câu đó, vẫn là kích động khó có thể kiềm chế.

“Lấy khế ước vì danh, lấy sinh mệnh làm chứng, ta yêu ngươi, cùng sinh cùng tử, không rời không bỏ.”

Tiếng nói vừa dứt, trên tấm vải màu vàng dung nhập một đạo tinh thần lực thực chất hóa hoàn toàn nhu hòa, chỗ trống ở một nơi khác trên văn khế, xuất hiện tên của Đoạn Sở.

Trước mắt Đoạn Sở tối sầm lại, khuôn mặt của Úc Thịnh Trạch gần trong gang tấc, nụ hôn cực nóng hạ xuống.

Tháng Sáu 2, 2016

152

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Chương 152

Trong chính điện Đế Tinh điện, các tân khách mặc các loại lễ phục chính trang tinh xảo lại cao nhã, hoặc đứng hoặc ngồi, tốp năm tốp ba vây quanh cùng nhau trò chuyện vui vẻ, đề tài cơ bản đều xoay quanh cặp đôi nhân vật chính của buổi hôn lễ hôm nay. Những người tham dự lễ cưới, không có ai là không phải thân phận hiển hách, nhưng nhắc tới hai nhân vật chính trong buổi lễ này, ngôn ngữ cùng thần sắc đều mang theo một tia kỳ kỳ hâm mộ. Không chỉ vì Đoạn Sở rốt cuộc trở thành chính quân của cửu hoàng tử, đồng dạng còn vì Úc Thịnh Trạch giành được một người khế ước có thể toàn tâm phó thác, cuối cùng cảm khái quả nhiên là một đôi được ông trời tác hợp.

“Lam Tư, vị Đoạn Sở người khế ước này, rõ ràng là danh vọng ở Đế Ma Tư rất cao. Thế nhưng cũng không ít người cho rằng, Úc Thịnh Trạch là may mắn tới cực điểm, mới có thể có được một vị bầu bạn người khế ước như vậy.” Ở một bên đại điện, tam vương tử Trạch Mi Khăng Ân • Duy Đức thấp giọng nói chuyện với đệ đệ, cũng là nói chuyện bát quái, thế mà vị vương tử này lại cố tình nghiêm trang đứng đắn như vậy, như là đang nói chuyện quốc gia đại sự.

Lam Tư thiếu mi, đối với chuyện bát quái mà ca ca nói thập phần đồng ý: “Đó là đương nhiên. Nếu không phải Úc Thịnh Trạch xuống tay nhanh chóng, người đi theo Tiểu Sở có thể vòng quanh hoàng cung Đế Ma Tư một vòng lại một vòng.”

“Ngươi không biết là người khế ước có người đi theo vòng quanh hoàng cung một vòng lại một vòng thì hiệu quả càng kinh người hay sao?” Khăng Ân có điểm không nói gì, cảm thấy đệ đệ cùng Đoạn Sở càng ngày càng thân, thì tâm cũng càng ngày càng trật.

Ai chẳng biết Úc Thịnh Trạch trước mười hai tuổi liền thức tinh thần lực, được hoàng thất Đế Ma Tư cùng hội nguyên lão ký thác kỳ vọng cao, năm năm trước thăng lên cấp 6, Úc Thịnh Trạch vẫn như cũ kiên trì lựa chọn người khế ước hoàn toàn phù hợp, cả cao tăng Đế Ma Tư đều nhanh bùng nổ, liều mạng liên lạc với tất cả các tinh hệ có quan hệ ngoại giao, hận không thể đem người khế ước khắp tinh hệ tìm đến xứng đôi với hân.

Nghĩ vậy, Khăng Ân kinh ngạc hỏi Lam Tư: “Ta nhớ rõ đệ đã nói, lúc trước người trái đất cùng Úc Thịnh Trạch phù hợp, chính là đến từ Trữ gia cùng

tham gia hôn lễ hôm nay? Úc Thịnh Trạch đối với Trữ gia coi trọng như vậy, Đoạn Sở lại không có ý kiến gì sao?”

Lam Tư nghe vậy, lập tức nhớ tới mấy ngày nay ở Mạc Ngươi Lai, Trữ gia cùng Đoạn Sở ở chung quả thực không khác gì người một nhà, mà Úc Thịnh Trạch coi như là người trung gian, lại càng như là con rể của Trữ gia.

“Tiểu Sở làm con kết nghĩa với Trữ gia.” Lam Tư trả lời xong, thấy ca ca một bộ không cho là đúng, vội vàng thấp giọng dặn dò: “Ca, theo ta thấy, Tiểu Sở thật sự là đem người Trữ gia làm người thân mà đối đãi, chính Sở Hoa cũng không sánh kịp. Ca khi cùng người Trữ gia ở chung, ngàn vạn lần đừng làm gì thất lễ.”

Khăng Ân nhú nhú mày, còn thật sự nghiêm túc gât đầu. Nếu là Úc Thịnh Trạch coi trọng Trữ gia, khăng định là áy náy cùng bồi thường vì Trữ Khang Trí, nếu là Đoạn Sở coi trọng, thái độ mà hân đối đãi với Trữ gia đích xác phải thay đổi.

Phải biết rằng, bánh kẹo trong tay Đoạn Sở không tính là cái gì, quan trọng nhất là gói trà do hân chế tác. Có tình trong một năm này, trừ bỏ trong tay Lam Tư có một bao gói trà, Đoạn Sở không còn bán ra bên ngoài.

Mà hôn lễ lần này có nhiều người cảm quyền của các tinh hệ khác đến đây như vậy, trừ bỏ quan hệ ngoại giao, làm sao không phải vì Đoạn Sở mà tới. Càng đứng ở đình quyền lợi, càng là nguy cơ tứ phía, kì thức tình bị thương tinh thần lực cũng không phải chỉ có một người Lam Tư, trước kia không phải, tương lai cũng sẽ không có ai dám đắc tội một người kẻ ước có thể chữa khỏi tinh thần lực bị thương trong lúc thức tỉnh. Huống chi đắc tội Đoạn Sở, cũng đồng dạng đắc tội một chiến sĩ cấp 8 có tiềm lực thật lớn.

“Đệ yên tâm đi, Trữ Khang Hạo đã cứu đệ, ta tự nhiên là thập phần cảm kích.” Khăng Ân nghiêm mặt nói, sau đó lại có chút do dự hỏi: “Đệ thật sự tính toán cùng bọn họ đi tới trái đất sao? Phụ vương sau khi nghe được rất không vui, nếu không phải mẫu hậu không ngừng khóc lóc lôi kéo phụ vương, đệ nói không chừng hiện tại đã bị hoàng thúc mang về Trạch Mi.”

Lam Tư đầu tiên là vui mừng, lập tức thiếu mi. “Ca, nếu dựa theo kế hoạch đi tới từng cái tinh hệ của phụ vương, nhất định sẽ đưa tới càng nhiều tranh cãi. Hơn nữa đi trái đất, đối với chúng ta mới là chuyện tốt.”

Thanh âm của Lam Tư có ý hạ thấp, Khăng Ân nghĩ đến đại ca Á Hằng • Duy Đức còn chưa chết tâm, sai khiến cấp dưới hoạt động khắp nơi, miễn cưỡng gât đầu: “Ngươi nói đúng, tránh đi một đoạn thời gian, cũng có thể né tránh phiền toái. Phụ vương.” Khăng Ân trào phúng nhếch môi: “Phụ vương cũng có thể kiên định một chút.”

Trạch Mi với Đế Ma Tư không giống nhau, mẫu hậu Ny Na • Bồ Lăng của bọn họ là người kẻ ước, nhưng đế vương trừ bỏ xác định người kẻ ước làm vương hậu, còn có thể có rất nhiều phi tử, mẫu thân Á Hằng chính là người được phụ vương sủng ái nhất. Nếu không nhiều năm như vậy cũng không hình thành uy hiếp đối với bọn họ.

Lam Tư thấy Khăng Ân cũng không kiên trì nữa, trên mặt lập tức hiện lên ý cười thoải mái: “Tam ca không cần lo lắng, mọi người Trữ gia rất tốt, đoạn thời gian ở trên quân hạm, đều là bọn họ chiếu cố ta.”

Khăng Ân rất ít khi thấy đệ đệ cười không chút gánh nặng, nghĩ đến lúc biết được quân hạm nổ mạnh trong lòng khủng hoảng trắng đêm khó ngủ, trong lòng chua xót. “Lam Tư, đừng để cho tình cảm của chính mình bị trói buộc, đệ có thể tìm một chiến sĩ hoàn toàn phù hợp, cũng không cần thiết phải nhất định đem hân thành bầu bạn. Cho dù Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở kết hôn, là vì yêu mến lẫn nhau, mà không phải vì tinh thần lực giao hòa.”

Lam Tư cũng không muốn huynh trưởng nhà mình lo lắng, cười giải thích: “Ca, đệ chỉ là muốn cho mình một cơ hội mà thôi. Có lẽ ngày nào đó ta thật sự có thể tìm được một chiến sĩ hoàn toàn phù hợp, người ta căn bản cũng chẳng coi ta có ý nghĩa gì đâu.”

“Không có khả năng, đệ đệ của ta, ai lại không cần!” Khăng Ân vừa nghe lời này, lập tức đã quên luôn vừa rồi hân còn không đồng ý loại phương thức bầu bạn này.

Lam Tư lập tức nghĩ tới lời nói lúc trước của Trữ Khang Hạo, mân môi cười. “Trữ Khang Hạo. . . .”

“Cái gì, Trữ Khang Hạo dám ghét bỏ đệ?” Khăng Ân thất thố đánh gãy lời nói của Lam Tư, trong lòng lửa giận dâng lên. Trữ Khang Hạo bất quá chỉ là chiến sĩ hậu thiên, cho dù có Đoạn Sở làm chỗ dựa vững chắc thì thế nào, cũng dám ghét bỏ đệ đệ hân?

Lam Tư thấy Khăng Ân giận dữ, vội vàng giải thích: “Ca đừng hiểu lầm. Trữ Khang Hạo thậm chí chưa hề kiểm tra đo lường tinh thần lực tính chất đặc biệt.”

Khăng Ân vẫn là vẻ mặt không thay đổi, thẳng đến lúc Lam Tư giải thích xong mới dịu đi. Hân nghĩ nghĩ, nhìn thấy Lam Tư phá lệ khản trương, gât gât đầu: “Như vậy xem ra, đệ đi tới trái đất, coi như là lựa chọn tốt.”

Khăng Ân hy vọng Lam Tư tìm kiếm bầu bạn trong phạm vi Trạch Mi, như vậy cho dù tương lai, đệ đệ cũng sẽ nằm trong sự bảo hộ của hân. Bất quá hân cũng hiểu rõ Lam Tư, sự cố chấp của đệ đệ so với chấp niệm dành cho mỹ thực cũng không kém nhau mấy, ít nhất trước mắt sẽ không thay đổi chủ ý. Mà hai ngày này huynh đệ gặp lại, hân đã nghe Lam Tư nhắc tới Trữ gia, Trữ Khang Hạo rất nhiều lần. Điều này làm cho Khăng Ân theo bản năng dâng lên một cỗ nguy cơ, sợ đệ đệ hiện tại đã bị dụ dỗ.

Nhưng hiện tại thoát nhìn, Trữ Khang Hạo hiển nhiên là một người thập phần lý trí. Ngay cả độ xứng đôi cũng không kiểm tra, sẽ không có cơ hội cùng đệ đệ có chấp của hân phát sinh gút mắt gì, cứ như vậy, Lam Tư đi tới trái đất, tổng so với bị chiến sĩ tinh hệ khác dụ dỗ thì tốt hơn nhiều.

Lam Tư thấy Khăng Ân hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cũng thật cao hứng. Lúc trước hân bị Trữ Khang Hạo nói một phen tròn tròn mắt, hiện

tại xem ra, lấy tới khuyên ca ca của mình cũng rất tốt. Hắn theo bản năng nhìn chung quanh, không thấy được mấy bóng người quen thuộc, ngược lại chỗ cửa chính truyền đến xôn xao.

Lam Tư tập trung nhìn vào, Úc Khải Phong cùng Lộ Dịch Toa dẫn đầu đi đến, đi theo phía sau đều là dòng chính hoàng thất, còn có Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở bị Trữ gia cùng Sở Hoa bọn họ vây quanh.

“Tam ca, nhóm chính chủ tới rồi.” Lam Tư nhỏ giọng nhắc nhở, cùng Khăng Ân đi tới chỗ chiêu đãi tân khách nước ngoài.

Khăng Ân về mặt nghiêm nghị tiêu sái đi bên người Lam Tư, chú ý tới Đoạn Sở cùng một đám người trái đất tóc đen mắt đen ngũ quan giống nhau vừa nói vừa cười, đích thật là thân cận như nghe nói, phảng phất như người một nhà, thậm chí khi ngồi vào vị trí, vậy mà Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở còn tự mình đưa bọn họ cùng Sở Hoa, Tề Hạo Ngôn vào chỗ ngồi trống gần hoàng thất nhất.

Lam Tư cũng chú ý tới điểm này, mắt thấy các tân khách chung quanh về mặt khó có thể che dấu, không biết vì sao bỗng dưng nảy sinh một cỗ ý cười.

Này giữa một đám người đang khiếp sợ có vẻ thập phần độc đáo, hơn nữa chỗ ngồi của khách quý cách ghế đầu rất gần, Đoạn Sở liếc mắt một cái liền thấy được, hướng về phía Lam Tư cười cười, tự nhiên ngồi ở bên người Úc Thịnh Trạch. Trên bàn tròn trừ bỏ thức ăn phong phú sắc hương đủ cả, mỗi một bàn đều có trà ngon cùng các loại điểm tâm. Úc Thịnh Trạch thuận tay rót cho Đoạn Sở một ly trà: “Vốn cần tuyên thệ với phụ vương cùng mẫu thân trước mặt mọi người, bất quá chúng ta đi tự điện rồi nên không cần nữa. Ăn trước một chút, để phụ vương dẫn chúng ta đi chào hỏi thành viên hoàng thất, hội nguyên lão, lúc sau sẽ có vũ hội cung đình, người không muốn tham gia thì ta cùng người quay về thánh điện, chạng vạng tới quảng trường hoàng cung nhận kính lễ của quân bộ, hôn lễ mới tính là chân chính hoàn thành.”

Đoạn Sở vội vàng gạt đầu, nghe được quân bộ kính lễ không khỏi sùng sốt. Tay đặt trên mặt bàn bị Úc Thịnh Trạch nắm lấy, nam nhân ghé vào tai hắn thấp giọng giải thích: “Đây là hội nguyên lão đề nghị, hôm nay phụ vương sẽ công khai tin tức gởi trà có tác dụng trấn an dị thú cấp 9 cuồng hóa, quân bộ là chỗ được lợi lớn nhất, cho nên kính lễ người là phải làm.”

Đoạn Sở đối với quân bộ hiểu biết quá ít, chiến sĩ cấp 8 thao tác chiến hạm cường đại có thể tung hoành khắp tinh vực, chỉ có dị thú cấp 9 cuồng hóa mới là uy hiếp trí mạng nhất đối với bọn hắn. Hôm nay nhiều khách nhân tinh hệ ngoại giao như vậy, công bố vào ngày này, Đoạn Sở sẽ trở thành người khế ước được nhóm đại nguyên soái tính tế tôn sùng nhất.

Đoạn Sở phi thường ngoài ý muốn, hắn nghĩ đến gỏi trà cùng thuốc thức tỉnh giống nhau, phải được giữ bí mật.

“Này có thể chứ?” Đoạn Sở chần chờ hỏi.

“Đương nhiên, hôn lễ cần có người tán dương mới đạt được thành quả trọn vẹn, đáng tiếc thuốc thức tỉnh tạm thời không thể công khai, nếu không, người nhất định có thể trong hôm nay, trở thành tông sư chế thuốc chí tôn trong lòng mọi người.” Úc Thịnh Trạch thu lại vòng tay, ánh mắt nhìn Đoạn Sở tràn đầy kiêu ngạo.

Đoạn Sở nhìn thẳng Úc Thịnh Trạch, trên mặt không tự chủ được hiện lên tươi cười. Hắn không cần thiết phải khoe khoang, nhưng được người mình yêu luôn nội liễm khen ngợi như vậy, vẫn là làm cho hắn rung động lại kiêu ngạo.

“Oanh”, “Oanh”, “Oanh”, cùng với pháo hoa không ngừng nổ rộ trên không trung hoàng cung, chiến sĩ ưu tú nhất quân bộ chỉnh tề sắp hàng, mặt hướng cửu hoàng từ Úc Thịnh Trạch cùng chính quân Đoạn Sở của hắn hành lễ chào.

Trữ Khang Hạo cùng người nhà đứng chung một chỗ, nhìn thấy một màn phấn chấn lòng người trước mắt, trong lòng kiêu ngạo khó có thể nói thành lời.

“Tiểu Sở chiếm được tôn kính của hoàng thất, hội nguyên lão cùng quân bộ, trở thành chính quân hoàng tử người cũng không cần lo lắng nữa, phải không?” Thanh âm Lam Tư từ bên cạnh người truyền đến.

Trữ Khang Hạo quay đầu lại, nhìn Lam Tư đương nhiên trả lời: “Ta vốn cũng không lo lắng, Thịnh Trạch sẽ bảo hộ hắn.”

Lam Tư thật sâu nhìn vào mắt Trữ Khang Hạo, ngay tại lúc đối phương nghi hoặc nhú mày, bỗng nhiên giãn mi nở nụ cười.

Trên đài cao cách đó không xa, Úc Khải Phong ôm Sơ Tiểu nhẹ hóng, bỗng nhiên gio tay, sắc mặt trầm xuống.

Tháng Sáu 2, 2016

153

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Chương 153

Đây là một hôn lễ hết sức long trọng, vô luận là tuyên thệ ở tự điện, hay là quân bộ hướng Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở kính lễ, đều thuyết minh hoàng thất Đế Ma Tư cùng hội nguyên lão coi trọng cùng tôn trọng đối với đôi phu phụ này. Mà theo hôn lễ thuận lợi kết thúc, đôi phu phụ cùng dắt nhau đi trở về tầm điện hoàng cung, nhưng bởi vì lời tuyên bố trong hôn lễ mà sự rung động của nó vẫn không chấm dứt.

Mạng lưới tình vực chưa từng sôi động như vậy, vô số người Cấp Ngồi tình hệ bởi vì khả năng gỏi trà mang đến cho bọn họ mà chúc mừng ủng hộ, đêm đó bắt đầu cuồng hoan trắng đêm, các các tân khách của các tình hệ khác tham dự tiệc cưới, trước tiên đem tin tức này truyền về đế quốc hoặc bên trong liên minh, gỏi trà trở thành tiêu điểm chú ý, từ góc độ tư nhân tăng lên tới sự phòng thủ an toàn của tình cầu.

Lịch sử tình tế gần vạn năm, đại bộ phận cũng là người cùng dị thú đấu tranh đầy huyết tính. Từ khi thuốc tiến hóa thông dụng tới toàn bộ tình tế, thuốc ngưng thân tiến thêm một bước thay đổi, cùng với khoa học kỹ thuật tình tế phát triển, chiến sĩ cấp cao đối kháng với dị thú cường đại thị huyết đã chiếm giữ ưu thế.

Nhưng dị thú cấp 9 cuồng hóa, ngay cả chiến sĩ cấp 9 lực chiến đấu thuộc cấp đỉnh của tình tế đều khó có thể ngăn cản. Trừ phi xuất động hai vị chiến sĩ cấp 9, nếu không chiến sĩ cấp cao chỉ có cách cho nổ chiến hạm đồng quy vu tận, mới có thể cứu được nguy cơ tình cầu bị giết chóc. Dị thú cấp 9 cuồng hóa, cho tới bây giờ đều chỉ mang đến chém giết huyết vũ tinh phong cùng sinh linh đồ thân.

Cho nên Đế Ma Tư lúc này đây công khai gỏi trà đối với dị thú cấp 9 cuồng hóa có hiệu quả trấn an, lực ảnh hưởng của cái này đối với sự phòng ngự quân sự của tình tế mà nói là khó có thể tưởng tượng.

“Khó trách một năm này Đoạn Sở không còn bán ra gỏi trà, nghĩ đến tất cả gỏi trà làm ra trong một năm này, đều bị Úc Khải Phong lấy dùng cho quân bộ ở các tình cầu lớn phòng vệ. Thật sự là vận khí khiến kẻ khác hâm mộ.” Đế vương Trạch Mĩ Lai Đặc • Duy Đức đề cập đến vấn đề này với vương hậu của mình, không chút che giấu hâm mộ trong lòng.

Ny Na • Bồ Lăng nhớ tới ái tử bởi vì gỏi trà mới mới khôi phục tình thần lực, thậm chí cuối cùng thức tỉnh trở thành người khế ước, trong lòng may mắn không thôi. Nàng nhìn trượng phu của mình, mỉm cười nhắc nhở: “Lam Tư cùng Đoạn Sở quan hệ không tồi, còn hơn các tình hệ khác chưa bao giờ xuất hiện trước mặt Đoạn Sở, cơ hội của Trạch Mĩ chúng ta lớn hơn nhiều.”

Lai Đặc nhận tình sáng lên, trầm ngâm một lát, trên mặt rõ ràng mang theo vài phần ý cười: “Nàng nói không tồi, nghe nói Đoạn Sở thoát ly gia tộc, nếu không, cưới hỏi khẳng định sẽ ưu tiên chọn bọn họ.”

Ny Na ánh mắt chợt lóe, kéo cổ tay trượng phu nhẹ giọng: “Khẳng Ân truyền đến tin tức, Đoạn Sở người khế ước đối với người Trữ gia đến từ trái đất như người thân, ngươi xem?”

Lai Đặc trong lòng sáng lên, hiểu được ẩn ý trong lời nói của thê tử, rốt cục thả lỏng: “Tốt lắm, ta biết nàng muốn nói cái gì. Lam Tư nếu thật sự muốn đi tới trái đất, để cho nó đi đi.”

Ny Na về mặt hôn phối: “Còn không phải ngươi đem Lam Tư làm hư, một... không... hải lòng liền chạy trốn, đầu tiên là chạy tới Đế Ma Tư, hiện tại lại muốn đi tới trái đất xa xôi, nghĩ muốn sửa lại tính cách cũng đã chậm!”

Lai Đặc nghe vậy, cười ha ha lên: “Lại nói nó chạy tuy xa, nhưng cũng là vận khí của Trạch Mĩ chúng ta.”

Ny Na thấy đế vương lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo lại vừa lòng, cũng che miệng nở nụ cười.

Người Trạch Mĩ được một lần đánh bại đánh hạ mà cao hứng, còn nhóm chính khách của các tình hệ ngoại giao khác thì suốt đêm triệu tập hội nghị khẩn cấp, vô luận như thế nào, nhất định phải nghĩ ra cách mua được gỏi trà từ Đế Ma Tư hoặc Đoạn Sở. May mà Úc Khải Phong công bố tin tức này, cũng có nghĩa là đối phương không cấm việc tiêu thụ gỏi trà ra bên ngoài, chỉ là phải xem bọn họ có thể mang tới lợi ích gì khiến cho Đế Ma Tư cùng Đoạn Sở động tâm.

Đương nhiên, người tạo ra hết thảy những điều này cũng giống bọn họ trắng đêm không ngủ. Nhưng này cũng là bình thường, bất kì ai vào đêm tân hôn cũng sẽ điên loạn đảo phượng, hưởng hết vui thích, hơn nữa đối tượng còn là chiến sĩ cấp 8 vô cùng cường đại, Đoạn Sở hoàn toàn chìm đắm trong hoan ái tiêu hồn thực tốt, dựa vào tinh thần lực khiến cho cơ thể có lực thừa nhận cường hãn, hai người gây sức ép đến bình minh mới đi vào giấc ngủ, một chút cũng không phát hiện thế giới bên ngoài đều đã hỗn loạn.

Bất quá chờ hân hạnh tảo lại, di chứng rốt cục cũng phát huy uy lực thật lớn. Tinh thần lực không phải vạn năng, chữa trị càng cần nhiều thời gian, ngăn ngừa hai canh giờ từ lúc nghỉ ngơi căn bản không đủ để khôi phục hoàn toàn. Đoạn Sở còn chưa mở mắt ra, liền cảm nhận được bên hông truyền đến đau nhức cùng tứ chi vô lực mà rên rỉ thành tiếng.

Một bàn tay ấm áp hữu lực bao trùm ở thắt lưng nhẹ nhàng nhuấn, sau đó rất nhanh hắn đã bị ôm vào vòng tay rắn chắc.

“Sớm như vậy đã tỉnh, ngủ tiếp một hồi, àn?” Tiếng nói trầm thấp ám ảnh của nam nhân vang lên bên tai, Đoạn Sở nỗ lực mở mắt ra, chống lại hai mắt tràn đầy thần thiết của Úc Thịnh Trạch.

“Mệt mỏi quá.” Đoạn Sở lẩm bẩm một câu, thử động thắt lưng, rồi lại hít vào một hơi thật mạnh, cả người đơn giản ghé vào lòng ngực Úc Thịnh Trạch, cảm tựa ở vai Úc Thịnh Trạch cọ cọ, có điểm do dự hỏi: “Không còn sớm đúng không, hôm nay không cần đến chào phụ vương cùng mẫu thân sao?”

Trên hôn lễ ngày hôm qua, sau khi Đoạn Sở ký kết hôn khế, đã sửa lại xưng hô đối với Úc Khải Phong cùng Lộ Dịch Toa.

Úc Thịnh Trạch cúi đầu, hôn lên môi Đoạn Sở, tay xoa ấn thắt lưng vẫn không ngừng nghỉ.

“Không cần, phụ vương hiện tại có chút không rảnh.” Úc Thịnh Trạch dùng ngữ khí kỳ quái nói xong.

Đoạn Sở cảm thấy tâm động, nếu hắn đoán không sai, hắn là an bài lúc trước đã có hiệu quả, không biết, Úc Thịnh Trạch có đoán được trong đó có bút tích của hắn hay không. Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch thủy chung vẫn luôn ôn nhu nhìn chăm chú vào mắt hắn, thấp giọng mà khẳng định hỏi: “Là Úc Văn Bản vượt ngục?”

Úc Thịnh Trạch vẻ mặt không thay đổi gập đầu, một tay tiếp tục ấn nhu, một tay vỗ nhẹ phía sau lưng hắn, dùng giọng điệu trần thuật nói: “Tôi hôm qua nhị hoàng huynh vượt ngục dưới sự trợ giúp của nhị hoàng tẩu, điều khiển chiến hạm cấp cao do chiến sĩ cấp 9 đặc chế rời khỏi Đế Ma Tư.”

Hắn dùng một chút, vẫn không hỏi Đoạn Sở làm thế nào đoán được chuyện này, chỉ bình tĩnh nói ra tin tức mới vừa nhận được: “Sáng sớm hôm nay truyền đến tin tức, chiến hạm vừa rời khỏi Lan Ba tinh hệ, còn chưa đến Y Duy Tát đã gặp phải đàn di thú cuồng hóa, tàu hủy người chết, không có người sống sót.”

Đoạn Sở hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cái đó và hắn suy nghĩ hoàn toàn không giống nhau.

Úc Khải Phong sở dĩ giam giữ Úc Văn Bản, là bởi vì vô luận là việc làm lên lút ở Mục Đa tinh cầu hay là chuyện phù điêu, cũng không phải một mình Úc Văn Bản có thể làm được, sau lưng không phải người Tập Na tinh hệ thì cũng là bút tích của Úc Thiên Triền. Điều này làm cho trong lòng Úc Khải Phong tồn tại hoài nghi, cảm thấy đứa con này cũng không phải thật sự phát rồ mà ra tay với huynh đệ của mình, bất quá là có chút tâm tư bị người ta lợi dụng mà thôi.

Mà kế hoạch ban đầu của Đoạn Sở, cũng là chờ sau khi Úc Văn Bản ra tù, khiến cho Lục gia cùng nhị hoàng tử xung đột mà lưu lại chứng cớ. Chỉ cần chứng thực nhị hoàng tử âm mưu hại chết Trữ Khang Trí, đến lúc đó ai cũng không thể bảo toàn cho hắn, Úc Văn Bản chỉ có một con đường chết, để quốc sẽ không lưu lại một hoàng tử có sát ý với người kế ước của Úc Thịnh Trạch hơn nữa đã từng đắc thù một lần. Không nghĩ tới, Úc Văn Bản nhanh như vậy đã đi vào đường chết.

“Thịnh Trạch? Ta. . . .” Đoạn Sở chần chờ nhìn về phía Úc Thịnh Trạch. Báo thù quá thuận lợi, làm cho Đoạn Sở có điểm không xác định, trong đó có phải hay không cũng có bút tích của Úc Thịnh Trạch. Hơn nữa hắn cũng có chút lo lắng, Úc Thịnh Trạch bởi vì hắn giấu diếm mà sinh ra tức giận.

Trước mắt bỗng nhiên hoa lên, thân thể đã bị thả xuống, Úc Thịnh Trạch cúi đầu ngăn chặn hắn, dùng một loại ngữ khí thập phần nghiêm túc lạnh giọng nhắc nhở: “Hiện tại, chúng ta là bầu bạn danh chính ngôn thuận, chúng ta mới là nhất thể. Loại sự tình này, không được gạt ta!”

Đoạn Sở tròn tròn mắt, cho nên Úc Thịnh Trạch đây là căn cứ vào tín nhiệm dành cho hắn, tự động tìm được lý do hắn một mình muốn báo thù?

“Cái kia, ta chỉ là không hy vọng người nhúng tay, vạn nhất bị phụ vương phát hiện. . . .” Đoạn Sở giải thích có chút lấp lập.

Úc Thịnh Trạch nhếch mi: “Phụ vương cũng không có ý định nhúng tay, là nhị ca tính kế hại ta trước.” Hắn nói xong, mặt mang nghi hoặc hỏi: “Cho nên người muốn tự mình động thủ, không phải vì cảm thấy chúng ta chưa kết hôn, nên ta không thể nhúng tay?”

Úc Thịnh Trạch vẫn tin tưởng Đoạn Sở, chẳng sợ từ khi hai người quen biết tới nay, Đoạn Sở giấu diếm rất nhiều chuyện, chính là không gian trả son cùng thân phận thật sự. Nhưng ở trong mắt Úc Thịnh Trạch, bí ẩn này nếu tùy ý tiết lộ, quả thực so với tự tìm đường chết không có gì khác biệt, Đoạn Sở cẩn thận mới là đúng đắn.

Cho nên lúc này đây, hắn phát hiện Đoạn Sở giấu diếm hắn tính kế Bồ Phán Liễu, cũng chỉ là khó hiểu, thẳng đến khi hắn cùng người Trữ gia nói chuyện, Nhạc Tùng Trữ cùng Trữ Huy Dung nhắc tới hôn lễ, nói kết hôn mới chân chính là người một nhà, Úc Thịnh Trạch mới nghĩ đã tìm được nguyên nhân, nên muốn sau ngày kết hôn phải hảo hảo cường điệu một phen.

Đoạn Sở rốt cục nhìn không được nở nụ cười, hắn nâng tay đặt lên cổ Úc Thịnh Trạch, nâng nửa người trên lên hôn vào môi Úc Thịnh Trạch, cười nhẹ hỏi lại: “Chẳng lẽ không có hôn lễ kia, người sẽ không đem ta trở thành bầu bạn nhất thể hay sao?”

Úc Thịnh Trạch lập tức vứt bỏ tính toán tiếp tục truy vấn, quay về hôn trụ Đoạn Sở đồng thời dờ tay xuống phía dưới, trong phòng tối lại vang lên một trận thở dốc, chờ Đoạn Sở lại thức tỉnh, thời gian đã là giữa trưa.

“Phụ vương sẽ rất thương tâm sao?” Đoạn Sở lười biếng nằm úp sấp. Hắn cũng không cảm thấy Úc Văn Bản bị giam giữ thì sẽ thật sự nhận mệnh, hiện tại giải quyết được độc xà tùy thời có thể cắn người này, tâm tình Đoạn Sở vô cùng tốt. Về phần Úc Văn Bản rốt cuộc là bởi vì không hay ho mới chết, hay là có sự tham gia của Úc Thịnh Trạch, biết kết quả là tốt rồi.

“Hắn chọn ngày hôm qua vượt ngục, phụ vương sợ là tức chết rồi. Huống chi hắn cư nhiên dùng chiến hạm của chiến sĩ cấp 9 rời khỏi Đế Ma Tư, căn bản là khiêu chiến điểm mấu chốt của phụ vương. lúc này, Bồ gia Bồ Quang Khải trưởng lão đều khó tránh khỏi vạ lây.” Úc Thịnh Trạch lơ đãng.

Hắn mặc chỉnh tề sau đó quay đầu lại, liền nhìn đến trên giường chỉ lộ ra đường cong duyên dáng của bầu bạn. Úc Thịnh Trạch nhếch môi, từ tủ quần áo lấy ra một bộ đồ đi đến bên giường, đem Đoạn Sở ôm lấy, tính toán mặc quần áo cho hắn.

Đoạn Sở quần bách vớ vàng đoạt lấy quần áo, mặc kệ thân thể mệt mỏi nhanh chóng mặc tốt quần áo, bên tai vang lên tiếng cười trầm thấp của Úc Thịnh Trạch, Đoạn Sở ngượng ngùng trừng mắt nhìn hắn một cái, lại bị Úc Thịnh Trạch tâm tình tốt ôm lấy.

Lại là một phen vành tai tóc mai chạm vào nhau, chờ Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở đi ra tắm điện, chống lại chính là một bộ dáng tràn đầy tươi cười trêu chọc của người Trữ gia.

“Tiểu Sở, không nghĩ tới Úc Thịnh Trạch một bộ nam nhi thiết huyết như vậy, cũng có một ngày ‘từ nay về sau quân vương không còn tảo triều sớm’ nha.” Trữ Khang Hạo về mặt cảm khái nói.

Đoạn Sở đối với ca ca trêu ghẹo đã sớm chuẩn bị tâm lý, ngược lại không chút khách khí cười nhạo: “Đại ca, chúng ta đây là tân hôn, ngại là hán tử độc thân làm sao có thể lý giải.”

Nói xong, hần một bộ dáng không chút hảo ý đánh giá Trữ Khang Hạo: “Đại ca tuy nói nhiều năm đơn độc như vậy, nhưng mà duyên phận tới cũng ngăn không được. Không biết khi nào thì đem hần biến thành đại tâu của ta đây?”

Trữ Khang Hạo biến sắc, hần nếu nhìn không ra đệ đệ ám chỉ cái gì, liền thật sự là ngốc tử, khó trách ngày đó cổ vũ hần đi kiểm tra đo lường độ thích xứng.

“Tiểu Sở đệ nói không đầu không đuôi cái gì, ca ngại không phải còn chưa tìm được người thích hợp hay sao?” Hần hướng về phía Đoạn Sở nháy mắt, sau đó thập phần tự nhiên dời chủ đề: “Đêm qua tựa hồ xảy ra chuyện gì, ta thấy Phổ Lôi Tư cùng Áo Lợi Ngươi ở trong trong đại sảnh thánh điện đợi đến khuya mới trở về.”

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở một bộ dáng đắc ý dào dạt thắng lợi, tay hơi buộc chặt, đưa hần kéo vào trong ngực, nhìn về phía Trữ Huy Dung cùng Nhạc Tùng Trữ có chút dăm chiêu: “Ba, mẹ, nhị ca ta xảy ra chuyện, từ Lan Ba tỉnh hệ đi tới Y Duy Tát tỉnh cầu, gặp phải đàn dị thú cuồng hóa, hành trình trở về trái đất sợ là phải kéo dài.”

Trữ Khang Khiết cùng Trữ Khang Viễn nghe vậy, vội vàng cúi đầu, ý đồ che dấu khiếp sợ cùng mừng như điên dâng lên trong lòng.

Trữ Khang Hạo đối với đệ đệ muội muội của chính mình đã quá hiểu biết, lập tức liền ý thức được cái gì, hần nhìn về phía Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở, trong lòng dâng lên hoài nghi.

Trữ Huy Dung cùng Nhạc Tùng Trữ hai mặt nhìn nhau liếc mắt một cái, gật gật đầu: “Không quan hệ, chúng ta cũng không vội vã quay về trái đất, hai con an bài là tốt rồi.”

Úc Thịnh Trạch “Ân” một tiếng, thông báo cho Áo Lợi Ngươi an bài cơm trưa, ăn cơm xong không lâu, Úc Khải Phong cũng thông tin đến đây.

Tháng Sáu 2, 2016

154

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Chương 154

Thời điểm Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch đến đại điện nghị sự của Đế Tinh điện, không chỉ có Úc Khải Phong cùng Lộ Dịch Toa ở đó, ngay cả các hoàng tử hoàng nữ cùng bầu bạn của bọn họ và Úc Phi Dương cũng đều tới, đương nhiên, chỉ có Sơ Tiểu còn bé phải uống sữa được lưu lại ở tâm điện.

“Kiến quá phụ vương, mẫu thân, hoàng thúc, đại hoàng huynh. . . .”

Hai người lần lượt hành lễ, Đoạn Sở cùng đại hoàng tử Úc Hồng Tri và thất hoàng tử Úc Hạo Bằng tương đối quen thuộc một chút, còn mấy vị khác chưa thấy mặt bao giờ, tự nhiên cũng không có chuyện gì dễ nói.

Hơn nữa hôm nay tuy là ngày đầu tiên sau hôn lễ của Đoạn Sở, nhưng có tin tức Úc Văn Bản chết, lúc này Úc Khải Phong triệu tập, tự nhiên không phải vì đoàn tụ. Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch cùng nhau hoàn thành lễ nghi, liền thông dong ngồi gần chỗ Úc Phi Dương.

Úc Khải Phong mất con, trên mặt lại không có nửa điểm biểu hiện, ánh mắt giống như thực tùy ý đảo qua mấy đứa con, lạnh giọng mờ mờ: “Thông tri các ngươi lại đây, là muốn nói cho các ngươi, Văn Bản tối hôm qua vượt ngục, điều khiển chiến hạm cấp 9 trốn đi, mới ra khỏi Lan Ba tỉnh hệ liền gặp phải đàn dị thú cuồng hóa, gặp tử nạn cùng hần còn có chính phi Bồ Phán Liễu.”

Đại điện một mảnh tĩnh mịch, trừ bỏ Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch đã hiểu rõ, nhóm hoàng tử hoàng nữ khác đều thay đổi sắc mặt. Úc Hồng Tri trước đó chỉ nghe nói vượt ngục, căn bản không nghĩ tới vậy mà đã chết, cả người đều ngốc lảng tại chỗ, mà lục hoàng nữ là muội muội ruột của Úc Văn Bản, chờ sau khi phản ứng được, lập tức xui xẻo, nếu không phải trọng phụ nàng nhanh tay nâng đỡ nàng, khẳng định đã yếu đuối ngã trên mặt đất.

“Không, phụ vương, không có khả năng! Điều đó không có khả năng!” Lục hoàng nữ Úc Nguyên Dung thất thố kêu to, roi lệ đầy mặt nhìn về phía Úc Khải Phong.

Úc Khải Phong dù sao cũng không phải ý chí sắt đá, thấy nữ nhi như vậy, vẫn là dịu lại thanh âm giải thích: “Đại nguyên soái Tuần Lệ đóng ở Lan Ba tỉnh

hệ phát tới tin tức, ngày mai sẽ đưa thi thể bọn họ mang về Đế Ma Tư.”

Úc Nguyên Dung hoàn toàn không thể chấp nhận, nghẹn ngào lớn tiếng hỏi: “Phụ vương, Lan Ba tính hệ làm sao có thể có dị thú cuồng hóa, trùng hợp như vậy, con không tin! Nhất định là có người tính kế muốn hại nhị ca, phụ vương ngài nhất định phải vì nhị ca báo thù!”

Tay Đoạn Sở nắm Úc Thịnh Trạch căng thẳng, lục hoàng nữ này, khẳng định là biết gì đó về chuyện Úc Văn Bản vượt ngục.

Úc Thịnh Trạch trở tay cầm ngược lại, vẻ mặt không có chút biến hóa. Đoạn Sở thấy thế, thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Quả nhiên, sắc mặt Úc Khải Phong cùng Úc Phi Dương cũng trở nên ngưng trọng.

“Ngươi biết hắn sẽ vượt ngục?” Tinh thần lực của Úc Khải Phong, lập tức liên tục tập trung lên Úc Nguyên Dung.

Úc Nguyên Dung cả kinh, bất quá nghĩ đến ca tẩu của chính mình không còn, còn có cái gì băn khoăn, khóc suốt mướt trả lời: “Đúng vậy, là nhị tẩu nói cho con, nàng cảm thấy nhị ca ở ngục giam hoàng gia cũng không an toàn, cho nên muốn mang theo nhị ca rời khỏi Đế Ma Tư, chẳng sợ tìm một tinh cầu xa xôi, cũng tốt hơn cả đòi mất đi tự do, thậm chí có thể mất mạng.”

Nàng nói xong, lau nước mắt một phen, ngẩng đầu nhìn Úc Khải Phong cảm hận nói: “Phụ vương, nhất định là người Lục gia làm, bọn họ muốn giết người diệt khẩu!”

Úc Hồng Tri sợ tới mức giật mình, Lục gia chính là nhà cậu hán! Lúc trước bởi vì Lục gia tham dự chuyện âm mưu tính kế Đoạn Sở trong giờ thực tiễn ngoại khóa, lại ở chuyện điều tra cái chết của Trữ Khang Trí xuất hiện sự cố, nhị cửu Lục Văn Hạo một chi hoàn toàn suy sụp, nếu lần này bị liên lụy đến chuyện nhị đệ gặp nạn, cả Lục gia đều sẽ bị hoàng tộc chán ghét mà vứt bỏ!

Đại hoàng tử phi Đỗ Ngao Tình bên người hán tràn đầy phần nộ chỉ trích: “Nguyên Dung, nhị hoàng đệ gặp chuyện không may, chúng ta đều cảm thấy khó khăn, nhưng muội cũng không thể chỉ trích lung tung như vậy. Ai mà không biết nhị đệ lựa chọn vượt ngục vào tối hôm qua, Lục gia cùng nhị đệ lại không có cừu hận sinh tử gì, căn bản không có khả năng hạ độc thủ. Lại nói ai có thể sử dụng đàn dị thú cuồng hóa, ngươi cho là Lục gia cùng nhị đệ giống nhau, đều sẽ hợp tác với người Tập Na tính hệ sao?”

Đỗ Ngao Tình vừa nói xong, sắc mặt mọi người đều thay đổi. Úc Văn Bản lần đó mất tích khiến cho Úc Hồng Tri gặp nạn, mọi người chỉ đoán cũng có phần do Úc Văn Bản cố tình, nên bị giam lỏng, cũng là Úc Khải Phong lo lắng phần tâm tư này sẽ bị người Tập Na tính hệ lợi dụng. Nhưng ai cũng không cho rằng Úc Văn Bản thật sự theo địch phản quốc. Tội danh như vậy sẽ chỉ làm hoàng tộc trở thành nơi bị gièm pha lớn nhất.

“Nói bậy bạ gì đó!” Úc Khải Phong nổi giận, khuôn mặt anh tuấn che kín tức giận, ngay cả dao động tinh thần lực đều trở nên cuồng bạo, Lộ Dịch Toa ở bên cạnh sợ tới mức vội vàng bắt lấy tay hắn, tinh thần lực ôn hòa nháy mắt dừng mãnh tiến vào, cẩn thận dẫn đường cho tinh thần lực hỗn loạn. Từ lúc biết được Úc Văn Bản vượt ngục, tâm tình của Úc Khải Phong luôn có chút không xong, sau khi biết được tin người chết vẫn không buồn hé răng, Lộ Dịch Toa đã sớm lo lắng tinh thần lực của Úc Khải Phong sẽ bạo loạn.

Úc Khải Phong neho mắt, nghiêng đầu nhìn thê tử đang tràn đầy lo lắng, hít một hơi thật sâu, phối hợp điều chỉnh tâm tình của bản thân.

Đỗ Ngao Tình ảo não cực kỳ, lui về phía sau từng bước quỳ xuống: “Phụ vương, là con nói chuyện không suy nghĩ.”

Úc Hồng Tri cũng vội vàng cầu tình: “Phụ vương, Ngao Tình cũng là quá nóng vội, ngài ngàn vạn lần đừng nóng giận.”

Úc Phi Dương sắc mặt âm trầm, rất không khách khí trừng mắt nhìn Úc Nguyên Dung: “Nguyên Dung, ngươi nói Lục gia đưa tới dị thú cuồng hóa, đối với Văn Bản diệt khẩu, nói như vậy, Văn Bản đã biết Lục gia có chuyện tình gì đó khó lường?”

Úc Nguyên Dung sau khi bật thốt lên, kỳ thật cũng mơ hồ có điểm hối hận. Thân sinh ra ở hoàng gia đương nhiên sẽ không xử trí theo cảm tính, Úc Văn Bản đã chết, chính cô còn có gia đình cùng đứa con phải chiếu cố, đặc tội Lục gia không có việc gì đáng lo, nhưng nhị hoàng huynh không còn, đại hoàng huynh Úc Hồng Tri trước mắt có khả năng là người thừa kế vương vị nhất, nàng như bây giờ, căn bản là lấy tương lai của trọng phu cùng đứa con đi làm tiền đặt cược.

Bất quá, hiện tại hối hận cũng vô dụng, nàng hiện tại sửa đổi lời nói sẽ chỉ khiến phụ thân cùng thúc thúc lưu lại ấn tượng xấu cho rằng mình chằm chằm thị phi, chỉ cần không đề cập tới chuyện Trữ Khang Trí, dù sao anh trai và chị dâu đều đã chết, dựa vào thái độ làm người của hoàng huynh cũng sẽ không giận chó đánh mèo nàng.

Úc Nguyên Dung hạ mắt, tĩnh tâm trả lời: “Đúng vậy, nhị hoàng tẩu từng thất kinh tới tìm con, nói nhị ca nếu còn tiếp tục ở lại trong ngục giam sẽ có nguy hiểm, nàng muốn nhờ con hỗ trợ, nhưng vượt ngục căn bản là không có khả năng, con làm sao có thể có biện pháp. Sau nhị hoàng tẩu cũng không đề cập tới, con nghĩ nàng đã buông tha.”

Úc Nguyên Dung dừng một chút, thấy Úc Khải Phong cũng không tức giận, cố lấy dũng khí tiếp tục: “Nhưng sau đó con trong lúc vô ý phát hiện, nhị hoàng tẩu cùng người Lục gia qua lại rất nhiều lần, con hỏi nhị tẩu, nàng nói là Lục gia nhất định phải bảo vệ nhị ca, nếu không Lục gia cũng sẽ gặp nguy hiểm. Này rõ ràng là nhị hoàng uy hiếp Lục gia. Phụ vương nếu không tin, có thể kiểm tra một chút xem chuyện vượt ngục có Lục gia tham dự hay không. Lục gia bị quản chế, khẳng định là nhị ca đã biết bí mật gì đó, biện pháp an toàn nhất, tự nhiên là giết người diệt khẩu. Nếu không, nào có trùng hợp như vậy! Lan Ba tính hệ đều thuộc tầng phòng ngự thứ hai của Đế Ma Tư, đàn dị thú cuồng hóa xuất hiện chẳng lẽ trước đó lại không có báo động trước hay sao?”

Úc Nguyên Dung phi thường có kỹ xảo mà che giấu bí mật về cái chết của Trữ Khang Trí, nhưng chỉ có thật thật giả giả như vậy, ngược lại càng dễ dàng

đa động Úc Khải Phong cùng Úc Phi Dương. Bởi vì Lục gia, đích xác ở ngục giam hoàng gia cùng hưởng từ Đế Ma Tư đến Lan Ba tinh hệ buông lỏng phòng tuyến.

Úc Hồng Tri liếc mắt một cái liền nhìn ra vẻ mặt biến hóa của phụ vương cùng hoàng thúc, một câu đều nói không được.

Đỗ Ngao Tinh sắc mặt trắng bệch, Đỗ gia cùng Lục gia là hậu thuẫn đắc lực nhất trong giới quyền quý của đại hoàng tử, một khi Lục gia gặp chuyện không may, tương đương với việc chém đứt phụ tá đắc lực của Úc Hồng Tri. Huống chi này còn không phải vấn đề hai giảm đi một, một khi chứng thực Lục gia ra tay với Úc Văn Bản, ở trong lòng Úc Khải Phong bệ hạ, nói không chừng sẽ nghi ngờ Úc Hồng Tri đối với nhị đệ nổi lên sát tâm, đừng nói kế thừa vương vị, có thể bảo trụ được tự do hay không còn chưa biết được.

Đoạn Sở nhìn Úc Nguyên Dung, tay nắm Úc Thịnh Trạch hơi giật giật, ý bảo hấn lên tiếng.

“Phụ vương, hoàng thúc.” Úc Thịnh Trạch quả nhiên ăn ý mở miệng, thấy lực chú ý của mọi người đã dời lại đây, bình tĩnh chỉ ra: “Mặc kệ Lục gia có tham gia vào chuyện vượt ngục hay không, đại hoàng tử có một câu nói rất đúng, Lục gia, còn chưa có năng lực thúc đẩy đàn dì thú cuồng hóa cường đại như vậy. Cho dù bọn họ thật sự có tâm, cũng là vô lực.”

Úc Hồng Tri cảm kích nhìn đệ đệ, thành khẩn hướng Úc Khải Phong: “Phụ vương, đàn dì thú cuồng hóa có thể phá hủy chiến hạm cấp 9, chúng nó khẳng định để lại dấu vết, không bằng mời Tuần Lệ đại nguyên soái cẩn thận thẩm tra.”

Úc Phi Dương đồng ý gật đầu: “Hoàng huynh, Thịnh Trạch cùng Hồng Tri nói không sai.”

Úc Khải Phong bình tĩnh nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Người không phải là còn có ý tưởng khác sao?”

Úc Thịnh Trạch gật gù đầu, nhìn về phía Úc Nguyên Dung: “Lục tỷ, dựa theo tỷ nói, nhị ca là lo lắng ở ngục giam hoàng gia bị sát hại nên mới muốn vượt ngục, mà Lục gia cũng là không thể không phối hợp. Nếu tỷ cho rằng gặp được đàn dì thú không phải trùng hợp, chẳng lẽ không phải người dám động thủ ở ngục giam hoàng gia, mới là người có hiềm nghi lớn nhất hay sao? Đừng nói Lục gia, cho dù là người của hội nguyên lão, cũng không dám đụng đến hoàng tộc ở ngục giam hoàng gia!”

Úc Nguyên Dung biến sắc, nàng đương nhiên không có khả năng nói ra là có người muốn vì Trữ Khang Trí báo thù, một khi thừa nhận Trữ Khang Trí từ vong là do Úc Văn Bản cùng Lục gia liên thủ, nhị ca lần này vượt ngục cùng từ vong lập tức biến thành trừng phạt đúng tội, Lục gia cũng sẽ bị gánh tội, nàng là người hiểu rõ nhất, làm sao có thể thoát khỏi hiềm nghi.

Nhưng không đợi nàng nghĩ ra nên giải thích như thế nào cho tốt, Úc Phi Dương đã đứng thẳng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng: “Như thế nào, không phải mới vừa nói rất có trật tự hay sao, hiện tại như thế nào lại không thể trả lời?”

Úc Nguyên Dung đưa bé này từ đầu đã đứng không yên, mọi người ở đây đều nhìn ra nàng không thích hợp, rõ ràng là đã biết cái gì. Đỗ Ngao Tinh nhẹ nhàng thở ra, Lục gia tham dự vào cuộc vượt ngục, cùng Lục gia mưu sát hoàng tử hoàn toàn không chung một khái niệm.

Bất quá Úc Hồng Tri lại không lạc quan được như vậy, nhược điểm là cái gì, lại có thể làm cho Lục gia không tiếc tham dự loại sự tình gây nguy hiểm cho toàn tộc như vượt ngục này.

“Có lẽ ta biết!” Thất hoàng tử Úc Hạo Bằng vẫn trầm mặc không nói bỗng nhiên lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Úc Nguyên Dung tràn ngập ác ý: “Lục hoàng tỷ, ta tạm thời giải thích, tỷ nghe một chút xem có đúng không?”

Úc Nguyên Dung bản năng cảm thấy được không đúng, thanh âm trào phúng của Úc Hạo Bằng đã vang lên bên trong đại điện.

“Ai cũng đều biết, Lục gia Lục Văn Hạo một chi, chậm trễ việc điều tra nguyên nhân từ vong của Trữ Khang Trí, thế cho nên tất cả manh mối đều bị che dấu. Mà Lục gia lúc trước lại tính kế Đoạn Sở trong buổi thực tiễn bên ngoài. Có thể nói, Lục gia đối với người kẻ ước của Úc Thịnh Trạch quá mức cường đại, là có địch ý. Về phần nhị ca, Lục gia là nhà ông bà ngoại của đại hoàng huynh, có thể cùng nhị hoàng huynh liên hợp, đơn giản là muốn cùng đối phó với Thịnh Trạch.”

Úc Hạo Bằng đối với Úc Khải Phong về mặt buộc chặt khom mình hành lễ: “Phụ vương, ngài kỳ thật trong lòng đã hiểu rõ không phải sao? Lúc trước Trữ Khang Trí xảy ra chuyện, đơn giản là có người không muốn cứu đệ có được một người kẻ ước tinh thần lực cường đại. Hoàn toàn phù hợp có tỷ lệ quá thấp, Thịnh Trạch lại là một người thập phần quật cường, đã chết một Trữ Khang Trí, cơ hồ tương đương với đoạn tuyệt khả năng đệ ấy có thể tìm được một người kẻ ước.

Nếu không phải vận khí cực tốt tìm được Tiểu Sở, lúc trước Úc Thịnh Trạch trên đường từ Y Duy Tát đến Đế Ma Tư, gặp được đàn dì thú khổng lồ, quân bộ truyền đến sẽ không phải là tin vui Thịnh Trạch thăng lên cấp 7, thậm chí có thể,” Úc Hạo Bằng tạm dừng, thấy mọi người đều hiểu được ý tứ phía sau của hắn, lãnh xuy một tiếng nhìn về phía Úc Nguyên Dung: “Lục hoàng tỷ, đệ nói có đúng không? Tỷ nói không được, là bởi vì nhị hoàng huynh cùng Lục gia đều âm mưu hại chết Trữ Khang Trí.”

Lời nói của Úc Hạo Bằng làm cho nhóm hoàng tử hoàng nữ ở đây đều tròn tròn mắt, sự kiện kia mọi người tự nhiên đều biết, bất quá lúc ấy lực chú ý của mọi người đều ở trên việc Úc Thịnh Trạch tìm được người kẻ ước tinh thần lực thấp, đàn dì thú không biết vì sao xuất hiện cũng không để ý. Hiện tại ngẫm lại, thật sự là khiến kẻ khác nghĩ mà sợ không thôi.

Mà Úc Hồng Tri cũng là thần tình xấu hổ, vừa thấy bộ dáng Úc Nguyên Dung liền biết, thất đệ nói đều là sự thật. Đỗ Ngao Tinh ở bên người hắn cả người đều phát run, Lục gia cho dù không tham gia mưu hại nhị hoàng tử, nhưng thật sự hại chết Trữ Khang Trí, cùng mưu sát Úc Thịnh Trạch có cái gì khác nhau?

Đoạn Sở nhớ tới một lần ở trên quân hạm vì Úc Thịnh Trạch mà khai thông tinh thần lực, nếu lúc ấy hắn không ở, Thịnh Trạch chỉ sợ thật sự có nguy hiểm. Hắn không khỏi quay đầu nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, trong lòng bàn tay gất gao nắm cùng một chỗ đều là mồ hôi.

Úc Thịnh Trạch thấy thế, vội vàng nghiêng đầu thấp giọng trấn an: “Ta không sao.”

Đoạn Sở vẻ mặt nghiêm nghị gật đầu, càng thêm may mắn chính mình ra tay trước thời gian, hiển nhiên Úc Nguyên Dung trước mắt này, cũng là người giúp đỡ Úc Văn Bản.

Lộ Dịch Toa vừa vận nhìn qua, thấy thế trong mắt hiện lên vui vẻ, sắc mặt vui mừng. Cũng may hết thấy, đều là quá khứ.

“Phi Dương, chuyện Hạo Bằng nói, còn có chuyện Văn Bản vượt ngục, người tự mình đi tra.” Úc Khải Phong trầm giọng mệnh lệnh.

Úc Phi Dương lên tiếng trả lời, Úc Nguyên Dung lập tức liền xui lơ trên mặt đất, nhóm hoàng tử hoàng nữ đều tán đi.

Úc Khải Phong lưu lại Úc Thịnh Trạch, nhìn Đoạn Sở cùng Lộ Dịch Toa rời đi, nhu trán hỏi: “Thịnh Trạch, Tuân Lệ nói cho ta biết, người nửa tháng trước liên nhắc nhờ gia tăng tuần tra, là đã biết cái gì sao?”

Úc Thịnh Trạch liếc mắt một cái liền nhìn ra, Úc Khải Phong bị thương không thôi, nghĩ nghĩ, hắn từ nút không gian đông lại thời gian lấy ra một ly trà còn bốc lên khí nóng đưa qua: “Phụ vương, ngài trước ổn định tinh thần đã.”

Úc Khải Phong ánh mắt lóe lóe, cười khổ nhận lấy. Nếu không có Đoạn Sở, đứa con này sợ là không có khả năng có được một ngày cân thận săn sóc như vậy.

“Phụ vương, Trữ Khang Hạo ở Tư Đặc Lạp tỉnh cầu, thấy được trong nhóm người đuổi giết Lam Tư • Duy Đức có một người, hắn gọi là Đằng Lương Tuấn, cũng chính là người rút bớt tinh thần lực của Trữ Khang Trí. Lam Tư sau lại đưa tin cho ta, Á Hề chính miệng thừa nhận, Tạp Na có người biết cách khống chế dị thú.” Úc Thịnh Trạch từng chút một nói xong, nhìn Úc Khải Phong vẻ mặt nghiêm túc: “Phụ vương, ta hoài nghi hắn chính là người kia. Đằng Lương Tuấn vẫn luôn muốn trả thù ta, mà ta cùng Tiểu Sở đối với Trữ gia coi trọng không hề che dấu, lần này người Trữ gia trở về trái đất, chỉ sợ sẽ không yên bình.”

Lúc này trong thiên điện Đế Tinh điện, Đoạn Sở ôm Úc Sơ Tiểu nghi hoặc nhìn về phía Lộ Dịch Toa: “Mẫu thân, thất ca đối với Lục hoàng tử bọn họ, tựa hồ có điểm kỳ quái?”

Tháng Sáu 2, 2016

155

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Chương 155

Lộ Dịch Toa nghe được câu hỏi của Đoạn Sở, nửa ngày không nói gì, ngay lúc Đoạn Sở chuẩn bị nói sang chuyện khác, Lộ Dịch Toa bỗng nhiên lên tiếng, thần sắc còn mang theo vài phần thương tiếc.

“Thất ca của ngươi năm ba tuổi, mẹ đẻ khó sinh mà chết, bát hoàng tử được sinh ra vào ngày hôm sau liền chết non, sau đó trong hoàng cung liên tiếp xảy ra sự cố, ngay cả hoàng hậu là mẹ đẻ Văn Bản cùng Nguyên Dung cũng chết bệnh. Chờ ta gả cho đệ hạ, thất ca của ngươi đã năm tuổi, cùng Văn Bản, Nguyên Dung không hợp nhau, bất quá sau khi Úc Thịnh Trạch được sinh ra thì lực chú ý của hắn mới bị dời đi, nhiều năm như vậy ta còn nghĩ rằng hắn đã quên.”

Nói xong lời cuối cùng, trên mặt Lộ Dịch Toa lại lộ ra vẻ buồn cười, nhìn về phía Đoạn Sở nghiêm túc dặn dò: “Thất ca của ngươi tính tình vội vàng nóng nảy, luôn cùng Thịnh Trạch đánh nhau từ nhỏ tới lớn, trong nhiều ca ca tỷ tỷ như vậy, cũng chỉ có Hạo Bằng là thuần túy quan tâm tới Thịnh Trạch nhất. Về phần đại ca của bọn họ, tuổi tác cách nhau quá xa. Về sau thời điểm các người ở chung, Hạo Bằng cùng Thịnh Trạch tính tình đều không tốt, người đành vất vả một chút.”

Đoạn Sở nghe được những điều này, cảm thấy hiểu rõ. Lấy trình độ phát triển y tế của Đế Ma Tư, hoàng cung lại có bác sĩ chuyên môn chăm sóc, vậy mà có thể xuất hiện chuyện khó sinh mà chết, muốn nói lúc đó hoàng hậu vô tội sẽ chẳng có ai tin, bất quá khẳng định là cũng có những người khác tham dự, bằng không khi Úc Khải Phong cùng Lộ Dịch Toa kết hôn, hoàng cung sẽ không sạch sẽ như vậy.

Đối với dặn dò của Lộ Dịch Toa, Đoạn Sở tự nhiên là vui vẻ nhận lời. Lại nói lần đầu tiên hắn khai thông tinh thần lực cho Úc Thịnh Trạch, hắn cùng Thịnh Trạch đều không để trong lòng, ngược lại Úc Hạo Bằng vẫn nhớ kỹ, cũng làm cho ấn tượng của Đoạn Sở về Úc Hạo Bằng trực tiếp kéo lên cao. Đối với chuyện Úc Hạo Bằng cùng Úc Thịnh Trạch đánh nhau, hắn lại nhìn không được bật cười.

Không cần nghĩ cũng biết, Úc Hạo Bằng lúc còn nhỏ khẳng định bắt mất cái đệ đệ từ đâu chui ra dành mất phần nửa tình thương của mẹ, hơn nữa đệ đệ này rất mạnh miệng, căn bản không biết làm nũng hay tỏ ra yếu thế.

“Mẫu thân không cần lo lắng, đây có lẽ chỉ là một phương thức ở chung của huynh đệ bọn họ mà thôi.” Đoạn Sở cười nói, Úc Sơ Tiểu vừa vặn đem nắm tay hắn cho vào miệng. Cái miệng trẻ con chưa có răng đem nắm tay hắn bôi đầy nước miếng. Đoạn Sở vội vàng lấy khăn mềm ra, nhìn thấy cái miệng nhỏ nhỏ bắt đầu vui vẻ phun bọt nước, bỗng nhiên trong lòng vừa động.

“Mẫu thân, Thịnh Trạch có ảnh lúc nhỏ không?” Đoạn Sở không tránh được dụ hoặc mà thấp giọng hỏi.

Lộ Dịch Toa nhìn tình sáng lên, vội lui cung nữ chung quanh, thần thần bí bí vào nội điện, rất nhanh lấy ra một tấm thẻ.

Thời điểm Úc Thịnh Trạch đi tới đón Đoạn Sở, chống lại chính là tươi cười trên tức của bầu bạn, chú ý tới Lộ Dịch Toa vội vàng giấu tấm thẻ trên bàn, sắc mặt bắt đầu biến thành màu đen.

Đi ở hành lang hoàng cung, Đoạn Sở vẫn luôn không tiếng động cười cười, thất lưng đều sắp không nâng thẳng lên được.

Tất cả kiên nhẫn của Úc Thịnh Trạch, đại khái đều dùng ở trên người Đoạn Sở, thấy hắn nghẹn cười đến nước mắt đều trào ra, không thể không một tay gạt gao ôm lấy hắn, một tay ở sau lưng nhẹ nhàng vỗ vỗ, bất đắc dĩ hỏi: “Cười vui như vậy?”

Đoạn Sở thanh thanh giọng, cuối cùng khôi phục bình tĩnh, vừa nhắc đầu nhìn đến bộ dáng trầm ổn tin cậy của Úc Thịnh Trạch, lập tức lại nhớ tới đứa trẻ nhỏ xiu luôn xụ mặt trong hình, hoặc là Nguyên Vinh Nghị ở bên cạnh cũng đồng dạng bé tí toét miệng cười dè dặt ép Úc Hạo Bằng đang vẽ mặt âm ỉ.

Thật sự quá tương phản, Đoạn Sở rốt cục nhìn không được cười lên tiếng, lại lo lắng đưa tới chú ý, cuối cùng đem mặt chôn trong lòng Úc Thịnh Trạch vui sướng cười một trận.

Ánh mắt Úc Thịnh Trạch trở nên thâm thúy, nhìn Đoạn Sở ở trong ngực cọt cọt đi hờn nhiên không phát hiện bất thường, tay đặt ở phía sau lưng vừa nhắc, chế trụ cái gáy của Đoạn Sở vẫn còn đang cười, cúi đầu, thật mạnh hôn lên đôi môi hắn.

Đoạn Sở giật mình há miệng, lại bị Úc Thịnh Trạch nhân cơ hội tham nhập vào khoang miệng quá nhiều, Đoạn Sở hô hấp bị kiềm hãm rốt cục chú ý tới Úc Thịnh Trạch khác thường, chỉ nhớ rõ vội vàng mở ra kết giới tinh thần lực, liền đắm chìm trong môi lưỡi giao triền đầy ngọt ngào.

Thật vất vả bình phục, Đoạn Sở cũng không muốn nói tới đề tài quá rầy tâm tình thật là tốt của bọn họ, lời kéo Úc Thịnh Trạch hăng hái đi xuyên qua dinh viện hoàng cung, thẳng đến lúc Lam Tư lấy thân phận vương tử Trạch Mi truyền đến thỉnh cầu bãi kiến, hai người mới đi trở về thánh điện.

“Thịnh Trạch, Tiểu Sở, các người đã trở lại.” Mọi người Trữ gia đang ngồi ở chính điện thánh điện.

Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch làm xong chào hỏi, cười nhìn về phía Nhạc Tùng Trữ: “Mẹ, Lam Tư cùng ca ca hắn lại đây.”

Nhạc Tùng Trữ ánh mắt chợt lóe, bọn họ kỳ thật đều đang đợi Đoạn Sở, là muốn biết tin tức về nhị hoàng tử Úc Văn Bản, bất quá nhìn biểu hiện của Đoạn Sở, căn bản là không muốn nói chuyện. Hoặc là, không thích hợp nói chuyện mới đúng.

Nghĩ đến ở Đế Ma Tư từng thấy qua các loại thủ đoạn tinh thần lực, Trữ Huy Dung tự nhiên hiểu được, ngược lại thúc giục Nhạc Tùng Trữ: “Vừa vặn là thời gian trà chiều, Lam Tư đến đây, bà không bằng chuẩn bị một ít trà bánh.”

Nhạc Tùng Trữ nghe vậy, gật gật đầu đứng dậy, kéo Trữ Khang Khiết về mặt nghi hoặc: “Giúp mẹ một tay.”

Trữ Khang Khiết vội vàng đưa áu tẻ Tử Tinh thú cho Đoạn Sở, vội vàng đi theo qua.

Úc Thịnh Trạch thông tri tổng quản thánh điện giúp đỡ an bài, lúc Đoạn Sở bắt đầu phao nước trà thì nhìn về phía Trữ Huy Dung bọn họ: “Nhị ca nhị tẩu của con ngày mai sẽ được đưa về, mấy ngày nay trong hoàng cung càng thêm bận rộn, ba cùng mọi người muốn ngủ lại thánh điện, hay là trở về Mạc Ngươi Lai?”

Mấy huynh đệ Trữ Khang Hạo nhìn nhau liếc mắt một cái, nếu đều đã có kết quả, bọn họ cũng không cần vội vã biết quá trình. Huống chi vừa rồi bọn họ đã trao đổi qua, Úc Văn Bản vượt ngục là do Đoạn Sở tính kế, bọn họ một khi không cẩn thận tiết lộ, rất có thể sẽ tạo nên phiền toái cho Đoạn Sở.

Trữ Khang Viễn giành trước nói, nhìn Trữ Huy Dung thỉnh cầu: “Đại bá, chúng ta trở về Mạc Ngươi Lai đi, ở trong hoàng cung ra vào rất không tiện.”

Trữ Huy Dung đồng ý gật đầu: “Đi, chúng ta trở về Mạc Ngươi Lai.”

Đoạn Sở cup mắt, xoa đầu Tử Tinh thú trong lòng ngực, trong mắt đều là ý cười. Hắn ngủ ở đâu cũng không sao cả, bất quá hai Tử Tinh thú của hắn còn đang ngốc trong không gian trà son, bây giờ còn không biết có bao nhiêu ủy khuất đâu. Nếu trở về Mạc Ngươi Lai, cũng có thể để cho chúng nó đi ra. Đoạn Sở bỗng nhiên cảm thấy, cứ tiếp tục giấu kín chuyện hai Tử Tinh thú tiến hóa, cũng không phải biện pháp.

“Thịnh Trạch, Bạch Bạch cùng Đoàn Tử tiến hóa, chúng ta tìm thời gian công khai đi?” Đoạn Sở chần chờ đề nghị.

Ánh mắt Úc Thịnh Trạch dừng trên con Tử Tinh thú được Đoạn Sở ôm, lấy tay xách xuống mặt đất, nhìn một nắm cầu lông run rẩy dựng lên hai lỗ tai, mắt to chuyển động, nhỏ bé yếu ớt kêu “ô” hai tiếng, rất nhanh liền chạy bắn về phía hành lang, xem chừng là đi tới chỗ Trữ Khang Khiết cùng Nhạc Tùng Trữ đang ở.

“Đợi sau khi trở về từ trái đất được không?” Úc Thịnh Trạch trầm giọng giải thích: “Dù sao cũng liên quan đến trà rượu, người sắp xếp lại tư liệu về quá trình tiến hóa giao cho phụ vương, tạm thời không cần đi hiệp hội nghiên cứu dị thú đăng ký.”

Đoạn Sở suy nghĩ, lập tức đồng ý. Hai Tử Tinh thú tiến hóa, nói đến cùng cũng là dị thú giống người khế ước thức tỉnh, hơn nữa dấu hiệu tia chớp trên trán Bạch Bạch từ màu tím biến thành màu vàng, hoàn toàn là nhờ trà rượu. Cứ như vậy, trước khi thuốc thức tỉnh được công khai, đích xác không thích hợp đi hiệp hội nghiên cứu dị thú đăng ký. Bất quá Đoạn Sở chẳng qua là không muốn cứ tiếp tục giấu diếm hai Tử Tinh thú như vậy, đăng ký hay không không có gì ảnh hưởng.

Hơn nữa Úc Khải Phong cùng Ứng Ki bọn họ vẫn rất khó hiểu, Đoạn Sở vì sao lại nhắc nhở Dung Thu uống Bích Chi thảo trước khi uống trà rượu, điều đó thể hiện rõ trước đó Đoạn Sở đã hiểu rõ tác dụng của trà rượu. Lúc này lại đem hai Tử Tinh thú tiến hóa đến trước mặt bọn họ, cũng có thể giải thích rõ ràng, miễn cho tương lai đệ trình lên liên minh tinh tế cùng hiệp hội chế thuốc lại xảy ra sự cố.

Trữ Khang Hạo nghe được Úc Thịnh Trạch nói quay về trái đất, bỗng nhiên về mặt rồi rầm hỏi Đoạn Sở: “Đệ muốn đưa chúng ta quay về trái đất, vậy không phải lại nghỉ học mất nửa năm sao?”

“Đại ca yên tâm đi, đệ khẳng định có thể thuận lợi tốt nghiệp.” Đoạn Sở không khỏi bật cười.

Chương trình học của học viện người khế ước, cấp một hai đều là học chương trình căn bản, học cách vận dụng tinh thần lực của người khế ước cùng lý thuyết cơ sở của các ngành học khác, cấp ba bốn là sau khi xác định phương hướng hành nghề thì học tập từng hạng mục riêng. Mà Đoạn Sở bởi vì có Tề Vinh Vọng cùng trưởng lão nghiệp đoàn người khế ước đặc biệt giảng dạy, vận dụng tinh thần lực cùng cường hóa đã sớm học xong rồi, phương hướng hành nghề cũng đã sớm xác định, hơn nữa quyền hạn trong mạng lưới tinh vực của nghiệp đoàn người khế ước cùng các hiệp hội lớn đều mở ra cho hắn, xin nghỉ thật sự không cần lo lắng.

Trữ Khang Hạo nghiêm mặt “Nga” một tiếng, còn cố ý nhìn Úc Thịnh Trạch, cuối cùng không nói nữa.

Đoạn Sở lập tức liền cảm thấy không thích hợp, hồ nghi nhìn Trữ Khang Hạo. Đừng nói chẳng qua chỉ là xin nghỉ, hẳn trước kia ở trên trái đất tạm nghỉ học đều đã hai ba lần, cũng không bắt gặp bộ dáng như vậy của Trữ Khang Hạo.

“Cửu điện hạ, Khăng Ân • Duy Đức điện hạ cùng Lam Tư • Duy Đức điện hạ tới rồi.”

Áo Lợi Ngươi vừa vặn đi tới, Úc Thịnh Trạch đứng dậy đồng thời giữ chặt Đoạn Sở, ghé sát vào bên tai hắn thấp giọng: “Đề ta nói cho ngươi.”

Úc Thịnh Trạch cũng không tính toán giấu diếm tin tức về Đăng Lương Tuấn, chờ Tuần Lệ đại nguyên soái quét sạch đàn dị thú gây rối, bọn họ sẽ đi tới trái đất. Mà Đăng Lương Tuấn gần như điên cuồng, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội lấy người Trữ gia áp chế Đoạn Sở. Sớm muộn gì, bọn họ cũng sẽ phải gặp nhau.

Đoạn Sở nghe vậy, cũng yên tâm.

Lam Tư cùng Khăng Ân lại đây, tự nhiên là được nhiệt tình chiêu đãi. Lam Tư giới thiệu với Đoạn Sở ca ca nhà mình, bị bánh ngọt ngàn tầng màu sắc ngon tuyệt của Nhạc Tùng Trữ hấp dẫn, tuyệt không khách khí ngồi ở đối diện Nhạc Tùng Trữ ăn, ngay cả Trữ Khang Hạo thần sắc cứng nhắc ngồi bên cạnh cũng chưa để ý.

Khăng Ân vẫn là lần đầu tiên nhìn đến đệ đệ cùng người Trữ gia ở chung, nụ cười mỉm lễ phép thiếu chút nữa không giữ được, may mắn Áo Lợi Ngươi bung tới trà đã được phao tốt, hắn mới không bị thất thố.

“Nhìn Lam Tư cùng người Trữ gia ở chung tốt như vậy, ta cũng yên tâm” Khăng Ân mỉm cười nói. Đương nhiên, tươi cười của hắn nếu như không cứng nhắc như vậy, có lẽ cũng có chút thuyết phục.

Khăng Ân tựa hồ cũng ý thức được điểm này, ho nhẹ một tiếng, nhắc tới ý đồ đến đây của mình: “Vài ngày nữa ta sẽ trở về Trạch Mĩ, Lam Tư nói đệ ấy muốn đi tới trái đất, cửu điện hạ, đến lúc đó còn mong quân bộ đóng quân ở trái đất hỗ trợ chiếu cố một chút.”

Nếu không phải lo lắng đưa tới bất mãn của Đế Ma Tư, hẳn đã tính toán phái đội ngũ quân hạm hộ tống, bất quá tọa độ của trái đất Đế Ma Tư rõ ràng không muốn công khai, hắn cũng chỉ có thể nhờ cậy Đế Ma Tư đề cao phòng ngự.

Đoạn Sở kinh ngạc nhìn về phía Lam Tư, thấy hắn nháy mắt với mình, không khỏi nở nụ cười. Nơi xa xôi như vậy, Lam Tư lại mới gặp nạn, Lai Đặc • Duy Đức còn có thể sáng khoái đồng ý như vậy, có thể thấy được Lam Tư ở trước mặt đế vương Trạch Mĩ, vẫn là rất tùy tâm sở dục.

“Ta cùng Tiểu Sở sẽ hộ tống bọn họ đến trái đất, không cần lo lắng.” Bên này, Úc Thịnh Trạch đã bình thản nói ra hành trình của bọn họ.

Khăng Ân lấp bấp kinh hãi, nghĩ đến Lam Tư từng nhắc nhở hắn, Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở thập phần coi trọng Trữ gia, quả nhiên tuyệt không sai.

“Vậy, đến lúc đó còn mong Trữ tiên sinh cùng Trữ phu nhân chiếu cố nhiều hơn.” Khăng Ân đối với vợ chồng Trữ Huy Dung hành lễ.

Trữ Huy Dung cùng Nhạc Tùng Trữ vội vàng đáp lễ, Lam Tư nhàn lại mi, không khách khí đánh gãy Khăng Ân: “Tam ca, cái này ca không cần phải nói, a di cũng sẽ chiếu cố đệ tốt lắm.”

Khuôn mặt tươi cười của Khăng Ân rốt cuộc cương cứng, đối với đệ đệ này tức đến nghiến răng, thật sự là càng lớn càng tùy tính, đều sắp phát triển

theo hướng Úc Thịnh Trạch rồi. Bất quá hắn cũng biết, Lam Tư đây là muốn nói rõ với hắn, không hy vọng quan hệ với Trữ gia tồn tại lợi ích.

“Hào, ca đã biết.” Khăng Ân thỏa hiệp nói, nhìn Lam Tư làm ra bộ dáng bất đắc dĩ giải thích: “Nhưng mà ai làm cho đệ ăn sung sướng như vậy, ca cuối cùng vẫn nên cảm tạ một chút.”

“Khụ khụ khụ” Lam Tư đang ăn bánh ngọt phát ra tiếng ho kinh thiên động địa, Trữ Khang Hạo ở một bên sợ tới mức vội vàng vỗ lưng cho hắn, đồng thời đưa một ly trà qua, giúp Lam Tư cẩn thận uống từng chút một. Đây cũng là Trữ Khang Hạo chiều cố đệ đệ thành thói quen, hoàn toàn hành động theo bản năng, căn bản không chú ý tới hai người hiện tại gần gũi bao nhiêu.

“Cám ơn.” Lam Tư đỏ mặt nói lời cảm tạ, một đôi ánh mắt màu tram lam đều bị sắc thành ánh nước, sau đó dùng lực trừng ca ca hại hắn mất mặt.

Chút khách sáo vừa rồi còn lưu lại toàn bộ đều biến mất, Khăng Ân “Đầu sỏ gây nên” nhện không được nở nụ cười.

Buổi nói chuyện vì chút nhạc đệm này mà trở nên thoải mái, thời điểm lúc sau Khăng Ân hỏi về gối trà, Đoạn Sở liền tỏ vẻ hoàn toàn giao cho Úc Khai Phong bệ hạ, nếu Trạch Mi có nhu cầu cấp bách có thể nói trước.

Khăng Ân lời kéo Lam Tư cảm thấy mỹ mãn rồi đi, tính toán sau khi hoàn thành nhiệm vụ gối trà, đưa cho đệ đệ một chút đặc sản Trạch Mi nhét vào nút không gian, làm lễ vật mang tới trái đất. Lễ tiết nên có, thì phải bảo trì.

Sau khi nhìn đôi huynh đệ này rồi đi, Úc Thịnh Trạch dặn dò Áo Lợi Ngươi chuẩn bị trở về Mạc Ngươi Lai, liền lời kéo Đoạn Sở đi trở về tắm điện.

Nghe xong lời nói của Úc Thịnh Trạch, nửa ngày, Đoạn Sở bỗng nhiên lên tiếng: “Biển sao mờ mịt, chỉ có ngàn ngày làm kẻ trộm, không có ngàn để phòng cướp, cho hắn biết ta ở trên chiến hạm cũng tốt.”

Tháng Sáu 2, 2016

156

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Chương 156

Đoạn Sở cũng biết, lấy thân làm mồi, thật sự là hạ sách. Chẳng qua, Đằng Lương Tuấn nếu đã xuất hiện, Trữ gia coi như nhược điểm của hắn cũng đã bị người Tập Na tình hệ hiểu rõ. Cho dù lúc này tránh được, chờ tin tức thuộc thức tình công khai, tất cả thế lực chủ chiến của Tập Na chỉ sợ sẽ liên hợp lại, dùng hết toàn lực muốn bóp chết hắn. Còn không bằng hành động trước, đem những nguy cơ này hoàn toàn bóp chết.

Úc Thịnh Trạch vừa nghe, nhíu mày, không đồng ý lắc đầu: “Có thất bại của Cô Liên • Tư Phân Khắc, Tập Na nhất định sẽ càng thêm cẩn thận. Mà thế lực do bản thân Đằng Lương Tuấn nắm giữ sẽ không quá lớn, nhằm vào Trữ gia chẳng qua là muốn áp chế ngươi, bất quá cũng chỉ là ân oán cá nhân. Nhưng nếu tiết lộ tin tức ngươi ở trên quân hạm đường dài, sẽ không chỉ khiến cho Đằng Lương Tuấn chú ý, ngay cả người Tập Na cũng sẽ nghĩ hết biện pháp vây giết.”

Đoạn Sở sững sờ, lập tức ý thức được, hắn hẳn là đã vào sỏ đen của thế lực chủ chiến bên Tập Na tình hệ.

“Ngươi ám chỉ, chính là gối trà?” Đoạn Sở giật mình hỏi.

Úc Thịnh Trạch gật gù đầu: “Phụ vương công bố gối trà mới một ngày, đã có tới bảy tám đế quốc tình tế đưa tin thăm dò, ngay vừa rồi, một vị trưởng lão trong liên minh tình tế cũng đã phát thông tin đến hỏi thăm.”

Đoạn Sở trầm mặc, từ lúc tác dụng của gối trà được công bố, các thế lực lớn nguyên bản bảo trì trung lập trong cuộc tranh đấu giữa Đế Ma Tư và Tập Na tình hệ, chỉ sợ sẽ nghiêng về phía Đế Ma Tư. Trong hội nghị của liên minh tình tế, Đế Ma Tư cũng sẽ tranh thủ được càng nhiều sự ủng hộ của các đế quốc liên minh. Liên minh Tập Na sao có thể lơ đãng nhìn từ địch ngày xưa hoàn toàn áp chế bọn họ, đương nhiên phải diệt trừ tai họa là Đoạn Sở, còn có thể đồng thời cho Úc Thịnh Trạch một kích một kích trí mệnh.

“Nếu là như thế. . . . .” Đoạn Sở bỗng nhiên giương mắt nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Sợ là chúng ta cho dù không cố ý để lộ ra, Đằng Lương Tuấn cũng sẽ đoán được ta đưa người nhà quay về trái đất, mà động tĩnh của Đằng Lương Tuấn lớn như vậy người Tập Na khẳng định cũng sẽ biết, chẳng sợ lý do có hoang đường cỡ nào, đối với bọn họ đều là cơ hội khó có được.”

Úc Thịnh Trạch nghe vậy, mày càng nhăn lại. Hắn bỗng nhiên đứng lên, lời kéo Đoạn Sở đi tới phòng nhỏ bên trong tắm điện. Theo cửa phòng khép lại, trong phòng lâm vào một mảnh tối đen, lập tức hiện ra nhiều điểm tinh quang lóng lánh, Đoạn Sở nghe theo yêu cầu của Úc Thịnh Trạch lộ ra tinh thần lực, lúc này mới phát hiện, bố trí trong phòng lại chính là vũ trụ tình vực đồ, mà chỗ đứng dưới chân hắn, chính là Đế Ma Tư tình cầu.

“Đằng Lương Tuấn biết Trữ gia vì hôn lễ của chúng ta nên mới tới Đế Ma Tư, mà hắn hiện tại nhất định cũng biết, tinh thần lực của ngươi không chỉ có

thực thể hóa, còn cùng ta hoàn toàn phù hợp. Trùng hợp như vậy, mặc kệ hần có đoán được thân phận chân thật của người hay không, hần cũng sẽ được ăn cả ngã về không mà nghĩ hết biện pháp gặp mặt người. Mà hiện tại, hần ở thủ vực trong rừng rậm phụ cận Tư Đặc Lạp tinh cầu cách chúng ta rất xa.” Úc Thịnh Trạch một tay gắt gao ôm thắt lưng Đoạn Sở, một tay chuyển động ở phía trước, vũ trụ nguyên bản yên tĩnh bỗng nhiên chuyển động.

Sao dày đặc bên người lóe lên, Đoạn Sở phát hiện đây là một cái bản đồ tinh vực, chung quanh không chỉ hiện lên tên tinh cầu cùng khoảng cách trạm không gian, ngay cả trùng động nhân tạo cùng thông đạo đặc thù nhanh gọn đều có, không khỏi nhìn chăm chú, bên tai là Úc Thịnh Trạch không ngừng giới thiệu.

Tư Đặc Lạp tinh cầu là tinh cầu sát biên giới, cách Tập Na tinh hệ phi thường gần, khoảng cách cùng Mục Đa tinh cầu không sai biệt lắm, mà Lan Ba tinh hệ thuộc phòng ngự thứ hai, nguồn gốc phát sinh dân dị thú cuồng hóa tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng từ Lan Ba tinh hệ đến Tư Đặc Lạp tinh cầu lại có một thông đạo trực tiếp, cái này mới khiến kẻ khác sợ hãi.

“Tiên đế cũng là tổ phụ ta, từng nghĩ muốn đem Lan Ba tinh hệ làm lãnh địa, tặng cho phụ thân Úc Thiên Triễn, thông đạo tiện lợi này chính là lúc sau tiên đế mệnh lệnh cho Tiêu gia giúp đỡ xây dựng, tạo đường lui cho cha ruột của Úc Thiên Triễn. Phụ vương tuy rằng đã từng kiểm tra qua, nhưng lại không thu hoạch được gì. Thẳng đến năm trước, nhị hoàng huynh mất tích ở Lan Ba tinh hệ, đại hoàng huynh tiến đến nghĩ cách cứu viện rồi lại phát tín hiệu cầu cứu ở Ai Tư Bì Nỗ tinh cầu xa xôi, mới từ từ bại lộ cái thông đạo này. Đoạn thời gian trước hoàng thúc đã điều tra xong quan hệ của nó cùng Úc Thiên Triễn, xác định Úc Thiên Triễn cầu kết với người Tập Na là sự thật.”

Đoạn Sở không nghĩ tới tiên đế vậy mà lại coi trọng phụ thân Úc Thiên Triễn như thế, cũng khó trách Úc Thiên Triễn không chịu hết hy vọng. Mà Úc Văn Bản hẳn là cũng biết có thông đạo này, nếu không sau khi hần vượt ngục, sẽ không trùng hợp mà đi tới Lan Ba tinh hệ như vậy. Đây chính là con đường phồn hoa của Cấp Ngồi tinh hệ, khả năng bị nhận ra so với tinh cầu khác lớn hơn nhiều.

Đoạn Sở nhìn không được nghĩ mà sợ, Tư Đặc Lạp tinh cầu cách Tập Na tinh hệ không đến hai ngày hành trình, Úc Văn Bản lái chiến hạm cấp 9, lại thành công đến Lan Ba tinh hệ, một khi hần trốn vào Tập Na tinh hệ, cả thủ đồ đế quốc Đế Ma Tư đều sẽ lâm vào bị động, hoàng thất cũng sẽ phải gánh chịu chỉ trích.

Nhưng cứ như vậy, Úc Thịnh Trạch trước đó biết thông đạo này, cũng biết Úc Văn Bản biết điểm này, đám dị thú cuồng hóa kia xuất hiện, sẽ không phải trùng hợp như vậy.

“Người nói Đăng Lương Tuấn ở Tư Đặc Lạp tinh cầu, có phải nói, hần vốn tính toán lợi dụng cái thông đạo kia?” Đoạn Sở lập tức liền đoán được, thông đạo này người Tập Na cũng biết, cho nên tính toán bố trí mai phục ở Lan Ba tinh hệ, không nghĩ tới Úc Văn Bản giả dạng bị bắt cóc, cuối cùng lại làm bại lộ âm mưu của bọn họ.

Sắc mặt Úc Thịnh Trạch không thay đổi gât đầu, hần không am hiểu các loại âm mưu tính kế, nhưng cách bày trận này hần lại rất quen thuộc. Hần phá hỏng khả năng Đăng Lương Tuấn có thể từ Tư Đặc Lạp tinh cầu tiến vào Y Duy Tất, bức Đăng Lương Tuấn tới mức chỉ có thể trước tiên bại lộ thông đạo này.

“Hần hiện tại bại lộ thông đạo này, lại không thể xác định lộ tuyến của chúng ta, ta lo lắng hần sẽ trực tiếp ra tay ở trái đất, chặn đường trong phạm vi tiến vào hệ ngân hà.” Úc Thịnh Trạch trầm thấp nói, ánh mắt mang theo vài phần lạnh lẽo không thể phát hiện.

Đăng Lương Tuấn không thể xác định lộ tuyến của bọn họ, hần làm sao lại không thể không tìm được nơi Đăng Lương Tuấn có thể xuống tay. Lộ trình từ Tư Đặc Lạp tinh cầu đến trái đất quá dài, nếu không thể xác định địa điểm, hần sẽ không thể an bài phản phục kích. Như vậy Đoạn Sở làm mục tiêu sẽ gặp nguy hiểm, mà nếu không có mười phần nắm chắc, Úc Thịnh Trạch không có khả năng đồng ý cho Đoạn Sở lấy thân làm mồi câu, hần càng nguyện ý để người Trữ gia trước tạm thời ở lại Đế Ma Tư.

Đoạn Sở mân môi, hần còn nhớ rõ trên Mục Đa tinh cầu, dị thú cấp 9 cuồng hóa lực phá hoại kinh người, mà Đăng Lương Tuấn đến tốt cùng làm cách nào điều khiển dị thú hần cũng không hiểu, một khi chiến đấu ở hệ ngân hà nổ ra, không giống Cấp Ngồi tinh hệ có lực phòng ngự hoàn thiện, không gian sinh tồn trên trái đất rất có khả năng bị phá hư.

“Nếu nhờ Bó Lỗ Tư đại tướng quân gia tăng phòng ngự ở hệ ngân hà thì sao?” Đoạn Sở phiền muộn hỏi, trong lòng tổng cảm thấy được đã quên chuyện gì chuyện trọng yếu.

Úc Thịnh Trạch liếc mắt một cái liền nhìn ra tình tự của Đoạn Sở không đúng, sau khi đóng cửa tinh vực đồ, đưa hần ôm vào trong ngực trấn an: “Àn, ta sẽ kêu hần tăng mạnh phòng ngự, hơn nữa khôi phục điều kia ần chứa sức chiến đấu cấp 10, cũng có thể lợi dụng, đừng lo lắng.” Hần dừng một chút, cúi đầu hôn lên môi Đoạn Sở, cười khẽ nhắc nhở: “Người nóng vội, kỳ thật sốt ruột hần nên là người khác mới đúng.”

Đoạn Sở bị kiềm hãm, quay lại ôm lấy Úc Thịnh Trạch, ngượng ngùng nở nụ cười. Nói đến cùng, Đăng Lương Tuấn tự mình hại chết hần đã mang đến bóng ma quá lớn, điều này làm cho Đoạn Sở đối với vấn đề liên quan đến Đăng Lương Tuấn rất khó bình tĩnh.

Úc Thịnh Trạch ôm Đoạn Sở ra khỏi phòng, thấp giọng nhắc nhở: “Không được liền để ba mẹ lại Đế Ma Tư một đoạn thời gian, người còn có thể mang theo bọn họ ra ngoài du ngoạn. Đoạn thời gian trước vội vàng mua đồ lại vội vàng hôn lễ, người cũng không bồi bọn họ được tốt.”

Úc Thịnh Trạch nói như vậy, Đoạn Sở cũng biết Úc Thịnh Trạch không có khả năng khiến hần mạo hiểm, lại tưởng tượng, Đoạn Sở cũng hiểu được chính mình bày mưu nghĩ kế không bằng Úc Thịnh Trạch, hay là nghe theo an bài thì ổn thỏa hơn.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở nghe lời như vậy, ý cười trên mặt càng thêm ôn nhu, về phần Đoạn Sở có thể đoán ra hần động thủ với Úc Văn Bản hay không, Úc Thịnh Trạch cũng không tính giấu diếm. Huống chi Úc Văn Bản nếu chỉ tính toán trốn ngục, mà không phải đi theo địch, căn bản sẽ không gặp phải đàn dị thú cuồng hóa. Không biết nếu tổ phụ biết được đưa con hần yêu thương nhất để lại một tôn tử phản quốc, thậm chí mang đến cho Đế Ma

Tư một tai họa ngầm cực lớn, không biết có hồi hận đã thành lập thông đạo bí mật như vậy hay không.

Hai người rời khỏi tầm điện, vừa lúc ở tiền điện nhìn thấy Áo Lợi Ngươi đã thu thập thỏa đáng, mà Nhạc Tùng Trữ đang thông tin cùng Trữ Nhạn Hiểu ở trái đất, nói chuyện đều là hôn lễ rầm rộ bao nhiêu, thấy Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch lại đây, còn kêu Đoạn Sở qua bắt chuyện.

Trữ Nhạn Hiểu cười mị mắt, lòng tràn đầy vui mừng hỏi: “Tiểu Sở, mau tới, mụ mụ con nói tuần trăng mật con tính toán đến trái đất, phải không?”

Đoạn Sở theo tiếng nhìn lại, sắc mặt thoáng chốc liền trắng. Hắn vậy mà đã quên, Đẳng Lương Tuấn nếu muốn khiến hắn xuất hiện, cha mẹ huynh muội ở Đế Ma Tư ngoài tầm với, nhưng trên trái đất vẫn còn nhị thúc cùng cô hắn, cũng rất dễ dàng bị bắt giữ.

“Tiểu Sở, ngươi làm sao vậy?” Trữ Nhạn Hiểu bối rối hỏi.

Nhạc Tùng Trữ lôi kéo Đoạn Sở cao thấp kiểm tra, ngay cả Trữ Khang Hạo ngồi ở một bên Nhạc Tùng Trữ cũng đều xông tới. Vốn dĩ thân thể Trữ Khang Trí thật sự quá yếu, điều này khiến cho bọn họ phi thường chú ý tới Đoạn Sở, có một chút gió thổi cô lay liên khăn trương vô cùng.

Đoạn Sở há miệng thở dốc, đang muốn nói cái gì, ánh mắt đã chống lại vòng thông tin trong tay Nhạc Tùng Trữ, đồng tử co rút lại không thể nhận ra.

Trong mắt Úc Thịnh Trạch hiện lên lạnh lẽo, từ phía sau ôm lấy Đoạn Sở, ghé sát vào bên tai hắn nói nhỏ: “Đừng lo lắng, không có việc gì.” Hắn trấn an xong, đứng dậy nhìn về phía Nhạc Tùng Trữ bọn họ vẫn còn bất an không yên: “Ba mẹ, cô mọi người đừng lo lắng. Ta vừa rồi cùng Tiểu Sở nói, trong khoảng thời gian này có nhiệm vụ, không có biện pháp đưa mọi người về trái đất. Hơn nữa lần trước phù điêu kiểm tra đo lường có vấn đề, ta cũng lo lắng sẽ bị lộ tuyến đường cơ mật, muốn mời mọi người ở lại Đế Ma Tư một thời gian, chờ tuyến đường đều xác định đã an toàn hãy đi, nhưng cần chậm trễ một đoạn thời gian.”

Trữ Nhạn Hiểu vừa nghe, nhẹ nhàng thở ra, nhìn Đoạn Sở cười nói: “Cô con tuy tức giận không nhỏ, nhưng chậm một chút liền chậm một chút, con bởi ba mẹ nhiều một chút, nhớ mang lễ vật về cho cô.”

Nhạc Tùng Trữ môi giật giật, có chút vô thức nhìn Đoạn Sở, tay bị Trữ Huy Dung cầm chặt, một câu cũng chưa nói.

Trong mắt Trữ Khang Hạo tràn đầy vẻ lo lắng, lại miễn cưỡng cười cười: “Tiểu Sở đệ cũng thật là, đừng nói ở lại một đoạn thời gian, cho dù đi dân đến Đế Ma Tư, đối với Trữ gia chúng ta cũng là chuyện tốt.”

Úc Thịnh Trạch lúc trước đã đề cập qua phải lưu lại một đoạn thời gian, lúc này lại nói ra, hiển nhiên đối tượng mà hắn muốn nói không phải bọn họ.

Đoạn Sở đã khôi phục bình tĩnh, quay đầu nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, oán giận nói: “Ta không phải là nhìn thấy cô, cảm thấy có điểm ngưng đọng hay sao? Vốn đang nói quay về trái đất làm hôn lễ bổ sung, cô cùng nhị thúc của ta có thể tham gia, hiện tại lại không biết kéo dài bao lâu.”

Lần này, Trữ Khang Khiết cùng Trữ Khang Viễn đều nghe ra không đúng. Chỉ có Trữ Nhạn Hiểu về mặt phần chần nói rằng muốn đi chuẩn bị.

Nhìn tin tức hư ảnh, Úc Thịnh Trạch chạm vòng thông tin, hệ thống phòng ngự của thánh điện lập tức tăng lên tới cao nhất, tất cả quyền hạn thiết bị thông tin đều bị hủy bỏ.

Đoạn Sở nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, không biết hiện tại có thể mở miệng hay chưa.

Úc Thịnh Trạch cầm tay hắn: “Không cần lo lắng, bản thân hoàng cung có phòng ngự, nếu không phải Áo Lợi Ngươi nhất thời sơ xuất, đem quyền hạn vòng thông tin coi bỏ, cho dù thánh điện che kín thiết bị giám thị, cũng không đến nỗi bị người nghe lén.”

Cho dù lúc trước có suy đoán, nghe được lời nói của Úc Thịnh Trạch, mấy người Trữ Huy Dung cũng đều khó nén kinh hãi nhìn vòng thông tin trên tay Nhạc Tùng Trữ. Mặt trên, nhìn Úc Thịnh Trạch chế tác đơn giản không có hoa văn, rõ ràng chạm khắc vô cùng tinh vi, lại chỉ dùng để tăng cường hiệu quả thông tin.

Áo Lợi Ngươi động tác đã sớm ngưng lại, vẻ mặt kinh sợ lại đây thỉnh thoảng: “Cửu điện hạ, là ta sơ sẩy!”

Đoạn Sở lắc lắc đầu: “Là ta sai, chỉ kiểm tra phù điêu chọn mua từ Tiêu gia, cái khác căn bản không kiểm tra.”

Úc Thịnh Trạch phát phát tay lạnh giọng: “Tự mình đi lĩnh phạt!”

Áo Lợi Ngươi lên tiếng rời đi.

Úc Thịnh Trạch thấy trong mắt Đoạn Sở hiện lên áy náy, thấp giọng giải thích: “Ngươi không cần khuyên can vì hắn, chúng ta bình thường dùng cái gì, không có khả năng đều nhất nhất kiểm tra, ngay cả cây cối bên trong cũng có thể đưa vào thiết bị theo dõi, cho nên mới có thể tăng mạnh thiết bị quét nhiễu điện tử cùng phòng ngự tinh thần lực. vòng thông tin trong tay mẹ cùng trái đất thông tin, cần phải có quyền hạn mới có thể, Áo Lợi Ngươi quá sơ suất!”

Nói xong, trong mắt Úc Thịnh Trạch vẫn là tránh không được lộ ra một tia tức giận.

Đoạn Sở đã bất chấp truy cứu trách nhiệm này đó, lôi kéo Úc Thịnh Trạch nhắc nhở: “Thịnh Trạch, cô cùng nhị thúc bọn họ thì sao?”

“Không cần lo lắng, quân thù vệ trên trái đất vẫn ở đó.” Úc Thịnh Trạch ánh mắt lạnh lùng, thoát nhìn giống một thanh lợi kiếm toát vô, tràn ngập tính

công kích.

Trong lòng Đoạn Sở biết Úc Thịnh Trạch đây là bị Tiêu gia cùng Úc Thiên Triển chọc giận, trong lòng cũng thầm hận không thôi. Lần này giải quyết Đằng Lương Tuấn xong, hẳn nhất định phải đem Tiêu gia thế gia này đánh thành cám vụn.

Lúc này Đoạn Sở tuyệt không thể tưởng được, một tháng sau, ngay tại lúc Úc Thịnh Trạch nhận được tin tức Bồ Lô Tư đại tướng quân truyền đến người nhà Trữ gia còn ở trái đất mất tích, hẳn lại ngoài ý muốn gặp được một người nam tử họ Tiêu hoàn toàn bất đồng với Tiêu Vinh Ca. . . .

Tháng Sáu 5, 2016

157

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Chương 157

Ngoài không gian thần bí khó lường, đột nhiên có một đội hình quân hạm mang dấu hiệu đế quốc Đế Ma Tư, lấy tốc độ hoàn toàn không thể đoán được xẹt qua trời sao. Một khoang thuyền trong chiến hạm chủ đặc biệt rộng rãi sáng sủa, các dụng cụ tinh vi chỉnh tề sắp thành hàng mà hoạt động, nhóm người khế ước nhà bảo chế thuốc thống nhất mặc quân trang màu lục làm việc có thứ tự, trong những người này, đặc biệt có hai nam tử mặc đồng phục màu trắng cực kỳ nổi bật giữa mọi người.

Trong đó một nam tử mặc đồng phục màu trắng đang nâng một cái chai trong tay, thần sắc phẫn chấn nhìn về phía người kia: “Tiểu Sở, công hiệu ngưng thần khai thông sau khi chiết xuất, hoàn toàn có thể giải quyết tình thần lực bạo loạn của chiến sĩ dưới cấp 7, hơn hẳn kẹo mềm hồng trà chỉ có tác dụng với chiến sĩ cấp 5, hiệu quả tốt hơn nhiều lắm.”

Người được xưng là Tiểu Sở, tự nhiên chính là Đoạn Sở mới kết hôn hơn một tháng. Hắn ngừng kiểm tra đo lường, tiếp nhận cái chai đánh giá, lại nhìn cái chai chứa nước trà đã được chiết xuất, nhíu nhíu mày: “Dung Thu, chiết xuất như vậy hoàn toàn dựa vào số lượng cực nhiều, tác dụng của thú huyết dung nhập vào cực kỳ bé nhỏ, người xem nếu nước trà này dùng để chế tác kẹo mềm hồng trà, cũng chỉ đủ cho một chiến sĩ cấp 5 dùng trong nửa năm, thật sự là không bằng một góc của thuốc ngưng thần loại A.”

Dung Thu vẻ mặt khó hiểu: “Nhưng Tiểu Sở, thuốc ngưng thần loại A cũng là thuốc ngưng thần, chỉ làm cho tinh thần lực bị hỗn loạn của chiến sĩ được áp chế, cuối cùng giải quyết đều là dựa vào bản thân chiến sĩ điều hòa hoặc do người khế ước khai thông, bánh kẹo sở dĩ được chiến sĩ dưới cấp 5 hoan nghênh như vậy, cũng không phải do giá cả thấp hơn so với thuốc ngưng thần.”

Bánh kẹo tuy không thể một lần liền giải quyết tình thần lực bạo loạn của chiến sĩ, nhưng lại có thể mở rộng khả năng khai thông, so với chiến sĩ khi bị mất khống chế dùng thuốc ngưng thần thì tốt hơn nhiều. Hơn nữa tinh tế luôn lấy thực lực vi tôn, chẳng sợ hao phí nhiều hơn nữa, có thể có lợi cho chiến sĩ cấp 7 đã là vinh quang.

Đoạn Sở bật cười lắc đầu: “Này ta đương nhiên biết, ý của ta là, theo tài liệu trong tay ta mà nói, ta càng nguyện ý chế tác thuốc ngưng thần loại A cung cấp cho chiến sĩ cấp 6, cấp 7, đem lá trà sau khi chiết xuất chế tác thành bánh kẹo cung cấp cho chiến sĩ dưới cấp 5.”

Dung Thu trầm mặc, đồng ý gật đầu. Hắn cùng Đoạn Sở quen biết lâu như vậy, đương nhiên có thể phát hiện lá trà mà Đoạn Sở cung cấp cùng lá trà mua từ trái đất không giống nhau, không cần nghĩ cũng biết cái kia là Đoạn Sở tự mình nuôi dưỡng, cho nên không có khả năng cung cấp số lượng lớn.

Mà một năm này bọn họ thống kê đã phát hiện, chiến sĩ thường xuyên dùng bánh kẹo, tinh thần lực càng dễ dàng khống chế, ngay cả khi thăng cấp cũng không tạo thành bạo loạn đến mức gây nguy hiểm cho sinh mệnh. Cho dù vẫn không bằng chiến sĩ có người khế ước, nhưng cũng đủ cho các chiến sĩ cấp thấp chúc mừng ủng hộ.

Dung Thu từng là người thường, cũng từng bởi vì vô lực trợ giúp bầu bạn mà thấp thỏm lo âu, hẳn đương nhiên càng nguyện ý trợ giúp chiến sĩ cấp thấp, chứ không phải cho bọn họ hy vọng, cho rằng bản thân mình có năng lực thay đổi vị trí của thuốc ngưng thần loại A trong chiến sĩ cấp cao.

“Hắn là có liên quan tới thú huyết.” Dung Thu tiếc nuối buông cái chai, nếu có cách làm cho thú huyết phát huy toàn bộ tác dụng, có lẽ có thể giải quyết tình thần lực hỗn loạn của chiến sĩ cấp cao.

Đoạn Sở thân là người khế ước, lại vội vàng lo lắng chế thuốc ngưng thần khai thông như vậy, đơn giản là muốn giải quyết tình thần lực bạo động của chiến sĩ cấp 9, hoàng thất có ba vị chiến sĩ cấp 9, hơn nữa cửu điện hạ thăng cấp quá nhanh, chờ hắn trùng kích lên cấp 10, cho dù là tinh thần lực của Đoạn Sở cũng bó tay không biện pháp, trừ phi làm được như Hà Thái San tông sư nhắc tới, thành công dung nhập thú huyết đặc thù phụ trợ.

“Thật sự cần như vậy.” Đoạn Sở gật gật đầu, nhìn chằm chằm cái chai đựng thú huyết trên bàn, ánh mắt hơi hơi lóe lên.

Đó là thú huyết lấy ra từ Tử Tinh thú, đương nhiên tiểu tử kia miệng không thể nói, nhưng vẫn có biện pháp bàn điều kiện. Không chỉ muốn hắn tự mình nuôi dưỡng thú quả cùng trà rượu gấp đôi số lượng lúc trước, buổi tối còn phải cho phép chúng nó ngủ bên người, Úc Thịnh Trạch tức giận tới mặt đều

đen.

Đáng tiếc, hần tuy có thể phát hiện thú huyết của dị thú loại nhỏ sau khi tiến hóa có hiệu quả kì lạ, nhưng không biết là phương thức tinh luyện không đúng, hay là kỹ xảo dung nhập có vấn đề, tác dụng của thú huyết không thể bằng được như hần dự đoán. Cũng khó trách Hà Thái San có thể dựa vào phương thức dung nhập thú huyết tạo thuốc ngưng thần, được hội nguyên lão trao cho danh hiệu tông sư.

Đoạn Sở cũng không thể đi tìm Hà Thái San, kỹ xảo như vậy rõ ràng được bảo mật, hần không có lợi thế gì khiến cho Hà Thái San động tâm, hiện tại đi tới tự làm mất mặt bản thân không nói, còn có thể bại lộ chuyện Tử Tinh thú chính là dị thú có tính chất đặc biệt dung hợp. Cũng may hần xác định được có chủng loại dị thú có tính chất đặc biệt dung hợp, về phần phương pháp dung nhập, dự tốc bất đạt, hần tiến vào Đế Ma Tự cũng mới hai năm, không đáng để nản chí.

“Dung Thu, thuốc ngưng thần khai thông này ngươi thu hồi lại đi, ta nghiên cứu thú huyết đã rồi nói sau.” Đoạn Sở thuận thực mà lưu loát thu hồi bình thú huyết còn lại cùng các loại thuốc khác, chuẩn bị rời đi khoang thực nghiệm.

“Cám ơn!” Dung Thu nhần tinh sáng lên, cao hứng thu đồ vào. “Ta đem cái này lưu lại cho Vĩnh Nghị.”

Đoạn Sở nghe vậy, cười trừ ghẹo: “Vĩnh Nghị hiện tại, còn cần cái này sao?”

Dung Thu đương nhiên gật đầu: “Đương nhiên, ngươi quên, hần chính là ông chủ Nguyên Cẩm Đường.”

Đoạn Sở bất giác mỉm cười, hai người này tình cảm vẫn tốt như vậy. Dung Thu bởi vì trở thành người khế ước hậu thiên sớm nhất, trong một năm này người khế ước hậu thiên hần là đã học xong cách vận dụng tinh thần lực, cho nên lúc này, giảng viên người khế ước sẽ đi tới trái đất trước, mà Nguyên Vĩnh Nghị vì không muốn tách ra, liền nghĩ ra cách mở một chi nhánh Nguyên Cẩm Đường ở trái đất, cuối cùng bị Úc Thịnh Trạch túm đi làm trợ lý viện trưởng ở học viện trái đất.

Về phần viện trưởng học viện, là người khế ước Tề Hạo Ngôn tiếng tăm lừng lẫy quân bộ, nói cách khác, cậu hần Sở Hoa lúc này cũng ở trên quân hạm Úc Khai Phong bổ nhiệm như vậy cũng là vì giữ bí mật, trái đất thành lập học viện người khế ước, tạm thời đều là người khế ước hậu thiên bên Đế Ma Tự, bản thân bọn họ cho dù đều đã thành niên, nhưng chỉ cần tiến hành tập trung dạy cách vận dụng tinh thần lực, chỉ khoảng ba tháng đến nửa năm, người khế ước hậu thiên đã có thể ra trận.

Về các khoa khác cũng thuê không ít giảng viên, tuy chỉ dùng để che dấu chi nhánh học viện người khế ước, nhưng Đoạn Sở muốn tổng hợp số lượng giảng viên cũng không dễ.

Dung Thu đối với trêu ghẹo của Đoạn Sở chỉ cười lơ đãng, thấy hần phải rời khỏi, vội vàng kêu lên: “Ài, từ từ, ta có việc muốn nói với ngươi.”

Đoạn Sở thấy Dung Thu vẻ mặt thần bí khảm trương, không khỏi dừng lại cước bộ, hơn nữa dựa theo ý hần dựng lên kết giới tinh thần lực.

“Làm sao vậy?”

Sắc mặt Dung Thu trở nên nghiêm túc, nhìn Đoạn Sở hỏi: “Ngươi thật sự tin tưởng cái người tên Tiêu Quan Trần? Đừng nhìn hần chỉ là một người thường bệnh tật, Vĩnh Nghị nói cho ta biết, hần chính là dòng chính trong dòng chính Tiêu gia, tương như không để ý tới mọi việc, nhưng thủ đoạn tuyệt không đơn giản. Nếu hần thật sự muốn nhờ vả người khác, làm sao trái đất xảy ra chuyện mới lại đây, nếu tin tức này là giả, các ngươi sẽ rất nguy hiểm. Hần chính là người Tiêu gia!”

Đoạn Sở khoát tay áo, ngăn lại Dung Thu tiếp tục khuyên bảo. Trái đất truyền đến tin tức thúc thúc cùng cô hần mất tích, Tiêu gia Tiêu Quan Trần tìm đến Nguyên Vĩnh Nghị, sau khi hần cùng Úc Thịnh Trạch đến Nguyên gia, đem chuyện Úc Thiên Triền, Tiêu gia cùng Tạp Na cầu kết với nhau cùng với tuyến đường dự định phục kích đều nói hết ra. Úc Thịnh Trạch ngay lập tức liền an bài, mà vị Tiêu Quan Trần nhìn có vẻ bệnh tật, cũng theo lên quân hạm.

“Đừng lo lắng, Tiêu Quan Trần có thể tin, dù sao hần cũng chưa nhận cơ hội truyền ra tin tức.”

Đoạn Sở nói xong, thu lại kết giới, trấn an Dung Thu vài câu, rời khỏi phòng thí nghiệm. Hần vốn tính toán trực tiếp trở về khoang thuyền nghỉ ngơi, nghỉ ngơi, lại chuyển mục tiêu, tới khoang thuyền cố ý chuẩn bị cho Tiêu Quan Trần.

Cửa khép hờ, Đoạn Sở mới vừa tới gần, chưa vội gõ cửa, thông qua khe cửa khép hờ nhìn vào trong phòng thấy hai nam một nữ đang ngồi. Ở giữa là một nam tử sắc mặt trắng nhợt không chút huyết sắc, lúc này đang nâng một viên tinh thạch thú trong tay, một tay cầm bút điêu khắc, sắc mặt hết sức chuyên chú khắc cái gì đó, động tác của nam nhân tao nhã mà lưu loát sinh động, trong ánh mắt mang theo nhiều điểm ôn nhu, thoạt nhìn cực kì tốt đẹp.

Đó chính là Tiêu Quan Trần mà Dung Thu nhắc tới, là con trai trưởng duy nhất của gia chủ Tiêu gia, mà mẹ đẻ Úc Thiên Triền, chính là tỷ tỷ ruột thịt của gia chủ Tiêu gia, hai người là anh em có huyết thống gần nhất.

Đoạn Sở đẩy cửa vào, Trữ Khang Khiết cùng Lam Tư cũng chưa chú ý tới, ngược lại Tiêu Quan Trần đã ngừng lại việc điêu khắc, hướng về phía Đoạn Sở mỉm cười: “Chính quân cửu hoàng tử hiếm thấy mà đến đây!”

Người Tiêu gia bộ dạng đều rất xuất chúng, Tiêu Quan Trần tuy không tuấn mỹ xuất trần như Tiêu Vĩnh Ca, nhưng cũng tuyệt đối là một mỹ nam tử, hơn nữa hần có một đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp, lông mi dày dài cong vút, khiến kẻ khác thấp phần kinh diễm. Điều duy nhất đáng tiếc là sắc mặt tái nhợt, đôi môi mang theo chút tím nhạt, vừa thấy liền biết là một người thân thể ốm yếu.

“Người không biết xưng hô như vậy rất rườm rà sao?” Đoạn Sở cười nhẹ nói, lại nhìn về phía muội muội cùng Lam Tư rốt cục đã hoàn hồn: “Khang Khiết, người không phải mỗi ngày đều lại đây đây chứ, thân thể Tiêu tiên sinh không tốt, vẫn nên để cho hắn có nhiều thời gian nghỉ ngơi mới tốt.”

Lam Tư buồn cười, phản ứng này của Đoạn Sở, cùng Trữ Khang Hạo thật sự là giống nhau như đúc.

Trữ Khang Khiết có điểm ngưng ngừng, nàng từ lúc tham gia hội đấu giá của Phong Vinh thương hội liền bắt đầu sinh ra hứng thú đối với phù điêu, mà vòng thông tin của mẫu thân lại bị người lợi dụng việc điêu khắc thêm đề theo dõi, Trữ Khang Khiết hoàn toàn phần nộ, nàng đã quyết định phương hướng ngành nghề muốn học sau này rồi. Hiện tại Tiêu Quan Trần xuất thân phù điêu thế gia, lại nguyện ý dạy nàng, Trữ Khang Khiết cả ngày lưu lại bên người Á Đạt học cơ giáp, nàng cũng không muốn lãng phí thời gian, cho nên mới hay đến đây, tựa hồ thật sự không tốt lắm.

“Tiêu tiên sinh, là ta lo lắng không chu toàn, thực xin lỗi.” Trữ Khang Khiết về mặt xin lỗi.

Tiêu Quan Trần có điểm ngoài ý muốn, khoát tay áo lơ đãng nói: “Người quá khách khí, một người chờ đợi sẽ nhàm chán, người cùng Lam Tư nguyện ý lại đây, ta còn mong ước điều gì nữa.”

Trữ Khang Khiết tuy nhẹ nhàng thở ra, nhưng cũng không nói tiếp, chỉ là cười cười, đứng đây đối với Tiêu Quan Trần cáo từ.

Lam Tư cũng nhân cơ hội rời đi.

Tiêu Quan Trần thấy phòng nháy mắt chỉ còn lại hai người bọn họ, bật cười chạm vào vòng thông tin ở cổ tay, cửa lạng yên không một tiếng động mà đóng lại, “Ta nên nói, không hồ là nam nhân của cửu điện hạ sao?” Tiêu Quan Trần cười nhẹ ra tiếng, thân thể hơi hơi ngửa ra sau nhìn Đoạn Sở: “Người dường như rất khâm trọng đối với Trữ Khang Khiết?”

Đoạn Sở vui vẻ nhếch mi, nam nhân của Úc Thịnh Trạch? Xưng hô này tựa hồ không tồi. Tâm tình Đoạn Sở trở nên tốt lắm, ngồi ở đối diện Tiêu Quan Trần gật đầu: “Nếu người có muội muội mới vừa trưởng thành hoặc là sắp trưởng thành, người cũng sẽ như vậy.”

Tiêu Quan Trần tựa hồ sững sờ, lông mi đẹp hơi hơi hạ xuống, lập tức hiểu ý cười cho qua, lại hiếm thấy mà trả lời theo cảm tính: “Ta thực sự có một muội muội, nàng năm nay,” Tiêu Quan Trần dừng một chút, thờ dãi nói: “Không, nàng sang năm sẽ tròn mười tám tuổi.”

Đoạn Sở lúc trước đã nghe Úc Thịnh Trạch nói qua, Tiêu Quan Trần có một muội muội ruột, mới sinh đã tang mẫu, là một tay Tiêu Quan Trần nuôi lớn, nghĩ có lẽ tình cảm tốt lắm.

Tiêu Quan Trần thấy Đoạn Sở trầm mặc không nói, cũng biết chuyện của Tiêu gia không thể gạt được hoàng thất. Nghĩ đến sau khi hắn thông qua Nguyên Vinh Nghị đề gặp Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch, Úc Thịnh Trạch không hỏi chút gì liền tiếp nhận hắn, nếu như chút tín nhiệm này cũng bị nghi ngờ, vậy hắn muốn bảo vệ muội muội, còn cần cố gắng hơn một chút.

“Ta vốn đang nghĩ đến, ta có cũng đủ thời gian, có thể đợi cho muội muội ta trưởng thành, sẽ xử lý đồ ngu xuẩn kia.” Tiêu Quan Trần chậm rãi mở miệng, thô tục trong lời nói lại không chút ảnh hưởng tới khí chất thế gia công tử của hắn.

Đoạn Sở gặp qua không ít người trong thế gia, cũng chỉ có trên người Tiêu Quan Trần, mới nhìn đến được loại khí chất anh tuấn kiệt xuất như ở trái đất thường miêu tả.

“Kỳ thật người làm sao biết được kế hoạch của người Tập Na mà kể lại tỉ mỉ như vậy, sao lại chờ tới bây giờ mới vạch trần. Lúc này Tiêu gia cùng Úc Thiên Triển phản quốc đã thành sự thật, người làm vậy chính là lập công chuộc tội. Tiêu gia thì không được may mắn như vậy, có thể giữ lại được tính mạng đã là vận khí.” Đoạn Sở phối hợp hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Ai nói ta muốn bảo vệ Tiêu gia.” Tiêu Quan Trần nhếch mi, không chút che dấu ác liệt của chính mình: “Bên trong Tiêu gia đều đã thối rữa, thất diện hạ chèn ép liên tục một năm, bị hoàng thất nhìn chăm chăm rõ ràng như vậy cũng không thể làm cho bọn họ tỉnh táo lại. Cha ta, trong mắt chỉ có đứa nhỏ của tỷ tỷ hắn, chờ ta biết được chỉ bảo của gia tộc đều bị bọn họ đem ra ngoài, liền biết bọn họ đã bị lợi ích làm mê muội đầu óc. Ta nếu còn trông cậy vào việc bọn họ biết làm đường lạc lối mà quay đầu lại, còn không bằng một lần đốt sạch Tiêu gia mới càng thêm thống khoái.”

Đoạn Sở lúc này mới phát hiện, Tiêu Quan Trần này, rõ ràng là hận Tiêu gia, kể cả người phụ thân của hắn, gia chủ Tiêu gia.

“Người chính là người thừa kế dòng chính Tiêu gia, bằng vào cấp bậc của người, hoàn toàn có thể ngăn cản, như vậy muội muội người trưởng thành, cũng sẽ không bị gia tộc liên lụy.” Đoạn Sở thần sắc không thay đổi vạch trần.

“Người cho rằng, Tiêu gia như vậy có thể xem như trợ lực hay sao?” Tiêu Quan Trần lơ đãng, hắn nâng lên cây bút điêu khắc chứa đầy tinh thần lực trong tay đưa cho Đoạn Sở: “Thế gia, ý lại chính là tài nghệ.”

Mấy ngàn năm qua, đừng nói Tiêu gia, Diêm gia, ngay cả Nguyên gia có hoàng tộc làm chỗ dựa vững chắc, làm sao không có thời điểm xuống dốc, có thể truyền thừa xuống, còn không phải dựa vào gia tộc có tài nghệ đặc biệt. Chỉ cần người còn, chẳng sợ hắn đã chết, muội muội hắn gả vào gia tộc khác, tài nghệ của Tiêu gia, cũng đã được hắn truyền lại cho muội muội. Nhiệm vụ người thừa kế của hắn, cũng đã hoàn thành.

Chờ thời điểm Úc Thịnh Trạch tìm tới, Đoạn Sở cùng Tiêu Quan Trần đều đang tự cảm chén trà của bản thân mà chuyện trò vui vẻ, Tiêu Quan Trần vẻ mặt mệt mỏi, trong mắt mỉm cười nhìn chăm chú hai người rời khỏi, Đoạn Sở đem lời Tiêu Quan Trần nói thuật lại cho Úc Thịnh Trạch.

“Tiêu Quan Trần đưa ra thỉnh cầu duy nhất, chính là bảo vệ muội muội hắn.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng nói xong, lại thấp giọng dặn dò: “Lập tức tiến vào Không Gian Khiêu Dục đầu tiên, lúc sau đội hình quân hạm sẽ bị phá vỡ, Tề Hạo Ngôn mang theo giảng viên cùng người khế ước hậu thiên đi

trước, còn chúng ta, rất nhanh sẽ đi tới Duy Nhĩ Tập tinh cầu mà Tiểu Quan Trần nhắc tới.”

Tháng Sáu 5, 2016

158

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tinh Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Chương 158

Duy Nhĩ Tập tinh cầu, không ở bên trong Cáp Ngồi tinh hệ, là một tinh cầu không ai quản lý, nơi đó nếu không phải hoang mạc cần cỗi, thì cũng là núi non trùng điệp, trừ bỏ dị thú hung hãn cùng một loại cây cối ăn thịt người hoa nở điểm lể, còn lại không hề có một ngọn cỏ. Những sinh mệnh có trí tuệ ở nơi này, đa số là lũ nhân tinh tế bị lạc, người phạm vào trọng bị lưu đây, hoặc là bọn hải tặc tinh tế hung ác cùng cực.

Lúc này ở nơi cao nhất trong Duy Nhĩ Tập tinh cầu, dị thú hung mãnh phát ra tiếng rít gào khiến kẻ khác kinh sợ, địa phương cực xa xôi cũng đều có thể nghe được, động tĩnh như vậy ít nhất cũng phải tới hơn trăm ngàn con, ngay cả bọn người tàn bạo tâm ngoan thủ lạt nghe thấy, cũng đều cảm thấy muốn nhũn ra, căn bản không thể tưởng tượng được một đám dị thú như vậy, lại có người điều khiển, thậm chí lúc này còn đang dần dần cuồng hóa.

Ngay cả bọn hải tặc tinh tế đã từng thấy qua rất nhiều cảnh tượng, cũng là bộ dáng nơm nớp lo sợ, ánh mắt nhìn về phía tòa nhà di động trên ngọn núi kia, tràn ngập sợ hãi.

Bỗng nhiên, trên không trung hạ xuống một phi hành khí bề ngoài xa hoa, cửa cabin mở ra, một thiếu niên gầy yếu cực nhanh đánh về phía tòa nhà di động. Phịch một tiếng, cửa lớn tòa nhà bị đá vỡ ra, nam tử anh tuấn trong đại sảnh ngẩng đầu, đối diện với thiếu niên vẻ mặt si mê ở đối diện, trong mắt hiện lên một tia chán ghét.

“A Tuấn, người thật sự đối địch với Úc Thịnh Trạch sao, hắn đã là chiến sĩ cấp 8, hơn nữa đệ tam quân Đế Ma Tư uy danh truyền xa, người cho dù phục kích, cũng quá nguy hiểm!” Thiếu niên vội vàng cất bước tiến lên, ngồi xổm xuống nhìn lên nam tử, trên mặt che kín lo lắng, trong mắt lại là cuồng nhiệt hoàn toàn bất đồng.

“Chiến sĩ cấp 8 thì tính là cái gì? Chỉ cần hai dị thú cấp 8 cuồng hóa, cũng đủ để xé hắn thành mảnh nhỏ!” A Tuấn, cũng chính là Đằng Lương Tuấn lạnh giọng hung tợn nói.

Ba ngày nữa, nhóm bảo bối này của hắn đã có thể hoàn thành lần cuồng hóa cuối cùng, cho dù là Đoạn Sở, cho dù Trữ Khang Trí có gói trà có thể tiêu trừ trạng thái cuồng hóa, cũng chỉ có tác dụng với dị thú cấp 9, dưới cấp 8, chính là hoàn toàn chịu sự khống chế của hắn!

Thiếu niên chống lại vẻ mặt vận vẹo của Đằng Lương Tuấn, bên tai nghe dị thú càng ngày càng điên cuồng tê rống, một chút sợ hãi cũng không có, ngược lại dùng một loại ánh mắt quan tâm nhìn Đằng Lương Tuấn: “A Tuấn, ta tin người!” Hắn nói xong, lại có điểm do dự nhìn Đằng Lương Tuấn: “Nhưng A Tuấn, người thật sự cho rằng, Úc Thịnh Trạch sẽ vì những người Trữ gia bị mất tích đó, mà vội vàng đi tới trái đất sao?”

Đằng Lương Tuấn nheo lại mắt, bỗng nhiên đưa tay chế trụ cổ thiếu niên: “Luân Ân • Hoắc Nhĩ, người người phải tới, thật sự túm được bọn họ sao?”

Luân Ân • Hoắc Nhĩ bị khống chế chỗ yếu hại, hô hấp bắt đầu không thông thuận, hai má đỏ bừng, lại càng thêm cuồng nhiệt hưng phấn nhìn Đằng Lương Tuấn, gian nan trả lời: “Đương nhiên, ta khi nào thì lừa gạt người! A Tuấn, nửa tháng trước người không đi theo Úc Thiên Triển đến nơi đó, nghe được tin tức Úc Thịnh Trạch mang theo chính quân của hắn đi tới trái đất trước sao?”

Đằng Lương Tuấn nghe được từ “Chính quân” này, mặt đều vận vẹo, tức giận đến cả người phát run, không khống chế được lực đạo, da thịt nơi cổ Luân Ân • Hoắc Nhĩ lưu lại dấu vết thật sâu, thiếu niên cũng bắt đầu mất trọng trọng, thân thể cũng không tự chủ được bắt đầu vận vẹo, một đôi tay lại không an phận đặt lên đầu gối hắn, dò xét tiến lên đùi hắn.

“Ba” một tiếng, Đằng Lương Tuấn giơ tay, hung hăng quăng một cái tát, như là quăng rác rưởi mà ném Luân Ân • Hoắc Nhĩ về hướng cửa, trên mặt là chán ghét không che giấu.

“Lớn mật, người dám động thủ với Thiếu chủ!” Nhóm hộ vệ đi theo phía sau thiếu niên đến đây, làm hết phận sự canh giữ ở cửa giận dữ lên tiếng, một người trong đó vội vàng nâng đỡ Luân Ân • Hoắc Nhĩ, người chiến sĩ gương tay, một cỗ tinh thần lực cường đại đánh úp về phía Đằng Lương Tuấn.

Đằng Lương Tuấn không kịp phản ứng không chút sợ hãi, chỉ trào phúng nhìn hộ vệ nổi giận. Chỉ thấy một trận sương mù trong suốt hiện lên, thời điểm công kích sắp chạm tới Đằng Lương Tuấn, liền biến mất vô tung vô ảnh.

“Làm càn! Ai cho các người động thủ!” Luân Ân • Hoắc Nhĩ ổn định thân mình phản thủ quăng một cái tát, thật mạnh đánh vào trên mặt cận thân thị vệ trưởng.

Mặt thị vệ trưởng Mã Đặc trung thành và tận tâm thoáng chốc liền sưng lên, cúi đầu, mang theo thị vệ khác trầm mặc lui ra.

Đặng Lương Tuấn chú ý tới hốc mắt Mã Đặc đều đỏ, giễu cợt nở nụ cười. Đã ba năm, người này vẫn không học ngoan, chờ hắn tìm Trữ Khang Trí về, cách không ra tay, nhất định phải đem những kẻ lòng mang ác ý với hắn nghiền thành mảnh nhỏ. Hắn cũng sẽ không tùy ý để lại một thứ rắn rết tùy thời đều có thể cắn người ở bên cạnh.

Luân Ân • Hoắc Nhĩ thấy Đặng Lương Tuấn nở nụ cười, một chút cũng không có đáng về Thiếu chủ của liên minh chín đại gia tộc Tạt Na, đi qua giữ chặt Đặng Lương Tuấn, về mặt thần hồn điên đảo cười nói: “A Tuấn, ngươi đừng sinh khí. Người bị bắt từ trái đất đã được đưa đến, ngươi nếu lo lắng, có thể tự mình đi nhìn một cái.”

Đặng Lương Tuấn nhận tình sáng lên, nhấc chân liền tính toán đi, trong lòng lại bỗng nhiên chần chờ. Ở lại trái đất chính là thúc thúc cùng cô Trữ Khang Trí, bọn họ hận hắn đều không kịp, đi gặp cũng chẳng có vui vẻ gì, lại càng không trông cậy vào việc khuyên bảo bọn họ Đoàn Sở đã trở thành Trữ Khang Trí.

Khuôn mặt tuấn tú của Đặng Lương Tuấn biến đổi màu sắc, hừ, dù sao Úc Thịnh Trạch cùng Đoàn Sở đã đến đây, nhiều nhất nửa tháng, hắn có thể tìm lại được tình cảm chân thành mà hắn đã đánh mất, cho dù là người Trữ gia, cũng mơ tưởng trở thành trở ngại giữa hắn cùng Trữ Khang Trí. Hắn sờ sờ khuôn mặt cố ý sửa lại của mình, nắm chặt nắm tay.

“Không cần, đừng để bọn họ chết là được!” Đặng Lương Tuấn hừ lạnh, sau đó nghĩ tới cái gì hỏi: “Nhị hoàng tử Đế Ma Tư kia, thật sự đã chết?”

Luân Ân • Hoắc Nhĩ trong mắt hiếm thấy mà hiện lên phiền chán, bắt quả chống lại hai mắt âm ngoan của Đặng Lương Tuấn, ánh mắt lại nhu hòa xuống, gật gật đầu cam đoan: “Đương nhiên đã chết, ngay cả Vệ Thư Lan truyền lại tin tức đều bị đưa vào ngục giam. Về phần Lục gia, Lục Văn Hạo cùng vài con cháu đều đợi phán xử của quân bộ, Lục gia trừ bỏ vẫn bảo trụ được vị trí hội trưởng hội nguyên lão, tất cả quân chính (quân sự và chính trị) của dòng chính đều bị cách ly kiểm tra.” Hắn dừng một chút, lấy một loại tư thế kiêu ngạo tán dương: “Đây chính là người vì bản thân bảo thù. Lúc trước thời điểm Lục gia cùng Úc Văn Bán phái người đuổi giết người, chỉ sợ là vĩnh viễn cũng không muốn trêu chọc phải địch nhân như người.”

“Chết chưa hết tội, bọn họ chết chưa hết tội!” Đặng Lương Tuấn ngã ngồi lên ghế, cả người đều run rẩy. Lúc trước hắn bị đuổi giết, nếu không phải hải tặc vũ trụ đi qua, hắn khẳng định sẽ không giữ được tính mạng. Bất quá cho dù như thế, giữa một đám hải tặc, hắn cũng là sống không bằng chết, thẳng đến khi hắn phát hiện chính mình cũng có năng lực nắm giữ vận mệnh. . . .

Đặng Lương Tuấn lấy tay che đầu chính mình, nghĩ đến chính mình trắng trợn cuồng tiểu chúc mừng thù của chính mình cùng Trữ Khang Trí đã được báo, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Trữ Khang Trí ở dưới tay hắn co rút mất đi ý thức, mất đi hô hấp. Hắn lúc ấy còn tin là thật, cảm thấy được đó chỉ là hiện tượng bình thường sau khi dùng thuốc trừ khử, lúc sau thành công rời khỏi trái đất mới hiểu rõ, hắn rốt cuộc không thể đánh thức được người yêu của mình.

“Khang Trí, Khang Trí. . . .” Đặng Lương Tuấn thất thần đau xót hô lên, chỉ cảm thấy trái tim như bị bàn tay to lớn vô hình gắt gao bóp chặt, còn nửa tháng nữa, hắn sẽ có thể nhìn thấy Trữ Khang Trí đã biến thành Đoàn Sở, nhưng nghĩ đến Đoàn Sở đã kết hôn, Đặng Lương Tuấn chỉ cảm thấy ngay cả hô hấp cũng mang theo nồng đậm huyết tinh cùng thống khổ.

Luân Ân • Hoắc Nhĩ biến sắc, ánh mắt lóe lóe, ngẩng đầu sờ sờ cái cổ của mình, lại nhìn về phía vòng thông tin. Nhưng không đợi hắn làm cái gì, cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Thiếu chủ, đã xảy ra chuyện! Cứ điểm của chúng ta ở rừng rậm thú vực Tư Đặc Lạp đã bị quân đội Đế Ma Tư phá hủy! Còn có, máy giám thị phát hiện bên ngoài Duy Nhĩ Tạt có quân hạm không lồ của quân đội Đế Ma Tư, đang bay về phía Duy Nhĩ Tạt!”

“Cái gì?” Luân Ân vẻ mặt khiếp sợ, cùng Đặng Lương Tuấn đứng dậy nhìn qua, thị vệ trưởng Mã Đặc vừa rồi bị ăn một cái tát vội vã lại đây, thần sắc tràn đầy hoảng sợ: “Thiếu chủ, chúng ta phải rời đi. Duy Nhĩ Tạt tuy rằng không thuộc Đế Ma Tư, nhưng cách Cấp Ngồi tinh hệ quá gần, một khi quân hạm tuần tra biên giới bao vây nơi này, còn muốn chạy cũng không kịp!”

“Đùa cái gì vậy!” Đặng Lương Tuấn lớn tiếng quát: “Nơi này có nhiều dị thú như vậy, còn có chiến hạm cường đại của Tạt Na, chính là để chờ giết chết Úc Thịnh Trạch, hiện tại rời đi, ai biết khi nào thì còn có cơ hội như vậy?”

Mã Đặc hoàn toàn không để ý tới Đặng Lương Tuấn, chỉ thúc giục Luân Ân • Hoắc Nhĩ: “Thiếu chủ, dị thú cuồng hóa còn cần thời gian gần nửa tháng, chiến sĩ cấp 9 Tạt Na phái đến trợ giúp còn ba ngày nữa mới tới, ở tại chỗ này rất nguy hiểm.”

Thân thể Luân Ân lắc lư, quay đầu vừa lúc chống lại ánh mắt khinh bỉ của Đặng Lương Tuấn, cả người đều bị lửa giận xông lên, hướng về phía Mã Đặc quyền đấm cước đá: “Ngươi nói bấy bọ gì đó, cho dù bọn họ tới Duy Nhĩ Tạt tinh cầu, thời điểm tìm được chúng ta nói không chừng dị thú đều đã hoàn toàn cuồng hóa, nói sau cũng không phải chỉ có một chiến sĩ cấp 9!”

Nghĩ muốn tìm người ở tinh cầu hoang dã nào có dễ dàng như vậy, huống chi lại là cái tinh cầu nơi nơi đều là người lưu vong, hải tặc tinh tế cùng dị thú.

“Thiếu chủ!” Mã Đặc không thể nhịn được nữa ôm lấy Luân Ân, lòng như lửa đốt nhắc nhở: “Thiếu chủ, cứ điểm ở rừng rậm thú vực Tư Đặc Lạp tồn tại gần trăm năm, sẽ không vô duyên vô cớ bị hủy, nếu hành tung của Úc Thịnh Trạch chỉ là nguy trang, rất có thể quân hạm hiện tại hướng về phía Duy Nhĩ Tạt, chính là để tam quân do Úc Thịnh Trạch làm tổng chỉ huy! Hoặc là Úc Thiên Triển cùng Tiêu gia có người tiết lộ tin tức, hoặc là bọn họ nói dối!”

Đặng Lương Tuấn liếc mắt một cái liền nhìn ra Luân Ân khiếp sợ cùng dao động, vội vàng lãnh ngạo đánh gãy: “Kia không phải vừa lúc, chúng ta vốn chính là muốn giết Úc Thịnh Trạch! Hay là ngươi cảm thấy, hoàng tử thiên tài Đế Ma Tư hủy diệt một vị chiến sĩ cấp 9 ba vị chiến sĩ cấp 8 của gia tộc Hoắc Nhĩ, không cần thiết phải diệt trừ trước tiên?”

Mã Đặc vừa định phản bác, thị vệ khác liền ngăn lại, đối với Luân Ân cúi đầu hành lễ: “Thiếu chủ, mặc kệ Đế Ma Tư có Úc Thịnh Trạch hay không, Thiếu chủ ngài là người khế ước, ở lại chỗ này chỉ khiến Đẳng tiên sinh phân tâm, sao không tự mình đi trước tới Tập Na xin viện trợ, mệnh lệnh cho quân cứu viện nhanh chóng lại đây.”

Sắc mặt Luân Ân trở nên dịu đi, còn muốn nói gì nữa, cái gậy bỗng nhiên đau xót, thân thể liền mềm xuống.

Mã Đặc chống lại ánh mắt âm ngoan của Đẳng Lương Tuấn, lạnh lùng cười giễu cợt: “Thân thể thiếu chủ quá yếu nên té xỉu, ta phải lập tức đưa hắn quay về Tập Na, quyền chủ trì chiến đấu liền giao cho Đẳng tiên sinh người, mong rằng nhất định phải đánh chết Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở, lập nên công lao to lớn!”

Đẳng Lương Tuấn mặc dù có thể phản đối, thậm chí điều khiển dị thú chặn lại, nhưng thị vệ nói không sai, Luân Ân lưu lại chỉ khiến hắn thêm phiền, hơn nữa nếu người tới là Úc Thịnh Trạch lĩnh quân, Đoạn Sở nhất định cũng ở, hắn không thể để cho Luân Ân nhìn thấy, thân phận của Đoạn Sở phải giữ bí mật.

Không hề để ý tới Luân Ân cùng thị vệ của hắn biến mất, Đẳng Lương Tuấn xoay người đi tới hướng đàn dị thú, tia tinh thần lực cẩn thận tìm hiểu, chậm rãi, Đẳng Lương Tuấn liền phát hiện tiến độ dị thú cuồng hóa, dị thú dưới cấp 6 cơ bản đều đã tiến hóa, cấp 7, cấp 8 chỉ có không kiểm chế được. Cũng may. . . .

“Oanh”, “Oanh”, “Oanh”, không đợi Đẳng Lương Tuấn chải chuốt tinh thần lực xong, ngọn núi đã rung chuyển, vô số năng lượng ánh sáng cùng năng lượng nhiệt bay qua trên đỉnh đầu, bốn phía bùng nổ nứt ra, dị thú cùng các chiến sĩ thống khổ kêu rên đầy khắp núi đồi, Đẳng Lương Tuấn giật mình ngừng đầu, không trung đông nghìn nghịt, quân hạm Đế Ma Tư tới rồi!

Tháng Sáu 5, 2016

159

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Chương 159

Chỉ trong nháy mắt, Duy Nhĩ Tập tinh cầu liền lâm vào chiến hỏa ngập trời, dưới sự công kích cường đại của pháo năng lượng, ngọn núi cơ hồ bị san thành đất bằng, chiến sĩ cấp thấp mà Tập Na mang đến chết vô số, đừng nói trốn vào trong chiến hạm, ngay cả cơ giáp cũng chưa tới kịp đã bị nổ tung, cả dị thú dưới cấp 5 cũng chịu chung số phận.

Dị thú cấp 6 tốt xấu gì cũng còn tránh thoát được, cuối cùng bị Đẳng Lương Tuấn ép buộc bay lên không trung, tạo thành khiên chắn bằng tường thịt ở giữa không trung, vì chiến sĩ Tập Na cùng dị thú cấp cao tranh thủ thời gian.

“Xem ra người chỉ huy cũng rất có quyết đoán!”

Quảng sáng dò xét nhìn dị thú cấp 6 cuồng hóa làm ra hành động trái với bản năng sinh tồn, sắc mặt Trữ Cao thiếu tướng trở nên trầm ngưng.

“Đó là bởi vì thù hằn của hắn, nhất định còn có dị thú cấp 7, cấp 8, dị thú cấp 9,” Úc Thịnh Trạch dừng một chút, về mặt nghiêm túc hướng về phía tướng lĩnh: “Thậm chí chiến sĩ cấp 9!”

Trữ Cao lập tức ngẫm hiểu: “Đại nguyên soái yên tâm, chiến hạm cùng cơ giáp chiến sĩ đều ra trận, cần phải bức bọn họ lật toàn bộ quân bài!”

Úc Thịnh Trạch gật đầu, các tướng sĩ khác nguyên bản còn đang nghe giáo huấn, trừ bỏ người khế ước không chế phòng điều khiển cùng với hai vị chiến sĩ địa vị cao nhất, đều đối với Úc Thịnh Trạch cung kính hành lễ, nối đuôi nhau tiến vào thông đạo đặc thù ở bên cạnh phòng chỉ huy, một loạt chiến thuyền cao cấp thoát ly tàu chiến đấu, sau một trận bạch quang loá mắt liền hóa thành cơ giáp từ giữa không trung rớt xuống, rất nhanh liền triển đấu với chiến sĩ bên Tập Na tinh hệ.

Ánh lửa tận trời, máu chảy thành sông, người Tập Na mới vừa được hòa hoãn trong chốc lát, còn chưa kịp tổ chức chống cự, đã lại nghênh đón chiến sĩ Đế Ma Tư từ trên trời rớt xuống, một lần nữa gánh chịu tiền công mang tính hủy diệt.

Bỗng nhiên, một đạo năng lượng vô cùng mạnh mẽ phóng lên cao, ngay sau đó là một cơ giáp hình người màu đen như mực bay vút lên, ngăn cản tất cả công kích của Đế Ma Tư. Đồng thời, phía dưới ngọn núi bị san thành bằng phẳng, hai cơ giáp dị thú cực nhanh bay lên, một tả một hữu bồi hai bên cơ giáp hình người.

“Đệ tam quân Đế ma Tư, quả nhiên danh bất hư truyền! Nhưng, nơi này cũng không phải là Cáp Ngồi tinh hệ, Úc Thịnh Trạch điện hạ, người cho dù muốn tiêu diệt hải tặc vũ trụ, cũng đã giết nhiều chiến sĩ cùng dị thú của chúng ta như vậy rồi, vậy thu tay lại thì như thế nào?”

Thanh âm lãnh ngạo vang vọng trên không trung Duy Nhĩ Tập, một cỗ năng lượng thực chất hóa cường hãn mang theo âm lãnh, đã đánh về phía chiến

hạm cấp bậc cao nhất giữa không trung.

“Hừ” một tiếng, một cỗ năng lượng cực nóng có thể thấy được không hiểu xuất hiện từ đâu trực tiếp đi lên, không khí đều như bị đốt cháy, thời điểm hai cỗ năng lượng va chạm nháy mắt liền hiện lên ngọn lửa ánh sáng rực rỡ đẹp mắt.

“Các người cư nhiên cũng dẫn theo chiến sĩ cấp 9!” Chủ nhân của cơ giáp hình người vừa nói chuyện phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Tiếng nói vừa dứt, nơi ngọn lửa còn đang giằng co, bỗng nhiên tựa như gặp phải một cơn gió vô hình mà bị thổi về phía chiến sĩ Tập Na cùng đám đệ tử đang tử thương nặng nề.

“A!”

“Mau tránh ra!”

“Không, mau cứu cứu ta!”

“Rống, rống, ...”

Cơ giáp trên mặt đất tiến vào không đúng lúc, đều không tốt hơn chiến sĩ cấp thấp cùng đệ tử, bị năng lượng của chiến sĩ cấp 9 lan đến, căn bản không thể thoát khỏi ngọn lửa cháy mãnh liệt, cơ hồ là trong nháy mắt liền đem bọn họ nuốt chửng.

“Người muốn chết!” Cơ giáp hình người rút cục nổi giận, sau khi xác định nơi đối phương đang ở liền giống như sao chổi xẹt qua phía chân trời, thẳng hướng chiến sĩ cấp 9 mà tới.

Đằng Lương Tuấn đã sớm trốn vào trong đám đệ tử, trong mắt hiện lên cừu hận thấu xương. Hắn sờ sờ vòng thông tin trong tay, xoay người đi vào phòng giam mà này giờ vẫn do dự không tiến vào. Đồng thời ngay tại lúc hắn rời đi, đệ tử cấp 7 bên ngoài rút cục toàn bộ cuồng hóa, đánh về phía chiến sĩ Đế Ma Tư giữa không trung. Chiến đấu lại một lần nữa bị khai hỏa.

“Thịnh Trạch, một mình hoàng thúc có thể chứ?” Đoạn Sở ngồi ở phòng điều khiển chiến hạm hỏi Úc Thịnh Trạch.

“Không cần lo lắng, hoàng thúc mang theo đá năng lượng nguyên cấp 10, chỉ cần không có đệ tử cấp 9 cuồng hóa, người nọ không có khả năng là đối thủ của hoàng thúc.” Úc Thịnh Trạch trấn an, chiến hạm đồng thời phóng ra pháo năng lượng lạnh như băng, ngăn cản hai chiến sĩ cơ giáp đệ tử.

“Ta cũng đi ra ngoài!” Đoạn Sở nhếch mi, phòng điều khiển bỗng nhiên xuất hiện một cơ giáp hình người.

Áo Lợi Người tròn to mắt, đang chuẩn bị khuyến bảo, Úc Thịnh Trạch đã gật đầu đồng ý: “Cũng tốt, chủ lực của Hoắc Nhĩ gia tộc tất cả đều ở trong này, mà thể lực chủ chiến khác của Tập Na đến trợ giúp còn đang trên đường đi, coi như là luyện tập.”

Đoạn Sở cười, lộ ra tinh thần lực thực chất hóa, thân thể lập tức bay về phía cửa khoang điều khiển đang mở ra của cơ giáp.

Nhìn theo Đoạn Sở rời khỏi chiến hạm, lại không chút tạm dừng đánh về phía một cái cơ giáp đệ tử, cả người Áo Lợi Người đều căng thẳng, “Cửu điện hạ, chính quân hắn. . . . .”

“Người nghĩ vừa rồi ngọn lửa năng lượng kia vì sao lại di chuyển?” Úc Thịnh Trạch khó được hào tâm mà trả lời một câu, chiến hạm lấy góc độ khó mà tin được cực nhanh lao về phía trước, chống lại cơ giáp đệ tử.

Áo Lợi Người lại cảm thấy hoảng hốt. Hắn đương nhiên biết Đoạn Sở vẫn rất chăm chỉ, phòng tác chiến ở Mạc Người Lai sáng sớm hay tối muộn lúc nào cũng mở, nhưng Áo Lợi Người vẫn không nghĩ tới, tinh thần lực của người kẻ ước ở trong chiến đấu cũng cường hãn như thế. Bất quá hiện tại cũng không phải thời điểm nghĩ lung tung, bản năng chiến đấu của Áo Lợi Người dâng lên, nháy mắt liền phối hợp phát ra mệnh lệnh công kích.

Chiến hạm cấp 8 bay xuyên qua cơ giáp địch nhân, đệ tử, bởi vì lần tập kích bất ngờ không kịp phòng bị này, người Tập Na hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu, đã không còn chiến hạm công kích quần thể cực mạnh, chỉ có cơ giáp làm sao có thể có lực chống cự, ngay cả chỗ dựa lớn nhất là đệ tử cấp cao cuồng hóa, cũng bởi vì thời gian chưa đủ mà sức chiến đấu giảm mất phân nửa.

Người Tập Na liên tiếp tháo chạy, khắp nơi đều như bị nhiễm đỏ màu máu, khi một chiếc cơ giáp cuối cùng của Tập Na bị xé nát thành mảnh nhỏ, cũng ý nghĩa Đế Ma Tư lúc này đã đạt được thắng lợi, chờ Úc Phi Dương truyền đến tin tức chiến sĩ cấp 9 của Tập Na tự bạo mà chết, hắn cũng nhận được tin tức tàu tuần tra ở bên ngoài Duy Nhĩ Tập bắt sống được thiếu chủ gia tộc Hoắc Nhĩ, làm cho tất cả mọi người reo hò vui sướng.

Chỉ có Đoạn Sở trầm mặc, điều khiển cơ giáp chậm rãi tiếp cận bề mặt đất, ở trên khoảng không cách mặt đất mười thước thì dừng lại.

“Thịnh Trạch, hắn không chết.” Đoạn Sở thông qua tinh thần lực chung đoàn khẳng định nói.

Úc Thịnh Trạch “Ân” một tiếng, ra lệnh cho Áo Lợi Người điều khiển chiến hạm, đồng thời thân mình nhoáng lên một cái liền tiến vào bên trong cơ giáp đặc chế, xuất hiện bên cạnh cơ giáp của Đoạn Sở.

“Mọi người nghe lệnh, trở về quân hạm, chờ đợi tại chỗ, không cho phép bất kì một người hay thú nào thoát khỏi Duy Nhĩ Tập!”

Theo mệnh lệnh của Úc Thịnh Trạch truyền đạt tới chỗ đệ tam quân, mặt đất lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà nứt ra thành một lỗ hổng thật

lớn, bên trong tối đen nhìn không thấy nửa điểm ánh sáng, càng có vẻ đặc biệt âm trầm.

“Úc Thịnh Trạch, Đoạn Sở, muốn người Trữ gia, chỉ hai người các người đi xuống!” Thanh âm âm lãnh của Đằng Lương Tuấn từ trong lòng đất truyền đến.

Áo Lợi Ngươi chần chờ nhìn về phía hai cái cơ giáp sống vai mà đứng, lại suy nghĩ đến sự coi trọng của bọn họ đối với người Trữ gia, không nói hai lời quay trở về bên trong quân hạm.

Úc Thịnh Trạch huấn luyện đệ tam quân từ trước đến nay luôn kỷ luật nghiêm minh, Áo Lợi Ngươi sau khi điều khiển cơ giáp quay về chiến hạm, các cơ giáp khác cũng theo thứ tự tiến vào trong, giây lát, giữa không trung cũng chỉ còn lại chiến hạm chủ cùng hai cái cơ giáp.

“Đi xuống đi!” Úc Thịnh Trạch trầm giọng, hai cái cơ giáp cực nhanh rơi xuống, bất chấp mặt đất bị nứt ra đang khép lại, Đoạn Sở đem lực chú ý chuyển hướng về phía không gian phía trước. Rõ ràng là một nơi tích trữ đồ, không gian phi thường lớn, đừng nói người, ngay cả một chiếc quân hạm cũng có thể vào trong.

“Rời khỏi cơ giáp, nơi này có phù hiệu không gian hạn chế cơ giáp.” Úc Thịnh Trạch nhìn về phía Đoạn Sở.

Đoạn Sở vừa nghe, không chút chần chờ thu hồi cơ giáp.

Trong nháy mắt vừa lộ diện, một thanh âm quen thuộc mang theo run rẩy vang lên ở phía trước.

“Khang Trí, ngươi đã đến rồi.”

Đoạn Sở theo tiếng nhìn lại, đối diện, hai mắt Đằng Lương Tuấn đỏ bừng nhìn hắn, mà hai bên trái phải hắn, là hai dị thú cấp 8 hung mãnh khuôn mặt dữ tợn, thỉnh thoảng há mồm, lộ ra răng nanh thật lớn mà cực kì sắc bén. Ngay trên miệng của chúng nó, là ba người nam nữ đã ngất xỉu đang bị treo lên.

“Thà bọn họ xuống! Biết ngươi còn chưa chết, ta làm sao lại không phòng bị!” Đoạn Sở lạnh lùng, ánh mắt dừng trên người Đằng Lương Tuấn, bình tĩnh khiến kẻ khác hoảng sợ.

Tay Đằng Lương Tuấn giơ lên, ánh mắt chuyển hướng Úc Thịnh Trạch, hoàn toàn không thấy nửa điểm kinh ngạc trong mắt đối phương, rất hiển nhiên giống như hắn đã dự đoán, Úc Thịnh Trạch đã biết thân phận chân chính của Đoạn Sở. Hơn nữa, Đoạn Sở đã sớm có phòng bị đối với hắn, biết hắn sẽ làm hại người Trữ gia? Nghĩ đến đây, Đằng Lương Tuấn chỉ cảm thấy đau đớn xuyên thấu nội tâm.

“Khang Trí, ngươi rõ ràng là của ta! Chúng ta là một đôi hạnh phúc nhất! Vì cái gì, vì cái gì ngươi lại kết hôn với hắn? Bởi vì phù hợp sao? Rõ ràng là ca ca hắn muốn hại ngươi chết!” Đằng Lương Tuấn thất thanh hô to, trong mắt là tuyệt vọng tới cực hạn.

Trong mắt Úc Thịnh Trạch hiện lên lãnh ý, chỉ trầm mặc đứng bên người Đoạn Sở.

Đằng Lương Tuấn tràn ngập hận ý nhìn Úc Thịnh Trạch, thấy Đoạn Sở thờ ơ, vẻ mặt thống khổ lắc đầu: “Khang Trí, ta biết ngươi hận ta, hận ta hại chết ngươi, hận ta làm hại Trữ gia bị gạt khỏi giới chính trị, cửa nát nhà tan!”

Nhưng sao ngươi không ngẫm lại, ta làm sao có thể chịu được cảnh ngươi trở thành người khế ước của người khác, một khi Úc Thịnh Trạch thay đổi chủ ý, ngươi có năng lực vì người nhà mà trở thành người khế ước của hắn, chẳng lẽ sẽ không vì người nhà mà gả cho hắn hay sao? Huống chi ngươi tới Đế Ma Tư rồi, ta phải làm sao đây? Ta cũng chỉ là một người thường, chờ ngươi một ngày nào đó rũ lòng thương hại hay sao?”

Đằng Lương Tuấn khàn khàn kêu một trận, thở hổn hển thật mạnh nhìn chăm chăm Đoạn Sở, chờ nghe đáp án của hắn.

Chỉ thấy Đoạn Sở trào phúng nhếch môi, lạnh lùng mở miệng: “Ta không phải đến lý luận cùng ngươi.”

Cùng một người ích kỷ có chấp chỉ biết đến bản thân mình lý luận, hắn cũng không phải ngốc tử. Đoạn Sở đã sớm buông tha việc truy cứu chuyện này, đừng nói lúc trước hắn phải thức tỉnh mới có thể sống sót, lúc ấy tình cảnh của trái đất cũng đã quyết định bọn họ không có quyền lựa chọn. Huống chi, dưới tình huống chiếm ưu thế tuyệt đối, Úc Thịnh Trạch lại chỉ đưa ra yêu cầu ký kết khế ước chứ không phải trực tiếp làm bầu bạn, đã chứng tỏ là thật lòng thật dạ, làm sao có thể dễ dàng thay đổi.

Và lại, Đoạn Sở thời điểm không biết hoàn toàn phù hợp thì có thể ở lại trái đất hay không, đã hỏi qua Áo Lợi Ngươi, thậm chí Áo Lợi Ngươi còn đề nghị rằng Đằng Lương Tuấn có thể cùng hắn đi đến Đế Ma Tư cùng nhau học tập và sinh sống, còn chuyện khai thông tinh thần lực cho Úc Thịnh Trạch bất quá cũng chỉ coi là một loại công việc.

Nói đến cùng, Đằng Lương Tuấn cũng chỉ nghĩ tới bản thân mình, cái gì người nhà, cái gì trái đất, hết thảy đều không quan trọng bằng tư dục của bản thân hắn.

Đằng Lương Tuấn kinh ngạc tròn to mắt, nhìn người yêu sống lại như kỳ tích, bỗng nhiên, thân thể như là bị cái gì trói buộc, sắc mặt nhất thời trắng bệch: “Ngươi muốn giết ta!”

Tiếng nói vừa dứt, “Rồng”, “Rồng”, hai dị thú cấp 8 mạnh mẽ lao thẳng tới hướng Úc Thịnh Trạch, móng vuốt sắc nhọn lấp lóe năng lượng dị chủng cuồng bạo dùng sức rạch một đường, Đoạn Sở vội vàng dựng lên một lá chắn tinh thần lực, thân thể lại bị mạnh mẽ lôi kéo về phía sau, một cổ lực lượng lạnh như băng mà lại quen thuộc đồng thời tấn công hai dị thú cấp 8.

Năng lượng dao động cường đại biến thành mũi tên phong nhuận đáng sợ, không gian nguyên bản thật lớn nhất thời trở nên nhỏ hẹp. Mắt thấy Úc Thịnh Trạch đã hoàn toàn bị dị thú cấp 8 quần lấy, Đoạn Sở bỗng nhiên ý thức được cái gì mà ngẩng đầu, đây thường trói ba thể thân đã bị đứt, ba người ngã xuống đất hôn mê, không biết sống chết.

Không muốn bọn họ bị chết oan uổng, Đoạn Sở nghĩ nghĩ, cẩn thận dùng tinh thần lực kéo bọn họ lại đây, đang chuẩn bị thu vào trong cơ giáp, nữ tử trong đó bỗng nhiên mở mắt ra, chui thủ sắc nhọn mang theo năng lượng hủy diệt mạnh mẽ đâm lại đây.

“Tiêu Sở!” Úc Thịnh Trạch cả kinh, bất chấp dị thú cấp 8 cuồng hóa đang nhào đến, mạnh mẽ xoay người liều lĩnh đem tia tinh thần lực thật mạnh đập vào tay nữ tử, lại đem phía sau lưng bại lộ ra trước mặt dị thú hung tàn.

“Khang Trí!” Đằng Lương Tuấn thế nào cũng không nghĩ tới, con tin do Luân Ân • Hoắc Nhĩ mang đến, kỳ thật còn có người Tập Na nguy trang, hắn dừng cảm quên mình đánh tới, vừa vận chận ngang tia tinh thần lực của Úc Thịnh Trạch ở đằng trước.

“A!”

“Thịnh Trạch!”

“Ồ!” “Ồ!”

“Rống . . . .”

Thanh âm Đoạn Sở tràn ngập kinh hãi, trái tim Đằng Lương Tuấn bị khoét một lỗ trong một mảnh kim quang chói mắt ngẩng đầu, thấy được Trữ Khang Trí từng thuộc về hắn nhào vào lòng Úc Thịnh Trạch, giống tất cả những người yêu nhau tìm được đường sống trong chỗ chết mà hôn lấy nhau.

“Phanh” một tiếng, Đằng Lương Tuấn thật mạnh té ngã trên đất, tất cả mọi thứ đều bỏ hất mà đi. . . .

Tháng Sáu 5, 2016

160

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Chương 160

Đoạn Sở vừa mở mắt, liền nhìn thấy quang mang màu vàng lóng lánh ở trước mắt, kỳ dị là không có nửa điểm chói mắt, thậm chí không khí chung quanh đều mang theo hương khí thơm ngào ngạt.

“Đoàn tử, người lại bướng bỉnh!” Đoạn Sở cười khê ra tiếng, nâng lên thân thể ngồi dựa vào đầu giường.

Tiếng nói vừa dứt, kim quang chung quanh chậm rãi tiêu tán, Đoàn Tử đã lớn cỡ cánh tay nhẹ nhàng nằm úp sấp, mắt to màu vàng quay tròn nhìn Đoàn Sở, đầu lưỡi phấn hồng liếm liếm, kêu một tiếng “ồ” nhỏ bé yếu ớt, khuôn mặt đầy lông nhưng thập phần nhân tính hóa mà hiện ra biểu tình vô tội.

Đoạn Sở bắt đắc dĩ nở nụ cười, mở hai tay, ôm lấy Tử Tinh thú vui vẻ nhào tới.

“Có năng lượng cũng không phải dùng như vậy.” Đoạn Sở nhẹ nhàng xoa đám lông xù thành một đoàn, nhỏ giọng dặn dò.

Dấu hiệu tia chớp trên trán Tử Tinh thú phát ra kim quang, không chỉ có thể trấn an năng lượng thô bạo của dị thú cuồng hóa, còn có thể ép buộc dị thú có tính công kích thuận theo. Hai năm trước trong lòng đất ở Duy Nhĩ Tập, Úc Thịnh Trạch chính là được hai bé con này cứu. Nếu không chỉ dựa vào phòng ngự tinh thần lực của bản thân Úc Thịnh Trạch, mặc dù không đến mức chết, nhưng trọng thương là nhất định. Cũng là một lần kia, hắn cùng Úc Thịnh Trạch xác định được hai Tử Tinh thú đã mở ra linh trí.

“Ồ!” Đoàn Tử cúi đầu kêu to một tiếng, thân mình bé nhỏ chui vào lòng Đoàn Sở.

Đoạn Sở giương mắt nhìn nhìn bên ngoài, trời đã sáng, liền vỗ vỗ Đoàn Tử, bắt nó để trên giường, chính mình thì đi vào phòng rửa mặt.

Chờ ăn mặc chỉnh tề ôm Đoàn Tử đi vào đình viện, liếc mắt một cái liền thấy được Tiêu Quan Trần đang lười biếng tựa vào trên ghế nằm, Bạch Bạch cuộn thành quả cầu lông nhưng nằm trên ***g ngực hắn, cũng không biết vì cái gì, hai Tử Tinh thú màu trắng đều phi thường thích Tiêu Quan Trần, lòng ngực hắn không có lúc nào là trống không.

Ở đối diện bàn đá, Lam Tư một tay chống cằm, một tay cầm thìa khuấy trong cái chén, bắt quả nhìn hắn một bộ dáng vẻ mặt hoảng hốt, rõ ràng là có tâm sự gì.

“Quan Trần, Lam Tư.” Đoạn Sở cười đi lên trước, ngồi ở cái ghế đá bên cạnh.

Lam Tư nâng mắt lên, vẻ mặt trêu chọc nói: “Tiểu Sở, trẻ như vậy mới dậy, có phải hôm nay Thịnh Trạch trở về nên mới kích động quá mức đúng không?”

Đoạn Sở mặt không đỏ khí không sưng, thân thể nghiêng về phía trước, nhìn Lam Tư nháy mắt: “Kia đương nhiên, người ở trái đất đã sắp ba năm, cũng nên biết cái gì gọi là tiểu biệt thắng tân hôn đi?”

Hiện tại Đế Ma Tư cùng trái đất đã có thông đạo nhanh và tiện lợi, nửa tháng là có thể tới nơi, năm vừa rồi hẳn tới trái đất, đều là Úc Thịnh Trạch cùng đi, lúc này Úc Thịnh Trạch có nhiệm vụ phải ra ngoài, thời gian cũng dài, hơn nữa Đoạn Sở tốt nghiệp còn chưa chính thức tiến vào quân bộ, muốn thừa dịp đoạn thời gian rảnh rỗi này ở cùng người nhà, miễn cho về sau thời gian không còn tự do, cho nên Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch tách ra hai ba tháng.

“Thiết, thực làm cho người ta chịu không nổi!” Lam Tư nhin không được trở mình xem thường, trên mặt lại tràn đầy ý cười.

Đoạn Sở thắng một ván, quay đầu nhìn Tiêu Quan Trần, chống lại ánh mắt màu hổ phách mười phần thú vị của mỹ nhân bệnh tật, cuối cùng cũng có điểm ngưng.

Lần đó sau khi giải quyết uy hiếp của gia tộc Hoắc Nhĩ cùng dị thú của Đằng Lương Tuấn, tội danh thông đồng với địch phản quốc của Tiêu gia cùng Úc Thiên Triển cũng đã xác định, Tiêu gia cuối cùng trừ bỏ chủ mưu bị tử hình thì đều bị tù chung thân, chỉ có Tiêu Quan Trần cùng muội muội hắn là toàn thân trở ra. Bất quá cũng bởi vậy mà đưa tới hận ý cùng giận chó đánh mèo của những người khác ở Tiêu gia, thậm chí dẫn tới phần còn lại của gia tộc Hoắc Nhĩ điên cuồng trả thù.

Một lần kia Tiêu Quan Trần trọng thương hôn mê vài ngày, sau khi thức tỉnh thân thể liền càng kém, được Đoạn Sở khuyên bảo lưu lại trái đất làm một giảng viên phụ điều, cũng tiện cho điều dưỡng thân thể, chỉ có muội muội trưởng thành nên phải trở về một chuyến.

“Quan Trần, năm nay nghe nói sẽ cúng tế ngàn năm thánh quân đời thứ nhất sinh ra, hơn nữa hội nghị hai mươi năm một lần của liên minh tinh tế sắp được tổ chức, Đế Ma Tư sẽ tổ chức buổi lễ chúc mừng long trọng, người có cùng chúng ta trở về không?” Đoạn Sở hỏi.

Ánh mắt Tiêu Quan Trần chột lóe, lập tức nghe ra ý trong lời của Đoạn Sở, chỉ sợ hoàng thất Đế Ma Tư sẽ có tin tức trọng yếu cần tuyên bố. Hắn thân là Tiêu gia gia chủ, đích xác cần phải trình diện, cũng thuận tiện bố trí đúng lúc, miễn cho ở lâu trên trái đất, lại có tên nào không có mắt khi dễ muội muội hắn.

“Hảo.” Tiêu Quan Trần gật đầu, ánh mắt chuyển hướng Lam Tư, mang theo ý cười rõ ràng hỏi: “Lam Tư, người thì sao, thân là vương tử Trạch Mĩ, hội nghị liên minh tinh tế là việc trọng đại như vậy, khẳng định phải đi tham gia chứ?”

Khuôn mặt tươi cười của Lam Tư cứng đờ, không hề che dấu tâm phiền ý loạn mà gật đầu: “Tam ca ta đã cho ta biết, phải lập tức rời trái đất về Trạch Mĩ.”

“Người phải rời khỏi?” Thanh âm của Trữ Khang Hạo vang lên ở cửa viện.

Lam Tư phụng phịu gật đầu, không nhìn Trữ Khang Hạo, chỉ hạ mắt, đem lực chú ý đặt lên chén canh đã lạnh.

Đoạn Sở ở gần đó, thoáng chốc liền thấy được bộ dáng thất thần của Lam Tư, cùng đôi mắt hắc trầm của đại ca Trữ Khang Hạo, không khỏi nhú mày. Từ hai năm trước trở về trái đất, hai người này liền ở chung thập phần mập mờ. Nhưng lâu như vậy, hai người vẫn duy trì khoảng cách không xa không gần, tựa hồ vẫn còn cách nhau một tấm màn bản khoán, ai cũng không phá vỡ. Thật không biết muốn dây dưa như vậy bao lâu, hay là lúc này sau khi tách ra, liền hoàn toàn có thể chặt đứt.

“Đại ca, tới đây kêu chúng ta ăn điểm tâm sao?” Đoạn Sở đứng dậy.

Trữ Khang Hạo gật đầu, ba người vừa nghe, ôm theo hai Tử Tinh thú không chịu đi chuyển đi đến nhà ăn, Nhạc Tùng Trữ quả nhiên đã chuẩn bị tốt bữa sáng.

Trữ gia không có thói quen “Ăn không nói chuyện”, Lam Tư cá tính hiền hoà, Trữ Khang Viễn cùng Trữ Khang Khiết càng không an phận, ban đầu có Tiêu Quan Trần ở, mọi người còn cảm thấy có điểm áp lực, sau lại phát hiện, vị Tiêu Quan Trần tràn ngập khí chất anh tuấn kiệt xuất này, mỗi lần nghe mọi người vừa ăn uống vừa đùa giỡn cũng vẫn rất tốt, nên càng thêm thoải mái tự tại. Mỗi lần cùng nhau dùng cơm, trên bàn cơm đều thực náo nhiệt.

Sau khi ăn xong, Trữ gia cũng biết Tiêu Quan Trần cùng Lam Tư sắp rời đi, không khí nguyên bản náo nhiệt nhất thời bị kiềm hãm.

Tiêu Quan Trần luôn mỉm cười, trên mặt cũng mang theo vài phần không muốn. Hai năm này, ở trái đất, thời gian ở cùng Trữ gia, tốt hơn lúc trước ở Tiêu gia luôn bị xúc phạm cùng si nhục, trắng đêm khó ngủ, thật sự là khác biệt một trời một vực. Bất quá, có thể có hai năm thanh thản thích ý như vậy đã là khó có được, hẳn còn có muội muội cần chăm sóc, không thể quá tham lam.

Lam Tư bị Trữ Khang Khiết cùng Trữ Khang Viễn lôi kéo nói chuyện, ánh mắt ngẫu nhiên đảo qua Trữ Khang Hạo, thấy hắn chỉ chuyên tâm đàm luận cái gì đó với Đoạn Sở, thần sắc buồn bã, lúc sau liền oán hận hất mặt đi, không thèm để ý nữa.

Đem hết thấy thu vào đáy mắt, Đoạn Sở cảm giác cầm nín cực kỳ. Nhìn về phía Trữ Khang Hạo rõ ràng tâm thần không yên, lại vẻ mặt như không có việc gì, hẳn bỗng nhiên nở nụ cười, bùng lên chén trà trong tay nhấp một ngụm, bất động thanh sắc dựng lên kết giới tinh thần lực, chậm rãi nói: “Đại ca,

Lam Tư vẫn không tìm được chiến sĩ hoàn toàn phù hợp, phụ vương cùng ca ca hấn khẳng định đã nóng vội cực độ, lần này hội nghị liên minh tinh tế thật ra lại là một cơ hội tốt.

Nhiều đế quốc tinh hệ như vậy, chiến sĩ vĩ đại khẳng định càng nhiều, dù sao thời gian ba năm này, thương tổn của Lam Tư cũng đã thành quá khứ, chỉ cần bên Trạch Mĩ hơi gây chút áp lực, Lam Tư khẳng định sẽ nguyện ý thỏa hiệp mà hạ thấp tiêu chuẩn. Nói không chừng lần gặp mặt tiếp theo, hấn đã có thể hoàn thành ký khế ước cùng ký kết hôn ước.”

Trữ Khang Hạo nhìn Đoạn Sở, yên lặng nhắc nhở bản thân đó là đệ đệ bảo bối hấn chăm sóc từ nhỏ đến lớn, nếu đổi thành tiểu đường đệ khỏe mạnh, hấn nhất định phải hung hăng giáo huấn một chút.

“Lam Tư là vương tử Trạch Mĩ.” Trữ Khang Hạo thấp giọng nói xong, vẫn là nhin không được thờ dài. Hấn bắt quá cũng chỉ là chiến sĩ hậu thiên, trái đất cùng Trạch Mĩ văn minh khoa học kỹ thuật lại kém khá xa, không phải vài năm phát triển ngắn ngủn là có thể bù lại. Đương nhiên, điều kiện bên ngoài này đó có thể bù lại, Trữ Khang Hạo tâm chí kiên nghị, cũng không cảm thấy hấn ở địa vị thấp hơn. Vấn đề mấu chốt nhất của hấn cùng Lam Tư, chính là trên quan niệm ký khế ước cùng ký kết hôn nhân, có khác biệt quá lớn.

Cuối cùng, sau khi Trữ Khang Hạo bị Đoạn Sở tóm tới thư phòng, rốt cục cũng thổ lộ tiếng lòng.

“Ca sợ hấn bởi vì phù hợp, mới đồng ý ở cùng một chỗ với ca?” Đoạn Sở chỉ cảm thấy thần tình hắc tuyến. Đã sắp ba năm còn chưa thấy rõ tâm ý của Lam Tư, đại ca trầm ổn thông dong này căn bản là đã hoàn toàn rơi vào lưới tình rồi, mới có thể trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường như vậy.

Trữ Khang Hạo quần bách gặt đầu.

Đoạn Sở cười nhạo, tuyệt không khách khí trào phúng đại ca nhà mình: “Trước không nói Lam Tư có thể tùy tiện đáp ứng với một chiến sĩ xa lạ hoàn toàn phù hợp hay không, ta lại không biết đại ca nhà mình là một tinh thánh như vậy đây! Ca quản hấn vì sao lại đáp ứng ở cùng một chỗ với mình, chỉ cần ca thích hấn, hấn lại nguyện ý, thế là được! Cả đời dài như vậy, hay là nói ca không thể nắm chắc, ở cùng một chỗ cả đời cũng không thể khiến cho Lam Tư yêu ca?”

Đoạn Sở dừng một chút, thấy Trữ Khang Hạo đã hoàn toàn há hốc mồm, nhẹ nhàng phóng ra cộng rom cuối cùng: “Đương nhiên, đại ca có thể tiếp tục kéo dài, chờ Lam Tư tìm được chiến sĩ nguyện ý ký khế ước, liền hoàn toàn không cần lo lắng mấy vấn đề này.”

Đoạn Sở nói xong, thấy Trữ Khang Hạo có chút đăm chiêu ngồi ở đó, cũng không muốn nói thêm cái gì, lặng yên không một tiếng động rời khỏi thư phòng. Đóng cửa, vừa mới xoay người, thân thể đã bị kéo vào ôm ấp rắn chắc ấm áp. Hoi thờ nam tính quen thuộc quanh quẩn, Đoạn Sở lập tức ôm lấy người tới, cao hứng nở nụ cười: “Thịnh Trạch, nhanh như vậy?”

Úc Thịnh Trạch một tay chế trụ cái gáy Đoạn Sở, hơi hơi nghiêng thân hôn lấy đôi môi bầu bạn, vô cùng thân thiết vuốt ve, mới cảm thấy mỹ mãn thấp giọng trả lời: “Ta không quay về nơi dừng chân, trực tiếp đi tới.”

Đoạn Sở nhếch mi nở nụ cười, quay đầu nhìn thư phòng đóng chặt, cảm thấy nên để cho đại ca yên lặng một chút, lời kéo Úc Thịnh Trạch quay về tiền viện.

Đoạn Sở không nghĩ tới chính là, nửa tháng sau bọn họ đều chuẩn bị rời khỏi trái đất, hấn cũng không đợi được Trữ Khang Hạo thăng thần với Lam Tư, thăng đến lúc đi lên quân hàm, hấn lại ở trong khoang thuyền thấy được thân ảnh của đại ca Trữ Khang Hạo.

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở vẻ mặt kinh ngạc, bật cười nói: “Ngày đó lời nói của ngươi cùng Khang Hạo, ta cũng nghe được.”

Hấn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bầu bạn già mồm át lẽ phải như thế, ký kết hôn ước tự nhiên phải là lưỡng tình tương duyệt, trung thành với nhau, làm sao lại như Đoạn Sở nói giống như chiếm địa bàn vậy.

Đoạn Sở vừa nghe, đỏ mặt ngượng ngùng nở nụ cười: “Đại ca rất kì kèo, không phải là ta sốt ruột thôi sao.”

Lúc trước hấn cùng Úc Thịnh Trạch, loạn trong giấc ngoài, cũng chưa rối rắm như vậy.

Úc Thịnh Trạch cười nhẹ ra tiếng: “Tốt lắm, Khang Hạo làm việc cẩn thận, bản khoản nhiều cũng là bình thường. Lần này hấn tính toán sau khi nói rõ với Lam Tư, phải đi Trạch Mĩ cầu hôn, ngươi làm đệ đệ, nên chuẩn bị cho hấn nhiều một chút,” Úc Thịnh Trạch nghĩ nghĩ, nói ra một câu: “Sinh lễ!”

Đoạn Sở vừa nghe, thiếu chút nữa cười phun ra, bất quá trong lòng cũng dâng lên một cổ đắc ý cùng kiêu ngạo. Hấn từ nhỏ đến lớn hy vọng nhất, chính là có năng lực vì người nhà làm cái gì đó. Hiện giờ đại ca muốn cưới đại tẩu, “Sinh lễ” nặng như vậy đều giao cho hấn, Đoạn Sở cảm thấy thật cao hứng, đây mới là người một nhà nên làm.

“Ngươi nói nên lấy cái gì thì mới thích hợp đây?” Đoạn Sở lời kéo Úc Thịnh Trạch hưng trí bừng bừng mà thương lượng.

Lam Tư chính là vương tử của một quốc gia, Trữ gia trước mắt ở tinh tế không hề quan trọng, phải xuất ra được lợi thế gì đủ khiến kẻ khác động tâm, mới có thể làm cho Lai Đặc đế vương cùng Ny Na vương hậu đồng ý hôn sự này, cũng miễn cho Lam Tư vô duyên vô cớ bị chê trách. Gỏi trà tuy không tồi, nhưng hai năm này nể mặt Lam Tư, cũng đã cấp cho Trạch Mĩ khá nhiều, độ kinh hi không đủ cao.

Úc Thịnh Trạch thần bí cười, ghé sát vào bên tai Đoạn Sở nói nhỏ: “Lễ mừng lần này, phụ vương chính thức công bố thuốc thức tinh, đồng thời hướng hội nguyên lão cùng hiệp hội chế thuốc đưa ra yêu cầu tặng ngươi danh hiệu tông sư.”

Mắt Đoạn Sở lập tức liền sáng, bị Úc Thịnh Trạch ôm lấy hôn lên. Úc Khải Phong lúc này công bố, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là thời cơ đã chín muồi.

Đoạn Sở rất nhanh định ra sinh lễ mà hấn cho rằng là thích hợp nhất, không đợi thương lượng thỏa đáng, Lam Tư đã tới đây tìm hấn.

Đoạn Sở nhanh chóng đem Trữ Khang Hạo đẩy mạnh vào phòng trong, nhìn Lam Tư ý vị thâm trường nở nụ cười.

“Cười thần bí như vậy?” Lam Tư tuy cảm xúc sa sút, vẫn nhìn không được trêu ghẹo.

Đoạn Sở mỉm môi, cười khẽ thăm dò: “Lam Tư, sắp tới hội nghị liên minh tinh tế sẽ được cử hành, người đã thật lâu không tiến hành xứng đôi, có nghĩ tới nếu thật sự tìm được một chiến sĩ hoàn mỹ phù hợp, thì tính toán làm như thế nào không?”

Trữ Khang Hạo nếu tâm còn bản khoãn, hấn cũng nên tận khả năng giúp đỡ.

Lam Tư sắc mặt trầm xuống, hồ nghi nhìn Đoạn Sở: “Trữ Khang Hạo hỏi?” Hấn không đợi Đoạn Sở trả lời, liền lạnh lùng hừ một tiếng: “Hấn ước gì ta rời đi như vậy sao?”

“Đương nhiên không có!” Đoạn Sở hoảng sợ, không nghĩ tới Lam Tư phản ứng lớn như vậy. Bất quá lại cảm thấy như vậy là chuyện tốt, cố ý pha một ly trà, đẩy lên trước mặt Lam Tư hốc mắt đều đỏ, trấn an: “Người đừng trách ta nhiều chuyện, chỉ là cảm thấy các người rõ ràng đều có tình ý với nhau, nếu cái gì cũng không làm mà bỏ qua như vậy, cũng quá đáng tiếc.”

Lam Tư trầm mặc một lát, nháy mắt nhìn Đoạn Sở, vẻ mặt chờ mong hỏi: “Người thực sự cảm thấy được Khang Hạo cũng có ý với ta sao? Người cũng ủng hộ?”

Hấn ở trái đất hai năm này, cẩn thận lưu ý, đương nhiên có thể phát hiện Đoạn Sở là trấn bảo Trữ gia mất mà có lại được, Đoạn Sở khẳng định sẽ biết được tâm thật sự của đại ca nhà hấn.

Tuy không hiểu Lam Tư vì sao lại hỏi hấn như vậy, Đoạn Sở vẫn dùng sức gật đầu, vòng thông tin hơi hơi giật giật.

Lam Tư không phát hiện hành động của hấn, chỉ nhẹ nhàng thở ra gật đầu cười: “Vậy là tốt rồi. Ta lần này trở về. Đang nghĩ nên làm như thế nào thuyết phục ca ta cùng phụ vương, chờ trở về khiến cho a di ép hấn ký kết hôn ước với ta. Hừ, rõ ràng thích ta, lại không tính toán tìm người khế ước phù hợp, thật không biết hấn rồi rắm cái gì, khiến ta chờ lâu như vậy!”

Nói xong, hấn không để ý Đoạn Sở vẻ mặt như bị sét đánh, vui rạo rực đề nghị Đoạn Sở: “Người phải giúp đỡ ta, đến lúc đó ca ta cùng phụ vương, giao cho người! Gối trà cây trà vân vân, cái gì cũng được!”

“Phanh” một tiếng, Lam Tư cả kinh quay đầu, liền nhìn đến Trữ Khang Hạo vẻ mặt vận vẹo đứng ở cửa khoang thuyền.

Mặt Lam Tư lập tức bạo hồng, hấn da mặt cho dù có dày hơn nữa, cũng không muốn bị Trữ Khang Hạo biết được cảm tưởng của hấn.

Nhưng không đợi hấn đứng lên nói chuyện, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, hai tay bị Trữ Khang Hạo bắt lấy, nhẹ nhàng dùng một chút lực, ôm lấy người mình yêu thương nhưng nhỏ.

“Khang Hạo. . . . Ngộ!” Lam Tư rốt cuộc nói không nên lời, nhìn Trữ Khang Hạo ánh mắt tràn ngập mừng như điên gần trong gang tấc, nhắm mắt lại, gắt gao ôm lấy hấn.

Đoạn Sở nhìn không được đứng dậy lui về phía sau vài bước, khóe miệng run rẩy nhìn một đôi ôm nhau quên trời đất trước mắt, sớm biết vậy hấn nên ngồi chờ xem một màn bức hôn!

“Xem ra sinh lễ người chuẩn bị, đã có người chủ động giúp người gánh lấy.” Một đôi tay ấm áp từ phía sau ôm lấy hấn, Đoạn Sở quay đầu lại, Úc Thịnh Trạch không biết nghe được nhiều ít, con người đen như mực tràn đầy ý cười.

Tháng Sáu 5, 2016

TRÀ HƯƠNG MÃN TINH KHÔNG CHƯƠNG 161

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tinh Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Chương 161

Thời điểm Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch đến đại điện nghị sự của Đế Tinh điện, không chỉ có Úc Khải Phong cùng Lộ Dịch Toa ở đó, ngay cả các hoàng tử hoàng nữ cùng bầu bạn của bọn họ và Úc Phi Dương cũng đều tới, đương nhiên, chỉ có Sơ Tiểu còn bé phải uống sữa được lưu lại ở hầm điện.

“Kiến quá phụ vương, mẫu thân, hoàng thúc, đại hoàng huynh. . . .”

Hai người lần lượt hành lễ, Đoạn Sở cùng đại hoàng tử Úc Hồng Tri và thất hoàng tử Úc Hạo Bằng tương đối quen thuộc một chút, còn mấy vị khác chưa thấy mặt bao giờ, tự nhiên cũng không có chuyện gì để nói.

Hơn nữa hôm nay tuy là ngày đầu tiên sau hôn lễ của Đoạn Sở, nhưng có tin tức Úc Văn Bản chết, lúc này Úc Khải Phong triệu tập, tự nhiên không phải vì đoàn tụ. Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch cùng nhau hoàn thành lễ nghi, liền thông dong ngồi gần chỗ Úc Phi Dương.

Úc Khải Phong mất con, trên mặt lại không có nửa điểm biểu hiện, ánh mắt giống như thực tùy ý đảo qua mấy đứa con, lạnh giọng mở miệng: “Thông tri các người lại đây, là muốn nói cho các người, Văn Bản tối hôm qua vượt ngục, điều khiển chiến hạm cấp 9 trốn đi, mới ra khỏi Lan Ba tỉnh hệ liền gặp phải đàn dị thú cuồng hóa, gặp tử nạn cùng hân còn có chính phi Bồ Phán Liễu.”

Đại diện một mảnh tinh mạch, trừ bỏ Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch đã hiểu rõ, nhóm hoàng tử hoàng nữ khác đều thay đổi sắc mặt. Úc Hồng Tri trước đó chỉ nghe nói vượt ngục, căn bản không nghĩ tới vậy mà đã chết, cả người đều ngốc lảng tại chỗ, mà lục hoàng nữ là muội muội ruột của Úc Văn Bản, chờ sau khi phản ứng được, lập tức xui lo, nếu không phải trọng phụ nàng nhanh tay nâng đỡ nàng, khẳng định đã yếu đuối ngã trên mặt đất.

“Không, phụ vương, không có khả năng! Điều đó không có khả năng!” Lục hoàng nữ Úc Nguyên Dung thất thố kêu to, rơi lệ đầy mặt nhìn về phía Úc Khải Phong.

Úc Khải Phong dù sao cũng không phải ý chí sắt đá, thấy nữ nhi như vậy, vẫn là dịu lại thanh âm giải thích: “Đại nguyên soái Tuần Lệ đóng ở Lan Ba tỉnh hệ phát tới tin tức, ngày mai sẽ đưa thi thể bọn họ mang về Đế Ma Tư.”

Úc Nguyên Dung hoàn toàn không thể chấp nhận, nghẹn ngào lớn tiếng hỏi: “Phụ vương, Lan Ba tỉnh hệ làm sao có thể có dị thú cuồng hóa, trùng hợp như vậy, con không tin! Nhất định là có người tính kế muốn hại nhị ca, phụ vương ngài nhất định phải vì nhị ca báo thù!”

Tay Đoạn Sở nắm Úc Thịnh Trạch căng thẳng, lục hoàng nữ này, khẳng định là biết gì đó về chuyện Úc Văn Bản vượt ngục.

Úc Thịnh Trạch trở tay cảm ngược lại, về mặt không có chút biến hóa. Đoạn Sở thấy thế, thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Quả nhiên, sắc mặt Úc Khải Phong cùng Úc Phi Dương cũng trở nên ngưng trọng.

“Người biết hân sẽ vượt ngục?” Tinh thần lục của Úc Khải Phong, lập tức liền tập trung lên Úc Nguyên Dung.

Úc Nguyên Dung cả kinh, bất quá nghĩ đến ca tẩu của chính mình không còn, còn có cái gì băn khoăn, khóc suốt mướt trả lời: “Đúng vậy, là nhị tẩu nói cho con, nàng cảm thấy nhị ca ở ngục giam hoàng gia cũng không an toàn, cho nên muốn mang theo nhị ca rời khỏi Đế Ma Tư, chẳng sợ tìm một tỉnh cầu xa xôi, cũng tốt hơn cả đời mất đi tự do, thậm chí có thể mất mạng.”

Nàng nói xong, lau nước mắt một phen, ngẩng đầu nhìn Úc Khải Phong cảm hận nói: “Phụ vương, nhất định là người Lục gia làm, bọn họ muốn giết người diệt khẩu!”

Úc Hồng Tri sợ tới mức giật mình, Lục gia chính là nhà cậu hân! Lúc trước bởi vì Lục gia tham dự chuyện âm mưu tính kế Đoạn Sở trong giờ thực tiễn ngoại khóa, lại ở chuyện điều tra cái chết của Trữ Khang Tri xuất hiện sự cố, nhị cửu Lục Văn Hạo một chi hoàn toàn suy sụp, nếu lần này bị liên lụy đến chuyện nhị đệ gặp nạn, cả Lục gia đều sẽ bị hoàng tộc chán ghét mà vứt bỏ!

Đại hoàng tử phi Đỗ Ngao Tình bên người hân tràn đầy phần nộ chỉ trích: “Nguyên Dung, nhị hoàng đệ gặp chuyện không may, chúng ta đều cảm thấy khó khăn, nhưng muội cũng không thể chỉ trích lung tung như vậy. Ai mà không biết nhị đệ lựa chọn vượt ngục vào tối hôm qua, Lục gia cùng nhị đệ lại không có cừu hận sinh tử gì, căn bản không có khả năng hạ độc thủ. Lại nói ai có thể sử dụng đàn dị thú cuồng hóa, người cho là Lục gia cùng nhị đệ giống nhau, đều sẽ hợp tác với người Tập Na tỉnh hệ sao?”

Đỗ Ngao Tình vừa nói xong, sắc mặt mọi người đều thay đổi. Úc Văn Bản lần đó mất tích khiến cho Úc Hồng Tri gặp nạn, mọi người chỉ đoán cũng có phần do Úc Văn Bản cố tình, nên bị giam lỏng, cũng là Úc Khải Phong lo lắng phần tâm tư này sẽ bị người Tập Na tỉnh hệ lợi dụng. Nhưng ai cũng không cho rằng Úc Văn Bản thật sự theo địch phản quốc. Tội danh như vậy sẽ chỉ làm hoàng tộc trở thành nơi bị gièm pha lớn nhất.

“Nói bậy bạ gì đó!” Úc Khải Phong nổi giận, khuôn mặt anh tuấn che kín tức giận, ngay cả dao động tinh thần lục đều trở nên cuồng bạo, Lộ Dịch Toa ở bên cạnh sợ tới mức vội vàng bắt lấy tay hân, tinh thần lục ôn hòa nháy mắt dừng mãnh tiến vào, cẩn thận dẫn đường cho tinh thần lục hỗn loạn. Từ lúc biết được Úc Văn Bản vượt ngục, tâm tình của Úc Khải Phong luôn có chút không xong, sau khi biết được tin người chết vẫn không buồn hé răng, Lộ Dịch Toa đã sớm lo lắng tinh thần lục của Úc Khải Phong sẽ bạo loạn.

Úc Khải Phong neho mắt, nghiêng đầu nhìn thê tử đang tràn đầy lo lắng, hít một hơi thật sâu, phối hợp điều chỉnh tâm tình của bản thân.

Đỗ Ngao Tình ảo não cực kỳ, lui về phía sau từng bước quỳ xuống: “Phụ vương, là con nói chuyện không suy nghĩ.”

Úc Hồng Tri cũng vội vàng cầu tình: “Phụ vương, Ngao Tình cũng là quá nóng vội, ngài ngàn vạn lần đừng nóng giận.”

Úc Phi Dương sắc mặt âm trầm, rất không khách khí trừng mắt nhìn Úc Nguyên Dung: “Nguyên Dung, người nói Lục gia đưa tới dị thú cuồng hóa, đối với Văn Bản diệt khẩu, nói như vậy, Văn Bản đã biết Lục gia có chuyện tình gì đó khó lường?”

Úc Nguyên Dung sau khi bật thốt lên, kỳ thật cũng mơ hồ có điểm hối hận. Thân sinh ra ở hoàng gia đương nhiên sẽ không xử trí theo cảm tính, Úc Văn Bản đã chết, chính cô còn có gia đình cùng đứa con phải chiều cố, đặc tội Lục gia không có việc gì đáng lo, nhưng nhị hoàng huynh không còn, đại hoàng huynh Úc Hồng Trì trước mắt có khả năng là người thừa kế vương vị nhất, nàng như bây giờ, căn bản là lấy tương lai của trượng phu cùng đứa con đi làm tiền đặt cược.

Bất quá, hiện tại hối hận cũng vô dụng, nàng hiện tại sửa đổi lời nói sẽ chỉ khiến phụ thân cùng thúc thúc lưu lại ấn tượng xấu cho rằng mình châm ngòi thị phi, chỉ cần không đề cập tới chuyện Trữ Khang Trí, dù sao anh trai và chị dâu đều đã chết, dựa vào thái độ làm người của hoàng huynh cũng sẽ không giận chó đánh mèo nàng.

Úc Nguyên Dung hạ mắt, tĩnh tâm trả lời: “Đúng vậy, nhị hoàng tẩu từng thất kinh tới tìm con, nói nhị ca nếu còn tiếp tục ở lại trong ngục giam sẽ có nguy hiểm, nàng muốn nhờ con hỗ trợ, nhưng vượt ngục căn bản là không có khả năng, con làm sao có thể có biện pháp. Sau nhị hoàng tẩu cũng không đề cập tới, con nghĩ nàng đã buông tha.”

Úc Nguyên Dung dừng một chút, thấy Úc Khải Phong cũng không tức giận, cố lấy dũng khí tiếp tục: “Nhưng sau đó con trong lúc vô ý phát hiện, nhị hoàng tẩu cùng người Lục gia qua lại rất nhiều lần, con hỏi nhị tẩu, nàng nói là Lục gia nhất định phải bảo vệ nhị ca, nếu không Lục gia cũng sẽ gặp nguy hiểm. Này rõ ràng là nhị hoàng uy hiếp Lục gia. Phụ vương nếu không tin, có thể kiểm tra một chút xem chuyện vượt ngục có Lục gia tham dự hay không. Lục gia bị quản chế, khẳng định là nhị ca đã biết bí mật gì đó, biện pháp an toàn nhất, tự nhiên là giết người diệt khẩu. Nếu không, nào có trùng hợp như vậy! Lan Ba tính hệ đều thuộc tầng phòng ngự thứ hai của Đế Ma Tur, đàn di thú cuồng hóa xuất hiện chẳng lẽ trước đó lại không có báo động trước hay sao?”

Úc Nguyên Dung phi thường có kỹ xảo mà che giấu bí mật về cái chết của Trữ Khang Trí, nhưng chỉ có thật thật giả giả như vậy, ngược lại càng dễ dàng đánh động Úc Khải Phong cùng Úc Phi Dương. Bởi vì Lục gia, đích xác ở ngục giam hoàng gia cùng hướng từ Đế Ma Tur đến Lan Ba tính hệ buông lỏng phòng tuyến.

Úc Hồng Trì liếc mắt một cái liền nhìn ra vẻ mặt biến hóa của phụ vương cùng hoàng thúc, một câu đều nói không được.

Đỗ Ngao Tĩnh sắc mặt trắng bệch, Đỗ gia cùng Lục gia là hậu thuẫn đắc lực nhất trong giới quyền quý của đại hoàng tử, một khi Lục gia gặp chuyện không may, tương đương với việc chém đứt phụ tá đắc lực của Úc Hồng Trì. Hướng chỉ này còn không phải vấn đề hai giảm đi một, một khi chứng thực Lục gia ra tay với Úc Văn Bản, ở trong lòng Úc Khải Phong bệ hạ, nói không chừng sẽ nghi ngờ Úc Hồng Trì đối với nhị đệ nổi lên sát tâm, đừng nói kế thừa vương vị, có thể bảo trụ được tự do hay không còn chưa biết được.

Đoạn Sở nhìn Úc Nguyên Dung, tay nắm Úc Thịnh Trạch hơi giật giật, ý bảo hấn lên tiếng.

“Phụ vương, hoàng thúc.” Úc Thịnh Trạch quả nhiên ăn ý mở miệng, thấy lực chú ý của mọi người đã dời lại đây, bình tĩnh chỉ ra: “Mặc kệ Lục gia có tham gia vào chuyện vượt ngục hay không, đại hoàng tẩu có một câu nói rất đúng, Lục gia, còn chưa có năng lực thúc đẩy đàn di thú cuồng hóa cường đại như vậy. Cho dù bọn họ thật sự có tâm, cũng là vô lực.”

Úc Hồng Trì cảm kích nhìn đệ đệ, thành khẩn hướng Úc Khải Phong: “Phụ vương, đàn di thú cuồng hóa có thể phá hủy chiến hạm cấp 9, chúng nó khẳng định để lại dấu vết, không bằng mời Tuần Lệ đại nguyên soái cần thận thẩm tra.”

Úc Phi Dương đồng ý gật đầu: “Hoàng huynh, Thịnh Trạch cùng Hồng Trì nói không sai.”

Úc Khải Phong bình tĩnh nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Người không phải là còn có ý tưởng khác sao?”

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, nhìn về phía Úc Nguyên Dung: “Lục tỷ, dựa theo tỷ nói, nhị ca là lo lắng ở ngục giam hoàng gia bị sát hại nên mới muốn vượt ngục, mà Lục gia cũng là không thể không phối hợp. Nếu tỷ cho rằng gặp được đàn di thú không phải trùng hợp, chẳng lẽ không phải người dám động thủ ở ngục giam hoàng gia, mới là người có hiềm nghi lớn nhất hay sao? Đừng nói Lục gia, cho dù là người của hội nguyên lão, cũng không dám đụng đến hoàng tộc ở ngục giam hoàng gia!”

Úc Nguyên Dung biến sắc, nàng đương nhiên không có khả năng nói ra là có người muốn vì Trữ Khang Trí báo thù, một khi thừa nhận Trữ Khang Trí từ vong là do Úc Văn Bản cùng Lục gia liên thủ, nhị ca lần này vượt ngục cùng từ vong lập tức biến thành trừng phạt đúng tội, Lục gia cũng sẽ bị gán tội, nàng là người hiểu rõ nhất, làm sao có thể thoát khỏi hiềm nghi.

Nhưng không đợi nàng nghĩ ra nên giải thích như thế nào cho tốt, Úc Phi Dương đã đứng thẳng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng: “Như thế nào, không phải mới vừa nói rất có trật tự hay sao, hiện tại như thế nào lại không thể trả lời?”

Úc Nguyên Dung đưa bé này từ đầu đã đứng không yên, mọi người ở đây đều nhìn ra nàng không thích hợp, rõ ràng là đã biết cái gì. Đỗ Ngao Tĩnh nhẹ nhàng thở ra, Lục gia tham dự vào cuộc vượt ngục, cùng Lục gia mưu sát hoàng tử hoàn toàn không chung một khái niệm.

Bất quá Úc Hồng Trì lại không lạc quan được như vậy, nhược điểm là cái gì, lại có thể làm cho Lục gia không tiếc tham dự loại sự tình gây nguy hiểm cho toàn tộc như vượt ngục này.

“Có lẽ ta biết!” Thất hoàng tử Úc Hạo Bằng vẫn trầm mặc không nói bỗng nhiên lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Úc Nguyên Dung tràn ngập ác ý: “Lục hoàng tử, ta tạm thời giải thích, tỷ nghe một chút xem có đúng không?”

Úc Nguyên Dung bản năng cảm thấy được không đúng, thanh âm trào phúng của Úc Hạo Bằng đã vang lên bên trong đại điện.

“Ai cũng đều biết, Lục gia Lục Văn Hạo một chi, chậm trễ việc điều tra nguyên nhân từ vong của Trữ Khang Trí, thế cho nên tất cả manh mối đều bị che

dấu. Mà Lục gia lúc trước lại tính kế Đoạn Sở trong buổi thực tiễn bên ngoài. Có thể nói, Lục gia đối với người kẻ ước của Úc Thịnh Trạch quá mức cường đại, là có địch ý. Về phần nhị ca, Lục gia là nhà ông bà ngoại của đại hoàng huynh, có thể cùng nhị hoàng huynh liên hợp, đơn giản là muốn cùng đối phó với Thịnh Trạch.”

Úc Hạo Bằng đối với Úc Khải Phong về mặt buộc chặt khom mình hành lễ: “Phụ vương, ngài kỳ thật trong lòng đã hiểu rõ không phải sao? Lúc trước Trữ Khang Trí xảy ra chuyện, đơn giản là có người không muốn cứu đệ có được một người kẻ ước tinh thần lực cường đại. Hoàn toàn phù hợp có tỷ lệ quá thấp, Thịnh Trạch lại là một người thập phần quật cường, đã chết một Trữ Khang Trí, cơ hồ tương đương với đoạn tuyệt khả năng đệ ấy có thể tìm được một người kẻ ước.

Nếu không phải vận khí cực tốt tìm được Tiểu Sở, lúc trước Úc Thịnh Trạch trên đường từ Y Duy Tát đến Đế Ma Tư, gặp được đàn dị thú khổng lồ, quân bộ truyền đến sẽ không phải là tin vui Thịnh Trạch thăng lên cấp 7, thậm chí có thể,” Úc Hạo Bằng tạm dừng, thấy mọi người đều hiểu được ý tứ phía sau của hắn, lãnh xuy một tiếng nhìn về phía Úc Nguyên Dung: “Lục hoàng tỷ, đệ nói có đúng không? Tỷ nói không được, là bởi vì nhị hoàng huynh cùng Lục gia đều âm mưu hại chết Trữ Khang Trí.”

Lời nói của Úc Hạo Bằng làm cho nhóm hoàng tử hoàng nữ ở đây đều tròn tròn mắt, sự kiện kia mọi người tự nhiên đều biết, bất quá lúc ấy lực chú ý của mọi người đều ở trên việc Úc Thịnh Trạch tìm được người kẻ ước tinh thần lực thấp, đàn dị thú không biết vì sao xuất hiện cũng không để ý. Hiện tại ngẫm lại, thật sự là khiến kẻ khác nghĩ mà sợ không thôi.

Mà Úc Hồng Trì cũng là thần tình xấu hổ, vừa thấy bộ dáng Úc Nguyên Dung liền biết, thất đệ nói đều là sự thật. Đỗ Ngao Tinh ở bên người hắn cả người đều phát run, Lục gia cho dù không tham gia mưu hại nhị Hoàng tử, nhưng thật sự hại chết Trữ Khang Trí, cùng mưu sát Úc Thịnh Trạch có cái gì khác nhau?

Đoạn Sở nhớ tới một lần ở trên quân hạm vì Úc Thịnh Trạch mà khai thông tinh thần lực, nếu lúc ấy hắn không ở, Thịnh Trạch chỉ sợ thật sự có nguy hiểm. Hắn không khỏi quay đầu nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, trong lòng bàn tay gắt gao nắm cùng một chỗ đều là mồ hôi.

Úc Thịnh Trạch thấy thế, vội vàng nghiêng đầu thấp giọng trấn an: “Ta không sao.”

Đoạn Sở về mặt nghiêm nghị gật đầu, càng thêm may mắn chính mình ra tay trước thời gian, hiển nhiên Úc Nguyên Dung trước mắt này, cũng là người giúp đỡ Úc Văn Bản.

Lộ Dịch Toa vừa vận nhìn qua, thấy thế trong mắt hiện lên vui vẻ, sắc mặt vui mừng. Cũng may hết thảy, đều là quá khứ.

“Phi Dương, chuyện Hạo Bằng nói, còn có chuyện Văn Bản vượt ngục, người tự mình đi tra.” Úc Khải Phong trầm giọng mệnh lệnh.

Úc Phi Dương lên tiếng trả lời, Úc Nguyên Dung lập tức liền xui lơ trên mặt đất, nhóm hoàng tử hoàng nữ đều tán đi.

Úc Khải Phong lưu lại Úc Thịnh Trạch, nhìn Đoạn Sở cùng Lộ Dịch Toa rời đi, nhu trán hỏi: “Thịnh Trạch, Tuần Lệ nói cho ta biết, người nửa tháng trước liền nhắc nhở gia tăng tuần tra, là đã biết cái gì sao?”

Úc Thịnh Trạch liếc mắt một cái liền nhìn ra, Úc Khải Phong bị thương không thôi, nghĩ nghĩ, hắn từ nút không gian đồng lại thời gian lấy ra một ly trà còn bốc lên khí nóng đưa qua: “Phụ vương, ngài trước ổn định tinh thần đã.”

Úc Khải Phong ánh mắt lóe lóe, cười khổ nhận lấy. Nếu không có Đoạn Sở, đứa con này sợ là không có khả năng có được một ngày cẩn thận săn sóc như vậy.

“Phụ vương, Trữ Khang Hạo ở Tư Đặc Lạp tỉnh cầu, thấy được trong nhóm người đuổi giết Lam Tư • Duy Đức có một người, hắn gọi là Đằng Lương Tuấn, cũng chính là người rút bớt tinh thần lực của Trữ Khang Trí. Lam Tư sau lại đưa tin cho ta, Á Hắc chính mệnh thừa nhận, Tạt Na có người biết cách không chế dị thú.” Úc Thịnh Trạch từng chút một nói xong, nhìn Úc Khải Phong về mặt nghiêm túc: “Phụ vương, ta hoài nghi hắn chính là người kia. Đằng Lương Tuấn vẫn luôn muốn trả thù ta, mà ta cùng Tiểu Sở đối với Trữ gia coi trọng không hề che dấu, lần này người Trữ gia trở về trái đất, chỉ sợ sẽ không yên bình.”

Lúc này trong thiên điện Đế Tinh điện, Đoạn Sở ôm Úc Sơ Tiểu nghi hoặc nhìn về phía Lộ Dịch Toa: “Mẫu thân, thất ca đối với Lục hoàng tỷ bọn họ, tựa hồ có điểm kỳ quái?”

Tháng Sáu 2, 2016

155

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Chương 162

Sự thật chính là, Úc Thịnh Trạch thật sự thăng cấp, hơn nữa đã là chuyện của hai ngày trước.

“Ta vậy mà hôn mê hai ngày!” Đoạn Sở thực kinh ngạc, trước tiên không phải cao hứng, ngược lại càng thêm bất an. Hắn chính là người khế ước tinh thần thực thể hóa, vậy mà lúc Úc Thịnh Trạch thăng cấp lại ngất xỉu, như vậy về sau thì sao? Lấy thiên phú tinh thần lực của Úc Thịnh Trạch hơn xa những chiến sĩ cấp 9 khác, hẳn thật sự có thể đúng lúc tiến hành khai thông tinh thần lực trọn vẹn sao, càng đừng nói hắn đối với chuyện thăng lên cấp 10 hoàn toàn không có chút đầu mối nào.

Úc Thịnh Trạch đem cả người Đoạn Sở ôm chặt, ôn nhu trấn an: “Đừng lo lắng, đây là chuyện tốt.”

Mấy năm trước, gia tộc thành viên hội nguyên lão Đế Ma Tư liên tiếp xảy ra vấn đề, sau Đoạn Kỳ Diệu, yến tiệc chúc mừng Mông Kiến Đồng thăng cấp bị gián điệp Cô Liên • Tư Phán Khắc lợi dụng, nhị hoàng huynh Úc Văn Bản đi theo địch, lái chiến hạm cấp 9 của viện trưởng học viện chiến sĩ Bồ Quang Khải, lúc sau thể lực của Lục gia ở quân bộ cơ hồ bị nhổ tận gốc, đồng dạng liên lụy đến ngoại tổ Lục Minh Hủ của đại hoàng huynh.

Đế Ma Tư tổng cộng mới có chín vị chiến sĩ cấp 9, vài vị này gặp chuyện không may lại đều liên quan đến Đoạn Sở, bọn họ không dám nhắm vào hoàng thất Đế Ma Tư, lại không hẳn sẽ không giận chó đánh mèo đối với Đoạn Sở. Nếu không phải hoàng gia có ba vị chiến sĩ cấp 9 kiên định đứng phía sau Đoạn Sở, nghiệp đoàn người khế ước cùng nghiệp đoàn chiến sĩ lại vô cùng tôn sùng Đoạn Sở, hai năm này chỉ dựa vào hắn, thì không có khả năng cho Đoạn Sở một cuộc sống không lo lắng như vậy.

Cho nên, cho dù có thể áp chế năng lượng thăng cấp, Úc Thịnh Trạch vẫn như cũ trong vòng ba năm, khiến cho chính mình đi tới đỉnh cấp 8, sau khi thăng lên cấp 9, Đế Ma Tư không còn có người dám động đến Đoạn Sở, không ai dám đối mặt với chiến sĩ cấp 9 điên cuồng trả thù.

“Ta biết.” Đoạn Sở dúi đầu vào lòng ngực Úc Thịnh Trạch.

Chiến sĩ cấp 9, là sức chiến đấu tồn tại cao nhất tinh tế, cũng là ước mơ tha thiết của tất cả chiến sĩ, chỉ có Úc Thịnh Trạch là ngoại lệ. Bình thường chiến sĩ từ cấp 9 sơ giai đến đỉnh cấp, ít nhất cần hai ba mươi năm thậm chí còn lâu hơn nữa, nhưng bọn họ thăng lên cấp 9 cũng cần hơn mười năm, không giống như Úc Thịnh Trạch chỉ cần ba năm như vậy.

Bất quá, việc đã đến nước này, hắn cũng không nên ảo não vì thiên phú của Úc Thịnh Trạch quá cao. Đoạn Sở rất nhanh liền thoát khỏi bất an lo âu, toàn tâm toàn ý tìm kiếm biện pháp giải quyết. Nghĩ nghĩ, hắn ngừng đầu, nhìn Úc Thịnh Trạch nghi hoặc hỏi: “Thời điểm chúng ta nhận thức người mới vừa tiến vào cấp 6, ba năm sau gặp lại người là đỉnh cấp 6, nhưng người từ cấp 7 thăng lên cấp 9, đến nay còn chưa đến năm năm, vì sao lại nhanh như vậy?”

Úc Thịnh Trạch dừng một chút, lập tức hôn lên môi Đoạn Sở, cười nhẹ nói: “Đương nhiên là bởi vì người, người khế ước tồn tại, không chỉ bởi vì khai thông tinh thần lực cho chiến sĩ. Chiến sĩ có người khế ước, không cần lo lắng phải tích trữ năng lượng để thăng cấp, càng đừng nói mỗi một lần khai thông tinh thần lực, đối với chiến sĩ cũng là một lần tăng thêm năng lượng.”

Đoạn Sở lập tức nghĩ tới Nguyên Vinh Nghị. Thời điểm bọn họ nhận thức Nguyên Vinh Nghị là cấp 5, mà sau gần bốn năm Dung Thu trở thành người khế ước, hắn đã là đỉnh cấp 6, nếu không phải bản khoản thân phận người khế ước hậu thiên của Dung Thu còn chưa thể bại lộ, nói không chừng cũng đã thăng lên cấp 7. Đệ tam quân vài năm này cũng xuất hiện không ít chiến sĩ cấp cao, hẳn là cũng bởi vì nguyên nhân này.

Tương tự như vậy, Đoạn Sở nhìn không được mà 囧. Thăng cấp mà một chút dấu hiệu báo trước cũng không có, nếu Úc Thịnh Trạch không đề cập qua, hắn cũng chỉ có thể nghĩ rằng tình huống lần này là ngoại lệ đặc biệt. Nghĩ đến trước khi hôn mê còn đang vui thích thần hồn điên đảo, Đoạn Sở vẫn tiếp tục lâm vào trầm tư.

“Ta lúc trước suy đoán hẳn là đúng, tinh thần lực cùng lực lượng linh hồn. . . . .”

Úc Thịnh Trạch thấy Đoạn Sở dòi chủ đề, cảm thấy khê buong lòng. Hắn đương nhiên biết Đoạn Sở đang lo lắng cái gì, ngay cả huynh đệ Úc Khải Phong, Úc Phi Dương luôn luôn bình tĩnh, sau khi biết được tin tức hắn thăng lên cấp 9, trên mặt cũng đều là lo lắng khó có thể che giấu.

Úc Thịnh Trạch thăng cấp trước thời hạn sẽ mang đến nguy hiểm lớn hơn nhiều. Máy ngàn năm qua, chưa từng có người nào thành công thăng lên cấp 10, mặc dù có Đoạn Sở ở đây, Úc Thịnh Trạch còn có nhiều thêm một phần hy vọng. Nhưng nghiên cứu trọng đại như vậy, cũng phải cho Đoạn Sở đủ thời gian nghiên cứu, ít nhất hai ba mươi năm cũng là tất yếu. Như bây giờ, thời gian thật sự rất cấp bách.

Ngay cả Nguyên Vinh Nghị bởi vì thăng lên cấp 7 mà phát đến tin vui, sau khi nghe chuyện Úc Thịnh Trạch thăng cấp, khuôn mặt tươi cười đặc ý cũng thay đổi.

“Thịnh Trạch, người quá nóng vội. Lúc trước người ở đỉnh cấp 8, ta đã nhắc nhở người không cần thăng lên cấp 9 quá sớm!” Nguyên Vinh Nghị biết rõ tình huống phi thường bất mãn. Một người có thể đem chiến lực của mình áp chế ở cấp 6 suốt ba năm, làm sao lại có chuyện không thể ngưng lại ở cấp 8 nhiều thêm vài năm? Thực rõ ràng, cho dù là ngoài ý muốn, cũng là do Úc Thịnh Trạch thuận theo tình thế mà làm.

Hắn nghĩ nghĩ, cau mày nhìn về phía hư ảnh của Úc Thịnh Trạch: “Có phải do tầm quan trọng của thuốc thức tỉnh, người lo lắng cho an nguy của Tiểu Sở?”

Hắn ở đỉnh cấp 6 cũng một năm, nếu không phải Úc Khải Phong bệ hạ thông tri, nói không chừng vẫn còn áp chế chiến lực không dám thăng cấp. Dù sao không có người khế ước phụ trợ mà chiến sĩ lại có thể thăng lên cấp 7, tất nhiên sẽ đưa tới chú ý khắp nơi, thân phận người khế ước hậu thiên của Dung Thu sớm muộn cũng bị đưa ra ngoài ánh sáng. Úc Khải Phong bệ hạ có ý thông tri cho hắn, không cần nghĩ cũng biết tầm quan trọng của việc công bố thuốc thức tỉnh.

Úc Thịnh Trạch khề thờ dài, đối mặt với bạn thân nhạy bén, cũng chỉ có thể gật đầu thừa nhận.

“Lần này đích thật là ngoài ý muốn, bất quá thời cơ lại vừa khớp.” Úc Thịnh Trạch thẳng thắn nói. Từ lúc biết Úc Khải Phong tính toán công khai thuốc thức tỉnh, Úc Thịnh Trạch liền chuẩn bị tốt việc thăng cấp. Duy nhất không nằm trong kế hoạch, chính là hắn không nghĩ tới lại thăng cấp dưới tình huống như vậy. Thậm chí, lần thăng cấp này lại là lần nhẹ nhàng nhất, cũng tương tự của hắn hoàn toàn bất đồng.

“Bản khoản của ngươi cũng có đạo lý.” Nguyên Vinh Nghị đồng ý gật đầu, ngũ quan nhả nhận cũng trở nên nghiêm túc. Thuốc thức tỉnh được công bố, tất sẽ đưa tới sóng to gió lớn. Mà là người nghiên cứu chế tạo ra thuốc thức tỉnh, Đoạn Sở tương đương đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió. Cho dù có đế quốc Đế Ma Tư đem hết toàn lực bảo vệ, cũng không bằng có chiến sĩ cấp 9 bên người bảo hộ. Huống chi, bên trong Đế Ma Tư cũng không chắc chắn sẽ an toàn.

“Bất quá cứ như vậy, chỉ sợ các tinh hệ lớn cũng sẽ đem lực chú ý đặt trên người ngươi.” Nguyên Vinh Nghị nhắc nhở. Thuốc thức tỉnh ảnh hưởng đến chiến lược tổng thể của một quốc gia, trong lịch sử đã có thuốc tiến hóa thông dụng, xem như có một khuôn mẫu cho các quốc gia tham khảo.

Nhưng Úc Thịnh Trạch thăng cấp nhanh như vậy, càng đưa tới sự kiêng kỵ của các tinh hệ khác đối với hắn. Chiến sĩ cấp 10 có thể nhảy mất hủy diệt một tinh cầu phòng ngự mạnh mẽ, càng đừng nói khoảng cách về thực lực khủng bố còn vượt qua cả tinh hệ, Úc Thịnh Trạch nếu càng tiến thêm một bước, đối với tinh hệ nào cũng là uy hiếp thật lớn.

Úc Thịnh Trạch không thêm đề ý nở nụ cười: “Cho nên bọn họ lại càng không dám đối phó với Tiểu Sở, thậm chí trong vài năm tới đây, độ khoan nhượng với Đế Ma Tư cũng sẽ tăng cao.”

Bạn tốt đây là quan tâm sẽ bị loạn, mấy ngàn năm qua đều không có chiến sĩ cấp 10 xuất hiện, cũng chỉ có nội bộ Đế Ma Tư ký thác kỳ vọng cao với hắn. Hắn thăng cấp càng nhanh, tinh hệ khác ngược lại càng yên tâm. Nếu không phải như Tập Na là kẻ thù truyền kiếp, căn bản không tất yếu phải dùng lực lượng lớn nhất để đối phó với một chiến sĩ không thể không chế được việc thăng cấp.

Ám sát thất bại sẽ tổn thất thảm trọng, thành công cũng chỉ mang đến trả thù điên cuồng của Đế Ma Tư, cũng hoàn toàn mất đi hy vọng có được thuốc thức tỉnh. Điều này không phải là điều mà một người cầm quyền có lý trí sẽ làm.

Sắc mặt Nguyên Vinh Nghị càng trở nên khó coi: “Ngươi là nói, bọn họ sẽ chờ ngươi đi tới đỉnh cấp 9?”

Hắn biết, Úc Thịnh Trạch nói đúng, dựa theo thời gian cấp 7 thăng lên cấp 8, cùng cấp 8 thăng lên cấp 9, Úc Thịnh Trạch tiến vào đỉnh cấp 9 chỉ cần nhiều nhất là năm sáu năm, so với đặc tội một đối thủ đáng sợ, còn không bằng ngồi chờ nguy cơ lớn nhất là đỉnh cấp 9. Như vậy, không mất người nào, đã có thể giải quyết uy hiếp tiềm tàng lớn nhất.

Úc Thịnh Trạch nhếch môi, trên khuôn mặt lạnh lùng ngán ngấm lại lộ ra tươi cười thoải mái.

Nguyên Vinh Nghị bị kiềm hãm, bỗng nhiên hiểu được ý tứ của bạn tốt. Úc Thịnh Trạch chủ động thăng lên cấp 9 là vì muốn bảo hộ Đoạn Sở thật tốt, chứ không phải khiến cho Đoạn Sở lo lắng, tự nhiên sẽ không tiếp tục tăng cường chiến lực để tiến giai.

“Yên hội thăng cấp khi nào thì bắt đầu, nhớ rõ cho ta biết trước tiên!” Nguyên Vinh Nghị cười nói, nhìn thấy Úc Thịnh Trạch gật đầu, yên tâm đóng lại thông tin.

Úc Thịnh Trạch thấy hư ảnh biến mất, tính toán đi xem trung tâm kiểm soát. Từ lúc thăng cấp đến nay tinh thần lực của hắn vẫn chưa ổn định, tiếp tục điều khiển đệ tam quân quá cố sức, còn không bằng tạm thời giao ra quyền hạn. Hắn mới vừa quay người lại, dưới chân dừng một chút, ánh mắt thẳng tắp chống lại về mặt khiếp sợ của Đoạn Sở.

“Tiểu Sở?” Úc Thịnh Trạch nguyên bản tuyệt không chột dạ, bởi vì hắn cho rằng, chiến sĩ thăng cấp nên dựa theo tình huống của bản thân mà quyết định, tựa như Đoạn Sở nghiên cứu hắn cũng không chen vào, chỉ cần ủng hộ là được. Nhưng thần sắc hiện tại của Đoạn Sở, lại làm cho hắn lo lắng có phải mình đã làm sai ở chỗ nào rồi. Nghĩ đến lời nói lúc trước của Nguyên Vinh Nghị, Úc Thịnh Trạch có điểm lo lắng.

Đây là lần đầu tiên, Đoạn Sở nhìn thấy trên mặt Úc Thịnh Trạch hiện lên mờ mịt cùng lo lắng rõ ràng như vậy. Nhưng mà, Đoạn Sở vừa mới biết được hóa ra mình đã nhầm, lại không hề cảm thấy được nửa điểm tức giận cùng bất mãn nào, trong lòng chỉ có kinh sợ cùng vui sướng tràn đầy. Không có tin tức gì có thể tốt hơn so với việc Úc Thịnh Trạch có thể tự khống chế năng lượng của bản thân, huống chi, những gì Úc Thịnh Trạch làm cho tới nay, đều là vì muốn tận hết khả năng bảo hộ hắn.

“Ngươi có thể khống chế chiến lực tăng lên?” Đoạn Sở đi lên phía trước, ánh mắt dừng ở trên mặt Úc Thịnh Trạch, nhìn không ra nửa điểm cảm xúc.

Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên khẩn trương lên.

“Trước kia có thể.” Hắn căng mặt nhìn Đoạn Sở, thẳng thắn: “Sau khi tiến vào cấp 9 tinh thần lực vẫn chưa ổn định, ta tính toán chờ xác định lại rồi mới nói cho ngươi.”

Đoạn Sở bỗng dưng cười lên, ôm chặt lấy Úc Thịnh Trạch.

“Vinh Nghị vừa rồi còn hỏi yến tiệc thăng chức của ngươi khi nào thì bắt đầu, mẫu thân nói, phải tuyên bố cùng ngày với ngày lễ mừng.” Làm cho Đoạn Sở cao hứng nhất chính là, Lộ Dịch Toa nói cho hắn, thăng lên cấp 9 phi thường nguy hiểm, thời gian cũng duy trì rất dài, huynh đệ Úc Khải Phong thăng cấp đã mất hơn hai tháng, giống như hắn chỉ mới sau hai ngày ngủ dậy, quả thực rất thoải mái. Đoạn Sở cảm thấy, hắn có lẽ đã tìm được phương pháp tốt nhất khai thông tinh thần lực dao động của chiến sĩ.

Úc Thịnh Trạch cúi đầu, bầu bạn trong lòng thực cao hứng, trong ánh mắt còn mang theo kiêu ngạo rõ ràng, chứ không giống lúc nãy, làm hắn cũng cao hứng hẳn lên.

“Chờ chúng ta hạ chiến hạm lại nói cho hắn.” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên ôm lấy Đoạn Sở, thân thể chợt lóe, xuất hiện ở trên giường trong khoang thuyền.

Bọn họ chia xẻ vui sướng cùng nhau, căn bản không lo lắng việc thăng cấp của Úc Thịnh Trạch, sẽ gây ra rung động như thế nào cho hoàng thất cùng quân bộ, mà thăng cấp của Nguyên Vĩnh Nghi, lại làm cho một phần khác cũng rung động theo, lấy tốc độ không thể tưởng tượng mà truyền khắp cả thượng tầng Cấp Ngồi tinh hệ. Bảy ngày sau, cũng chính là ngày lễ mừng của Đế Ma Tư, trạm không gian của Đế Ma Tư nghênh đón những vị khách địa vị tối cao. . . .

Tháng Sáu 9, 2016

163

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Chương 163

Ở trạm không gian khu vực trung tâm Đế Ma Tư, là trạm không gian thuộc về hoàng gia. Chiến hạm có thể đi vào nơi này, trừ bỏ là thành viên hoàng thất Đế Ma Tư hoặc gia tộc hiển quý đặc thù được hoàng gia trao quyền, thì chính là chiến hạm của các tinh hệ có quan hệ ngoại giao đi tới từ thông đạo đặc thù. Cho nên, nhóm thủ vệ ở trạm không gian đã quen nhìn thấy các nhân vật lớn thường lui tới, chẳng sợ nhìn thấy người cầm quyền của các đế quốc tinh hệ khác, hoặc là chiến sĩ cấp 9 đứng ở đỉnh tinh tể, cũng sẽ không có chút động dung.

Bất quá lúc này đây, nhóm thủ vệ có kinh nghiệm từng trải này đó vẫn như cũ tận trung với cương vị công tác, cũng không dám đem ánh mắt hướng về nơi trạm không gian đang có một đám người chờ đợi, khiếp sợ trong lòng lại khó có thể che dấu, càng đừng nói những người không có nhiều kinh nghiệm không đủ trầm ổn, đều tranh thủ thời gian dùng ánh mắt tham thảo với nhau. Mà nhóm người hiển quý vừa vận từ bên ngoài chạy về Đế Ma Tư tham dự ngày lễ mừng, tức thì bị một màn trước mắt làm cả kinh thật lâu không thể hoàn hồn.

“Bệ hạ sao lại tới đây? Hôm nay không phải ngày lễ mừng sao?” Một người nữ tử tuổi còn trẻ kinh hô, chiến sĩ bên người nàng lại sợ tới mức gắt gao che miệng nàng lại.

“Người nhỏ giọng chút, không phát hiện ngay cả hội trưởng nghiệp đoàn người khế ước cùng nghiệp đoàn chiến sĩ cũng đều tới rồi sao?”

Trưởng lão đi ở trước người bọn họ cũng là vẻ mặt ngưng trọng: “Chưa hết đâu, nghị viên hội nguyên lão cũng đến đây hơn phân nửa, tham mưu trưởng thống soái quân bộ cùng nhóm nguyên soái cũng tới rồi.”

Nữ tử tuổi trẻ giãy khỏi trời buộc, hít vào một hơi: “Hôm nay đến Đế Ma Tư rốt cuộc là người nào, lại làm bệ hạ phải dùng nghi thức tiếp đãi cao nhất để tiếp đón?”

“Cho dù là hai mươi năm trước, tông sư Hà Thái San được hội y được liên minh tinh tể trao tặng danh hiệu tông sư, nghi thức tiếp đãi cũng không đạt tới trình độ này, chỉ có bệ hạ cùng hai hội trưởng của hai nghiệp đoàn đi tới.” Người chiến sĩ lão luyện thành thực lộ ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

Mọi người nghe nói như thế đều hai mắt nhìn nhau, rất nhanh, chiến sĩ tuổi trẻ thứ nhất cất bước chân, tất cung tất kính đứng ở một bên của đội thị vệ hoàng gia bảo vệ xung quanh Úc Khải Phong, những người khác thấy thế, cũng đi qua, lấy tư thái giống như người canh gác mà đứng thẳng.

Có thể đi vào trạm không gian hoàng gia, tự nhiên cũng đủ thanh minh nhạy bén, Úc Khải Phong bệ hạ tự mình nghênh đón, lại có hội nguyên lão, hai nghiệp đoàn cùng thống soái quân bộ, không cần nghĩ cũng biết, người tới tất nhiên là đã làm ra công hiến thật lớn đối với Đế Ma Tư, hoàn toàn đáng giá để bọn họ đưa ra kính ý lớn nhất.

Một góc ở trạm không gian đứng vài người cả trai lẫn gái, rõ ràng còn có chiến sĩ tuổi già lúc trước đề cập đến tông sư chế thuốc Hà Thái San. Lúc này nàng đang cau mày, vẻ mặt kinh nghi bất định nhìn Úc Khải Phong bọn họ.

Bốn năm trước Hà Hường Minh bị vương vào vụ án phủ điều, địa vị của Hà gia ở nghiệp đoàn người khế ước xuống dốc không phanh, vì tiêu trừ ảnh hưởng bất lợi đến Hà gia, Hà Thái San không thể không mang theo hai tôn tử rời khỏi Đế Ma Tư. Nếu không phải lần này lễ mừng qua đi, chính là hội nghị liên minh tinh tể hai mươi năm tổ chức một lần, phải bày ra sự tồn tại đặc thù của tông sư chế thuốc, là cơ hội tốt để tăng lên địa vị của Hà gia, nàng cũng không nhất định sẽ mang theo Hà Dược Bản cùng Hà Hường Minh trở về.

Nhưng là, nếu hội nghị liên minh tinh tể còn chưa tổ chức, hoàng thất Đế Ma Tư phải ra nghi thức tiếp đãi cao như vậy, dưới sự nhận thức của nàng, tựa hồ cũng chỉ tồn tại một lần duy nhất mà thôi.

“Tổ mẫu, bọn họ tiếp đãi, có thể là cửu điện hạ hay không?” Hà Hướng Minh cười khẽ, không khỏi liếc mắt nhìn đại ca chính mình.

Hắn tuy rằng vẫn là người khế ước, lại bị tước đoạt quyền kế thừa gia tộc. Nếu không phải Hà gia đòi thứ ba chỉ có hắn cùng đại ca Hà Dược Bản, mà Hà Dược Bản là người thường cần được giúp đỡ, chỉ sợ Hà gia đã sớm không có chỗ cho hắn. Hắn luôn phải hiến kế một phần, đã không có hy vọng xứng đôi với chiến sĩ cấp cao, Hà Phụng Các thuộc về hắn, nhất định không thể cho phép một người bình thường như vậy chiếm được.

Hà Dược Bản nghe vậy, nhãn tinh sáng lên. Mười mấy năm truy đuổi, đương nhiên sẽ không bởi vì tình địch quá mức xuất sắc liền dễ dàng buông tay. Hắn vài năm này vẫn luôn chú ý tin tức của Úc Thịnh Trạch, vẫn như cũ âm mưu Đoạn Sở may mắn có được tình yêu của Úc Thịnh Trạch, vẫn không mất đi chấp niệm muốn đứng bên người cửu điện hạ, nghe được suy đoán như vậy, trong lòng tuy rằng chua xót, nhưng càng nhiều chính là vui sướng cùng kiêu ngạo.

Hà Thái San chú ý tới vẻ mặt biến hóa của hai tôn tử, lại bất chấp cái khác, một ngụm liền phủ định suy đoán của Hà Hướng Minh: “Nếu là cửu hoàng tử, chỉ có thể là hắn thăng cấp 10. Nhưng thăng cấp 10, hội trưởng nghiệp đoàn người khế ước cũng sẽ không xuất hiện.”

Hà Hướng Minh dừng một chút, Hà Dược Bản bỗng nhiên tròn to mắt, vẻ mặt kích động nhìn về phía Hà Thái San: “Tổ mẫu, có thể là Đoạn Sở hay không? Vài năm này bánh kẹo chiết xuất có thể đã có tiến triển? Nếu hắn có thể giải quyết tình thần lực hỗn loạn của chiến sĩ cấp 10, nghiệp đoàn chiến sĩ cùng hội nguyên lão xuất hiện cũng không kỳ quái. Về phần quân bộ, nghe nói cửu điện hạ đã là đỉnh cấp 8, nếu hắn thăng lên cấp 9, hơn nữa có gói trà do Đoạn Sở cống hiến, quân bộ cùng hội trưởng nghiệp đoàn người khế ước cùng nhau nghênh đón cũng là hợp lý.”

Tiếng nói vừa dứt, ngay cả Hà Hướng Minh cũng bất chấp tính kế trong lòng. Trọng phụ của Hà Thái San cũng chính là tổ phụ bọn họ đã là đỉnh cấp 9, nếu Đoạn Sở thật sự nghiên cứu chế tạo ra bánh kẹo có tác dụng với chiến sĩ cấp 9, lập tức bảo vệ được một trong hai trụ cột của Hà gia, cũng đủ tiêu trừ bất lợi trong quá khứ của bọn họ.

Trong lòng Hà Thái San vừa động, lại giương mắt nhìn đối diện, thập phần khẳng định lắc đầu: “Không có khả năng, bánh kẹo nếu có tác dụng với chiến sĩ cấp 9, không nói tin tức như vậy không thể gạt được tổ phụ của các ngươi, cho dù là thật sự, hai hội trưởng cũng sẽ không tự mình nghênh đón.”

Tuy rằng trọng phụ của nàng vì bởi nàng mà rời khỏi Đế Ma Tư, tin tức nặng như vậy cũng sẽ không bỏ qua. Càng đừng nói Hà Thái San căn bản không tin, lấy Đoạn Sở mới tốt nghiệp, không có năng lực phổ cập phương thức dung nạp thủ huyết, làm sao có thể giải quyết nan đề khiến nàng bối rối hơn hai mươi năm.

Hà Thái San có chút dăm chiêu nhìn về phía Tổng Hoài khó có thể ức chế kích động cùng Ứng Kỳ sắc mặt bình tĩnh. Biểu hiện của hội trưởng nghiệp đoàn chiến sĩ cùng nghiệp đoàn người khế ước cũng đủ thuyết minh vấn đề, Ứng Kỳ hẳn là đã biết. Hà Thái San lại nhìn về phía hội nguyên lão cùng quân bộ, trong lòng kinh hãi không thôi, biểu tình trên mặt cũng càng thêm nghiêm túc. Có lẽ thật sự là bởi vì Đoạn Sở, như vậy kế hoạch lúc trước của nàng lợi dụng liên minh tình tế thay đổi địa vị Hà gia, chỉ có thể buông tha.

“Nghe nói, nghi thức nghênh đón cao nhất như vậy, chỉ có tông sư Nguyên Cẩm Đường mấy ngàn năm trước trở về Đế Ma Tư, mới có được đãi ngộ này. Mà hiện tại, ngay cả hội nghị liên minh tình tế cũng chưa cử hành.” Hà Thái San thấp giọng lầm bầm lầu bầu.

Sắc mặt Hà Hướng Minh đều thay đổi, hắn cũng biết tính toán của Hà Thái San, nếu nói như vậy, ánh mắt mọi người trong ngày lễ mừng này, đều sẽ tập trung trên người này, mà trên hội nghị liên minh tình tế, Hà gia chỉ có thể có được vị trí thấp kém.

“Bọn họ đến đây!” Không đợi Hà Hướng Minh lỡ mồm muốn đi tìm hiểu, Hà Dược Bản vẫn nhìn chằm chằm cửa vào bỗng nhiên lên tiếng nhắc nhở. Đại sảnh trạm không gian cực kỳ rộng lớn, lúc này có vẻ vô cùng uy nghiêm túc mục.

Bà cháu Hà Thái San ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên, xa xa chỉ thấy một đám nam tử tuổi trẻ khí chất xuất chúng nối đuôi nhau mà ra, hai người dẫn đầu, chính là đối tượng mà lúc trước bọn họ hoài nghi, cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở bầu bạn của hắn.

“Cửu hoàng tử thăng lên cấp 9.” Hà Thái San hít một ngụm khí lạnh. Tốc độ thăng cấp kinh người như vậy, may mắn lúc trước Bò Quang Khai đã hướng hội nguyên lão đề nghị nộp tiền bảo lãnh cho nhị hoàng tử, thời điểm tìm tới trọng phụ Hà Ngang Bình bị một ngụm cự tuyệt. Nếu không đứng ở bên nhị hoàng tử, lại cùng nhà ông bà ngoại Lục gia của đại hoàng tử nhắc lên quan hệ, Hà gia chỉ sợ quyền thế trước mắt cũng sẽ biến mất.

Hà Thái San tâm vất ngang, nhắc chân liền đi qua nghênh đón. Tuy rằng Đoạn Sở còn chưa phải tông sư chế thuốc, chỉ dựa vào bánh kẹo cùng gói trà, địa vị trong lòng chiến sĩ cấp thấp cùng tướng lĩnh cao giai cũng đã vượt qua nàng, mà lúc này đây hành động của Úc Khải Phong bệ hạ, đã tuyên bố thành tựu mà Đoạn Sở đạt tới đã khó có thể với tới. Cho nên, nàng phải nghĩ biện pháp cải thiện quan hệ của Hà gia cùng Đoạn Sở.

Hà Dược Bản hốt mất đầu đỏ, lại túm đệ đệ về mặt khiếp sợ, đi theo Hà Thái San bước nhanh về phía trước.

“Kiến quá bệ hạ!” Hà Thái San trước khi Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở đi đến, đã trước một bước hướng Úc Khải Phong hành lễ, sau đó lập tức thoái lui, đứng ở bên người Ứng Kỳ trưởng lão.

Ứng Kỳ hướng về phía Hà Thái San cười, cũng tán thành, Tổng Hoài của nghiệp đoàn người khế ước chính là thành viên hội nguyên lão cũng chỉ là gạt đầu, tiêu điểm chú ý của mọi người, đều ở trên người Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch càng ngày càng gần.

Bị nhiều người dùng ánh mắt lửa nóng nhìn chăm chú như vậy, Đoạn Sở ngay cả đi đường cũng có điểm cứng nhắc, nếu không phải tay được Úc Thịnh Trạch nắm lấy, hắn nói không chừng đã có thể vì khản trương mà cùng tay cùng chân. Bởi vì Úc Thịnh Trạch thăng lên cấp 9 tình thần lực bất ổn, bọn họ trở về so với dự định chậm vài ngày, sẽ không phải bởi vì thiếu chút nữa đã muộn, mọi người chuẩn bị triều bái đều chờ tới nóng này đi?

Úc Thịnh Trạch chú ý tới Đoạn Sở mất tự nhiên, cảm thấy bất mãn vì phụ thân không nói gì trước.

“Phụ vương, hoàng thất, hội nguyên lão cùng bộ trưởng thống soái quân bộ đều ở, ngay cả hai hội trưởng cũng tới rồi, là có biến cố gì trọng đại sao?”

Úc Khải Phong mặt không chút thay đổi nhìn đứa con, nghiêng đầu, đối với Đoạn Sở nở nụ cười hòa dịu.

“Người nghiên cứu chế tạo thuốc thức tỉnh, ngày hôm qua hoàng thất đã đệ trình với hội nguyên lão, nghiệp đoàn người khế ước cùng nghiệp đoàn nhà bào chế thuốc, danh hiệu tông sư chế thuốc đã được chấp thuận, ngày lễ mừng hôm nay, phụ vương cùng hội trưởng, nhóm nguyên lão cố ý tới đón, cùng nhau quay về tự điện triều bái.” Úc Khải Phong mở miệng, thanh âm trầm thấp, không tốn chút sức lực truyền vào trong lỗ tai mỗi một người ở trong trạm không gian này.

Cho dù là Hà Thái San cũng giống tất cả mọi người tròn tròn mắt, tông sư chế thuốc? Thuốc thức tỉnh? Đây là cái gì?

Không đợi mọi người phản ứng, Ứng Kì mặt mang nụ cười tiến lên từng bước, đem quân hàm cùng phù hiệu màu tử kim đại diện cho tông sư chế thuốc đưa qua.

“Đoạn Sở các hạ, cảm tạ ngài vì Đế Ma Tur làm ra công hiến như vậy, thỉnh đeo quân hàm cùng phù hiệu, rồi tiến vào tự điện triều bái.”

Mọi người trong hội nguyên lão, quân bộ cùng nghiệp đoàn chiến sĩ nghiêm nghị chào.

Đoạn Sở theo bản năng nhận lấy, ánh mắt lại không tự chủ mà chuyển hướng Úc Thịnh Trạch. Úc Khải Phong an bài như vậy, thật sự làm cho hắn thụ sủng nhược kinh. Hắn nhớ rõ Úc Thịnh Trạch đã nói qua, tông sư chế thuốc sẽ tuyên bố ở ngày lễ mừng, hiện tại lại sớm trước thời hạn. “Ta giúp người đeo, tông sư các hạ!” Úc Thịnh Trạch nhếch môi, cầm lấy quân hàm, phù hiệu đeo cho Đoạn Sở, trong mắt tràn đầy kiêu ngạo. Từ nay về sau, Đoạn Sở không bao giờ lại bị coi là phụ thuộc hắn nữa.

Hà Thái San đứng ở trong đám người đầu óc trống rỗng, cho dù đoán được Đoạn Sở hẳn là đã làm ra được công lao cực kỳ lớn, nhưng tông sư chế thuốc chưa đến hai mươi lăm tuổi, căn bản là không thể tưởng tượng. Huống chi, chỉ nghe tên thuốc thức tỉnh, thực dễ dàng có thể liên tưởng đến người thức tỉnh.

“Người khế ước hậu thiên!”

“Thật sự là suy nghĩ điên cuồng, mà Đoạn Sở các hạ thế nhưng thành công!”

“Thuốc thức tỉnh, thuốc tiến hóa, Đế ma Tur chắc chắn lại nghênh đón một kỷ niệm hưng thịnh.”

“Nghe nói cửu điện hạ đã thăng cấp 9, nếu Đế Ma Tur lại nhiều thêm một chiến sĩ cấp 10. . . . .”

“ . . . . .”

Nghị luận bên tai càng lúc càng lớn, chờ Hà Thái San phản ứng được, nàng đã đi theo mọi người đến hoàng cung Đế Ma Tur, cùng đợi tiến đến tự điện triều bái.

“Tổ mẫu!” Hà Dược Bản thấy Hà Thái San hoàn hồn, rốt cục nhẹ nhàng thở ra. Vừa rồi Hà Thái San sắc mặt đỏ ửng, thật sự rất khiến người khác lo lắng. Về phần Đoạn Sở lấy được thành tựu kinh sợ, ngược lại làm cho Hà Dược Bản may mắn. Có thể trở thành tông sư chế thuốc, có phải có nghĩa, nguy cơ tương lai của cửu điện hạ cũng có khả năng hóa giải.

Nhìn theo Đoạn Sở cùng thành viên hoàng thất liên quan tiến vào tự điện, Hà Thái San quay đầu lại, nhìn đến ánh mắt lo lắng của trưởng tôn, còn có Hà Hưởng Minh bên cạnh khó có thể che dấu ghen tỵ, rốt cục hạ quyết tâm.

Tháng Sáu 9, 2016

164

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Chương 164

Ngày lễ mừng mỗi năm một lần của Đế Ma Tur, từ trước đã luôn là tâm điểm chú ý của cả Cấp Ngồi tỉnh hệ, nhưng có lẽ cũng chỉ có lễ triều bái năm nay, Đế Ma Tur mới xuất hiện sự tĩnh lặng quý dị như vậy, nhóm hiển quý đứng ở đại điện hoàng cung, cùng với những người xem lễ mừng qua mạng lưới tỉnh vực, đều cảm thấy chính mình giống như bị mộng du, sợ rằng tin tức này chỉ là ý nghĩ viễn vông của bản thân hoặc là trò đùa của đế quốc. Cho dù bọn họ rõ ràng biết, thuốc thức tỉnh khẳng định là thật, nhưng tin vui lớn như vậy, thật sự là khiến bọn họ như đang nằm mơ.

Úc Khải Phong ngồi trên vương tọa tự nhiên cũng chú ý tới điểm này, ánh mắt chuyển hướng tới Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở đang khẽ tựa vào nhau nói chuyện, trên mặt lộ ra tươi cười ôn hòa, quay đầu đối với bộ trưởng bộ thống soái Văn Thiệu Nguyên, đồng dạng cũng là chiến sĩ cấp 9 trầm giọng mệnh lệnh: “Hôm nay cũng đồng thời là yến tiệc chúc mừng Thịnh Trạch thăng cấp 9, về sau sư đoàn đệ tam quân Đê Ma Tư sẽ được đưa về làm quân cận vệ của Thịnh Trạch, thoát khỏi biên chế quân bộ, người phải nhanh một chút an bài cho tốt.”

“Vâng!” Văn Thiệu Nguyên nghe lệnh cung kính đứng dậy, trong lòng lại khó nén kinh hãi.

Úc Thịnh Trạch là hoàng tử, sau khi thăng lên cấp 9 có thể điều khiển đội thị vệ hoàng gia, bất quá Úc Thịnh Trạch lại có quân chức, lựa chọn đệ tam quân tâm phúc làm đội cận vệ cũng hợp lý. Nhưng đem cả sư đoàn đệ tam quân đưa về làm đội cận vệ, tương đương với đệ tam quân đã trở thành tư quân của Úc Thịnh Trạch. Ngay cả Úc Phi Dương công tước có được sự tín nhiệm của đế vương, cũng không có được đãi ngộ như vậy.

Thành viên không phải hoàng tộc trong hội nguyên lão cũng thực khiếp sợ, bọn họ sau khi thăng cấp, phải gia nhập hội nguyên lão. Tuy rằng đứng ở đỉnh chiến lược của đế quốc, dưới tay cũng chỉ có một tàu chiến bảo vệ cùng đội cận vệ tâm phúc, so về thực quyền thì xa xa không bằng đại nguyên soái quân bộ. Úc Thịnh Trạch thăng cấp 9 không cần gia nhập hội nguyên lão, lại còn có một sư đoàn tư quân khổng lồ như vậy?

Quân bộ tham nghị Phổ Húc Nghiêu trong lòng hiểu rõ, này không chỉ riêng vì Úc Thịnh Trạch điện hạ. Tin tức về thuốc thức tỉnh sau khi lan truyền, ai biết tình hệ khác sẽ có động tác gì, nếu có người để ý đến Đoạn Sở các hạ, tự nhiên chỉ có thể lấy tánh mạng của Úc Thịnh Trạch để trao đổi. Tư quân, chính là một phần bảo đảm.

Tổng Hoài cùng Ứng Kỳ nhìn nhau liếc mắt một cái, trong mắt tràn đầy vui sướng. Thuốc thức tỉnh trước mắt chỉ mới là sơ đẳng, cho dù có công thức, người kẻ ước khác cũng không có biện pháp nghiên cứu chế tạo, bảo đảm an nguy của Đoạn Sở là trọng trách nặng nề.

Lộ Dịch Toa nhìn nhìn bốn phía, thấy Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch lộ ra vẻ mặt động dung, hoàng tử hoàng nữ khác còn trong trạng thái thất thần, khẽ cười một tiếng, đối với Úc Khải Phong nhẹ giọng nhắc nhở: “Bệ hạ, ba nghìn người kẻ ước hậu thiên, hơn phân nửa đều phải đổi cho chiến sĩ đệ tam quân, ngại cứ như vậy đem đệ tam quân tách ra khỏi quân bộ, cũng nên cấp cho quân bộ một chút bồi thường đi chứ?”

Ba nghìn người kẻ ước hậu thiên? Cả Cấp Ngồi tình hệ một năm cũng chỉ thức tỉnh được nhiều nhất là trăm người kẻ ước.

Lời nói của Lộ Dịch Toa vừa phát ra, trong đại sảnh vốn yên tĩnh, kẻ quyền quý nhóm quyền thế nguyên bản còn lo lắng chỉ là hư ảo, ngay cả thờ mệnh cũng không dám. Không ai có thể ngăn cản được hấp dẫn về tiền giai cùng hy vọng sinh tồn mà người kẻ ước mang đến, cho dù là kẻ quyền quý hay nhóm quyền thế thì cũng sẽ có lúc cam tâm tình nguyện đi theo người kẻ ước, nhưng còn con cháu hậu đại, thuộc hạ thân thiết, gia quyến của bọn họ thì sao.

Cho nên sau khi xác thực sự tồn tại của thuốc thức tỉnh cùng người kẻ ước hậu thiên, việc cung ứng thuốc thức tỉnh, trở thành chuyện bọn họ quan tâm nhất. Lực chú ý của mọi người đều dừng trên người Úc Khải Phong, chờ đế vương của bọn họ trả lời.

Chỉ thấy Úc Khải Phong đồng ý gật đầu, Văn Thiệu Nguyên trông mong nhìn hần, tay không khống chế được mà nắm chặt, mỉm cười nói: “Vương hậu nói không tởi, Thiệu Nguyên, tuy rằng đệ tam quân có nhiều người kẻ ước hậu thiên như vậy không phải chủ ý của ta, bất quá đệ tam quân rời khỏi quân bộ, đích xác cần bồi thường. Trước mắt người kẻ ước hậu thiên chưa xứng đôi có gần ngàn người, ta liền giao cho quân bộ. Bất quá, chúng ta cũng không thể. . . . .”

Úc Khải Phong dừng một chút, đối với Ứng Kỳ gật gật đầu, quay đầu nghiêm túc nhìn về phía Văn Thiệu Nguyên: “Người kẻ ước hậu thiên, chỉ có thể dựa theo ý nguyện của bọn họ mà quyết định có làm bầu bạn hay không. Còn các người cũng có thể chọn lựa chiến sĩ vĩ đại, chỉ cần bầu bạn hoặc người yêu của bọn họ thông qua các hạng mục khảo hạch, là có thể có cơ hội được một lần dùng thuốc thức tỉnh miễn phí. Đương nhiên, những người đó sau khi trở thành người kẻ ước, nếu đến lúc đó không xứng đôi, phải gia nhập hậu cần quân bộ.”

Văn Thiệu Nguyên cùng Phổ Húc Nghiêu và các tướng lĩnh khác của quân bộ mạnh đứng dậy, đối với đế vương trước mắt cùng đám người Đoạn Sở ở một bên hành lễ chào, cảm kích trong lòng căn bản không thể dùng ngôn ngữ hình dung. Nếu dựa theo kế hoạch của Úc Khải Phong, chiến sĩ quân bộ đứng ở tiền tuyến xung phong quyết đấu với dị thú cùng bảo vệ quốc gia, chẳng những nâng cao được tỷ lệ sinh tồn, nhiều người kẻ ước hậu thiên, cũng ý nghĩa muốn thăng cấp thành một chiến sĩ cấp 7 cũng có thể thực hiện được. Quân bộ Đê Ma Tư, chính là chiến sĩ sao trời cường đại nhất trong tất cả tình hệ.

Úc Khải Phong thấy thế, phi thường vừa lòng biểu hiện của quân bộ, còn tin tức người kẻ ước hậu thiên có độ thích xứng rất cao, hần tạm thời che giấu. Đây cũng là điều mà lúc trước Đoạn Sở đã đề cập đến, cũng là một lần khảo nghiệm đối với người kẻ ước hậu thiên. Về phần những người khác muốn thuốc thức tỉnh, hần đã sớm có tính toán, sẽ trao quyền cho đệ đệ Úc Phi Dương cùng thất hoàng tử Úc Hạo Bằng, trước lựa chọn trong gia quyến thân vệ hoàng tộc, còn chuyện thêm cả nhóm người quyền quý, hiện tại tự nhiên không có khả năng nói ra.

Dòng họ hoàng thất cùng nhà giàu có quyền quý tuy rằng thực thất vọng, bất quá cũng biết Úc Khải Phong an bài như vậy là hợp lý nhất, mọi người đều nhìn về phía Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch, thậm chí còn có cả Nguyên Vinh Nghị và Sở Hoa có quan hệ thân thiết với Đoạn Sở, tính toán tìm kiếm cách khác. Vừa nhìn liền kinh ngạc phát hiện, Nguyên Vinh Nghị vậy mà đã là chiến sĩ cấp 7, mà Dung Thu bầu bạn bên người hần vốn nên là người thường, lại đeo quân hàm cùng phù hiệu đại biểu cho thân phận người kẻ ước.

Cái này làm nhóm hiền quý đang còn rụt rụt cuộc không còn duy trì được bình tĩnh, đều lập tức mở ra chế độ nghị luận, đây chính là căn cứ chính xác nhất.

Đại diện như mặt nước bình tĩnh đã bị một tảng đá ném vào tạo nên tầng tầng sóng âm, Lam Tư ngồi ở ghế khách quý nhìn một màn này, tay ở bên người nắm chặt thành quyền, căn bản không thể ngừng hoài nghi: Bốn năm trước hần thức tỉnh, thật sự có quan hệ với Bích Chi thảo sao?

Đáng tiếc Trữ Khang Hạo còn ở thánh điện, hẳn nhất định là biết. Nghĩ vậy, Lam Tư đứng ngồi không yên, hận không thể hiện tại liền rời đi.

“Lam Tư hẳn là đã hoài nghi.” Úc Thịnh Trạch chú ý tới ánh mắt Lam Tư, ghé sát vào bên tai Đoạn Sở cười nhẹ nhắc nhở.

Đoạn Sở tâm tình vô cùng tốt nghe vậy nhìn qua, quả nhiên nhìn đến bộ dáng Lam Tư ngây ra như phỗng, nhìn không được cười mỉa mắt. Hắn chưa từng nghĩ phải lên gạt Lam Tư, bảo hắn phủ định là không có khả năng. Phải biết rằng Lam Tư là đại tẩu hắn chọn, hiện tại ngấm lại, hai người đó thật đúng là duyên phận trời định.

“Hắn khẳng định sẽ đi trước tìm kiếm đại ca.” Đoạn Sở cười nói, ánh mắt bỗng nhiên dừng ở một chỗ đại điện.

Úc Thịnh Trạch nhìn theo, chỉ thấy Úc Thanh Hàn mới tròn mười tám tuổi, đầu đầy mồ hôi ôm đứa bé khoảng ba bốn tuổi, trắng ngần đi tới.

“Thanh Hàn, sao lại ôm Sơ Tiểu đến đây?” Úc Thịnh Trạch đề lại Đoạn Sở, nhắc chân đi tới trước người Úc Thanh Hàn, tiếp nhận Sơ Tiểu sau đó xoay trở về, đem muội muội đặt vào trong lòng Đoạn Sở.

“Cửu tẩu, cửu tẩu, Tiểu Tiểu có thể gặp lại tẩu rồi.” Úc Sơ Tiểu vươn cánh tay bé tí béo núc ôm lấy cổ Đoạn Sở, khuôn mặt nhỏ nhắn toàn thịt cũng dán lên.

Đoạn Sở mấy tháng không thấy được tiểu công chúa, lúc này nghe được Úc Sơ Tiểu tức giận nói chuyện, tuy không chịu kêu ca ca cũng không so đo, khoé mắt đuôi lông mày đều là ý cười. Từ nhãn không gian lấy ra một món đồ chơi mập mập đầy lông nhung nhét vào trong lòng Sơ Tiểu, sau đó bắt chuyện với Úc Thanh Hàn cũng ngồi xuống.

Úc Thanh Hàn tuy là nữ chiến sĩ, bất quá hôm nay người trong trong đại điện thật sự không ít, nàng vừa muốn đề phòng người khác đụng tới tiểu hoàng cô, vừa muốn ôm tiểu hoàng cô ổn định để tiểu hoàng cô thoải mái, cho nên một đến thờ hồng hộc. Nghe được lời nói của Đoạn Sở, nàng lộ ra tươi cười hưng phấn, đặt móng an vị, tùy tiện lau mồ hôi, đang muốn nói cái gì, bà vai bị vỗ một cái, nhìn lại, Úc Hồng Trì đang tức giận trừng mắt nhìn nàng.

“Người là quận chúa!” Úc Hồng Trì sắp vô lực. Nữ nhi vẫn vui vẻ, trước kia hắn chỉ cảm thấy thực đáng yêu, nhưng mắt thấy đã mười tám tuổi trưởng thành, làm một nữ chiến sĩ, tại trường hợp như thế này lại thô lỗ như vậy, tương lai làm sao có thể tìm được trọng phu! Hơn nữa nam người khế ước đã ít, hai năm này vất vả lắm mới thấy được ba người, toàn bộ đều bị sự cường hãn thô bạo của nữ nhi dọa chạy.

Úc Thanh Hàn vừa nghe, theo bản năng rụt cổ, hai năm gần đây phụ thân nhìn đến nàng liền lâm nhâm, nàng thật sự rất sợ. Nhìn thấy phụ thân tức giận không giảm, Úc Thanh Hàn chuyển động con ngươi, hạ mắt, vừa lúc chống lại hai mắt mỉm cười của Đoạn Sở, nhãn tình sáng lên, dùng một loại giọng điệu lên án nói: “Đoạn Sở thúc thúc, phụ thân nói ta như vậy tìm không thấy người khế ước xứng đôi làm trọng phu!”

“Phốc”, Đoạn Sở không nhịn được cười lên tiếng. Úc Sơ Tiểu trong lòng ngực vỗ vỗ tay, còn bắt chước nói theo “Trọng phu” “Trọng phu”.

Úc Hồng Trì mặt đều tái rồi, cũng không dám nhìn sắc mặt đệ đệ muội muội chung quanh.

Úc Thịnh Trạch cũng giận tái mặt, một tay ôm trọn muội muội xách lại đây, chỉ vào Úc Thanh Hàn lạnh lẽo nói: “Không được học nàng!”

Úc Sơ Tiểu mờ mịt tròn tròn ánh mắt, bị Đoạn Sở vội vàng bế trở về.

Úc Thanh Hàn cực kì ủy khuất, quyết miệng bất mãn nhìn Đoạn Sở kháng nghị: “Đoạn Sở thúc thúc, thúc sao có thể chê cười ta chứ!”

Nàng còn chưa thông suốt, nhưng cũng biết vấn đề người khế ước cùng bầu bạn, là chuyện phi thường quan trọng, phải thật sự nghiêm túc với nó.

Đoạn Sở lúc này rốt cục nhìn xuống tươi cười, nhẹ giọng hống: “Thúc thúc chỉ cảm thấy Thanh Hàn không cần phiền não chuyện này, cùng người khế ước ký khế ước là vì khai thông tinh thần lực, thúc thúc có thể cung cấp toàn bộ thuốc ngưng thần khai thông cho người đến tận khi sắp lên cấp 7, thẳng đến khi người tìm được người khế ước thích hợp mới thôi. Về phần bầu bạn, tìm người mình thích là có thể, ai nói nhất định phải là người khế ước.”

Tin tức người khế ước hậu thiên mới xuất hiện, lực chú ý của Úc Thanh Hàn đều ở trên chuyện Đoạn Sở trở thành tông sư chế thuốc, còn chưa đem chuyện thuốc thức tỉnh liên hệ tới trên người chính mình, lúc này nghe lời Đoạn Sở nói, còn có chút lơ mơ. Cái đó và lời Úc Hồng Trì giáo huấn nàng lúc trước, hoàn toàn bất đồng.

Úc Thanh Hàn nhìn nhìn phụ thân chính mình, lại nhìn nhìn Đoạn Sở, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Úc Thịnh Trạch, trông mong chờ đợi cửu hoàng thúc mà nàng sùng bái một cách mù quáng giải thích cho nàng.

Úc Thịnh Trạch lúc này, cũng hung hăng trừng mắt nhìn đại ca nhà mình, lạnh lùng nghiêm mặt gật đầu: “Đoạn Sở thúc thúc của ngươi nói đúng, người khế ước là đồng bọn của ngươi, ngươi thậm chí có thể lựa chọn từ thị vệ hoàng gia hoặc là cung nữ mà mình tín nhiệm, đến lúc đó cho bọn họ dùng thuốc thức tỉnh là có thể, còn bầu bạn chính là người làm bạn cả đời, làm sao có thể chỉ vì phù hợp liền quyết định qua loa.”

Úc Thịnh Trạch dừng một chút, ần ý nhìn về phía Mạch Duy cũng đang dựng tai nghe, tiếp tục nói: “Tựa như Mạch Duy đường thúc của ngươi, cuối cùng còn không phải giải khế.”

Úc Thanh Hàn vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, dùng sức gật gật đầu: “Đúng, ta mới không cần giống như đường thúc gặp rắc rối như vậy!”

Mạch Duy vô tội nằm cũng trúng đạn khoé miệng run rẩy, bị Úc Phi Dương trừng mắt nhìn, lạnh lẽo tâm can đồng thời cũng có ý nghĩ muốn thanh minh

nhất từ trước tới nay, về mặt chờ mong nhìn về phía Đoạn Sở khẩn cầu: “Hoàng tẩu hoàng tẩu, có thể cho ta một lọ thuốc thức tỉnh được không?”

Mạch Duy cảm thấy trước tiên lựa chọn một bầu bạn hoàn hảo, sau đó đem bầu bạn biến thành người khế ước, thật sự là chuyện quá mức tốt đẹp. Còn về vấn đề độ thích xứng, cùng lắm thì từ trong hoàng gia tìm một tử sĩ, còn hơn ảnh hưởng tới cảm tình vợ chồng. Bất quá nếu như vậy, hẳn tựa hồ còn cần chuẩn bị nhiều hơn một lọ.

Mạch Duy thấp phần cơ trí vì chính mình đặt trước thêm một lọ.

Đoạn Sở có điểm buồn cười, nhiều năm như vậy đều hô thẳng tên hắn, hiện tại lại học Sơ Tiểu trái một tiếng hoàng tẩu phải một tiếng hoàng tẩu, Mạch Duy vài năm này tựa hồ bị hoàng thúc giáo huấn không nhẹ. Bất quá sau khi cùng Vệ Thư Lan giải khế, Mạch Duy tiến vào đỉnh cấp 5 cũng thật sự cần phải ký khế ước lại một lần nữa.

“Đương nhiên có thể, ta sẽ giao cho hoàng thúc.” Đoạn Sở cười nói.

Mạch Duy còn chưa có phản ứng, thê tử Toa Luân người khế ước ở bên cạnh Úc Phi Dương đã tràn đầy cảm kích nói lời cảm tạ. Mà cùng ở trên bàn, nhóm hoàng tử hoàng nữ lộ ra thần sắc hâm mộ, mẫu thân Úc Thanh Hàn đồng dạng được hứa hẹn là Đỗ Ngạo Tinh, lại thủy chung đều trầm mặc không nói. Úc Hồng Trì chú ý tới điểm này nhẹ nhàng thờ ra, ánh mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

Đoạn Sở tự nhiên sẽ không để ý tới sóng ngầm trên bàn bắt đầu khởi động, thảnh thơi trấn an Úc Thanh Hàn vài câu, chờ yến hội bắt đầu, liền hết sức chuyên chú cho tiểu công chúa trong lòng mình ăn. Nhìn hai má nàng phồng lên, ánh mắt trong suốt đen nhánh trông mong nhìn mình, trong lòng Đoạn Sở mềm đến rồi tỉnh rồi mù.

Úc Thịnh Trạch vẫn chăm chú nhìn Đoạn Sở, ánh mắt ám trầm, bỗng nhiên nâng tiểu công chúa đặt ở trên đùi, sau đó đem đồ ăn trên bàn đặt vào trước mặt Đoạn Sở.

“Yến hội qua đi, khẳng định sẽ có không ít chuyện, người ăn nhiều một chút.” Úc Thịnh Trạch thấp giọng dặn dò.

Đoạn Sở ngẩng đầu, dư quang cũng thấy được ánh mắt nóng bỏng thảnh thơi phát ra từ trong đại điện, mỉm cười, từ nút thời gian đông lại đưa một ly hồng trà cho Úc Thịnh Trạch, sau đó hết sức chuyên chú bắt đầu trấn an dạ dày chính mình.

Đoạn Sở vốn tưởng rằng, yến hội qua đi, Lam Tư tính tình ôn nóng sẽ là người thứ nhất tìm tới, không nghĩ tới Hà Thái San đã bốn năm không gặp, lại đi tới thánh điện trước một bước.

“Hà Thái San tông sư, đã lâu không thấy, mời ngồi.” Đoạn Sở chủ động tiếp đón, đem Úc Sơ Tiểu vẫn đi theo chính mình đưa cho Úc Thịnh Trạch: “Thịnh Trạch, Sơ Tiểu mệt nhọc, trước hồng nàng ngủ một hồi đi.”

Úc Thịnh Trạch ôm muội muội đã ngáp tới chảy nước mắt, đối với Hà Thái San gật gật đầu, xoay người rời khỏi tiền điện.

Hà Thái San nhìn theo nam nhân khuôn mặt lạnh lùng ôm tiểu công chúa trắng ngần rời đi, trong mắt tràn đầy cảm khái. Hà Dược Bân của nàng, chung quy là không có duyên phận này, bất quá đây cũng là may mắn của trường tồn.

Cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch thiên phú rất cao, trường tồn mặc dù tốt, nhưng vẫn là kém xa không bằng Đoạn Sở. Cho dù lúc trước tính toán của bọn họ thành công, trường tồn trở thành chính quân của cửu hoàng tử, có người khế ước xuất sắc như Đoạn Sở ở đó, số phận cuối cùng cũng chỉ là bị hoàng tộc bỏ qua. Tông sư người khế ước vĩ đại như vậy, hoàng tộc Đế Ma Tư không có khả năng yên tâm để hắn đi tìm bầu bạn khác.

“Đoạn Sở các hạ, chúc mừng!” Hà Thái San đầu tiên là khách sáo chúc mừng, rất nhanh liền từ nhẫn không gian lấy ra một cái hộp đưa qua.

“Lúc trước, ta là cậy vào thân phận, thực xin lỗi người.” Hà Thái San phi thường rõ ràng lưu loát giải thích, đem hòm đẩy về phía Đoạn Sở: “Trong hộp này, là nghiên cứu hai mươi năm nay của ta, đều là phương thức luyện thú huyết cùng kỹ xảo dung nạp chế thuốc, còn có phỏng đoán về vận dụng năng lượng dị thú đặc thù. Còn có hai cái chai, phân biệt là thú huyết dị thú cấp 8, cấp 9.”

Hà Thái San nói xong, há miệng thờ đốc, rồi lại không nói thêm gì nữa, chỉ là trong mắt lại lộ ra thấp thỏm rõ ràng.

“Cám ơn.” Đoạn Sở có điểm ngoài ý muốn, không phải bởi vì cái hộp này, mà là Hà Thái San vậy mà lại đem thú huyết của dị thú cấp 9 đều tặng cho hắn, quả thực là đã thể hiện đủ thành ý. Một trường lão tổ tông, cho dù quá khứ từng xảy ra nhiều chuyện không thoải mái, Đoạn Sở cũng không đến mức đối phương đã cúi người mà còn không bỏ qua.

“Đây là thuốc thức tỉnh.” Đoạn Sở trực tiếp từ nhẫn không gian lấy ra một bình thủy tinh trong suốt đưa qua, nhìn thấy kinh hi trong mắt Hà Thái San, nghĩ nghĩ hứa hẹn: “Nếu tương lai, thuốc ngưng thần khai thông có thể có hiệu quả với chiến sĩ cấp 9, ta nhất định sẽ cho Hà gia biết.”

Trong mắt Hà Thái San nhất thời hiện lên mừng như điên không thể tin được, năng lực trước căn bản không dám đề cập đến những chuyện đó, sợ đưa tới bất mãn của Đoạn Sở. Lại không nghĩ tới đối phương ngay cả yêu cầu của nàng cũng chưa nghe, đã đoán được suy nghĩ trong lòng nàng mà làm ra hứa hẹn.

“Vì cái gì?” Hà Thái San nhin không được hỏi.

Đoạn Sở vẫn mỉm cười nhìn Hà Thái San, nghe được câu hỏi của nàng, cũng chỉ là cười cười trả lời: “Về công, chiến sĩ cấp 9 là trụ cột của đế quốc Đế Ma Tư, trong tình hình thực tế, bất kỳ một nhà bảo chế thuốc nào cũng sẽ muốn nghĩ hết biện pháp để có thể trợ giúp cho bọn họ, về tư, nếu Hà Dược

Bản trở thành người khế ước, Hà Hương Minh cũng liền mất đi khả năng thừa kế, tới một mức độ nào đó ta cũng có lợi.”

Đoạn Sở nhìn về phía Hà Thái San thần tình xấu hổ, lại chậm rãi nói: “Huống chi, ngài cung cấp tư liệu cùng thú huyết là nhu cầu cấp bách của ta, mà thuốc thức tỉnh bán ra, cho dù lúc ban đầu sẽ bị hạn chế, nhưng lấy địa vị tông sư của ngài cùng thân phận của Hà Ngang Bình trưởng lão, muốn có được được này kỳ thật không khó. Nếu không có hứa hẹn phía sau, giao dịch của chúng ta, kỳ thật sẽ không công bằng, không phải sao?”

Hà Thái San kinh ngạc nhìn Đoạn Sở, nửa ngày rốt cục lấy lại tinh thần, đứng lên đối với Đoạn Sở làm một tư thế cúi chào ngang hàng: “Cám ơn, ngài là tông sư người khế ước đáng giá được tôn kính nhất của Đế Ma Tư!”

Tháng Sáu 9, 2016

165

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Chương 165

Kỳ thật yến hội chấm dứt, Lam Tư đã muốn đi đến thánh điện tìm Trữ Khang Hạo cùng Đoạn Sở rồi chứ, bất quá thị vệ Á Đạt bên người hấn lại tìm đến, tự nhiên là vì thuốc thức tỉnh đã truyền đến ồn ào huyền ảo trên mạng lưới tinh vực. Về phần Lai Đặc đế vương vì sao lại không liên hệ trực tiếp với Lam Tư, tự nhiên là bởi vì hệ thống phòng ngự trong hoàng cung cản trở tất cả thông tin đối ngoại tức thời.

Chờ Lam Tư xử lý xong, tính toán đi tới thánh điện, lại ngoài ý muốn thấy được ở một góc hành lang Đế Tinh điện, Tiêu Quan Trần đang đứng thẳng tắp ở đó. Tiêu Quan Trần lúc này, trên mặt đã không còn tươi cười tàn mạn tùy tính như dĩ vãng, môi nhếch lên, ánh mắt chuyên chú nhìn chằm chằm phương xa, thoát nhìn phá lệ nghiêm túc.

“Quan Trần, ngươi đang nhìn cái gì?” Lam Tư tò mò hỏi, đi đến bên người hấn ngừng đầu nhìn theo tầm mắt hấn. Đình thai lâu các, mái cong phản vũ, cho dù là cung điện tinh xảo hoa mỹ, cũng không rực rỡ lóa mắt bằng phù điêu màu vàng ròng vây quanh thánh điện.

“Nơi đó là thánh điện.” Lam Tư nghĩ đến Tiêu Quan Trần trừ bỏ mọi mọi bảo bối, tựa hồ hứng thú lớn nhất chính là phù điêu, không khỏi cười giải thích: “Nghe Tiểu Sở nói, thánh điện là do đế vương Đế Ma Tư đời thứ nhất tự mình điêu khắc, cả tòa thánh điện này đều như vậy.”

“Thật sự là kiệt tác khiến kẻ khác sợ hãi than!” Tiêu Quan Trần thở nhẹ ra. Hấn tuy rằng xuất thân Tiêu gia thế gia, là trưởng tử con cả người thừa kế Tiêu gia, lại cực kì ít có cơ hội được tiến vào hoàng cung, càng đừng nói được đi tham quan trong hoàng cung. Vừa rồi thời điểm nhìn thấy thánh điện, Tiêu Quan Trần chỉ cảm thấy cả người đều bị hấp dẫn thật sâu.

Lam Tư nở nụ cười, khó trách Tiêu Quan Trần mê muội như thế, tinh tế chiến loạn không ngớt, kiến trúc mấy ngàn năm trước còn bảo tồn đến nay, đích xác khiến kẻ khác khó có thể tin. Càng đừng nói một tòa cung điện phù điêu như vậy, thế nhưng lại là kiệt tác của đế quân khai quốc Đế Ma Tư.

“Ta muốn đi tìm Tiểu Sở, ngươi đi cùng ta, rồi chúng ta cùng rời đi.” Lam Tư đề nghị.

Tiêu Quan Trần dừng một chút, giương mắt nhìn về phía thánh điện cách đó không xa, gật gật đầu.

Hai người thong dong tiêu sái đi trong hoàng cung, Lam Tư là khách nước ngoài lại hiểu biết nhiều về hoàng cung hơn so với Tiêu Quan Trần, vừa đi vừa đàm đương chức vụ hướng dẫn viên du lịch cho Tiêu Quan Trần, đi đi dừng dừng, chờ hai người đi tới đại điện bên ngoài thánh điện, vừa vặn lại đi ngang qua Hà Thái San.

Hà Thái San bởi vì cái tiền thuốc ngưng thần loại A mà có được danh hiệu tông sư, Lam Tư thân là vương tử Trạch Mi tự nhiên sẽ biết, mà Tiêu Quan Trần từ trước đến nay luôn chú ý các loại tin tức, đối với tin tức về huynh đệ Hà gia cùng Đoạn Sở lại càng hiểu rõ. Ở bên ngoài thánh điện nhìn thấy nàng, hai người đều dâng lên hoài nghi, bước chân đều nhanh hơn vài phần.

“Lam Tư, Quan Trần, các ngươi đến đây!” Thanh âm mỉm cười của Trữ Khang Hạo từ một bên truyền đến.

Tiêu Quan Trần có ý đi chậm lại, nhìn thấy Lam Tư bay nhanh đến nhào tới chỗ Trữ Khang Hạo, ánh mắt không tự chủ được chuyển hướng phù điêu thật lớn trên tường, dần dần lâm vào trầm tư. Thẳng đến khi Lam Tư gọi hấn, Tiêu Quan Trần mới quay đầu lại, nhìn đến Lam Tư hốc mắt phấp phồng, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, không khỏi nở nụ cười.

“Đều đứng ở cửa làm gì? Mau vào.” Đoạn Sở cười khế tiếp đón.

Lam Tư có điểm ngưng ngừng, bị Trữ Khang Hạo kéo đi lên trước, Tiêu Quan Trần theo ở phía sau tiến vào thánh điện. Ba người liếc mắt một cái liền nhìn đến cái hòm trên bàn.

Đoạn Sở cũng không giấu diếm, đem chuyện Hà Thái San nói kể lại một lần.

“Hà Thái San kia, chính là tôn tử của nàng lần đó hại đệ ngất xỉu thiếu chút nữa gặp chuyện không may? Trưởng tôn của nàng có phải vẫn còn mơ ước Thịnh Trạch? Gia tộc như vậy, tính nguy hiểm quá lớn.” Trữ Khang Hạo nhìn lại mị. Tình yêu là khó bỏ qua nhất, Hà Dược Bản nếu trở thành người kế ước hậu thiên, cơ hội tiếp cận Thịnh Trạch càng lớn, mà Hà Hướng Minh tiền đồ bị hủy, phát hiện hi vọng cuối cùng lại bị thuốc thức tỉnh phá hủy, Hà Hướng Minh vốn lòng dạ hẹp hòi thật sự sẽ không giận chó đánh mèo sao?

Đoạn Sở lơ đãng, cho dù Hà gia có chiến sĩ cấp 9 cùng tông sư chế thuốc thì sao, lấy thân phận địa vị hiện giờ của hắn, cùng nắm giữ cơ giáp chiến hạm, thật đúng là không cần lo lắng này đó, nếu không Hà Thái San vì sao phải cúi đầu.

Lam Tư giữ chặt Trữ Khang Hạo, tán dương gật đầu với Đoạn Sở: “Tiểu Sở làm vậy là đúng, lấy địa vị hiện giờ của hắn cùng Thịnh Trạch, xử trí theo cảm tính thì không được.”

Không đợi Trữ Khang Hạo hỏi, Tiêu Quan Trần cũng là thái độ khác thường mà mở miệng: “Không tồi, làm để vương cùng thánh quân tương lai, quan hệ tốt với một Hà gia có được tông sư chế thuốc cùng chiến sĩ cấp 9, so với tranh đấu vô vị thì tốt hơn nhiều.”

Cái này, đến phiên Đoạn Sở kinh ngạc. Hắn không biết là giao dịch lần này có hại, hay là chiếm được tiện nghi. Bởi vì thuốc thức tỉnh Hà Thái San cũng không phải không thể có được, chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi, mà đồng ý để chiến sĩ cấp 9 dùng thuốc ngưng thần khai thông, lại quá mức hư ảo, Hà Thái San kỳ thật cũng biết điểm này, cho nên nàng lần này đến đây càng nhiều chính là vì muốn hóa giải mâu thuẫn quá khứ.

Bất quá lời nói của Tiêu Quan Trần cùng Lam Tư, thế nhưng lại công khai ám chỉ Úc Thịnh Trạch sẽ trở thành đế vương đời tiếp theo, làm cho Đoạn Sở biết rõ thái độ làm người của Úc Thịnh Trạch hoàn toàn nghĩ không ra.

Lam Tư thấy đôi huynh đệ này vẻ mặt mờ mịt khó hiểu giống nhau như đúc, cảm thấy buồn cười. Hắn ở trái đất sinh sống hơn ba năm, đương nhiên biết chính quyền Hoa Hạ cùng tính tế là không giống nhau.

“Tiểu Sở, lấy thực lực chiến sĩ cấp 9 của Thịnh Trạch, địa vị tông sư chế thuốc được tôn sùng của ngươi, Úc Khải Phong bộ hạ còn có thể lựa chọn người thừa kế vương vị khác sao?” Lam Tư xuất thân vương thất, đối với cái này là hiểu biết nhất.

Tiêu Quan Trần cũng gật đầu phụ họa, tính tế thực lực vì tôn, nhà đế vương cũng đồng dạng như thế. Hơn nữa Úc Thịnh Trạch rất có khả năng thăng lên cấp 10, chỉ cần hắn không ngã xuống trước Úc Khải Phong bộ hạ, vị trí đế quân này hắn coi như ngồi vào chỗ của mình.

Đoạn Sở nhìn lại mị, bất quá nghĩ đến Úc Thịnh Trạch làm việc từ trước đến nay đều tính toán trước, đại sự như vậy sẽ bàn luận với hắn. Lại nói lấy tuổi thọ của người thức tỉnh phổ biến ở tính tế mà tính toán, Úc Khải Phong đang lúc chính trực tráng niên, còn chưa cần thiết phải vội vàng lo lắng lựa chọn đế vương đời tiếp theo. Nghĩ vậy, Đoạn Sở liền dễ dàng đem vấn đề này gác lại.

Bất quá hiển nhiên, có người không thể chấp nhận tương lai như vậy, lại càng không hiểu ý mà chờ đợi. Trong tầm điện hoàng cung đại hoàng tử, Úc Hồng Trì lạnh lùng nhìn chằm chằm Đỗ Ngạo Tình sắc mặt trắng bệch, không chút do dự trầm giọng cự tuyệt: “Ngươi điên rồi sao, phụ vương nếu đem đệ tam quân độc lập làm tư quân của Thịnh Trạch, làm sao có thể thu hồi. Huống chi, ngươi có mắt đều nhìn ra được, Thịnh Trạch tất nhiên là đế vương đời tiếp theo, Đoạn Sở lại là tông sư chế thuốc, gia tăng cấp bậc hộ vệ là việc cấp bách, đâu phải nơi ngươi muốn loại bỏ liền loại bỏ!”

Nước mắt Đỗ Ngạo Tình đều rơi xuống, quỳ trên mặt đất túm lấy ống tay áo Úc Hồng Trì, không cam lòng quát to: “Rõ ràng ngươi mới là đại hoàng tử, mẫu thân của ngươi mới là vương hậu danh chính ngôn thuận của bộ hạ, dựa vào cái gì vương vị phải chấp tay tặng cho người ta! Ngươi cho dù không tranh, cũng phải vì con mà suy nghĩ!”

Đỗ Ngạo Tình nói xong, theo bản năng an ủi bụng của mình.

Úc Hồng Trì “Ba” một tiếng đập lên tay Đỗ Ngạo Tình, cúi thấp lưng, vẻ mặt khinh thường trào phúng: “Con, ta xem ngươi là vì vị trí vương hậu mới đúng? Chính Đỗ gia, đã khiến cho dã tâm của ngươi lớn như vậy? Đáng tiếc, chính ngươi không chịu thua kém tìm một người chồng mới cấp 7, lại không có bản lĩnh trở thành tông sư chế thuốc không ai dám đề đầu ngươi. Cho dù ngồi trên ngôi đế hậu, cũng phải nhìn xem ngươi có ngồi được an ổn hay không!”

Hắn nói xong, thấy Đỗ Ngạo Tình bộ dáng hoàn toàn ngốc lăng, hừ lạnh một tiếng, xoay người liền hướng cửa điện đi tới, tới cửa rồi, bỗng nhiên quay đầu lại, lớn tiếng cảnh cáo: “Nếu để cho ta biết ngươi lại tính kế Thịnh Trạch cùng Tiểu Sở, đừng trách ta không khách khí. Nhị hoàng đệ đã chết cũng không thể an táng trong hoàng lăng, chết một chính phi hoàng tử cũng không phải đại sự!”

Nói xong, tùy ý thê tử làm bạn nhiều năm, đang mang thai xui xẻo trên mặt đất, Úc Hồng Trì cũng không quay đầu lại mà rời khỏi, vài ngày sau đó cũng không trở về tầm điện.

Một chỗ yên tĩnh ở thiên điện hoàng cung, thị vệ trưởng Tăng Lăng bên người Úc Hồng Trì, cố ý dẫm mạnh chân tiến lên, đối với Úc Hồng Trì còn đang xuất thần cung kính nói: “Đại điện hạ, bộ hạ cho gọi!”

Ánh mắt Úc Hồng Trì tối sầm lại, quay đầu nhìn về phía Tăng Lăng: “Đỗ Ngạo Tình ở nơi nào?”

Tăng Lăng thần sắc căng thẳng, vội vàng lắc đầu: “Không, hoàng tử phi vẫn không ra khỏi tầm điện, Thanh Hàn điện hạ lo lắng, vẫn canh giữ ở nơi đó.”

Úc Hồng Trì trầm mặc một lát, gật gù đầu, sửa sang lại sắc mặt sau đó nhanh chóng đi tới Đế Tinh điện, Tăng Lăng vẫn cùng đi đến đại điện, sau đó mới cung kính chờ đợi ở bên ngoài cửa.

Úc Khai Phong liếc mắt một cái liền thấy được đứa con cả khó có thể che dấu nét tiêu tụy cùng vẻ mệt mỏi, nghĩ đến sóng ngầm đã bắt đầu khởi động, bất động thanh sắc mở miệng: “Danh sách người đi tới Lạp Á tỉnh cầu đã định ra, người nhìn xem trước đi, sau đó thông tri mọi người, an bài hành trình cho tốt.”

“Vâng!” Vẻ mặt Úc Hồng Trì run lên, tiến lên tiếp nhận nhìn lướt qua, so với trong dự đoán thì không có nhiều khác biệt, bất quá nghĩ đến Đoạn Sở lần này cũng đi theo, chần chờ xin chỉ thị: “Phụ vương, số lượng hộ vệ tùy tùng ở hội nghị liên minh tỉnh tế có hạn chế, bất quá tình huống lần này đặc thù, tin tức về thuốc tỉnh đã truyền khắp tỉnh tế, không bằng để cho Thịnh Trạch chỉ huy đệ tam quân đi theo, canh giữ ở bên ngoài Lạp Á tỉnh cầu.”

Úc Khai Phong vẫn chú ý tới Úc Hồng Trì, thấy hắn lời nói khẩn thiết, thần sắc đoan chính, vừa lòng gật đầu, lại cố ý công đạo một ít chính sự, sau khi Úc Hồng Trì lĩnh mệnh chuẩn bị rồi đi, bỗng nhiên mở miệng: “Chính phi của ngươi nếu mang thai, sự vụ trong cung đều chuyển giao cho vương hậu, trong điện của các người giao cho Thanh Hân, nàng cũng lớn rồi.”

Úc Hồng Trì chỉ cảm thấy phía sau lưng phát lạnh, lập tức cung kính lên tiếng trả lời.

Úc Khai Phong thấy thế, khẽ thở dài: “Ngươi cũng biết, cửu đệ ngươi không thông chính vụ, mà tinh lực của Tiểu Sở đều ở trên chế thuốc cùng gieo trồng. . . .”

“Phụ vương!” Úc Hồng Trì bỗng nhiên ngừng đầu, bất chấp thất lễ mà đánh gãy lời nói của Úc Khai Phong, vẻ mặt nghiêm nghị nói rõ: “Phụ vương, Thịnh Trạch tâm tư thông thấu, nhìn xa trông rộng, tương lai nhất định có thể trở thành chiến sĩ cường đại nhất, Tiểu Sở lại khai sáng cho Đế Ma Tư chúng ta một tương lai hoàn toàn mới. Bọn họ tựa như tổ tiên cùng thánh quân, chính là tồn tại kiêu ngạo nhất Cáp Ngồi tỉnh hệ!”

Úc Khai Phong chậm rãi lộ ra tươi cười, thẳng đứng dậy, chậm rãi đi xuống bậc thang, rồi đứng ở đứng trước mặt Úc Hồng Trì.

“Các người, đều là kiêu ngạo của ta!”

Bàn tay hữu lực của Úc Khai Phong đặt lên vai Úc Hồng Trì, trong mắt tràn đầy trấn an. Tuy rằng đế vị đã định, nhưng đứa con cả cơ trí thông minh, khoan dung cẩn thận, con út trầm ổn kiên nghị, so với những đời vua trước vì vương vị mà liên tục tranh đấu với nhau đầy huyết tinh trong nhiều năm liền, tất nhiên sẽ không tái diễn.

Úc Hồng Trì nhìn phụ thân mình, trong lòng tự nhiên nảy sinh một cổ vui mừng nhảy nhót, đem sự thất vọng đối với ngoại tổ và thê tộc cùng luồng khí tích tụ trở thành hư không, cung kính hành lễ, vững bước rời khỏi Đế Tỉnh điện. Hắn phải thông tri cho cửu đệ Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở tham dự hội nghị liên minh tỉnh tế, đồng thời, tình huống của các nhân viên quan trọng trong tỉnh hệ cùng với hội đồng các hiệp hội, cũng phải cẩn thận nói rõ mới được.

7

Tháng Sáu 9, 2016

166

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Chương 166

Mùi thơm ngát tràn ngập khoang thuyền, huynh đệ Úc Khai Phong cùng Úc Phi Dương sòng vai ngồi, vừa chuyên chú nhìn chăm chăm vào bản đồ sao trời trong quang mạc trước bàn vừa thảo luận cái gì, thỉnh thoảng còn nâng chung trà lên uống một ngụm, một chỗ khác trên bàn tròn, Mạch Duy vẻ mặt chán chết, hắt đối với hội nghị liên minh tỉnh tế ở Lạp Á tỉnh cầu không có hứng thú, mà đối diện hắn, huynh đệ Úc Hồng Trì cùng Úc Thịnh Trạch lại tập trung tinh thần lắng nghe. Điều này làm cho Úc Phi Dương ngẫu nhiên đảo mắt qua cảm thấy thật vừa lòng, đồng thời đối với đứa con của mình càng thêm hết chỗ nói.

Thời điểm Đoạn Sở đi vào nhìn đến, chính là một màn như vậy, cảm thấy buồn cười. Hắn đi lên trước, vì mọi người mà rót thêm trà, ngồi xuống bên người Úc Thịnh Trạch.

“Vội vàng xong rồi?” Úc Thịnh Trạch thấp giọng hỏi.

Đoạn Sở gật gù đầu, từ nhãn không gian lấy ra đưa cho hắn, lại có điểm do dự hỏi: “Ngươi cảm thấy cho Lai Đặc đế vương nhìn thấy những thứ này, chính là chủ ý tốt?”

Đoạn Sở còn có chút chần chờ, lần này bọn họ đi tham gia hội nghị liên minh tỉnh tế, nhìn thấy Lai Đặc đế vương Trạch Mĩ liền cầu hôn, Đoạn Sở chung quy vẫn cảm thấy quá mau.

“Lam Tư sẽ cao hứng.” Úc Thịnh Trạch thần nhiên vạch trần. Ngày thứ ba sau khi ngày lễ mừng của Đế Ma Tư chấm dứt, Lam Tư liền trở về Trạch Mĩ.

Lần này cũng sẽ đi theo người Trạch Mi tới Lạp Á tinh cầu. Theo Úc Thịnh Trạch, vừa thấy mặt liền đề cập đến chuyện đó, cũng là cách biểu hiện thành ý. Hơn nữa lấy sự đề ý của Khổng Ân với đệ đệ, nhất định có thể phát hiện Lam Tư đã động tâm với Trữ Khang Hạo, tình huống như vậy đương nhiên nên đề cập càng sớm càng tốt.

Đoạn Sở dừng một chút, nghĩ đến Lam Tư trước khi rời khỏi đã dằn dò, còn có thổ lộ khí phách lúc trước. Bận tốt của hắn thật sự tùy tính, quả thực sẽ vừa lòng.

“Ta không hy vọng để vương Trạch Mi đa nghi, dù sao cũng là đêm trước hội nghị liên minh.” Đoạn Sở giải thích. Vốn là một hôn sự tốt đẹp, nếu Lai Đặc để vương cho rằng Đế Ma Tư cố ý muốn mượn sức, muốn ở trên hội nghị liên minh tinh tế đạt được càng nhiều ủng hộ, chẳng phải là hảo tâm lại thành chuyện xấu.

“Đa nghi cái gì?” Mạch Duy nghe đến hồ đồ, nhin không được hỏi.

Không đợi Đoạn Sở nói chuyện, Úc Thịnh Trạch vỗ vào bả vai Mạch Duy: “Nói người cũng không hiểu!”

Úc Hồng Tri nhin không được cười lên tiếng, hắn thật ra lại biết nguyên do, trên thực tế, lúc trước Úc Thịnh Trạch còn cố ý hỏi qua hắn. Thấy phụ thân cùng thúc thúc đều dừng nói chuyện nhin lại đây, Úc Hồng Tri nhin về phía Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch.

Đoạn Sở trước mắt còn không thể đoán trước được hội nghị liên minh sẽ phản ứng ra sao với thuốc thức tỉnh, tuy nói đã có thuốc tiến hóa làm tiền lệ, nhưng cũng đã qua mấy ngàn năm lịch sử, lưu lại cũng chỉ là truyền thuyết tô điểm cho đẹp không thể cho là thật, ít nhất qua vài lời của Nguyên gia đều là các loại ám sát huyết tinh cùng chiến loạn quy mô lớn.

“Lam Tư cùng đại ca Trữ Khang Hạo của ta là một đôi hoàn toàn phù hợp, mà trái đất lại có cách cầu hôn như vậy.” Đoạn Sở giải thích: “Ta nghĩ cầu hôn ngay khi nhin thấy đế vương Trạch Mi Lai Đặc, mong đế vương cho đại ca ta cưới Lam Tư điện hạ, lại sợ hắn đa nghi.”

Đoạn Sở đưa đồ vật cho Úc Khải Phong: “Phụ vương, đây là sinh lễ ta chuẩn bị, người xem có thích hợp không?”

Hắn lại đây, vốn cũng là muốn tìm Úc Khải Phong bọn họ xác nhận lại một lần nữa. Lam Tư cùng đại ca tình đầu ý hợp lại là hoàn toàn phù hợp, chỉ cần đế vương Trạch Mi có đủ lý trí cùng hiểu biết, hôn sự này khẳng định sẽ đáp ứng. Sinh lễ chẳng qua chỉ là dệt hoa trên gấm, nhưng cũng là tâm ý của hắn đối với Lam Tư cùng Trữ Khang Hạo, bất quá Đoạn Sở tuyệt không muốn vì vậy mà mang tới cho Đế Ma Tư phiền toái. Hơn nữa thuốc thức tỉnh sau khi công khai, bản thân Đế Ma Tư ở tinh tế liền trở nên vi diệu.

Úc Khải Phong vừa nghe, cũng thấy thú vị nhếch mi, tiếp nhận nhin qua. Bên trong một chuỗi dài đều là trân phẩm thành đôi, bao gồm phù điêu, đá năng lượng nguyên, cơ giáp, các loại cây cỏ cùng thuốc quý hiếm, ngoài ra, chính là mười sáu gói trà, sáu mươi sáu bình thuốc thức tỉnh cùng tám mươi tám bình thuốc ngưng thần khai thông.

Úc Khải Phong bản năng cảm thấy được, con số này hẳn là có ý nghĩa gì đó. Hắn đem cho Úc Phi Dương, hướng Đoạn Sở đồng ý gật đầu: “Tư khổ của ta có hai tòa nhà di động, người cũng lấy thêm đi.”

Đoạn Sở kinh ngạc, cảm kích nói lời cảm tạ: “Cám ơn phụ vương!”

Úc Khải Phong đưa ra tòa nhà di động, không cần nghĩ cũng biết, lực phòng ngự tuyệt đối là cao nhất.

Úc Phi Dương cười, vừa đưa cho Đoạn Sở vừa nói: “Là hoàn toàn phù hợp? Vừa vặn đoạn thời gian trước ta làm hai cái cơ giáp, vốn là cho người cùng Thịnh Trạch, trước cho thêm vào lễ vật đi. Người cùng Thịnh Trạch đợi sau khi trở về thì làm cái khác.”

Mạch Duy nghe vậy, trông mong nhin về phía Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch, trong mắt tràn đầy hâm mộ. Hắn biết hai cơ giáp kia, một cái là cơ giáp siêu giai có thể thăng cấp theo cấp bậc của chiến sĩ, một cái khác là chuyên dụng cho người khế ước, đều là phụ thân tự mình chế tác. Mẫu thân A Toa đã đề cập qua, hai cơ giáp kia còn có thể hợp thể, đáng tiếc là chiến sĩ cùng người khế ước phải hoàn toàn phù hợp mới được.

Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch cũng ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới Úc Phi Dương lại vì bọn họ mà cố ý chế tạo cơ giáp.

“Cám ơn hoàng thúc.” Đoạn Sở thiếu chút nữa đỏ hốc mắt, vội vàng tiếp nhận rồi cúi đầu, đem quà tặng của Úc Khải Phong cùng Úc Phi Dương cho thêm vào.

Úc Thịnh Trạch thấy thế, chủ động dời chủ đề: “Bản khoản vừa rồi của Tiểu Sở, phụ vương người xem?”

Úc Khải Phong cùng đệ đệ của mình nhin nhau, nở nụ cười: “Yên tâm, Lai Đặc sẽ không đa tâm, chỉ cảm thấy may mắn.”

Úc Hồng Tri cũng khoát tay lên bả vai Mạch Duy đang vẻ mặt mờ mịt giải thích: “Vốn nhất định phải đồng ý hôn ước, giờ lại có thêm thứ mà hắn mơ ước trong đó, Lai Đặc để vương khẳng định cao hứng. Đổi lại là tình hệ khác, chẳng sợ đối tượng cầu hôn là người kế thừa vương vị của bọn họ, liên minh cùng đế quốc cũng chỉ cảm thấy tràn đầy kinh hi mà đáp ứng. Bọn họ ước gì Đế Ma Tư chủ động mượn sức ấy chứ.”

Thuốc thức tỉnh đại biểu cho chiến sĩ tinh tế có được càng nhiều tương lai khả thi, trừ bỏ kẻ thù truyền kiếp của Đế Ma Tư, thành viên đế quốc cùng liên minh trong liên minh tinh tế cũng không dám công khai đắc tội Đế Ma Tư, miễn cho lại chọc giận đông đảo chiến sĩ trong quốc nội của mình. Cho nên, hiện tại hy vọng bức thiết nhất của nhóm chính khách tinh hệ hiện quý, đều là làm sao nhắc lên quan hệ với Đế Ma Tư. Một lần đàm hỏi có thể có được sáu mươi sáu người khế ước hậu thiên cùng với tương lai có thể có thêm càng nhiều người khế ước hậu thiên, Trạch Mi sẽ trở thành đế quốc tinh hệ được kẻ khác hâm mộ nhất ngoại trừ Đế Ma Tư.

Đoạn Sở lập tức ý thức được, rõ ràng là hắn đã quá coi trọng hôn nhân của Lam Tư cùng đại ca, lại xem nhẹ bản năng đế vương của Lai Đặc. Đoạn Sở yên lòng, lôi kéo Úc Thịnh Trạch bắt đầu thảo luận, mà Úc Hồng Trì cùng Mạch Duy cũng thường thường nói chen vào, thảo luận ra một kế hoạch cụ thể.

Loại thời điểm này, Đoạn Sở cũng nhịn không được mà cảm thấy may mắn, thất hoàng tử Úc Hạo Bằng bị lưu lại, phụ trợ vương hậu Lộ dịch Toa chủ trì đại cục, nếu không hẳn nhất định sẽ đưa ra đủ loại ý tưởng không thể suy nghĩ theo tư duy thông thường, tựa như chuyện tốt hắn làm ra trước mặt Nhung Thành Âm.

Úc Thịnh Trạch liếc mắt một cái liền thấy được Đoạn Sở thất thần, không khỏi cảm thấy kỳ quái, chờ sau khi trở lại khoang thuyền nghỉ ngơi, Úc Thịnh Trạch liền hỏi đến.

“Suy nghĩ cái gì?”

Đoạn Sở miễn cưỡng tựa vào ghế, nghe được câu hỏi mà bật cười trả lời: “Còn không phải thất ca, không nghĩ tới hắn cùng Thành Âm kéo dài lâu như vậy, Thành Âm cũng đã tốt nghiệp quay về Y Duy Tát, thất ca mới tỉnh ngộ. Kết quả đuổi tới Y Duy Tát, còn đắc tội người nhà Nhung Thành Âm. Nếu lần này đại ca lưu lại ở Đế Ma Tư, thất ca lại đây, đại ca của ta lần này cầu hôn, sợ là phải náo nhiệt!”

Úc Thịnh Trạch vừa nghe, ánh mắt nheo lại. Lúc trước thất ca Úc Hạo Bằng đuổi tới Y Duy Tát, tựa hồ còn cố ý hỏi qua hắn, rốt cuộc là nói như thế nào mới thuyết phục được Đoạn Sở ký khế ước với hắn. Cho nên hắn liền ăn ngay nói thật, Đoạn Sở lúc ấy chủ động muốn thoát khỏi Đoạn gia, kết quả Úc Hạo Bằng thủ đoạn thô bạo đem toàn bộ người đều bắt đến Đế Ma Tư.

Úc Thịnh Trạch tuy không cảm thấy đây là lỗi của hắn, bất quá đối với việc thất ca hoàn toàn dựa theo nguyên tắc, lại sâu sắc lĩnh hội được.

“Ta trước khi rời đi, thất ca nói chờ chúng ta sau khi trở về muốn mua một lọ thuốc thức tỉnh.” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên mở miệng.

Đoạn Sở sững sờ, ngẩng đầu lên nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Vi cái gì, thất ca cùng Thành Âm không xứng đôi?”

Úc Thịnh Trạch lắc lắc đầu, nghiêm trang ngồi xuống trả lời: “Hắn là xứng đôi, thất ca lúc trước thời điểm đi tới Y Duy Tát đã điều tra qua. Bất quá Nhung Thành Âm rất tức giận, nói thất ca vì ký khế ước mới bức bách hắn trở thành chính quân hoàng tử, còn muốn tố cáo với nghiệp đoàn người khế ước. Cho nên thất ca tính toán chọn lựa từ cung nữ bên người hoặc là trong tử sĩ một người tình thân lực phù hợp để ký khế ước, như vậy Nhung Thành Âm sẽ không phản đối làm chính quân hoàng tử. Bất quá, một lọ thuốc thức tỉnh có thể sẽ không đủ.”

Đoạn Sở nghe được khoe miệng co rút, hắn vẫn luôn cảm thấy Úc Thịnh Trạch EQ rất thấp, đương nhiên dưới con mắt của Đoạn Sở, EQ thấp như vậy là chuyện tốt, hơn nữa một đường đi tới dần dần cảm nhận được thâm tình cùng ôn nhu lơ đãng trên người Úc Thịnh Trạch, làm cho hắn hoàn toàn sa vào tình yêu hoàn mỹ này, hai người lại vừa vặn xứng đôi. Mà lấy Úc Khải Phong bề hạ gần ba mươi năm mới có thể khiến Lộ Dịch Toa cảm nhận được tâm ý, chuyện toàn gia EQ thấp này có lẽ cũng là truyền thống. Nhưng Đoạn Sở thế nào cũng không nghĩ tới, Úc gia EQ thấp đến mức khiến kẻ khác không thể nói được gì vẫn còn có một vị.

“Chuyện này, chờ chúng ta sau khi trở về, ta tìm Thành Âm nói chuyện đi.” Đoạn Sở vẫn là không đành lòng mà ôm chuyện về mình.

Cùng Nhung Thành Âm ở chung bốn năm, Đoạn Sở vẫn có thể nhìn ra, Nhung Thành Âm khờ dại bướng bỉnh lại tinh thần trọng nghĩa mười phần, nếu thật sự không có cảm giác với Úc Hạo Bằng, đã sớm trốn thật xa, hoặc là liêu lĩnh hướng nghiệp đoàn người khế ước trách cứ, chứ không chỉ oán giận miệng như vậy. Bất quá nếu chờ Úc Hạo Bằng thật sự thiếu não mà tìm những người khác ký khế ước, dưới tình cảnh bọn họ rõ ràng phù hợp, chỉ sợ Nhung Thành Âm thật sự muốn phát cuồng, hai người này rốt cuộc có thể thành đôi hay không còn chưa biết được.

Úc Thịnh Trạch kỳ thật cũng không đồng ý, bất quá hắn là cảm thấy Úc Hạo Bằng lãng phí tâm huyết của Đoạn Sở, về phần Úc Hạo Bằng thật sự tìm người khác ký khế ước, Úc Thịnh Trạch ngược lại cảm thấy không sao cả. Tựa như hắn nói cùng Úc Thanh Hân, hắn thủy chung cảm thấy, ký khế ước cùng bầu bạn là hai việc khác nhau.

“Tốt lắm, không nói bọn họ, sáng mai sẽ đến Lạp Á tinh cầu, chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút.” Úc Thịnh Trạch nói xong, thấy Đoạn Sở thế nhưng ôm lấy hắn, thậm chí còn dúi đầu vào hõm vai của mình, không khỏi trong lòng vừa động, cúi đầu hôn lấy Đoạn Sở, đồng thời một tay đặt bầu bạn của mình lên ghế, tia tinh thần lực thuần thực coi bỏ trôi buộc trên người chính mình cùng Đoạn Sở.

Đoạn Sở cả người run lên, mở mắt ra liền nhìn đến lửa nóng toát ra từ trong mắt Úc Thịnh Trạch, không chỉ không chút ngưng ngừng, ngược lại giang hai tay ôm lấy nam nhân, khi tia tinh thần lực của Úc Thịnh Trạch chuẩn bị rút lui khỏi, tia tinh thần lực của Đoạn Sở tự nhiên mà quán lên theo. . . .

Tháng Sáu 12, 2016

167

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Chương 167

Ở trên không tổng bộ liên minh tinh tế Lạp Á, lúc này đang có trăm chiến hạm lớn nhỏ không đồng nhất dừng trên đó, cùng với đó là ngàn chiến hạm cao giai vây ở chung quanh chiến thuyền chủ, đem toàn bộ bầu trời Lạp Á che kín. Những chiến hạm đó, đều là của đế quốc hoặc liên minh đến tham dự hội nghị liên minh tinh tế.

“Thật là hùng tráng!” Đoạn Sở từ trong lòng Úc Thịnh Trạch thò đầu ra thăm dò, lập tức bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn thật sâu.

“Cẩn thận một chút, đừng lộn xộn.” Úc Thịnh Trạch thấp giọng dặn dò, tay đặt trên lưng Đoạn Sở buộc chặt, tay kia thì sẵn sàng vì Đoạn Sở điều chỉnh tư thế, giúp hắn càng thêm thoải mái quan sát.

Đoạn Sở đỏ mặt, thân thể không được tự nhiên dựa vào lòng ngực Úc Thịnh Trạch. Không có biện pháp, cho dù như vậy rất mất mặt, cũng biết đại ca Trữ Khang Hạo ôm Đoàn Tử đều đã không nói được gì mà trợn trắng mắt, Mạch Duy lại nhìn đến trợn tròn con mắt, nhưng hắn tay chân mềm nhũn, hông đau nhức, chỉ có thể dựa vào Úc Thịnh Trạch giúp đỡ mới có thể đi ra khỏi chiến hạm chủ.

Này đã là nhờ dùng Bích Chi thảo cùng thuốc Thụ Trữ đặc chế mới có thể được như vậy. Bằng không, hắn cũng chỉ có thể lẳng lặng nằm trong con suối ở không gian trà son, đợi thể lực cùng tinh thần lực chậm rãi khôi phục.

Nghĩ vậy, Đoạn Sở ảo não cực kỳ. Bởi vì lần trước Úc Thịnh Trạch thăng cấp thông qua dẫn dắt, Đoạn Sở cảm thấy tinh thần lực dung hợp dưới tình huống như vậy, tựa hồ có thể khai thông tiền giai rất tốt. Hắn cũng tìm hiểu hơn một tháng để nghiệm chứng điều này. Cho nên tối hôm qua, hắn thập phần tự nhiên mà giao hòa tinh thần lực trong lúc đang triển miên, lại quên mất làm như vậy tuy có thể chiếm được càng nhiều vui thích cùng thỏa mãn, nhưng dĩ chứng mang theo chính là hắn phải nằm vài ngày. Gần nhất mặc dù có tiến bộ, nhưng cũng tuyệt đối không phải sáng sớm hôm sau đã có thể khỏe mạnh như thường.

Úc Thịnh Trạch thấy thế, trong mắt hiện lên ý cười. Hắn đương nhiên biết dụng ý của Đoạn Sở khi làm như vậy, mà trên thực tế, tuy rằng chỉ ngắn ngủn hơn một tháng, trạng thái tinh thần lực của hắn so với chiến sĩ cấp 9 mới tấn cấp khác còn đang hỗn loạn thì mạnh hơn nhiều lắm. Hơn nữa phương diện dung hợp của Đoạn Sở rõ ràng có tiến bộ, không chỉ không giống lần đầu tiên mất đi ý thức, thậm chí ngay cả tinh thần lực của bản thân cũng được rèn luyện.

“Chúng ta đi thôi. . . . .”

Ngay thời điểm Đoạn Sở vừa ra khỏi chiến hạm chủ vừa ảo não không thôi, tin tức Đế Ma Tư đến đã lan truyền ở Lạp Á tinh cầu. Đại sảnh tổng bộ liên minh lớn vô cùng, bên trong là đế vương các quốc gia, nhóm nguyên thủ tốp năm tốp ba tụ tập cùng một chỗ, đàm luận sự biến hóa của tinh tế trong hai mươi năm này, đương nhiên, đề tài cuối cùng vẫn chuyển tới trên người tông sư chế thuốc mới của Đế Ma Tư, đều suy đoán biến hóa mà việc này có thể mang đến cho tinh tế.

“Vận khí của Đế Ma Tư thật đúng là lớn, Hà Thái San hai mươi năm trước, cũng đã đủ để Đế Ma Tư có được cảm kích của chiến sĩ cấp cao trong tinh tế, hiện giờ lại thêm một Đoạn Sở, một tông sư chế thuốc mới hai mươi ba tuổi, lại là bầu bạn cứu hoàng tử Đế Ma Tư, Úc Khải Phong chỉ sợ là mỗi ngày đều cười đến tỉnh!” Một vị nam tử tóc nâu mất lam cảm thán, trong mắt thoáng hiện ghen tỵ căn bản không thể áp chế.

“Trên thực tế, chúng ta cũng nên mỗi ngày đều cười đến tỉnh mới đúng, nếu Úc Khải Phong đem tin tức thuốc thức tỉnh gấu gấu điểm, có lẽ qua tiếp hai mươi năm nữa, chúng ta mới có cơ hội biết đến sự tồn tại của người khế ước hậu thiên. Nghe nói Cấp Ngồi tinh hệ đã có ba bốn ngàn người khế ước hậu thiên, nếu chờ hai mươi năm sau, dân số của mấy trăm tinh cầu chúng ta cho dù tăng nhiều hơn nữa, cũng không so được với chiến lực của chiến sĩ Đế Ma Tư.” Nam tử đối diện là một người tuổi còn trẻ cười khê giễu cợt, bị trường bối bên cạnh hắn dùng mắt lạnh trừng trừng, không dám tiếp tục khiêu khích.

Nam tử tóc nâu mất lam giận dữ, lạnh giọng chất vấn: “Người nói giỡn sao, một năm cũng chỉ có trăm người khế ước, lập tức tăng lên mấy ngàn, sao có thể giấu diếm được? Càng đừng nói số lượng kinh người như vậy.”

Nam tử vừa nói xong, lập tức bị càng nhiều người phản bác:

“Có cái gì mà không giấu diếm được? Cấp Ngồi tinh hệ có nhiều tinh cầu như vậy, mấy trăm triệu dân cư, Úc Khải Phong có thể đem toàn bộ người khế ước hậu thiên đưa vào quân bộ hoặc đội thị vệ hoàng gia, tìm một tinh cầu không người đặc huấn, hoàn toàn không cần lo lắng bị phát hiện. Lại nói, người sao không nghĩ đến, thuốc thức tỉnh có phải là mới nghiên cứu chế tạo thành công hay không? Bọn họ công khai chỉ là ba nghìn người khế ước hậu thiên, ai biết số lượng chân chính là bao nhiêu!”

“Không tồi, Đế Ma Tư là đế quốc văn minh cao cấp, không giống đại đa số tinh hệ chỉ có hai ba vị chiến sĩ cấp 9, chiến sĩ cấp 9 của bọn họ có tới chín người, không đúng, hiện tại lại nhiều thêm một vị chiến sĩ vừa lên cấp 9, vốn chỉ có một vài đế quốc cùng liên minh mới có thể so sánh được. Thế lực chủ chiến của Tập Na tinh hệ ngang nhau với Đế Ma Tư, ba năm trước đây đã bị đánh đến tử thương nặng nề, gia tộc Hoắc Nhĩ cường đại nhất ngay cả thiếu chủ duy nhất cũng không giữ được, chiến sĩ cấp 9 lại chết ba người, hiện giờ, còn có tinh hệ nào nguyện ý trở thành địch nhân với Đế Ma Tư sao?”

“Lại nói, Úc Khải Phong chỉ cần mượn sức được hai đế quốc tinh tế, tinh hệ khác ngay cả tới gần cũng không thể, huống chi Đoạn Sở phát minh ra thuốc thức tỉnh, là người khế ước tinh thần lực thực thể hóa, bản thân hắn cũng không dễ đối phó, càng đừng nói bầu bạn của hắn hoàng tử Úc Thịnh Trạch mới vừa thăng cấp 9, lại là chỉ huy của một sư đoàn, chỉ có ai bị điên mới muốn chọc vào cường địch như vậy!”

“Nói cũng đúng, chúng ta vừa không ở phụ cận Cấp Ngồi tinh hệ, cũng không kết thù với Đế Ma Tư, giao hảo mới có lợi với chúng ta. Không nói thuốc thức tỉnh, gỏi trà cũng có hạn sử dụng, đặc tội Đoạn Sở, qua một năm nữa gỏi trà mất đi hiệu lực, không phải chỉ có thể ngồi chờ đợi thú cấp 9 cuồng hóa

diệt sạch tinh cầu hay sao?”

Lời này vừa ra, trong đại sảnh lập tức im lặng rất nhiều. Tin tức về gổi trà sau khi công khai, Đế Ma Tư hướng các tinh hệ lớn đưa ra số lượng lớn gổi trà, giá cả cũng không hề mắc, thậm chí còn căn cứ vào tinh vực lớn nhỏ mà đưa ra số lượng gổi trà bất đồng. Người sáng suốt đều nhìn ra, Đế Ma Tư làm như vậy hoàn toàn là căn cứ vào phòng bị dị thú. Cũng bởi vậy, trong ba năm này, trong vũ trụ bao la tuy vẫn như trước xuất hiện nhiều dị thú cấp 9 cuồng hóa tàn sát bừa bãi, nhưng cuối cùng đều không tạo thành thảm kịch sinh linh đồ thán như trong quá khứ.

Một ít người sinh ra đã tâm ác ý với Đoạn Sở, trong lòng đều rùng mình. Trong vũ trụ uy hiếp lớn nhất thủy chung luôn đến từ đàn dị thú cường đại, lại tương đương mấy ngàn năm trước, thời điểm Đế Ma Tư còn bị vây ở văn minh cấp thấp, bọn họ còn không có biện pháp có được thuốc tiên hóa của Nguyên Cẩm Đường, hiện tại Đế Ma Tư đã sớm cường thịnh, nếu vẫn còn nghĩ muốn cường ngạnh giết chết Đoạn Sở, gần như là không có khả năng, mà kéo theo đó sẽ chỉ là trả thù điên cuồng đến từ Đế Ma Tư cùng Úc Thịnh Trạch. Tinh hệ thực lực không kém, nhất thời dập tắt tâm tư áp dụng thủ đoạn mạnh mẽ với Đoạn Sở.

“Cuối cùng các ngươi còn có đầu óc, biết đắc tội không nổi Đoạn Sở cùng Đế Ma Tư.” Một thanh âm nam tử cười nhạo từ cửa truyền đến.

Mọi người mới vừa thảo luận thần sắc đại biến, trong bọn họ có ai mà không phải là tồn tại cao nhất quyền thế nhất ở tinh tế, vừa rồi lúc thảo luận cũng không lớn tiếng, lúc này lại bị người một câu nói toạc ra, quả thực là bị hung hăng đánh một tát. Tin tức này nếu bị Đế Ma Tư cùng Đoạn Sở biết, không cần nghĩ cũng biết khả năng bọn họ có thể được mua thuốc thức tinh sẽ bị thấp xuống bao nhiêu phần.

Những người khác trong đại sảnh cũng chú ý tới, theo tiếng nhìn lại, ở cửa tòa thành một hàng năm người bước đến, nói chuyện đúng là người nam tử cao lớn đáng người khôi ngô, tóc đen mắt đen đứng ở trung gian.

“Áo Tu, là ngươi!” Nam tử tóc nâu mắt lam lúc ban đầu khơi mào đề tài kinh hô.

Chung quanh nghe được tên “Áo Tu” đầu tiên là sững sốt, chờ tỉnh ngộ lại, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Nam tử được xưng là Áo Tu diện mạo chỉ có thể dùng đoan chính để hình dung, ánh mắt tràn ngập vẻ nghiêm nghị khiến kẻ khác sợ hãi run rẩy. Lúc này nghe được có người nhận ra hắn, ánh mắt sắc bén lập tức quét lại đây, trào phúng ác ý không thêm che dấu hiện lên mặt: “Nguyên lai là A Nặc • Ai Bố Ngươi, thư ký chính phủ liên bang Ngõa Tư Khoa Nhĩ. Ngươi hình như rất kiêng kỵ Đế Ma Tư? Ngõa Tư Khoa Nhĩ cùng Đế Ma Tư không hề gần nhau, trung gian còn có Tạp Na tinh hệ, ngươi không phải lo lắng Đế Ma Tư sau khi tiêu diệt sạch Tạp Na, liền đánh tới Ngõa Tư Khoa Nhĩ chứ?”

A Nặc • Ai Bố Ngươi sắc mặt đỏ lên, chú ý tới ngay cả ánh mắt của những người vừa rồi không tham dự nói chuyện cũng đều trở nên quái dị, căng thẳng lan ra toàn thân, ngay cả nói cũng đều không nói được. Có tình hân như vậy, đứng trong mắt những người khác đều trở thành chột dạ.

Áo Tu khinh thường nở nụ cười, khí thế sắc bén bức người: “Lại nói, Úc Thịnh Trạch Đế Ma Tư vì bầu bạn của hắn, đem cả sư đoàn đệ tam quân đều mang tới đây, hơn nữa còn có đội thị vệ hoàng gia Đế Ma Tư, ta trái lại muốn nhìn thử một chút, các ngươi có thể cường bức lợi dụng như thế nào, mới có thể khiến Đoạn Sở cung cấp thuốc thức tinh cho các ngươi!”

Buổi nói chuyện này, khiến những người khác hoàn toàn thay đổi sắc mặt, một ít người tuổi trẻ vừa rồi tham dự đề tài thiếu chút nữa nhìn không được muốn né tránh, sợ bị người nghe nhầm đồn bậy, khiến bọn họ tương lai mua thuốc thức tinh càng có thêm nhiều chướng ngại cùng khó khăn.

Lam Tư vẫn ngồi ở bên người phụ vương và huynh trưởng lắng lắng nghe, thủy chung không hề chen vào. Chuyện thuốc thức tinh lớn như vậy, Đế Ma Tư khẳng định đã làm tốt chuẩn bị, hắn cũng không cảm thấy các đế quốc hoặc chính quyền có tâm tư riêng, có thể thống nhất cách giải quyết. Đương nhiên, nếu thật sự xảy ra vấn đề hắn cũng sẽ thông tin cho Úc Thịnh Trạch trước tiên.

Bất quá hiện tại nhìn đến giữa đường nhảy ra một nam tử xa lạ, thế nhưng không e dè đứng ở bên Đế Ma Tư, mà mọi người bị hắn châm chọc khiêu khích lại một chút phản kích cũng đều không có, nhất thời làm cho Lam Tư nổi lên lòng tò mò, ánh mắt nhìn về phía huynh trưởng Khăng Ân hỏi.

Khăng Ân lại lắc lắc đầu, vẻ mặt phi thường nghiêm túc nhìn về phía Áo Tu, hiển nhiên phi thường kiêng kỵ đối phương.

Ngược lại bạn trai trước Cáp Duy • Bác Khắc từ lúc Lam Tư trở lại Trạch Mỹ vẫn luôn quán lấy hắn, nghĩ hết biện pháp đi theo tới Lạp Á tinh cầu, một câu liền nói nói toạc ra thân phận Áo Tu.

“Hắn là hạm trưởng của Mạt Đạc Lí Khắc Hào.”

Cáp Duy • Bác Khắc không đầu không đuôi trả lời, Lam Tư lại bất chấp chán ghét, nhìn nam nhân đang đi tới, trong lòng nhấc lên sóng to gió lớn.

Mạt Đạc Lí Khắc Hào, là một trong chiến hạm siêu giai cường đại nhất tinh tế, mà chủ nhân của hắn, cũng không lệ thuộc bất kỳ một đế quốc hay liên minh nào. Mạt Đạc Lí Khắc Hào là đoàn săn bắn tự do, đối tượng săn bắn trừ bỏ đàn dị thú cường đại, chính là hải tặc vũ trụ có tiếng xấu. Có thể lấy hải tặc vũ trụ làm mục tiêu săn bắn, hoàn toàn có thể tưởng tượng được sự khủng bố của Mạt Đạc Lí Khắc Hào.

Về phần hạm trưởng bọn họ, nghe nói là người chỉ bằng khả năng khống chế của bản thân mà thăng lên cấp 7, hiện tại đã là chiến sĩ cấp 8 lại thủy chung không ký khế ước với người khế ước. Khó trách hắn có thể tiến đến Lạp Á tinh cầu, ngay cả thủ đô đế quốc của tinh hệ lớn cũng vô cùng kiêng kỵ sự xuất quỷ nhập thần, lại vô cùng cường hãn của Mạt Đạc Lí Khắc Hào, nói không chừng Áo Tu đến đây, cũng là chủ ý của nghị viện liên minh tinh tế.

Không đợi Lam Tư đem công tích vĩ đại của Áo Tu nghĩ lại một lần, nam nhân đã tới trước mặt Lam Tư, ánh mắt nặng nề nhìn hắn, bỗng nhiên mở miệng: “Lam Tư • Duy Đức? Nghe nói ngươi cùng Đoạn Sở quan hệ tốt lắm?” Hắn không đợi Lam Tư phản ứng, gọn gàng dứt khoát biểu lộ mục đích, ngữ khí vừa nghiêm nghị lại thập phần thành khẩn: “Giới thiệu ta, có thể chứ?”

Mặt Đắc Lí Khắc Hào tuy rằng thanh danh không tồi, nhưng hấn bộ dáng hung thần ác sát, hiển nhiên khơi dậy đề phòng của chiến sĩ Trạch Mĩ. Cáp Duy • Bác Khắc một lòng muốn chứng tỏ không chút do dự che ở trước mặt hấn.

“Áo Tu, nơi này là tổng bộ Lạp Á, Đoạn Sở rất nhanh sẽ tới đây, ngươi hoàn toàn có thể tự mình đi tìm!” Cáp Duy • Bác Khắc lời lẽ chính nghĩa.

“Phiền toái!” Áo Tu trừng mắt xoi mói, hấn rõ ràng không có tính nhẫn nại đó, lộ ra tia tinh thần lực hùng hậu, không nói hai lời liền đem Cáp Duy • Bác Khắc trời lại. Đứng nói là cấp 7, Áo Tu lúc trước chưa thăng lên cấp 8, đã có thể một mình khống chế chiến hạm tiêu diệt dị thú cấp 8. Cáp Duy • Bác Khắc vài năm này không có lòng dạ nào thăng cấp cường hóa, làm sao có thể là đối thủ của Áo Tu.

Bất quá vì trời chặt chiến sĩ Trạch Mĩ, Lai Đặc cùng Khăng Ân đều đứng lên, bọn họ cho dù không lấy lại mặt mũi cho Cáp Duy • Bác Khắc, cũng không thể tùy ý người khác khi dễ ngay trước mặt. Mà Áo Tu hiển nhiên cũng ý thức được điểm ấy, chủ động lui ra phía sau từng bước, vẫn kiên trì hỏi: “Có thể chứ? Ta một mình tiến đến.”

Lam Tư mở miệng đang muốn nói chuyện, phía sau nguyên bản đang huyền não lại bỗng nhiên ngưng lại, cổ ý phóng lớn tiếng bước chân đi qua, thanh âm quen thuộc lại trong trẻo lạnh lùng của Đoạn Sở truyền tới.

“Áo Tu tiên sinh tìm ta, sao không giáp mặt nói chuyện?”

Lam Tư vội vàng thăm dò, nhìn thấy Đoạn Sở bị Úc Thịnh Trạch ôm lấy đi tới, trừ bỏ những người khác của Đế Ma Tư, Trữ Khang Hạo rõ ràng cũng ở trong đám người, hướng về phía hấn cười, vội vàng cất bước tiến về phía trước nghênh đón, cũng không quên Khăng Ân ở phía sau biểu hiện vận vẹo, thoải mái dựa vào bên người Trữ Khang Hạo, cũng tiếp nhận Từ Tinh thú hoàng tộc đang nhu thuận nằm úp sấp trong tay hấn, miệng thế nhưng còn oán giận một câu.

“Các người tới cũng thật chậm!” Lam Tư trở lại Trạch Mĩ không bao lâu, liền đối với huynh trưởng của chính mình chủ động thẳng thắn nói ra cảm tình với Trữ Khang Hạo, tuy rằng quá trình có chút gượng co, bất quá Khăng Ân hiển nhiên vẫn là bị thuyết phục.

Đoạn Sở cũng chú ý tới vẻ mặt của Khăng Ân, nhìn không được cười khế, sau khi chống lại ánh mắt của Áo Tu, gật gật đầu: “Áo Tu tiên sinh, thỉnh chờ một lát.”

Tình hình trong đại sảnh Đoạn Sở đã từ Úc Thịnh Trạch biết được, đối với chuyện Áo Tu muốn gặp hấn cũng có thể biết được nguyên nhân, bất quá hiển nhiên không thể nói chuyện trước nhiều người như vậy.

Áo Tu giờ tay, bốn người đi theo hấn toàn bộ nhường vị trí, năm người lẳng lặng chờ ở một bên.

Huynh đệ Úc Khải Phong cũng đã gặp mặt mọi người, cũng an vị ở một bên, vẻ mặt trầm ổn chờ Đoạn Sở.

Lai Đặc còn có điểm mờ mịt, bất quá cũng chú ý tiểu nhi tử chạy đến bên Đế Ma Tư, còn cùng một chiến sĩ chỉ có cấp 4 cưỡi thân mật, không khỏi cảm thấy hồ nghi, vẫy vẫy tay kêu to: “Lam Tư, còn không mau lại đây!”

Lam Tư hướng về phía Lai Đặc vui vẻ cười, một tay giơ lên lắc lắc, một tay dùng sức bắt lấy cánh tay Trữ Khang Hạo, đúng lý hợp tình cự tuyệt cũng tuyên bố: “Phụ vương chờ một chút, ta tìm được chiến sĩ hoàn toàn phù hợp rồi, đang định thực hiện lời hứa ký kết hôn ước, chính là người này, Trữ Khang Hạo. Tiểu Sở là đệ đệ hấn, đáp ứng tới cầu hôn ta.”

Nói xong, hấn còn lôi kéo Trữ Khang Hạo tiến lên thúc giục Đoạn Sở: “Tiểu Sở, đến phiên ngươi!”

Huynh đệ Úc Khải Phong bên cạnh xem kịch vui, thiếu chút nữa không khống chế được biểu tình trầm ổn trên mặt, mọi người chung quanh cả kinh tròn mắt há hốc mồm, ngay cả Áo Tu cũng cau mày quay đầu nhìn qua, vẻ mặt mới lạ.

Bất quá thực hiển nhiên, ai cũng không như Lai Đặc bề hạ bị chấn động thật sâu, hấn ngốc lẳng nhìn ái tử, vẻ mặt như bị sét đánh mà tròn tròn mắt, ngay cả phát hỏa cũng quên. Phía sau hấn, Khăng Ân • Duy Đức không đành lòng nhìn thẳng, hấn không thể hiện tại liền đem đệ đệ mặt này nhét vào khoang tàu bay đi. Bất quá hấn còn nhớ rõ đúng lúc Cáp Duy • Bác Khắc đang điên cuồng giãy dụa bịt miệng lại, phản phất thị vệ đem Cáp Duy • Bác Khắc đã hoàn toàn vô dụng đi ra ngoài.

Đoạn Sở ghen một hơi thật lớn, chủ ý của Úc Hồng Tri có nhanh thế nào, cũng không bằng đương sự càng nóng vội. Vẫn là Úc Thịnh Trạch phản ứng nhanh nhất, hoặc là nói hấn đã sớm quen với hành vi như vậy của Lam Tư, vỗ vỗ Đoạn Sở nhắc nhở: “Đem sinh lễ đưa cho Lai Đặc bề hạ.”

Đoạn Sở đem sinh lễ đưa cho Lai Đặc • Duy Đức, vẻ mặt thành khẩn nói: “Bề hạ, Trữ Khang Hạo là đại ca ta, hấn đối với Lam Tư điện hạ ái mộ sâu nặng, cố ý mời ta hỗ trợ cầu hôn, phần danh mục quà tặng này, chính là dựa theo tập tục mà biểu đạt tâm ý, còn mong ngài xem ở đại ca của ta một mảnh chân ý hết sức chân thành, đồng ý hôn sự của Lam Tư điện hạ cùng đại ca của ta.”

Lai Đặc khóe miệng run rẩy, ánh mắt từ trên mặt Lam Tư chuyển qua trên người Trữ Khang Hạo vẻ mặt khăng trương, lại từ trên người Trữ Khang Hạo trở lại ánh mắt màu trầm lam phát sáng cùng khuôn mặt tươi cười tràn ngập chờ mong của Lam Tư.

Hấn cũng không quan tâm, cái gì hoàn toàn phù hợp, cái gì kêu là thực hiện lời hứa, hiện tại dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, hấn chẳng lẽ còn có thể đem lời nói trước kia thu hồi hay sao, hấn không muốn mất mặt thì phải đồng ý. Lại nói con của hấn bộ dáng hạnh phúc này, sợ là cho dù không hoàn toàn phù hợp đưa con cũng phải gả ra ngoài.

Lại tưởng tượng Đoạn Sở một ngum một câu đại ca, cùng thân phận tông sư chế thuốc Đế Ma Tư của hắn, Lai Đặc • Duy Đức không thể xem nhẹ. Tiếp nhận củi đầu vừa thấy, trông mắt thiếu chút nữa đã lòi ra, tay thậm chí không khống chế được mà run rẩy. Sáu mươi sáu bình thuốc thức tỉnh, cùng ý nghĩa tương lai có thêm càng nhiều cơ hội mua nhiều hơn nữa. Đoạn Sở này, quả nhiên rất dễ ý tới Trữ Khang Hạo!

“Đương nhiên, Lam Tư cùng Trữ Khang Hạo tiên sinh nếu hoàn toàn phù hợp, ta tự nhiên là đồng ý, Đoạn Sở các hạ quá khách khí.” Lai Đặc về mặt miễn cưỡng, nghiêng răng nghiêng lợi đồng ý. Sau đó chống lại ánh mắt kinh hãi của Lam Tư, hắn rốt cục nhìn không được ý bảo Khổng Ân, đem tiểu nhi từ tâm đã sớm bay đi mang trở về.

Đoạn Sở tiếp nhận Đoàn Tử nhìn theo một đoàn người Trạch Mỹ rời đi, rốt cục nhẹ nhàng thở ra, cùng Úc Thịnh Trạch, đi theo Áo Tu đến chỗ ở mà liên minh tinh tế chuẩn bị cho bọn họ.

“Ta muốn mua một lọ thuốc thức tỉnh.” Áo Tu thần nhiên thỉnh cầu: “Cần trao đổi cái gì cũng đều có thể, hơn nữa các ngươi cũng không cần lo lắng, người này người cũng nhận thức, cam đoan sẽ không gây ra bất lợi với Đế Ma Tư.”

Úc Thịnh Trạch nhếch mi, ánh mắt dừng trên người Áo Tu, thần thái lại hơn vài phần kỳ dị.

Đoạn Sở về mặt mờ mịt, bỗng nhiên đứng lên, đối với Áo Tu cao thấp đánh giá, lại ngoài ý muốn nở nụ cười.

“Thuốc thức tỉnh này, chỉ sợ không cần thiết phải bán ra.” Đoạn Sở chậm rãi cự tuyệt.

Áo Tu sắc mặt căng chặt không ngừng thay đổi, kiên cố nhìn Úc Thịnh Trạch, hít một hơi thật sâu lại thỉnh cầu: “Ta thật sự phi thường cần thuốc thức tỉnh, hơn nữa ta cũng không đợi được quá vài năm, nếu ngài có thể. . . . .”

Đoạn Sở vội vàng xua tay, trước khi Áo Tu nói ra càng nhiều lời thỉnh cầu liền đánh gãy hắn: “Không không, ngươi hiểu lầm, ta nói không cần, là bởi vì người kia, đã dùng qua thuốc thức tỉnh.”

Thân thể Tiểu Quan Trần yếu như vậy, lại bị thương ở kỳ thức tỉnh, Đoạn Sở nếu biết người kẻ ước có thể tự chữa trị thân thể, lại là bạn bè với Tiêu Quan Trần, tự nhiên sẽ không keo kiệt một lọ thuốc thức tỉnh.

Áo Tu lấp bắp kinh hãi, trên khuôn mặt nghiêm trang lộ ra lo lắng không tương xứng: “Ngươi có biết hắn, không đúng, Quan Trần hắn bị thương vào kỳ thức tỉnh, dùng thuốc thức tỉnh chỉ sợ. . . . .”

“Ngươi hiện tại có thể đi xác nhận.” Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên thò tay ra che chắn, lo lắng Áo Tu kích động quá mức sẽ làm Đoạn Sở bị thương.

“Ồ!” Đoàn Tử cũng tròn to con mắt màu vàng. Nó đã mở linh trí, tiểu đồng bọn cùng nó làm bạn đã nhiều năm, hiện giờ chính là “Quan Trần” bị kẻ kia nhắc tới.

“Cám ơn!” Áo Tu ngay cả cáo từ cũng không kịp, vội vàng nói lời cảm tạ, xoay người liền nhanh chóng rời đi.

Đoạn Sở ánh mắt neho lại, nhìn về phía Úc Thịnh Trạch tràn đầy khâm phục: “Lấy thân thể ốm yếu như thế của Quan Trần, lúc trước có thể biết được tin tức Tạp Na phục kích thật sự rất quái dị, may mắn cuối cùng ngươi vẫn tin. Hiện tại ngấm lại, có một vị hạm trưởng của Mật Đặc Li Khắc Hào ở đó, tin tức của hải tặc vũ trụ, đương nhiên không thể gạt được hắn.”

Đoạn Sở nói xong, dâng lên tò mò: “Quan Trần sinh hoạt tại Tiêu gia Đế Ma Tư, Áo Tu tiên sinh lại săn bắn trong vũ trụ quanh năm, rốt cuộc làm sao có thể nhận thức được nhau?”

Úc Thịnh Trạch cũng ngồi xuống ôm lấy hắn: “Đây là chuyện của bọn họ, buổi tối sẽ có hội nghị, ngươi hẳn là nên nghỉ ngơi.”

Đoạn Sở tưởng tượng, bất quá có thể đợi sau khi trở về liền hỏi. Nhưng không đợi Đoạn Sở nói chuyện, đã bị Úc Thịnh Trạch ôm trở về giường lớn trong phòng ngủ, nhìn thấy bầu bạn đang chuẩn bị rời đi, Đoạn Sở theo bản năng vươn tay phải giữ chặt hắn.

“Ngủ cùng ta đi!” Đoạn Sở nhìn Úc Thịnh Trạch hai mắt trở nên nhu hòa mà yêu cầu, giường đệm mềm mại làm gia tăng mỗi một trong thân thể, bất quá nếu Úc Thịnh Trạch ở cùng hắn thì rất tốt.

Úc Thịnh Trạch vẫn duy trì tư thế cúi người, cửa phòng không gió tự động bị đóng lại. Hắn mới vừa áp lên thân thể Đoạn Sở, “ồ”, “ồ”, bị xem nhẹ thật lâu, Đoàn Tử rốt cục mặc kệ, cố gắng đập chân lung tung, thậm chí ngay cả năng lượng màu tím cũng đều phóng ra, ý đồ vì quyền lợi ngủ bên người tiểu chủ nhân nhà mình mà tranh thủ.

“A~” Cảnh tượng như vậy đã xảy ra rất nhiều lần. Đoạn Sở nhìn không được cười lên tiếng, ngay cả quần áo đã bị kéo ra cũng đành mặc kệ.

Hắn hơi dịch chuyển thân thể muốn chừa ra một chút chỗ ngủ, ánh mắt lơ đãng đảo qua năng lượng màu tím phát ra trên người Đoàn Tử, ở chỗ sâu trong trí nhớ đồng thời nhớ lại khi hai Tử Tinh thú tiến hóa đã sinh ra cộng minh với tinh thần lực của hắn, còn có nghiên cứu về năng lượng dị thú mà Hà Thái San đưa tới, lập tức trở mình ngồi xuống. Dung hợp. . . .

Tháng Sáu 12, 2016

Chương 168: Chương 168

Y Duy Tất tỉnh cầu, phía ngoại ô gần khu vực trung tâm, từng bãi cỏ xanh tươi kéo dài không dứt, khắp trong tầm mắt đều là núi rừng vây quanh, trong không khí lan tràn một cỗ hương khí thanh nhã như có như không, khiến người khác cảm thấy thoải mái tâm thần.

Từ rất xa có một đám chiến sĩ trẻ tuổi đi lại tập tễnh đang bước tới, mỗi người đều là bộ dáng mệt mỏi, nhìn thấy một tiểu viện lịch sự tao nhã ở chân núi, bên ngoài viện viết hai chữ trà trang thật to, không khỏi lập bắp kinh hãi.

“Địa phương xa xôi như vậy, lại có trà trang?”

“Người quản nó vì sao lại có, lần này bị kẹt ở đầm lầy hoang dã hơn nửa tháng, vừa đói vừa mệt, chúng ta vào trà trang nghỉ ngơi cũng tốt.”

“Đứng đứng, cho dù chỉ là trà trang bình thường, nước trà cũng có thể giải khát, còn có thể giảm bớt một chút mệt mỏi về tinh thần lực, so với thuốc Thư Trữ tốt hơn nhiều.”

“Ài, người nói nếu có thể đến được trà trang của hoàng thất cùng Nguyên gia, làm sao còn giống như chúng ta phải ra ngoài săn bắn vất vả như vậy.”

“Này cũng hết cách, chỉ có tông sư Đoạn Sở tự mình nuôi dưỡng cây trà từ lúc ban đầu, lá trà mới có thể tinh luyện được thành thuốc ngưng thần khai thông, cái khác chỉ có thể dung nhập thuốc ngưng thần để nâng cao hiệu quả. Mà Đoạn Sở tông sư để ý nhất trừ bỏ bầu bạn cửu điện hạ của hắn, cũng chỉ có phu phụ Nguyên gia Nguyên Vĩnh Nghi là quan hệ với hắn tốt nhất. Đương nhiên, còn có Trữ gia ở trái đất cùng Tiêu gia ở thủ đô tỉnh.”

“Người cũng biết nhiều quá nhỉ, bắt quá, chúng ta không có cơ hội có được cây trà do Đoạn Sở nuôi dưỡng cũng không ảnh hưởng gì nhiều, cuối cùng hối hận nhất, chỉ sợ chính là Đoạn gia ở Y Duy Tất. . . . .”

Mất thấy càng nói càng thái quá, thanh niên tương đối ôn trọng vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Người đừng nói bừa, người đã quên đại nguyên soái của chúng ta là ai sao?”

Người nọ đang nói đến hững hờ, hơn nữa đối tượng mà hắn vui sướng khi người gặp họa lại nguyên bản đã từng là nhà giàu có huân quý cao cao tại thượng, bị đánh gãy nhất thời bất mãn, chằm chọc khiêu khích liếc nhìn thanh niên: “Người mới nói bừa, ta nói Đoạn gia ở Y Duy Tất, rõ ràng là chi Đoạn gia chi thứ hai, là một chi của Đoạn Văn Vũ đại tướng quân hơn hai mươi năm trước đến Y Duy Tất, chứ không phải một chi hiện tại của Đoạn Văn Xương đại nguyên soái, hắn rõ ràng là mười năm trước mới đến đây, là người của Đoạn gia chi thứ ba.”

“Này ta cũng biết, nghe nói Đoạn Sở tông sư từ nhỏ liền sinh hoạt tại tòa thành Đoạn gia ở Y Duy Tất, bị mẹ kế hủy đi giá trị thiên phú tinh thần lực, lại bị tổ phụ mẫu cùng phụ thân coi là phế vật, thiếu chút nữa ngay cả tính mạng cũng bị đưa con gái tư sinh hại mất. Cũng may cửu điện hạ phát hiện bọn họ hoàn toàn phù hợp, liền mang Đoạn Sở các hạ trong kỳ thức tỉnh đi, cứ như vậy thoát ly Đoạn gia. Hiện tại muốn thom lây, nhưng một chút thể diện cũng không còn.”

“Hiện giờ Đoạn gia chi thứ hai đã sớm không còn tiền đồ gì, chỉ có vợ chồng Đoạn Văn Vũ cùng một tôn tử bị nghiệp đoàn người khế ước niêm phong tên, chắc chắn, đây mới là trùng phật đúng tội.”

“Bị niêm phong tên liền ý nghĩa không còn hy vọng thăng lên cấp 7, Đoạn Văn Vũ bọn họ sợ là hối hận tới ruột đều xanh.”

“ . . . . .”

Lời nói của nam tử lập tức có được hưởng ứng, đối với loại chuyện xưa từng bị khi dễ cuối cùng đảo ngược tình thế, đối với đại đa số mọi người đều là kích lệ. Càng đừng nói trong cảm nhận của tất cả chiến sĩ, Đoạn Sở phát triển bánh kẹo cùng thuốc ngưng thần khai thông, trấn an và làm giảm dao động tinh thần lực của chiến sĩ cấp thấp, gói trà mang đến bảo đảm an toàn thật lớn cho tinh cầu, mà nghiên cứu ra thuốc thức tỉnh, lại là tin vui cho tất cả chiến sĩ cùng người thường, vị chính quân cửu hoàng tử này trở thành tông sư chế thuốc, nên nhận được sự tôn kính yêu quý của đế quốc Đế Ma Tư thậm chí là cả tinh tế.

Nghĩ đến tồn tại vô cùng tôn kính trong cảm nhận của bọn họ, thế nhưng phải chịu nhiều ủy khuất cùng đau khổ như vậy, những người này nhất thời trở nên sôi sục căm phẫn. Ngay cả cha ruột Đoạn Chí Tu, mẹ kế Bối Tinh Lan ác độc cùng Đoạn Nhã Thanh vô si bi ối đều bị chửi bới, cuối cùng lại chết sớm nhất, ngay cả chiến sĩ cấp 9 Đoạn Kỳ Diệu chưa gặp mặt Đoạn Sở được vài lần cũng bị liên lụy vào.

Nghe được những điều này, thanh niên nguyên bản ý đồ ngăn cản sắc mặt đối đối, ánh mắt lo lắng chuyển hướng người trẻ tuổi này giờ vẫn trầm mặc không nói câu nào.

“Á Ngạn, người đừng nghe bọn hắn. Đoạn Sở các hạ khẳng định không phải người tính toán chi li, ân oán đều là quá khứ, làm sao có thể cảm mãi không buông.” Thanh niên nhẹ giọng an ủi.

Đoạn Á Ngạn đã hai mươi lăm tuổi, trên khuôn mặt tái nhợt tràn đầy thần sắc phức tạp, sự kiêu ngạo lúc trước cũng bị cuộc sống nhấp nhô mài mòn, nghe được đồng bạn an ủi cười cười: “Trâu Mộc, ta không lo lắng.”

Đoạn Á Ngạn đích thật là không lo lắng, nhiều năm như vậy, không nói ca ca hắn đã sớm công thành danh toại, ca ca có được một vị cửu hoàng tử cấp 9 làm bạn, lại có một sư đoàn làm tư quân, nếu muốn đối phó với Đoạn gia, cũng không cần tự ca ca hắn ra tay.

Huống chi, Đoạn Á Ngạn nhớ tới đoạn thời gian trước từng một lần đi ngang qua. Ca ca được mọi người tôn sùng, được cửu điện hạ phủng ở trong lòng bàn tay, khuôn mặt tươi cười không thấy nửa điểm lo lắng, cuộc sống thực hạnh phúc. Người như vậy, cho dù ngẫu nhiên nghe được tin tức về Đoạn gia, chỉ sợ cũng chẳng rảnh mà để ý đến quá khứ không vui.

Trâu Mộc chân chờ, vỗ vỗ bờ vai của hắn không nói chuyện, một công tử nhà giàu có huân quý, xen lẫn trong một đám chiến sĩ xuất thân bình dân cùng nhau mạo hiểm, làm sao có thể khiến người an tâm. Ngẫm lại Đoạn gia kia, thật đúng là khiến kẻ khác khinh thường.

Cho dù Đoạn Á Ngạn không thể có người khế ước xứng đôi thì sao, thuốc thức tỉnh công khai đã năm năm, phía chính phủ Đế Ma Tư đã sớm công bố yêu cầu chọn lựa người khế ước hậu thiên: Trừ bỏ người khế ước tinh thần lực tính chất đặc biệt phù hợp lại nguyện ý nhập ngũ, chiến sĩ có thể thông qua đủ mọi cách, dùng kỳ trân dị bảo hoặc công trạng đặc biệt để trao đổi với tông sư Đoạn Sở, chỉ cần có thể khiến cho Đoạn Sở các hạ đồng ý là được.

Đoạn gia so với người ngoài càng hiểu rõ Đoạn Sở các hạ, Đoạn gia vẫn còn Đỗ gia là quan hệ thông gia, chỉ cần có tâm, vẫn có thể có được thuốc thức tỉnh. Đoạn Á Ngạn thiên tư cao như vậy, cứ như thế lãng phí thiên phú vô ích, cũng quá đáng tiếc.

Nghĩ vậy, Trâu Mộc nhìn Đoạn Á Ngạn, Đoạn gia thật sự mắt quá ngắn, lấy Đoạn Á Ngạn liều mạng như hiện tại, chỉ cần tiếp tục kiên định như vậy, nói không chừng dựa vào bản thân cũng có thể có được một lọ thuốc thức tỉnh, cho dù không sánh kịp Đoạn Sở tông sư, tương lai cũng có hi vọng trở thành một chiến sĩ cấp 9.

Đoạn Á Ngạn không biết bạn tốt suy nghĩ cái gì, cũng không muốn tiếp tục chủ đề vừa rồi, nhìn nhìn hai bên, dựng lên kết giới tinh thần lực, chỉ chỉ trà trang kia thấp giọng nhắc nhở: “Trâu Mộc, ta nói cho người biết. Chúng ta nhanh chóng đi vào một chút, nếu người có đủ tinh tể, liền đem thành phẩm trà có thể mua được đều mua hết, ngàn vạn lần đừng tặng người khác, chính mình giữ lại từ từ dùng, cho dù là bã trà cũng có thể làm thành trà bao hoặc gói trà, người nhất định sẽ không hối hận.”

Từ bảy tám năm trước khi Đoạn Sở phát triển bánh kẹo, lá trà dần dần mở rộng ở Cấp Ngồi tinh hệ, mà năm năm trước thuốc thức tỉnh xuất hiện, lại làm cho cả đế quốc cùng liên minh sinh ra hứng thú nồng đậm với lá trà. Trà trên trái đất cùng văn hóa trà riêng biệt của nó, cũng truyền khắp tinh tể.

Lúc ban đầu nhập trà vào đế quốc Đế Ma Tư, trên mạng lưới tinh vực có đề cập đến cách dùng trà toàn diện nhất. Cho nên cho dù là bình dân, cũng có thể biết được phương pháp pha trà cùng chế tác gói trà đơn giản. Tuy hiệu quả không bằng Đoạn Sở tông sư hoặc người khế ước hậu thiên làm ra, nhưng tác dụng đặc biệt của bản thân cây trà vẫn có thể phát huy.

Trâu Mộc kinh ngạc quay đầu, nhìn về phía cái sân bố trí tương tự với đại đa số trà trang khác. Hắn biết Đoạn Á Ngạn sẽ không nói dối hắn, trà trang như vậy, nhất định là giống với trà trang sản xuất của hoàng thất, Nguyên gia.

“Nơi này là sản nghiệp của Nguyên gia?” Trâu Mộc kỳ quái hỏi. Trà của hoàng thất cùng Nguyên gia, phần lớn giao cho nhóm người khế ước hậu thiên chế tác thành bánh kẹo, thuốc ngưng thần khai thông, đương nhiên, riêng gói trà hoặc thuốc thức tỉnh do Đoạn Sở chế tác, hoặc là được đưa tới những nơi đặc biệt, hoặc là giao cho nghiệp đoàn người khế ước cùng nghiệp đoàn chế thuốc nghiên cứu. Người ngoài phải có cách riêng mới có thể có, người thường ngay cả một gốc cây trà cũng đừng nghĩ nhìn thấy được.

Đoạn Á Ngạn lắc lắc đầu, hàm hồ trả lời: “Không, chỗ trà trang này, chính là đứng tên của vị tông sư kia.”

Mấy chỗ sản nghiệp Đoạn gia của Đoạn Sở ở Y Duy Tất mọi người đều biết, hắn có mấy người ca ca thường xuyên lại nơi này mua, chỉ có tứ đường ca Đoạn Hoa cùng hắn chưa từng tới.

Trâu Mộc bỗng nhiên trợn to mắt, sản nghiệp đứng tên Đoạn Sở tông sư? Trâu Mộc chỉ cảm thấy tâm kinh hoảng không thôi, không nói hai lời, không để ý kết giới tinh thần lực, lôi kéo Đoạn Á Ngạn chạy như bay về phía trà trang.

Nơi đó, cửa lớn rộng mở, hương trà đập vào mũi, sau khi tiến vào phòng trong, Trâu Mộc lập tức bị bố cục thanh nhã u tĩnh hấp dẫn, bị Đoạn Á Ngạn lặng lẽ giữ chặt chỉ về một bên, lúc này lúc này mới thấy chỗ tiếp khách dựng một quang mạc, mặt trên ghi rõ trà trang tiếp khách số lượng hạn chế, mua lá trà cũng vậy.

Trâu Mộc đoán rằng, quy định như vậy chỉ sợ đều là nhằm vào nhà giàu có quý tộc, giống bọn họ không có phương pháp biết được tin tức, căn bản không có cơ hội biết được. Hắn quy củ lôi kéo Đoạn Á Ngạn muốn đi xếp hàng, lại bị Đoạn Á Ngạn cự tuyệt.

“Ta đi tìm chỗ chờ người.” Không đợi Trâu Mộc khuyên bảo, Đoạn Á Ngạn xoay người đi về một góc ở phía đại sảnh.

Hắn không phải không bỏ xuống được kiêu ngạo, cũng không phải muốn để dành cho người khác, mà Đoạn gia chỉ thứ hai thật sự thất bại, tổ phụ, tổ mẫu mỗi ngày oán than khắp nơi, càng không thể trông cậy vào những người khác trong Đoạn gia. Tinh tể trong tay hắn phải để dành sử dụng khi thăng cấp, còn có cơ giáp, đá năng lượng nguyên cái nào cũng cần hao phí. Bình thường tinh thần lực hỗn loạn chỉ có thể dựa vào chính mình, dù sao mấy năm nay hắn đều đã quen.

“Phổ Lô Tư, người thật sự vội vàng!” Một thanh âm nam tử nửa oán giận nửa cao hứng vang lên trong đại sảnh.

Phổ Lô Tư? Đoạn Á Ngạn cả kinh, năm đó Đoạn Sở rời khỏi Đoạn gia, bên người có dẫn theo một người thị vệ, chính là Phổ Lô Tư. Chỉ sợ khi đó ai cũng sẽ không nghĩ đến, Đoạn Sở có thể đi tới địa vị chí tôn hiện giờ, mà thị vệ nho nhỏ năm đó chỉ là chiến sĩ hậu thiên, không chỉ có một người khế ước hậu thiên làm bầu bạn, mà còn là một trong những cấp dưới mà Đoạn Sở tín nhiệm nhất, phụ trách tất cả sản nghiệp tư nhân mang tên Đoạn Sở. Thật đúng là quý tiện vô thường, thế sự khó liệu.

Nghĩ đến trước kia từ nhị đường ca biết được tin tức, Đoạn Á Ngạn ngẩng đầu, nhìn kỹ người tới. Quả nhiên là hắn, mười năm không thấy, nam nhân hơn ba mươi tuổi mặt mày mỉm cười, thần thái trầm tĩnh, không còn thấy chất phác trong quá khứ, khí chất hàm hậu cũng theo năm tháng mà biến thành thành thực ôn trọng.

“Còn Ni Ngươi, thật có lỗi, để ngươi phải đợi lâu.” Phổ Lô Tư thành khẩn biểu đạt xin lỗi, không hề nhìn thấy ngạo mạn vô lễ mà địa vị tăng lên mang đến.

Còn Ni Ngươi bật cười lắc đầu: “Khách khí như vậy làm cái gì, nghiêm trang cũng không ngại mệt.”

Phổ Lô Tư mỉm cười, có điểm ngưng ngưng ngồi xuống, đem một cái hộp đưa cho Còn Ni Ngươi: “Đây là của ngươi, bất quá ta phải cùng ngươi xác định một chút.”

Còn Ni Ngươi nhận tình sáng lên, cũng không mở hộp ra trực tiếp hỏi: “Xác định cái gì?”

Phổ Lô Tư hạ thấp thanh âm: “Được này, ngươi thật là cho nữ nhi của ngươi dùng? Ta nhớ nàng còn chưa tròn mười tám tuổi.”

Còn Ni Ngươi biến sắc, bình tĩnh gật đầu, thấy Phổ Lô Tư nhẹ nhàng thở ra, cau mày nói: “Ngươi hẳn là biết, người khế ước bẩm sinh rất thưa thớt, kiểm tra đo lường tinh thần lực của A Nguyệt lại là nhu hòa, cho nên ta mới muốn để nàng trở thành người khế ước hậu thiên. Quá mười tám tuổi còn cần dùng thêm Bích Chi thảo, đó không phải thứ ta có thể gánh vác, nếu không có ngươi, thuốc thức tỉnh lại càng không có khả năng có được.”

Phổ Lô Tư nghe được lời nói của Còn Ni Ngươi, ngược lại không có áy náy gì, chỉ ôn tồn giải thích: “Ngươi dù sao cũng ở Đoạn gia, ta lúc trước thời điểm cùng chính quân đề cập tới chuyện này không nhớ tới, chính quân ngay cả ta lấy Tam Diệp Long Thảo cùng tinh tể cũng không hỏi lý do, không nói hai lời liền cho ta. Chính quân tín nhiệm như vậy, ta cuối cùng vẫn muốn hỏi thăm ngươi cho rõ ràng.”

Còn Ni Ngươi hiểu rõ, bất quá nghe như vậy lại đứng lên, chẳng lẽ Đoạn Sở tông sư đối với Đoạn gia vẫn canh cánh trong lòng?

“Tông sư, vẫn hận Đoạn gia sao?” Còn Ni Ngươi nhỏ giọng hỏi.

Phổ Lô Tư vội vàng lắc đầu: “Làm sao có thể, chính quân mỗi ngày vất vả bận rộn, căn bản không rảnh rỗi nhớ tới ân oán quá khứ, lại nói sau khi tam gia cùng đại tiểu thư đều chết, Bối Tinh Lan bị giam giữ ở Tạp Áo tinh cầu.” Hắn dừng một chút còn nói: “Kỳ thật cái mà Đoạn gia thật sự muốn, là muốn nói cho chính quân một tiếng tùy hắn làm chủ, chứ không phải muốn gạt hắn, đúng không?”

Mày Còn Ni Ngươi buông ra, tán dương gật đầu. Bạn tốt không thông minh, nhưng đủ trung tâm. Mà tới vị trí như Đoạn Sở tông sư cùng cửu hoàng tử, trung tâm như một mới là thứ quan trọng nhất, thực lực tính cái gì, có cả đông chiến sĩ cấp cao nguyện ý vì bọn họ mà dốc sức. Bất quá, vất vả?

“Chính quân mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc sao?” Còn Ni Ngươi tò mò hỏi.

Phổ Lô Tư thập phần thần nhiên gật đầu: “Kia đương nhiên, từ sáng sớm đến tối muộn, cũng chỉ có khi cửu điện hạ trở về, thì chính quân mới nghỉ ngơi mà thức dậy vào giữa trưa.”

Về phần vội cái gì, Phổ Lô Tư đương nhiên sẽ không nói tí mả. Sáng sớm ở phòng tác chiến đánh nhau, hẳn cùng Áo Lợi Ngươi đều bị đánh nằm úp sấp, cũng chỉ có Túc Thiên mới có thể cùng chính quân đánh được mấy chiêu, ngày thường không chỉ chế tác số lượng lớn gối trà cùng thuốc thức tỉnh, còn phải nghiên cứu năng lượng dị thú, thật sự rất vất vả.

Còn Ni Ngươi vừa muốn gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, không nói gì nhìn Phổ Lô Tư.

Lấy thể năng cùng tinh thần lực chiến sĩ cấp 9 của cửu điện hạ, nói không chừng buổi sáng đối với Đoạn Sở các hạ càng vất vả. Càng đừng nói ngay cả hắn cùng mọi người ở Y Duyệt xa xôi cũng đều biết, cửu điện hạ rất ít khi rời khỏi Đoạn Sở, đi đâu cũng mang theo. Chẳng sợ Đoạn Sở các hạ đi tới trái đất xa xôi, hay đi theo Mạt Đặc Lí Khắc Hào săn bắn, hắn cũng sẽ gọi quân hộ vệ đi theo, thế cho nên hải tặc vũ trụ đối với Mạt Đặc Lí Khắc Hào càng thêm nghe tin đã sợ mất mật. Dựa theo cách nói của Phổ Lô Tư, chẳng phải là Đoạn Sở người khế ước hầu như sáng nào, cũng đều phải nằm úp sấp trên giường?

Không chỉ có Còn Ni Ngươi chú ý tới, ngay cả Đoạn Á Ngạn ở một bên nghe được, không biết vì sao, nguyên bản trên mặt yên lặng lại hiện lên ý cười nhẹ nhàng.

Hắn không phải chưa từng oán giận, thời điểm biết nghiệp đoàn người khế ước niệm phong tên cũng từng tuyệt vọng, sau khi ông cố phụ chết lại không ăn không uống nghĩ muốn tìm một chỗ đem chính mình chôn vùi, thẳng đến khi nhận được tin tức tỷ tỷ Đoạn Nhã Thanh phản quốc tử vong. Hắn hoàn toàn lưu đầy chính mình, gia nhập một tổ săn bắn bình dân, chứng kiến bao nhiêu sinh lý tử biệt, gặp ân oán tình cừu muôn hình muôn vẻ, chính mình cũng từng quanh quẩn bên ranh giới sinh tử, hắn cũng dần dần bình tĩnh. Kết cục của Đoạn gia, kỳ thật đã sớm được định trước, chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Nhìn thấy Trâu Mộc đi tới, Đoạn Á Ngạn giãn mi cười yếu ớt, đứng dậy liền tính toán rồi đi.

“Phổ Lôì Tư, người thật sự không đi tới nhà của ta một chuyến sao, đã nhiều năm không gặp A Nguyệt nhà ta, lần trước gặp mặt vẫn là tiểu nha đầu. . . .”

“Không được, tiểu công tử nhà đại ca chính quân mới sinh ra. . . . .”

“A, khó trách. . . . .”

Phía sau truyền đến tiếng nói mơ hồ, người khác nghe không hiểu, Đoạn Á Ngạn lại biết, hiện tại người được Đoạn Sở coi là đại ca, chỉ có Trữ gia Trữ Khang Hạo ở trái đất, năm đó cùng vương tử Trạch Mĩ Lam Tư • Duy Đức ký kết hôn ước, chấn kinh cả tỉnh tế. Hiện tại tiểu công tử của Trữ Khang Hạo cùng Lam Tư • Duy Đức sinh ra, không cần nghĩ cũng biết, thất ca nhất định sẽ đi tới trái đất thăm hỏi.

Càng đi xa, lời nói của Phổ Lôì Tư cùng Côn Ni Ngươi rốt cuộc không còn nghe được, Đoạn Á Ngạn bỗng nhiên thờ dài. Rơi xuống nông nổi như bây giờ, Đoạn Sở cùng hắn từng có thể chất tương tự, gặp được cha mẹ người nhà Trữ Khang Trí hoàn toàn khác biệt mà lại trở thành người thân nhất, tổ phụ, tổ mẫu hỏi hận không kịp, phụ thân lại chết không nhắm mắt, vậy mẫu thân hắn thì sao?

“Ngươi muốn đi Tập Áo tỉnh hệ, vì sao?” Trâu Mộc sợ ngây người. Nhìn bạn tốt còn trẻ tuổi mà ánh mắt đã trở nên tang thương, trong lòng càng lo lắng: “Đó là nơi dành cho tù nhân lưu vong, ngươi đi tới nơi đó làm gì?”

“Mẫu thân của ta ở nơi đó.” Đoạn Á Ngạn tiếng nói khàn khàn, nhiều năm như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên nhắc tới Bối Tĩnh Lan với người ngoài.

Trâu Mộc da mặt co rúm, tên Bối Tĩnh Lan, từ lúc Đoạn Sở tông sư nổi danh tỉnh tế, đã sớm bị coi như một thứ hôi thối. Bất quá đối mặt với bạn tốt, hắn vẫn là lựa chọn tránh đi, chỉ đem những gì hiểu biết nói cho hắn: “Đi tới Tập Áo tỉnh hệ chỉ có quân hàm đế quốc, này ta có thể giúp ngươi. Nhưng cả Tập Áo tỉnh hệ đều là tội phạm, ngay cả giám ngục cùng nhóm thủ vệ thời gian dài cũng đều sinh hoạt trong không gian theo dõi tại Tập Áo tỉnh hệ, ngươi nếu muốn đi thăm, giám ngục sẽ đem ngươi đưa vào Tập Áo tỉnh hệ, nhưng sẽ không phụ trách an nguy của ngươi, ngươi muốn tìm người, có thể sẽ gặp phải vô số tội phạm vô cùng hung ác.”

“Cám ơn.” Đoạn Á Ngạn nở nụ cười, kiên định gật đầu. Mẫu thân hắn có lẽ có lỗi với rất nhiều người, không chỉ mẹ con Sở Giai cùng Đoạn Sở, còn có tỷ tỷ Đoạn Nhã Thanh đã chết sớm, nhưng, chỉ duy độc không có lỗi với hắn. Ngược lại là hắn, thiếu nợ mẫu thân rất nhiều. Từ nhỏ luôn được nàng sủng ái, lại không kịp hỏi báo nửa phần.

Cuối cùng, Trâu Mộc cũng thỏa hiệp. Không chỉ giúp Đoạn Á Ngạn lên quân hàm đi Tập Áo tỉnh hệ, chính mình cũng cùng một nam tử trẻ tuổi khuôn mặt bị che lấp tiến vào quân hàm đi tới Tập Áo tỉnh hệ.

Trải qua gần vài tháng chiến đấu, trên một đỉnh núi cao tràn ngập băng tuyết ở Tập Áo tỉnh hệ, Đoạn Á Ngạn thấy được Bối Tĩnh Lan toàn thân đầy máu, chặt vật không chịu nổi, đang bị đông đảo nữ tử cường hãn giẫm đạp dưới chân khi dễ, hai tay bị phế không gãy được khỏi kiềm chế, ngũ quan xinh đẹp sớm đã biến thành xanh xanh tím tím, máu tươi dưới thân nhuộm đỏ trên mặt đất tuyết trắng. Rốt cuộc không còn nhìn thấy hình dáng của một người từng là một nhà bác chế thuốc kiểu ngạo xinh đẹp nữa.

“Mẹ!” Đoạn Á Ngạn sau khi cứu Bối Tĩnh Lan, ôm lấy Bối Tĩnh Lan bỗng nhiên điên cuồng gào khóc lớn lên.

“Mẹ, còn mười năm, con sẽ chờ mẹ ra. Đến lúc đó, chúng ta có thể tìm một tỉnh cầu xa xôi ở lại, chỉ chúng ta hai người, con sẽ chữa khỏi tay cho mẹ, sẽ xây cho mẹ một tòa thành thật lớn. . . . .”

Bối Tĩnh Lan nghe đứa con từ trên trời giáng xuống không ngừng mặc sức tưởng tượng tương lai, trông mắt nguyên bản đồ dẫn trở nên có sinh khí, khi nhìn theo Đoạn Á Ngạn rời đi, lộ ra mỉm cười ôn nhu nhã nhặn lịch sự giống như trong quá khứ.

Nàng không phải không hối hận, nhưng, nàng đã sớm không có quyền lợi hối hận. Nàng cùng Đoạn Chí Tu khi còn sống, chỉ vì một chút cảm tình đối trả đến mức khiến kẻ khác buồn nôn, chung quy hại người hại mình, thậm chí ngay cả thân sinh nữ nhi của chính mình cũng hy sinh. Lúc trước, nàng rốt cuộc vì sao lại cảm thấy Đoạn Chí Tu đáng giá để phó thác cả đời chứ? Ý thức được sai lầm của chính mình, mỗi ngày như có vô số con kiến cắn nuốt sự dơ bẩn của nàng, nếu không phải còn nhớ thương Đoạn Á Ngạn, nàng căn bản sống không nổi.

Mà hiện giờ, cho dù nàng ở Tập Áo tỉnh hệ cũng biết, địa vị của Đoạn Sở ở Đế Ma Tư, thậm chí cả tỉnh tế là siêu nhiên, không thể dao động. Mười năm sau nàng đi ra ngoài thì thế nào, sẽ chỉ khiến đứa con nàng để ý nhất cả đời lưng đeo gánh nặng cùng ô danh, cả đời sống trong xem thường cùng hèn mọn. Mà hết thấy điều này, đều là người làm mẫu thân như nàng mang đến. . . . .

Trên quân hàm, Đoạn Á Ngạn bỗng nhiên đối với nam tử che kín ngũ quan xoay người nói lời cảm tạ: “Tứ đường ca, cảm ơn ngươi!”

Trâu Mộc bồi hắn, có lẽ là bởi vì ân cứu mạng vài năm này, nhưng vị tứ đường ca lạnh lùng này, cũng là người thiếu chút nữa bị một nhà bọn họ liên lụy mà bị hủy diệt tiền đồ, trừ bỏ huyết thống lại không có chút tình cảm liên quan gì.

Đoạn Hoa triệt hồi tinh thần lực trên mặt, lạnh lùng gật đầu: “Đi Tập Áo tỉnh hệ, cũng coi như ngươi trưởng thành.”

Hắn phát phát tay, để Đoạn Á Ngạn cùng Trâu Mộc rời đi, đôi mắt lạnh như băng buông xuống, nhìn tin tức mà giám ngục Tập Áo đưa tới trên vòng thông tin: Quân hàm bọn họ vừa ly khai, Bối Tĩnh Lan thất cở tự vẫn.

Tháng Sáu 12, 2016

Chương 169: Chương 169

Bối Tình Lan tiếng xấu lan xa, lại từng hại Đoạn Sở tông sư được nhiều người kính trọng, tin tức nàng tử vong, trước khi Đoạn Hoa biết được, đã được giám ngục Tập Áo truyền lại Đế Ma Tư. Cứ như vậy, Áo Lợi Ngươi vẫn luôn phụ trách đối ngoại cũng sẽ biết, hẳn cũng không chậm trễ mà đem tin tức nói cho Úc Thịnh Trạch.

“Chuyện này, không cần cố ý nói cho Tiểu Sở.” Úc Thịnh Trạch thần sắc không thay đổi chỉ thị.

“Vâng!” Áo Lợi Ngươi cung kính lên tiếng trả lời. Hắn đã sớm đoán được, lấy thái độ làm người của chính quân Đoạn Sở, đau khổ ở Đoạn gia đã sớm không biết đề vào chỗ nào, trước mặt hắn phiền não, mới là thứ hắn chân chính để ý.

Nghĩ vậy, Áo Lợi Ngươi bỗng nhiên chủ động hỏi: “Cửu điện hạ, chính quân còn chưa quyết định tốt, nên dùng đồ vật gì để chọn đồ vật đoán tương lai sao?”

Úc Thịnh Trạch nhún mày, không trả lời. Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bầu bạn của mình do dự như vậy, chỉ vì một nghi thức chọn đồ vật đoán tương lai kỳ quái. Hoa Hạ cư nhiên lại cho rằng, một đứa nhỏ bắt được cái gì thì có thể đoán trước được ngành nghề tương lai thậm chí là tiền đồ của đứa nhỏ, thật sự là một ý tưởng lạ lùng.

Áo Lợi Ngươi hiển nhiên cũng giống vậy, hắn nhìn không được muốn cười, cuối cùng do dự, đề nghị nói: “Chính quân đơn giản là cảm thấy, đem hai thứ đồ của hai tình cầu kết hợp lại thì rất kỳ quái, lại cảm thấy mười hai thứ vật phẩm dùng để chọn đồ vật đoán tương lai không đại biểu được toàn bộ chức nghiệp. Bất quá nói đến cùng, Trừ tiểu công tử tương lai không phải người khế ước thì chính là chiến sĩ, hoàn toàn có thể dùng toàn bộ tinh thạch thú điều khắc thành hình dạng vật phẩm mà mình muốn, cho dù thật sự quơ được cái gì, cũng chỉ là đào tạo nhiều thêm một loại hứng thú mà thôi.”

Áo Lợi Ngươi đã hỏi chuyện về trái đất, nghe nói trọn bộ vật phẩm chọn đồ vật đoán tương lai này tốt nhất là lớn nhỏ đều bằng nhau, nhan sắc cũng giống hệt, thậm chí chuẩn bị gì đó nguyên bản cũng là do người ta quy định mà thành. Cổ tình lúc này, nghi thức chọn đồ vật đoán tương lai của đứa con cả nhà Trữ Khang Hạo cùng Lam Tư • Duy Đức đều toàn quyền giao cho chính quân Đoạn Sở chuẩn bị. Nghĩ đến chính quân luôn tự tin thông dong nay trở nên khó xử, Áo Lợi Ngươi thật đúng là mở rộng tầm mắt.

Úc Thịnh Trạch trầm ngâm một lát, gật gật đầu, kêu Áo Lợi Ngươi đi trước tìm kiếm tinh thạch thú không gây tổn hại tới trẻ nhỏ, chính mình thì trở lại phòng ngủ không có một bóng người, chỉ trong chớp mắt, liền biến mất ở trong phòng ngủ.

Đoạn Sở đang ở trong nước suối nơi không gian trà sơn nhấm nháp suy ngẫm, nhìn đến Úc Thịnh Trạch đột nhiên xuất hiện, theo bản năng cong môi, từ trong nước đứng lên, tiến lên vài bước đem nam nhân ôm lấy, làn da tiếp xúc với vài giọt ẩm ướt, mới ý thức được hắn đang không mặc gì, hành động của hắn bỗng biến thành chủ động yêu thương.

Đoạn Sở chỉ lo lúng túng, một chút cũng không phát hiện con người Úc Thịnh Trạch càng lúc càng ám trầm, đầu óc nhanh chóng nghĩ làm như thế nào dời đi lực chú ý, nhưng lỗ tai lại không tự chủ mà trở nên nóng rực, nơi da thịt chạm nhau tựa như bốc lửa.

“Thịnh Trạch. . . . . Ngô. . . . .” Đoạn Sở mới vừa mở miệng, một vật thể ấm áp đã tham nhập vào khoang miệng, hơi thở quen thuộc cực nóng quanh quẩn, lại tưởng tượng gần nhất Úc Thịnh Trạch bởi vì tinh thần lực bất ổn mà trở nên càng thích dây dưa với hắn, Đoạn Sở thiếu chút nữa không chịu thua kém mà mềm nhũn chân.

“Yên tâm, sẽ không khiến ngươi mệt, được chứ?” Tiếng nói của Úc Thịnh Trạch khàn khàn mỉm cười vang lên ở bên tai, sau đó, thân thể bị đẩy dựa vào bên cạnh suối, thân thể ấm áp chèn ép tới, đầu óc Đoạn Sở hoàn toàn trở nên mơ màng.

Chờ hắn tỉnh táo lại, người đã sớm nằm ở phòng ngủ chủ Mạc Ngươi Lai, trên người là chăn mỏng được đắp lên, còn thân thể lại bị đặt trong lòng bầu bạn.

“Tĩnh?” Úc Thịnh Trạch cúi đầu, nhìn Đoạn Sở tức giận trừng mắt nhìn mình, hai má ửng đỏ, hai mắt cũng không dám nhìn thẳng, nghĩ đến bộ dáng Đoạn Sở thất thân khó nhìn khi ở trong nước, hầu kết Úc Thịnh Trạch khẽ nhúc nhích, cúi đầu hôn lên môi hắn, lúc ngẩng đầu lên, trong mắt cơ hồ tràn đầy ý cười.

Đoạn Sở thở hổn hển, cuối cùng vẫn thả lỏng thân thể ghé vào bên người Úc Thịnh Trạch. Cuộc sống phu phu bảy tám năm đương nhiên sẽ có chỗ thay đổi, không chỉ hai bên càng thêm ăn ý, có Nguyên Vĩnh Nghị cùng Lam Tư ảnh hưởng, vận động hài hòa của hai người cũng trở nên nhiều vẻ nhiều màu, hiện tại hồi tưởng lại Úc Thịnh Trạch lúc ban đầu, quả thực giống như một người bị hoán đổi.

Úc Thịnh Trạch thấy thế, một tay xoa nhẹ phía sau lưng hắn, tay kia thì ấn nhẹ trên thất lưng mềm dẻo.

“Mỗi lần đều như vậy, mệt mỏi quá.” Đoạn Sở thấp giọng oán giận.

Năm năm trước hắn phát hiện phương thức khai thông càn thêm thích hợp, lại hoài nghi năng lượng của Từ Tinh thú có thể có ảnh hưởng tới tinh thần lực giao hòa của bọn họ, lúc sau do đã thích ứng, hắn đã dưỡng thành thói quen mỗi lần điên loạn đảo phượng đều chủ động lộ ra tinh thần lực, làm cho tinh thần lực của hai người càng ngày càng hòa hợp, đồng thời, cũng làm cho thân thể hắn trong quá trình tinh thần lực tiếp xúc, càng ngày càng mỏi mệt.

Úc Thịnh Trạch nhíu mày, nhìn không được cười nhẹ: “Là ai nói, so với ở phòng tác chiến càng có thêm được nhiều lợi ích?”

Đoạn Sở khoe miệng vừa nhíu, này thật đúng là hắn nói. Thậm chí, hắn nói càng thô tục. Vài ngày trước Lam Tư mới học được câu ngạn ngữ “Trường tẩu như mẫu” (?), nửa đùa nửa thật mà quan tâm cuộc sống phu phụ của hắn cùng Úc Thịnh Trạch. Đoạn Sở nhất thời thẹn quá thành giận, đã nói với hắn về Úc Thịnh Trạch một đêm quay cuồng so với ở phòng tác chiến một tháng càng có nhiều thành quả hơn. Còn cười nhạo Lam Tư trong đầu chỉ toàn cái gì không đâu. Kết quả chính là, Lam Tư còn chưa kịp đỏ mặt cáo trạng, Úc Thịnh Trạch vừa vặn đẩy cửa vào nghe được trọn vẹn.

“Kia cái gì, tạm thời không đề cập tới nữa, có thu hoạch gì về mấu chốt trong dung hợp dị thú hay không?” Đoạn Sở nhanh chóng tìm được chủ đề thích hợp.

Úc Thịnh Trạch gật gù đầu, không đợi nói chuyện, Đoạn Sở liền đứng thẳng dậy, không để ý cái chân rớt xuống, khó nén kích động nhìn hắn: “Thật sự tìm được rồi?”

Năm năm này, bọn họ khai thông tinh thần lực càng ngày càng thuận lợi, đối với tinh thần lực hỗn loạn cấp 9 của Úc Thịnh Trạch, Đoạn Sở thật ra đã có nắm chắc, chỉ là không tìm được mấu chốt thăng lên cấp 10, chung quy cũng là tai họa ngầm thật lớn. Trước mắt, theo như tất cả manh mối nắm giữ được, mấu chốt hẳn là năng lượng đặc thù của dị thú giống người khế ước, nhưng cụ thể làm như thế nào, Đoạn Sở lại không hề có đầu mối. Mất thấy Úc Thịnh Trạch sắp tiến vào cấp 9 trung giai, Đoạn Sở liền cảm thấy thời gian càng thêm gấp gáp.

Úc Thịnh Trạch thấy hắn nóng vội như vậy, vội vàng ôm lấy hắn, lại dùng chân bao lấy, trấn an hôn lên môi hắn: “Đừng nóng vội. Kỳ thật chuyện này, ta cũng từ pho tượng ở tự điện mà nghĩ đến.”

Đoạn Sở nhìn hắn, pho tượng ở tự điện hắn đương nhiên nhớ rõ, hơn nữa chỗ khuỷu tay thánh quân thiếu cái gì, mà tay phải Úc đế quân hóa thành móng vuốt thú, nhìn thật phần quái dị.

“Ta cảm thấy chỗ thánh quân bị thiếu, hẳn là pho tượng của một con dị thú giống người khế ước.” Đoạn Sở nói ra suy đoán của mình, lại chần chờ nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, thấy hắn gật gù đầu, bỗng nhiên linh quang chợt lóe: “Chẳng lẽ, chính là móng vuốt thú của pho tượng đế quân?”

Trên mặt Úc Thịnh Trạch lộ ra tươi cười đồng ý: “Đúng, vô luận lưu truyền trong Nguyên gia hay hoàng thất, khi Úc đế quân thăng cấp 10, thánh quân trong lúc khai thông đã dung nhập đồ vật nào đó của dị thú, mặc kệ là thú huyết hay là năng lượng, phương thức dung nhập không có bất kỳ người nào biết, Như vậy dung nhập sau này thì sao? Mấy ngàn năm qua chưa có người nào thành công, hiển nhiên là chiến lược của chiến sĩ sau khi thăng lên cấp 10, sẽ có thay đổi hoàn toàn khác biệt.”

Ánh mắt Đoạn Sở càng thêm sáng, phần chấn tinh thần nói tiếp: “Nói về chiến lược, không thể nghi ngờ là ở hình thái dị thú thì công kích sẽ cường hãn nhất. Tính chất đặc biệt dung hợp của dị thú giống người khế ước, hẳn chính là tạo nên tác dụng này.”

“Đúng, Hà Thái San tông sư để ý tới tin tức về dị thú tính chất đặc biệt dung hợp như vậy, chỉ sợ cũng là hoài nghi điểm này. Chẳng qua hầu như không ai biết, dị thú giống người khế ước là từ sừng vật dị thú loại nhỏ không có tính công kích tiến hóa mà thành. Mà trên biểu tượng của nghiệp đoàn chiến sĩ cũng mơ hồ không rõ đáng về dị thú, có lẽ chính là hình thái chiến lược cuối cùng của chiến sĩ cấp 10.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng. Tính tế theo thống kê có tới trăm triệu dân cư, mấy ngàn năm qua lại không hề có một chút manh mối về khả năng tiến giai lên cấp 10, hơn nữa sự tồn tại của tự điện mọi người đều biết. Sờ dĩ không ai thành công, vấn đề có lẽ hoàn toàn nằm ở trên dị thú giống người khế ước bị che giấu.

Đoạn Sở hiển nhiên cũng cho là như vậy. Móng vuốt thú của Úc đế quân kỳ thật rất rõ ràng, chẳng qua lực chú ý của hắn vẫn nằm trên dị thú giống người khế ước cho nên xem nhẹ. Người lưu lại pho tượng khẳng định là cố ý, không muốn khiến cho toàn bộ người tinh tế đi săn dị thú loại nhỏ không có tính công kích làm thí nghiệm. Ngầm lại phương thức tinh luyện thú huyết đầy tàn nhẫn mà huyết tinh này, lại nghĩ tới bộ dáng nhu thuận của Từ Tinh thú, còn có thời điểm hắn cùng Úc Thịnh Trạch gặp phải hiểm cảnh mà dừng cảm cứu bọn hắn, hẳn nếu là thánh quân, cũng tuyệt đối không giữ lại tin tức gì về sừng vật thú.

“Ta nghĩ, năng lượng dung hợp khi thăng lên cấp 10, hẳn là do dị thú giống người khế ước chủ động giúp đỡ.” Đoạn Sở suy đoán. Hai Từ Tinh thú của hắn, cũng đã mở linh trí. Lòng báo thù của loài thú càng thêm quyết liệt, nếu không phải chủ nhân thật sự yêu mến, dị thú giống người khế ước sau khi tiến hóa vào thời điểm thăng cấp mấu chốt, khẳng định không có khả năng ra tay giúp đỡ.

Úc Thịnh Trạch nhìn ý tứ bảo vệ trên mặt Đoạn Sở, lại nghĩ đến khoảng thời gian từ khi hai người gặp lại, đột nhiên Đoàn Từ nhảy vào trong lòng Đoạn Sở, hai người nhìn nhau rồi lại nằm xuống.

“Ta tính toán sau khi trở về từ trái đất, đi thú vực tinh cầu xem thử.” Úc Thịnh Trạch nói ra kế hoạch lúc sau.

Đoạn Sở vội vàng lật người: “Ta cũng đi.”

Úc Thịnh Trạch bật cười gật đầu: “Đương nhiên, đến lúc đó không mang theo quân hộ vệ, chỉ hai chúng ta tiến vào thú vực tinh cầu.”

Trong rừng rậm thú vực cho dù gặp phải mấy dị thú cấp 9 vậy công, hai người bọn họ cũng hoàn toàn có thể ứng phó được, hoàng thúc Úc Phi Dương tặng cơ giáp có thể hợp thể, lấy thực lực trước mắt của hắn muốn thoát thân cũng dễ dàng, mang theo những người khác chỉ thêm cản trở.

Đoạn Sở nhất thời nhớ tới tuần trăng mật sau hôn lễ, vừa vặn giải quyết uy hiếp của Đằng Lương Tuấn cùng Táp Na, bọn họ sau khi đưa cha mẹ về trái đất, cũng đã đi du lịch tình tế một lần. Cũng chỉ có bọn họ biết, đệ tam quân bị phái đi làm gián điệp, ngay cả Áo Lợi Ngươi cũng không ở bên người, hẳn cùng Úc Thịnh Trạch phiêu đảng ở tình tế ước chừng hai tháng, mới cảm thấy mỹ mãn đi trở về Đế Ma Tư.

Nghĩ vậy, Đoạn Sở dâng lên chờ mong, bất quá cũng nghĩ tới phiền toái khiến hắn bối rối thật lâu.

“Đáng tiếc, ta còn chưa biết nên làm cái gì cho lễ chọn đồ vật đoán tương lai.” Đoạn Sở buồn rầu nói.

Úc Thịnh Trạch đem đề nghị lúc trước của Áo Lợi Ngươi nói qua một lần.

Đoạn Sở tưởng tượng, tuy rằng tài nghệ phù điêu hẳn chỉ mới học được chương trình học căn bản, bất quá có Tiêu Quan Trần ở đây cũng có thể thỉnh giáo, trong nửa năm học tập điêu khắc mười hai vật nhỏ, khẳng định không thành vấn đề.

Đoạn Sở hoàn toàn yên lòng, thời gian sau, trừ bỏ nghiên cứu kỹ xảo dung hợp năng lượng dị thú mà Hà Thái San đưa cho hắn, chính là học phù điêu.

Bốn tháng thoáng chốc liền trôi qua, cuối cùng Đoạn Sở cũng làm ra trọn bộ đồ vật cho lễ chọn đồ vật đoán tương lai mà hắn cảm thấy vừa lòng, đi theo Úc Thịnh Trạch, mang theo quân hộ vệ chậm rãi đi tới trái đất, chuẩn bị tham dự nghi lễ chọn đồ vật đoán tương lai của cháu mình.

Tháng Sáu 12, 2016

170

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Chương 170

Trái đất, Hoa Hạ, một tòa cung điện mái cong vênh lên, kiến trúc cổ kính, đứng lặng cách trung tâm chính trị đô thành không xa. Mà trước cửa lớn của quảng trường, phi hành khí, những chiếc xe xa hoa cao cấp xếp thành hàng dài đứng yên lặng ở đó, thỉnh thoảng lại thấy những con người thân phận không tầm thường lục tục ra vào.

Không ít người trẻ tuổi có cả trai lẫn gái đều dừng chân quan sát, trong mắt là ngạc nhiên khó có thể che giấu. Nếu là mười năm trước, sợ là ai cũng không thể tưởng tượng được, Trữ gia ngay cả sản nghiệp tổ tiên đều thiếu chút nữa không giữ được, vậy mà lại có địa vị quyền thế như bây giờ, trở thành đối tượng mà cả trái đất, thậm chí là tình tế văn minh khác hâm mộ.

Trái đất tuy vẫn còn nằm trong thời kì được bảo hộ, nhưng mạng lưới tình vực đã được nối liền, khiến cho đại đa số người trái đất càng thêm hiểu biết về tình tế. Vương tử Trạch Mĩ, một tinh cầu văn minh cấp cao lại gia nhập Trữ gia, thậm chí hôn sự này, còn được Đoạn Sở tông sư chế thuốc Đế Ma Tư kiệt lực thúc đẩy. Cái này cũng đủ khiến cho mọi người ngạc nhiên cùng hâm mộ.

Khăng Ân • Duy Đức thời điểm đi ra sân, tinh thần lực theo thói quen mà ngoại phóng chột nghe tới những nghị luận này, nhất thời khóe miệng co rút. Bất quá đệ đệ hắn cùng Trữ Khang Hạo tình đầu ý hợp, đúng là có công lao của Đoạn Sở. Bất quá nghĩ đến đệ đệ Lam Tư thức tỉnh thành người khế ước hoàn toàn, cũng là công lao của Đoạn Sở, Khăng Ân lại có điểm tâm tắc (?)

Loại tâm tắc này, là bóng ma hình thành sau khi bị đệ đệ kẻ lẽ trong thời gian dài. Trừ bỏ đứa con Trữ Thần An vừa tròn một tuổi của đệ đệ, trong miệng Lam Tư tuôn ra, trừ bỏ Nhạc Tùng Trữ đối với hắn thật tốt thật tốt, thì chính là Đoạn Sở như thế nào như thế nào, ngay cả trợ phu cũng không nhắc đến một câu, càng đừng nói đến ca ca một năm khó được một lần gặp mặt như hắn.

“Tam ca, ca làm gì mà chậm như vậy, bác đã đến từ sáng sớm rồi, còn giúp mụ mụ đem điểm tâm làm thật tốt! Ca cũng mau tới, mụ mụ hôm nay làm bánh bao ăn ngon lắm, còn nói cái gì mà thứ này chó con không thèm để ý tới. Ha ha ha ca nói tên này nghe thật vui. . . . .” Thanh âm Lam Tư càng ngày càng gần, tiếng cười nghe thật phần tùy ý.

Bên người hắn, Trữ Khang Hạo ôm một đứa nhỏ bộ dáng khá giống Lam Tư, một lớn một nhỏ đều tươi cười ngốc hồ hồ, chỉ có cặp mắt màu đen kia là giống hệt Trữ Khang Hạo.

Khăng Ân không nói gì trở mình xem thường, nhìn đệ đệ khí sắc thật tốt, cũng biết cuộc sống của đệ đệ vô cùng tốt. Lại tưởng tượng ngay cả tòa nhà rất khác biệt này cũng là kiến trúc thời xưa của Hoa Hạ, nghe nói là do Lam Tư khi đi du lịch đối với kiến trúc cổ nổi lên hưng trí mới xây dựng lên. Tuy cũng có chút lo lắng về phương diện an toàn, nhưng hình thức kiến trúc hoàn toàn dựa theo yêu thích của Lam Tư, đúng là không sợ đem đệ đệ hắn hoàn toàn làm hư.

“Không phải giữa trưa mới chọn đồ vật đoán tương lai sao, Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch tới rồi à?” Khăng Ân đi lên trước đón hai người, giơ tay lên: “Đến với bá bá nào.”

Không đợi Lam Tư trả lời, Trữ Thần An đã tức giận phun ra hai chữ: “Thật lâu.”

“Ha ha ha. . . .” Một trận tiếng cười từ phía sau truyền đến, Khăng Ân vừa quay đầu lại, chỉ thấy Đoạn Sở đắc ý đảo dặt nhìn Lam Tư trêu chọc: “An An cũng biết, ba ba con là gã cho phụ thân con ha!”

Lam Tư lập tức hiểu rõ, Đoạn Sở nhất định còn “Ghi hận” hẳn nói trường tẩu như mẫu, cũng không hảo ý mà nhìn Úc Thịnh Trạch trả lời: “Người lúc đó chẳng phải cũng nhập vào hoàng thất còn gì.”

Khăng Ân cùng Úc Thịnh Trạch nhìn nhau liếc mắt một cái, đối với tranh luận ngây thơ của hai người cũng không bình luận gì, Trữ Khang Hạo một bên là bầu bạn một bên là đệ đệ, là người có quyền phát ngôn nhất.

“Được rồi, Tiểu Sở, đệ cùng Thịnh Trạch trở về vừa lúc, mụ mụ đã làm tốt điểm tâm, cùng nhau đi ăn nào.”

Đoạn Sở lập tức thu liễm ý cười, gật gật đầu, ánh mắt lại chuyển hướng Trữ Thần An trong lòng Khăng Ân: “Cho ta ôm một cái đi, bộ dạng càng ngày càng giống Lam Tư!”

Hắn lúc trước Trữ Thần An vừa tròn tháng cũng tới một lần, còn sau này chỉ có thể nhìn qua vòng thông tin.

Khăng Ân gật gật đầu, Trữ Thần An cũng không kịp chờ động tác tiếp theo của Khăng Ân, nửa người trên liền nghiêng về phía Đoạn Sở, sợ tới mức Đoạn Sở vội vàng đón lấy, sau khi ôm ổn định rồi nhìn lại, chỉ thấy tiểu tử kia cười khanh khách, còn không ngừng túm lấy áo Đoạn Sở, nghiêng đầu chớp ánh mắt đầy nước, mắt cũng không nháy nhìn chằm chằm Đoạn Sở.

Đoạn Sở cao hứng vì cháu mình không sợ người lạ, nhìn đến bộ dáng của đứa nhỏ lại bỗng nhiên thấy kỳ quái: “Đại ca, An An nhìn cái gì vậy?”

Lam Tư cũng về mặt nghi hoặc: “An An sao lại kích động như vậy?”

Trữ Khang Hạo ho nhẹ một tiếng, cười giải thích: “Đệ đã quên hồi trước thông tin, An An luôn quơ quơ bàn tay nhỏ bé muốn bắt được hình ảnh của đệ, lần này túm được người thật đương nhiên sẽ giải quyết được tò mò.”

Mọi người vừa nghe nhất thời nở nụ cười, Đoạn Sở hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu của An An, lại để cho Úc Thịnh Trạch bế một hồi, mọi người di chuyển đến nhà ăn.

Nhạc Tùng Trữ lúc trước nhận được tin tức Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch đến, thấy hai người liền vội vàng lên đón bọn họ cùng nhau dùng cơm, lại kinh ngạc hỏi: “Các con không phải đã sớm xuất phát rồi sao, trên đường lại chạy đi đâu?”

Đoạn Sở cười cười, về mặt ngưng ngừng trả lời: “Cũng không đi đâu, con không phải đang học phù điêu sao, muốn kiểm chút tinh thạch thú, trên đường trì hoãn một chút.”

Nhạc Tùng Trữ vừa nghe, lực chú ý nhất thời bị dời đi, tiếp nhận cái hòm Đoạn Sở đưa qua, mở ra liền thấy, mười hai cái phù điêu tinh xảo đáng yêu, nhìn thập phần vui lòng người. Ngay cả Trữ Thần An cũng chuyển mắt nhìn cái hòm, thân mình nhỏ bé cong lại, vươn cánh tay búp sen đầy thịt không ngừng hươ hươ.

“Ai nha, Tiểu An An đây là thực thích nha.” Trữ Nhạn Hiểu nở nụ cười.

Trữ Khang Khiết mắt sáng lên nhìn phù điêu, năng hiện tại cũng làm phù điêu, nhưng am hiểu đều là phù điêu loại lớn, loại tinh tế như thế này hoàn toàn không làm được.

Vài năm này, ngoại trừ Trữ Khang Khiết, huynh đệ Trữ gia đều đã kết hôn bên ngoài, nhưng vì An An mà trở về tham gia lễ mừng, nhìn thấy bộ đồ vật dùng cho lễ chọn đồ vật đoán tương lai, mấy huynh đệ Trữ gia đều vây lại, người một câu ta một câu trò chuyện.

Lam Tư bản năng cảm thấy không đúng, lấy tài lực của Đoạn Sở còn có thêm Úc Thịnh Trạch, làm sao có thể vì chút tinh thạch thú mà chậm trễ hành trình. Bất quá trước mắt cũng không thích hợp, hẳn sẽ không hỏi cái gì.

Ném qua điểm tâm lại hàn huyên một hồi, bạn cũ lục tục tới cửa, ba người huynh đệ Trữ Huy Dung còn có Trữ Khang Hạo mang theo biểu đệ đi tiếp đón khách nhân, Khăng Ân ôm cháu Trữ Thần An đi chơi, Úc Thịnh Trạch nhân cơ hội đi một chuyến tới chỗ Bồ Lão Tư đại tướng quân.

Đoạn thời gian trước nhận được thông tin, Bồ Lão Tư đã thăng lên cấp 8, sắp trở về Đế Ma Tư. Mười năm này hắn bảo hộ trái đất, Trữ gia được hắn chiếu cố rất nhiều, Đoạn Sở lúc trước đã chuẩn bị tốt gối trà cùng thuốc ngưng thần khai thông cao cấp làm lễ vật.

Lam Tư thấy chỉ còn lại hắn cùng Đoạn Sở, vội vàng hỏi về chuyện trên đường đi: “Có phải lại bị đánh lén? Thông đạo đặc thù chẳng lẽ bị phát hiện?”

Đoạn Sở cười trấn an: “Không có, chẳng qua là người Tạp Na chưa từ bỏ ý định thôi.”

Gần năm năm qua, tuy đại đa số đế quốc hoặc liên minh tinh tế, đều cùng Đế Ma Tư triển khai đàm phán lâu dài, nhưng như Tạp Na là kẻ thù truyền kiếp hoặc một số đế quốc thuộc phần tử cực đoan dã tâm bùng bùng khác, không có khả năng ngồi nhìn Đế Ma Tư càng lúc càng lớn mạnh. Đối với bọn họ mà nói, giết chết hoặc bắt cóc Đoạn Sở là có thể giải quyết vấn đề. Đương nhiên, còn một vài thủ đoạn khác như muốn ly gián hắn cùng Úc Thịnh Trạch.

Lam Tư chán ghét nhú mày: “Nhưng cứ như vậy, giống như con kiến đuổi hoài không hết, thực phiền.”

“Chủ yếu vẫn là người Tạng Na cùng những đế quốc mượn sức bọn họ.” Đoạn Sở cũng hiểu được như vậy thực phiền toái, hắn đem tính toán lần này nói ra: “Cho nên ta cảm thấy, tội liên đới là chủ ý không tồi. Chỉ cần là đế quốc tham dự, vô luận là thể lực một phương hay ý định cá nhân, đều sẽ bị điều chỉnh lại số lượng thuốc thức tỉnh được bán ra, sau ba năm quan sát sẽ quyết định có nên tiếp tục buôn bán với đế quốc đó hay không. Nếu trong ba năm này số lượng thuốc thức tỉnh bán cho họ bị giảm bớt quá nhiều, thì số lượng dư ra đó sẽ được bán cho nước láng giềng của bọn họ. Về phần Tạng Na tình hệ, ta cùng Thịnh Trạch tính toán thời điểm quay về sẽ cho bọn họ một phần đại lễ.”

Trong năm năm này, tuy bởi vì có một số vấn đề mà việc đàm phán lâm vào cục diện bế tắc, nhưng cảm nhận được việc mua bán thuốc thức tỉnh cũng có thể coi là một phương thức đối ngoại, nên chỉ cung cấp cho hoàng thất các quốc gia cùng chính phủ liên minh chút ít. Người cầm quyền tinh tế nào được ưu đãi, tự nhiên sẽ luyện tức buông tay, mà sự phát triển của Đế Ma Tư trong vài năm này, so với hơn năm năm trước thì lớn mạnh hơn rất nhiều. Cho nên phương diện đàm phán, Đế Ma Tư cũng không cần lo lắng nhiều.

Lam Tư vừa nghe, “Phốc” một tiếng nở nụ cười. Nếu nói như vậy, chỉ sợ chính quyền đế quốc bị nắm nhược điểm đều sẽ phát điên. Mà nước láng giềng bỗng nhiên có thể gia tăng số lượng thuốc thức tỉnh mua được, sợ là vui đến điên luôn.

“Như vậy tự bọn họ liền rối loạn, người khẳng định sẽ thoải mái hơn nhiều.” Lam Tư mạnh mẽ đồng ý. Hắn nhìn nhìn Đoạn Sở, phát hiện bộ dáng thật sự không giống bị thương, bỗng nhiên trừng mắt nhìn, thần thần bí bí tiến sát lên, thấp giọng hỏi: “Người ngày đó nói, cái gì kia cả đêm, thật sự so với ở phòng tác chiến còn tốt hơn nhiều?”

Đoạn Sở không khỏi trừng mắt nhìn hắn, rồi nhìn xung quanh một lượt, sau đó lộ ra tinh thần lực dựng lên kết giới, mới đem việc khi tinh thần lực giao hòa thì cũng có hiệu quả với việc khai thông tinh thần lực nói ra.

“... . Lần đầu tiên rất nguy hiểm, ta lúc ấy tinh thần lực hao hết bị hôn mê hai ngày. Bất quá một lần kia, Thịnh Trạch thăng lên cấp 9.” Đoạn Sở thẳng thắn nói.

Lam Tư thần sắc trở nên nghiêm túc, thiên phú tinh thần lực của hắn kém xa so với Đoạn Sở, đương nhiên, Trữ Khang Hạo cũng không bằng Úc Thịnh Trạch, bọn họ giống nhau duy nhất chính là hoàn toàn phù hợp.

“Loại tinh thần lực giao hòa này, ta lúc trước ở Trạch Mi cũng chưa bao giờ nghe nói qua.” Lam Tư tính toán thử một chút, nhưng cũng tính toán càng thêm cẩn thận. Trữ Khang Hạo đã cấp 6, trong chiến sĩ hậu thiên tuyệt đối là tư chất tuyệt hảo, dù là chiến sĩ bẩm sinh cũng không kém gì. Lam Tư có dự cảm, nếu tinh thần lực giao hòa cũng hữu hiệu với bọn họ, nói không chừng Trữ Khang Hạo có thể phá vỡ lịch sử chiến sĩ hậu thiên chỉ thăng được lên cấp 7.

Nghe được lời nói của Lam Tư, Đoạn Sở tự nhiên cũng ủng hộ. Hai người lại trao đổi một chút về việc khai thông tinh thần lực thì Nhạc Tùng Trữ đã tới đây gọi người.

Hai người lập tức tiến đến phòng khách nhỏ ở chủ viện. Nơi đó đều là họ hàng gần, hai thím cùng tiểu cô đều ở, trừ bỏ Lam Tư, huynh đệ Trữ gia đều cưới vợ bình thường, ít nhất đệ muội cũng là thê tử Trữ Khang Viễn đã mang thai, hai đứa con của Trữ Nhạn Hiểu cũng đều đã kết hôn, cho nên hai biểu muội cũng tới rồi.

Đoạn Sở vừa vào cửa liền tròn mắt. Đàn ông Trữ gia đều ở phòng khách chủ, phòng khách nhỏ trừ bỏ hắn cùng Lam Tư, tất cả đều là người khác phái!

“Mẹ, con, còn muốn chờ Thịnh Trạch. . . . .” Đoạn Sở lập tức tìm có muốn chuẩn đi.

Nhạc Tùng Trữ đầu tiên là sững sờ, lập tức chú ý tới tình hình trong phòng khách, nhận không được nở nụ cười.

Lam Tư giữ lấy hắn, cười hi hi lôi kéo về phía trước, đứng lý hợp tình nói: “Stịnh Trạch trở về tự nhiên sẽ liên hệ với người, trước lại đây, có việc thương lượng!”

Trữ Nhạn Hiểu thấy Đoạn Sở bị tóm vào, che miệng cười không ngừng. Bất quá đứa cháu này nàng từ trước đến nay đều phụng ở lòng bàn tay, khó được trở về một chuyến, nàng cũng thầm vui vẻ, nhưng cùng một đám tẩu tử ở cùng một chỗ thì có thể nói cái gì, chẳng lẽ là cách thức làm sao để sinh đứa nhỏ?

“Tiểu Tình mang thai dễ bị mệt, các con bồi nàng đi trước nghỉ ngơi một chút, tới lễ chọn đồ vật đoán tương lai hãy ra. Còn có Tuyết mới vừa đi kiểm tra cũng mang thai, hai đứa cháu cố biểu muội cho tốt.” Trữ Nhạn Hiểu vui vẻ phân phó, Tuyết là con dâu của nàng, kết hôn cũng năm sáu năm, mới hoài thai.

Đoạn Sở thật đúng là không biết chuyện này, vợ vàng chúc mừng, lại từ nhân không gian tìm lấy vật thích hợp, rồi đưa cho biểu muội.

Nhìn con dâu luống cuống tay chân, Trữ Nhạn Hiểu cười đến càng thêm cao hứng.

Sau khi mấy tẩu tử rời đi, Đoạn Sở cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Bất quá lại nhớ tới một sự kiện, Đoạn Sở quan tâm hỏi: “Mẹ, con nhớ lúc trước Khang Khiết nói có bạn trai, lần này có lại đây không?”

Nhạc Tùng Trữ thở dài: “Không có, nghe nói lại chia tay.”

Đoạn Sở nghi hoặc nhìn về phía Lam Tư, thấy hắn cười cười lắc đầu, hiển nhiên đoạn cảm tình này không tạo thành ảnh hưởng gì với muội muội. Nghĩ tới

lúc gặp lại, Trữ Khang Khiết vẫn thần thanh khí爽 như trước, Đoạn Sở cũng không nói gì thêm. Muội muội cao hứng là tốt rồi, cũng không thể chỉ vì đến tuổi kết hôn mà vội vàng kết hôn, hấn hy vọng cuộc sống sau hôn nhân của Trữ Khang Khiết hạnh phúc, chứ không muốn khiến nàng cảm thấy ngột ngạt.

“Tiểu Sở, con đừng chỉ quan tâm đến Khang Khiết, con cùng Thịnh Trạch thì sao?” Thanh âm Nhạc Tùng Trữ vang lên bên tai.

Đoạn Sở kinh ngạc nháy mắt mấy cái, khó hiểu trả lời: “Con cùng Thịnh Trạch tốt lắm.”

Nhạc Tùng Trữ về mặt chỉ tiếc rên rỉ không thành thép: “Mẹ nói chính là đứa nhỏ! An An đều đã một tuổi, lúc trước thời điểm Khang Hạo cùng Lam Tư có đứa nhỏ mẹ cũng đã hỏi con, đều đã sắp hai năm, con còn không suy xét sao? Hay là không thành công?”

Hậu đại của bầu bạn đồng tính tuy dựa vào khoa học kỹ thuật tinh tế, nhưng cũng không chắc chắn sẽ thành công. Lam Tư cùng Khang Hạo chờ nửa năm mới nhận được tin tức.

Trữ Nhạn Hiểu cũng là về mặt thân thiết, các nàng cũng đợi Úc Thịnh Trạch rời khỏi Đoạn Sở, mới chạy nhanh tới hỏi chuyện. Đã kết hôn bảy tám năm, vậy mà còn chưa cân nhắc vấn đề đứa nhỏ sao?

“Có phải cảm thấy tiểu công chúa của vương hậu Lộ Dịch Toa sinh ra vẫn còn nhỏ không, tính đến hiện tại, đã sắp tám tuổi rồi đi, hai đứa sinh một đứa nhỏ, cũng không cần lo lắng bận bịu.” Trữ Nhạn Hiểu cảm thấy Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch vừa nhìn liền biết không phải người sẽ đeo theo đứa nhỏ, cho dù trầm ổn như Trữ Khang Hạo, nhìn đến An An yếu ớt, còn không phải sợ tới mức ngay cả ôm cũng không dám.

Đoạn Sở ngẩn người, hấn căn bản quên mất chuyện này.

“Được rồi, có gì nói sau, con hiện tại cũng không rảnh rồi.” Đoạn Sở lắc lắc đầu phủ định. Có đứa nhỏ, hấn nơi nào cũng không đi được. Đứa nhỏ dưới mười tuổi tinh thần lực phát triển chưa đầy đủ, đi tinh tế đối với bọn họ chính là phiêu lưu.

“Làm sao lại không rảnh?” Nhạc Tùng Trữ không hài lòng với đáp án này. Có đứa nhỏ hay không cũng đều bận rộn, thời gian cứ bị đẩy lùi như vậy. Tổng không thể chỉ bởi vì bận rộn, ngay cả đứa nhỏ cũng không cần, dù sao bọn họ cũng không cần hoài thai mười tháng.

“Con về sau chỉ biết sẽ càng bận rộn hơn, chờ Thịnh Trạch cấp bậc lên cao nữa, con còn không phải toàn thân toàn tâm đều đặt trên người Thịnh Trạch? Không bằng có đứa nhỏ càng sớm càng tốt, tốt nhất là cách ba bốn năm lại sinh một đứa. Hai đứa mới có thể cùng nhau trông coi.” Nhạc Tùng Trữ cố gắng muốn thuyết phục Đoạn Sở. Phải biết rằng, nàng đợi hơn mười năm, từ lúc Đoạn Sở vẫn là Trữ Khang Trí, tâm nguyện lớn nhất của nàng chính là nhìn Đoạn Sở cưới vợ sinh con, sống cuộc sống hạnh phúc.

Đoạn Sở nhất thời dờ khóc dờ cười, hấn phát hiện mẫu thân lúc này thực sự nghiêm túc. Nghĩ nghĩ, hấn nhìn về phía Lam Tư, thấy bạn tốt kiêm đại tẩu cũng là về mặt đồng ý gật đầu.

“Tiểu Sở, có đứa nhỏ, người sẽ càng hạnh phúc.” Lam Tư cười khuyên bảo. Nghĩ đến chấn động cùng hạnh phúc khi An An gọi hấn là ba ba, còn có ôn nhu toát ra khi Trữ Khang Hạo ôm An An, khoe mất đuôi lông mày của Lam Tư đều mang ý cười ôn nhu.

Đoạn Sở nghe vậy, trong lòng vừa động. Chuyện này, hấn cũng nên hỏi một chút về tính toán của Úc Thịnh Trạch, chứ không thể tự mình quyết định.

Trữ Nhạn Hiểu ghé vào bên tai Đoạn Sở thấp giọng dụ dỗ: “Con không muốn nhìn một Thịnh Trạch nho nhỏ mềm mềm sao?”

Đoạn Sở nhàn tình sáng lên, trong mắt không tự giác hiện lên một tia chờ mong.

“Mẹ, cô, con sẽ suy nghĩ.” Đoạn Sở cười nhẹ trả lời.

Nhạc Tùng Trữ cùng Lam Tư đều nhìn về phía Trữ Nhạn Hiểu, lão cô này thật đúng là không thể xem thường, trực tiếp đánh trúng nhược điểm của Đoạn Sở.

Thời điểm Úc Thịnh Trạch tới, mọi người đã sớm nói chuyện xong. Bởi vì chọn đồ vật đoán tương lai phải tổ chức trước buổi trưa, Nhạc Tùng Trữ thấy mọi người đều đã đến, liền vội vàng bắt đầu.

Đoạn Sở nghĩ đến lời nói của cô mình, ánh mắt thỉnh thoảng quét qua Úc Thịnh Trạch. An An cùng Lam Tư cơ hồ giống nhau như đúc, mà ánh mắt kia lại giống hệt đại ca, nghĩ đến bộ dáng nho nhỏ mềm mềm, giống hệt Úc Thịnh Trạch lúc trẻ con, Đoạn Sở cảm thấy tâm mềm nhũn.

Nhìn bộ dáng đằm chiêu của Đoạn Sở, Úc Thịnh Trạch thân thiết hỏi: “Nghĩ đến cái gì?”

Đoạn Sở mím môi, vẫn không chống đỡ được hấp dẫn mà nói: “Mụ mụ hỏi chúng ta, tính toán khi nào thì có đứa nhỏ.”

Úc Thịnh Trạch sững sốt, người thứ nhất nghĩ đến chính là Nguyên Vinh Nghị cả ngày ngốc hồ hồ khoe đứa con bảo bối của hấn, mà thất ca Úc Hạo Bằng, thì hận không thể đem tất cả mọi thứ có thể vơ vét được đến trước mặt đứa con vừa mới có thể đi đường của mình, lại tưởng tượng chất nữ Úc Thanh Hân từ khi còn được nuông chiều đến khi nhận trách nhiệm chăm Úc Sở Tiểu, bây giờ nửa bước cũng không muốn rời khỏi tiểu cô của mình. Tựa hồ đứa nhỏ, đều là phiền toái. Bất quá, Đoạn Sở nếu muốn có đứa nhỏ, hấn đương nhiên sẽ ủng hộ.

“Người cảm thấy sao?” Hai người đồng thời mở miệng, nhìn nhau liếc mắt một cái, cười rộ lên.

“Chờ sau khi từ thú vực tinh cầu trở về Đế Ma Tư rồi nói sau.” Úc Thịnh Trạch nói xong, lôi kéo Đoạn Sở đi tới chỗ chọn đồ vật đoán tương lai. “Khang Hạo kêu kia, chúng ta mau đi qua!”

Đoạn Sở cũng nhớ tới nhiệm vụ đi thú vực tinh cầu, đồng ý gật gù đầu.

Nghi thức chọn đồ vật đoán tương lai cũng không phức tạp, trên mặt bàn đặt mười hai cái phù điêu tinh xảo, trong đó có cơ giáp, chiến hạm, bút khắc phù điêu, đá năng lượng nguyên, bình thuốc, huy hiệu y sư, gần như bao gồm toàn bộ những ngành nghề được tôn sùng nhất tinh tể, ngay cả nhà di động, đá không gian cũng đều có, mọi người cũng đều sôi nổi nghị luận.

Trừ Khang Hạo đem Trữ Thần An đặt lên bàn lớn, Lam Tư cười tủm tỉm từ phía sau đẩy mông An An một phen, An An vốn bộ dạng cũng coi như mạnh khỏe liền đặt mông ngồi ở trên bàn. Cũng may trên bàn đã trải vải nhung mềm mại, không khiến đứa nhỏ bị lạnh.

An An quay đầu lại, hướng về phía hai ba ba kêu to vài tiếng

“Mau, bắt đồ vật rồi ba ba liền ôm con.” Lam Tư lại đẩy mông An An.

An An nhanh chóng đi về phía trước, như là muốn né tránh bàn tay của ba ba vô lương. Hai tay nhỏ bé lay lay, phù điêu đều bị đánh ra phía sau, cái gì cũng chưa bắt được, thân thể nho nhỏ đã đi tới cái bàn bên cạnh.

“An An đừng nhúc nhích!” Đoạn Sở hoảng sợ, theo bản năng liền bước về phía trước.

Không chỉ hấn, ngay cả Nhạc Tùng Trữ cùng Trữ Huy Dung cũng giật nảy mình. Ngược lại hai vị phụ thân, lộ ra tinh thần lực đề phòng.

An An không đi tiếp, thân thể lắc lư, ánh mắt vừa nhìn chằm chằm Đoạn Sở vừa mở hai tay nhỏ: “A a, tồ, tồ. . . .”

Úc Thịnh Trạch cảm thấy rất thú vị, tùy ý An An gật gù đắc ý, ánh mắt đen nhánh ngọt ngào trông mong nhìn Đoạn Sở, cái miệng cái miệng nhỏ nhắn phẩn nộn hơi hơi mở ra, trông thật khờ dại lại đáng yêu vô cùng.

“Nếu có một đứa nhỏ giống Tiểu Sở, con nhất định cũng sẽ thích đúng không?” Trữ Khang Viễn không biết từ nơi nào nhảy ra, cười hi hi nói, lại kiêu ngạo tuyên bố: “Ta cũng muốn làm ba ba!”

Vừa dứt lời, An An đã bỏ nhào vào trong lòng Đoạn Sở: “Tồ, tồ. . .” Miệng còn kêu la không rõ.

“Đi, không đứng không đứng, An An mau xuống dưới, con còn chưa chọn tốt đâu!” Lam Tư nóng nảy, hấn rất coi trọng lần chọn đồ vật đoán tương lai này.

Trữ Khang Hạo một phen giữ chặt hấn, cười vui vẻ: “Sao lại thế được, bắt được Tiểu Sở, đứa con của chúng ta chí hướng rất rộng lớn.”

Mấy huynh đệ Trữ Huy Dung cũng đều nở nụ cười, mọi người vây xem cũng bắt đầu chúc mừng.

Úc Thịnh Trạch nhìn Đoạn Sở nhẹ nhàng ôm lấy An An, ôn nhu trong mắt cơ hồ có thể khiến người chìm sâu vào trong đó.

Tháng Sáu 12, 2016

171

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tinh Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Chương 171

Tinh hệ được mệnh danh là thú vực tinh cầu, bên trong tự nhiên sẽ có vô số chủng loại dị thú bất đồng, cấp bậc dị thú bất đồng, đó là chỗ vui chơi của dị thú, là cấm địa của nhân loại. Đương nhiên, thú vực tinh cầu cũng không phải chỉ có một hành tinh, thậm chí, có rất nhiều dị thú cấp 9 một mình chiếm cứ một hành tinh.

Đoạn Sở đứng trước màn hình lớn ở phòng điều khiển, nhìn tinh hệ hình dạng lốc xoáy càng ngày càng gần tản ra độ sáng kinh người, nơi đó chính là thú vực tinh cầu. Tinh hệ dạng lốc xoáy loại nhỏ này, ước chừng có khoảng trăm triệu tinh cầu, đại đa số đều là những nơi hoang vu không có dấu hiệu sinh mệnh. Nhưng ngay cả như vậy, các tinh cầu có sự tồn tại của sinh mệnh trong toàn tinh hệ, số lượng vẫn nhiều kinh người.

“Nếu không có thú vực tinh cầu vũ trụ đồ (bản đồ về thú vực tinh cầu trong vũ trụ), chúng ta muốn tìm đến tinh cầu dị thú, có lẽ mất vài năm cũng chưa chắc tìm được một tinh cầu.” Đoạn Sở hít một hơi thật sâu.

Úc Thịnh Trạch đứng ở bên người Đoạn Sở, nhìn trên quang mạc lóe lên những sắc màu rực rỡ. Những sắc màu này đại biểu cho dị thú cấp bậc cao

nhất tồn tại trên tinh cầu, ở vị trí trung tâm của tinh hệ là một mảnh màu đỏ, gần như đều là hang ổ của dị thú cấp 9. Đương nhiên, ở những nơi khác trong tinh hệ, cũng trộn lẫn không ít điểm đỏ.

“Lam Tư lúc trước đưa phần tinh vực đỏ (bản đồ tinh vực) kia, là thứ được Trạch Mi hoàn thiện trong thời gian gần vạn năm, nếu không chỉ bằng thăm dò của Đế Ma Tư trong mấy ngàn năm qua, khẳng định sẽ không toàn diện được như vậy.” Úc Thịnh Trạch có chút đắm chiêu nhủ mi.

Đoạn Sở nghĩ đến tình cảnh khi Lam Tư cung cấp thứ vực tinh cầu vũ trụ đồ, hiểu ý cười. Khi đó hắn cũng không nghĩ đến, lại cùng Lam Tư có duyên phận như vậy.

“Đại đế quốc của tinh tế, hẳn là sẽ có thứ vực tinh cầu vũ trụ đồ đúng không?” Đoạn Sở nghĩ nghĩ nghiêng đầu hỏi.

Bọn họ lúc này đi tới thứ vực tinh cầu, cũng chỉ là thăm dò bước đầu. Nhiều tinh cầu như vậy, nếu thật sự phải cẩn thận nghiên cứu năng lượng dị thú cùng dị thú hình thái công kích, khẳng định không phải chuyện một sớm một chiều, chỉ tìm kiếm tinh cầu cùng dị thú cũng đã tiêu phí rất nhiều thời gian. Nếu có thể có được vũ trụ đồ (bản đồ vũ trụ) càng thêm hoàn thiện, bọn họ có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Úc Thịnh Trạch vừa rồi cũng đang lo lắng vấn đề này, nghe vậy gật gật đầu: “Ta nhờ phụ vương, trong quá trình đàm phán, đem thứ vực tinh không đồ (bản đồ thứ vực trên không) làm điều kiện hạng nhất để gia tăng số lượng thuốc thức tinh có thể mua.”

Đoạn Sở cũng hiểu được đó là một ý kiến hay. Lại nói, đại đa số đoàn săn bắn cũng chỉ săn bắn bên ngoài thứ vực tinh cầu, chân chính có thể đi vào trung tâm hoặc bên trong, cũng chỉ có đại đế quốc tinh tế mới có thực lực cùng quyết đoán đó.

“Cửu điện hạ, sắp tiến vào khu vực 7.” Áo Lợi Ngươi vẻ mặt nghiêm túc tiến lên.

Úc Thịnh Trạch nheo lại mắt, thứ vực tinh không đồ được chia thành chín khu vực, khu vực mệnh danh số bảy, là một nơi chủ yếu bị dị thú cấp 7 đóng giữ, cũng chính là mục tiêu của bọn họ.

“Chiến hạm đổ lại trên không thứ vực tinh cầu khu vực 6 số hiệu 1045, nghe theo Trữ Cao sắp xếp kế hoạch vây săn, trong khoảng thời gian ba tháng theo lịch tinh tế.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng mệnh lệnh. Quân hộ vệ đi vào thứ vực tinh cầu, đương nhiên không phải chỉ đợi một chỗ chờ lệnh. Mà khu vực 7 dễ dàng xuất hiện dị thú cấp 9, quân hộ vệ săn bắn ở khu vực 6 tương đối an toàn.

Trữ Cao sau khi lên tiếng trả lời, Úc Thịnh Trạch liền duỗi tay hướng về phía Đoạn Sở.

Đoạn Sở dự định một mình lái cơ giáp cong lên mặt mày, không chút tạm dừng mà giờ tay nắm lấy, gần như đồng thời, hắn bị Úc Thịnh Trạch kéo vào trong lòng, nháy mắt liền xuất hiện trong chiến hạm cấp 9 ở ngoài quân hạm.

Đoạn Sở nhìn thấy phòng điều khiển rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều, nghĩ nghĩ, đem Đoàn Từ cùng Bạch Bạch ở trong không gian trà son thả ra. Từ khi tiến vào thứ vực tinh cầu, hai đứa liền trở nên thập phần kích động. Đoạn Sở hoài nghi, chúng nó có thể cảm giác được dị thú sinh tồn trên thứ vực tinh cầu. Lại nói, nếu không phát hiện tình huống của hai Từ Tinh thú ở trong không gian trà son, bản thân Đoạn Sở cũng không nghĩ tới việc đem tinh thần lực tìm hiểu không gian bên ngoài.

“Muốn đem chúng nó nhốt lại không?” Đoạn Sở chần chờ hỏi.

Ở trên chiến hạm lớn thì không thành vấn đề, nhưng loại chiến hạm cấp 9 được làm ra chỉ để chiến đấu này, không thích hợp cho sủng vật thú chạy khắp nơi, cho dù Từ Tinh thú là dị thú tiến hóa giống người khế ước cũng vậy.

Úc Thịnh Trạch đã lộ ra tinh thần lực, nghe vậy nhìn về phía hai Từ Tinh thú. Chúng nó chính vì nghe hiểu lời Đoạn Sở nói mà về mặt vô tội nhìn Úc Thịnh Trạch, hai mắt to màu vàng chớp chớp, hai cái đuôi nhỏ không ngừng lay động, thoát nhìn thập phần đáng yêu. Úc Thịnh Trạch vừa động, hắn bình thường sẽ không cảm thấy sủng vật thú đáng yêu, nhưng tựa hồ từ lễ chọn đồ vật đoán tương lai An An bắt được Đoạn Sở liền bắt đầu, đối với vật nhỏ yếu ớt sẽ ngoài ý muốn mà mềm lòng.

Úc Thịnh Trạch không nói gì, tia tinh thần lực trực tiếp khởi động hệ thống duy sinh, đem khoang thuyền duy sinh nhỏ nhất mở ra, lại bỏ đi hệ thống che chắn, ý bảo Đoạn Sở đem hai Từ Tinh thú bỏ vào.

Không đợi Đoạn Sở có động tác, hai Từ Tinh thú đã tự mình nhảy vào, Đoạn Sở không khỏi nhẹ nhàng thở ra, dùng tinh thần lực trấn an chúng nó, thấy chúng nó trông mong nhìn màn hình lớn trong phòng điều khiển, cảm thấy buồn cười.

“Thịnh Trạch, chúng ta xuất phát đi, Bạch Bạch cùng Đoàn Từ hẳn là có thể cảm ứng được sự tồn tại của dị thú.”

Úc Thịnh Trạch gật gật đầu, chiến hạm cấp 9 lấy tốc độ mắt thường không thể thấy mà xẹt qua tinh không, lao thẳng tới thứ vực tinh cầu phát ra màu bạc lấp lánh trên tinh không đồ (bản đồ trên không).

Đoạn Sở ngồi ngay ngắn ở ghế điều khiển, từ hẳn không gian lấy ra dị thú đồ lục xem xét. Kỳ thật hắn cũng biết, sau khi tiến vào thứ vực tinh cầu, tư liệu trong dị thú đồ lục không đủ để sử dụng, bất quá nếu có dị thú mới, dựa theo năng lượng dao động cùng bề ngoài, vẫn có thể thấy được năng lượng di truyền trong huyết mạch của chúng nó.

“Tiểu Sở, chúng ta sẽ tiến vào tinh cầu mục tiêu.” Úc Thịnh Trạch lên tiếng nhắc nhở, gần như đồng thời, hai Từ Tinh thú vẫn nhu thuận nằm yên lặng đứng thẳng lên, “ồ”, “ồ” hướng về phía Đoạn Sở kêu lên.

Đoạn Sở ngẩng đầu nhìn tinh không đỏ, nguyên bản tinh không đỏ đang ở hình dạng ốc xoáy đã biến thành bản đồ mặt phẳng, biểu thị bản đồ địa lý của tinh cầu mục tiêu, cùng dấu hiệu màu đỏ chứng tỏ hang ổ của dị thú cấp 9.

“Hai dấu hiệu ở nơi này đều từ năm mươi năm trước, chúng ta trực tiếp đi tới hang ổ của dị thú cấp 9 sao?” Đoạn Sở hỏi. Cấp bậc dị thú cũng liên quan tới tuổi thọ của chúng nó, giống Tử Tinh thú bị xếp vào sủng vật thú, nếu không tiến hóa thì chỉ có năm năm trưởng thành sau đó chuyển sang thời kì già cả, nhưng dị thú cấp 9 thời hạn trưởng thành là mấy trăm năm, cho nên tuy là bản ghi chép năm mươi năm trước, dưới đa số tình huống vẫn sẽ hữu dụng.

“Trước không cần kinh động chúng nó, đi tới hang ổ của dị thú cấp 7 nhìn một chút, thú vực tinh cầu này có rất nhiều loại cây đặc thù.” Úc Thịnh Trạch trả lời.

Đoạn Sở “Ân” một tiếng, xoay người đem hai Tử Tinh thú từ khoang thuyền duy sinh ôm ra, tùy ý chúng nó nhanh chóng trèo lên, cuối cùng dừng ở bờ vai hắc đằm đượm chức năng khảm quang cổ. Hai tiểu tử kia còn lấy lòng mà dùng đuôi nhỏ, nhẹ nhàng cạo xát cổ Đoạn Sở. Đương nhiên, với tư tưởng của một con thú mà nói, chúng nó càng thích dùng đầu lưỡi đầu lưỡi phấn nộn liếm liếm. Đáng tiếc sở thích này sau khi bị Úc Thịnh Trạch phát hiện thì không còn cơ hội dùng đến.

Úc Thịnh Trạch ổn định dừng chiến hạm quay đầu lại, nhìn đến chính là bộ dáng buồn cười này của Đoạn Sở, không khỏi nhếch môi, tiến lên từng bước hôn lên môi Đoạn Sở.

“Đi thôi, chúng ta dùng cơ giáp.” Úc Thịnh Trạch nói xong, lôi kéo Đoạn Sở rời khỏi chiến hạm. Tính cơ động của cơ giáp càng mạnh, tính bí mật cũng đủ, không đến mức kinh động đàn dị thú khổng lồ, càng thích hợp cho bọn họ dùng thời gian dài.

Từ khi Úc Phi Dương đem một đôi cơ giáp siêu giai tặng hai người, Đoạn Sở đã quen cùng Úc Thịnh Trạch hợp thể cơ giáp, rất nhanh liền lựa chọn hình thức hợp thể. Hai cơ giáp giao hòa lẫn nhau những vẫn độc lập với nhau, hai Tử Tinh thú cũng ngoan ngoãn ngồi ở nơi đặc biệt chế tác cho sủng vật thú ở phòng điều khiển.

Cơ giáp cực nhanh phóng về phía trước, tinh cầu này dị thú cấp 7 cùng dị thú cấp 8 không ít, thấy hai loại dị thú tranh đấu, bọn họ sẽ mở ra hình thức che chắn lảng lẽ quan sát, ven đường cũng thấy được rất nhiều cây cỏ đặc thù. Có cây nở đầy hoa kỳ dị, có cây quả cực lớn, đều là thực vật Đoạn Sở chưa từng gặp qua hoặc chỉ mới nhìn thấy trên đồ lục (bản đồ thực vật). Không đợi Đoạn Sở nói chuyện, Úc Thịnh Trạch liền điều khiển cơ giáp, đem những cây cỏ này cẩn thận thu thập.

“Hôm nay thu hoạch thật nhiều.” Đoạn Sở rất cao hứng, đem các loại cây này cùng với đất đai ở đó, thu vào nút không gian gieo trồng tính chất đặc biệt, không gian trong đó được nhét đầy hơn phân nửa, Bạch Bạch cùng Đoàn Tử bên người lại nhàm chán liếm móng vuốt nhỏ, cái đầu còn gật gù, có thể lập tức liền nhắm mắt ngủ.

Úc Thịnh Trạch thỉnh thoảng nhìn về phía Đoạn Sở, thấy hắn vẫn thần thái sáng láng, trong lòng vừa động. Năm năm này Đoạn Sở đa số thời gian đều Đế Ma Tư, rất ít ra ngoài, càng đừng nói đi tới những tinh cầu sản xuất ngoại tinh như vậy. Có lẽ chờ trở về Đế Ma Tư xử lý một chút sự vụ bên người, lại mang theo Đoạn Sở đi thú vực tinh cầu sản xuất một đoạn thời gian.

Thời gian một tháng trong nháy mắt liền trôi qua, trong khoảng thời gian này bọn họ đa số là thu thập cây cỏ hoặc quan sát dị thú chiến đấu, cũng gặp được vài dị thú cấp 7, cấp 8 cuồng hóa chủ động tập kích. Dưới tình huống Đoạn Sở ngăn lại hai Tử Tinh thú phát uy, Úc Thịnh Trạch thoải mái giành được thắng lợi cuối cùng, hơn nữa còn lấy được một ấu tể chưa đầy tháng của một con dị thú cấp 8.

Bởi vì trước đó có chuẩn bị, sau khi Đoàn Tử phát ra năng lượng màu tím trấn an ấu tể nôn nóng giương nanh múa vuốt, Đoạn Sở đem dị thú bộ lông màu vàng dễ vào ***g thú. Độ hoan nghênh của mọi người dành cho ấu tể dị thú lớn hơn nhiều so với dị thú trưởng thành, bởi vì ấu tể còn có khả năng phục tùng, có thể khiến chủ nhân tăng thêm một phần lực lượng bảo hộ. Còn dị thú trưởng thành tính công kích thô bạo thị sát, lại là uy hiếp thật lớn đối với nhân loại.

“Thịnh Trạch, Tử Tinh thú có thể tiến hóa, Ô Yên Vàng Ròng thú cũng có thể, còn loại ấu tể của dị thú cấp 8 này thì sao?” Đoạn Sở có điểm chờ mong. Cấp bậc dị thú càng cao càng khó tiến hóa, nhưng cũng không phải không có, chẳng qua dị thú cấp 8 nếu tiến hóa, sẽ mở ra linh trí.

Úc Thịnh Trạch lắc lắc đầu: “Thất ca đã từng thử qua, thật vất vả bắt được một ấu tể, đáng tiếc thuần phục cũng không thể làm cho nó mở ra linh trí.”

Đoạn Sở nghĩ đến Tử Tinh thú tự mình mở ra linh trí, mà con Thất Thái Vân Hà thú Lam Tư đưa cho hắn cũng là dị thú tiến hóa, thoạt nhìn bức chân này đối với dị thú hẳn là rất khó phá tan.

“Ô”, “ô”, thanh âm hai Tử Tinh thú nôn nóng làm kinh động Đoạn Sở đang trầm tư, hắn vội vàng lộ ra tinh thần lực trấn an, chính là lúc này đây, Bạch Bạch được trấn an, Đoàn Tử lại không ngừng lay động tứ chi, dấu hiệu tia chớp màu vàng trên trán như ẩn như hiện, năng lượng màu tím không thể khống chế mà tràn ra.

“Thịnh Trạch, mau đến xem!” Đoạn Sở vội kêu lên.

Úc Thịnh Trạch dừng giữa không trung, cẩn thận nhìn chung quanh, lại đối chiếu với bản đồ, sau đó nhả lại mi.

“Nói này có hang ổ của một dị thú cấp 9.” Úc Thịnh Trạch trầm giọng.

Đoạn Sở trong lòng cả kinh, lại nghĩ nghĩ, thấy Úc Thịnh Trạch gật đầu, liền đem Tử Tinh thú hoàng tộc buông ra, tùy ý nó cực nhanh xuyên qua cơ giáp, lao thẳng tới một tòa núi cao ở xa xa.

Úc Thịnh Trạch mở ra phòng ngự lớn nhất, theo sát sau đó.

Đoạn Sở đã sớm bị cảnh tượng trước mắt làm kinh sợ, trên đỉnh núi cao nhất này, hiện lên những dải ánh sáng muôn hồng nghìn tía, khiến người xem hoa cả mắt. Đoàn Từ thân mình nhỏ nhắn màu trắng bỏ nhào vào một cây hoa trong đó, Đoạn Sở xem rõ ràng, đóa hoa chính giữa có một chuỗi quả màu vàng.

“Đó là cái gì?” Đoạn Sở kỳ quái hỏi.

Úc Thịnh Trạch ánh mắt nheo lại, nhìn biển hoa đẹp đến mức khiến người hít thở không thông phía dưới cơ giáp, gần như không chút chần chừ mà bay lên cao hơn.

“Cẩn thận, đó là quả của thú vực chi hoa!”

Úc Thịnh Trạch vừa nói xong, Đoàn Từ đã nuốt chuỗi quả màu vàng kia, cùng lúc đó, hai quái vật lớn lấy tư thế sấm vang chớp giật giương nanh múa vuốt đánh về phía Đoàn Từ. Một cỗ năng lượng mang tính hủy diệt khác, vừa vùn xuyên qua chỗ cơ giáp vừa đứng.

Đoạn Sở kinh hồn táng đảm, đang chuẩn bị ra tay, lại bị Úc Thịnh Trạch một phen dè dặt: “Đừng nhúc nhích, tự Đoàn Từ có thể thu phục.”

Úc Thịnh Trạch nói xong, còn đem Bạch Bạch đang không ngừng giãy dụa ý đồ rời khỏi cơ giáp thả ra ngoài.

Giấy lát, hào quang màu tím bùng cháy mạnh mẽ, lóa mắt khiến kẻ khác không thể nhìn thẳng, Đoạn Sở bị Úc Thịnh Trạch ôm vào trong ngực, không biết qua bao lâu, “ồ”, “ồ”, một trận tiếng kêu nhỏ bé yếu ớt lại quen thuộc truyền vào trong tai, Đoạn Sở từ trong lòng Úc Thịnh Trạch lộ đầu ra thăm dò, nếu không phải đôi mắt to màu vàng toát ra biểu tình vô tội thập phần quen thuộc, Đoạn Sở thiếu chút nữa không dám nhận thức sủng vật thú nhà mình.

Đoàn Từ lớn hơn vài vòng, Bạch Bạch đang đứng trên đỉnh đầu Đoàn Từ nhỏ đến thiếu chút nữa nhìn không thấy, đang trôi nổi phía trước cơ giáp. Biển hoa kinh tâm động phách phía dưới, đã biến thành tro tàn. Đỉnh núi trụi lủi, chỉ còn hai dị thú cấp 9 đang co giật, không biết còn sống hay không.

Đoạn Sở khoe miệng co rút, cùng Úc Thịnh Trạch bắt đầu thu thập hai dị thú cấp 9 không hay ho này. Thu thập xong nghiêng đầu, liền thấy được Đoàn Từ bởi vì không thích ứng với việc thân thể chợt biến lớn, từ đỉnh núi đi xuống vì không căn được bước chân mà lăn xuống, cùng với Bạch Bạch ở trên đỉnh đầu nó gắt gao nắm lấy đám lông tơ dài màu trắng, Đoạn Sở rốt cục nhìn không được nở nụ cười.

“Đoàn Từ thăng lên cấp 9.” Úc Thịnh Trạch cũng nín cười nhắc nhở, sau đó nhìn hai Từ Tinh thú nói: “Thu nhỏ lại, nếu không không được vào cơ giáp.”

Đoạn Sở nhìn tình sáng lên, chỉ thấy Đoàn Từ hơi lắc lư mấy cái, thân thể lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà nhỏ đi, Bạch Bạch không hề phòng bị, vẫn còn đứng trên đầu Đoàn Từ bị dọa choáng váng, tứ chi liên tiếp giẫm lên cái đầu nhỏ của Đoàn Từ. Đoàn Từ tuy cấp bậc thay đổi, nhưng tâm trí rõ ràng không lớn theo, lập tức giờ chân lên “ồ” một ngụm cắn lấy lỗ tai Bạch Bạch, hai con lập tức lăn thành một đoàn.

“Ha ha ha. . . .” Đoạn Sở cười đến không ngậm miệng được, trong lòng lại cao hứng. Nghe nói thú vực chi hoa sau khi nở, sẽ xuất hiện chuyện đáng sợ. Hắn không biết, nếu vừa rồi thú quả bị dị thú cấp 9 ăn thì sẽ như thế nào, bất quá Đoàn Từ cho dù thăng lên cấp 9, vẫn như cũ là Từ Tinh thú hoàng tộc mà hắn nuôi lớn, thích làm nũng chơi xấu.

Về phần năng lượng thăng cấp, Đoạn Sở nghĩ đến nghiên cứu về thuốc ngưng thần khai thông trí tuệ không tiến, cười nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Chỉ sợ lần sau muốn lấy thú huyết của Đoàn Từ làm thí nghiệm, chúng ta lại phải đổi điều kiện để hồng nó.”

Úc Thịnh Trạch nghĩ đến hai đứa kia đã sớm học được cò kè mặc cả, còn giống hệt tiểu hài tử biết chơi xấu, đồng ý gật đầu.

Hắn cũng biết Đoạn Sở hiện nay làm ra thuốc ngưng thần khai thông, tốt nhất cũng chỉ có hiệu quả với tinh thần lực hỗn loạn của chiến sĩ cấp 9, nếu thực sự gặp phải tinh thần lực bạo động, chiến sĩ cấp 9 vẫn rất nguy hiểm. Tựa như hai năm trước, phụ thân Úc Khải Phong tinh thần lực bạo loạn thiếu chút nữa mất mạng, cho dù là dùng gấp mấy lần thuốc ngưng thần khai thông, cũng chỉ như muối bỏ biển, nếu không phải mẫu thân liều mạng đem toàn bộ tinh thần lực tiến nhập vào trong cơ thể phụ thân, khiến phụ thân có lại lý trí, chỉ sợ hắn sẽ đồng thời mất đi hai người thân nhất.

“Đây là chuyện tốt.” Úc Thịnh Trạch thờ dãi.

Đoạn Sở thấy lại gọi lên tâm sự của Úc Thịnh Trạch, trấn an hôn hân.

“Đoàn Từ thăng cấp, hy vọng của chúng ta sẽ lớn hơn nữa.” Đoạn Sở nhẹ giọng nói xong, lại nhìn nhìn đỉnh núi, bỗng nhiên sửa lại chủ ý: “Không bằng chúng ta lại tìm nhiều thú vực chi hoa một chút đi.”

Quả có thể hấp dẫn dị thú cấp 9, thú vực chi hoa giá trị không thể nghi ngờ.

Úc Thịnh Trạch tự nhiên không có ý kiến, tính toán hai tháng tiếp theo ưu tiên tìm kiếm thú vực chi hoa. Lại không nghĩ rằng gần một tháng sau, thú vực chi hoa còn không có manh mối gì, Đế Ma Tư lại thông qua Áo Lợi Ngươi phát đến tin tức, tổ phụ đại hoàng tử phi, cũng chính là cha chồng của Đoạn An Đồng tiến vào đỉnh cấp 9, cùng lúc đó, trượng phu Hà Thái San tông sư Hà Ngang Bình tinh thần lực bạo động.

Tháng Sáu 16, 2016

Chương 172: Chương 172

Đỉnh cấp 9, vào lúc chưa tìm được mấu chốt thăng lên cấp 10, tinh tế lại không có thứ gì hữu hiệu để ngăn chặn tinh thần lực bạo loạn của cấp 9, vô luận là chiến sĩ của gia tộc nào đối với đế quốc, cũng là tin tức không tốt.

Đại hoàng tử phi Đỗ Ngao Tình vài năm này quan hệ với trượng phu Úc Hồng Trì thập phần xa cách, nếu không phải hoàng tử phi là thân phận người khế ước lại ở cùng một chỗ với đứa nhỏ và nữ nhi, nàng cũng thật sự hoài nghi chính mình còn có thể tiếp tục duy trì mối quan hệ vợ chồng này hay không. Mà Đỗ Ngao Tình có khả năng ngăn đầu ưỡn ngực trong đám nữ nhân hoàng tộc cao quý, lại tự nhận có thể đem trượng phu ngồi lên ngai vàng thừa kế của đế vương, xem ra chính là cạy vào xuất thân Đỗ gia cao quý nhất được xem trọng nhất.

Cho nên vừa nghe nói tở phụ Đỗ Thai Dương tiến vào đỉnh cấp 9, lại nghĩ đến Đoạn Kỳ Diệu tiến vào đỉnh cấp 9 mấy năm trước đã bỏ mình, Đoạn gia cuối cùng phải lãnh tới Y Duy Tát, còn có lịch sử vô số gia tộc không người nối nghiệp mà xuống dốc, Đỗ Ngao Tình cả người đều ngây ngẩn, tràn ngập đầu óc đều là Đỗ Thai Dương không còn sống được bao lâu. Tuyệt vọng bỗng nhiên nảy sinh khiến nàng hoảng sợ, nàng chấp nhận được ăn cả ngã về không mà quán lấy Lộ Dịch Toa, thậm chí cuối cùng lựa chọn quỳ ở ngoài tam điện Đế Tinh điện.

“Đại hoàng tử phi, ngài quỳ với vương hậu thì có ích lợi gì, vương hậu là đại sư chế thuốc, người nếu thật muốn xin thuốc ngưng thần loại A vì Đỗ trưởng lão thì thuốc do Hà Thái San tông sư tự mình chế tác cũng cực kì hữu hiệu mà. Hà Ngang Bình trưởng lão tiến vào đỉnh cấp 9 đã nhiều năm, đến nay vẫn không việc gì đẩy thôi.” Nữ quan Vu Thu bên người Lộ Dịch Toa đau khổ khuyên bảo, giờ tay kêu thị nữ hỗ trợ đỡ nàng lên.

Đỗ Ngao Tình lại ngoài dự đoán của mọi người mà đứng lên là chấn tinh thần lực, đối với cửa điện đóng chặt hô to: “Mẫu hậu, van cầu ngài, kêu cứu đệ cùng Đoạn Sở trở về, cũng chỉ có Đoạn Sở mới có năng lực giúp tở phụ của ta điều dưỡng tinh thần lực hỗn loạn.”

Vu Thu cùng các cung nữ thị vệ khác, cả kinh thiếu chút nữa rớt cằm. Đại hoàng tử phi đây là điên rồi sao? Không nói hiện tại căn bản không có loại thuốc nào hoàn toàn chữa khỏi tinh thần lực hỗn loạn của chiến sĩ cấp 9, càng đừng nói ý nghĩ viển vông muốn mời Đoạn Sở chính quân điều dưỡng cho Đỗ Thai Dương trưởng lão. Kìa chẳng lẽ không phải trách nhiệm của người khế ước sao?

“Phanh” một tiếng, cửa điện bị mở ra, Lộ Dịch Toa cười lạnh đi ra.

“Bất quá cũng chỉ mới tiến vào đỉnh cấp 9, người đã lo lắng quá mức mà hồ ngôn loạn ngữ, có thể thấy được ngoại tở phụ đối với người thật sự quan trọng.” Lộ Dịch Toa chậm rãi nói xong, bỗng nhiên giương giọng mệnh lệnh: “Người tới, đem đại điện hạ gọi đến, để hần tự mình mang thẻ từ về Đỗ gia! Nói đại hoàng tử phi lo lắng cho Đỗ trưởng lão đến mức thần chí cũng không rõ. Hai năm trước bệ hạ tinh thần lực bạo động nguy cấp như vậy, cũng chưa nói muốn đem hai vị tông sư chế thuốc lưu lại hoàng cung, đặc biệt vì hần điều dưỡng đâu!”

Đỗ Ngao Tình hoang mang ngẩng đầu, chống lại đôi mắt đẹp lạnh như băng của Lộ Dịch Toa, cả người bỗng phát lạnh, hồi tưởng lại những lời nàng nói, Đỗ Ngao Tình há miệng thở dốc, còn muốn tiếp tục cầu tình.

Bất quá Vu Thu tự nhiên sẽ không cho nàng cơ hội nữa, giương tay lên, thị vệ chung quanh không chút khách khí phá tan kết giới tinh thần lực, cũng không quán Đỗ Ngao Tình bởi vì bị phản phệ mà sắc mặt trở nên khó coi, thô lỗ chặn miệng nàng.

Lời nói của Đỗ Ngao Tình đã giẫm vào điểm mấu chốt của thị vệ hoàng cung, Đoạn Sở không chỉ là tông sư chế thuốc, còn là chính quân cứu hoàng tử, Đỗ Thai Dương cho dù là trưởng lão hội nguyên lão thì đã sao, luận thân phận địa vị, làm sao có tư cách khiến cho Đoạn Sở vì hần mà đặc biệt điều dưỡng tinh thần lực. Đây cũng không phải việc trị liệu một lần hai lần, Đỗ Ngao Tình rõ ràng là đã giẫm lên mặt mũi của hoàng thất cùng cứu điện hạ.

Úc Hồng Trì nghe được tin tức vội vã đi tới, liền nhìn thấy Đỗ Ngao Tình bộ dáng chật vật ngồi chồm hổm trên mặt đất. Bởi vì đã từ Tầng Lãng biết được toàn bộ sự việc, Úc Hồng Trì hận đến ngứa răng, làm gì còn chút lo lắng thương tiếc nào, sau khi xấu hổ hành lễ với Lộ Dịch Toa, căn bản không để cho Đỗ Ngao Tình có cơ hội nói chuyện, trực tiếp để Tầng Lãng dùng tinh thần lực trói buộc Đỗ Ngao Tình, cường ngạnh kéo khỏi tam điện.

Úc Hạo Bằng đồng dạng biết được tin tức vội vàng đuổi tới, sắc mặt âm trầm nhìn bóng dáng Đỗ Ngao Tình rồi đi, chờ quay đầu lại, liền khôi phục bộ dáng tươi cười dĩ vãng: “Mẫu hậu, Thịnh Trạch truyền đến tin tức, đệ ấy đã bắt đầu trở về từ thú vực tinh cầu, nghe nói còn bắt được một con ấu tể dị thú cấp 8. Mẫu hậu coi con muốn đưa ấu tể đó cho Cẩm Duyên, không biết cửu đệ có đồng ý không?”

Cẩm Duyên chính là con của Úc Hạo Bằng, Úc Cẩm Duyên, mới mười tháng tuổi, Lộ Dịch Toa biết Úc Hạo Bằng muốn đòi đi lực chú ý của nàng, vẫn là nhịn không được mà cười ra tiếng, lắc đầu nói: “Cẩm Duyên quá nhỏ, chỉ sợ tỷ ty nó Thanh Hàn cùng hoàng cô Sơ Tiểu lại tranh giành với nó.”

Thanh Hàn đã hơn hai mươi tuổi mà tính tình vẫn còn giống tiểu hài tử, đối với ấu tể dị thú cấp 8 khẳng định sẽ cảm thấy hứng thú, mà Sơ Tiểu năm nay đã sắp chín tuổi, cả ngày lười biếng, đoạn thời gian trước Tiểu Sở còn nói sẽ cho nàng một con sủng vật thú, để nàng chịu khó một chút.

Úc Hạo Bằng suy sụp hạ mặt, lại cùng Lộ Dịch Toa hàn huyên một hồi, từ nhân không gian của Lộ Dịch Toa lấy được rất nhiều đồ chơi thích hợp cho trẻ nhỏ, mới cảm thấy mỹ mãn xoay người rồi đi.

Lộ Dịch Toa nhìn đứa con đi xa dần, chỉ cảm thấy tràn đầy cõi lòng đều được an ủi, nhấc chân đi hướng thiên điện, tính toán đem nữ nhi trên giường gọi dậy, đầu vừa nhắc, liền nhìn thấy Úc Sơ Tiểu chín tuổi mặt nhợt nhạt đang đứng ở hành lang.

“Yêu, hôm nay khó có lúc lại dậy sớm được như vậy, là nghe nói cửu ca cùng cửu tẩu về đúng không? Từ thú vực tình cầu trở về, ít nhất cũng cần hơn một tháng đấy.” Lộ Dịch Toa cười trêu ghẹo.

Úc Sơ Tiểu cắn môi, chậm rãi đi tới bên người Lộ Dịch Toa, bỗng nhiên ôm lấy Lộ Dịch Toa, chôn đầu vào lòng mẫu thân, buồn bực nói:

“Mẫu hậu, mẫu hậu đừng nản lòng. Cho dù Tiểu Tiểu không giúp được gì, nhưng cửu ca, cửu tẩu chưa từng từ bỏ việc nghiên cứu, phụ vương nhất định sẽ không có việc gì.”

Lộ Dịch Toa sững sờ, vội vàng nâng nữ nhi dậy, kinh ngạc nhìn Úc Sơ Tiểu hỏi: “Mẫu hậu làm sao có thể từ bỏ, cho dù phụ vương con đang ở thời điểm nguy hiểm nhất, cũng chưa từng từ bỏ.”

Úc Sơ Tiểu ngẩng đầu, Lộ Dịch Toa lúc này mới phát hiện, hốc mắt nữ nhi đều đỏ: “Nhưng bọn họ đều nói như vậy, hơn nữa hai năm nay người rất ít khi đến phòng chế thuốc. Mẫu hậu, con muốn phụ vương sống sót, cũng không muốn mẫu hậu gặp chuyện không may. Con rất ngoan, mẫu hậu người không cần lo cho con.”

Lộ Dịch Toa nghe được trong lòng đau đớn, nàng bỗng nhiên hiểu được ý tứ của nữ nhi, hai năm trước Úc Khải Phong quanh quẩn bên ranh giới sinh tử, rõ ràng khiến cho Úc Sơ Tiểu sợ hãi cùng bất an quá lớn. Nghĩ đến Hạo Bằng cùng Thịnh Trạch đã thành gia lập nghiệp, nhưng hai năm này số lần ngủ lại hoàng cung càng ngày càng nhiều, trong lòng Lộ Dịch Toa càng thêm chua xót.

“Tiểu Tiểu, nói ngốc nghếch gì đó. Mẫu hậu hai năm này không đi tới phòng chế thuốc, là bởi vì chế tác thuốc ngưng thần loại A, tác dụng kém xa không bằng thuốc ngưng thần khai thông mà cửu tẩu con đưa cho, còn không bằng cường hóa tinh thần lực của bản thân. Như vậy khi tinh thần lực của phụ vương con hỗn loạn, mẫu hậu mới có thể khai thông thật tốt.” Lộ Dịch Toa vỗ nhẹ phía sau lưng Úc Sơ Tiểu, nhẹ nhàng giải thích.

Úc Sơ Tiểu đỏ mặt, ánh mắt giống hệt Lộ Dịch Toa, như ánh sáng long lánh của những vì sao.

“Cám ơn mẫu hậu.” Úc Sơ Tiểu nhỏ giọng nói xong, như là thẹn thùng, nhanh chóng thoát khỏi ôm ấp của Lộ Dịch Toa, lấy tốc độ chưa từng có quay trở về thiên điện.

Lộ Dịch Toa nhìn không được cười loan mặt mày, một đôi bàn tay to hữu lực từ phía sau ôm lấy nàng, thân thể theo cái ôm mà thả lỏng dựa vào *** ngực quen thuộc lại rắn chắc. Lộ Dịch Toa không quay đầu lại, chỉ thấp giọng hỏi: “Người tới đây lúc nào?”

“Đến đây một lúc rồi.” Úc Khải Phong trầm giọng, ôm lấy thê tử đi trở về tẩm điện, vẫy lui cung nữ thị vệ đứng ở một bên hầu hạ, cùng Lộ Dịch Toa sống vai ngồi trên tháp, trầm ngâm mở miệng: “A Toa, ta có một loại dự cảm, lần bạo động tinh thần lực tiếp theo, chỉ sợ cũng là lúc ta nhất định phải vào cấp 10.”

Lộ Dịch Toa chậm rãi gật đầu, nhìn ánh mắt Úc Khải Phong vẫn tràn ngập nhu tình giống hệt dĩ vãng.

Úc Khải Phong tâm trạng trùng xuống, nắm tay Lộ Dịch Toa xiết chặt, hai mắt nhìn chăm chăm Lộ Dịch Toa, dần dần mở miệng: “Mỗi một lần tinh thần lực bạo động, thời gian duy trì đều dài hơn, lần sau người không cần đi theo bên người ta, đem thuốc chuẩn bị tốt là được.”

Kỳ thật Úc Khải Phong hy vọng hiện tại liền giải trừ tinh thần lực chung đoạn, chẳng qua tinh thần lực chung đoạn khi vào đỉnh cấp 9 sẽ bất ổn, tuy đa số tình huống tinh thần lực hỗn loạn có thể khống chế được, nhưng chỉ có thể tính vào bạo động cỡ nhỏ, khi thật sự tồn tại nguy cơ nổ tan xác, Lộ Dịch Toa tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Lộ Dịch Toa nở nụ cười, một câu nói toạc ra lo lắng của Úc Khải Phong: “Ta biết người lo lắng điều gì. Yên tâm đi, lần trước nguy hiểm như vậy, chẳng sợ hao hết tinh thần lực của ta, cuối cùng còn không phải vẫn toàn thân trở ra. Ta có Thịnh Trạch, Tiểu Tiểu phải chiếu cố, đồng sinh với người đương nhiên tốt, tuy nhiên cộng từ cũng không việc gì.”

Lại nói nếu thật sự cùng chết, trừ bỏ khiến cho nữ nhi càng thêm đau khổ, đoạn quá khứ ở chung với Úc Khải Phong tràn đầy chua ngọt khổ sở, ôn nhu mật ý, liền thật sự cái gì cũng không còn.

Lộ Dịch Toa nghĩ đến thời kì thiếu nữ vừa gặp đã yêu, khi biết mình xứng đôi thì mừng rỡ như điên, bị bạn tốt giành trước ký khế ước lại thống khổ cỡ nào, biết được có “Con riêng” tồn tại mà nản lòng thoái chí, còn có hơn hai mươi năm áp được lặng lẽ yêu thương, rõ ràng có nhiều ký ức như vậy, nếu chết, ngay cả trí nhớ cũng không tồn tại được, nàng làm sao cam lòng.

Nàng cười trong sáng vô tư, tựa hồ hoàn toàn không ý thức được lời của nàng, cùng hành động của nàng có gì mâu thuẫn.

Úc Khải Phong thật sâu nhấn lại mi, hành động của Lộ Dịch Toa thể hiện rõ sẽ không từ bỏ việc khai thông tinh thần lực, nhưng được một lần may mắn, cũng không phải mỗi lần đều may mắn như vậy.

“Không phải mỗi lần đều may mắn như vậy.” Úc Khải Phong khuyên bảo. Mấy ngàn năm qua người khế ước chết vì chiến sĩ cấp 9 bạo động, số lượng thậm chí vượt qua cả bản thân chiến sĩ cấp 9. Huống chi Úc Khải Phong khi thăng lên cấp 8, đã làm chết người khế ước đầu tiên, lúc sau, liên tiếp hai vị người khế ước cũng đều chết khi hấn tiến vào cấp 9, đây cũng là nguyên nhân hấn suốt mười năm không ký khế ước với người khế ước nào, thẳng đến khi nhận thức Lộ Dịch Toa.

Lộ Dịch Toa lại tin tưởng mười phần lắc đầu: “Đó không phải vận khí.”

Năm năm trước Đoạn Sở đã đề cập qua, tinh thần lực của người khế ước chịu giới hạn trong thiên phú, những vẫn có thể cường hóa thêm, nhất là gia tăng tần suất khai thông, không chỉ là một lần cường hóa đối với tinh thần lực của người khế ước, càng có thể khiến song phương khai thông càng thêm ăn ý.

Lúc ấy Úc Khải Phong đã đi vào cấp 9 cao giai, Lộ Dịch Toa tuy nửa tin nửa ngờ, lại vẫn quyết tâm làm theo, không để ý Úc Khải Phong ngăn cản, vô luận tinh thần lực của hắn có hỗn loạn hay không, mỗi ngày đều thử khai thông. Sau đó Lộ Dịch Toa không ngừng vì một lần quyết định lúc đó mà cảm thấy may mắn, hai năm trước tinh thần lực của Úc Khải Phong gần như sụp đổ, nếu không phải lúc trước đã có căn bản, nàng khẳng định không thể cứu được Úc Khải Phong.

Nghĩ vậy, Lộ Dịch Toa trừng mắt, vẻ mặt bất mãn kháng nghị: “Ta cố gắng cường hóa tinh thần lực như vậy, làm gia tăng phù hợp lẫn nhau, ngươi sao có thể cản trở!”

Úc Khải Phong ánh mắt nheo lại, thờ dài đem thể từ dung nhập vào lòng ngực: “Hảo, ta không cản trở.”

Lộ Dịch Toa nghe ra Úc Khải Phong có lệ, bất mãn hừ một tiếng, kiêu ngạo hất đầu nói: “Không tin ngươi đi hỏi Úc Phi Dương cùng Toa Luân đi, lúc trước bọn họ cũng gia tăng tần suất khai thông, từ hai năm trước mỗi ngày đều làm, Toa Luân nói cho ta biết, nàng cảm thấy so với quá khứ thì thoải mái hơn nhiều.”

Úc Khải Phong trong lòng động dung, kỳ thật lý luận mà Đoạn Sở nói, rất nhiều năm trước đã từng có người đưa ra. Chẳng qua chiến sĩ cấp 9 tinh thần lực bạo động rất nguy hiểm, không phải người khế ước hoàn toàn phù hợp, tuyệt đại đa số sẽ bị cắn nuốt tinh thần lực mà chết.

Cho nên chiến sĩ sau khi tiến vào cấp 9, phần nhiều đều dựa vào lực khống chế của bản thân hoặc dựa vào thuốc, người khế ước rất ít có cơ hội khai thông. Mà như Úc Khải Phong bởi vì để ý Lộ Dịch Toa, đơn giản liền cỡi xuống tinh thần lực chung đoạn. Điều này khiến cho người khế ước có thêm cơ hội sinh tồn, nhưng đồng thời, cũng khiến cho chiến sĩ cấp 9 khi đối mặt với bạo động càng thêm nguy hiểm.

“Hảo, về sau đều nghe lời ngươi, được không?” Úc Khải Phong sáng khoái giao ra quyền chủ đạo. Lộ Dịch Toa cùng Toa Luân làm như vậy, gánh vác phiêu lưu thật lớn, nhưng nếu thật sự hữu hiệu, mà cũng không thể khuyên can, thì Úc Khải Phong càng không muốn buông tha, miễn cho Dịch Toa mạo hiểm sinh mệnh trả giá lại uống phí.

Lộ Dịch Toa dùng sức gạt đầu, gạt gao rúc vào trong lòng Úc Khải Phong, đỏ hốc mắt. Chiến sĩ cùng người khế ước, vốn nên cùng nhau cố gắng.

“Hạo Bạng có nói cho ngươi, Thịnh Trạch cùng Tiểu Sở sắp về đây?” Úc Khải Phong ôm thể từ nói sang chuyện khác.

Lộ Dịch Toa nháy mắt mấy cái, lau đi ẩm ướt nơi khóe mắt, cười khê hỏi lại: “Ngươi cũng biết lời nói của Ngao Tinh?”

Thấy Úc Khải Phong sắc mặt đông lạnh, Lộ Dịch Toa biết tính hắn vội vàng khuyên: “Ngươi cũng đừng giận chó đánh mèo lên Úc Hồng Trì, Ngao Tinh luôn coi thân phận trưởng lão của Thai Dương là chỗ dựa lớn nhất, cũng khó trách nàng thất thổ như vậy.”

Úc Khải Phong hừ lạnh, vẫn cảm thấy đứa con cả xử lý không tốt. Theo hắn, nếu Đỗ Ngao Tinh thật sự không biết điều, tốt nhất nên giải khế ly hôn, tạm thời xử lý kiểu gì, vậy mà cuối cùng lại chạy đến Đế Tinh diện âm ỉ, còn tuyên bố khiến cho Đoạn Sở vì Đỗ Thai Dương mà điều dưỡng tinh thần lực, thật sự là vớ vẩn! Lộ Dịch Toa vì hắn, không tiếc mạo hiểm sinh mệnh mà không ngừng khai thông, người khế ước của Đỗ Thai Dương sao có thể ngồi mát ăn bát vàng?

“Chờ Hồng Trì trở về hỏi nó rốt cuộc tính toán như thế nào, hoặc là ly hôn, hoặc là khiến nó đem thể từ quản giáo cho tốt, quá tệ!” Úc Khải Phong nói xong, cũng lười thúc giục đứa con cả xui xẻo, ngược lại nhớ tới Úc Thịnh Trạch cùng Đoạn Sở: “Thịnh Trạch thông tin đến nói, hai đứa ở thú vực tinh cầu gặp được thú vực chi hoa đã kết quả, con hoàng tộc Từ Tinh thú mà Tiểu Sở nuôi đã thăng lên cấp 9.”

Lộ Dịch Toa chấn động, mạnh mẽ từ trong lòng Úc Khải Phong đứng lên: “Thật sự?”

Úc Khải Phong không nghĩ tới Lộ Dịch Toa phản ứng lớn như vậy, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Thú vực tinh cầu có thú vực chi hoa là chuyện bình thường, ngươi sao lại giật mình như vậy, bởi vì Đoàn Từ lên cấp 9 mà kỳ quái?”

Lộ Dịch Toa liên tục lắc đầu, cười tới mức nước mắt đều sắp chảy ra. Thấy trọng phụ vẻ mặt khó hiểu, nàng cái gì cũng không giải thích, chỉ ôm lấy thất lung hắn không buồn hé răng.

Dị thú giống người khế ước cấp 9! Từ bốn năm trước khi Đoạn Sở tìm được phương thức chính xác dung nhập thú huyết, liền nghiên cứu chế tạo thuốc nhằm vào tinh thần lực hỗn loạn cấp 9, nhưng lại chậm chạp không có cách nào áp chế được bạo động cấp 9, năng lượng thú huyết không đủ là một trong những nguyên nhân. Từ Tinh thú tiến hóa sẽ cung cấp năng lượng cho thú huyết, so với dị thú cấp 9 bình thường càng hiệu quả, hiện tại Đoàn Từ lại thăng cấp, hy vọng tự nhiên lại lớn vài phần.

Lộ Dịch Toa ngừng đầu, chủ động hôn Úc Khải Phong. Nàng hẳn nên cố gắng cường hóa tinh thần lực, nhất định có thể kiên trì đến khi Đoạn Sở nghiên cứu chế tạo ra thuốc ngưng thần khai thông chân chính có hiệu quả. Huống chi, khai thông tinh thần lực vốn chính là chức trách của người khế ước.

Hiển nhiên, người khế ước có ý tưởng giống Lộ Dịch Toa có lẽ không ít, nhưng người khế ước của chiến sĩ cấp 9 lại không giống, bởi vì bọn họ mỗi một lần khai thông tinh thần lực, là một lần sinh mệnh bị uy hiếp. Người khế ước của Đỗ Thai Dương, cũng chính là ngoại tổ mẫu Tăng Trúc của Đỗ Ngao Tinh, cùng thể từ của Hà Ngang Bình là Hà Thái San tông sư, chính là một trong hai người không đồng ý tăng cường khai thông tinh thần lực.

Mà hai người này, người sau làm tông sư chế thuốc, lại là người thay đổi thuốc ngưng thần loại A, cho dù tinh thần lực Hà Ngang Bình đã bạo động, nàng vẫn như cũ kiên trì cung cấp thuốc ngưng thần loại A cấp cao nhất, giúp hắn vượt qua nguy hiểm lúc ban đầu, chờ đợi Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch mang theo dị thú giống người khế ước cấp 9 trở về, người trước Tăng Trúc, lại vì cháu gái kiều ngạo nhất bị đem về một khóc hai nháo hơn nửa tháng, trở mặt nhìn Đỗ Thai Dương tinh thần lực hỗn loạn cuối cùng nổ tan xác mà chết, ngay tại ba ngày trước khi Đoạn Sở trở về.

Tháng Sáu 16, 2016

173

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Chương 173

Tin tức chiến sĩ cấp 9 Đỗ Thai Dương tử vong, trước tiên sẽ được truyền cho hoàng cung cùng hội nguyên lão, Úc Hạo Bằng vài năm này phụ trách đối ngoại của hoàng thất Đế Ma Tư tự nhiên cũng nhận được tin tức này, nhìn vòng thông tin, ngũ quan tuần lảng không chút che dấu hiện lên trào phúng.

Nhung Thành Âm vừa vặn đẩy cửa tấm điện tiến vào, nhìn trạng thái của mình ngồi ở trước bàn lộ ra biểu tình xấu xa, theo bản năng liền bĩu môi: “Người lại này ra chủ ý xấu xa gì, hay là ai lại đắc tội người?”

Dưới con mắt của Nhung Thành Âm, Úc Hạo Bằng chính là một tên tâm nhãn cực nhỏ, tính tình xấu xa, lại mang thù, là kiểu mềm cứng đều không ăn. Cho nên Nhung Thành Âm đặc biệt bội phục vương hậu Lộ Dịch Toa. Chỉ cần vương hậu Lộ Dịch Toa trừng mắt nhìn, dù có khó chịu cỡ nào, Úc Hạo Bằng vẫn phải ngoan ngoãn nghe lời.

Đương nhiên, Nhung Thành Âm cũng rất rất bội phục cửu điện hạ Úc Thịnh Trạch, vô luận Úc Hạo Bằng muốn làm cái gì, cửu điện hạ luôn sừng sững bất động, chỉ cần hắn hạ quyết tâm, mặc cho Úc Hạo Bằng nói như thế nào đã động vương hậu Lộ Dịch Toa, cũng sẽ không thay đổi được gì. Nếu Úc Hạo Bằng còn kiên trì, cũng chỉ có thể đi đường vòng, hạ thấp tư thế cầu hắn, để hắn tìm đến Đoạn Sở, mới có thể thỏa mãn tâm nguyện của Úc Hạo Bằng.

Loại thời điểm này, cũng là lúc Nhung Thành Âm đắc ý nhất.

Úc Hạo Bằng nhìn thấy Nhung Thành Âm tiến vào, liền đứng lên, nghe được lời nói của hắn, trên mặt lộ ra tươi cười quái dị.

Nhung Thành Âm sâu sắc cảm giác không ổn, đang chuẩn bị lui về phía sau, một cỗ tinh thần lực quen thuộc đánh úp lại, cả người hắn đều bay lên, lao thẳng tới trong lòng Úc Hạo Bằng, quần áo khiến mặt hắn đỏ bừng, lại bị Úc Hạo Bằng giữ chặt dùng sức hôn lên môi.

Hơi thở của bầu bạn gắt gao bao trùm lấy hắn, Nhung Thành Âm giãy dụa càng ngày càng yếu, rất nhanh liền đắm chìm trong giao triền ngọt ngào, hai tay ôm lấy cổ Úc Hạo Bằng, ngay cả quần áo trên người bị trút bỏ không còn một mảnh cũng không chú ý.

Chờ đại não Nhung Thành Âm khôi phục bình thường, hai người đã hưng hăng quay cuồng trên giường lớn ở tấm điện. Vô lực ghé vào trong lòng Úc Hạo Bằng, Nhung Thành Âm ảo não hưng hăng đập Úc Hạo Bằng một quyền.

“Không sao chứ?”

Thanh âm ám ám của Úc Hạo Bằng vang lên bên tai, rước lấy Nhung Thành Âm càng tức giận trừng mắt nhìn hắn, nhưng cũng không dám tiếp tục khiêu khích, chỉ điều chỉnh tư thế nằm cho tốt, âm thanh mang theo chút hư nhược hỏi: “Người hôm nay hình như đặc biệt cao hứng?”

Úc Hạo Bằng nhếch mi, cảm thấy có chút đắc ý. Nhung Thành Âm cá tính sáng sủa, sức quan sát cũng rất yếu, nhưng trong thời gian ngắn như vậy lại có thể phát hiện hắn khác thường, làm cho tâm tình Úc Hạo Bằng tốt lên vài phần.

“Đỗ Thai Dương trường lão đã chết.” Úc Hạo Bằng dùng một loại ngữ khí tiếc hận nói xong, không đợi Nhung Thành Âm phản ứng, rất nhanh liền nâng cao khẩu khí cười lạnh: “Hình như là bị đại hoàng tâu làm tức chết.”

Kết hôn hơn bốn năm, Nhung Thành Âm đương nhiên biết Úc Hạo Bằng thập phần không thích đại hoàng tử phi, huống chi lúc trước Đỗ Ngạo Tình quý gồi ở Đế Tinh điện mưu toan bức bách Lộ Dịch Toa, quả thực là đụng vào nghịch lân của Úc Hạo Bằng. Mà Nhung Thành Âm cũng không thích Đỗ Ngạo Tình, quan hệ của hai người thập phần xa cách. Bởi vì Đỗ Ngạo Tình thoát nhìn thập phần đoan trang thanh tao lịch sự, nhưng loại đoan trang này càng có khuynh hướng cao cao tại thượng, so với Lộ Dịch Toa thì làm cho người ta có cảm giác hoàn toàn bất đồng, khiến Nhung Thành Âm tính tình luôn thẳng thắn, khi đối mặt với Đỗ Ngạo Tình cũng bó tay bó chân. Cho nên hắn tuy thập phần thân cận với Úc Thanh Hàn, lại đối với vị đại hoàng tâu kia kính nhi viễn chi.

Nghĩ đến lúc trước Đỗ Ngạo Tình muốn Đoạn Sở phải trở về điều dưỡng tinh thần lực hỗn loạn cho Đỗ Thai Dương, Nhung Thành Âm cũng không có chút đồng tình nào với Đỗ Ngạo Tình. Nhung Thành Âm cũng là một người bao che khuyết điểm, theo hắn thấy, loại chuyện này vốn nên là trách nhiệm

của người khế ước, lại muốn đẩy hết cho Đoạn Sở, căn bản là chỉ vì tư lợi của bản thân, không hề suy nghĩ cho người khác.

“Người hình như vẫn luôn không thích đại hoàng tẩu, ta nhớ rõ, người cùng đại hoàng huynh hơn kém nhau mười ba tuổi, đại hoàng tẩu vào thời điểm đó, đối xử với người còn nhỏ tuổi không tốt sao? Vì sao?” Nhưng Thành Âm vẫn luôn cảm thấy rất kỳ quái, Úc Hạo Bằng mặc dù nhân duyên trong nhóm huynh đệ tỷ muội rất kém cỏi, nhưng Nhưng Thành Âm sau khi nhập vào hoàng thất nhìn thấy, Úc Hạo Bằng đối với những người khác ít nhất vẫn cho họ mặt mũi, đối với Đỗ Ngao Tinh lại đặc biệt lãnh đạm.

Nhưng điều này rất kỳ quái, Đỗ Ngao Tinh đối với hắn cao cao tại thượng, là bởi vì Nhưng gia ở tận Y Duy Tát, căn bản không thuộc nhà giàu có huân quý. Nhưng Úc Hạo Bằng là hoàng tử, cha mẹ lúc trước đã phân tích cho Nhưng Thành Âm, trước kia đại hoàng tử có hi vọng kế thừa ngôi vị hoàng đế, đối với mấy hoàng đệ hoàng muội nhỏ tuổi hơn hắn nên mượn sức mới đứng. Vì cái gì Úc Hạo Bằng đối với Đỗ Ngao Tinh lại bài xích như vậy?

Úc Hạo Bằng nhìn bầu bạn của mình biểu tình nghi hoặc, trong mắt hiện lên ý cười, đưa hắn vào lòng ngực, tâm tư lại dần dần phiêu xa.

Cũng chẳng có vì sao nhiều như vậy, chẳng qua hắn là người mang thù, trí nhớ lại rất tốt thôi.

Trí nhớ của Úc Hạo Bằng có được từ rất sớm, cũng từ màu đỏ tươi chói mắt cùng mùi máu tươi nồng đậm mà bắt đầu. Năm ấy hắn ba tuổi, chính mắt nhìn thấy mẹ đẻ xuất huyết quá nhiều mà chết, cả tấm điện đều là màu đỏ. Ngày hôm sau, hắn lại mất đi đệ đệ mà mẫu thân hắn liều chết giãy dụa sinh hạ. Khi đó hắn quá nhỏ, không hiểu hết ý nghĩa của tử vong, cứ đến tối lại loạng choạng đi khắp trong hoàng cung tìm mẫu thân, cảm thấy hắn là mẫu thân cùng tiểu đệ đệ chơi trò trốn tìm với hắn.

Nhưng hắn làm sao có thể tìm được mẫu phi đã qua đời, cuối cùng cũng chỉ khiến cho bản thân chính mình trở nên bản hê hê, cung nữ, người hầu cũng bởi vì hắn mất đi mẹ đẻ mà trở nên hơi hợt, hắn vừa mệt vừa đói ngoài ý muốn xông vào cung điện hoàng hậu.

Ở phòng bếp nhỏ đợi suốt ba ngày, bị nhị hoàng huynh Úc Văn Bản cùng lục hoàng tỷ Úc Nguyên Dung ngoài ý muốn phát hiện, hung hăng nhục nhả hắn một trận, cũng âm kém dương sai mà biết được sự thật về cái chết của mẹ đẻ.

Một lần ngoài ý muốn kia, khiến cho phụ vương biết hắn mất tích mà tham dự cuộc tìm kiếm nghe được, liền kéo hoàng hậu cùng vài người hậu phi xuống khỏi vị trí hiện tại, cũng coi như vì mẫu phi và bát hoàng đệ của hắn mà báo thù, nhưng hắn đối với Úc Văn Bản cùng Úc Nguyên Dung cực kỳ chán ghét cùng căm hận, thậm chí lúc ấy còn giận chó đánh mèo lên phụ vương. Cho dù lúc sau biết được phụ vương đang ở giai đoạn thăng lên cấp 9 cực kì nguy hiểm, bài xích trong lòng cũng không thể tiêu tan.

Cho nên chờ mẫu hậu Lộ Dịch Toa cùng đại hoàng tẩu Đỗ Ngao Tinh sau đó nhập hoàng thất, hắn đã cùng nhị hoàng huynh, lục hoàng tỷ thủy hỏa bất dung. Mẫu hậu được gả vào cả ngày vội vàng không thấy bóng người, sau đó Úc Hạo Bằng mới biết được, mẫu hậu lúc ấy chưa kịp chế tác số lượng lớn thuốc ngưng thần loại A cho phụ vương, vẫn luôn lưu lại ở trong phòng thí nghiệm, cho nên sự vụ trong cung đều là đại hoàng tẩu quản lý. Mà tranh chấp của hắn cùng nhị hoàng huynh, lục hoàng tỷ, tự nhiên bị vạch trần trước mặt đại hoàng tẩu, cuối cùng được dẹp yên một cách “Công bằng”.

Một hoàng tử còn nhỏ tuổi ngay cả mẫu tộc cũng không có, sau vài lần bị đánh năm mười đại bản, tình cảnh của Úc Hạo Bằng ở hoàng cung càng thêm không ổn. Thẳng đến một ngày, hắn bản hê hê ngồi chồm hổm tựa vào bụi hoa ở đình viện hoàng cung ngủ, bị mẫu hậu đi từ phòng chế thuốc tới thu thập cây cỏ ôm trở về tấm điện Đế Tinh điện, hết thấy mới xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Vương hậu Lộ Dịch Toa là người có tính bao che khuyết điểm từ trong xương, cũng không che dấu mà thiên vị hắn. Chẳng sợ hắn vẫn không thể trở thành người thức tỉnh, bị mọi người cười nhạo toan tính lên nhằm người, còn không bằng mượn sức một đứa con khác, nhưng cũng vào ngày hắn mười tám tuổi trưởng thành năm đó, mẫu hậu liền tự mình chế tác một lọ thuốc tiến hóa, cũng đem hơn phân nửa sản nghiệp mang tên nàng giao cho hắn.

“Cửu đệ của con còn nhỏ, chờ cửu đệ trưởng thành, mẫu hậu còn có thể gom lại càng nhiều sản nghiệp cho cửu đệ của con. Lại nói, con có tin mẫu hậu không?” Lời Lộ Dịch Toa nói ra, cho tới bây giờ đều không để người khác cự tuyệt.

Úc Hạo Bằng cứ như vậy một đường được sủng mà lớn lên, tâm nhãn vẫn rất nhỏ, trừ bỏ đem tinh lực đặt trên việc tranh đoạt sự chú ý của mẫu thân với đệ đệ, đãi ngộ “Công bằng” của Đỗ Ngao Tinh năm đó, cùng những cung nhân bình thường luôn trào phúng hắn, thù hận do không được trọng dụng, tính cả sự chán ghét với nhị hoàng huynh, lục hoàng tỷ, thật sâu ghi tạc trong óc.

Cho nên, nghĩ đến nơi mà Đỗ Ngao Tinh tự cho là chỗ dựa vững chắc lớn nhất mất đi, rốt cuộc không còn mặt mũi nói ra câu “Ta cũng là muốn tốt cho người, mẹ đẻ người chẳng qua chỉ là phi tử xuất thân bình dân lại còn chết rồi”, hoặc là “Mẫu hậu vất vả nuôi lớn người, hiện tại người khế ước của Thịnh Trạch chưa định, còn có noi phụ vương cũng cần chú ý, không thể ngay cả thuốc ngưng thần tâm thường cũng muốn mẫu hậu cung cấp cho chứ? Người là một chiến sĩ hậu thiên, có mấy người khế ước này nguyện ý xứng đôi, đối với người mà nói đã là may mắn”. . . . . Úc Hạo Bằng liền cảm thấy tâm tình thật tốt.

Nhưng Thành Âm hỏi xong, liền nhìn thấy Úc Hạo Bằng lộ ra vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu, không biết vì sao có chút đau lòng khó chịu, Đỗ Ngao Tinh so với Hạo Bằng lớn hơn mười tuổi, lại là đại hoàng tử phi, không cần nghĩ cũng biết khẳng định đã khi dễ Úc Hạo Bằng. Nhưng Thành Âm nghĩ vậy, liền có chút hối hận khi hỏi vấn đề này, chống khẩu tay phải, thân thể nghiêng về phía trước, hôn nhẹ lên môi Úc Hạo Bằng trấn an.

Nhân thấy thân dưới của nam nhân bắt đầu biến hóa, Nhưng Thành Âm đỏ mặt ngượng đầu, chống lại đôi mắt sáng kinh người.

“Thành Âm . . . .” Úc Hạo Bằng hàm hồ hô một tiếng, nghiêng người một cái, đem Nhưng Thành Âm đặt dưới thân.

Nhưng Thành Âm chỉ cảm thấy tim đập lợi hại, khi tay Úc Hạo Bằng trượt xuống phía dưới tìm kiếm, hắn cũng không cự tuyệt, ngược lại thuận theo mà thả lỏng thân thể. . . . .

Ánh nắng đã tắt, ngọn đèn ở tấm điện cũng chuyển thành màu vàng nhạt ảm áp, Úc Hạo Bằng chìm trong mộng đẹp, Nhung Thành Âm lại nhìn không chuyển mắt gương mặt của hắn khi ngủ, đôi môi nam nhân khẽ mím lại, chân mày giãn ra, thoạt nhìn thấp phần bình thần, cùng tính tình bá đạo lại ác liệt lúc bình thường hoàn toàn khác biệt.

Mười sáu tuổi năm ấy nhận thức Úc Hạo Bằng, cũng là khóa thực tiễn đầu tiên. Hắn còn tưởng thất hoàng tử này muốn đối phó với Đoạn Sở. Cố tình người này lại thật sự xấu xa, cứ thao thao bất tuyệt nhắc tới đầu thú luyện huyết đầy huyết tinh, phần đông người khế ước sợ tới mức mặt mày tái mét, lần thứ hai gặp mặt, liền khiến người bạn tốt hắn mới làm quen được là Úc Thiên Triển tức giận đến thiếu chút nữa học máu, càng đừng nói lần thứ ba lại có ý đồ xông vào ký túc xá của bọn họ tìm Đoạn Sở. . . .

Nhung Thành Âm khi đó, hận không thể cách thất hoàng tử này thật xa, chưa từng nghĩ tới hai người cuối cùng lại thích nhau, cùng ký khế ước, trở thành bầu bạn cả đời lẫn thề trung thành. Cho dù bắt đầu của hai người, thực sự buồn cười khi Úc Hạo Bằng đề phòng Úc Thiên Triển, thậm chí lúc ký khế ước, câu hôn cũng náo loạn tới mức đem đến thật nhiều chê cười, nhưng trong bốn năm sau khi kết hôn này, Nhung Thành Âm càng ngày càng cảm thấy may mắn, vì hắn đã lựa chọn nghe theo nội tâm.

“Thành Âm, ngươi xem thất ca nhiều năm như vậy cũng không lo lắng chuyện xứng đôi, hiện tại thà rằng cùng người khác ký khế ước cũng nhất định phải tìm người kết hôn, có thể thấy được đối với ngươi là thật tâm, đúng không? Lại nói, thất ca tính tình rất hẹp hòi, ngươi xem thất ca ngay cả người nhà người cũng kéo tới Đế Ma Tư, nếu ngươi thật sự không đồng ý, hắn còn không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu?”

Người ta không phải nói, lưu manh không đáng sợ, lưu manh có văn hóa mới đáng sợ, mấu chốt nhất chính là thất ca không chỉ có văn hóa, hắn còn có quyền thế. . . . .”

Đoạn Sở trêu chọc, kỳ thật Nhung Thành Âm có chút không hiểu lắm câu nói của Đoạn Sở, nhưng hắn cũng đoán được lưu manh không phải từ gì tốt, trong lòng lại theo bản năng phản bác, Úc Hạo Bằng tuy tính tình xấu xa, nhưng người bị hắn nhắm vào đều là tự tìm lấy, cho dù là bạn tốt Úc Thiên Triển mà hắn từng cho rằng là một người ôn nhu cao nhã, còn không phải cũng giấu diếm tâm tư ác độc, kém xa không bằng Úc Hạo Bằng quang minh chính đại, lòng dạ trong sáng vô tư, lại nói, hắn tuyệt không lo lắng Úc Hạo Bằng sẽ làm ra chuyện gì bất lợi với hắn. Có lẽ. . . .

“Suy nghĩ cái gì?” Một thanh âm ôn nhu mang theo chút dụ dỗ vang lên.

Không chút do dự, Nhung Thành Âm há miệng trả lời: “Nghĩ đến thời điểm ngươi cầu hôn, đại khái chính là không còn sợ hãi, ta mới. . . .”

Nhung Thành Âm nói được một nửa, nghẹn họng nhìn trần trời Úc Hạo Bằng không biết từ khi nào đã mở mắt ra.

“Ngươi, ngươi tỉnh lại lúc nào?” Nhung Thành Âm buồn bực hỏi.

Úc Hạo Bằng ha ha nở nụ cười, đem Nhung Thành Âm kéo vào trong ngực, chẳng chút để ý mà trả lời: “Ngươi nhìn chăm chăm ta như vậy, ngủ được mới là lạ!”

Nhung Thành Âm sáng tỏ, trên mặt cũng lộ ra tươi cười nhẹ nhàng. Úc Hạo Bằng tâm tình tốt lắm, chứng tỏ không bị chuyện quá khứ ảnh hưởng. Đối với Nhung Thành Âm mà nói, như vậy là đủ rồi.

“Đúng rồi, ngươi biết khi nào thì Tiểu Sở trở về không? Hắn lần này đi thú vực tinh cầu, thu hoạch hẳn là không tồi?” Nhung Thành Âm tựa đầu vào bả vai Úc Hạo Bằng, câu được câu không hỏi.

Úc Hạo Bằng cúi đầu, nhìn Nhung Thành Âm bắt đầu mệt mỏi rồi, tiến lên hôn hôn: “Đã sắp đến Lan Ba tinh hệ, chúng ta ngủ đi! Ngày mai mang ngươi cùng Cẩm Duyên đi tìm anh vợ, anh vợ mới từ Y Duy Tát trở về, khẳng định cho ngươi không ít thứ tốt.”

Từ lúc đệ đệ thực lực càng ngày càng mạnh, bầu bạn mà đệ đệ tìm cũng càng ngày càng tài giỏi, Úc Hạo Bằng phát hiện, bồi nuôi dưỡng mà hắn dùng để trợ giúp cho mẫu hậu cũng càng lúc càng ít tác dụng, đồ vật tốt này nợ vợ vét được trong thương hội cũng đã có chỗ dùng. Cho nên hắn cũng rất ít khi tự mình quản lý sản nghiệp trên danh nghĩa này, trừ bỏ xử lý sự vụ hoàng tộc bị phân phó, ngày trôi qua cũng càng thêm nhàn nhã.

Nhung Thành Âm “Phốc” một tiếng nở nụ cười, di chuyển thân thể tìm tư thế nằm thật tốt, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, môi bị vật thể ảm áp bao trùm, Nhung Thành Âm không mở mắt ra, khóe miệng lại cong lên.

Hai ngày sau, Úc Thịnh Trạch mang theo Đoạn Sở trở lại Đế Ma Tư, Úc Hạo Bằng nhận được tin tức, trước tiên đi tới chỗ hai phụ phu, trừ bỏ báo lại tin tức Đỗ Thai Dương đã chết, cũng nhắc tới Hà Thái San khẩn cấp xin giúp đỡ.

“Nàng biết thuốc ngưng thần khai thông chỉ có tác dụng với tinh thần lực hỗn loạn, nhưng hiện tại, thuốc ngưng thần loại A đã hoàn toàn không áp chế được tinh thần lực bạo động của Hà Ngang Bình trưởng lão, nàng cũng chỉ đành hy vọng vào thuốc này mà cố gắng thử một chút. Ta cảm thấy, tốt nhất là Tiểu Sở trước hết nghiên cứu chế tạo thuốc ngưng thần khai thông đã.” Úc Hạo Bằng vẻ mặt nghiêm túc.

Đế quốc Đế Ma Tư hiện tại có mười hai vị chiến sĩ cấp 9, cho nên cho dù Đỗ Thai Dương, Hà Ngang Bình lần lượt gặp chuyện không may cũng không quá mức lo lắng. Nhưng mỗi một vị chiến sĩ cấp 9, đều là trụ cột của đế quốc, dưới tình huống có hi vọng, bọn họ cũng không mong muốn cứ như vậy mà buông tha. Huống chi, Úc Hạo Bằng còn tồn tại tâm tư khác.

Cùng Úc Hạo Bằng đánh nhau từ nhỏ đến lớn, Úc Thịnh Trạch liếc mắt một cái liền nhìn ra dụng ý của thất hoàng huynh, ánh mắt chuyển hướng Đoạn Sở, dựng lên kết giới tinh thần lực đồng thời gật gật đầu: “Thất ca nói không sai, còn thí nghiệm chưa kịp làm kia, không bằng trước cứ giao cho Hà Thái San tông sư.”

Đoạn Sở nhăn lại mi, Đoàn Tử mới vừa tiến vào cấp 9, năng lượng không ổn định, bất quá tình hình của Hà Ngang Bình thật sự nguy cấp, không bằng cứ để cho Hà Thái San quyết định.

“Chúng ta hiện tại liền đi qua!” Đoàn Sở đề nghị.

Hắn lần này trong quá trình chế tác thuốc ngưng thần khai thông, gặp một ít nghi vấn. Nhắm mắt làm liều khẳng định không thể được, hơn nữa Hà Thái San đối với nghiên cứu về chiến sĩ cấp 9 chắc chắn sâu sắc hơn so với hắn, thỉnh giáo nàng, mới có khả năng giải quyết nguy cơ nhanh hơn. Đây không chỉ vì Hà Ngang Bình, còn vì Úc Khải Phong bọn họ. Phải biết, Hà Ngang Bình thân thể đang nguy cấp, mà Đoàn Sở còn muốn thỉnh giáo Hà Thái San, vậy người nóng vội liền đổi thành bọn họ, Đoàn Sở tuyệt không muốn vì chuyện này mà lâm vào giằng co, lãng phí thời gian vô ích.

Úc Hạo Bằng liên tục gật đầu, có Hà Ngang Bình để thí nghiệm, phụ vương cùng hoàng thúc hắn sẽ an toàn hơn.

Ba người trực tiếp đi tới Hà gia, giấy lát, Hà Dược Bán khó nén vui mừng mà đi nghênh đón, cung kính mời vào Hà gia, tới trước một tòa nhà đặc chế.

Hà Thái San đã chờ ở nơi đó, nghe xong lời Đoàn Sở nói, run rẩy tiếp nhận hai bình thủy tinh trong suốt, sau đó kiên định hướng Đoàn Sở gật gật đầu: “Cám ơn, người mau đi tới không thì sẽ không kịp, ta để lại một lọ chờ kiểm tra đo lường, lọ khác sẽ trực tiếp đưa vào!”

Hà Thái San nói xong, xoay người đi trở về tòa nhà đặc chế.

Nửa giờ sau, Hà Thái San về mặt kích động đi ra, cảm kích hành lễ, sau đó mời Đoàn Sở vào phòng thí nghiệm cách vách.

Một tháng sau, Hà Ngang Bình thành công vượt qua nguy cơ tinh thần lực bạo động, cao tăng Đế Ma Tư lâm vào vui sướng. Mà Đoàn Sở được coi là người có công, lại bình thân phát biểu: “Thuốc ngưng thần khai thông cấp 9, trước mắt chỉ có ta mới có thể chế tác. Vấn đề này so với dị thú giống người khế ước cấp 9 khan hiếm còn nghiêm trọng hơn. Cho nên chiến sĩ cấp 9 nếu tinh thần lực bạo động, biện pháp tốt nhất vẫn là dựa vào bản thân chiến sĩ đó tự mình khống chế, kết hợp cùng người khế ước khai thông liên tục, thuốc chỉ có thể dùng vào thời điểm nguy hiểm nhất.”

Lộ Dịch Toa nhìn thấy Đoàn Sở vẻ mặt nghiêm túc, trên mặt tràn đầy ý cười ôn nhu, vỗ vỗ bờ vai của hắn lắc đầu: “Tểu Sở thả lỏng nào, con mới bao nhiêu tuổi, tương lai còn trăm năm, nhất định sẽ xuất hiện người khế ước khác chân chính tìm ra được phương pháp chế tác thuốc ngưng thần khai thông cấp 9, còn có thuốc thức tỉnh, tựa như thuốc tiến hóa năm đó.”

Đoàn Sở vừa nghe, trên mặt lộ ra tươi cười ngượng ngùng, Lộ Dịch Toa giải quyết được họa lớn trong lòng lại chuyển tâm tư, thập phần nghiêm túc hỏi: “Mẫu hậu cảm thấy hiện tại mẫu chốt nhất chính là, con cùng Thịnh Trạch, tính toán khi nào thì sinh cho mẫu hậu một tôn tử?”

Đoàn Sở lập tức đỏ bừng mặt, Úc Hạo Bằng ôm Cẩm Duyên lại đây, nghe được lời Lộ Dịch Toa thì lập tức tỏ vẻ duy trì: “Đúng đúng, ca đã nói rồi, Tiểu Sở người xem Cẩm Duyên một mình đáng thương biết bao nhiêu, không bằng nhanh chóng sinh một đứa cùng nó chơi đùa?”

Đoàn Sở theo bản năng quay đầu nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, tay bị nắm gắt gao, Úc Thịnh Trạch trừng mắt nhìn Úc Hạo Bằng e sợ thiên hạ bất loạn, ghé sát vào bên tai Đoàn Sở nói nhỏ cái gì.

Bởi vì kết giới tinh thần lực, Úc Hạo Bằng cái gì cũng không nghe được, chỉ nhìn thấy Đoàn Sở vẻ mặt nín cười gật đầu, không khỏi cảm thấy khó chịu.

Bất quá hắn cũng không cần đợi bao lâu, chỉ thấy Úc Thịnh Trạch thu hồi kết giới tinh thần lực, đối với Lộ Dịch Toa thập phần khẳng định nói: “Mẫu thân, con cùng Tiểu Sở tính toán một lần phải sinh hai đứa, như vậy Cẩm Duyên nếu bất chước thất ca lấy lớn khi dễ nhỏ, hai đánh một tuyệt đối không thành vấn đề!”

Tháng Sáu 16, 2016

174

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Chương 174

Trời tờ mờ sáng, ánh nắng ban mai mới xuất hiện đang còn mờ nhạt, từ rất xa cũng có thể nhìn thấy một tầng hào quang màu vàng nhạt bao phủ thánh điện, dù ở trong hay ngoài hoàng cung cũng đều có thể thấy được. Ở một nơi đặc biệt trống trải trong đình viện thánh điện, một loạt cọc gỗ bé xíu được sắp đặt đan xen vào nhau, một thân ảnh màu trắng xinh xắn không ngừng nhảy lên nhảy xuống trên những cọc gỗ, làm ra các động tác linh hoạt, nửa ngày, lại bắt đầu các loại tư thế xoay người lộn nhào, nhảy nhót trên không trung, từ xa nhìn lại thật giống như một tinh linh nhỏ nhắn nhanh nhẹn, chuyển động nhanh đến mức khiến kẻ khác không cách nào nhìn rõ.

Bỗng nhiên, một trận tiếng bước chân tiến tới càng ngày càng gần, giấy lát, đã dừng lại ngay hành lang đình viện.

“Tốt lắm tiểu bảo bối, luyện tập buổi sáng đã xong, con nên đi nghỉ ngơi.” Thanh âm thuần hậu của nam nhân mang theo ý cười nồng đậm vang lên.

Thân ảnh khéo léo bỗng nhiên dừng lại, khiến người ta có thể thấy rõ đây là một đứa nhỏ mặc trang phục Hoa Hạ. Đứa nhỏ từ trong túi lấy ra một chiếc khăn mặt mềm mại lau mồ hôi nơi thái dương, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế của đứa nhỏ phồng lên, một đôi mắt cực giống Úc Thịnh Trạch, nghiêm túc nhìn về phía hư ảnh phía cốc gỗ, kháng nghị: “Cậu không được gọi con là tiểu bảo bối! Con đã sáu tuổi, cũng sắp có tiểu đệ đệ!”

Trữ Khang Viễn nhìn bộ dáng đáng yêu của đứa cháu nhỏ, không tiếng động nở nụ cười.

“Tiểu Cẩn Tu, đệ đệ con còn chưa sinh ra, con vẫn là bảo bối nhỏ nhất của hai nhà chúng ta!” Trữ Khang Viễn nhẹ nhàng dỗ dành.

Đối với đứa cháu nhu thuận lại hiểu chuyện, Trữ gia thật sự là đau đến tận xương tủy. Ngay cả vào năm đứa nhỏ này ba tuổi, trong lúc vô ý phát hiện huynh đệ Trữ Thần An học tập võ thuật Hoa Hạ cường thân kiện thể, cũng kiên trì muốn học. Trữ gia cũng đồng ý, đặc biệt mời một thầy dạy võ về dạy dỗ, thậm chí mấy ca ca của Trữ Khang Viễn sáng nào cũng mở màn hình thị tấn, phối hợp cùng tập với mấy đứa nhỏ.

Ngay cả Đoạn Sở có những buổi sáng không dậy nổi, Úc Cẩn Tu vẫn kiên trì đi học. Chỉ khổ mấy đứa nhỏ Trữ Thần An, từ năm ấy đến tận bây giờ không có được một chút thời gian nghỉ ngơi nhàn hạ. Đệ đệ chăm chỉ như vậy, bọn họ làm ca ca, sao có thể không biết xấu hổ mà lười biếng cơ chứ.

Úc Cẩn Tu lúc này còn chưa kháng nghị, chỉ chớp đôi mắt màu đen thật to nhìn Trữ Khang Viễn, trên mặt tràn đầy hưng phấn: “Cậu, tiểu đệ đệ của Cẩn Tu lập tức sẽ ra đời! Ba ba nói, chỉ trong mấy ngày nay thôi!”

“Cẩn Tu thích tiểu đệ đệ như vậy sao?” Thanh âm mỉm cười của Trữ Khang Hạo thông qua thị tấn truyền đến.

Úc Cẩn Tu đứng thẳng tắp, nghiêm trang ngẩng đầu, hai mắt phát sáng nói: “Con là ca ca, con phải bảo vệ đệ đệ, nhất định không để cho người khác khi dễ đệ đệ!”

Trữ Khang Hạo không khỏi ngẩn người, lập tức nhớ tới trước kia trong lúc vui đùa với Đoạn Sở đã từng đề cập qua, lúc trước nói là sợ sinh một đứa sẽ dễ bị bắt nạt, tính toán một lần sinh hai đứa luôn, đáng tiếc khoa học kỹ thuật không phải vạn năng, bởi vì liên quan đến nuôi dưỡng tinh thần lực một cách tự nhiên, chỉ thành công sinh ra một đứa. Chờ Úc Cẩn Tu sinh ra, dường dự đoán đứa nhỏ vất vả, tự nhiên sẽ khiến Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch không có tinh lực lập tức muốn sinh đứa thứ hai.

“Là vì có người khi dễ con sao?” Trữ Khang Hạo quan tâm hỏi, trong lòng lập tức cảnh giác. Mấy ca ca của Úc Thịnh Trạch, hình như đều đã có đứa nhỏ, chẳng lẽ là do hoàng thất tầm tới, khiến con của hoàng tử nào đó ức hiếp Tiểu Cẩn Tu? Đứa cháu ba năm này cố gắng như vậy, chính là vì nguyên nhân này?

“Không có!” Úc Cẩn Tu nhanh chóng lắc đầu, trên mặt tràn ngập vui sướng, hiển nhiên vẫn còn nghĩ đến đệ đệ sắp ra đời.

Trữ Khang Hạo lập tức nổi giận, hoàn toàn quên mất Úc Cẩn Tu mới sáu tuổi, làm sao có thể bị người khi dễ mà không kinh động tới Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch tinh thần lực đã đạt cực hạn. Hắn chờ Úc Cẩn Tu được thị vệ cung nữ mang đi rửa mặt nghỉ ngơi, bất chấp thời gian vẫn còn sớm, trực tiếp thông tin cho Đoạn Sở.

“Đại ca?” Đoạn Sở đáng thương đang ngủ trên giường, trong giọng nói vẫn còn nồng đậm buồn ngủ.

Thông tấn của Trữ Khang Hạo sau khi chớp lên một cái, tầm mắt liền dừng trên áo ngủ nửa mở rộng của Đoạn Sở, thấy da thịt trắng nõn chỉ chút hồng ngân, vôi vàng lia mắt sang chỗ khác, liền chống lại sắc mặt Úc Thịnh Trạch đã biến thành màu đen, khòe miệng co rút: “Đệ đừng cứ vây quanh Thịnh Trạch như vậy, cũng nên quan tâm tới Cẩn Tu một chút, nó rốt cuộc vẫn còn nhỏ, đừng để người ta có lý do khi dễ.”

Nói xong, Trữ Khang Hạo cũng không đợi Đoạn Sở phản ứng, trực tiếp cắt đứt thông tin.

Trong tầm điện, Đoạn Sở cùng Úc Thịnh Trạch nhìn nhau liếc mắt một cái. Thấy trong mắt Úc Thịnh Trạch hiện lên tức giận, Đoạn Sở lắc lắc đầu: “Nhìn thời gian có lẽ luyện tập buổi sáng đã xong, khẳng định là đại ca hiểu lầm mới nói như vậy.”

Đoạn Sở tuyệt không lo lắng, hẳn bình thường quả thực là vôi vàng, nhưng Cẩn Tu trừ bỏ luyện tập vào buổi sáng cùng đi học ở thái học viện, cũng chỉ có buổi tối sau khi đi ngủ mới rời khỏi tầm mắt của hắn, sao có thể bị người khi dễ dưới tầm mắt của hắn. Huống chi lấy thân phận cùng sức chiến đấu của Úc Cẩn Tu, trong đám huynh đệ cùng con cháu gia tộc huân quý, tuyệt đối không có khả năng chịu thiệt.

“Bạch Bạch cùng Đoàn Tử, gần đây không đi tới thái học viện với Cẩn Tu.” Úc Thịnh Trạch nhấn lại mi, vẫn cảm thấy lo lắng. Cũng không phải nhớ tới thời gian trước kia đánh nhau với thất hoàng huynh, năm đó hẳn căn bản không quá thiệt thòi, cũng không thật sự hạ thủ tàn nhẫn. Úc Thịnh Trạch hiện tại lo lắng chính là, Úc Cẩn Tu chỉ có một người, kẻ muốn nịnh bợ đứa con của bọn họ tự nhiên sẽ có, nhưng người đố kỵ cũng càng nhiều. Những người đó sẽ không giống bọn họ có chừng mực như vậy.

Đoạn Sở vừa nghe, nhin không được co rút khòe miệng. Từ khi Úc Cẩn Tu năm tuổi vào học ở thái học viện, Bạch Bạch cùng Đoàn Tử luôn luôn nằm trên bả vai của đứa nhỏ cùng đi theo học, Úc Thịnh Trạch nghĩ đó là vì bảo hộ đứa nhỏ. Nhưng trên thực tế, căn bản là hai Tử Tinh thú sau khi mở ra linh trí, đã bắt đầu hiểu biết về hệ thống học tập của con người. Trông cậy vào hai thú giống người khế ước cấp 9 bảo hộ, chúng nó chắc chắn sẽ đem thái học viện san thành đất bằng.

“Vừa lúc gần đây không có việc gì, chúng ta hôm nay lặng lẽ đi theo tới thái học viện?” Đoạn Sở khó có lúc nổi lên hưng trí, nghĩ tới đứa con thứ hai cũng sắp ra đời, tính toán khiến cho Úc Thịnh Trạch chú trọng việc học võ của Úc Cẩn Tu một chút.

Tinh tế từ xưa vẫn luôn chú trọng tinh thần lực chiến đấu, chỉ cần lực sát thương lớn, chiến sĩ sơ cấp đã có thể thông dong đối phó với gần trăm người

bình thường, rèn luyện thân thể chính là rèn luyện sức chịu đựng, độ linh hoạt cùng tốc độ. Cho nên lúc Trữ gia phái người đến dạy công phu quyền cước cho Úc Cẩn Tu, Úc Thịnh Trạch cũng chỉ chú ý thân thể đứa con có bị thương hay không. Về phần có thể có hiệu quả gì, đối với hắn có lẽ chỉ là một loại phương thức rèn luyện thân thể.

Nhưng Đoạn Sở thì không giống vậy, cảm thấy Úc Cẩn Tu như vậy không chỉ có thể tăng mạnh sức chiến đấu của bản thân, cũng là một loại rèn luyện nghị lực. Hơn nữa võ thuật Hoa Hạ am hiểu lấy nhu thắng cương, lấy nhược chế cường, không nói điều này đối với cách thức chiến đấu cũng là một loại lý thuyết khác biệt, rất nhiều quyền cước công phu đều được dựa theo động vật hung mãnh, mạnh mẽ trong tự nhiên, Đoạn Sở vài năm này cùng Úc Thịnh Trạch lưu lại thật lâu ở thú vực tinh cầu, chủng loại dị thú am hiểu nhất chính là kích đấu, cảm thấy hoàn toàn có thể lấy mạnh bù yếu, nói không chừng có thể còn giúp cho Úc Thịnh Trạch có thêm càng nhiều linh cảm trong biến hóa chiến lược.

“Hào.” Úc Thịnh Trạch tự nhiên không có ý kiến.

Chờ hai người thu thập tốt đi khỏi tầm điện, vừa lúc nhìn đến thân ảnh nho nhỏ của Úc Cẩn Tu thẳng tắp tiêu sái đi tới, Đoạn Sở liếc mắt một cái liền thấy được chùm lông tơ màu trắng trên vai con mình, Đoàn Tử sử dụng tứ chi bám chặt vào áo Úc Cẩn Tu, dưới chân, Bạch Bạch chột trước chột sau, chột trái chột phải chạy xung quanh chân Úc Cẩn Tu.

Úc Cẩn Tu nhìn thấy hai người cha thì nhãn tình sáng lên, sau đó quy củ hành lễ: “Phụ thân, ba ba!”

“Cẩn Tu.” Đoạn Sở cười nhìn đứa con bộ dáng đại nhân. Không biết là do di truyền, hay là tiểu hài tử vốn giỏi bất chúc, mà Úc Thịnh Trạch lại vừa vặn là đối tượng Úc Cẩn Tu lựa chọn bất chúc, chỉ mới sáu tuổi, không chỉ lời nói cử chỉ, ngay cả tính tình cũng y hệt Úc Thịnh Trạch. Đương nhiên, Đoạn Sở đối với chuyện này cũng vui vẻ nhìn xem.

“Ân.” Úc Thịnh Trạch mặt không chút thay đổi gật đầu, tinh thần lực lặng yên không một tiếng động đảo qua thân thể nhỏ bé của đứa con, không phát hiện có gì khác thường, đang định thu hồi.

“Ồ” Đoàn Tử bỗng nhiên tròn mắt nhìn lại đây, thân thể nhỏ bé căng chặt, lông cả người dựng thẳng lên.

Đoạn Sở đối với tinh thần lực của Úc Thịnh Trạch là nhạy bén nhất, lại nhìn đến bộ dáng tác mao của Đoàn Tử, buồn cười lộ ra tinh thần lực, tính toán trấn an Đoàn Tử, lại vừa vặn đụng tới năng lượng màu tím mà Đoàn Tử phóng ra, mà Úc Thịnh Trạch chưa rút lại tinh thần lực của bản thân thì phát hiện tinh thần lực của Đoạn Sở tồn tại. Theo bản năng thân cận, ba cổ tinh thần lực bất đồng lập tức giao triển cùng nhau.

Úc Thịnh Trạch sững sốt, lập tức phát hiện năng lượng trong thân thể trở nên hỗn loạn, tinh thần lực không lồ không thể khống chế mà phóng thích ra ngoài.

Đoạn Sở cũng phát hiện điểm này, lấp bấp kinh hãi, quyết định nhanh chóng đem tinh thần lực phân thành hai, một bên thông qua tinh thần lực chung đoàn bắt đầu khai thông, một bên thử tách tinh thần lực đang giao triển của Tử Tinh thú cùng Úc Thịnh Trạch.

Nhưng Đoạn Sở vào lúc hai Tử Tinh thú còn chưa hoàn toàn tiến hóa, đã từng cùng năng lượng của chúng nó sinh ra cộng hưởng, vội vàng muốn tách ra căn bản là chuyện không có khả năng, điều khiến Đoạn Sở kinh sợ nhất chính là, khi hắn đồng thời thông qua tinh thần lực chung đoàn khai thông cho Úc Thịnh Trạch, năng lượng màu tím của Đoàn Tử thế nhưng cũng dung hợp vào cùng một chỗ rồi tiến vào cơ thể Úc Thịnh Trạch.

Đoạn Sở thay đổi sắc mặt, bối rối muốn tìm kiếm biện pháp giải quyết, lại có một bàn tay nắm chặt tay hắn, Đoạn Sở quay đầu lại, Úc Thịnh Trạch nhìn hắn, ánh mắt sáng kinh người.

“Đừng nóng vội, là chuyện tốt.” Úc Thịnh Trạch thập phần khẳng định nói xong, ánh mắt nhìn về phía Úc Cẩn Tu bởi vì phát hiện khác thường mà không dám nhúc nhích, thông dong phân phó: “Cẩn Tu đừng động đây.”

Úc Cẩn Tu tuy tuổi còn nhỏ, nhưng tâm chí cũng kiên nghị, Úc Thịnh Trạch vừa nói như vậy, đứa nhỏ quả nhiên xuất ra định lực lúc tập võ, đứng thẳng tắp không nhúc nhích.

Đoạn Sở lúc này cũng phát hiện, tinh thần lực trong cơ thể Úc Thịnh Trạch liên tiếp tăng vọt, đã sớm vượt qua tinh thần lực bạo động ngày xưa, theo lý thuyết, hành lang hắn là đã sớm bị kích phát hệ thống phòng ngự mới đúng, nhưng hiện tại, thân ở giữa lốc xoáy, Úc Cẩn Tu là người không có sức chống cự nhất, lại ngay cả góc áo cũng không bị bay lên.

Đoạn Sở trong lòng vừa động, phân phó Bạch Bạch dưới chân vẫn có vẻ bất an trông nom Úc Cẩn Tu cho tốt, sau đó điều động phương thức dung nhập năng lượng dị thú đã sớm thông hiểu, mạnh mẽ thông qua tinh thần lực chung đoàn mà gia tăng tinh thần lực phóng ra ngoài, gần như đồng thời, nguyên bản ba cổ tinh thần lực còn đang giao triển quấn quít ở trung tâm, không ngừng cắn nuốt tinh thần lực của Úc Thịnh Trạch, dần dần trở nên bình ổn đồng thời bắt đầu thu nhỏ lại. . .

Không biết qua bao lâu, tinh thần lực của Đoạn Sở phát ra càng ngày càng khó khăn, thái dương dày đặc mồ hôi, chỉ nghe “Ba” một tiếng, tinh thần lực chung đoàn vẫn làm cầu nối cho năng lượng tham nhập bị đánh rơi trên mặt đất, cùng lúc đó ba cổ năng lượng dao động quán quanh cùng một chỗ cũng hóa thành vô hình.

Đoạn Sở lao đảo thiếu chút nữa ngã sắp xuống, bị Úc Thịnh Trạch đuổi tay ra kéo vào trong ngực.

“Ba ba!” Úc Cẩn Tu mở to hai mắt nhìn, đã sớm gấp đến độ không thể đứng yên, hiện tại thấy Đoạn Sở như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhìn không được kêu to, dưới chân lại không chút nhúc nhích, ngay cả Đoàn Tử chú ý tới cũng trở nên nôn nóng, nhưng Úc Cẩn Tu cũng không dám thò tay ôm lấy nó.

“Ba ba con chỉ là một mối.” Úc Thịnh Trạch khó có được mà ôn nhu trấn an, lại thấp giọng nói: “Ôm Đoàn Tử đi theo ta, Bạch Bạch đuổi kịp.”

Nói xong, hắn cũng không để ý Đoàn Sở giẫy dụa, ôm lấy hắn, vội vã rời khỏi tầm điện.

Úc Cận Tu đem Đoàn Tử nằm úp sấp ôm vào trong ngực, lại cúi đầu, nhìn Bạch Bạch dụ ngoan ghé vào bên chân, ngồi xổm xuống cũng đem nó ôm ở khuỷu tay, sau đó nhanh chóng bước lên, bịch bịch chạy theo.

Đoàn Sở bị đưa đến trên giường một hồi, người liền lâm vào hôn mê. Úc Thịnh Trạch trong lòng biết đây là tinh thần lực của hắn bị hao hết, vội giúp hắn uống một lọ thuốc bổ sung tinh thần lực, lại cho Đoàn Tử uống một ly trà.

“Ba ba một nên ngủ sao?” Úc Cận Tu nhỏ giọng hỏi, rốt cuộc không còn duy trì được bộ dáng bình tĩnh như đại nhân nữa.

Úc Thịnh Trạch quay đầu lại, nhìn thấy đứa con vẻ mặt bất an, nghĩ đến hắn vừa rồi nghe lời đứng thời gian dài như vậy, duỗi tay ra, đem đứa con ôm lấy đặt lên đùi.

“Phụ thân, con đã trưởng thành.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Cận Tu đỏ lên, ngay cả cái cổ cũng đỏ theo, lại cố gắng dựng thẳng thắt lưng, một cử động cũng không dám.

“Con cũng một mối rồi, có muốn cùng ba ba con ngủ một lúc không?” Ánh mắt Úc Thịnh Trạch trở nên càng thêm ôn nhu.

Úc Cận Tu nhận tình sáng lên, nhìn nhìn Đoàn Sở mê man trên giường, cuối cùng lưu luyến không rời lắc lắc đầu nhỏ, buồn bực trả lời: “Con cùng phụ thân ăn sáng xong, còn phải đi tới thái học viện.”

Úc Thịnh Trạch khó có lúc cảm thấy xấu hổ, cũng không kiên trì, đem Úc Cận Tu đặt ở trên mặt đất.

Úc Cận Tu không nghe được thanh âm của phụ thân, nghĩ rằng hắn sinh khí, nhất thời đỏ hốc mắt, cái miệng nhỏ nhắn không tự giác mà mím thành một đường thẳng. Một bàn tay to duỗi đến trước mặt, Úc Cận Tu chớp mắt, ngửa đầu nhìn lên, Úc Thịnh Trạch đã đứng dậy.

“Đi thôi, phụ thân mang con đi ăn cơm, sau đó đưa con tới thái học viện, được không?”

Úc Cận Tu ánh mắt sáng lên, cuống quýt gạt đầu, hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng ôn trọng lúc trước. Úc Cận Tu cao hứng nâng lên cánh tay nhỏ bé, đem tay đặt vào bàn tay to lớn của phụ thân, quay đầu lại nhìn Đoàn Sở ở trên giường, rồi cố gắng bước theo thật nhanh, cùng Úc Thịnh Trạch rời khỏi tầm điện.

Hoàn chính văn

2

Tháng Sáu 16, 2016

175

Bạn đang đọc truyện *Trà Hương Mãn Tình Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Chương 175

Đoàn Sở là bị đói mà tỉnh, mới vừa mở mắt ra, chợt nghe nhi tử kinh hi hô một tiếng “Ba ba tỉnh!”, cùng với một trận tiếng bước chân dồn dập càng ngày càng gần.

Đoàn Sở mới vừa nâng người lên, Úc Cận Tu đã nghiêng thân thể nhỏ bé mềm mại của mình lại gần, vươn cánh tay ôm lấy cổ hắn, nhỏ giọng tức giận nói: “Ba ba, con rất lo lắng cho người.”

Đoàn Sở nở nụ cười, vỗ vỗ phía sau lưng đứa nhỏ ôn nhu trấn an: “Ba ba chỉ là một mối.”

Cửa lớn đại điện bị đẩy ra, Úc Thịnh Trạch nhanh chóng đi vào, nhìn hai cha con thân mật ôm nhau, không đồng ý mà đi lên, xách Úc Cận Tu đặt xuống đất.

“Ba ba con đói bụng, trước để ba con đứng lên.”

“Vâng, phụ thân!” Úc Cận Tu thẹn thùng đứng ở một bên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nổi lên đỏ ửng, chớp mắt nhìn Đoàn Sở.

Đoạn Sở trong lòng âm áp, lại thấy Úc Thịnh Trạch thần sắc rất tốt, hoàn toàn yên lòng, nhanh chóng nhìn thời gian, đã là giữa trưa.

Chờ hần đứng lên, Úc Thịnh Trạch đã thông báo cho người hầu chuẩn bị tốt cơm trưa. Hai phu phụ mang theo Úc Cẩn Tu đi tới nhà ăn, một nhà ba người ăn cơm xong, lại cùng nhau đi đến thiên điện ở cách vách, Đoàn Từ đang ngủ say, Bạch Bạch vẫy đuôi nằm sát bên người nó. Nhìn thấy bọn họ lại đây, Bạch Bạch nhỏ bé yếu ớt “ô” một tiếng, xem như tiếp đón.

Đoạn Sở cẩn thận kiểm tra tình huống của Đoàn Từ, năng lượng tiêu hao so với quá khứ không khác biệt lắm, trong lòng càng thêm cao hứng.

“Ba ba, buổi sáng Đoàn Từ ăn thật nhiều, Bạch Bạch chỉ ăn một chút.” Úc Cẩn Tu vừa nói vừa khoa tay múa chân, ngửa đầu nhìn Đoàn Sở, muốn nghe phụ thân giải thích.

Đoạn Sở đi đến bên người Úc Cẩn Tu ngồi xổm xuống, cười trả lời: “Bởi vì buổi sáng Đoàn Từ vừa tiêu hao rất nhiều năng lượng, cho nên phải bổ sung nhiều một chút, hiện tại ngủ cũng là một biện pháp để bổ sung năng lượng.”

“Nga.” Úc Cẩn Tu cái hiểu cái không gật đầu.

Đoạn Sở biết, đứa nhỏ là muốn nhớ kỹ rồi chậm rãi tự mình lý giải, nếu không nghĩ ra, tới buổi tối ngủ sẽ hỏi lại kỹ càng. Hần nghĩ nghĩ, nhìn Úc Cẩn Tu hỏi: “Từ quả trong phòng gieo trồng đã ra rất nhiều quả, con hiện tại đi học, buổi chiều trở về, ba ba mang con đi hái một ít, đủ cho Đoàn Từ cùng Bạch Bạch ăn, được không?”

Úc Cẩn Tu liên tục gật đầu, nhu thuận để người hầu dẫn tới thái học viện.

Úc Thịnh Trạch cuối cùng cũng tìm được thời gian chỉ có hai người, lôi kéo Đoạn Sở đi trở về thư phòng chính điện, chậm rãi nói ra phát hiện buổi sáng hôm nay:

“Ta lúc trước nghĩ, thăng lên cấp 10 hẳn là cũng giống như lên cấp 9, đều chờ chiến lực tích tụ đến đỉnh điểm mới có thể đột phá. Nhưng trên thực tế, nếu không phải buổi sáng hôm nay quá mức ngoài ý muốn, thời cơ địa điểm không thích hợp, chuẩn bị cũng không đầy đủ, ta chỉ sợ đã đột phá.”

Đoạn Sở lấp bắp kinh hãi, khó có lúc thất thố mà bắt lấy tay Úc Thịnh Trạch. Lần giao hòa này có quan hệ với việc thăng lên cấp 10 hẳn đương nhiên có thể đoán được, nhưng Úc Thịnh Trạch nói “Đột phá” chứ không phải “Có thể đột phá”. Chẳng lẽ là còn có vấn đề gì?

“Có phải tinh thần lực của ta theo không kịp?” Đoạn Sở lo lắng nhìn lại mi. Hắn đã thật lâu không cảm nhận được cảm giác đầu vầng mắt hoa khi tinh thần lực hao hết, nhưng lúc này khai thông tinh thần lực cùng dung nhập thật sự là quá cố sức.

Úc Thịnh Trạch thấp giọng cười, cầm ngược lại tay Đoạn Sở nhẹ nhàng lôi kéo, hai người cùng nhau ngồi ở trên ghế.

“Người đã quên, buổi sáng người đã bị hao tổn tinh thần lực, căn bản không thể khôi phục.” Úc Thịnh Trạch cười nhắc nhở.

Đoạn Sở bị kiềm hãm, nhìn ý cười nồng đậm trên khuôn mặt Úc Thịnh Trạch, cảm thấy 囧 囧, không nhìn được mà giữ lấy cổ Úc Thịnh Trạch, hung tợn cắn lên môi hắn. Thân thể Úc Thịnh Trạch bỗng nhiên căng chặt, Đoạn Sở ánh mắt chợt lóe, há miệng buông tha, vươn đầu lưỡi liếm liếm, thấy ánh mắt Úc Thịnh Trạch trở nên âm trầm, nhắm mắt lại, bị Úc Thịnh Trạch hôn lên thật sâu.

Cho dù đoán được mấu chốt thăng lên cấp 10 nằm ở chỗ dị thú giống người khế ước cấp 9 cùng biến hóa của chiến lực, nhưng truyền thuyết cũng chỉ ghi lại một cách thật thật giả giả, còn dị thú có tác dụng như thế nào trong quá trình thăng cấp, chung quy vẫn là tảng đá lớn trong lòng bọn họ. Lúc này đánh bậy đánh bạ, cuối cùng lại giải quyết được nan đề lớn nhất của bọn họ.

Chờ hai người rốt cục tách ra được, Đoạn Sở lại nhớ tới tinh thần lực chung đoàn bị rút hổng: “Thịnh Trạch, chúng ta phải đi nghiệp đoàn người khế ước một chuyên, làm một bộ tinh thần lực chung đoàn mới.”

Úc Thịnh Trạch lại lắc lắc đầu: “Tinh thần lực chung đoàn cấp 9, đã không thể thừa nhận được năng lượng tuần hoàn trong cơ thể ta.”

Đoạn Sở nhăn lại mi, hần tuy vẫn có thể đi theo bên người Úc Thịnh Trạch, nhưng ai cũng không thể cam đoan chuyện ngoài ý muốn, không có tinh thần lực chung đoàn rất dễ bị người lợi dụng sơ hở.

Úc Thịnh Trạch cũng nghĩ tới điểm này, “Chiến sĩ cấp 10 có thể hoàn toàn khống chế tinh thần lực của chính mình, xem ra chúng ta phải nhanh chóng thăng cấp.”

Đoạn Sở kinh hi nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Thật sự?”

“Đương nhiên.” Úc Thịnh Trạch khẳng định nói, nhìn về phía Đoạn Sở nhắc nhở: “Người nhìn không gian tinh thần lực của mình thử xem?”

Đoạn Sở theo bản năng muốn chạm vào cái bốt, tinh thần lực còn chưa tiến vào, không gian trà sơn xanh um tươi tốt, sức sống bừng bừng đã như ẩn như hiện.

“Tại sao có thể như vậy?” Đoạn Sở lấp bắp kinh hãi.

Hắn tiến vào không gian trà sơn đều cần tinh thần lực chạm vào cái bốt, cái bốt kia giống như một cánh cửa, chưa bao giờ muốn nhìn liền có thể nhìn như vậy. Đoạn Sở thậm chí cảm thấy, cho dù tinh thần lực của hắn hiện tại còn chưa khôi phục, hắn cũng có thể không cần thông qua cái bốt, chỉ cần nghĩ tới

liền có thể trực tiếp tiến vào không gian trà sơn.

“Ta bình thường phải đụng tới cái bót của ngươi, hoặc là cần ngươi ở trong không gian tinh thần lực, mới có thể tiến vào. Nhưng ngươi hôm nay sau khi mê man, ta ở thật xa cũng có thể thấy được. Cái này có quan hệ với tinh thần lực tăng trưởng của ngươi.” Úc Thịnh Trạch trầm ổn phân tích, sau đó chỉ ra suy đoán của mình: “Ta nghĩ ta một khi thành công thăng lên cấp 10, ngươi cũng sẽ thăng cấp theo. Nguyên bản không gian tinh thần lực độc lập, cũng sẽ trở thành một bộ phận chính thể với tinh thần lực của ngươi, có thể liên tục không ngừng cung cấp tinh thần lực cho ngươi.”

Ở tinh tế, người khế ước không thể thăng cấp, chỉ có thể dựa vào thiên phú chính là kiến thức thông thường, nhưng Đoạn Sở lại càng nguyên ý tin tưởng vào suy đoán của Úc Thịnh Trạch. Hơn nữa hai Từ Tinh thú cấp 9 chính là ví dụ thực tế tốt nhất. Hắn bị tin tức liên tiếp làm cho ngỡ ngàng, khó có thể ức chế mà hưng phấn. Nếu dựa theo suy đoán của Úc Thịnh Trạch, hắn sẽ không còn phải lo lắng chuyện tinh thần lực bị hao hết.

Lại nói tuy chiến sĩ cấp 10 không có tinh thần lực bạo động, nhưng trong lúc chiến đấu tinh thần lực vẫn bị hao tổn, Đoạn Sở trước kia sẽ bổ sung tinh thần lực bị hao tổn trong lúc chiến đấu cho Úc Thịnh Trạch, đương nhiên không hy vọng sau khi vào cấp 10 hắn một chút cũng không thể giúp đỡ.

“Mấy ngày nay chúng ta đem Đoàn Từ mang theo người đi!” Đoạn Sở nhìn Úc Thịnh Trạch đề nghị. Hết thảy những điều này, đều là Đoàn Từ trong lúc vô ý cùng bọn họ dung hợp năng lượng mà có được. Đoạn Sở lúc này cũng bắt đầu hoài nghi, lúc trước Đoàn Từ nhìn thấy hắn liền nhào tới, có phải vì nó nhìn thấy được không gian trà sơn của mình nên mới như vậy.

“Đương nhiên tốt.” Úc Thịnh Trạch cười cười, bỗng nhiên đứng lên, lôi kéo Đoạn Sở đi tới cửa.

Đoạn Sở khó hiểu nhìn về phía Úc Thịnh Trạch: “Đoàn Từ còn đang ngủ, không cần gấp như vậy.”

Úc Thịnh Trạch không trả lời, chỉ lôi kéo Đoạn Sở đi ra thánh điện.

Đoạn Sở tuy cảm thấy kỳ quái, bất quá hắn từ trước đến nay luôn tin tưởng Úc Thịnh Trạch, trở tay nắm ngược lại tay hắn, sóng vai đi về phía trước. Rất nhanh, Đoạn Sở liền phát hiện nơi bọn họ đi đến chính là thái học viện. Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Úc Thịnh Trạch, thấy hắn bộ dáng thập phần nghiêm túc, không tiếng động cười loan mất mảy.

Hai người lặng yên không một tiếng động tiến vào thái học viện, lá chắn tinh thần lực che giấu hành tung của bọn họ, không kinh động bất cứ kẻ nào.

Úc Cẩm Tu sáu tuổi, học ở khu dành cho trẻ nhỏ. Nơi đó đều là những đứa trẻ dưới mười tuổi, chưa làm kiểm tra đo lường tinh thần lực. Lúc này vừa vặn là thời gian nghỉ ngơi, mấy đứa nhỏ tốp năm tốp ba chơi đùa ầm ĩ, Đoạn Sở liếc mắt một cái liền nhìn thấy đứa con của mình ngồi ở hàng đầu tiên, lúc này đang mím môi, mắt to đen bóng chớp chớp, rõ ràng là một bộ dáng mất hứng.

Thật sự bị khi dễ? Đoạn Sở nhăn lại mi, nhìn về phía mười mấy đứa nhỏ đang vây quanh bàn Úc Cẩm Tu, là con trai độc nhất Úc Tấn Thành của đại hoàng huynh Úc Hồng Tri cùng hai đứa con trai và một đứa con gái của ngũ hoàng huynh, còn có Úc Cẩm Duyên con của thất hoàng huynh và con cháu của các gia tộc huân quý khác.

Lúc này Úc Cẩm Duyên lớn hơn Úc Cẩm Tu năm tuổi, cùng Úc Tấn Thành căn bản không nên xuất hiện ở khu học tập cho trẻ nhỏ lại đang lớn tiếng ồn ào cái gì đó, còn thường nhìn về phía Cẩm Tu. Sau đó Đoạn Sở liền nhìn thấy đứa con của hắn khuôn mặt nhỏ nhắn càng banh chặt, sắp đến mức bùng nổ.

“Phanh” một tiếng, cửa lại truyền ra một tiếng nổ, Đoạn Sở theo tiếng nhìn lại, một đám tiểu thiếu niên dũng mãnh tiến vào, đứng đầu rõ ràng là Nguyên Vũ Sướng con của Nguyên Vĩnh Nghị cùng Dung Thu, phía sau trừ bỏ con cháu của những gia tộc có quan hệ tốt với Nguyên gia, ngay cả con trai độc nhất của nhị hoàng tử đã mất cùng những người khác rõ ràng là bộ dáng xem kịch vui mà đi theo đến đây.

Thật đúng là đầy đủ hết! Nhìn thấy đứa con của mình bị mọi người vây chặt như nêm, trong lòng Đoạn Sở ảm ảm dâng lên ảo não cùng lo lắng, cảm thấy quả nhiên là hắn thất trách.

“Không có việc gì, là Tấn Thành muốn nhìn Từ Tinh thú, hỏi vì sao vài ngày rồi mà không mang theo, Cẩm Duyên lại không cho phép Tấn Thành đến gần Cẩm Tu quá mức, mới làm ầm ĩ thành như vậy. Vũ Sướng là tới hỗ trợ. . . .” Úc Thịnh Trạch nghe được nhất thanh nhị sở, ghé sát vào bên tai Đoạn Sở thuyết minh.

Đoạn Sở khòe miệng co rút, chỉ cảm thấy không nói được gì, “Ai nha” vài tiếng, trong phòng học đang huyền ảo bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, nhóm tiểu thiếu niên nguyên bản vây quanh lại tản ra tứ phía, miệng còn hô “A, chạy mau, Cẩm Tu / điện hạ lại đánh người!”

Đoạn Sở kinh ngạc không thôi nhìn qua, chỉ thấy mấy hài đồng nguyên bản vây quanh Cẩm Tu bỗng dưng hoảng sợ lui về phía sau, đứa con hiểu chuyện nhu thuận của mình lao thẳng tới Úc Tấn Thành cao hơn một cái đầu, cánh tay tay nhỏ bé rõ ràng lưu loát bắt lấy bả vai đường ca, mượn lực đem thân thể chính mình bay lên, chân nhỏ liên tục đá vào tiểu thiếu niên ở chung quanh.

“Ồi!” “Ai nha!” Mấy đứa nhỏ được Úc Tấn Thành mang đến lập tức nằm lộn xộn trên mặt đất liên tục kêu đau, mà Úc Tấn Thành bị trở thành trụ đỡ, vẫn còn xoay vòng vòng tại chỗ, một bộ sắp té xỉu.

Còn những người khác muốn tiến lên, đều bị Úc Cẩm Tu sau khi buông tha Úc Tấn Thành, chỉ với mấy quyền liền đánh ngã một đứa, đương nhiên cũng có đứa nhỏ lớn tuổi hơn muốn tiến lên chế trụ Úc Cẩm Tu, lại đều bị Nguyên Vũ Sướng và mấy đứa nhỏ đi theo ngăn cản.

Úc Cẩm Duyên ở bên cạnh lớn tiếng trầm trồ khen ngợi: “Đúng, Cẩm Tu ngươi hảo hảo giáo huấn hắn đi, mới nửa tháng đi cùng bọn họ, cư nhiên đã có lá gan tìm tới cửa!”

Đoạn Sở nhìn một màn hỗn loạn trước mắt, không khỏi tròn tròn mắt, cho dù hắn biết đứa con của mình sức chiến đấu cường hãn, nhưng không nghĩ tới đứa nhỏ cư nhiên một lời không hợp liền dám động thủ với đường huynh của mình, Úc Tấn Thành so với nó lớn hơn tám tuổi. Thực rõ ràng, là bị Úc Cẩm Duyên xúi giục, Nguyên Vũ Sướng là quân tiếp viện. Một bọn họ còn lo lắng Úc Cẩm Tu bị khi dễ, rõ ràng là những người khác bị mấy đứa nhỏ này khi dễ.

“A. . . .” Một tiếng cười khẽ vang lên, Đoạn Sở quay đầu nhìn về phía Úc Thịnh Trạch vẻ mặt tươi cười, không cần nghĩ cũng biết, phụ thân này, là tuyệt đối ủng hộ đứa con của mình đánh nhau.

“Lần sau lại động vào bàn của ta, đem lá trà của ta làm lộn xộn, ta đánh ngươi!” Úc Cẩm Tu thắng, cảnh cáo Úc Tấn Thành, tiếng nói non nớt mang theo bất mãn nồng đậm.

Đoạn Sở khước miệng co rút, hắn vẫn cảm thấy tính tình của Úc Cẩm Tu giống Úc Thịnh Trạch, không nghĩ tới ngay cả tính cách lúc nhỏ cũng bị di truyền theo.

Ý cười trên mặt Úc Thịnh Trạch càng đậm thêm, nhìn kỹ những đứa nhỏ ngã xuống đất, thấy Úc Cẩm Tu xuống tay thập phần có chừng mực, mấy đứa Úc Tấn Thành chỉ bị đau phần mềm, không bị thương, tuy kinh ngạc với thân thủ kinh người của đứa con, nhưng chỉ thoáng nhìn vừa rồi so với mấy năm nay nghiên cứu dị thú, cũng khiến cho hắn đối với việc biến hóa chiến lược có thêm hiểu biết, bất quá hiện tại không có cách nào nghiên cứu kỹ càng.

“Đi thôi, chờ buổi tối rồi hảo hảo hỏi một câu.” Úc Thịnh Trạch lôi kéo Đoạn Sở xoay người rời khỏi thái học viện. Cùng các ca ca đánh nhau, vẫn nên để cho giáo viên xử lý mới tốt.

Đoạn Sở hoàn toàn buông tha việc thuyết phục Úc Thịnh Trạch dạy Úc Cẩm Tu cái gì gọi là thân thiết với huynh trưởng, dù sao chỉ cần đứng mực, mấy đứa nhỏ đánh nhau có lẽ cũng là chuyện tốt. Ngay cả Trữ Khang Viễn mới trước đây, cũng từng bị nhị ca, tam ca hung hăng giáo huấn qua, số lần một lời không hợp liền đánh nhau cũng thật sự không ít. Chỉ có hắn, sau khi tròn mười tuổi là chưa từng đánh ai.

Úc Cẩm Tu banh khuôn mặt nhỏ nhắn bị người hầu đưa về Đế Tinh điện, liền nhìn thấy hai người cha lộ ra ánh mắt kỳ quái.

“Từ ngày mai, ta cùng con luyện tập buổi sáng.” Úc Thịnh Trạch nghiêm túc tuyên bố.

Úc Cẩm Tu hai mắt sáng ngời, hưng phấn đến mặt đều đỏ. Phụ thân là chiến sĩ tinh không cường đại nhất, Úc Cẩm Tu vẫn luôn lấy phụ thân làm gương. Hiện tại phụ thân nói như vậy, nhất định đối với luyện tập buổi sáng của hắn rất xem trọng.

“Phụ thân, con nhất định sẽ hảo hảo luyện tập, chờ đệ đệ sinh ra sẽ bảo hộ đệ đệ! Nhất định không để cho đệ đệ giống như đường ca!” Úc Cẩm Tu ưỡn bụng nhỏ tuyên bố. Rất nhiều năm sau, cho dù đệ đệ hung hãn hoàn toàn không cần hắn bảo hộ, Úc Cẩm Tu vẫn nhớ rõ hứa hẹn lúc còn nhỏ, trong tương lai cũng đối với nhóm nam nữ ưu tú ý đồ tiếp cận đệ đệ đáng yêu của hắn, dành cho khảo nghiệm hung tàn nhất.

Đoạn Sở không nghĩ xa như vậy, nhìn ánh mắt kiên định của Úc Cẩm Tu, lại nhớ tới một màn lúc buổi chiều, trên mặt lộ ra buồn cười.

Mấy tháng sau, Úc Thịnh Trạch mỗi ngày đều đứng giờ xuất hiện ở bãi thao luyện tại đình viện thánh điện, cho dù vào lúc tiểu nhi tử của hắn cùng Đoạn Sở ra đời, Úc Thịnh Trạch cũng không ngừng giữ chừng.

Thẳng đến nửa năm sau, hắn đem hai đứa con nhờ Lộ Dịch Toa vương hậu chiếu cố, cùng Đoạn Sở biến mất ở thú vực tinh cầu.

Ba tháng sau, đế quốc Đế Ma Tư tuyên bố với bên ngoài, cửu hoàng tử Úc Thịnh Trạch thăng lên cấp 10, chính quân cửu hoàng tử, Đoạn Sở tông sư thăng lên người khế ước chí tôn, Úc Khải Phong bộ hạ thoái vị.

Hội nghị liên minh tinh tế ba năm sau, Đế Ma Tư nhảy vọt lên thành siêu đế quốc tinh tế, chiến sĩ cấp 10 cùng người khế ước chí tôn thần bí trong truyền thuyết, cùng với kỳ tích về hương trà lưu truyền khắp tinh không.